

(D)P

Thiền viên cốc Hương

THẨM DUYỆT
Editor Rongreu

Mục lục

<u>Chương 1: Thằng Chạp Trờ Về Nhà</u>
<u>Chương 2: Trờ Mặt Như Lật Sách</u>
<u>Chương 3: Bàn Luận Trong Đêm Ở Phòng Cúi</u>
<u>Chương 4: Đuối Ra Khỏi Nhà</u>
<u>Chương 5: Lối Ra</u>
<u>Chương 6: Cúi Gạo Dầu Muối</u>
<u>Chương 7: Mừng Năm Mới</u>
<u>Chương 8: Nhị Bá Phụ</u>
<u>Chương 9: Đến Chúc Tết Hồng Bao Rỗng</u>
<u>Chương 10: Chia Ruộng</u>
<u>Chương 11: Ngày Tháng Gian Nan</u>
<u>Chương 12: Khách Đến Nhà</u>
<u>Chương 13: Nghi Biện Pháp Kiểm Tiền</u>
<u>Chương 14: Canh Gà Khó Được</u>
<u>Chương 15: Kinh Trập Bị Đánh</u>
<u>Chương 16: Bán Ở Chợ</u>
<u>Chương 17: Tính Toán Tỉ Mi Tiểu Cốc Vũ</u>
<u>Chương 18: Tiên Điều Phái Ra Đi</u>
<u>Chương 19: Tranh Nhau Ở Nhà Ngói</u>
<u>Chương 20: Tiệc Mừng</u>
<u>Chương 21: Châm Nước Lấy Hồng Bao</u>
<u>Chương 22: Vương Thị Sinh Non</u>
<u>Chương 23: Tám Ba Ngày Cũng Không Đến?</u>
<u>Chương 24: Người Đẹp Và Hoa Đào</u>
<u>Chương 25: Bi Ai</u>
<u>Chương 26: Đại Cô Cô Tới Cửa</u>
<u>Chương 27: Tranh Nước Đầu Tiên Của Hoa Tấn</u>
<u>Chương 28: Lập Thu Đáng Giận</u>
<u>Chương 29: Tiểu Mẫn Uy Vũ</u>

[Chương 30: Đạo Lí Đối Nhân Xử Thế](#)

[Chương 31: Khéo Bán Thùng Gỗ](#)

[Chương 32: Bán Hết](#)

[Chương 33: Ngày Lành](#)

[Chương 34: Tiểu Đường Già](#)

[Chương 35: Sinh Ý Tới Cửa](#)

[Chương 36: Chúng Ta Đi Bắt Cá Chạch](#)

[Chương 37: Hội Dâng Hương Thần Bí](#)

[Chương 38: Chiến Tranh Lạnh](#)

[Chương 39: Cốc Vũ Buôn Bán](#)

[Chương 40: Bệnh Lâu Thành Y \(Thầy Thuốc\)](#)

[Chương 41: Kiểm Tiền Và Ngày Mùa Cái Nào Quan Trọng Hơn?](#)

[Chương 42: Nhị Bá Mẫu Có Thai](#)

[Chương 43: Quá Đỗi Vui Mừng](#)

[Chương 44: Bật Hơi Nhường Mây](#)

[Chương 45: Trăng Sáng Đi Lâm Ruộng](#)

[Chương 46: Vô Quýt Dày Có Móng Tay Nhọn](#)

[Chương 47: Tề Tụ Một Chỗ](#)

[Chương 48: Hi Nộ Vô Thường An Cầm Hiên](#)

[Chương 49: Nhị Cô Cô Tới Cửa](#)

[Chương 50: Nước Mắt Thiếu Nữ](#)

[Chương 51: Đi, Đi Thôn Lân Cận Tìm Hiếu](#)

[Chương 52: Khúc Mắc Nan Giải](#)

[Chương 53: Ké Đầu Gỗ Linh Nga](#)

[Chương 54: Ý Xấu](#)

[Chương 55: Lí Đặc Tuyên Trở Về Nhà](#)

[Chương 56: Bán Khuê Nữ!](#)

[Chương 57: Đại Hoan Hi](#)

[Chương 58: Vật Hạp Theo Loài](#)

[Chương 59: Làm Như Giặc Đến](#)

[Chương 60: Đi Từ Lâu Bàn Chuyện Làm Ăn](#)

[Chương 62: Ninh Gia Tiểu Thiếu Gia](#)

[Chương 62: Có Người Trộm Quả Đào](#)

[Chương 63: Trương Thị Không Đứng Dậy](#)

[Chương 65: Ở Riêng, Thế Phải Ở Làm Sao](#)

[Chương 66: Kiếm Tiền Là Chuyện Quan Trọng Nhất](#)

[Chương 67: Phương Pháp Hái Quả Đào](#)

[Chương 68: Không Tiếc Quả Đào, Lại Sinh Nhất Kế](#)

[Chương 69: Trương Thị Bị Đuổi Đi](#)

[Chương 70: Chuyện Nhà Lí Lão Đầu](#)

[Chương 71: Liều Bá Tử, Ba Người Đi](#)

[Chương 72: Về Nhà Mẹ Đẻ](#)

[Chương 73: Khách Không Mời Mà Đến](#)

[Chương 74: Trăm Ngày Của Hạ Xuyên](#)

[Chương 75: Trên Đùi Cò Trông Cũng Muốn Lóc Xuong Hai Lượng Thịt](#)

[Chương 76: Mừng Sáu Tháng Sáu](#)

[Chương 77: Đêm Du Hồ Sen](#)

[Chương 78: Kẻ Trộm Cây](#)

[Chương 79: Đồng Tâm Hiệp Lực Dựng Phòng Gỗ](#)

[Chương 80: Sinh Ý Đưa Đến Cửa](#)

[Chương 81: Kiếm Tiền, Kiếm Tiền!](#)

[Chương 82: Buôn Bán, Bàn Mối Làm Ăn](#)

[Chương 83: Công Cụ Thuở Xưa](#)

[Chương 84: Máy Tuốt Hạt Ra Đời](#)

[Chương 85: Ma Đào Không Làm Người Đốn Củi](#)

[Chương 86: Năm Chặt Thời Cơ Bán Vặt](#)

[Chương 87: Cát Xén Tiên Công](#)

[Chương 88: Cho Thuê Máy Tuốt Hạt Kiếm Một Khoản Lớn](#)

[Chương 89: Chiếm Tiệm Nghi](#)

[Chương 90: Đại Lâm Chịu Khó](#)

[Chương 91: Tiểu Cốc Vũ Muốn Vào Núi](#)

[Chương 92: Kinh Trập Chọc Hoa Đào](#)

[Chương 93: Tập Hợp Bán Thân Tiên Quả](#)

[Chương 94: Từ Lâu Gặp Nan Đề](#)

[Chương 95: Bán Dược Liệu Biến Thành Đưa Thuốc](#)

[Chương 96: Giải Quyết Tửu Lâu Nan Đề](#)

[Chương 97: Hòa Thuận Vui Vẻ](#)

[Chương 98: Cốc Vũ Và Cẩm Hiên Ươm Giống](#)

[Chương 99: Cốc Vũ, Ninh Bác Vội Đưa Xe Dê Đến Đón Người](#)

[Chương 100: Lí Đắc Tuyền Gặp Chuyện Không May](#)

[Chương 101: Mưu Kế Của Kinh Trập](#)

[Chương 102: Sự Tình Từ Đầu Đến Cuối](#)

[Chương 103: Ai Không Qua Lại](#)

[Chương 104: Vui Mừng Về Đào Trang](#)

[Chương 105: Tin Tốt, Tin Xấu](#)

[Chương 106: Cửa Nhà Giàu Nhiều Tâm Tư](#)

[Chương 107: Lại Vào Rừng](#)

[Chương 108: Trại Qua Nguy Hiểm Ở Hồ Lô Câu](#)

[Chương 109: Rốt Cục Trốn Tối](#)

[Chương 110: Cốc Vũ, Cẩm Hiên Trở Về Nhà](#)

[Chương 111: An Cẩm Hiên Kỳ Quái](#)

[Chương 112: Song Song Giam Kín](#)

[Chương 113: Chiên Bánh Rán Ăn](#)

[Chương 114: Ông Trời, Cho Ta Ngộ Đạo Đi](#)

[Chương 115: Cốc Vũ Bái Sư](#)

[Chương 116: Tế Thế Đường Vô Lương Tâm](#)

[Chương 117: Thu Thập Hân Nhà](#)

[Chương 118: Người Có Phúc Không Cần Vội](#)

[Chương 119: Lí Hà Thị Đến Nhà](#)

[Chương 120: Trợ Trụ Vi Người* Cũng Không Thể Buông Tha](#)

[Chương 121: Hôn Sự Linh Nga](#)

[Chương 122: Lí Đắc Tuyền Thu Đồ Đồ](#)

[Chương 123: Cho Thuê Máy Tuốt Hạt, Kiếm Bạc Vê](#)

[Chương 124: Chia Bạc](#)

[Chương 125: Tập Thể Đi Tập Hợp](#)

[Chương 126: Máy Tuốt Hạt Bị Trộm Nhớ Thương](#)

[Chương 127: Xây Hạo Viện](#)

[Chương 128: Ngập Thảng Từ Từ Qua](#)

[Chương 129: Bà Bà, Nàng Dâu, Tiểu Cô](#)

[Chương 130: Kết Quả Bàn Tính Của Trần Thị](#)

[Chương 131: Trần Mè Vững Hăm Gà](#)

[Chương 132: Bí Mật Chân Giò Lợn](#)

[Chương 133: Trần Thị, Ngọc Nga Cùng Một Giuộc](#)

[Chương 134: Đưa Gà](#)

[Chương 135: Đại Hàn, Tiểu Hàn](#)

[Chương 136: - Chương 1: Hai Năm Sau](#)

[Chương 137: - Chương 2: Việc Vui Thành Không Vui](#)

[Chương 3: Tiền Tài Là Mắm Tai Hoạ](#)

[Chương 4: Ai Đúng Ai Sai](#)

[Chương 5: Vô Sĩ Là Vô Địch?](#)

[Chương 6: Náo Qua](#)

[Chương 7: Tra Ra Manh Mối](#)

[Chương 8: Kiếm Tiền Thật Khó](#)

[Chương 9: Quanh Co Lòng Vòng Vì Nghèo?](#)

[Chương 10: Rất Rõ Ràng Như Hiện](#)

[Chương 11: Trong Ngoài Không Được Lòng Người](#)

[Chương 12: Lời Đồn Bên Bờ Sông](#)

[Chương 13: Khởi Bình Ván Tội](#)

[Chương 14: Vắn Nền Đối Nhà](#)

[Chương 15: Lúa Bị Ngập Nước](#)

[Chương 16: Bán Quả Đào Sừa Cầu](#)

[Chương 17: Khó Bán Quả Đào](#)

[Chương 18: Khách Lớn](#)

[Chương 19: Bó Tay](#)

[Chương 20: Quả Đào Còn Có Thể Làm Gì](#)

[Chương 21: Mứt Đào, Mứt Đào!](#)

[Chương 22: Mứt Đào Ăn Ngon Không Dễ Làm](#)

[Chương 23: Cố Hết Sức Nhưng Không Được Lòng](#)

[Chương 24: Ta Mặc Kệ !](#)

[Chương 25: Số Sách Có Thể Coi Là Rõ Ràng](#)

[Chương 26: Mua Bán, Nhân Nghĩa](#)

[Chương 27: Ngàn Lời Vạn Chữ](#)

[Chương 28: Khởi Công](#)

[Chương 29: Kiểm Được Tiền](#)

[Chương 30: Qua Gia Công Tự Nhiên Không Giống Với](#)

[Chương 31: Không Quen Nuôi Dưỡng Bạch Nhân Lang](#)

[Chương 32: Chia Tiền](#)

[Chương 33: Chuyện Sửa Cầu](#)

[Chương 34: Có Biện Pháp Gì Đẹp Cả Đôi Đường](#)

[Chương 35: Diễn Trò Hay](#)

[Chương 36: Uy Vọng Là Thứ Không Do Mưu Tính Mà Có](#)

[Chương 37: Thạch Bộ Đầu Cổ Quái](#)

[Chương 38: Không Phá Được Ấn](#)

[Chương 39: Di Chứng Hội Dâng Hương](#)

[Chương 40: Ai Cũng Không Thể Sống Thay Ai](#)

[Chương 41: Hưu Nang](#)

[Chương 42: Duyên Đến Như Thế](#)

[Chương 43: Gả Nàng Dâu, Cưới Quả Phụ](#)

[Chương 44: Vận Động Chặt Cây](#)

[Chương 45: Đình Thiên Lập Địa Trần Vĩnh Ngọc](#)

[Chương 46: Không Còn Hội Dâng Hương](#)

[Chương 182+47: Không Thấy Hạ Xuyên](#)

[Chương 183+48: Đêm Dài Người Lặng Lẽ Đi Ra Cửa](#)

[Chương 49: Trộm Đồ?](#)

[Chương 50: Việc Vui Nối Tiếp Nhau Đến](#)

[Chương 186+51: Tửu Lâu Bị Buộc Nợ](#)

[Chương 187+52: Chú Phía Sau Mảnh](#)

[Chương 188+53: Cấm Nhi, Người Trộm Bạc?](#)

[Chương 189: - Chương 54: Tiểu Nhị Biến Thành Lão Bà](#)

[Chương 190+55: Tâm Sự Cốc Vũ](#)

[Chương 191+56: Chinh Đốn Từ Lâu](#)

[Chương 192+57: Dục Tốc Tác Bất Đạt*](#)

[Chương 193+58: Hết Thầy Chuẩn Bị Sắp Xếp Ổn Thóa](#)

[Chương 194+59: Đại Lâm Phần Nộ](#)

[Chương 195+60: Tiểu Mân Đau Lòng](#)

[Chương 196+61: Khai Trương Im Áng](#)

[Chương 197+62: Tiểu Mân Muốn Đính Thân?](#)

[Chương 198+63: Yên Lặng Xem Xét](#)

[Chương 199+64: Một Chút Động Tĩnh Cũng Không Có](#)

[Chương 200+65: Người Dựa Vào Cái Gì Làm Chủ?](#)

[Chương 201+66: Tàng Đá Thật Sự Là Tàng Đá](#)

[Chương 202+67: Tính Toán Rơi Vào Khoảng Không](#)

[Chương 203+68: Hai Người Cầu Xin](#)

[Chương 204+69: Tâm Định](#)

[Chương 205+70: Vô Cùng Náo Nhiệt Đón Năm Mới](#)

[Chương 206+71: Từ Lâu Chia Người Một Nửa](#)

[Chương 207+72: Ba Thành Công Ty Cổ Phần](#)

[Chương 208+73: Hội Đền Long Tết Nguyên Tiêu](#)

[Chương 209+74: Lại Là Một Mùa Xuân](#)

[Chương 210+75: Trừ Tính](#)

[Chương 211+76: Qua Lại](#)

[Chương 212+77: Hay Là Vào Núi](#)

[Chương 213+78: Phân Công Nhau Làm Việc](#)

[Chương 214+79: Vào Thành](#)

[Chương 215+80: Cẩn Thận Tuyệt Vời](#)

[Chương 216+81: Thật Thật Giả Giả](#)

[Chương 217+82: Chạy Nhanh Đi](#)

[Chương 218+83: Đã Xảy Ra Chuyện](#)

[Chương 220+84: Bắt Người](#)

[Chương 221+85: Tìm Hiểu](#)

[Chương 222+86: Đuổi Hồ Li](#)

[Chương 223+87: Đánh Vỡ](#)

[Chương 224+88: Trờ Về Nhà](#)

[Chương 225+89: Ác Nhân Có Hậu Quả Xấu](#)

[Chương 226+90: Làm Quảng Cáo](#)

[Chương 227+91: Náo Tới Cửa](#)

[Chương 228+92: Nam Chức Nữ Canh](#)

[Chương 229+93: Hòa Khí Phát Tài](#)

[Chương 230+94: Khách Không Mời Mà Đến](#)

[Chương 231+95: Làm Việc Tốt Thường Gian Nan](#)

[Chương 232+96: Hốt Hoảng Mà Đi](#)

[Chương 233+97: Biện Pháp Đối Phó Tiểu Nhân](#)

[Chương 234+98: Khiêng Đá Đập Chân Minh](#)

[Chương 235+99: Tiểu Thạch Lại Đến](#)

[Chương 236+100: Bụi Bặm Lạc Định](#)

[Chương 237+101: Trần Thị Hồi Hận](#)

[Chương 238+102: Khách Từ Trong Thành Đến](#)

[Chương 239+103: Tiền Căn Hậu Quả](#)

[Chương 240+104: Không Có Bữa Tiệc Nào Không Tàn](#)

[Chương 241+105: Nháo Sợ](#)

[Chương 242+106: Bưu Hãn Trần Thị](#)

[Chương 243+107: Thị Phi Khó Phân Biệt](#)

[Chương 244+108: Hình Như Có Ẩn Tình](#)

[Chương 245+109: Nhà Nhà Có Bán Kinh Khó Niệm](#)

[Chương 246+110: Chân Tướng Xót Xa](#)

[Chương 247+111: Đáng Thương Đáng Giận Lí Ngọc Nga](#)

[Chương 248+112: Bềnh Tinh Đại Ngộ](#)

[Chương 249+113: Hếch Mũi Lên Mặt](#)

[Chương 250+114: Đậu Hũ Rơi Vào Bụi](#)

[Chương 251+115: Hạ Vốn Gốc](#)

[Chương 252+116: Còn Có Sao?](#)

[Chương 253+117: Xung Đột Bạo Lực](#)

[Chương 254+118: Cứu Binh Đào Trang](#)

[Chương 255+119: Ai Nói Nàng Hôn Mê?](#)

[Chương 256+120: Kết Thúc Người Giải Tán](#)

[Chương 257+121: Người Một Nhà](#)

[Chương 258+122: Đạp Mòn Giày Sắt Không Tìm Thấy](#)

[Chương 259+123: Dựng Sân Khấu Kịch](#)

[Chương 260+124: Kinh Trập Gối Thư](#)

[Chương 261+125: Trở Về Thành](#)

[Chương 262: - Chương 1: Nhà Tri Châu Thân Giây Rớm](#)

[Chương 263+2: Lập Gia Đình, Đề Ra Chương Trình Hội Nghị](#)

[Chương 264+3: Gặp Cô Nương Bị Nạn, Có Cứu Hay Không](#)

[Chương 265+4: Gặp Phải Người Bị Phiền Toái, Quân Hay Mặc Kệ](#)

[Chương 266+5: Người Đàn Ông "Phụ Lòng", Tìm Hay Không Tìm](#)

[Chương 267+6: Đoàn Gia Đáng Giận, Cáo Trạng Hay Không Cáo](#)

[Chương 268+7: Thịt Đến Miệng, Ăn Hay Không Ăn](#)

[Chương 269+8: Cài Bẫy](#)

[Chương 270+9: Phía Sau Màn](#)

[Chương 271+10: Quyết Tuyệt](#)

[Chương 272+11: Gặp](#)

[Chương 273+12: Cùng Chung Mối Thù](#)

[Chương 274+13: Tình Phá](#)

[Chương 275+14: Tính Toán Cuối Cùng](#)

[Chương 276+15: Nghèo Túng](#)

[Chương 277+16: Triển Lãm Tơ Tằm](#)

[Chương 278+17: Một Đại Ca Xuất Hiện](#)

[Chương 279+18: Khắc Phục Khó Khăn](#)

[Chương 280+19: Lại Không Có Đường Lui](#)

[Chương 281+20: Còn Có Hy Vọng](#)

[Chương 282+21: Chuyển Tới Phường Nhuộm](#)

[Chương 283+22: Gặp Cổ Nhân](#)

[Chương 284+23: Tha Cho Người, Gian Như Quỷ](#)

[Chương 285+24: Dò Hối](#)

[Chương 286+25: Hà Vào Thành](#)

[Chương 287+26: Hợp Tác](#)

[Chương 288+27: Hồi Hương](#)

[Chương 289+28: Không Hợp?](#)

[Chương 290+29: Tiểu Bạch Hoa](#)

[Chương 291+30: An Tâm Người Trước](#)

[Chương 292+31: Ủ Rũ Thất Bại Đi](#)

[Chương 293+32: Đại Lâm Thay Đổi](#)

[Chương 294+33: Rốt Cục Đi](#)

[Chương 295+34: Nên Nhớ Lâu](#)

[Chương 296+35: Như Ý Tính Toán](#)

[Chương 297+36: Quan Mới Lên Nhậm Chức](#)

[Chương 298+37: Ba Ngọn Lửa](#)

[Chương 299+38: Tâm Ý](#)

[Chương 300+39: Con A, Đừng Làm Tham Quan](#)

[Chương 301+40: Mấy Nhà Vui Mừng Mấy Nhà Ưu Phiền](#)

[Chương 302+41: Đều Vì Minh](#)

[Chương 303+42: An Cư Nhị Thiếu](#)

[Chương 304+43: Trộm Tiểu Đào](#)

[Chương 305+44: Người Trong Cung Tới](#)

[Chương 306+45: Chủ Quán Kỳ Quái](#)

[Chương 307+46: Khách Khó Hầu Hạ](#)

[Chương 308+47: Giận Này Không Tranh](#)

[Chương 309+48: Cướp Nhà Khó Phòng](#)

[Chương 310+49: Rút Củi Dưới Đáy Nồi](#)

[Chương 311+50: Suy Tính Đối Sách](#)

[Chương 312+51: Mũ Huyền Cơ](#)

[Chương 313+52: Thận Trọng](#)

[Chương 314+53: Chống Lại](#)

[Chương 315+54: Thì Tính Sao](#)

[Chương 316+55: Tài](#)

[Chương 317+56: Lời Đồn Bát Đầu](#)

[Chương 318+57: Đều Là Mệnh](#)

[Chương 319+58: Vào An Cư](#)

[Chương 320+59: Đại Sinh Sản](#)

[Chương 321+60: Tìm Tới Cửa](#)

[Chương 322+61: Người Đâu](#)

[Chương 323+62: Trong Ngoài Không Được Lòng Người](#)

[Chương 324+63: Ngọt Đáng Tự Biết](#)

[Chương 325+64: Kinh Trập Trở Về](#)

[Chương 326+65: Mỹ Danh Đào Trang Vang Xa](#)

[Chương 327+66: Hòa Hợp Âm Cúng](#)

[Chương 328+67: Kỳ Quái](#)

[Chương 329+68: Hồi Hương?](#)

[Chương 330+69: Trương Thị Bị Đuối Đi](#)

[Chương 331+70: Trở Mặt](#)

[Chương 332+71: Tầu Lâu Chia Người Một Nửa](#)

[Chương 333+72: Lông Gà Vô Tội](#)

[Chương 334+73: Làm Ấm Ấ](#)

[Chương 335+74: Rừng Đào Bị Tao Ương](#)

[Chương 336+75: Đò Mất Là Một Chứng Bệnh](#)

[Chương 337+76: Là Ai?](#)

[Chương 338+77: Muốn Gán Tội Cho Người Khác](#)

[Chương 339+78: Không Phải Là Hân](#)

[Chương 340+79: Giá Họa](#)

[Chương 341+80: Câu Cá](#)

[Chương 342+81: Đuối Hồ Li](#)

[Chương 343+82: Trong Sáng](#)

[Chương 344+83: Rút Tay](#)

[Chương 345+84: Đường Ra Phương Nào](#)

[Chương 346+85: Xuống Tay](#)

[Chương 347+86: Cùng Đường](#)

[Chương 348+87: Tán Gia Nghiệp](#)

[Chương 349+88: Ta Đã Trở Về](#)

[Chương 350+89: Một Lưới Bất Hết](#)

[Chương 351+90: Khai Phá Đào Trang](#)

[Chương 352+91: Cô Nương Hái Sen](#)

[Chương 353+92: Nghịch Nước](#)

[Chương 354+93: Hàng Giá Rẻ](#)

[Chương 355+94: Giá Chiến \(Cuộc Chiến Giá Cả\)](#)

[Chương 356+95: Trợ Giúp Lớn](#)

[Chương 357+96: Đánh Trả](#)

[Chương 358+97: Nghịch Chuyển](#)

[Chương 359+98: Xuân Về Hoa Nở \(Đại Kết Cục\)](#)

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tháng Chạp Trở Về Nhà

Mùa đông giá rét, dưới mái hiên trên cành cây đều phủ đầy tuyết, gió cũng len lỏi vào người.

Đây là một trận gió tuyết khó gặp, ở Đào trang nhìn ai cũng thấy rợn rã, một tốp lơ tay áo ở nhà sưởi ấm bên bếp lửa, đàm luận thời tiết cùng với thu hoạch, thỉnh thoảng thở dài. Trận tuyết hiếm thấy đọng trên nóc cỏ tranh, tựa như nhà tranh không chịu nổi giá rét chảy nước mũi xuống.

Ở tại đầu thôn Lí Hà Thị đang cho heo ăn, thừa dịp heo mài miết ăn, đặc ý đánh giá nửa căn nhà ngói của mình, thở dài một hơi nói với ông già đang trát tường: "Lão nhân, người xem trận tuyết này thật sự mang không khí vui mừng, rạng rỡ."

Lí lão nhân không nói một tiếng, tiếp tục việc trong tay, đem bùn trát lên tường. Cùng trát tường là con lớn nhất Lí Hải nói thầm, "Có cái gì là không khí vui mừng, lạnh thấu trời, nường chỉ nhìn phía trước là mái ngói liền cao hứng, mái cỏ tranh phía sau còn đọng nước mưa kìa."

Lí Hà Thị không nghe lời nói thầm của con trai, đổ thêm thức ăn vào cho heo ăn, trong lòng vui mừng. Ở Đào trang này có mấy hộ gia đình có thể ở nhà ngói, tuy rằng hiện tại chỉ là nửa căn lợp ngói, phần sau là cỏ tranh, nhưng cũng là nhà ngói! Lão Tam ở trong thành Vân Châu, còn cưới vợ sinh con, coi như là người trong thành, phần cỏ tranh phía sau sớm hay muộn cũng sẽ lợp ngói, đến lúc đó xem bọn hăn đỏ mắt.

Suy nghĩ lại nổi lên chút không hài lòng, vợ lão Nhị nhiều năm như vậy không sinh được con. Lão Tứ sẽ nhanh chóng cưới vợ, tiền còn không có

dành dụm đủ để xây phòng mới, mùa đông khắc nghiệt cũng phải đi làm trong thôn. Lão Tam sắp trở lại, cũng không biết thế nào há mồm... Càng nghĩ càng bức bối, giờ phút này người đã quên thêm thức ăn, heo đang mở cổ họng kêu to, nàng tạt một gáo nước qua, "Kêu kêu kêu, chỉ biết kêu! Chỉ có biết ăn thôi một con heo con cũng không thể đẻ!" Còn chưa hết giận, thấy gà trong sân lại mắng tiếp: "Chạy cái gì mà chạy, đã hai ngày rồi không có đẻ trứng!"

Đang trát tường Lí lão nhân trên người đều là bùn đất, khuyên nhủ: "Nương đứa nhỏ, sắp qua năm mới rồi, lúc đó muốn nói cái gì thì nói."

Lí Hà thị đang muốn há mồm phản bác, lại nghe thấy tiếng nói của một phụ nữ đang băng qua sân trước tay cầm một ít rau xanh, "Đại nương, người xem trên đường kia có mấy người, có phải một nhà Tuyền huynh đệ đã trở lại không?"

Nhất thời sắc mặt Lí Hà thị lập tức sáng sủa, vỗ đùi, "Chắc là, mấy ngày trước thư đến, ta tính ngày cũng không sai biệt lắm, đây chính là vọi đến hôn mê, trong nhà muốn dùng người cũng không có!"

Đang ở trong phòng bếp nói chuyện, người phụ nữ đó lập tức chạy đến, cao giọng kêu to: "Lập Xuân, lập Hạ! Mau trở lại, Tam Thúc các người đã về."

Cốc Vũ lần đầu tiên đi theo cha mẹ về nhà ông bà, nhìn thấy chính là tình trạng không thoái mái này.

Nàng năm nay chín tuổi, đi đến thời không này đã nửa năm, trước kia luôn luôn bị bệnh, vất vả lắm mới khoẻ lên, còn chưa kịp ra cửa làm quen với hoàn cảnh, lại nghe cha mẹ nói muốn về an cư ở quê nhà.

Nàng đánh giá phòng ở, nhà ngói thoát nhìn tựa hồ so trong thôn những nhà khác tốt hơn chút, phía dưới nhà ngói còn treo một chuỗi hạt tiêu, bắp, cùng tỏi, hồng hồng trắng trắng, thoát nhìn rất khả quan.

Còn chưa nhìn kỹ sân ở nông thôn, người đột nhiên đi ra dọa nàng nhảy dựng, một phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi, đi thẳng tới bọn họ, cái đầu nhỏ của Cốc Vũ nhanh chóng hiện lên bốn chữ: đen ục ịch đô, đến gần nhìn kỹ hơn, lông mày thưa thớt, lỗ mũi nghếch lên trời, môi đầy giống như bị sưng, mắt một con to một con nhỏ, trên mặt không chỉ là đen, ở giữa còn loang lổ, làn da giống như da quýt, một thân vải thô áo bông màu xanh, cổ tay áo đã bóng loáng, tựa hồ kết một tầng nước sơn đen. Lúc này tuy rằng là cười, Cốc Vũ cũng không khỏi đổ hút một ngụm khí lạnh.

"Hắn là Tam Thúc, người đã trở lại, cha mẹ đang ngóng trông. Đây là Cốc Vũ hả, cũng không có dịp gặp, xem ra thật xinh gái." Nói xong đi gần lại.

Cốc Vũ chạy nhanh trốn sau lưng tỷ tỷ Tiểu Mẫn, thấy ống tay áo thật ghê tởm, tưởng tượng cánh tay mập mập kia nếu cầm lấy cổ nhỏ của mình, không chừng không còn nữa cái mạng.

Tiểu Mẫn cười kéo Cốc Vũ qua, "Đại bá mẫu, Cốc Vũ sợ người lạ."

Hai người đàn ông đang trát tường cũng đi lại, Tiểu Mẫn mang theo Cốc Vũ, phân biệt kêu gia gia đại bá phụ, được khen thông suốt.

Cốc Vũ mượn cơ hội đánh giá một chút, gia gia tóc bắt đầu trở nên trắng, là một lão đầu khô khan nhỏ nhắn, đại bá phụ mặt dài nhỏ nhìn có chút ừ ừ, nghĩ đến mặt mày của đại bá mẫu kia, nàng tỏ vẻ hiểu được.

"Đây là Kinh Trập sao? Lớn như vậy rồi!" Lí lão nhân đột nhiên phát ra một tiếng cảm khái.

Cha của Cốc Vũ, Lí Đắc Tuyên chạy nhanh tới nói: "Đây là Kinh Trập, vẫn là cha đặt tên lúc trước, nhiều năm cũng không trở về nhà, đứa nhỏ này bộ dạng lớn chút."

Rốt cục gặp người xong, đi vào nhà chính ngồi vào chỗ của mình, đông người nhìn có vẻ náo nhiệt, Lí lão nhân cùng Lí Hà thị cười tủm tỉm ngồi ghế tựa bên kia, bên này là Lí Đắc Tuyền cùng vợ, Kinh Trập, Tiểu Mãn, Cốc Vũ, bên kia Cốc Vũ là đại bá phụ Lí Hải cùng đại bá mẫu hung hãn.

Đây cũng là lần đầu nương của Cốc Vũ, Vương thị gặp nhị lão, đứng lên chấp tay chào, "Cha, nương, đường xá xa xôi, không thường gặp nhị lão, xin đừng trách, đây là nàng dâu hiếu kính cha mẹ."

Cốc Vũ xem nương của nàng mặc áo màu hồng cánh sen váy xanh nhạt, bên ngoài là áo khoác màu tím, trên đầu đeo quỳên hoa, duyên dáng yêu kiều lại tự nhiên hào phóng nói chuyện, trong lòng cũng vui rạo rức .

Trên tay Lí Hà thị đeo vòng ngọc nàng dâu biếu, lại nhìn tới cái tẩu của lão nhân, nghĩ ngày mai nếu có rảnh cần phải đi dạo khoe khoang, liền cười đến không thấy mắt, ngơ ngác lộ ra răng vàng. Lại nhìn bụng nàng dâu, đánh giá lại nên ôm tôn tử, miệng lại a mở một ít.

"Tam thúc uống trà!" Một cái tiểu cô nương đột ngột đi ra, khoảng bảy tám tuổi, cột tóc 2 bên, nói chuyện giòn tan.

Lí Đắc Tuyền cười cười, "Lập Thu, thực biết chuyện."

Cốc Vũ sửng sốt, vừa nhớ kỹ mấy người kia, lại có thêm một tiểu tử tỷ, nghe khẩu khí chính là nữ nhi của đại bá phụ, lớn lên giống cha, nếu giống nương, không biết làm sao gả đi được, nghĩ như vậy lại phốc xuy nở nụ cười, có phải việc của mình đâu.

Lí Đắc Tuyền không có tiếp trà, ngược lại có chút xấu hổ, "Lập Thu, Tam Thúc lần này đi gấp, cũng không có mang cho người cái gì hết."

Nguyên lai là như vậy, còn tưởng rằng vị tiểu thư này biết chuyện khách sáo, thì ra là muốn này nọ, mặc dù cha nói như thế , nàng cũng không đi, ngẩng đầu nhìn quỳên hoa trên đầu Cốc Vũ.

Cùng tuổi Tiểu Mãn, lúc này kéo Lập Thu qua, "Lập Thu, thích quỳên hoa này ..."

Cốc Vũ trong lòng thật là khó chịu, định là cho nàng quỳên hoa của mình, nhưng đến đòi như vậy thật sự là không thoải mái, trong lòng nàng ý niệm vừa chuyển, liền đi qua tiếp nhận khay trà, cười mỉm chỉ nói: "Cha thường dạy chúng ta muốn kính lão, gia gia nãi nãi ở trên cao, cha ta làm sao có thể uống trước, gia gia ngài uống trước."

Lí Hà Thị vừa mới khép lại miệng lại mở ra, "Cốc Vũ đứa nhỏ này thật sự là biết chuyện, không hổ là cô nương trong thành, không giống nha đầu Lập Thu chết tiệt kia không hiểu quy củ."

Cốc Vũ mời trà gia gia nãi nãi, quay đầu phát hiện ánh mắt xem thường của Lập Thu, nàng làm như không phát hiện.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Trở Mặt Như Lật Sách

Bụng nhỏ của Cốc Vũ kêu lên 3 lần, rốt cục mới đến lúc ăn cơm chiều.

Hai bàn ăn thấp bé nhìn không ra màu sắc ban đầu, tối như mực, ở giữa còn dính vào không biết cái gì, mấy ghế gỗ để trên mặt đất, gia gia Lí gia theo sau là con Lí Hải, Lí Đắc Tuyên ngồi ở một bàn, bên này là nãi nãi Lí Hà Thị mang theo con dâu Trương thị, nương của Cốc Vũ Vương thị, thêm vài đứa nhỏ, thoạt nhìn có vẻ náo nhiệt hơn.

Một tô cơm, trên bàn là một mâm trứng gà hấp đã biến thành màu đen, một đĩa thịt khô nhỏ bỏ thêm cộng hoa tỏi non, ở giữa là một chậu to đựng cải củ vừa hầm xong, còn bọc khói, một bàn của đàn ông còn có rượu, cộng thêm một đĩa đậu phộng.

Vừa ngồi trên bàn, Lập Thu liền cất cao giọng nói: "Nương, hôm nay ăn đồ ngon như vậy, ca ca bọn họ đi ra ngoài thật sự là đáng tiếc."

Nói xong lại trừng mắt Cốc Vũ, vừa rồi còn không có hết giận đâu, Cốc Vũ đói bụng quá rồi, lưỡi cùng nòng so đo, liền gấp trứng gà ăn, ai biết thế nhưng hôi quá, lại không thể nhổ ra, đành phải đem trứng nuốt xuống, trong lòng nói thầm, tay nghề đại bá mẫu thật không ra gì cả.

Cốc Vũ nuốt mấy miếng cơm, rốt cục cũng lên tinh thần, chiếc đĩa hướng thịt khô, vừa vào miệng bị mặn đến tê rần đầu lưỡi, vẫn là Tiểu Mãn thấy được bộ dáng của nàng, múc cho nàng miếng canh cải củ, ở bên tai nói: "Thịt khô thật mặn người ăn từ từ, nếu không mặn các nàng đã sớm ăn sạch."

Cốc Vũ theo tiếng nhìn tới, thấy chiếc đĩa của đại bá mẫu duỗi ra, lay động một cái, động tác thật sự mau, mâm trứng gà không còn một phần tư, gấp vô chén của mình, lại gấp cho Lập Thu một gấp. Tựa hồ muốn chia phần đồ ăn cho con mình, thấy Cốc Vũ nhìn nàng chăm chăm, liền thương khuôn mặt tươi cười, "Cốc Vũ cũng ăn."

Thấy nàng đưa chiếc đĩa đi tới, Cốc Vũ vội nói: "Đại bá mẫu ngài ăn đi, ta thích ăn cái củ." Nói rồi gấp rút cúi đầu ăn cơm.

Thừa dịp nhóm người bên kia nói chuyện, Cốc Vũ dứt khoát đem ghế đối chỗ, gấp hai khối thịt khô, chan canh cái củ trộn đều lên, tư vị rất tốt, lại xé thêm một khối thịt khô cho vào.

Làm xong nàng đứng lên làm bộ như xới cơm, đem một nửa đổ vào bát cơm của Tiểu Mãn, quay đầu xem ca ca cùng nương ánh mắt cũng không nhìn mình, đi xới cơm cho mình.

Im lặng nghe nhóm người lớn nói chuyện.

Đại bá mẫu Trương thị khen nương của Cốc Vũ thắt lưng thon mặc cái gì cũng đẹp, ngón tay thon lại dài chính là người thêu hoa không cần làm việc nặng, Kinh Trập vừa thấy chính là mạng tú tài, Tiểu Mãn nhìn trắng non mềm nhất định có thể tìm một nhà chồng tốt, Cốc Vũ lại biết chuyện...

Vô sự hiển ân cần, không biết lại là chuyện gì muốn người trong nhà làm, Cốc Vũ có chút phản cảm nhưng chỉ có thể nghe nương nàng nhẹ giọng trả lời. Tình thế phát triển theo chiều hướng này, Cốc Vũ có chút lo lắng cha nàng làm sao nói chuyện ở đây lâu dài?

Cốc Vũ vừa lo lắng vừa nghe chung quanh lú rú nói chuyện, toàn gia cơm chiều kết thúc, Lí lão nhân bắt đầu quần thuốc lá rồi, đại bá mẫu tay chân lạnh lẽo thu thập bát đĩa, nương của Cốc Vũ muốn hỗ trợ bị Lí Hà thị ngăn lại: "Người lớn bụng vẫn nên cẩn thận chút, lại nói lâu lâu mới có một ngày, cũng nhiều ngày không gặp người."

Nghe lời nói, vẫn là cho rằng các nàng trở về mừng năm mới thôi.

Cốc Vũ ngẩng đầu nhìn phía cha hấn, thấy hấn cúi đầu ở hút thuốc, một cơ hội tốt như vậy bị bỏ lỡ.

Lí Hà thị nhìn Lí lão nhân, nháy mắt ra hiệu, thấy Lí lão nhân chính là cố ý hút thuốc, trong lòng nàng thầm mắng một câu, tự mình đành mở miệng, "Ngày này thật sự là không có cách nào qua, không đương gia không biết gạo dầu muối mọi thứ đều là tiền."

Đến rồi, Cốc Vũ trong lòng âm thầm kêu khổ, đành phải phát huy ưu thế của trẻ con, cười hề hề hỏi: "Nãi nãi, gạo do mình trồng, củi lửa nơi nơi đều có đi, cần một ít dầu muối là được rồi. Lúc chúng ta ở Vân Châu mới đúng là cái gì đều phải tiêu tiền, củi lửa cũng là quý thật sự, hơn nữa ta bị bệnh một trận, đó mới gọi là gian nan."

Lí Hà thị cười mắng một câu: "Người cái nha đầu mới mấy tuổi biết gì mà ngày gian nan, người không biết nãi nãi hiện tại đang lo lắng đây. Phòng ở này chỉ có nửa mặt là ngói để gặp người, không lý do để người chê cười, Tứ thúc thúc của người chớp mắt sẽ thành thân, thật không lấy đâu ra tiền để xây phòng ở. Ngày lạnh như vậy còn cùng người ta đi làm việc, trong lòng ta thật không dễ chịu."

Lí Đắc Tuyên nghe Lí Hà thị nói như vậy, "Nương, nhị ca đâu?"

Nhắc tới người này Lí Hà thị bữu môi quay mặt qua chỗ khác: "Nhị ca của người không để người mẹ này vào mắt, vợ hấn nhiều năm như vậy một đứa con cũng không có, nhị ca của người một câu nói không ra khỏi miệng. Nhìn đi, mùa đông khắc nghiệt, nói là đặt mua hàng tết bận rộn, hai người đi làm cho nhà mẹ đẻ của người ta. Ta không làm chủ cho bọn họ được"

Vừa vặn đại bá mẫu lúc này vào cửa, "Nương, người cùng lão Tam nói lời này làm gì, lão Tam giúp trong nhà không ít việc, Lão Tứ là đệ đệ của hấn, cũng không phải người ngoài."

Một người tổ khổ dẫn lời Lí Đắc Tuyền, Lí Đắc Tuyền có chút xấu hổ, đột nhiên bùm một tiếng quỳ gối trước mặt Lí Hà thị: "Nương, con mấy năm nay cũng không có hiếu kính ngài, ngày sau sẽ ở lại với ngài."

Thình lình xảy ra như vậy làm Lí Hà thị trở tay không kịp, khô cằn cười nói: "Ta... Ta cũng chưa nói muốn người trở về."

Cốc Vũ cũng bị cha hấn làm giật mình, cha a, người nhà lão thái thái rõ ràng là muốn lấy tiền của người, người cũng quá phúc hậu đi.

Đứng lên xong Lí Đắc Tuyền cúi đầu ngồi ở trên ghế, tựa hồ đang ở vị chính mình vô năng xấu hổ.

Lí Hà thị nói tới nói lui nhiều như vậy, nhưng không có một câu hỏi nhà lão Tam bên ngoài những ngày qua sống như thế nào, có cái gì không ủy khuất, chỉ qua loa cho xong.

Nương của Cốc Vũ cũng không thể nói cái gì, Tiểu Mẫn lớn hơn một chút, giật giật khóe miệng, "Nãi nãi, bên ngoài thế thế đạo rất loạn, cha đã mất việc, nương còn mang thai, về nhà vẫn là thái bình."

Lí Hà thị cứng người lại, đứng lên, nụ cười biến mất, thật nghiêm túc, "Cái gì? Trở về? Lão tam, đây là sự thật?"

Lí Đắc Tuyền gật gật đầu: "Nương, bên ngoài rối loạn, ở nhà có tay có chân cũng có thể qua."

Lí Hà thị tái mặt, vỗ đùi bắt đầu khóc kể, đơn giản chính là làm lụng vất vả cả đời chưa từng có qua ngày lành, thương tâm cho cuộc đời của phụ nữ, sự tình lớn như vậy cũng không có thương lượng đã trở lại.

Cốc Vũ thật sự không thích diễn xuất của lão thái thái, chụp môi dài giọng khóc kể, nhưng nửa giọt nước mắt cũng không thấy, xem sắc mặt xấu hổ của nương nàng, đại khái chưa bao giờ trải qua chuyện như vậy, không

khỏi có chút tức giận, nửa năm qua người một nhà hòa thuận vui vẻ, trong đáy lòng mình cảm ơn, nhưng liên quan gì đến lão thái thái kia, bất quá là liên quan đến cha nương thôi.

Nghĩ như vậy nàng ra mặt: "Nãi nãi đừng khóc, cha nói sớm hay muộn cũng muốn trở về nhà, bây giờ trở về cũng tốt, nãi nãi ngày sau liền hưởng phúc con cháu."

Lí Hà thị một phen đẩy Cốc Vũ ra: "Ta cũng không có cái mệnh đó!"

Lí lão nhân nói chuyện, "Lão Tam đã trở lại, cũng không có gì không tốt, lại nói nhà ai không ra ngoài kiếm ăn."

Những lời này chọc giận Lí Hà thị, lại là chiêu quen thuộc vừa mắng vừa khóc kể. Nói đại khái chính là Lí lão nhân mặc kệ không biết quản gia khó xử.

Vừa náo loạn Lí Hà thị sừng mặt lên, âm dương quái khí nói: "Con lớn mẹ không lo nữa, cưới vợ sinh con lớn như vậy nương cũng không làm chủ được, không nói xa xôi, ta xem thế nào qua ngày được, cưới mỹ nhân đăng gió thổi cũng bay, ta thực mệnh khổ, già rồi còn phải nuôi một nhà lớn nhỏ."

Cốc Vũ nắm chặt nắm tay nhỏ, người lão thái thái mặc dịch, móc méo nương của nàng, nàng có chút đau lòng Bảo Bảo trong bụng nương, một bên đưa quyền hoa nàng mang trên đầu để dời đi lực chú ý của nương.

Lí Đắc Tuyền khẽ cắn môi, ngẩng đầu lên, "Nương, con của nương cái gì cũng sẽ làm, chỉ là hiện tại thân mình yếu một chút, ta làm thêm nhiều một chút, không cần ngài nuôi sống chúng ta, lại nói Tiểu Mẫn bọn họ cũng lớn."

Tiểu Mẫn nhanh nói: "Đúng vậy, nãi nãi ta cái gì đều có thể làm."

Lí Hà thị lúc này thấy không người tung hứng cũng không có hứng trí, miễn cưỡng nói xong: "Gian phòng cũ của người bây giờ là nhà của đại ca người, các người trở lại cũng phải đợi Lập Xuân, Lập Hạ hai người lấy chồng, Nhị ca của người bên kia cũng không ở được, không thì ở phòng củi của ta và cha người."

Làm bộ làm tịch!

Lí Đắc Tuyên cười khổ đồng ý: "Theo lời cha mẹ nói, chúng ta tuổi trẻ, ở phòng củi tạm qua hai ngày, chờ Nhị ca đã trở lại thương lượng sau."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Bàn Luận Trong Đêm Ở Phòng Cúi

Lí Đặc Tuyền một nhà đàn ông phải chen vào phòng cúi.

Cốc Vũ nhìn cái mũi nhỏ, trong phòng một mùi mốc xông vào mũi, mấy bó củi cùng cỏ đánh lửa trong góc phòng, dù ánh sáng có mỏng manh, Cốc Vũ cũng thấy được 2 mạng nhện lớn, trên đất rải rác đây đó những mảnh cỏ, thanh củi ngổn ngang.

Lí Đặc Tuyền sắc mặt u ám, "Các người ở ngoài cửa chờ một lát, ta dọn dẹp một chút." Nói xong nhanh nhẹn đem đất bùn quét một lần, cởi bỏ mấy bó cỏ, trải một thảm dày trên mặt đất, nương Cốc Vũ lấy ra một khối vải bố trong túi tùy thân mang theo, trải lên trên, xong mới cho bọn họ đi vào.

Sau một lát, Lí Đặc Tuyền lại ôm một cái chăn đi lại, tuy rằng cứng rắn, cũng may chưa bị bỏ đi, cho Cốc Vũ Kinh Trập bọn họ cùng nhau ngủ.

Kinh Trập do dự nửa ngày, vẫn là ngồi dưới đất, mãi đến khi Lí Đặc Tuyền thúc giục, hắn mới cởi áo bông nằm xuống, cười nói: "Chăn nhỏ quá, để Tiểu Mãn cùng Cốc Vũ đắp là được, ta ngủ bên cạnh chậu than, với cái áo bông là được, cỏ này cũng êm lắm."

Cốc Vũ thấy bồn lửa than có chút sợ hãi, vạn nhất trúng độc oxide carbon là đi toi cái mạng nhỏ, nhưng khi ngẩng đầu nhìn thấy nóc nhà, hỗn độn mạng nhện phía dưới, bên dưới là tường đất, có thể thông gió, liền an tâm một chút, chỉ là dù cỏ có mềm mại nhưng vẫn có chút cứng, ngồi dưới đất mùi ẩm mốc cùng mùi củi gỗ hỗn hợp một chỗ, thẳng đến xoang mũi, phòng cúi có gì tốt đâu.

Nàng không có cách nào an ủi cha mẹ, đành phải ngọt ngào cười: "Ca nói đúng, giường này so trong nhà chúng ta mềm mại hơn, cha mẹ, các người ngủ chỗ nào đây?"

Lí Đắc Tuyền đi lại sờ đầu Cốc Vũ, "Cốc Vũ ngoan, người bệnh vừa hết, nên ngủ một giấc, cha mẹ có chỗ ngủ, đừng lo lắng, đợi đi qua lấy cái chăn là được."

Vừa dứt lời, liền truyền đến tiếng mắng chói tai: "Người chỉ biết thò tay ra ngoài thôi, người lấy chăn đi, hai tiểu tử của người trở về muốn đông chết bọn họ a! Cả nhà bọn họ người kêu trở về sao? Ta thật sự là xui tám đời cầu huyệt..."

Tất nhiên là đại bá mẫu, Cốc Vũ chui vào chăn, Tiểu Mãn cho rằng nàng lạnh, đem chăn dịch dịch, "Cốc Vũ không sợ, ngủ đi."

Tiểu Mãn không nghĩ đến tâm tình của Cốc Vũ lúc này, cùng người một nhà sao khác nhau một trời một vực, gia gia căn bản chất phác không thể nói rõ, nãi nãi lại khắc nghiệt, đại bá phụ yếu đuối sợ đại bá mẫu, đại bá mẫu hung hãn, còn có người giống như yêu tinh tiểu Lập Thu, chỉ có vài người mà huyền não như thế, nghe nói còn có một nhà Nhị bá phụ, Tứ thúc thúc còn có cô cô, nếu một nhà thân thích đều trở về, mình sẽ không đi theo cha mẹ muốn ở nhà ăn ngủ thôi.

May mắn ca ca tỷ tỷ cha mẹ đều là tốt, Cốc Vũ nghĩ như vậy, thân mình cũng thật sự nhỏ, mí mắt càng nặng, rốt cục ngủ.

Tỉnh lại vì cỏ tranh trên nóc nhà không biết sao bay xuống mặt Cốc Vũ, nàng thấy ngứa, gió thổi cỏ lay liền tỉnh lại, vừa đem trên mặt gì đó lau đi, liền nghe thấy cha mẹ nhỏ giọng nói chuyện, vành tai nghe.

Lí Đắc Tuyền giọng nói tràn đầy xin lỗi, "Mẹ đưa nhỏ, thân mình đã được nhiều tháng, làm khó người cùng ta trở về, nơi đặt chân cũng không có, thật sự là khổ người."

Vương thị giấu tiếng thở dài, "Ở đâu mà không có va chạm, chính là ủy khuất đứa nhỏ, người cũng thấy, trong phòng ai cũng là kẻ dễ bắt nạt, ta thực sợ ngày sau làm sao qua."

Tạm dừng một lát, thanh âm Lí Đặc Tuyên lại vang lên: "Ai, cũng thật sự là mệnh, nếu không người đi về trước, ta mang theo đứa nhỏ..."

"Đừng nói lời vô liêm sỉ, ta năm đó không phải nhìn trúng người thành thật đáng tin, người một nhà sẽ ở cùng nhau, đi đến nơi nào đều giống nhau, lúc trước Kinh Trập nhỏ như vậy mất đi, nhiều năm như vậy ta cũng không dám trở về, nhưng là người không ghét bỏ chúng ta không có con trai."

Cốc Vũ chợt ngẩn ra, Kinh Trập nhỏ mất rồi, không con trai? Hiện tại người nằm bên là ai?

Lí Đặc Tuyên thanh âm có chút thâm trầm: "Mẹ bọn nhỏ, chúng ta có tay có chân có tay nghề, ngày sau nhất định sẽ có ngày lành, vốn an ổn qua ngày, không đoán được sẽ bị khổ như vậy, Tô đại nhân là quan tốt, chúng ta dân đen không biết nhiều sự tình trên quan trường, Tô đại nhân đăng nhậm mấy năm nay chúng ta luôn thấy phu nhân bình thường, nhưng là không giống quan trước kia, hận không thể đất cũng có thể vắt ra tam hai dầu, ta làm việc trong nhà hăn cũng đều là hòa khí, còn đi theo ta học mấy lần..."

Vương thị lại nói: "Ta không có oán người, đứa nhỏ này cũng mệnh khổ, chúng ta là tốt rồi đem hăn trở thành Kinh Trập đi, người xem hăn không khóc không náo như loại người bình thường, ta xem hăn không muốn gay thêm phiền toái cho chúng ta, đứa nhỏ này vô thanh vô tức nhưng ta lo lắng, nếu không có người đến hỏi, chúng ta ở bên ngoài cũng không đến mức làm khổ hăn, chỉ sợ trong thôn bôi nhọ hăn, thế nào cũng không phụ phước của đại nhân."

Một hồi trầm mặc. Cốc Vũ càng thêm kinh ngạc, nguyên lai Kinh Trập không là Kinh Trập, còn là con của đại quan sao? Nghĩ như vậy, đột nhiên có chút cảm giác đồng bệnh tương lân, mình xuyên đến nơi này cũng là cô đơn không chỗ nào nói, cũng may gặp gỡ nhà này người trong sạch, hẳn lại không biết nguyên nhân, bất đắc dĩ biến thành đại ca của mình, cùng bản thân gặp được cũng kém lắm. Nàng có chút nhớ nhung muốn nhìn bộ dáng hiện tại của Kinh Trập, lại sợ quấy nhiễu cha mẹ, đành phải từ bỏ.

Cốc Vũ trong lòng lại là có chút chua xót, khó trách muốn trở về quê an cư, nguyên lai là vì ca ca, không phải là con ruột của mình, trở về còn bị người nhà biến thành như thế, khó mà chịu đựng được, Cốc Vũ có chút đau lòng bọn họ, cái mũi đau xót, cũng không dám khóc thành tiếng, lùi về trong chăn tận lực nén xuống không nhúc nhích.

Chậm rãi sau lại lặng lẽ đưa đầu ra.

"Mẹ đứa nhỏ, người phải dưỡng tốt thân mình mới được, nhiều năm rồi không có đứa nhỏ, cũng khổ người, ta nghĩ qua, đến sang mai đi tìm phòng ở, đến lúc đó coi như là có cái chỗ đặt chân, nhị ca là người có chủ ý, chờ hẳn trở về lại thương lượng thế nào sống, ta có tay nghề làm gia cụ, chờ sinh đứa nhỏ đến lớn một chút, người lại thuê hoa, Tiểu Mãn cũng có thể phụ giúp, Cốc Vũ thân mình nhỏ nuôi cũng không có vấn đề lớn, chỉ là Kinh Trập."

Vương thị nhẹ giọng cười cười: "Được, ngày vẫn phải qua, với Kinh Trập ta nghĩ, không thể bỏ đứa nhỏ này, chờ chúng ta dàn xếp ổn thỏa, liền tìm cái tư thực cho hắn tiếp tục đi học."

Lí Đắc Tuyên có chút kích động, "Nghĩ thật giống ta, ban đầu ta còn sợ người không đồng ý."

Thanh âm càng nhỏ, Cốc Vũ ánh mắt tỉnh táo nhìn chằm chằm mạng nhện, cảm thấy phòng củi này dù mạng nhện dù tro than, đều làm cho lòng

nàng ấm áp, nằm bên người tỷ tỷ Tiểu Mãn nghe tiếng hít thở bình yên ở bên tai, nàng đem thân mình nhích lại gần, nhắm mắt lại, cảm thấy hết sức an tâm.

Bên kia, cái áo bông Kinh Trập, căn môi lạnh lẽo rơi nước mắt.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Đuổi Ra Khỏi Nhà

"Ai u, nha đầu kia lớn như vậy, sao chỉ nấu nước thôi cũng làm không xong, nấu nước còn không xong thì cắt rau heo cũng sẽ không được, này không được kia cũng không được...." Sáng sớm, Trương thị ở phòng bếp bận rộn mừng năm mới, kéo theo Tiểu Mãn làm việc nhà, Tiểu Mãn lại bị kể lể.

Cốc Vũ có chút bất đắc dĩ, những việc này tỷ tỷ ở nhà có làm qua sao? Sáng sớm cha đã bắt đầu sửa bàn đóng băng ghế, nường vì mang thai ngồi nên ở nhà chính, nãi nãi Lí Hà thị thối mặt ngồi kia than thở, đen mặt một câu cũng không nói, thật xấu hổ. Kinh Trập ở một bên nói chuyện, dù đại bá mẫu chỉ cây dâu măng cây hòe, hãnh coi như không nghe thấy.

Cốc Vũ thấy vậy yên tâm không ít, xem ra cha mẹ vẫn thương yêu đại ca, nhưng một mình Tiểu Mãn chịu đựng lời nói của đại bá mẫu, da mặt lại mỏng, có chút đáng thương.

Cốc Vũ đến nhà bếp nhìn xem, Tiểu Mãn ngồi trên mặt đất cắt rau heo, đôi tay vì lạnh đỏ bừng mắt ứa lệ, thấy Cốc Vũ đi lại, vội cười: "Người tới nơi này làm cái gì?"

Cốc Vũ nhặt một cây gỗ trên mặt đất lên vẽ vòng vòng: "Ta đến giúp người."

Tiểu Mãn vỗ nàng: "Người không cần ở đây gây rối loạn, bị đông lạnh đến đến lúc đó lại kêu thân mình không tốt, ta có thể ứng phó được."

Cốc Vũ ngồi xồm trước bếp lò nhóm lửa, "Tỷ tỷ, ta ngồi ở trong này một chút cũng không lạnh, nếu đại bá mẫu dám nói người, ta liền giúp người măng nàng!"

Tiểu Mãn cười lên một tiếng, "Người nha đầu kia sao học được lời nói hỗn hào này, ở đây không giống như ở nhà mình, nương đã nói qua, làm chút chuyện cũng không gì."

Cốc Vũ không nghĩ như vậy, người nhân nhượng vì lợi ích chung thì thế nào, nhìn xem còn không phải không làm cho người nhà tốt, nàng hạ quyết tâm, đại bá mẫu nếu tiến vào, chuyện khác không dám, đấu võ mồm nàng sẽ không chiếm được tiện nghi. Nhiều lần nói sai rồi còn có một câu đồng ngôn vô kị chống đỡ đi.

Ý niệm vừa chuyển, đại bá mẫu bước vào, ôm một đồng củi.

Tiểu Mãn tay cắt nhanh hơn, Cốc Vũ với vẻ mặt phòng bị nhìn nàng chăm chăm.

Ai ngờ tráng kiện đại bá mẫu đột nhiên nở nụ cười, "A, Tiểu Mãn, rau heo cắt tốt lắm, thừa lại giao cho bá mẫu thì được rồi, tỷ muội các người không quen làm việc nặng, vẫn là chờ ăn cơm đi."

Biến hóa đột ngột làm Cốc Vũ buồn cười, phòng bếp vẫn còn củi vì sao còn muốn ôm thêm củi vào, lại nhìn dưới đồng củi, loáng thoáng một ít cỏ. Cốc Vũ trong lòng so đo, cố ý kéo dài thanh âm: "Đại bá mẫu, chúng ta không thể để người ta nói là ăn không ngồi rồi, chỉ là giúp một tay thôi, sao có thể để người một mình vội vàng?"

Trương thị không đoán được Cốc Vũ sẽ nói như thế, gượng cười nói: "Coi miệng nhỏ của Cốc Vũ này, ta một người ứng phó được, các người đi nhà chính sưởi ấm đi."

Đã nói như vậy, dĩ nhiên Cốc Vũ mừng rỡ, nét mặt nghi hoặc kéo Tiểu Mân đi sưởi ấm.

Cốc Vũ đứng ở nhà chính, bất chợt nhìn vào phòng bếp, chờ lúc Trương thị cho heo ăn nàng liền đi qua, tìm kiếm chung quanh, rốt cục ở mấy thanh củi tìm được đồng cỏ, bên trong cất giấu một cái trứng gà, xem ra phải là chuyện ngày một ngày hai. Một con gà mái, một ngày thiếu 1, 2 cái trứng thì có quan hệ gì?

Nàng có chút buồn cười, một gia đình lớn sẽ có chuyện tẻ như vậy, sau lại thấy trong nồi hầm cải củ, trên đất còn mấy cây cải trắng, dường như có mùi thịt bay ra. Nhưng nồi và bếp bên trong cũng không thấy bóng dáng một chút thịt, mà trên bếp là một cái ấm sắc thuốc, thật mạo hiểm.

Cốc Vũ đang muốn đi qua, đại bá mẫu vào cửa quát một tiếng bảo ngưng lại: "Cốc Vũ, người làm cái gì?"

Cốc Vũ ra vẻ vô tội: "Sợ lửa của ấm sắc thuốc tắt, ta đến thêm lửa, đại bá mẫu, đây là thuốc của ai, người thơm quá."

Trương thị quát xong, có chút không kiên nhẫn, "Đây là thuốc của tỷ tỷ Lập Thu của người, người mau đi ra, rồi làm sai thì phải làm sao bây giờ!"

Cốc Vũ cười lạnh một tiếng, ấm sắc thuốc nấu canh thịt, một nàng nghĩ ra!

Cơm trưa đã không có trứng gà, cũng không có thịt khô, chỉ có một nồi cải củ và cải trắng, thêm một đĩa hạt tiêu nhỏ, rắc lên canh rau, chỉ thế.

Lập tức, từ bên trong cải trắng Trương thị lấy ra đồ ăn nấu riêng đổ vào chén của Lập Thu, "Lập Thu, người cũng nên bổ thân mình, thật sự đáng thương, uống thuốc miệng cũng bị nhạt đi, nướng thật vô dụng, ngay cả trứng gà cũng không có cho người ăn, bất quá cũng thấy đủ đi, ngày sau chỉ sợ cơm cũng không kịp ăn"

Vương thị thấy vậy, tiếp một câu: "Đại tẩu nói đùa, ngày qua sẽ càng tốt hơn, làm sao mà cơm cũng không kịp ăn?"

Lời nói hoàn hảo, nhưng lại giống như châm ngòi ly gián, Trương thị trề môi không có chút ngăn cản: "Thế nào sẽ không, người nhìn đi, cả nhà bao nhiêu người, già trẻ lớn bé phải dựa vào chúng ta 2 người chịu, có thể uống cháo mỗi ngày là tốt rồi."

Không có người nói chuyện, Vương thị ngượng ngùng cũng không biết nói cái gì.

Ăn cơm xong, Tiểu Mẫn đi rửa chén, Lí Đắc Tuyền tiếp tục đi sửa bàn, Lí lão nhân nói chuyện, "Lão Tam, người đợi chút, chúng ta người một nhà thương lượng."

Lí Đắc Tuyền gật gật đầu, "Ai, cha có chuyện gì nói đi."

Lí lão nhân nhìn Lí Hà thị, do dự không mở miệng.

Lí Hà thị sừng mặt bĩu môi, chậm rãi nói: "Lão Tam, người cũng thấy đấy, người trong nhà vốn đông, chúng ta cũng già đi, cả nhà của người trở lại, người cũng nhìn thấy, đứng ra cả nhà cũng không có trở ngại gì, lão Nhị còn không có con, Lão Tứ cũng chuẩn bị thành thân, người lần này về ở luôn..."

Lí Đắc Tuyền vội vàng đáp: "Nương, nương Cốc Vũ đang mang thai, chờ đứa nhỏ sinh xong, chúng ta đều sẽ hiếu kính ngài, nhiều năm như vậy ở bên ngoài cũng không có tần hiếu, bây giờ trở về một chuyến, nương ngài hưởng phúc là tốt rồi."

Lí Hà thị trợn trắng mắt: "Ta không có phúc phận lớn như vậy, ta nói với người, lão Tam, nhà này còn phải phân ra mới xong."

Lí Đặc Tuyền sững sốt, có chút không hiểu: "Nương, đang tốt lành vì sao phải ở riêng?"

"Các người đều lớn ta làm sao làm chủ được, nếu để các người quan tâm, truyền ra lại nói ta là một lão bà không cho các người qua ngày lành, thôi thì phân ra đi ta cũng vui vẻ thanh nhàn, ta đi theo Linh Nga Lão Tứ cũng tốt, các người đủ lông đủ cánh rồi." Lí Hà thị cố ý kéo câu cuối ra thật dài.

Đã nói đã nói đến như vậy, Lí Đặc Tuyền không thể nói cái gì nữa, chỉ nhìn Lí Hải: "Ý của đại ca ra sao?"

Người không có mở miệng, đại bá mẫu, vội vàng đi qua, "Nương a, ta nghĩ cả gia đình nhà lão Tam từ thành Vân Châu trở về, nhà bọn họ là có cuộc sống của người thành thị, một nhà chúng ta không có thói quen như vậy, vẫn là để cả nhà lão Tam ở riêng bọn họ cũng tự tại, chúng ta vẫn sống như xưa, chờ Lão Tứ cùng Linh Nga thành thân chúng ta lại nói."

Lời này nói ra, làm Cốc Vũ thật lười, rõ ràng đuổi gia đình bọn họ qua một bên. Nàng tính thật kỹ, nếu không có ở riêng, nhà Nhị bá phụ không có đứa nhỏ, nhưng cả nhà phải nuôi 3 đứa trẻ của nhà nàng. Nếu ở riêng, cha mẹ nàng hai người nuôi ba đứa, chờ lúc Tứ thúc thúc thành thân tiểu cô cô xuất giá, phỏng chừng 2 đường ca (anh họ) cũng lớn, thật sự là giỏi tính toán.

Nào biết nói lời này lại đúng ý Lí Hà thị, "Ý của ta cũng giống như ý của nhà lão Đại, chỉ sợ lão Tam nói chúng ta bất công, nên không có dám nhắc tới, ta chỉ còn có một bộ xương già, cứ như vậy qua cũng tốt."

Lí Đặc Tuyền cúi đầu không biết nói cái gì nữa.

Lí Hà thị lại nói: "Lão Tam, đã như vậy, người chỉ có như vậy gian phòng nhỏ để ở, cũng không đủ cho cả nhà của người, vẫn nên để lại cho 2 người cháu của người ở đi, các người nghĩ biện pháp đi, chúng ta không lo những chuyện này, không bằng các người tự mua, năm nay lương thực

cũng không nhiều, cho các người một ít gạo, một cái nồi, sắp tới ngày mừng năm mới, đến lúc đó lên trần trên đặt mua cũng tiện."

Lí Đắc Tuyền không nói chuyện, tựa hồ như đang trong mộng, Cốc Vũ âm thầm sốt ruột, cha a, giờ phút này không vì mình tranh thủ một chút quyền lợi khi nào mới nói a.

Lí Đắc Tuyền không nói một tiếng, cúi đầu xuống, hai tay đặt trên đầu gối, không thấy rõ biểu cảm.

Lí Hà thị có chút không nhịn được, "Nếu người không có ý kiến gì, phải hiểu rõ một điểm, chúng ta cũng già đi, gạo nồi gì cũng là bọn hăn làm ra, ta muốn là cho hơn cũng không được, lão Tam người cũng đừng oán ta. Về phần này sao..."

Xem điệu bộ của Lí Đắc Tuyền hăn là không có khả năng nói thêm, Cốc Vũ vội bắt vào câu chuyện, không thể để mình đến lúc cuối cái gì đều không có, "Nãi nãi, trời đất đầy băng giá, chuyện phân chia ruộng là chuyện lớn, vẫn nên chờ Nhị bá phụ bọn họ trở về mới bàn tiếp."

Đây là Cốc Vũ linh cơ vừa nghĩ đến, nàng tối hôm qua nghe trong lời nói của cha, Nhị bá như là người có chủ kiến, có hăn ở đây, không đến mức chịu thiệt như vậy. Mặc dù không được, cũng muốn để cha chậm rãi suy nghĩ lúc đó tự mình tranh thủ một chút cũng tốt. Dù sao cha cũng nói tìm phòng ở, không ở cùng bọn họ cùng là tốt nhất, không có gì nàng cũng vui ý, cha mẹ cùng tỷ tỷ không cần chịu uất ức đến ghen ghét. Lí Hà thị lão bà nói nghe hay, giống như nhà các nàng có tiền, cái gì đều có thể đi đặt mua.

Lí Hà thị cắt ngang, "Như vậy cũng xong, miễn cho truyền ra còn nói ta bất công."

Đã phân định như vậy rồi, Cốc Vũ lại muốn thử một câu, "Nãi nãi, nương ta còn mang thai tiểu đệ đệ, nên giữ gà mái để đẻ trứng, chúng ta

không tiện lấy gà, có thể cho chúng ta một rổ trứng gà không, cho nường ta bồi bổ."

Nghe vậy, Trương thị không vừa ý , "Nường a, gà mái này là do ta nuôi, một hai tháng nay đều không đẻ trứng, gà còn bị chồn bắt đi, Lập Thu còn phải uống thuốc còn không có một trái trứng. Lại nói, sinh đứa nhỏ là chuyện lớn, lúc ta sinh bọn họ cái gì cũng không có để bồi bổ, trứng cũng không thấy bóng dáng, cũng không chậm trễ làm việc, người trong thành các người quý giá quá, hừ!"

Dù sao Cốc Vũ cũng không thật sự muốn, chỉ muốn xem các nàng xử thế nào, nào biết lời nói thật quyết tuyệt.

Kết quả là, cả nhà Lí Đắc Tuyên cứ như thế dọn đi, hẩn khiêng một gói gạo thô, Kinh Trập một tay cầm một cái nồi lưng loang lỗ một tay nắm Cốc Vũ, Tiểu Mẫn cầm hành lý các nàng mang về, đỡ Vương thị, tình cảnh chẳng khác gì bị đuổi ra khỏi nhà .

Cốc Vũ trong tay cầm một bao đựng linh tinh, là trứng gà nàng lấy từ trong đồng lửa. Trước khi ra cửa, thấy trong rổ trong bếp một chút thuốc, chọn lựa vài thứ ném vào canh gà còn sót lại trong ấm nấu thuốc.

Trương thị chạy theo khóc nức nở kêu, "Người nào không lương tâm trộm trứng gà của lão nường"

Rất xa truyền đến thanh âm tức giận của Lí Hà thị, "Lão đại gia, người không phải nói này gà không có trứng sao?"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Lối Ra

Ra cửa không bao lâu, một chút khoái ý vừa rồi trong lòng Cốc Vũ không sót lại chút gì.

Gió lạnh gào thét, tuy rằng không có tuyết rơi, nhưng cũng rét lạnh đến cực điểm. Còn không biết sẽ đi về đâu, nhưng là muốn nàng ở lại phòng củi của Lí gia, nàng càng không vừa ý.

Lí Đặc Tuyền tìm được một chỗ cản gió, thấy trên đất bẩn không muốn buông kia gói gạo xuống. Ngày lạnh như vậy không có người ra ngoài.

Kinh Trập buông nôi trong tay, "Cha, dù sao nôi này cũng rỉ sét không còn hình dạng gì, không biết còn xài được hay không, đem gạo đặt ở trên sẽ không bị bẩn."

Tiểu Mẫn cười một tiếng, "Các người thật là, có tảng đá, làm sạch chỗ dơ một chút là được, dù sao nôi cũng hỏng rồi."

Kinh Trập nghe Tiểu Mẫn nói như vậy, hé miệng, nắm tay Cốc Vũ thật chặt.

Lí Đặc Tuyền nghe Tiểu Mẫn nói như vậy, lấy giày chà chà tảng đá, dè dặt cẩn thận đặt gói gạo xuống, "Đợi lát nữa chúng ta đi đến nhà Trần bá của người nghỉ ngơi một chút, thuận tiện hỏi hẩn tìm cho chúng ta chỗ đặt chân là tốt rồi."

Đang nói, có người kêu một tiếng: "Tuyền nhi!"

Lí Đắc Tuyền quay đầu nhìn, sắc mặt lướt qua một tia kinh hãi, tiện đà xấu hổ đứng lên, "Nhị... Nhị thúc công."

Nhị thúc công đi tới, khoảng chừng trên dưới năm mươi tuổi, tuy rằng tóc bên thái dương đã nhiễm sương, nhưng sắc mặt hồng nhuận, thoát nhìn rất là minh mẫn, "Được rồi, tiểu tử ngươi cũng đừng làm khó dễ, ta ở trong sân nghe động tĩnh của các người ở bên kia, cũng đoán được tám chín phần, đi nhà của Nhị thúc nghỉ ngơi trước rồi tính toán sau."

Lí Đắc Tuyền do dự đang muốn từ chối, Nhị thúc công lại khom người, cầm lấy gói to, vung lên, đặt bao gạo lên vai, rồi sải bước đi.

Lí Đắc Tuyền chạy nhanh đuổi theo, "Nhị thúc công, nên để cho ta khiêng."

Nhị thúc công sang sảng cười ha ha, "Cho rằng nhị thúc công già đi có phải không, năm đó lúc ta ra làm việc, người còn mặc tã đeo yếm đi theo sau."

Cốc Vũ cùng Kinh Trập nhìn nhau, không nói nên lời, trong nhà này chí thân sợ bị liên lụy vội vàng đuổi bọn họ ra ngoài, nhưng người trong thôn lại nhiệt tâm kêu bọn họ đến nhà.

Rất nhanh đã đến nhà của Nhị thúc công, trách sao vừa rồi nói ở trong sân có thể nghe được động tĩnh, thì ra chỉ cách nhau hai vườn rau, Nhị thúc công ở miếng đất cao hơn một chút, Cốc Vũ đứng ở trong viện thấy rành mạch sân của Lí gia.

Chỗ ở của Nhị thúc công là một căn nhà tranh vách đất, một bên sân là cái phòng nhỏ, phía trên nóc nhà tranh là ống khói xem ra chính là phòng bếp. Ở cửa phòng dưới mái nhà là đám củi chẻ được xếp ngay ngắn chỉnh tề, trong viện còn có một vài cái cây, bây giờ đã rụng hết lá. Trong sân sạch sẽ còn có dấu vết của chổi quét sân.

"Cẩm Hiên, có khách đến, mau ra đây." Nhị thúc công kéo dài thanh âm kêu lên.

Theo giọng nói, một thiếu niên đi ra, đại khái mười một hai tuổi, không cao bằng Kinh Trập, nhưng trắng nõn, mặc áo bông giống như người trong thôn thường mặc, chỉ là ánh mắt sắc bén, không giống thần sắc của thiếu niên ở độ tuổi này, môi mím lại không lộ ra biểu cảm gì.

Nhị thúc công cười cười: "Đây là cháu trai của ta, 2 ông cháu chúng ta cùng nhau sống, kêu Cẩm Hiên."

Lí Đắc Tuyền tiếp nhận câu chuyện, "Lớn cỡ Kinh Trập, đứa trẻ này thật trắng trẻo, khỏe mạnh giống Kinh Trập nhà chúng ta, nói không chừng hai người sẽ thành bạn thân."

Nghe vậy, Kinh Trập nhìn Cẩm Hiên, nhưng An Cẩm Hiên không có nhìn hắn, tựa hồ coi như những người này không tồn tại, bất quá tay cũng không nghỉ ngơi, pha trà cho bọn họ, sau lại đứng qua một bên. Mắt lạnh nhìn bọn họ, Cẩm Hiên này, tựa hồ luôn cố gắng duy trì khoảng cách với người khác.

Cốc Vũ uống một ngụm trà, thấy vị ngọt, mới phát hiện là nước đường gừng, ngòn ngọt dần theo vị cay, cũng không biết là loại đường gì, có một chút mùi khét, vừa vặn người mới từ bên ngoài lạnh vào uống, cũng thấy ấm áp. Trong lòng nàng thầm nghĩ, xem ra An Cẩm Hiên này tuy rằng thấy lạnh lòng nhưng cũng không tệ.

Nhị thúc công cười hề hề nói: "Tuyền nhi, không cần gặt Nhị thúc công, muốn làm gì?"

Lí Đắc Tuyền sắc mặt ngưng trọng, miệng run lên hai cái, "Ta đang muốn đi tìm Vĩnh Ngọc, trước là ở bên hắn tránh gió, nhân tiện gọi hắn giúp đỡ tìm thuê phòng ở, chờ ra xuân, Nhị ca đã trở lại thương lượng tiếp chuyện phân gia."

Nhị thúc công không tiếp lời, một đôi bàn tay to ở đầu gối vuốt phẳng một lát: "Tuyền nhi, người không nên oán cha mẹ người, nương của người lòng dạ với cao, muốn lợp nhà ngói, cả nhà người, va chạm cũng là điều khó tránh, bọn họ muốn giữ người cũng không có chỗ. Chỉ là lần này làm quá mức, người xem người cả nhà toàn là đứa nhỏ, vợ người còn mang thai, như vậy còn đem các người đuổi đi trong ngày đông giá, ta thấy thật quá quắt, nếu người không ghét bỏ, nơi đây Nhị thúc công có 4 gian phòng ở, dù rách nát cũng tốt hơn bên ngoài gió rét, người muốn ở bao lâu cũng được."

Lí Đắc Tuyền muốn chối từ, nhưng nhìn lại Vương thị còn có Cốc Vũ bọn họ, "Nhị thúc công, vậy quấy rầy người, nhưng ta muốn đưa tiền thuê."

Nhị thúc công có vẻ giận, "Ta cũng không ngại nói với người, người muốn đi tìm Vĩnh Ngọc, mẹ của hãn bệnh nặng, không có thời gian rảnh tiếp đón người, lại nói thôn trang cũng không có ai có dư phòng ở, chỉ là 2 ông cháu chúng ta ít người, người nếu nói đến tiền thuê, chính là đánh vào mặt Nhị thúc công của người. Lại nói, ta có tư tâm gì chứ, phòng rách người không ở được thoải mái, nhưng cũng không tiếp người xấu, cả nhà các người vào ở, vừa khéo cũng náo nhiệt, lại gần nhà cha mẹ người, có việc gì kêu một tiếng là được rồi."

Nói như vậy cũng không sai, chỉ là Lí Đắc Tuyền cũng như người khác sĩ diện, lại sợ không nói được hết ý trong lòng.

Kinh Trập lúc này tiếp nói, "Ông chú..."

Nhị thúc công sang sàng cười ha hả, "Nhóc con, người không cần xếp bồi phận, bồi phận của ta ở Đào trang cao, mọi người ở thôn trang đều gọi ta Nhị thúc công, người cũng kêu như vậy là được."

Kinh Trập tiện đà nói: "Nhị thúc công, nếu ngài không thu tiền thuê chúng ta ở cũng không an tâm, lại nói ông bà nội của ta bên kia nếu biết,

nói không chừng sẽ làm khó dễ người, nhận tiền thuê chúng ta đều tốt."

Nhị thúc công nghĩ nghĩ, khẽ gật đầu, "Đứa nhỏ này có lý, đại bá mẫu của người không dễ buông tha, nói không chừng sẽ thật sự tới náo, cũng không thể cho bọn họ tìm cái cớ, như vậy đi, Tuyền người một tháng cho ta hai văn tiền, hứa không khách khí, nóc nhà cỏ tranh cần sửa thì sửa là được rồi, các người 2 gian phòng ở, hai đứa con gái ở một gian, còn có tiểu tử này, nếu không muốn ngủ chung với Nhị thúc công, liền ngủ ở nhà chính, Cẩm Hiên đứa nhỏ này không quen ở chung với người khác."

Người không có mở miệng nói chuyện An Cẩm Hiên đột nhiên nói một câu: "Nhị thúc công, không phiền toái, để hăn ở với ta, ở nhà chính phải phí thêm một cái giường, người cũng không quen, ở nhà chính ngủ một người là tốt rồi."

An Cẩm Hiên thật đúng là thành linh bất ngờ, vừa ưng thuận một việc, lại sợ người khác cảm kích hăn, lặng lẽ tìm cớ.

Như vậy, một nhà Cốc Vũ cuối cùng có chỗ đặt chân.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Củi Gạo Dầu Muối

Vấn đề chỗ ở đã giải quyết xong, vấn đề ăn uống theo nhau mà đến.

Ngày thứ hai, vấn đề tàn khốc xuất hiện ngay trước mắt, một cái nồi cũ loang lổ, một gói to gạo thô, làm sao có thể đủ cho cả nhà Cốc Vũ no bụng đây.

Mặc dù Nhị thúc công thịnh tình mời, Lí Đặc Tuyên không muối mặt phiền toái hẳn.

Sáng sớm, Lí Đặc Tuyên mang theo Kinh Trập đi Lâm Giang trấn đặt mua dầu muối tương dấm chua nhân tiện mua một ít dụng cụ cùng hàng tết, lúc ra cửa hẳn thật lo lắng cho 3 mẹ con Cốc Vũ, "Mẹ bọn nhỏ, nếu thật sự đói bụng, trước hết lấy gạo nấu cháo cho đỡ đói, chúng ta mua xong liền trở về."

Cốc Vũ tròn mắt chuyển vòng vo, cười hề hề, "Cha, ngài An tâm đi, các người không cần trở về gấp, chúng ta không thấy đói."

Lí Đặc Tuyên cùng Kinh Trập cũng không nấn ná, vội vàng đi.

Cốc Vũ nhìn theo bóng lưng của cha và ca ca trong gió lạnh, chậm rãi hòa cùng với cảnh trí hiu quạnh của mùa đông. Tiểu Mẫn múc nước, đang ở một góc chà rửa, vừa làm vừa phân phó Cốc Vũ: "Cốc Vũ, không cần chạy loạn, miễn cho lại bị cảm lạnh."

Cốc Vũ le lưỡi, muốn ăn chút gì đó. Nàng đem cái nồi lại, múc nước liêu mạng chà, người trong thôn rất tiết kiệm, nếu thật sự còn dùng được, sẽ

không mua mới, xem ra nồi này Lí gia bên kia không thể dùng mới cho, đến cùng nên chà hay không, Cốc Vũ nhìn đôi bàn tay đông lạnh đỏ bừng đau đớn, có chút do dự.

Đột nhiên nàng có chủ ý, lấy ít tro trong bếp của Nhị thúc công, sau đó dùng cỏ khô trói thành một cái bàn chải nhỏ, dùng sức cọ, cuối cùng cũng tạm sạch, vết dơ cũ không hoàn toàn mất đi, nhưng lại phát hiện một cái lỗ, Cốc Vũ có chút tiếc nuối, làm sao nấu cháo trong nồi này đây? Không hầm cháo, thì ăn cái gì?

Không dầu, không nồi, Cốc Vũ đang ưu sầu, phía sau lại vang lên một thanh âm: "Một cái nồi lưng có gì mà chà rửa, trong phòng bếp của ta có nồi, người có thể lấy gạo nấu cơm, không thôi ăn cái gì? Dù sao cũng không phải cho không người, đến lúc đó mang củi lửa hoàn trả là được."

Người này thật sự là, người tốt cũng không làm đến cùng, mượn cái nồi và bếp còn muốn đòi củi lửa, Cốc Vũ tính tình quật cường lại nổi lên, "Ai nói nồi hư liền không dùng được."

Cốc Vũ đem nồi đặt xuống, cũng may mái nhà cong thấp bếp nấu đơn giản, chậm chạp đem nồi rửa sạch, thêm đi vào một chút nước, tránh đi cái lỗ hồng, bắt đầu nhóm lửa, đáng thương Cốc Vũ ở kiếp trước chưa bao giờ nhóm lửa, đời này cũng không biết nên thế nào đốt, đem củi lửa đều ném vào lò, lửa không cháy được, khói làm nước mắt nước mũi tùm lum, nhìn thấy choáng váng.

"Còn muốn thể hiện. Không nhóm lửa được thì đừng nấu." Vẫn là An Cẩm Hiên, giờ phút này tựa vào tường, vẻ mặt châm chọc cười Cốc Vũ.

Cốc Vũ lúc này trong lòng thật buồn bực, thấy hẫng như thế, đành phải đáp lễ một câu: "Còn không phải ta bị người bên kia đuổi ra, bằng không ta chỗ nào cần làm cái này, đuổi ra cũng tốt, không cần phải chịu uất ức, nào biết người tuổi này cũng học được cách chỉ gà mắng chó!"

An Cầm Hiên nghe được câu nói của Cốc Vũ, chột ngẩn ra, ánh mắt nhìn xa xăm, rồi mỉm cười, ngồi xồm xuống, rút bớt mấy thanh củi ra, "Lửa muốn rỗng ruột, người muốn khiêm tốn, lớn như vậy cũng không hiểu điều này!"

Cốc Vũ muốn kiên cường, nhưng khi thấy ngọn lửa bùng lên, lại liếm môi nở nụ cười, "Thì ra người có nghề."

An Cầm Hiên tựa hồ không nghe thấy lời nói của Cốc Vũ, ngậy người nhìn ngọn lửa.

Còn nhỏ tuổi đã làm ra vẻ lãnh khốc, Cốc Vũ bất đắc dĩ nghĩ, đi vào phòng của mình và Tiểu Mãn, lấy trứng gà ra nhìn, chon từng cái, tổng cộng hai mươi ba cái, nàng nghĩ có nên luộc trứng hay không, một người hai cái, phải nấu sáu cái, ít nhất có thể chống đỡ được đến lúc cha bọn họ trở về, buổi tối sẽ có cơm ăn, ăn ít vẫn hơn không ăn, còn muốn bồi bổ nường nữa.

Nàng đang định lấy sáu cái trứng gà ra, lại suy nghĩ, Nhị thúc công chúa chấp nhà mình, An Cầm Hiên cũng không quá khó ưa, một người một cái, nghĩ như vậy, lại cầm thêm hai cái.

Bỏ trứng vào nồi. Nồi rỉ sắt cũng không sao, dù sao lúc ăn cũng phải lột vỏ, gạo để lại ngày sau ăn.

Hơi nóng bốc lên, Cốc Vũ định nói nói mấy câu với An Cầm Hiên, đã thấy hân thành thơi bên trong, không thèm để ý hân, trứng gà không biết chín chưa, Cốc Vũ vội vớt một cái trứng ra, nóng quá hất trứng tay này qua tay kia, đặt vào áo bông mới hết nóng, bóc vỏ, nhẹ nhàng cắn một cái, đã chín, nàng lại cầm lấy một cái, chờ cho nguội, đưa cho An Cầm Hiên, "Cho người ăn, trứng gà ăn tốt lắm."

An Cầm Hiên nhận lấy, xoay người bước đi.

"Uy, lấy một cái cho Nhị thúc công a, thật là không biết lễ phép, cầm bước đi." Cốc Vũ ngạc nhiên, nhưng cũng mặc kệ hăn, kêu lên: "Tỷ tỷ, nường, đến ăn trứng gà Cốc Vũ nấu"

Vương thị đang dọn dẹp trong phòng, nghe tiếng kêu của con gái nhỏ, tay chống sau thắt lưng, chậm rãi đi ra, "Nha đầu kia, trứng gà ở đâu ra."

Tiểu Mãn cầm cái ghế nhỏ, đỡ Vương thị ngồi xuống: "Nường, là Cốc Vũ quý tinh linh này đào trong đồng lửa ra."

Vương thị kinh hãi lắp bắp: "Cốc Vũ, vậy người là lấy của nãi nãi người, trả lại nhanh lên."

Cốc Vũ không chịu, quyết cái miệng nhỏ, "Nường a, rõ ràng nãi nãi bọn họ cái gì đều có, không cho chúng ta, trong bụng người có Bảo Bảo, không có cái gì ăn, đại bá mẫu ăn trộm trứng gà, còn vụng trộm giết gà dùng ẩm sắc thuốc hầm canh, ta chẳng qua cầm mấy cái trứng gà này, bằng không nãi nãi cũng không biết có trứng gà, lại nói còn muốn nường bỏ thân mình đây."

Vương thị thấy Cốc Vũ quyết cái miệng nhỏ, trên mặt cũng biến thành có chút bần, không khỏi có chút đau lòng, dùng khăn lau cho nàng, "Cốc Vũ, đều do nường không có bản lĩnh, đáp ứng nường, ngày sau không được làm chuyện như vậy nữa."

Cốc Vũ nhanh chóng cam đoan: "An tâm đi nường, ngày sau tự chúng ta làm, dù sao cũng là người một nhà, chỉ là lấy vài cái trứng gà thôi, không có lần sau." Trong lòng lại nói, nường coi ta như tiểu hài tử dạy dỗ a.

Chờ ăn xong trứng gà, dọn dẹp phòng, mặc dù chỉ là cửa sổ gỗ tròn, cũng chà sáng trưng, phòng ốc thấy rộng rãi hẳn lên.

Buổi chiều, Lí Đặc Tuyên trên người mang đủ thứ trở lại, Kinh Trập cũng không kém là bao nhiêu, trên bờ vai đeo đồ, hai cái tay cũng không

rảnh rồi, khuỷu tay máng một cái rỗ lớn.

Tiểu Mãn cùng Cốc Vũ chạy nhanh qua đờ lấy, có chút đau lòng, "Đeo nhiều như vậy làm sao trở về."

Lí Đắc Tuyền cười cười, "Vừa khéo gặp xe trâu của Trần đại bá, để mấy thứ này xuống trước đã, đợi Trần đại bá chuyển hai cái cái bình tới, còn có một ít bát tô, ngày sau nấu nước dùng, cái bình này có thể dùng để muối dưa chua đựng linh tinh." Ở vùng Đào trang này, người người đều thói quen đem lọ sành kê cái bình.

Cốc Vũ đang ở trong phòng, thấy bọn họ trở lại, cũng vội vàng tiến lên, níu Lí Đắc Tuyền: "Cha, các người đã trở lại, ta giữa trưa nấu trứng gà cho nướng cùng tỷ tỷ ăn, chờ các người trở về ăn cơm chiều."

Lí Đắc Tuyền một tay ôm Cốc Vũ, chỉ chỉ mũi: "Ta tiểu khuê nữ thật có khả năng, nhưng trứng gà ở đâu ra?"

Cốc Vũ giãy dụa rời khỏi tay cha, nhớ lại lời dạy dỗ của Vương thị vừa rồi, mau chóng chuyển đề tài, "Cha, mua nhiều đồ như vậy. Ca, cha có cho người ăn cái gì không mà để người xách nhiều đồ như vậy."

Kinh Trập cười một tiếng, "Cốc Vũ, người xem đây là cái gì?"

Chỉ thấy trong lòng bàn tay của Kinh Trập là một đoá quỳên hoa màu sắc tươi đẹp nhưng có chút cũ thô ráp, đưa cho Cốc Vũ.

Cốc Vũ trong lòng vui vẻ, có chút khấu thị tâm phi, "Ca, cái này có thể đổi gạo, vì sao lại mua cái này."

Lí Đắc Tuyền cười cười: "Không phải mua, là do ca ca nói người ở quán viết chữ không đẹp, viết vài bài cho người ta, người ta cho."

Nghe vậy, Cốc Vũ An tâm thoải mái lấy, lại hỏi: "Quán đó muốn viết cái gì, người ta không biết chữ sao!"

Lí Đặc Tuyền đành phải tiếp tục, "Cốc Vũ thông minh, đây là xin người ta viết, chỉ vì người viết chữ ở quán kia viết không đẹp, bị ca của người thấy, thiếu chút nữa đập bát cơm của người ta."

Nói xong, Lí Đặc Tuyền mang theo Kinh Trập ra cửa lấy cái bình, Tiểu Mãn mang theo Cốc Vũ dọn dẹp đồ trên đất, này muối ăn, rau xanh còn có một miếng thịt nhỏ, một bao điểm tâm, một củ cải trắng to, hai gói hạt tiêu, còn có một tờ giấy đỏ lớn và bút... Những đồ linh tinh này không thể để ở nhà chính, hơn phân nửa đều để vô phòng của Cốc Vũ và Tiểu Mãn.

Lí Đặc Tuyền cùng Kinh Trập ôm cái bình trở về, sau lưng Lí Đặc Tuyền còn có một ít bát tô, xem giống một con rùa lớn, Cốc Vũ bật cười, hết nhìn cái này lại coi cái kia, trong lòng thật thỏa mãn, có mấy thứ này, ngày qua không là vấn đề.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Mừng Năm Mới

Đêm đó Lí Đắc Tuyên mời Nhị thúc công cùng An Cẩm Hiên ăn cơm, mượn nồi xào rau của nhà Nhị thúc. Ăn xong, Kinh Trập nấu nước, Tiểu Mãn nhóm lửa, người một nhà rửa chân.

Tiếp đến là nghỉ ngơi, Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn ở trong phòng, Cốc Vũ một bên nhìn Tiểu Mãn thêu hoa bên ngọn đèn, một bên đem quyen hoa trong tay lăn qua lộn lại. Trong đầu nghĩ đến tình cảnh Kinh Trập viết chữ cho người ta đổi quyen hoa, tuy đóa hoa trên đầu cùng thẩm mỹ của nàng có chút khác biệt, nhưng thời đại này người đều cho rằng đẹp, nàng cũng không thể đấu tranh, hướng hồ, đại ca yêu thương mình như thế, vì sao phải đi đấu tranh.

Nhìn chán Cốc Vũ liền đem hoa đặt ở gối đầu bên cạnh, thân mình trượt xuống, mở điểm tâm trong bình lớn ra xem, luyến tiếc ăn lại gói cất lại, sau ngẩng đầu si ngốc nhìn hạt tiêu tỏi, giấy đỏ bút rau xanh, xem xong này đó, lại duỗi tay dè dặt cẩn trọng đem trứng gà từng cái từng cái lấy ra, lại thả về, miệng lẩm bẩm: mười lăm cái, một cái không ít. Có thể mới cảm thấy mỹ mãn trào lên giường.

Tiểu Mãn đến cùng nhin không được, ha ha cười ra tiếng, "Cốc Vũ, người giống như thần giữ cửa, nửa đêm đứng lên đếm bạc."

Cốc Vũ ngượng ngùng ngẩng đầu, cười, "Tỷ, người không hiểu, nhà có lương thực dư trữ thì lòng không hoảng hốt, nếu sáng mai không biết có gì để ăn, làm sao ngủ được."

Tiểu Mãn bỏ kim xuống, dùng ngón tay chỉ vào trán của Cốc Vũ, "Người cái quỷ tinh linh, vừa đến thôn trang đã nói nhiều như vậy, trước kia thật im lặng."

Cốc Vũ không dự đoán được, kiếp trước nàng vốn là người lạc quan, cha là giáo sư viện nông học, mẹ là trung y, tuy rằng nàng luôn làm bạn cùng giường bệnh, nhưng cũng là ánh mặt trời của cha mẹ, búp bê mô hình nhiều có thể chơi đến nửa ngày. Đến trên người tiểu cô nương này, không nhớ nhiều lắm, chỉ là chiếm được sự chiếu cố của gia đình này, cùng bọn họ trải qua, bây giờ tỷ tỷ đột nhiên nói như vậy, nàng phải tìm cái cớ mới được.

Chưa tìm ra được cớ, liền nghe được tiếng cười hề hề, "Thế nào, hai khuê nữ của ta bây giờ còn chưa ngủ sao."

Vương thị ưỡn bụng bước vào phòng, thấy Cốc Vũ gối đầu lên đùi của Tiểu Mãn, vẻ mặt đầy ý cười, trong lòng rất vui vẻ, thấy tiểu nữ nhi đến Đào trang lại cười vui vẻ như vậy, chịu khổ một chút cũng là đáng giá.

"Nương, ngài đã trẻ thế này còn không nghỉ, ngài không biết, Cốc Vũ vừa rồi đem mấy thứ này đếm lại một lần, giống như thần giữ cửa." Tiểu Mãn gặp Vương thị tiến vào, đem thân mình lui vào, nhường chỗ Vương thị ngồi xuống.

Mặt Vương thị xẹt qua một tia xót xa, sờ đầu của 2 đứa con gái, thở dài một hơi.

Cốc Vũ đang ngồi dậy: "Nương, ngài thở dài làm gì, về sau chúng ta cái gì đều sẽ có."

Vương thị mở miệng nói: "Nương biết các người biết chuyện, muốn trò chuyện với các người, trong nhà này các người cũng thấy được, từ nay về sau, chúng ta muốn bắt đầu những ngày gian khổ. Chờ đầu xuân, chúng ta có ruộng đất là tốt rồi, hiện tại cũng còn lại một chút tiền, cha mẹ thương

lượng chờ ổn định cho ca ca các người đến trường, các người có bằng lòng hay không."

Tiểu Mẫn cười gật đầu, "Nương, ngài nói với chúng ta việc đó làm gì, đi học đường tốt mà."

Cốc Vũ cũng gật đầu, kéo tay Vương thị, sờ bụng nàng: "Nương, không cần buồn, ngài an tâm sinh đệ đệ, ta đi kiếm bạc trở về, xây cho nương một căn nhà ngói lớn, ca ca đệ đệ đều được đến trường học." Kinh Trập không phải là ca ca ruột của mình, Cốc Vũ hết sức hy vọng trong bụng nương là một đệ đệ.

Vương thị bị Cốc Vũ chọc cười, nhưng nụ cười rất ngắn ngủi, tiếp lại bắt đầu có chút ưu sầu, "Này mừng năm mới... Các người sẽ không có mặc quần áo mới, tiền đành dùm còn muốn sắm các người một bộ quần áo mùa xuân."

"Khụ khụ, " Cốc Vũ cố ý ho khan vài tiếng, thanh cổ họng nói, "Không có quần áo mới không quan trọng, có tỷ tỷ khéo tay ở đây. Mau thêu thêm một đoá hoa lên áo bông của ta, không phải là thành quần áo mới sao?"

Tiểu Mẫn cười, tay chọc Cốc Vũ, "Hay cho cái nha đầu người, còn sai bảo ta."

Cốc Vũ bị nhột cười to, thật vất vả làm không khí trở lại bình thường, thở phì phò bổ nhào vào lòng Vương thị, "Nương, người xem tỷ tỷ, còn không làm quần áo mới cho ta?"

Vương thị sờ đầu nàng, ánh mắt đau xót, đi ra ngoài.

Ngũ vị tạp trần càng dày đặc.

Lí Đắc Tuyên thừa dịp mấy ngày rảnh sửa lại cái bàn băng ghế, còn đi theo Nhị thúc công cùng nhau trát tường, An Cẩm Hiên cũng lăm bùn,

Kinh Trập chẻ củi, bó củi thành những cụm cao vót, Cốc Vũ cũng không nhàn rỗi, đem củi đã cắt xén xong vác đến chỗ An Cẩm Hiên. Trong lòng nàng còn nói thầm, chẳng lẽ tác dụng giống bê tông cốt sắt sao? Tường đất bị chuột cắn, bị gà bới chớ nhảy tự nhiên tróc ra một ít, nên đắp tường lại thoát nhìn thuận mắt không ít.

Nàng thấy những người này bận rộn khí thế ngất trời, đột nhiên cảm thấy đây mới là nhà, liếc mắt qua sân Lí gia bên kia, lại rất nhanh xoay đầu lại. Chống eo nhỏ kéo mở cổ họng rất là khí thế kêu lên: "Tỷ, ta đói bụng, nấu cơm"

Tiểu Mẫn đi theo Vương thị dán giấy hồng mua về lên cửa sổ, thấy Cốc Vũ kêu như vậy, buông xuống việc trong tay, cười hì hì đáp: "Ai, được nấu."

Như thế vội mấy ngày, không chỉ có loát tường, dán song cửa sổ, thay đổi cỏ tranh, sân cũng tinh tế sửa sang lại một phen, cảnh tượng không giống với trước kia. Nhìn lại câu đối xuân Kinh Trập viết nằm ở trên bàn: hướng dương dòng dõi Xuân Thường Tại, tích thiện nhân gia khánh có thừa. Rất có hơi thở nông thôn, lại làm cho người ta cảm thấy thật là ấm áp.

Tiểu Mẫn dẫn Cốc Vũ quét dọn. Thật ra mọi thứ đã sắp xếp qua, chỉ là dọn dẹp phòng trong phòng ngoài thêm lần nữa. Quét tước xong sau đó là tẩy trần, Tiểu Mẫn nấu nước cả ngày, người một nhà thoải mái tắm rửa.

Tắm xong, liền thay quần áo mới, Cốc Vũ cùng Tiểu Mẫn đều mặc áo bông sạch sẽ. Phía trên vạt áo bông của Cốc Vũ, Tiểu Mẫn thêu một vòng hoa đào, vạt áo cổ tay áo cũng như thế, nhìn không khác quần áo mới, Cốc Vũ còn điểm thêm những chiếc lá xanh biếc, trông càng xinh xắn hơn. Kinh Trập cùng An Cẩm Hiên, đều là áo bông vải thô màu xanh, những chỗ rách được Vương thị tỉ mỉ dùng một ít vải mịn khâu lên, không thể thêu hoa giống Tiểu Mẫn Cốc Vũ, nhưng đường may thật là đều đặn chỉnh tề, so với

lúc trước tốt hơn nhiều. An Cầm Hiên lúc đầu không chịu để Vương Thị vá, bây giờ cũng không thể nói gì.

Vương thị có chút đau lòng nhìn hăn, "Cầm nhi, ngày sau cần khâu may vá gì giao cho thím làm, cái khác không dám nói, mấy việc này thím làm được, áo bông này đã lộ ra bông vải còn dùng dây thừng cột lấy, người xem quần áo đều túm lại đây một nhóm kia một nhóm, về sau không nên làm như vậy nữa."

An Cầm Hiên nhúc đầu, muốn nói, nhưng một lời cũng không nói ra, ngón tay vẫn dùng sức cầm lấy ống quần, môi cắn chặt.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Nhị Bá Phụ

Hai mươi tám tháng chạp, làm mứt nấu bánh trang trí nhà cửa.

Nói là hoa, đó là chỉ câu đối xuân dán ở song cửa sổ, Cốc Vũ nhìn An Cẩm Hiên leo lên trên ghế, Kinh Trập ở phía dưới xem, đem câu đối treo lên. An Cẩm Hiên nhảy xuống xoa xoa cổ, "Hương dương dòng dõi Xuân Thường Tại, tích thiện nhà khánh có thừa, Kinh Trập, chữ của người thật đẹp."

Cốc Vũ ở một bên xem náo nhiệt, ngây ngẩn cả người. Cẩm Hiên không phải là tiểu tử ở nông thôn sao, làm sao có thể nhận được chữ, hưởng hồ hân vừa rồi đọc đầy ý tứ hàm xúc, tuyệt đối không phải là học lõm được vài chữ đơn giản như vậy.

Tiểu Mãn đang dán một bức tiên hạc hiển thụy lên song cửa sổ, thấy Cốc Vũ ngây người, kêu lên: "Cốc Vũ, đi lại xem vị trí này có ngay chính giữa chưa."

Dán giấy xong, bắt đầu làm bánh, nơi này vốn không có thói quen hấp bánh, nhà giàu có thể bỏ ra một ít lúa mạch, nhưng cũng không ai muốn làm. Nhà bình thường ở Đào trang, mừng năm mới đều làm bánh tổ, gạo xay thành bột trộn đường, chưng chín.

Vương thị thân mình hoài thương đứa nhỏ có chút chậm chạp, đang cắt củ cải. Trong lúc làm việc nàng không muốn đè đứa nhỏ trong bụng, vừa muốn đuổi thắt lưng, đành phải nghiêng thân mình, tư thế xem thật kỳ quái.

Kinh Trập chạy nhanh tới, lấy dao trong tay Vương thị, "Nương, ta nghe lão nhân gia nói có thân mình không thể dùng dao, để cho ta làm, ngài đi nghỉ ngơi."

Vương thị đứng lên, ánh mắt tràn đầy vui vẻ nhìn Kinh Trập, "Nơi nào có nhiều kiêng kị như vậy, chỉ là thân mình thật sự bất tiện, người tới đi, cắt nốt chỗ này."

Cốc Vũ, Tiểu Mãn cũng đi lại, An Cầm Hiên đứng từ xa nhìn bọn họ.

Cốc Vũ có chút tò mò, "Nương, không phải nói làm bánh tổ sao, sao lại cắt cái củ?"

Vương thị cười khố, vuốt bụng nói: "Cũng muốn làm bánh tổ, nhưng đường càng quý, ta đã nghĩ trong nhà chỉ cần có tâm, mừng năm mới các người ăn cái kia là được rồi. Làm bánh củ cải, vừa đỡ thèm vừa thể cơm."

Cốc Vũ thấy thần sắc nương có chút sa sút, là kết tụ nỗi lo của từng ngày qua, nàng vội cười ngọt ngào: "Bánh tổ có cái gì ăn ngon, ngọt đến ngấy, vẫn là bánh củ cải này ăn ngon, không phải nói đông ăn củ hạ ăn gừng sao, ăn không đúng không thể trường thọ a!"

Vương thị rốt cục bị cốc Vũ chọc nở nụ cười, "Người nha đầu kia, nói chuyện bắt đầu lý luận, cái gì cũng là người có lý."

Ba mẹ con nhàn nhã nói chuyện xem Kinh Trập cắt củ cải, Tiểu Mãn đem củ cải cắt xong gom bỏ vào chậu gỗ. Mắt thấy không sai biệt lắm liền đứng dậy nói: "Nương, có muốn nhóm lửa không. Ta phải đi ngay, chờ cha ở nhà Trần bá bá xay gạo trở về là vừa đúng lúc."

Đột nhiên Tiểu Mãn đứng lại, ngập ngừng kêu một tiếng: "Nhị bá ——" giọng nói bên trong thế nhưng mang theo ủy khuất ghen ngào.

Cốc Vũ sững sốt, quay đầu nhìn đến trong viện một hán tử khoảng trên dưới 30 tuổi, khuôn mặt nhìn thật giống cha, xem ra đó là nhị bá Lí Đặc Giang, chỉ là khuôn mặt cương nghị hơn, dài hơn một chút, mày rậm mắt to mũi cao, hơn nữa đi mang theo một trận gió, vừa thấy biết là người lạnh lẽ.

Vừa đánh giá xong Lí Đặc Giang đã đến trước mặt các nàng, cất cao giọng nói: "Tiểu Mãn, cha ngươi đâu? Sự tình lớn như vậy sao không sai người nói với ta, cha ngươi cũng thật là, đi trấn trên cũng không đến chỗ ta, nếu không trở về mừng năm mới, làm sao biết nãi nãi ngươi theo đại bá mẫu ngươi làm ra việc như vậy!"

Ngữ khí tràn đầy bất bình, lúc nói chuyện Lí Đặc Giang thấy Vương thị bụng to vượt mặt đứng ở một bên, lại là một trận xấu hổ, cứ như Cốc Vũ các nàng bị đuổi ra là sai lầm của hắn, Kinh Trập đang ngồi trên đất cắt cải củ, vừa khéo đứng lên, kêu một tiếng: "Nhị bá."

Lí Đặc Giang đi qua sờ đầu của hắn, "Kinh Trập cũng lớn như vậy, cắt cải này làm gì đây?"

Tiểu Mãn nói: "Nương nói đường rất quý, làm bánh cải củ là được, vừa đỡ thèm vừa làm cơm ăn."

Tiểu Mãn ủy khuất nói, hoàn toàn không giống với ngữ điệu hai ngày trước, Cốc Vũ trong lòng cân nhắc một chút, rõ ràng nguyên do, trước kia bị đuổi ra, cả nhà không một ai bênh vực các nàng, chỉ có thể chính mình chịu đựng. Nhị bá vừa trở về liền không giống, Tiểu Mãn giống như một đứa nhỏ bị ủy khuất, giờ phút này rốt cục tìm được người chính nghĩa, nước mắt không ngăn được chảy ra.

Nghe nói như vậy, Lí Đặc Giang thở dài, giao đãi một câu: "Các người chờ." Lời còn chưa dứt người đã đi xa.

Vương thị trách Tiểu Mãn, "Tiểu Mãn, ngươi nói với Nhị bá ngươi làm cái gì."

Tiểu Mãn quay đầu sang một bên, một lúc lâu sau mới nói: "Nhị bá là người thành thực, không giống đại bá sợ đại bá mẫu, cha cũng nói qua, nhà này vẫn là nhị bá làm chủ."

Lí Đắc Tuyền mang theo một thùng đậu tương vui tươi hớn hở trở về, thấy các nàng thất thần, "Không phải muốn nấu cải củ sao? Thế nào một đám sững sờ ở đây."

Cốc Vũ chạy tới nghênh đón Lí Đắc Tuyền, "Cha, vừa rồi Nhị bá đến đây."

Đang nói, Lí Đắc Giang xuất hiện trong sân, trong tay mang theo vài thứ, đặt vào tay Tiểu Mãn: "Tiểu Mãn, đây là nhị bá cho, các người để dành mừng năm mới."

Lí Đắc Tuyền vội chối từ: "Nhị ca, chúng ta mừng năm mới đều chuẩn bị tốt."

Lí Đắc Giang xoay người cả giận nói: "Còn có coi ta là Nhị ca, người từ nhỏ chính là miệng hồ lô, việc gì cũng giấu ở trong bụng, hiện tại tốt lắm rồi, cả nhà nghe người ta nói ở riêng liên ở riêng, Tiểu Mãn, đừng nghe cha người, đều là nhị bá cho, cầm đi."

Tiểu Mãn thật sự cầm vài thứ kia vào phòng.

Cả nhà ngồi vào chỗ của mình, Lí Đắc Tuyền cùng Lí Đắc Giang nói đại khái chuyện xảy qua, Lí Đắc Giang trầm mặc sau một lúc lâu, "Sao người chịu không nổi hai câu nói như vậy, trong nhà này người giúp đỡ không ít, có đạo lý gì mà bây giờ một chỗ đặt chân cũng không có."

Lí Đắc Tuyền cười cười, "Ca, này người cũng thấy, trong nhà thật sự khó khăn, ta lúc đầu cũng muốn ở bên ngoài tìm một chỗ ở, bây giờ ở tại nhà của Nhị thúc công cũng rất tốt, người cũng biết cách làm người của ông chú, lại cũng gần nhà, có việc gì kêu một tiếng là đến nơi."

Mặt Lí Đắc Giang bây giờ mới có nét cười, "Được, đã chuyển ra đi về cũng khó, người có chuyện gì khó xử, thiếu cái gì cứ việc nói với Nhị ca, ta thấy cả nhà người, mấy năm liên tục bánh cũng không dám chưng."

Cốc Vũ ở bên cạnh kích động, nước mắt kém chút đến rơi xuống, nàng hiện tại rốt cục hiểu biểu hiện của Tiểu Mãn, qua nhiều ngày như vậy, Lí gia đầu tiên vì bọn họ mang tiền trở về nên nịnh bợ lấy lòng, sau sợ bị liên lụy vội vàng đòi ở riêng, hơn nữa nãi nãi, đại bá mẫu, cho tới bây giờ không ai hỏi thăm bọn họ ở bên ngoài qua được hay không, có khó khăn gì không, có thiếu thốn gì không.

Lí Đắc Giang chà xát hai tay, "Nhị ca, ta nghĩ qua năm để Kinh Trập đi đọc sách, Cốc Vũ bệnh một trận cũng tốn không ít tiền thuốc, nhưng rồi sẽ qua thôi."

Lí Đắc Giang thở dài một hơi, "Ý tưởng cũng tốt, dù sao ta ở bên ngoài từng trải việc đời, ta thấy Kinh Trập đứa nhỏ này cũng là kẻ đọc sách, chính là cha mẹ không biết nghe ai nói cái gì, còn tưởng rằng các người có tiền, đợi lát nữa ta cho bọn họ qua xem xem các người qua ngày ra sao."

Đang nói chuyện, đột nhiên Tiểu Mãn ở trong phòng kêu một tiếng.

Cốc Vũ chạy đi vào vừa thấy, cũng choáng váng, đồ Nhị bá phụ cho, trừ bỏ mấy bao điểm tâm ở ngoài, còn có một bao thịt khô, một ít mỡ heo, đây chính đồ quý, khó trách Tiểu Mãn kêu ra tiếng.

Không cần Lí Đắc Tuyên nói, Tiểu Mãn mang đồ ra nhà chính, "Nhị bá, điểm ấy tâm chúng ta để lại, người mang dầu cùng thịt khô về đi, mừng năm mới còn dùng được."

Lí Đắc Giang lắc đầu, "Đây là ta ở bên kia cầm qua, bên kia một nhà đông người, nói không chừng lúc nấu cơm còn bị đại tẩu giấu đi, không bằng để các người ăn bớt lo."

Đang nói chuyện, Vương thị đi ra, cũng bắn khoăn, nhưng thấy Lí Đặc Giang thành tâm thành ý lại quyết đoán, đành phải thôi. Vô trong phòng lấy ra một ít giấy dán cửa sổ, "Nhị ca, chúng ta cái gì cũng không có, giấy dán cửa sổ làm tăng không khí vui mừng, trong nhà chắc là cũng có, này cầm đi, coi như tâm ý của chúng ta."

Lí Đặc Tuyên tiếp nhận, nhìn từng tờ, khen không dứt miệng, nhìn bức trĩ tử hiển đào hết sức nhập thần, thần sắc có một tia cô đơn.

Cốc Vũ chớp mắt liền rõ ràng, Nhị bá phụ kết hôn nhiều năm không có con cái, đây là thấy vật chạnh lòng.

Kinh Trập ở một bên nói: "Nhị bá, nhà bên kia đã có câu đối sao?"

Lí Đặc Giang lúc này mới hồi phục tinh thần.

Cốc Vũ tiếp câu chuyện nói "Nhị bá, người tới xem, đại ca viết chữ so với chữ viết của tiên sinh viết ở bên đường còn đẹp hơn, kêu đại ca viết câu đối cho người, dán trên cửa!"

Cốc Vũ giọng điệu giòn tan làm Lí Đặc Giang cười ha hả, "Tuyên, khó trách người ở bên này cũng không buồn, ta xem nơi này có một đám nữ nhân, thật là nhức đầu. Chữ này thật đẹp, đều có lực, Kinh Trập, rảnh rồi viết cho Nhị bá 2 câu đối!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Đến Chúc Tết Hồng Bao Rỗng

Đêm trừ tịch, một nhà Lí Đắc Tuyền ăn cơm tất niên cùng Nhị thúc công bọn họ.

Quen thân nên không cần khách khí, vừa khéo Lí Đắc Giang cho một ít thịt khô, trong nồi hầm xương heo với cải củ, tuy rằng không là đồ tốt, coi như có chút thịt.

Vốn Vương thị định chỉ dùng chút mỡ, thấy thân mình gầy yếu của Cốc Vũ, đến cùng khẽ căn môi, bằm nhỏ thịt cùng nhau ăn.

Ăn xong cơm tất niên, bảy người vây quanh đồng lửa đón giao thừa, Cốc Vũ thức không nổi, ghé vào đầu gối Vương thị ngủ.

Đầu năm sáng sớm mùng một, Cốc Vũ đã bị Tiểu Mãn đánh thức, nàng nhu ánh mắt nói: "Tỷ, trời còn chưa sáng, ngủ tiếp một chút nữa."

Tiểu Mãn lôi kéo ổ chăn của Cốc Vũ, "Không được, hôm nay phải đi chúc tết."

Nghe vậy Cốc Vũ càng thêm không vừa ý, "Chúc tết gì chứ, đến lúc đó không chừng bị đuổi ra"

Tiểu Mãn kiên định nói: "Dù thế nào cũng phải đi, không chỉ phải đi nhà của nãi nãi, còn có Tam nãi nãi, Ngũ nãi nãi bên kia, chúng ta không đi bị người ta nói, đến lúc đó truyền ra có lý biến thành không trên không dưới, chúng ta đi bọn họ không có nói được."

Trong 3 huynh muội, chỉ có Tiểu Mãn thường đi theo Lí Đặc Tuyền về lão gia, nên biết một ít việc ở thôn trang, đã nói đến nương này, Cốc Vũ đành phải lười biếng thay áo bông. Ra cửa, đã thấy Kinh Trập chờ các nàng ở nhà chính.

Ba người đập đầu cha mẹ trước, xong đập đầu Nhị thúc công, mỗi lần đều nhận được giấy đỏ làm thành bao đỏ nhỏ.

Kinh Trập thấy bộ dáng rụt cổ vì lạnh của Cốc Vũ, đi lại nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng có chút lo lắng. Nhận được hồng bao nàng vội vàng chạy vào phòng cất dưới gối đầu, lại chạy đến, một tay nắm Kinh Trập, một tay nắm Tiểu Mãn, đi về hướng Lí gia.

Trên đường đã rất nhiều người đi lại, trẻ con chiếm đa số.

Lí gia gần nhà Nhị thúc công, vòng qua vườn rau là tới. Nhóm người lớn cũng đều đi lên, Lí Hà thị cùng Lí gia ngồi ở nhà chính, hai bên gia đình Đại bá phụ và Nhị bá phụ, đứng bên người Lí Hà thị là tứ thúc Lí Đặc Hà cùng tiểu cô cô Lí Linh Nga.

Vừa đến cửa phòng, Lập Thu mở ra hai tay ngăn ở trước cửa, mặc áo bông mới màu đỏ thắm, trên đầu đeo một đoá quỳên hoa, giống như cái trên đầu của Cốc Vũ, điều này làm cho Cốc Vũ hận không thể lập tức lấy hoa trên đầu xuống.

Cái này cũng chưa tính, Lập Thu miệng còn gọi: "Đại ca nhị ca, là bọn họ, muốn ăn hết của nhà chúng ta, còn có mặt mũi đến chúc tết!"

Kinh Trập phát ra một tiếng cười lạnh, đem mặt xoay qua một bên. Tiểu Mãn thấy hai vị đường ca có chút buồn cười, đứng ở nơi đó kêu lên: "Gia gia nãi nãi, chúng ta đến chúc tết, thật không ngờ bên này còn có mấy ông thần giữ cửa a."

Thấy người trong phòng không ai nhúch nhích, Linh Nga đi lại nói: "Lập Xuân, Lập Hạ, đừng nghe Lập Thu nói bậy, nhanh chút tránh ra, không được ngăn đón người đến chúc tết."

Lập Thu nghe thấy, chỉ huy 2 ca ca khờ của nàng, "Các người nếu dám cho bọn họ vào đi, ta nói nường không bao giờ cho các người ăn trứng gà nữa!"

Tiếng nói vừa dứt, Lập Thu đã bị nạt, Lập Thu vừa muốn náo, thấy Lí Đắc Giang nhìn nàng, vội chạy tìm Trương thị.

Thấy Lập Xuân, Lập Hạ còn chặn cửa, Lí Đắc Giang rống lên một câu: "Muội muội của người không hiểu chuyện, các người cũng không hiểu sự, đều bao lớn, xem Kinh Trập người ta, câu đối đều có thể viết, các người trừ bỏ nghịch bòn còn làm được gì!"

Hai nam hài sợ tới mức chạy đến một bên, miệng lại còn gọi nói: "Lập Thu, không phải chúng ta không nghe, chính người bỏ đi trước."

Trương thị cảm tức kêu lên: "Thật sự là chó bắt chuột xen vào việc của người khác, con ta sinh tự nhiên có ta dạy, người khác muốn quản, liền chính mình sinh đi!"

Lí Đắc Tuyên cũng không ngăn cản nói: "Đại tẩu, đầu năm mồng một ngăn đón ở cửa là do người dạy sao?"

Trương thị đành im miệng, không dám nói cái gì nữa. Qua một trận rồi ren, cũng không biết ở làm gì.

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Cốc Vũ trong lòng thích thú.

Huynh muội ba người tiến lên, đoạn chính dập đầu Lí Hà thị , Lí gia.

Lí lão nhân cười, "Ngoan ——" phát cho bọn hắn bao đỏ, Lí Hà thị sắc mặt mỉm cười đều không có, mặt không biểu cảm đưa qua ba cái hồng bao, Cốc Vũ dùng sức sờ sờ, đặt ở trong túi áo.

Xong đến chúc tết Đại bá, Nhị bá bọn họ, hồng bao của đại bá mẫu nhẹ bồng, Cốc Vũ cố ý để riêng, lát nữa xem coi là bao nhiêu. Nhị bá mẫu khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mặt mày đoan chính, nhưng tướng khổ, lúc này tuy rằng là cười, lại vẫn cứ cảm thấy có chút buồn. Nhị bá phụ hồng bao thật nặng. Kinh Trập đang muốn nói chuyện, Lí Đắc Giang nói trước: "Tốt lắm, các người đi qua Tam nãi nãi trước, đến lúc đó trong nhà còn chờ ăn cơm, ngày mai lại đến."

Kinh Trập nắm Cốc Vũ, huynh muội ba người ra cửa, đi nửa vòng thôn trang, cũng may mắn Tiểu Mẫn nhận ra đường, cuối cùng cũng chúc tết xong.

Trở về nhà, Vương thị đang làm bánh cái củ, từng cái bánh cái củ trắng mềm, để trong giỏ trúc, cắt thành từng mảnh nhỏ, lúc này hai mặt đã chiên vàng. Xem còn chảy chút dầu.

Bên kia, Nhị thúc công nấu canh, "Ba đứa nhỏ đã trở lại, hôm nay nếm thử canh nước Nhị thúc công làm, các người cẩn thận bụng nhỏ."

Từng đợt hương thơm truyền đến, Cốc Vũ cố nén cơn thèm ăn, chạy vào phòng, đem hồng bao mở ra, hơn phân nửa đều là 1, 2 văn tiền, có hai cái thật đặc biệt, một cái hồng bao tương đối nặng, mở ra có đến hai mươi đồng tiền, một cái, thế nhưng cái gì đều không có, một cái hồng bao trống rỗng, không là đại bá mẫu là ai?

Thấy thế, Cốc Vũ có chút giận, "Nương"

Vương thị cười: "Cốc Vũ đói bụng, lập tức là có ngay, đợi chút a."

Cốc Vũ không vừa ý, giật nhẹ Vương thị góc áo, tiếp tục kêu: "Nương"

Vương thị mới quay đầu đi lại, thấy Cốc Vũ quyết miệng: "Cốc Vũ sao vậy, qua năm mới quyết miệng."

Cốc Vũ đẩy đẩy tờ giấy hồng trong tay, "Nương, ta đi chúc tết đại bá mẫu, nàng cho cái hồng bao không."

Vương thị nhướn mày, giao cái xẻng trong tay cho Tiểu Mãn, sờ mặt Cốc Vũ: "Cốc Vũ ngoan, có thể là người không cẩn thận rồi, sao lại có không hồng bao."

Kinh Trập cũng nói chuyện, "Nương, Cốc Vũ luôn cầm trong tay hồng bao của đại bá mẫu, còn không phải sao."

Tiểu Mãn nghe nói như vậy, liền nở nụ cười, "Nương ngài không biết, lúc chúng ta đến Lập Thu kêu 'Lập Xuân Lập Hạ' chặn cửa, bị Nhị bá phụ la, đại bá mẫu tức giận, cho không hồng bao cũng không ngạc nhiên, chúng ta cũng không cần một cái đồng tiền lớn của nàng."

Nhị thúc công cười ha ha đứng lên, "Một nàng nghĩ ra, Cốc Vũ đừng buồn, chúng ta không thêm để ý tiền của nàng, nếu truyền ra ngoài, nãi nãi các người là người sĩ diện, nói không chừng lại gây chuyện."

Cốc Vũ gật đầu, nhướn mày lên nói: "Nhị thúc công, Cốc Vũ sẽ không ra bên ngoài nói đâu, nãi nãi bên kia không tốt, cũng không thể nói ra, không cùng bọn họ so đo."

Nhị thúc công lại là cười, "Ai u, Cốc Vũ của chúng ta biến thành người lớn rồi, bánh cải củ hôm nay cho người ăn trước."

Cốc Vũ cũng không chối từ, cười hề hề nhận lấy, bánh cải củ nấu vừa đúng, canh nước món tử của Nhị thúc công, mang lại mùi thơm ngào ngạt, thật là ngon miệng, cắn một miếng bánh cải củ, chỉ có mùi cải củ, cải củ toàn bộ đều mềm, sự bức bối vừa rồi trở thành hư không, từng miếng từng miếng ăn.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Chia Ruộng

Qua năm, Lí Đắc Tuyền kiếm chút tiền, đưa Kinh Trập đưa vào tư thực. Thôn trang cũng gần, tan học Kinh Trập tranh làm việc nhà nấu nước lật vật, Vương thị bụng càng lớn, chớp mắt đã gần đến ngày sinh.

Việc chia ruộng quan trọng hàng đầu, trải qua vài lần thương nghị, rốt cục định ra buổi tối hôm nay mọi người Lí gia kể cả Cốc Vũ Tam gia gia, Ngũ gia gia, thương lượng chuyện phân chia ruộng.

Cốc Vũ không nheo một hai muốn đi theo Lí Đắc Tuyền, nàng sợ cha mình thành thực, đến lúc đó bị chia cho miếng đất không trồng được lúa, vậy là mệt lớn, cả nhà đều chờ gạo ăn.

Đến nửa căn nhà ngói bên kia, thấy một phòng đông nghịt người, nhưng Cốc Vũ không hoảng, đi theo Lí Đắc Tuyền, im lặng đứng sau lưng hẳn.

Lí gia nói chuyện, "Này các người cũng đều biết, lão tam muốn ra riêng, nhà này không có cho bọn hăn phòng ở, chúng ta cũng già đi, như vậy..."

Lí Hà thị sợ Lí lão nhân nói không đúng ý của mình, vội mở miệng, "Vì sao ở riêng cũng đừng nói, Tam gia gia, Ngũ gia gia của các người đã có mặt, đồ đạc trong nhà không nhiều, bọn người chia hết rồi 2 ông bà già chúng ta chết đói hết..."

Cốc Vũ suýt chút nữa lên tiếng, con mẹ nó, cả nhà chúng ta bị đuổi ra khỏi nhà, bây giờ còn bị nói ngược là khi dễ người? Thật sự là muốn nói huých toẹt hết sao, lão thái thái sống cả đời, nhưng lại đối con của mình

như vậy. Dù cha ta với người có quan hệ, ta với người có tình nghĩa gì đi chăng nữa, nếu người chọc ta nổi giận, Cốc Vũ bất kể sẽ nói đến cùng.

Cốc Vũ nắm chặt nắm tay nhỏ, Tam gia gia nói chuyện, "Tẩu tử, những lời này không xuôi tai, ngày đó không phải là người cả ngày nói rằng cả nhà chỉ có lão Tam là có tiền đồ sao, sao bây giờ nói ngược như thế. Không nói xa xôi, trước tiên là nói chuyện chia ruộng đã."

Lí Đắc Giang cũng nói: "Đúng đúng, trước tiên nên nói chuyện chia ruộng."

Nghe thấy vậy Trương thị vội vàng chạy tới, thật sự tội nghiệp một thân đầy thịt của nàng, "Đúng đúng, mấy năm nay chúng ta 2 người làm việc, ngày đêm không ngừng chết sống ở ruộng, lúc trước lão Tam ra đi không có trở về, chỉ có chúng ta hiếu kính cha mẹ, phụng dưỡng không sai biệt lắm, nếu giờ phút này phân ra, chúng ta bên này một nhà, khả thể nào được."

Chưa gì đã ra oai, Cốc Vũ nghe xong đập một bụng khí. Không cần hát đệm, mẫu chốt đã tới rồi.

Quả nhiên, Lí Hà thị nói: "Không cần nói chúng ta bất công, nhà này cộng lại có mấy chục mẫu ruộng, các người bốn anh em, tính bốn phần, ta cùng lão nhân tính một phần, Linh Nga tính một phần, Linh Nga lấy chồng tính sau, như vậy tổng cộng chia 6 phần, nhà lão Tam tính một phần, Tam gia gia Ngũ gia gia đại khái tính đi, nhà lão Tam được hơn hai mẫu ruộng nước, 8 mẫu ruộng pha, vừa khéo cạnh sông có 7, 8 mẫu ruộng pha, một khối ruộng nước, cũng xấp xỉ hai phần, chia cho lão Tam là được rồi."

Ngũ gia gia mở miệng, "Hai khối lớn nhỏ đó không kém nhiều lắm, nhưng tẩu tử, ruộng pha đó rất cần cỗi, phụng chừng không trồng được cái gì, lại nói, cũng không có chuyện chia ruộng cho cô nương, Linh Nga không còn nhỏ, tội gì phải chia lần hai, một lần chia dứt điểm là được."

Lí Đắc Giang cũng nói: "Ngũ thúc nói có lý, nhà lão Tam tổng cộng có 5 người, ruộng pha có chút cần cỗi."

Trương thị không vừa ý, "Không chịu cũng không được, đâu có lý nào chúng ta chăm sóc nhiều năm như vậy, vừa về nhà liền phân ra. Lập Xuân, Lập Hạ a, mệnh các người thật là khổ, nhỏ như vậy ngày tháng ăn không đủ no, Lập Thu của ta a..."

Trương thị rõ ràng là đùa giỡn.

Tam gia gia có chút không kiên nhẫn, nhìn Lí Hà thị nói, "Đại tẩu, một khi đã như vậy người mời chúng ta đến làm gì."

Lí Hà thị cảm thấy mất thể diện, cũng ra mặt ngăn lại nàng: "Lão đại gia, đã như vậy cùng nhau phân rõ ràng, dù sao Tam thúc Ngũ thúc người cũng không đến mức nói chúng ta bất công."

Thấy thế Trương thị mới ngừng, đứng ở một bên nhìn bọn họ hằm chằm chằm.

Lí Đắc Giang có chút bất đắc dĩ, "Tính như thế này đi, nương cũng nói cho bờ sông này cho lão Tam, nhưng nếu chia thành năm phần thì lão Tam gia được 3 mẫu ruộng nước, nương vừa rồi nói miếng ruộng đó chưa đến hai mẫu. Ở bờ sông nhà mình còn có một khối khoảng 1 mẫu ruộng nước, như vậy cùng cho lão Tam, mới xem như miễn cưỡng được."

Trương thị lại không thuận theo, "Tốt, miếng đất đó tốt như vậy, lão Tam người nói đi, người không thể cúi đầu im lặng rồi chiếm hết tiện nghi, ruộng ngay tại bờ sông tiện tưới tiêu, ngay tại ven đường, lúc thu gặt, cày cấy cái gì gọn nhẹ biết bao nhiêu."

Cốc Vũ vốn không muốn nói chuyện, chia như vậy cũng coi như là công đạo, thấy Trương thị nói nhà bọn họ chiếm tiện nghi, nhịn không được nói một câu: "Tam gia gia, Ngũ gia gia, các người cũng nghe được, đại bá mẫu

nói nhà chúng ta chiếm tiện nghi, đem ruộng chia 5 cũng chia không xong. Chúng ta trao cưu là được, chúng ta cũng không thể chiếm tiện nghi bên này."

Lí Đắc Giang đại khái cũng phiên Trương thị, vỗ tay cười nói: "Chất nữ nói đúng, nếu đại tâu cảm thấy bất công, chúng ta liền thừa dịp này cùng nhau phân, nếu cảm thấy bất công thì bắt cưu, chung quy cũng chẳng oán được ai."

Trương thị không nghĩ đến cơ sự như vậy, nàng chỉ nghĩ đến đuổi nhà Cốc Vũ ra ngoài, còn lại một gia đình, chỉ có nàng và 3 người con - 2 trai 1 gái, ở riêng đi cũng không phải là một sao, trong lòng nàng lại tính toán thông suốt, dù sao cũng không là nhà của mình, ngày sau mình nấu cơm vụng trộm lấy chút trứng gà cùng thịt, dù sao cũng không thể không chiếm lời, cũng đành từ bỏ.

"Ta cũng chỉ là nói, người một nhà, chúng ta một chút chịu thiệt, nếu cha mẹ không có nói, tự nhiên ta cũng là không có ý kiến, nhưng còn Lão Tứ và Linh Nga thì sao?"

Lão Tứ Lí Đắc Hà lắc đầu: "Ta nghe cha mẹ."

Ngũ gia gia cũng đứng lên, "Vậy là được rồi, ngày sau 3 mẫu ruộng nước cạnh bờ sông, 8 mẫu pha là của nhà lão Tam, các người bên này có muốn thừa dịp này phân ra không."

Lí Hà thị hé khuôn mặt tươi cười, "Chúng ta bên này không phân, Lão Tứ không cưới vợ, Linh Nga chưa hứa gả, không có lý gì ở riêng, chỉ là lão Tam đột ngột trở về, lại muốn đưa con vào tư thực, chúng ta không đáng gì, vẫn nên dứt khoát tách ra, miễn cho truyền ra còn tưởng rằng ta không cho bọn họ qua ngày lành."

Nếu nói không biết tới lúc nào, Lí Đắc Tuyền có chút lúng túng nói: "Nương, Kinh Trập là con trai trưởng, sẽ không muốn chậm trễ hẳn."

Trương thị có cơ hội, xen mồm nói: "Nương, không ấy cho Lập Xuân, Lập Hạ cũng đi tư thực đọc sách."

Đang ở một bên xem náo nhiệt Lập Xuân, Lập Hạ kêu lên: "Không không, ta không cần đi tư thực, ta muốn đi bắt chim, đọc sách có cái gì tốt, ngồi ở bên trong còn bị tiên sinh đánh đòn."

Con mình không chịu đi học, Trương thị không mắng hai câu, ngược lại nói: "Trụ cột gì chứ, cả nhà chẳng lẽ còn trông cậy vào học trò?"

Lí Đắc Giang liếc mắt nhìn nàng: "Hãy nhìn chữ của Kinh Trập viết ở nhà của ta, nói hăn là tú tài ta còn cảm thấy bồi nhọ hăn!"

Ngũ gia gia lúc này đứng lên: "Mọi thứ cũng chia xong, còn lại liền là chuyện nhà các người, ta về nhà thôi."

Tam gia gia cũng cáo từ.

Cốc Vũ sợ lại xảy ra biến hóa, kéo Lí Đắc Tuyền đi về nhà, nàng không nghĩ ở lại đây, Lí Đắc Tuyền cũng chỉ cười cười, kéo Cốc Vũ ra cửa.

Dưới ánh trăng, hai người xuyên qua đất trồng rau, Lí Đắc Tuyền ôm lấy Cốc Vũ, "Vẫn là khuê nữ của ta thông minh, ai dạy người biện pháp tráo cừ?"

Cốc Vũ cười cười, "Đại ca!"

Sau đó là một mảnh im lặng

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Ngày Tháng Gian Nan

Tuy rằng ruộng đã phân chia xong nhưng chưa đến ngày cày ruộng, Lí Đặc Tuyền một mình đem bờ ruộng sửa một lần, chỉ cần chờ xuân sang là dẫn nước vào, đến lúc đó san bằng đất cũng kịp.

Hắn đứng ở trong ruộng nửa ngày, như đang suy nghĩ. Ngồi ở bờ ruộng suốt buổi sáng, nhìn chăm chăm ruộng của mình tựa hồ như nhìn thấy một cánh đồng đầy lúa.

Trong nhà, gạo sắp hết.

Một gói gạo lứt, không đủ cho một nhà 5 người ăn. Tiền mang về, nồi niêu bát đĩa thau chậu dầu muối tương dấm chua cùng nông cụ đã tiêu hết hơn phân nửa, còn mua cho ông bà cái tẩu cùng vòng ngọc, phải cho Kinh Trập đi tư thực. Tay nghề tuy có, chỉ là không biết có làm được không, nếu mình đi ra ngoài đánh gia cụ, 3 mẫu ruộng nước, 8 mẫu pha ai tới làm? Lí Đặc Tuyền, một người đàn ông trụ cột trong nhà, thật khó xử.

Lí Đặc Tuyền thậm chí không dám về nhà, nhìn đến đại nữ nhi đã lớn, thoáng chốc sẽ đến tuổi mai mối, trong nhà nghèo thành cái dạng này, sợ là bôi nhọ nàng, tiểu nữ nhi Cốc Vũ biết chuyện cơ trí, dù sao cũng là vừa mới qua cơn bệnh nặng, còn không có được bồi bổ, Kinh Trập, vô luận thế nào cũng muốn hắn đọc sách. Hắn nghĩ như vậy, giơ tay lên dùng sức đánh xuống đất, như muốn hạ quyết tâm. Nghĩ lại mà buồn, vợ còn hoài đứa nhỏ...

Ở ruộng suy tư một hồi, Lí Đặc Tuyền cũng không tìm ra biện pháp, đành khiêng cuốc trở về nhà.

Cách đó không xa, có hai người ngừng việc trong tay nhìn hần.

Sau giờ cơm trưa, Tiểu Mẫn theo Vương thị quét dọn phòng ở, mỗi phòng mỗi chỗ đều lau một lần, sợ đến lúc sinh đứa nhỏ lại không thể làm, Lí Đắc Tuyền cũng đến sau núi tha trở về một thân cây, làm một cái giường nhỏ đơn sơ, đặt trong phòng.

Việc nấu cơm rửa chén rơi trên người Cốc Vũ, tuy rằng nàng chưa làm quen, bất quá An Cẩm Hiên tuy rằng lạnh lùng, thấy Cốc Vũ tay chân lóng cọng cũng không khoanh tay đứng nhìn, Cốc Vũ cũng không phải là người ngu dốt, được chỉ sơ qua làm cũng ra vẻ lắm.

Mấy ngày nay, nàng cũng có chút lo, gần hết gạo rồi, trong nhà đã ăn cái củ mấy ngày nay rồi, nàng tính ra được tiền cha mẹ mang về cũng gần cạn, tuy có ruộng, nhưng cũng không thể có lúa ngay lập tức, phải làm sao bây giờ đây?

Đột nhiên, nàng nhớ tới cái gì, vội vàng tìm dưới gối đầu, đó là tiền mừng tuổi của nàng, cũng được ba mươi mấy văn, hơn phân nửa do Nhị bá phụ cho, Cốc Vũ lấy tiền, chạy đến trước mặt Lí Đắc Tuyền, "Cha, tiền chúc tết của ta, mỗi ngày ta đều ăn cơm đến ngán, lấy tiền này đi thôn trang mua chút khoai ngô gì đó, chúng ta trộn với gạo nấu cháo ăn, vậy mới ngon."

Lí Đắc Tuyền nhìn tiền trong tay Cốc Vũ, ánh mắt nóng lên, cháo khoai ngọt làm sao gọi là ăn ngon, ánh mắt bắt đầu ứa lệ, do tiểu khuê nữ biết chuyện, hần nhìn Cốc Vũ, không biết nên nhận hay không.

Cốc Vũ đem tiền đồng để trên bàn, lại đi rửa chén, còn làm nũng nói: "Cha, nhớ kỹ nha, Cốc Vũ buổi tối muốn ăn cháo khoai ngọt."

Cốc Vũ trong lòng tự nhiên có kế, cháo khoai ngọt lời nói, chỉ là để tiết kiệm đồ ăn. Đợi khi thời tiết dần ấm lại, có thể ươm mạ, đại khái bờ sông sẽ có một chút rau dại, đến lúc đó đi lấy rau dại trở về cũng có thể đổi phó

qua ngày, nếu thật sự không được, xin Nhị bá phụ chút hạt giống rau dưa, ở trong sân trồng một ít, cũng không đến mức chịu đói.

Lại nói, nương sắp sinh, ở cữ không thể chịu khổ, nhưng cũng không có biện pháp kiếm tiền.

Cốc Vũ lắc đầu, như muốn xua đi phiền não, bát rửa hai lần, nàng cất lên gọng gàng, đem nước hắt vào góc sân, miễn cho sân biến thành lầy lội.

Trong lòng có việc, nên sơ ý, một thau đầy nước bay ra ngoài, nàng chạy nhanh nhặt lên, thau gỗ này do Nhị thúc công tốt bụng cho, đại khái có chút tuổi đời, cứ như vậy rớt trên đất, không chịu nổi lực đạo, một tấm ván gỗ rớt ra.

Lí Đặc Tuyền nghe thấy động tĩnh chạy nhanh ra, "Cốc Vũ không có việc gì đi, cha nhìn xem có bị thương không."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cốc Vũ nhú lại, mang theo tiếng khóc nức nở, "Cha, ta không có sao, chỉ là thau gỗ bị ta làm hỏng rồi."

Lí Đặc Tuyền An lòng, sờ đầu Cốc Vũ, "Khuê nữ ngọc, quên cha người làm cái gì, một cái thau gỗ không là cái gì, đợi lát nữa cha mang người đi chặt mấy cây trúc, làm thành đình trúc đóng tấm ván gỗ lại là được rồi."

Cốc Vũ nghe vậy mới nở nụ cười, thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói tiếp: "Cha, lúc ngài ra cửa Nhị bá mẫu tới, nói là có mấy chục cái trứng gà từ nhà mẹ đẻ, một nửa để lại nhà, một nửa cho chúng ta, nếu chúng ta mua con gà mái, ấp gà con, có thể nuôi trong sân."

Cốc Vũ vừa nói vừa kéo Lí Đặc Tuyền nhìn trứng gà được xếp ngay ngắn chỉnh tề ở trong rổ, đại khái có hai ba mươi cái, trắng trẻo. Cốc Vũ cười hề hề nói: "Cha, đến lúc đó gà con để ta nuôi, nuôi lớn giết gà cho nương ở cữ ăn."

Lí Đắc Tuyền trong lòng có chút chua xót, Vương thị không bao lâu nữa sẽ lâm bồn, sao mà chờ được gà lớn lên, nhưng cũng không đành lòng dập tắt hưng trí của Cốc Vũ, theo lời của nàng nói: "Được, đến lúc đó chúng ta phải nhờ vào Cốc Vũ."

Cốc Vũ chạy vào phòng, nói Vương thị Tiểu Mẫn đang bận rộn: "Nương, tỷ tỷ, ta cùng cha đi chặt gậy trúc, ca đi học về cũng muốn đi qua bên đó, chúng ta sẽ cùng nhau trở về, chờ ta trở lại nấu cơm nga."

Vương thị không nói gì, Tiểu Mẫn đang cầm khăn lau, giận nàng nói một câu: "Chỉ có người mặc kệ mọi chuyện!"

Mùa xuân se lạnh, nông dân không có ngày thanh nhàn, ruộng đã có đã có người bắt đầu cuốc đất, đến lúc mưa xuân vừa tới, là có thể san bằng gậy giống, đây đó còn có vài nhánh cây, đứng xa xa nhìn như có vài điểm xanh, nhưng lại gần xem cái gì đều không có, hết thảy đều đang nảy mầm.

Cốc Vũ tắm trong gió xuân, tâm tình cũng thư sướng, nhìn cha huy động dao chặt củi, chặt gậy trúc, gậy trúc bị chặt bỏ, thuận tay tước bỏ cành lá. Cốc Vũ vội vàng ngăn lại: "Cha, này mang về trong sân, có thể hong khô làm củi lửa."

Vừa vặn, Kinh Trập đi học về, đi lại cái gì cũng không nói, đưa cho Cốc Vũ một cái nắm đồ ăn, "Cốc Vũ, ăn trước một chút đi."

Kinh Trập ở trong nhà chủ ruộng học, cùng công tử chủ nhà thật hợp ý, tiểu địa chủ xem như tìm một người bạn, giữa trưa liền lưu Kinh Trập ở trong tư thực dùng cơm, nhưng Kinh Trập ăn một ít, một ít cầm về.

Cốc Vũ không có nhận, cau mày nói, "Ca, người không ăn cơm no làm sao đọc sách, về sau không cần người mang này nợ về ăn đâu."

Kinh Trập cười cười, nhận nói: "Cơm nếp này ăn một cái đã no rồi, lại nói ta ngồi cả một ngày sẽ không đói nên chứa lại cho Cốc Vũ ăn." Nói

xong liền nhét vào tay Cốc Vũ, đi qua kéo gậy trúc: "Cha, ngài nghỉ chút, ta mang gậy trúc này trở về là được."

Cốc Vũ nhìn cơm nếp trong tay, nuốt nuốt nước miếng, cơm nếp lóng lánh lớp dầu thật là mê người, nhưng nàng không ăn, thầm nghĩ, cái này để dành cho nường, ăn để có sức sinh em bé.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thâm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Khách Đến Nhà

Từng ngày đi qua như thế. Ngày tháng dài! Ngày tháng dài! Cốc Vũ mỗi ngày đối mặt với củi gạo dầu muối, cuối cùng là đã biết thế nào là dài, sống qua một ngày biết một ngày, ngày bỗng nhiên trở nên dài lê thê. Nàng hy vọng biết bao, xuân đi thu đến, lúa có thể cắt về biến thành gạo, lại không cần nghĩ đến ngày mai ăn cái gì.

Mấy ngày nay, Nhị bá thường mang đồ lại cho, khi là mấy miếng điểm tâm, khi là một bao đường mang từ nhà mẹ đẻ của Nhị bá mẫu, hoặc là một ổ trứng gà, còn có một ít tiền đồng giấu bên dưới. Nhị bá mẫu ở nhà bên kia tuy rằng không làm chủ được, nhưng huynh đệ nhà mẹ đẻ của nàng ở trấn trên, cũng khấm khá, thường tiếp tế tỷ tỷ. Đồ tiếp tế lại bị Nhị bá mẫu lấy một ít cho, nhà Cốc Vũ chỉ đành mặt dày nhận. Mặc dù là cốt nhục chí thân, Cốc Vũ cũng thật sâu cảm động, loại quan tâm đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi luôn làm cho người ta cảm động đến rơi nước mắt. Nàng nghĩ ngày sau có cơ hội nhất định sẽ báo đáp bọn họ.

Cốc Vũ đang ngồi ở trong sân ngăn người, nhìn cây mới trồng trong sân cao hơn, nghĩ đến hơn phân nửa rau dại ở ruộng pha bên sông cũng mọc ra, trong lòng một trận kích động.

Trong viện xuất hiện ba người, Cốc Vũ cũng không thấy kỳ quái. Nhị thúc công là trưởng bối của Trần gia, Đào trang có họ Trần, họ Lí là thế gia vọng tộc, người hai họ ở chung thật hòa hợp, nếu có tang ma cưới hỏi đều hỗ trợ lẫn nhau, Nhị thúc công ở Trần gia bối phận cực cao, có khách đến cũng không lạ.

Thấy người đến gần, Cốc Vũ ý cười trong suốt đứng dậy, "Các người tìm Nhị thúc công, hẳn đi ra ngoài, chắc buổi trưa mới về."

Người đến có vẻ là cả gia đình, một người nông dân khoảng trên dưới ba mươi tuổi, da đen, nhưng ăn mặc chỉnh tề, ánh mắt rất sắc bén, nhưng cũng không làm cho người ta cảm thấy khó có thể tiếp cận, bên người là một phụ nữ gương mặt tươi cười, tóc chải sạch sẽ, lộ ra đôi má hồng hồng, trên tay là cái rổ, một bé trai khoảng 10 tuổi đứng ở giữa, bộ dạng ngây ngô, nhưng không giống Kinh Trập cũng không giống An Cầm Hiên, là dạng có mặt mũi, mũi cao miệng rộng, nhưng là lại biểu lộ không khí vui mừng.

Kia phụ nhân lạnh lẽo đi tới, nắm tay Cốc Vũ: "Đây là Cốc Vũ thôi, xem lớn nhanh ghê, khuôn mặt trắng hồng, nường của người sắp sinh rồi, mau dẫn chúng ta đi nhìn xem."

Người phụ nữ có vẻ quen thuộc tự nhiên, vừa vào cửa giống như là đến nhà mình, Cốc Vũ chạy nhanh kêu lên: "Nường, tỷ tỷ, có khách."

Tiểu Mãn ra cửa, nàng đã từng theo cha đến nhà vài lần, nhưng cũng có chút do dự, thử thăm dò kêu lên, "Giang bá mẫu, Vĩnh Ngọc bá bá..."

Cốc Vũ đang rót nước, nghe tỷ tỷ kêu như vậy, liền rõ ràng, Vĩnh Ngọc bá bá chính là Trần đại bá cha nàng đã nói trước kia. Nàng rót nước vào chén sứ rẻ tiền bưng lên, tiểu tử kia không khách khí: "Ta rót được rồi."

Cốc Vũ ngây người, Giang thị mở miệng: "Cốc Vũ, đây là Giang Sinh, người đừng coi thím như người ngoài, kệ hẳn."

Trần Giang Sinh nhìn Cốc Vũ ha ha ngây ngô cười, cầm một chén nước đặt ở trên bàn, cũng không uống.

Vương thị theo người sai vật đi ra, Giang thị chạy nhanh chạy tới đỡ: "Muội tử của ta, có thân mình không nên lộn xộn, ở trong phòng nghỉ ngơi là tốt rồi."

Vương thị cười: "Tẩu tử hôm nay đến, không có lý nào ta lại trốn ở trong phòng, lại nói cả ngày ở bên trong cũng buồn hoảng."

Nghe Vương thị nói như vậy, Giang thị không phải người ngoài, vội vàng vào phòng lấy ra một cái đệm giường, kéo một cái ghế dựa lưng qua, "Cũng còn rắn chắc." Đem đệm giường để lên, xong mới đỡ Vương thị ngồi xuống, tựa hồ trong nhà này nàng mới là nữ chủ nhân.

Vương thị thấy nàng bận rộn tỉ mỉ như vậy, ngượng ngùng đứng lên: "Xem thân mình của ta, tẩu tử đến còn muốn phiền mệt người."

Cốc Vũ xem diễn xuất của Giang thị thật là thích, không giống Đại bá mẫu khiến người chán ghét, cũng không phải Nhị bá mẫu không nói chuyện, cả người tản ra sức sống, nàng xen mồm nói: "Nương ngài bây giờ chính là bộ dáng thiếu phu nhân."

Giang thị bật cười vui vẻ, đi lại điểm trán Cốc Vũ, "Ta nhìn người cái quỷ tinh linh, ngày sau nói không chừng chính là mệnh thiếu phu nhân."

Đang nói chuyện, Lí Đắc Tuyền trở lại. Thấy bọn họ hẳn rất cao hứng, kêu Tiểu Mãn đi cửa tiệm mua thịt, Tiểu Mãn khó xử, đứng An không nhúc nhích.

Trần Vĩnh Ngọc ngăn lại, "Được rồi, chúng ta đến cũng là muốn ăn cơm, nên có cầm vài thứ lại góp chung, còn phải làm phiền chất nữ."

Nói xong, Giang thị lấy từ trong rổ ra thịt, vài cái trứng gà, kêu Tiểu Mãn: "Đi, Tiểu Mãn, chúng ta đi nấu cơm." Làm khách còn mang theo đồ, nhưng không làm Lí Đắc Tuyền cảm thấy khó chịu, Cốc Vũ trong lòng cười thầm, Vĩnh Ngọc bá bá này thật đúng là biết sống.

Tiểu Mãn đáp ứng.

Trần Vĩnh Ngọc mở miệng nói: "Tuyền, vốn nên qua sớm, chỉ là nường của ta vừa mất mấy ngày trước, nên không thể tới cửa, thật vất vả đến hôm nay, lúc trước nếu không có người ở trong thành đưa thuốc, nường của ta sợ không thể sống đến tuổi này."

Lí Đắc Tuyền vội lên tiếng trả lời: "Đều là quê nhà hương thân, chỉ là chuyện nhỏ, Vĩnh Ngọc người cũng không nên để ở trong lòng."

Trần Vĩnh Ngọc lại nghĩ tới cái gì: "Ta cùng nường nói chúng ta cùng nhau lớn lên, sau này người học nghề mộc sống, lập gia đình trong thành, đều vẫn như xưa. Nường nói nhất định phải tới cảm ơn người. Mấy ngày trước lúc nàng thanh tỉnh còn nhắc tới lúc chúng ta ra bờ sông chơi, người còn đã cứu mạng của ta..."

Hai người lải nhải liên cười ha ha, dĩ vãng luôn tốt đẹp như thế.

Nói xong chuyện xưa, Trần Vĩnh Ngọc bắt đầu ra chủ ý: "Tuyền, ta nói người được chia ruộng như thế không đủ người làm, nếu muốn đủ sống phải có biện pháp mới được, nghe nói Kinh Trập đã đi tư thực, trước kia ta còn cảm thấy ngày qua khó khăn, trước hết không cần đi học, nhưng vừa vào cửa thấy chữ của đứa nhỏ này, ta liền thay đổi ý nghĩ, vẫn là cho đứa nhỏ đọc sách hiểu lễ, Giang Sinh cũng đi học qua vài năm, mấy ngày nay nãi nãi hẳn đã qua đời nên nghỉ học. Xong chuyện này nên đi cùng với Kinh Trập. Ta cũng không mong hẳn làm gì, ngày sau có thể biết chữ là được rồi."

Lí Đắc Tuyền gật đầu đồng tình.

Trần Vĩnh Ngọc lại nói: "Ta nghĩ tay nghề của người không có đất dụng võ, như vậy đi, ta đi hỏi thăm một chút, nếu có nhà cần làm gia cụ, người nên hành nghề, chuyện gia đình, không cố được còn có ta đây, ruộng pha không trồng được cái gì, ruộng nước của người cũng không nhiều, đến lúc đó nếu người vội, ta tiện thể trồng cấy phụ người."

Nghe như vậy, Lí Đắc Tuyền càng cảm kích, "Vẫn nhờ Vĩnh Ngọc người lưu ý một chút, người cũng thấy, vợ ta gần đến ngày sinh, trong nhà thật sự khó khăn, như bây giờ trong nhà cái gì cũng không có, chờ mẹ bọn nhỏ sinh con xong, trong vườn cũng ương giống xong, ta yên tâm đi làm gia cụ, không cần làm phiền người."

Trần Vĩnh Ngọc nghĩ nghĩ, gật đầu: "Như vậy cũng tốt, chờ lúc mẹ Cốc Vũ muốn sinh đứa nhỏ, ta thấy người bên này cũng không có người chăm sóc, Tiểu Mẫn còn nhỏ, để nương Giang Sinh qua giúp, nghề mộc việc cũng không phải dễ tìm, tạm thời như thế."

Lí Đắc Tuyền vui sướng, ngay cả Cốc Vũ ở một bên thấy nhẹ nhõm, nhà bá bá vừa tới, không chỉ có tin tức sinh nở của nương, ngày sau cha cũng có thể đi làm nghề mộc, lại nói ngày sau nếu trong vườn có gì không biết, cũng có người quen hỏi một chút. Hơn nữa còn có nhà Nhị bá bên kia, nghĩ như vậy, Cốc Vũ bớt lo.

Trần Vĩnh Ngọc lấy trong lòng ra một cái bao giấy, đưa cho Lí Đắc Tuyền: "Tuyền, đây là tiền người ở trong thành đưa thuốc, hơn nữa ta cũng không có nhiều, chỉ là một chút tâm ý."

Lí Đắc Tuyền xua tay, vội vàng cự tuyệt.

Trần Vĩnh Ngọc nổi giận, "Đây chính là nương ta giao phó, người muốn nàg đi rồi cũng không yên sao?"

Nói đến nhường này, Lí Đắc Tuyền đành phải tiếp nhận, mặt lại đỏ.

Ngoài phòng Giang thị kêu lên: "Đến ăn cơm"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Nghĩ Biện Pháp Kiếm Tiền

Nhà Trần Vĩnh Ngọc đưa tiền thuốc làm nhà Cốc Vũ chừng lại, đến khi nhà Nhị bá đến các nàng mới hiểu được, tiền thuốc lúc trước đã bị Lí Hà thị chộp vào trong tay. Hơn nữa thừa dịp Trần Vĩnh Ngọc không để ý, Đại bá mẫu còn kêu người ta giúp đỡ làm vài việc.

Chuyện này làm Lí Đắc Tuyền khó xử, đem trả lại thì không có tiền trả, chỉ có thể ghi nhớ nhân tình này xem như thiếu lại, nhưng không biết khi nào trả được

Cốc Vũ ngồi xổm trên đất rửa chén, thấy bộ dáng của Lí Đắc Tuyền, vừa đau lòng vừa cảm khái, bản thân mình kiếp trước hay kiếp này đều ốm yếu, nàng nghĩ, thân thể là tiền vốn quan trọng nhất, lúc này mới hiểu được, lúc thân thể còn tốt, đừng làm cho mình hết đường xoay sở, tỷ như vấn đề trước mắt.

Vĩnh Ngọc bá phụ chiếu cố rất nhiều, Nhị bá cũng thường tiếp tế, chung quy cũng có hạn, phải tự lực cánh sinh a, tự lực cánh sinh.

Nhưng vấn đề trước mắt. Cha mẹ có tay nghề, mình còn nhỏ thân mình lại yếu đuối, không phiền toái họ đã tốt rồi, ca ca đến trường tuy rằng có thể làm chút việc nhà, nhưng không có thu nhập, cha cũng đi không được, nương muốn sinh tóm lại cần người làm đáng tin cậy, lại nói như vậy chút ruộng đất còn chờ đi trồng cấy. Chỉ có Tiểu Mãn làm chút thêu thùa, dù cố lắm cũng không làm được bao nhiêu.

Ai...

Ngăn người suy nghĩ, bát trong tay va chạm phát ra tiếng vang, Cốc Vũ thu hồi suy nghĩ, nhà nghèo thất nghiệp, nếu hư bể đồ đạc lại không có tiền mua sắm. Nhưng nghĩ đến đầu gỗ Lí Đắc Tuyền, thầm nghĩ mình suy nghĩ nhiều.

Đầu gỗ mới tinh cùng màu gỗ cũ tối không phối hợp, xem thật là chói mắt, thau gỗ thùng gỗ là đồ dùng thông dụng của mỗi nhà từ giàu đến nghèo, máng nuôi heo gà này nọ đều làm từ gỗ, Cốc Vũ mặc kệ trên tay mình dính nước, vỗ cái trán, có chút ần ần hưng phấn.

Qua giây phút hưng phấn nàng dừng việc trong tay, ngơ ngác ngồi, đem ý nghĩ của mình so đo một phen, trước kia cha luôn làm là đồ dùng cho nhà giàu, nào là bình phong giường, khắc hoa phiến phức đều ứng phó tự nhiên dễ dàng, bây giờ làm mấy thứ này tất nhiên là không có vấn đề, giống như nường cùng tỷ tỷ thêu hoa nếu vá áo tóm lại là không có vấn đề đi, nàng chỉ đồ thừa không nghĩ ra biện pháp sớm hơn, còn có thể làm ở nhà, làm tốt sẽ mang tới trấn trên bán, có thể làm chút việc trong nhà, cũng có thể có chút trợ cấp.

Cốc Vũ càng nghĩ càng hưng phấn, chỉ là đang suy nghĩ làm sao cùng cha mở miệng.

Trong viện xuất hiện nam hài khờ khạo, bưng một cái chén lớn, đi dè dặt cẩn trọng, "Cốc Vũ Cốc Vũ, nường ta làm cái củ da heo đông lạnh, kêu ta lấy một chén cho các người."

Từ ngày Trần Giang Sinh theo cha mẹ tới, liền trở thành khách quen của nhà này, một nửa là tới tặng đồ, còn có một nửa là chính hẳn đi dạo, trong nhà không cần hẳn nhúng tay, tư thực tạm thời cũng không cần đi.

Cốc Vũ tiếp nhận, da heo đông lạnh không phải là đồ hiếm lạ gì, nhà bình thường không thể mua thịt ăn, ngẫu nhiên mua da heo, cắt nhỏ dùng lửa nhỏ nấu, cho cái củ vào, chờ lạnh thành da heo đông lạnh, tuy rằng

không hiếm lạ, dù sao có vị thịt, càng khó là tâm ý của Giang bá mẫu, hơn nữa nàng làm da heo đông lạnh cũng thật ngon miệng, Cốc Vũ đột nhiên nghĩ, món này giống như lòng trắng trứng, nướng ăn có phải là trẻ lâu không.

Trần Giang Sinh ở phòng bếp bên ngoài kêu Lí Đắc Tuyên, lại kêu Cốc Vũ: "Không vội đổ ra, liền khó coi, ta lần sau lại đến lấy bát."

Cốc Vũ không khách khí, dù sao nàng thấy Trần Giang Sinh, sai sử rất thuận tay, không câu nệ, không giống như với An Cẩm Hiên có chút sợ hãi, Kinh Trập tuy rằng đối mình yêu thương có thừa, nhưng còn danh phận đại ca, Cốc Vũ cũng không dám tùy ý kêu to Kinh Trập như vậy.

Một chén lớn da heo đông lạnh, Cốc Vũ để lại trong phòng bếp, rồi tiếp tục với đồng bát đĩa nàng đã rửa thật lâu mà chưa xong, cũng may cũng không có người lưu ý nàng, thấy Trần Giang Sinh đang đứng đợi bên cạnh, nàng có chủ ý: "Giang nhi..."

Lí Đắc Tuyên la lớn: "Cốc Vũ không thể không biết lớn nhỏ, người tuổi còn nhỏ, nên gọi Giang Sinh ca mới đúng."

Cốc Vũ le lưỡi, cuối cùng cũng không có kêu, trống không nói: "Nhà các người không thiếu bát, có dư thau gỗ không?"

Trần Giang Sinh rất thật thà, đưa tay gãi đầu cười: "Thau gỗ thì không thiếu, nhưng ngày hôm qua lúc nướng ta cho heo ăn nó kêu ồn ào quá, nướng ta lấy gáo múc nước đánh nó, làm con heo giẫm nát máng ăn, lúc ta đi ra nướng còn nói heo làm bể máng ăn, nên nó bị đói."

Có được đáp án, Cốc Vũ vui vẻ trong lòng, không để ý lời nói của cha mình, trong lòng vừa suy nghĩ, miệng lại nói: "Không thể đi trần trên mua sao?"

Trần Giang Sinh ngồi xồm xuống, "Cha ta nói khoảng 2 ngày nữa rảnh rồi, sẽ làm cho nường ta thùng gỗ xài."

Cốc Vũ định hỏi giá tiền của thau gỗ, nhưng họ không có mua, vừa khéo cha có nghề mộc, vừa khéo có thể giúp lúc khẩn cấp, đôi nhân xử thế có qua có lại như vậy lòng không còn băn khoăn chuyện ăn không của người.

Nàng cười trộm một tiếng, vẩy nước trên tay, Trần Giang Sinh nhanh nhẹn bưng thau nước đi đổ, quay đầu lại xếp bát vô phòng bếp, bộ dáng vội vã hoang mang tựa hồ sợ Cốc Vũ đánh hấn.

Làm xong xuôi, Cốc Vũ nói: "Giang ca... Ân, cái kia, người đi xem đại ca của ta hôm nay ở trong tư thực ăn cái gì trước đi." Nàng không nghĩ ra cớ, nếu gọi hấn trở về hơn phân nửa hấn sẽ nói trong nhà không có chuyện không chịu đi, Cốc Vũ lại nghĩ nghĩ nói: "Cũng không cần qua đây, sau khi xem xong nói với Giang bá mẫu da heo đông lạnh ăn ngon lắm."

Trần Giang Sinh cũng không có hỏi nhiều, vui vẻ chạy đi.

Lí Đắc Tuyên thấy Cốc Vũ kêu Trần Giang Sinh, có chút buồn cười: "Người thế nào sai sử Giang Sinh ca của người?"

Cốc Vũ đặc ý nói: "Cha, người không nghe hấn nói trong nhà máng cho heo ăn hỏng rồi sao, dù sao cha nghề mộc giỏi, làm cho bọn hấn máng heo, họ cả ngày đều tặng đồ chúng ta mình cũng phải tặng lại."

Lí Đắc Tuyên vui vẻ, khen Cốc Vũ: "Tiểu khuê nữ của ta cũng biết thế nào qua ngày, số đầu gỗ thừa này không đủ dùng, ta phải đi ngay chặt ít cây về."

Cốc Vũ lại nói tiếp: "Cha, đồ đạc trong nhà bọn họ sẽ hư, nhà người khác cũng sẽ a, không bằng nhiều làm một ít, cho bọn hấn dùng, dư ra có thể mang lên thị trấn đi lên bán lấy tiền."

Lí Đặc Tuyền ánh mắt có chút tỏa sáng, sai bước đi vào trong phòng, Cốc Vũ cũng không đi theo, nhưng nhìn tư thế cha đi, cùng với tiếng nói chuyện lo lắng truyền ra, liền thoải mái, "Thau gỗ... cây, phía sau núi còn có..."

Thanh âm dứt quãng truyền đến, Lí Đặc Tuyền đi ra, "Ta thương lượng qua với nương người, đợi ta nói với Nhị bá người một tiếng, ngày mai buổi sáng liền đi đốn cây, nếu bán được, sẽ mua đường cho Cốc Vũ ăn."

Cốc Vũ cũng không khách khí, chớp mắt nói: "Uh, được, Cốc Vũ muốn ăn đường, tỷ tỷ muốn mặc quần áo mới, nương muốn bổ thân mình."

Lí Đặc Tuyền ôm lấy Cốc Vũ, hai người đều khát khao, ngày lành sẽ đến.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Canh Gà Khó Được

Ngày thứ hai mặt trời mọc sớm, nắng sáng dịu dàng xuyên qua cửa sổ, lưu lại trong phòng chút quang ảnh, Cốc Vũ chợt nghe tiếng cửa nhà vang. Nàng biết, cha cùng Nhị bá muốn đi ra sau núi, như lời nói tối hôm qua, mang theo hai côm năm làm lương khô, có lẽ sẽ về trễ.

Nàng buông lỏng tinh thần, ngủ tiếp.

Mãi đến khi Tiểu Mãn mặc xong quần áo, nàng mới lại tỉnh lại, lăn qua lăn lại rồi cũng rời giường mặc áo khoác.

Tiểu Mãn có chút đau lòng nhìn Cốc Vũ, "Nhìn người kìa, mắt không mở ra được, ngủ thêm một chút nữa đi."

Cốc Vũ lắc đầu, "Giang bá mẫu nói, khoảng hai ngày là nở ra gà con, ta muốn đem gà con về nuôi." Nhị bá mẫu đưa tới trứng gà lại kêu nàng ở bên kia phụ, vừa vặn ngày ấy đưa cho Giang thị.

Tỷ muội hai người rất ăn ý, Cốc Vũ chủ động gánh vác phần lớn chuyện trong nhà, dành thời gian cho Tiểu Mãn khâu hoa bán, Vương thị thỉnh thoảng cũng khâu, chỉ là bụng lớn dần, hơn nữa lúc gần đây bồn ba và bị khinh bỉ, cần phải dưỡng mới được.

Về phần nấu nước hay việc nặng, đều do Lí Đặc Tuyên làm, Kinh Trập tan học cũng giúp một tay, Trần Giang Sinh càng qua lại nhiều hơn, không cần Cốc Vũ lo lắng.

Như thường lệ, Cốc Vũ cắt cải củ rửa rau xong xuôi, kêu lên: "Tỷ, có thể nấu đồ ăn!"

Mỗi ngày đều ăn canh suông, cái trứng gà cũng không có, Cốc Vũ có chút lo lắng thân mình nường của nàng, nhưng không có cách nào, "Tỷ, mỗi ngày ăn cái này làm sao bây giờ đây, nghe người ta nói sinh đứa nhỏ phải ăn thứ tốt."

Tiểu Mãn cười khố, "Cốc Vũ ngoan, chờ ta thêu bức tranh xong mang đi bán lấy tiền, mua trứng gà cho nường ăn, ngày thường chúng ta ăn mấy thứ này cũng không sợ. Người bây giờ cũng không kén chọn, trước kia người không ăn canh cải củ."

Cốc Vũ chuyển tròn mắt cười cười: "Trước kia ta bệnh miệng nhạt, hiện tại tự nhiên là cái gì đều nuốt trôi."

Giữa trưa, Cốc Vũ các nàng đang định ăn cơm, thấy Kinh Trập một tay cầm vài thứ, tay kia thì mang theo một con gà, cười hề hề trở lại. Đến phụ cận, đưa cho Cốc Vũ nói: "Cốc Vũ, chúng ta hôm nay uống canh gà, bồi bổ nường."

Cốc Vũ vui sướng, lại cũng có chút nghi hoặc: "Ca, sao người có tiền mua?"

Kinh Trập cười, nhỏ giọng nói với Cốc Vũ: "Ca đi viết chữ cho người ta, người ngàn vạn lần không được nói với cha." Cốc Vũ đã thấy qua chữ của Kinh Trập, còn nữa đối thoại trong phòng củi ngày đó nàng cũng nghe được, trên người Kinh Trập có chút tiền cũng không kỳ quái, nên không hỏi nhiều. Ngược lại khó xử đứng lên: "Ca, gà này làm sao giết?"

Kinh Trập tròn mắt, Tiểu Mãn ở bên cạnh nói: "Nếu không, đi gọi Nhị bá hoặc là Vĩnh Ngọc bá bá giúp? Nhị bá cùng cha vào núi, Vĩnh Ngọc bá bên kia không biết có thể hay không."

Đang lúc khó xử, An Cầm Hiên trở về, không khỏi có chút buồn cười: "Ba người lớn không đối phó nổi một con gà, thật buồn cười."

Ở chung lâu, bọn họ đều biết An Cầm Hiên là người mạnh miệng mềm lòng, hơn nữa Kinh Trập ở cùng hẳn, càng thân thiết hơn, lúc này cũng không ngoại lệ: "Cầm Hiên, người biết giết gà không?"

An Cầm Hiên khóe miệng nhếch lên, "Dao, bát, người, đi nấu nước."

Nghe hẳn sai khiến, Kinh Trập lấy dao, bát ra, Cốc Vũ ngoan ngoãn đi nhóm lửa, còn Tiểu Mãn, thừa dịp không bị sai sử đem đường đỏ trứng gà Kinh Trập mang về cất.

An Cầm Hiên đem gà dựng thẳng lên, nhổ lông ở cổ gà, cắt một nhát, máu chảy vào chén, thấy máu chảy hết, đem gà ném vào sân, toàn bộ quá trình, một giọt máu gà cũng không dây ra ngoài.

Kinh Trập ở một bên kinh ngạc than, "Cầm Hiên, may là có người."

Cầm Hiên trong lòng đắc ý, lại làm bộ như không chút để ý, vỗ vỗ tay, "Này có cái gì, chỉ là 1 con gà bị trói chân, thú hoang trong rừng càng khó giết hơn."

Lời này làm Kinh Trập giật mình, tới gần An Cầm Hiên: "Cầm Hiên, nếu không mai một người đi lên rừng cũng mang theo ta."

An Cầm Hiên có chút kỳ quái nhìn hẳn. "Người không cần đi tư thực?"

Kinh Trập có chút ngượng ngùng, "Ta đã thôi học, nếu không làm sao có tiền mua những thứ này, ta muốn bồi bổ nường, ta nghĩ nếu đi theo người, nói không chừng sẵn được thú cho nường ăn."

An Cầm Hiên không có cự tuyệt, cũng không có đáp ứng, bỏ đi.

Kinh Trập một người đứng An một chỗ đèn khi Cốc Vũ gọi hăn ăn cơm. Tiểu Mẫn đem canh gà vô cho Vương thị, huynh muội ba người, đem chân gà nấu với rau xanh, không dám ăn thịt, đều chọn ra, nói là lần sau lại dùng nấu với rau xanh cải củ. Tiểu Mẫn còn tính, "Gà này đủ cho nường ăn mấy ngày, còn có đường đồ cùng trứng gà, để dành cho lúc nường ở cử ăn."

Cốc Vũ vừa bới cơm vừa nói: "Ca, Giang bá mẫu nói gà con sắp nở, đến lúc đó ta nuôi gà, cha làm nghề mộc sống, chúng ta có thể thường xuyên ăn gà. Người cũng không cần giữa trưa ăn không no, nên ăn thì ăn, người luôn để dành một nửa, đọc sách không có sức cũng không tốt."

Kinh Trập mặt có chút xấu hổ, sờ đầu Cốc Vũ, cái gì cũng không nói.

Hôm đó Lí Đắc Tuyền buổi tối trở về, trông rất mệt mỏi, tinh thần lại rất tốt, từ trong lòng lấy ra trái cây dại, "Ta với Nhị bá phụ người đi một chuyến, cây đều chặt xong, nhưng chỉ mang một gốc cây trở về dùng là đủ, thừa lại chờ hong khô một ít lại mang về, có cây này là có thể làm thau làm thùng, chỉ là không biết trên giá thị trường như thế nào, thôi thôi, ngày khác lại đi hỏi thăm một chút."

Cả nhà đều chia nhau làm việc. Vài ngày nay, Kinh Trập lúc tan học về thật là kỳ quái, nếu chân không dính bùn thì là ẩm ướt, chỉ là cả nhà vui sướng đắm chìm vô việc buôn bán của Lí Đắc Tuyền, không có chú ý.

Một ngày, Kinh Trập cùng An Cẩm Hiên hai người kéo hai cây gậy trúc trở lại sân, cầm đao khoa tay múa chân, cũng không biết muốn làm cái gì, hỏi cũng hỏi không ra, vẫn là Nhị thúc công động thủ, chẻ trúc cho bọn họ.

Trần Giang Sinh cũng đem gà con tới cho Cốc Vũ, đặt ở một cái rổ, Cốc Vũ cẩn thận đếm, tổng cộng có 23 con, có chút cảm động, 23 trứng đối hai mươi ba gà con, không cần hỏi, lại là Trần gia âm thầm giúp đỡ, nàng cũng không khách khí, duy có nhớ kỷ ân tình này.

Thấy Kinh Trập bọn họ loay hoay với cây trúc, cũng không biết làm cái gì, Cốc Vũ liền đi qua: "Có phải đang làm lồng gà cho gà con?"

Kinh Trập cười cười, An Cẩm Hiên cũng cười cười, nhưng đều không để ý nàng. Cốc Vũ không có cách nào, cũng không cùng bọn họ so đo, trở về ngồi xõm xem gà con, một đoàn lông vàng mượt như nhung, không biết cho ăn cái gì, đi hái rau dại trở về, Nhị thúc công cho một cái túi nhỏ, để đựng thức ăn cho gà con, mỗi lúc rảnh nàng liền xem, tựa hồ càng nhìn gà càng lớn lên, rồi đẻ trứng.

Cuối cùng lồng gà cũng không có, gà còn nhỏ, chứa trong một cái chậu gỗ, có động tĩnh gì Cốc Vũ sẽ đứng dậy đến xem, sợ bị chồn tha đi.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Kinh Trập Bị Đánh

Thời tiết càng ấm.

Lí Đắc Tuyền dùng hết khả năng làm chậu gỗ, Cốc Vũ rảnh rang ở một bên nhặt gỗ vụn chơi, vừa xem Lí Đắc Tuyền làm chậu. Thật khó xử cho cha, hẳn chuyên làm gia cụ phức tạp khắc hoa có uy tín danh dự, thật không ngờ hiện tại vì cuộc sống, phải làm thau chậu đơn giản nhất.

Lí Đắc Tuyền không nghĩ nhiều như vậy, vui tươi hơn hờ.

Làm xong máng cho heo ăn, hẳn liền đưa qua Trần gia, không kịp dọn dẹp dụng cụ.

Hắn chân trước mới vừa đi, Kinh Trập cùng An Cẩm Hiên sau lưng trở lại.

Kinh Trập vẻ mặt vui sướng, nhìn thấy Cốc Vũ đã kêu: "Cốc Vũ mau nhìn!"

Cốc Vũ thấy bọn họ một thân đầy bùn đất, còn cao hứng như thế. Lúc này thấy Kinh Trập trong tay cầm 4 con cá, không kịp cao hứng, liền đổ nước vào thau, xem cá bơi qua bơi lại trong thau, hiểm lạ vô cùng, "Ca, người bắt cá?"

Kinh Trập ngượng ngùng cười cười: "Đều là chủ ý của Cẩm Hiên, ta chỉ giúp một tay."

Cốc Vũ thấy Kinh Trập không nể được nét tự hào trên mặt, tuy có chút ngượng ngùng, chính là biểu cảm mình có chút công dụng, Cốc Vũ nhớ đến lúc mình lãnh phần lương đầu tiên trước kia.

Hai người xem cá hiểu ý nở nụ cười.

Kinh Trập thậm chí còn kêu An Cẩm Hiên dạy hắn làm cá, Cốc Vũ trừng lớn tròn mắt, Kinh Trập tựa hồ như đang cố gắng dung nhập cuộc sống nông thôn, nàng còn nhớ rõ lần đầu tiên về nhà, trường hợp giết gà làm cá hẳn đều đi chỗ khác.

An Cẩm Hiên cũng nghiêm túc, "Làm cá có gì khó, cũng là dao, phải nhanh, sau đó đem ruột bên trong lấy ra là được, không được làm vỡ lá gan, nếu không cá bị đắng."

Cốc Vũ hết sức cao hứng, Cẩm Hiên nhìn lạnh lùng, nhưng biết chữ văn chương, trắng trẻo nõn nà lại không sợ cái gì hết, một người như thế nào a? Nghĩ xong nàng lại lắc đầu, dù sao như bây giờ rất tốt, xem giống như là... Người một nhà.

Trong viện có tiếng bước chân, Cốc Vũ vốn cong người xem bọn hắn làm cá, nghe có người đến quay đầu nhìn. Là Lí Đặc Tuyền đã trở lại.

Nàng chạy nhanh tới, trước tiên nói cho hắn tin tức tốt, "Cha, ca ca cùng Cẩm Hiên ca bắt cá, giết nấu canh cho nướng bổ thân mình."

Lí Đặc Tuyền lại đen mặt, như là căn bản không có thấy Cốc Vũ, chân như gió, cầm cây gậy đuổi gà con của Cốc Vũ đi về phía An Cẩm Hiên bọn họ.

Cha muốn làm gì đây? Cốc Vũ chưa từng thấy biểu cảm hung hãn của hắn như thế.

Kinh Trập vừa đứng lên, trên tay còn mùi tanh cá, "Cha..."

Lí Đắc Tuyền gầm lên, "Không cần kêu ta là cha!" Roi trong tay liên hung hăng đánh xuống.

Cốc Vũ ngậy ngấn cả người, nghe được tiếng roi vút, chạy nhanh kêu: "Ca, chạy mau!"

Kinh Trập lại thất thần ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích.

Lí Đắc Tuyền càng là tức giận, một bên vung roi một bên kể lể: "Có phải ý mình lớn có chủ ý, không đem cha mẹ để vào mắt! Tại sao người phải thôi học? Người xem muội muội người một bộ quần áo mới cũng không có, đều nói cho người đi tư thực, người còn dài bản sự!"

Cốc Vũ nháy mắt liên hiểu, thì ra canh gà đường đỏ chẳng phải Kinh Trập có tiền, mà do dùng tiền đóng học phí, trong lòng nàng nóng nóng. Khó trách Kinh Trập vài ngày nay có chút kỳ quái, khó trách muốn nghỉ học đi bắt cá, chỉ vì muốn nuôi gia đình.

Một roi lại một roi hạ xuống, Kinh Trập cắn răng, chính là không hé răng.

Lí Đắc Tuyền càng giận dữ: "Nếu ta không cố ý đi hỏi thăm, còn không biết người đã nghỉ, dù người không nghỉ cho chúng ta, người cũng muốn nghỉ cho người... Trong thành thời điểm!"

Kinh Trập này mới mở miệng nói: "Cha, ngày qua không khá, ngài còn muốn ta đi tư thực, ta thế nào nhẫn tâm ngồi ở bên trong, bỏ mặc các người tại đây lo, lại nói, nương cũng sắp sinh, muốn ăn gì đó đều không có."

Lí Đắc Tuyền tần suất vút roi chậm lại, nhưng không có dừng lại: "Chuyện đó không cần người quan tâm!"

Cốc Vũ trong lòng luôn kêu, ca a, giờ phút này nhận sai là được rồi, roi tuy rằng không lớn, nhưng là trúc quất ở trên người, nghe tiếng gió đều rất

đau, trong lòng nàng vừa sôi ruột lại là bất đắc dĩ, cũng không biết nói cái gì.

Lí Đắc Tuyền đánh mệt mỏi, thở phì phò hỏi: "Kính Trập, người nói người còn có đi tư thực hay không!"

"Đi, đi, ca ca sẽ đi, cha đừng đánh!" Cốc Vũ chạy nhanh chen vào nói.

Kính Trập ánh mắt nhìn phía một bên, cắn môi, "Cha, ta nghĩ ta lớn như vậy, có thể làm việc, không thể liên lụy các người."

Lại là một trận roi đi xuống, tiếp lại hỏi.

Kính Trập ngoại trừ phun ra vài từ: "Ta không trở về tư thực." không nói gì thêm nữa.

Cương rồi, làm sao bây giờ, đánh tiếp thế nào được, Vương thị cùng Tiểu Mẫn cũng đi ra, một người khuyên Kính Trập một người khuyên Lí Đắc Tuyền, Lí Đắc Tuyền rất tức giận, Vương thị kém chút đều té trên đất, Tiểu Mẫn chạy nhanh đỡ Vương thị vào phòng.

Nhìn bộ dáng Kính Trập, Cốc Vũ cắn răng, ngăn phía trước Kính Trập.

Roi quật xuống, thân mình Cốc Vũ run lên, thầm kêu, nương a, mong cùng đùi từng đợt đau đớn, nghĩ không khóc không khóc, nhưng nước mắt lại rơi xuống. Thân mình nữ hài chín tuổi, không thể chịu đòn. Cốc Vũ cố ngăn nước mắt cố mỉm cười, lại làm biểu cảm càng dữ tợn kỳ quái.

Kính Trập chạy nhanh nói: "Cha, là ta sai, người đánh ta là được, đừng đánh Cốc Vũ."

Lí Đắc Tuyền lúc này đang ở nổi nóng, nơi nào nghe vào, "Người nha đầu kia, có phải biết ca nghi học, ngày hôm qua ăn lúc ăn còn nói ta không cần nghĩ nhiều, ta nhìn người chính là cái quỷ tinh, đều nên đánh!"

Kinh Trập dùng thân thể che chở Cốc Vũ, nhưng hẳn làm sao địch nổi sức mạnh của Lí Đắc Tuyền. Trên người Cốc Vũ vẫn hằn vết roi mới, giờ phút này nàng muốn chạy đi cũng không khó, nhưng Cốc Vũ cắn răng, đứng không nhúc nhích, nàng đang đợi.

Rốt cục, Kinh Trập quỳ trên mặt đất, "Cha, ngài đừng đánh, ta đi học."

Lúc đó Lí Đắc Tuyền mới ném roi, suy sụp ngồi xuống đất, cực lực khắc chế chính mình, thì thào nói: "Kinh Trập, người đừng hận cha, người nếu không đi, cha lại thất vọng... Người an tâm, dù khó khăn gian khổ, người cũng không thể đổi ý!"

Cốc Vũ đau nhếch miệng, thấy bọn họ như thế, cũng cười nói: "Ca, đi học tốt."

Kinh Trập không khỏi phân trần, ôm Cốc Vũ vào nhà chính, la lớn: "Tiểu Mãn, mau."

Luôn ở trong phòng bếp nhìn thấy hết thấy An Cầm Hiên biểu cảm phức tạp, như xa xôi, trong mắt lúc nóng lúc lạnh, cuối cùng, thế nhưng toát ra nồng đậm ... hâm mộ.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Bán Ở Chợ

Từ sau khi Kinh Trập bị đánh, Lí Đắc Tuyền đi một chuyến đến nhà Trần Vĩnh Ngọc. Lúc hẳn đi đến nhà chủ điền, nói chuyện thu hoạch vụ thu cũng muốn đóng lại tiền Kinh Trập rút đi. Không biết là do chủ điền thể diện, hay là do con trai cứng của hẳn không có Kinh Trập làm bạn không muốn đọc sách, nên đáp ứng.

Bởi vậy, Kinh Trập như cũ mỗi ngày đi tư thực đọc sách. Ngày qua ngày như vậy trôi qua.

Cũng may Lí Đắc Tuyền nhóm thau chậu đầu tiên đã làm xong, chờ lúc họp chợ đem bán.

Lâm Giang trấn 5 ngày họp chợ một lần, mùng 5 mùng 10 là phiên chợ. Sau sự việc của Kinh Trập, cách một ngày đó là mười lăm, phiên chợ.

Tuy rằng Lí Đắc Tuyền cùng Kinh Trập đi qua Lâm Giang trấn một lần, nhưng mua không giống như bán, không nói tới không rành quy củ cùng giá thị trường, nơi bày bán cũng không biết. Vạn nhất va chạm đến người nào, không nói bán này nọ, nếu gặp người không tốt còn muốn bị đánh, ở thôn trang cũng nghe đồn.

Ăn cơm chiều xong, Lí Đắc Tuyền sửa sang lại vài thứ, làm một đòn gánh, một đầu là hộp thức ăn gà và thùng gỗ, một đầu là máng heo, như vậy hai đầu sức nặng cân bằng, hẳn đem hộp thức ăn gà bỏ vào trong thùng, dùng dây thừng cột chắc, đi thử vài bước, thấy lắc lư quá, hẳn lại buộc dây thừng chặt hơn một ít, cho đến vững chắc có đặt sang một bên.

Nhị thúc công cười hề hề nói: "Tuyền nhi, tay nghề người thật không sai, chắc có thể bán được giá."

Lí Đắc Tuyền có chút thẹn thùng chà xát hai tay, "Nhị thúc công, sau này làm 2 cái cho ngài lão nhân gia xài."

Nhị thúc công cười ha ha đứng lên, xao xao tẩu hút thuốc, "Ta nói Tuyền nhi, người là người thật thà, có người ở đây, cái bàn băng ghế đều sửa tốt lắm, Cẩm Hiên áo bông áo choàng ngắn của đứa nhỏ này, cũng đều là vợ người làm, người cũng đừng khách khí với ta, ta chỉ hỏi người, người biết mua bán không?"

Lí Đắc Tuyền có chút giật mình, lúc trước ở tỉnh thành làm nghề, nhưng là đi theo sư phụ, hẳn tất nhiên là lấy bạc cũng không có hỏi cái gì, ban đầu là ở nhà của chủ, sau lập gia đình, mỗi ngày đi đến nhà người ta làm. Đương nhiên cũng có nhà nghèo đến cửa hàng mua. Chỉ là không trải qua chuyện như thế này, liền do dự nói: "Để lại trên đất chờ người đến mua thôi."

Nhị thúc công trầm giọng nói: "Như vậy đi, Cẩm Hiên ngày mai cũng muốn đến trấn trên, thuận tiện bán 2 tấm da thú, ta thấy Tiểu Mãn mấy ngày nay thuê được vài thứ, người tiện thể đem bán, Tuyền nhi, các người kết nhóm đi cho có bạn, Cẩm Hiên rất quen thuộc trấn trên."

Tâm tư Cốc Vũ vòng vo mấy vòng, dù sao gốc ở nhà đã lâu, có thể ra ngoài xem cũng tốt, vạn nhất tìm được cơ hội buôn bán thì sao? Lại nói, dù không có thương cơ, cũng muốn làm quen cuộc sống địa phương, cả ngày ở nhà vòng luẩn quẩn quá hẹp, còn có, Lí Đắc Tuyền quá mức thành thực, nàng nghĩ đến lúc đó nói không chừng cũng có chỗ dùng.

Nghĩ như vậy, nàng liền đi qua lôi kéo góc áo Lí Đắc Tuyền: "Cha, cho Cốc Vũ cùng đi đi, ta còn chưa từng đi qua thôn trấn."

Lí Đặc Tuyền có chút do dự, chần chờ nói: "Cốc Vũ, cha không phải đi dạo, là đi buôn bán, người đi không ai coi người, lại nói hôm nay trời mát, cha sợ người bị lạnh."

Cốc Vũ chu miệng, không vừa ý, "Cha ——, lúc ta ở trong thành cũng không ra ngoài, hiện tại thân mình khoẻ hơn, ta đi ra ngoài cũng không gây thêm phiền toái, lại nói còn có Cẩm Hiên ca ca đi nữa, người không cần coi ta." Nói xong khẩn thiết nhìn An Cẩm Hiên.

Thấy nét mặt chờ đợi của cốc Vũ, An Cẩm Hiên mềm lòng, "Đến lúc đó ta sẽ coi nàng."

Lí Đặc Tuyền vẫn lo lắng, "Ngày năm sáu dặm, người có thể đi đến..."

Cốc Vũ liền cướp bức tranh thêu của Tiểu Mãn, chạy ra cửa, "Ta cầm bức tranh thêu này ở bờ sông chờ người a cha"

Cả nhà đều vì hành động này của cốc Vũ nở nụ cười.

Một hàng ba người liền hướng Lâm Giang trấn đi.

Đến trấn trên, An Cẩm Hiên mang theo bọn họ đến một chỗ trống, giúp đỡ Lí Đặc Tuyền đem đồ trên vai để xuống, sau giao đãi một câu, "Đến giờ Mùi sẽ có người đến thu đất phí, hai văn tiền, không cần chuyển địa phương."

Lí Đặc Tuyền có chút câu nệ, nghe Cẩm Hiên nói như thế, cũng không có hỏi nhiều, ngơ ngác ngồi trên mặt đất, ôm thau chậu gỗ, xem có chút đáng thương.

Cốc Vũ chạy đến cách đó không xa, bên kia có mấy tảng đá, tự cho là tìm được bảo địa, "Cha, qua bên này bày, nơi này có thể ngồi."

An Cầm Hiên chạy nhanh ngăn lại, "Không được, bên kia bán cái cuốc, ở đây có quy củ, vượt qua sẽ bị phạt."

Quản lý sâm nghiêm như thế? Cốc Vũ có chút không tin, ngậy người nửa ngày, quả thực gặp người nhiều đến, chung quanh bán gà bán vịt, đi xa một chút còn bán đồ ăn, tiếp nếu bán gạo cùng khoai, một hàng đều một hàng, coi như là ngay ngắn có thứ tự, có thể mới tin.

An Cầm Hiên ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói: "Thùng gỗ này chắc nửa khắc bán không xong, ta mang theo Cốc Vũ đi bán bức tranh thêu cùng da, xong sẽ trở về, Lí đại thúc người tại đây đợi chút."

Cốc Vũ đi vài bước, quay đầu thấy Lí Đặc Tuyền tay chân lóng ngóng, chạy tới, "Cha, người xem, đem thau gỗ úp xuống, có thể làm ghế ngồi, dù sao chậu người đánh rắn chắc."

An Cầm Hiên cùng Cốc Vũ đi thật là kỳ quái, hăn lại không giống Kinh Trập nắm Cốc Vũ, bước chân lại lớn, đi qua lại lui tới, mình lo lắng, nhưng nén cơn sốt ruột xuống, thoáng quay đầu, chờ Cốc Vũ theo sau. Mãi đến khi vì để Cốc Vũ đi phía trước hăn một ít, hăn đành phải đi hai bước ngừng một bước, Cốc Vũ ngẩng đầu nhìn hăn, cũng không thấy hăn mát kiên nhẫn, Cốc Vũ nhìn hăn đi giống như duyệt binh, trộm cười.

Rốt cục đến hàng thêu, lão bản nường thấy An Cầm Hiên đưa qua đi ba cái hầu bao cùng 7 cái khăn tay, mắt sáng lên, lại nhìn hai hài tử, không có nói giá, nhưng hỏi Cốc Vũ: "Đây là người thêu?"

Cốc Vũ giòn tan đáp: "Không, là nường cùng tỷ tỷ ta thêu, đây chính là vải trong thành Vân Châu, ngài xem tơ lụa cùng sắc màu, nơi này khẳng định là không có, lão bản nường vừa thấy người chính là người biết hàng, hãy thu hạ bức tranh thêu này, chính là Lâm Giang trấn độc nhất, bảo đảm người sinh ý thịnh vượng, cửa đều bị khách đập đổ."

Lão bản nương bị chọc cười ha ha đứng lên: "Tiểu cô nương thật là lanh lợi, được, với lời nói này của người, ta liền nhận, hầu bao 8 văn một cái, khăn tay 6 văn, cũng không thể trả hơn."

Cốc Vũ có chút do dự, nàng ở trong lòng tính tới tính lui, vẫn là không biết kết quả có lời hay không có lời.

Luôn không mở miệng An Cẩm Hiên nói, "Không thể được, đây là tốt nhất nhuyển vân la, không nói đến công phu thâm thù, là hàng tiền cống, hơn nữa tú công, không thấp hơn mười tám văn một cái. Còn khăn sao, là tổ cẩm, mười văn một cái."

Cốc Vũ đồ hút một ngụm khí lạnh, An Cẩm Hiên một cái hộ nông dân, sẽ không lừa hàng thâm này chứ?

Nào biết lão bản nương không khiếp sợ, chỉ cười khỗ, "Này tiểu ca, một cái hầu bao sao mắc như vậy, cửa hàng cũng muốn kiếm tiền, giá người đòi thật sự là rất cao, bán được ra ngoài hay không còn là một chuyện."

Nguyên lai An Cẩm Hiên không đòi quá cao? Nàng nhin xuống hưng phấn, nói: "Lão bản nương, như vậy muốn đề giá chúng ta, ngài nghĩ xem, thanh thế cửa hàng này không bình thường, dĩ nhiên sẽ được nhà phú quý tiểu thư phu nhân coi trọng, ngày sau liền đến nơi này của người mua, thanh thế cửa hàng của người không phải lên rồi? Lão bản nương lông mày khẽ động, nhưng không có mở miệng.

Cốc Vũ kéo tay An Cẩm Hiên, "Cẩm Hiên ca, chúng ta đi tiệm khác bán đi."

Lão bản nương cân nhắc trong lòng, Tần gia tú phô càng náo nhiệt, sinh ý của mình luôn lạnh tanh, hồi này Hồ Tam phu nhân đã tới, nói muốn thứ tốt, nàng đã hứa, đến lúc đó không có đồ tốt, chỉ sợ là không thể nào nói.

Thấy Cốc Vũ bọn họ muốn đi, cũng bất chấp nhiều như vậy, khẽ cắn môi nói: "Các người đợi chút, ba cái hầu bao mười tám văn một cái, 7 cái khăn là bảy mươi văn, tổng cộng, tổng cộng..."

Lúc An Cầm Hiên ra giá Cốc Vũ đã tính qua, lúc này lưu loát đáp: "Tổng cộng một trăm hai mươi tư văn, ta xem lão bản nương ngài thành thực, nếu cùng nhau thu liền tính một trăm hai mươi văn."

Lão bản nương cười, tựa hồ hạ quyết tâm: "Này một trăm hai mươi văn nhiều lắm, nếu không cho các người một trăm văn."

Cốc Vũ suy nghĩ một biện pháp: "Như vậy đi, lão bản nương, ngài trả một trăm hai mươi văn, ngày sau chúng ta có hàng sẽ bán cho người, người không cần lo lắng cửa hàng khác đoạt sinh ý của người."

Lão bản nương rất cục đồng ý, "Tốt!"

Trong lòng ôm một trăm hai mươi văn tiền có chút nặng, Cốc Vũ giống chủ đất: "Cầm Hiên ca, người biết thật nhiều, ta mời người ăn đồ."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Tính Toán Tỉ Mi Tiểu Cốc Vũ

Cốc Vũ kỳ thực tính toán trong lòng, xem khẩu khí của An Cẩm Hiên, chắc chắn hẳn nói ra chất liệu như thế, nói vậy không sai, dù sao tiền đã cất ở trong ngực. Thịnh ăn cũng chỉ là một cái lý do, nếu hẳn chối từ, liền nhân cơ hội hỏi thăm một chút sự tình hẳn hẳn là cũng là sẽ nói đi.

Chính là Cốc Vũ không có dự đoán được, An Cẩm Hiên cũng không khách khí, hỏi thẳng: "Ăn cái gì?"

Cốc Vũ có chút đau lòng, không tính tiền vài dật cùng chỉ thù, Tiểu Mãn mỗi ngày vất vả cũng khó kiếm, còn không có tìm được biện pháp kiếm tiền, tiền còn chưa nóng phải tiêu đi có chút luyến tiếc. Nghĩ lại nếu không có An Cẩm Hiên, chỉ sợ bị lão bản nương lừa, nàng liền bất chấp nhiều như vậy, "Chúng ta ăn một chút gì rồi mua cho cha ta một ít, có cái gì trong vòng mười văn tiền lại ăn no?"

An Cẩm Hiên thối phù một tiếng bật cười, lộ ra hàm răng trắng.

Hiên khi thấy khuôn mặt tươi cười nên Cốc Vũ có chút kỳ quái lại có chút ấm áp, An Cẩm Hiên thường lạnh lùng, cười rộ lên lại ấm áp như thế, nàng không biết hẳn cười cái gì, đành phải ngây ngô cười theo.

An Cẩm Hiên cố nín cười nói: "Người mới bao lớn, lại tiết kiệm tiền qua ngày, thoát nhìn, thoát nhìn... Tựa như bà quản gia nhà giàu. Sau này nhờ người kiếm tiền."

Cốc Vũ sắc mặt phát lạnh, có chút phiền não, bỏ đi.

An Cẩm Hiên vẫn cười, theo sau, "Được rồi, bánh trôi, bánh gạo, cháo, bánh, cơm nắm đều có, coi người muốn ăn cái gì."

Cốc Vũ chảy nước miếng, chậm bước chân, thăm cân nhắc: bánh trôi nàng không thích, bánh gạo, bánh cũng không biết là cái gì, cũng chỉ có cháo là kiếp trước thường ăn, vẫn là cháo chắc ăn.

"Ta ăn cháo."

Cháo hai văn tiền một chén, Cốc Vũ bâng giá có chút do dự, hỏi chủ quán: "Có loại một văn tiền không, ta muốn khoảng một nửa chén này thôi."

Chủ quán đang vội vàng, không rảnh quan tâm Cốc Vũ, vội nói: "Chưa từng nghe qua một văn tiền cũng ăn cháo."

Cốc Vũ đành phải ngồi xuống, An Cẩm Hiên lại bảo chủ quán lấy ba cái bánh gạo.

Cốc Vũ vội vàng ngăn lại, "Ăn nhiều như vậy làm gì?"

"Chúng ta không mua cho Lí đại thúc sao, ta ăn một cái, Lí đại thúc ăn hai cái."

Cốc Vũ nhìn chủ quán cười nói: "Hai cái là được." Quay đầu cho An Cẩm Hiên một ánh mắt xem thường, rồi nhìn xuống bát của hắn, rồi sẻ bớt cháo trong chén mình qua nói: "Ta ăn không được nhiều như vậy, không lý do lại xài quá một văn tiền, ta chia một nửa cho người."

An Cẩm Hiên có chút thất thần, nhìn Cốc Vũ ngây ngẩn cả người.

Cốc Vũ chia xong, hít lấy mùi hương, có chút nhịn không được, cháo gạo mềm nhừ, có hai miếng hành xanh nhìn thật đẹp mắt, ăn xong cũng còn nói ngon miệng.

Cốc Vũ ăn cháo xong, bụng đã no, nhưng tiếc chỗ cháo còn thừa nên cố uống hết. Xong ợ no nê.

An Cẩm Hiên thấy Cốc Vũ như vậy, cắn môi ngừng cười, mang Cốc Vũ lại đi cửa hang da thuộc.

Cốc Vũ đứng ở cửa, trong lòng hối hận chính mình quá tham uống hết nước cháo, rồi lại âm thầm cười mình, Cốc Vũ a Cốc Vũ, khi nào thì biến thành keo kiệt như thế, chẳng lẽ thật là hoàn cảnh tạo nên người sao, lúc mình sinh bệnh trước kia, cũng không cần phải tính kế qua ngày như thế.

Rất nhanh, An Cẩm Hiên đi ra, "Chúng ta đi xem cha người bán được đồ không."

Đến chỗ đợi, Lí Đặc Tuyên vẫn ngồi trên mặt đất như vậy, cũng không nhìn người qua kẻ lại, chỉ nhìn chăm chăm thùng gỗ của mình.

Cốc Vũ buồn cười, chạy tới đưa bánh gạo cho hắn: "Cha, người ăn! Ta đến xem hàng cho."

Lí Đặc Tuyên tiếp nhận, "Các người không ăn sao?"

"Lí đại thúc, chúng ta đều ăn rồi, đây là phần của người, định mua canh cháo cho người nhưng không tiện mang đi, người chịu khó ăn cái này vậy."

Lí Đặc Tuyên ngồi trên mặt đất ăn.

Cốc Vũ thấy hàng còn nhiều, chính là cha hắn đem thau gỗ làm ghế ngồi, vừa định thở dài, nhưng không muốn đánh tan lòng nhiệt tình của cha, làm bộ như ngạc nhiên hỏi: "Cha! bán được thau hả!"

Lí Đặc Tuyên cười, "Đúng vậy, bán 8 văn! Người nọ ban đầu còn nói không muốn, xem ta làm ghế ngồi cảm thấy vững chắc, liền mua."

Cốc Vũ ngẩng đầu nhìn An Cầm Hiên, mặt có chút biến sắc, trong lòng nghĩ cha nàng bị người ta lừa, nhưng không tiện nói.

Nàng lấy một cái hộp đựng thức ăn gà, đứng lên trên, muốn hét to vài tiếng, nhưng không nghĩ ra từ gì, đành phải thôi. Người lui tới, chỉ hỏi giá mà không mua.

Cốc Vũ đem 114 văn tiền còn thừa lại cho Lí Đặc Tuyền giữ, Lí Đặc Tuyền chấn động, "Bán được nhiều như vậy?"

Cốc Vũ khụ khụ hai tiếng, đành phải nói: "Cha a, đâu có nhiều, người xem tỷ tỷ cùng nương thêu lâu như vậy, còn có vài dẹt là hàng quý, suýt nữa ta cũng bị lừa, may mắn có Cầm Hiên ca, hẩn nhận thức chất liệu, lão bản nương mới trả nhiều thế này. Cha a, thứ này tốt cũng muốn bán giá cao, sau này thau gỗ phải 20 văn mới bán."

Lí Đặc Tuyền hàm hậu cười, tựa hồ không nghe Cốc Vũ nói: "Cầm nhi, hôm nay nhờ có người, đợi đại thúc đi mua khối thịt, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn một chút."

Thấy Cốc Vũ trừng mắt nhìn hẩn, An Cầm Hiên ngẩng đầu nhìn trời khoé miệng giật giật, sau nói: "Đại thúc, ta cùng Cốc Vũ đã ăn cháo, thịt không cần mua."

Đang nói, mắt thấy có người bắt đầu thu sạp.

An Cầm Hiên giải thích nói: "Sắp đến giờ Mùi, nếu người trong nha môn đến, là muốn thu hai văn đất phí, rất nhiều người bán không được, không lẽ còn tốn thêm hai văn tiền của mình."

Nghe vậy, Lí Đặc Tuyền cũng có chút ngời không An, nhìn thùng gỗ lại không muốn đi.

Cốc Vũ thấy không có hy vọng bán thêm nên muốn trở về.

An Cầm Hiên cũng nói: "Đại thúc, thường mua hàng cũng biết, qua giờ Mùi người sẽ không đi chợ mua đồ, chúng ta nên trở về, dù sao mấy thứ này không hư hao, lần sau chúng ta lại đến."

Lí Đắc Tuyền cân nhắc, phải mua chút muối ăn, dầu cũng không có, Tiểu Mẫn dùng chỉ thêu, vợ gần sinh, ở cữ cũng cần mua đồ, tiền phải để dành, đến lúc đó còn phải mời bà mụ...

Bắt đầu thu quán, cũng còn lại một cái máng heo, hai cái hộp thức ăn gà, một cái thùng, Lí Đắc Tuyền đem mấy thứ này bỏ vào trong thùng, An Cầm Hiên đỡ lấy đòn gánh, ba người lại đi mua vài thứ cùng lương thực.

Mua một thứ, Cốc Vũ liền trong lòng nhói một chút, lại tính một lần, thấy tiền càng ngày càng ít, chỉ thừa lại năm mươi văn, trong lòng càng là sốt ruột. Đều là thứ cần mua, chỉ đành lặng lẽ thở dài, lại phải đi kiếm tiền.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tiền Đề Phải Ra Đi

Đoàn người Cốc Vũ trở về nhà, tuy rằng đi có chút mệt, nàng vẫn hưng trí bừng bừng, há mồm đang muốn kêu Tiểu Mãn, kết quả phát hiện trong phòng đi ra vài người, tập trung nhìn vào là Lí Hà thị, Nhị bá phụ, Lí Đặc Giang cùng tứ thúc Lí Đặc Hà.

Lí Đặc Tuyên không kịp buông trên vai gì đó, kêu lên: "Nương, nhị ca tiểu đệ, sao các người đến?"

Lí Hà thị bĩu môi, nhìn về phía trước vừa lật, thở dài: "Người mua sắm thật nhiều nha, lão nhị còn nói người bên này không có cơm ăn, này truyền ra không biết còn tưởng rằng ta khắc nghiệt..."

An Cẩm Hiên đang sắp xếp đồ, nghe Lí Hà thị nói như thế, đứng lại, "Nhà Lí đại thúc quả thật là ăn bữa sáng không có bữa tối, thật vất vả làm vài thứ đi bán, một ngày liền bán được 8 văn tiền, đủ cho cả nhà ăn cơm a. Vẫn là đủ cho bọn họ ăn muối, mấy thứ này đều là của ta, người xem rồi cũng vô ích."

Nói xong, An Cẩm Hiên sắc mặt lạnh lùng, mang đồ vượt qua người Lí Hà thị, vào nhà chính.

Cốc Vũ trong lòng thầm trầm trồ khen ngợi, vừa rồi nàng còn lo lắng cha sẽ mềm lòng đem điểm tâm đồ đặc cho bên kia. An Cẩm Hiên nói như thế, coi như là bảo vệ.

Lí Đặc Giang cười cười, "Nương, chúng ta nói chuyện chính đi."

Mấy người vào nhà chính ngồi xuống, Tiểu Mẫn đang thêu, thấy Lí Đặc Tuyên bọn họ tiến vào giống như thấy được cứu tinh, xem ra vừa rồi chịu không ít sự chế nhạo của Lí Hà thị, lúc này nàng cười nói: "Cha, ngài đã trở lại."

Cốc Vũ thấy vậy, cười bỏ nhào qua, "Tỷ, ta có việc cùng người nói, nhanh chút đi theo ta."

Vừa nói một bên dắt Tiểu Mẫn góc áo, tỷ muội hai người đi vào trong phòng.

Tiểu Mẫn có thể này hỏi: "Sự tình gì làm cho người kích động như vậy?"

Cốc Vũ lắc đầu, "Ta còn không phải không để người đứng ở ngoài kia sao, chúng ta mua rất nhiều đồ, tỷ, người làm ra đồng tiền lớn, bức tranh thêu của người ta cùng Cẩm Hiên ca bán một trăm hai mươi văn, chờ bọn hắn đi rồi ta sẽ nói cho người biết, người hiện tại thêu hoa kiếm tiền đi, không cần để ý bọn họ."

Tiểu Mẫn vui sướng, Cốc Vũ ra ngoài xem bọn họ tới làm gì.

Chỉ thấy Lí Hà thị nói: "Vốn các người phân gia, ta cũng nói không cần phải đến cùng người nói, ai biết trong lòng người nghĩ như thế nào, sớm một chút cùng người nói không thôi còn tưởng rằng chúng ta chiếm đoạt gia tài của người."

Lí Đặc Giang có chút không vừa lòng, "Nường..."

Lí Hà thị nói: "Hai mươi sáu tứ đệ người thành thân, đến lúc đó người nếu..."

Lí Đặc Tuyên chạy nhanh tỏ vẻ: "Nường, đến lúc đó dĩ nhiên ta muốn đi qua."

Lí Hà thị gật gật đầu nói, "Trước kia nói là cho lão Tứ phòng mới để cưới vợ, bây giờ cũng không có, chúng ta xương cốt đã già, ngày sau còn muốn dựa vào hân."

Cốc Vũ nghe như lọt vào trong sương mù, không biết lão thái thái tới nơi này làm gì, chỉ muốn báo tin Tứ thúc muốn thành hôn?

Ý tưởng xoay quanh trong đầu Cốc Vũ, nàng lại nghe Lí Hà thị nói: "Tuổi Lão Tứ không còn nhỏ, cưới vợ, lại đến Linh Nga định thân, chúng ta đều già đi, nếu không có nhà ngói thông gia bên kia không có động tĩnh lớn gì, chỉ là 1 lượng bạc lễ hỏi, chúng ta không có, cũng không thể vì điều này làm cho việc hôn nhân của Lão Tứ thất bại..."

Lí Đắc Tuyền có chút ngượng ngùng, theo quán tính chà xát tay, sau có chút gian nan lấy đồ từ trong lòng ra, đưa cho Lí Hà thị: "Nương, đây là năm mươi văn, Tiểu Mãn thuê lâu như vậy, ngài cầm trước."

Tuy rằng năm mươi văn không tính nhiều, Cốc Vũ vẫn đau lòng một chút, trong lòng hối hận không mua nhiều một ít, nếu không ăn nhiều một ít cũng tốt a, này đòi liền cho, còn không chừng ra sắc mặt tốt.

Quả thực, Lí Hà thị có chút bất mãn, "Ta ngày hôm qua đi nhà Tam thăm người bên kia, nàng còn mượn hai trăm văn đi."

Trong lời nói, rõ ràng chê ít.

Lí Đắc Giang cười cười: "Nương, nhà lão Tam cái gì đều phải tiêu tiền, ít nhiều cũng là tâm ý, lại nói đây là tiền bán bức tranh thuê của cháu gái, người xem vừa rồi Tiểu Mãn nói chuyện đều không dám dừng tay, một kim đâm xuống cũng là tiền vất vả, đều cho chúng ta, người không cần nói thêm."

Lí Hà thị có thể mới từ bỏ: "Cũng tốt, ta đành phải buông tha nét mặt già nua chạy mấy nhà mượn đi!"

Lấy tiền xong bọn họ đi rồi, Cốc Vũ tâm tình cũng thấp xuống.

Nàng thở dài, đem đồ trong thùng gỗ cất, chỉ thêu cho Tiểu Mãn, muối ăn mang vô phòng bếp bên kia, càng lghĩ càng giận, vợ của Tú thúc còn chưa cưới, nãi nãi liền đi đòi tiền, còn không cho sắc mặt tốt, còn tưởng rằng ở riêng liền thanh tịnh, còn không biết về sau náo ra sự tình gì.

Thân mình Vương thị càng nặng nề, người một nhà vây quanh bàn gỗ ăn cơm, Tiểu Mãn gấp cho Vương thị một trứng gà luộc, người một nhà vẫn là ăn rau xanh cải củ, Cốc Vũ có chút khí không thuận, "Vốn nghĩ xài hai mươi văn mua một chút thịt cho cả nhà ăn, chính vì tiếc tiền, thật vất vả mới có được năm mươi văn, bị người một lần cầm đi."

Vương thị múc bánh bột vào chén Cốc Vũ, điểm cái trán của nàng, "Tiền không có chúng ta lại kiếm, còn tuổi nhỏ sao nhiều tâm tư như vậy."

Cốc Vũ thầm nghĩ, ta là người đã hai mươi mấy tuổi sao lại không quan tâm chứ, lại nhìn tới cánh tay nhỏ bé của mình đang cầm đôi đũa, đành phải im miệng.

Tiểu Mãn có chút sầu lo: "Cha, đến lúc đó chúng ta mừng lễ tiền đều không có, phải làm sao bây giờ."

Ngoài cửa truyền đến sang sảng tiếng cười, đúng là Lí Đặc Giang, vừa tiến đến liền nói với Lí Đặc Tuyền: "Người cũng thật là, nương nói vài câu thì để cho nàng nói vài câu, ta nghĩ để nàng thấy hoàn cảnh các người, người thì tốt rồi, đồ ăn dầu muối đều tiết kiệm còn đem tiền đưa ra hết, sợ là bây giờ một văn tiền cũng không có nữa? Được rồi, người cầm đi, rồi sẽ có lúc cần đến, qua hai ngày ta lại qua thương lượng với người, ta đi qua nhà Ngũ thẩm mượn cái lồng hấp."

Lí Đặc Tuyền nhìn tiền Lí Đặc Giang để trên bàn, buồn cúi đầu ăn cơm.

Cốc Vũ cười hề hề nói: "Cha, về sau không thể để Nhị bá luôn tiếp tế chúng ta, bên kia còn chưa ở riêng, tiền của hắn cũng dễ kiếm, còn có tiền của Trần bá bá tiền cũng không có còn, lần sau người làm chậu gỗ, ta đi theo người bán."

Kinh Trập luôn ít nói, lúc này nhìn Cốc Vũ nói: "Cốc Vũ người để cha đi thôi, người một tiểu cô nương làm sao biết mua bán như thế nào?"

Cốc Vũ có chút kích động, đứng lên, "Ca, người không biết, ta cùng Cẩm Hiên ca đi bán bức tranh thêu của tử tử cùng nương, được thật nhiều tiền, tổng cộng một trăm hai mươi văn, cha một chậu làm tốt như vậy, ta cũng không tin không thể bán ít tiền."

Tiểu Mẫn thấy Cốc Vũ như vậy, bật cười, "Được rồi, chúng ta biết người lợi hại, ăn cơm nhanh chút, lần sau để cha mang theo người đi là được."

Thấy bọn họ như đồ tiểu hài tử, Cốc Vũ trong lòng thầm hạ quyết tâm, chờ lần sau nhất định phải nhiều kiếm một tiền trở về, xem các nàng nói như thế nào.

Kinh Trập đang ăn đột nhiên nghĩ tới cái gì, nói: "Cha, nếu không lần sau, ta cũng đi xem, qua mấy ngày tiên sinh muốn trở về thăm nhà."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thâm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Tranh Nhau Ở Nhà Ngói

Buổi sáng tinh mơ, Cốc Vũ rời giường đem gà con thả trong sân, thấy nấu cơm còn sớm, liền cân nhắc đi ra ngoài hái một ít rau dại.

Nàng múc một gáo nước đến mé sân súc miệng, nghe được sân bên kia truyền đến từng đợt ồn ào náo động, đi lại gần hơn, nghe được rõ ràng hơn, kia là giọng to thô của Đại bá mẫu, ngẫu nhiên vang lên thanh âm sắc nhọn là của Lí Hà thị, cũng không biết nói cái gì, thế nhưng còn có tiếng khóc nức nở.

Mới sáng sớm đã nháo sự, Cốc Vũ có chút bất đắc dĩ, lại nghĩ hay là nên nghe, vạn nhất liên lụy đến trong nhà thì sao? Nghĩ như vậy, Cốc Vũ súc miệng 2, 3 cái, vốc nước lên mặt, nước lạnh làm ý nghĩ thanh tỉnh không ít, liền mang theo cái rổ nhỏ đi ra ngoài.

Phía dưới là một đường dốc nho nhỏ, cách mấy vườn rau, đó là sân của ông bà nội. Buổi sáng không khí mang theo một vị ngọt, nàng ngồi trên mặt đất, sờ những cành rau dại xanh mướt ở vườn rau bên cạnh, nghĩ rằng dù sao đều cách xa, sân bên kia còn chất đống củi lửa, người bên kia nếu lơ đãng cũng nhìn không thấy nàng.

Vừa cắt xuống một hoa súp lơ, liền nghe Trương thị kêu trời kêu đất: "Ta thật sự là mệnh khổ a, người còn chưa có gả tới bắt chúng ta chuyển địa phương, nếu tới còn thế nào nữa, người ta chính là mệnh thiên kim tiểu thư, muốn ở là có phòng ngói, chúng ta chính là nha đầu ..."

Trương thị thanh âm đầy nhịp điệu như hát hí khúc, Lí Hà thị thanh âm cũng vang lên đến, "Ta bộ xương già đều bị các người ép buộc, đem các

người một đám nuôi lớn, thật không ngờ đều thành bạch nhãn lang*!"

*bạch nhãn lang = sói mắt trắng, ám chỉ hạng người vong ân phụ nghĩa

Trương thị lại khóc kể: "Ta vào Lí gia các người, có ngày nào là ngày lành, ngày đêm không ngừng hầu hạ, già trẻ lớn bé không nói được một câu dễ nghe, ở trong thành kia trở về chính là bảo bối, chúng ta ở nhà cả ngày xuống ruộng không có công, này Lão Tứ... Ai u uy, vì chúng ta mang danh làm lớn, không nghĩ tới vì muốn thành thân đuổi chúng ta ra cửa!"

Nghe thế Cốc Vũ đoán được hơn phân nửa, vấn đề là tứ thẩm chưa qua cửa kia muốn ở phòng lợn ngói a, Cốc Vũ ngồi chỗ này, vừa vặn có thể thấy toàn bộ căn nhà bên kia, mặt trước là ngói, phía sau là cỏ tranh, không khỏi có chút bật cười, lúc lão thái thái muốn làm một nửa nhà ngói, hẳn không ngờ sẽ có hôm nay đi.

Dù chỉ ở trong nhà đó chỉ có một đêm, Cốc Vũ đại khái biết kết cấu phòng bên đó, vào cửa đó là nhà chính, hai bên chính là sương phòng, hai sương phòng lớn bằng nhà chính, phía sau là một hàng 3 gian phòng. Hiện ở phía trước này hai cái phòng, gia gia nãi nãi một gian, đại bá phụ đại bá mẫu một gian, thừa lại mặt sau 3 gian lợn cỏ tranh, một gian là tiểu cô cô Linh Nga mang theo Lập Thu ở, một gian là Lập Xuân Lập Hạ ở, gian còn lại chính là Tứ thúc. Theo lý mà nói, một nhà đại bá mẫu chiếm hai phòng, ở phía sau cũng không đủ, đem phòng phía cho Tứ thúc làm tân phòng. Xem trận thế này của đại bá mẫu, sợ là không chịu.

Tiếng khóc sụt sùi vẫn vang ra, Nhị bá Lí Đắc Giang khuyên, đại bá phụ không dám nói lời nào, vừa nói nói đã bị trách móc, Cốc Vũ lấy rõ trúc nhỏ đựng rau dại, xem cũng đủ nên trở về thôi.

Nàng không để ý chuyện của bọn họ, nếu là chuyện của Nhị bá phụ có lẽ sẽ đi qua xem, còn những người khác, Cốc Vũ oán hận nghĩ, có quan hệ gì đến ta chứ!

Nàng không muốn quản, có người cố tình quản.

Lí Đặc Tuyên kéo đầu gối trở về, cơm cũng không ăn, liền ba ba chạy tới.

Qua không lâu, cúi đầu trở lại, cũng không nói chuyện, cúi đầu ăn cơm, ăn thật vội, một chén cơm và vài miếng là thấy đầy, đồ ăn cũng không đụng đũa qua.

Cốc Vũ vừa đau lòng lại bất đắc dĩ, cha a, người đi qua lại bị trách móc thôi, lâu như vậy cũng không có học khôn lấy một lần.

Ăn cơm xong, buông bát, Lí Đặc Tuyên uống một gáo nước lạnh, lại đi qua.

Cốc Vũ cũng đi theo qua. Nếu gây lớn, nàng có đòn sát thủ, ít nhất nàng biết đại bá mẫu sợ nhất là cái gì.

Đi tới, Cốc Vũ thấy cha nàng đang khuyên Lí Hà thị, nàng phải đi tìm nhị bá phụ Lí Đặc Giang.

Lí Đặc Giang thấy Cốc Vũ tiến vào, cười khở một tiếng: "Cốc Vũ, ngoan, đi về trước, qua vài ngày uống rượu mừng lại qua."

Cốc Vũ hé miệng cười, "Nhị bá, tân nương tử còn chưa đến, thế nào liền bắt đầu phóng pháo."

Lí Đặc Giang sửng sốt.

Cốc Vũ vừa cười: "Không đốt pháo sao có mùi thuốc súng a."

Lí Đặc Giang buồn cười: "Chất nữ ta có học vấn, còn tuổi nhỏ đã biết nói chuyện."

Cốc Vũ làm bộ như thần bí hề hề đi qua, "Nhị bá, ta biết nói sao để đại bá mẫu chuyển ra ngoài."

Lời này còn không có nói xong, đã bị bên ngoài thanh âm đâm đến, "Ta canh giữ ở cửa này, nếu ai dám đụng đồ của ta, hăn không yên với ta!"

Tuyên ngôn của Đại bá mẫu không ảnh hưởng đến Cốc Vũ, nàng cúi đầu nhìn Lí Đắc Giang nói: "Nhị bá, người đi ra ngoài nói ngày không có cách nào khác qua, muốn ở riêng."

Lí Đắc Giang suy xét một lát, vỗ tay 3 cái, sờ Cốc Vũ đầu: "Ta thế nào không nghĩ ra, đúng, liền ở riêng, phân gia, tổng cộng 5 gian phòng, không thiếu được phần các người cùng nhau chia lại một lần nữa, tốt xấu cũng cho cha người ở một phòng, đến lúc đó cho Lập Xuân, Lập Hạ hai tiểu tử ngủ phòng củi, dù nàng là đại phòng thì thế nào, ta coi cả nhà hăn ở chỗ nào. Vẫn là Cốc Vũ thông minh, chính là không thể nhường nàng."

Lí Đắc Giang nói là làm liền, một đường lao ra ngoài, cao giọng rống: "Cả ngày náo cái gì náo, cùng nhau ở riêng sạch sẽ!"

Trong phòng vài người lớn đều ngây ngẩn cả người, Lí Hà thị không nói chuyện, Trương thị cũng ngừng chụp đùi khóc tang.

Nói đến cùng, Trương thị có chút khiếp sợ Lí Đắc Giang, lúc này cũng không phục nói: "Nương còn không nói gì, người nói làm gì."

Lí Hà thị cũng bị tức, "Phân phân, dù sao chẳng phân biệt được ta cũng không làm chủ được!"

Trương thị nghe vậy choáng váng.

Chung quy nhà vẫn là không có chia hết, Trương thị chuyển đến phòng Lí Đắc Hà, mà Lí Đắc Hà chuyển đến phòng phía trước, bắt đầu bố trí tân phòng.

Bởi vậy, Trương thị liền hận chị em bạn dâu chưa qua cửa, vị hôn thê của Lão Tứ nàng dâu vốn cũng ở thôn trang, họ Trần, lúc Cốc Vũ đi hái rau dại,

ngang qua ngõ nhỏ, cũng thường nghe được một ít lời đồn. Nhóm người Trần gia bên kia đã nói dâu cả của lão Lí là nhân vật lợi hại, người còn chưa gả đi, nhà ngói đã đáp ứng không thấy bóng dáng. Còn Lí gia bên này, đã nói nàng dâu chưa qua cửa thật lợi hại, còn chưa qua cửa, đã đuổi người đòi phòng.

Tóm lại là ông nói ông đúng, bà nói bà hay, cũng chẳng kiêng dè Cốc Vũ, thậm chí nhìn thấy Cốc Vũ hỏi: "Cốc Vũ, nhà các người sao không đi ở nhà ngói a, cũng là cha người mang tiền về xây lên, hiện tại nhưng là các nàng tranh nhau ở, người ngay cả nóc nhà cỏ tranh cũng không có."

Cốc Vũ khó chịu trong lòng, thầm nghĩ ở nhà Nhị thúc công để các nàng đến đoạt nhà ngói đi, ngoài miệng đó là: "Chúng ta ở bên cạnh cũng rất tốt a, dù sao đều là người nhà, không được ở nhà ngói còn không phải giống nhau sao, lại nói nhà ngói là đại bá mẫu ta tặng cho Tứ thẩm, Quỳnh thím, ta nghe người ta nói thím của Tiểu Đào lúc qua cửa ở tại tạp phòng, chúng ta người ngoài thấy cũng thật đau lòng, cô dâu mới về nhà chồng ở một chỗ không giống phòng ở."

Nói xong Cốc Vũ chạy đi liền đi, Quỳnh thẩm ngóng luôn, sự tình gì đều bị nàng nói, thật lợi hại. Khuê nữ nàng kêu Tiểu Đào. Tiểu Đào đã từng nói với Cốc Vũ, lúc thím nàng qua cửa nương nàng chiếm hai cái phòng, còn làm cho người ta tân nương đi ở phòng chứa tạp vật. Đại gia đều trong lòng biết rõ ràng, nhưng là cũng không tốt xé rách mặt nhau. Cốc Vũ nghĩ mình một tiểu hài tử, đã hỏi trên đầu ta, ta sẽ không thể cho người tốt hơn.

Quả thực, chưa đi xa, sau lưng liền truyền đến thanh âm: "Phi phi phi, còn tuổi nhỏ liền như vậy mà mỗ nhọn lợi hại, sau này sợ gả không ra!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Tiệc Mừng

Trời tháng hai cây đâm chồi chim bay lượn, Dương Liễu mừng xuân yên bình.

Bên dòng suối, cây cỏ hoa hồng, rau dại đã lên xanh. Mưa xuân rơi, Đào trang linh động với màu xanh của cây cỏ hoà cùng sông nước, chiếu lên ánh sáng rực rỡ. Rừng hoa đào bên bờ sông bắt đầu kết nụ.

Trong sân đất nơi Cốc Vũ ở, mấy cây đào cũng trổ những nụ hoa trắng. Bên kia là mấy luống đất trồng rau, một đầu của đất trồng rau là hai cay hoa hồng. Vì ngăn không cho gà vào bới, Lí Đắc Tuyên còn cố ý làm một hàng rào trúc, dùng cỏ bện cột với nhau, tách riêng phần sân và đất trồng rau.

Buổi sáng mặt trời còn chưa mọc, trời đất phủ đầy một tầng sương, Tiểu Mẫn mang theo Cốc Vũ xới đất trồng rau. Cốc Vũ nhớ những cọng cỏ dại còn ướt sương đêm, tay nhỏ bé nhiễm một màu xanh, lạnh lạnh, dính dính. Sương rớt trên người, mùi bùn đất hoà với mùi cỏ xanh thật dễ chịu, nàng hít một hơi thật sâu, đứng lên, hai chân có chút run rẩy.

Lúc sương sắp tan hết, khói bếp liền lượn lờ bay lên.

Tiểu Mẫn vẩy bùn trên tay, nhìn Cốc Vũ nói: "Cốc Vũ người đi nấu cơm trước, chừng cho nướng một cái bánh, ừ, nên kê nướng ra ngoài đi, bên ngoài cũng không lạnh, đỡ nướng đi ra, trong phòng tắm tối, làm hư mắt."

Cốc Vũ có chút trách cứ, "Kê nướng nghỉ ngơi nàng lại không chịu!"

Tiểu Mãn thấy Cốc Vũ như vậy bật cười, "Còn không phải do Cốc Vũ của chúng ta có khả năng, lần trước thêu này nọ bán có tiền, nếu không nương cũng không đến mức như thế."

Cốc Vũ nhìn cảnh trí chung quanh càng thoải mái, đứng lên rửa tay, chuyển ghế vào trong sân, Vương thị nâng thắt lưng đi ra, Cốc Vũ ôm cái giỏ trúc, bên trong là đồ thêu của Vương thị.

Cốc Vũ như một tiểu đại nhân: "Nương, ngài ở trong này thêu, ta đi làm cơm, tỷ tỷ ở bên kia làm cỏ, người xem trong viện cái gì cũng có, đến lúc hoa đào nở, hồng hồng trắng trắng, nơi nơi đều đẹp!"

Vương thị nhin không được đi điểm Cốc Vũ cái trán, "Người trước kia giống cha người cả ngày không nói chuyện. Bây giờ lại biến thành tiểu đại nhân lải nhải, cũng không biết người giống ai."

Cốc Vũ cười cười không đáp, ngồi trên đất nhóm lửa nấu cơm. Bây giờ nàng nhóm lửa thành thạo lắm, rất nhanh. Mùi thơm của gạo bốc lên, nàng đập trứng gà vào một cái tô, lấy một cái thìa nhỏ múc một ít nước cơm bỏ vào, thêm chút muối ăn, dùng đũa đánh đều, rồi rút bớt củi lửa ra, chút nữa là cơm chín.

Tiểu Mãn bước ra hàng rào trúc, rửa tay, cười nói: "Cha hôm nay không đi tập hợp, nói là vào núi đốn một ít cây."

Hôm nay là hai mươi lăm, hai mươi sáu Tứ thức thành thân, dựa theo quy củ, hai mươi lăm hôm nay người trong thôn trang sẽ hỗ trợ làm việc, Kinh Trập cũng không đi tư thực, ở bên kia viết câu đối đỏ, Trần bá bá đã phân công công việc, tổng cộng mời bao nhiêu người. Phụ nữ từng nhóm ở chỗ kia rửa rau, nhóm rửa chén, nhóm chuẩn bị nấu cơm. Trẻ con thì bưng đồ ăn, đàn ông người thì dọn bàn hoạc chạy mua chút này nọ, rất náo nhiệt.

Cốc Vũ nuốt nước miếng, liếm liếm môi, "Tỷ, nói như vậy, chúng ta buổi tối không cần nấu cơm, không phải đều qua bên kia ăn sao?"

Tiểu Mãn vẩy vẩy nước trên tay, chùi tay vào áo, ngồi bên người Vương thị bắt đầu thêu hoa, "Ta nghe nói là như thế này, tối hôm nay ăn một chút, chờ ngày mai buổi sáng tân nương tử vào cửa ăn một chút, chúng ta hôm nay có thể đi qua ăn cơm."

Mấy người đang nói chuyện, một phụ nữ đi vào trong viện, cuốn ống tay áo, sắc mặt đỏ bừng, trên trán thấm mồ hôi.

Cốc Vũ vừa thấy, liền cười hề hề nói: "Giang bá mẫu!" Giang thị chưa dừng hẳn, liền nói chuyện, "Muội tử, có chuyện nhờ các người, bên kia vốn có nhờ người cắm hoa, bây giờ mới nói tới không được, ta nhớ lúc mừng năm mới người cho ta vòng hoa rất đẹp, nên hứa nhận làm, dù sao cũng là việc trong nhà, liền giao cho người."

Vương thị nhanh nhẹn nhận lời: "Xem tẩu tử nói, cũng chỉ là giúp một tay thôi, ta cùng Tiểu Mãn bắt đầu làm ngay, chậm trễ sợ không làm xong."

Giang thị thấy vậy, cũng không dài dòng, nhìn các nàng cười nói: "Ta đã nói là không có vấn đề, muội tử cũng là người lanh lẹ, ta phải đi nấu cơm, Cốc Vũ, đến lúc đó bá mẫu để miếng cháy cho người"

Nói chưa dứt lời, người đã đi xa.

Cốc Vũ lại nuốt nước miếng, nơi này không cần nói đến đồ ăn vật, ngay cả cơm cũng ăn không đủ no, lúc có tiệc rượu, đều là dùng nồi lớn nấu cơm, đựng cơm trong thùng gỗ, để ở trong sân cho khách ăn. Cơm nấu nhiều lắm, còn có một miếng cháy thật dày. Cơm múc ra hết đáy nồi là miếng cháy, vàng óng ánh lại thơm giòn. Cốc Vũ ăn qua một lần miếng cháy Giang thị cho, đó mới gọi là một món ăn ngon.

Ăn cơm trưa đơn giản xong, Tiểu Mãn cùng Vương thị bắt đầu kết hoa, cái gì Đan Phượng ánh sáng mặt trời a, nhiều con nhiều phúc, Cốc Vũ xem cảm thấy rất thần kỳ và kinh ngạc, giấy đỏ cắt vài cái, kéo liền răng rắc

răng rắc đi xuống, vừa mở ra thành một đồ án, nhìn nửa ngày, cũng không có nhìn ra cái gì.

Nàng đi đến một bên sân, nhìn sang bên kia người đến người đi, trong lòng càng mong mỗi khi nào thì kêu các nàng qua ăn cơm, một chút lại kêu: "Nương, ta thấy đối thiếp, khẳng định là ca viết." "Tỷ tỷ, những người đó đi rửa rau, thật nhiều chậu gỗ, chắc ra bờ sông rửa." "Ai nha, các nàng chuẩn bị dọn bàn, các người không cần tiễn, vạn nhất người đến kêu liền đi qua ăn cơm, buổi tối lại tiễn là được."

Cuối cùng không có ai đến kêu các nàng, Cốc Vũ bắt đầu có chút đói bụng, mà bên kia, người trong sân bắt đầu ăn cơm. Trong lòng nàng xẹt qua một tia dự cảm xấu.

Tiểu Mãn thấy bộ dáng của Cốc Vũ, an ủi nàng nói: "Cốc Vũ a, không nóng nảy, khách ăn xong về nhà mới đến người trong nhà ăn cuối cùng, chúng ta kiên nhẫn, đợi lát nữa."

Lời nói không đáng tin cậy, trời sắp tối, trong viện cũng không xuất hiện người nào, nàng chu miệng nhỏ nhắn, hàm chứa nỗi giận hờn, nhưng vẫn ôm một tia hy vọng.

Đèn đốt lên, bên kia thật An tĩnh, trong viện xuất hiện một người, Cốc Vũ thở ra một hơi, chờ người tới đến gần vừa thấy, cười nói: "Giang bá mẫu, người đến bảo chúng ta đi qua ăn cơm sao, đói chết ta."

Giang thị có chút then thùng, đưa cho Cốc Vũ một chén miếng cháy, hỏi: "Không có người đến gọi người ăn cơm sao?"

Vương thị thấy vậy, cười khổ nói: "Đại khái là quên thôi. Chúng ta cũng giúp không được, ở nhà ăn một chút cũng giống nhau."

Giang thị mặc kệ, lấy giỏ trúc của Tiểu Mãn các nàng cất vào nhà chính, rồi phân phó nói: "Tiểu Mãn người mang theo Cốc Vũ, trời đã tối cẩn thận

một chút, chúng ta đi qua ăn cơm!" Nói xong chính mình đỡ Vương thị, Vương thị chối từ, nhưng không cưỡng lại Giang thị.

Đến bên kia sân, người đã tan, chỉ còn lại vài người rửa chén, thấy các nàng đi lại, đều có chút nghi hoặc.

Kinh Trập thấy các nàng vừa tới, từ xa đã kêu nói: "Nương các người thế nào bây giờ mới đến, nhất định đói bụng đi."

Kêu như vậy, Lí Hà thị sĩ diện, ba ba đi lại cười trừ: "Ta hôm nay cũng thật sự là vội đến hôn mê, cơm vốn là cho người phụ việc ăn ..."

Trương thị liếc mắt nói: "Chính là, lúc làm việc một người cũng không đến, lúc ăn cơm cùng nhau đi lại."

Vương thị da mặt mỏng, có chút ngượng ngùng, sẽ quay đầu.

Giang thị có chút phiền, nhưng không tiện quá mức, dù sao cũng là việc vui, liền cười cười: "Cả nhà đều hồ đồ, muội tử có công lớn, mẹ ruột ta có việc tới không được, còn không phải do muội tử kết hoa, bằng không ngày mai phải làm sao bây giờ, chỉ là người nhà, kia tiền mừng có thể tính, một bữa cơm thế nào có thể tính."

Chung quanh đều là người ngoài không thể làm chủ, vẫn là Nhị bá mẫu vào trong phòng bếp mang ra một chậu đồ ăn tiếp đón các nàng ăn.

Cốc Vũ hàm chứa hận ý, nhìn thoáng qua viện này, tự ăn cơm.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Châm Nước Lấy Hồng Bao

Hôm sau là ngày trọng đại, Vương thị không muốn bị người nói, sớm tinh mơ liền mang theo Cốc Vũ Tiểu Mãn đi qua.

Kinh Trập đã nhiều ngày đều ở bên kia, một là hỗ trợ viết câu đối, hai là muốn áp giường. Thôn trang có quy củ là người mới thành thân muốn có cái giường mạnh khỏe, phải cho một thiếu niên chính tề ở trên giường đó mãi cho đến ngày cưới. Đương nhiên, người áp giường cũng không phải tùy tiện chọn, phải là người hoàn hảo, có nghĩa ông bà nội ngoại đều còn tại thế. Lí Hà thị tự mình đến thỉnh, Lí Đắc Tuyên từ chối rất nhiều lần, cuối cùng không tìm ra lý do, lại sợ bọn họ sinh lòng nghi ngờ, đành phải cho Kinh Trập đi, một người khác là Trần Giang Sinh.

Áp giường có tiền mừng thưởng, vì việc này, Trương thị cũng có chút giận, nói ra nói vào đều muốn Lập Xuân, Lập Hạ áp giường, nàng không nhắc đến mình vì chuyện phòng ở cùng Lão Tứ có chút cảm tức, ngược lại tạo cơ hội cho nhà Cốc Vũ kiếm tiền phần của nhà mình.

Trong viện rất nhiều người, ai cũng vội vàng bận rộn. Trương thị mang theo một đám người lau bàn. Thật ra, Vương thị thân mình không tiện chỉ có thể ngồi ở một bên cùng Tiểu Mãn đem hoa cắm vô bình và thau gỗ.

Hoa kết thật tinh xảo, mọi người mang lên mang xuống, ai cũng khen hoa đẹp không dứt miệng, ngay cả Lập Thu cũng đi lại nhìn một hồi lâu.

Cốc Vũ đối cái gì cũng tò mò, người chưng bánh nếp, đánh bánh dày nàng cũng chạy đến xem, người ta chiên xào cũng không thiếu mặt nàng, rốt cục có chút mệt mỏi, liền ngồi xuống kê bên Vương thị cùng Tiểu Mãn.

Trong viện xuất hiện hai người, mặt mày có chút giống nhau, chính là người trong thôn đến trang điểm, da ngăm đen hồng hoà, vừa thấy là biết làm việc ngoài đồng. Một người khác lại mặc váy điều dài, trên mặt thoa phấn, nhưng phấn thoa không đều, lỗm đóm chỗ trắng chỗ hồng chỗ đen, trông thật quái dị. Cái này cũng chưa tính, trong tay nắm khăn điều khinh khinh bịt mũi, như muốn ngăn cản không khí ô nhiễm.

Linh Nga thấy 2 người, cao hứng kêu lên: "Nương, đại tỷ nhị tỷ đã trở lại."

Lí Hà thị đi lại nhìn các nàng cười, "Nguyệt Nga, Ngọc Nga, các người sao đi chung vậy? Trấn trên cách Liễu bá cũng không gần."

Nguyệt Nga dẫn theo một phụ nữ tay cầm cái rổ, đem rổ này nọ đưa qua cho Lí Hà thị, "Nương, đại muội muội lâu như vậy đều không qua bên ta, người không muốn chúng ta cùng nhau đến a."

Ngọc Nga cũng oán trách nói: "Nương, ở nông thôn làm việc dong dài, thỉnh nhiều người như vậy, tốn kém nhiều."

Lí Hà thị khinh khinh xốc một góc rổ lên, nhìn thoáng qua, nhất thời như là tìm được mục tiêu, kéo lớn giọng nói: "Ta nói các người nghe, đệ đệ các người kết hôn, tùy tiện một chút lễ là được, còn cầm trứng gà thịt khô cùng vải dệt nhiều như vậy, làm ta thật nở mặt."

Những người bạn rộn quanh đó có người xoay mặt qua một bên, cũng có người nói Lí Hà thị có phúc, làm nàng vui rạng rỡ, mang rổ vào phòng.

Trương thị thấy nàng đi vào, xem thường, vỗ cánh tay thô đen xuống bàn gỗ, hừ một tiếng: "Hai cái trứng gà có là gì, còn không phải nhà đại cô của Lập Xuân có lý do gì mới cùng nhau đến. Nói là ở trấn trên, chúng ta khi nào có được nửa điểm ưu việt."

Cũng không biết Ngọc Nga có nghe thấy không, bộ dáng như không biết, đi theo Linh Nga nói mấy câu, liền hướng Cốc Vũ các nàng bên này, "Tẩu tử, người trong thành đến chính là thể diện, hoài đứa nhỏ cũng xem ngay ngăn chỉnh tề, sợ là qua không quen ở nông thôn, cũng không sợ tẩu tử chê cười, ta ở tại trấn trên, hiện tại trở về cũng thật sự là không quen, nhất định muốn nhanh chóng trở về nhà, ở đó ta không cần phải động tay."

Cốc Vũ thầm thở dài, người ta nói bay lên cảnh thành phượng hoàng, không nghĩ sao Nhị cô cô còn không biến thành phượng hoàng, nhiều lần xem như chim sẻ biến thành quạ đen xấu xí, không biết đức hạnh của mình, còn đậu trên cành kêu gào không ngừng. Đại cô cô đang cùng một nhóm phụ nữ, lau bàn quét rác từng bưng, liếc qua Nhị cô cô, cười lạnh một tiếng.

Vương thị cười cười, Ngọc Nga một khi mở miệng chính là những lời này, nàng cũng không tiện nói gì, Ngọc Nga lại nói vài câu, Vương thị miễn cưỡng ậm ừ, nàng cảm thấy không thú vị, xoay người vào phòng.

Giờ lành đến, tiếng kèn tiếng trống vang lên, tân nương tử đến.

Cốc Vũ cũng đi xem náo nhiệt, muốn xem bộ dáng của Tứ thẩm, nào biết người chen lấn, chỉ thấy được một mảnh màu đỏ, còn lại cái gì cũng không có thấy, tân nương tử đã vào tân phòng, đành phải thôi.

Lí Hà thị lại vội vàng ở trong đám người xoay mặt, nhìn thấy Cốc Vũ, bắt lại: "Ai u, Cốc Vũ, người mau đi theo ta, đổ đầy bồn nước cho tứ thẩm người rửa tay lau mặt."

Cốc Vũ chưa kịp phản ứng, trong tay đã có cái thau gỗ, mặt trên đắp một cái khăn lông. Bưng nước về phía tân phòng, đi vào nhìn thấy tân nương tử hàm chứa nét cười, trên đầu đội hoa, nàng vui tươi hơn hử nói: "Tứ thẩm, rửa mặt rửa tay, về sau mọi sự đều thuận lợi."

Lí Hà thị theo ở phía sau nở nụ cười. Ngoài cửa cũng có mấy người xem tân nương tử, cũng nói: "Cốc Vũ thật khéo ăn nói." "Hong mai làm tân

nường tử, ở nhà không ra nắng, thật sự là trắng nõn..."

Tứ thẩm Trần thị tay dính vài giọt nước, lấy khăn lông, chậm chậm lên mặt, cũng là cho qua, trên mặt còn đầy phấn, cũng chỉ là làm cho có, làm xong, nàng lấy ra một cái hồng bao, ném ở trong nước.

Cốc Vũ bưng chậu gỗ đi ra.

Lí Hà thị cũng theo ở phía sau, cầm hồng bao đưa cho Cốc Vũ, "Cốc Vũ, cái miệng nhỏ nhắn của người nói thật tốt, so với Lập Thu khá hơn, đây là Tứ thẩm người đưa cho người, cầm."

Thì ra bưng nước còn có hồng bao a, Cốc Vũ không khách khí, vừa mới cất, Lập Thu không biết từ nơi nào đi đến, "Nãi nãi người không phải nói cho ta bưng nước sao?"

Lí Hà thị còn đắm chìm trong vui vẻ, cười hề hề nói: "Ai biết người vừa rồi chạy đi chỗ nào, ta tìm tới tìm lui đều tìm không thấy, điều này sao có thể chậm trễ."

Lập Thu hung hăng xem thường nhìn Cốc Vũ.

Cốc Vũ vốn đang muốn rời đi, thấy thần sắc của Lập Thu, nàng liền đứng yên, lấy hồng bao từ trong lòng ra, cố ý nói: "Ai nha, sao bưng bồn nước còn có hai văn tiền a, ngày khác có thể đi trấn trên ăn hai cái bánh gạo."

Lập Thu liếc Cốc Vũ một cái, tức giận bỏ đi. Cốc Vũ ở phía sau nàng le lưỡi: "Quý họp hòi, tự mình khí đi thôi."

Yến hội bắt đầu. Thôn trang ăn tiệc rất có chú ý, bàn ghế bát đĩa cái gì thiếu, liền phân hai lần hoặc là ba lần ngồi vào. Đầu tịch là đái nhà gái đưa dâu. Còn có nhị tịch tam tịch. Nhị tịch chính là đái họ hàng, tỷ như Cốc Vũ cô cô. Tam tịch mới là đái láng giềng.

Nhóm đưa dâu đã bắt đầu ăn tịch, nhóm phụ nữ ngoại trừ bối thêm cơm, cũng không có chuyện gì làm, đứng một góc tán gẫu. Tán dóc xong tất nhiên muốn đi xem của hồi môn gì đó, rồi cùng bản thân so so, nhân tiện cũng đánh giá một phen.

Đột nhiên, truyền đến một tiếng sắc nhọn thanh âm: "Ai u, hoa này thế nào như vậy? Nhiều đằm xấu!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Vương Thị Sinh Non

Cốc Vũ nghe tiếng đi qua, thấy hoa đã bị người kéo xuống một nửa, một Đan Phượng Ánh Sáng Mặt Trời đồ án, chỉ còn lại hình dạng tròn tròn, cẩn thận nhìn mới phát hiện là mặt trời cùng một mảnh cánh, vốn hoa hồng tươi rói, bị xé trông rất thê thảm, của hồi môn bị xé rách, là điềm cực xấu.

Huống hồ, hoa này do nương cùng tỷ tỷ đan, lúc đan hoa cả nhà đều thấy.

Một tiếng kêu làm mọi người đang ăn tịch cũng đi lại, khoa tay múa chân nói, trong mắt không vừa lòng là hiển nhiên. Có bất đắc dĩ, có phẫn nộ, một người trẻ tuổi khỏe mạnh, có lẽ là Trần thị ca ca hay đệ đệ, cảm thấy mình phải làm chủ, bộ dạng như nhất quyết phải làm ra lẽ.

Cốc Vũ nhìn quanh thấy Lập Thu lẫn trong đám người đang che miệng cười trộm, trong lòng đầy nghi vấn.

Thân phận Trần Vĩnh Ngọc tương đối đặc thù, hẳn là lí chính lại là người họ Trần, bởi vì quan hệ với Lí Đắc Tuyền nên ở bên cạnh hỗ trợ, bây giờ đang bức tức người gây chuyện nói: "Tất nhiên là tiểu hài tử không hiểu chuyện, không ý kiến, đã vào gia môn, liền không ngại."

Người chung quanh bàn tán có chút khó nghe.

Giang thị thấy vậy, cũng nói: "Muội tử ta vừa mới đan hoa, cả nhà đều thấy, đều khen đẹp, bây giờ sẽ sửa lại cho tân nương đây."

Trương thị là người không thức thời, người ngoài còn muốn giúp đỡ trong nhà nói chuyện, nàng lại lửa cháy đổ thêm dầu, "Bị người ta xé ra hay là đan không tận tâm, nhìn bộ dạng này nhiều xúi quẩy!"

Lí Hà thị giận quát một tiếng: "Lão đại gia!" Nàng mới im, nhưng vẫn lầm bầm than thở.

Vương thị mang thai, có chút không để ý, đi lại gần, "Hay để ta lại làm lại một cái, Đan Phượng Ánh Sáng Mặt Trời bị kéo rách, có thể sửa làm phượng hoàng sống lại, tân nương tử đến nhà chúng ta, giống như là một lần nữa sống một lần."

Lời như thế, ngay cả bắt bẻ cũng nói không nên lời, Cốc Vũ thấy ngón tay nương nàng sờ vào hoa kia liền để lại màu đỏ. Lại nghe thấy kia Trương thị làm âm ỉ, "Nếu không phải do chính nàng làm không tốt có tội giết mình, còn nói như vậy sao, ngược lại là nàng được nổi bật."

Cốc Vũ tức giận, con mẹ người, người ta thay con gái người thu thập tàn cục không cảm kích thì thôi, còn vu hãm, không để ai yên. Cốc Vũ đi qua, cầm tay Lập Thu, nhìn mọi người nói, "Lúc Nương cùng tỷ tỷ ta kết hoa này ai cũng đều thấy, lại để bên này, chúng ta luôn luôn ngồi ở bên kia, làm sao có thể là chúng ta làm hư đây? Còn có, các người cũng thấy được, giấy đỏ này cầm lên là phai màu, các người nhìn coi tay Lập Thu này có màu đỏ không!"

Lập Thu bị Cốc Vũ sống chết cầm chặt, mặt tím lại, dùng sức tránh thoát cũng tránh không ra, ở nơi đó kêu: "Nương a, đại ca, nhị ca"

Vương thị thấy vậy đi lại kéo Cốc Vũ: "Đều là đứa nhỏ, người lớn đừng so đo, này một lần nữa làm lại là được."

Lập Thu thấy không có người bắt lấy nàng, xô Vương thị bỏ chạy, Vương thị không có đề phòng thân mình uốn éo đứng không vững, bụng đụng đến chậu gỗ trên ghế, lúc đó liền không đứng lên nổi.

Nghe Vương thị tiếng rên rỉ, tất cả mọi người hoảng loạn đứng lên, Giang thị chen vào đi, vừa thấy này trận thế, kêu lên: "Này sợ là muốn sinh non, cha hử, người mau cùng Tuyền huynh đệ đi mời bà mụ, Đại Trụ, Đại Tráng, nhanh chút đỡ qua xích đu bên kia."

Cốc Vũ thấy Vương thị như thế, trong lòng vừa mừng Lập Thu vừa hối hận, nếu không là nàng vì ra mặt, nương cũng sẽ không bị Lập Thu đụng phải. Cũng may Giang thị là người có chủ kiến, lập tức kêu người đưa Vương thị vào phòng, nào biết đến lúc này, Lí Hà thị khó chịu, không muốn Vương thị sinh ở đây, còn nói trong nhà lộn xộn muốn dọn dẹp một chút.

Giang thị bức đến nghẹn thở, mắng một câu: "Lão già kia, là sợ chiếu cố nàng dâu người ở cũ đi, về sau có chuyện gì người chịu!" Đành phải kêu người đưa Vương thị nâng trở về nhà Nhị thúc công, Tiểu Mãn Kinh Trập cùng Cốc Vũ, huynh muội ba người cũng tất nhiên là căng thẳng đi theo, Tiểu Mãn trong mắt ứa lệ, Cốc Vũ cảm giác đùi bản thân có chút nhuyển, nếu không nhờ Kinh Trập kéo nàng, sợ là đi không được, trong lòng hận Lí Hà thị hơn vài phần.

Vương thị rên rỉ nằm ở trên giường, Giang thị một bên an ủi nàng, một bên kêu Tiểu Mãn đi nấu nước, Cốc Vũ không đành lòng xem, cũng đi theo.

Tiểu Mãn run run đôi tay đến nhóm lửa không được, vừa vặn gặp được An Cẩm Hiên đi ra thăm dò xem phát sinh ra chuyện gì, trong tay còn mang theo một con gà rừng chuẩn bị nhổ lông.

Kinh Trập chạy qua, còn chưa nói xong, Cẩm Hiên nhân tiện nói: "Có gì đâu, ta vừa đun một nồi nước sôi để nhổ lông gà, các người cần dùng trước đi" Nói xong, chẳng hề để ý đem gà rừng ném vào một góc phòng bếp, lấy một cái khăn lông đi ra cửa. Kinh Trập ở phía sau kêu một tiếng: "Bên ngoài nước còn lạnh á..."

Không lâu, Lí Đắc Tuyên cùng Trần Vĩnh Ngọc lôi bà mụ đến. Bà mụ là muột phụ nữ khoảng năm mươi tuổi, lúc này đang thở: "Dù vôi vãi sinh đứa nhỏ cũng phải cho ta thở a."

Nói còn không có nói xong, lại bị Giang thị kéo vào. Nghe Vương thị hét to, Lí Đắc Tuyên ở trong phòng đi tới đi lui, đầu lắc liên tục nhìn vào trong.

Một lát sau, Giang thị đi ra lấy nước, thấy bộ dạng của hần, đẩy hần ra ngoài sân: "Người phải bình tĩnh, bà mụ nói tuy rằng không đủ tháng, nhưng thai vị chính đâu, nhất định sẽ cho người thêm một đứa bé khoẻ mạnh."

Cốc Vũ cũng đi qua lôi Lí Đắc Tuyên, "Cha, đợi lát nữa nương có thể sinh một đệ đệ!"

Giang thị cười, vôi vàng dùng chậu gỗ đựng nước, mang vào phòng sinh.

Cốc Vũ đứng ở trong sân, trong lòng bất an, vừa khéo nhìn đến bên kia sân, bàn tiệc vẫn rộn ràng, Lí Hà thị đứng ở cửa trước, nhưng không liếc bên này lấy một cái, nàng nghĩ, Nhị bá phụ tuy tốt bụng, cũng không tiện ở lại lúc em dâu sinh đứa nhỏ.

Nàng nhìn cảnh tượng bên này, trong lòng phát lạnh, bên này khẩn trương vạn phần, bên kia vui sướng, người khác khó tưởng tượng đây là một gia đình, một câu thăm hỏi đều không có sao? Bỏ công đi lại liếc mắt một cái cũng không có sao?

Giang thị ra khỏi phòng hai lần, nét mặt nghiêm nghị, vôi vãi cầm này nọ lại đi vào, Cốc Vũ cũng bắt đầu đi lui đi tới giống cha. Nhị bá mẫu vôi vàng chạy tới một lần, hỏi nói mấy câu, lại hoang mang rối loạn chạy đi.

Tiếng rên rỉ của Vương thị vang ra, còn có thanh âm cao thấp nối tiếp của bà mụ, càng làm mọi người đứng trong sân thêm lo lắng.

Rốt cục, "Oa ——" tiếng khóc trong trẻo vang lên, bà mẹ đầy mồ hôi đi ra báo tin vui: "Chúc mừng, sinh cái nam hài tròn trịa, mẹ con đều không sao."

Lí Đặc Tuyền sững sờ, nước mắt chảy ra. Bà mẹ buồn cười: "Còn không mau vào cửa nhìn xem!" Hân mới hồi phục tinh thần, lấy tay áo lau nước mắt, đi vào.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Tắm Ba Ngày Cũng Không Đến?

Đệ đệ Cốc Vũ sinh ra, tuy rằng bên kia không có ai đi lại, Lí Đặc Tuyền vẫn đi qua, nói là kêu Lí lão nhân đặt tên. Cốc Vũ từng cân nhắc qua, chiếu đạo lý hẳn có khả năng một là xuân phân hoặc thanh minh, Cốc Vũ thuyết phục Lí Đặc Tuyền, muốn đặt tên Hạ Xuyên, nàng cảm thấy tên này tương đối dễ nghe.

Lí Đặc Tuyền có chút khó xử, "Nếu gia gia người nói cách hạ còn xa thì làm sao bây giờ a."

Kinh Trập ở một bên xen mồm nói: "Cha, hạ dù chưa tới, nhưng không câu nệ cái này, tuy nói là gia gia đặt tên, lúc ngài đi qua cũng có thể nói, không nhất định lúc sinh có tuyết rơi phải gọi Tiểu Tuyết đi, đó là tên con gái, nếu không cha ngài đem ta đi qua."

Giang thị ở bên cạnh bàn, "Tuyền huynh đệ, người thật không có chủ kiến. Đã sinh ca ca tỷ tỷ, kêu Hạ Xuyên có cái gì không tốt? Ta thích tên này. Người bên kia một lần cũng không tới, người cần phải qua nói, ngày mai tắm ba ngày, thế nào cũng đi lại."

Từ khi Xuyên Hạ sinh ra, Giang thị ở nhà Nhị thúc công, cùng Tiểu Mãn, Cốc Vũ chen chúc trong một phòng, nói là không an tâm, việc nhà không nhiều, tuy rằng Lí Đặc Tuyền ở nhà, vạn nhất một đứa bé nửa đêm khóc, đàn ông làm sao đỡ, Tiểu Mãn vẫn là cô nương, cũng không thể kêu nàng đụng tay.

Vì có Giang thị ở lại, Cốc Vũ các nàng yên tâm không ít. Ngày thường nên làm cái gì thì làm cái đó, Giang thị ở bên cạnh, Trần Giang Sinh tự

nhien đến mỗi ngày. Thỉnh thoảng Giang thị giữ Trần Giang Sinh ở lại ăn cơm. Lại vụng trộm đem này nọ trong nhà đến cho, chỉ nhiều hơn chứ không ít.

Lí gia bên kia, cách một ngày cũng không ai đi qua, nhưng sau khi đại cô cô trở về, có qua đây mang theo một rổ trứng gà, một bao đường đỏ, lôi kéo Vương thị nói một hồi. Cốc Vũ ngốc tại bên cạnh đại khái cũng nghe ra vài ý tứ, đơn giản là kêu Vương thị không cần cùng bên kia hiềm khích, còn có ngày ấy chính mình vốn nên tới, chỉ là Nhị cô cô còn ở đó, đem đáp lễ đều cho nàng mang về, tay không cũng ngượng ngùng vào cửa, lễ vật thế này mới đi lại.

Cốc Vũ trong lòng cảm thấy cả nhà thật bất đồng. Ai có thể biết người được gả ở trấn trên kia ánh mắt luôn đặt trên trán, Nhị cô cô, không những không mang lễ mừng cưới đến, còn muốn dựa vào trong nhà tiếp tế.

Nhờ Giang thị, Vương thị có đường đỏ trứng gà ăn. Ngày Vương thị sinh, An Cẩm Hiên mang đến gà rừng, coi như làm lễ đưa cho Vương thị, làm Cốc Vũ lắp bắp kinh hãi. Người này không giống kia cốt nhục tình thân, đến lúc này, mới biết người nào đối với mình tốt

Ngày thứ hai là lễ tắm ba ngày của Hạ Xuyên.

Mọi người đều đến, Tiểu Mãn nấu nước bồ ngải, Giang thị cũng chuẩn bị khóa đầu xưng đà, lá trà xanh, vài bố để vây chậu, bà mụ bày bàn hương án.

Lí Hà thị cùng Trương thị như cũ không có bóng dáng, Lí Đắc Giang đi qua mời, đen mặt trở lại, ngập ngừng nói các nàng bận rộn chuẩn bị cho Lão Tứ lễ lại mặt, không thể tới. Cốc Vũ nhìn thân mình nhỏ nhắn hồng hồng của Hạ Xuyên, thay hẳn cảm thấy có chút không đáng giá, không đến là chuyện tốt, nếu đến không biết lại náo ra cái gì nữa.

Bà mụ phụ trách lễ tắm ba ngày có chút mất hứng, than thở: "Chưa từng thấy qua lễ tắm ba ngày nãi nãi cũng không đến, cũng không phải nhặt ở ngoài đường! Là một nam hài mập mạp a, ta năm đó sinh khuê nữ mới chịu nhiều uất khí cỡ này!" Quay đầu nhìn Vương thị nói: "Ta thấy đứa nhỏ này mệnh tốt, không đến ngày sau các nàng sẽ hối hận, chúng ta cũng không lỡ mất canh giờ, muội tử không cần khổ sở, nên kiên cường một chút."

Nói xong mọi người đều mỉm cười, đổ thêm nước vào bồn, ném một ít quả táo hạt dẻ vào, còn Giang thị còn ném vào râu tiên, mọi người cũng thêm chút, bà mụ nói lời cát tường, giọng cao vút. Bà mụ lại cầm chày gỗ cho vào bồn nước khuấy vài vòng, nói: "Một khuấy hai khuấy rồi ba khuấy, ca ca dẫn đệ đệ chạy", rồi đem Hạ Xuyên đặt vào trong bồn, Hạ Xuyên phát ra vang dội tiếng khóc, mọi người ngược lại nở nụ cười, "Đứa nhỏ này, nghe tiếng khóc liền không bình thường..."

Bận rộn xong, Trần Vĩnh Ngọc cùng Lí Đắc Tuyền múc cháo, chính là tắm ba ngày bột, ở bàn lớn xếp một hàng bát, dung một cái thìa lao múc bột, đổ nước vào, mọi người đi qua một vòng là có thể ăn.

Xong việc mọi người đều trở về nhà, hai người đàn ông ngồi trong sân tán gẫu.

Cách đó không xa Cốc Vũ phụ Tiểu Mãn rửa chén, loáng thoáng nghe thấy, ươm mạ sắp điền... Nghề mộc... Lớn một chút tốt chút...

Cốc Vũ ngâm tay trong nước, nước có chút lạnh, ngày kham khổ, chậu nước rửa bát không có nổi chút váng dầu, rửa rửa có chút hoảng hốt, "Tỷ, người nói vì sao tắm ba ngày bọn họ đều không đến?"

Nếu ngày thường Cốc Vũ nói như vậy, Tiểu Mãn còn luôn nói nàng không cần so đo, lúc này cũng có chút giận, "Ai biết, bình thường không là chuyện lớn, nhưng đây là ngày quan trọng của đệ đệ chúng ta, Tứ thúc

cùng Tứ thăm mặc dù là phải về nhà, đầu ngày cũng có thể thu thập, đâu cần nàng quan tâm, chính là không để chúng ta vào mắt!"

Cốc Vũ vừa muốn nói gì, trong viện lại truyền đến vài thanh âm chói tai, nhưng lại nghe không rõ ràng, Cốc Vũ càng giận: "Ai biết bọn họ là cái gì đầu thai, cả ngày gây tới gây lui, người xem Lập Thu xả hoa không nói, còn đụng phải nường, nếu không đệ đệ cũng không bị sinh non. Đã qua mấy ngày cũng không thấy bọn họ đi lại nhận sai, chúng ta bên này trừ bỏ Nhị bá phụ, nãi nãi cùng đại bá mẫu đều không tới, chúng ta nơi này cũng không phải có ôn thần!"

Tỷ muội hai người vừa rửa chén vừa oán giận, oán khí càng chồng chất, nói đến chỗ tức giận, Cốc Vũ ném bát trong tay, nước bắn tung toé lên mặt cũng không buồn lau, "Tỷ, vì chúng ta không có tiền bọn họ mới như vậy, sợ chúng ta phiền hà bọn họ, sau này chúng ta có rất nhiều tiền, bọn họ khẳng định đập nát cửa nhà chúng ta."

Nói xong câu này, Cốc Vũ hạ quyết tâm nói: "Tỷ tỷ, ta muốn kiếm rất nhiều tiền, mua một nhà ngói to thật to, đến lúc đó ta không cho bọn họ vào cửa đâu, hừ!"

Tiểu Mãn bị Cốc Vũ chọc nở nụ cười, "Người nha, chờ người lớn một chút rồi nói sau, bây giờ đã nghĩ xa xôi."

Vừa nói xong, Hạ Xuyên trong phòng khóc lớn, nghe tiếng khóc trong viện hai tỷ muội lại nở nụ cười.

Tiểu Mãn thở dài một hơi, "Cốc Vũ, ta nghĩ người nên học nấu ăn, đã nhiều ngày Giang bá mẫu ở bên cạnh, đến lúc nàng trở về nhà, ta cần nhiều canh giờ thêu hoa cầm lên trấn trên bán. Lúc trước còn mang theo ít vải vóc, định cho bọn hắn, may mắn không cho, cắt làm hầu bao, hay là người cũng học thêu hoa? Đến lúc đó chúng ta kiếm tiền càng thêm nhanh."

Cốc Vũ vội lắc đầu. Việc may cắt thêu thừa không hợp với ta a, nói nhanh: "Không không không, ta còn là làm việc nhà a, thật sự không được ta rất bận, ta không được với kim chỉ a."

Tiểu Mãn cười, "Cầm không được kim xỏ không được chỉ, ta coi người ngày sau làm sao thêu đồ cưới!"

Cốc Vũ không thèm để ý lắc đầu, "Ta mới mặc kệ đâu, đến lúc đó tỷ tỷ thêu là được, thật sự không được còn có nương chi." Nói xong nàng kéo dài thanh âm cười trộm: "Nga, tỷ tỷ người lo lắng a, có phải người đã tìm cho ta tìm tỷ phu ..."

Tiểu Mãn đỏ mặt, bắn nước qua phía Cốc Vũ.

Cốc Vũ cười hề hề chạy đến Lí Đắc Tuyên bên kia: "Cha, người xem tỷ tỷ, ta giúp đỡ rửa chén còn dùng nước hắt ta."

Trần Vĩnh Ngọc cũng ha ha cười rộ lên: "Tuyên a, nhà người thật sự là náo nhiệt, trách không được tiểu tử kia của ta cả ngày cũng không muốn trở về nhà."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Người Đẹp Và Hoa Đào

Ngày kế, Cốc Vũ đầu tiên là đi xem Hạ Xuyên. Hạ Xuyên rất ngoan, cuộn tròn trong lòng Vương thị ngủ thật say, cái mũi nhỏ động đập theo từng làn hơi thở, cái miệng nhỏ nhắn môi hồng hồng ngẫu nhiên động một chút, Cốc Vũ cúi đầu hôn hẩn một cái, đi ra nấu cơm.

Nàng vừa ngáp dài vừa nhóm lửa, nghĩ đến lời nói với Tiểu Mãn ngày hôm qua, trong nhà lại thêm một miệng ăn, phải tìm cách kiếm tiền. Vừa nghĩ đến tiền, Cốc Vũ lại buồn, cha làm chậu gỗ thật vất vả, lại bán không được, mỗi lần tập hợp, bán đi một hai cái, vì một hai cái, phiên chợ nào cha cũng đi, nói tuy rằng ít cũng là thu nhập.

Nàng thở dài một hơi, nếu mình có thể làm chút gì thì tốt rồi.

Tháng ba đến, ánh hồng soi bong nước bên hồ.

Hoa đào nở, trong viện hoa đào từng cánh nở rộ, nhưng hoa đào bên bờ sông trong thôn, kết thành từng dải, màu hồng đầy trời, không đỏ như lửa nhiệt liệt, lại mềm mại như ánh hoàng hôn xuống sau núi để lại ánh nắng chiều yếu ớt, như hoà cùng mùa xuân nở nụ cười.

Hôm nay, Kinh Trập được nghỉ học, liền gánh nước quét sân, Cốc Vũ cũng thanh nhàn không ít, Tiểu Mãn chuyển cái ghế, ở trong sân thêu này nọ, Kinh Trập đối Cốc Vũ nói: "Cốc Vũ, đợi chút chúng ta cùng đi rừng hoa đào đi, đã nhiều ngày nở rất đẹp, chúng ta ít đi chơi, thuận tiện kêu cha trở về ăn cơm."

Cốc Vũ tất nhiên gật đầu đồng ý, Lí Đặc Tuyền đã nhiều ngày cùng Trần Vĩnh Ngọc làm ruộng, đi Trần gia chọn một ít phân đem vào trong vườn ủ, mà đất vừa khéo ngay tại bờ sông, Cốc Vũ trong lòng còn có tính toán khác, vừa tới có thể đi trong vườn nhìn xem cha có đi làm vườn không, thuận tiện coi đất của nhà mình, thứ hai nghe nói còn có 8 mẫu pha ở bờ sông, không biết có thể trồng cái gì, ba là đi xem hoa đào. Thôn này tên là Đào trang, thời điểm nở hoa mình không đi chẳng phải là lãng phí, nhớ ngày đó lúc mình kéo lê thân bệnh hoạn đã hy vọng biết bao có thể ra ngoài đi dạo, lại có, Tiểu Mãn ngày đêm không ngừng thúc nài nỉ, nên kéo nàng đi ra ngoài dạo mới được.

Vừa đúng lúc Tiểu Mãn thúc xong một cái khăn, dùng răng cắn chỉ, dụi mắt, lại muốn tiếp tục. Ngẩng đầu thấy Cốc Vũ cầm đi miếng vải thêu, "Cốc Vũ, đừng náo, để ta thêu thêm một cái, chờ phiên chợ sau để cha đem bán cùng với thau chậu."

Cốc Vũ cười một tiếng, một mực không cho, "Cha bị hổ, một cái chậu ít nhất mười lăm văn, nếu cha tìm được khách hàng làm gia cụ, chúng ta qua ngày tốt rồi. Tỷ, đi coi hoa đào đi, ca nói cánh rừng đào kia rất đẹp, chúng ta từ lúc về đây không đi ra ngoài, thuận tiện kêu cha trở về ăn cơm, nói không chừng còn có thể nhặt được cái gì."

Kinh Trập cũng đi lại khuyên bảo, Tiểu Mãn đến cùng vẫn là tiểu cô nương, cười cười đáp ứng, "Được, đêm nay đi chơi một bữa."

Vì thế, huynh muội ba người liền chuẩn bị ra cửa, Kinh Trập còn cố ý đi tìm An Cầm Hiên, nhưng không thấy đành phải thôi. Ở cửa lại gặp Trần Giang Sinh, thấy bọn họ muốn xuất môn, giống cái đuôi đi theo.

Từ xa đã thấy một mảnh phấn hồng rực rỡ, như mây như gấm, trời đất như hoà cùng một thể, Cốc Vũ thở dài một hơi, nàng chưa từng thấy qua hoa nở sum xuê như thế.

Đi tới gần hơn, lại phát hiện kỳ thực không phải mỗi cây đều phủ đầy hoa, lớn nhỏ ít nhiều tùy theo chỗ, nhìn xa mới thấy nhộn nhịp như vậy.

Trong rừng thật sự náo nhiệt, một đám nhỏ hi hi ha ha chạy đuổi nhau, không tranh cãi âm ỉ, còn có người có bộ dáng như thư sinh, hình như đến từ rất xa, nhìn túi hành trang liền biết không phải người gần đây, đang ở kia ngâm thi làm đối. Ngoài ra còn có vài người khiêng cái cuốc kết thúc công việc về nhà ăn cơm, đi ngang qua cánh rừng.

Cốc Vũ đặt chân lên lớp đất xốp màu vàng. Hoa đào nở sớm rụng trên đất như là một tấm thảm hồng phấn, nàng không nhẫn tâm dẫm lên, Trần Giang Sinh không hiểu vì sao, "Cốc Vũ, sao vào cánh rừng không đi trên đường, xem người như vậy."

Cốc Vũ vẫn dè dặt cẩn trọng đi tới, ngửa đầu xem hoa, căn môi, ánh mắt lay chuyển.

Kinh Trập thấy sắc mặt Cốc Vũ hồng hồng, thấy rõ từng sợi lông tơ trên mặt, ánh mắt chợt lóe, quả nhiên chính là một cảnh hoa đào và mỹ nhân, hẳn có chút ngây ngẩn cả người, băng quơ nói một câu, "Cốc Vũ sợ đạp đau hoa."

Trần Giang Sinh cười lớn một tiếng, tay lay cành đào nhanh hơn, hoa phốc phốc rơi xuống, hắn lộ ra thần sắc nghịch ngợm: "Ai, hoa chính là hoa, còn có đau hay không, người đầu óc hư rồi! Ha ha."

Cốc Vũ thấy bộ dáng của hắn, trong lòng mắng một câu nhóc ranh, nhìn Tiểu Mãn nói: "Tỷ tỷ, nếu đem Hạ Xuyên cũng ôm ra đến xem thì tốt rồi."

Tiểu Mãn cũng là ý tứ này, "Đáng tiếc chờ nương ngồi ổn trong thán, hoa hắn tàn rồi"

Trần Giang Sinh vui vẻ chạy tới, nói: "Đến lúc đó không có hoa đào, có quả đào a, hoa đào có cái gì đẹp mắt, lại không có thể ăn!"

Cốc Vũ trong lòng tuy rằng cũng có một nửa tâm tư ở quả đào, nàng vừa tưởng tượng hình ảnh hoa đào đều biến thành quả đào, đến lúc đó chẳng phải có thể ăn rất nhiều quả đào...

Nhưng khi Trần Giang Sinh nói như vậy, ngược lại nàng cảm thấy hân không thức thời, hoàn toàn quên ý tưởng của chính mình, trừng mắt nhìn Trần Giang Sinh liếc một cái, xoa eo nhỏ nói, "Ăn ăn ăn, người chỉ có biết ăn thôi! Người là cái đồ tham ăn!"

Trần Giang Sinh nghe Cốc Vũ nói như vậy, lắc đầu, ngốc ngốc nở nụ cười.

Tiểu Mãn thấy bộ dáng các nàng, cười cười, "Ca, người xem Cốc Vũ như vậy, thật giống nàng dâu quân giáo hán tử!"

Kinh Trập chính không biết đang nghĩ gì, nhìn hoa đào sừng sờ, Tiểu Mãn đẩy hân một cái, hân mới phản ứng, hỏi: "Cái gì?"

Tiểu Mãn vừa muốn há mồm, Cốc Vũ liền xen vào: "Tỷ tỷ nói chờ nương ra tháng muốn đem nương cùng tiểu Hạ Xuyên cùng nhau đi ăn quả đào!"

Kinh Trập cười một tiếng, "Ai nói nương người ở cử xong là có thể ăn quả đào, khi đó quả đào vừa đắng lại chát, còn non đâu."

Tiểu Mãn đã có dáng vẻ của đại cô nương. Khuê nữ trong thôn trang, mười hai mười ba tuổi bắt đầu nhờ bà mối đính hôn, mỗi ngày trong nhà thêu đồ cưới, tuy rằng Tiểu Mãn còn chưa tới tuổi, nhưng cũng không sai biệt lắm. Lúc này, nhìn thấy hoa đào rực rỡ như vậy, nàng nhịn không được muốn hái, "Ta hái một chuỗi trở về, kêu ca vẽ mẫu, thêu ra khăn định đẹp mắt."

Trần Giang Sinh chạy nhanh ngăn đón ở phía trước, dang hai tay, hạ thân người xuống: "Ai cũng không cho hái hoa, đến lúc đó đào kết trái, chia cho

mỗi nhà. Nếu đều hái liền không có quả đào ăn, cha ta định ra quy củ."

Cốc Vũ lại nói: "Không hái thì không hái, không hái ca ta cũng có thể vẽ được, hừ!"

Đang nói chuyện, vừa vắn thấy Lí Đắc Tuyền vôi vàng đi dọc bờ ruộng, trên tay là cái cuốc cùng giỏ trúc, có chút kích động.

Cốc Vũ vui vẻ kêu lên: "Cha, cha, chúng ta tại đây."

Lí Đắc Tuyền cũng chỉ là thoáng ngừng chân, "Ngoan, các người nhìn xem trở về đi, nải nải người bên kia lại náo, vừa rồi Tam gia cho người đến gọi, ta đi qua!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Bi Ai

Nghe như vậy, Cốc Vũ bọn họ không còn tâm tư xem hoa, hướng sân bên kia đi.

Trong viện đã đứng rất nhiều người, chen lấn, Kinh Trập nắm Cốc Vũ, Tiểu Mãn đứng ở một bên, Trần Giang Sinh theo ở phía sau, mấy người không xa không gần xem.

Giữa sân một người ngồi tóc rối tung, khóc nức nở, thanh âm chột cao chột thấp kể lể, Cốc Vũ tưởng đại bá mẫu đùa giỡn, nhìn kỹ mới biết là Lí Hà thị.

Nàng không khỏi buồn cười. Lí Hà thị là người sĩ diện sao có thể trước mặt nhiều người như vậy bày trò bực này. Nhìn quanh không thấy Tứ thúc, Tứ thẩm. Lí hải ngồi xồm một bên xấu hổ cúi đầu, thỉnh thoảng nhìn đám người, muốn nói lại không biết nói cái gì. Lí Đắc Giang đen mặt không nói một lời. Vừa vặn Lí Đắc Tuyền một thân đầy nước bùn chạy tới khuyên bảo.

Cốc Vũ có chút kỳ quái, trước kia nếu gặp chuyện như vậy, Nhị bá nhất định là người quyết định, bây giờ tay hăn nắm chặt lại thành hai nắm, cũng không liếc mắt đến Lí Hà thị đang ngồi trên đất, mặt còn lộ ra một tia ủy khuất.

Cũng không biết Cốc Vũ các nàng đến phía trước nói qua cái gì, Trương thị lúc này lao tới, quyết miệng ủy khuất, trong mắt lại dừng ý cười, "Nương, người sao có thể nói nên sinh một cái cũng sinh không xong, Lập

Xuân, Lập Hạ cùng Lập Thu, là ai không nên sinh a, đều là cháu trai cháu gái người a."

Lí Hải lúc này mặt đỏ đến cổ, đứng lên giận xịch một câu: "Không nói chuyện không ai nói người câm điếc! Còn ngại không đủ người chê cười!" Nói xong, cầm giận đi vào nhà chính.

Trương thị nghe vậy, nói một câu: "Xem đức hạnh của người kia." Khuôn mặt thô dầu đen đui có chút đặc ý.

Lí Hà thị vẫn ngồi trên đất khóc nhưng không thấy được nửa giọt nước mắt, đơn giản chỉ là làm trò thể thôi, "Các người nói đi, các người nói đi, vào cửa nhiều năm như vậy đều không có sinh, còn không nói được sao? Nói đến một câu liền sầm mặt xuống. Gà còn đẻ trứng, là chó cũng sinh ra chó con, ngày làm sao qua..."

Lí Đắc Giang nghe không nổi nữa, nói: "Nương, người nói gì vậy."

Một câu không hoàn, Lí Hà thị thanh âm lúc lên lúc xuống, lúc này tìm được lý lẽ không ngồi yên khóc náo loạn, đứng dậy chỉ vào Lí Đắc Giang mắng: "Người chỉ biết bao che nàng, nương còn không phải là vì người sao, sớm cưới thêm một người, ta còn có bao nhiêu năm, còn không phải sợ người tuyệt hậu! Người xem, ngay cả một đứa trẻ đều không có, tính cái gì, còn dám trốn ở trong phòng, cũng không phải tiểu thư nhà giàu!"

Chung quanh người xem náo nhiệt cũng nghị luận ào ào, nhỏ giọng nói thầm. Thần sắc thương hại có, xem náo nhiệt có, cười trộm cũng có.

"Lí lão nhị là người có khả năng, lại gặp chuyện như vậy."

"Nhà hiền lành quá, trong ngoài đều lo lắng, thật không ngờ bị nhốt trong nhà ra không được."

"Ta nói, vẫn là vấn đề ở Lí gia lão nhị, khuê nữ nhà này không phải gả cho Liễu Bá sao, sớm đi dâng hương cầu một cái, sẽ không bị tội."

"Cầu con, sắp tới là hoa tấn, uống được nước đầu hoa tấn, không chừng còn có thể hoài thai."

Cốc Vũ nghe những lời này, nhìn cảnh tượng này, cảm thấy một màn này có chút châm chọc, nếu nãi nãi cùng đại bá mẫu làm âm ỉ như vậy, nàng sẽ quay đầu bước đi, không để ý đến các nàng. Nhưng đây là Nhị bá phụ, Nhị bá mẫu, vẫn là chuyện khó nói, muốn là bọn hắn có một đứa trẻ, chỉ đành ghen khuất.

Lại nhìn Lí Hà thị, Lí Đắc Giang không hé răng, tựa hồ kích thích đến nàng, "Như thế nào? Không thể nói sao, người như thế cũng coi là bảo bối của người, chỉ vì ta dễ dãi, bằng không nàng đã sớm bị hủ. Sớm cầu hôn cho người một khuê nữ, thật vất vả người ta mới nguyện ý, người còn tưởng như thế nào..."

Trong đám người có người toát ra một câu: "Thế nào không nói khuê nữ kia là ngọc, một câu đều nói không rõ."

Lí Hà thị tiếp nhận câu chuyện liền gầm lên: "Ngọc thì thế nào, ngọc nhưng sinh đẻ được, người nói người có thể làm cái gì, a?" Lời này nửa câu sau hiển nhiên là nói cho trong phòng Nhị bá mẫu nghe.

Lí Đắc Tuyên đứng nơi đó không biết nói gì hơn, vừa khuyên giải vài câu đã bị Lí Hà thị kể lể, "Chuyện nhà của người còn chưa đủ loạn! Ta cũng không tin cơm đều không kịp ăn còn sinh con, hừ, người ta nói nuôi con hưởng phúc, ta khen ngược, phúc không có hưởng được không nói, làm một phòng hờn dỗi! Cứ như vậy, phúc của các người chúng ta dính không nổi, người cũng ở riêng, không cần tại đây nói cái gì."

Lí Hà thị càng nói càng khó nghe, Hứa thị nhốt trong phòng bếp, Lí Hà thị cũng không sợ người chê cười, ai đến cửa, đều kể lể.

Đột nhiên, cửa chi nha một tiếng mở ra, Hứa thị nước mắt ràn rụa, nhìn mọi người, không có biểu cảm gì.

Lí Hà thị không phòng bị nàng sẽ đi ra, nhất thời dừng lại, tiếp càng là ngày một nghiêm trọng nói: "Tốt rồi, nhốt mình trong bếp, không biết còn tưởng rằng ta khi nhục người, người nói đi người vào nhà ta đã bao nhiêu năm, một đứa con cũng sinh không xong, người muốn cho lão nhị tuyệt hậu sao?"

Hứa thị buồn bã nở nụ cười một tiếng, nhìn Lí Đắc Giang, không đầu không đuôi nói một câu: "Ta đi."

Lí Đắc Giang sừng sốt, "Không được! Ta còn không có mở miệng, đi cái gì đi!"

Lí Hà thị nghe Hứa thị vừa rồi nói một câu, giống như đại sự đã hoàn thành, nghe thấy Lí Đắc Giang nói như thế, có chút căm tức, "Đi thì đi, giữ làm gì, người còn sợ cưới được nàng dâu sao! Nếu người khẳng khẳng như vậy, ta... Ta liền... muốn chọc giận chết ta a."

Xấu hổ a, Cốc Vũ thấy vậy, nghĩ rằng rõ ràng lão thái thái muốn ép Nhị bá mẫu đi, bây giờ mọi người đều nổi nóng, không thể làm lớn chuyện hơn, nếu không đối với Nhị bá mẫu Nhị bá phụ đều không có lợi, chỉ là nói cũng nói đến nhường này, Lí Đắc Tuyên cũng không thể khuyên hơn được nữa, không bằng chính mình ra mặt, ai kêu mình là tiểu hài tử.

Nàng vọt tới trong đám người, kéo Nhị bá mẫu, thanh thúy kêu: "Nhị bá mẫu không thể đi!"

Lí Hà thị thấy Cốc Vũ như thế, nhưng không biết nói như sao, đành phải đuổi: "không phải chuyện của người, mau trở về!"

Cốc Vũ giơ nắm tay nhỏ, sắc mặt đỏ bừng, vô luận Lí Hà thị nói gì, nàng làm như không nghe thấy, kêu: "Dù sao cũng không cho đi!"

Lí Hà thị khó thở, "Người muốn Nhị bá mẫu làm cái gì, nàng sinh không ra đứa nhỏ!"

Cốc Vũ tức giận trừng mắt nhìn Lí Hà thị liếc một cái, nghĩ nhà mình bị đuổi ra đi ít nhất một nửa là chủ ý của nàng, đuổi các nàng đi vì cho rằng các nàng trong thành về có tiền, bây giờ còn muốn đuổi đi Nhị bá mẫu? Nhị bá phụ ở một bên cũng có chút đáng thương, miệng nàng nhếch lên, kéo dài cổ họng khóc, kỳ thực nơi nào chảy ra nước mắt, "Sẽ có đệ đệ! Về sau Nhị bá mẫu sẽ sinh đệ đệ!"

Lí Đắc Giang sửng sốt, hỏi: "Cốc Vũ, người nói cái gì?"

Cốc Vũ dặt cổ họng lại nói: "Nhị bá mẫu sẽ sinh đệ đệ!"

Lời này vừa nói xong, Hứa thị đột nhiên khóc lớn lên, Lí Đắc Tuyên cũng bắt đầu rơi lệ.

Cốc Vũ không biết bản thân phải làm như thế nào, vẫn là ngăn trước mặt Nhị bá mẫu, nàng không thể để Nhị bá mẫu đi như vậy.

Trong đám người cũng có người bắt đầu khuyên giải, "Được rồi, nãi nãi Cốc Vũ, người xem Cốc Vũ nói sẽ có, mới chỉ có 1, 2 năm thôi, không lý do làm ầm ĩ."

Có người phụ họa: "Đúng vậy đúng vậy, lời đứa trẻ này không chừng linh nghiệm."

Lí Hà thị thấy Cốc Vũ nháo lên có chút xấu hổ, lúc này tìm được bậc thềm, miễn cưỡng hừ ra một câu, cũng vào cửa.

Cốc Vũ dùng tay nhỏ bé lau nước mắt cho Nhị bá mẫu, làm cho mình cũng muốn khóc, trong lòng lo lắng, nếu Nhị bá mẫu không sinh được một đứa trẻ, về sau làm sao qua.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Đại Cô Cô Tới Cửa

Cãi nhau xong, nghe nói Lí Hà thị ở trong phòng một ngày không ra ngoài. Đưa đồ ăn vào cũng không động qua.

Hứa thị tới bên này sân một lần, ôm Hạ Xuyên một hồi, sau một lúc lâu cũng không nói gì thêm.

Cốc Vũ mong nàng giống như những phụ nữ khác trong thôn, đem việc này cho qua là tốt rồi.

Hứa thị cười khổ dỗ Hạ Xuyên một hồi, cùng Vương thị nói vài câu không mặn không nhạt, lại đi về, nét mặt nhăn nhó như là mướp đắng. Cốc Vũ có chút lo lắng cho nàng, thường ngày Hứa thị đi qua hay quẩn quít nàng hỏi cái này hỏi kia, thậm chí còn rủ đi hái rau dại mà ngay cả mình không biết tên, kêu Nhị bá mẫu cùng đi theo hái rau dại, sắc mặt Hứa thị mới tươi lên một chút.

Trong viện Nhị thúc công bên này, Giang thị như cũ đi lại hỗ trợ, cái gì đều không cần Cốc Vũ làm, lúc này đang giúp Vương thị làm cơm rượu, Tiểu Mẫn ngồi một bên thêu hoa một bên cười Cốc Vũ: "Khi nào thì biến thành như vậy, cùng Nhị bá mẫu thân gần là một chuyện, thật không ngờ người thật đúng có thể náo."

Cốc Vũ làm bộ như không có nghe thấy, thấy Lí Đặc Tuyên đang bào tẩm ván gỗ, một chân khoát lên trên ghế, cả nửa ngày không hề động tĩnh, nàng hỏi: "Cha, người làm sao vậy?"

Lí Đắc Tuyền vẻ mặt sầu lo, "Ai, Nhị ca nói nương một ngày không ăn cái gì, xem ra lần này giận thật."

Giang thị vỗ tay một cái, rút củi đang cháy bỏ trên đất, làm khói bốc ra mù mịt, "Tuyền huynh đệ đừng nghĩ nhiều như vậy, tắm ba ngày cũng không đến, dù sao người cũng đi xem rồi, nên thế nào sẽ là thế đó, không ăn cơm thì có sao, điểm tâm trong phòng nàng nhiều lắm, lúc Lão Tứ nhà các người thành thân, nàng đều thu vào phòng, có chữa cho nhà người nữa miếng một miếng nào không." Nói xong để tăng cường thuyết phục, lại nói tiếp: "Người xem nãi nãi Cốc Vũ sớm không náo trể không náo, cố tình chờ Lão Tứ cùng nàng dâu ra cửa liền làm ầm ĩ, ta cân nhắc chính là thừa dịp tắm ba ngày lần này, vừa muốn bố trí đuổi nàng dâu, trước kia cũng từng náo qua, nếu không phải Nhị ca người có chủ ý, đã sớm tan tác, ta vốn cũng không nên cùng người nói những lời này, chỉ là thấy người lo lắng như vậy, mới bất chấp nói ra, người đem tâm tư thu hồi trong bụng đi."

Nghe như vậy, Lí Đắc Tuyền tựa hồ có chút tin, nói với Lí Đắc Giang: "Ai, nhị ca vậy là tốt rồi, nếu có một đứa bé, nương sẽ không như vậy, suýt chút nữa Nhị tẩu bị đuổi đi."

Giang thị đột nhiên cười ha ha đứng lên, một bên cười một bên xoa chính mình bụng, "Ta thật sự chưa thấy qua người như vậy, người xem bản thân thế nào, người có 4 đứa con vẫn bị đuổi ra như thường, lão thái thái chỉ muốn gây chuyện thôi!"

Cốc Vũ thật vừa lòng lời nói của Giang thị, đã nói ra tiếng lòng của nàng, lão thái thái muốn mọi người đều chết, trong lòng nàng đồng tình còn xoa eo nhỏ học theo bộ dáng của Giang thị: "Đúng! Chính là thế!"

Lí Đắc Tuyền có chút giận, "Cốc Vũ, nói cái gì đó!"

Trong viện xuất hiện một phụ nhân cầm theo cái rổ, cười hề hề đi tới.

Lí Đắc Tuyền ngừng việc trong tay, phúi vụn gỗ trên người: "Đại tỷ, sao người rảnh đi lại đây."

Tiểu Mẫn cũng buông đồ thêu xuống, đứng dậy, "Đại cô cô."

Nguyệt Nga đi đến bên này, đem rổ đưa cho Giang thị: "Giang tẩu tử, thật sự phiền người luôn đi lại giúp đỡ, những ngày này Tuyền thật sự là khổ sở, tỷ tỷ kiêu ngạo này ngược lại không thể giúp, chỉ có thể về lấy ít trứng gà qua."

Giang thị cười cười, nhận trứng gà đưa cho Tiểu Mẫn. Nguyệt Nga lúc này lại nhìn chăm chăm vào Cốc Vũ, ánh mắt là lạ.

Ngay cả Lí Đắc Giang cũng nhìn ra, cười giải thích: "Đại tỷ, Cốc Vũ cùng Nhị bá mẫu thân, tiểu hài tử cái gì đều cũng không biết đâu."

Nguyệt Nga sờ đầu Cốc Vũ, vẫn nhìn với ánh mắt lộ vẻ kỳ quái, làm cả người Cốc Vũ không được tự nhiên, "Cốc Vũ ngoan, thân với Nhị bá mẫu của nàng là hiển nhiên, Cốc Vũ, Nhị bá mẫu đối với người tốt không?"

Cốc Vũ không rõ nàng muốn làm gì, ra mặt cho Lí Hà thị sao? Cũng không đáng cùng tiểu hài tử so đo, dù sao mình cũng không làm chuyện gì, liền cao giọng đáp: "Tốt."

Nguyệt Nga lại cười, kéo Cốc Vũ vào cửa, Tiểu Mẫn bưng nước tưới cũng không uống, giống như sợ Cốc Vũ chạy, Cốc Vũ bị bàn tay thô ráp bắt lấy, có chút đau, nàng bực bội, đại cô cô vào cửa, hình như có chuyện muốn nói.

Quả nhiên, Nguyệt Nga hỏi: "Cốc Vũ, người làm sao mà biết Nhị bá mẫu người có thể sinh đệ đệ?"

Xem bộ dáng của nàng cũng không giống như là muốn trách cứ, Cốc Vũ cười nói: "Muốn sinh."

Nguyệt Nga nhìn Lí Đắc Tuyền cùng Giang thị cười, " Ta nói ngày ấy có chuyện bây giờ thì tốt rồi, là công lao của Cốc Vũ, ai cũng biết đứa trẻ này nói chuyện chuẩn nhất. Cốc Vũ nói có thể có là thể có, nếu không ngày ấy cũng không xong chuyện, vạn nhất Giang nàng dâu thật sự bị đuổi đi, hẳn nhất định không hoà với nương ta. Chuyện này ăm ỉ cũng không phải một ngày hai ngày, dù sao cũng phải nghĩ ra biện pháp mới được."

Nói xong, lại liếc Cốc Vũ một cái đầy thâm ý.

Cốc Vũ thấy lạ, nhưng cũng hiểu một việc, thì ra ngày ấy mình nói lung tung người lớn tin là thật, nàng tỏ vẻ bất đắc dĩ, thấy ánh mắt Đại cô cô, nàng lại toát ra một ý tưởng, không lẽ muốn đem ta làm con thừa tự của Nhị bá mẫu? Cũng chẳng trách Cốc Vũ nghĩ như vậy, thôn trang từng xảy ra chuyện như thế. Rồi nàng lại nghĩ, chẳng lẽ là Hạ Xuyên? Không thể là Kinh Trập vì hẳn không phải là đại ca ruột, Hạ Xuyên là con trai duy nhất của cha mẹ. Tâm tư vòng vo mấy vòng, rốt cục cũng không đoán ra, đành phải yên lặng xem xét.

Nguyệt Nga uống một ngụm nước, nói: "Hạ Xuyên đâu? Ta đi xem đứa nhỏ này."

Cốc Vũ vội chạy tới ngăn đón, sắc mặt thay đổi, đứng ở cửa phòng dùng hai tay chống khung cửa, đầu lắc liên hồi như trống bỏi, "Không được, Hạ Xuyên đang ngủ."

Nguyệt Nga sừng sốt, rồi nở nụ cười: "Đang ngủ không sao, Cốc Vũ che chở đệ đệ người quá a."

Đây là ướm lời sao? Cốc Vũ mạnh mẽ gật đầu: "Hạ Xuyên là gốc rễ cha mẹ, nếu Cốc Vũ ly khai Hạ Xuyên cũng không thể sống!"

Giang thị ở một bên cũng cười: "Ha ha, không thể tưởng được Cốc Vũ thân với đệ đệ người như vậy a."

Nguyệt Nga bị Cốc Vũ dọa, "Cốc Vũ người còn nhỏ như vậy, không thể nói lời sống chết, lại nói Hạ Xuyên cũng mau lớn, sao rồi các người đi"

Có câu nói của nàng, Cốc Vũ an tâm, dù sao người không đến đòi Hạ Xuyên, quản người tới làm gì, cổ quái sao cũng được, vì thế nàng cũng cười theo các nàng.

Nguyệt Nga tán gẫu vài câu, câu chuyện lại chuyển tới Cốc Vũ, "Cốc Vũ, lát nữa sang nhà cô cô chơi được không? Người thân với Nhị bá mẫu, đến lúc đó các người cùng đi."

Cốc Vũ gật đầu, "Tốt, ta chưa từng qua nhà của cô cô, tỷ tỷ cũng không có đi qua, chờ nương qua tháng ổn định, một chà chúng ta cùng đi!"

Nụ cười của Nguyệt Nga cứng lại, "tốt, tốt..."

"Nguyệt Nga, cơm làm xong rồi, ở lại ăn cơm!" Giang thị mời nàng.

Nguyệt Nga lắc đầu: "Không được, ta còn muốn đi khuyên nhủ nương." vừa nói vừa ra cửa, nửa đường quay đầu lại nói: "Cốc Vũ, qua mấy ngày nữa cô cô lại qua nhìn người."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Tranh Nước Đầu Tiên Của Hoa Tấn

Nhiều ngày qua, thôn trang thật náo nhiệt.

Các nàng dâu đến bờ sông nấu nước, đây tớ đi quanh đường làng, nông dân vác cuốc sửa sang ruộng đất, tiểu cô nương giặt quần áo bên bờ sông, người đến người đi ân cần thăm hỏi: "Hoa tấn sắp đến sao?" "Đúng vậy, sắp đến rồi, đến lúc đó đến đoạt nước đầu."

Lúc Lí Hà thị đại náo Cốc Vũ vô ý nghe nói hoa tấn, tò mò hỏi Giang thị mới biết, thì ra hoa tấn là một ngày của tháng ba, cánh hoa theo dòng nước trôi xuống, rất là hoành tráng. Ngày đó mỗi nhà đều cầm đồ đi múc nước, phải là tiểu cô nương đi, nam hài tử không được đụng vào nước hoa, mang về nhà cho nãi nãi, bá mẫu uống, nghe nói uống xong nước hoa đầu là thể mang thai, dù không cầu con nối dòng uống xong cũng có thể dưỡng nhan ích thọ.

Vì việc này Cốc Vũ còn cố ý cùng Kinh Trập ra ngoài quan sát, mới phát hiện hoa đào mọc dọc theo bờ sông, đầu nguồn có một cái hồ, mùa xuân tuyết tan nước chảy vào nơi đó. Khi cánh hoa đào hai bên bờ rơi xuống, cánh hoa trên đất cũng bị gió thổi qua, đọng trong hồ, chờ khi nước lớn, một ngày nào đó chảy xuống dưới, vì thế mới có hoa tấn.

Nàng vườn bàn tay trắng nõn nhỏ bé, tùy ý ngắt vài cánh hoa, hiểu rõ nói: "Ca, hoa tấn chỉ là lời đồn bậy thôi, ta nghe Giang bá mẫu nói lúc nàng sinh Giang Sinh, Quỳnh thím nói thấy nàng uống nước hoa tấn đầu tiên, xem ra lời này truyền ra, mọi người đều tin là uống xong nước này có thể hoài bảo bảo."

Kinh Trập cũng gật đầu, "Cốc Vũ, người còn nhỏ như vậy cũng hiểu chuyện này? Dù lời đồn đãi không thể tin, cũng không làm gì được. Ví dụ như chúng ta không tin, nhưng người trong thôn tin, nếu Nhị bá mẫu uống được, không chừng nãi nãi sẽ không khó xử nàng."

Cốc Vũ như không nghe lời nói của Kinh Trập, vẫn lắc nhai: "Giang Sinh không hẳn kêu là Giang Sinh, kêu đậu phộng tốt lắm, uống xong nước hoa tấn sinh hạ, đậu phộng, ha ha."

Kinh Trập sửng sốt, mới đây Cốc Vũ vẫn là bộ dáng tiểu đại nhân, bây giờ lại trở nên hồn nhiên như vậy, hẳn nghĩ Cốc Vũ đến cùng vẫn là đứa nhỏ, liền thôi.

Hắn nào biết rằng, Cốc Vũ trong lòng đã có chủ ý, tất nhiên là muốn cướp nước đầu, mặc kệ nước này có thể làm cho người ta hoài thai hay không, người khác tin là tốt rồi, cho Nhị bá mẫu một chút an ủi cũng tốt, nếu Lí Hà thị thấy không chừng đối với Nhị bá mẫu tốt một chút.

Vì muốn cướp nước đầu, mỗi ngày nàng đều chạy đến thượng du quan sát, xem khi nào nước có thể cuốn cánh hoa chảy xuống. Kinh Trập tất nhiên là cũng vui vẻ cùng nàng đi, hai người thường ngồi xõm bên mặt nước tràn đầy cánh hoa, yên lặng nhìn như lão tăng nhập định, coi nước mang đi một đóa, lại một đóa...

Trần Giang Sinh cũng muốn đi theo bọn họ, mỗi lần đều bị Cốc Vũ đuổi đi, ngược lại An Cầm Hiên, Cốc Vũ không dám đuổi hắn, cũng đuổi không đi, vài ngày nay, hắn cùng Kinh Trập thân lắm, thường thì thăm chuyện gì đó.

Một ngày, bọn hắn ba người tới thượng du, gặp người xem cánh hoa. Cây đào bắt đầu có lá xanh.

An Cầm Hiên đột nhiên nói: "Dù sao chính là hai ngày này, không cần đến nhìn."

Cốc Vũ nửa tin nửa ngờ, tìm chung quanh đồ đựng nước, đầu tiên nghĩ đến bát ăn cơm, lập tức liền phủ định, bát cơm quá nhỏ, nước dễ dàng lắt lự, vạn nhất vỡ sẽ không tốt lắm, còn phải tiêu tiền mua một cái, thau thùng gỗ lớn lại nặng, nếu có bình hoa thì tốt rồi.

Trong nhà không có bình hoa, nhưng nàng cũng có biện pháp, bám lấy Lí Đặc Tuyền, kêu hắn làm một cái thùng nhỏ, nói là muốn đi theo Kinh Trập nấu nước, Lí Đặc Tuyền bị nàng bám lấy không có cách nào, thật sự làm không chỉ một cái, mà là một đôi, không những thế, còn dùng gậy trúc cho nàng làm một cái đòn gánh nhỏ.

Nàng nhìn 2 cái thùng, bật cười, cha rất thật thà, tiểu hài tử nói dối cũng tin. Trong lòng nàng cảm động lại có chút lo lắng, cảm động vì cha rất yêu thương mình, lo lắng tính tình này của cha, rất dễ dàng bị người khi dễ.

Trước mắt bày ra 2 cái thùng gỗ nhỏ, để trên mặt đất chỉ tới đầu gối Cốc Vũ, trên miệng thùng là dây thừng bện bằng cỏ, Lí Đặc Tuyền khéo tay, chung quanh thùng còn khắc hoa cùng vân văn, Cốc Vũ thích lắm, lập tức lôi kéo Kinh Trập đi bờ sông nấu nước với nàng .

"Ca, chúng ta đi bờ sông nấu nước làm đồ ăn."

Kinh Trập giúp nàng mang thùng gỗ nhỏ, "Được rồi, chúng ta cùng đi nấu nước, thùng này tuy nhỏ, nhưng đi xa như vậy, người có chịu nổi không."

Mới ra đến đường, Cốc Vũ có chút khẩn cấp đoạt lấy thùng trên tay Kinh Trập, "Ca, ta mang đi, chờ lúc trở về nếu có nước ta không khiêng nổi người sẽ giúp."

Kinh Trập đang định mang thùng đi qua cho Cốc Vũ, quơ ngang trúng một người, hấn hứng khởi: "Ca, thùng này cho ta chơi."

Cốc Vũ thấy là Lập Thu, có chút hận ý, đoạt thùng về, mím môi trừng liếc nàng một cái, "Lập Xuân, Lập Hạ mới là ca người, người gọi loạn cái gì, hừ, không nên đụng thùng của ta, cha ta cố ý làm cho ta."

Lập Thu cũng không xấu hổ, nhìn Kinh Trập, "Ca, ta chơi một chút, chơi xong trả cho người, ta lại không thể ăn, hoa này thật là đẹp mắt." Vừa nói vừa lấy tay vuốt lên vân vân.

Cốc Vũ sợ Kinh Trập dao động, "Không được, người ngày đó còn xả hoa, hại nường ta sinh non, không nên đụng thùng của ta!"

Kinh Trập nói: "Đây là cha cho Cốc Vũ, Cốc Vũ còn chưa dùng qua."

Đúng lúc này một người từ phía sau đi tới, cũng muốn đi nấu nước, "Cốc Vũ, người nói Lập Thu xả hoa sao?"

Cốc Vũ nhận ra nàng, là chị của Tứ thẩm Ngô thị, bất quá nàng không biết tâm tính của người này, thấy nàng hỏi, đành phải trả lời đúng sự thật: "Chính là nàng, còn đẩy nường ta, nếu không đệ đệ ta không bị sinh sớm như vậy."

Lập Thu chối, "Không phải ta!"

Cách đó không xa có người kêu: "Hoa tấn đến!"

Cốc Vũ không nghĩ nhiều, xách thùng chạy về hướng bờ sông, Lập Thu cùng Ngô thị chạy theo, Kinh Trập đến bờ sông, lo lắng cho Cốc Vũ, nghĩ tới đi tìm, lại bị người ngăn trở, "Ai, người không thể đi, chúng ta đàn ông không thể dính hoa tấn."

Kinh Trập đỏ mặt, mình khi nào thì biến thành đại lão gia.

Cốc Vũ không phải là người đến sớm nhất, có hai nàng dâu đã đến bờ sông, không biết vì sao âm ỉ lên, cho Cốc Vũ cơ hội, nàng vọt tới bên bờ,

nháy mắt ngây ngẩn cả người, không còn là con sông nữa, mà là một thảm hoa màu hồng, thật dài, thật diễm lệ ngát hương, vô cùng vô tận, ngẫu nhiên sóng gợn chập chùng lên xuống, ánh thái dương làm chói mắt, càng nhìn càng bất phàm, Cốc Vũ bị cảnh đẹp làm ngây người.

Mãi đến khi phía sau có động tĩnh nàng mới hồi phục tinh thần lại, quay đầu thấy Kinh Trập, kêu lên: "Ca, ta muốn lấy nước đầu."

Ai ngờ Lập Thu từ phía sau chạy đến bờ sông, không có thùng, nàng căn bản không có đồ múc nước, căm hận nói: "Ta không có thùng, ta uống nước xong, người vậy không phải là nước đầu."

Nói xong nàng cong thân mình cúi đầu muốn uống nước, không có phòng bị mất trọng tâm, kém chút rớt xuống sông, may mắn là nắm được cỏ bên bờ, nhưng một cái tay áo bị ướt.

Cốc Vũ thấy nàng chật vật như vậy, cười cười: "Hừ, người uống nước đầu, cũng không sợ dọa người."

Nói xong nàng cong thân mình, dùng thùng khắc hoa, múc lên nước tràn đầy cánh hoa đào, trong lòng vui vẻ, rốt cục cướp được nước đầu.

Nhưng nước còn chưa nhắc lên, nàng chỉ cảm thấy thân mình mất thăng bằng, người bị rơi vào giữa sông màu hồng, cánh hoa ào ào tản ra, nước tràn vào miệng mũi, nàng bám chặt thùng gỗ.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Lập Thu Đáng Giận

Lập Thu đem Cốc Vũ đẩy xuống sông, giọng căm hận nói, "Cho người giành nước đầu!"

Thấy Cốc Vũ ở trong sông giẫy dụa, nàng choáng váng, kinh hồn luống cuống kêu to: "Người mau tới a"

Kinh Trập đã phi thân qua, trên bờ sông nàng dẫu cũng không cãi nhau, Ngô thị cách gần nhất, nàng bất chấp, nhảy xuống sông, vội vàng Cốc Vũ lôi vào, "Cốc Vũ a Cốc Vũ, nước đầu thì nước đầu, phải cẩn thận một chút. May mắn nơi này còn nông, nếu rơi vào giữa sông thì làm sao bây giờ, lại nói, bây giờ nước còn lạnh đâu."

Cốc Vũ ở trong nước chìm nổi, có người kéo nàng, nàng trồi lên mặt nước, ngã vào bờ, ho ra nước, trên người không tự chủ được run lên, ánh mắt cách tầng hơi nước không thấy rõ, tay vượt nước trên mặt, thấy trong tay vẫn là nửa thùng nước, bất chấp mình có chút rét run, vui vẻ nở nụ cười, "Ta cướp được nước đầu, cho Nhị bá mẫu uống."

Kinh Trập đang muốn đi tới, Cốc Vũ liền trốn, "Không được, ca người không cần đi lại, Giang bá mẫu nói các người không thể đụng vào."

Kinh Trập còn đang lo lắng, kêu: "Trở về thay quần áo mau!"

Chưa dứt lời Cốc Vũ đã xách nước chạy về phía lão sân, Kinh Trập đuổi theo, quay đầu thấy Ngô thị cả người đều ướt, vội thi lễ, "Ngô thím, đa tạ người cứu Cốc Vũ."

Ngô thím cười cười: "Được rồi, mau trở về thôi."

Lúc này Lập Thu mới định thần, hướng cánh rừng chạy, vừa chạy hai bước đã bị Kinh Trập kéo lại, Lập Thu hãy còn giãy dụa, Kinh Trập cũng không quản nhiều như vậy, một bàn tay mang theo một thùng đòn gánh, tay kia thì túm đem nàng kéo về.

Hứa thị đang ở trong phòng bếp cắt cỏ heo, một đao rồi một đao, ánh mắt thất thần, không biết nhìn chỗ nào. Lí Hà thị ở trong sân cho gà ăn, vừa chỉ gà vừa mắng chửi người, "Ăn ăn ăn, chỉ biết ăn, một cái trứng cũng sinh không xong, nười người còn ủy khuất người sao!"

Hứa thị như người làm lỗi, cúi đầu dùng sức cắt cỏ heo, mắt ứa lệ, cực lực chịu đựng.

Cốc Vũ cả người ướt sũng mang theo cái thùng, bên trong lắc lư nửa thùng nước, thở phì phò ở trong viện kêu: "Nhị bá mẫu!"

Lí Hà thị làm như không thấy Cốc Vũ một thân ướt sũng, bất mãn nói, "Học ai mà bộ dáng hoang mang rối loạn bực này..."

Hứa thị nghe tiếng đi ra, trên người còn dính cỏ heo, thấy Cốc Vũ như vậy, vội kêu: "Cốc Vũ, người sao mà ướt như vậy, nhanh chút đến đây, Nhị bá mẫu lau cho người, hay là muốn thay xiêm y mới, đông lạnh hỏng rồi làm sao bây giờ..."

Cốc Vũ thấy Hứa thị muốn đi tìm khăn lông, vội giữ chặt góc áo nàng: "Nhị bá mẫu, mau, uống nước, nước đầu, uống xong có thể sinh tiểu đệ đệ."

Hứa thị ngây ngẩn cả người, thấy Cốc Vũ cả người ướt sũng, tóc còn hãy còn nhỏ nước, lại dùng ánh mắt khẩn thiết nhìn nàng, cái mũi đau xót, nước mắt nàng rơi xuống, "Nhị bá mẫu, uống, uống nước đầu..."

Hứa thị bất chấp nhiều như vậy, cũng không có đi tìm ly chén gì, bê thùng lên, tưới vô miệng, nước mắt nóng hổi từng giọt đi vào.

Cốc Vũ như trút được gánh nặng cười, trong lòng buông long mới phát hiện trên người lạnh hơn, run lên vài cái.

Lí Hà thị nghe nói Cốc Vũ cướp được nước đầu, cũng dừng tay lại, mỉm cười, "Cốc Vũ, người cướp được nước đầu, uống nước này có vận may a, Nhị bá mẫu người uống xong không chừng sinh được con, người già uống còn có thể sống lâu vài năm đây."

Cốc Vũ không quan tâm nàng, thấy Hứa thị còn giơ thùng, cười nói: "Nhị bá mẫu, uống một chút là được, nước mát không."

Lí Hà thị kiễng mũi chân, nghênh cổ xem, "Đúng đúng, uống một chút là được, Cốc Vũ mang bao nhiêu nước trở về."

Hứa thị để thùng xuống, người cũng xụi lơ trên mặt đất, mặt đầy nước mắt, Cốc Vũ ngậy ngấn cả người.

Vừa lúc Kinh Trập kéo Lập Thu về, đẩy đến bên người Lí Hà thị, "Nãi nãi, Lập Thu đem Cốc Vũ đẩy xuống sông."

Lí Hà thị dùng sức vỗ vào trán Lập Thu, "Người chuyên môn gây chuyện, Cốc Vũ là muội muội người, sao có thể làm ra chuyện như vậy! Chờ nương người về, xem thu thập người thế nào."

Cốc Vũ ướt đầm đứng ở một bên, thấy ánh mắt Lí Hà thị cứ chăm chú nhìn thùng nước, nàng đột nhiên nghĩ tới chuyện khác, "Đúng, uống nước, nương ta còn chưa uống nước đầu đâu." Nói xong, xách thùng chạy, chỉ để lại một chuỗi dấu chân ẩm ướt trên đất, Kinh Trập cũng lười quản người trong viện, đi theo Cốc Vũ.

Lí Hà thị khó thở, tức giận mắng: "Muốn sinh đứa nhỏ uống thì uống đi, khóc tang cái gì, ta còn chưa chết đâu! Tiểu nha đầu không hiểu đánh rắm, các người còn trẻ mà đòi uống nước kia!"

Lập Thu ủy khuất nói: "Nãi nãi, nương ta cũng không có uống nước hoa tấn."

Lí Hà thị nghe xong càng thêm khó chịu, "Nương người nương người, người cũng chỉ có nương người, bộ xương già này khi nào được hưởng qua phúc con cháu." Tiếng nói vừa dứt, một con gà hoảng hốt nhảy lên cao nửa thước.

Cốc Vũ mang thùng nước về nhà, Kinh Trập ở phía sau kêu: "Tiểu Mãn, mau tới đỡ thùng cho Cốc Vũ, Cốc Vũ không cho ta lấy."

Tiểu Mãn đem đồ thêu trong tay xuống, vội vàng chạy tới, "Đây là như thế nào, mức nước sông nấu sao?"

Cốc Vũ vẩy vẩy nước, rất rành mạch nói: "Cho nương uống, ta cướp được nước đầu, ta đi thay quần áo đã."

Tiểu Mãn cầm bát, đổ nước đầy cánh hoa ra, có chút lo lắng: "Nước mát như vậy, nương có thể uống sao?"

Kinh Trập cũng buông thùng và đòn gánh nhỏ trong tay xuống, gật đầu, "Đây là nước đầu Cốc Vũ cướp được, nương còn ở cử, nếu không nấu sôi lên cho nương uống một chút cũng giống nhau."

Tiểu Mãn liền nhóm lửa nấu nước, Cốc Vũ đã thay quần áo, lau nước trên tóc, trên người không có quần áo sưng nước thoải mái rất nhiều, sờ cánh tay mát mẻ của mình, nàng khẽ cười.

Nào ngờ Tiểu Mãn không tha, sắc mặt nghiêm túc nhìn Cốc Vũ nói: "Cốc Vũ, nước đầu thì nước đầu, cũng không cần phải nóng vội như vậy a,

vạn nhất không có người kéo người người làm sao bây giờ a. Trên người mát, thôi thôi, để ta nấu cho người nấu một chén canh gừng trước, xong mới nấu nước đầu cho nường uống."

Cốc Vũ le lưỡi, nhẹ giọng nói thầm một tiếng, "Tiểu lão mẹ."

Kinh Trập cười một tiếng, Tiểu Mãn còn không có nghe thấy, quay đầu đi lại, "Ca người còn cười!"

Kinh Trập cười càng lớn, nói: "Cũng không thể nói Cốc Vũ, ta ở một bên coi chừng, chính là người khác nói đàn ông không thể đựng vào nước hoa tấn, là Lập Thu đẩy Cốc Vũ xuống sông."

Tiểu Mãn mặt trầm xuống, không nói một lời, lặng lẽ nấu canh gừng, cũng không biết đang nghĩ cái gì.

Trần Giang Sinh lắc lư cái đầu nhỏ, một thân quần áo mới có chút ngượng ngùng, không ngừng vuốt vạt áo, tóc cột giống Kinh Trập, chắc trên đỉnh đầu, chỉ là hăn không quen, luôn lấy tay vò đầu.

Cốc Vũ cười hắc, "Nha, đậu phộng! Người cũng biến thành thư sinh?"

Giang Sinh không vừa lòng, "Ta gọi Giang Sinh, không gọi đậu phộng, mẹ ta nói qua mấy ngày ta có thể đi đọc sách, cho ta ăn mặc như vậy."

Nhắc tới Giang thị, Cốc Vũ chợt nhớ ra, vội ra lệnh Trần Giang Sinh, "Đậu phộng, mau gọi nường người lại đây, nói ta có thứ tốt cho nàng."

Trần Giang Sinh nhận mệnh lệnh, quay đầu bỏ chạy, sắp chạy ra sân, lại dừng lại, quay đầu kêu to: "Ta không gọi đậu phộng!" Nói xong lại chạy đi rồi.

Trong viện, chỉ để lại huynh muội ba người sang sảng tiếng cười.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Tiểu Mãn Uy Vũ

Tay Giang thị còn dính bột nếp, đã bị Trần Giang Sinh kéo đến trong viện.

Nàng quen thuộc tự mình mức nước rửa tay, "Chuyện gì mà gấp gáp như vậy, tiểu tử này cũng không nói, ta đang làm cơm rượu bánh trôi bị lôi đến đây."

Cốc Vũ mức một chén lớn nước, cười tủm tỉm hai tay đưa cho Giang thị: "Giang bá mẫu, uống nước đầu, uống xong sẽ biến trẻ."

Giang thị nâng bát trong tay, trên mặt cười tươi như một đóa hoa, "Nha, thực không uống bá mẫu thương người, Cốc Vũ đền đáp ta cho ta uống nước hoa tấn, nhiều năm rồi ta không có uống được."

Giang thị nói như vậy là có nguyên nhân, nàng không sinh khuê nữ, Trần Giang Sinh có đường tử đường muội, nhưng đều ở riêng, lại xa, nên không có người nhớ tới hoa tấn cho Giang thị một chén nước.

Kinh Trập nói: "Giang bá mẫu, đây chính là nước đầu đó, Cốc Vũ vì giành nước đầu bị Lập Thu đẩy xuống sông, tóc còn ẩm."

Giang thị sờ tay Cốc Vũ, "Sao lạnh như vậy, nhanh uống canh gừng!"

Tiểu Mãn mở nắp nồi, một dòng hơi nước bay lên, nàng thổi thổi, "Canh gừng nấu xong rồi, người là công thần, uống nhanh đi."

Cốc Vũ nghĩ ở cổ đại này thiếu y thiếu dược, vạn nhất sinh bệnh sẽ không tốt lắm, nàng nghe lời uống, vội quá nên bị sặc, Giang thị kêu nàng uống xong phải đi ngủ, nàng lắc đầu: "Đầu ta còn ấm, ngủ sợ là cũng không tốt." Giang thị mới ngưng.

Giang thị uống xong chén nước, tâm tình thả lỏng: "Cốc Vũ, nước này nãi nãi, Đại bá mẫu và Tứ thẩm người đều uống sao?"

Cốc Vũ lắc đầu, có chút không tình nguyện, Tứ thẩm chưa biết tốt xấu ra sao, nàng thật sự chán ghét bộ dáng Lí Hà thị, Trương thị ngang ngược còn có Lập Thu, vừa rồi còn đẩy mình xuống sông, dựa vào cái gì mình mang nước cho mấy người đó uống.

Giang thị không nói gì thêm, tựa hồ nhìn ra Cốc Vũ không vừa ý, "Quên đi, theo lý người có mang nước qua hay không đều được, dù sao bên kia còn có Lập Thu."

Cốc Vũ mạnh mẽ gật đầu, "Đúng vậy, ngày ấy lúc cha ta khuyên nàng, nàng còn nói chúng ta đã phân ra ngoài không cần lo chuyện bên kia, hiện tại ta lấy nước, không thể không cốt khí đưa qua như vậy, có ép nàng còn không muốn đâu."

Giang thị sờ sờ đầu nàng, liếc bên kia sân một cái, thở dài một hơi.

Tiểu Mãn thấy Cốc Vũ uống xong canh gừng, trong nồi nước nấu cho Vương thị cũng xong, múc một bát đem vào, Giang thị đưa tay tiếp nhận, "Cháu của ta, đi thêu hoa đi, để cho ta, Giang Sinh, đi lấy đồ ta vừa làm lại đây, giữa trưa gọi cha người về đây ăn."

Trần Giang Sinh ánh mắt sáng ngời, lại vò đầu: "Nương, người là nói hôm nay chúng ta lại ở lại ăn cơm sao?"

Giang thị thấy hân như vậy có chút buồn cười, "Người chính là thích giúp vui. Đi thôi."

"Ai!" Tiếng nói vừa dứt, Trần Giang Sinh ngoan ngoãn chạy đi.

Tiểu Mãn không đi thu hoa, nhìn trong phòng, thấy mọi việc đã thu xếp xong, nàng mang theo một cây côn bước đi.

Cốc Vũ thấy nàng thần sắc không đúng, thầm kêu một tiếng không ổn, "Tỷ, người muốn làm gì?"

Tiểu Mãn cũng không đáp, đi nhanh, Vương thị ở trong phòng vội vàng hỏi chuyện gì, Giang thị đáp: "Không gì!"

Quay đầu lại thấp giọng nói, "Ai u, làm cái gì vậy, mau đi theo xem."

Cốc Vũ Kinh Trập cũng đi theo, Tiểu Mãn chạy tới vườn rau, thật xa liền nghe thấy nàng kêu: "Lập Thu! Đi ra!"

Lập Thu như không có việc gì xảy ra, thản nhiên ăn bánh.

Tiểu Mãn cũng không nói chuyện, gậy gộc vồ xuống đất, "Người còn có mặt mũi ăn!"

Lập Thu thấy bộ dáng hung hăng của Tiểu Mãn, phía sau còn có Giang thị, Cốc Vũ cùng Kinh Trập, có chút sợ hãi, miệng nhếch lên, khóc.

Lí Hà thị nghe tiếng đi ra, Tiểu Mãn làm như không thấy, dùng gậy gộc hù dọa Lập Thu.

Lí Hà thị có chút phiền não: "Tiểu Mãn, người một khuê nữ không ra tới cửa, tại sao có thể hung dữ như vậy, cầm gậy gộc đánh người?"

Tiểu Mãn lạnh lùng nói: "Ta muốn như vậy sao? Trước kia ta mặc kệ việc này, nhưng là ai bảo mạng ta không tốt, theo phụ thân về nhà đã bị đuổi đi, cơm không kịp ăn tiền còn bị cướp đi, bằng không ta thành như vậy sao? Cái này cũng quên đi, nương ta sinh hạ Hạ Xuyên thế nào người rõ ràng nhất, thế nhưng nha đầu kia một chút hối hận cũng không có, ta

không giáo huấn nàng sao được, sự việc này mới vài ngày! Nước lạnh như thế, Cốc Vũ bị đẩy xuống sông, ta muốn hỏi người, có phải muốn chúng ta chết hết người mới an tâm!"

Nét mặt già nua của Lí Hà thị đỏ lên, bị Tiểu Mãn chất vấn, Nhị bá mẫu và Hứa thị bận rộn trong phòng bếp, cũng không đi ra, vốn trong lòng nàng còn giận, quan hệ với nhà Cốc Vũ lại tốt, lúc này đi ra không biết làm sao bây giờ, dứt khoát coi như không phát sinh ra chuyện gì hết.

Giang thị nhìn thoáng qua Cốc Vũ, lại kéo Kinh Trập qua một bên, cũng không nói chuyện.

Lí Hà thị thấy có người ngoài, không biết nói gì lại không có bác thêm đi xuống, nói sao đi nữa cũng là Lập Thu không đúng, nàng bèn không nổi. đành phải hạ giọng nói: "Vậy người cũng không thể như vậy a, trong nhà không có người lớn sao? Đến phiên người quản?"

Tiểu Mãn tức giận còn không có tiêu, gậy gộc trong tay cách Lập Thu một khoảng nhưng không có hạ xuống, giận quá nàng liền đập xuống đất ngay cạnh chân của Lập Thu, Lập Thu run run khóc.

Nghe Lí Hà thị nói như thế: "Ai nói trong nhà ta không có người lớn, nương ta ở nhà có thể đi ra sao? Ở cữ còn phải dựa chính mình, có phải người cho rằng nhà ta có núi vàng núi bạc, Lập Thu mỗi ngày ăn bánh điểm tâm! Nương ta ở cữ ăn trứng gà nhưng do Đại cô cô cùng Giang bá mẫu cho! Cha ta là người lớn, người muốn hấn làm thế nào đây. Nếu hấn không làm việc, nhà chúng ta cơm cũng không có mà ăn, có phải cũng là đáng đời chúng ta!"

Phía sau có động tĩnh thanh âm truyền đến, là vợ của Lí Hải, Lí Đắc Hà, từ ruộng về.

Trương thị thấy Tiểu Mãn như thế, lại thấy Lập Thu ở một bên khóc, cũng không hỏi cái gì nguyên do, hợp lực xô Tiểu Mãn, nếu Giang thị

không lạnh tay lạnh mắt đỡ, Tiểu Mẫn đã bị té trên đất .

Trương thị tròn tròn mắt lên, "Người cái nha đầu, dám khi dễ đến trên đầu ta, Lập Thu, có nương ở đây không sợ, nàng có đánh người không."

Lí Hà thị cái gì đều không có nói, chỉ đứng nhìn.

Lí Hải cũng hỏi: "Đến cùng là như thế nào? Sao lại thành như vậy?"

Giang thị mới nói, "Hải huynh đệ, theo lý ta không nên quản việc này, vì ta cùng Cốc Vũ nương hợp ý, kết thân tử muội, khác cũng đừng nói, lần này thật sự là Lập Thu nhà người làm quá, trời như vậy, nàng đem Cốc Vũ đẩy xuống sông, nếu không có người cứu, thì phải làm sao! Tiểu Mẫn giận quá nhưng chỉ đi lại hỏi một chút, ta một đường đi theo, một chút cũng không có đánh nàng."

Giang thị giảng đạo lý, nghiêm trang nói, lời này Lí Hải tin, hẳn kéo Lập Thu qua: "Có phải người xô Cốc Vũ!"

Lập Thu run run, bết bết miệng: "Ta không phải cố ý, ai kêu nàng lấy nước đầu!"

Còn chưa nói xong, bàn tay Lí Hải đánh qua.

Trương thị kéo Lí Hải, "Người ăn lộn thuốc sao đi đánh con mình!"

Lí Hải luôn sợ Trương thị, lúc này lại nộ khí đằng đằng mắng: "Còn không phải do người chịu chuộc nàng, làm sao làm ra chuyện như vậy, đến lúc chọc ra đại họa đừng nói không cha mẹ dạy dỗ! Chuyện này cũng làm ra, xem ta có đánh chết người không!"

Lập Thu bị đánh, Trương thị thấy Lí Hải thực sự nổi giận cũng không dám khuyên, Cốc Vũ huynh muội ba người đứng ở một bên.

Lí Hà thị ba phải, "Được rồi được rồi, giáo huấn không phải chuyện chơi, lại nói không chừng là đứa nhỏ không cẩn thận tự mình rơi vào đi."

Cốc Vũ vừa mới sinh ra một tia không đành lòng lại bị những lời này đánh diệt, "Ai nói ta là tự mình ngã xuống, hừ, Tứ thẩm bên kia, Ngô thẩm tận mắt thấy, nếu không nhờ nàng cứu ta, hiện tại nói không chừng ta không ở đây."

Lí Hải xuống tay quá nặng, Lập Thu chỉ biết nước nở.

Lí Hà thị giờ phút này còn nghĩ dựa vào thân phận trưởng bối, "Được rồi, cho là làm sai đi, lần sau sửa là được, không cần phải đánh đau."

Lí Hải thấy Lập Thu khóc vui, tay cũng chậm lại, lớn tiếng hỏi: "Lần sau còn có dám hay không!"

Lập Thu một bên hít vào một bên nói: "Không dám!"

Lí Hà thị thấy vậy vội hỏi: "Được rồi được rồi, biết sai là được rồi, đều là người nhà, không lý do để người ngoài chê cười."

Giang thị vừa nghe nàng lời này, cười lạnh một tiếng, nói: "Một khi đã như vậy, cũng không cần thế nào, chọn thời điểm, đi nói một tiếng xin lỗi với Tuyền huynh đệ bên kia mới được, chuyện này cũng nên ngừng lại."

Lí Hải đỏ mặt, gật đầu. Lại khôi phục thái độ bình thường.

Giang thị mang theo ba huynh muội về nhà, trong tay Tiểu Mãn còn kéo cây gậy, Cốc Vũ hốc mắt nóng lên. Tiểu Mãn nói chuyện thường nhỏ nhẹ, thế nhưng vì mình mà ra mặt như thế, còn không phải bị buộc bất đắc dĩ, nàng âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải làm cho cuộc sống tốt hơn, không làm thất vọng này người thân của mình

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thâm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Đạo Lí Đối Nhân Xử Thế

Trời xẩm tối, mọi người khiêng cuốc lục tục về nhà.

Lí Hải mang theo một bao điểm tâm, một tay cầm roi, Lập Thu bị hấn lồi như lõi trâu, cha và con gái hai người giằng co đi về phía nhà Lí Đặc Tuyền. Lập Thu đi tới đi lui, chỉ muốn quay đầu trở về, chân vừa bước, roi liền đến trước mặt. Nàng không có cách nào, không ngừng rơi nước mắt, đáng thương hề hề nhìn Lí Hải nói: "Cha, Lập Thu không dám, Lập Thu không muốn đi."

Lí hải sắc mặt đen như đêm ba mươi, không nói chuyện, roi trên tay run lên, Lập Thu đành phải đi về phía trước, cũng không biết là "đuổi" bao lâu, rốt cục vào sân.

Trong viện Tiểu Mẫn đang ở nấu cơm, Giang thị đã về nhà nấu cơm. Kinh Trập cùng Cốc Vũ, ngồi ở cửa, hai người ngồi im như là môn thần, cũng không biết đang nghĩ cái gì, Kinh Trập thở dài một hơi, "Không thể cứ như vậy được."

Cốc Vũ trả lời một câu: "Không thể như vậy được." Bộ dáng chanh chua của Tiểu Mẫn ban ngày làm nàng giật mình, thì ra bị buộc con thỏ cũng cắn người. Thân nhân nhất định phải biến thành như vậy sao? Vì cuộc sống mà biến thành bộ dáng ngay chính bọn họ không có nghĩ tới, Cốc Vũ lắc đầu, có chút bất đắc dĩ cùng áy náy, thậm mắng chính mình lúc trước cả ngày nằm ở trên giường bệnh, biết đến này nọ cũng không nhiều. Tiểu thuyết cho thấy, người khác xuyên không qua là vui vẻ phát tài, mình lại uất ức như thế, nàng lắc đầu, không được, ta nhất định phải nghĩ biện pháp.

Nàng trở về nhà thấy Lí Đắc Tuyền đang thu thập nông cụ, chưa kịp nói gì, đột nhiên trong viện xông tới hai người, người phía trước không tình nguyện đi, phía sau người nọ trong tay còn cầm cái gì đó, xem giống như người chăn trâu, trâu đi phía trước bị người phía sau thúc đi.

Bọn họ tới gần, mới phát hiện là Lí Hải cùng Lập Thu, đến trước mặt Lí Đắc Tuyền, roi giật giật, Lập Thu lạch cạch một tiếng quỳ trên mặt đất, mang theo ủy khuất khóc nức nở: "Tam thúc, Lập Thu không dám nữa."

Lí Đắc Tuyền ngây ngẩn cả người, lắp bắp nói: "Đại ca, người, người này, đang làm gì?"

Lí Hải lắc đầu, ngập ngừng nói: "Tam đệ, Lập Thu càng ngày càng không hiểu chuyện, ta đều không mặt mũi tới gặp người." Nói xong, hắn roi quất vào lưng Lập Thu, "Nói, lại không dám làm gì!"

Lập Thu ăn đau, má ửng một tiếng kêu lên, chạy nhanh nói: "Ô ô, Tam thúc, ta cũng không dám xả hoa nữa, cũng không dám đụng vào Tam thẩm, cũng không dám xô Cốc Vũ xuống sông."

Lí Đắc Tuyền ngây ngẩn cả người, vươn tay muốn kéo Lập Thu lại rút trở về, há mồm muốn nói vài câu an ủi, xem bộ dạng này, thở dài một tiếng, gật gật đầu: "Được rồi, biết sai là được, đại ca, đứa nhỏ còn nhỏ, giáo huấn qua là được, về nhà đi thôi."

Nghe được câu nói đó, Lập Thu giống con thỏ, đứng phắt dậy, bỏ chạy, Lí Hải cầm roi ở phía sau đuổi theo. Không lâu, sân bên kia truyền đến tiếng mắng chửi cùng tiếng khóc, cũng không biết là Lí Hải đang mắng Lập Thu hay Trương thị đang mắng Lí Hải, tóm lại là loạn thành một đoàn.

Lí Đắc Tuyền đi đến trước mặt Cốc Vũ, sờ tóc của nàng, có chút đau lòng, an ủi vài câu, nói ra cũng là: "Cốc Vũ, Lập Thu là tỷ tỷ người, mặc dù làm sai, nàng cũng biết sai lầm rồi, người không cần ghi hận nàng, người còn nhỏ đâu, về sau sẽ hiểu, dù sao một nhà qua ngày đoạn tháng."

Cốc Vũ gật đầu, "Cha, ta biết."

Tiểu Mãn kêu Lí Đặc Tuyền ăn cơm, chén thô lớn đặt trên bàn gỗ, lúc này cũng không có gì ăn, chỉ có chậu rau dại. Bây giờ đang tháng ba vào xuân, rau dại có chút khô cứng, cũng không đủ dầu, ăn đến miệng dai nhách, Lí Đặc Tuyền nhiều năm không có làm qua việc nhà nông, lúc này Cốc Vũ thấy hắn nuốt xuống mấy thứ này cổ họng rung động liên tục, đáng về chỗ thẹn, phải nhanh một chút nghĩ biện pháp quyết tâm lại nhiều thêm một phần. Nghĩ như vậy, lại nghĩ đến Vương thị đang cho đứa nhỏ bú, mỗi ngày một trái trứng gà cho nàng cũng không chắc có, tâm nàng lại bức thiết hơn.

Tiểu Mãn ăn, nhìn Lí Đặc Tuyền nói: "Cha, Cốc Vũ hôm nay bị Lập Thu xô xuống sông, may mắn đó là chỗ giặt quần áo, coi như nông, được Ngô thím kéo lên, nghe ca nói Ngô thím lúc đó nhảy xuống sông, cũng biến thành một thân ướt sũng, ăn cơm xong, phải qua bên kia một chuyến mới được."

Lí Đặc Tuyền gật đầu, ăn cơm xong mới hoảng, rốt cục mở miệng hỏi nói: "Tiểu Mãn, trong nhà có cái gì?"

Tiểu Mãn chỉ vào bao điểm tâm vừa rồi Lí Hải mang đến, "Là Đại bá mang đến, tuy rằng là nhẹ chút, nhưng còn hơn không, nói vậy Ngô thím cũng sẽ thông cảm."

Lí Đặc Tuyền mang theo điểm tâm và Cốc Vũ ra cửa, chân bước ngắn bước dài trên đường đi tới, đêm thực tối, tối đến không nhìn thấy rõ đường đi. Xa xa thấp thoáng ánh đèn từ nhà thôn dân hắt ra. Không phải mỗi nhà mỗi hộ đều đốt đèn, chỉ có đèn nếu trong nhà chưa làm xong việc hoặc phải chuẩn bị thức ăn cho heo, hoặc là trong nhà có đại cô nương tiểu nàng dâu muốn thêu thùa trợ cấp gia dụng, bằng không, là không được đốt đèn .

Nhà của Ngô thím không xa sân nhà Cốc Vũ, xuyên qua hai ngõ nhỏ lại rẽ phải là tới. Đêm tối như mực, Cốc Vũ nín ống quần Lí Đặc Tuyền, nếu

không nằng không biết mình đang ở nơi nào.

Nhà Ngô thím cũng đốt đèn, trong phòng nói cười, Lí Đặc Tuyền mang theo Cốc Vũ vào cửa.

Trần Bính là ca ca của Tú thẩm Cốc Vũ, là đương gia. Hắn đang làm một cái cuốc dưới ánh đèn, trên đất rải rác những khối gỗ nhỏ, thấy Lí Đặc Tuyền tới, "Tuyền, sao người lại tới đây?"

Ngô thị đang ở khâu vá, như đang sửa lại cái quần cũ, thấy Cốc Vũ bọn họ, cũng cười nói: "Cốc Vũ, không sao rồi."

Cốc Vũ nghĩ Lí Đặc Tuyền cũng không rõ ràng tình huống, nằng cũng không biết lễ tiết, nên bắt chước bộ dáng của Lập Thu lúc này, cũng quỳ xuống, "Ngô thím, cảm ơn người đã cứu ta, trong nhà Cốc Vũ hiện tại cái gì cũng không có, đây là tâm ý nho nhỏ, mong Ngô thím nhận lấy." Ngô thím bỏ việc trong tay xuống, không kịp đứng lên liền đỡ Cốc Vũ, "Ai u, người cô nương này, lễ lớn như vậy ta làm sao chịu nổi, là đồng hương, ai thấy cũng kéo một tay, không cần phải khách khí, a?"

Cốc Vũ cười hì hì đứng lên, thấy Lí Đặc Tuyền yên lặng bắt đầu làm việc, cầm cái cuốc lên, không bao lâu đã làm xong. Trần Bính nâng cái cuốc trong tay, cuốc vài cái, khen ngợi: "Ai, Tuyền người thật có bản lĩnh, ta làm cả đêm cũng chưa xong."

Lí Đặc Tuyền cười cười chà đôi tay, đơn giản nói ngày sau có cần làm gỗ cứ việc đi gọi hắn, lại nói vài câu, liền trở về nhà.

Trần Bính bọn họ lấy bao điểm tâm xem rồi nói: "Mai Hồng, chúng ta cũng không có gì cho nằng, mai mốt xem có gì đưa qua cho nằng đi."

Sáng sớm ngày thứ hai, Trần thị đến nhà Cốc Vũ, nói muốn học thêu hoa cùng Vương thị, mang đến bao điểm tâm nói là tâm ý nho nhỏ, dĩ nhiên là nhận lời. Cốc Vũ cùng Tiểu Mẫn nhìn bao điểm tâm, thất thanh cười. Điểm

tâm này lúc trước tỷ muội các nàng dùng dây cỏ bện buộc xơ xài, cố ý giấu xuống dưới, mặt khác dùng sợi tơ tinh tế bày lên trên, lại làm một cái nút thông long để dễ xách. Bây giờ cái nút kết còn ở đó, chỉ là giấy phía dưới lệch qua một ít, điểm tâm đi một vòng lại trở lại, Cốc Vũ cười cười: "Tỷ, điểm tâm đó đừng mang ra ngoài, bằng không lại chuyển vài vòng như vậy, nói không chừng bị hư luôn."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Khéo Bán Thùng Gõ

Cách một ngày, đó là hai mươi, phiên chợ.

Cốc Vũ một lòng tính toán làm chút gì, dĩ nhiên một hai đội đi theo Lí Đặc Tuyền. Thời tiết càng ấm, Lí Đặc Tuyền thấy Cốc Vũ đã khoẻ hơn, cũng đáp ứng.

Trên đất là thùng chậu gõ Lí Đặc Tuyền làm, hẳn có chút do dự, cầm lấy máng heo lại buông xuống, không biết nên mang theo cái gì.

Cốc Vũ trong lòng rõ ràng, mấy phiên chợ qua, Lí Đặc Tuyền bán nhiều nhất là chậu, ngẫu nhiên bán một cái thùng, những cái khác không có người hỏi qua, hộp đựng thức ăn gà đại khái là không có người hỏi đến, có người không cần tới thau chậu, máng heo càng khó bán hơn, quá ít nhà nuôi heo.

Thấy Lí Đặc Tuyền như thế, Cốc Vũ trong lòng nảy lên một ý niệm, nói: "Cha, đều mang theo đi, không chừng đều bán được."

Lí Đặc Tuyền ngẫm lại, gật đầu, hẳn không biết Cốc Vũ nghĩ cái gì, "Vạn nhất có người lần này cần mua, dù sao có sức, đều mang đi thôi."

Vì thế cuối cùng, mỗi thứ đều mang theo một cái, còn mang theo hai cái chậu hai cái thùng, mọi thứ lủng củng có chút khó khăn, Lí Đặc Tuyền ở bên trong chọn, Cốc Vũ cũng mang theo thùng nhỏ của mình.

Lí Đặc Tuyền buồn cười, "Cốc Vũ, người mang cái này làm cái gì? Cũng không phải đi chơi, đến lúc đó còn phải mang về."

Cốc Vũ cười thầm trong lòng, đã định mang đi, đương nhiên muốn bán đi, không có đạo lý mang trở về, nhưng nàng không biết ý tưởng đó có làm được hay không, nên không nói mạnh miệng được, miễn cho hy vọng quá lớn thất vọng càng nhiều hơn, đành phải tìm cớ: "Không quan trọng, dù sao ta cũng mang bức tranh thêu của tỷ tỷ đi bán, vạn nhất cha bán hết đồ, lúc trở về cũng có thể dùng để đựng đồ."

"Thùng nhỏ như vậy có thể đựng cái gì a." Tuy nói như thế, Lí Đặc Tuyên vẫn không nhiều lời, mang theo Cốc Vũ ra đi.

Trên đường, một người lớn mang theo thùng lớn, một tiểu cô nương đi một bên, cũng mang theo thùng nhỏ. Bên đường là chiếc xe trâu mệt mỏi dừng lại nghỉ tạm, thấy 2 cha con có chút buồn cười, "Này tiểu cô nương sao có thùng đẹp như vậy, thật có khuôn có dạng." Ánh mắt nhìn Cốc Vũ, rồi đánh giá đồ trên người Lí Đặc Tuyên: "Kia thùng gỗ lớn nhìn cũng tốt, vừa thấy biết là gia đình, thứ này coi bộ rắn chắc."

Mỗi khi nghe có người nói như vậy, Cốc Vũ lại thấy nhẹ nhàng hơn, nghĩ hôm nay nếu bán hết thì thật tốt.

Cốc Vũ cố ý lấy cớ mình có chút mệt mỏi, Lí Đặc Tuyên cũng chỉ nghe nàng, vì thế có nhiều người đi cùng đường, thấy họ liền hỏi, "Thùng của các người thật tốt, ai làm?"

Lúc này, Cốc Vũ ra mặt: "Đây là cha ta làm, chúng ta ở tại Đào trang, cha ta ở trong thành làm gia cụ, vừa về thôn trang, liền làm mấy thứ này bán, đại bá, người nếu cần thùng, đến nhà ta mua, vào thôn hỏi là biết."

Nghe nàng nói như vậy, người đi đường đều thấy thú vị, "Đúng vậy, nhưng ta không cần, nhà cách vách Đại Trụ bị đột nên không rảnh tập hợp, đến lúc đó ta kêu hân đến nhà người mua."

Lí Đặc Tuyên thấy người đi xa, cười hề hề nói: "Cốc Vũ, vậy mà người cũng nghĩ đến được a, làm cho người ta tới cửa mua."

Cốc Vũ le lưỡi, có vài phần năm chắc giọng điệu cũng tăng lên không ít: "Cha, ngài ngẫm lại, chợ năm ngày mới họp một lần, nếu người cần đi nơi nào mua. Lần trước ta đi theo đi cũng thấy, thứ này bán không chạy, nói không chừng muốn mua cũng không đúng lúc, cái này gọi là quảng cáo."

Cốc Vũ nói xong liền hối hận, quảng cáo hai chữ liền nói ra miệng, may là Lí Đặc Tuyền không để ý. Nàng thấy đi chậm Lí Đặc Tuyền có chút mệt mỏi, bước chân liền nhanh hơn, "Cha, chúng ta nhanh chút, gần tới chợ rồi, ta muốn đi ăn bánh gạo."

Lí Đặc Tuyền đã có kinh nghiệm, tìm được chỗ bày bán, Cốc Vũ cầm bức tranh thêu, nghĩ thừa dịp này đi bán, dù sao nàng cũng biết cửa hàng thêu đó. Lí Đặc Tuyền không chịu, "Cốc Vũ, người đông lắm, coi chừng đi lạc, lần trước có Cẩm Hiên, chờ cha thu quán chúng ta lại đi."

Cốc Vũ nghĩ dù sao cửa hàng ở chỗ đó, sẽ không chạy mất, gật đầu đồng ý, dù sao bán thùng trước quan trọng hơn.

Nàng cố ý đem hai cái thùng nhỏ để xa ra, cho dễ thấy một chút, ngẫm lại vẫn là không đủ, liền đem chậu úp xuống, đặt thùng nhỏ ở trên, máng heo cũng bày lên trên, triển khai tư thế buôn bán.

Cứ như vậy, mấy chậu thùng được bày ở giữa, liền dễ thấy hơn nhiều, thấy người đi qua nàng liền kéo ra giọng kêu: "Đến xem, đến xem, chậu thùng mua 2 tặng 1, thùng khắc hoa đẹp a——" Cốc Vũ chưa từng buôn bán, tuy rằng đi qua chợ, nàng căn bản không biết người khác rao hàng thế nào, chỉ tùy tiện kêu lên vài câu.

Lí Đặc Tuyền sững sờ, vội kêu Cốc Vũ, "Cốc Vũ a, mua 2 tặng 1 sao được a, bán đi hai cái, còn muốn đưa một cái..."

Cốc Vũ trong lòng đều có tính toán, nhưng không có cách trả lời Lí Đặc Tuyền, bởi vì một đám người đã xông tới, "Tiểu cô nương, chậu này mua 2 tặng 1 sao?"

Cốc Vũ giòn tan đáp: "Chính là mua 2 tặng 1, thùng chậu này đều là tốt nhất, mua một cái chậu thùng, mua hai cái sẽ đưa một thùng khắc hoa nhỏ hơn, có thể để con gái hoặc trẻ con trong nhà sử dụng."

Có người mang thùng nhỏ lên xem, "Thùng đẹp thì có đẹp, chính là không có tác dụng gì."

Một đứa nhỏ trên đường thấy thùng nhỏ vội kêu, "A, cha, ta muốn thùng!"

Cốc Vũ trong lòng lo lắng, đứa nhỏ nông thôn không có bao nhiêu đồ chơi, còn muốn phụ người trong nhà làm việc, Lập Thu lúc trước yêu thích thùng này không buông tay, lúc này thấy người khác nói như thế, nàng tiếp nói: "Làm sao lại không tác dụng gì, thùng này vừa khéo hợp với trẻ con chúng ta dùng, như hắc lớn như vậy, có thể cầm thùng đi chơi, lại có thể giúp trong nhà làm chút chuyện, tạm thời bất luận làm cái gì đều được, so với cả ngày chơi ngoài đường còn tốt hơn."

Lời này Cốc Vũ do trải qua thực tế mới nói, quả nhiên, có người động tâm, "Cũng đúng, ta gọi con ta làm cái gì hắc đều không làm, mua cho hắc cái này, hắc dù sao cũng phải tìm việc làm, ta liền bớt lo."

Cốc Vũ nói: "Chậu thùng một cái hai mươi văn, người là muốn hai cái chậu, hai cái thùng hay là muốn một cái mộc chậu thêm một cái mộc thùng?"

Lí Đắc Tuyên ở một bên xem Cốc Vũ buôn bán, có chút giật mình, bất quá cũng không nói gì thêm.

Người muốn mua lại do dự, "Sao mắc như vậy, không phải là không có người bán, người ta bán một cái chậu nhiều lắm là mười tám văn, cái này mười lăm văn là được."

Lời này Cốc Vũ cũng không có quá để ý, "Ngài nếu ngại mắc, cũng nhìn xem tay nghề, có thể so hàng a, nhìn xem loại gỗ, tay nghề, thật sự rắn chắc, dùng bao lâu cũng không thể rỉ nước."

Tuy nói như vậy, người nọ vẫn không muốn mua ý niệm, lắc đầu đi.

Người khác muốn mua chậu thùng, còn có một đứa nhỏ quần quít, vừa cẩn thận xem qua mấy nhà, cuối cùng khẽ cắn môi, đi đến sạp Cốc Vũ, "Đại huynh đệ, có thể bớt giá hay không."

Lí Đắc Tuyền sợ Cốc Vũ bán giá cao, nghe người ta hỏi, liền mở miệng, "Bớt người 5 văn."

Cốc Vũ đau lòng, vậy là mất 5 văn tiền, cái này, hán tử cũng không nói nhiều, lấy ra ba mươi lăm văn liền mua, đứa nhỏ được thùng nhỏ, cầm đi, còn không ngừng vuốt ve hoa văn.

Mỗi đầu tiên thành công, Cốc Vũ rất cao hứng, đồng thời cũng oán trách Lí Đắc Tuyền hai câu: "Cha a, 5 văn tiền có thể mua 5 cái bánh gạo hai chén cháo, còn có thể mua non nửa cân thịt, lần này, cái gì đều không có."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Bán Hết

Lí Đắc Tuyền thấy Cốc Vũ cảm rằm hăn bán rẻ 5 văn tiền, vừa gãi đầu vừa nói: "Ba mươi lăm văn là được rồi, ai cũng không dễ dàng. Ta nhiều lần bán mười lăm văn một cái, Cốc Vũ, người từ nơi nào học được cách mua bán như vậy?"

Cốc Vũ chỉ một lòng lo thế nào đem đồ bán đi, không ngờ khiến cho hăn hoài nghi, nàng cười cười, "Lúc trước ta cả ngày sinh bệnh, không phải ngài đặt ta ở trong tiệm sao, ta thấy sư công bán này nọ như vậy, còn có đổi diện nhà chúng ta này hàng, cũng thường tặng thêm đồ, rất dễ dàng bán đi."

Lí Đắc Tuyền vui vẻ cười không ngừng: "Ta không có chú ý, làm khó người còn nhỏ tuổi mà nhớ được nhiều như vậy."

Cốc Vũ thấy Lí Đắc Tuyền tin, lại rao to, lúc này đã cải biến: "Ai, chậu thùng máng heo tốt nhất đây, mua một bộ đưa máng heo còn đưa thùng khắc hoa"

Đây là Cốc Vũ kịp thời điều chỉnh, trên đất chỉ có một thùng và một cái bồn, hơn nữa máng heo hộp thức ăn gà mỗi thứ một cái, nàng không muốn đem mấy thứ này về, liền như vậy kêu, còn không có ai, nàng lặng lẽ nhìn Lí Đắc Tuyền nói: "Cha, người ngàn vạn lần không cần nói giá lung tung, muốn nói không dễ dàng chúng ta hiện tại không dễ dàng nhất, ta còn muốn mua cho nương này nọ ăn, đợi đến khi Hạ Xuyên có thể ăn cơm, không thể để hăn chỉ ăn dưa muối không"

Nghe như vậy, Lí Đắc Tuyền không nói chuyện nữa.

Cốc Vũ trong lòng tính qua, một cái hai mươi văn, bồn thùng cộng lại là bốn mươi văn, máng heo là hai mươi lăm văn, cộng lại xem như sáu mươi lăm văn, hộp đựng thức ăn gà tám văn một cái, lúc này nếu bán đi, gặp người cần, còn có chút hấp dẫn.

Người đến người đi, nhưng không nhiều người coi chậu bên này, nếu không cần, ai cần dạo bên này.

Cốc Vũ không nôn nóng, khụ ho khan vài tiếng, lại rao to lên, ánh mắt của nàng thủy chung khóa ở những người dạo phố, bởi vì người muốn mua một lần nhiều như vậy không nhiều.

Rốt cục thấy một nhóm phụ nữ đi tới, cười nói đi về phía Cốc Vũ, "Ai u, tiểu cô nương này giọng trong trẻo quá, thật xa đã nghe thấy, nhưng bán thế nào?"

Cốc Vũ trước đó đã nghĩ qua giá bán, "Chậu thùng, hai mươi văn một cái, máng heo hai mươi lăm văn, nếu mua 3 cái, tặng một hộp thức ăn gà, lại đưa một cái thùng nhỏ khắc hoa, liền tính là mua 3 tặng 2, tổng cộng là sáu mươi lăm văn."

Mấy vị phu nhân tại kia nghĩ tới nghĩ lui, "Này khắc hoa thùng thật muốn mua cho khuê nữ ta, chỉ là ta chỉ định mua cái máng heo, hai mươi lăm văn biến thành sáu mươi lăm văn, cũng nhiều lắm."

Một vị khác cũng nói: "Ta định mua cái thùng, một cái hộp đựng thức ăn gà, như vậy vốn là hai mươi tám văn, trả giá hai mươi lăm văn có thể mua được, mắc như vậy, đương gia khẳng định không đồng ý."

Nói tới lui đều nói thùng nhỏ khắc hoa hiếm thấy, còn hỏi Cốc Vũ: "Có thể bán cái thùng nhỏ kia cho ta?"

Cốc Vũ vội lắc đầu, lại cho ý kiến, "Thím, mười dặm tám thôn đều là hương thân, ta đề nghị thế này, người muốn mua máng heo, nàng muốn

mua là hộp thức ăn gà cùng thùng, các người hợp nhau, người lại mua luôn một cái chậu, về dùng sao cũng được, thêm một cái bồn cũng sẽ không hao hụt gì, như vậy người muốn một cái máng heo thêm một cái bồn, bốn mươi lăm văn là được, còn đưa người cái thùng khắc hoa, đồ hiếm lạ a, còn nàng kia, vốn là hai mươi lăm văn mua thùng cùng hộp thức ăn gà, hiện tại vừa đúng hai mươi văn là được, nơi nào mua bán tiện nghi như vậy? Các người hai người, một người được thùng nhỏ, một người tiết kiệm tiền, coi như hai người đều có lợi."

Cốc Vũ nghĩ thầm, có thể mua máng heo, trong nhà nhất định nuôi nhiều heo, ít nhất có thể xem như nhà bậc trung hoặc thượng đẳng. Nhìn phụ nhân trang điểm cũng lưu loát, càng thêm năm chắc, vì thế liền ra cái chủ ý, dụ mua máng heo còn mua thêm cái chậu.

Vai phụ nhân ở nơi đó bàn luận, "Không sai, đáng giá, hai mươi văn chiếm được một cái thùng còn có một hộp thức ăn gà." "Cũng không sai, chẳng khác nào ra hai mươi văn, mua một cái chậu thêm một cái thùng nhỏ, cho khuê nữ người dùng, đẹp, mang đi bờ sông giặt quần áo cũng gọn nhẹ, thùng lớn không tiện dụng, chậu không dễ lấy, thùng nhỏ này tiện hơn." "Còn khắc hoa nữa, thật sự là không dễ dàng, xem này thợ khéo, ngay cả trong nhà địa chủ cũng tìm không ra vật như vậy."

Mua đồ, phụ nữ thường không có chủ ý, hơn nữa người chung quanh nói như vậy, càng cảm thấy đáng, "Được, cô nương, ta mua. Mà thật là đồ tốt không?"

Cốc Vũ gật đầu cam đoan: "Thím, chúng ta ở Đào trang, cha ta trước kia khắc hoa cái gì đều làm qua, chính là gia gia nãi nãi lớn tuổi mới hồi hương, đều là bán cho hương thân, tuyệt đối sẽ không lừa người, nếu xài không tốt, cứ việc đi đào trang tìm chúng ta, vừa hỏi sẽ biết. Chúng ta ở Đào trang một nhà làm nghề mộc, nếu sử dụng tốt, cũng giới thiệu hương lân, đến nhà chúng ta mua tính tiện nghi một chút."

Lời này vừa ra, phụ nhân không chỉ có yên tâm, còn nhớ ra: "Nga, chính là nhà của Nguyệt Nga đi, ta nói thế nào có chút nhìn quen mắt, chúng ta biết, nhà của Nguyệt Nga xây tốt lắm, đều là vị huynh đệ này ở trong thành làm gia cụ, tay nghề gia cụ làm mấy thứ này, chúng ta còn lo lắng gì nữa."

Phụ nhân mua hộp thức ăn gà cũng khen: "Ta đang nói khuê nữ nhà ai cũng không lanh lợi như vậy, thì ra là trong thành trở về, thật tốt, vị cô nương này..."

"Là người trong thôn Đại cô cô, kêu ta Cốc Vũ là được."

"Tên này cũng trôi chảy lắm, Cốc Vũ, mới có mấy tuổi đã buôn bán, Nguyệt Nga thật sự may mắn."

Mấy người nói xong rồi đi.

Thoáng chốc liền yên tĩnh. Cốc Vũ nghĩ rằng, khó trách người khác đều nói người ở Liễu Bá Tử giàu có, cái này coi như là thêm kiến thức, người khác còn nói bọn họ có tài lộ, lúc nói còn che miệng cười, Cốc Vũ trong lòng thắc mắc, lúc này nhìn thấy vài vị phụ nhân, cùng với phụ nhân ở thôn trang khác cũng không có gì bất đồng, cười lắc đầu, nghĩ mình vớ vẩn.

Mọi thứ đều bán xong rồi, tổng cộng một trăm văn, không nhiều lắm cũng không ít, cô đơn thừa lại hai cái đòn gánh.

Lí Đắc Tuyền như còn không rất tin tưởng chuyện thật trước mắt, "Sao buôn bán lại trở nên dễ dàng như thế?"

Cốc Vũ cầm bức tranh thêu, cùng Lí Đắc Tuyền đi hàng thêu, lão bản nương cười hì hì nghênh đón, "Vị cô nương này, cuối cùng người cũng tới, ta hồi hận không có hỏi nhà người ở đâu, các vị phụ nhân suýt chút nữa đem ta đánh chết."

Cốc Vũ nghe vậy, rất cao hứng, "Thêu thùa tuy chậm nhưng rất tinh tế a, ta đã nói lão bản nương ngài thu bức tranh thêu của chúng ta bảo đảm các người cửa đều bị khách nhân đập đổ."

Lão bản nương cười toe toét, vừa châm trà cho Cốc Vũ vừa xem khăn hầu bao, lần trước cũng không có đãi ngộ như vậy. Cốc Vũ rao một buổi sáng, cũng có chút mệt mỏi, không khách khí uống trà, tổng cộng ba cái hầu bao hai khan điều, hầu bao mười tám văn một cái, hai khăn điều hai mươi văn.

Cốc Vũ đã sớm tính ra, "Lão bản nương, hầu bao năm mươi bốn văn khăn hai mươi văn, tổng cộng bảy mươi bốn văn, lão bản nương nếu cảm thấy tốt, cho thêm một văn, nghe qua tốt chút, bảy mươi bốn bảy mươi bốn nói ra không xuôi tai."

Lão bản nương đánh bàn tính, trong lòng tự nhiên có tính toán khác, hầu Tam thâm nhà Bao Đình Trường trả đến bốn mươi văn, nàng tự nhiên là đáp ứng , "Được, liền bảy mươi lăm văn, các người đi lại cũng không có phương tiện."

Từ cửa hàng thêu ra, Cốc Vũ nghĩ đến tiền trên người Lí Đặc Tuyền, tổng cộng một trăm bảy mươi lăm văn, liền vui vẻ nở nụ cười, nếu mỗi lần đều có thể bán được một trăm văn, nói không chừng để dành không bao lâu, có thể đủ một lượng bạc!

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Ngày Lành

Này nọ đều bán xong, Cốc Vũ nhìn chăm chăm Lí Đặc Tuyền, sợ tiền rút cũng sợ có kẻ trộm, thoát nhìn có chút kỳ quái.

Hai người đi mua vài thứ, không có lương thực, phải đi mua một gói gạo lúc to, lại mua thêm mấy cân gạo tẻ dành riêng cho Vương thị, lấy hai mươi tám văn mua một con gà, Cốc Vũ tính thầm, cũng còn lại một trăm lẻ sáu văn, Lí Đặc Tuyền thấy Cốc Vũ có vẻ mệt, "Cốc Vũ, nếu không đi ăn một chút gì rồi mới trở về?"

Cốc Vũ tính tiền, bản năng lắc đầu, sau đó thấy Lí Đặc Tuyền lại có chút đau lòng, trên đường chọn này nọ, bây giờ vừa xách gạo lại mang gà, trong bụng cha trống rỗng nàng cũng không chịu nổi, liền ra chủ ý: "Cha, nếu không chúng ta mua hai cái bánh gạo, vừa đi vừa ăn, chỉ có hai văn tiền."

Lí Đặc Tuyền nhìn Cốc Vũ, "Hay là, Cốc Vũ người ăn cháo, cha ăn một cái bánh gạo là được, cũng gần nhắc chân liền đến."

Cốc Vũ lắc đầu, tự chạy tới mua hai cái bánh gạo, ăn vội nửa cái, thừa lại đều đưa Lí Đặc Tuyền, "Cha, ngài ăn thêm một chút, ta muốn dành bụng buổi tối uống canh gà."

Lí Đặc Tuyền cũng chỉ ăn một cái, thừa lại đưa Cốc Vũ cầm, hai người đi.

Bởi vì đồ đều bán hết, trong lòng cao hứng, Lí Đặc Tuyền nói nhiều hơn. Nói muốn thừa dịp chưa cấy mạ đi lên núi chặt một ít cây, cùng với số gỗ còn lại ở nhà tranh thủ làm thùng chậu, đem bán lấy tiền dành dụm một ít,

có thể cho Hạ Xuyên ăn thêm chút đồ ngon, tiền học phí cho Kinh Trập đến mùa thu đại khái cũng có thể đủ, mua cho Tiểu Mãn Cốc Vũ thêm hai thân áo đơn.

Cốc Vũ nghe kế hoạch của Lí Đắc Tuyền, có chút cảm khái. Nàng lại một lần nữa cảm nhận được tầm quan trọng của tiền, trong nhà nhiều chỗ cần dùng đến tiền, dù có hy vọng, nhưng nàng cảm thấy tiền đến quá chậm, tuy rằng Lí Hà thị thời gian này không đến, ai biết được khi nào nàng nghĩ ra biện pháp đòi tiền, như vậy không được, Cốc Vũ nhìn Lí Đắc Tuyền, nghĩ tiền để hăn giữ sợ là rất không an toàn.

Đường không xa, rất nhanh đã đến bờ sông, Lí Đắc Tuyền thấy trong vườn có nước chảy vào, nhìn quanh xem bao gạo nên để chỗ nào, để trên đất sợ dơ. Cốc Vũ đem 2 cái đòn lớn nhỏ để song song trên mặt đất, đặt bao gạo lên trên, Cốc Vũ vịn bao gạo, Lí Đắc Tuyền đi vào vườn.

Mùi bùn đất bốc lên, Cốc Vũ nhàm chán ở nơi đó xem, Lí Đắc Tuyền làm việc nhà nông không quá thuần thục, hăn đào hai cái lỗ hổng ở bờ ruộng, cho nước chậm rãi chảy ra ngoài, dùng chân dậm đất chỗ đó xuống. Trong vườn nước không còn nhiều, phù sa đọng từng đồng trong vườn. Có hai đụn đất cao nhông, mới đầu nàng không để ý, đứng một chỗ có chút nhàm chán, thấy một đồng đen thui lốm đốm lỗ, "Cha, đó là cái gì vậy?"

Lí Đắc Tuyền dậm đất xong, nghỉ ngơi một chút, bờ ruộng thật chỉnh tề, ngẫu nhiên vài cánh lá khô lác đác rơi xuống, Lí Đắc Tuyền thuận tay lượm lá ném Cốc Vũ đang đứng trên đường, mang theo bùn đất, thấy Cốc Vũ chỉ vào gì đó, chạy tới: "Đây là cá chạch, thiếu nước bùn, tất nhiên trong đất chết khô."

Cốc Vũ bắt chắp gạo, nắm cá chạch lên, "Cha! Đây không phải là cá chạch sao? Sao người thế nào không bắt nấu canh cho nường ăn a?"

Lí Đặc Tuyền trợn tròn mắt, lạ lùng nhìn Cốc Vũ: "Cốc Vũ đừng nói bừa, cá chạch ăn bùn phần gì đó làm sao ăn được, người nếu muốn ăn cá, chờ cha có rảnh ra suối bắt cho người ăn. Bắt quá cá làm phiền phức, một ngày đều không bắt được bao nhiêu, có lúc không có."

Cốc Vũ cố nén nổi mừng vui trong lòng, hỏi kỹ, "Cha, người trong thôn chúng ta không ăn cá chạch sao?"

Lí Đặc Tuyền khẳng định đáp: "Hôi tanh mùi bùn, lại giống rắn, đâu có ai ăn cái này!"

Cốc Vũ tim đều muốn nhảy ra ngoài, gắt gao nhìn chăm chăm trong vườn, nghĩ rằng, thật không ngờ, đồng ruộng rộng lớn về sau không phải là của mình ăn trọn sao? Còn muốn lo lắng gì nữa? Ánh mắt nhìn chăm chăm, phảng phất trong vườn cá chạch đều hiện ra, nàng cùng Kinh Trập vài người cùng nhau bắt từng thùng mang về nhà...

Lí Đặc Tuyền lắc lắc Cốc Vũ: "Như thế nào? Nhìn chăm chăm đất bùn có cái gì đẹp mắt?"

Cốc Vũ tặc tặc cười, cân nhắc, không nóng lòng thuyết phục Lí Đặc Tuyền, lắc đầu, "Cha, ta suy nghĩ một mảnh ruộng lớn như vậy có thể có bao nhiêu lúa, đến lúc đó chúng ta sẽ không cần mua gạo."

Lí Đặc Tuyền đang rửa chân ở vũng nước trong ruộng, cười hề hề nhìn ruộng lúa, phảng phất như thấy được hy vọng tương lai, "Ta không biết, nhưng ta nghĩ, phải là đủ cho chúng ta ăn, lúa cắt bỏ, còn có thể trồng lại một lần, chúng ta có hai mảnh ruộng nước khoảng 3 mẫu, một lần cấy ăn nửa năm chắc không có vấn đề đi."

Cốc Vũ theo Lí Đặc Tuyền câu chuyện, lại nghĩ tới một cái biện pháp kiếm tiền, "Cha, chờ chúng ta lúa thu gặt, không chỉ có gạo còn có khoai, chúng ta có thể nuôi heo, heo là nguồn tiền của thôn trang, đến lúc đó chúng ta tốt rồi."

Lí Đắc Tuyền đáp: "Đúng đúng đúng, nhà chúng ta Cốc Vũ giỏi nhất, tỷ tỷ người nói không sai, một bà quản gia nhỏ."

Người nói vô tâm người nghe cố ý, Cốc Vũ bị Lí Đắc Tuyền nói một câu như vậy bưng tỉnh, mình bây giờ tuy rằng vóc người còn nhỏ, thân thể cũng không tốt lắm, chỉ là quản một nhà vẫn có thể làm được, ít nhất sẽ không vì mềm lòng như cha khiến nhà khốn cùng đến nông nỗi này, ngày sau mình quản gia, phải đảm bảo cuộc sống người nhà, bọn họ sẽ không bắn khoăn nhiều như vậy, một đường cầm đòn gánh nhỏ, Cốc Vũ một đường nghĩ, càng ngày càng cảm thấy ý nghĩ của mình có thể làm.

Trong viện, tràn đầy khoan khoái không khí.

Tất cả đều bán đi, tự nhiên là vui sướng, Vương thị cũng ra nhà chính cùng mọi người, Hạ Xuyên gương miệng không có cái răng nào cười, không ngừng chảy nước miếng, hết thấy đều biểu hiện dấu hiệu một cuộc sống tốt đẹp. Lí Đắc Tuyền giết gà, Kinh Trập ở trong phòng viết chữ, Tiểu Mẫn ngồi ở một bên thêu, Vương thị đùa với Hạ Xuyên, Cốc Vũ chạy tới chạy lui bận rộn, lúc nhóm lửa, lúc lại đi tới nệm Hạ Xuyên, ngẫu nhiên đánh giá bức tranh thêu của Tiểu Mẫn.

Cốc Vũ luôn mang theo một tia khẩn trương sung sướng, nghĩ ngày sau trong nhà mình có thể thường ăn cá chạch, phỏng chừng sắc mặt Tiểu Mẫn sẽ hồng hào hơn, Lí Đắc Tuyền làm việc sẽ khoẻ hơn, muốn bọn họ nghe mình, mình phải quản gia mới được, nàng kiên định nghĩ, đúng, quản gia!

Rất nhanh là có thể ăn cơm, Cốc Vũ chung quanh kêu: "Nương, ăn cơm, tỷ tỷ ăn cơm, ca, ăn cơm."

Một bên kêu đi qua một dãy cửa phòng Kinh Trập, cửa khép hờ, nàng đẩy vào, thấy Kinh Trập cùng An Cẩm Hiên hai người đang dựa bàn viết chữ, thấy Cốc Vũ vô, hai người giật mình nhảy dựng, Kinh Trập đem trên bàn che lại, "Cốc Vũ, ăn cơm?"

Cốc Vũ muốn xem bọn hăn làm trò quỷ gì, thấy Kinh Trập rõ ràng chột dạ, viết cái gì đây? Nàng không hỏi bọn họ, tiếp tục nói: "Cấm Hiên ca, hôm nay cùng nhau ăn cơm đi, cha ta giao đãi qua, chúng ta mua gà."

An Cấm Hiên lắc đầu, nói cái gì cũng không đi, Lí Đắc Tuyên lại mời cũng không đi, hăn kiên trì ăn một mình, chờ Cốc Vũ bọn họ không có cách nào lôi kéo đành phải ăn cơm, hăn mới lấy ra một cái bánh bột ngô, chậm rãi ăn, ngẫu nhiên nhìn qua cửa phòng ra bên ngoài, vẻ mặt cô đơn.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Tiểu Đường Gia

Ăn cơm xong, Cốc Vũ kéo Tiểu Mẫn đi rửa chén, "Tỷ, ta hôm nay rất mệt, chúng ta cùng nhau rửa chén đi."

Vương thị nhìn khuê nữ của mình đau lòng, "Tiểu Mẫn đi thôi, Cốc Vũ hôm nay đi bộ không ít, vả lại thuê thừa cũng không gấp."

Tiểu Mẫn chỉ vào trán của nàng, giận dữ: "Nương, người che chở nàng, nàng tinh linh đâu, vừa rồi còn giống bướm bướm chạy khắp phòng, bây giờ nói mệt mỏi?"

Tuy nói vậy, Tiểu Mẫn cũng bắt tay vào việc, nhanh nhẹn thu thập bàn ăn. Cốc Vũ đem canh gà, cảm giác vẫn còn nóng, vô phòng của Kinh Trập và An Cẩm Hiên, thấy An Cẩm Hiên một mình ngồi trước cửa sổ, trầm tư không biết đang nghĩ gì, ánh sáng yếu ớt xuyên qua song cửa sổ chiếu lên người hắt, tuổi yên Cẩm Hiên còn nhỏ nhưng đã có chút tang thương.

Cốc Vũ cầm chén đặt lên bàn trước mặt An Cẩm Hiên, hắt vội đứng lên, "Ta, ta ăn qua ..."

Cốc Vũ cảm hắt, đẩy hắt ngồi xuống ghế, "Cẩm Hiên ca, người ăn là phần của người, đây là của nhà ta, ăn mau đi, không cho cơm người đâu, chỉ là một chén canh, uống nhanh chút, ta còn muốn rửa chén. Người cũng thật sự là quái, lúc Nhị thúc đi công việc cho người theo chúng ta cùng nhau ăn, người khăng khăng ăn một mình, một người nấu cơm tốn nhiều củi lửa..."

An Cẩm Hiên đột nhiên ngượng ngùng, chưa có người đối tốt với hẳn như vậy, bình tĩnh nhìn canh gà.

Cốc Vũ không biết nói gì, liền cười, "Cẩm Hiên ca người lúc trước còn cho chúng ta gà rừng, một chén canh gà thì tính cái gì, nhanh chút uống xong đi."

An Cẩm Hiên cũng không lại khách khí, đi lại, cổ họng động đậy, uống hết đưa bát cho Cốc Vũ, lấy mu bàn tay lau khóe miệng.

Cốc Vũ cười một tiếng, "Gọi người nhanh chút uống cũng uống a, xem người cũng không có ngốc như vậy a? Ha ha."

Cốc Vũ đi ra ngoài, An Cẩm Hiên khóe miệng nhếch lên, mang theo ý cười.

Bên này, Tiểu Mãn ngồi trên đất rửa chén, Cốc Vũ đem bát bỏ vào chậu, tâm tư còn tại tờ giấy trên bàn, nghĩ vừa rồi thừa dịp An Cẩm Hiên uống canh gà nhìn xem, không ngờ hẳn uống quá nhanh, không kịp xuống tay.

Tiểu Mãn cười cười: "Cẩm Hiên uống?"

Cốc Vũ gật đầu, nhìn Tiểu Mãn rửa bát, nàng ngồi trên đất, lặng lẽ nói: "Tỷ, người có biết chúng ta hôm nay buôn bán lời bao nhiêu tiền không?"

Tiểu Mãn thấy Cốc Vũ đề thấp thanh âm thần bí cười hề hề, "Người lợi hại! Cha vừa rồi cũng khen người, này nợ đều bán còn lại không ít tiền."

Cốc Vũ dùng răng nanh cắn cắn môi, nhiên sau vụng trộm tiến đến bên tai Tiểu Mãn: "Tỷ, người nói chúng ta đến quán gia thế nào?"

Tiểu Mãn cầm bát dơ trong tay, kinh ngạc nhìn Cốc Vũ: "Vấn đề này ta cũng từng nghĩ qua, nương phải coi Hạ Xuyên, cha quán gia không tốt, lại nói, vạn nhất người bên kia đến lấy đi."

Đây đúng là nỗi lo của Cốc Vũ, nàng kiên định nói: "Tỷ, lúc trước khi ta sinh bệnh, thường xem sư công buôn bán, tuy rằng ta không đánh bàn tính, nhưng biết tính số, lại còn có ca ca, chúng ta cùng nhau quản gia, người nói thế nào?"

Tiểu Mãn lo lắng, "Nếu không, chúng ta đến hỏi ý của nương?"

Cốc Vũ đẩy Tiểu Mãn: "Ta đổ nước rửa chén, người theo nương thương lượng."

Tiểu Mãn vẩy bọt nước trên tay, lau vào ống quần, vào nhà ôm Hạ Xuyên, lắc lư đùa một trận, rồi mới mở miệng: "Nương, muốn thương lượng với người một chuyện."

Cốc Vũ rửa nốt chén đĩa, đi vào xem Tiểu Mãn cùng Vương thị thương lượng thế nào, thấy Vương thị không nói gì, đi trong phòng lấy ra một túi tiền, "Khuê nữ, người cần phải suy nghĩ cẩn thận, quản gia không là việc nhỏ, các người cũng không cần trách cha người thiên vị bên kia, trong lòng hắc hắc."

Đang nói, Lí Đặc Tuyên cũng đi lại, thấy Tiểu Mãn cầm xâu tiền, lại nghe Vương thị nói Tiểu Mãn muốn xen vào việc nhà, hắc tất nhiên không có gì lý do phản đối, chỉ là không đầu không đuôi nói một câu, "Tiểu Mãn người cũng lớn, lần sau không thể như vậy, a?"

Tiểu Mãn đỏ mặt, biết Lí Đặc Tuyên nói nàng làm lớn chuyện, hàm hồ lên tiếng, lui về trong phòng.

Cốc Vũ cũng vào cửa, theo Tiểu Mãn tiếp nhận xuyên tiền, biết là một trăm văn, nàng bỏ vào một cái cái bình, cùng Tiểu Mãn nói: "Tỷ, chính là tiền vốn của chúng ta về sau, đến lúc đó ta muốn học viết chữ, là có thể làm sổ sách."

Tiểu Mãn không cười, ngược lại có chút trầm ngâm nói: "Chưa từng nghe qua viết chữ vì làm sổ sách, Cốc Vũ a, nương vừa rồi nói với ta, cha lúc trước học nghề mộc, lúc mới bắt đầu cùng sư phụ bị vài năm khổ, cũng không thể làm việc nhà, toàn dựa vào trong nhà giống như học sinh, cho nên cha thường cảm thấy thua thiệt, chúng ta không oán cha, a?"

Cốc Vũ trong lòng cảm thấy thua thiệt là một chuyện, người bên kia lấy đủ cơ muốn này nọ lại là một chuyện khác, mặc dù lúc trước cha không vì trong nhà làm chuyện gì, hiện tại cũng không đến mức chính mình ăn không đủ no còn muốn lo cho bên kia, nàng nghĩ như vậy, cảm thấy đem tiền chộp trong tay là ý tưởng sáng suốt.

Ra bên ngoài, Kinh Trập cùng An Cẩm Hiên vẫn ở trong phòng, còn đóng cửa, cũng không biết làm cái gì, có chút ánh sáng chiếu ra. Ở nhà chính, Vương thị cùng Tiểu Mãn, còn có Tứ thẩm Trần thị đang thêu hoa, Vương thị ở một bên chỉ nàng thêu. Trần thị chặc chặc nói ra miệng, sao thế nào cũng học không xong. Miệng hãy còn nhắc tới: "Nha, ánh mắt ta không được, xỏ chỉ còn còn làm rối lên như vậy, ta coi các người thêu trước đã."

Cốc Vũ đối với Tứ thẩm không thể nói rõ cảm giác gì, lúc trước Ngô thím cứu mình, cũng cảm thấy Tứ thẩm rất tốt, nhưng nhìn bộ dáng nàng đến học thêu, không chuyên tâm học, chỉ là nói chuyện, càng không biết nàng muốn làm gì. Cái này giống như đứa nhỏ vô tâm học tập, đứng ở trên bục lão sư vừa thấy liền biết.

Trần thị chăm chú thêu, còn Tiểu Mãn cùng Vương thị không tiếp nói câu chuyện, chỉ lo thêu, nàng cảm thấy không thú vị, bỏ đi, cũng không đi về hướng nhà, Cốc Vũ có chút kỳ quái. Vào cửa nghe Tiểu Mãn nói: "Nương, Tứ thẩm không giống như thêu hoa, mà như là muốn nói, ở nhà nói không được sao? Thực kỳ quái."

Vương thị cười mỉm, "Tứ thẩm người muốn học thì đi qua, xem ra nàng không ngồi yên một chỗ được, chúng ta không quản nhiều như vậy, nếu nàng học chúng ta chỉ, nếu không học cũng thôi." Nói vừa xong, trong phòng Hạ Xuyên khóc, Vương thị vội vàng chạy đi vào.

Tiểu Mãn thêu cũng ngáp, Cốc Vũ kéo ngón tay nàng: "Tỷ, ngày mai lại thêu đi, không vội."

Tiểu Mãn lắc đầu, "Thêu hoa vốn là công việc tốn thời gian, không thể qua loa, một mũi kim một đường chỉ cũng không lừa được người, bằng không bằng gì người ta muốn tranh thêu của chúng ta."

Cốc Vũ miệng cong lên, "Bằng gì, nhà bà ngoại không phải có cửa hàng thêu ở trong thành sao, người ở trấn nhỏ này làm sao thấy qua mặt hàng như vậy, còn không phải muốn cướp, người nha không cần liều mạng, cha càng ngày càng đắt hàng, ngày cũng sẽ tốt lên."

Tiểu Mãn không rõ Cốc Vũ vì sao nói như vậy: "Người không phải chưa từng nghèo qua, hiện ở nhà lương thực dự trữ đều không có, ta nghĩ thêu nhiều một chút, sau này Hạ Xuyên lớn một chút có thể có đồ ngon ăn."

Cốc Vũ bật cười: "Không được, để ta lo, người nha, thanh thần ổn định thêu hoa, hiện tại ta quản gia nghe ta, tóm lại chỉ biết là sẽ tốt, chúng ta đi ngủ đi, ngày mai dậy sớm là được rồi, đang phí dầu thắp đây."

Câu nói cuối cùng đã động Tiểu Mãn, nàng cất đồ thêu đi, rửa cái mặt chuẩn bị nghỉ tạm.

Ngọn đèn tắt, nhà chính có mùi khói bốc ra, từ phòng Kinh Trập và An Cẩm Hiên.

Lúc này, hai người đều ngồi ở bàn, vùi đầu viết, ngọn đuốc tản ra mùi dễ ngửi, toả ra ánh sáng yếu ớt.

An Cầm Hiên buông bút lông xuống, "Kinh Trập, bọn họ đều ngủ, chúng ta cũng ngủ đi, cây đuốc cháy gần hết rồi, lần sau vào núi lại nhiều hái một ít trở về."

Kinh Trập không ngẩng đầu lên đáp: "Đợi chút, ta gần xong rồi." Trên tay tốc độ nhanh hơn một ít, rốt cục đuổi kịp ánh sáng âm đạm gần tàn của cây đuốc buông bút xuống, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hai người đi ra ngoài, đến trong viện rửa bút, rồi vào phòng, Kinh Trập hỏi: "Cầm Hiên, người nói chúng ta viết thực đơn có thể kiếm bao nhiêu tiền?"

An Cầm Hiên nhìn qua, "Hiệu ăn nói muốn nhìn chữ của ta trước, một tờ dán trên mặt cửa, nếu có thể dùng, trả chúng ta mười cái tiền, ngày sau thực đơn liền để chúng ta viết, đánh giá có thể không kiếm được bao nhiêu."

Kinh Trập xem tờ giấy mình viết, gật đầu, "Mười cái tiền cũng không tính ít, bằng Tiểu Mẫn thêu một cái khăn, nếu luôn có cơ hội viết như vậy, nói không chừng đến mùa thu, ta có thể để dành đủ tiền đi tư thực, như vậy cũng không đến mức liên lụy bọn họ, ít nhiều nhờ người Cầm Hiên, ta ra trấn trên không có phương tiện, cũng không thể để phụ thân biết. Ngô đồng cũng đều là người làm ra."

An Cầm Hiên khẽ a, có chút ngượng ngùng, "Người còn theo ta nói cái này làm gì, người không dạy ta văn vẻ sao, lại nói chữ của người đẹp hơn chữ của ta, ta cầm ra ngoài cũng hãnh diện. Lại nói các người là người một nhà, có cái gì liên lụy không liên lụy, chính là không muốn cho cha người đã biết, lại đánh người."

Khuôn mặt Kinh Trập chìm trong bóng tối nhìn không rõ, thở dài một hơi.

An Cầm Hiên lại nói: "Nga, ngày hôm qua chúng ta nói đến bằng hữu từ phương xa tới không nói chơi, ta cân nhắc, cảm thấy người nói cũng đúng,

không thể chỉ xem bề ngoài, nói là có bằng hữu đến thật cao hứng, nghĩ lại, cũng rất cô độc buồn bã, người có thể tâm sự khẳng định không nhiều lắm, nếu không làm gì có một bằng hữu đến liên cao hứng như vậy đâu... Kinh Trập, người là bằng..."

Thanh âm càng thấp, không biết bọn họ nói bao lâu, trong bóng đêm, phòng cỏ tranh từ từ trở nên yên tĩnh.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Sinh Ý Tối Cửa

Đã nhiều ngày, Kinh Trập cùng An Cẩm Hiên ra vào rất thần bí, Cốc Vũ thấy ở trong mắt, chờ bọn hắn không chú ý vào xem, coi họ đang làm gì.

Nhưng không có cơ hội, lúc Kinh Trập đi tư thực Cốc Vũ đi vào một lần, nhưng trên mặt bàn sạch sẽ cái gì cũng không có, hơn nữa An Cẩm Hiên xuất quỷ nhập thần, nàng không dám làm loạn, buổi tối lại đóng cửa, hỏi thì nói là đọc sách viết chữ, Cốc Vũ thật tò mò.

Tiểu Mãn cùng Vương thị làm được nhiều nhất vẫn là thêu hoa, từng đường kim phải chuyên chú, ngẫu nhiên Vương thị cũng phải đi hò hét Hạ Xuyên, thỉnh thoảng cùng Tiểu Mãn nói một ít châm pháp, mẹ con hai người ngồi ở trước phòng, tháng tư ánh mặt trời phủ lên các nàng lung linh, thỉnh thoảng một cánh hoa đào bay xuống trên người, các nàng cũng hồn nhiên không để ý, sân im ắng, chỉ có Hạ Xuyên thỉnh thoảng khóc, xen lẫn tiếng Lí Đắc Tuyền bào gỗ, càng làm không gian thêm yên tĩnh.

Cốc Vũ nhàm chán, hai tay nâng má đánh giá sân, hoa đào sắp tàn hết, cây xanh biếc, vườn rau cũng bắt đầu trở nên xanh mướt, tại một đầu của vườn rau, xuyên qua hàng rau có thể nhìn thấy những điểm phấn hồng, đó là nụ hoa hồng.

Tiểu Mãn thấy Cốc Vũ ngẩn người, bắt đầu thuyết phục Vương thị: "Nương, Cốc Vũ không còn nhỏ, là lúc học thêu rồi."

Cốc Vũ vừa nghe cảm thấy da đầu tê dại, thân chủ từ nhỏ xương cốt không tốt chưa từng cầm qua cây kim, nàng lại không muốn học, nên vội cầu xin: "Nương, ta không học, ta thấy kim chỉ đầu ta choáng váng."

Vương thị nghe Cốc Vũ nói như vậy nên do dự, Cốc Vũ càng ngày càng khoẻ hơn, người cũng trở nên hoạt bát nhiều, nàng luôn muốn tìm cơ hội thích hợp dạy nàng học may vá, bằng không kim chỉ may vá không xong, ngày sau làm sao lập gia đình, nhất là ở đây vùng thôn trang vừa thấy mang thai vững vàng, ban ngày phải ra ruộng làm việc, tối về nhà phải lo quần áo may mặc cho cả nhà, đến lúc đó ngay cả một đôi hài cũng không làm được thì phải làm sao. Nhưng thấy bộ dáng không muốn học của Cốc Vũ Vương thị lại đau lòng, thật vất vả sắc mặt khuê nữ mới trở nên hồng nhuận, tiếng cười cũng trở nên giòn giã hơn một chút, nếu cưỡng bức nàng thêu hoa, vạn nhất nàng lại biến thành ốm yếu như bộ dáng trước kia còn khổ hơn, đắn đo trong lòng cuối cùng lòng thương con của Vương thị cũng thắng, "Cốc Vũ, còn yếu khoan học đã, cái gì cũng không quan trọng bằng xương cốt."

Cốc Vũ mừng rỡ giòn tan đáp: "Đúng vậy nương, người cùng tỷ tỷ thêu là được rồi, ta phải làm việc khác."

Cốc Vũ không nói sai, nàng quả thật có việc cần làm, trước mặt nàng là một cây gỗ dài, nàng cố nhớ lại công cụ bắt cá trạch trước kia. Nàng biết cá chạch rất linh hoạt lại chui trong bùn nhão, không dễ dàng cầm trên tay, lúc trước cùng phụ thân ra ngoài có thấy qua, nhớ được lúc đó còn nói đùa là có thể lấy để mát xa, bây giờ lại nhớ không nổi.

Cũng may cả nhà không để ý đến Cốc Vũ, họ coi nàng như một đứa trẻ đang tự mình chơi.

Lí Đắc Tuyền làm việc gần đó liếc nhìn nương vài cái, cười cười lại vội đầu tiếp tục làm việc, vài lần như thế bất chợt thấy Cốc Vũ bần thần một chỗ, "Cốc Vũ, người muốn làm cái gì mà khoa tay múa chân vậy?"

Cốc Vũ lắc đầu, cũng không nói, tới bây giờ bọn họ không ăn cá chạch, nên không tiện nói cho bọn họ nghe. Nhưng câu hỏi của Lí Đắc Tuyền đem Cốc Vũ trở về hiện tại, nhìn đồ trong tay Lí Đắc Tuyền, nói: "Cha, người muốn làm cái gì vậy?"

Lí Đắc Tuyền không ngừng việc trong tay, lấy một cái ống mực kéo chỉ, bắn ra, một đường chỉ đen chạy dọc mặt tấm gỗ, xong mới ngẩng đầu trả lời Cốc Vũ: "Ta thấy cái thùng nhỏ của người lần trước bán rất được, thì ra thùng chậu cũng có nhiều loại, ta nghiên cứu làm một ít thùng người lớn sử cũng tiện, trẻ con cũng có thể dùng, lại đánh vài cái chậu nhỏ, mấy thứ này đều làm dễ dàng, vạn nhất lần trước chúng ta bán được sẽ có rất nhiều người bắt chước, vạn nhất người ta có chậu nhỏ, chúng ta cũng có, nói không chừng còn có thể bán đi không ít."

Cốc Vũ cười, cha bắt đầu học làm buôn bán. Lời của Lí Đắc Tuyền làm Cốc Vũ nảy sinh ý tưởng mới, vừa rồi Lí Đắc Tuyền nói mấy thứ này làm dễ dàng, nhưng dù không dễ dàng cha cũng có thể làm a, vì sao không thể làm cái gì người khác làm không được đi bán? Đó là độc môn sinh ý, người khác muốn bắt chước cũng không được.

Vừa vặn Kinh Trập tan học về, cũng không nghỉ, vào nhà bếp lấy thùng đi nấu nước. Cốc Vũ trong lòng đánh mưu ma chước quỷ, muốn thuyết phục người trong nhà ăn cá chạch phải dựa vào Kinh Trập, liền đi theo ra cửa.

Kinh Trập nhìn sắc mặt Cốc Vũ, cười một tiếng: "Cốc Vũ, thùng nhỏ bán đi, kêu cha đánh một cái cho người, người cũng bỏ được, nói bán liền bán."

Cốc Vũ không thêm để ý lắc đầu, "Thùng không có thể ăn, dù sao có cha, hẳn có thể đánh cho ta lúc nào cũng được, ha ha, cha cũng lợi hại, nói vài thứ kia rất dễ dàng, người khác sẽ cùng làm, liền đánh chậu nhỏ, nói là đến lúc đó không chừng bán được, bất quá ca, ta nghĩ cha có tay nghề, vì sao chỉ có thể làm đồ đơn như vậy, tuy rằng nơi này không có nhiều người khắc hoa, nhưng không phải ai cũng cần, làm chút đồ người khác không làm được bán, chẳng phải rất tốt."

Kinh Trập không nói gì thêm, đi tới chỗ không xa bờ sông. Toàn bộ người trong thôn trang đều uống nước ở đây, bên giếng có một cái thùng,

cột dây thùng thật dài, người múc nước phải mở nắp giếng ra, thả thùng xuống giếng, lắc lư mức nước lên, đổ vào thùng của mình, rồi xách về nhà. Kinh Trập đã rất quen thuộc trình tự, đột nhiên toát ra một câu: "Cốc Vũ, kỳ thực cha có thể thêm bảng hiệu, ví dụ như chuyên đánh một loại gia cụ nào đó, đến lúc người biết đến nhiều hơn, lại cảm thấy thùng của chúng ta đẹp, nói không chừng có thể tìm được việc, người nói đánh ra cái kia tiền lời không nhiều, vạn nhất đánh ra không có người muốn sẽ không tốt lắm."

Cốc Vũ vừa nghe đúng là ý này, có chút kích động, "Đúng đúng đúng, ca, người kêu cha làm một khối mộc bài, viết là chuyên chế gia cụ theo yêu cầu."

Kinh Trập gánh thùng nước trên vai, thân mình gầy teo cao cao dưới ánh mặt trời, Cốc Vũ ngẩng đầu thấy, lông tơ trên mặt Kinh Trập đều phát ra ánh sáng nhạt, không khỏi nhìn lại hần, đột nhiên phát giác ca ca mình rất đẹp trai, mình đi bên người cũng thật là vui vẻ. Lúc này, Kinh Trập nhú mày, tựa hồ như ánh nắng quá mãnh liệt, hỏi Cốc Vũ: "Người sao nhiều mưu ma chước quỷ như vậy? Chuyên chế gia cụ? Thế nào là chuyên chế theo yêu cầu."

Cốc Vũ chuyển tròn mắt, mình vừa rồi một lòng nghĩ cách kiếm tiền, không ngờ nơi này đại khái là không có làm gia cụ theo yêu cầu, bất quá cũng không làm khó được nàng: "Ca, ta nghĩ lúc nường cùng tỷ tỷ thuê hoa còn có thể vẽ mẫu, ngày đó tiểu cô cô tới hỏi nường muốn một cái hoa lài, ta nghĩ mấy thứ này có thể nghĩ ra, gia cụ là vật chết, mà người cần không ngoài giường tủ quần áo cùng guồng nước, mấy thứ đó cha làm không có vấn đề, rõ ràng viết một cái làm gia cụ theo yêu cầu, không chừng nhận được nhiều việc."

Cốc Vũ nói xong, lại nghĩ đến cái gì: "Còn nữa, mấy thứ đó đều là hàng lớn, người bình thường cần không ít, chỉ sợ còn có người cần làm đồ nhỏ, tỷ như cặp lồng cơm, sắp đến lúc cấy mạ, đưa cơm trong vườn dùng được với... Ca, đến lúc đó cha sẽ không lo làm không được!"

Kinh Trập cũng nở nụ cười, huynh muội hai người đi đến đường, thật là thoải mái.

Đột nhiên, trên đường có một phụ nữ, thấy Cốc Vũ như thấy được người quen, thật xa đã kêu nói: "Ai ai, chính là tiểu cô nương này, thôn trang thật lớn, ta phải hỏi thăm đi về hai lần."

Cốc Vũ thấy như không quen biết, phụ nhân này tay chân thô to, chẳng lẽ là phụ nhân trong thôn trang? Kinh Trập cũng không có phản ứng, chắc cũng không quen.

Phụ nhân lại nói: "Ai nha tiểu cô nương này ta không nhận lầm, vóc cao như vậy, ánh mắt sáng, xiêm y sạch sẽ, mặt hồng hào, có phải nhà người bán thùng không?"

Nghe như vậy Cốc Vũ liền hiểu, thì ra quảng cáo ngày đó có hiệu quả, không khỏi có chút kích động, "Đúng đúng đúng, cha ta làm gia cụ đánh thùng, không biết đại nương muốn cái gì, đến đến đến, nhà ta rất gần sắp đến rồi đại nương."

Vị phụ nhân cũng nghiêm túc, mỉm cười chỉ đi theo Cốc Vũ vào sân, Kinh Trập chịu trách nhiệm mang nước vào nhà, Cốc Vũ kéo bàn tay đầy vết chai của phụ nhân, nhất thời cảm thấy người khách này đến cửa thật đáng yêu, "Đại nương, người muốn chậu hay thùng nếu không chính là hộp đựng thức ăn gà? Còn có a đại nương, trong nhà nếu thiếu cái gì cứ việc nói, cha ta đều có thể làm, giá cũng công đạo, đều là quê nhà hương thân sẽ không tính mắc."

Kia phụ nhân cầm một cái thùng lên xem, vừa lòng: "Ta đến nhà đại mai cách vách xem tốt rồi mới đến mua, ta vừa thấy thế này là tốt rồi, xem nhà người không giống người trong thôn trang, các người thêu mấy thứ này thật đẹp, chúng ta làm sao thêu được mẫu hoa đẹp như thế này, khuê nữ của ta cả ngày nhắc tới, nói là nghe người ta nói người trong thành mẫu thêu đều

tốt, có thể thuê nhiều kiểu khác nhau, nhưng đồ thuê thật sự giống nhau, ta trước kia nhưng là không tin, hiện tại tin."

Tiểu Mẫn cùng Vương thị cũng cao hứng. Kinh Trập từ trong phòng mang ra một tờ giấy, "Làm khó đại nương người đi xa như vậy, chúng ta ở Đào trang, người thích kiểu nào đều có thể làm?"

Phụ nhân nghe vậy, xoa tay, chặc chặc khen vài câu, dè dặt cẩn trọng xếp cất vào trong lòng, xong mới nhắc đến thùng gỗ.

Cốc Vũ cười, "Đại nương, mẫu này là ca ta vẽ bán lấy tiền, người tới cửa liền tặng cho người, bất quá nếu tiện, đại nương kêu hương thân đến nhà chúng ta mua mới được."

Phụ nhân nói ừ, khen tặng vài câu, một cái thùng hai mươi văn, không trả giá liền mua, Cốc Vũ nghĩ làm buôn bán phải khuyến mãi, "Đại nương theo lý thuyết là thu hai mươi văn, bất quá đã là tới cửa mua liền tính mười tám văn, tuy rằng không đáng giá cái gì, coi như là giúp chúng ta không cần đi xa."

Phụ nhân càng vừa lòng, khen rồi rút, ngay cả Hạ Xuyên đang nằm ở trong chậu ngủ cũng không có buồn tha, được nàng nói vài lời hay.

Phụ nhân vừa đi, Cốc Vũ hai mắt tỏa ánh sáng, lớn tiếng kêu: "Cha, sinh ý thật sự tới cửa!" Nói xong chạy vào phòng, đem mười tám văn tiền trong tay bỏ vào cái bình.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Chúng Ta Đi Bắt Cá Chạch

Từ lúc có mỗi buôn bán đầu tiên, Cốc Vũ bắt đầu cùng Vương thị còn có Tiểu Mãn nhắc tới, nào là bán thùng phải chú ý cái gì, giống như muốn lộ ra tin tức làm gia cụ, cùng với một ít lợi ích làm cho người ta lần sau còn muốn tới cửa, này cũng do Cốc Vũ ngày ấy lúc tập hợp nói ngon ngọt, quảng cáo không biết mệt, để có nhiều người tìm tới, không cần phải chạy đến trấn trên bày hàng vất vả như vậy.

Tiểu Mãn không quá để ý, "Người cái quỷ linh tinh ở nhà là đủ rồi, ta còn ngại nói."

Cốc Vũ trong lòng lại nghĩ, tiếp theo sẽ đến lúc cấy mạ, nàng muốn đi bắt cá chạch trước, nấu canh cho Vương thị uống.

Vừa vặn đã nhiều ngày nay Kinh Trập chỉ học nửa ngày, buổi chiều rảnh rồi. Trốn ở trong phòng không đi ra, Cốc Vũ có việc đi vào, phát hiện thần sắc Kinh Trập kích động che giấu giấy trên mặt bàn. Cốc Vũ chuyển tròn mắt, nói: "Ca, nường gọi người nấu nước."

Kinh Trập gật đầu, đi tới cửa lại dừng, "Nước ca mới lấy a."

Phát giác được quỷ kế của Cốc Vũ thì Cốc Vũ đã thấy trang giấy trên bàn, viết gà vịt thịt cá các loại, bất quá cũng không có viết giá, nàng sững sốt một hồi chẳng lẽ là thực đơn ở cổ đại? Nhưng tờ giấy lớn như vậy, còn có đồ án, rồi bật cười, nghĩ đến có rất nhiều người không biết chữ, hình vẽ rất rõ ràng, hàng quán có cái gì đều có thể nhìn ra, cũng thật sự làm khó Kinh Trập, hắc đại khái cũng chưa từng nghĩ tới, bút vẽ tranh lại dùng để vẽ thực đơn.

"Ca, người vẽ cá làm cái gì? Nga, ta biết, lúc ta cùng cha đi chợ thấy tờ giấy giống cái này dán ở ván cửa của tiệm cơm, ta đi nói cho cha mẹ."

Kinh Trập biến sắc, vội giữ chặt Cốc Vũ, "Cốc Vũ, ngàn vạn lần không được nói cho cha mẹ, ta này... Đây..."

Cốc Vũ dĩ nhiên biết hẩn vì trợ cấp gia dụng mới làm việc này, lại nhớ tới sau Tiểu Mãn giận Lí Hà thị trở về, mình cùng Kinh Trập ngồi ở cửa, theo như lời nói của Kinh Trập, không mưu mà hợp, đều nghĩ biện pháp kiếm tiền, chỉ là Cốc Vũ cảm thấy ủy khuất Kinh Trập, nghĩ đến hẩn ngày đó cực khổ học vẽ, bây giờ phải vẽ thực đơn cũng là không cam lòng, nên nói: "Ca, về sau đừng vẽ, người muốn phí bao nhiêu công phu tài năng vẽ ra một tờ thực đơn a, dù chỉ vẽ một món đồ ăn, cũng không biết phí bao nhiêu công phu của người". Cuối cùng, Cốc Vũ hỏi: "Lão bản tiệm cơm trả người bao nhiêu tiền?"

Kinh Trập cúi đầu, không ngừng nấp bắt góc áo, nhưng trên mặt thoáng nét tự hào, "Cốc Vũ ta nói cho người người không được nói cho cha mẹ, có thể kiếm được ba mươi văn tiền, ta nghĩ vẽ nhiều một chút là có thể đủ tiền học phí."

Cốc Vũ há to miệng, giá bèo quá, không nói đến chữ, chỉ cần hình vẽ, tính ra đã có hơn 10 cái, Kinh Trập còn vẽ theo lối tinh vi, nhìn rất sống động, mà chỉ có ba mươi văn, Kinh Trập còn tưởng rằng mình kiếm được nhiều, trong lòng nàng mặc niệm thật lâu mới yên tĩnh lại.

An Cẩm Hiên vừa khéo vào cửa, thấy Cốc Vũ liên nháy mắt Kinh Trập, Kinh Trập lắc đầu bất đắc dĩ cười, An Cẩm Hiên cũng có chút thẹn thùng.

Cốc Vũ nửa đùa nửa nghiêm cần nói: "Ca, về sau không cần vẽ, người vẽ đẹp, làm cái gì mà không được, ta không nói cho cha mẹ, bất quá người cũng phải đáp ứng ta một việc, cũng không được nói cho cha mẹ."

Kinh Trập nghe Cốc Vũ nói như vậy, như trút được gánh nặng nở nụ cười, "Việc gì thần bí như vậy?"

Cốc Vũ kéo Kinh Trập cùng An Cẩm Hiên: "Chúng ta đi bắt cá chạch đi."

An Cẩm Hiên liếc Kinh Trập, hai người vẻ mặt mờ mịt, như không biết cá chạch là cái gì, Cốc Vũ nhìn bộ dáng bọn hắn, nói thầm mình tìm đúng người, ít nhất bọn họ không có quan niệm không thể ăn cá chạch.

Kinh Trập hỏi một câu: "Cốc... Cốc Vũ, làm sao bắt cá chạch?"

Cốc Vũ cũng không biết. Nàng không nhớ được cách làm công cụ bắt cá chạch, bây giờ Kinh Trập hỏi như thế, nàng kiên trì nói: "Đâu có phương pháp gì, giống như bắt cá thôi."

An Cẩm Hiên hứng thú, "Cốc Vũ, bắt về làm cái gì?"

Cốc Vũ suy nghĩ, cảm thấy nên nói tốt trước đã, "Ăn, các người không biết cá chạch bổ, tính bình vị cam, ta trước kia ăn qua, nghe lão tiên sinh nói có thể bắt nấu ăn với cơm, ngon như cá vậy."

An Cẩm Hiên nhin cười, "Ha ha, tính bình vị cam, người còn biết cái đó nữa."

Cốc Vũ cắn răng, nhớ ngày xưa mẫu thân là trung y, bản thân mình không khỏe, mẹ nàng cật lực điều dưỡng, ăn cái gì đều nhắc tới một chút, Cốc Vũ không nhớ cũng khó, nhưng phải nói với họ thế nào đây, "Ca, chúng ta đi bắt về trước, nấu canh cho nường ăn, bằng không một chút vị thịt nường cũng không có."

Kinh Trập cùng An Cẩm Hiên mang theo một cái thùng ra cửa, Cốc Vũ chạy theo sau, ba người đi ra cửa, đi ruộng của nhà mình trước, ba mẫu đất hẳn là có thể bắt nhiều cá chạch.

Cốc Vũ muốn xuống ruộng, bị Kinh Trập ngăn cản, "Cốc Vũ người không thể xuống, tốt xấu gì cũng là cô nương, không thể xắn ống quần lên đâu."

Cốc Vũ thầm mắng một câu thật là phong kiến, nhưng cũng mừng, ở bờ ruộng chỉ huy hai người kia. Cuối cùng phải dựa vào An Cẩm Hiên, hẳn có cảm giác sâu sắc với thiên nhiên, thật không dễ dàng bắt cá, liền bắt đầu thảo luận cùng Kinh Trập, "Kinh Trập, người xem mặt bùn, chỗ có bọt khí nổi lên phía dưới có cá chạch, hai tay người hạ xuống, rồi nâng lên là cá chạy không thoát, người xem nè"

Thông suốt cách làm, quả nhiên tiến độ nhanh không ít, Cốc Vũ nhìn có chút ngứa chân, vài lần muốn xuống ruộng, lại bị Kinh Trập dùng ánh mắt ngăn lại, đành phải một chỗ ngồi nhìn bọn họ cao hứng.

Bận việc lâu như vậy, Cốc Vũ thấy đã bắt được mấy chục con cá chạch, cũng đủ, vẫn là nấu ăn trước rồi tính sau, liền gọi bọn họ đứng lên. An Cẩm Hiên, Kinh Trập vui tươi hơn hờ rửa tay rửa chân, bộ dáng thành tựu, Cốc Vũ thở dài một hơi, nói: "Chỗ này hẳn là đủ chúng ta ăn, ngày mai ta làm ra công cụ, ở một bên cũng có thể bắt cá chạch, hừ!"

Ba người thần bí về nhà, thấy Lí Đặc Tuyền còn đang bận rộn, Vương thị, Tiểu Mãn vẫn đang thu hoạch, đều không chú ý tới bọn họ, Kinh Trập nhanh nhẹn lấy thêm 1 cái thùng, ba người đến bờ sông rửa tay chân sạch sẽ, lại dùng hai cái thùng đổi nước, đem cá chạch rửa sạch sẽ, cuối cùng thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Cốc Vũ hận không thể ăn cá chạch ngay, nhưng người nhà bọn họ chịu ăn sao?

An Cẩm Hiên tựa hồ nhìn ra sự băn khoăn của Cốc Vũ, "Có gì đâu, trước để bên ta, chúng ta thống nhất với nhau, trước nấu một bữa, nếu thật sự ăn ngon, về sau bắt nữa còn không dễ dàng sao?"

Kinh Trập vỗ bờ vai của hân, "Hiền đệ nói đúng."

Cốc Vũ vỗ tay cười to, "Còn hiền đệ hiền đệ nữa, ca, người học hai ngày người bị choáng váng sao, ở đây cũng không phải tư thực cũng không phải tú tài nói chuyện, hì hì."

Nói làm liền liền, Kinh Trập nhóm lửa An Cầm Hiên xuống bếp, còn Cốc Vũ ngồi ở cửa phòng bếp canh chừng, như ăn trộm vậy.

Cốc Vũ thấy bọn họ làm không thuần thục, lấy một miếng gừng đập dập, ném vào trong nồi, "Này có thể khử mùi tanh, lát nữa nêm muối, mùi thơm nghet mũi luôn."

Quả nhiên, rất nhanh là có thể múc ra, ngồi trên mặt đất ăn, bát cũng không dùng tới, An Cầm Hiên đem nồi để trên đất, ba người cầm chiếc đũa bắt đầu ăn, Cốc Vũ không nhả nhận dùng tay bốc lên cắn, lúc đầu Kinh Trập ăn không vô, An Cầm Hiên chê cười hân: "Ăn ngon, ta không ngờ, trước kia một người bạn của cha ta cũng đưa qua, chính là mùi vị này, là có thể ăn, so với rắn ăn ngon hơn."

Kinh Trập thật vất vả thuyết phục chính mình, vừa đem cá chạch lên miệng, nghe An Cầm Hiên nói thịt rắn, lại không dám ăn.

Cốc Vũ cùng An Cầm Hiên nhìn nhau cười, "Ca, người không ăn chúng ta ăn hết, người uống miếng canh đi."

Kinh Trập thấy Cốc Vũ ăn ngon lành, bất chấp, bỏ vào miệng: "A, mùi vị cá chạch là như vậy, thật là ngon."

Có thể không ăn sao? Cốc Vũ nói thầm, mỗi ngày ăn rau dại, thời gian này mới có một ít rau xanh, ngẫu nhiên ăn một miếng đậu hủ liền tính là thêm đồ ăn, làm sao thực sự là món mặn a, nàng chỉ nghĩ như vậy, nhưng không nói ra, trong lòng còn cười trộm một tiếng, cái gì đều phải có quá trình.

Cá chạch ăn sạch sẽ, canh cũng không dư một giọt, Cốc Vũ lại bắt đầu tính tới cơm chiều, "Cầm Hiên ca, người buổi tối cùng chúng ta ăn cơm."

An Cầm Hiên hiểu ý Cốc Vũ, "Tất nhiên là cùng các người ăn cơm, cá chạch do ta bắt, lại nói nhìn bộ dáng Kinh Trập, sợ là không thuyết phục được Lí Đặc Tuyền ăn món này."

Cơm chiều, Cốc Vũ không nói trước với bọn họ, trước hết cho một người một chén canh.

Lí Đặc Tuyền uống xong kỳ quái hỏi, "Ta hỏi ba người các người hôm nay làm cái gì, thì ra là đi bắt cá a."

Hắn nói như vậy cũng bình thường, dòng suối nhỏ chảy ngang trong vườn, thường có kia cá nhỏ, chỉ là người lớn cảm thấy phí công không bắt mà thôi, thấy bọn họ đều ăn canh, Cốc Vũ mới nói, "Cha, người đang ăn cá chạch đó."

Lí Đặc Tuyền vội buông bát, "Cốc Vũ, sao có thể ăn."

Nghe thế, Vương thị cùng Tiểu Mẫn đều buông bát, không dám uống hết.

Đã sớm dự đoán được, Cốc Vũ nhìn An Cầm Hiên một cái.

An Cầm Hiên gật đầu, nở nụ cười, "Đại thúc, người đừng nói, cá chạch là đồ quý, trước kia lúc ta ở nhà thường theo cha ta ăn, so với cá giá còn cao hơn, chỉ là không biết ở đây bắt dễ dàng như vậy."

Nghe vậy, Kinh Trập cũng mở miệng, "Ta trước kia ở ngoài cũng ăn qua, nghe nói đây là ôn bổ, tính mỹ vị bình ăn không sao hết."

Lí Đặc Tuyền có chút buông lỏng, vẫn ngần ngừ, Vương thị thấy hắn như vậy buồn cười, "Người chính là cái ngoan cố, ngày trước lúc đi tiệm

cơm cũng thấy qua, chỉ là không ăn qua, thật không ngờ ăn ngon như vậy."

Lí Đắc Tuyền có vẻ tin tưởng, Cốc Vũ thấy thời cơ đã đến, đem cá chạch ra, cả nhà ăn thật vui vẻ, Cốc Vũ vừa ăn còn không quên dặn: "Cha a, các người phải nhớ kỹ không cần nói ra ngoài, miễn cho người khác nói chúng ta nhàn thoải, ta còn sợ bọn họ đoạt cá chạch đi."

Sau khi ăn xong Tiểu Mẫn thu thập bát đĩa, Lí Đắc Tuyền ngồi lấy tẩu ra hút thuốc, lại cất vào, lau tay bắt đầu đi thu thập thùng chậu.

Cốc Vũ cùng An Cẩm Hiên Kinh Trập cùng nhau nghiên cứu công cụ bắt cá chạch, nửa ngày cũng không có kết quả.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Hội Dân Hương Thần Bí

Bên sân nhà Lí Hà thị xem như yên tĩnh, tuy rằng cũng có việc nhỏ lông gà vỏ tỏi, tỷ như Trương thị bởi vì Lí Hải đánh nữ nhi, khuê nữ bị ép buộc mấy ngày, giả bệnh khóc gào không chịu vào bếp, cũng may Hứa thị không cùng nàng so đo, đem việc nhà làm. Bởi vậy không xảy ra chuyện lớn, qua vài ngày nguôi giận theo thường lệ xuống ruộng làm việc.

Lí Hà thị xem ở trong mắt, cảm thấy cả nhà như vậy là hoà thuận, chỉ là cô dâu mới cưới của Lão Tứ không vừa mắt nàng, gần đây còn đi qua sân bên kia, nói là đi học thư, còn không phải là đi dạo, tính từ ngày vào cửa cũng không ngăn, nhưng vẫn cho mình là cô dâu mới cưới không làm gì hết, Lí Hà thị có chút hối hận, nghĩ lúc trước Lão Tứ bị người che mắt, cưới nàng dâu như vậy trở về, không thuận mắt lại không dùng được, hơn nữa nhà mẹ đẻ lại ở một thôn trang gần đó, sợ nếu nháo lên mình cũng không tốt gì, chỉ có thể nhịn xuống. Uất khí này chỉ có thể phát ra với vợ lão Nhị, xem bộ dáng nàng kia biết vâng lời chỉ chịu đựng! Ai kêu nàng không sinh được con trai!

Người đến trong viện, mang theo một cái rổ, "Nường"

Lí Hà thị thấy người đến mới bật cười, khuê nữ Nguyệt Nga là người có hiểu biết, lúc trước gả đi lão nhân ma quỷ kia còn không đồng ý, nói là thanh danh không tốt lắm, thanh danh với không thanh danh, không phải hết thầy Liễu Bá Tử sống như vậy sao. Mỗi lần khuê nữ tới cửa đều mang theo này nọ đến, "Nguyệt Nga, sao rảnh tới đây, gần đến lúc cấy mạ rồi."

Nguyệt Nga mò trong rổ trúc, lấy ra hai bao điểm tâm và nửa miếng thịt, đưa tới tay Lí Hà thị, đi lại nói nhỏ: "Nường, ta hỏi thăm qua, năm nay hội dâng hương tháng năm mở, còn có nhớ hay không lần trước chúng ta nói chuyện, ta nóng vội luôn nhớ, không phải đã tới rồi sao?"

Lí Hà thị tiếp nhận này nọ, đo lường phân lượng, vừa lòng nở nụ cười, nhỏ giọng nói: "Người là nói hội dâng hương tháng năm mở? Cũng sắp tới rồi sao?" Vừa nói vừa kéo Nguyệt Nga vào phòng, giương giọng kêu một câu: "Lão nhị gia, nấu thêm một nắm gạo, Nguyệt Nga đến nhà."

Hứa thị ở trong bếp dạ, Lí Hà thị mới đóng cửa lại, bình tĩnh kéo Nguyệt Nga, "Người nói thật?"

Nguyệt Nga hồi hải nói, "Nường, hội dâng hương tháng năm bắt đầu, bây giờ đã tháng tư rồi, ta nghĩ đi lại chờ người quyết định đâu."

Lí Hà thị thở dài, sắc mặt u ám dưới ánh sáng yếu ớt không thấy rõ, nhưng giọng nói đầy do dự, "Nguyệt Nga, trong lòng ta thật sự không nở, người nói thật chính là vấn đề ở lão Nhị sao, hai năm qua rồi, ta cuối cùng cảm thấy thực xin lỗi hân, trong lòng không dễ chịu."

Nguyệt Nga đặt tay lên bả vai Lí Hà thị, đề thấp thanh âm nói: "Nường, chuyện này ta thấy được rõ hơn, người ngẫm lại, nếu lão Nhị không có gì, vì sao nhiều năm như vậy cũng không có con, huống hồ người nhìn thái độ của lão Nhị, mỗi lần người nói muốn nạp thiệp cho hân, lão nhị đều sinh khí với người, thương vợ nhưng chưa thấy ai thương vợ như vậy, qua hai năm rồi không có con, người nói mặt lão Nhị để vào đâu? Theo ta hay là thừa dịp năm nay, kêu vợ lão Nhị đi thử xem, không cần để lộ tiếng gió, vạn nhất thật sự thành sự chính là chuyện cực tốt, người bên ngoài tất nhiên là không biết."

Lí Hà thị còn do dự, "Đến hội dâng hương đều là đàn ông, ai biết là hạng người gì, nuôi con người khác ta thấy không hay, vạn nhất người nếu tìm

tối cửa thì sao?"

Nguyệt Nga cười một tiếng, lắc khăn trong tay, "Nương a, hội dâng hương cũng không phải một lúc a, người ngẫm lại, không phải là hội dâng hương sao, đến lúc đó để vợ lão Nhị đi, buổi tối khuya không nhìn thấy, đến lúc đó châm một nén nhang, người đến, nhà lão Nhị không phải người mù, đến lúc đó là có thể tùy nghi, không hợp ý thì để cho hẵn đi, nếu hợp ý thì việc xong, Liễu Bá chúng ta có nhiều phiến liễu như vậy, ai cũng nhìn không thấy, lại nói người ra vào đều có quy củ, chuyện tìm tối cửa chắc chắn là không có người dám làm."

Lí Hà thị ần ần thở dài một hơi.

Nguyệt Nga càng nghĩ càng thêm chu toàn, "Đi theo vợ lão Nhị bắt đứa trẻ phải là mồm miệng nhanh nhẩu mới được, vạn nhất nói ra sẽ không tốt lắm, người kia ở Lâm thôn chúng ta, dẫn theo một đứa trẻ trở về, đứa trẻ kia bị người lớn chọc ghẹo mắng chửi, nghe nói kia nàng dâu không mặt mũi gặp người, thắt cổ chết, thật tội."

Lí Hà thị chặc chặc vài tiếng, "Lợi hại như vậy? Còn đứa nhỏ sao?"

"Nương, là cầu con, dĩ nhiên muốn tiểu hài tử, nhưng không quan trọng, ta lần trước đã có chủ ý, ta thấy Cốc Vũ thân cận với Nhị bá mẫu nàng, đến lúc đó đã nói để nàng đi theo Nhị bá mẫu nàng qua nhà ta chơi vài ngày, đến lúc đó ai biết tình huống gì."

Lí Hà thị vừa nghe đến nói Cốc Vũ liền cau mày, "Nàng cùng vị kia rất thân!"

Nguyệt Nga vỗ lưng Lí Hà thị, "Nương, nàng là một tiểu hài tử không cần cùng nàng so đo, lại nói lão Nhị có con là trọng yếu nhất, lần trước ta cũng xem qua, sợ là không có gì vấn đề, đứa nhỏ miệng cũng nhanh, ta gài nửa ngày cũng moi không ra lời của nàng."

Lí Hà thị vẫn không vui, than thở nói: "Muốn dùng người, kêu Lập Thu đi là không xong."

Nguyệt Nga vội xua tay, không biết miệng ăn cái gì phốc phun ra, dính vào tường đất, lại bắt tay vói vào miệng xía răng, "Nương, ngàn vạn lần đừng, người ngấm lại vợ Lí Hải để Lập Thu đi sao, cứ cho là đi, lúc trở lại còn không phải nói khắp nơi, mặc dù không nói, nàng biết nhược điểm này, ngày sau nếu khơi mào thị phi người muốn ngăn nàng chỉ sợ cũng không được."

Lí Hà thị cau mày suy nghĩ, miệng nhếch lên, "Ai biết bên kia thế nào, ta thật sự là không yên tâm!"

Nguyệt Nga khuyên giải an ủi vài câu, rồi hỏi đến cùng làm sao bây giờ, loại chuyện này khó mà nói, vẫn nên đi thăm dò thử trước, nếu không phản đối thì cho Lí Hà thị đi nói, nếu Hứa thị đồng ý, đến lúc đó nói cùng Lí Đặc Giang, xong có thể bắt đầu tiến hành, Cốc Vũ bên kia không cần phải xen vào.

Hai người nghĩ tự cho là thỏa đáng, liền theo kế hoạch mà làm, Nguyệt Nga vào bếp, vuả nói thử nàng vừa quan sát thần sắc của nàng, tiếp theo tìm cơ tìm Lí Hà thị nói.

Lí Hà thị nghe Nguyệt Nga trở về nói lại, Lí Hà thị không vừa ý, "Thật đáng giận, nếu không phải lão Nhị có tật xấu, loại này nữ nhân ta đã sớm đuổi ra cửa."

Trong lời nói, tựa hồ đã nhận định vấn đề ở Lí Đặc Giang.

Việc này không nên chậm trễ, thừa dịp ít người ở trong nhà, Lí Hà thị đem Hứa thị gọi vào trong phòng, Hứa thị đã lâu không thấy vẻ mặt Lí Hà thị ôn hoà như vậy làm bản thân có chút không thích ứng, chỉ vâng dạ đáp lời: "Nương có chuyện gì nói ở đây cũng giống nhau, bọn họ xuống ruộng sắp trở lại rồi."

Nguyệt Nga đoạt lấy nồi xềng, "Được rồi được rồi, người chiều cổ cả ngày, nường có chuyện cùng người nói, nơi này có ta."

Một khi đã như vậy, Hứa thị cười tạp dễ xuống, theo Lí Hà thị vào nhà chính, Nguyệt Nga thăm dò nhìn bên kia cười, bận bịu nấu cơm trưa. Nàng cân nhắc tự bản thân đến một lần, sự tình bên này liền thành, lúc trước mình gả đi Liễu Bá Tử, người ngoài đều nói bên kia tuy không giàu có gì, cũng được tài vật như người ta, người trong nhà coi thấp nàng, cùng Ngọc Nga mỗi lần trở về nhà, lúc nào mình không mang bao lớn bao nhỏ gì đó, Ngọc Nga tuy rằng gả ở trấn trên, nhưng cũng nhờ mình tiếp tế, trong nhà này lời ra lời vào còn không phải nói Ngọc Nga tốt! Ngày do chính mình qua, thấy tốt lại không thể làm cơm ăn, nếu mình làm xong việc này, ít nhất lúc về nhà mẹ đẻ, bọn họ sẽ xem trọng mình hơn, cuộc sống không phải là kiên cường tranh nhau sao? Nguyệt Nga vừa nấu đồ ăn vừa nghĩ, đánh giá đến lúc đó lão Nhị còn muốn tới cửa cảm tạ mình.

Nghĩ như vậy nên cao hứng đến cười ra tiếng, lại nghe thấy thanh âm của cây đập vào cửa vang lên, rồi tiếng khóc truyền đến, thầm kêu một tiếng, không tốt!

Lí Hà thị đã lao tới, giày đều không kịp mang, giẫm dưới chân, xoa thắt lưng mắng, "Là tốt là xấu người nói một tiếng a, mọi chuyện ta suy nghĩ cho các người, kết quả là người xấu cũng làm luôn còn không đổi được một lời hay!"

Hứa thị không biết làm gì trong phòng, cửa khép chặt không ra.

Lí Hà thị giận, lúc vô lý còn có thể điều ngoa ba phần, lúc này là nàng tự cho là chính mình có lý, càng chửi bậy mười phần: "Người nói một chút, a! Chính người nói, chúng ta có bạc đãi người hay không, nếu không thì như Nguyệt Nga nói, nhiều năm như vậy một đứa con cũng sinh không xong sao? Một khi đã như vậy, ta coi như là khai sáng, không cho các người tuyệt con cháu, cái này cũng chưa tính, người còn muốn như thế nào?"

Vừa mắng vài câu trong viện người đã trở lại, Lí Đắc Giang thấy thế, bực bội: "Nương, đang tốt lành lại náo cái gì!"

Lí Hà thị càng giận hơn: "Ta ầm ĩ cái gì mà nói ta làm ầm ĩ, thật là nuôi bạch nhãn lang!" Nói xong bắt đầu khóc kể, Nguyệt Nga khuyên nhủ.

Lí Đắc Giang vào phòng, thấy Hứa thị ngồi ở trên giường yên lặng rơi lệ, thần sắc sững sốt hoảng hốt, hỏi nửa ngày, Hứa thị không há mồm, đến khi Lí Đắc Giang nói muốn đi ra ngoài hỏi rõ ràng, Hứa thị mới bật ra một câu nói, "Nương bảo ta đi Liễu Bá Tử hội dân hương!"

Lí Đắc Giang ngây ngẩn cả người, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì, Hứa thị thở dài một tiếng: "Giang ca, duyên phận chúng ta có lẽ hết, ta cũng không oán người, nếu thật là nương muốn buộc ta đi chỗ đó, ta liền thu thập này nọ trở về thôi, thật sự sống không được, cũng còn có thể làm ni cô!"

Lí Đắc Giang giống như bị đánh mông, hắn không thể nghĩ được sao mẹ ruột của mình có thể làm ra chuyện như vậy, dù Lí Đắc Giang là người nói một không hai, giờ phút này không khỏi do dự, hắn chưa từng nghĩ tới chuyện không có con có khả năng là tật của mình, tuy hắn không muốn tin, nhưng là vạn nhất thì sao?

Hứa thị trong lòng có đủ mọi tư vị ngượng ngùng tức giận ủy khuất đồng loạt dâng lên, Lí Đắc Giang là tự trách áy náy hơn nữa không cam lòng, ai cũng không nói chuyện, trong phòng yên tĩnh đáng sợ, chỉ có ngoài phòng thanh âm chói tai của Lí Hà thị bất chợt truyền đến.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Chiến Tranh Lạnh

Sân của Cốc Vũ bên này mấy ngày nay có rất nhiều người đến, hơn phân nửa đều là đại cô nương.

Lúc đầu Cốc Vũ còn tưởng rằng quảng cáo của mình có hiệu quả, nào biết các cô nương tới cửa, đều vây quanh nàng, không để ý đến lời giới thiệu của nàng, cũng không hứng thú đến thùng chậu. Vòng vo mấy vòng, Cốc Vũ mới hiểu được các nàng là tới mua mẫu thêu, không khỏi đổ hấp một ngụm lạnh khí.

Cái gì gọi là chó ngáp phải ruồi! Cái gì kêu vô tâm sáp liễu liễu rợp bóng, Cốc Vũ trong lòng luôn nghĩ Kinh Trập có thể làm việc, vẽ mẫu thêu được rồi. Niềm vui qua đi, nàng tĩnh tâm lại, đem những lời nói vụn vặt ghép lại, mới biết được thì ra lần trước đại nương đến mua thùng được tặng mẫu thêu, khuê nữ nàng thêu trưởng mệnh đã truyền khắp thôn trang, thân thích gì cũng truyền qua, còn có thôn trang của thân thích, cái này gọi là hiệu ứng a! Cốc Vũ trong lòng mừng như điên, nàng nghĩ vẽ mẫu thêu tốt hơn so với thêu hoa, chỉ là không biết Kinh Trập có chịu vẽ hay không, nàng cũng không dám chắc chắn, "Nga, các tỷ tỷ, đây là ca ta vẽ, hẳn phải đến trường, mẫu thêu này rất phí công phu."

Nghe như vậy, có cô nương nóng vội bắt đầu nói chuyện, "Ai u, ta đã nói đây là khó được, bằng không cũng không thể dùng loạn châm, hàng thêu xong thật sự giống nhau."

Một cô nương thấy Cốc Vũ nói có chút hàm hồ, thấy Tiểu Mẫn cùng Vương thị đang thêu hoa, quát to một tiếng như tìm được bảo vật, "Nha,

đây là châm pháp gì thêu ra thật đẹp, có liên châm, có tiếp châm..."

Tiểu Mãn cười tiếp theo câu chuyện, "Cũng có cút châm nhất loại."

Người tới lại chặc chặc thở dài vài tiếng, đại khái là cảm thấy mặc cảm, liền chuyển tới bên Cốc Vũ.

Cốc Vũ nghĩ tốt lắm, nói: "Ca ta muốn đến trường, lần trước chỉ là vẽ tranh trợ cấp một ít gia dụng, các người muốn ta cũng không thể cho các người câu trả lời thuyết phục, nếu không mấy ngày nữa các người lại đến, nếu có thể ca ca sẽ vẽ đủ, nếu vẽ không xong cũng chỉ có thể làm phiền các vị tỷ tỷ đi nhiều một chuyến."

Tuy là tiếc nuối, các nàng vẫn ôm hy vọng đi về.

Cốc Vũ cố ý chọn thời điểm ăn cơm cùng Lí Đặc Tuyền nói chuyện này, Kinh Trập dĩ nhiên là vui, "Cha, tiếp nhận đi, ta dù sao cũng muốn luyện tập, luyện xong dù sao cũng vứt bỏ, nếu có thể trợ cấp trong nhà một chút cũng tốt, lại nói cũng không thể để hương lân thất vọng đi, người ta từ xa đi lại đây."

Lí Đặc Tuyền đang ngậm cơm trong miệng, nghe xong lời của 2 huynh muội mới nuốt xuống, do dự: "Kinh Trập, người yên tâm đọc sách là chính, sự tình trong nhà không cần người quan tâm, vạn nhất người vẽ này nợ tri hoãn nhiều không tốt."

Kinh Trập lắc đầu, nói tiếp: "Cha, ngài ngẫm lại, ta không thể làm con một sách, lại nói lúc ta ở... trong thành với tranh vẽ cũng có chút hứng thú, nhưng không có tiền dư để vẽ, hiện tại đã có người tìm tới cửa, vừa có thể cho ta tiếp tục vẽ, thứ hai là vật dụng vẽ tranh cũng không cần xài tiền trong nhà, đây là chuyện tốt a."

Lí Đặc Tuyền nghe vậy mới gật đầu đáp ứng với điều kiện, "Đã như vậy, một ngày không cần vẽ nhiều lắm."

Cốc Vũ trong lòng cười cha, cái gì kêu nhiều lắm, Kinh Trập tự mình tính toán, hẳn sao biết được.

Đang muốn thương nghị một mẫu thêu bao nhiêu tiền, Nguyệt Nga vào sân.

Vương thị vội kêu Tiểu Mãn đi lấy bát đĩa, Nguyệt Nga cũng không chối từ, ngồi xuống cùng bọn họ ăn một bữa cơm, Cốc Vũ đối với đại cô cô có cảm tình, ít nhất có giúp đỡ lúc nhà gian nan, không khắc nghiệt giống bên kia.

Nguyệt Nga nhìn chăm chăm Cốc Vũ, làm nàng không được tự nhiên, "Đại cô, trên mặt ta có hoa sao?"

Nguyệt Nga bị Cốc Vũ chọc nở nụ cười, "Trên mặt Cốc Vũ không có hoa, nhưng làm người yêu, Cốc Vũ, người cùng đại cô nói, người có thương Nhị bá mẫu người không?"

Cốc Vũ sững sốt, cho rằng Nguyệt Nga tới vấn tội, chuyện như vậy nàng từng thấy qua, mẫu thân trong nhà bị tức, khi không tới chất vấn khuê nữ, nhưng Cốc Vũ không sợ, chỉ nói: "Nhị bá mẫu đối với chúng ta tốt."

Nguyệt Nga sờ đầu Cốc Vũ: "Vậy là tốt rồi, Cốc Vũ đi dạo bên kia sân đi, còn muốn phiền toái người làm việc, đến lúc Nhị bá mẫu người có đứa nhỏ phải nhớ công đầu của người!"

Cốc Vũ không hiểu gì hết, sau nghĩ đại khái chắc là chuyện nước đầu hoa tán, Nguyệt Nga cũng không nói nhiều, năm Cốc Vũ đi qua, Cốc Vũ có chút không tình nguyện, đi có chút cọ xát.

Vương thị cười cười: "Cốc Vũ an ủi lòng của Nhị bá mẫu cũng tốt."

Vừa mới vào sân liền phát hiện không khí thật quý dị, Cốc Vũ hít sâu một hơi.

Trương thị, Lập Thu đều ở trong bếp không biết đang làm cái gì, Lập Xuân, Lập Hạ cũng không thấy, Nhị bá phụ Nhị bá mẫu cùng Lí Hà thị ngồi ở nhà chính, ba người đều không nói chuyện, mặt cũng xoay đến một bên ai cũng không nhìn ai, đây là tình huống gì?

Lí Hà thị thấy Cốc Vũ đến, hừ một tiếng, "Người còn có cái gì để nói, so với các người Cốc Vũ còn biết chuyện hơn." Nói xong hướng Cốc Vũ đi qua.

Cốc Vũ thấy sắc mặt Nhị bá phụ Nhị bá mẫu ưu sầu, mặc kệ Lí Hà thị, chạy đến Hứa thị, "Nhị bá mẫu, như thế nào?"

Hứa thị vè mặt đau khổ, vuốt tóc Cốc Vũ, nói không nên lời.

Nguyệt Nga ở một bên nói: "Nương, Giang, Cốc Vũ ta cũng mang đến, việc này các người nên thương lượng cho tốt, hội dâng hương tháng năm sẽ mở, thừa cơ hội này ôm một đứa trẻ."

Lí Đắc Giang sắc mặt lạnh lùng, không nói chuyện, Hứa thị nghe thấy hội dâng hương khẽ run lên, Cốc Vũ thấy biểu cảm dờ dẩn của nàng, càng kỳ quái. Nàng giòn tan hỏi, "Cái gì là hội dâng hương?"

Lí Đắc Giang đột nhiên đi lại, ôm Cốc Vũ muốn bỏ đi, "Những lời này sao có thể để đứa nhỏ nghe thấy, tỷ người cũng thật là, kêu Cốc Vũ làm gì?"

Nguyệt Nga kéo lại cửa phòng, Lí Hà thị cũng đứng lên, "Cốc Vũ, đến nãi nãi bên này!"

Lí Đắc Giang giận quát một tiếng: "Cốc Vũ về nhà đi!"

Hai bên giằng co cùng tranh đoạt Cốc Vũ, ai có đủ lợi thế? Đáng thương Cốc Vũ không hiểu gì hết ngồi ở trong phòng, nàng chưa từng thấy qua Nhị bá phụ hung dữ như vậy, không hiểu vì sao Nhị bá phụ đuổi mình đi,

mà nãi nãi cùng cô cô muốn giữ mình lại? Không cần phải nói, khẳng định không là chuyện tốt!

Nhìn bộ dáng Nhị bá mẫu, nàng cảm thấy nếu mình đi cũng có chút không quá phúc hậu, liền do dự không biết làm sao bây giờ.

Đang phân vân, Nguyệt Nga đi qua kéo nàng: "Cốc Vũ, đến lúc đó người cùng Nhị bá mẫu cùng đi nhà cô cô gia ở được không?"

Cốc Vũ mở to một đôi mắt ngây thơ hỏi: "Vì sao phải đi cùng Nhị bá mẫu? Cũng tốt, Nhị bá mẫu cũng đi, cha mẹ ta cũng đi, còn có tỷ tỷ!"

Lí Hà thị mất nhần nại: "Chỉ có người với Nhị bá mẫu người đi thôi!"

Hứa thị không nói gì chột mở miệng, "Kêu Cốc Vũ về đi, ta sẽ không đi."

Lí Hà thị bị chọc giận, vỗ đùi xong đến trước mặt Hứa thị, ngón tay chỉ, "Người làm cho người ta đâm cột sống, hôm nay nhà này vẫn do ta làm chủ, phải đi bằng không về sau các người tuyệt hậu già ai dưỡng các người..."

Cốc Vũ không hiểu, đang tốt lành sao lại nói đến chuyện đó, "Ta nuôi! Nhị bá mẫu sẽ sinh tiểu đệ đệ, nếu không có ta nuôi bọn họ!"

Lí Hà thị đập vào lưng Cốc Vũ: "Người nuôi, người một tiểu nha đầu lừa đảo biết cái gì!"

Cốc Vũ bị đau, cảm thấy máu toàn thân vọt tới trên mặt, cũng bất chấp nhiều như vậy, xoay qua, tay nhỏ bé dùng sức thôi Lí Hà thị: "Ta không có nói sai, người vì sao đánh ta!"

Lí Hà thị không ngờ Cốc Vũ phản ứng như vậy, nhất thời ngồi dưới đất, Cốc Vũ cũng không chạy thoát, bị Lí Hà thị nắm lấy, đánh vào hông.

Lí Đắc Giang vội kéo ra, nào biết Lí Hà thị đang nổi điên, không thả ra, "Người cái bạch nhãn lang, người đánh chết nường của người đi!" Lí Đắc Giang khó xử, không dám dùng sức, nên không thể lôi Cốc Vũ ra.

Hứa thị đứng lên, "Nường! không phải chuyện của Cốc Vũ, nếu truyền ra nãi nãi đánh cháu gái, đâu có đạo lý đó!"

Lí Hà thị tựa hồ phát điên, "Ta hôm nay không giáo huấn nàng ta không tin nàng dám làm phản, các người một đám cũng thật là, đi hội dâng hương còn không phải là vì các người suy nghĩ..."

Tay không ngừng, đem hài tư như trụ cột, Cốc Vũ cảm thấy chính mình sắp nứt ra rồi, chịu đựng không khóc, cắn môi, trong lòng đem Lí Hà thị nguyên rửa ngàn vạn lần.

Lí Đắc Giang liều mạng kéo, lại bị Nguyệt Nga kéo lại, Lí Hà thị càng là hăng hái, "Lão tam không dạy nữ nhi, ta thay hấn quản giáo!"

Đang khó xử, ở cửa truyền đến một tiếng gầm lên: "Buông Cốc Vũ ra!"

Lí Hà thị thấy Lí Đắc Tuyền đứng ở cửa, nghĩ rằng lão Tam luôn nghe lời mình, lại đang nổi nóng, cả giận nói: "Người nuôi khuê nữ thật tốt! Cả nãi nãi cũng đánh!"

Lí Đắc Tuyền đen mặt không nói chuyện, ôm Cốc Vũ vào lòng, lau mắt nàng, cũng không nhìn Lí Hà thị cùng Nguyệt Nga, hỏi thẳng Lí Đắc Giang, "Nhị ca, sao lại thế này?"

Lí Đắc Giang mở miệng nói: "Là chủ ý của nường cùng tỷ, nói muốn Nhị tẩu người đi hội dâng hương, mang theo Cốc Vũ, ta không đồng ý..."

Gặp Lí Đắc Giang nói không được, Cốc Vũ oán hận nói: "Nãi nãi mắng Nhị bá phụ tuyệt hậu, nói già đi không có người nuôi, nãi nãi liền đi qua đánh ta, ta đau vừa chìa tay, nàng liền té trên đất..."

Nghe Cốc Vũ nói xong, Lí Đặc Tuyền mặt càng đen, giơ bàn tay lên đánh phía sau lưng Cốc Vũ, cũng là bộ dáng tiếng sấm lớn hạt mưa nhỏ, Cốc Vũ không có cảm giác gì.

Lí Hà thị càng được ý, hừ một tiếng, "Ta đã nói người nuôi ra cái gì vậy!"

Lí Đặc Tuyền vẫn đen mặt, "Nương, Cốc Vũ tự nhiên có ta giáo huấn, không đáng cho người làm như vậy, cũng không có trưởng bối nào đối với tiểu bối hạ thủ nhẫn tâm như vậy, Cốc Vũ vẫn là một đứa trẻ, bệnh nặng một hồi, đến bây giờ đều còn không có kịp bồi bổ, ngày qua kham khổ ta cũng không oán ai..."

Lí Đặc Tuyền nói không ngừng, tựa hồ muốn đem những lời chưa nói đều nói hết.

Lí Hà thị không kiên nhẫn, "Người nói với ta chuyện này làm gì!"

Lí Đặc Tuyền im miệng, đem Cốc Vũ ôm chặt hơn, "Nương không nghe cũng được, đừng nói là ta bất hiếu, ta nói trước, nếu ai dám động Cốc Vũ, Kinh Trập, Tiểu Mãn bọn họ một ngón tay, ta không để yên. Ai cũng không thể động bọn hắn, các người đừng quên trước kia ta luyện cái gì! Ta nói nhiều như vậy, nếu nương người không hiểm lạ đứa con trai này, ta cùng bên này không liên quan!"

Nói xong, Lí Đặc Tuyền không ngừng lại, ôm Cốc Vũ bước đi. Nguyệt Nga muốn khuyên giải, bị Lí Đặc Tuyền chặn, "Tỷ, người đem Cốc Vũ qua đây là muốn đánh nàng sao? Một các người làm được chuyện như vậy!"

Tính tình Lí Đặc Tuyền thường ngày rất tốt, lúc này như bị ma ám, không tức giận thì thôi, tức giận rồi không có ai cản được. Mãi đến khi bọn họ đi được vài chục bước, Lí Hà thị mới khóc thành tiếng, "Lúc hắn còn nhỏ đưa hắn đi học nghệ, bây giờ dùng đối phó lão nương ..."

Cũng không quản bọn họ huân áo thế nào, Cốc Vũ thấy Lí Đắc Tuyền đen mặt mím môi, nghĩ rằng mình bị đánh vài cái, đổi lại Lí Đắc Tuyền cái dạng này, miễn cưỡng coi như là đáng giá .

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Cốc Vũ Buôn Bán

Lí Hà thị ngồi dưới đất khóc gào, nàng không thể tưởng được lão Tam đã thay đổi, còn muốn đoạn giao, làm nàng hoảng, không ngừng tự đâm vào ngực.

Hứa thị cùng Lí Đắc Giang liếc nhau, hết sức mềm mỏng nói với Lí Hà thị: "Nường, xin người thu hồi chủ ý."

Lí Hà thị còn giận Lí Đắc Tuyền, thấy sắc mặt Hứa thị không giống ngày thường, không kiên nhẫn nói: "Các người thật muốn làm tuyệt hậu đầu sao?"

Hứa thị bị Lí Hà thị nói một câu bị sặc.

Lí Đắc Giang hít sâu một hơi, "Nường, ngài nói ngài có ngày lành sao lo lắng nhiều như vậy, hai chúng ta thương lượng qua, nếu có thì tốt, nếu không có cũng là định số, đợi thêm vài năm nữa đi qua, thật sự không có cách nào, chúng ta liền như vậy qua, đây là mệnh của chúng ta, nường người về sau không cần nhắc chuyện này."

Nguyệt Nga từ lúc Lí Đắc Tuyền đến ôm Cốc Vũ đi, luôn hoảng hốt, cảm thấy mình hảo tâm làm chuyện xấu, lão Nhị là người có chủ ý, việc này thế nào xong. Thấy Lí Hà thị còn ngồi trên mặt đất, Lí Đắc Giang vẫn nói chuyện, nhin không được, "Giờ phút này không cần nói chuyện này với nường."

Lí Đắc Giang là người kiên cường, sự tình lần này thật nên trách Nguyệt Nga, "Tỷ, theo lý mà nói ta không nên trách cứ người, nhưng người đang

làm chuyện gì, vậy mà người cũng làm được, nếu không phải là người trở về nói, nương có ép buộc đi chỗ đó sao, người ở tại Liễu Bá Tử chúng ta chưa từng nói qua người cái gì, người còn ngại không đủ, đến tính kể trên đầu chúng ta, còn nói là thương lượng? Ta ở đây nói thẳng, nếu hoà nhã, chúng ta tiếp tục qua lại, nếu không được thì ở riêng, cái gì chúng ta đều không cần, lúc Tuyền ở riêng ta đã thấy trái tim băng giá, mấy thứ này có một nửa là Tuyền ra tiền đặt mua, kết quả là gì chưa biết, ta cũng không dám kể công, nếu đồng ý ở riêng hai chúng ta liền đi ra ngoài kiếm ăn đi!"

Đã nói đến nhường này, Lí Hà thị mới có chút hoảng hốt, nàng sinh bốn người con trai, con lớn nhất bị Trương thị dẫn đo gặt gao ăn hết không dựa vào được, lão Tam hàng năm ở ngoài nên cũng xa cách, đem hơn phân nửa tiền giấu kỹ về sau cũng không dựa vào nổi, Lão Tứ còn chưa trưởng thành đâu, vừa cưới vợ cái gì cũng không hiểu. Nếu gặp chuyện vẫn là lão Nhị quyết định, chỉ là lão Nhị không có con, ai...

Lí Hà thị suy nghĩ lại nhìn bộ dáng của Lí Đắc Giang, có chút chột dạ, nhưng không bỏ xuống được mặt mũi, nói dối, "Phân thì phân! Nhà này thật sự là không có cách nào khác qua."

Nàng đoán chắc là Lí Đắc Giang luôn vì đại cục, chuyện như vậy từng náo qua rất nhiều lần, mỗi lần đều là có đầu không đuôi.

Nhưng lần này Lí Đắc Giang nghe Lí Hà thị nói như vậy, nhắc chân bước đi, đại khái lại đi cho hả giận, Hứa thị ngồi ở ghế tựa không nói chuyện, khuôn mặt không đau buồn như thường lệ, ngược lại mím miệng thần sắc kiên định, tay gõ gõ mặt bàn, phát ra đốc đốc thanh âm.

Lí Hà thị được Nguyệt Nga khuyên bảo đã ngồi dậy, cũng không tự đánh ngực mình, ra tới cửa giơng giọng kêu Trương thị chuẩn bị nấu cơm. Vợ Lão Tứ Lí Đắc Hà, Trần thị ở trong sân, cầm một khăn thêu giả vờ giả vệt, kì thực đang dựng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh bên trong, thấy Lí Hà thị đi ra, cười hỏi: "Nương, thật sự muốn ở riêng sao?"

Lí Hà thị khụ khụ hai tiếng, "Hỏi thăm nhiều như vậy làm cái gì, đi giúp đại tẩu người chuẩn bị bàn ăn đi, cả ngày cầm cái châm tuyến, cũng không thấy thêu ra được cái gì, bây giờ thì tốt rồi, lão Tam không muốn lui tới với chúng ta, ngày sau người cũng không cần đi qua học thêu."

Trần thị tính toán rồi cũng như không, nguyên lai còn tưởng được ở riêng, cả nhà gây gỗ còn không phải là vì chuyện nuôi con cho người khác! Một gia đình đông người không có phương tiện, liền tìm có học thêu để ra ngoài tìm người trò chuyện, bây giờ ngay cả có này cũng không xong, nàng ném khăn thêu vào trong rổ, không cam lòng đi vào bếp.

Không lâu sau, đã thấy Lí Đắc Giang trở lại, không chỉ là hăn, còn mang theo hai người, hai người kia vừa vào cửa liền cười với Lí Hà thị nói: "Đại tẩu, thật sự là muốn ở riêng sao?" "Giang đi qua mời ta còn nói chuyện này tốt lắm, người trẻ tuổi thôi, cuộc sống của bọn hăn, để chính bọn họ quan tâm đi. Ta bên kia đã sớm phân, còn không phải hòa thuận vui vẻ qua."

Lí Hà thị lúc này là đâm lao phải theo lao, nàng vạn lần không có dự đoán được sẽ có kết quả như thế.

Trương thị lúc này cố tình chạy tới, "Nương! Ngài không phải nói là không phân gia sao?"

Lí Hà thị lúc này trong ngoài đều không được lòng người, hơn nữa có Giang Tam thúc, Ngũ thúc ở đây, muốn làm mình làm mây cũng không ổn, muốn cười lại nuốt giận không xong, đành phải một trương mặt lạnh.

Trương thị thấy Lí Hà thị không nói chuyện, tưởng thật sự muốn ở riêng, bất chấp, vỗ đùi ngồi dưới đất bắt đầu khóc kể, đơn giản là nàng vào cửa không có một ngày ngày lành, đem những người này đều nuôi lớn liền bỏ lại mặc kệ bọn họ, mình còn vì người vừa mới vào cửa kia xây phòng mới, hiện tại cả nhà 3 đứa nhỏ phải làm sao bây giờ...

Một phen ép buộc, đến tối cũng không phân xong, nhưng cũng không phải không có tiến triển, ruộng đất đều phân chia không cần người khác tính toán nhiều, chỉ chờ Linh Nga xuất giá liền ở riêng.

Bởi vậy, sân Lí gia khôi phục bầu không khí ngày xưa, Hứa thị lần này bị ủy khuất quá đáng, ghen một hơi, thân mình không quá lưu loát.

Nhà Cốc Vũ bên kia cũng nghiêm trọng.

Lí Đặc Tuyền đã nói dứt khoát như vậy, trở về mặt vẫn đen, vuốt đầu Cốc Vũ ngơ ngác, lúc trở lại bình thường liền liều mạng làm việc, ban ngày xuống ruộng buổi tối còn làm mộc.

Tiểu Mãn, Vương thị vừa chăm sóc Hạ Xuyên vừa thêu hoa, Kinh Trập vẽ mẫu thêu cũng đi vào quỹ đạo, mỗi ngày trừ bỏ đi tư thực, là ngồi ở bàn, vẽ hoa đào, hoa hồng. Cốc Vũ tâm huyết dâng trào hái rau cỏ về, một ngày có thể vẽ ra một hai bản a. Đồ ăn mới không làm tiếp được, nếu không được Lí Đặc Tuyền cho phép, sẽ không giống lúc trước lén lút như vậy.

Đương nhiên, Cốc Vũ cũng không nhàn rồi, Kinh Trập không tiện gặp cô nương đến mua mẫu vẽ, cần Cốc Vũ ra mặt, người khác vì muốn mẫu vẽ mới lạ, đối với Cốc Vũ là cơ hội tốt, không chỉ khen Cốc Vũ, thậm chí có người tặng không ít đồ cho nàng, tuy rằng không giá trị gì, chỉ là Cốc Vũ rất thích ý hưởng thụ, trong lòng kiêu ngạo, ai kêu mình quản lý một ca ca vĩ đại! Cốc Vũ tuy rằng nhớ được số tiền mình có, nhưng mỗi ngày đều đổ bình tiền ra đếm, rất có tư thế của quản gia.

Ban ngày, nàng đi theo An Cẩm Hiên bắt cá chạch, cá chạch bắt về nhiều lắm, ngoại trừ hôm đó ăn ở ngoài, Cốc Vũ nuôi rồi đem cá chạch phơi khô để dành, nghĩ chờ ruộng cấy mạ xong không thể bắt cá chạch, hy vọng đến lúc đó trong nhà để dành được chút tiền, đến lúc đó có thể mua trứng gà cho Hạ Xuyên ăn.

Cách một ngày lại là phiên chợ, Lí Đắc Tuyền quyết định đi tập hợp, trở về đến lúc cây mạ sợ là bận rộn, Cốc Vũ cười kêu Kinh Trập viết một bảng hiệu đưa cho Lí Đắc Tuyền, trong đầu nghĩ nên nói như thế nào thuyết phục hẳn, nào ngờ Lí Đắc Tuyền đem bảng hiệu bỏ trong thùng, hỏi cũng không hỏi, nói một câu: "Đến lúc đó ta bày ra là được." Lưu loát nâng đòn gánh chạy đi đi.

Cốc Vũ cười thất thanh, Lí Đắc Tuyền làm việc trở nên thành thực, cảm thấy hẳn đã trở về lúc ở trong thành trước kia, không khúm núm, không do dự, Cốc Vũ gật đầu, tươi cười lại càng thêm sâu.

Hạ Xuyên khóc, nàng ôm lấy vỗ vỗ vài cái, cảm thấy tiểu tử này nặng hơn, không những nặng còn giãy dụa, Cốc Vũ yếu, hoảng hốt đem Hạ Xuyên đặt vào nôi. Nói đến cái nôi này vẫn là chủ ý của Cốc Vũ, vốn Vương thị đem Hạ Xuyên đặt ở một cái chậu, Cốc Vũ sợ các nàng vạn nhất chăm chú thêu hoa, có cái gì lọt vào phải làm sao bây giờ, hoặc là các nàng lỡ tay gì đó rơi vào, còn có phòng cỏ tranh ngẫu nhiên rớt xuống tro bụi cái gì cũng không tốt. Dưới sự đề nghị của Cốc Vũ, Lí Đắc Tuyền đánh một cái giường gỗ nhỏ 2 tầng, phía dưới còn có bánh xe, có chút giống cái nôi Cốc Vũ gặp qua, nóc nhà bản này nọ có rơi xuống, cũng có tầng trên che khuất không rớt vào người Hạ Xuyên, nếu Hạ Xuyên khóc, Vương thị các nàng chỉ đẩy vài cái là được, phương tiện rất nhiều. Mỗi khi Cốc Vũ nhéo mặt Hạ Xuyên, thầm nghĩ, Hạ Xuyên người thật là có phúc, nôi này không có mấy người có thể ngủ được.

Hạ Xuyên luôn không yên, hiện tại đại khái là mệt mỏi ngủ, nước miếng chảy ra, Cốc Vũ đem khăn tay biến thành giống cái yếm, nhìn mọi nơi trong viện, Kinh Trập đã đi tư thực, nàng bắt đầu trả giá: "Nương, tỷ tỷ, hôm nay đại khái không có người đến mua mẫu thêu, nếu có người đến mua các người ngàn vạn không được bán hết, tỷ như một đám năm sáu người đến, chỉ bán cho các nàng hai mẫu là được, một mẫu nhớ thu 6 văn tiền, bỏ vào cái bình đựng tiền của ta."

Tiểu Mãn cười một tiếng, "Người thật là, người ta đến từ xa, sao không bán cho người ta?"

Cốc Vũ nghiêm túc vẫy vẫy tay, "Người không hiểu, mẫu thêu của ca ca nhiều người thích như vậy, chính là cung không đủ cầu, nếu ai tới đều bán, chẳng phải đã sớm bán hết, nhưng nếu người thôn trang khác đi lại vài lần đều mua không được, người ta sẽ không đến, chúng ta phải làm sinh ý lâu dài, một thôn trang bán 1, 2 cái cho họ, đến lúc đó có thể nhìn thấy mẫu vẽ đẹp, cũng không phải mỗi người đều có, ngày sau các nàng tự nhiên tới cửa, dù sao một ngày ca có thể vẽ 2 mẫu, nhiều quá sẽ mệt."

Cốc Vũ hiểu rõ tâm tư cô nương, nếu một thôn trang có một người mua được mẫu vẽ, thêu xong sẽ so sánh với người khác, những người khác tự nhiên sẽ ganh tỵ, cứ như vậy mẫu vẽ của Kinh Trập sẽ luôn bán đắt.

Tiểu Mãn cái hiểu cái không gật đầu, "Còn có nhiều chú ý như vậy sao, nghe người nói như vậy cũng có đạo lý, người cái nha đầu học được ở đâu?"

Lại tới nữa? Cốc Vũ đành phải tiếp tục lấy cớ: "Ta lúc đó cả ngày ngốc ở nhà, sư công cùng tiệm tạp hoá cách vách đều làm như vậy, lúc hút hàng gì đó cũng không bán hết, gọi là cái gì, à số lượng tiêu thụ!"

Nói xong câu này Cốc Vũ không ở lại, đi ra cửa tìm An Cẩm Hiên, An Cẩm Hiên đứng trong phòng bếp, ăn cháo cá chạch, Vương thị bọn họ luôn gọi hân ăn cơm chung với nhà Cốc Vũ, chờ Nhị thúc công trở về sẽ tách ra, hân không muốn, nói đúng ra là không quen. Hiện tại Cốc Vũ nhìn hân, cảm thấy hân có tâm sự trùng trùng, lúc ăn cơm cũng như đang suy nghĩ cái gì.

Cốc Vũ đi qua vỗ bờ vai của hân, "Cẩm Hiên ca, chúng ta bắt cá chạch đi!"

An Cẩm Hiên sững sốt, có chút khó xử, nhưng vẫn gật đầu.

Cốc Vũ đi lấy thùng, nhưng không phát hiện ánh mắt An Cẩm Hiên luôn dính theo bóng nàng, khóe miệng còn vênh vênh lên.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Bệnh Lâu Thành Y (Thầy Thuốc)

Nông thôn tháng tư ít người rảnh rỗi, mới nuôi tằm dệt vải lại xuống ruộng.

Ngày mùa đã đến. Cốc Vũ cùng An Cẩm Hiên đã gặp được rất nhiều người trên đường, trên vai vác mạ, không ngừng từ vai trái đổi đến vai phải, rất có tiết tấu đi tới, nước từng giọt chảy dãi trên mặt đất... Không khí ngập mùi bùn đất cùng cỏ xanh.

Cốc Vũ thấy An Cẩm Hiên còn mặc áo khoác, có chút không hợp, nàng há mồm đang muốn cùng An Cẩm Hiên nói vài câu, đã thấy An Cẩm Hiên ngẩn người, ngẩng đầu vừa thấy, người bên sân đối diện, có lẽ là vừa lấy mạ ra ruộng cấy. Đại bá, Nhị bá gánh mạ, Lí Hà thị các nàng đều đi ra, không thấy Tứ thẩm Trần thị, chắc ở nhà nấu cơm, cũng không thấy Hứa thị.

Càng tới gần, Cốc Vũ không biết có nên kêu các nàng không, thấy Lí Hà thị xoay mặt qua một bên, trong lòng nàng lại nhớ tới tối hôm bị đánh, cười lạnh một tiếng, "Nhị bá! Nhị bá mẫu đâu?"

Lí Đắc Giang lo lắng gật gật đầu, "Nhị bá mẫu người thân mình không khoẻ, ở nhà nghỉ ngơi một chút."

Trương thị đi chân trần, cũng không biết có phải vì vừa rồi ra ruộng cấy mạ nên mệt mỏi, quần đang nhỏ nước, xem thật buồn cười, nàng có chút không phục: "Người ta là mệnh tiểu thư, đến lúc bận rộn liền không thoải mái, ta chính là mệnh nha đầu ăn không hết khổ, chịu không xong mệt..."

Đoàn người đi qua, Cốc Vũ muốn đi xem Nhị bá mẫu, vẫn nên đi theo An Cẩm Hiên đi bắt cá chạch rồi nói sau.

An Cẩm Hiên cầm thùng, Cốc Vũ cầm một cây thật dài, đây là nàng cùng An Cẩm Hiên hai người nghiên cứu ra công cụ bắt cá chạch, mặt trên đầy trúc đỉnh, như vậy Cốc Vũ không cần xuống ruộng vẫn có thể bắt cá chạch .

Một phần ruộng nước đã lên từng mảnh xanh lúa thừa, là mạ vừa cấy xuống, rất nhiều nhà huy động cả nhà, trong ruộng cong thắt lưng cấy mạ, như ốc sên thông thả co mình, có nhà có tiểu hài tử hỗ trợ, ngược lại là chiếm được tiện lợi, thắt lưng không cần phải cúi, bùn đã đến đùi đưa nhỏ, chỉ cần đứng thẳng làm việc.

Nếu không có áp lực cuộc sống, Cốc Vũ sẽ than một tiếng một bức tranh quê tuyệt đẹp, chỉ là mình ở trong cuộc mới biết, cuộc sống như vậy là bất đắc dĩ, không ai thích cả ngày mặt hướng đất lưng hướng trời cả, chỉ vì có miếng cơm, nhưng nguyện vọng thuần phác đó không nhất định thực hiện được, Cốc Vũ nhìn cảnh tượng như vậy sâu sắc cảm nhận được vài điều, không giống như lúc trước mình đi theo phụ thân đến nông thôn, là một kẻ bàng quan, bây giờ là dung nhập, khác nhau một trời một vực!

"Cốc Vũ, người luôn ngơ ngác ngây người." An Cẩm Hiên đã bắt đầu làm việc, thấy bộ dáng Cốc Vũ nói.

Cốc Vũ tỉnh lại, thấy An Cẩm Hiên đã bắt được một ít cá chạch, cũng vội hành động.

Bọn họ cố ý chọn ruộng màu mỡ chưa cấy mạ, như vậy người khác sẽ không để ý, có ruộng tuy chưa cấy mạ cũng đã bón phân, còn dùng cào kéo bùn cho phẳng chuẩn bị cấy mạ, ruộng như vậy không thể đi xuống, bằng không nơi nơi đều là dấu chân lúc cấy mạ sẽ không tốt. Hôm nay Cốc Vũ cùng An Cẩm Hiên đi ra, phát hiện ít nhất có một phần ba ruộng đã cấy mạ,

cũng có rất nhiều ruộng đã san bằng, sợ là qua hai ngày nữa không thể bắt cá chạch. Nhiều ngày nay có người hỏi, bọn hăn luôn lấy cớ làm thuốc, may mắn cũng không có người hỏi bọn hăn làm thuốc lâu như thế sao không hết bệnh.

"Ta nghĩ Nhị bá mẫu nếu không thật sự không thoải mái, nàng làm sao có thể không đến làm việc, trong lòng nhớ thương liền thất thần."

An Cẩm Hiên sững sốt, không ngờ Cốc Vũ không đầu không đuôi đột nhiên nói một câu như vậy, hăn luôn không rõ, vì sao Cốc Vũ tuổi nhỏ như vậy lại không chơi với bạn cùng lứa tuổi, lại keo kiệt một đồng tiền cũng không dám xài, có năng lực nghĩ ra nhiều chủ ý làm thùng chậu bán mẫu hoa, so với suy nghĩ đơn thuần của hăn và Kinh Trập còn mạnh mẽ hơn, còn nghĩ ra cái nôi, thật sự là bất khả tư nghị, nhưng nhìn nét mặt, lúc cười lại ngây thơ trong sáng như vậy, ánh mắt tựa như dòng nước trong. Tuổi ngây thơ làm chuyện người lớn, tương phản quá nhiều, ai có thể nghĩ đến mấy thứ này đều do một tiểu nha đầu nghĩ ra được, bao gồm bắt cá chạch. Mặt khác, trên người nàng còn có một khí chất đặc biệt, An Cẩm Hiên đột nhiên phát hiện mình khổ sở nhiều năm, không dễ dàng tin tưởng người nào, nhìn tiểu cô nương trước mặt, nhìn đôi mắt trong sáng kia, lòng hăn bắt đầu trở nên mềm mại, hăn lắc đầu, bất đắc dĩ nở nụ cười.

Cốc Vũ đứng trên bờ ruộng, nhìn đến chỗ nổi bọt khí, kéo từ từ, kéo đến hơn phân nửa sẽ không vỡ hụp, nàng đem cá chạch ném vào trong thùng, mày cũng không cau. Bất quá nàng chỉ có khả năng bắt trong phạm vi nhỏ, tiếc nhìn chỗ xa hơn, không ngừng kêu, "Cẩm Hiên ca, đến nhanh chút, nơi này có cá chạch." "Cẩm Hiên ca, bên này!"

An Cẩm Hiên để Cốc Vũ ở bờ ruộng, hăn ở trong ruộng, đi phía trước nàng, như vậy Cốc Vũ không đến mức chuyện bé xé kêu to.

Trước mặt, có chỗ bùn phồng lên, mặt trên có một vòng lốc xoáy nhỏ, Cốc Vũ trong lòng vui vẻ, cầm này nọ liền đi qua. An Cẩm Hiên kêu lên:

"Không vội, bộ chưa thấy qua cá chạch sao?"

Lời còn chưa dứt, Cốc Vũ liền phát hiện không ổn, chủ nhân bờ ruộng này chưa cấy mạ cũng chưa tu chỉnh qua, cũng không biết có phải trong mùa đông bờ ruộng bị con chuột đào thành động không, Cốc Vũ này một bước đi xuống, không chỉ có cảm giác mát mát mềm yếu, chân rơi vào khoảng không, theo quán tính ngã vào trong bùn nhão...

An Cẩm Hiên tay còn nâng bùn nhão, lúc này vung, trong ruộng hoạt động tuy không tiện, hăn cũng tận lực chạy tới, một thân dính đầy nước bùn, vừa khéo đúng lúc Cốc Vũ ngã xuống hăn kéo lại, An Cẩm Hiên thở ra một ngụm khí thô.

Cốc Vũ nhắm mắt lại tưởng mình một đầu ngã vào bùn nhão, vung tay lên cũng không biết ném công cụ nơi nào, đột nhiên cảm thấy mình bị người kéo lại, mở to mắt, đầu tiên thấy một mảnh áo màu xanh dính đầy nước bùn, đó là vạt áo An Cẩm Hiên, nàng thật vất vả mới đứng vững, nở nụ cười, "Cẩm Hiên ca người chạy thực mau, bắt quá quần áo bị dơ, vừa khéo làm một bộ áo đơn."

An Cẩm Hiên không có chút ý cười, mày gắt gao nhăn lại, Cốc Vũ hạ giọng, "Cẩm Hiên ca, người... Như thế nào?"

An Cẩm Hiên rút chân ra khỏi bùn nhão, Cốc Vũ hút một ngụm lạnh khí, trên bàn chân dính đầy bùn đất, là công cụ bắt cá chạch của mình, lưng bàn chân của An Cẩm Hiên đầy máu, bùn đất quyện với máu tạo thành 2 màu đối lập, chỗ hăn đứng cũng có một vũng máu.

Cốc Vũ phát hoảng: "Cẩm Hiên ca, đau không?"

An Cẩm Hiên tỉnh bơ như không có chuyện gì, "Đau như vậy tính cái gì."

Cốc Vũ không nghĩ ngợi nhiều, đi qua đỡ lấy hân, lại bị hân đẩy ra một bên, "Chỉ là đinh trúc đâm thôi, không cần phải chuyện bé xé to, thấy máu chảy nhiều, kỳ thực không sao."

Tuy nói thế, nhưng nhìn bộ dáng An Cẩm Hiên, Cốc Vũ biết miệng vết thương không nhỏ, nàng trong đầu không ngừng xoay xoay, nhìn quanh, rốt cục có biện pháp.

Nàng bất chấp An Cẩm Hiên có bằng lòng không, đỡ An Cẩm Hiên đến bờ ruộng, ra lệnh: "Ngồi xuống!"

An Cẩm Hiên không biết nàng muốn làm cái gì, nghe lời ngồi xuống.

Đây là một ao nhỏ, ở giữa hai bờ ruộng là một ao nhỏ chứa nước. Nàng từ nhỏ lấy nước ở đây, đỡ An Cẩm Hiên sang rửa miệng vết thương, "Cẩm Hiên ca, người nhện đau, đều do ta không tốt, cắt chân người."

Ngữ khí dù có tự trách nóng vội, nhưng phải kiểu như tiểu cô nương gặp chuyện hoảng loạn, An Cẩm Hiên cả kinh.

Cuối cùng cũng rửa sạch bùn đất, mau không ngừng chảy, làm cỏ trên bờ ruộng cũng có vết máu. Cốc Vũ thấy đã rửa sạch, "Cẩm Hiên ca, người không nên động, chờ ta một hồi." Nói xong, Cốc Vũ cũng không dám chạy, đi nhanh trên bờ ruộng, rốt cục tìm được thứ nàng muốn, hạn liên anh, loại thảo dược này thường mọc quanh ruộng, Cốc Vũ hoảng hốt nhớ lại trước kia, lúc mình bệnh không còn hy vọng, mẫu thân hay dùng thuốc bắc điều trị, nàng ở trên giường bệnh cũng thường xem sách thuốc, còn khoe khoang rằng mình sẽ trị chính mình, thật không ngờ giờ phút này phát huy công dụng.

Đi hết mấy bờ ruộng, tìm được 2 cây hạn liên anh, nàng mới trở lại bên An Cẩm Hiên, thấy An Cẩm Hiên muốn đứng lên, nàng mất hứng, "Nói người đừng động, đây là hạn liên anh, cầm máu không có gì tốt hơn." Nói xong nàng đem thảo dược nhét vào miệng, nhai nát, vị thuốc tràn ngập

khoang miệng, nàng cũng bắt chắp, đem thuốc đã nhai nát đắp lên chân của An Cẩm Hiên, nhìn bộ quần áo đang mặc đã cũ nát, xả vạt áo. Lại nhìn đến cổ tay áo đã mòn, lôi kéo, một vòng cổ tay áo bị xé rách, băng bó quanh chân, chân An Cẩm Hiên giống như mang vớ, còn có một chút long lẻo, Cốc Vũ lấy thêm một cọng cỏ, quấn vài vòng quanh "chiếc vớ", cột lại, rồi cục đại công cáo thành. Nàng vỗ tay một cái, "An tâm, Cẩm Hiên ca, máu sẽ cầm rất nhanh."

Lúc Cốc Vũ rửa vết thương cho hắn, An Cẩm Hiên luôn buồn bực, tay Cốc Vũ không có sức mềm yếu, đụng tới chân hắn thật lạ lắm khiến hắn xoay mặt, lại nhin không được xem, đã bao lâu rồi, đến cùng đã bao lâu không có người đối với mình như vậy, Nhị thúc tuy tốt, nhưng hắn thường đi vắng, thêm nữa hắn là một đại nam nhân cũng có rất nhiều chỗ sợ ý, Cốc Vũ tìm thảo dược, lúc nhai thuốc mày không hề nhăn, không chút ngại ngùng, chuyên chú giúp hắn bôi thuốc, mọi sự sợ hãi khóc lóc tìm người giúp như hắn tưởng tượng đều không xảy ra, An Cẩm Hiên mới đầu còn cố nhin xuống, thần sắc trên mặt không thay đổi, nhưng lúc thấy Cốc Vũ xé tay áo băng lấy chân hắn, mặt hắn đỏ lên.

Cốc Vũ thấy An Cẩm Hiên không nói gì, có chút sợ hãi, "Cẩm Hiên ca, đắp thảo dược này, tốt lắm, người không cần lo lắng, ta... Ta trước kia sinh bệnh, bệnh lâu ngày thành lương y, ta nhận ra thuốc này, người nhất định phải tin tưởng ta. A? Mặt của người sao lại hồng hồng, vết thương không bị sưng a?"

An Cẩm Hiên thấy Cốc Vũ muốn xem miệng vết thương, cười một tiếng, "Ha ha, người xem người giống như con khỉ nhỏ, nào có bộ dáng của cô nương."

Cốc Vũ đánh giá mình, quả nhiên rất nhiều bùn, nàng lại nhìn An Cẩm Hiên, vải thô màu xanh, dính bùn bê bết còn bị ướt, không chỉ như vậy, trên mặt An Cẩm Hiên cũng dính bùn, không bị dính lúc nào, nàng nhin không

được cũng nở nụ cười, "Này thật sự là đại ca cười nhị ca, đinh ốc cười vô sò, người xem người tốt hơn chỗ nào!"

An Cẩm Hiên cúi đầu nhìn người mình, rồi nhìn Cốc Vũ, hai người ngồi ở bờ ruộng nhìn nhau, cười ha ha đứng lên.

Thùng cá chạch xuống ruộng, cá chạch bóng loáng, vi vu gió thổi qua, mạ non theo gió bay động, trong sông thấp thoáng mấy con vịt trời, tựa hồ bị tiếng cười làm hoảng sợ bay đi.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Kiếm Tiền Và Ngày Mùa Cái Nào Quan Trọng Hơn?

Cốc Vũ đỡ An Cẩm Hiên về nhà.

Vừa ra đến đường, An Cẩm Hiên kiên trì muốn tự mình đi. Cốc Vũ không có cách nào, đành phải nhặt một cây gậy cho hẵn, rồi nhìn hẵn cố sức từng gậy từng gậy bước đi, từ lúc bị thương đến bây giờ một câu trách cứ hẵn không nói qua, trong lòng vừa ấm áp vừa hổ thẹn.

Vào sân, Tiểu Mãn đang nhóm lửa nấu cơm, thấy An Cẩm Hiên chống gậy trở về, liền chạy nhanh đến, "Cẩm ca, người bị sao vậy, sao phải chống gậy? A! Chân như thế nào?"

An Cẩm Hiên nhàn nhạt lắc đầu, lơ đãng nói: "Bị này nọ đâm chân, không có gì đáng ngại."

Cốc Vũ biết An Cẩm Hiên không muốn nàng chịu trách cứ, nhưng không nhẫn tâm thấy hẵn như vậy, đành phải ăn ngay nói thật, "Tỷ, là ta sốt ruột bắt cá chạch, kém chút té trong ruộng, Cẩm Hiên ca tới cứu ta, đồ ta cầm trong tay cắt lưng bàn chân của Cẩm Hiên ca..."

Tiểu Mãn chấn động, vội đi lại đỡ An Cẩm Hiên: "Cốc Vũ người cũng thật sự là, người xem Cẩm ca một thân toàn nước với bùn, còn như vậy đi về. Cẩm ca, mau thay quần áo, đợi ta đi thỉnh thầy lang tới xem chân người."

An Cẩm Hiên không được tự nhiên nhìn Tiểu Mãn như thế, sắc mặt có chút xấu hổ, "Không cần thay, ta như vậy là tốt rồi, thầy lang cũng không

cần thỉnh, ta đã đắp qua thảo dược, máu cũng ngừng chảy, đây chỉ là cái đinh trúc đâm thôi, không có gì đáng ngại."

Nói xong trở về phòng của mình.

Không cần thỉnh thầy lang việc này Cốc Vũ có thể lý giải, Đào trang lớn như vậy, nhưng chỉ có một bà đồng, chưa từng nghe qua có thầy lang, nhưng Liễu Bá Tử có một thầy lang vườn nhưng nghe nói là treo đầu dê bán thịt chó, dù tìm có đi hội dâng hương, khai ra thuốc dưỡng thai cũng không có người ăn, trấn trên có y quán chỉ là có chút xa. Cốc Vũ tự mình xử lý miệng vết thương, trong lòng nàng biết là không có vấn đề lớn, chỉ là vì sao quần áo bẩn thành như vậy lại không chịu thay, lại là áo khoác, Cốc Vũ có chút không hiểu.

Vì thế, nàng cảm thấy An Cẩm Hiên hôm nay sợ là không thoải mái không thể nấu cơm, kêu Tiểu Mẫn lấy thêm gạo, rồi mang vào phòng An Cẩm Hiên. Chỉ thấy An Cẩm Hiên nghiêng người nằm ở trên giường mặt quay vô tường, cuộn thành một đoàn, Cốc Vũ đột nhiên nhớ tới có người nói qua tư thế ngủ như vậy thể hiện không có cảm giác an toàn. Nàng không kịp nghĩ nhiều, nhìn quanh đánh giá một lần, đầu giường chỉ có một cái áo bông rách, không thấy quần áo lành lặn khác có thể mặc.

An Cẩm Hiên nghe thấy động tĩnh, ngồi dậy, "Cốc Vũ, người sao vào được?"

Cốc Vũ bĩu môi, thần sắc có chút trách cứ, "Cẩm Hiên ca, nếu không người mặc đỡ quần áo của ca ta, ta giúp người đem quần áo giặt sạch sẽ."

An Cẩm Hiên nghe Cốc Vũ nói như vậy, mạnh mẽ xua tay, chân còn đụng phải miệng vết thương, hít mạnh một hơi, "Không cần, ta mặc thế này tốt rồi."

Cốc Vũ vội nói, "Người không nên động, ta chỉ nói thôi."

An Cầm Hiên không muốn mặc quần áo của người khác, Cốc Vũ hết cách, nhưng hăn như vậy cũng không phải là biện pháp tốt, đành phải đánh chủ ý vào áo bông bên kia, "Cầm Hiên ca, người xem, áo bông này bông vải bị cứng rồi, ta nói nương ta giúp người sửa lại, làm áo đơn mặc, chờ mùa đông đem bông vải bỏ thêm vào, dù sao trời nóng người cũng muốn mặc áo đơn có phải không?"

Thấy An Cầm Hiên không nói chuyện, Cốc Vũ thở dài nhẹ nhõm một hơi, coi như hăn là chịu, cầm áo bông đi ra, nói với Vương thị việc này.

Wương thị đem áo bông vào thư phòng, rất nhiều tro bụi bay ra, để sách qua một bên nói: "Cầm Hiên đứa nhỏ này rất biết chuyện, Cốc Vũ người có nói cảm tạ người ta chưa, hăn không chịu coi thầy thuốc, chờ cha người trở về lại rồi tính, nếu không tốt dù tốn tiền cũng phải mời thầy thuốc đến, Nhị thúc công đem hăn giao cho chúng ta, nếu hăn xảy ra chuyện chúng ta cũng bắn khoả, càng không biết làm sao đối mặt với Nhị thúc."

Cốc Vũ bất đắc dĩ, Vương thị nói rõ ràng làm nàng thật ngượng ngùng, nhưng nàng biết rõ trúc đỉnh đâm chảy máu không nguy hiểm, cũng không phải rỉ sắt đỉnh sắt, chờ thêm 1, 2 ngày nữa xem liền biết. An Cầm Hiên không thiếu tiền, Cốc Vũ thấy hăn bán da thú vài lần, không hiểu sao một kiện áo đơn không mua mặc, thật sự kỳ quái.

Lí Đắc Tuyền mang thùng trở về, vừa mới tiến sân đã kêu nói: "Cốc Vũ, mau đến xem, cha mua cho người cái gì?"

Cốc Vũ liền chạy tới, thấy Lí Đắc Tuyền mang đi thùng chậu trên cơ bản đều không bán được, nhưng tinh thần lại rất tốt, tựa hồ hoàn toàn không thèm để ý đến thùng chậu, nàng cười cười: "Cha, ta nhìn xem người cho ta mua cái gì?"

Nói xong nàng nhìn trong thùng chậu, một bao đường mạch nha, một bao chỉ thêu, còn có giấy bút, Cốc Vũ càng thêm kỳ quái, đồ không bán

được, vì sao có tiền mua mấy thứ này.

Lí Đắc Tuyền cũng không nhiều lời, từ một thùng khác lấy ra một cái xương heo to, hai miếng da heo, "Tiểu Mẫn, đêm nay nấu canh ăn!"

Tiểu Mẫn cao hứng đi đến tiếp lấy, hai tỷ muội nhìn nhau cười, đều không rõ sao tâm tình của Lí Đắc Tuyền tốt như thế. Lí Đắc Tuyền vào cửa sổ Hạ Xuyên, tiếng cười sang sảng truyền đến.

Đáp án được công bố vào bữa cơm chiều, Vương thị, Lí Đắc Tuyền, Tiểu Mẫn, Cốc Vũ còn có Kinh Trập, An Cẩm Hiên, mọi người ngồi quanh bàn, không biết vì Lí Đắc Tuyền thoải mái trong lòng, nghe nói Cốc Vũ làm chân An Cẩm Hiên bị thương, cũng không trách cứ nàng, chỉ nói muốn đưa An Cẩm Hiên xem thấy thuốc. Vương thị hỏi tới, Lí Đắc Tuyền mới nói, hẳn nhận được một mối làm ăn!

Thì ra là thế! sau khi Lí Đắc Tuyền trở về nhà luôn ghen khuất, đánh thùng chậu cũng không đủ qua ngày, bây giờ có mối dĩ nhiên cao hứng, như tìm được cảm giác thành tựu, tự hào mình là trụ cột trong nhà.

Cả nhà cũng cao hứng, Tiểu Mẫn nhin không được hỏi, "Cha, sinh ý gì mà vui vẻ như vậy?"

Lí Đắc Tuyền khụ khụ hai tiếng, uống một ngụm rượu, "Do chủ ý của Kinh Trập, ta bày ra bảng hiệu kia, kết quả thực sự có người tới tìm, mua một cái thùng nhỏ và một cái chậu nhỏ, lúc đầu ta không bán, kết quả người nọ dám trả một chuỗi tiền, nói là cầm thùng chậu đi về trước, còn gọi ta đến nhà tiểu thiếu gia hẳn làm đồ chơi, tiền kia coi như tiền đặt cọc, đến lúc đó nếu làm tốt, sẽ trả một lượng bạc!"

Quả thật là mối mua bán lớn, một lượng bạc! đầu Cốc Vũ tính nhanh, một lượng bạc là một ngàn văn tiền, tính theo giá một cái bồn hai mươi văn, phải bán năm mươi cái bồn, năm ngày một lần tập hợp, một ngày bán đi bao nhiêu còn không nhất định! Khó trách Lí Đắc Tuyền cao hứng như

thế. Lí Đắc Tuyền móc trong lòng ra tiền, đưa cho Tiểu Mãn, "Đây là thừa lại, ta vốn nghĩ mua thịt ăn, nghĩ chung quy còn chưa kiếm được một lượng kia, ăn xương heo cũng là giống nhau."

Cốc Vũ lại hỏi, "Cha, bạc nhiều như vậy cha muốn làm cái gì?"

Lí Đắc Tuyền cười đến thoải mái, nhấp một ngụm rượu thích ý nheo mắt, rồi đáp: "Nói là phải làm một chiếc xe ngựa nhỏ, không khó, chỉ có một chút khó khăn, chủ nhà nói muốn ta đến trong nhà làm, tuy rằng cũng là bao ăn ở, tiểu thiếu gia kia khó chịu, muốn đích thân xem đâu, chuyện cấy mạ không chậm trễ được."

Là một nan đề, nếu Lí Đắc Tuyền đi làm, 3 mẫu ruộng nước trong nhà làm sao bây giờ?

Lí Đắc Tuyền thở dài một hơi, "Chắc ta phải gọi Vĩnh Ngọc bá bá người giúp đỡ một chút, chuyện như vậy không phải dễ gặp, nếu không được nữa thì ta ban ngày làm việc, buổi tối trở về xuống ruộng, ba mẫu đất không tính nhiều, vài ngày là tốt rồi."

Cũng chỉ có thể an bày như vậy, Lí Đắc Tuyền lấy ra một bao điểm tâm trong thùng, đang muốn đến nhà Trần Vĩnh Ngọc, đã thấy Lí Đắc Giang vào cửa, hăn kêu lên: "Nhị ca, sao người lại tới đây?"

Thấy vậy, Kinh Trập cầm bao điểm tâm, nhìn Lí Đắc Tuyền nói: "Cha, ngài cùng Nhị bá ở nhà, ta cùng Cốc Vũ đi sang nhà Vĩnh Ngọc bá bá."

Đường thôn tối như mực, ngẫu nhiên có một vài đốm lửa bùng lên, là tẩu thuốc của người nào đó, trải qua một ngày làm việc, lúc này vây quanh gốc cây to tán gẫu, xa xa truyền đến tiếng chó sủa, Kinh Trập nắm Cốc Vũ hướng nhà Trần Vĩnh Ngọc.

Nhà Trần Vĩnh Ngọc không xa, trong phòng đốt đèn, lúc Kinh Trập cùng Cốc Vũ đi vào, Trần Giang Sinh đang nằm chán bên ngọn đèn, thấy bọn

họ đến thật cao hứng, "A, các người thế nào đến ?" Nói xong đi châm trà lấy điểm tâm cho bọn hăn, động tác thật ngốc, kém chút đập vỡ bát, điểm tâm cũng thiếu chút bị hăn làm rớt trên đất, hăn vỗ đầu cười cười, ngượng ngùng nói: "Cha mẹ ta ra ngoài, các người ăn cái này trước."

Đi vắng? Kinh Trập đưa bao điểm tâm, hỏi: "Không biết bá mẫu khi nào thì trở về?"

Trần Giang Sinh nói: "Chân Đại bá hai ngày nay bị thương, Đại bá mẫu chiếu cố hăn, không làm việc được, nương ta đi qua giúp bọn hăn lo liệu việc nhà, cha ta phải đi giúp bọn hăn cấy mạ, đã tối rồi, đúng ra sắp về tới."

Cốc Vũ thấy Trần Giang Sinh nói như vậy, thầm nghĩ thật sự là không khéo, thấy Trần Giang Sinh một người ở nhà cũng rất đáng thương, "Vậy sao người không đi, người ăn cái gì chưa? Một người không sợ sao?"

Trần Giang Sinh nâng tay nhỏ bé nói: "Có cái gì mà sợ, ta muốn giữ nhà đâu, vạn nhất có trộm làm sao bây giờ, nương ta ăn cơm chiều xong sẽ mang một ít trở về cho ta."

Cốc Vũ đang muốn nói có trộm đến người một cái tiểu thí hài làm được chuyện gì, lại không có tâm tư, nàng lo lắng không biết phải làm sao bây giờ a, Trần bá bá bên này giúp không được gì, ở trong thôn cũng không quen thân những người khác, Nhị bá bên kia cũng bận, thật khó xử.

Ngồi một hồi, huynh muội hai người liền cáo từ, Trần Giang Sinh cố nài, "Ta còn có một bánh hoa quế các người không có ăn qua ..."

Mới ra cửa gặp vợ chồng Trần Vĩnh Ngọc về nhà, hỏi lý do bọn hăn đến nhà, Kinh Trập cướp lời nói là Lí Đắc Tuyền nhận được mỗi mua bán, đưa một bao điểm tâm qua, hiện đang chuẩn bị về, Giang thị thấy vậy cũng không giữ, nói bọn họ trên đường cẩn thận, cũng nói qua mấy ngày sẽ qua thăm.

Đi ra ngoài Cốc Vũ liền ngậy ngấn cả người, nàng cũng không nghĩ sẽ làm phiền nhà Trần Vĩnh Ngọc, nhưng bây giờ phải làm sao.

Không ngờ Kinh Trập nói: "Cốc Vũ, trở về nói Trần bá bá đã nhận lời giúp, kêu cha cứ việc đi làm."

Cốc Vũ không hiểu, "Ca, vụ mùa chúng ta làm sao bây giờ?"

Kinh Trập nắm tay Cốc Vũ thật chặt, kiên định nói: "Làm không xong, chúng ta tự mình đi cấy, ba mẫu không tính nhiều."

"Nhưng là..." Cốc Vũ vẫn lo lắng.

Kinh Trập kiên trì, nàng cũng muốn để Lí Đặc Tuyền thanh thản ổn định đi làm việc, huynh muội hai người thống nhất ý kiến, Lí Đặc Tuyền an tâm đi làm việc, bọn họ ở nhà cấy mạ, dù sao cũng có rất nhiều tiểu hài tử cũng là xuống ruộng làm việc, Cốc Vũ thầm nghĩ.

Vào cửa Kinh Trập nói đã nói xong, Lí Đặc Tuyền không hỏi nhiều, mày nhăn lại thật sâu, "Nhị bá mẫu người lần này bệnh kỳ quái, sợ là không tốt lắm."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Nhị Bá Mẫu Có Thai

Sáng sớm ngày thứ hai, Lí Đắc Tuyền mang theo túi hành lý màu xanh lá mạ mà Vương thị đã giúp hẩn thu thập, vỗ vỗ vụn gỗ trên người, ra cửa.

Cốc Vũ hôm qua phụ Vương thị chuẩn bị bọc hành lý, bên trong kỳ thực chỉ có một bộ quần áo để tắm rửa, vốn muốn chuẩn bị một ít lương khô, nhưng Lí Đắc Tuyền không chịu, nói là chủ nhà bao ăn bao ở, lại nói ở trấn trên, tùy tiện ăn cái gì cũng được, không cần lo lắng. Vương thị nghe theo hẩn, nhưng Cốc Vũ vẫn lo lắng, "Cha, buổi tối vẫn nên về nhà để chúng ta an tâm, tiền này người cầm, vạn nhất cần xài."

Nói xong đưa cho Lí Đắc Tuyền hai xâu tiền, Lí Đắc Tuyền định chối từ, Vương thị mở miệng, "Khuê nữ đau lòng người đưa tiền người cứ cầm đi, trong nhà cũng có chỗ kiếm tiền, thùng chậu của người có thể bán, mẩu thêu của Kinh Trập cũng còn một ít, không cần quan tâm trong nhà."

Lí Đắc Tuyền bế Hạ Xuyên một hồi mới đi.

Vương thị đứng ở cửa, đều đứng như vậy mỗi lần đưa Lí Đắc Tuyền đi, cho đến khi không còn thấy bóng lưng của Lí Đắc Tuyền, nàng mới tỉnh lại, cầm vải bắt đầu thêu hoa, lại có chút không yên lòng.

Cốc Vũ thấy, thầm nghĩ đây là lần đầu tiên nương đơn độc đứng ở thôn trang, cả nhà đều thấy nương trở thành người sáng khoái, sợ là trong lòng lo lắng. Nàng cười đi qua, đến bên Hạ Xuyên nói: "Nương, người không cần lo lắng, cha đi trấn trên gần như vậy, buổi tối còn muốn trở về, sẽ không xảy ra việc gì, nhà Nhị bá gần đây, kêu một tiếng có thể nghe thấy."

Sắc mặt Vương thị giãn ra một ít, vừa muốn nói gì lại nhú mào: "Nhị bá mẫu người sợ là thân mình không tiện, vốn định đi qua xem, nhưng ngày ấy người với người cha náo loạn như vậy, nếu đi qua sợ là cũng không tốt."

Tiểu Mãn đang quản lý Cốc Vũ cho gà ăn, gà đã lớn không ít, Cốc Vũ có chút xấu hổ, mình ra chủ ý, vẫn là Tiểu Mãn thận trọng, bằng không bản thân quên trước quên sau, đàn gà này liền mệnh khổ.

Lúc này Tiểu Mãn đang bằm lá cây làm cám, đổ vào máng gà, mang rổ trúc vẩy lại. Bởi vì gần đây trong nhà nhiều việc, lười đi ra ngoài tìm gà, Lí Đắc Tuyền mới làm một lồng gà dùng trúc và cỏ đan thành một vòng tròn, làm thành lồng gà. Tiểu Mãn nuôi gà đã quen tay, miệng kêu cô cô, nghe Vương thị nói như thế, nhân tiện nói, "Nương, không ý kiến, đó là chuyện của người lớn, Cốc Vũ đi qua bọn họ không nề mắt lại đuổi."

Cốc Vũ than thở một câu, "Ta bắt đắc dĩ mới đi xem sắc mặt bọn hản! Lúc bọn họ làm việc ta đi xem Nhị bá mẫu!"

Nói xong nàng đến một góc sân, nơi đó vừa vặn có thể nhìn thấy động tĩnh bên sân Lí gia, quan sát một hồi không thấy ai, nàng nghĩ lúc này nên đi qua: "Nương, ta qua bên kia coi Nhị bá mẫu."

Này chân còn chưa kịp bước, Tiểu Mãn gọi lại, "Người vội cái gì, ngày thường không sao, bây giờ thân mình Nhị bá mẫu khó chịu, không lẽ đi tay không?"

Cốc Vũ đã nghĩ qua, "Mang đồ qua còn không phải tiện nghi đám người kia!"

Tiểu Mãn thấy nàng tức giận quá sâu, chỉ vào trán của nàng, "Ta biết người lòng dạ hẹp hòi, ta xào rau xong thừa dịp bếp còn ấm, cá chạch để lại trong nồi hâm, người lấy một chén đi qua cho Nhị bá mẫu."

Cốc Vũ thấy biện pháp tốt, lại có chút lo lắng, "Nhị bá mẫu thân mình khó chịu, có thể ăn cái này sao?"

"Có thể ăn được hay không nói sau, Nhị bá nói Nhị bá mẫu gần đây tâm tính như đứa nhỏ, chắc muốn ăn, dù sao cũng là tâm ý chúng ta, nếu không có thể ăn người liền hỏi Nhị bá mẫu muốn ăn cái gì, chúng ta làm đưa qua là được!"

Nghe thế, Cốc Vũ bưng một chén cá chạch nấu cay đi qua bên kia sân, dọc theo đường đi không nhìn được, lấy tay bốc hai miếng nuốt đi xuống.

Trong viện im ắng, bếp trong phòng lại có khói, Cốc Vũ nhìn cá chạch trong tay, không muốn đi vào, nàng nghĩ hơn phân nửa là Trần thị ở trong phòng bếp, đã nhiều ngày rồi nàng không tới học thêu, càng thanh tịnh. Nghĩ như vậy nàng liền đi vào phòng Nhị bá mẫu.

Hứa thị đang nằm ở trên giường, thời tiết nóng bức nàng còn đắp cái chăn bông thật dày, thấy Cốc Vũ đi vào, "Cốc Vũ, người đã đến rồi?"

Cốc Vũ đem bát trong tay đặt lên bàn cạnh đầu giường, "Nhị bá mẫu, cái này ăn ngon lắm, người ăn thử xem, ta nghe Nhị bá nói khẩu vị người không tốt."

Mắt Hứa thị sáng lên, nơi nào giống khẩu vị không tốt, cũng không cầm đũa, cầm chén lên bắt đầu ăn, cá chạch không lớn, từng miếng từng miếng đều ăn nhai nuốt xuống, Cốc Vũ thấy trợn mắt há hốc mồm.

Thấy cá chạch trong chén từng miếng vơi đi, rất nhanh là thấy đáy, ngay cả này hạt ớt cũng không buông tha, cái bát trống tuếch, Hứa thị ăn xong mới nói chuyện, "Người đừng trách, hai ngày nay ta cái gì đều không muốn ăn, ăn cái gì đều ói ra, thế nào vừa thấy thứ này lại thấy ăn ngon, Cốc Vũ người sao làm được món này."

Cốc Vũ sợ Hứa thị biết được là cá chạch lại ói ra, liền bịa ra cái cớ: "Đây là cá đá, ăn tốt lắm, Nhị bá mẫu, ngài không thoải mái nơi nào."

Hứa thị định trả lời, lại ợ một cái, ói ra hai miếng nước miếng, Cốc Vũ trong lòng chột động, muốn tiến thêm một bước xác nhận.

Hứa thị thở hắt hển một lúc mới nói: "Cũng lạ, ta bị bệnh ngày càng nghiêm trọng, lúc trước chỉ choáng váng đầu, bây giờ cả người vô lực, lại cảm thấy lạnh, không gát người, Nhị bá người gọi người cúng bái cũng không chuyển tốt, bệnh đến kỳ quái, ăn không vô, có lúc ăn ngon tốt, có lúc không ăn được cái gì hết, vừa khéo muốn ăn chút đồ mặn cay, người liền mang đi lại."

Cốc Vũ thấy nàng như vậy, thầm nghĩ Nhị bá mẫu tuy là lần đầu tiên, nhưng Lí Hà thị không thể nào không biết, chẳng lẽ nàng không có bước vào phòng này? "Nhị bá mẫu, nãi nãi có qua xem không?"

Hứa thị cười khở lắc đầu, thở dài một hơi, "Nãi nãi người còn theo ta bực bội, sợ là muốn náo một trận mới tốt, thân mình ta không khoẻ bằng lúc trước, một chút liền mệt rồi muốn ngủ."

Cốc Vũ đi qua đưa tay nhỏ bé sờ trán Hứa thị, "Nhị bá mẫu người yên tâm, người bệnh không có gì hết."

Hứa thị cho rằng Cốc Vũ trấn an nàng, chỉ nói: "Người cái tiểu hài tử cái gì cũng không hiểu, có bệnh rất quái chung quy là không tốt, thôn trang chúng ta từng xảy ra, đầu tiên là sợ lạnh, tiếp theo là sốt, không cứu sống."

Cốc Vũ xoa eo nhỏ phi phi phi vài tiếng, "Sao có thể nói lung tung, Nhị bá mẫu yên tâm, ta lúc trước cả ngày uống thuốc, thuốc gì ta đều thấy qua, ta cảm thấy không giống như có việc."

Nghe như vậy Hứa thị chỉ cười cười, nói một câu: "Cốc Vũ, nếu còn có cá đá, ngày khác lại cho Nhị bá mẫu một chén, về sau sợ là..."

Cốc Vũ vội đáp: "Được rồi, nếu Nhị bá mẫu thích ăn ta làm mỗi ngày cho người."

Suýt chút nữa Cốc Vũ nói ra, lại sợ Nhị bá mẫu không tin hoặc truy vấn không ngừng, ngấm lại không nói thì tốt hơn.

Buổi trưa hôm sau Lí Đắc Tuyên về nhà, sắc mặt vui mừng nói chủ nhà là người phúc hậu, cho phép cách hai ba ngày trở về nửa ngày, miễn sao không trì hoãn việc là được. Nói xong thấy Cốc Vũ ngây người, Cốc Vũ nhất thời không hiểu Lí Đắc Tuyên nói gì, chỉ nghe hần nói: "Ai, thiếu gia cùng tuổi với người, chỉ là cha không có bản lĩnh, người ta ăn mặc chi phí lớn, bảo ta làm cho hần một cái xe đồ chơi, Cốc Vũ của chúng ta biết chuyện như thế nhưng cái gì cũng không có."

Nếu lấy người so với người chắc tức chết, Cốc Vũ nắm bàn tay nhỏ, chà nàng khẳng định bị kích thích, nên làm bộ như không thèm để ý nói: "Ta mới không cần xe gì đó đâu, ta có ca vẽ mẫu thêu, còn có tỷ tỷ thêu quần áo mới, chúng ta về sau cái gì đều sẽ có!"

Lí Đắc Tuyên thấy Cốc Vũ nói một hơi như vậy, bật cười, sờ đầu Cốc Vũ, "Đúng, chúng ta về sau cũng đều sẽ có."

Tuy ngoài miệng Cốc Vũ nói như vậy, trong lòng không thoải mái, mình tốt xấu gì cũng lớn rồi, tuy chỉ là sống nhờ vào thân thể này, không thể để nhà mình quá mức khốn cùng đi, nhất thời không có biện pháp gì, đành phải so đo, nghĩ thiếu gia chưa từng thấy mặt kia thật biết hưởng thụ, xe ngựa quá lớn đi quá nhanh, hần làm cái xe dê đồ chơi, không có gì đáng ngại lại an toàn, thôi thôi, dù sao cha có việc so cái gì cũng tốt, mặc kệ cái khác.

Lí Đắc Tuyên vừa nói xong hai câu liền lấy cái cào đi, Kinh Trập tan học, muốn đi theo, Lí Đắc Tuyên gật gật đầu: "Cũng tốt, mình không thể để

Vĩnh Ngọc bá bá người giúp đỡ làm hết việc của chúng ta, cho người vất vả hai ngày.”

Kinh Trập đoạt lấy cái cào trên vai Lí Đắc Tuyền, "Cha nói gì đâu!"

Người đi mãi đến khi trăng lên mới về nhà, ăn cơm chiều Tiểu Mãn nấu, Lí Đắc Tuyền liền đi nghỉ sớm, sáng sớm mai còn phải đi làm. Kinh Trập nhìn Cốc Vũ nháy mắt, Cốc Vũ thấy đi qua, mới biết Kinh Trập đại khái rõ ràng cày ruộng như thế nào, ngay cả cấy mạ cũng biết, hai người trù tính một chút, cười tản ra.

Một đêm không nói chuyện. Ngày kế Lí Đắc Tuyền đi trấn trên, Kinh Trập như cũ đi tư thực, Tiểu Mãn Vương thị lo liệu gia vụ, chỉ có Cốc Vũ tâm thần bất định, thấy Trần Giang Sinh vui vẻ chạy vào, hỏi: "Giang nhi, người không cần coi nhà sao?"

Trần Giang Sinh vầy ray "Giữa ban ngày coi nhà cái gì, cha mẹ đi vắng ta rảnh muốn chết."

Cốc Vũ thấy hần như vậy nảy ra chủ ý, "Giang nhi, người qua bên kia sân, nói cha người tìm Nhị bá ta..."

"Nhưng cha ta đi làm ruộng a."

Cốc Vũ trừng mắt, "Người nghe ta nói hết a, người cùng bọn họ nói cha người tìm Nhị bá của ta, chờ Nhị bá đi ra kêu hần đến chỗ ta, ta có lời muốn nói với Nhị bá của ta."

Trần Giang Sinh quen làm chân chạy việc, nghe Cốc Vũ nói như vậy, hần liền chạy đi, cũng không hỏi nguyên nhân.

Không lâu Lí Đắc Tuyền hoang mang rối loạn chạy tới, Trần Giang Sinh chạy phía sau, "Ta đã nói trong nhà không có việc gì!"

Lí Đắc Giang thấy Cốc Vũ êm đẹp ngồi trên ghế, mới thở ra một hơi, "Cốc Vũ, việc gì mà gấp như vậy, ta còn tưởng đã xảy ra chuyện đâu! Cha người không có ở nhà, lúc đi có giao đãi qua, có chuyện gì cứ việc tìm Nhị bá."

Cốc Vũ cười tủm tỉm lắc đầu, "Nhị bá, sự tình gì cũng không có, chỉ là tối qua ta nằm mộng!"

Lí Đắc Giang dờ khóc dờ cười, "Cốc Vũ, người nằm mơ cũng muốn kêu Nhị bá, này..."

"Ta mơ Nhị bá mẫu sinh tiểu đệ đệ!"

Lí Đắc Giang mặt cứng lại, đột nhiên nhào tới ôm cổ Cốc Vũ, Cốc Vũ đổ một ngụm khí lạnh, Lí Đắc Giang run run hỏi: "Thật sự?"

Cốc Vũ gật đầu. Vương thị đi lại nghe, giật mình vỗ bàn tay, "Nhị ca, nghe Cốc Vũ nói Nhị tẩu lạnh, khẩu vị không tốt, còn lại ói lại mệt mỏi, coi ta hồ đồ như vậy, bây giờ mới suy nghĩ cẩn thận, lúc ta mang thai Hạ Xuyên cũng giống như thế, không chừng Nhị tẩu lần đầu mang thai phản ứng lớn."

Lí Đắc Giang không ngừng run, miệng lặp đi lặp lại: "Đây là thật sự, thật sự, thế nào mới tốt."

Cốc Vũ vội kêu một tiếng, "Nhị bá, còn không mau tìm thầy thuốc khám cho Nhị bá mẫu!"

Một lời làm bừng tỉnh người trong mộng, Lí Đắc Giang chạy vội ra sân.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Quá Đỗi Vui Mừng

Lí Đắc Giang như lửa đốt xông chạy về nhà, trước đem gà trong viện kinh hoảng bay lên làm bụi nổi lên bốn phía, tiếp hắt lại hồn nhiên đá cửa. Vào phòng, thấy Hứa thị dựa vào bên giường nôn khan, cười đi qua vuốt lưng Hứa thị vài cái, động tác càng ngày càng nhẹ, "Không sợ, chúng ta phải đi trấn trên ngay."

Hứa thị có chút kỳ quái, trước kia Lí Đắc Giang muốn coi thầy thuốc, Lí Hà thị không đồng ý, nói là ngày mùa không trì hoãn được, cũng may Hứa thị tuy thân mình không khoẻ, lại ngủ được nên không có để ý, nghĩ qua mấy ngày lại khoẻ. Bây giờ Lí Đắc Giang vội vàng trở về nói muốn coi thầy thuốc, nàng bất an, "Người từ trong ruộng về? Không được, nhanh chút đi cấy mạ, ta còn có thể gượng được, không phải đã nói với người sao, Cốc Vũ đưa cá đá tới ta ăn hết một bát."

Lí Đắc Giang muốn nói cho Hứa thị nghe giấc mộng của Cốc Vũ, lại nghĩ mộng chung quy không đáng tin cậy, vạn nhất không đúng Hứa thị làm sao chịu được, nên hắt cũng không nói, "Ta ngẫm lại không nên trì hoãn, lại nói trong nhà nhiều người như vậy không cần ta một ngày này nửa ngày, nhiều năm như vậy chúng ta làm việc không ít, dứt khoát đi ra ngoài một ngày, nường có nói còn có ta đây!"

Hứa thị thay quần áo, Lí Đắc Giang định đi mượn xe trâu, bị cản lại, "Người còn ngại không đủ dọa người! Đây không phải là chuyện lớn gì."

Lí Đắc Giang nhức đầu, vào nhà bếp vội vàng nói một tiếng với Trần thị, "Lão Tứ gia, chúng ta lên trấn trên coi đại phu, giữa trưa không cần nấu

cơm phần chúng ta."

Trần thị đang ăn vụng trứng gà, bị bọn họ làm giật mình, vội đáp: "Nhị ca đi đi, bệnh quan trọng hơn." Sau lưng lại nói, ngày mùa còn rảnh rỗi quá, 2 người này nói không chừng là đi dạo chơi, biết huynh đệ nhà mẹ đẻ người ở trấn trên, khoe khoang!

Vợ chồng Lí Đắc Giang quen thuộc trấn trên, bọn họ thường tới đệ đệ của Hứa thị để hỗ trợ, lúc này hai người trên đường đến y quán, lúc này mới phát hiện một văn tiền trên người đều không có, Hứa thị than thở một câu: "Người thật sự là mất hồn, như vậy làm sao mà đi y quán đây? Nói người đừng đi người còn không chịu."

Lí Đắc Giang không cùng nàng tranh cãi, đi vào cửa hàng vay tiền, đệ đệ của Hứa thị là Hứa Thế Cùng không có ở đó, chương quỳ nói hẳn về thôn trang đón lão phu nhân đi. Chương quỳ dĩ nhiên quen biết Lí Đắc Giang, nghe hẳn nói muốn đi y quán, liền đưa tiền, còn dặn đi dặn lại là phải đi Miêu thị y quán, hôm nay trấn trên có một y quán mới mở, y thuật không tin được không nói, còn gạt tiền người ta.

Lí Đắc Giang nhận tiền rồi cùng Hứa thị đi Miêu thị y quán.

Ra tới cửa, Hứa thị đứng lại, trù trừ không chịu đi, xoay người nhìn Lí Đắc Giang, "Giang ca, người nói sẽ không là bệnh nặng đi?"

Lí Đắc Giang thấy Hứa thị như vậy có chút đau lòng, cũng không thể nhiều lời, "Không cần nói lung tung, vào xem, không chừng không cần dùng thuốc là tốt rồi." Nói xong đưa ánh mắt đầy kỳ vọng nhìn vào bảng hiệu của y quán đã có chút loang lổ.

Hứa thị bước chân rất nặng nề, nhưng cũng quyết tâm đi vào, trong lòng nghĩ, thôi thôi, nếu thật có đại nạn cũng là của mệnh số mình, không cần liên lụy Lí Đắc Giang, đến lúc đó để hẳn qua ngày lành, mình cả đời gặp gỡ hẳn cũng không uống.

Ngồi chẩn bệnh trong Miêu thị y quán là vị lão tiên sinh, bắt mạch cả nửa ngày cũng không nói gì, một chút lại vuốt râu.

Hứa thị buồn bã cười, "Tiên sinh, ta chịu được, có phải là uống thuốc không có hy vọng?"

Lão tiên sinh lắc đầu bất đắc dĩ cười cười, thần sắc đạm mạc, lại gật đầu, "Khó mà nói, bất quá cũng không quan trọng, chủ yếu là dựa vào tình dưỡng, phản ứng tương đối mãnh liệt như thế vẫn nên uống chút thuốc, cố gắng rồi sẽ qua, lúc trước cũng như vậy sao?"

Hứa thị mặc danh kỳ diệu, "Chưa từng có qua như vậy, bệnh thật kỳ quái."

Lão tiên sinh lại nói: "Vậy khai mấy thang dưỡng thai, trở về nấu uống xong là không sai biệt lắm."

Lí Đắc Giang tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý, nghe đại phu nói an thai, vui mừng quá đổi hỏi: "Đại phu, thật sự là hoài thai sao?"

Cái này đến phiên lão tiên sinh kia kinh ngạc, "Chẳng lẽ các người còn không biết, dấu hiệu đã thật rõ ràng, ta còn tưởng rằng các người không chịu nổi thai hành nên mới đến, ai ngờ các người như vậy ..." Lão tiên sinh lải nhải vài câu sau lại dạn nói: "Đã như vậy, thuốc này khoan uống, tình dưỡng, a?"

Hứa thị chưa thể bình phục tâm tình của mình, tâm tình của nàng bay thẳng đến tận trời rồi, nàng không ngờ trời cao còn chiếu cố đến mình như thế, nói không ra lời, lại đột nhiên nghĩ đến thời gian cùng Lí Đắc Giang chịu ủy khuất, nghĩ đến ngày sau, buồn vui đan xen, nước mắt chảy ra không dừng được.

Lí Đắc Giang lúc trước còn khuyên, vừa mới nói hai câu mình cũng không nhin được.

Lão tiên sinh đưa thuốc cho hắn, Lí Đắc Giang mới bình tĩnh lại, luống cuống tay chân móc tiền ra, bị lão tiên sinh ngăn lại, "Là đại hỷ sự, coi như ta tặng cho các người, từng tuổi này mới có thai, coi như lão nhân ta có duAn gặp gỡ, vừa rồi còn trách lầm các người, hảo hảo dưỡng, không có việc gì."

Ngoài cửa có hai người đi vào, người đàn ông khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, ánh mắt sáng ngời, chỉ là có chút béo, thoạt nhìn cũng hiền lành, người kia là một phụ nữ, cầm một cái rổ, chân vội vã chạy theo sau, hai người đầy nét sốt ruột.

Y quán Miêu lão tiên sinh thấy trước, tiếp đón một câu, "Nha, Cùng nhi, sao rảnh rồi đến chỗ của ta, ta đình đi rủ người uống hai chung."

Hán tử kia là Hứa Thế Cùng, mẫu thân ở thôn trang ở cùng đại ca, nói đúng ra là không quen ở trấn rảnh rồi, vì Hứa Thế Cùng sợ nương ở thôn trang, đang lúc ngày mùa, làm đến mệt chết, liền lấy cớ đưa nàng đến trấn trên ở, vừa về cửa hàng nghe chuông quầy nói vợ chồng Lí Đắc Giang đến vay tiền đi y quán. Nghĩ rằng không tốt, mang theo nương chạy đến y quán, mà Hứa thị nương Hứa Tần thị càng gấp hơn.

Vừa vào y quán thấy tỷ tỷ, tỷ phu rơi nước mắt, ngay cả Miêu lão tiên sinh tiếp đón cũng không để ý, chỉ gật đầu một cái vội hỏi: "Tỷ, đây là như thế nào? Đừng sợ, có bệnh thì chữa là tốt rồi. Miêu lão tiên sinh, muốn bao nhiêu tiền cứ việc..."

Hứa thị vừa thấy Hứa Tần thị, một đầu chui vào trong lòng nàng như là tiểu hài tử, khóc không ngừng, càng thêm loạn, Hứa Thế Cùng kéo Lí Đắc Tuyên hỏi, Lí Đắc Tuyên cũng là vừa cười vừa khóc, kết quả là hắn không rõ ràng là chuyện gì.

Miêu lão tiên sinh thấy vậy, cười nói: "Hôm nay việc vui không nên khóc nháo như thế, chỉ là mừng quá nên khóc thôi." Thấy Hứa Thế Cùng sững

sốt, Miêu lão tiên sinh lại bổ sung một câu, "Tiểu tử, ngày ngốc làm gì, người phải làm cậu!"

Hứa Tần thị thở dài nhẹ nhõm một hơi, "Nha đầu ngốc, chuyện tốt còn khóc cái gì mà khóc, không đổi được tính tình này, được, ta cũng đi tạ thần mới được, xem ra lúc trước ta bái thần phù hộ người, đã linh nghiệm, cũng không chậm..." Nói xong cũng có chút đau buồn.

Đoàn người đi về cửa hàng Hứa gia, đã hạ thưởng.

Hứa Thế Cùng làm chủ nói để Hứa thị ở trấn trên, dù sao đi về cũng không làm được việc gì, không lý do muốn người khác hầu hạ, lại sợ Hứa thị về nhà chịu uất khí.

Hứa thị cười, nghe xong lại lắc đầu không đồng ý, "Là ngày mùa, ta ở lại sao được, cho dù làm không xong việc gì cũng không thể ở lại a. Vẫn là trở về nhà mới được, giường vàng giường bạc không bằng giường cỏ nhà mình a."

Lí Đắc Giang vừa rồi còn lo lắng bị ở lại trấn trên, sau này về nhà cũng không biết nói với Lí Hà thị như thế nào, nên vội cam đoan, "An tâm, có ta ở đây đâu."

Hứa Tần thị có chút không vừa ý, "Ta yên tâm người, chỉ là trở về sợ là người cũng không làm chủ được, lại nói ngày thường người còn phải làm việc, sao có thể hầu hạ cả ngày được, đến lúc đó khuê nữ của ta muốn ăn cái gì ai đi làm? Cho là đi làm còn không mặt nặng mày nhẹ?" Nói xong Lí Đắc Giang lại kể lể với Hứa thị, "Người cũng thật sự là, chỉ chịu khổ chưa từng hưởng qua phúc, mỗi lần nương nghĩ đến người vài năm nay qua được mấy ngày, liền..."

Hứa Tần thị nói lời này là có nguyên nhân, lúc Hứa thị gả đi, thông gia thường qua lại, qua hai năm Hứa thị không có sinh con, sắc mặt Lí Hà thị càng ngày càng khó coi, ngay cả Hứa Tần thị tới cửa cũng không cho một

chút thể diện, nói chuyện mỗi câu đều có thể trạc chết người, Hứa Tần thị vì thế đã có ba năm không có đến cửa Lí gia. Mỗi khi Hứa thị về nhà mẹ đẻ đều trấn an Hứa thị, tim của nương luôn là như thế, tuy rằng không ở kề bên, lòng luôn thắc thỏm.

Cả gia thương lượng đến thương lượng đi Hứa thị vẫn kiên trì phải đi về, Lí Đặc Giang cũng có ý như vậy. Hứa Tần thị tuy không vừa ý, nhưng ngoại trừ giận dữ khuê nữ mình có phúc không hưởng linh tinh, cũng không thể làm được gì.

Cuối cùng Hứa Thế Cùng ra chủ ý, "Nương, nếu tỷ tỷ một lòng phải đi về, ta nghĩ nếu ở bên ngoài sợ là tỷ phu cũng không yên tâm, lúc này đi cũng tốt, nếu không người đi theo về, tỷ phu vừa có thể thoát thân làm việc, thứ hai người có thể chăm sóc tỷ tỷ, dù sao cũng không cần dùng đồ của nhà bọn họ, người đi nơi nào cũng nói được, còn nữa ta ở đây mua đồ, các người cầm về, nếu cần cứ việc nhắn một câu là được, nếu không ta cách mấy ngày lại đưa đến, như vậy ai cũng không thể nói gì!"

Hứa Tần thị vỗ tay nói hảo, Lí Đặc Giang cũng đáp ứng, nghĩ Hứa thị chịu khổ nhiều năm như vậy, bây giờ có đứa nhỏ hưởng phúc cũng đúng, lại nói đại phu nói muốn tỉnh dưỡng, có Hứa Tần thị chăm sóc là tốt nhất

Kết quả là, theo Hứa Thế Cùng thu xếp, thuê một chiếc xe trâu, đặt mua nhiều đồ, một miếng thịt heo to, còn có đồ ăn cay Hứa thị thích, gạo lứt mang theo một bao, hai bình rượu lớn, nói là cho Lí Đặc Giang uống, vài vốc cũng mua nói là cho cho cháu ngoại trai làm xiêm y... Lí Đặc Giang chối từ không được, trong lòng biết đây là Hứa Thế Cùng nương cho lễ nhiều để Hứa thị đứng thẳng lưng, đành nhận lấy.

Ba người ngồi xe trâu về đến Đào trang đã chạng vạng.

Nông thôn đường nhỏ xe trâu chậm rãi đi, Lí Đặc Giang hừ tiểu khúc, Hứa Tần thị cùng Hứa thị một bên cười, trên đồng ruộng ven đường người

đang vất vả cần cù làm việc, trong thôn khói bếp cũng lượn lờ bay lên.

Ánh nắng chiều rất đẹp.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Bật Hơi Nhường Mày

Trong viện Lí gia lại ồn ào.

Chạng vạng là lúc kết thúc công việc, bởi vì thiếu Lí Đắc Giang, một mảnh ruộng dự tính sẽ làm xong lại không có hoàn tất, Trương thị cho rằng Lí Đắc Giang bị người gọi đi phụ bắt cá nên không để ý, định trở về rầy rà một chút là qua. Nhưng lúc trở về, Trần thị ngoại trừ nấu một ít trứng gà, không có đồ mặn, lại nghe nói Lí Đắc Giang cùng Hứa thị thu thập đồ đạc đi trấn trên, trong lòng thấy khó chịu, sắc mặt Lí Hà thị thay đổi, Trần thị làm như không có việc gì, khuấy động: "Nương a, người không biết Nhị ca cùng Nhị tẩu, trang điểm xinh đẹp đi ra ngoài, không thấy có chỗ nào không ổn, Nhị tẩu bị bệnh nhiều ngày như vậy, ta nghĩ bọn họ muốn đi ra ngoài Nhị ca đã hỏi qua nương nên không nói gì thêm, ai biết là bọn hắn tự chủ trương."

Trương thị tức giận càng sâu, "Nương, người nhìn đi, chúng ta ai cũng mệt đến nửa đêm mới trở về nhà, hai người còn bỏ đi, không chừng lại là đi giúp bên kia đi, cả ngày chỉ biết có nhà mẹ đẻ thôi, cả nửa năm ta không có về nhà mẹ đẻ!"

Lí Hải buồn rầu không nói chuyện, Lí lão đầu một bên quán thuốc lá rời.

Hôm nay trời đã tối còn chưa về nhà, nàng dâu cả nổi giận đùng đùng, vợ Lão Tứ đâm chọc, Lí Hà thị lúc này lên tiếng, "Ăn cơm ăn cơm, người làm việc cả ngày còn phải chờ người không làm việc! Đi ra ngoài cả ngày còn không biết đường trở về."

Trần thị đã chờ giờ khắc này, cao giọng dạ, dọn xong cái bàn, bày lên một tô cơm với bát dưa, vì đang lúc ngày mùa bận rộn, nên xào vài cái trứng gà, Trương thị thừa dịp Trần thị đi lấy cơm, lấy tay bốc một miếng trứng gà nhét vào miệng Lập Thu, Lí Hà thị không quen nhìn nàng diễn xuất, "Đã đổi thành cái dạng này sao?"

Một cái xe trâu tiến vào trong viện, Lí Đắc Giang cười hề hề nói: "Cha, nường, ăn cơm."

Lí Hà thị thấy xe trâu càng giận, "Ta hỏi đây là như thế nào, nói đi liền đi, còn muốn xe trâu trở về, không làm đương gia không biết củi gạo dầu muối quý, muốn cho các người đương gia..."

Lí Hà thị chưa kể lẽ xong, thấy Hứa Tần thị đỡ Hứa thị đi ra, trời tối bọn họ chỉ nhìn thấy xe ngựa cũng không có thấy rõ ràng người bên trong, Lí Hà thị vừa thấy thông gia, lấp bắp kinh hãi, nói một nửa liền ngừng, khí thế yếu đi không ít.

Hứa Tần thị hạ quyết tâm làm chỗ dựa cho nữ nhi, nhân tiện đem cơm giận vài năm không có chỗ phát tiết phát ra, thấy Lí Hà thị như thế, cũng nói: "Mấy ngày này vốn là để cho người trẻ tuổi làm chủ, chỉ có người không kiến thức mới cầm giữ, bất quá cũng yên tâm, mấy thứ này đều là lẽ chúng ta đưa tới, nha, liền ăn mấy thứ này a..." Nói xong bước đi đến cái bàn phía trước, "Chặc chặc chặc, khó trách khuê nữ ta gầy thành cái dạng này, đáng thương cũng là mệnh khổ, có đứa nhỏ cũng không thể ăn một miếng ngon, ta thương cho khuê nữ của mình a, Giang, trước đi giết gà hầm canh đi."

Lí Đắc Giang đáp lời, mang gà đi vào bếp, còn quay đầu kêu cả nhà khoan ăn, đợi mang lên thêm hai mâm đồ ăn ngon.

Hứa Tần thị không phải là người dễ bụng, lúc trước nếu không bị Lí Hà thị đối xử như thế, bà cũng không đến mức nói như vậy, xả hơi xong liền

hoà hoãn khẩu nói với Lí lão đầu: "Thông gia, khuê nữ ta vừa mang thai ta nhất thời nhanh miệng, nói cái gì người không cần để trong lòng, y quán lão tiên sinh nói muốn tĩnh dưỡng, ta không phải sợ trì hoãn việc các người sao, cũng không bận rộn gì nên đi qua hầu hạ, cũng không báo trước với người, cũng thật muốn làm phiền."

Vừa mới dứt lời, Lí lão đầu liền đứng lên, mời Hứa Tần thị ngồi, cả nhà đều vui vẻ, Lập Thu vừa nghe nói có gà ăn càng vui vẻ, "Nhị bá, ta giúp người nhóm lửa, ta muốn ăn chân gà."

Lí Hà thị lại nhìn chăm chăm trên xe coi còn có thứ gì, thấy Hứa Tần thị mang xuống gói lớn gói nhỏ vào phòng Hứa thị, làm giảm cơn giận trong lòng nàng, nhưng cũng không nói gì, dù sao có lão Nhị, trong nhà an ổn không ít, nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lí Đắc Giang chưa từng vui vẻ như thế, nhanh nhẹn giết gà hầm canh, lại vội sắp xếp đồ mang về, biểu một khúc vải cho Lí Hà thị may quần áo, một khúc sa tanh tốt nhất cho Linh Nga khâu đồ cưới, chờ gà hầm xong cho Lập Thu một cái chân gà, lúc người một nhà ngồi xuống ăn cơm hẳn lại rót rượu cho Lí lão đầu cùng Lí Hải và Lí Đắc Hà, kết quả là quên phần của mình chỉ ngồi một chỗ cười ha ha, toàn bộ Lí gia sân tràn đầy không khí vui mừng, hoà nhã khó được.

Trương thị, Trần thị đều được Hứa Tần thị cho quà, vẻ mặt dĩ nhiên trở nên ôn hoà, đặc biệt là Trần thị, luôn ghé vào bên Hứa thị dạn dò nào là hoài đứa nhỏ phải chú ý cái này cái kia, giống nàng đã sinh bao nhiêu đứa vậy, hơn nữa còn bám vào bên tai Hứa thị nhỏ giọng nói chuyện khi thì cười trộm, còn thân hơn tỷ muội ruột thịt.

Ăn cơm xong nói chuyện nhiều, phải đổi diện với sự tình trước mắt, Hứa Tần thị ở lại, không biết phải ở nơi nào.

Lí Đắc Giang nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy ở bên Cốc Vũ là thỏa đáng, bên kia chỉ có nhà lão Nhị cùng hai ông cháu Nhị thúc công, hẳn nghĩ lúc trước Lí Đắc Tuyên làm giường nhỏ cũng còn trống, nếu không ở cùng Vương thị hẳn là không thành vấn đề.

Hứa Tần thị dọc đường đi nghe Hứa thị nói cả nhà Lí gia lão Tam trở về bị đuổi đi, lúc đó Hứa thị còn ở bên ngoài phụ giúp Hứa Thế Cùng không biết chuyện, tiếp theo náo loạn mấy lần đều do bên kia giúp đỡ khuê nữ của mình, đặc biệt nói đến bên kia có cháu gái kêu là Cốc Vũ, đặc biệt lanh lợi, bị đẩy xuống sông cũng cố lấy nước đầu hoa tán, sau đó lại đưa tới canh cá đá, lần này đi coi thầy thuốc là do giấc mộng của nàng... Tóm lại một câu, Hứa Tần thị hiện tại muốn gặp và nhận thức người bên kia.

Bề ngoài nàng biểu đạt cảm kích, nàng biết Hứa thị là người thành thật, lần này tới thấy nàng dâu cả không vừa, vợ Lão Tứ còn phải xem không biết ngày sau thế nào, lão Tam bên kia chưa biết được, trong lòng Hứa Tần thị thầm đánh giá, liền biết rõ bên kia có bao nhiêu cân lượng.

Khi Lí Đắc Giang nói muốn mình ở sân bên kia, Hứa Tần thị nói để tự mình đi qua. Lí Đắc Giang cùng Hứa Tần thị cố ý lưu lại vật liệu may mặc, nghĩ thời tiết dần dần nóng, cho Tiểu Mãn, Cốc Vũ làm quần áo mới, lại mang theo mấy cân thịt, còn có một vòng tay cho Hạ Xuyên, hướng nhà Cốc Vũ đi.

Cả nhà Cốc Vũ đang ăn cơm, một chén cá chạch kho cay, một tô canh rau xanh, Vương thị còn có một chén bánh. Trước giờ cơm, Cốc Vũ thương nghị với Kinh Trập nên làm gì với ba mẫu ruộng nước, ban ngày Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn không thể xuống ruộng, chỉ có thể làm buổi tối, cũng may có ánh trăng coi như có thể thấy đường, chỉ là bọn hắn chưa từng làm ruộng, Kinh Trập tan học sẽ đi cày ruộng, nhìn thấy đơn giản, liền cân nhắc buổi tối đi thực tiễn một chút. Huynh muội ba người đầy tâm sự ăn cơm, không nghĩ đến có khách.

Thấy Lí Đặc Giang mang theo nhiều đồ đạc tiến vào, Vương thị ngượng ngùng, lễ mừng năm mới nàng không thể nhận, Hứa Tần thị lại cao hứng ôm Hạ Xuyên nựng một hồi, "Đây là hàng hoá của nhà, không phải ta khoe khoang, hẳn ở trấn trên mở tủ lâu, sinh ý cũng khá, mấy thứ này có sẵn, các người nhận đi, người chính là Cốc Vũ đi, nếu không có người Nhị bá mẫu người làm sao thuận lợi hoài thượng như vậy, ta nghĩ chính là công lao ở nước đầu kia, thật sự là dễ thương, trắng nõn non mềm lại cơ trí, một điểm không giống khuê nữ thôn trang."

Cốc Vũ mừng cho bọn họ, vô tình nghe được lời khích lệ trong lòng nở hoa, lại thấy vài vóc cũng tốt, thịt có lẽ cũng ăn được rất lâu, thấy Hứa Tần thị cũng không khó chung đụng, liền cười mỉm chỉ nói: "Mồ mồ (bà bà), ta cảm thấy Nhị bá mẫu sẽ có tiểu đệ đệ, nói không chừng một lần sinh hai a."

Lí Đặc Giang cho Nhị thúc công một gói to thuốc lá, Nhị thúc công đi vắng, hẳn cùng An Cẩm Hiên thương lượng xem có thể để Hứa Tần thị ở lại mấy ngày hay không, An Cẩm Hiên không nói gì, ăn cơm xong liền trở về phòng .

Hứa Tần thị cứ như vậy ở lại, Lí Đặc Tuyên định chuyển cái giường nhỏ lúc trước làm cho Cốc Vũ vào phòng của bọn họ, Vương thị không chịu, hai người nhường qua lại, cuối cùng quyết định để Vương thị cùng Hứa Tần thị cùng nhau ngủ giường lớn, lúc Lí Đặc Tuyên trở về Hứa Tần thị sẽ ngủ với Cốc Vũ, Tiểu Mãn chuyển qua giường nhỏ. Hứa Tần thị thấy Vương thị có tri thức hiểu lễ nghĩa lại tri kỷ như vậy, càng thích.

Lí Đặc Giang sắp xếp cho Hứa Tần thị xong, muốn đi sang sân bên kia.

Cốc Vũ cười hì hì kéo Lí Đặc Giang qua, nhỏ giọng nói mấy câu, Lí Đặc Giang đầu tiên là, sau đó gật gật đầu, "Này các người còn ăn."

Cốc Vũ thấy Lí Đặc Giang không có ý trách tội, cất cao giọng nói: "Nhị bá, chờ Nhị bá mẫu nếu sinh con có thể kêu Tiểu Hàn, cũng có thể kêu Đại

Hàn, tên khác nghe không hay!"

Lí Đắc Giang ngăn ra, mới nhớ tới lúc trước Lí lão đầu đặt tên đều dựa vào thời tiết, này đại ca có Lập Xuân, Lập Hạ, Lập Thu, lão Tam bên này có Kinh Trập, Tiểu Mãn, Cốc Vũ, Hạ Xuyên, còn lại thanh minh, tiểu tuyết không tốt, Tiểu Hàn không sai, đến lúc sinh vừa đúng thời tiết đó, nên đồng ý, "Tốt, hay dùng tên Cốc Vũ của chúng ta đặt đi, Tiểu Hàn cũng xong, Đại Hàn cũng được!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Trăng Sáng Đi Làm Ruộng

Huynh muội ba người thấy bên kia đã dần dần yên tĩnh lại, rón ra rón rén chuồn ra cửa.

Thôn trang ban đêm yên tĩnh lạ thường, gió đầu hạ mát mẻ, thổi tới trên mặt thật thoải mái, bóng dáng bọn họ dưới ánh trăng kéo dài mờ ảo hương bờ sông đi đến.

Lí Đắc Tuyên ở nhà để ra một đồng mạ, Cốc Vũ nhìn ruộng nước buổi tối lấp loáng trong vắt, mặt đường ngược lại đen tuyền, người đi từng bước, ngoại trừ tiếng bước chân mềm mại trong bùn, không nghe thấy tiếng vang nào khác, nước trong ruộng lạnh lạnh, cũng may bọn họ rất nhanh thích ứng, huynh muội ba người xuống ruộng mạ, phát hiện cùng một xanh mướt của mạ non, trong bóng đêm cũng ngả sang màu đen.

Kinh Trập có chút ngượng ngừng mở miệng, "Tiểu Mẫn, Cốc Vũ, liên lụy các người cũng phải xuống ruộng."

Tiểu Mẫn không nói gì thêm, "Ca nói gì vậy, là người một nhà còn nói như vậy, nương trông Hạ Xuyên, cha đi ra ngoài kiếm tiền cũng là chuyện tốt, chúng ta tự mình làm, luôn dựa vào Trần đại bá không phải kể lâu dài."

Cốc Vũ buồn cười, lời trong miệng Tiểu Mẫn tất nhiên là giảng đạo lý, vì thế nàng cố ý nói: "Ai, khuê nữ nhà người ta không thể xuống ruộng, ngay cô, dì, thím bác xuống ruộng không thể lộ thịt, chúng ta cuốn ống quần như vậy vạn nhất bị người nhìn phải làm sao bây giờ."

Tiểu Mãn quỳnh lên, "Này nói khó rửa sạch cũng là người, nói không hợp quy củ cũng là người. Đã đến đây, dính chút bùn cũng không có gì đáng ngại."

Thấy Tiểu Mãn tưởng thật, Cốc Vũ vội nói: "Tỷ, vấn đề không phải là rửa hay không rửa, nếu ngày mai rửa ruộng sẽ biết, lúc chúng ta làm việc trở về lại không có thời gian rửa, nếu rửa động tinh lớn bọn họ cũng sẽ biết. Đêm nay nào có người, cho dù có người làm sao nhìn thấy rõ được."

Kinh Trập nghe tỷ muội nói như thế, cũng ngốc ngốc cười cười, "Được rồi, làm đi, tách mạ non ra cắm xuống ruộng là được. Chúng ta mang một ít mạ qua thử xem."

Nói thì dễ làm mới khó, huynh muội ba người trong ruộng làm việc, cũng không biết vì sao, ruộng mạ có một tầng rêu xanh trơn trượt, nhổ mạ thắt lưng đau thật đau. Cốc Vũ nguyên lai còn tưởng nhổ mạ cùng nhổ cỏ giống nhau, vườn rau hiện tại do nàng cùng Tiểu Mãn chăm sóc, đâu biết vừa làm liền làm hư một số mạ non, thấy trong tay chỉ có một ít mạ non, rẽ còn sâu trong ruộng, choáng váng.

Nhưng là đã đi làm, huynh muội ba người không cam lòng trở về tay không, cuối cùng Kinh Trập nghĩ tới biện pháp bắt cá chạch, hai tay cắm vào bùn, đem nguyên cây mạ nhổ lên, như thế mới được, chỉ là bùn văng lên tứ tung, kết quả là, Kinh Trập đi nhổ mạ, Tiểu Mãn cùng Cốc Vũ rửa bớt bùn đất, ánh trăng trong nước long lanh.

Rốt cục, thấy mạ không sai biệt lắm, Kinh Trập mở miệng nói: "Chúng ta cấy mạ trước, chờ ta ngày mai đi ra ruộng hỏi người бат mạ như thế nào, đến lúc đó không cần trì hoãn mới được."

Lúc cấy mạ Cốc Vũ thuận lợi hơn, chính là đem mạ non cắm vào đất, nếu cắm quá sâu không tốt, quá nông lại không bám đất, bận việc thật lâu,

huynh muội ba người mới miễn cưỡng đem mạ trong tay cắm vào đất, xong rửa tay chân sạch sẽ, đi về nhà.

Ngày kế vừa thức dậy rời giường, Hứa Tần thị liền đi qua sân bên kia, không lâu sau đỡ Hứa thị đi lại, nói là bên kia ngoại trừ Trần thị ở nhà nấu cơm, cũng không có ai, thừa dịp bên này náo nhiệt hơn, liền đi qua ngòi.

Vương thị dĩ nhiên vui vẻ, cả ngày ngồi ở nhà ẩm Hạ Xuyên cũng buồn chán, Giang thị gần đây cũng vội vàng việc nhà nông không qua chơi, lại không quen những người khác trong thôn trang, Trần thị có đi qua vài lần, cũng không thân cận, chỉ xã giao vài lời hăm mộ với người từng ở trong thành, "Tẩu tử thật sự là có phúc, không cần ra ruộng làm việc, không nói gạt người ta cũng không cần phải xuống ruộng chỉ là gả đi sau này sợ là không có mệnh tốt như vậy, nữ nhân chỉ có lúc còn là khuê nữ khoan khoái được vài năm", "Bộ quần áo này thật sự là đẹp mắt, ta muốn xem coi làm như thế nào" . Đầu hạ, Vương thị thường mặc một thân áo đơn, hơn nữa thêm vào một cái thắt lưng, có vẻ lả lướt. Trần thị lần sau đến, nhất định cũng sẽ mặc nhất bộ có thắt lưng, thủ công thô ráp đem một mảnh vải may viền rồi cột ở trên lưng, không đầu vào đầu, bắt chước bừa còn tưởng rằng mình đẹp nhất đi tới đi lui khoe, làm Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn cười trộm sau lưng nàng, cùng là một kiểu, nhưng thắt lưng cột vào người nàng, cứ như chia người nàng ra hai khúc.

Hứa thị cầm cái khăn thêu lên nhìn, thấy đang thêu cỏ linh chi, than, "Càng nhìn càng thấy thuận mắt, người bình thường thêu bất quá là hoa cỏ, người lại thêu cỏ linh chi."

Vương thị hé miệng cười, lại hỏi: "Đẹp không?"

Hứa thị sửng sốt một chút, vẫn là đáp: "Đẹp." Thấy Vương thị ánh mắt khác thường, truy hỏi một câu, "Thế nào? Người không thích?"

Tiểu Mãn lúc này đang thuê một cái khác, là một đứa bé, mặc yếm hồng, bộ dáng mập mạp thật dễ thương, nghe Hứa thị nói như thế, liền vui tươi hơn hờ nói với nàng, "Nhị bá mẫu, nương ta chộc người chơi đó, đây là thuê cho tiểu đệ đệ trong bụng người mặc."

Hứa thị cùng Hứa Tần thị đều ngó ra, Hứa Tần thị vỗ đùi, "Đúng ra phải do ta, mỗi nương (bà ngoại) chuẩn bị. Coi trí nhớ của ta, một khi cao hứng liền quên hết, khó cho các người có tâm tư, thật không biết nói như thế nào nữa."

Vương thị cười nhẹ, kéo tay Hứa thị, chân thành cởi mở nói, "Tẩu tử, tuy rằng ta gọi người một tiếng tẩu tử, nhưng là trong lòng coi người như tỷ tỷ, ta nơi này người cũng thấy đấy, nếu không có người cùng Nhị ca giúp đỡ, ngày chỉ sợ cũng không qua được, nếu lần này người còn khách khí đưa tới nhiều đồ tới như vậy, ta sẽ không nhận. Ta làm cho em bé hai bộ quần áo và mấy đôi giày, là tâm ý của ta."

Hứa Tần thị tuy rằng mới đến một ngày, thấy bộ dáng làm việc của Vương thị đáng tin cậy, việc gì cũng tận tâm, không khỏi cầm vài thứ lên khen ngợi, "Vậy phiền toái khuê nữ người, vốn là ta muốn làm, nhưng thấy người lấy ra mấy thứ này, ta nơi nào có mặt mũi thuê, cứ như vậy, hai người các người mỗi ngày làm bạn với nhau, Tiểu Mãn ở trong nhà giúp đỡ nấu cơm, trong ruộng có việc gì cứ việc nói, ta ở không cũng chán."

Cốc Vũ thấy nàng chân thành, nên nói: "Mỗi mỗi, đây là lúc ngài hưởng phúc, sao có thể kêu người làm việc, người, nương, cùng Nhị bá mẫu cùng nhau ở nhà, còn có ta đâu."

Hứa Tần thị kéo Cốc Vũ qua, mỗi một tiếng mỗi mỗi làm lòng nàng như có nhạc, "Thật sự là nương nào khuê nữ đó."

Nàng nói lời này là có nguyên nhân, Hứa Tần thị biết Trương thị làm người hung ác khắc nghiệt, hôm nay gặp Lập Thu sáng sớm đã vào phòng

Hứa thị tìm này nọ ăn, bị các nàng bắt gặp làm bộ như không có việc gì, điều này làm cho Hứa Tần thị không vừa ý, nhìn thấy Cốc Vũ biết chuyện như vậy lạnh lợi càng thêm đau lòng.

Đau lòng liền nghĩ tới một biện pháp, "Cốc Vũ, mỗi mỗi với Nhị bá mẫu người ăn cơm ở nhà các người được không?"

Cốc Vũ gật đầu, "Mỗi mỗi muốn ăn cái gì, ta đi làm cho ngài."

Hứa Tần thị vốn nói đùa với nàng, thấy nàng nói như vậy ngược lại càng thêm kiên trì cách nhìn của mình, "Chỗ nào cần người làm, khuê nữ ta không phải đang mang thai sao, ở bên kia cũng không giúp được gấp cái gì, muốn tĩnh dưỡng, ta một người ngốc ở bên kia mở bếp riêng cũng không quá thích hợp, ta cân nhắc ở lại đây làm cơm, các người nếu không ghét bỏ, ta liền bao thầu việc nấu cơm."

Cốc Vũ sững sốt, trong lòng mừng thầm, nàng biết trong nhà Nhị bá mẫu có chút của cải, lại không biết từ lâu danh tiếng tốt như thế ở trấn trên là của nhà bọn họ, lương thực cũng ăn gần hết rồi, nương còn đang trong tháng, tuy rằng bán mẫu thêu cùng thau chậu để dành được chút đỉnh tiền, nhưng Cốc Vũ không muốn xài.

Vương thị không chịu, chối từ, mãi đến khi Hứa Tần thị nổi giận mới nói nhà Cốc Vũ bỏ ra gạo cùng rau xanh, Hứa thị bọn họ không ăn bao nhiêu, bọn họ nếu muốn ăn thịt nấu canh do các nàng chịu. Mọi người đều vui vẻ đồng ý.

Cốc Vũ thấy đã quyết định như thế, trong lòng nghĩ, bên này vừa lòng, đại bá mẫu bên kia sợ là không vừa ý, nghĩ đến bộ dáng các nàng ở bên kia nổi giận đùng đùng, Cốc Vũ cao giọng nở nụ cười.

Bởi vậy, lúc Kinh Trập một thân đầy bùn trở về, vừa vặn gặp Hứa Tần thị đang nấu cơm, mùi thịt thơm phốc mũi, Tiểu Mãn, Vương thị đang thêu

hoa, Nhị bá mẫu ở một bên xem, trong tay cũng cầm một cái khăn thêu, nhưng không thêu, hết thảy đều rất tốt đẹp.

Cốc Vũ đang nhóm lửa, nhìn bộ dạng của Kinh Trập như vậy, biết hẳn từ ruộng về, vội nháy mắt kêu hẳn đi tắm rửa, Kinh Trập làm như không thấy, tìm cớ đi vào nhà, "Ta nghe Cẩm Hiên nói muốn một loại thuốc, vừa vận sinh trường bên bờ ruộng, đi tìm nên dơ quần áo."

Sau khi ăn cơm, Cốc Vũ chờ không kịp, nghĩ rằng nếu mỗi ngày chờ các nàng ngủ rồi mới đi làm thì biết đến bao giờ mới cấy xong, vì thế nàng quần quít lấy Kinh Trập cùng Vương thị nói: "Nương, ta cùng ca ca đi qua Giang bá mẫu, Giang Sinh có thứ tốt, chúng ta tối nay trở về, người đỡ Hạ Xuyên ngủ trước."

Tiểu Mãn thấy Cốc Vũ không nói đến nàng, vội nói: "Nương, ta cũng đi."

Đi ra ngoài, Kinh Trập vội nói với các nàng, "Ta hôm nay đã hỏi qua, hôm nay khẳng định có thể làm nhanh hơn, đến lúc đó các người xem ta, ta nhổ mạ, các người đi cấy mạ."

Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn được phân công như cấy không dị nghị gì, dựa theo lời Kinh Trập phân ra khoảng cách nhất định, một bên cày một bên lui về sau, hai tỷ muội thật vất vả mới phối hợp nhịp nhàng, tiến độ mau hơn, đột nhiên thấy phía trước một người đi đến, còn tưởng rằng phải đi xả nước ruộng. Thường có người thừa dịp buổi tối đi ra ruộng, nhìn nếu thấy nước trong ruộng nhiều quá phải xả bớt, để ngày mai cả nhà có thể trực tiếp đi cấy mạ.

Cốc Vũ, Tiểu Mãn tuy rằng không sợ, vẫn cúi đầu chờ người đi qua.

Nào biết nói người nọ không chỉ đứng lại, còn gọi nói: "Mấy đứa nhóc các người, thế nào buổi tối khuya sờ soạng xuất ra cấy ruộng, buổi tối khuya thế này có thể làm ra cái gì!"

Cốc Vũ cảm thấy thanh âm thật là quen thuộc, thì ra là Hứa Tần thị, trong lòng kêu một tiếng hồng rồi, nếu Vương thị biết không biết sẽ như thế nào.

Kinh Trập ở một đầu ruộng khác, chạy tới, thấy Hứa Tần thị cũng chỉ kêu một tiếng mỗ mỗ rồi không biết nói gì, cứng họng đứng ở bờ ruộng.

Hứa Tần thị cười một tiếng, "Thật là khách khí, các người sao lại làm việc này, để ta làm."

Nói xong Hứa Tần thị đi xuống ruộng, vừa nói chuyện vừa phân mạ non cấy mạ, "Ta thấy các người có cổ quái, đứa nhỏ sạch sẽ sao lại một thân đầy bùn, ăn cơm cũng không yên, đi lâu như vậy lại không quay về, thì ra là cấy mạ." Nói xong đã cấy xong một khoảng lớn, làm cho Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn trợn mắt há hốc mồm.

"Được rồi, trở về đi, không phải chỉ là ba mẫu đất sao, ban ngày ta đến chăm sóc, dù sao cũng năm sáu ngày là xong."

Cốc Vũ, Tiểu Mãn thế nào cũng không chịu, Kinh Trập thấy Hứa Tần thị tới hỗ trợ, lại lo lắng giao đãi một câu, "Mỗ mỗ, ngàn vạn đừng cho nương biết, nàng lo lắng."

Hứa Tần thị cũng không nói nhiều, bên này chỉ huy Kinh Trập thế nào nhổ mạ, bên kia lại cắm vào đất, rồi kêu Cốc Vũ, Tiểu Mãn đi hai bên, theo nàng học cấy mạ, không bao lâu, miếng ruộng hơn một mẫu đã cấy được một phần ba, mấy người sợ Vương thị ở nhà nóng lòng, vội thu xếp về nhà.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Vô Quýt Dày Có Móng Tay Nhọn

Có Hứa Tần thị hỗ trợ, ba mẫu ruộng nước không còn là vấn đề nan giải, gánh nặng luôn áp ở trên người Kinh Trập Cốc Vũ cũng trở nên nhẹ nhàng hơn. Mọi thứ gần như đi vào quỹ đạo. Cốc Vũ trong lòng trở nên kiên định hơn.

Ban ngày Hứa Tần thị không kiêng kị gì, sáng sớm đã đi ra ngoài cấy mạ, để Tiểu Mãn chuẩn bị cơm canh, Kinh Trập mỗi khi tan học về cũng ra ruộng hỗ trợ. Như thế, Kinh Trập nhổ mạ, Hứa Tần thị cấy, tối đến Tiểu Mãn, Cốc Vũ cùng đi, nhưng đêm sau Hứa Tần thị không cho các nàng đi ra nữa, nói là làm ruộng nhờ hán tử thấy không tốt. Lúc này, họ đã cấy cấy xong một mảnh ruộng nữa, Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn nghe nói không ra hỗ trợ nữa, lại quần quít lấy mỗ mỗ kể chuyện xưa, Hứa Tần thị ở chung nhà, Vương thị cũng không để ý.

Sớm tinh mơ, Trần thị mặc váy vải, vẫn là một cái không đầu vào đầu thắt lưng cột vào eo, tự cho là thướt tha đi qua sân bên này. Vương thị đang thêu hoa, nàng tuy rằng nghe Cốc Vũ nói là Lí Đặc Tuyên dặn dò không nên lui tới nhiều, nhưng thấy dù sao cũng là đánh gãy xương cốt còn liên gân (tương tự như một giọt máu đào hơn ao nước lã), Trần thị đến, nàng khách khí buông khăn thêu trong tay xuống, "Tứ thẩm, sao rảnh rồi đi qua đây, mau ngồi."

Trần thị khẽ chớp mắt, vừa hù chọc Hạ Xuyên trên giường vừa nói: "Ta cũng không có mệnh tốt như Tam tẩu, chỉ ngồi ở nhà để ý thêu hoa là được, cứ như cô nương chưa xuất giá, ta một mình vừa nấu cơm vừa nuôi heo gà, người làm ruộng về còn không hài lòng, cảm thấy ta nhàn hạ đâu."

Vương thị dĩ nhiên là biết Trần thị hay than thở, cũng không quản nài, nói: "Đều là người một nhà đâu có phân chia cặn kẽ như vậy, mỗi người đều có việc, người cũng không cần để trong lòng a."

Trần thị thở dài một hơi, "Ta nói vẫn là phân ra tốt, lúc trước cha mẹ thế nào mà không cho ở riêng hết đi, giống như Tam tẩu thật khoan khoái, muốn làm gì thì làm, cũng không có người quản cũng không cần để ý ánh mắt người khác, trong nhà có thể làm chủ, làm cái gì cũng đều là của mình."

Vương thị nghe ý tứ nàng muốn ở riêng, không tiện nói thêm, vạn nhất mình lỡ miệng, người bên lại đổ thừa là mình khuyến khích ở riêng, vì thế Vương thị chỉ mỉm cười.

Trần thị thấy Vương thị chỉ cười, liền khụ khụ hai tiếng rồi nói: "Tẩu tử thật có phúc, Tam ca đi ra ngoài kiếm tiền, trong nhà còn có thiếp tới cửa lao động, à không, người ở nhà thuê hoa, có người ra ruộng làm giúp người a."

Vương thị tưởng Lí Đắc Tuyên đi xa làm việc, vợ chồng Trần Vĩnh Ngọc giúp đỡ mình làm ruộng, nghe Trần thị nói như vậy liền giải thích: "Cha Cốc Vũ làm việc bên ngoài, công việc cũng không dễ dàng, vừa khéo đến lúc cấy mạ, bắt buộc phải gọi Trần bá bá giúp đỡ một chút, cũng không gì, hai nhà cũng gần gũi."

Trần thị che miệng cười một hồi, "Tẩu tử thật không biết hay giả bộ hồ đồ, là nương Nhị tẩu cấy mạ, người biết người nhân hậu không sao, không biết còn tưởng rằng người sai sử bà thông gia giúp người làm việc đâu, sáng tinh mơ đã khiến người ta ra ruộng làm, truyền đến tai ta, bên kia nghe cũng không xuôi tai, Nhị tẩu vốn không có ở riêng, theo lý mà nói trong nhà có chuyện gì phải do nương ta quản, đã qua bên này còn chưa tính, muốn làm việc cũng phải là giúp đỡ chúng ta, ta thì không có gì, là chuyện nhà của Nhị tẩu, chỉ là Đại tẩu nói những lời khó nghe."

Vương thị nghe xong trong lòng bách vị tạp trần, nhất là cảm thấy để Hứa Tần thị giúp đỡ mình cày ruộng có chút áy náy, nhớ lại ngày đó Kinh Trập về nói Trần gia đáp ứng hỗ trợ có chút kỳ quái, hôm nay Trần thị tới đây nói, nghe qua là tới tán gẫu, kỳ thực ám chỉ rằng bản thân mình chiếm lợi, đem thông gia đi làm ruộng làm phiền hà bên kia... Đủ loại tư vị dâng trào trong lòng, Vương thị sắc mặt có chút không thích hợp.

Trần thị thấy bộ dáng của Vương thị, vừa lòng, bỏ lại một câu phải đi về nấu cơm liền bỏ đi.

Giữa trưa Hứa Tần thị vừa về, kéo Tiểu Mãn qua vẻ mặt vui mừng, "Làm xong lần này, bất quá làm thêm hai ngày nữa là xong, người xem này ruộng nhiều người còn chưa cấy xong."

Tiểu Mãn cảm tạ, Hứa Tần thị có cảm giác thành tựu, "Nếu một ngày gốc ở nhà liền nghẹn hổng rồi, còn có các người may quần áo cho hài tử, ta không muốn rảnh rỗi ở nhà a..."

Cốc Vũ ở một bên giòn tan đáp: "Theo như nhu cầu! Mọi người đều vui."

Hứa Tần thị rửa tay sạch sẽ, ôm lấy Cốc Vũ, "Thật là một tiêu linh tinh, cái gì cũng biết, chúng ta thật sự là mọi người đều vui!"

Không thấy Hứa thị ở đây, nghe nói là mệt mỏi ở bên kia nghỉ, Hứa Tần thị đang muốn đi gọi nàng lại ăn cơm, lại bị Vương thị gọi lại, "Nàng mỗ mỗ, điều này sao có thể để người làm, chúng ta cả nhà đều ở nhà, cũng không thể để ngài đi làm ruộng a." Nói xong rầy la Tiểu Mãn không hiểu chuyện không nói cho mình biết.

Hứa Tần thị nghe Vương thị nói thế có chút không vui, lúc đầu tưởng Tiểu Mãn lỡ miệng lộ ra, sau hỏi rõ mới hiểu được là người trong viện bên kia qua nói, càng làm cho nàng không vui: "Khuê nữ, ngàn vạn không cần

nghe ngời gí, vừa rồi Cốc Vũ còn nói chúng ta đây là mọi người cùng vui, người khác nói cái gì để cho bọn họ nói đi, lo gì chuyện của họ."

Nhưng dù Hứa Tần thị nói như thế nào Vương thị không trả lời, Hứa Tần thị trong lòng hạ quyết tâm, thấy Vương thị không nhân nhượng, nghĩ cũng không còn lại bao nhiêu ruộng, định tối nay đi làm khoảng hai ngày là xong, vì thế ngoài miệng đáp ứng: "Không sao, mai mốt để Kinh Trập đi làm là được rồi."

Nói xong Hứa Tần thị đi qua sân bên kia, thật lâu sau cũng không trở về.

Bên này cùng bên kia đã không còn lui tới, Cốc Vũ đành phải như trước kia, đi qua vườn rau bên kia làm bộ như hái rau dại, cũng không vào sân, ngồi ở chỗ không xa không gần xem, thanh âm vắng vắng những cũng nghe thấy.

Nguyên lai là Hứa Tần thị vừa rồi nổi giận, đi qua chỗ Hứa thị chột Lí Hà thị vài câu, Lí Hà thị không biết chuyện, dĩ nhiên không cam lòng bị Hứa Tần thị mỉa mai, nói qua lại liên âm ỉ lên.

Cốc Vũ ngồi ở đó vừa khéo nghe được Hứa Tần thị nói: "Ta làm sao không thấy được người nhà này tốt, người nói đi bên kia có phải là con trai của người không, cũng không hề coi họ ăn cái gì, cháu trai cháu gái tốt như vậy cũng không quản, nói phân liền phân, cũng chỉ là ba mẫu đất, con phải đi xa làm việc, để lại một nàng dâu vừa sinh con ở nhà, hai khuê nữ làm sao ra cửa được, ta dù một tay kéo lưng quần một tay làm ruộng cũng giúp họ làm ruộng, người không hỗ trợ thì thôi, còn đi nói ta? Ta vui! Làm trời làm đất còn quản đến trên đầu ta!"

Lí Hà thị thật không biết chuyện này, sau lần trước cùng Lí Đắc Tuyền tranh cãi âm ỉ đã không lui tới, hai bên giận nhau. Hứa Tần thị lần này tới ở bên kia, nàng cảm thấy cũng tiện, bằng không lão dâu cả vụng trộm gì đó, nếu bị Hứa Tần thị vạch mặt, thì không biết phải xử sao. Lúc này nàng

không hiểu gì hết, theo ý tứ của Hứa Tần thị, bên kia lão Tam đi ra ngoài kiếm ăn, trong nhà ruộng không có người làm, sợ là không xong, theo lời lão dâu cả nói mỗi ngày ở bên kia ăn thịt cũng không biếu xén bên này chút nào, lại bị Hứa Tần thị nói như vậy, trong lòng vừa áy náy vừa tức giận, nhưng không thể phát ra được, trong lúc nhất thời ghen hòng, không biết nói gì, trong bụng đem lão dâu cả mắng thầm.

Hứa Tần thị thấy Lí Hà thị như thế, liền nhận định là nàng ở bên ngoài khuấy động, "Thông gia, ta gọi người một tiếng thông gia cũng là vì tốt cho người, ta thấy một phòng toàn phụ nữ, tách ra như vậy cũng tốt, người cũng bớt lo bộn nhỏ cũng bớt lo. Ta không muốn người ngờ vực lung tung, ta kêu Cốc Vũ nương giúp đỡ làm giày dép quần áo cho đứa nhỏ, ta giúp lại một chút cũng là đúng, không tới phiên người khác nói cái gì."

Vừa nói đến ở riêng Trần thị đang ở trong phòng dọn cơm, liền đi ra, "Nương, ta thấy ở riêng tốt, bằng không Tam ca bên kia sợ là cũng có ý kiến, chúng ta bên này náo nhiệt, vạn nhất người nói nương bất công chúng ta phải làm sao bây giờ."

Trần thị vừa ra tới, Lí Hà thị trong lòng liền nghi ngờ, chắc là nàng dâu vừa qua cửa này đi qua bên kia nói, trong nhà cũng chỉ có một mình nàng ở nhà, người khác sẽ không qua bên kia, hiện tại lại nghe nàng đòi ở riêng, trong lòng càng khó chịu, lại ngại có mặt Hứa Tần thị ở đây, đành phải nói: "Người có chuyện gì! Sớm không phải đã thương lượng là Linh Nga lấy chồng liền ở riêng, chờ không nổi hai ngày sao!"

Trần thị cúi đầu vào cửa, cân nhắc lời của Lí Hà thị, một bên lão dâu cả cũng thế, sờ đầu Lập Thu không biết nàng đang nghĩ gì.

Hứa Tần thị thấy Lí Hà thị không trả lời câu hỏi của mình, lại nghe lời nàng nói có chút chói tai, tiếp tục nói: "Ta cũng vì tốt cho người, bằng không khuê nữ ta không tiện làm việc, đến lúc có con nhỏ còn bị con quần

quít, nếu trong nhà có người lấy chuyện này làm nàng ủy khuất, ta không chịu! Cũng đừng trách ta không nói trước."

Lí Hà thị nguyên lai là đáp lại lời của Trần thị, lại bị Hứa Tần thị xen vào, nàng vừa định hoàn trả, đã thấy Hứa Tần thị cùng Lí Đắc Giang mang theo Hứa thị đi ra ngoài, nàng đành phải nuốt lời định nói xuống, trơ mắt nhìn bọn họ đi qua sân bên kia.

Cốc Vũ ở một chỗ xem rồi cười trộm, cái gì kêu uất khí! Cái gì kêu vô quýt dày có móng tay nhọn! Nồi nôi người lúc này nếm sự đau khổ của chúng ta lúc trước, lại nghĩ Hứa Tần thị tuy là một phụ nhân nông thôn ăn to nói lớn, nhưng lời nói thật có lý lẽ, Lí Hà thị dĩ nhiên không làm gì được nàng, trong lòng đối với mỡ mỡ không có chút quan hệ này nảy sinh cảm giác sùng bái.

Tiểu Mãn thấy Nhị bá, Nhị bá mẫu cùng nhau đi lại, muốn nhà Nhị bá ở lại ăn cơm, Lí Đắc Giang không chịu, nói là bên kia đã nấu xong rồi, Cốc Vũ nghĩ bên kia tuy rằng cũng là ăn, chỉ là sợ là không thịt, cho dù có, cũng không thể ăn được bao nhiêu, bởi vậy nàng múc một chén canh thịt muốn Lí Đắc Giang uống.

Hứa Tần thị luôn luôn bình tĩnh thầm quan sát người nhà của Cốc Vũ làm việc, lúc này càng vui vẻ, cảm thấy bất luận là Vương thị, Tiểu Mãn, Cốc Vũ hay Kinh Trập, người một nhà đều là thật lòng thương mến Lí Đắc Giang cùng Hứa thị, trong lòng càng thêm kiên định muốn kết thân với bọn họ.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Tề Tụ Một Chỗ

Ngày đó sau buổi cơm trưa, Vương thị không thuê hoa, kéo hừa Tần thị làm việc nhà, Hừa Tần thị không thoát thân được, nhân lúc nường đi ra ngoài thấy Cốc Vũ ở một bên, liền nói: "Cốc Vũ, không cần lo lắng, chỉ còn không đến một mẫu ruộng, chúng ta lão già trẻ lớn bé cùng đi làm cả đêm là xong, đừng nói cho nường người."

Cốc Vũ thấy Hừa Tần thị giờ phút này còn thắc thỏm cho ruộng của nhà mình, có chút cảm động, lại có sự ăn ý bí mật, đang ngây ngô cười thấy vài người vào trong viện, Cốc Vũ cao giọng kêu lên: "Cha, người sao người trở lại!"

Trần Giang Sinh đi giữa những người lớn, vừa vào sân liền nhanh chân chạy tới, đến trước mặt Cốc Vũ quá đà tiến lên hai bước, vội vàng xoay người lại, đưa qua một khối đường, "Cốc Vũ, ăn! Ăn đường!"

Cốc Vũ ghen cười cầm lấy đường mạch nha, nhưng cũng không ăn, đưa cho Hừa Tần thị, "Mồ mồ ăn!"

Hừa Tần thị nghe thanh âm của Cốc Vũ trong vắt, mắt to chớp chớp nhìn mình, đường mạch nha trong tay đưa đến bên miệng, nàng tâm vừa động, liền cắn đường, trong lòng đều là ngọt ngào, lại nghe tiếng của Vương thị và con gái của mình, tưởng như cháu ngoại mình hiếu thảo như vậy đưa đường cho mình ăn.

Lí Đắc Tuyền, Trần Vĩnh Ngọc, Giang thị ba người cùng đến nhà, Vương thị vội vàng mời vào nhà.

Thấy Trần Vĩnh Ngọc cùng Lí Đắc Tuyền hai người tranh chấp, Cốc Vũ nghe qua vài câu mới hiểu được, thì ra là Lí Đắc Tuyền về nhà thấy mạ nhà mình không sai biệt lắm đều cấy xong, liền trực tiếp đi qua nhà Trần Vĩnh Ngọc gia cảm tạ, Trần Vĩnh Ngọc dĩ nhiên là không chịu, nói mình không biết chuyện gì.

Cốc Vũ vội nói: "Cha, là mỗ mỗ giúp nhà chúng ta cấy mạ, còn có đại ca, bất quá ca không có trì hoãn việc lên học đường, đều là tan học đi, hơn phân nửa ruộng do mỗ mỗ cấy."

Trần Vĩnh Ngọc dang tay ra, "Ta đã nói không phải là ta làm người còn không tín."

Lí Đắc Tuyền càng ngượng ngùng, hướng về Hứa Tần thị nói lời cảm tạ, Hứa Tần thị xua tay, nghe nói vậy Hứa thị đi theo cũng cao hứng, thấy Vương thị ôm Hạ Xuyên, hãnh lại đến ôm, nói hai câu không thể để Hứa Tần thị mệt mỏi, lại cảm thấy Vương thị không dễ dàng, thanh âm liền mềm mại đi không ít.

Hứa Tần thị thấy Vương thị không biết chuyện xảy ra vội tiếp nói: "Tuyền, ta là người không thích nhàn rồi, lại nói quần áo của ngoại tôn ta đều nhờ nương Cốc Vũ làm, ta còn để trong lòng, ruộng có bao nhiêu đâu, chỉ cần hai ngày là có thể cấy xong, ta còn muốn làm thêm một hai ngày nữa, bằng không ngày mai lại không có việc gì làm."

Nghe vậy cả nhà đều cười rộ lên.

Trần Vĩnh Ngọc kêu Cốc Vũ gọi lại, "Cốc Vũ, tối hôm đó người cùng Kinh Trập đến nhà chúng ta chính là nói việc làm ruộng đi, sao không nói lại đi về, còn khách khí với bá bá người."

Cốc Vũ thấy đã lộ tẩy, đành gãi đầu làm như không biết, "Bá bá, nghe Giang Sinh ca nói bá phụ hãnh bên kia cũng vội, ta liền suy nghĩ chúng ta tự mình cũng có thể làm."

Còn chưa nói xong Giang thị ôm lấy Cốc Vũ, "Người cái khuê nữ, còn cùng bá mẫu khách khí, ruộng của đại bá Giang Sinh bên kia cũng không nhiều, chúng ta làm còn không phải dễ dàng. Được rồi, cũng vừa buổi trưa, Tuyên huynh đệ cùng cha Giang Sinh cùng đi làm nốt mảnh ruộng còn lại, ta làm cơm chiều, hôm nay chúng ta ăn tại đây, muội tử, người nói chủ ý này của ta như thế nào."

Vương thị đương nhiên vỗ tay trầm trồ khen ngợi, Hứa Tần thị cũng nói hỗ trợ. Tuy rằng Hứa Tần thị lần đầu gặp mặt Giang thị, nhưng tính nết hai người giống nhau, rất nhanh tán gẫu vui vẻ.

Trần Giang Sinh càng vui vẻ hơn, không ngừng quần quít lấy Cốc Vũ, "Ta hôm nay lại có thể ở lại ăn cơm, Cốc Vũ ta mang người đi rừng đào chơi, đào đã kết trái, còn có..."

Cốc Vũ tỏ vẻ bất đắc dĩ, trong lòng nhắc tới câu tiểu thí hài, không để ý hẳn. Nhưng Trần Giang Sinh cứ đi theo nằng, Cốc Vũ đành phải đi đến phía An Cầm Hiên bên kia, "Cầm Hiên ca, ta đến xem chân của người tốt hơn nhiều sao?"

Bộ dáng An Cầm Hiên luôn lạnh lùng, thấy Cốc Vũ và Trần Giang Sinh tiến vào, hắc cười rất kỳ quái. Cốc Vũ thấy chân kia đã lành nhiều, Cốc Vũ vì bị Trần Giang Sinh làm phiền nên nói muốn thay thuốc cho An Cầm Hiên, sai Trần Giang Sinh đi múc nước. Trần Giang Sinh lần này lại không sang sảng đáp ứng như thường lệ, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên, "Cốc Vũ người là cô nương, sao lại có thể tùy tiện sờ chân đàn ông nha."

Lời này nói ra làm An Cầm Hiên ghen cười, cũng không xem bọn hắn. Trần Giang Sinh có chút sợ hãi, cũng không dám nói nhiều, cũng không chịu đi, Cốc Vũ quay đầu thấy hắn còn ở đó, "Gọi người mang một chậu nước đều không được a!" Hắn lần này không vừa ý đi rồi.

An Cẩm Hiên thấy bàn tay tinh tế mềm yếu nhỏ bé của Cốc Vũ nhẹ nhàng vuốt chính vết sẹo trên chân của mình, nhất thời cảm thấy có chút ngứa, lại thấy nằng vì trốn Trần Giang Sinh tìm đến mình, trong lòng cũng ngứa theo, "Trần Giang Sinh nói rất đúng, người cũng không thể tùy tiện sờ chân người khác."

Cốc Vũ không có nghe rõ âm sắc, "Phi, tiểu thí hài gì cũng không hiểu!"

An Cẩm Hiên kinh ngạc nhìn Cốc Vũ, đột nhiên cười ha ha, Cốc Vũ phản ứng như thế, so với Trần Giang Sinh mình còn nhỏ hơn một tuổi, cũng xấu hổ cười theo. Trần Giang Sinh mức nước trở về, ba ba hỏi: "Các người cười cái gì?"

Cốc Vũ, An Cẩm Hiên nhìn nhau cười, "Cười người."

Trần Giang Sinh tin là thật, nghiêm cần hỏi, "Nói ta cái gì?"

An Cẩm Hiên thấy bộ dáng của hắn, bật cười, "Nói người đương nhiên là lời hay, Cốc Vũ nói người chịu khó lại thông minh, coi nhà lại mức nước, mới mười tuổi cái gì cũng làm."

Trần Giang Sinh giơ ngón tay mập mạp đầy ngượng ngùng, "Người ta còn có thể cho gà ăn đâu."

Phốc! Cốc Vũ cùng An Cẩm Hiên cười ha ha, Trần Giang Sinh cũng ha ha ngây ngô cười theo.

Ở nhà chính Vương thị cùng Hứa thị tán gẫu, coi Hứa Tần thị, Giang thị, và Tiểu Mãn vội vàng chuẩn bị cơm ở bên kia, nghĩ đàn ông đi ra ngoài làm việc, mà Cốc Vũ, Trần Giang Sinh mấy một đứa trẻ ở trong phòng ha ha cười, rất thỏa mãn, sau khi cười xong thở dài một tiếng, "Nhị tẩu, người nói nêu cả nhà chúng ta khi đó là như thế này, nơi nào còn phải ở riêng."

Hứa thị từ khi có đứa nhỏ cả người khí sắc đều đã không giống với, ngày trước luôn nhăn nhó nghiêm mặt khổ sở, bây giờ tâm tình sang khoái hơn nữa vốn bộ dạng đoan trang, càng thêm thượng mướt mà trong sáng ý vị, "Cả nhà khó tránh khỏi va chạm, lại nói tính nết mỗi người không hoà hợp, ta thấy người cùng Giang tẩu tử còn giống tỷ muội, còn không bằng thật sự làm thành một nhà, nàng là người hiểu lẽ, trong nhà cũng hoàn hảo, ngày sau Cốc Vũ sẽ không cần vì chúng ta chịu tội."

Vương thị mới đầu không rõ ý của Hứa thị, Hứa thị đành phải nói thẳng: "Ta thấy bọn họ nhà Giang Sinh ngày thường thật bá đạo, hai năm nay mới thu bớt chút, nhưng người xem hẳn thích chơi cùng Cốc Vũ, bị sai sử còn vui tươi hơn hử, muốn là người một nhà, coi như là hợp ý."

Lúc này Vương thị mới hiểu được Hứa thị đang nói tới chuyện của Cốc Vũ cùng Giang Sinh, không cho là đúng nói: "Đứa nhỏ này còn nhỏ đâu, tỷ tỷ ca ca còn ở phía trước, bất quá ta coi bọn họ cũng tốt, chính là chưa từng nghĩ đến phương diện này, đây là chuyện sau này, ai cũng không đoán được chính xác."

Thời gian tốt đẹp luôn qua mau, đảo mắt đã tối, Lí Đắc Tuyên cùng Trần Vĩnh Ngọc, Kinh Trập ba người kết thúc công việc trở về.

Lí Đắc Tuyên còn cảm râm Kinh Trập: "Kêu người trở về đọc sách cứ không chịu..."

Kinh Trập đang muốn phản bác, Trần Vĩnh Ngọc cản: "Kinh Trập, đừng nghe cha người, đến lúc đó lại biến thành con một sách, chút thời gian này cũng không học giỏi hơn, ta cân nhắc để Giang Sinh nhà ta biết viết vài chữ, có thể đọc cũng tốt không thể đọc cũng tốt, bất quá con của người rất tốt, học cũng giỏi xuống ruộng cũng tốt, Tuyên người đừng có ở trong phúc mà không biết phúc, Giang Sinh nếu có được một nửa tiền đồ của Kinh Trập, ta sẽ không quan tâm, hẳn muốn làm gì thì làm!"

Lí Đắc Tuyền nghe lời này trong lòng cao hứng, đi qua vỗ bả vai Kinh Trập, hai người đồng thời nở nụ cười.

Hứa Tần thị cùng Giang thị thấy bọn họ trở về, liền bắt đầu bày bàn ăn, Tiểu Mẫn múc nước cho bọn họ rửa tay, Cốc Vũ thấy trên bàn không chỉ có đồ ăn như trong ngày thường ăn, còn có hai đĩa lớn trứng gà, một đĩa thịt, một tô canh nấu bằng xương đầu heo nấu với rau xanh đậu hủ, nấu một chút nước miến, nàng đã không biết bao nhiêu lâu rồi mình không ăn qua đồ ngon như vậy, những món này ngày thường cũng ăn được, chỉ là cả nhà nhường nhau, ai cũng không chịu ăn nhiều. Mà hôm nay nhìn phân lượng đồ ăn, nàng nghĩ nên ăn nhiều một chút.

Trần Giang Sinh ở cạnh Cốc Vũ, ngón tay điểm điểm, Cốc Vũ mới hiểu họ đang đếm người, mình cũng tính nhẩm, Lí Đắc Tuyền, Trần Vĩnh Ngọc, Kinh Trập, An Cẩm Hiên, Trần Giang Sinh năm người một bàn, Hứa Tần thị, Hứa thị, Giang thị, Vương thị, Tiểu Mẫn, và mình tổng cộng sáu người, tổng cộng là mười một người, cái bàn tương đối nhỏ, bàn đàn ông còn uống rượu, Trần Vĩnh Ngọc cao hứng, cho Kinh Trập, An Cẩm Hiên, Trần Giang Sinh mỗi người cũng có một cái cốc, Lí Đắc Tuyền cản cũng không ngăn được, liền thôi.

Người xem như đông đủ, Trần Vĩnh Ngọc lại đứng bất động, "Kinh Trập, đi gọi Nhị bá người qua ăn cơm, lâu rồi chưa cùng họ uống một chén."

Kinh Trập đứng lên, có chút khó xử, nhìn Lí Đắc Tuyền.

Trần Vĩnh Ngọc vỗ đầu, "Xem trí nhớ của ta này, các người chờ, ta tự đi, ta cũng không tin lão thái thái ngăn cản ta." Nói xong sai bước hướng bên kia đi.

Lí Đắc Tuyền còn chưa gọi được, đã thấy một người đi vào trong viện, "Có việc gì vui vậy, xem ra ta trở về thật là khéo."

"Nhị thúc công!"

Lại là một phen cầm bát đĩa lấy ghế, bên kia Lí Đắc Giang cũng đi qua, một sân vô cùng náo nhiệt.

Giang Sinh đột nhiên nói một câu, "Chúng ta bên này bảy người, Cốc Vũ bên kia sáu người, chúng ta bên này đông hơn."

Cốc Vũ đang ăn trứng gà, nghe thấy hấn nói như thế, nuốt vội trứng gà nói, "Ai nói sáu người, nương ta còn ôm đệ đệ đâu!"

Giang Sinh không phục, "Hạ Xuyên rằng còn không có, sao ăn được!"

Người lớn thấy hai hài tử đấu võ mồm, tính ra quả thực một bên bảy người, đều cười ha ha.

Ngọn đèn trên bàn lập lòe, sao trên trời cũng chớp nháy, trong sân đất nhà nông, đàn ông uống rượu trò chuyện mùa màng thu hoạch, đàn bà ăn cơm nói xong chuyện nhà, tiếng cười đứa trẻ giòn tan, tuy có chút ồn ào, nhưng cũng hoà thuận yên tường.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thâm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Hỉ Nộ Vô Thường An Cẩm Hiên

Mạ đã cấy xong, Lí Đắc Tuyên ngày ấy về nhà liền báo cho người nhà biết, tiểu thiếu gia muốn dùng cái xe gỗ nhỏ sớm một chút, trong nhà nếu không có việc hăn cũng không thể cách hai ngày trở lại, nếu có chuyện gì đi trấn trên kêu hăn là được.

Trần Vĩnh Ngọc vỗ ngực đáp ứng chuyện làm ruộng xả nước của nhà Cốc Vũ đều giao cho hăn, nào biết Kinh Trập lại cứng rắn muốn tự thân tự lực, nói là có cái gì không hiểu phải đi học hỏi, làm cho Trần Vĩnh Ngọc khen ngợi mãi.

Hứa Tần thị cùng Hứa thị mỗi ngày đi lại như trước, Lí Hà thị vốn định không để Hứa thị ăn cơm ở nhà, nghĩ Hứa Tần thị thêm một miệng ăn, vẫn là thôi, Hứa Tần thị mừng rỡ không cần cả ngày ngốc ở bên kia nhìn mặt mũi người khác, còn phải giúp ngoại tôn chuẩn bị xiêm y mỗi ngày ở bên nhà Cốc Vũ. Lí Hà thị không làm kim chỉ được, nghe Hứa Tần thị nói như vậy càng không có biện pháp.

Sau khi Hứa Tần thị đi qua Tiểu Mãn không cần làm việc, nàng một tay bao thầu nấu cơm, chăm sóc đất trồng rau còn cho gà ăn, Cốc Vũ cũng nhàn hạ, không biết làm cái gì, đành kêu Kinh Trập chỉ nàng đọc sách.

Kinh Trập vui vẻ, để An Cẩm Hiên cùng Cốc Vũ ở trong phòng luyện viết chữ, lúc tan học sẽ dạy bọn họ chữ mới hoặc là vài câu cổ văn. Cốc Vũ đối với việc luyện chữ không có chút hứng thú, với chuyện rung đùi đắc ý ngâm nga cổ văn càng thêm đau đầu, mới đầu chỉ muốn ngụy trang sự để ý đánh giá của nương nên nói muốn biết chữ, để tránh về sau mình sơ ý nói

ra lời khác thường còn có cớ. Kinh Trập bảo nàng đồ tranh bắt đầu học, còn kêu An Cầm Hiên giám sát nàng, An Cầm Hiên đã từng đọc sách, tuy rằng kém Kinh Trập, nhưng cũng không sai, dạy Cốc Vũ thật nghiêm khắc, mỗi khi nổi tật xấu liền bắt chước chữ tiểu hài tử, Cốc Vũ thầm thở dài nói mình thật sự là tự làm bậy.

Cũng may Trần Giang Sinh bắt chợt tới chơi, Vương thị sợ vắng vẻ người khách nhỏ này, kêu Cốc Vũ chơi với hân, lúc này Cốc Vũ mới có thể thoát thân, thương thế của An Cầm Hiên bây giờ đã tốt hơn, đi theo nàng, một hàng hai người liền biến thành ba người, vào rừng đào, đi bờ sông, kém chút là đến cánh rừng sau núi, chỉ là Trần Giang Sinh lắc đầu ngăn cản: "Bên trong có dã thú, nường nói sẽ ăn thịt tiểu hài tử, ngàn vạn lần không nên đi vào, muốn đi phải có người lớn cùng đi vào, đi vào hái mộc nhĩ hái nấm, cha ta từng đi qua!"

Nói xong chừng lên vẻ mặt đầy tự hào, An Cầm Hiên nhếch môi cười nhạo nhưng không nói chuyện, Cốc Vũ nhìn dáng vẻ đặc ý của hân cũng nhướng mắt bài xích hân: "Có gì đặc biệt hơn người, cha người đi qua cũng không phải là người đi qua!"

Trần Giang Sinh vỗ vào bộ ngực nhỏ của mình, "Ta về sau cũng có thể đi!"

"Người hiện tại có thể làm gì?"

Trần Giang Sinh không ngừng vò đầu, nói ra một chuyện duy nhất mình có thể làm được, "Ta sẽ cắt xương bồ!"

Cốc Vũ sửng sốt, nhưng cảm thấy vui vui. Tiết đoạn ngộ nói đến là đến, lúc trước bản thân đã nghĩ không cần phiền toái người trong nhà là tốt rồi, không đoán được mình có công dụng gì, nghe Trần Giang Sinh nói như vậy, mình cũng có thể cắt xương bồ cùng ngải điều sao?

Nói làm liền làm, Cốc Vũ kêu An Cẩm Hiên: "Cẩm Hiên ca, chúng ta cùng đi cắt xương bồ, về nhà gắp lên cửa!"

An Cẩm Hiên đột nhiên ngó ra, ánh mắt lạnh xuống, hăn cực lực chịu đựng, hàm răng trắng nhỏ cắn môi, không nói một câu, bỏ đi thẳng, hăn đương nhiên biết sau lưng có hai ánh mắt nhìn theo, hăn biết nếu hăn ở lại hăn sẽ nhịn không được.

Có một số việc, những vết thương, An Cẩm Hiên tưởng là chảy máu xong kết vảy, thời gian lâu sẽ tróc vảy, sẽ không còn tồn tại, nhưng không phải như vậy, giờ phút này lòng hăn run lên mới hiểu được, thì ra đây kêu là nỗi khổ riêng.

Cốc Vũ không hiểu, An Cẩm Hiên người này thật kỳ quái, có lúc ý cười làm cho người ta thấy như gió xuân thổi qua, có lúc lại lạnh lùng làm người ta khó tiếp cận, nàng không rõ tại sao một đứa nhỏ mười một hai tuổi lại già dặn như thế, mà nàng, cũng không rõ sao mình lại đau lòng như thế khi thấy bộ dáng ảm đạm của hăn.

Trần Giang Sinh nhìn theo bóng lưng của An Cẩm Hiên vung nắm tay nhỏ, "Hừ, lạnh lùng như thế, hừ chết người, Cốc Vũ không cần để ý đến hăn, quái nhân!"

Cốc Vũ trong lòng có một cái kết, liền hỏi Trần Giang Sinh, "Giang nhi, hăn lúc nào cũng như vậy sao?"

Trần Giang Sinh lơ đễnh bĩu môi, làm bộ như người lớn thở dài một tiếng, "Hai năm trước hăn mới đến thôn trang, trước kia không có gặp qua, ta nhớ được lúc đó là sinh nhật ta, nương ta làm bánh ngọt cho ta..."

Khụ khụ, Trần Giang Sinh vừa nói lại không biết nói đến chỗ nào, Cốc Vũ cắt ngang, "Người nói sinh nhật người làm gì, nói chuyện của hăn."

Trần Giang Sinh khua ngón tay mập mập của mình, lại nói: "Ta lúc đó vừa ăn bánh ngọt xong, ra ngoài chơi cha ta cho ta một cây kiếm gỗ, kết quả thấy Nhị thúc công mang về đến một người, di, bassin, mặt cùng cổ đều là đen tuyền, hốc mắt cũng xanh xanh đen đen, làm ta giật cả mình, Nhị thúc công bảo ta đi qua chơi với hắn, ta mới không thèm đi đâu, sau này qua một trận tắm rửa sạch sẽ, là cái dạng như hiện tại, bất quá..."

Cốc Vũ chăm chú nghe nói chuyện, nàng không tưởng tượng được ví sao An Cẩm Hiên có bộ dáng đó, xem ra chẳng phải là Nhị thúc công thu dưỡng An Cẩm Hiên, chẳng lẽ trước kia hắn thật khổ? Lại không giống, hắn đọc sách biết chữ, hơn nữa lần đó lúc đi bán đổi với chất liệu vải hắn tựa hồ thuộc như lòng bàn tay, làm sao có thể lưu lạc đến tận đây? Đang muốn nghe thêm, lại phát hiện Trần Giang Sinh đã ngưng, vẻ mặt thần bí kề sát vào cốc Vũ, "Hắn không cười, ta chưa từng thấy hắn cười."

Tưởng là chuyện thần bí gì, cốc Vũ thấy tính trẻ con của Trần Giang Sinh, nghĩ hắn sẽ không biết nhiều, nhưng không cam lòng hỏi: "Trước kia hắn làm gì?"

Trần Giang Sinh lắc đầu: "Ta không biết, cha ta cũng không biết, chỉ biết là cháu của Nhị thúc công, dù sao bây giờ cũng quen tính tình lạnh lùng của hắn, hắn còn rất khỏe, ta thấy hắn khiêng con de núi về, khẳng định do hắn đánh chết, hơi sợ, cốc Vũ, người về sau đừng thân cận với hắn quá..."

"Trẻ con để ý làm gì!" cốc Vũ không thể nhịn được nữa thốt ra.

Trần Giang Sinh như bị tổn thương, "Ta so với người lớn hơn một tuổi, người càng nhỏ!"

Cốc Vũ vừa bực mình vừa buồn cười, đem chuyện của An Cẩm Hiên ghi trong lòng, cùng Trần Giang Sinh đi ra bờ sông, hai người cắt một bó xương bồ, lá cây xanh biếc, mùi thanh thanh, thật nhẹ nhàng khoan khoái.

Ôm đồm đến nhà Trần Giang Sinh, Giang thị đang ở cho heo ăn, thấy Trần Giang Sinh cùng Cốc Vũ hai đứa nhỏ ôm xương bồ, tham khiêng nhiều cỏ che khuất mặt, còn không buông tay được, đầu ngửa lên trời chậm rãi vào sân, không khỏi có chút buồn cười, vội buông việc trong tay xuống, vài bước đi đến đỡ lấy đặt dưới mái hiên, "Sao không ôm ít một chút, Cốc Vũ, thích ăn bánh ú không, bá mẫu cho người bánh ú ăn. Còn có chút thịt béo nữa"

Cốc Vũ tròn mắt vừa chuyển, nghĩ nếu dựa vào Giang thị tiếp tế không phải kể lâu dài, cha mẹ thiếu nhân tình của người ta cũng không tốt, nên nói: "Giang bá mẫu, nếu không ta dùng gạo của nhà ta đổi mấy cân nếp của người, nường ta ăn bánh ú, còn có Nhị bá mẫu cùng mỗ mỗ đang ở nhà của ta, bánh ú nhân thịt để cho Nhị bá mẫu ăn, đệ đệ trong bụng cũng muốn ăn nha."

Giang thị cười đến đau thắt lưng, nắm Cốc Vũ, "Còn nhỏ tuổi như vậy đã muốn quản gia, còn lo cho nhị bá mẫu người, nếu là khuê nữ ta thì tốt rồi."

Trần Giang Sinh ở một bên không vừa ý, "Cốc Vũ không thể là khuê nữ nường."

Cốc Vũ trừng mắt liếc Trần Giang Sinh một cái, "Vì sao không thể?"

Giang thị thấy hai đứa nhỏ cãi nhau, thấy bộ dáng Cốc Vũ lanh lợi liền có chủ ý, nghe nói còn biết chữ, Giang Sinh là đứa thật thà chất phác, ngày sau nếu thành một nhà không thể tốt hơn, đúng như vậy, quả thật là không thể làm khuê nữ, liền cười cười không chuyển đề.

Trần Giang Sinh thấy Giang thị sững sốt, nhắc: "Nường, còn muốn đưa cho nhà Cốc Vũ nếp đâu?"

Giang thị tâm tư vừa chuyển, nghe Trần Giang Sinh nói như thế, có chút giận đứa nhỏ của mình, "Thế nào, Cốc Vũ muốn ăn bánh ú, người liền nóng vội như vậy?"

Cốc Vũ đang tính giá trị của nếp là bao nhiêu, nói: "Giang bá mẫu, nếu ta dùng chậu gỗ đối với người, trong nhà ta còn có hộp đựng thức ăn gà, người xem của người này đều hư hết..."

Giang thị nghe Cốc Vũ nói như vậy gõ vào trán của nàng, "Chúng ta không cần phải tính như vậy, lần sau còn như vậy ta sẽ tức giận, không phải chỉ là mấy cân nếp sao? Ta nghĩ dù sao cũng gói bánh ú, không bằng chúng ta làm chung, qua tết không phải thêm náo nhiệt vui mừng!"

Giang thị là người nói là làm liền, nghe như vậy liền cân nếp, bỏ vào một cái thùng gỗ, còn không quên dặn Trần Giang Sinh, "Xương bồ này chúng ta dùng không hết, ôm một mớ qua đi."

Hứa Tần thị thấy Giang thị đi lại, mừng rỡ, "Cùng làm chung đi, tốt, người đưa nếp, còn lại ta bao hết, vừa khéo đúng dịp tết Đoan Ngọ, chỗ nếp này đủ rồi, không cần bên kia, " nói xong lấy tay chỉ bên kia sân, Giang thị hiểu ý gật đầu, Hứa Tần thị nói tiếp: "Lão đại nàng dâu (dâu cả) nói không có, sợ ta lấy nhiều cho bên này, cái này cũng không trông cậy vào bọn họ, dứt khoát làm một nồi lớn bánh ú, chia bên kia một phần, để bọn họ nhìn chân ngón cái của mình xấu hổ đi!"

Hai người nói chuyện ăn ý cười ha ha.

Vương thị là cao thủ gói bánh ú, Hứa Tần thị cùng Giang thị chưa từng thấy qua ai tỉ mỉ như vậy, vì thế Giang thị đi vo nếp, Hứa Tần thị rửa lá gói bánh, Vương thị đem thịt cắt nhỏ trộn gia vị, mọi thứ chuẩn bị thỏa đáng, Vương thị gói bánh ú rất khéo, lớn đều cỡ nắm tay của Cốc Vũ, Giang thị cùng Hứa Tần thị thấy vậy nói Vương thị quá mức chú ý, bỏ vào miệng không phải cũng là một miếng ăn sao? Cốc Vũ thấy vài phụ nữ bận rộn ở nhà, trong lòng nghĩ nếu có thể luôn náo nhiệt như vậy, cũng là một chuyện tốt.

Bánh ú nấu chín, cả nhà chia bánh ú ăn, Cốc Vũ thường không thích ăn nếp, lúc này cũng ăn một cái nhỏ, ăn xong mới nhớ tới An Cẩm Hiên ở trong phòng, mang theo hai cái bánh ú vào cửa, "Cẩm Hiên ca, mời người ăn bánh ú, ăn ngon lắm, bên trong còn có thịt đậu."

Nói xong thấy An Cẩm Hiên trợn mắt lên, tay phát run, cầm lấy bánh ú ném ra ngoài, xoay người vô tường không liếc Cốc Vũ lấy một cái. Cốc Vũ sửng sốt, có chút ủy khuất, tốt xấu ta cũng chín tuổi a, không cảm kích thì thôi, còn ném bánh ú, Cốc Vũ đau lòng, nhặt lên phúi bụi đất dính trên lá, không vui ngồi ở nhà chính.

Không ngờ An Cẩm Hiên lại đi ra, "Cốc Vũ, ta... Ta không giận người, là, là ta không thể ăn bánh ú."

Cốc Vũ ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt đầy vẻ áy náy của hắn, trong đáy mắt còn có nét hối hận, khó chịu trong lòng đã sớm bay lên chín tầng mây, vội cười nói: "Không sao, nói gì đó, ta cũng không thích ăn!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Nhị Cô Cô Tới Cửa

Đoan Ngọ vừa qua, mưa lớn một trận thấm đất.

Mái hiên mưa rơi từng giọt tí tách, bên ngoài mưa bụi mênh mông, không khí tràn đầy hương vị của hơi nước cùng bùn đất cỏ xanh quyện lẫn nhau. Ngồi ở cửa phòng, Cốc Vũ qua tầng mưa đánh giá đất trồng rau ở một góc sân, loáng thoáng màu xanh, trong lòng biết là sắp được ăn rau xanh, dây bí đỏ đã leo lên hàng rào trúc len vào trong viện, như không muốn bị trói buộc, bộ dạng rất phô trương, mưa bắn tung tóe làm lá cây dính bùn biến thành màu nâu đất, hoa hồng ở một đầu kia của vườn rau trong mưa càng thêm long lanh, tiếc là sẽ chóng tàn.

Ngày mưa đương nhiên không làm được việc gì, Hứa thị một tay cầm một cái mũ của trẻ con Vương thị vừa thêu xong, lặn qua lộn lại xem, thỉnh thoảng sờ bụng của mình, miệng lầm bầm lầu bầu hai câu, lại đóng cửa giường ngủ nhỏ của Hạ Xuyên. Hạ Xuyên vừa thấy cái mũ màu sắc rực rỡ, giờ tay bắt lấy, tay nhỏ bé cầm rất chặt, miệng chảy ra một hàng nước dãi, toét miệng cười hì hì lộ ra hàm lợi chưa có răng, chọc cả phòng cười theo một mạch.

Hứa Tần thị rảnh rồi, đang tán gẫu cùng Nhị thúc công, Cốc Vũ ngồi một hồi, bị An Cẩm Hiên gọi đi luyện chữ, nàng cực kỳ không tình nguyện đi vào phòng, "Cẩm Hiên ca, hôm nay chúng ta không viết chữ được không?"

An Cẩm Hiên cười nói: "Kinh Trập nói qua, người vừa mới bắt đầu học không thể nóng vội, chỉ có thể chậm rãi theo đồ tranh bắt đầu, cũng không tính là chậm, còn có thể trầm ổn tính tình."

Cốc Vũ bất đắc dĩ, một tay cầm bút lông, bị An Cẩm Hiên vỗ nhẹ lên mu bàn tay, "Này không phải là cầm đũa, ngón giữa cùng ngón cái nắm quản bút, ngón tay này làm chủ độ mạnh yếu, ngón trỏ như vậy có thể khống chế phương hướng, giống như vậy."

Cốc Vũ vốn không có tâm tư học cái này, nghĩ thư pháp viết tốt lại có lợi gì, một lòng muốn nhanh chút biết chữ, cùng sở học trước kia của mình kết hợp phát huy công dụng, đâu có hơi sức lo lắng cầm bút thế nào. An Cẩm Hiên không có biện pháp, nắm ngón tay Cốc Vũ đặt vào chỗ cố định, tư thế như thế này là đúng rồi, tay Cốc Vũ không dám phui ra, cứng ngắc giữa không trung, An Cẩm Hiên thuận thế nắm tay nàng, bắt đầu chậm rãi phác hoạ lên trang giấy.

Một cổ ấm áp theo tay truyền đến, nghe rõ tiếng hít thở của An Cẩm Hiên, nàng ngẩng đầu nhìn theo ánh sáng qua song cửa sổ chiếu lên người An Cẩm Hiên, soi rõ đến độ có thể đếm được từng cọng lông tơ trên mặt hân, ánh mắt chuyên chú, Cốc Vũ trong lúc nhất thời sững người.

Mãi đến khi An Cẩm Hiên nói: "Người xem, có thể viết như vậy không?"

Cốc Vũ mới hồi phục tinh thần, xấu hổ cười, chợt nghe thấy bên ngoài náo nhiệt không ít, vội tìm cơ tránh sự ngỡ ngàng: "Có người đi lại, nói không chừng là thân thích, chúng ta ở bên trong không tốt. Đi, ta ra xem đi."

Nói xong liền chuồn ra cửa, An Cẩm Hiên bất đắc dĩ cười.

Vừa ra tới Cốc Vũ liền hồi hận, xem khuôn mặt son phấn điệu đà đi từng bước một, không phải là Nhị cô cô Ngọc Nga còn có thể là ai? Thời tiết như thế lại đi qua bên này, thấy người lớn đang ngồi trong phòng chính, thần sắc có chút quái dị, Cốc Vũ đang muốn đi trở về đã bị Ngọc Nga gọi lại, "Cốc Vũ! Cả ngày ngốc trong phòng sợ là buồn đến bệnh, ở nông thôn

không có phương tiện, ta đi hai bước thôi đã biến thành một thân nước một thân bùn, có rãnh sao không lên trấn trên đi dạo?"

Cốc Vũ xem nàng thật sự là một thân ướt lấm bùn, nhưng cũng không phải chỉ đi hai bước liền bị như vậy, từ sân bên kia đến bên này, làm sao có thể làm cho vạt áo đầy bùn đất, Cốc Vũ không tiện nói toạc ra, đành phải nói: "Nhị cô cô, thời tiết này sao người đến a?"

Ngọc Nga cầm hạt dưa trong tay, cắn phun đầy đất, Cốc Vũ nhìn miệng nàng mở ra cắn phun, vỏ hạt dưa bay loan khắp nơi, nhưng không ảnh hưởng tốc độ nói chuyện của nàng, không khỏi bội phục sát đất.

Nói đến mệt mỏi, Ngọc Nga cũng không quản nhiều, nhìn quanh thấy không có cái ghế nào, kể lể: "Tuyền không làm nghề mộc sao, sao một cái ghế cũng không có."

Vương thị định đứng dậy nhường, bị Hứa Tần thị dè lại. Ngọc Nga đành phải tìm cái chậu, úp xuống đặt mông ngồi lên, "Nương Cốc Vũ, không phải ta nói người, thế nào đem phòng ở biến thành loạn như vậy, tường vôi cũng không quét, chặc chặc chặc, ta trên đường về gặp người trong thôn trang, theo ta nói về các người ở bên đây ta đều ngượng ngùng tiếp lời."

Cốc Vũ nắm chặt tay nổi giận, Tiểu Mãn muốn vo gạo nấu cơm cũng dừng tay. Cốc Vũ trong lòng thầm mắng, con mẹ người, cũng không nhìn lại mình có đức hạnh gì, còn dám chọn tam nhật tứ, nàng nhớ Đại cô cô nói lúc Nhị cô cô gả không tốt, chẳng lẽ trở về tông tiền? Nghĩ như vậy, Cốc Vũ liền ra vẻ hồn nhiên không biết gì, "Nhị cô cô, ta nơi này loạn không phải do người phun vỏ hạt dưa sao, nếu không cho ta ở chung với? Chúng ta ở tại này còn không phải là không có phòng ở, Nhị cô cô có phải thấy chúng ta đáng thương muốn cho chúng ta xây phòng ở thật lớn?"

Ngọc Nga lần này tới vì trong nhà cũng sắp cạn lương thực, con ma men kia lại chạy đi uống rượu, hai đứa nhỏ ở nhà còn bị đói, bụng bực tức

không chỗ phát tiết, ở trong này định xả cơn giận lại thấy ánh mắt Cốc Vũ loé lên một đạo hàn quang, lạnh cả người, nhìn kỹ lại thấy nàng cười thiên chân vô tà, tự trách mình hoa mắt."Người còn nhỏ đâu, ăn cái này làm hư răng nanh, về sau gả không ra."

Câu chuyện vừa chuyển, liền đến trên người Hứa thị, "Tẩu tử phúc khí đến, mấy năm nay vất vả cũng là đáng giá, làm khó bà thông gia phải đi lại giúp đỡ chiếu cố, thật là mệnh đại gia tiểu thư."

Lúc trước Hứa thị chịu đựng lời khắt nghiệt như vậy không ít, bây giờ tuy rằng lời nói không ác ý, nàng cũng không muốn nó đến nàng, "Có gì mệnh với không mệnh, dù sao cũng là qua ngày."

Ngọc Nga oán giận nhưng hiểu rõ, đơn giản nói chính là chị em trong nhà nghĩ nàng gả tốt nhất, đại tỷ bên kia thanh danh không tốt, Linh Nga còn chưa có người cầu hôn, nàng ở trấn trên, quan hệ toàn là nhân vật có mặt mũi.

Hứa Tần thị nghe không nổi nữa, khụ khụ hai tiếng, "Cô của Cốc Vũ, ta không muốn nói người, chỉ là nghe nói gần đây người hay ra vào An Nhiên đường, ngày thường không ngó đến bên này, người xem Hạ Xuyên mới có mấy tháng, một người trong bụng lại có một, người không chiêu hô một tiếng liền đi vào, muốn giữ người ăn bữa cơm cũng không được, người lấy hai thước vải đỏ quần thân, bằng không dính vào cái gì vậy sẽ không tốt lắm."

Gần đây quả thật Ngọc Nga ở An Hoà Đường giúp đỡ người gián giã, không nghĩ tới Hứa Tần thị một lời nói toạc ra, vốn nghĩ Hứa thị đưa tới trong nhà nhiều đồ như vậy đi lại ăn ké một chút cũng tốt, lại muốn lấy chút đình đồ về, không nghĩ bị nói tới như vậy, nghĩ lại không chừng thật phải bỏ tiền mua vải đỏ gì đó, vội cười gượng cáo từ: "Coi bà thông gia nói, nào có chuyện như vậy, ta sẽ trở lại thăm, nương còn gọi ta trở về ăn cơm, ta phải đi."

Nói xong liền vỗ mông chạy lấy người, Cốc Vũ thấy Hứa Tần thị tuy rằng không nói nhiều, nhưng vừa nói liền đánh trúng điểm yếu, hiệu quả cao, trong lòng càng thêm bội phục, mong nàng vĩnh viễn ở chung, "Mỗi mỗi, người ở luôn tại nhà chúng ta được không, mai một chúng ta sẽ có tiền xây căn phòng lớn, dành một căn phòng rộng thoáng cho mỗi mỗi ở."

Người già chính là không nhìn được đứa nhỏ nói như vậy, tuy rằng không nhất định thực hiện được, trong lòng thật ngọt ngào, một phen giữ chặt Cốc Vũ, "Ai nói ta không có cơ hội hưởng phúc cháu ngoại, tốt tốt, mỗi mỗi sẽ không đi, luôn ở đây đến khi Cốc Vũ đuổi mỗi mỗi mới thôi."

Cả phòng đều cười ha ha.

Cốc Vũ lại không hiểu hỏi: "An Hoà Đường là chỗ nào?"

"Phi phi phi! Tiểu hài tử không cần hỏi cái này, chính là cái nơi xúi quẩy! Bất quá không có cũng không được, một ngày nào đó, mỗi mỗi sẽ đi An Hoà Đường mua này nọ đâu." Hứa Tần thị điềm nhiên nói.

Hứa thị kéo tay Hứa Tần thị: "Coi nương nói, nơi này phúc con cháu còn chưa hưởng được vài năm, sao đi địa phương kia."

Dù Cốc Vũ chất phác cũng nên đoán được là chỗ nào, là nơi bán quan tài và hàng mã, khó trách nói là tới chỗ tiểu hài tử phải quần vải đỏ, Nhị cô cô ở đó hỗ trợ bị nói toạc ra, dĩ nhiên là né tránh đi.

Tiểu Mãn cùng Hứa Tần thị bắt đầu nấu cơm, Trần thị mang một bao điểm tâm đi lại, đưa cho Vương thị: "Tam tẩu, đây là Nhị tỷ cầm đến, người muốn hồi lễ gì có cần ta giúp đỡ mang đi không?"

Vương thị đối với lễ tiết nông thôn không rõ lắm, nhìn Hứa Tần thị xin giúp đỡ, Hứa Tần thị cười kéo Tiểu Mãn, "Đứa nhỏ nương ngồi đừng nhúc nhích, chúng ta thu thập là tốt rồi."

Cốc Vũ thấy thần sắc bọn họ không bình thường liền đi theo vào phòng, Hứa Tần thị cười bỏ bao điểm tâm kia, cầm lấy một khối, chỉ thấy trên mặt một trận xanh tím, chửi một câu, "Một cho nàng quăng được mặt mũi, vốn là khuê nữ về nhà mẹ đẻ, phải mang về thịt cùng một bao điểm tâm, nhà mẹ đẻ bên này chỉ cần trả lễ một bao điểm tâm, thịt mua không nổi thì mang hai bao điểm tâm cũng được, nàng thật tốt, mang một cái mồi meo trở về, việc như vậy cũng làm được."

Vừa nói vừa cùng Tiểu Mãn đem điểm tâm trong phòng bao lại, dùng dây thừng cột lại, Cốc Vũ trong lòng có khí, đây là điểm tâm Hứa thị đưa tới, bên trong có bánh bột ngô ngay cả mình cũng không nỡ ăn, ngẫu nhiên ăn một cái còn muốn nhai kỹ nuốt chậm, lần này cho người ta một bao, thật đáng giận.

Cốc Vũ lấy một tờ giấy, ba cái hai cái đem bao điểm tâm mồi meo Nhị cô cô mang đến gói thêm một tầng nữa, dùng dây cột cột lại, toàn bộ động tác sạch sẽ lưu loát.

Hứa Tần thị thấy vậy đầu tiên là trừng mắt, tiếp theo cười ha ha, sau khi cười xong chỉ vào trán Cốc Vũ nói: "Thật là nha đầu quỷ quái, một chút thiệt thòi đều ăn không được, như vậy cũng tốt, miễn cho nàng mỗi lần đều hồ lộng như vậy, dù sao nói ra ngoài là chúng ta không có gì tốt, đem kia bao điểm tâm trả về, vẫn là nàng đánh vào mặt mình."

Trần thị tiếp nhận bao điểm tâm, nói, "Nhị tẩu, có chuyện ta cũng biết nói ra không tốt, vừa rồi nương lôi kéo Nhị tỷ đi trong phòng người nửa ngày, cầm ra một khối vải, nói là cho con làm thân quần áo mới, vốn ta cân nhắc không nên khuấy động, chỉ là sợ Nhị tẩu tưởng chúng ta không hiểu chuyện lấy đi, cùng người nói một tiếng."

Hứa thị lạnh nhạt cười, "Cầm hay mượn, do nương làm chủ, cũng không quan trọng."

Trần thị còn nói vài câu, chuyển sang câu chuyện khác, "Nhị tẩu, Tam tẩu, nghe nói lần này Nhị tử trở về làm mai cho Linh Nga, nếu thành chúng ta có thể ở riêng, không biết Nhị tẩu nghĩ như thế nào, muốn đi qua xem không?"

Hứa thị thần sắc có chút đậm mặt, "Ở riêng tự nhiên là nghe nường, chờ Linh Nga lấy chồng liền tách ra, việc Linh Nga thành thân vẫn do cha mẹ làm chủ, chúng ta làm tẩu tử không thể nói gì."

Trần thị thở dài lại muốn nói cái gì, chung quy nhịn xuống, phủ thêm áo tơ về bên kia sân.

Hứa Tần thị nhíu mày nhìn Hứa thị, "Khuê nữ, ta nói như thế nào đây, đồ để ở bên kia sớm muộn gì cũng bị lấy đi, ngay cả khúc vải nhỏ cũng có thể lấy đi, ta muốn nói, hoặc là ở riêng nếu không ngày sau người có cái gì thứ tốt đặt trong phòng Tiểu Mãn, bên kia cũng không tiện đi về lấy."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Nước Mắt Thiếu Nữ

Ngày ấy Ngọc Nga trở về nói đến việc hôn nhân của Linh Nga, sau đó lúc Hứa thị đi về mang tin tức bên kia đến, nói là Lí Hà thị tìm nhà chồng cho Linh Nga.

Hứa thị lo lắng trùng trùng nói: "Sự tình lần trước biến thành như vậy, mất đi rồi Linh Nga mới bằng lòng nghe lời mẹ như vậy, bằng không sớm gả đi, nói không chừng là tốt rồi."

Vương thị ở xa vừa trở về không biết tình hình thực tế, chỉ nghe Hứa Tần thị giải thích. "Linh Nga lúc đó có để ý đến một nhà, là Triệu gia Thạch Vĩ thôn cách vách chúng ta, hãn khỏe mạnh, biết đối nhân xử thế, làm việc siêng năng giỏi giang, lại hiếu kính cha mẹ, vốn nãi nãi Cốc Vũ coi như là vừa lòng."

Vương thị một bên nghe có chút thay Linh Nga lo lắng, Linh Nga năm nay đã mười tám, ở thôn trang coi như là gái lỡ thì, cả ngày ở nhà không ra cửa, may vá thêu thùa làm việc nhà, người có chút ngờ ngác, Hứa thị kêu hãn qua bên này cùng nhau thêu hoa tán gẫu, tốt xấu có người nói chuyện, đồ thêu đem bán còn có thể để dành chút tiền cho mình, chỉ là Lí Hà thị một lời nói nặng Linh Nga cũng không dám cãi lại. Bây giờ Vương thị cùng bên kia có chuyện cũng không tiện đi qua, bất quá cũng không phải không có liên hệ, nếu Linh Nga muốn lấy mẫu thêu hoặc học cách thêu mới, đơn giản nhắn Hứa thị một câu là được. Xem bức tranh thêu của Linh Nga, hơn nữa xinh xắn, Vương thị cảm thấy tiếc, "Linh Nga là một người tốt, làm sao có thể trì hoãn như thế, lúc trước gả đi thì tốt rồi."

Hứa Tần thị ánh mắt nhìn sang, ngừng công việc trong tay, "Còn không phải là do thông gia của ta, cũng không biết là ghét bỏ cha người ta sinh bệnh, hay là chê không có lễ hội hậu hĩnh, dù sao cũng cắt đứt."

Nói đến việc này Hứa thị liền lên tiếng, "Không phải, lúc đó trà lễ đều đã đưa qua, nãi nãi Cốc Vũ không biết từ nơi nào hỏi thăm được, nói là cha Triệu lang bị bệnh lao, bệnh này giống như ôn dịch có thể lây nhiễm cho người thân, nên không chịu gả Linh Nga, chuyện này vốn đã không tốt, còn cố tình kêu Linh Nga đến hành lễ cùng Triệu lang, kêu bên kia đứng ra lui thân, do vậy thanh danh Linh Nga mới giữ được, nhưng trên đời nào có gió không lọt kẽ tường, chuyện truyền ra không có người dám tới cửa, năm trước cũng là thời gian này, vốn có người tới cửa, nghe nói nhân phẩm bộ đáng đều thượng thừa, nhưng sau đó chưa có tới bàn tiếp, nãi nãi Cốc Vũ lúc đó cũng không quản mặt mũi già nua đến hỏi, bị người ta nói, khuê nữ nhà các người là vàng là bạc, vạn nhất ta bên này không suông sẻ, không phải đến lúc đó lại hỏng danh vọng của nàng dâu, làm hại nàng (nãi nãi) trở về chửi hết ba ngày. Ai..."

Cốc Vũ luôn ở bên cạnh quạt cho Hạ Xuyên, nghe những lời này, nghĩ rằng Lí Hà thị thật lợi hại, sợ hãi Triệu lang cũng mắc bệnh lao, trực tiếp nói rõ ràng từ hôn là được, vốn nhà người ta đã đủ đáng thương, vừa muốn làm cho người ta đề xuất lui thân, còn muốn giữ trà lễ, làm cho người ta chịu tiếng xấu, làm việc không có phúc hậu. Không có phúc hậu nàng lại không bị việc gì, lại trì hoãn hôn sự của tiểu cô cô.

Cốc Vũ vẫn có ấn tượng tốt với cô cô, ngày thường không nói nhiều lắm, tính tình mềm mại, chỉ là tính tình này quá mức mềm mại, không có chút chủ ý, Lí Hà thị kêu nàng làm cái gì thì làm cái đó, bằng không lúc trước nếu nàng kiên trì gả đi hoặc là không đi nói, sẽ không khó chịu như vậy, lúc Cốc Vũ bọn họ vừa ở bên này sân, tiểu cô cô còn vụng trộm sau lưng Lí Hà thị đưa cho Cốc Vũ một cái tiểu hà bao, bên trong có mấy chục văn tiền, tuy rằng không nhiều lắm, coi như là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi,

lại nói mấy chục văn tiền của Linh Nga, cũng không biết phải thù bao nhiêu thứ mới để dành được. Cốc Vũ luôn nhớ được cái hầu bao thù dương liễu, nghĩ lúc Lí Hà thị trở về tức giận mắng người lui cộc hôn nhân, Linh Nga đứng trong phòng ảm đạm như thế nào.

"Mồ mỗ, vậy người giới thiệu cho cô cô ta một người đi, cô cô là người tốt." Cốc Vũ nâng mặt cười hì hì nhìn Hứa Tần thị.

Hứa Tần thị thở dài một tiếng, "Linh Nga tốt thế nào ta không biết, lúc trước cả nhà mặt lạnh ta đều chịu đựng, khi đó Ngọc Nga chưa có gả ra ngoài, một cô nương nói chuyện mỗ nhon nói những câu tổn thương người, cùng một dạng với nương nàng, chỉ có Linh Nga lúc đó nên thế nào làm thế đó, nếu không ta ngay cả khuê nữ cũng không thể đến thăm."

Nhớ tới lúc trước chịu tội, Hứa Tần thị có chút tức giận bất bình, "Lúc đó Cùng nhi còn chưa có đi làm tầu lâu ở trấn trên, mới mở cửa hàng chưa kiếm được tiền, nãi nãi Cốc Vũ gặt gao giữ tiền, ngay cả con mình cũng không chịu cho một văn tiền..."

Hứa thị nghe nàng nói như vậy cũng rất là xót xa, hốc mắt có chút phấp hờng.

Thấy không khí nặng nề, Cốc Vũ đưa đầu vào bụng Hứa thị, tay nhỏ bé sờ sờ, "Tiểu Hàn đệ đệ, mau ra đây, đến lúc đó nương người sẽ không bị khi dễ, nếu ai khi dễ nương người, người ngàn vạn lần không cần khách khí!" Nếu nói hai câu trước là học giọng điệu của đứa nhỏ, câu cuối cùng đúng là tiếng lòng của Cốc Vũ.

Hứa Tần thị bị chọc nở nụ cười, kéo Cốc Vũ, "Người cái tiểu nhân tinh, khi đó sao không trở lại, nếu người ở, Nhị bá mẫu người chảy ít đi biết bao nhiêu nước mắt." Nói xong lại quay đầu xem Hứa thị: "Thế nào, tên đều đặt xong?"

Hứa thị hàm nước mắt đang cười, nghe Hứa Tần thị hỏi, mờ mịt trả lời, "Không có nghe nói."

Cốc Vũ vỗ ngực, "Có chuyện lớn gì, ta đặt, Tiểu Hàn Tiểu Hàn, hàn tần cam lai*! Đến lúc đó sẽ gọi Tiểu Hàn, ta cùng Nhị bá phụ thương lượng xong."

*Đồng tàn may mắn tới

Buổi nói chuyện làm cả phòng đều cười hề hề, Hứa Tần thị lại chọc Cốc Vũ, "Ta nói dù đặt thế nào cũng không dễ nghe bằng tên Cốc Vũ của chúng ta, nhà các người, đem thời tiết đặt tên hết rồi, ông trời đều ở trong nhà người giúp đỡ các người."

Cốc Vũ cười ha ha, có chút kiêu ngạo nói: "Đây chính là không có cách nào, đệ đệ sinh ra, tên hay đều đặt cho, ta nói, có Tiểu Hàn, Đại Hàn, chờ bá mẫu sinh đệ đệ rồi sinh muội muội liền kêu Tiểu Tuyết, như vậy cũng không sai."

Cốc Vũ bộ dáng nghiêm cẩn, phảng phất như Hứa thị sinh trai sinh gái đều do nàng sắp đặt, không khỏi làm mọi người cười rộ lên, Hứa Tần thị lấy mu bàn tay lau nước mắt do cười nhiều, một tay vỗ sau lưng Cốc Vũ.

Vừa cười xong, chợt nghe bên kia sân ầm ỹ lên, Lí Hà thị khàn khàn thanh âm có chút cuồng loạn, Hứa thị đứng dậy, "Ta đi qua xem."

Hứa Tần thị giữ nàng lại, "Người muốn làm gì? Thân mình quan trọng, lại không thể giúp gấp cái gì, vạn nhất bị nói mấy câu chọc giận hoặc là bị xô ngã không lý do, thì phải làm sao, thanh thần ổn định cho ta."

Cốc Vũ lòng còn sợ hãi gật đầu, "Đúng, đúng, lúc đó nương ta chính là như vậy sinh đệ đệ."

Hứa thị nghĩ cũng đúng, liền ngồi xuống, nhưng tâm thần không yên.

Trần thị vội vàng chạy tới, "Nhị tẩu, Tam tẩu, nghe nói Thạch Vĩ thôn lại tìm người tới cầu hôn, nương đang mắng người ta, ta khuyên cũng khuyên không được, các người mau qua nhìn xem mới được."

Hứa Tần thị ngăn lại nàng, "Nhị tẩu người thân mình nặng không thể cùng người nổi giận, tam tẩu người phải trông Hạ Xuyên, ta đi là được, lời không cần nói sẽ không nói, âm ỉ cái gì!" Nói xong bước đi, lúc gần đến cửa sân bên kia mới phát hiện mình còn nắm Cốc Vũ, kêu Cốc Vũ trở về, Cốc Vũ không chịu đi, Hứa Tần thị cũng đành thôi, "Được rồi Cốc Vũ, chuyện người lớn người không cần xen mồm, đến lúc đó người đi xem tiểu cô cô người, cô nương này mệnh khổ, tính tình nải nải người cả ngày nóng nảy như muốn phóng hỏa đốt phòng, cũng thật khó xử cho nàng."

Trong viện có hai phụ nữ, cũng không biết tại sao Lí Hà thị đuổi người ta ra ngoài, còn chỉ vào một phụ nữ ước chừng bốn mươi tuổi mắng: "Làm bậy, thật là làm bậy, các người thật sự không biết xấu hổ, ra ngoài nói lung tung tổn hại thanh danh nhà của ta, làm Linh Nga không ra được cửa, chẳng lẽ cho dù người này sắp chết rồi cũng phải gả đến nhà các người!"

Nói như vậy phụ nhân kia chính là chính là nương của Triệu lang, dĩ nhiên là không phục, "Còn không phải do người muốn đoạt trà lễ của chúng ta, buộc chúng ta nói muốn từ hôn."

Hứa Tần thị cùng với phụ nhân kia ở thôn lân cận, có chút quen mặt, liền đi qua nói: "Lão tẩu tử, có chuyện gì từ từ nói, không đáng nổi giận." Lại quay đầu đối Lí Hà thị nói: "Tới cửa đều là khách, không vì chính mình cũng nghĩ cho khuê nữ, sao tính tình vẫn nóng như lửa thế."

Hai bên có người khuyên can, cũng mới có chút yên tĩnh, Cốc Vũ nhân cơ hội vào phòng của Linh Nga, thấy nàng nắm chặt tay lại rơi lệ, không nhận được nói mấy câu.

Linh Nga đem Cốc Vũ ôm vào ngực, ngón tay nhè nhẹ vuốt ve đồ trong tay, "Cũng không biết hẳn thế nào?"

Bởi vậy, Cốc Vũ liền thấy rõ ràng cái kia giống như một tảng đá gì đó, hơn nữa một câu nói như vậy, biết tiểu cô cô vẫn còn nhớ người kia, liền nói: "Cô cô, sao người không nói cùng nãi nãi, chấp nhận mối hôn sự này."

Linh Nga rơi lệ lắc đầu, "Chủ ý này do nương quyết định, ta phải nghe nương, huống chi ta đi ra ngoài làm được cái gì."

Cốc Vũ thở dài, "Cô cô, người phải có chủ ý của mình, nếu người chủ ý đã định rồi, nãi nãi cũng không có cách nào, dù sao là cuộc sống của người."

Linh Nga vuốt đầu Cốc Vũ, "Người còn nhỏ, không hiểu." Nói xong xúc động, lại khóc lên, "Vì sao các người đều nói chủ ý chủ ý, lúc trước hẳn cũng nói muốn ta có chủ ý, ta thực hận chính mình, vì sao ta phải có chủ ý đây, vì sao là ta, ta cho dù là heo là trâu, hoặc là cây cỏ ngoài cửa kia, bằng không biến thành tảng đá, sẽ không có người hỏi chủ ý của ta, gió mưa gì cũng qua được hết."

Cốc Vũ nghe qua lệ mẫu nương nhi*, lúc này thấy Linh Nga tính tình yếu đuối, hiểu được đại khái chuyện này là chủ ý của Lí Hà thị, thật sự là lệ mẫu thiếu nữ, thật đáng thương cũng thật đáng giận, tiểu cô cô sao lại không có chủ ý như vậy. Nhìn Linh Nga ngồi một chỗ rơi lệ, trong lòng nàng lại mềm xuống, an ủi mấy câu, Linh Nga mới đứng vững.

* Ý nói mẹ không vững vàng gặp chuyện chỉ biết khóc, con cũng sẽ mềm yếu.

Cốc Vũ ra ngoài muốn coi thế cục như thế nào, chỉ thấy bóng lưng của phụ nhân kia giận dữ rời đi, Lí Hà thị còn ở trong sân kỳ quái: "Ta nuôi lớn khuê nữ không tới phiên người khác quan tâm!"

Một câu nói làm Hứa Tần thị tức giận kéo Cốc Vũ bước đi.

Phía sau truyền đến tiếng la đặc ý của Lí Hà thị, "Ta sẽ tìm nhà chồng tốt cho khuê nữ ta!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Đi, Đi Thôn Lân Cận Tìm Hiểu

Lí Hà thị bị Hứa Tần thị mấy ngày nay làm uất nghẹn, rốt cục phát ra được, hơn nữa nương Triệu lang sau khi mắng chửi qua lại rốt cục giận dữ mà đi, Lí Hà thị có chút đắc ý.

Ở một bên Trần thị không yên, Hứa Tần thị do mình gọi tới, bị Lí Hà thị bố trí như vậy, mình trong ngoài đều không được lòng người, vì thế ra mặt: "Nương, người ta cũng là hảo tâm, không thể đến cửa lại bị đuổi ra, người sao không hỏi đến tâm tư của Linh Nga."

Lí Hà thị nhìn thoáng qua vợ Lão Tứ, hừ một tiếng, "Người vừa vào cửa không biết đầu đuôi, cũng không biết ma ốm lão cha khoẻ hay không, lại tới cầu hôn, ta thế nào có thể đem Linh Nga đẩy vào hố lửa."

Trần thị trong lòng có chút phiền chán, Linh Nga gả đi sớm một ngày, nhà có thể sớm một ngày tách ra, nàng không nghĩ sẽ ra ruộng làm việc. Mình ở nhà lo liệu việc nhà, Lão Tứ ra ruộng, tính đến một nhà lão đại hai người ra ruộng nuôi sống ba đứa nhỏ, chính mình vẫn là thiết thời, "Nương, chuyện của Linh Nga như vậy..."

Lí Hà thị liếc mắt nhìn vợ Lão Tứ, "Ta biết tâm tư quý quái của các người, suy nghĩ tùy tiện gả Linh Nga để ở riêng!"

Bị một lời nói toạc ra, Trần thị có chút xấu hổ, tìm cớ, "Xem nương nói gì đây, ta hy vọng Linh Nga không gả, chỉ là con gái lớn không thể để ở nhà, Linh Nga một ngày không gả, Triệu gia nói không chừng lại qua làm âm ỉ."

Lời này Lí Hà thị nghe lọt tai, nàng không nghĩ đến chuyện này nên đứng yên không nói.

Trần thị chụp cơ hội, "Nương, hai ngày trước Nhị tỷ trở về không phải nói có cách sao, sao không hỏi lại, nếu không được nữa trong thôn nhà dì ta có một người làm mai, chúng ta chuẩn bị lễ vật, tìm đến cửa, nhờ họ tìm người nhà tốt cho Linh Nga chúng ta liền khỏe."

Hứa Tần thị kéo Cốc Vũ về đến nhà, uống một mạch nước lạnh, mu bàn tay lau khô miệng, xong mới nói, "Khuê nữ, về sau sự tình bên kia người không cần quan tâm, thật sự làm người tốt không hảo báo, ta bất quá là đi qua khuyên hai câu, bà bà người nói chuyện thật không thể nghe lọt tai, nói ta muốn đem Linh Nga đuổi đi, để các người ở riêng một mình hưởng phúc, còn nói ta ngay cả thông gia gả khuê nữ cũng xen vào, ta là người kiến thức hạn hẹp sao?"

Vương thị, Hứa thị khuyên giải, cũng may Hứa Tần thị nguôi giận, "Ta cũng không muốn cùng nàng so đo, ngày trước tính tình nàng không phải như vậy, sao càng ngày càng biến thành bà lão không kiến thức, suốt ngày tính kế, Triệu gia cũng kỳ quái, vô duyên vô cớ lại dám đến cửa làm mai. Ai,"

Hứa Tần thị là người mạnh miệng mềm lòng, ngoài miệng nói là lại không quản, cũng không thấy nàng qua sân bên kia, chỉ là Hứa thị mỗi lần đi lại đều khẩn cấp hỏi, nghe nói Lí Hà thị gấp gáp làm mai cho Linh Nga, thở dài một tiếng, "Hy vọng này cô nương gả đi có thể qua được ngày lành." Cũng không nhắc lại việc này.

Nào biết sự tình cũng không xong, nghe nói có một nhà coi như tốt, gia cảnh không sai, tuổi cũng tương đương, Lí Hà thị coi như là vừa lòng, Hứa Tần thị hỏi nhiều một câu, "Là thôn kia?"

Nghe nương nói nhà ở đầu thôn, cách nhà chúng ta không xa, nhớ được ta hồi nhỏ thường mang Thế Cùng qua bên kia chơi, nghe nói năm nay nhà trai hai mươi một, cùng Linh Nga xứng đôi, cũng không biết người thế nào, bà mỗi nói trên trời dưới đất, lời bà mỗi cũng không thể tin hoàn toàn, có thể một nửa phần sự thật."

Hứa Tần thị cân nhắc một hồi, "Họ tên gì?"

Hứa thị lắc đầu, "Nghe nương nói ta cũng chợt nghe, không có hỏi thăm kỹ."

Hứa Tần thị trong mắt ẩn vẻ lo lắng, "Thế nào, nàng gả khuê nữ cũng không qua bên kia tìm hiểu?"

Hứa thị muốn nói lại thôi, chung quy khuyên một câu: "Nương, chúng ta muốn quản, vạn nhất nói cái gì không tốt, không chừng người ta còn tưởng rằng chúng ta cố ý không muốn gả Linh Nga vào nhà tốt."

Cốc Vũ nghe nói, cảm thấy hai mươi một tuổi nam tử tại triều đại này thật sự ít, chẳng lẽ là có bệnh gì không tiện nói ra? Bằng không làm sao còn không có thành gia? Nàng tuy nghĩ như vậy, nhưng thầm cầu nguyện, hy vọng vị nam tử kia cùng tiểu cô cô xứng đôi, nếu âm kém dương sai nên hảo trì hoãn. Niệm như thế, nàng nói: "Nếu không Nhị bá mẫu đi hỏi thăm nhà kia, cũng không thể nói tốt hay không tốt, ta đi theo mỗi mỗi đi bái phỏng, nếu thật sự không tốt cũng có cách, nãi nãi cũng muốn cô cô gả cho người tốt."

Vương thị thấy Cốc Vũ ra chủ ý nhờ Hứa Tần thị, có chút sừng sốt, nàng cười một tiếng: "Cốc Vũ đứa nhỏ này nhiều chủ ý, ngài không cần để ý nàng, nếu không nàng không bỏ được."

Hứa Tần thị trầm mặc một lát, vỗ tay 3 cái, "Ta cảm thấy có thể làm như vậy, dù sao chúng ta cũng rảnh, nói ta mang theo Cốc Vũ về nhà, làm công

chuyện, nhân cơ hội đi thôn bên cạnh hỏi thăm, người đi theo bên kia không cần nói nhiều."

Mấy người thương nghị thỏa đáng, Hứa thị nói là nhà đầu thôn Triệu gia, Hứa Tần thị liền muốn đi ra cửa lại không quá yên tâm trong nhà, dặn dò Tiểu Mẫn làm cái này cái kia, Vương thị nghe thấy liền đi đến: "Mồ mồ, được rồi, Hạ Xuyên đã mấy tháng, sự tình trong nhà còn có ta, cũng không phải không thể làm, ngài cứ an tâm đi hỏi một chút, sự tình trong nhà không cần quan tâm. Cốc Vũ, không được bướng bỉnh, ở bên ngoài nghe lời mồ mồ, a?"

Vừa nói xong, Tiểu Mẫn che miệng cười trộm, thật sự nhìn không được, "Nương, người nói giống như Cốc Vũ là con khi con, trước kia người nói như thế nào a, Cốc Vũ a, không cần cả ngày đứng ở trong phòng khó chịu, nên ra ngoài dạo, Cốc Vũ a, không cần cả một ngày không có một câu nói, giống như miệng hồ lô, ha ha."

Vương thị giận Tiểu Mẫn liếc mắt một cái, "Người cũng trở nên hoang, Cốc Vũ nha đầu kia, có lúc rất trầm mặc, làm ta hoảng hốt, như bây giờ ta yên tâm không ít, lại cả đầu mưu ma chước quỷ."

Hứa Tần thị mang theo Cốc Vũ, đầu tiên là đi trấn trên đến tửu lâu, Hứa Thế Cùng nghe nói ý đồ đến liền mượn một chiếc xe cho các nàng, Hứa Tần thị không đồng ý: "Ta cũng không phải đi làm chuyện đại sự gì, vài dặm đường nhắc chân liền đến, thuận đường về nhà đi xem, đại ca người ở nhà thế nào, tính tình đáng chết gọi hản ra ngoài nhưng hản chỉ thủ ở nhà. Ta ngồi xe làm sao hỏi thăm chuyện này."

Hứa Thế Cùng nghe cũng có đạo lý, không miễn cưỡng, chuẩn bị cơm canh cho các nàng, Cốc Vũ ăn đậu hủ cùng thịt, cảm thấy tuy rằng so trong nhà tốt hơn, nhưng không nghĩ là ăn ngon, thấy tiểu nhị bưng thức ăn trong tay, nhìn phân lượng, lại hỏi thăm giá cả coi như công đạo, khó trách sinh ý rất tốt, nhưng trong lòng có chút lo lắng, đồ ăn là những món bình thường,

hiện tại tử lâu sinh ý tốt là dựa vào phân lượng và thái độ phục vụ, còn là do trấn trên tử lâu quá ít, nếu nhiều lên bọn họ làm sao cạnh tranh đây? Ngắm lại Cốc Vũ lại cảm thấy buồn cười, khi nào cần đến mình quan tâm, trước mắt vẫn là sự tình của tiểu cô cô quan trọng hơn.

Ăn xong sau một già một trẻ đi, Hứa Tần thị cho Cốc Vũ một túi kẹo đường mạch nha, một đường đi đến.

Dọc theo đường đi, đồng ruộng đã bắt đầu lên xanh, từng mảnh ruộng nối tiếp nhau rất hài hòa, nhìn kỹ lại thiên hình vạn trạng không giống nhau, ngẫu nhiên có vài cây liễu trong gió đong đưa, trong ao lá sen rất tươi tốt, tiếng chim hót bất chợt truyền đến, Cốc Vũ vừa ăn đường trong lòng vừa than thầm một bức tranh đẹp. Tiếc là bức tranh không hoàn hảo, trên đường bụi đất quá nhiều, hài trên chân Cốc Vũ đã biến thành màu đất, Hứa Tần thị cầm rõ, dọc theo đường đi cùng người qua đường chào hỏi, thỉnh thoảng đứng lại cùng người nhàn thoại hai câu, rất là thích ý.

Đi một đoạn, Hứa Tần thị miệng nói chuyện, chân bước nhanh hơn, Cốc Vũ theo không kịp, nhìn bóng lưng trắng kiện của nàng nghĩ, Hứa Tần thị sinh hoạt tại hương dã xuôi gió xuôi nước. Hứa Tần thị phát giác bỏ quên Cốc Vũ, đứng lại, "Cốc Vũ đến, mỗi mỗi công người, người cánh tay căng chân nhỏ đi chậm."

Cốc Vũ biết trong rõ của nàng có đồ của Hứa Thế Cùng, này nọ cộng lại cũng không nhẹ, liền chối từ không chịu.

Hứa Tần thị cùng Cốc Vũ đang ở lôi kéo, ven đường một khối đất trồng rau, một phụ nhân mặc áo màu hồng cánh sen đang ngồi ở bờ ruộng, trời không nắng lại đội đầu lạp, xem thật là quái dị, càng quái dị là, cũng không thấy nàng ở làm việc, phảng phất cả người giống như bị choáng váng.

Với tính tình của Hứa Tần thị, không quản có quen hay không, liền lớn giọng nói: "Khuê nữ, trời đầy mây sao lại đội đầu lạp xuống ruộng, không

tiện a!"

Phu nhân quay đầu lại, rồi vội xoay người sang chỗ khác.

Lần này, Hứa Tần thị nhìn đến người, thất sắc kêu một tiếng, "Liễu Nhi! Sao là người?" Nói xong đặt đồ trong tay xuống ven đường, rảo bước lên mảnh đất trồng rau, nhìn thấy trán phụ nhân kia sưng lên một khối xanh tím, thở dài một tiếng, "Thế nào? Không phải nói người gả cho người ta rất tốt, đây là sao?"

Người kêu là Liễu Nhi mới đầu còn cực lực chịu đựng, sau đó giống như tìm được thân nhân khóc lớn lên, "Hứa bá mẫu, người ngàn vạn lần đừng nói cho nương ta, cả nhà đều cho là ta gả hảo, trước kia thật sự là tốt, chỉ là ta không tốt, mới đó đã bốn năm, cũng không có một đứa con, bà bà nói muốn cho hãnh cưới một người khác, ta cân nhắc bụng mình không tốt, liền nhịn. Nào biết bà mỗi nói bên kia là Đào trang một môn hộ tương đương khuê nữ, bà bà liền buộc hãnh nói ai sinh con trước người đó làm lớn, người nói ta đều nhiều năm như vậy ta..."

Một phen khóc kể Cốc Vũ nghe xong, cũng thật là xót xa, Đào trang hai chữ Cốc Vũ nhớ ở trong lòng, vộihỏi: "Đào trang khuê nữ? Là người nào?"

Hứa Tần thị sợ hãi, "Liễu Nhi, ta nhớ kỹ người gả đến bên này, là gả cho Chu gia? Con thứ hai? Hồi trước còn đọc sách một hai năm?"

Liễu Nhi lưu nước mắt gật đầu: "Không là ma quỷ kia còn là ai!"

Hứa Tần thị an ủi Liễu Nhi vài câu, Cốc Vũ thấy nàng đáng thương, nghĩ nếu không nhờ Nhị bá mạnh mẽ, Nhị bá mẫu mới yên thân một chút, liền nói câu, "Vị thẩm thẩm này người đừng lo lắng, không bằng đi xem lang trung, chờ tháng ba sang năm đi Đào trang giành nước hoa tấn, uống vào không chừng có thể hoài thai."

Hứa Tần thị vỗ mu bàn tay Liễu Nhi, "Khuê nữ không cần gấp, không dối gạt người, khuê nữ ta đều so với người nhiều năm hơn năm nay cũng có, chống đỡ chờ đợi uống nước, có con thì tốt rồi."

Thấy Liễu Nhi đã nguôi ngoai, tuy ánh mắt vẫn đại ra, nhưng vừa rơi lệ vừa sửa sang lại đất trồng rau, Cốc Vũ cùng Hứa Tần thị thấy vậy mới đi.

Hứa Tần thị cũng không về nhà, kéo Cốc Vũ hướng trấn trên đi, suy nghĩ muốn mau trở về, bước đi uy vũ như gió, "Này thật là làm bậy! Linh Nga giả đi tính là chuyện gì, nói trắng ra không phải là làm thiệp người ta sao! Không phải chỉ là cảnh nhà tốt chút sao, còn muốn bay lên cảnh cao? Không chừng tên đáng chém ngàn đao kia có vấn đề, Linh Nga nếu giả qua cũng không có con, còn không phải giống như Liễu Nhi bây giờ! Cứ cho là đều có con, chẳng phải mỗi ngày càng thêm ầm ỹ!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Khúc Mắc Nan Giải

Trở lại Đào trang, Hứa Tần thị một đường vội vã, ra một thân mồ hôi, nhưng khí tiêu không ít. Nàng về nhà ngồi xuống, uống qua trà Tiểu Mãn pha, xong mới cùng Hứa thị, Vương thị đem tình hình tinh tế nói, còn chưa nói xong nước mắt Hứa thị liền chảy ra.

Khóc một trận xong, Hứa thị như cũ dừng không được, trong lúc nhất thời nghĩ đến Linh Nga, trong lúc nhất thời lại nghĩ đến chính mình, bi phần đứng lên, "Linh Nga sao có thể sống như vậy được!"

Hứa Tần thị suy tính làm sao làm rõ sự tình với Lí Hà thị, nào biết Hứa thị đem đôi giày vải trẻ con trong tay nhét vào tay Tiểu Mãn, một tay nâng thắt lưng hướng bên ngoài đi.

Vương thị hoảng, nghĩ hơn phân nửa Hứa thị muốn đi qua bên kia nói, vội gọi lại, "Nhị tẩu! Người có thân mình đừng đi quá mau!"

Cốc Vũ đã chạy qua đỡ Hứa thị, Hứa Tần thị tuy rằng cũng gấp, nhưng cũng minh bạch: "Cốc Vũ nương đừng nóng vội, nàng bị nhiều năm ủy khuất như vậy, tốt xấu phát ra cũng tốt, một người bị ép buộc sẽ thay đổi, nhiều năm như vậy thật sự là làm khó nàng, chỉ là không thể quá mau, ta nhanh qua xem."

Vương thị lúc này không nghĩ nhiều như vậy, lỗ măng một câu, "Tiểu Mãn, xem Hạ Xuyên!"

Tiểu Mãn trong lúc nhất thời lơ đãng đáp ứng, mãi nghĩ đói bụng phải làm sao bây giờ đang muốn hỏi nương, nương đã như một trận gió bay ra

cửa.

Lí Hà thị lúc này đang ngồi ở trong sân, vui vẻ nghĩ đến lời bà mỗi, người tuần lãg gia cảnh không sai... Còn đọc qua thư... Hai mươi mốt... Nếu thành lễ hỏi không ít... Nghĩ, nghĩ đến cười ra tiếng, kéo dài giọng nói vọng vô phòng Linh Nga: "Ta đã nói là nghe lời nương đúng không sai, người gả đi qua mới biết được tốt, không cần cả ngày buồn lo tính kế qua ngày! Lễ hỏi kia cũng không ít, liền để một nửa cho người làm tiền riêng, người ta hứa cho hai lượng bạc đâu!"

Vừa mới dứt lời, Lí Hà thị thấy trong viện người đi nhanh vào, nàng híp mắt tinh tế liếc một cái, phát hiện là Hứa Tần thị, Vương thị, Hứa thị còn có Cốc Vũ, mặt liền dài ra, hừ một tiếng, "Không phải nói không đến cửa nhà ta! Ta nhìn người còn có thể đến chân trời đi, già trẻ hoang mang rối loạn tới làm gì?"

Hứa thị nóng vội bất chấp nhiều như vậy, thấy Lí Hà thị không lý do vẫn có thói quen thuận theo, chỉ là không khống chế giọng điệu được, "Nương, đừng gả Linh Nga đi nhà đầu thôn bên kia được không?"

Lí Hà thị cảm tức, nói chuyện trước sau như một có chút thứ nhân, "Thật vất vả mới có một đối tượng tương xứng, thế nào người nhìn không quen cô em chồng người tốt, Linh Nga gả đi người e ngại cái gì?"

Vương thị lúc này có chút sốt ruột mở miệng nói, "Nương, người cho dù muốn gả khuê nữ cũng muốn nghe rõ ràng là loại gia đình gì!"

Lí Hà thị càng không muốn gặp Vương thị, thường người cùng thôn trang nói lão Tam cưới cái mỹ nhân đang, chỉ nhìn được chứ không dùng được, nếu lúc trước cưới con gái địa chủ không chừng tốt hơn, mình cũng có thể ăn theo, hiện tại cả nhà trở về như vậy, ngoại trừ liên lụy còn có thể làm gì. Lão Tam dù sao cũng là miếng thịt trên người rớt xuống, chỉ có thể

trách hăn lúc trước không nghe lời mình, lại bị Vương thị mị hoặc, nên đối với Vương thị càng khó chịu, "Sự tình trong nhà ta không nói với người!"

Vương thị nháy mắt bị xấu hổ, dùng tay nắm lấy góc áo. Hứa thị có chút giận, lá gan lớn lên không ít, "Nương nói cái gì, sao lại không có chuyện của nương Cốc Vũ, chúng ta làm tẩu tử sao có thể không muốn Linh Nga gả cho người tốt, nhưng nương nói đi, Linh Nga tìm đến loại người nào?"

Lí Hà thị cười, tức giận nói: "Chỉ biết các người muốn thể diện, nói cũng không quan trọng, nhà đầu thôn Chu gia, cảnh nhà nhân phẩm không nói, tuổi cũng tương đương, xứng thích hợp với Linh Nga."

Hứa thị không nhịn được, hỏi tiếp, "Là Chu gia con thứ hai!"

Lí Hà thị có chút oán Hứa thị hỏi nhiều, thêm giọng điệu có chút nặng nề, sớm có chút không kiên nhẫn, cũng tức giận trả lời, "Biết còn hỏi!"

Hứa thị thở ra một ngụm khí lạnh, "Nương, đã là nhà hăn, không thể gả Linh Nga qua!"

Không đợi Lí Hà thị nói chuyện, Hứa thị liền bắt đầu thao thao bất tuyệt, đầu tiên nói mình cũng quen biết Liễu Nhi, gả cho Chu gia con thứ hai, hiện tại không có con bên kia mới nổi lên ý niệm cưới vợ, tại sao không nói là nạp vợ nhỏ, bên kia lo lắng thế nào, tiếp phân tích rõ ràng tình thế Linh Nga gả qua, Hứa thị nói không dứt lại rõ ràng, Lí Hà thị không biết trả lời sao, cuối cùng Hứa thị ra một cái kết luận, "Nương nếu người muốn Linh Nga tốt, sẽ không gả cho Chu gia! Bằng không người tự mình đi hỏi thăm!"

Lí Hà thị trợn mắt há hốc mồm, Hứa thị này vừa rành mạch nói ra, thật sự dọa đến nàng, Hứa thị nói chuyện đều suy nghĩ qua, hơn nữa rất có đạo lý, nàng ngẩn ra, lại không cam lòng mất mặt trước nhiều người như vậy, chỉ phải ấp úng nói: "Người nói là sự thật?"

"Giữa ban ngày ta hù dọa nương làm chi, nương vẫn nên tự mình đi dò hỏi mới an tâm, loại chuyện này Chu gia cũng thật quá đáng! Đã là chủ ý của nương, tốn nhiều tâm sức như vậy, không thể để Linh Nga sau này hận ngài." Lời nói hữu lý có tình đã hoàn toàn trấn trụ Lí Hà thị.

Cốc Vũ thấy Nhị bá mẫu như vậy, nghĩ rằng ngày thường nàng không phải không nói chuyện, mà là không vây khốn người như vậy. Lời vừa nói ra làm cho Lí Hà thị không còn lời nào để nói, nếu Nhị bá mẫu có thể làm chủ trong nhà này, nàng là người công bằng, nếu về sau sinh ra đứa nhỏ Nhị bá mẫu bọn họ ở riêng, mặc dù Lí Hà thị không vừa mắt Vương thị, Nhị bá mẫu có thể thay nương nói vài lời, nương sẽ không ủy khuất như vậy, trong lòng Cốc Vũ đang tính toán nhỏ nhặt.

Nói cũng đã nói xong các nàng cũng không muốn ở lại, Hứa thị lại quay đầu nhìn nói một câu Lí Hà thị, "Nương, người làm việc diễn xuất đều có người xem, nương Cốc Vũ lại không có làm sai cái gì, về sau người cũng không cần quá mức, lúc trước người cũng thường nói con mình cưới nàng dâu trong thành, bây giờ đến đây cũng là chủ ý của Tuyền, nếu lúc trước cưới một tiểu thư nhà địa chủ điều ngoa có thể kính ngài như vậy?"

Mấy người ra sân, Lí Hà thị trong lòng bách vị tạp trần, sao nàng không biết việc này, chỉ là khí thôi, nhớ ngày đó bà mới nói Lí Đắc Tuyền có thể dừng chân trong thành, khuê nữ nhà địa chủ nguyện ý đi theo, mặc dù Lí Hà thị hỏi thăm qua khuê nữ kia tính nết không tốt lắm, nhưng là tính nết lại không thể làm cơm ăn, lão Tam lại không nghe lời mình khuyên, mình cũng không có cách nào, sau này cưới vào cửa là Vương thị, là khuê nữ của một nhà có cửa hàng thêu trong thành.

Cưới thì cưới, Lí Hà thị cảm thấy tú phò nữ nhi xứng với lão Tam nhà mình, là người có tay nghề, nào biết về sau tính tình Tuyền thay đổi, thành thân đều không trở lại, vì việc này nàng bị chê cười không ít, nói là Tuyền làm rể nhà người ta, thêm nữa nàng dâu bao nhiêu năm qua không thấy bóng người, Lí Hà thị thầm cho rằng lão Tam càng xa cách mình, trừ bỏ

hàng năm gởi một ít ngân lượng về, trong mắt nơi nào còn có nương! Nghĩ vậy nàng hận đến nghiến răng. Lúc này đây về nhà, lão Tam cũng không cùng mình thương lượng một chút, một đường trở lại, nếu không do nàng dẫu ở sau lưng khuyến khích sao lại không để nương trong mắt như vậy!

Lí Hà thị ngây người trong sân nghĩ như vậy, tuy rằng biết là nhà lão Tam không giấu bạc riêng, chỉ là đã nhiều năm trôi qua như vậy, đã trở nên xa lạ, khoảng cách càng lúc càng lớn, nàng thật sự không chịu nổi.

Mà bên kia Vương thị vừa đi vừa nghĩ, vô luận thế nào Lí Hà thị đều không vừa mắt mình, tuy rằng biết vì sao nàng trở thành như thế, sự tình chỉ đành một mình chịu đựng, Vương thị về tới nhà còn có chút âm đạm, lại sợ người trong nhà nhìn ra, lấy cớ thân thể không khoẻ trở về trong phòng nằm, đóng lại cửa phòng một mình buồn bã.

Xác nhận chỉ còn một mình mình, Vương thị bật khóc, thống khổ này nàng luôn chôn dấu trong lòng, bây giờ bị khơi dậy, nàng nhớ lại lúc mình còn là một cô nương, Lí Đắc Tuyền đến nhà làm gia cụ và quầy hàng, cha thấy hắn là người thành thật, hơn nữa sư phó của hắn lại tới cầu hôn, liền ưng thuận việc hôn nhân này, sau đó là những chuỗi ngày hạnh phúc, Vương thị khóe miệng hiện lên một tia cười.

Sau đó sinh hạ con lớn nhất Kinh Trập, Kinh Trập vừa cai sữa không bao lâu, lại mang thai Tiểu Mẫn, lúc mừng năm mới đều do mang thai không thể bốn ba đường xa trở về. Kinh Trập thân thể cũng không tốt, nàng phải ở nhà chăm sóc, ai biết lúc mang thai Cốc Vũ, Kinh Trập liền sớm ra đi, vì việc này nàng đau lòng biết bao, vì không muốn lão gia bên kia biết, bao nhiêu năm nàng không dám trở về nhà. Khi Cốc Vũ sinh ra cũng luôn ốm yếu, nàng sợ Cốc Vũ sớm đi giống Kinh Trập, cẩn thận chăm sóc, sau này Tuyền đi đến nhà Tô đại nhân làm gia cụ, Tô đại nhân thật sự khí phách, một cái bồn cầu hoa văn không thích hợp liền trả về, ai biết bên trong cất giấu một đứa trẻ, đang muốn trả về nhà đại nhân liền xảy ra chuyện, nên giữ Kinh Trập lại nuôi, nếu không phải vì nghe người ta nói đang bị truy tìm,

bọn họ sẽ không về nhà, ở đây nàng chưa từng oán giận qua, nào ngờ miệng vết thương lại bị mở ra, Vương thị yên lặng chảy nước mắt, "Kinh Trập, người nếu còn sống, cũng biết nương như thế nào."

Vương thị đang rơi lệ, nghe thấy tiếng khóc to của Hạ Xuyên, thấy một chút an ủi, tâm nói nếu không có Hạ Xuyên, nàng sẽ làm thất vọng Tuyền, sau này khi Tiểu Mãn, Cốc Vũ xuất giá, hai người liền trở thành lão già cô độc.

Tiếng khóc Hạ Xuyên càng vang, Vương thị không suy nghĩ thêm, lau nước mắt bước ra ngoài, "Hạ Xuyên sao lại khóc thành như vậy? Mau tới, nương ôm."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Kẻ Đầu Gỗ Linh Nga

Tuy Lí Hà thị tin tưởng lời nói của Hứa thị, nhưng cũng tìm một ngày nhàn rỗi, cùng một chị em tốt đi vào thôn dò hỏi, tuy rằng không nghiêm trọng như Hứa thị nói, nhưng quả thật thực đã có vợ, chờ lúc bà mỗi đến nàng đen mặt, lại không dám đuổi bà mỗi đi, đành phải nói không hợp tướng, nhờ bà mỗi để ý nhà khác.

Bà mỗi được Chu gia hứa hẹn, nếu sự tình thành sẽ hậu tạ, về sau sinh con cũng không thể thiếu lợi ích cho nàng, bị Lí Hà thị cự tuyệt, bà mỗi nỗ lực, "Lão tẩu tử, người là người khôn khéo tinh minh, sao lần này hồ đồ như vậy, bên kia nói là cưới vợ, lại không nói là nạp vợ nhỏ, không chừng gả qua khuê nữ có con, đây là chuyện lớn, về sau muốn thế nào còn không phải do nàng."

Lí Hà thị mím môi, tựa hồ suy nghĩ lời bà mỗi, cũng không nói gì thêm.

Bà mỗi thấy nàng không động tâm, liền nói: "Cũng không phải ta nói, khuê nữ dù là tốt, chỉ là lần trước chuyện của Triệu gia truyền ra đi làm cho không có người dám đến cửa, bây giờ Chu gia không ghét bỏ, thêm tuổi cũng lớn, muốn tìm người xứng đôi còn không phải kia người không vợ hoặc có bệnh không tiện nói ra, còn không bằng Chu gia sao?"

Lí Hà thị mắng một câu, "Còn không phải do Triệu gia nói ra, làm trì hoãn khuê nữ ta, gả qua bên kia cũng thật sự ủy khuất Linh Nga, nếu không ngài nhìn giúp xem, còn có người khác thích hợp không?"

Thấy Lí Hà thị không chấp nhận, bà mỗi không thoải mái, miễn cưỡng ứng hạ, ra cửa.

Cách mấy ngày, giới thiệu hai người, càng không hợp ý, một người là lão bà vừa chết muốn tái giá, trong nhà còn kéo theo hai đứa con, một người khác tuy rằng chưa từng cưới vợ, lại là người thọt. Lí Hà thị cự tuyệt hết thảy, bà mỗi lại giới thiệu thêm vài người nữa, Lí Hà thị càng không vừa lòng, không thể nhin được nữa mắng bà mỗi lãng phí khuê nữ của mình, đem bà mỗi đuổi chạy ra ngoài.

Bà mỗi kia vốn mười tám thôn đều quen mặt hết, lại là người nói nhiều, bị Lí Hà thị đối đãi như thế, càng tuyên dương ra ngoài, nên không có bà mỗi nào tới cửa.

Chuyện như vậy, ngay cả lão đại Lí Hải chất phác như thế cũng không chịu nổi, nói nặng Lí Hà thị vài câu, bị Trương thị kéo phòng, "Người ngốc hử, gả không ra mắc mới gì người, không phải chúng ta không chịu gả nàng, dù sao người cũng biết, nếu gả đi chúng ta phải ở riêng, đến lúc đó ba đứa con người có chịu nổi không, thêm hai năm nữa, Lập Xuân, Lập Hạ có thể bắt đầu tìm vợ rồi!"

Lão Lí đầu cùng Lí Đắc Giang cũng oán trách Lí Hà thị, mà Trần thị luôn muốn ở riêng, lúc ra ngoài càng than phiền với nàng dâu khác là Lí Hà thị không tốt. Lí Hà thị trong lòng ghen khí, lúc ra ngoài gặp gỡ người trong thôn, theo thường lệ đứng phát ra bực tức, thấy không có ai hưởng ứng, lại trút giận lên người vợ lão Tam, nói bên kia không tốt ra sao, người khác nghe vậy mới cùng nàng nói, Lí Hà thị trong lòng thoái mái một chút mới về nhà.

Hứa thị cùng Vương thị lo lắng Linh Nga luẩn quẩn trong lòng, nương làm ầm ĩ như vậy, Linh Nga mắt thấy tuổi càng lớn, hơn nữa nàng lại không ra ngoài nhiều, tỷ muội quen biết đều gả đi, sự đau khổ trong lòng không có chỗ nói, vạn nhất một ngày nào đó luẩn quẩn trong lòng càng phiền toái, nàng đã không chịu đi lại, thôi thì các nàng đi qua, trò chuyện, cũng tốt cho nàng tâm sự.

Các nàng chịu đựng mặt lạnh của Lí Hà thị, đi vào phòng Linh Nga, phát hiện nàng ngồi thêu như không có chuyện gì xảy ra, sắc mặt bình tĩnh, một kim một chỉ không có gì khác thường, thấy Vương thị, Hứa thị tiến vào cũng chỉ là ngẩng đầu cười mỉm: "Nhị tẩu, Tam tẩu các người thế nào đến? Nhị tẩu ta hai ngày nay vừa khéo làm đầu hồ, đến lúc sinh con có thể dùng, ta làm cho Hạ Xuyên có chút vội, nên bây giờ làm trước, cô cô này cũng không thể bất công."

Vương thị thấy nàng như thế, thật xúc động, cô nương này có tâm tư, ngày thường có thói quen dựa vào quyết định của Lí Hà thị, hiện tại nàng không biết nghĩ như thế nào, cũng không tiện hỏi, liền cười nhẹ. Hứa thị cũng như thế, chỉ biết ngồi đó, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì, lại không cam lòng, khẽ cắn môi liền hỏi, "Linh Nga, chuyện xảy ra gần đây người nghĩ như thế nào?"

Thần sắc Linh Nga có chút dao động, rũ mắt nói: "Do nương làm chủ, ta không tiện nói việc này."

Vương thị lắc đầu: "Linh Nga, tuy rằng nương có thể giúp người quyết định, trong lòng người cũng nên có chủ ý của mình, nhiều năm như vậy người cũng thấy, nếu không có ca ca người kiên cường, ta sợ là tâm tư sống sót ta đều không có, nam nhân này sẽ không giống như ca ca, hơn nữa bên kia còn có một người vợ, tính tình của người giả đi làm sao qua được."

Cốc Vũ quan sát sắc mặt Linh Nga, lúc này thấy nàng không chỉ có chút ngây thơ còn có chút kinh ngạc, ra mặt: "Tiểu cô cô, đúng vậy, người kia đã có gia thất, thậm chí bị đánh bầm sưng mắt, thật dọa người, cô cô ngàn vạn lần không cần giả cho người không biết nền tảng, đến lúc đó bị khi dễ."

Linh Nga sắc mặt có chút biến hóa, "Âu cũng là mệnh của ta!"

Vương thị không đồng ý, "Mệnh cái gì mà mệnh, người nói với ta, so Triệu lang ở Triệu gia cùng với Chu gia, trong lòng người chẳng lẽ tuyển Chu gia? Nghe mẹ người cũng không sai, chỉ là lúc chúng ta còn là cô nương còn có một chút tự do, về sau cả đời có rất nhiều ngày khổ, người nên hiểu mình bạch."

Linh Nga gật đầu, cũng không biết có nghe vào hay không, đột nhiên hỏi: "Tẩu tử, lúc trước sao người gả cho Tam ca vậy, có nghĩ đến về sau qua ngày như vậy sao?"

Vương thị mân miệng cười, sắc mặt hơi đỏ lên, Hứa thị tựa tiểu phi tiểu, Cốc Vũ càng tò mò cha mẹ luyện ái ra sao, lại không dám nhìn chăm chăm Vương thị sợ nàng không nói, cầm một còn rồi gõ khắc trong phòng Linh Nga lên nhìn.

Vương thị từ nhỏ được cha mẹ thương yêu, ngẫu nhiên cũng đi ra cửa hàng, cho nên không bị khó xử, "Ca người là một đầu gỗ, vài năm nay mới linh hoạt một chút, lúc đó hãnh đi cửa hàng chúng ta làm quỳ, ta đưa đồ ăn cho hãnh, thấy hãnh hai mắt hữu thần, chỉ là không vừa lòng một cái lăng mộ, hãnh không chịu ăn tinh tế thu thập xong rồi mới ăn, ta ngay từ đầu còn cân nhắc vì ở nhà chủ nên mới như vậy, sau này thấy việc làm đều cẩn thận, không phải là người dùng mảnh lối, hơn nữa người cũng thành thực, rất thật thà. Rõ ràng đồ ăn nhiều, hãnh ăn một nửa liền ăn no, ta khi đó chọc hãnh nói nên ăn hết không cần lãng phí, hãnh vậy mà cố ăn cho hết, làm ta giật cả mình, lúc đó cha mẹ ta cũng cảm thấy không sai, hơn nữa lại quen biết sư phụ hãnh..."

Cốc Vũ ngồi trên mặt đất, tưởng tượng tình cảnh cha nàng liêu mạng nuốt cơm, che miệng cười.

Linh Nga tựa hồ cũng hưng trí, lại hỏi một câu, "Lúc trước cũng không quen biết cha mẹ, người thế nào cũng dám..."

Vương thị lắc đầu, "Lúc đó cha mẹ ta cũng nói như vậy, cho nên ta nói chúng ta chỉ có lúc làm cô nương mới có chút tự do, khi đó ta nói với cha mẹ, đi theo ca người về sau tất nhiên sẽ không chịu ủy khuất, cũng không biết vì sao nương người lúc trước không gặp mặt, bên kia việc lại nhiều, toàn do sự phụ làm chủ, mỗi ngày luôn có người đến bận rộn, nhiều năm như vậy, chúng ta không có một lần gặp mặt, ngay cả Kinh Trập... Ngay cả hồi đến nơi đây cũng không tính là khổ một chút thôi, nên thế nào qua thì là thế đó thôi, tóm lại cũng qua ngày."

Linh Nga máy móc lập lại một câu, "Kham khổ thì kham khổ, nên thế nào qua thì là thế đó qua."

Thấy Linh Nga có chút buông lỏng, Hứa thị cũng tham gia hỏi, "Linh Nga, người có thật sự ghét bỏ Triệu gia nghèo không? Cuộc sống là do chính mình qua, người xem nương Triệu lang đi lại là biết bên kia vừa lòng người, có nói vài câu không xuôi tai cũng do giận dỗi thôi, hơn nữa nhà bọn họ chỉ có một đứa con, gả qua không thương người thì thương ai đây, nhà bọn họ lại có tay nghề, về sau sẽ khá lên, lại nói lúc trước cũng chỉ là phát bệnh, qua nhiều năm như vậy, lời nói không xuôi tai, nếu đúng là bệnh lao đã sớm chết rồi."

Linh Nga thấy Hứa thị nói nhiều như vậy, một câu cũng không nghe vào, cuối cùng, nhàn nhạt nói một câu, "Ta cũng từ trong cuộc sống khổ cực mà ra, chỉ là nương nói nữ nhân kén chọn như vậy, phải có cuộc sống tốt hơn mới được!"

Cốc Vũ thấy nàng như vậy, hận không thể đi cắn nàng một miếng để nàng thanh tỉnh, "Cô cô, chỉ cần có ngày lành thôi sao, bằng không người gả cho một ông già, mỗi ngày ăn thịt mặc tơ lụa người nguyện ý sao?"

Linh Nga lắc đầu, trong lúc nhất thời tâm loạn, các nàng nói những điều nàng chưa từng nghĩ tới, từ nhỏ đến lớn luôn luôn có nương có các tỷ tỷ. Nhị tỷ cùng nương đều thích ra chủ ý, nàng biết là các nàng đều muốn tốt

cho nàng, nên không nghĩ nhiều như vậy, bây giờ các chị dâu nói như vậy, nàng cũng không biết nường hay chị dâu không đúng, nhưng ai cũng có lý, nàng hỗn độn, lắc đầu như muốn thanh tỉnh một chút.

Vương thị và Hứa thị liếc nhau, không tiện nói thêm nữa, hơn nữa ngoài cửa truyền đến âm thanh của Trần thị và Lí Hà thị , không nghĩ ngồi lâu, "Linh Nga, người cẩn thận suy nghĩ, nên đi qua cùng chúng ta thăm thăm may vá, một cô nương không nên mỗi ngày buồn ở trong phòng, dù là khuê nữ nhà khá giả còn có nha đầu nói chuyện"

Nói xong các nàng đi về, để lại Linh Nga ngồi chỗ đó cau mày, nhìn tảng đá trong tay, nghĩ đến lời nói vừa rồi của các nàng, có chút hoảng hốt.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Ý Xấu

Gần đây, Lí Hà thị bị nữ nhân trong nhà oán giận bên tai không ít, trách cứ nàng đuổi đi bà mối, lại nói nàng lúc trước xử sự không tốt, làm cho nhiều năm như vậy còn bị người nghị luận, ngay cả Lí lão đầu luôn không hé răng cũng nói nàng vài câu, hơn nữa bất chợt thấy Linh Nga khóc, nàng bắt đầu có chút hối hận.

Hối hận cũng đã muộn, không có người tới cửa, nàng không thể mặt dày đi cầu người ta, vấn đề là nếu để nàng đi, còn không biết bị bố trí thế nào, đến lúc đó mất hết mặt mũi không tính, chuyện lại không thành. Lúc không có người, Lí Hà thị vừa trồng rau dọn dẹp, vừa tự tát mình, miệng người này miệng người này, nếu việc hôn nhân của khuê nữ không xong người sẽ hối hận cả đời. Trước mặt người ta vẫn mạnh miệng, "Lãng phí Linh Nga của chúng ta, chúng ta mới chướng mắt nhà những người đó!" Người khác cũng biết tính nết nàng, đơn giản phụ họa hai câu.

Những ngày này, sáng tinh mơ Lí Hà thị đã đi ra vườn trồng rau, ngắt những lá rau già vàng xuống, lựa những luống rau xen lẫn rau dại cỏ dại xanh tốt, nhổ lên, đem rau cỏ nhổ được ra bờ sông rửa, rồi mang về mang theo những giọt nước chảy dài theo bước chân, đang định bằm nấu cám heo, đã thấy một cái đầu trong phòng bếp, là Ngọc Nga.

Nàng cười hì hì, bước ra, trên người mặc váy bằng vải thô, "Nương, trong nhà nhiều người thế này, sáng sớm ngài còn phải đi làm nhiều việc như vậy, để các nàng làm là được, ngài ở nhà hưởng phúc thôi, bằng không đi trấn trên ở nhà ta."

Lí Hà thị cười một tiếng, "Nha đầu người biết đồ người, sao rãnh rồi đến đây?" Miệng nói thế nhưng trong lòng như gương sáng, khuê nữ thứ hai này miệng như vuốt mật, nhưng lưỡi, nếu Nguyệt Nga trở về, vừa nghe nói nương đi trồng rau, khẳng định sẽ đi phụ nàng để nàng làm mau một chút, chỉ là không miệng mồm bằng này cô con gái thứ hai biết đồ người. Ngọc Nga cái gì cũng tốt, chỉ là gả có chút không thuận ý, con rể bình thường cũng tốt lắm, nhưng uống say lại quậy, làm trong nhà trở thành nghèo khó, tuy rằng ở tại thôn trấn trên, thường muốn về nhà mẹ đẻ nhận tiếp tế, lúc này sợ lại là muốn cái gì đây .

Lúc này việc nhà nông không bề bộn, cả nhà đều ra ruộng, nên Trương thị không cần phải đi theo, liền ra bờ sông giặt quần áo, đang cùng phụ nữ khác vừa giặt quần áo vừa nói chuyện của Linh Nga. Một nàng dâu trẻ tuổi khác mang theo một thùng đầy quần áo dơ đến, không biết chuyện nhà của các nàng, nói: "Nghe nói Ngọc Nga nhà người đã trở lại, không cần trở về tiếp đón sao?"

Trương thị bĩu môi, "Không trở về nhà lấy này nợ nàng sẽ không tới cửa!" Nói xong lại nói tiếp: "Không được, ta phải trở về xem, bằng không còn không biết muốn lấy cái gì trong nhà nữa." Nói xong nhanh tay hơn, giặt qua loa, chọn đồ của Lập Xuân, Lập Hạ, Lập Thu giặt sạch sẽ, còn quần áo khác, lung tung dùng chày gỗ đập vài cái, vò vài cái liền ném vào trong thùng, gấp gáp về nhà.

Vừa vào sân cũng không quản không có thấy người, liền rộng mở cổ họng kêu: "Nhị cô đã trở lại."

Lí Hà thị cùng Ngọc Nga đang nói chuyện, định cho nàng mang về nửa gói to đậu tương, đi trấn trên có thể đưa đến phòng xay đổi đậu hủ, khi nào thì muốn ăn đi lấy cũng phương tiện, đủ cho nhà các nàng ăn ít lâu, cũng đã nói đến chuyện của Linh Nga, Lí Hà thị vừa nói được hai câu, Trương thị đã chạy trở về, giống như đề phòng cướp.

Lí Hà thị không vui, khụ khụ hai tiếng nói: "Ngọc Nga nghe nói Linh Nga tìm chồng, bỏ hết việc trong nhà cố ý đến xem."

Ngọc Nga không có hảo cảm với vị đại tẩu này, ai kêu nàng thường tỏ vẻ khinh thường mình, nói chuyện thường ngăn đón, Nhị tẩu ít nói chuyện, chuyện nương tiếp tế mình cũng chưa từng nói gì, nên cả nhà chỉ cần tránh Trương thị, hôm nay bị bắt gặp, đành phải nói, "Đại tẩu không cần ra ruộng sao?"

Trương thị không tiện đứng tán gẫu các nàng, bên sào trúc dưới mái hiên vừa phơi quần áo vừa nói: "Làm chết làm sống nhiều năm như vậy, cũng không kém ta một ngày này, nhà này không phải là dựa vào chậu châu báu sao, nếu chậu châu báu đều có, còn ở ruộng làm gì!"

Mỗi lời nói đều ám chỉ Lí Hà thị đương gia tiếp tế khuê nữ, Ngọc Nga coi như không nghe thấy, việc này nàng kinh nghiệm nhiều, vừa vặn Trần thị ở phòng bếp vẩy tay, Ngọc Nga lấy cớ hỗ trợ đi nhanh vào. Đi vào nàng dĩ nhiên không nhúng tay, ngồi dưới đất nhóm lửa, ở chung cùng vợ Lão Tứ Ngọc Nga có cảm giác thành tựu, bởi vì Trần thị so với nàng nhỏ hơn mấy tuổi, trong mắt thường toát ra vẻ sùng bái, "Tỷ, thôn trấn trên ăn mặc không giống ở đây " "Tỷ người thật sự có phúc, thôn trang không có mấy người có thể gả đến trấn trên, cũng chỉ có người lanh lợi mới được, nếu đầu gối như ta, gả trấn trên còn không biết thế nào sống đây " "Tỷ, có dịp đi trấn trên người mang theo ta đi dạo đi, người biết các chỗ nào có thứ gì tốt, lần trước ta mua chỉ thêu, so người khác mắc hơn một văn tiền ."

Mỗi lời nói đều làm Ngọc Nga thoả mãn, dù có chút miễn cưỡng, vẫn có cảm giác ưu việt.

Trương thị trong lòng tính mưu ma chước quỷ, thấy Hứa thị, Vương thị khuyên bảo Lí Hà thị gả Linh Nga cho Triệu gia, Lí Hà thị cũng không kháng cự như trước kia, chỉ là không nói, nàng sợ Linh Nga gả đi sẽ phải ở riêng, đến lúc đó cái gì cũng phải tự mình kiếm, trong lòng không vừa ý.

Trước kia lúc mình vào cửa Lão Tứ còn nhỏ, một câu oán hận nàng cũng không có, lo trong lo ngoài, dựa vào cái gì bây giờ mình phải chia những thứ mình khổ cực làm ra cho bọn hăn, nếu giống như vợ Lão Tứ, gả tới không làm gì hết lại được chia này nọ, về sau mình phải tự kiếm lấy. Thật là không công bằng!

Bởi vậy, nàng nói: "Nường, Linh Nga phải gả bên kia, ngài nuốt trôi cơn giận này?"

Lí Hà thị tức giận nói: "Nữ lớn không qua khỏi nường, lại nói ngoại trừ nhà hăn không có người tới cửa, mặc dù tới cửa lại là người thọt không vợ, ta cân nhắc còn không bằng nhà hăn, ta không thể mặc kệ cả đời Linh Nga."

Trương thị trông mắt vừa chuyển, đem chủ ý đã tính toán kỹ nói ra, "Nường, ngài không biết, nhà mẹ đẻ ta có bà con xa, nàng cũng là bà mối, nghe nói có một gia đình, tương tự như lão Tam nhà chúng ta, đi học nghề, hiện tại tay nghề học không tốt lắm, trong thành khổ quá, vừa trở về không lâu, nên bị trì hoãn đã hai mươi hai tuổi, đang muốn tìm vợ."

"Là thật?" Lí Hà thị vội hỏi.

Trương thị mừng rỡ tự nhiên nói như thật, trong lòng lại nghĩ, trước đem bên này thuyết phục, nếu thất bại lại tìm cái cớ nói mình nghe lầm.

Nghe Trương thị nói như vậy, Lí Hà thị lại bắt đầu cân nhắc, nhưng trong lòng khó xử, "Ta cùng Linh Nga nói rõ ràng, nếu nàng muốn."

Bên này Trương thị thuyết phục Lí Hà thị, bên kia Trần thị lại cùng Ngọc Nga nói, "Nhị tỷ, người ngẫu nhiên trở về nên không biết, cũng không phải ta muốn ở riêng, chính là Linh Nga kẹt ở giữa, người không biết đại tẩu nói là tốt nhất gả nàng đến trấn trên, ta suy nghĩ nhà chúng ta vốn còn có người gả ở trấn trên ..."

Lời này thật sự đâm đến chỗ đau của Ngọc Nga, "Thế nào? Gả đến trấn trên, nhà ai?"

Trần thị không nghĩ tới mình chó ngáp phải ruồi, "Ta chỉ nghe được một câu nửa câu như vậy, nói là tuy rằng là tái giá gì đó, nhưng trong nhà có tiền. Lại nói Linh Nga vốn vừa ý Triệu gia, làm tới làm lui sao được, tỷ người nên nói chuyện với nương."

Trần thị là người gian xảo, mình không đi nói, thăm dò Ngọc Nga tính tình, xúi nàng đi theo Lí Hà thị nói, dù sao Lí Hà thị sẽ không trách nữ nhi của mình, được hay không sẽ không liên quan đến mình, nếu phân gia được, nàng sẽ thoải mái.

Ngọc Nga đi ra thấy Trương thị cản Lí Hà thị gả Linh Nga, trong lòng biết tâm tư của nàng, không khỏi cười thầm, kỳ thực vừa rồi Trần thị nói như vậy đã động đến nàng, nàng không nghĩ Linh Nga cũng gả đến trấn trên, sợ sau này mình không có thể diện trở về, lại nói nếu Linh Nga gả đi rồi phân gia, vài người hiếu kính cha mẹ, mình muốn lấy muốn thế nào các nàng không thể nói gì, so hiện tại tốt hơn.

Nàng không hợp với Trương thị, hơn nữa Linh Nga từ nhỏ luôn nghe lời mình, nếu nàng làm làm vợ kế mình cũng không muốn, gả Triệu gia Linh Nga cũng vui, sao nàng không xuôi dòng đẩy thuyền chứ? Ra khỏi nhà bếp nàng nói: "Đại tẩu nói đây là sao, chuyện của Linh Nga đương nhiên có nương làm chủ, lại nói ta thấy Triệu gia cũng không có gì không tốt."

Trương thị khều Lí Hà thị nháy mắt, cũng không nói gì nữa.

Ngọc Nga đi vào phòng Linh Nga nói chuyện, đơn giản nói gả cũng muốn gả cho người xứng hợp với mình.

Lí Hà thị nghe Trương thị nói có khuông có dạng tự nhiên động tâm, "Người nói Linh Nga sẽ vui sao, nàng thường ngày đều nghe ta, hai năm

sau chuyện đó, nàng tuy rằng không nói, ta luôn cảm thấy có chút không thoải mái, thật sự là sợ bức nóng nảy sẽ xảy ra chuyện."

Trương thị vừa nghe sẽ xảy ra chuyện, có chút sợ hãi, nhưng cũng cố nói: "Nường, lập gia đình còn không phải là lệnh cha mẹ lời mai mối, ngài nuôi nàng lớn như vậy nghe người thì thế nào, còn không phải là vì nàng"

Trần thị bắt đầu bày bàn ăn, cũng xen vào một câu, "Sao không gả cho Triệu lang? Linh Nga đã lớn, cũng không thể trì hoãn như vậy."

Trương thị mắt thấy sự tình sắp thành bị Trần thị phá đám, nổi giận, "Có thể tìm người tốt nhất sao?"

"Gia cảnh ra sao? Của cải nhiều ít? Nhân phẩm thế nào? Nường, lần trước chúng ta bị Chu gia lừa, ta vì Linh Nga lo lắng, nếu đại tẩu nói thích hợp, chúng ta tìm thời cơ đi hỏi thăm, tìm hiểu rõ ràng lại định đoạt!"

Cuối buổi nói chuyện Trương thị không còn lời nào để nói.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Lí Đắc Tuyên Trở Về Nhà

Mấy người phụ nữ và đứa nhỏ ở nhà ăn cơm, mỗi người đều có tâm tư nên không nói gì, ăn cơm xong, Trần thị đi đưa cơm cho các nam nhân, Lí Hà thị thu thập rửa chén, Trương thị sợ bị sai khiến đi ra ngoài để Ngọc Nga chiếm lợi, lấy cớ Lập Thu không có quần mới, ra vẻ cần vá quần, "Này Lập Thu thật sự cũng không có ngày lành, quần cũng không biết mặc bao nhiêu năm, cũng không có thay, nếu không vá không mặc được."

Có Trương thị ở đây, Ngọc Nga tất nhiên không mang cái gì đi được, vẫn là Lí Hà thị vụng trộm kê nạng đi đầu giường tìm, cầm đi mấy chục văn tiền, nạng biết không thể lấy thêm, liền chuẩn bị về nhà nấu cơm. Trương thị thấy nạng dùng dùng bỏ đi, xem ra cũng không trộm được thứ gì, thở phào nhẹ nhõm.

Ngọc Nga mới vừa đi, Nguyệt Nga đến nhà. Tỷ muội hai người một vừa đi một lại tới.

Nguyệt Nga nghe lời đồn đãi trong thôn, đến xem, không quên mang theo lễ, dù sao hội dâng hương cũng mở, từng nhà ở Liễu Bá Tử chia được không ít thứ tốt.

Trương thị không có ý kiến gì với Nguyệt Nga, ngoại trừ cảm thấy Liễu Bá Tử thanh danh không tốt cũng không có gì, lại nói trong nhà ăn không ít đồ bên kia mang sang, cho nên lúc có người trong thôn nghị luận còn bên vực Liễu Bá Tử mấy câu, thấy Nguyệt Nga đến vội thay một bộ mặt tươi cười, "Đại cô cũng tới rồi, thật là khéo, Nhị cô cũng vừa đi, người nếu đến

sớm một chút, còn có thể ăn một bữa cơm, nếu không ta đi làm cho người?"

Nguyệt Nga miệng nói đã ăn rồi nên chối từ, kéo Lí Hà thị vào phòng, Trương thị biết Nguyệt Nga có của cải, sẽ không cần đồ trong nhà, nên không canh chừng, đi làm việc.

Cùng Lí Hà thị nói chuyện một lúc, Nguyệt Nga vào phòng Linh Nga tâm sự, cũng không biết nói gì, trong phòng truyền đến tiếng khóc nghẹn ngào.

Mà nhà Cốc Vũ bên kia lúc này vì việc hôn nhân của Linh Nga, trên mặt mỗi người phủ mây đen mù sương, nếu không có Hạ Xuyên khóc náo, hơn nữa bất chợt có một số người đến nhà mua thùng chậu, còn có một đám khuê nữ đến mua mẫu thêu, náo nhiệt hẳn lên, nếu không sợ là cũng có chút quạnh quẽ. Lúc Cốc Vũ cầm tiền cũng không cao hứng như ngày xưa, hướng cái bình ném vào, trong lòng như cũ suy nghĩ chuyện của tiểu cô cô.

Mãi đến khi Lí Đắc Tuyền trở về, cả nhà mới có nụ cười.

Lí Đắc Tuyền đi làm đã được một khoảng thời gian, lần này trở về tưởng là đã xong việc rồi, hẳn mang thịt về, rất có khí thế kêu Tiểu Mãn cất đi, bế Hạ Xuyên, lại đưa cá tươi cho Hứa thị, môi khẽ run, lại bảo Hứa thị tặng một ít thịt qua sân bên kia, không cần nói mình mua. Hứa thị nhân cơ hội kêu hẳn tự đi qua, cởi bỏ nút kết kia, hẳn không chịu, cả nhà cũng không có cách nào, thấy Lí Đắc Tuyền cả người vui vẻ khó gặp, tự đáy lòng có chút cao hứng.

Nam nhân của mình trở về nhà, Vương thị dĩ nhiên là vui sướng, trong lòng vui vẻ nhưng lời nói lại nhẹ nhàng, "Sao lại trở về, còn đi nữa không?"

Lí Đắc Tuyền vừa phân phó Tiểu Mãn đi kho hàng mua rượu, thuận tiện kêu Trần Vĩnh Ngọc lại, vừa châm thuốc lá rồi, rồi chậm rãi nói, "Vốn là còn bận rộn, thiếu gia muốn làm một chiếc xe ngựa nhỏ cho mình chơi, ta

suy nghĩ ngựa có nhỏ và cũng có lúc lớn lên, liền ra chủ ý nói làm một chiếc xe dê, dê đi chậm, để trẻ con chơi là tốt nhất, lại thoải mái, xe dê giống xe ngựa hơn một nửa phần."

Mọi người phụ họa tay nghề Lí Đắc Tuyền, ào ào nói chủ ý này tốt.

Lí Đắc Tuyền nói tiếp: "Ta vừa làm xong, còn chưa có làm cây roi đánh xe, đang suy nghĩ làm sao cho tốt, kết quả là không biết bọn họ đi nơi nào tìm đến một người, tay nghề đan tre rất cao, muốn dùng hàng tre trúc, nói là thông khí lại mát mẻ, do đó, chủ nhà vẫn cho ta một lượng bạc, ta bần khoản liền hỏi người giúp việc, người đan đồ tre kêu Triệu Đại ca, cũng là người phúc hậu, chúng ta chơi thân, nếu không vì trong nhà hẳn có việc gấp ta muốn mới hẳn đến chơi, đã giao hẹn nếu ta có công việc đan đồ tre, hoặc là hẳn có việc mộc, chúng ta đều có thể giúp đỡ lẫn nhau."

Cốc Vũ mới hiểu được vì sao Lí Đắc Tuyền cao hứng như thế, vừa tới không cần hoàn thành xe dê có thể về nhà sớm, thứ hai là dùng tay nghề của mình kiếm được một lượng bạc có cảm giác thành tựu, ba là còn gặp gỡ một bằng hữu, cộng lại làm sao có thể không vui đây. Vì thế nói: "Cha, vài ngày nay ta cũng bán ra vài cái chậu, thùng đều bán xong rồi, chờ người rảnh lại làm vài cái. Còn có mẫu thêu của ca, bức tranh thêu của tỷ tỷ và nương đều bán thật nhiều tiền, trong nhà chỉ có ta không kiếm tiền!" Cốc Vũ ngốc ngốc nói xong này vài câu, lại như nghĩ tới cái gì, "Hạ Xuyên cũng không thể kiếm tiền!"

Hứa Tần thị kéo Cốc Vũ qua, như gặp đồ hiếm lạ, "Nha đầu người còn nói mình không kiếm tiền, trong nhà không phải do người thu xếp sinh ý, ta cảm thấy người ngốc ở trong này thực thật là bồi nhọ."

Hứa thị thấy một nhà lão tam cao hứng càng vui vẻ, đùa nói: "Cốc Vũ người mau đi kêu Tiểu Mãn nấu cơm nhiều một chút, cha người không chống đỡ nổi đâu."

Vương thị nhớ tới hai ngày trước cùng Linh Nga nói chuyện, mặt đỏ lên, lấy tay chột nàng, "Tẩu tử chuyên gài bẫy ghẹo người, không nên lấy ta làm trò cười!"

Cốc Vũ nhớ lúc Lí Đắc Tuyền còn chưa thành thân, ở cửa hàng thuê liêu mạng ăn hết cơm nướng nấu, bật cười ha ha.

Lí Đắc Tuyền không biết tâm tư mấy người này, ngốc ngốc ngây ngô cười, "Muốn ăn nhiều một chút, trong lòng thoải mái."

Nghe xong, Hứa thị cùng Vương thị còn có Cốc Vũ đều cười ha hả, hẳn cũng ngây ngốc cười theo.

Cả nhà Trần Vĩnh Ngọc tới, Giang thị còn bưng một nồi bánh trôi, "Thật sự là không mời cũng đến, Giang Sinh đứa nhỏ này vừa nghe Tiểu Mân đi qua kêu, nóng lòng đi qua, ta cũng lười nấu cơm, phải đi qua quấy rầy."

Nhà lại náo nhiệt một phen.

Đàn ông ở bên kia uống rượu dùng bữa, Trần Vĩnh Ngọc còn nói Lí Đắc Tuyền thừa dịp trong tay có chút bạc có thể tính chuyện xây phòng ở. Ở đây một nhà già trẻ lớn bé không có đủ chỗ đặt chân, Kinh Trập cũng lớn, phải có phòng riêng.

Lí Đắc Tuyền vừa buôn bán lời một lượng bạc, hào khí tăng nhiều, "Phải làm nhiều hơn nữa, đến lúc đó làm một căn nhà đất lợp tranh, chờ có tiền nữa thì lợp ngói, là tốt nhất."

Nữ nhân bên kia bàn nghe được, Hứa thị vuốt bụng của mình nói: "Là nhờ Cốc Vũ. Hay là chờ sau này hai nhà chúng ta ở kề bên được không?"

Hứa Tầm thị dĩ nhiên là vui, vội hứa hẹn nói Hứa thị nếu ra riêng xây phòng, nàng cho một lượng bạc! Cả nhà lại nói nàng lớn tuổi có phúc khí, hưởng chưa hết phúc con, phúc cháu đã đợi phía sau. Trần Giang Sinh

không chịu ăn cơm, đi quấy rầy Cốc Vũ, hỏi: "Cái gì kêu là phúc con cháu?"

Hứa Tần thị cười ha ha, "Chính là người cưới nàng dâu sinh con, nường người có thể hưởng phúc!"

Trần Giang Sinh tin thật, đôi mắt nhỏ cười híp thành một đường chỉ, liếc Cốc Vũ một cái, then thùng nói, "Mồ mồ, người ta còn nhỏ đâu", chọc người lớn cười vang.

Ăn cơm, nhàn thoải xong cả nhà tản đi, Lí Đắc Tuyền cùng Vương thị ngồi ở trên giường, Hứa Tần thị ôm Hạ Xuyên qua phòng Tiểu Mãn bọn họ, Lí Đắc Tuyền bưng một chậu nước cho Vương thị rửa chân, hai người tựa hồ trở về thời gian vừa thành thân. Lí Đắc Tuyền lấy ra một lượng bạc đưa cho Vương thị, "Đồng nhi, đây là tiền vừa kiếm được, người yên tâm, chúng ta về sau càng ngày càng tốt hơn." Chân Vương thị bị Lí Đắc Tuyền nắm giữ, có chút ngứa, cầm bạc có chút cảm động, "Thật sự là làm khó người, nghèo khó gì chúng ta đều có thể qua, chỉ cần cả nhà tốt là được."

Rửa sạch chân, thổi tắt ngọn đèn, chỉ còn tiếng ôn tồn nỉ non.

An Cẩm Hiên cùng Kinh Trập ở trong phòng.

Kinh Trập đầu tiên phát hiện An Cẩm Hiên không thích hợp, "Cẩm Hiên người gần nhất như thế nào? Ta thấy người tâm sự rất nặng, cần biết không thể để tâm tư đè nặng, đại trượng phu có được dẫn được mới được."

An Cẩm Hiên có chút bất đắc dĩ, "Kinh Trập, người nói mệnh số một người định ra sao, mệnh lý gì đó, trước kia ta không tin, cha ta lúc đó cũng không tin, chính là gần đây người cho ta coi bản Lã Thị Xuân Thu, trong đó có câu, là nguyệt cũng, ngày dài tới, âm dương tranh, sinh tử phân, quân tử trai giới, chỗ tất giấu thân, dục tình vô tảo... Ta cảm thấy thật sự chạm vào lòng ta, người biết không, thật là âm dương tranh, sinh tử phân..." Nói xong

một An Cầm Hiên thường ngày lạnh lùng vô tình không thấy nữa, chỉ còn chút ghen ngào.

Kinh Trập tựa hồ đoán được điều gì, lại không đành lòng nói, mình cũng vậy thôi, cái tên Kinh Trập còn tại dương gian, coi như là phúc của hắc, gặp gỡ người nhà tốt như vậy, hắc đã sớm hạ quyết tâm, cố nỗ lực về sau báo đáp bọn họ, An Cầm Hiên khổ, nhưng có thể nói ra, còn hắc ngay cả nhắc tới cũng không nhắc được, nghĩ đến đây lại thầm hâm mộ hắc, vì thế nói: "Cầm Hiên, cũng không thể nói như vậy, tin sách, cũng không thể tin hoàn toàn, cần biết sách cũng do người viết, người dĩ nhiên có chút sai lệch, người xem kia viết như vậy, nói là ác nguyệt ác ngày, cái gì âm dương tranh sinh tử phân, chúng ta đều không thể tin mệnh, ngày xưa Mạnh Thường Quân chẳng phải sinh ác nguyệt sao, người xem hắc thế nào, chúng ta vì sao muốn hạ thấp mình đây?"

An Cầm Hiên như tỉnh ngộ, lại nói, "Nêu không là mệnh sao mình muốn làm việc lại bất lực?"

Đồng bệnh tương liên, Kinh Trập hít một hơi, nói với An Cầm Hiên cũng là nói với chính mình, "Vậy người có nghĩ đến tên của ta?"

"Tên của người, Kinh Trập?"

Kinh Trập cười cười, "Đúng vậy, tên của ta."

An Cầm Hiên hiểu rõ cười, "Người là nói chập? Đợi thời cơ chín mùi?"

Hai người đồng thời nở nụ cười. An Cầm Hiên được Kinh Trập khơi thông, rất thoải mái, "Kinh Trập, cha người nói muốn xây phòng ở đâu, đến lúc đó chúng ta muốn nói chuyện lại không có phương tiện."

"Tự nhiên cũng như hiện tại, chúng ta cách xa như vậy còn có thể gặp nhau, trải qua nhiều chuyện, ta thực coi người như huynh đệ trong nhà."

An Cầm Hiên trầm nghĩ Kinh Trập đại khái nói giống hần từ trong thành trở về, cũng không hỏi nhiều, mau chóng chìm vào giấc ngủ. Mà Kinh Trập, đôi mắt trong bóng đêm khẽ chớp, suy nghĩ bay rất xa...

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Bán Khuê Nữ!

Mấy ngày nay tâm tư Linh Nga không yên, ăn không vô, ngủ cũng ngủ không được.

Vài ngày nay, bên người nàng từng tốp người đến rồi đi, nàng nghe hiểu được, đại tỷ nói muốn gả dĩ nhiên phải gả cho người mình vừa ý, giống như nàng ngày xưa, gả đi Liễu Bá Tử, bao nhiêu người ngại thanh danh không tốt, vậy thì thế nào chứ, chỉ là mỗi lần về nhà mẹ đẻ bị xem nhẹ chỉ liếc mắt một cái, chủ yếu là làm đương gia phải biết lạnh biết nóng. Nhị tỷ cái gì cũng không nói, trực tiếp ra chủ ý, gả Triệu gia ngàn vạn lần không cần ủy khuất chính mình. Nhị tẩu, Tam tẩu cũng gấp gáp sốt ruột, quả thực, chỉ có lúc còn là cô nương mới có một chút tự tại, nếu chọn sai lầm rồi chính là cả đời. Ngay cả vừa gả vào cửa Tứ tẩu, cũng khuyên giải an ủi nàng một hồi, nghĩ đến, nàng thở ra một hơi nặng nề.

Rốt cục, nàng quyết định qua sân bên kia xem Hạ Xuyên, nhân tiện thăm thùa may vá, trò chuyện. Kết quả, Lí Hà thị cái gì cũng không nói, trong lòng nàng vui sướng, vài người ở cùng nhau ngày qua cũng mau, các nàng đối mình cũng tốt, đặc biệt lúc trở về Cốc Vũ nói với nàng một câu, "Cô cô, người cứ theo ý mình, đừng ngại chủ ý của nãi nãi."

Trở lại phòng của mình, Linh Nga còn có chút cái kích động, nàng lấy tảng đá kia cầm trong tay, có chút ngượng ngùng, phảng phất nhìn thấy ánh mắt của người kia, ma xui quỷ khiến thế nào lúc nương vào hỏi ý mình, không suy nghĩ gì đã nói tên Triệu gia, sự tình thành linh bất ngờ thuận lợi, Lí Hà thị gật đầu, liền đi ra ngoài, Linh Nga không tin đây là sự thật, thật là mình nói sao? Giống như lời tẩu tử nói thật sự có thể có một chút tự do như

vậy sao, mà nương đã đồng ý, nghĩ ngày sau sống cùng người kia, Linh Nga không biết nên làm cái gì, trong đầu luôn nghĩ, nếu gặp hẳn, ta nên nói cái gì đây, bộ dáng hẳn còn như trước đây sao?

Mãi miên man suy nghĩ, Linh Nga không làm gì được hết, mỗi ngày như cũ đi lại, cũng không làm gì khác, nhóm tấu tử cho nàng cho nàng thêu một bộ áo cưới, hai vị tấu tử còn cho tiền để nàng mua một cái chăn bằng lụa đỏ, giúp nàng thêu đồ cưới Tam tấu mỗi ngày chỉ nàng chăm pháp, Linh Nga vốn khéo tay, học qua một lần liền bắt đầu thêu đồ cưới.

Từng ngày qua, trên nền tơ lụa đỏ thẫm, uyên ương màu vàng đã có bộ dáng, Linh Nga lúc này không còn ngượng ngùng như lúc trước, ngược lại trở nên nhiều hơn, Vương thị, Hứa thị đem sự chuyển biến để trong mắt, trong lòng vì nàng cao hứng.

Mỗi ngày, vì để thêu hoa mặt trái mịn đẹp như mặt phải (cách thêu 2 mặt), Vương thị chỉ nàng cách thêu, Hứa Tần thị kéo Cốc Vũ ngồi một bên xem chăm chú, bên ngoài bất giác có tiếng ồn ào rộn rã.

Đột nhiên một người từ ngoài cửa chạy vào, kêu lớn, "Nhị tấu, Tam tấu a, mau đi qua xem, Triệu gia cùng mang trà lễ đến, hai lão lại náo lên, sợ là không tốt, Cốc Vũ, nhanh đi gọi người cha về"

Tay Linh Nga run lên, chặn lưu lại một giọt máu, không may thấm ngay vào đoá hoa màu hồng nhạt vừa thêu xong, nàng ngẩn người, cắn môi muốn khóc.

Bên kia đã náo lên, Lí Hà thị vốn để Linh Nga tự mình chọn, nhưng không nói gì với Trương thị. Lúc nhà kia tới cửa cũng đáp ứng, hôm nay muốn đưa trà lễ, Linh Nga sáng sớm liền né đi ra ngoài, nào ngờ người trong nhà nói trước kia đã đưa qua trà lễ, lần này lễ chỉ có chút bạc. Lí Hà thị không nhịn được, theo quán tính lại đâm chọt người ta vài câu, nói tới

lui liền âm ỉ lên, đến khi Vương thị các nàng vài người tới đã huyền não túi bụi.

Lí Hà thị há mồm đòi 5 lượng bạc, bằng không sẽ không cho Linh Nga qua cửa, Triệu gia bên kia lại nói Lí Hà thị bán khuê nữ, hộ nông dân cưới vợ, nơi nào có nhiều bạc như vậy, Lí Hà thị ghét bỏ các nàng xem thấp Linh Nga, trà lễ chuẩn bị không tốt, muốn kiên cường một chút thay khuê nữ tranh một hồi.

Bên kia lại cho rằng bên này lại là coi trọng nhà người khác, muốn đổi ý mới cố ý ra nan đề, nên có chút căm tức, hướng tới người chung quanh nói, "Các người cũng thấy được, a? Không phải Triệu gia chúng ta sai lầm, 5 lượng bạc a mới cưới được nàng dâu tốt này, ta thấy khuê nữ là người tốt, sinh lắm làm con người này."

Trần thị cùng Vương thị vội khuyên Lí Hà thị, bên kia Hứa thị cùng Hứa Tần thị lại khuyên giải Triệu gia, hai bên đã nguôi ngoai, nhưng không ai nhường ai, như cũ vẫn chưa hoà được.

Đang giằng co, Linh Nga mặt không biểu cảm đi vào sân, lộ vẻ sâu thẳm cười, bùm một tiếng quỳ xuống trước mặt Lí Hà thị, dọa người chung quanh nhảy dựng.

Cái này cũng chưa tính, Linh Nga bắt đầu vừa khóc vừa nói, "Nương, ta biết ngài là thương ta, chỉ là ngày của ta chỉ do ta qua, ngài đã đáp ứng rồi vì sao còn đổi ý, 5 lượng bạc làm sao bọn họ lấy ra, cho là đi mượn đến về sau còn không phải do ta trả, lúc trước ngài bảo ta nói cùng Triệu lang lời kia, nhiều năm như vậy trong lòng ta vẫn còn khúc mắc, thật vất vả duyên phận chúng ta chưa dứt, ta ngoại trừ hấn ai cũng không gả cho, Tam tẩu nói rất đúng, chúng ta lúc còn là cô nương còn có một chút tự do, nương ngài thanh toàn ta đi."

Tiếng khóc vang lên, người chung quanh biết rõ Linh Nga mấy năm nay không thuận ý, đã có người đồng cảm ứa nước mắt theo, ào ào kêu Lí Hà thị đáp ứng, Triệu gia cũng mở miệng nói, "Khuê nữ, người yên tâm, nhà chúng ta đã định người là nàng dâu, mau đứng lên, a?"

Lí Hà thị trong lòng chuyển động không ngừng, nàng không dự đoán được là chính khuê nữ của mình hủy đi đài của mình, làm cho mình trong ngoài đều không được lòng người, nghe nàng khóc tâm như bị mèo cào, thầm nói khuê nữ ngốc, người sao không nói sớm, nương còn không phải thương người mới làm như vậy, miễn cho người bị Triệu gia khinh thường, câu nói cuối cùng của Linh Nga làm Lí Hà thị có chút không vui, là do vợ lão Tam khuyến khích Linh Nga quây với mình như vậy?

Trương thị ở bên cạnh xem, thấy vậy vội đi lại, "Linh Nga sao người có thể nói như vậy, nương có chủ ý của nương, người không suy nghĩ cho tới liền xem nhẹ chính mình, như vậy sao người qua được ngày lành?" Nói xong ỷ vào mình khỏe, kéo Linh Nga vào nhà chính.

Lí Hà thị nguyên lai cũng không phải muốn 5 lượng bạc, chỉ vì hận trà lễ có chút thiếu, nghĩ rằng chỉ cần bên kia hạ giọng, sẽ thương lượng lại, lúc này có nhiều ánh mắt đặt trên người nàng, nàng khó chịu, Trương thị kia còn ghét bỏ chê bai, "Nương, 5 lượng bạc cũng không nhiều "

Còn chưa nói xong, Lí Hải liền quát nàng, "Có chuyện của người sao" đừng thấy Trương thị ngày thường bá đạo, lúc Lí Hải thật sự nổi giận nàng không dám lên tiếng, chỉ đành tức giận đi qua một bên.

Náo thành như vậy, hai bên đều không chịu thua, nương Triệu lang cho rằng sự tình đã sai đến nước này, nói với Lí Hà thị: "Lão tẩu tử người cũng thấy, Linh Nga nói không phải nhà chúng ta không gả, chúng ta cũng thích nàng dâu này, cứ theo bình thường không phải tốt sao, người này vừa ra vừa ra ..."

Lí Hà thị thấy còn nói đến mình, mí mắt nhướng lên, "Không có 5 lượng bạc các người không cần tới cửa"

Sự tình thế nhưng không có chuyển cơ, người của Triệu gia lại không sinh khí, như cũ cười hì hì rời khỏi, người xem náo nhiệt tự nhiên cũng tan tác, chỉ còn lại Vương thị, Lí Hà thị ngồi xồm cửa khóc lớn nói con gái lớn không thể lưu lại...

Cốc Vũ đi gọi Lí Đắc Tuyền, mới nhớ tới Lí Đắc Tuyền đã vào núi đốn củi, một mình chạy tới, vừa khéo nhìn thấy tiểu cô cô quỳ xuống, nói thầm tiểu cô cô thật có chút tính tình, nào ngờ cuối cùng lại không thành, bất quá nhìn thấy Triệu gia không hờn giận đi về, có chút kỳ quái.

Đêm đó, Lí Đắc Giang cùng Lí Hải, Lí Đắc Hà cùng nhau đi qua, cùng Lí Đắc Tuyền thương nghị thế nào giúp tiểu muội, thương lượng đến thương lượng đi, vấn đề vẫn là tiền, Lão Tứ vừa thành gia, lão đại có Trương thị quản, bên kia do Lí Hà thị đương gia, muốn giúp, bọn họ cũng không có cách nào khác, chỉ là mắng phụ nữ trong nhà nhiều chuyện.

Sự tình không có cách thương lượng thỏa đáng, Lí Đắc Giang vốn đã đi theo lão Đại, Lão Tứ đi trở về lại một mình trở lại, "Bọn họ bàn không xong, Tuyền còn phải vì chúng ta làm chủ, nếu không người xem như vậy được không, chúng ta đi dò hỏi trước, xem bên kia có thái độ gì, nếu thật sự tốt, Linh Nga gả đi qua không chịu ủy khuất, chúng ta làm ca ca liền giúp đỡ hẳn, ta suy nghĩ đi trấn trên mượn cậu em vợ hai lượng, người nếu có liền góp vào một chút, ngày sau trả lại."

Lí Đắc Tuyền không làm chủ được, vốn muốn ưng thuận một lượng bạc, dù sao không phải là số tiền nhỏ, hẳn nhìn sang Vương thị.

Vương thị đã có chút căm giận, "Ta đã đem một lượng bạc cho Linh Nga, để an ủi nàng, Nhị tẩu còn cùng Cốc Vũ nàng mỗ mỗ góp tám trăm văn tiền, Cốc Vũ lại xuất ra hai trăm văn tiền, có tiền hay không cũng

không là mấu chốt, sợ là Linh Nga luẩn quẩn trong lòng, đều khuyên bảo nàng, nơi này góp gần hai lượng bạc, nếu người bên kia tốt, tự nhiên có thể góp đủ cho bên kia”

Hứa Tần thị vuốt mặt cười cười, "Tuyền người cũng không cần trách vợ người, chúng ta làm nữ nhân không nhin được loại chuyện này, lại nói cũng là muội của người, chúng ta cũng nên kiên cường một chút."

Hai huynh đệ thâm cảm kích, còn nói đưa Linh Nga bạc, phải đi dò hỏi bên kia, cũng kêu Hứa Tần thị bọn họ đi khuyên nhủ Lí Hà thị.

Lí Hà thị phát giận, Linh Nga lại không nói trước với nàng, trong lòng hối hận, hơn nữa vài nàng dâu tới khuyên, lão dâu cả bị Lí Hải giáo huấn cũng không dám đi lại quấy rối, Lí Hà thị đã nhẹ giọng hơn.

Hai anh em Giang và Tuyền không để ý đến trà lễ, lúc Linh Nga lấy bạc còn nói vài câu an ủi, còn hứa hẹn nếu bên kia tiền không đủ, chỉ cần là người tốt, bọn họ còn có thể thêm vào, Linh Nga không biết nói gì, chỉ biết khóc nước mắt.

Hai người không trì hoãn, đứng dậy đi Thạch Vĩ thôn.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Đại Hoan Hi

Hai anh em đi Thạch Vĩ thôn, không bị trắc trở gì, hỏi thăm Triệu gia.

Tuy Thạch Vĩ thôn không lớn, vào thôn mới phát hiện có thật nhiều ngõ nhỏ, ngay đường vào thôn có một người đang xây dựng, giống như đang xây phòng, Lí Đắc Giang lặng lẽ kéo Lí Đắc Tuyền, "Chúng ta đến đây cũng không phải chuyện tốt gì, người đông lắm." Liền quả đi qua.

Lí Đắc Giang hỏi thăm vài người, quẹo qua hai ngõ nhỏ, mới hiểu người ta chỉ đường nói nhà mặt sau có rừng trúc đó là Triệu gia, cách sân hoang tàn còn có hơn mười thước, huynh đệ hai người liền rét lạnh tâm.

Nơi nào coi như nhà cho người ở, trong viện gậy trúc để tứ tung, một số mới khô được một nửa, vẫn còn màu xanh biếc, nơi nơi đều là lá trúc, ống trúc, không có chỗ đặt chân. Cũng không biết viện này lúc trước có phải là đầm lầy không, chỉ cần một trận mưa, thật lầy lội, bùn đất văng lên ống trúc, loang lổ dơ dáy, Lí Đắc Giang thở dài một hơi, "Sao lại lụi bại như vậy, tuy là nghèo, cũng phải dọn dẹp sạch sẽ một chút chứ."

Lí Đắc Tuyền cũng ngây ngẩn cả người, hắt đánh giá phòng ở, phòng ở thô là nhà tranh vách đất, nhìn kỹ lại càng xót xa, bùn đã rơi xuống không còn dáng dấp của cái vách hoàn chỉnh, những lỗ thủng dùng nẹp trúc vá lại, thoát nhìn không khác gì chuồng gia súc, một bên có một lều trúc đã biến thành màu đen, xem ra đó là phòng bếp.

Hai anh em không còn lời nào để nói, đều hút một ngụm khí lạnh, bọn họ không thể tưởng tượng, Linh Nga ở chỗ như vậy sẽ sinh hoạt thế nào.

Một đại nương đi vào trong viện, thấy bọn họ, quan sát, biết được là người của Lí gia bên kia, nhiệt tình mời vào phòng ngồi, lại nói: "Trong nhà gần đây nhiều việc bận quá, các người đến cũng không nói trước một tiếng." Nói xong kêu một đứa nhỏ đi gọi Triệu lang trở về.

Trong phòng thu thập sạch sẽ, Lí Đắc Tuyền cùng Lí Đắc Giang liếc nhau, thở phào nhẹ nhõm, xem ra đại nương cũng biết sống.

Nương của Triệu lang đã qua Lí gia náo vài lần, lúc này trên mặt đều tươi cười, cũng không từ mà biệt.

Lí Đắc Giang đang lo lắng phải mở miệng thế nào, ai ngờ Lí Đắc Tuyền là người thành thực, trực tiếp lấy bạc ra đặt lên bàn, "Đại nương, cũng không gạt người, Linh Nga cùng Triệu lang tới tới lui lui, chúng ta làm ca ca cũng xem ở trong mắt, nương ta tính tình quật cường, ngài không cần cùng nàng so đo, nhà ta bây giờ cũng khó khăn, chính là thấy ngài cũng là người thành thực, 5 lượng bạc chúng ta sẽ trở về khuyên nhủ, đây là chúng ta huynh đệ góp được 2 lượng bạc, nếu nương không chịu giảm ngài liền cho nàng."

Bỗng nhiên ánh sáng tối sầm lại, một nam tử da đen nhem vào cửa, kêu một tiếng nương, lại có chút ngưỡng ngừng nhìn bọn họ, đại khái cũng nghe thấy lời nói của bọn họ, khuôn mặt ngăm đen có chút ửng hồng, "Tuy rằng còn chưa thành gia, ta cũng nên gọi các người một tiếng ca, ca, các người mau thu hồi bạc lại đi, không lý do cưới vợ còn muốn lấy tiền của các người, truyền ra đi người ta chê cười Triệu gia chúng ta, cha ta hiện tại cũng tốt, lại không liên lụy gì, đã muốn 5 lượng bạc, dù phải vay mượn ta cũng đem Linh Nga cưới vào cửa, tự nhiên là từ trong nhà ta kiếm, nhanh chút thu hồi đi."

Nói xong liền đem bạc đưa lại cho Lí Đắc Tuyền, Lí Đắc Tuyền nghe hẳn nói như vậy, nghĩ người này tốt, càng thêm kiên quyết đưa bạc, Triệu

lang có chút tức giận, xem vẻ mặt kiên nghị của hắn, Lí Đắc Tuyền mới buông lỏng, đem bạc cầm trở về.

Lúc Lí Đắc Giang theo Triệu lang vào cửa đã đánh giá hắn, bộ dạng tiểu tử này khỏe mạnh cường tráng, đi đứng nhanh nhẹn như gió cuốn mây trôi, nói chuyện cũng biết đạo lý, ngoại trừ hơi đen một chút cái khác đều tốt, lại thấy nương cũng nhanh nhẹn, mới đó đã nhóm lửa nấu cơm, chân không ngừng, vừa chiếu cố chằm nước cho bọn hắn vừa nói chuyện, trong lòng đã là định rồi, nên nói: "Đã là như vậy, chúng ta trở về sẽ nói với mẹ ta, theo quy củ làm, thật sự nếu không được, bạc người không chịu nhận, đến lúc đó nếu khó khăn ứng phó một tiếng, coi như là mượn."

Triệu lang gật đầu không nói, nhìn nương hắn cười.

Đại nương cũng cao giọng cười, "Được rồi, ta biết Linh Nga là cô gái tốt, ai kêu cha người ra chủ ý tệ hại đó."

Đã xem cũng xem qua, Lí Đắc Giang cùng Lí Đắc Tuyền cáo từ, Triệu lang vội giữ bọn họ lại, muốn họ gặp cha hắn, ở lại ăn một bữa cơm, bọn họ không tự chối được, đành phải ngồi xuống.

Sự tình đã thuận lợi, nói chuyện thân thiết hơn, đơn giản nói về hoa màu thu hoạch, tay nghề linh tinh, Lí Đắc Tuyền nghe Triệu lang nói đang học đan đồ tre, đều là người cùng nghề nên chút thân cận, trong lòng càng vui vẻ, thì ra trong viện này gây trúc tứ tung là có công dụng như vậy, liền hiểu rõ, lại nói với hắn, "Ta vừa khéo nhận thức một sư phụ đan đồ tre, rất lợi hại, có dịp ta mang người đi theo hắn học, rất khéo tay."

Triệu lang đáp tạ, gọi bọn hắn ngồi đợi một chút, rồi đi ra cửa.

Đại nương vừa cười nói với bọn họ vừa bày bàn ăn, "Khuê nữ đều gả ra ngoài, chỉ còn 3 người chúng ta trong nhà, tiểu tử này không là Linh Nga không cưới, thật ra cũng có duyên phận ... Đợi lát nữa lão nhân trở về, nhất định phải uống một chung."

Lí Đắc Tuyền nhìn thức ăn trên bàn, một bồn lớn thịt, ớt xào đậu hủ hồng trắng xen nhau, trên mặt còn điểm thêm màu xanh của hành, thêm một bồn lớn trứng xào màu vàng, cái này cũng chưa tính, còn có một tô lớn canh cá, bữa tiệc này, so qua năm còn phong phú hơn, hai người đều ngây ngẩn cả người.

Triệu lang trở về, mang bao lớn bao nhỏ gì đó cất gọn gàng, đem một lọ sành đặt lên bàn, là một vò rượu."Cha ta ở bên kia, lập tức sẽ trở lại."

Lí Đắc Giang nói thẳng chỉ có mấy người sao có thể ăn nhiều như vậy, thật sự là tiêu pha. Triệu lang cùng nương hân cũng không giải thích, chỉ cười không nói. Lí Đắc Tuyền tính tình tương đối nóng nảy, nói muốn sống tốt, đầu tiên phải dọn dẹp phòng ở một chút, không cần phải ăn uống như địa chủ. Bọn họ nghe cũng chỉ cười không nói cái gì.

Tiếng cười sang sảng truyền đến, một người đàn ông trung niên da đen vào sân, thanh âm vang vọng, "Trong nhà có khách quý đến cũng không đi gọi ta sớm chút"

Hai người vội đứng lên nghênh đón, đây hẳn là Triệu gia đương gia, Lí Đắc Giang đánh giá hẳn, nghĩ Triệu lang giống cha hẳn, da đen, khỏe mạnh, vừng vàng, sáng sủa, nhìn hẳn ai có thể nghĩ là hẳn đã từng bị bệnh nặng.

Lí Đắc Tuyền lại sững người, cha Triệu lang cũng sững sốt, đợi đến khi cha Triệu lang cha đi đến trước mặt, mới nắm tay vỗ bả vai cười ha ha đứng lên "Triệu Đại ca, thì ra là nhà ngươi." "Tuyền huynh đệ, chúng ta nếu không là người một nhà, sẽ không vào cùng một cửa a."

Mọi người vẫn còn hồ đồ, Lí Đắc Tuyền giải thích với Lí Đắc Giang, "Nhị ca, ta nhận thức Triệu Đại ca lúc ta đi làm, ta còn nói tìm sư phụ cho Triệu lang."

Bên kia cha Triệu lang giải thích, "Tuyền huynh đệ là người thành thực, vốn không phải chuyện của hăn lại giúp ta vài ngày, bằng không sao ta có thể trở về nhanh như vậy, ai có thể nghĩ đến là Tam ca của Linh Nga"

Hai nhà càng là cao hứng, Triệu Đại ca Triệu Kỳ Lương nói đùa, "Tuyền, người cũng không thể gọi ta Triệu Đại ca, không thể rối loạn bối phận"

Mọi người hiểu ý, cười ngồi xuống quanh bàn ăn.

Triệu Kỳ Lương cười hướng bọn hăn giải thích, "Vừa rồi Triệu lang nói mục đích tới đây của các người, ta còn tưởng nhà này thật sự xấu, nói vậy cưới về đúng nàng dâu tốt, chỉ là 5 lượng bạc..."

Lí Đắc Tuyền lúc này nói sẽ trở về khuyên bảo, không được sẽ bù vào một ít.

Triệu Kỳ Lương rất có phong thái vẫy tay nói không cần, "Các người a, xem ra thật sự là không biết tình huống nhà chúng ta, vì trong lòng ta không thoải mái, mới làm ra như vậy. Lúc đó vừa nghe nói ta bệnh, bên kia muốn nhà ta nói đi từ hôn, không phải là xát muối trên miệng vết thương sao? Làm cho ta mấy năm nay ít nhiều cũng không dễ chịu."

Mặt Giang, Tuyền đỏ lên, Lí Hà thị trước kia thật sự không nói nổi.

Lại nghe Triệu Kỳ Lương nói tiếp: "Chỉ là hai năm nay con rể ta bản sự coi như lớn, tay nghề của ta cũng có công dụng, ngày qua ngày, nên để tiểu tử này thành thân, nào biết hăn nói chỉ muốn cưới cô nương nhà các người, ta cùng nương hăn bị chọc giận không có biện pháp, nên nghĩ ra chủ ý, kêu nương hăn đi qua cầu hôn, ta suy nghĩ đừng nói gì hết, để bên kia cho rằng chúng ta nghèo, nếu vẫn muốn gả đi, liền nhận nàng dâu, nào biết còn chưa nói gì, đã âm ỉ vài lần, đám phụ nữ lớn chuyện không đâu."

Đại nương không phục, "Nếu không do ta đi âm ỉ, làm sao có đuăoc nàng dâu tốt như vậy, lúc đưa trà lễ ta thấy, ngoại trừ bà nương có chút không tốt,

khuê nữ thật đúng là không sai, nói một phen làm ta đều muốn rơi nước mắt." Nói xong vừa khóc vừa cười.

Triệu Kỳ Lương cũng ha ha nở nụ cười, "Các người đến đây, lại là Tuyền huynh đệ, không không, gia đình Tuyền, ta nói rõ ngọn ngành với các người, lúc các người vào cửa thôn thấy được sao, là chúng ta xây phòng ở, chờ tân nương dâu qua cửa liền qua bên kia ở, bên này chỉ để ta chứa gậy trúc linh tinh gì đó."

Lí Đắc Giang nhớ lời nói lúc nãy, liên tục nói mình quá mất mặt.

Triệu lang cười, "Ca, là chủ ý của cha ta, hắn còn sợ Linh Nga không tốt, ta nói hắn cũng không tin, bây giờ mới tin là thật."

Triệu Kỳ Lương lại nói, "Nếu mẫu thân người một mực đòi 5 lượng bạc, nói thật hiện tại ta không có, vừa mới xây phòng ở xài hết hơn phân nửa, dù sao cũng phải cưới vợ, không bằng mượn nợ bên ngoài về sau trả, quyết không lấy tiền các người đưa, có gì đâu mà khó, lại nói ta cũng biết Tuyền trong nhà người cũng không dễ dàng, tiền này trước cầm lại, trong nhà có nhiều đứa nhỏ lại có đứa đọc sách."

Bí ẩn đều cởi bỏ, trong lúc nhất thời giai đại hoan hỉ, đều đem tâm đặt ở trong bụng ăn nhiều một chút, xong cáo từ.

Lí Đắc Giang làm chủ, trở về cũng không gạt Lí Hà thị, nói bên kia đã xây tân phòng cưới vợ, nếu muốn 5 lượng bạc, truyền ra đi Lí gia khả làm sao ngẩng mặt làm người, kêu nàng giảm xuống, 1 lượng bạc là đủ, đây đều là quy củ hộ nông dân.

Trương thị thấy Linh Nga sẽ xuất giá, đã phân định rồi, trong lòng có khí, "Trong nhà như vậy có tiền còn giả dạng nghèo, 5 lượng bạc là tiện nghi cho bọn họ"

Lí Đắc Giang nhìn Trương thị, thật sự không quen nhìn đại ca bị nàng quàn thúc gắt gao, tức giận trừng nàng quăng một câu, "Nếu những lời này truyền ra, Lập Xuân, Lập Hạ lớn lên, đến lúc đó không có người dám làm mai cho bọn hăn, ta đợi coi người hối hận đều không có chỗ mà khóc."

Trương thị cân nhắc lời này, cũng đúng, mình không nghĩ tới việc này, vạn nhất truyền ra, về sau ở riêng Lập Xuân, Lập Hạ chẳng phải là mất mười lượng bạc cưới vợ, nàng không nghĩ nhiều như vậy, cũng khuyên Lí Hà thị không cần giận.

Lí Hà thị nghĩ bên kia khá giả, mình gả Linh Nga đi qua cũng tốt, khuê nữ sòng tốt, mình ra ngoài cũng có mặt mũi, mặc dù có người thích xuyên tạc, không thiếu được người nói muốn bên kia đáp ứng phòng ở mới gả, có mấy hộ có thể xây phòng ở cưới vợ, nghĩ liền thoải mái, cũng đồng ý mỗi hôn nhân.

Lí Đắc Tuyền cầm bạc về nhà, trả lại cho bọn hăn, còn cầm lễ vật Triệu gia cho, vài người ta thán nói một trận, đều vui mừng nở nụ cười.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Vật Hộp Theo Loài

Hạ chưa đến, thời tiết đã bắt đầu nóng lên.

Cũng may nhà lợp cỏ tranh coi như mát mẻ, Hứa Tần thị như trước thường ở bên cạnh, sự tình lớn nhỏ đều một tay xử lý, lớn giọng vang dội trong sân lúc xa lúc gần, không khí bên trong nhà tràn đầy hơi thở vui vẻ, mà nàng có lẽ do tinh thần thoải mái, hưởng thụ ngày như vậy. Cốc Vũ không cần làm gì hết, bỗng chốc trở nên lười biếng, Tiểu Mãn vẫn đi theo Vương thị thêu hoa, thỉnh thoảng phụ làm đồ cho chưa chào đời Tiểu Hàn, Linh Nga thêu giá y cũng đặt ở nhà chính, mỗi ngày đi lại, rất náo nhiệt.

Linh Nga đang thêu chăn hồng lãng, hôm trà lễ bị dính một giọt máu, Cốc Vũ thấy cánh hoa màu hồng phấn bị dính như vậy, cảm thấy thật đáng tiếc, ra chủ ý nói dùng chỉ cùng màu hồng nhạt thêu chồng lên để che đi. An Cẩm Hiên thấy nàng nói thật chắc chắn, cười trộm lắc đầu, "Đó là Cẩm Châu lưu lãng, không phải hồng nhạt."

Cốc Vũ thấy hăn khẳng định như thế, không phục, "Sao lại không được chứ? Cẩm Châu xa như vậy, người biết được thật nhiều!"

An Cẩm Hiên cũng không tranh cãi, khước miệng hiện lên nét cười, lấy tay nhẹ nhẹ nhu tóc Cốc Vũ, "Ta giỏi như vậy, dĩ nhiên là biết."

Lúc Linh Nga tới, Cốc Vũ lặp lại đề xuất của mình, "Cô cô, tỷ tỷ ta khéo tay, đi trấn trên mua chỉ màu hồng nhạt, rồi thêu lên cánh hoa, có tốt không?"

Hứa thị bật cười, "Cốc Vũ, người thích ra chủ ý, ý kiến này không có vấn đề, chỉ là chỉ hồng nhát mua không được, địa phương khác ta không biết có hay không, trấn trên không có, nếu có, ta với nương người đã mua về rồi, lại nói, theo chồng lên nhìn không thật."

Cốc Vũ thầm ta thán bản sự của An Cẩm Hiên, lại tiếc nuối cái chân, "Ai, chân đẹp thế lại bị vết máu nhiễm lên."

Linh Nga cười cười lắc đầu, "Không đáng ngại, tẩu tử nói là, không trải qua không biết, vết máu này vừa vắn nhắc nhở ta, chuyện của mình, phải do mình làm chủ, lại nói nhìn không ra, nếu là dĩ vãng, trong mắt ta nhất định là chỉ thấy vết máu, hiện tại thấy chân này, lại thấy một vết nhỏ không có gì đáng ngại, người nói tiếc hay không tiếc, cho dù có chỉ hồng hày không, ta cảm thấy như thế này tốt rồi, nhìn lại những việc đã qua, không cần quản người khác nói cái gì."

Vương thị thấy nàng thoải mái như thế, nói, "Là do người nghĩ thoáng thôi."

Cốc Vũ ở một bên nghe, thầm nói tiểu cô cô đã thông suốt, nói chuyện đều có triết lý, không khỏi có chút cao hứng, lại thấy Hạ Xuyên ở trên giường chảy nước miếng, ánh mắt trong trẻo, tay chân không ngừng vũ động như muốn đứng lên, cảm thấy buồn cười.

Hứa Tần thị vào cửa, hỏi Vương thị thùng trong nhà ở đâu.

Cốc Vũ vội hỏi: "Mỗi mỗi, người tìm thùng gỗ làm gì?"

"Đất trồng rau cần tưới nước, hôm nay nóng, buổi sáng tưới mới được."

Vương thị vội vàng chối từ, "Ngài lão nghỉ một chút, chờ Tuyên trở về tưới nước, việc nặng như vậy sao lại để ngài đi làm, vài ngày nay không để ý."

Hứa Tần thị giơ tay ngăn lại, "Tuyền vào núi đốn củi, trời chưa tối chưa về nhà, trở về lại làm thùng, ra ruộng, người nam nhân của mình cũng không đau lòng, việc này chúng ta làm là được, lại nói, ta cũng là đang có tư tâm, rau tươi đồ ăn ngon ta cũng có phần."

Vương thị bị nàng nói được sắc mặt đỏ lên, hứa Tần thị rõ ràng không hỏi nàng, trực tiếp hỏi Cốc Vũ, Cốc Vũ trong lòng biết trong nhà thủy luôn luôn đều là Kinh Trập ở chọn, đánh mộc thùng cũng nhỏ không ít, liền trong ngày thường đại nhân nhóm dùng hơn phân nửa đại, tuy rằng có thể trang thủy không nhiều lắm, đỉnh nhiều hơn nhiều đi hai hồi, xem hứa Tần thị như thế khỏe mạnh, sợ là không ý kiến, cũng liền mang theo hứa Tần thị đi tìm xuất ra, chính mình cũng mang theo tiểu đòn gánh đi theo đi nấu nước.

Hứa Tần thị vừa thấy cái thùng gỗ, cầm lên liếc mắt đánh giá một cái, liền nở nụ cười, "Sao cha người lại làm cái thùng nhỏ như vậy, mức nước phải đi nhiều lần!"

Cốc Vũ thấy vẻ mặt nàng thoáng chút khinh thường, đành phải cười cao giọng đáp: "Đây là cho ca ca dùng, đây là ta dùng, cái này gọi là tùy theo người làm theo yêu cầu!"

Hứa Tần thị lơ đãng, "Làm thùng lớn, Kinh Trập nếu xách không được nhiều nước như vậy, xách hơn phân nửa thùng về cũng được."

Cốc Vũ cười hề hề lại nói: "Ca ta mỗi lần xách đều muốn lấy nhiều, cha ta sợ hãn mệt, nên đem thùng làm nhỏ một chút, như vậy ca ca muốn nhiều cũng không có biện pháp."

Hứa Tần thị nghe vậy không nói thêm, thấy Cốc Vũ cũng muốn đi lấy nước, không đáp ứng, "Người xương cốt quá yếu, xách nước nặng không tốt."

Cốc Vũ bất đắc dĩ quần quít lấy, nói muốn rèn luyện, nàng mới đồng ý.

Kết quả là, một già một trẻ đi ngang qua thôn, hướng bờ sông đi đến.

Đi qua thật dài đường tắt, nhìn đến cảnh trí bên ngoài rộng mở trong sáng, xanh biếc ruộng lúa chi chít như sao trên trời, trong không khí tràn đầy hơi hướm của quả xanh thơm tho, truyền ra từ cánh rừng đào sắp chín, một nhóm phụ nữ đang giặt quần áo, nhân tiện trao đổi tin tức trong thôn, mỗi lần Cốc Vũ cố ý nghe cũng không có lời hay, cho nên mỗi khi đến nàng tự động không nhìn.

Bất quá hôm nay là mỗi mỗi cùng Cốc Vũ đi đến chỗ hòn đá giặt quần áo nấu nước, đã có phụ nhân cao giọng nói: "Ai u, Cốc Vũ! Nhà các người đầy người, thế nào còn gọi mỗi mỗi người đến nấu nước, lại nói đây không phải là thân thích của Nhị bá mẫu người sao, muốn giúp cũng phải giúp nãi nãi người bên kia. Chả trách đều nói nhà các người có phúc khí!"

Cốc Vũ lạnh mặt nhìn qua, Quỳnh thím cùng Trương thị thân thiết, bộ dạng cũng giống, đều là hình dáng thô đen, Cốc Vũ lười quan tâm nàng, lại nghe phụ nhân khác nghị luận, Quỳnh thím cũng không có lời hay, tâm lý có chút tức giận, lại không tiện đáp trả.

Hứa Tần thị sắc mặt hiện lên sự khó chịu, sau đó lại cao giọng cười: "Ai u! Vị muội tử này nói chuyện thật là buồn cười, chỉ thấy được ta đến nấu nước, không thấy ta cả ngày ở nhà Cốc Vũ ăn cơm! Người tốt tự nhiên có phúc khí, nếu không do Cốc Vũ cướp nước đầu hoa tấn sao khuê nữ ta có thể có thai? Người phải nhìn xem là dạng người gì mới có phúc khí, giữa ban ngày ông Trời chuyên chiếu mắt người chỉ biết đỏ mắt?"

Quỳnh thím miệng trễ ra, hèn mọn cười, cũng không nói chuyện, đem chày gỗ giơ lên cao đập xiêm y, phụ nhân kế bên bị nước văng trúng làm ẩm xiêm y, cười mắng: "Sao dư sức đập mạnh như vậy, bộ muốn đập đến té sông sao!"

Quỳnh thím âm dương quái khí nói: "Chúng ta không có phúc khí, dĩ nhiên phải dựa vào hơi sức của chính mình rồi!"

Cốc Vũ không nhịn được, nhỏ giọng móc một câu, hỏi: "Quỳnh thím, người cũng biết người không có phúc khí sao?"

Phụ nhân kế bên xem ra có quan hệ tốt với Quỳnh thím, ra mặt: "Cốc Vũ, nha đầu người sao một chút lý lẽ cũng không hiểu, chả trách nãi nãi người nói cả nhà người đều là tính chết, không có một ai tốt!"

Còn dính tới Lí Hà thị? Cốc Vũ thầm nói những người đâu khác gì Lí Hà thị, đúng là vật hợp theo loài! Xem ra Lí Hà thị ở bên ngoài nói xấu nhà của mình không ít, có nãi nãi nào như vậy, Cốc Vũ bực bội, muốn mắng vài câu, lại sợ càng làm cho người ta xem thường, đành cắn răng nguyên rủa các nàng vạn lần, trong lòng vừa mới dễ chịu một chút, cũng không cần ôm giận, "Nha! Các người đều nghe thấy được, mỗi người cũng nghe thấy được đi, nàng nói nãi nãi ở bên ngoài nói chúng ta không tốt, thiệt hay giả? Hay chúng ta phải đi hỏi nãi nãi, vị thím này, nhiều người như vậy nhiều lỗ tai nghe, là nãi nãi ta nói như vậy hay là người nói? Đây là vấn đề thanh danh! Nếu truyền ra đi chúng ta làm sao ở được trong thôn trang!"

Hứa Tần thị không thích phụ nhân này nói luyên thuyên, lại ngại mình là người ngoài nên không nói nhiều, nghe Cốc Vũ nói như vậy, liền phụ họa: "Đúng! Đi qua thông gia nói rõ ràng, cả nhà cũng đều nghe! Ta cũng không tin còn có người đem chậu phân đổ trên đầu người nhà mình!"

Phụ nhân định quở trách Cốc Vũ hai câu, giải vây cho Quỳnh thím, nào ngờ Cốc Vũ tiểu nha đầu này còn nhỏ, nhưng lợi hại, đem mình dây vào, nàng dĩ nhiên không tốt đi đối chứng với Lí Hà thị, nếu Lí Hà thị lắc đầu nói cái gì cũng chưa nói, kết quả là mình thiệt, đành phải phun ra một câu, "Chắc là ta nghe lầm!" Nói xong xiêm y cũng không giặt, toàn bộ ném vào thùng đi về nhà, đi hai bước còn chửi một câu, "Thật là xúi quẩy!"

Cốc Vũ cười lạnh một tiếng, cũng bâng quơ một câu, "Nói phải có đạo lý rõ ràng, muốn bơi đen nhà chúng ta, nhà chúng ta không phải là không có người!"

"Cốc Vũ nói hay lắm! Ta nói có một số người ngay cả một đứa trẻ cũng không bằng!" Thì ra là Giang thị mang quần áo đi giặt.

Cốc Vũ nhìn thấy kêu lên Giang bá mẫu, đi theo Hứa Tần thị xách nước về nhà làm đồ ăn, tuy rằng lần này mình không chịu thiệt, nhưng trong lòng Cốc Vũ không có nửa điểm cao hứng.

Thùng thật nhỏ, dưới sự kiên trì của Hứa Tần thị, Cốc Vũ chỉ xách 2 lưng thùng nước, kỳ thực cũng chỉ là ý tứ, cũng không có bao nhiêu nước, nhưng không biết tại sao, Cốc Vũ cảm thấy đòn gánh trên người rất nặng.

Nàng chợt hiểu cuộc sống ở thôn trang này, vừa rồi phụ nhân kia tuy đáng giận, nhưng nơi giặt quần áo còn có nhiều người khác, nhưng không có một ai vì cái nhà này nói tốt một câu, ghê tởm hơn vẫn là Lí Hà thị, Cốc Vũ tin tưởng nhà người khác không phải nói lung tung sinh sự, chỉ là chuyện này, nàng không thể một ngày nửa ngày có thể thay đổi, Cốc Vũ cau đôi mày nhỏ, cảm thấy mình can đảm hơn.

Hứa Tần thị nhìn Cốc Vũ với cặp mắt khác xưa, không thể tưởng được một tiểu cô nương so với người lớn thiếu kiến thức còn mạnh mẽ hơn, bình tĩnh, có biện pháp ứng phó, nhưng không lỗ mãng, nhưng lại có chút đau lòng, nếu được sống tại nhà phú quý nhân hoà, đâu cần phải quan tâm này nọ.

"Cốc Vũ, người không cần nghe lời lắm mồm nói bậy, nên thế nào thì sống như thế."

Cốc Vũ đi sau Lí Hà thị, nhìn từ thùng gỗ chảy xuống một hàng giọt nước mưa, từng giọt rớt trên đất, bắn tung tóe thành một dãy bùn nhỏ, có chút hoảng hốt, nghe Hứa Tần thị nói như vậy, ngọt ngào cười, "Ta mới

không thềm để ý đâu mỗ mỗ, chỉ là không muốn nói cho nương ta cùng tỷ
tỷ nghe, các nàng bình thường không ra cửa, dễ dàng nghĩ nhiều chút."

Hứa Tần thị trong lòng càng mềm nhũn, thở dài một hơi, "Dĩ nhiên là
như vậy, bất quá Cốc Vũ, người nhỏ như vậy nhưng có tâm tư nhiều quá,
không tốt."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Làm Như Giặc Đến

Lí Đắc Tuyền vào núi chém ngã mấy cây to, nghĩ chờ đến lúc khô được một nửa mới mang trở về, sẽ nhẹ hơn một chút. Nếu kéo hết về còn không chỗ để.

Việc nhà cũng không bận lắm, ba mẫu đất cũng không tính là nhiều, hơn nữa ruộng pha còn không biết trồng cái gì, năm nay gieo trồng ít đậu tương, bộ dạng cũng không quá tốt, có chút còm cõi, Lí Đắc Tuyền cũng không quản nhiều như vậy, nghĩ năm sau sẽ trồng loại khác.

Lí Đắc Giang từ khi Hứa thị mang thai, nghĩ chỉ có hấn một người làm việc, nên càng thêm ra sức. Linh Nga sau khi thu hoạch vụ mùa sẽ xuất giá, nàng lấy chồng xong nhà sẽ phân ra ở riêng, ruộng đã trồng cây tốt lắm, tuy rằng bây giờ còn không ngờ tốt như vậy. Trương thị cũng đã bắt đầu tốn nhiều tâm tư cho mảnh ruộng của mình, chính là không dám làm quá lộ liễu mà thôi. Lí Đắc Giang thật không thích nàng diễn xuất, đều là người nhà đâu cần trộm gian dùng mách lới như vậy, cở đại nhiều một ít hay ít màu mỡ một ít, dù sao cũng chỉ tốn thêm chút sức mà thôi.

Lí Đắc Tuyền tính hôm nay vào núi, mang những cây đã khô một nửa về, nên sáng sớm đã ra cửa.

Cốc Vũ ngồi dưới tàng cây cho gà ăn, mới đó gà con đã có bộ dạng choai choai, ăn cám cùng lá rau, thật hăng hái bươi móc những viên đá nhỏ trên đất. Chung quanh là những thanh trúc làm thành một vòng rào như cũ, chẳng qua phạm vi lớn hơn một chút thôi, một cái vòng rào lớn vây cả mấy cây đào bên trong, đàn gà thơ thần dưới bóng cây thật thích ý.

Cây lê đã cao không ít, thấp thoáng sau những tàng lá xanh, lơ đãng nhìn không rõ, chỉ là thấy vài cành bị trĩu xuống, cẩn thận nhìn kỹ sẽ phát hiện là những quả xanh, Cốc Vũ nhìn những quả đã lớn nhưng vẫn chưa chín, nuốt một ngụm nước miếng. Quả đào cũng mau chín, lông tơ mềm mại, phía cuối vườn đậu tương đã lớn điểm những chấm đỏ, Cốc Vũ nhịn không được muốn hái một cái, lại ngừng, hai ngày trước nàng ăn một cái, không nghĩ tới còn có chút chát, tuy rằng chua chua ngọt ngọt tươi mát, nhưng ăn nhiều đau bụng, bây giờ nàng cũng chỉ nhìn, mong quả đào chín nhanh chút.

Nhị thúc công lần trước mới đi đến nhà anh em kết nghĩa, lần này muốn vào thành, tựa hồ luôn có chuyện gấp, An Cẩm Hiên tất nhiên là giao cho Lí gia. An Cẩm Hiên cũng lớn không cần quan tâm nhiều, nên đi xa mà không lo lắng gì.

Cốc Vũ mãi mê suy nghĩ đến việc ở thôn trang, đột nhiên sau lưng bị đụng, dọa nàng nhảy dựng, đứng dậy quay đầu nhìn, không có động tĩnh gì, quay người ngồi xổm xuống lại bị khều một cái, nàng quan sát, rốt cục phát hiện bên tường vây lộ ra một đôi chân.

Cốc Vũ nhìn kỹ, một thằng nhóc lắc mình đi ra, dè thấp thanh âm kêu lên, "Cốc Vũ, ca ca người gọi người hái quả đào cho hăn ăn."

Cốc Vũ thấy tên này có chút quen mặt, nhìn kỹ trên người bẩn thỉu, cũng không mang hài, mặt tựa hồ cũng không rửa, tóc tuy rằng buộc cao lên, nhưng không biết chui ra từ nơi nào lại rối loạn bù xù, thần sắc kiêu ngạo, Cốc Vũ không vui, nhất thời không có phản ứng gì, chỉ khách khí đáp, "Ca ca ta? Ca ca ta đang ở học đường, lại nói ca ta nói quả đào này còn chưa chín, không có thể ăn, sao lại có thể nói muốn ta đi hái chứ."

Người nọ thấy Cốc Vũ không nghe theo, có chút hận ý, lại nhỏ giọng nói "Nàng bị khờ... Luôn đều có người ... Kia tiểu tử không chuẩn..."

Cốc Vũ nhíu mày, tên nhóc này nói khờ, là nói mình? Bỗng nhiên lộ ra hai cái đầu, cười hì hì nói: "Cốc Vũ, hái hai quả đào ăn."

Hừ, là Lập Xuân cùng Lập Hạ, Cốc Vũ cuối cùng cũng biết vì sao nói ca ca muốn ăn quả đào, thật đáng giận, xem bộ dáng lén lút của bọn hắn, chẳng lẽ muốn hái trộm?

Nàng liền cười, "Quả đào còn chưa chín ăn cái gì mà ăn, thêm nữa cũng không phải trong nhà ta, ta dựa vào cái gì giúp các người hái."

Tên nhóc kia cười nhạo Lập Xuân, Lập Xuân có chút căm tức, "Đúng rồi, không phải của nhà các người, người không được xen vào." Nói xong liền sải bước tiến vào sân, xem ra là muốn trèo cây, phía sau Lập Hạ, còn có những người khác cũng chạy vào, còn chọc Cốc Vũ thè lưỡi.

Cốc Vũ thấy bọn họ không để mình vào mắt, kêu lên: "Sao có thể tùy tiện hái đồ của nhà người ta!"

Những người đó căn bản không quản nàng, thậm chí còn chọc tức Cốc Vũ đá một cước vào đám gà, làm gà sợ tới mức bay lên, kêu quang quác, Cốc Vũ còn nhỏ, không thể làm gì bọn họ, kêu to: "Mồ mồ mau ra đây, Cẩm Hiên ca mau ra đây, có người trộm quả đào"

Lập Xuân nóng vội, lập tức bỏ chạy, Lập Hạ bị té trên đất, bộ dáng muốn khóc, Lập Xuân vừa chạy, vừa hướng Cốc Vũ vẫy năm tay nhỏ, "Hừ, đồ nhiều chuyện, nơi này chỉ có người có quả đào chắc?"

Hứa Tần thị nghe Cốc Vũ kêu, đi ra, vài tiểu tử bỏ chạy nhanh như chớp.

Hứa Tần thị lắc đầu, "Giữa ban ngày người còn ở nhà vậy còn dám đến trộm này nọ, tiểu tử nhà ai không hiểu chuyện như vậy? Đây không phải là Đào trang sao, thiếu gì hai quả đào? Liền tham thành như vậy?"

Cốc Vũ cười hì hì nhìn bộ dáng chật vật của bọn họ, quay đầu nhìn Hứa Tần thị nói, "Mỗi mỗi không sao, bọn họ chỉ có tà tâm không có gan trộm, bằng không đã sớm leo cây rồi, chỉ hù dọa đến mấy con gà sồ khổ này thôi."

Hứa Tần thị cười một tiếng, đã thấy Lí Đặc Tuyên kéo một gốc cây về, kỳ quái, "Cây nhỏ như vậy, có thể làm gì?"

Cốc Vũ cũng không biết nói gì, Lí Đặc Tuyên hẳn là sẽ không chặt loại cây này, đường kính quá nhỏ, đánh ra đến tấm ván gỗ cũng không có công dụng gì, huống hồ cây vẫn còn tươi, nàng tuy rằng không có đi vô rừng, nhưng cũng không có bao nhiêu người đi vào, huống hồ thợ mộc ít dùng không bao nhiêu cây, trong nhà muốn đốt củi lửa đều đi ra sau thôn trang hoặc sườn núi chặt những bụi cây nhỏ, bụi trúc.

Thấy Lí Đặc Tuyên có chút khác thường, Cốc Vũ hỏi: "Cha, sao lại mang cái này về?"

Lí Đặc Tuyên ngây người, thấy Cốc Vũ cười lấy ra một bao nhỏ trái đại được bao lại bằng lá cây, "Này ăn ngon, cha hồi nhỏ có ăn qua."

Cốc Vũ cầm lấy, bên trong lá cây là trái đại không biết tên, từng cái như là củ lạc lớn nhỏ, màu hồng tím ở trên lá cây xanh thật xinh đẹp, trên quả còn có một lớp lông tơ, lúc này dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng, Cốc Vũ nhìn không được ăn một viên, ề ề ngọt ngào, lại nói không nên lời đây là tư vị gì, chỉ là cảm thấy ăn ngon, lại đút vào miệng Hứa Tần thị hai trái, Hứa Tần thị cười hề hề nói: "Đứa trẻ này thích ăn vặt, để dành từ từ ăn."

Cốc Vũ cho Tiểu Mãn, mình đi múc nước cho Lí Đặc Tuyên rửa tay, lại nghe Lí Đặc Tuyên nói: "Cũng không biết là ai, cố ý hay vô tâm, cây lúc trước ta chặt không thấy nữa, chẳng lẽ là kéo nhầm? Ta đành phải tìm chỗ khác, cũng may lúc trước đã kéo về mấy cây, cũng đủ dùng, cây này cũng không biết ai chém ném lại, ta đành phải kéo về."

Thì ra là thế, có một số người không làm mà muốn hưởng, Cốc Vũ đau lòng Lí Đắc Tuyền, "Cha, nếu bắt được kẻ trộm kia, không cần buông tha hẳn!"

Lí Đắc Tuyền lại hàm hậu cười, "Người nha đầu kia, ở đâu có nhiều ăn trộm như vậy, là người vào núi chặt cây thôi, không chừng chính là kéo lằm thôi, lại nói cũng không phải của quý gì."

Chậu gỗ mấy thứ này, luôn có thời điểm bão hòa, đặc biệt quanh thôn trang, thời gian này đến người mua sẽ không nhiều. Cũng khó trách, thứ này một cái có thể dùng tới vài năm, đâu cần đổi thường xuyên, vả lại Lí Đắc Tuyền tay nghề giỏi, đồ làm ra rắn chắc xài bền, cũng không dễ dàng rò rỉ.

Nhưng mẫu thêu vẫn có thể bán đi một ít. Hiện tại ruộng đất đều cày cấy xong, các cô nương ở nhà cũng không có chuyện gì làm, hưởng hồ hộ nông dân, không ít người sau vụ mùa sẽ cưới gả, nên thừa dịp rảnh rỗi thêu đồ cưới cho mình, vẫn do Cốc Vũ ra mặt buôn bán, Kinh Trập ở trong phòng vẽ làm cho các cô nương thờ dài, Cốc Vũ nhìn theo ánh mắt phức tạp của các nàng nhìn Kinh Trập, mới phát hiện ca ca mình thật không sai, bộ dạng trắng trẻo nõn nà, người lại nhã nhặn biết lễ phép, càng lớn càng tuấn lãng, còn đọc sách, nên có khách hàng quen, Cốc Vũ nói đùa là nhờ mặt mũi của hẳn, Kinh Trập luôn không chịu, hoặc đỏ mặt quát bảo ngưng. An Cẩm Hiên được giao trách nhiệm nặng nề là dạy nàng viết chữ, mỗi khi thấy Cốc Vũ chọc ghẹo Kinh Trập, An Cẩm Hiên liền ở một bên vui sướng khi người gặp họa, cũng không nghe Kinh Trập, cùng Cốc Vũ cười vui vẻ.

Tuy rằng thùng chậu gỗ không có nguồn tiêu thụ, Lí Đắc Tuyền cũng như cũ, mỗi ngày ngoại trừ làm thùng chậu linh tinh chính là ra ruộng, đợi đến phiên chợ liền mang đi bán, ngẫu nhiên ở trên chợ còn gặp gỡ Triệu Kỳ Lương, mang về cho Cốc Vũ hai cái giỏ trúc nho nhỏ, Cốc Vũ vừa thấy liền thích, một cái cho Linh Nga, "Cô cô, cái này cho người, người đựng đồ thêu, đồ cưới gì đó, đến lúc đó đẹp đẹp gả đi ra ngoài."

Linh Nga xấu hổ mặt đỏ bừng, nhận rõ, như thường ngày lại thêu đồ cưới, dùng cái giỏ thô to như cũ, xem ra luyện tiếc dung rõ mới.

Thùng chậu ế, tiền thu vào ít đi, ăn uống cũng trở nên kham khổ, trong nhà còn chút bạc, cả nhà phải để dành phòng lúc khẩn cấp, hoặc là đại sự.

Làm gia cụ theo yêu cầu cũng có người hỏi, nhưng không có người chân chính đến mời, Cốc Vũ suy nghĩ kêu Lí Đắc Tuyền đánh một ít vật nhỏ, người mua cũng ít ỏi, đại cô nương tiểu nàng dâu, tuy rằng đều nói này nọ là tinh xảo, nhưng cũng không có tiền, Cốc Vũ thật bất đắc dĩ, muốn theo trên người bọn họ kiếm tiền thật sự không dễ dàng.

Lúc này, Lí Đắc Tuyền mang về một gốc cây nhỏ, cũng là ngồi ở trước cửa ngáy người, hắn không biết làm cái gì, nhìn thùng chậu trong phòng, không biết phải làm sao.

Hứa Tần thị lại cười hề hề nói: "Tuyền, bằng không ngày mai người đi trấn trên đi."

Lí Đắc Tuyền lắc đầu, "Ngày mai không là phiên chợ đâu."

"Không là phiên chợ mới đi, đi ra cửa hang nhà ta, lần trước ta nói với hắn rồi, thừa dịp đất hàng, trên lầu cũng muốn bày thêm bàn, bởi vậy nên thiếu bàn ghế, đều là người nhà, sao lại không làm, lại nói tay nghề người làm mấy thứ này, thật sự là nhân tài không được trọng dụng!"

Dĩ nhiên là mỗi làm ăn đưa tới cửa, Lí Đắc Tuyền đầy khẩn trương, theo quán tính chà xát hai tay, "Có thật là cần sao."

Hứa Tần thị buồn cười, "Này có cái gì không được, ta cũng có tư tâm, người cùng hắn thương lượng, lúc về thuận tiện mang theo điểm này nọ, gần đây chị dâu người muốn ăn cá a."

Lí Đắc Tuyền cảm kích đồng ý, suy nghĩ ngày mai đi trấn trên, Vương thị cũng nói lời cảm tạ.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thâm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Đi Từ Lâu Bàn Chuyện Làm Ăn

Sáng sớm hôm sau, Lí Đắc Tuyền đã thức dậy, nhưng không vội đi trấn trên, hắt đầu tiên đổ đầy lu nước trong nhà, ra ruộng nhổ cỏ, Hứa Tần thị gọi hắt lại, "Tuyền, sao hôm nay còn ra ruộng, còn phải đi trấn trên, người còn sợ chăm sóc ruộng không tốt sao?"

Lí Đắc Tuyền ngốc ngốc chà xát tay, "Ta nghĩ bây giờ còn sớm, có lẽ lão bản còn chưa thức đâu, nên muốn làm chút chuyện, dù sao ở không cũng không quen, nếu thật sự làm ruộng, lại làm không xong chuyện trong vườn."

Hứa Tần thị cười một tiếng, "Thật sự làm không xong còn có ta chi?"

Lí Đắc Tuyền sắc mặt ửng đỏ, nói chuyện lắp ba lắp bắp, "Thế nào, thế nào có thể để ngài xuống ruộng chứ, nhà chúng ta... Cũng không tốt."

Hứa Tần thị vừa nghe biết hắt để bụng, hơn phân nửa là đám người kia đâm thọc xúi giục, phỏng chừng hắt bị người nhà nói vài câu khó nghe. Hứa Tần thị có chút bất đắc dĩ, nghĩ Cốc Vũ khéo mồm khéo miệng, cha lại quá thành thật, còn không bằng khuê nữ. Nghĩ lại, Hứa Tần thị lập tức hiểu, Lí Đắc Tuyền là trụ cột trong nhà, một đại nam nhân ở bên ngoài bị người nói như vậy tự nhiên mặt mũi không nể được, vì thế nàng hiểu rõ cười, "Như vậy tùy người, chỉ là không cần quên chính sự."

Vừa nghe nói phải đi bàn chuyện làm ăn, vẫn do Hứa Tần thị giới thiệu, chính là từ lâu lần trước, Cốc Vũ thoáng chốc mạnh mẽ, dù sao ở nhà nhàn rồi cũng buồn, vẫn là đi ra ngoài dạo, nói không chừng còn có thể tìm

được biện pháp kiếm tiền, chứ ngặt ở nhà, cho dù ông Trời thả tiền xuống mình cũng nhặt không đến.

Nghĩ như thế, nàng cao giọng đi theo Lí Đắc Tuyền nói: "Cha, mang Cốc Vũ đi."

Lí Đắc Tuyền liếc Cốc Vũ một cái, tiểu khuê nữ này rất nhanh sẽ mười tuổi, vì bệnh qua, thoát nhìn xương cốt còn là có chút yếu, bộ dạng tinh tế, thật làm khó nàng, đi theo mình đến nơi này chịu khổ, tuy là gầy, sắc mặt Cốc Vũ cũng tốt, hồng là hồng trắng là trắng, nhất là đôi mắt, ở tại Đào trang nàng mới nói nhiều, chủ ý cũng nhiều, Lí Đắc Tuyền có thể này mới yên tâm, còn có chút áy náy, nhớ ngày đó người lớn quyết định trở về, hai khuê nữ cũng không hỏi, một câu oán giận đều không có, hẳn có chút xót xa, "Cốc Vũ, người gầy như vậy, nên ăn nhiều một chút mới được, chờ cha buôn bán có tiền liền cho người mua thứ tốt ăn."

Cốc Vũ vội lắc đầu, kiếp trước nàng cũng cả ngày ở trong phòng bệnh, nhưng người vẫn sáng sủa, chỉ là dáng người có chút mập giả tạo, hiện tại nàng không biết có bao nhiêu vừa lòng với bản thân yếu điệu dáng người nhỏ nhắn, nàng không cần ăn thành một cô béo, "Cha, cái gì không mập, có người uống nước cũng mập, ta a, ăn thịt cũng không béo."

Tiểu Mãn bước ra ngưỡng cửa, nghe thấy Cốc Vũ nói như vậy, "Được rồi, người ăn không mập cũng là sự thật, Đại bá mẫu cũng không ăn cái gì, còn không phải..." Nói không tròn câu, Tiểu Mãn đại khái ý thức được cái gì, im miệng.

Cốc Vũ than thở một câu, "Hừ, nàng chính là ăn béo, mỗi ngày trộm trứng gà trong nhà."

Lí Đắc Tuyền nhìn Cốc Vũ bộ dáng trắng trẻo non mềm, "Cốc Vũ người đừng đi, trời nắng gắt, phơi đến hôn mê sẽ không tốt lắm."

Cốc Vũ quyết miệng không nói chuyện, biểu cảm không vừa lòng, ánh mắt nhanh như chớp chuyển hai vòng, "Ta không đi người biết từ lâu ở địa phương nào sao, lại nói ta gốc ở nhà cũng không có chuyện gì làm, đi ra ngoài còn bớt đi cơm cho một người."

Hứa Tần thị vừa nghe Cốc Vũ nói như vậy buồn cười, "Ai u, người nha đầu nhỏ này, coi như cơm bớt đi một phần, khó trách để người quản gia, chỉ là cái bụng nhỏ của người có thể chứa được bao nhiêu?"

Nói xong chợt Cốc Vũ, Cốc Vũ bị nhột vội né tránh qua một bên.

Lí Đắc Tuyền không lay chuyển được Cốc Vũ, cũng không ra ruộng, sợ nắng gắt phơi đến Cốc Vũ, còn không bằng bây giờ đi mát mẻ, việc không ít sau bớt chút thời gian làm.

Thái dương mới lên, tuy rằng sáng ngời nhưng không cảm nhận được độ ấm. Cha và con gái hai người đi dọc theo con đường đất.

Sắc trời còn sớm, đa số là hộ nông dân muốn lên trấn trên họp chợ, hoặc là người cần mua sắm, tất cả đều thừa dịp trời chưa xuống thấp đi, miễn cho trì hoãn sợ mất hết một ngày. Thường thì phụ nữ phải nấu nướng cho người trong nhà, giặt giũ, cho heo ăn, dọn dẹp nhà cửa xong mới có thể đến chợ, vì thế có đến phân nửa cửa hàng chưa mở cửa.

Cốc Vũ quen thuộc đưa Lí Đắc Tuyền đi từ lâu của Hứa Thế Cùng, mới phát hiện trừ bỏ cửa phòng trang trí ở ngoài, đã bám không ít bụi đất, thoát nhìn có chút hoang tàn, cửa ngay cả chiêu bài cũng không có, không khỏi có chút thờ dãi, "Người ta dù muốn đến từ lâu cũng không biết nói như thế nào a, chẳng lẽ nói đi chỗ từ lâu bán thiu sao?"

Lí Đắc Tuyền tựa hồ không có nghe lời nói của Cốc Vũ, cửa hàng còn chưa mở quán, nhưng một tấm ván cửa đã lấy xuống, đủ cho người ra vào, chỉ là Lí Đắc Tuyền do dự nên vào hay không, lại có chút hối hận mình đến quá sớm, đứng ở cửa chần chờ.

Cốc Vũ đánh giá cửa hang, vắn cửa xem ra không có màu sắc gì, chỉ cần một cây chặ ngang, cái này cũng chưa tính, chỉ có một cửa, ra vào có nhiều bất tiện, vắn nhất có khách uống say ra cửa bị sập té chẳng phải là còn ảnh hưởng sinh ý. Còn chưa vào cửa, Cốc Vũ đã soi mói.

Thấy Lí Đặc Tuyên đứng yên, Cốc Vũ cười nói: "Cha, sắc trời cũng không sớm, đều là người làm ăn buôn bán, không sẽ so đo, người nếu cảm thấy áy náy, ta đến kêu cửa, ta là tiểu hài tử không có gì đáng ngại."

Nói xong Cốc Vũ liền một bên gõ cửa một bên cao giọng kêu lên, "Cậu, cậu ở đây sao?"

Không kêu đến hai tiếng bọn họ liền nghe tiếng bước chân dồn dập truyền đến, "Di, cửa đang mở, vào đi."

Cốc Vũ kéo tay Lí Đặc Tuyên đi vào, gặp người vừa rồi nói chuyện, dưới ánh sáng mờ mờ bên trong cũng có thể nhìn thấy xiêm y dính vết máu, đang chau mày, xem dáng vẻ có lẽ là tiểu nhị, vì thế nói: "Vị ca ca này, chúng ta ở Đào trang đến tìm lão bản."

Tiểu nhị nhìn lơ thôi nhưng khôn khéo, "A, là Lí gia ở Đào trang?"

Lí Đặc Tuyên vội gật đầu, "Phiền toái tiểu ca mang chúng ta đi gặp lão bản."

Tiểu nhị lại lắc đầu, "Vậy là tốt rồi, không cần khách khí, lão bản ở trên lầu chờ các người, tiểu cô nương này lần trước đã đến qua, ta còn muốn đi làm cá, giữa trưa Ninh gia tiểu thiếu gia muốn đến ăn, các người tự mình đi thôi." Nói xong vội vã bỏ đi.

Thang gỗ lên lầu vang lên tiếng trầm đục theo mỗi bước chân, chõ tay vịn cũng nhờn nhớp, Cốc Vũ thầm nói từ lâu này thật sự là không sạch sẽ, tiểu nhị vừa rồi trên người còn mùi tanh của máu cá, Cốc Vũ có chút ghê tởm.

Trên lầu rộng mở, nắng sớm chiếu vào sáng sủa không ít, ở giữa lầu là hai cái bàn tròn lớn, một người đang đứng phía trước cửa sổ, ngưng thần suy nghĩ.

Cốc Vũ cười hề hề kêu một tiếng, "Cậu, ta theo cha ta đến, là mỗi mỗi nói nơi này sinh ý náo nhiệt, phải làm thêm một ít bàn đâu."

Hứa Thế Cùng vội gọi bọn hăn ngồi xuống, nhìn ra được có chuẩn bị trước, trên bàn bày một ít điểm tâm, còn có một bình trà nóng, Cốc Vũ nhanh nhẹn khen trà, rót trà cho Hứa Thế Cùng, lại đưa cho Lí Đặc Tuyền, xong mới ngồi xuống.

Hứa Thế Cùng không khỏi nhìn nàng thêm một cái, tiếng cậu kia, hăn không biết đã trông chờ biết bao nhiêu năm, nghĩ ngày Hứa thị lâm bồn không xa lắm, có chút an ủi, hăn luôn nghĩ nếu tỷ tỷ có thể sinh cho Lí gia thêm con trai, về sau sẽ không sầu khổ như vậy, lúc này thấy Cốc Vũ biết chuyện như thế, trà châm vừa đúng, im lặng có quy củ, hoàn toàn không giống những đứa nhỏ nhà thân thích khác, vừa tới cửa hàng chỉ muốn bụng ăn, ăn xong đem điểm tâm nhét đầy gói mới chịu đi, hăn không khỏi cười cười, thầm nói mong có cháu ngoại trai, "Này "

"Cậu, ta gọi Cốc Vũ ——, ca ca ta kêu Kinh Trập, tỷ tỷ kêu Tiểu Mẫn, còn có một đệ đệ chưa biết nói kêu Hạ Xuyên, chờ Nhị bá mẫu sinh hạ, sẽ kêu Tiểu Hàn hoặc là Đại Hàn."

Hứa Thế Cùng rốt cục nhìn không được, "Cốc Vũ, người nhỏ như vậy sao cái gì cũng biết, nhìn yên tĩnh nhưng không khiếp sợ đâu, nếu không người xuống dưới lầu đi chơi, ta với người cha bàn công chuyện, người ngồi không buồn sao?"

Cốc Vũ thấy bộ dáng của Hứa Thế Cùng khôn khéo giỏi giang lại hiền lành, chỉ là có chút béo mà thôi, bất quá không có vẻ gian trá ngược lại

nhìn thân thiết hơn, nói: "Các người nói chuyện các người, coi ta như không ở đây."

Tuy nói như thế, nhưng khi nghe bọn hăn nói, Cốc Vũ có chút mệt rãi rồi, đơn giản đầu tiên là nói chuyện tào lao, tiếp nói đến tửu lâu, nào là tửu lâu ngay từ đầu gian nan, còn chưa nói đến muốn làm cái gì, Cốc Vũ nghe thấy nhàm chán, rời khỏi ghế, nhẹ nhàng đi lên lầu.

Lầu hai nhìn vậy nhưng rất lớn, ngoại trừ hai bàn lớn ở giữa, cái gì cũng không có, có vẻ trống trải, nàng nhìn không gian này, suy tính có thể để được bao nhiêu cái bàn, lại muốn làm phòng gì, dù sao trấn trên không thiếu khách tôn quý, không thích bị người quấy rầy. Tính toán như vậy, liền tính ra đại khái nên cần cái gì, nghĩ từng đồ việc nhưng là đủ cho cha bận rộn một phen, không khỏi có chút vui mừng, nên không suy nghĩ thêm.

Vốn nàng muốn cùng Hứa Thế Cùng nói tửu lâu này có rất nhiều chỗ cần cải tiến, lại nghĩ mình là một đứa trẻ, cũng chưa thấy qua cái gì, không quen thuộc nhân sinh ở đây, cũng không biết đến niên đại lịch sử nơi này, nói không chừng nơi này người thích như vậy, chuyện kinh doanh không nên xen vào, miễn cho biến khéo thành vụng.

Trong lòng có tính toán, nàng không lại nghe người lớn nói gì, chỉ nhìn điểm tâm trên bàn, nuốt nước miếng, lại sợ bị Hứa Thế Cùng nhìn ra, lặng lẽ đi xuống lầu.

Phía dưới đã mở cửa, nhìn rộng thoáng không ít, đã có hai bàn khách, nói chuyện có chút lớn tiếng, còn đem chân gác lên trên ghế, Cốc Vũ thở dài, thầm nói nơi nào là tửu lâu, cứ như đại đương gia, trấn trên có môn quy như vậy, cũng thật sự khó được, thường ngày nhà mình ở bên ngoài ăn một chén bột gạo hoặc là một cái bánh đều phải cân nhắc, nào dám đi vào chỗ này.

Nghĩ đến ngày qua gian nan, Cốc Vũ không cam lòng, bước ra cửa muốn hít thở không khí, nào biết vừa dè dặt cẩn trọng bước ra ngưỡng cửa, trên vai đã bị quét một cái, có chút đau đớn còn mang theo tiếng gió, gò má cũng có chút nóng, Cốc Vũ sợ tới mức: "Ai nha ——" kêu to lên.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Ninh Gia Tiểu Thiếu Gia

Cốc Vũ không phải là người mềm yếu, không lý do bị quét như vậy, thấy gò má có chút rát, tiếp liền nóng bỏng, bùm mặt kêu to lên, kêu lên xong quay đầu thấy tên đầu sỏ.

Chỉ thấy một con dê vô tội kêu, trên người con dê còn kéo theo một chiếc xe ngựa, xe ngựa cực kỳ khéo léo xinh xắn, bằng không con dê này kéo không nhúc nhích nổi, xe ngựa không giống như xe bằng gỗ thường ngày nhìn thấy, bằng trúc đan, không sơn phết, chỉ là màu sắc tự nhiên, thoát nhìn thật tân kỳ, càng khó là gậy trúc còn đan ra đồ án, nếu không thấy tên đầy tớ cầm trong tay một cây roi, nói không chừng Cốc Vũ đi tới sờ đồ án.

Tiểu hài tử trên người mặc không tầm thường, chất liệu quý hiếm người mặc, nhìn sạch sẽ, thấy Cốc Vũ bùm mặt kêu, trong ánh mắt xẹt qua một tia không đành lòng, lại thấy chung quanh có người vây quanh, hắc cười lạnh một tiếng, "Kêu la cái gì, ta đánh dê, dê cũng không kêu, tiểu cô nương chính là yếu ớt"

Cốc Vũ nổi giận, cái gì gọi là cố tình gây sự, cái gì kêu trời giáng tai họa bất ngờ, cái gì kêu ý thể hiếp người, người có xe ngựa rất giỏi a, Cốc Vũ lửa giận bốc lên, thật có lỗi bốn cô nương với người tốt sẽ không so đo, thế nhưng với người không phân rõ phải trái, nàng cần môi, mắt lộ hung quang, "Người mới là dê, người có tật sao, người nói người không như dê không yếu ớt để cho ta đánh hai roi thử xem "

Một người đàn ông trung niên chạy tới, vừa kêu tiểu thiếu gia vừa chào Cốc Vũ, Cốc Vũ vẫn trừng mắt tiểu thiếu gia kia không hé răng, không khí ngưng đọng, hai tiểu hài tử nổi giận, đàn ông trung niên kia chưng ra khuôn mặt tươi cười, tiểu nhị trong tiệm cũng gọi Lí Đặc Tuyên tới, Hứa Thế cùng cũng đi theo xuống dưới.

Lí Đặc Tuyên còn tưởng rằng Cốc Vũ lỗi, "Cốc Vũ, thế nào chạy loạn, bị đụng vào chỗ nào, đến, cha nhìn một cái."

Cốc Vũ vừa thấy Lí Đặc Tuyên, có chút ủy khuất, nói, "Cha, không sao, không biết người nào không mắt đem ta trở thành dê đâu?"

"Người ——" kia tiểu thiếu gia chán nản, cũng có chút căm tức, thấy Lí Đặc Tuyên, vội kêu lên: "Lí sư phụ là ta a, là ta a, người đáp ứng ta nói làm cho ta rồi gỗ, sao lâu như vậy người không đến nhà của ta." Nói xong liền đi qua nắm tay áo Lí Đặc Tuyên không chịu đi.

Tình huống gì? Cốc Vũ giật mình nhìn Lí Đặc Tuyên, hy vọng Lí Đặc Tuyên bỏ tiểu tử kia qua một bên.

Nào ngờ Lí Đặc Tuyên ngốc ngốc cười, "Ninh thiếu gia, sao người lại ở đây?"

Ninh thiếu gia rất chững chạc cười, liếc mắt nhìn Cốc Vũ, thị uy, "Lí sư phụ, ta gọi Ninh Bác, không gọi là thiếu gia, ta đến ăn cá, ta mời người ăn cá, còn có nàng."

Cốc Vũ thấy hân như vậy có chút không vui, đem tay hân kéo ra, không để hân nắm lấy ống tay áo của Lí Đặc Tuyên, "Quản người Ninh ba hay Ninh Bác, không được kéo cha ta, hừ"

Hứa Thế Cùng thấy vậy đi lại hoà giải, khách khí thỉnh Ninh Bác đi vào, nói là rất nhanh có thể ăn, Lí Đặc Tuyên sợ ảnh hưởng sinh ý của lầu,

vội nói với Hứa Thế Cùng, "Như lời chúng ta đã định, ta không phiền người nữa."

Nói xong Lí Đặc Tuyền kéo Cốc Vũ đi, Hứa Thế Cùng ngăn đón cũng ngăn không được, đành thôi, kêu tiểu nhị cầm đồ chuẩn bị sẵn cho bọn hăn mang về, Cốc Vũ khom lưng đá mặt đất, khí còn không có tiêu, quay đầu thấy Ninh Bác còn chưa vào cửa, ngơ ngác nhìn bọn họ, thấy Cốc Vũ quay đầu, hung tợn huy huy nắm tay. Cốc Vũ tức quay lưng đi.

"Cha, sao người có thể nhận thức người như thế a, thật là bá đạo, kẻ có tiền thật sự là không dễ chọc, ỷ vào nhà mình có hai đồng tiền dơ bẩn." Đi ra không xa, Cốc Vũ oán trách Lí Đặc Tuyền vừa rồi không giúp đỡ mình.

Lí Đặc Tuyền cười nói, "Kia xe dê do ta đánh a, có thể không quen thuộc sao? Vì còn kiếm một lượng bạc đâu, Cốc Vũ người không cần tức giận, roi kia đánh không đau, vì Ninh Bác muốn dùng, hăn còn nhỏ người đừng cùng hăn so đo. Bình thường hăn cũng là người hiểu biết, không giống thiếu gia khác sinh sự lung tung như vậy. Chỉ là không biết sao hôm nay lại như thế."

Cốc Vũ nghe Lí Đặc Tuyền nói Ninh Bác là tiểu hài tử không cùng hăn so đo, buồn cười, mình không là tiểu hài tử sao, bất quá Cốc Vũ không nghĩ vì chuyện này cùng Lí Đặc Tuyền giận dỗi, liền dỗi đề tài, "Cha, lều xe bằng trúc kia đẹp quá, mặt trên còn có đồ án nữa."

Vừa nói tới tay nghề, Lí Đặc Tuyền thật hưng trí, "Là Triệu bá bá người, hăn rất khéo tay, nói đến cũng thật là có duyên phận, cái rối nhỏ người đang dùng bây giờ cũng do hăn đan, chúng ta quen nhau ở Ninh gia, lần trước ta với Nhị bá phụ người đi Thạch Vĩ thôn, muốn nhìn nhà của người tiểu cô cô người sẽ giả qua một chút, ai ngờ Triệu gia kia chính là công công của cô cô người, không phải là trùng hợp sao, nhà bọn họ hiện tại có của cải, cô cô người giả đi qua cũng không sai."

Thì ra còn có chuyện này, Cốc Vũ cười nghĩ thế giới thật sự quá nhỏ, Lí Đặc Tuyền thật vất vả quen biết một người bạn, ngờ đâu lại là thân thích, nghĩ tiểu cô cô gả đi cho người quen biết, trong lòng nàng nhẹ nhàng không ít.

Đường về, không có gì để suy nghĩ, Cốc Vũ cảm thấy hôm nay thật nóng, lúc ngang qua một cái hồ sen, hái một lá sen che đầu tiếp tục đi, lại thấy mồ hôi Lí Đặc Tuyền từng giọt rơi xuống, đường không xa, nhưng đi dưới cái nắng gay gắt thật sự là dày vò.

Rốt cục tìm được một thân cây nghỉ tạm một chút, Lí Đặc Tuyền tìm kiếm gì đó, nhưng không thấy, trong lòng Cốc Vũ biết hẳn muốn tìm nước, nên nói: "Cha, người chờ."

Nói xong bước đi vài chục bước, nơi này có một con rạch, Cốc Vũ không chỉ tới một lần, mấy tảng đá đặt ở kia người lớn không thể đứng lên, kỳ thực cũng cỡ một cái tô lớn, nước trong veo, Cốc Vũ uống một hơi, đem lá sen gọt rửa, vòng thành một cái ly nhỏ, đựng nước cho Lí Đặc Tuyền, "Cha, uống nước ngọt lắm."

Lí Đặc Tuyền đang dùng ống tay áo lau mồ hôi, đang định chờ Cốc Vũ trở về kêu nàng coi đồ rồi mình đi uống nước, nào ngờ Cốc Vũ dùng lá sen mang về một bao nước.

Cốc Vũ cười hề hề nói, "Cha, há mồm!"

Lí Đặc Tuyền hé miệng ra, Cốc Vũ đem nước chảy dọc theo lá sen vào trong miệng hẳn, chung quanh cũng có người ghé ngang nghỉ chân, "Tiểu cô nương này vừa cơ trí lại hiếu thuận."

Cốc Vũ thoải mái nghe lời khích lệ, nói: "Đại bá, nước này cha ta không có kẻ vô miệng uống, thừa lại ngài cũng uống một ngụm đi."

Hán tử tiếp nhận lá sen, uống xong, đem lá sen trả lại cho Cốc Vũ, khen vài câu.

Lí Đắc Tuyền thấy khuê nữ của mình được người khen cũng thật là vui vẻ, lúc đứng dậy bước chân trầm ổn nhanh hơn.

Cốc Vũ theo không kịp, đành chạy chậm theo sau, nhưng không nói gì.

Tối nhà, Hứa Tần thị vội đỡ lấy đồ, Tiểu Mãn múc nước cho bọn hân rửa mặt.

Thấy mặt Cốc Vũ đỏ bừng, hứa Tần thị có chút đau lòng, "Đi đường sao mà thành như vậy, mặt đều đỏ"

Cốc Vũ hãy còn cười, "Mồ mỗ, cửa hàng cậu thật lớn, lầu trên lầu dưới, thật nhiều người tới ăn cơm, sinh ý nhất định tốt lắm, về sau người sẽ chờ hưởng phúc là được."

Cốc Vũ mỗi ngày đối biện pháp đồ lão nhân, kỳ thực cũng cảm thấy lão nhân dễ dãi ngọt, đơn giản mình biết chuyện một chút, nói những lời bọn họ thích nghe là được.

Hứa Tần thị nghe xong lời này, cười như một đóa hoa. Cái này cũng chưa tính, Cốc Vũ lại nói, "Người hưởng phúc của Nhị bá mẫu, chờ Tiểu Hàn trưởng thành hiếu kính ngài, ngài cần phải sống lâu trăm tuổi, không cần tiện nghi Tiểu Hàn tiểu tử kia"

Buổi nói chuyện nói làm cả nhà đều cười ha hả, Linh Nga vừa thêu vừa trêu ghẹo nói, "Cốc Vũ người còn biết kêu Tiểu Hàn là tiểu tử a, người có thể thấy được sao, người còn biết chuyện gì nữa?"

Cốc Vũ thấy Linh Nga đã chuyển biến không ít, lại nghĩ đến việc hôn nhân của nàng, càng vui vẻ, "Ta đương nhiên biết, ta không chỉ có biết cái này, ta còn biết tiểu dưỡng cùng cha tiểu dưỡng đều là người có tay nghề,

đan đồ thật đẹp, tiểu cô cô, lần trước đưa rổ cho người, người có biết là do tiểu dưỡng đan? Cũng không cần cất giấu đâu, dù sao gả đi qua còn sợ không có cái này cái nọ sao?"

Linh Nga bị Cốc Vũ chọc ghẹo sắc mặt đỏ bừng, "Người tiểu hài tử cái gì cũng không hiểu." Tuy nói như thế, nhưng cười đến ngọt ngào.

Hứa Tần thị sắp xếp đồ Lí Đặc Tuyên mang về xong, cầm một bao điểm tâm nhỏ chia cho mọi người ăn, lúc này quay qua Cốc Vũ, đưa cho nàng một cái bánh, "Người còn nhỏ, nhưng cái gì cũng biết "

Miệng Cốc Vũ còn đầy đồ ăn, vừa muốn nói chuyện, mọi người không hiểu nàng đang nói cái gì, chỉ là xem như vậy có chút buồn cười.

Đang cười Trần Giang Sinh chạy vào, không nhìn đến người trong phòng, ngay cả Lí Đặc Tuyên gọi hắc hắc cũng không nghe thấy, vẻ mặt sốt ruột, "Nhị thúc công, Nhị thúc công "

Lí Đặc Tuyên vội nói: "Giang sinh, Nhị thúc đi công việc, xong việc mới trở về, có chuyện gì vậy? Trong nhà người sao? Ta với người đi qua xem."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Giang Sinh đỏ bừng, xem ra là vừa mới chạy gấp, ở kia thở, không nói nên lời.

Cốc Vũ vừa vuốt lưng hắc, vừa mắng hắc, "Chuyện gì mà gấp như vậy, cũng không phải là vội vàng đi đầu thai"

Tiểu Mẫn lắc đầu, "Người khéo miệng không nên nói người như vậy."

Trần Giang Sinh chống hai tay trên đầu gối, tay nhỏ của Cốc Vũ vỗ bả vai thật thoải mái, hắc đợi một chút mới nói, "Một đám tiểu tử trộm quả đào của thôn trang, bị người bắt được, nhà các người Lập Xuân, Lập Hạ đều bị, cha ta bảo đến kêu Nhị thúc công đi định đoạt "

Nói xong Trần Giang Sinh chuẩn bị đi, "Ta còn phải đi gọi người, đi trước."

Cốc Vũ nghe nói Lập Xuân, Lập Hạ trộm quả đào, còn bị bắt , xem ra có chút nghiêm trọng, cảm thấy mất mặt lại nhớ tới ngày đó bọn họ muốn trộm quả đào nhà Nhị thúc công, hướng theo bóng lưng Trần Giang Sinh kêu to, "Mới không phải là nhà chúng ta"

Lí Đặc Tuyên ngồi không yên, "Ta cũng ra xem."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Có Người Trộm Quả Đào

Nghe như vậy, Cốc Vũ muốn đi theo, thoát nhìn tựa hồ đã náo loạn, không phải chỉ là vài cái quả đào sao, Đào trang nhiều cây đào như vậy, đĩa nhỏ hái vài quả đào cũng không ảnh hưởng gì.

Thấy Cốc Vũ muốn đi, Lí Đặc Tuyền không cho, "Bên ngoài rất loạn, người lại nhiều, vả lại cũng không phải chuyện tốt gì, ở nhà đi."

Hứa Tần thị thấy Cốc Vũ dùng ánh mắt cầu xin giúp đỡ nhìn nàng, cười hề hề ôm lấy Cốc Vũ, "Tuyền người đi đi, ta mang theo Cốc Vũ đi, dù sao cũng thêm kiến thức, hai tiểu tử kia cũng là người nhà, đi xem cũng nên."

Lí Đặc Tuyền nghĩ người bên ngoài nói lời khó nghe, kêu các nàng không cần đi ra ngoài, nhưng hắn không biết thuyết phục các nàng ra sao, đành dậm chân, chạy ra bên ngoài.

Hứa Tần thị thấy Lí Đặc Tuyền đi rồi, không ngừng được miệng, "Ngày đó đến trong viện trộm quả đào, ta đã nghĩ hai tiểu tử kia thật sự là lớn mật, người còn ở trong phòng, định đi qua nói với bọn hắn, nào ngờ còn chưa mở miệng đã xảy ra chuyện" vừa nói vừa cùng Cốc Vũ ra sân.

Cốc Vũ kéo bàn tay thô ráp của Hứa Tần thị, trong lòng đang lo lắng, rừng đào lớn như vậy, vạn nhất đi nhầm chỗ phải làm sao bây giờ, lúc đi ra ngõ quả thật trợn mắt há hốc mồm.

Trên đường thôn, một tốp đi tới, già trẻ lớn bé đều có, phụ nhân ôm tiểu hài tử, những tên đầy tớ càng hăng hái hơn, còn có phụ nhân đang cầm khăn lau trong tay, tay kia dắt một đứa nhỏ tám chín tuổi, "Ta đã nói đồ của

thôn trang ngàn vạn lần không thể lấy, thật sự là còn có người như vậy, người cũng đi nghe một chút để học hỏi." Càng khoa trương hơn là, một lão nhân râu tóc bạc trắng, đi không vững, run run rẩy rẩy nhờ người khác nâng đỡ, tai nghe không rõ, nói chuyện chậm chạp, một câu phải nói thật lâu mới xong, hán tử đỡ hẳn rất cung kính. Đây đó cũng có hán tử vai khiêng cuốc, hướng rừng Đào đi đến.

Từ lúc Cốc Vũ trở lại thôn trang, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua nhiều người như vậy, căn bản là không cần nhìn đường, theo dòng người đi tới chỗ xảy ra chuyện không may, theo sắc mặt mọi người Cốc Vũ đoán trước vài tiểu tử kia tình cảnh không quá tốt.

Hứa Tần thị không thấy kỳ quái, "Xem ra đường gia mỗi hộ đều đến, như vậy mới công đạo."

Cốc Vũ căn bản không biết nàng nói công đạo gì, cũng không có tâm tư hỏi, đi vào rừng.

Tuy những người này đi gấp, nhưng khi đi vào cánh rừng trữu quả đều dè dặt cẩn trọng, sợ chạm vào rớt trái cây.

Một đám người vây quanh, ở giữa là người bị bắt Lập Xuân, Lập Hạ cùng 2 tên tiểu tử khác, người người thần sắc kích động, Lập Hạ đã đầy nước mắt, mà cây đào bên người bọn họ bên cạnh bờ sông, trên cây quả đào rất ít, quả nằm rải rác trên đất, cũng không biết bọn họ hái thế nào, còn có cành bị bẻ gãy ném xuống đất, một mảnh hỗn độn, ở đây vật tư thiếu thốn, đập hư như vậy thật sự là không thể nào nói nổi, khó trách có động tĩnh lớn như thế.

Trần Vĩnh Ngọc làm lí trưởng, lúc này mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm này bốn tiểu tử gây chuyện, rất nhiều nam nhân vây quanh, xem ra chính là các đường gia, chờ lão nhân râu tóc đều trắng đến, là có thể bắt đầu câu hỏi.

Một hán tử gầy gò nói chuyện, "Hôm nay đến phiên ta tuần tra rừng đào, buổi sáng ta ăn cháo xong liền đi dạo qua một vòng, cũng không có chuyện gì, trong nhà ta heo mẹ cũng sắp sinh, đã nghĩ ..."

Người chung quanh cười ồ lên, "Heo trong nhà người và tiểu tử này có quan hệ gì?"

"Cha của Thụ Nhi tính tình dong dài, nói không vào điểm chính."

Không khí có chút quái dị, Lập Hạ cũng nở nụ cười, bị Lập Xuân trừng mắt, liền bưng kín miệng.

Cha của Thụ Nhi trước mặt mọi người đánh mất mặt mũi, không cam lòng, đỏ mặt rống lên một câu, "Thế nào, ta không là từ đầu bắt đầu nói sao?"

Trần Vĩnh Ngọc đạo: "Để cha Thụ Nhi nói, các người đều đừng nói chuyện."

Thanh âm của hắn không lớn, lại rất có lực uy hiếp, mọi người yên tĩnh, bắt đầu nghe cha Thụ Nhi nói.

Cha Thụ Nhi như quên mình đang nói gì, đành phải lặp lại từ đầu nói, "Đến phiên ta xem, ta trở về nhìn heo mẹ, nhưng không có sinh..." Có Trần Vĩnh Ngọc ở đó, tuy mọi người cảm thấy buồn cười, lại không dám nói cái gì, đều cười trộm để hắn nói tiếp, "Heo còn không có sinh, ta nghĩ trời nóng như vậy cũng không cần nhiều cỏ như vậy, nhưng là ấp này cần, xem ra không đủ, nên muốn đi ôm chút cỏ, nào biết cỏ nhà của ta năm trước không biết bị nhà ai quấy rồi đốt sạch, nên định đi mượn, lại không xong nên lúc đi qua cánh rừng này, thấy buồn phát ngán, vốn cũng thật không ngờ..."

Nói đến chỗ mấu chốt, cha Thụ Nhi bắt đầu ho khan dữ dội, đến mức mặt đỏ bừng, muốn nói lại nói không nên lời, người đều sốt ruột. Cốc Vũ

đứng trong đám người buồn cười, cha Thụ Nhi thật sự có bản sự, có năng lực kể lể như vậy.

Cha Thụ Nhi rút cục phun ra một cục đàm, khí thuận nói tiếp, "Ta nghe thấy tiếng động, còn tưởng rằng có người nào lại đây chơi âm tử, nên không để ý, nào ngờ vừa muốn đi qua, một cái quả đào liền nện vào ót của ta, quả đào này đều không có chín, sao lại để phá hư như vậy, ông Trời thấy được sẽ đánh chết, ta quỳnh lên, chạy nhanh lại, là bọn họ bốn người đều tránh ở trên cây, hái quả đào chơi chơi lẫn nhau, thật là nghiệp chướng. Mấy tiểu tử này gặp ta đến còn muốn chạy đâu, may mắn Nhị bá của Trụ Tử đi qua nơi này, còn có cha Hỉ Nhi, bọn họ có thể mới thành thật đi theo không dám làm gì, ta mới kêu cha Hỉ Nhi đi gọi lí chính."

Cha Thụ Nhi nói xong, Trần Vĩnh Ngọc hỏi Lập Xuân, Lập Hạ vài người, bọn họ đều có chút hoảng hốt, nhưng cũng đều gật đầu thừa nhận là như thế.

Chính vào lúc này, từ bên ngoài truyền đến một tiếng tiếng khóc chói tai, "Con của ta a"

Người ở đây ào ào quay đầu, thấy một người đen đúa tròn trịa như quả địa cầu đen tiến vào, nhận ra đó là Trương thị, nói cho nàng vào, Trương thị đi vào còn có chút không rõ ràng tình huống, "Ôi uy, là ai oan uổng con của ta trộm này nọ a, thật là không có lương tâm."

Cha Thụ Nhi căm tức, "Ta tận mắt thấy chẳng lẽ còn oan uổng vài tiểu tử này, người nhìn đi, người nhìn đi còn không phải bị bọn họ ném"

Trương thị vỗ đùi, "Ai u uy, người xem người cả đám người lớn lại nói chuyện như vậy, khi dễ đương gia chúng ta không có mặt nơi này."

Một phụ nhân to thô đen, nói với một người đàn ông gầy teo như vậy, cha Thụ Nhi chỉ 2 câu liền bại trận. Cha Hỉ Nhi cùng Nhị bá của Trụ Tử ở một bên cũng mắng Trương thị không rõ trắng đen.

Lí Đặc Tuyền thấy người chung quanh bắt đầu lộ ra sắc mặt chế nhạo, kêu lên: "Đại tẩu, kêu cả nhà đến đây gấp, để xem coi giải quyết thế nào, nào có như người làm âm ỉ như vậy."

Trương thị không đem Lí Đặc Tuyền để vào mắt, "Ai u uy, ta chỉ biết người nhìn không được chúng ta tốt"

Còn chưa nói xong, phía sau liền truyền đến một tiếng quát bảo ngưng lại, "Câm miệng cho ta." Một lão nhân gầy ốm xen vào đám người, là Lí lão đầu.

Hắn tức giận đến râu tóc phát run, mình sinh hoạt tại Đào trang vài thập niên, cùng người hòa khí, đâu có nghĩ đến già thế này nhưng còn phải đứng ra giải quyết chuyện tệ đến bậc này, không mặt mũi là không mặt mũi, sự tình cần phải xử lý .

Ở phía sau hắn, Lí Hà thị cùng Lí Hải cũng đi theo, nhưng không thấy Lão Tứ cùng vợ Lão Tứ, Lí Hà thị thấy Trương thị như vậy có chút hận, ở nhà đùa giỡn còn chưa tính, còn huyền não lớn chuyện, mặt mũi Lí gia đều bị nàng làm cho mất hết, vì thế nói: "Các vị hương thân cũng đều ở đây, là chúng ta không dạy dỗ tốt tôn tử, muốn phạt thế nào chúng ta đều chịu, về sau tất nhiên sẽ nghiêm khắc dạy dỗ bọn hắn..."

Lão Lí đầu không để Lí Hà thị dứt lời, mặt đỏ lên giận dữ quát một tiếng, "Thật là dạy dỗ tôn tử tốt!"

Lí Hà thị xấu hổ, Lập Xuân, Lập Hạ, Lập Thu, ngày thường trong nhà chỉ có ba đứa nhỏ, hơn nữa nhà lão Nhị còn không có con, lão Tam bên kia mặc dù có nhưng cũng là quanh năm suốt tháng không trở lại một lần, nên đều nuôi chịu, không ngờ thế nhưng chọc ra tai họa, chỉ là nàng không ngờ lão nhân ở trước mặt nhiều người như vậy không cho nàng đường sống, nhất thời cũng có chút hận.

Trần Vĩnh Ngọc nói, "Lí đại gia ngài đừng âm ỉ, đứa nhỏ lấy một hai quả ăn cũng không tính gì, mọi người đều biết đến chúng ta trông coi rừng đào, chính là quy củ đời đời bao nhiêu năm truyền xuống. Rừng đào này kết trái, một nửa chia cho các nhà, một nửa bán, nếu nhà ai có việc thì trích ra trợ cấp. Tuy có người tuần tra rừng đào, cũng chưa từng xảy ra sự tình gì, chỉ là lần này các người cũng thấy được, trên đất phần lớn quả đào còn xanh, đập hư như vậy không phải là chuyện nông dân chúng ta nên làm, lại nói nếu không mời mọi người đến, chỉ sợ chuyện như vậy sẽ tiếp tục xảy ra."

Ngữ khí tỏ vẻ như muốn giết gà dọa khỉ, Lí lão đầu trướng nét mặt già nua tìm cách hoà giải, không thể trầm mặc, còn phải xử lý chuyện này.

Sự tình ai cũng đều rõ ràng, mọi người thảo luận phải xử lý như thế nào, người ra kế sách, rồi lại thương nghị.

Đương gia các hộ phát huy công dụng, Cốc Vũ nghe thanh âm cãi nhau có chút cảm khái, trong thôn này họ Trần chiếm đa số, nếu như lời Hứa Tần thị nói như vậy tất cả đương gia đến mới công đạo, thì nếu một dòng họ nhỏ từ ngoài đến có sự tình, như vậy sự thảo luận cùng định đoạt có thể cam đoan công bằng sao, nhưng thôn trang cũng có quy củ, trong lòng yên tâm không ít, nhưng suy nghĩ sâu hơn một chút, vạn nhất là ích lợi xung đột thì sao, lý còn đứng được sao? Cốc Vũ có chút hồ đồ.

Mà đám người kia dĩ nhiên là loại người nào cũng có, "Nhiều quả đào bị đập hư thành như vậy, không phải nói trộm một phạt mười sao, như vậy 6 cây, ít nhất cũng có mấy trăm cân, phạt hẳn mấy ngàn cân."

"Ai u, muốn ta nói, vẫn là để nhà hản chia quả đào, cũng đỡ phải nhà chúng ta ra sức lao động."

"Người yên tâm để trộm chia này nọ sao?"

Ồn ào huyên náo, xem ra trong khoảng thời gian ngắn không thể kết luận được.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Trương Thị Không Đứng Dậy

Mọi người nghị luận ào ào, đưa ra mấy biện pháp trừng phạt.

Một ít người đòi phạt tiền, tùy theo lượng quả đào của 6 cây đào định giá, lại bàn tán một phen. Trần Vĩnh Ngọc trong lòng tính qua, cây đào có quả ít nhất có hai trăm cân, tính đại khái đền chính là bốn trăm cân, nếu một cân quả đào tính 5 văn đến 8 văn, không có 2 lượng bạc là không được, này sợ là có chút nhiều, liền cùng vài vị lão nhân thương nghị một chút, "Sợ là có chút nhiều lắm, nếu một hộ bỏ ra 2 lượng bạc, các người ai dám nói trong nhà mình có, chúng ta cũng chỉ là tính toán lập quy củ cho mọi nhà, cũng không có nói muốn chèn ép mọi người."

Nghe như vậy, người vừa rồi nói phạt bạc im lặng.

Mặt khác đa số đồng ý khấu trừ, bốn đứa trẻ gây chuyện, nếu quả đào trên cây tính bốn trăm cân, mà có bốn người, một người xem như một trăm cân, đợi lúc chia quả đào, trừ vào phần chia của 4 hộ, nếu khấu trừ không đủ, mới tính thành bạc giao cho thôn trang.

Đề nghị thứ hai được đại bộ phận tán thành, bởi vậy, người trong nhà không ăn được quả đào một năm, mặc dù phải bù thêm tiền, cũng không nhiều lắm, không khả năng có dư đào để ăn.

Đáng tiếc nhà Lí lão đầu có tới hai tôn tử gây chuyện, mà lúc chia quả đào là ấn theo hộ tính toán, công nhân phụ giúp, chờ bán quả đào xong sẽ trả một người mười văn tiền công một ngày, thừa lại tiền, dùng để bảo dưỡng cánh rừng, hoặc là lúc mỗi nhà mỗi hộ có việc hiếu hỉ sẽ trợ cấp. Nhiều năm như vậy, ai cũng không có cảm thấy không thích hợp, dù có nhà

không cần cưới nàng dâu, hộ nhà kia không cần chăm sóc người già người thân trước lúc lâm chung, đều thấy là bình thường. Lúc có đại sự, nếu được giúp, coi như là chuyện tốt. Bởi vậy, Đào trang lúc cưới hỏi, tang ma cũng không đến mức quá mức khó coi, người bên ngoài đến xem cũng nói tốt.

Lí lão đầu suy nghĩ, hai tôn tử phải đền hai trăm cân. Trong nhà bảo không cần bố sung tiền, hăn cũng nhận, những người thảo luận xong, nghĩ cũng là công đạo, "Được rồi, các người cũng biết sai lầm rồi, năm nay không cần ăn quả đào."

Lại có người nói như vậy là thiên vị, "Lí chính cùng Lí gia lão Tam thân thiết, việc này sẽ không nói. Bảo không cho ăn lần tới lại đến quấy rối, nhiều lắm chỉ là không được ăn đào, vạn nhất lần tới còn là có người đến đập hư, lại là không cho ăn vài quả đào, này sao được."

Hăn vừa nói xong, lại có người hưởng ứng.

Trương thị thấy sự việc vốn cũng đã dàn xếp ổn thoả, lại bị lôi ra, nổi giận mắng: "Ôi uy, người không có lương tâm, này còn gọi xử nhẹ sao, chúng ta cùng lão Tam sớm đã không lui tới, người nói như vậy..."

Lí lão đầu thấy Trương thị bắt đầu rồi rầm, chuyện trong nhà cũng nói ra, nổi giận, "Hải, mang vợ người về!"

Lí Hải liền đi lại kéo Trương thị, cuối cùng cũng không trở về, nhưng Trương thị không lại nói nữa, vẻ mặt giận dữ.

Trần Vĩnh Ngọc thấy có người phản đối, ra mặt: "Như vậy theo ý của các người, còn muốn kết quả như thế nào?"

Người nói chuyện cũng không biết nói gì, liền than thở: "Dù sao đi theo nhà này chịu khổ, đứa trẻ kia dường như cũng không biết là có việc!"

Chung quanh có người phụ họa, ý tứ chính là tỷ như Lí gia, Lập Hạ, Lập Xuân gây sự, còn không phải người một nhà thay bọn họ thu thập, bọn họ chưa được giáo huấn đến nơi đến chốn.

Nhưng có thể làm thế nào đây? Hai đứa mười một, mười hai tuổi, tóm lại không thể đem bọn họ đi trừng phạt.

Cốc Vũ đã nghĩ đến vấn đề này, ở hiện đại trẻ dưới tuổi vị thành niên phạm tội còn có người giám hộ đâu, ai kêu người nuôi mà không dạy, phải chịu thôi. Bất quá đã có người đưa ra vấn đề này, phải giải quyết. Cốc Vũ nghĩ đến một chủ ý, bất quá nàng không tiện nói ra, dù sao cũng là đường ca (anh họ) của mình phạm tội, nếu mình ra chủ ý, giống như mình vui sướng khi người gặp họa, đành phải để ở trong lòng.

Có người bắt đầu nói: "Hái quả đào cũng không phải là chuyện quá sức, không lâu nữa quả đào chín, để bốn đứa trẻ này đến hái vài ngày, bọn họ không phải là giới trèo cây sao, dĩ nhiên lúc đưa quả đào để cho bọn họ đi theo đưa, bồi lễ cho mỗi nhà mỗi hộ, cứ như vậy, đều quê nhà hương thân."

Không một ai có ý kiến.

"Tạo cơ hội cho bọn họ lúc hái quả đào và đưa quả đào ăn! Đồ trộm cắp tham ăn." Tiếng nói mượt mà này, là trên đường vừa rồi Cốc Vũ nhìn thấy, chính là vị phụ nhân kia tay cầm khăn lau, tay nắm đứa bé vụng lại, dẫn tới một trận cười vang, nhưng cũng có không ít người gật đầu.

Trương thị thấy mình không chiếm được lợi, nghĩ dù sao mình cũng chưa ra riêng, dù ra bao nhiêu bạc vẫn là cả nhà chịu, lại cảm thấy này nếu chỉ ra, mình được chia cũng sẽ ít đi, nên có chút đau lòng, liền ra chủ ý nghĩ hướng phụ nhân thân mật mượn, nhìn xem có thể trừ khấu hai trăm cân quả đào không, hỏi vài người, không ai đồng ý, "Mẹ của Lập Xuân, trẻ con không ăn nhiều, một năm mỗi nhà đều có đồ, sẽ không hạn chế đứa nhỏ." Trương thị lại hỏi Quỳnh thím, Quỳnh thím càng nói càng thêm rõ ràng

tuyệt tình, "Nhà các người Lập Xuân, Lập Hạ không hiểu chuyện gây sự, sao lại muốn liên lụy đến nhà chúng ta, lão Tam nhà các người cũng không có!"

Một câu nói nhưng nhắc nhở Trương thị, nàng cũng không cùng Lí Đắc Tuyền thương lượng, nói: "Cả nhà xem như vậy có được hay không, chúng ta hai đứa nhỏ phải đền hai trăm cân, chúng ta không ý kiến, chỉ là lão Tam chúng ta đã ra riêng, coi như là một hộ, hai hộ chúng ta sẽ không được chia đào, tính xem có thể khấu trừ được bao nhiêu."

Thật đúng là mặt dày! Cốc Vũ cũng không chờ Lí Đắc Tuyền nói chuyện, ỷ vào chính mình là tiểu hài tử, dùng giọng trẻ con trong trẻo hỏi: "Đại bá mẫu, vì sao các ca ca gây chuyện, quả đào nhà chúng ta bị cắt? Ta còn chưa ăn qua quả đào ở thôn trang đâu."

Nói như vậy, mọi người đều cảm thấy đúng, người vừa rồi bị Trương thị chống đối có chút vui sướng khi người gặp họa, "Chắc chắc, người muốn mặt cây muốn da, chưa thấy qua người như vậy, là ai vừa mới nói cùng Tuyền bên kia không có liên quan, còn giúp nhà người ta làm chủ !"

Trương thị thô cười hai tiếng, xem thường phản biện, "Chuyện nhà chúng ta, nơi nào đến phiên người ngoài xen mồm. Lão Tam, người nói đi? Đây chính là cháu của người!"

Mọi người đều khó chịu, cũng không nói gì thêm, bỗng chốc đều nhìn về phía Lí Đắc Tuyền, Lí Đắc Tuyền trầm mặc không nói.

Trong lòng hăn gợn sóng không ngừng, nghĩ mình một đường trở về nhà, lại bị ăn khỗ, Trương thị lúc trước xu lợi như thế nào, nhưng lại là cốt nhục chí thân, thấy mọi người nhìn hăn, Lí Đắc Tuyền có chút hoảng hốt.

Cốc Vũ có chút không thích ứng, người như vậy, dựa vào cái gì phải để ý bọn họ. Lại nói, nàng thậm chí có thể đoán được, dù nhà mình thực sự giúp

bọn hăn qua ải này, chỉ sợ cũng không có được lời hay gì, đã như vậy, tội gì đâu?

Nàng thấy Lí Đắc Tuyền không nói chuyện, trong lòng biết hăn khó xử, định giúp hăn nói chuyện, không đồng ý thỉnh cầu bên kia, cầu người cũng nên có bộ dáng cầu xin, nơi nào có thể như vậy .

Nào ngờ, Lí Đắc Tuyền lại sờ Cốc Vũ đầu, nhìn gầy yếu thân mình của Cốc Vũ, kiên định lắc đầu nói: "Không được!"

Trương thị lập tức liền giận, "Ôi uy, người bạch nhãn lang, nhà các người cái gì không do chúng ta chi ra..."

Chuyện này có rất nhiều người mặc kệ, có người bắt đầu kể lể bọn họ, "Các người ở một nửa nhà ngói vẫn là của Tuyền bỏ ra, thật không biết ai là bạch nhãn lang."

"Một người nói ra miệng, nhà Tuyền bên kia một mảnh ngói cũng không có, cái gì là của nhà người lấy ra."

"Ta thấy, cả nhà Tuyền ở riêng ngay chỗ đặt chân cũng không có, mẹ Cốc Vũ bụng lớn, mang theo một cái nổi lũng, coi như là người bỏ ra? Người ngoài nhìn đều thấy bất mãn."

"Đúng vậy, vừa mới nói chúng ta không làm chủ được, nhà đã phân, chuyện của gia đình mình còn không thể làm chủ."

Lí lão đầu nhìn thoáng qua Lí Đắc Tuyền, gật gật đầu, tựa hồ không có không vui, "Cho dù Tuyền đồng ý, ta cũng không thể nhận, ta cũng không sợ đã đánh mất mặt mũi già nua này, lúc Tuyền ở riêng, thật là cái gì cũng không có, nguyên còn tưởng hăn có tay nghề lại từ trong thành trở về, sao lại không có chút vốn liếng, kết quả thế nào, ta vụng trộm đi qua hai lần, thật không có mặt mũi đi vào, cũng do ta không xử lý sự việc công bằng, cứng chịu mấy đứa nhỏ bên này, mới biến thành như vậy."

Nói xong Lí lão đầu có chút ghen ngào, nhưng vẫn kiên định nói: "Ta cũng không thiên vị ai, già đi còn làm cho mình khó chịu, nhà bên đây chưa phân ra, tiền bồi thường đào sẽ do trong nhà ra, thu sau Linh Nga xuất giá xong là ở riêng, các người lo phần các người."

Lời này mang chút thê lương, Cốc Vũ lần đầu tiên đối với người bên kia có cảm giác đau lòng, ngẫm lại Lí lão đầu lúc trước nuôi bốn người con trai, tuyệt đối sẽ không nghĩ đến kết quả trở thành như vậy.

Không nhắc đến Linh Nga thì thôi, vừa nói đến Trương thị lại có chủ ý, "Ôi uy, lão Tam người không giúp đỡ chúng ta còn chưa tính..."

Lí Đắc Tuyên trong lòng đã không có sự rối rắm vừa rồi, đã căn rằng kiên quyết, kết quả đối lấy là đối đãi như vậy. Trong lòng hẳn còn có chút an ủi là, ít nhất không cần ủy khuất đứa nhỏ của mình, vì thế bị Trương thị chỉ trích như vậy, lập tức đáp trả đúng lý hợp tình, "Tất nhiên như vậy, lúc chúng ta ở riêng người có giúp đỡ chúng ta hay không, đừng nói đến chuyện đó, lúc chúng ta về nhà, ở tại phòng củi, chăn không có, lúc đó người có giúp chúng ta không, ở riêng chúng ta cái gì cũng không có, Cốc Vũ bọn họ... Bọn họ bị đói, thời điểm đó người có giúp chúng ta không, lúc chia ruộng thì sao, vậy thì bây giờ, người cảm thấy chúng ta nên giúp đỡ người sao?"

Trương thị á khẩu không trả lời được, người chung quanh chỉ trỏ, đến giờ phút này Trương thị như cũ không biết là mình có cái gì không đúng, chính là ngại mọi người, mới không nói gì.

Tuy không nói gì thêm, Trương thị lại tâm tư khác, "Lí chính, không phải nói cười gả, tang ma trừ bỏ cho bạc, cũng sẽ phân cho một hai trăm cân quả đào sao, có phải không phải phần của Linh Nga kia tính là nhà chúng ta?"

Trần Vĩnh Ngọc thật không vui khi Trương thị như thế, khó xử nhìn Lí lão đầu.

Lí lão đầu vung bàn tay to lên, "Linh Nga tuy rằng chưa gả đi, nhưng là không thể đánh chú ý lên nàng, hai bảo bối của người không làm việc tốt gì, sao lại thích cãi cọ như vậy! Còn lo lắng không đủ mặt để quăng sao?"

Trần Vĩnh Ngọc trong lòng có tính toán, nói: "Nếu Lí đại gia nói những lời này tại đây, chúng ta đã biết, trà lễ đều đưa qua, ngày cũng đã định rồi, chờ lúc hái quả đào, ta gọi Giang hoặc là Tuyền dẫn đường, tất nhiên là gọi người đưa bên kia hai khuông, người có ý kiến gì không?"

Câu cuối cùng là hỏi Trương thị, Trương thị lúc này mệt mỏi trách cứ Lí Hải là người không có tâm phúc, không ngờ nhiều năm như vậy đem người đàn ông của mình biến thành như vậy.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thâm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Ở Riêng, Thế Phải Ở Làm Sao

Bản convert không có chương 64. Mình làm chương 65 thấy vẫn tiếp nối với chương 63, nên không đến nỗi ám ức khi bị mất chương. Các bạn đọc truyện vui vẻ cuối tuần ...

Lí Đắc Tuyền đem lời nên nói, nói hết, cũng không muốn ở lại, nên đi về nhà. Hứa Tần thị mang theo Cốc Vũ tự nhiên cũng đi theo.

Hứa Tần thị biết tính tình Lí Đắc Tuyền, an ủi nói: "Tuyền, người không cần phải ngượng ngùng, người xem cha người cũng đã mở miệng, người không cần vì chuyện đó mà ưu phiền, hai tiểu tử bên kia đã làm sai chuyện nếu không trừng phạt, ngày sau sao có thể đương gia, người như vậy thủy chung cũng là vì tốt cho bọn họ."

Cốc Vũ cũng không chịu nổi, lời nói của Lí lão đầu vừa rồi làm nàng thấy chua xót, nàng nhớ lại lúc trước có người đưa tới gạo thô, An Cẩm Hiên còn tưởng rằng đưa cho Nhị thúc công, dựa vào lời nói lúc nãy của Lí lão đầu, không chừng là hấn đưa, hấn buông tay để Lí Hà thị đương gia, thật không ngờ lại làm tới như vậy, nói vậy bên kia sẽ không yên.

Lí Đắc Tuyền vừa rồi tuy không nói nhiều lắm, nhưng Cốc Vũ cũng cảm nhận được quyết tâm của hấn, cũng do Trương thị quá phận, mọi việc đều có điểm mấu chốt, trước kia cha không cùng nàng so đo, thế nhưng nàng được một tắc lại muốn tiến một thước, dù sao việc này cũng tốt, ở trước mặt mọi người cha vượt qua bước này, tin tưởng ngày sau cũng sẽ không giống như trước kia.

Suy nghĩ như thế, Cốc Vũ nói, "Cha, mỗi mỗi nói đúng, không phải chúng ta đem đồ trong nhà mình cho bọn hăn là chuyện tốt, bọn họ cứ dựa vào chúng ta, về sau nếu chúng ta bất lực, nhất định sẽ trách tội chúng ta, bọn họ còn tưởng rằng nhà chúng ta cất giấu bao nhiêu thứ tốt nữa, không bằng chúng ta lo cho mình trước, ngày sau có năng lực thì giúp đỡ bọn hăn, bằng không bên kia sẽ không biết tự lực cánh sinh, nhà chúng ta cũng sẽ suy sụp, cha ngài nghĩ như vậy có đúng hay không."

Lí Đắc Tuyên cười khở, "Cốc Vũ, nếu cha sớm nghĩ như vậy, sao lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Người yên tâm, cha ngày sau..."

Lí Đắc Tuyên trải qua việc này đã có suy nghĩ khác hơn, bên kia Lí lão đầu mang theo tôn tử gây chuyện trở nhà bắt bọn họ quỳ ở nhà chính, ai xin cũng không được.

Trương thị không chiếm được tiện nghi, thấy Lập Xuân, Lập Hạ quỳ trong phòng, trong lòng vừa vội vừa tức lại đau lòng, nhìn Lí Hải nói: "Cha cũng thật là, không phải chỉ hái vài quả đào sao, phạt cũng phạt qua, bây giờ cũng không có người ngoài, còn dọa đứa nhỏ làm gì?"

Lúc Lí Hải vào rừng không quen nhìn bộ dáng này của Trương thị, ở nhà hung dữ một chút cũng thôi, nào ngờ còn ra ngoài làm mất mặt hăn, nghĩ tới liền tức giận, "Còn không do người dạy dỗ, bằng không nơi nào sẽ đi trộm này nọ, rừng đào bao nhiêu năm nay không xảy ra chuyện như vậy, mặt mũi đều quăng xuống sông hết rồi, còn sợ bị ghét bỏ không đủ, nếu không làm cho bọn họ nhớ kỹ, về sau không biết gây ra chuyện lớn gì nữa, người còn dám nói thay cho bọn họ, muốn để ta nói, nên bỏ đối bọn họ hai ngày "

Trương thị trong lòng có khí, mắng Lí Hải một câu, "Sớm biết như vậy... tính toán nhiều như vậy làm gì, không bằng sớm một chút ở riêng"

Nói xong lời này Trương thị đã ra đến cửa, nào ngờ bị Trần thị nghe được, gấp gáp nói: "Đại tẩu, người cũng cảm thấy ở riêng tốt sao?"

Trương thị thấy bộ dáng của nàng, "Cũng không do ta định đoạt"

Trần thị không đi đến rừng đào vì muốn cùng Lí Đặc Hà thương lượng, bọn họ sau đó nghe nói Lập Xuân, Lập Hạ phải đền hai trăm cân quả đào, nếu không đủ phải bù tiền, nàng suy tính nếu bồi thường như vậy trong nhà căn bản là không có quả đào, không chỉ có không có, còn có khả năng bù tiền vào, không bằng nhân cơ hội này ở riêng, Hải một nhà, Giang một nhà, nàng cùng Lí Đặc Hà một nhà, đến lúc đó Lí Đặc Hà thị cùng Linh Nga tạm thời cũng là một nhà, như vậy quả đào sẽ chia cho bọn hắn, đến lúc đó cùng gom lại là đủ hai trăm cân, nhà sớm phân mình càng có lợi.

Trần thị nghĩ cặn kẽ, kéo Trương thị đến một góc, "Đại tẩu, muốn bàn với người sự kiện."

Trương thị vẻ mặt không kiên nhẫn, thầm nghĩ trước đó chạy đi đâu, bây giờ chạy tới khoe mã, "Chuyện gì, nói đi."

Trần thị vẫn tươi cười, "Đại tẩu, chúng ta bàn chuyện phân gia."

"Người nhu thuận, có phải người sợ cháu người gây chuyện liên lụy đến người?" Trương thị còn đang tức, nói chuyện hung hăng.

Trần thị cũng không có phát hỏa, tiếp tục mềm yếu cười, "Xem đại tẩu nói, người ngấm lại, chúng ta khẳng định không chia được nhiều quả đào như vậy, thừa dịp phân gia, một nhà biến thành bốn nhà, Nhị ca bên kia ta không dám nói, ta cùng đặc Hà thương lượng qua, phần của chúng ta cho Lập Xuân, Lập Hạ, còn có nương sẽ không bỏ mặc, như vậy không phải là đủ."

Trương thị sắc mặt hoà hoãn, nắm tay Trần thị, "Thật là làm khó cho người vì chúng ta suy nghĩ, ta thật sự là giận đến hồ đồ, người cũng đừng

trách ta nói chuyện thẳng."

Trần thị lắc đầu, "Chuyện phân gia phải nhờ đại tẩu theo cha mẹ nói, ta đi nói sẽ không thích hợp, cha mẹ còn tưởng rằng ta vừa vào cửa đã không an phận."

Trương thị vội vàng gật đầu, "Sẽ nói, dĩ nhiên để ta đi nói."

Trần thị cười đi vội vào phòng bếp, trong lòng thoải mái khoái trá, chủ ý này không có nửa phần sơ hở, một là vừa được ở riêng, hai là mình sẽ được chia không ít đồ đạc, thứ ba nữa là để Trương thị thiếu mình một phần ân tình, về sau sẽ không thua thiệt.

Nàng đem bụng tiểu nhân tính toán, đem chuyện phân gia giao cho Trương thị, mình ngồi chờ hưởng lợi, nào ngờ Trương thị vốn là người thô lỗ, lại không biết uyển chuyển, xông thẳng vào phòng Lí Hà thị, "Nương, có ý kiến hay, ở riêng đi "

Lí Hà thị đang ngồi ở mép giường hờn dỗi, nhà này do mình đương gia làm chủ, đã nhiều năm Lí lão đầu phải tay, mình tốn bao tâm trí, ngay cả một nửa nhà ngói cũng do mình dốc hết sức muốn xây, ngược lại rơi vào kết cục như thế, con lớn rời khỏi nương không nói, thế nhưng lão nhân gia ở trước mặt nhiều người như vậy không cho mình mặt mũi, càng nghĩ càng giận, thậm chí nói trong nhà này già trẻ lớn bé sẽ nhìn mình như thế nào.

Lí Hà thị đang khổ sở, chợt nghe Trương thị lỗ mãng liều lĩnh tiến vào, nói một câu, "Nương, ở riêng đi."

Lí Hà thị nổi giận, giương giọng mắng: "Tốt tốt, các người muốn ở riêng lo cho cuộc sống của các người, không cần quên ai nuôi lớn các người, ở riêng, ở riêng, chỉ có nửa năm các người nhẫn nại không xong, ước gì chúng ta ông bà già này chết có phải không?"

Trương thị thấy Lí Hà thị như thế, vốn là nghe lời Trần thị đến nói, không nghĩ đến gặp phản ứng như vậy, cũng không tiện nói, "Nương ngài phát giận cái gì, ta cùng người nói chuyện, vừa rồi ở bên ngoài..."

Vừa nói bên ngoài, lại chạm vào vết thương của Lí Hà thị, "Người còn có mặt mũi nói bên ngoài a, hai bảo bối của người bị người dạy thành cái dạng này người còn có mặt mũi nói."

Lập Xuân, Lập Hạ còn quỳ gối ở nhà chính, Trương thị xem bọn hắn, có chút chán nản, đánh vào hông bọn họ, "Đứng lên, mẫu thân người còn chưa có chết đâu quỳ cái gì mà quỳ, đứng lên, đều đứng lên, ta cũng không tin nhiều năm mệt chết mệt sống như vậy còn nuôi không nổi hai người các người, ngày thường ta mặc kệ thế nào, bây giờ còn lo gì nữa."

Lại nháo lên, Lí Hà thị ngồi dưới đất khóc gào, Trần thị đi lại khuyên, Lí Đắc Hà sốt ruột không biết làm thế nào mới tốt.

Lí lão đầu vừa mới kéo đứa con lớn nhất ở dưới thân cây tâm sự, mới nói một nửa liền nghe thấy trong nhà tranh cãi âm ỉ, đành phải trở về, vừa thấy trong nhà loạn thành một đoàn, Lí lão đầu tức giận đến râu tóc run lên.

Lí Hải đỡ Lí Hà thị, bị hất ra. Lí lão đầu ném tẩu hút thuốc, "Đều rống cái gì"

Đám người yên lặng, Lí lão đầu lại nói, "Hải, đem mẫu thân người nâng dậy, động tí liền khóc gào, còn có Lập Xuân, Lập Hạ các người, quỳ đi, có các người là có náo nhiệt "

Lập Xuân than thở một câu, "Nương kêu không cần quỳ." Nói xong thấy Trương thị trừng mắt, vẫn là thành thật quỳ xuống.

Lí lão đầu nói: "Lão Tứ, người nói đi, sao lại thế này?"

Lí Đắc Hà nói: "Ta cũng không biết, đại khái là nói cái gì ở riêng, cũng không biết sao lại nháo lên."

Trương thị nói: "Cha, người nói Lập Xuân, Lập Hạ gây chuyện, chúng ta trong lòng cũng không thoải mái, nhà này nói không chừng còn phải bù tiền, ta không sợ liên lụy các người sao? Một nhà chúng ta phân thành bốn hộ, kỳ thực vốn là muốn ở riêng, chỉ là sớm nửa năm, thừa dịp quả đào còn chưa chia, phân gia xong, không phải chúng ta có thể chia được 4 phần sao? Lúc bồi thường không chừng còn có dư, như vậy có cái gì không tốt, các người nói a."

Trương thị tự cho là đúng, nói chuyện đúng lý hợp tình, Lí Hà thị trẻ môi, "Được rồi được rồi, ta biết các người cũng có ý nghĩ của chính mình, ta già đi không còn dùng được, sao quản được các người."

Lí lão đầu đại khái cũng hiểu rõ, dĩ nhiên là mưu đồ ở riêng, trong lòng hẳn đã có chủ ý, lại hỏi Lí Hải, "Lão đại, người thấy thế nào?"

Lí Hải cho tới bây giờ không nghĩ qua vấn đề này, bị hỏi như vậy, hần nghĩ Lập Xuân, Lập Hạ gặp rắc rối như vậy, trong nhà chắc phải bù tiền, phân như vậy cũng tốt, "Cha, như vậy thì không liên lụy các người..."

Trần thị cũng xen mồm nói: "Cha, phân gia, phần quả đào chia cho chúng ta đều cho Lập Xuân, Lập Hạ."

Lí Hà thị lại nói: "Sự tình lớn như vậy, vẫn là Giang quyết định, sao có thể nói phân là phân."

Lí lão đầu khụ khụ hai tiếng, thấy Lí Đắc Hà không nói chuyện, hơn phân nửa là nghe vợ, có chút thê lương, nửa đời người mình đã đi qua, chưa từng gặp chuyện không biết, thế nhưng lại dạy dỗ ra con cháu như vậy.

Thấy Lí lão đầu không nói chuyện, mọi người đều cho rằng hắn chấp nhận chuyện này, Lí Hải đi gọi Tam thúc, Ngũ thúc, lại nghe Lí lão đầu buồn bã nói: "Mệt các người nghĩ ra."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Kiểm Tiền Là Chuyện Quan Trọng Nhất

Trộm quả đào phong ba đã có kết quả. Một là Lập Xuân, Lập Hạ nửa tháng không dám ra ngoài, hai là Lí lão đầu vì thế mà giáo huấn người trong nhà, "Một các người còn ghét bỏ nhà không đủ loạn, lúc bồi thường quả đào là một hộ, lúc chia quả đào biến thành bốn hộ, các người thật cho rằng thể diện trong nhà không trọng yếu, Lí lão đầu ta ở Đào trang nhiều năm như vậy, lúc hữu sự mọi người đều đến mời, vì sao? Còn không phải vì ta làm việc công đạo, không thẹn với lương tâm, các người chỉ thấy trước mắt được chia nhiều quả đào hơn một chút, về sau còn có nửa đời người, đã bị người trong thôn trang trạc cột sống, các người qua được sao?" Lí lão đầu nói xong, cuối cùng vẫn không có phân gia.

Ba là Lí Đặc Tuyền nghĩ thông suốt, mọi người đều có cuộc sống của chính mình.

Bốn là Trương thị ở thôn trang ồn ào, được biệt hiệu Ôi Uy đại nhân. Lúc người ta nói đến Trương thị sau lưng đều kêu là Ôi Uy, tiểu hài tử không hiểu chuyện, giáp mặt cũng kêu, biến thành Lập Xuân, Lập Hạ thật vất vả mặt dày ra ngoài, kết quả bị kêu như vậy, trở về vài ngày sau không dám xuất môn, lại cùng Trương thị hờn dỗi.

Lí Đặc Tuyền an tâm làm bàn, tửu lâu không có chỗ làm, Lí Đặc Tuyền liền làm ở nhà, vừa vặn còn có thể giúp trong nhà, coi như là nhất cử lưỡng tiện.

Lí Đặc Giang ở trấn trên giúp đỡ Hứa Thế Cùng mở rộng cửa hàng, sợ là phải qua một thời gian mới trở về nhà. Hứa thị cùng Hứa Tần thị ngày càng

ít ở nhà, liền ngay cả Linh Nga cũng ở bên sân nhà Cốc Vũ bên này.

Kinh Trập như cũ mỗi ngày đi đọc sách, lúc trở về là phụ nấu nước, gánh nước đổ đầy lu, đi ra vườn trồng rau, nếu thấy đất trồng rau ngay ngắn chỉnh tề thu thập thỏa đáng, không chuyện làm trở về vẽ mẫu thêu, dù sao hăn sẽ không ở không, vẽ mẫu thêu ít nhất còn có thể phụ giúp trong nhà, nhân tiện dạy Cốc Vũ nhận chữ.

Cốc Vũ gần đây nhận được mặt chữ thật mau, chỉ là người sao chữ như vậy, có chút gấp gáp nóng vội, Kinh Trập nhiều ngày kêu nàng không ngừng luyện tập viết chữ, hy vọng luyện tính tình của nàng. Nào ngờ nàng ngụy biện thật lưu loát, cái gì nữ hài tử nhận được chữ là được, không cần viết đẹp như vậy, cũng không phải là vẽ cái gì. Kinh Trập hết cách, nhìn nàng chớp mắt to làm nũng như vậy, Kinh Trập không đành lòng bắt nàng làm chuyện nàng không thích, tiếp tục nhận được chữ là được.

Cốc Vũ ngày ấy nghe Lí Đắc Tuyên nói như vậy, trở về ngồi trong sân nửa ngày. Sau đó hăn đi vào núi chặt cây để làm bàn, vì làm cho Hứa Thế Cùng dùng, cho nên hết sức tận tâm. Nàng muốn nghĩ biện pháp kiếm tiền, để Kinh Trập an tâm đến trường, mỗi ngày vẽ mẫu thêu, quá trình Hạ Xuyên trưởng thành không đến mức chịu khổ nhiều như vậy...

Lần này Lí Đắc Tuyên vào núi thấy có nhiều điều kỳ quái, mình chặt cây đều kéo về, đang muốn vào rừng chặt thêm một ít cây dự phòng, nào ngờ đến chỗ cũ ngược lại có nhiều hơn mấy cây, số lượng không nhiều lắm, thoát nhìn rất hợp ý, Lí Đắc Tuyên cũng không kéo về, nhưng trong lòng thắc mắc mãi. Chẳng lẽ là hoàn trả? Cây có dấu vết bị kéo đến, hăn cũng không để ý, cũng không có ý nghĩ không làm mà hưởng, chỉ là thắc mắc, mình tại chỗ quen thuộc kia, chém ngã mấy cây, lại đem cây hong khô về, về phần cây dư ra, hăn chuyển nó qua một bên, bước đi.

Cốc Vũ thật sự nghĩ không ra biện pháp gì có thể kiếm tiền nhanh, làm ruộng mình căn bản không làm giỏi, tay nghề của cha, mẹ, tỷ tỷ, ca ca đều

phát huy công dụng, cho dù như vậy, ngày cũng là miễn cưỡng không có trở ngại mà thôi, căn bản là không có đổi mới nhiều, ít nhất hiện tại liên ngay cả phòng ở đều là của người khác, ăn mặc cũng chỉ là miễn cưỡng mà thôi.

Nàng không cam lòng, nhìn qua trong nhà hai khối ruộng nước một khối pha, ruộng nước đã cấy mạ, nhưng ruộng pha cũng không có lợi gì, mọc ra gì đó thừa thớt, đất rất gầy, muốn cải tạo đất còn không biết phải mất bao nhiêu năm, Cốc Vũ ngẩng đầu nhìn trời, thở dài.

Thái dương chói mắt, về nhà càng không có cách nào nghỉ, quả đào cũng sắp chín, không khí tràn ngập hơi thở thơm ngọt. Trải qua chuyện của Lập Xuân lần trước, người khác không dám đi rừng đào quấy rối, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp hương thân, ai cũng dòm chừng người kia.

Dưới gốc cây, Cốc Vũ cầm một chuỗi lá cây, có chút mệt mỏi, hôm nay khí trời càng nóng, Cốc Vũ nhìn bộ quần áo rách nát trên người, trong lòng có chút vội vàng xao động, mình sắp mười tuổi, Kinh Trập sắp mười ba, Tiểu Mãn mười hai, Kinh Trập ca ca chung quy không là anh ruột, Hạ Xuyên mới có mấy tháng, hẳn là hy vọng của cha mẹ, không thể để hẳn khổ mới tốt, nhưng bị mình liên lụy, trong nhà cũng chỉ có mình không biết kiếm tiền, Cốc Vũ phiền chán đứng lên, oán hận bản thân nói, "Cốc Vũ ơi Cốc Vũ, người cứ như vậy qua ngày sao, trong nhà ai cũng sùng người, người thế nào nhẫn tâm làm cho bọn họ khổ như vậy."

Chỉ là, Cốc Vũ rất bất đắc dĩ, kiếp trước mình sống trong một thế giới quá nhỏ, cả ngày ngâm mình ở phòng bệnh chơi mô hình, rồi nghe ba mẹ nói chuyện của bọn họ, làm sao có thể phát huy tài năng, Cốc Vũ ý nghĩ có chút loạn.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, nhìn lên bầu trời xanh thăm lẫm đãng mây trắng bay. Trên cao trời xanh mây trắng dưới đất là rừng đào, bốn phía là đồng ruộng xanh biếc, ở thôn trang cả trai lẫn gái đang làm việc, Cốc Vũ

thở dài, nếu không có áp lực cuộc sống, mỗi ngày đứng ở đây hưởng thụ cuộc sống bình yên, quả là một chuyện tốt, chỉ là thế gian luôn có nhiều "chỉ là" như vậy. Ngắm nhìn cảnh tượng xinh đẹp, không biết người ngắm phong cảnh có nghĩ đến mái nhà tranh lâu ngày, lúc mưa phải dồn ép đầy người vào góc nhà chưa bị dột; có nghĩ đến lúc họ xoay người làm việc, mồ hôi từng giọt từng giọt rơi vào đất. Nguyện vọng lớn nhất của bọn họ chính là bình an ăn no mặc ấm, thế thôi... Không chỉ có như thế, chờ thêm mười năm hay hai mươi năm nữa, con cháu đời đời của họ, vẫn như cũ có cuộc sống giống như bọn họ, lo ăn lo mặc, mồ hôi tiếp tục nhỏ xuống đất, sinh trai dưỡng gái, tuần hoàn không ngừng. Nếu cùng bọn họ nói muốn có một giấc mộng, muốn sống vì chính mình, bọn họ nhất định sẽ chê cười, cảm thấy đó là một chuyện xa xôi hoặc là truyền thuyết.

Bọn họ chỉ có thể có cuộc sống như vậy sao?

Suy nghĩ của Cốc Vũ bay thật xa, lúc ngẩng đầu phát hiện trên đường thôn một người đang đi tới, không giống như nông dân, người khác mặc kệ là xuống ruộng hay làm việc gì, xong việc về nhà đều vội vàng đi, như luôn có nhiều việc làm chưa xong chờ mình, mà người này thong thả chậm rì rì đi, khoan thai trên đường thôn đi tới, chờ đến gần Cốc Vũ mới nhìn rõ, là An Cẩm Hiên.

An Cẩm Hiên cũng thấy Cốc Vũ, nắm chặt đồ trên vai, sải bước đi tới, "Cốc Vũ, sao người tới nơi này, người xem, ta lần này tới mang cái gì?"

An Cẩm Hiên nói xong, lấy từ trên lưng xuống một con thỏ hoang hai con gà rừng, xong hắt lau tay, từ trong lòng lấy ra hai trái đại, cười hì hì đưa cho Cốc Vũ, "Cốc Vũ người xem, ta đã ăn qua, không có độc."

Mặt hắt bần hề hề, còn có những vết cắt nhỏ. Cốc Vũ nhìn tới hai trái đại, hồng hồng đen đen, có chút giống sơn tra, nàng giật mình, lấy căn một miếng, mắt trong veo, đưa một quả cho An Cẩm Hiên, "Cẩm Hiên ca, người cũng ăn"

An Cầm Hiên giật mình, lại lắc đầu, "Ta ăn no trong rừng rồi, người ăn đi."

Cốc Vũ thấy hắc trong nháy mắt luống cuống, lại thề thốt phủ nhận, vừa buồn cười cũng có chút cảm động, ép hắc, "Không, người không ăn, ta sẽ không ăn, một người ăn không vui vẻ gì."

Nghe vậy, An Cầm Hiên mới nhận lấy, hai người ăn vừa đi đến bờ sông dọn dẹp mấy con thú An Cầm Hiên mang về. An Cầm Hiên vừa ăn nhưng cũng không chậm trễ việc trong tay, Cốc Vũ buồn cười nhìn bộ dáng của hắc, giúp hắc cầm, thỉnh thoảng đưa hắc cắn một miếng, coi An Cầm Hiên lộ da thỏ hoang, bộ dáng nghiêm cẩn, gọn gàng.

Cốc Vũ thấy da không giống như mình thường thấy, liền hỏi, "Cầm Hiên ca, da cứ phơi như vậy là được?"

"Không phải, phải đưa đến lão thợ giày thuộc, như vậy mới để lâu được, xong đưa đến cửa hàng da đổi tiền."

Vừa nghe nói đổi tiền, tâm tư Cốc Vũ liền ngửa ngáy, nói một câu ngay chính bản thân cũng cảm thấy bất khả tư nghị, "Cầm Hiên ca, lần tới, người dẫn ta vào núi đi."

An Cầm Hiên còn tưởng rằng mình nghe không rõ, từ chối Cốc Vũ, còn dằn dò, "Cốc Vũ, vào núi cũng không phải là đùa, ngọn núi rất nguy hiểm, người không thấy ca ca người nói cha người mang hắc theo cha người cũng không chịu sao, về sau không có ý nghĩ như vậy."

Cốc Vũ lơ đãng, "Có chuyện gì chứ, ta nghĩ, ngọn núi có mộc nhĩ a nấm a, trái dại gì đó, nói không chừng vận khí tốt còn có thể gặp con mồi..." Cốc Vũ thầm tưởng tượng, nàng thậm chí còn nghĩ không chừng mình có thể tìm được trái dại đem về chế biến, lại đặt cạm bẫy, Cốc Vũ mơ tưởng, phẳng phất trước mắt như thấy con mồi sập bẫy, sau đó đem con mồi đổi thành tiền, tiền dùng để xây phòng ở...

An Cầm Hiên vội ngăn nàng, "Nào có chuyện tốt như vậy, ta nói cho người biết a, vừa rồi lúc đi vào ta suýt chút gặp lợn rừng, may mắn chỉ là con lợn rừng nhỏ, bị ta tránh thoát đi mới không gặp chuyện không may."

Cốc Vũ cả kinh, đi chung quanh kiểm tra An Cầm Hiên, "Cầm Hiên ca, ta nhìn xem, người bị thương không" An Cầm Hiên đã có tiền lệ, trước kia hễ bị thương không nói với người khác, nếu không có một lần bị Cốc Vũ ép buộc hễ còn định một mình chịu đựng, may mắn Cốc Vũ tìm được thảo dược cho hễ đắp vết thương, lần này nghe nói gặp lợn rừng, Cốc Vũ nóng vội, cánh tay, ống quần, sau thắt lưng đều không buông tha, đến khi xác nhận An Cầm Hiên không có việc gì mới thở phào nhẹ nhõm, "Cầm Hiên ca, vào núi dĩ nhiên quan trọng, vẫn phải chú ý an toàn."

An Cầm Hiên thấy bộ dáng sốt ruột của nàng có chút buồn cười, trong lòng lại cuộn sóng, cười lắc đầu.

Hai người trở về. An Cầm Hiên không giống như vừa rồi, tựa hồ như không có thói quen thân thiện với Hứa Tần thị, đem thịt thỏ cùng gà rừng giao cho nàng xong, về phòng mình.

Hứa Tần thị lắc đầu, "Đứa nhỏ tốt thì tốt, nhưng tính tình có chút kỳ quái."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Phương Pháp Hái Quả Đào

Từ khi ý tưởng vào núi của Cốc Vũ ngày đó bị An Cẩm Hiên từ chối, nàng ngoài mặt không nói gì, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định.

Lúc Lí Đắc Tuyền vào rừng, Cốc Vũ hận không thể đi theo, vẫn là không dám, đành phải nói bóng nói gió một hồi, đến khi Lí Đắc Tuyền bắt đầu nghi ngờ nàng mới im miệng.

Cốc Vũ thấy Lí Đắc Tuyền làm vài thứ kia thật vất vả, mồ hôi giọt giọt ẩm chân đầu gối, nàng hái được vài quả đào trong sân Nhị thúc công, rửa sạch sẽ cho Lí Đắc Tuyền ăn, nhưng lại luyến tiếc hái nhiều, nghĩ không lâu nữa là có thể chia đào, đào trên cây có thể để dành từ từ ăn.

Chính vào lúc này, Trần Giang Sinh thò đầu vào cửa thăm dò, Cốc Vũ thấy cũng không để ý hẳn. Trần Giang Sinh ngốc ngốc, ngày thường không có chuyện gì hay chạy qua bên này, nhà hắn không có cây đào, dù cha hắn là lí trưởng, cũng phải đợi đến thôn trang phân quả đào trong nhà mới có quả đào ăn.

Trần Giang Sinh thấy lâu như vậy Cốc Vũ không phát hiện ra hắn, có chút nhàm chán, sau tảng đá ho khan, Cốc Vũ làm như không có phát hiện hắn, để hắn một mình trốn, Trần Giang Sinh cũng là người ngốc, ghen một hơi chờ Cốc Vũ phát hiện.

Cốc Vũ thấy hắn có chút đáng thương, tuy rằng vẫn là buổi sáng, nhưng trời vẫn nóng, Cốc Vũ nở nụ cười, "Ngốc tử, quả đào đều ăn sạch, còn không mau đi vào."

Trần Giang Sinh nghe thế mới cười hề hề gãi đầu đi lại, "Ta còn tưởng rằng người không phát hiện ta đâu, Cốc Vũ ta nói với người, chờ đến lúc hái quả đào ta mang người đi chơi, nhiều người lắm."

Cốc Vũ thấy hăn lớn như vậy, trong nhà có chút của cải, cả ngày đi chơi, có chút khinh thường, "Hái quả đào có cái gì đẹp mắt, cũng không phải chưa từng thấy qua, thật sự là tiểu thí hài"

Trần Giang Sinh thấy Cốc Vũ không để ý, có chút rầu rĩ không vui, đột nhiên lại vỗ tay cười nói, "Người không biết, Cốc Vũ, năm nay nhưng không giống nhau, cha ta nói, đầu năm nay trấn trên có một hộ cái gì thân thích viên ngoại trong thành, trong nhà muốn đãi thọ yến sáu mươi, vừa khéo hăn muốn mua một ít quả đào, đã thương nghị qua, cha ta nói sẽ không cần vất vả giống trước kia, còn không biết có bán được ra ngoài hay không, thôn trang chúng ta chỉ để ý hái quả đào là được, thật tốt."

Cốc Vũ nghe hăn nhắc tới chuyện này, miệng không ngừng ăn, Trần Giang Sinh vẫn tiếp tục lải nhải, "Một ngày nhưng là mười văn tiền, đến lúc đó có thể gọi cha người đi hái quả đào, có thể kiếm tiền."

Theo tính nết của Cốc Vũ, đầu tiên là vui vẻ, tiếp theo là hứng thú, Lí Đắc Tuyên phải làm cái bàn, việc này không thể trì hoãn, sẽ không vì mười văn tiền kia đi làm một ngày, nhưng mình có thời gian, vì thế nói: "Giang nhi, người nói ta đi hái vài ngày có được không?"

Trần Giang Sinh lắc đầu, "Người có thể hái bao nhiêu, sao được chứ, chỉ cần người lớn, chúng ta chỉ có thể đi xem, bất quá đến lúc đó ăn vài cái sẽ không có người nói."

Nghe vậy Cốc Vũ không muốn nói, "Vậy người còn nói làm gì, dù sao nhà chúng ta không có ai đi kiếm tiền."

"Người thế nào suốt ngày đều muốn kiếm tiền vậy?" Trần Giang Sinh không rõ.

Cốc Vũ quyết miệng, bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Ta đã nói người là tiểu thí hài, chỉ biết đi chơi"

Trần Giang Sinh vẻ mặt bị thương, "Ta còn lớn hơn người một chút đâu."

Cốc Vũ thấy hần như vậy lvừa bực mình vừa buồn cười, đành phải cười một tiếng, "Được rồi được rồi, người ăn quả đào đi."

"Ai"

Chờ đến buổi tối, Giang thị đi lại kêu Trần Giang Sinh về nhà ăn cơm, nói: "Tuyền, có thể chậm rãi đi thôn trang hái quả đào, năm nay có nhà giàu trong thành muốn quả đào của chúng ta, đến lúc đó sẽ có xe ngựa đưa đi trấn trên, chính là chờ không được lâu lắm, khoảng dăm ba ngày, mỗi ngày chờ một ít đi, thứ này cũng không trì hoãn được."

Lí Đắc Tuyền có chút động tâm, nghe nói bán xong, đến lúc về sẽ phát tiền công, nhưng chuyện bên này cũng không thể đi, nói: "Ta cũng muốn đi, nhưng đang làm bàn cho đệ đệ của Nhị tẩu, hần đang chờ sử dụng đây, không có cách nào."

Sự tình cũng cứ như vậy, Giang thị lại nói thêm một câu, "Nhiều người đều nói không phải thợ khéo chủ nhà không thả người, nếu là việc nhà vội, vậy phải làm sao bây giờ đây?"

Cốc Vũ nghe xong vội hỏi, "Giang bá mẫu, kia người không đủ phải làm sao bây giờ? Lúc này đang vội, bằng không để ta cùng ca ca ta đi."

Giang thị lắc đầu, "Không tốt, chưa từng có tiền lệ như vậy, người trong thôn trang đều thừa dịp nhàn rỗi tìm việc làm, đâu biết lần này cần nhiều người như vậy, nếu không triệu tập được nhiều như vậy, người lớn một ngày tính mười văn tiền công, nhưng với các người phải tính thế nào, trả ba văn hay năm văn, đều không thích hợp, cha Giang sinh bây giờ còn đang lo buồn kia."

Nói xong, Giang thị kéo Trần Giang Sinh về ăn cơm, nói là cơm nước xong lại đi gọi người, thật sự không được liền kêu người ngoài thôn.

Cốc Vũ lắc đầu, "Người trong thôn nơi nơi nghĩ biện pháp kiếm tiền, tiền trong thôn trang của mình, chẳng lẽ còn để người khác kiếm?"

Lí Đắc Tuyên nói: "Cũng không có cách nào, ai biết đột nhiên cần nhiều người như vậy."

Cốc Vũ cúi đầu suy nghĩ, lại không nghĩ ra, nhưng nàng không chịu buông tha dễ dàng như vậy, rốt cục vẫn bị nàng nghĩ ra một chủ ý, vấn đề mấu chốt ở chỗ, vì sao nhất định là người lớn đi, vì sao nhất định dựa theo ngày mà tính, nếu dựa theo số lượng quả đào tính toán, như vậy, chẳng phải là rất công bằng, tỷ như một người lớn một ngày nếu có thể hái mười khuông, liền tính một khuông một văn, mình cũng có thể đi hái, càng nghĩ càng thấy có thể làm, không khỏi cười ra tiếng.

Kinh Trập thấy Cốc Vũ vui mừng, nói: "Cốc Vũ người nghĩ cái gì vậy?"

Cốc Vũ ý của mình ra nói, Kinh Trập rất tán thành, hai người lại nói cùng người trong nhà, ai cũng đều nói tốt.

Cảm thấy có thể làm, Cốc Vũ cảm thấy mình có thể kiếm tiền, muốn tìm Trần Vĩnh Ngọc nói, như vậy coi như là giúp hẩn lúc cần thiết, giải quyết được nhân thủ, thôn trang ngoại trừ đàn ông, có rất nhiều phụ nữ và trẻ em.

Kinh Trập nhìn bộ dáng Cốc Vũ, cười hề hề lôi kéo tay nàng, "Đi thôi đi thôi, biết tính tình người gấp."

Rất nhanh đến sân Trần gia, thấy một nhà Trần gia đang ở ăn cơm, Cốc Vũ nhất thời không biết nên vào hay không.

Trần Vĩnh Ngọc thấy bọn họ, "Các người còn chưa ăn cơm đi, cùng nhau vào."

Kinh Trập khách khí chào hỏi, thấy Trần Vĩnh Ngọc tuy cười, nhưng vẫn hần nét lo lắng.

"Gần đến lúc hái quả đào rồi, người không đủ, bằng không ngày mai ta đi Liễu Bá Tử hỏi một chút ai nguyện ý đến..."

Cốc Vũ lại nói: "Trần bá bá, ta có một chủ ý, không cần kêu người thôn trang khác cũng có thể xong."

Trần Vĩnh Ngọc lại nói, "Vậy người tới nói nghe một chút." Tuy là kêu Cốc Vũ nói, nhưng biểu cảm giống như đùa với nàng.

Cốc Vũ lại hỏi hần trước, "Trần bá phụ, người nói một người lớn một ngày có thể hái bao nhiêu khuông quả đào?"

Trần Vĩnh Ngọc tính tính, "Không nói chính xác được, khoảng 7, 8 khuông đi. Cũng phải nhìn coi cây cao hay thấp, cây cao không dễ dàng hái."

Cốc Vũ trong lòng tính sẵn, cười nói, "Vậy được rồi, Trần bá phụ người xem như vậy được không, bằng không chúng ta tính một khuông quả đào một văn tiền, như vậy không ai nhàn hạ được, gọi là làm nhiều có nhiều, tính theo ngày, sẽ có người nhàn hạ, một khuông một văn tiền như vậy, thôn trang người già trẻ em a đều có thể đi hái, tỷ như ta cùng ca ca ta, chúng ta hai người nếu hái ba khuông quả đào, là có 3 văn tiền, đừng xem chúng ta nhỏ, nhưng trèo cây linh hoạt hơn người lớn."

Trần Vĩnh Ngọc càng ngày càng ngạc nhiên, chờ Cốc Vũ nói xong, lặng người không nói gì, rồi đột nhiên vỗ tay ba cái, cười nói, "Biện pháp này thật sự không kém, có thể làm, Cốc Vũ người tiểu nha đầu này thật linh hoạt, cái gì cũng nghĩ ra, nhưng hái bao nhiêu khuông ai định đoạt đây?"

Cốc Vũ cùng Kinh Trập cũng đã nghĩ tới chuyện này, lúc này Kinh Trập nói, "Trần bá phụ, đến lúc đó nếu người cảm thấy được, ta có thể viết một

số giấy đỏ, canh giữ bên cạnh xe, chờ có người đến khiêng đến một khuông quả đào, ta liền cho hẵn một tờ giấy, đến lúc đó dựa vào số giấy đỏ đến chỗ người lĩnh tiền, được không?"

Trần Vĩnh Ngọc nhìn bọn hẵn chăm chăm, "Tuyền thật là có phúc, sinh ra huynh muội các người thông minh như vậy, ta cứ như vậy mà làm"

Cốc Vũ lại bổ sung một câu, "Đến lúc đó quy định hái xong một cây mới hái sang cây khác, mọi người cùng nhau hái một cây, bằng không có người chuyên môn hái cây nhiều trái, những cây ít trái không ai chịu hái."

Trần Vĩnh Ngọc vỗ tay cười to, "Tốt tốt, chúng ta liền thử hai ngày, cứ như vậy, thôn trang này muốn kiếm tiền là có thể kiếm tiền, đến lúc đó chúng ta chọn vài người giỏi, cùng nhau giao quả đào cho Ninh gia, bọn họ tự mình mang đi, chờ chúng ta đi Ninh gia lấy tiền, mọi nhà chỉ cầm giấy đỏ đến chúng ta lĩnh tiền."

Cốc Vũ lại nghĩ đến một lỗ hổng, "Bá bá, ta thấy còn sơ sót một chỗ, vạn nhất người khác nói ca ca ta viết loạn giấy đỏ tới đòi tiền sẽ không tốt lắm, bằng không như vậy, ca ca ta viết giấy đỏ, đến lúc đó đều đưa cho người, người làm ký hiệu vào giấy đỏ, đến lúc đó dựa vào nét chữ của ca ca ta thêm vào ký hiệu của người mới có thể lĩnh tiền."

Trần Vĩnh Ngọc cười nói, "Một cho người điều này cũng nghĩ đến, ta làm ký hiệu gì đây? Người khác không thể nhái được."

Cốc Vũ không nói nữa, việc này không cần bọn hẵn lo lắng, dù sao cũng phải để chút chuyện cho người lớn làm, Cốc Vũ có cảm giác thành tựu, cùng Kinh Trập nhìn nhau cười, Giang thị muốn cho bọn hẵn đồ, bị Cốc Vũ lấy cớ có quả đào cự tuyệt, họ không thể tùy tiện lấy đồ cứu tế của nhà người khác. Giang thị kỳ quái cười nhìn Cốc Vũ.

Cốc Vũ không nghĩ nhiều, cười hề hề theo Kinh Trập về nhà, trong lòng mong chờ lúc đi hái quả đào kiếm tiền công.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Không Tiếc Quả Đào, Lại Sinh Nhất Kế

Đào mắt đã đến ngày ước định, sáng sớm đã có mấy chiếc xe ngựa chậm rãi đi qua cầu gỗ, đứng ở phía ngoài rừng đào.

Vì đã bàn luận qua, hơn nữa đó là chuyện tốt, chốc lát liền truyền đi khắp nơi, nhà nhà tràn ngập phấn khởi, mà cao hứng nhất là những người làm công ở thôn trang, ngày thường bọn họ bị hạn chế gặt gao, không có cơ hội đi hái quả đào, trong nhà có mấy cây cũng không đã ghiền, lần này đúng lúc đi kiếm tiền công, nhân tiện còn có thể chơi. Xem tình thế này, cơ hồ thôn trang người người đều xuất động, chậu gỗ, thùng gỗ, sọt trúc cái gì cũng đem ra hết thảy, nói nói cười cười hưởng rừng đào đi. Thanh thiếu niên bắt đầu phát huy hết công dụng ngày thường, tranh nhau leo cây hái đào hăng hái như đang tham gia trận đấu. Người lớn trong nhà lúc này sẽ không mắng bọn hăn, cười hề hề chờ đầy một khuông khiêng đi ra ngoài tính tiền.

Nhà Cốc Vũ cũng chỉ để Hứa thị ở nhà dưỡng thai, Vương thị ở nhà làm bạn với nàng. Hứa thị còn tiếc hận vì trường hợp lớn như vậy mình lại không thể đi xem, bị Vương thị giận một câu, "Xem người nóng vội kia, đều sắp làm nường rồi, cũng nên thu liễm một chút, ngày sau có rất nhiều cơ hội."

Hứa thị cũng cười nhìn Vương thị, "Đúng vậy, ta nóng vội, Tiểu Hàn sắp chào đời, xem Cốc Vũ tỷ muội đều nhanh chóng biến thành tiên nữ hết, biện pháp gì cũng nghĩ ra."

Chị em bạn dâu ở nhà, nhân tiện nấu cơm cho người đi hái quả đào. Lí Đắc Tuyền ở trong sân bận rộn làm việc của mình.

Trần Vĩnh Ngọc cùng người có chút danh vọng ở thôn trang thương nghị qua, dù sao năm rồi cũng còn thừa lại ít tiền, lấy ra thanh toán tiền công ngay, tránh sự phiền toái. Vì thế dưới sự tán thành của mọi người, đều nhớ kỹ sổ sách, đem tiền lấy ra sử dụng, mỗi chiếc xe để một người coi, chỉ còn chờ tháo xuống một sọt quả đào trả một văn tiền, vừa nghe nói có tiền mặt, mọi người càng tích cực, hận không thể có ba đầu sáu tay.

Cốc Vũ, Kinh Trập, Tiểu Mãn cùng nhau hái, nàng không vội hái quả đào, mà chạy đến chỗ Trần Vĩnh Ngọc nhìn xem có sự tình gì không, dù sao là nàng ra chủ ý này, có chuyện gì dù chỉ là lời nói bất mãn nàng cũng bắn khoả, lại nói, thôn trang chưa từng náo nhiệt vui vẻ như vậy, ngay cả Trương thị nghe nói là Cốc Vũ ra chủ ý, cũng không so đo hai ngày trước đó còn cố ý chạy tới nói hai câu xuôi tai, Lí Hà thị càng mừng rỡ khen người nhà mình tốt. Cốc Vũ nghe vậy chột này sinh một tia ảo giác, muốn bọn hân có thể qua ngày tốt, không lo ăn, không lo uống. Các nàng chỉ muốn chút nhỏ nhoi như thế, cuộc sống áp lực đã vặn vẹo các nàng, không có tâm tư đi tao nhã.

Cũng chính là như vậy trong nháy mắt, Cốc Vũ trong lòng tha thứ các nàng.

Lúc này, Cốc Vũ đi tới rừng đào đã chín, có chỗ hương quả ngọt ngào nồng đậm xoang mũi, mùi quả chín tràn ngập, già trẻ lớn bé ở trong rừng đào cười nói rộn ràng, thấy Cốc Vũ khen nàng, "Cốc Vũ, người thật là lợi hại, trước kia chưa từng để chúng ta vào hái, còn có hai thằng nhóc con trong nhà ta nữa."

"Cốc Vũ, đừng cả ngày ở nhà buồn, có rảnh đi dạo qua nhà ta, trong viện ta có cây lý."

Mà ngày đó phụ nhân ở bờ sông nói bậy nhà Cốc Vũ, gặp phải Cốc Vũ có chút then thùng, nhìn Cốc Vũ cười cười, muốn đưa một quả đào to nhất nài hái cho Cốc vũ, lúng túng chà sát quả đào vào vải thô sam đang mặc trên người, "Cốc Vũ ăn cái này, ngọt "

Cốc Vũ còn có thể nói gì, mình đơn giản chỉ ra ý kiến như vậy, liền chiếm được nhiều lời khen, nàng còn cảm thấy ngượng ngùng.

Trần Giang Sinh đứng bên Trần Vĩnh Ngọc, thấy Cốc Vũ ý cười trong suốt từ trong rừng đào đi tới, má ửng hồng như quả đào chín, đi ngang qua gốc cây, Cốc Vũ nhẹ nhàng xoay người, giữa đầu bước vài bước, sắc mặt ôn nhuận cười, Trần Giang Sinh ngây dại, lòng hân tràn ra cảm giác khác thường.

Trần Vĩnh Ngọc thấy Cốc Vũ đi lại, cũng cười hướng nàng vẫy tay, "Người, cái nha đầu, không phải nói muốn hái quả đào đổi tiền công sao? Sao rảnh đi lại hỗ trợ?"

Kinh Trập giúp họ ghi sổ, vội vàng bận rộn nhưng hoạt bát hơn, đơn giản là ai lĩnh bao nhiêu tiền, sau về đối chiếu lại.

Cốc Vũ thấy bọn họ thành thực, hỏi Trần Vĩnh Ngọc: "Trần bá bá, ta xem có gì cần hỗ trợ, nếu không có chuyện gì ta phải đi hái quả đào."

Trần Vĩnh Ngọc lắc đầu, "Chúng ta ngày hôm qua đã thương lượng xong, đơn giản là nột khuông quả đào trả một văn tiền, dễ dàng."

Vừa nói dễ dàng xong, nan đề đã tới rồi, nhóm đầu tiên hái được quả đào đã nâng quả đào đến, Trần Vĩnh Ngọc thấy choáng váng, người có già trẻ lớn bé, giỏ đựng quả đào cũng bất đồng, có sọt trúc lớn, cũng có thùng nhỏ, cái gì thuận tay là dùng cái đó.

Cũng may Trần Vĩnh Ngọc đã sớm chuẩn bị, từ phía dưới xe phía lấy ra một cái khuông trúc, "Đây là sọt trúc chúng ta dùng thường ngày, trước kia

cũng đều tính như vậy, một nhà đều đổ vào, một khuông trả một văn tiền."

Mọi người cũng không nói chuyện, từng nhà đi vào, nhà nào chỉ có nửa khuông lại đổ trở về, hoặc là hỏi mượn người quen, "Cho ta mượn trước một thùng như vậy để ta lấp đầy khuông này, đợi ta giúp người hái một thùng khác."

Cứ như vậy góp đủ số, Cốc Vũ nhìn qua như không có phát hiện vấn đề gì, định đi vào rừng hái quả đào, lại lo lắng đi một vòng xe ngựa mới phát hiện, này quả đào đổ đến đổ đi, chỉ cần ở mặt dưới đệm một ít cỏ rơm, vẫn bị dập, quả đào này bán cho nhà phú quý kia đãi khách chúc thọ, tuy không tính là xấu, nhưng cũng không dễ nhìn.

Cốc Vũ đem lo lắng này nói với Trần Vĩnh Ngọc, Trần Vĩnh Ngọc lại thương nghị với vài người chung quanh, một người đề nghị, "Nếu dập thì mượn bù vào là được rồi?"

Tuy nói như vậy, Trần Vĩnh Ngọc vẫn thấy khó, "Như vậy một đám lại một đám, người thiếu cũng nhiều, chúng ta làm sao so, ai cũng vội đi lại, cũng không có lý do gì nói rõ quả đào này ít hơn rõ kia."

Vài người cũng ra ý kiến, nhưng là càng thêm không đáng tin, "Đếm trái đi, dù sao cũng mau." Còn không có nói xong đã bị cười phủ định.

Cốc Vũ tâm tư vẫn là ở cân lượng, đã không có cân, dù sao cũng không cần thiết chuẩn xác như vậy, chính là nên làm cái gì để không cần đổ tới đổ lui, nhưng vừa mau vừa công bằng về số lượng. Cốc Vũ trong khoảng thời gian ngắn gấp rút không nghĩ ra biện pháp.

Còn không có ý kiến hay, đào hái càng nhiều hơn, cũng may kia xe ngựa có giá cao hỗ trợ, có thể bước lên trên băng ghế dài đổ vào. Một hán tử mang một khuông quả đào, trèo lên ghế, có người ghét bỏ một người tốc độ quá chậm, cũng trèo lên, đổ xong vội leo xuống dưới, ghế mất đi cân bằng,

suýt chút nữa là té người, "Người bớt nóng nẩy chút, phải cân bằng mới được a."

Cái ghế dài 4 chân đó làm Cốc Vũ nghĩ tới một chủ ý, nàng vỗ tay vui mừng, gõ vào đầu mình, không phải là đòn bẩy đơn giản thôi sao!

Cốc Vũ lập tức kêu lên, "Trần bá bá, ta có ý kiến, người đem ghế này cao lên, " Trần Vĩnh Ngọc đã kiến thức qua cơ trí của Cốc Vũ, rất nghe nàng, lại tìm một tảng đá, sau đó đặt hai khuông quả đào lên, tìm điểm cân bằng, "Trần bá bá, người xem, như vậy không phải giải quyết nan đề sao?"

"Này?" Mọi người có chút không tin.

Vẫn là Kinh Trập thông minh, "Ta biết ý Cốc Vũ, hai khuông quả đào này nặng gần bằng nhau, đến lúc đó đem một khuông đào để đầu bên đây, người đến giao đào sẽ để đầu bên kia, cũng không tính sức nặng của thùng, chỉ cân bằng khuông quả đào này là được, như vậy không cần can, cũng không cần đỡ đến đỡ đi làm dập trái cây."

Trần Vĩnh Ngọc ngạc nhiên nhìn Cốc Vũ, "Sao người nghĩ ra được?"

Mọi người đều chặc chặc lấy làm kỳ, Cốc Vũ đành phải đem chuyện mình lúc trước ở trong tiệm thấy người ta làm qua, lặp lại lời nói dối một lần nữa. Trần Giang Sinh vẫn không rõ, "Vì sao chỉ cần để một khuông quả đào ở bên cạnh, có chỗ lợi gì đâu?"

Kinh Trập và Cốc Vũ nhìn nhau cười.

Trần Vĩnh Ngọc lại muốn thay đổi một chút, "Cái ghế gỗ này không để được nhiều thùng như vậy, ta phải đi gọi cha người ngay làm cho chúng ta một cái đòn trục để mấy tấm ván gỗ lên dùng trước, sau này trở về lại nói."

"Thật là Tuyền gia có phúc khí, ca ca là người đọc sách, khuê nữ cũng thông minh như vậy, nếu nữ oa cũng có thể đi khảo tú tài, không chừng có

thể trúng cử."

Cốc Vũ không để ý, người chung quanh đều khen nàng, trong khoảng khắc có chút lằng lằng, có cảm giác không chân thật.

Nàng thấy vận tác đã có thứ tự, bây giờ phải đi tìm Tiểu Mãn. Vội hái nhiều quả đào kiểm chút tiền công cũng tốt.

Không ngờ lúc trở lại chỗ hái quả đào vừa rồi thấy thùng của Tiểu Mãn không có bao nhiêu quả đào, mặt Tiểu Mãn đỏ bừng, một bên cúi đầu, bộ dáng vừa thẹn vừa lúng túng.

Nhìn thấy Cốc Vũ trở về, Tiểu Mãn như là gặp được cứu tinh, "Cốc Vũ người đã trở lại, chúng ta qua bên kia đi."

Cốc Vũ thấy kỳ quái, tuy da mặt Tiểu Mãn mỏng chút nhưng không đến mức đến không thể gặp người a.

Đang do dự không biết có nên đi cùng nàng không, chợt nghe thanh âm đục thấp nói, "Tiểu muội nhi, ta đã nói việc nặng không cần người làm, ca ca đến giúp người."

Cốc Vũ lập tức nhíu mày lại, quay đầu căm tức nhìn người nọ. Chỉ thấy một nam tử mười lăm sáu tuổi dùng vạt áo đựng một ít quả đào, đi về hướng Tiểu Mãn bên này, Cốc Vũ cuối cùng rõ ràng, giận quát một câu, "Ai muốn quả đào của người."

Người nọ căn bản không để Cốc Vũ để vào mắt, "Ai u a, đây là tiểu muội sao, cũng bộ dáng thủy linh như vậy, không chừng trưởng thành so tỷ tỷ người còn đẹp hơn, chỉ là còn quá nhỏ, cạc cạc cạc."

Con mẹ người, Cốc Vũ nổi giận, dám đùa giỡn bốn cô nương, nàng đến nín vạt áo người nọ, quả đào rơi xuống đất, kêu to, "Người mau tới a."

Tiểu Mãn vốn chưa từng gặp qua trường hợp như vậy, trong lúc nhất thời xấu hổ chỉ nghĩ đến tránh thoát đi, ngược lại càng khiến cho người nọ làm càn, dây dưa không ngừng, hơn nữa tất cả mọi người đang vội, một lòng hái quả đào đổi tiền, dù có liếc mắt một cái cũng chỉ nghĩ là bọn hắn đang nói chuyện mà thôi, không chú ý tới, Cốc Vũ dặt cổ họng kêu, người chung quanh lập tức đi tới.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Trương Thị Bị Đuổi Đi

Thấy người chung quanh đi lên không ít, nam tử kia cọt nhả nói, "Mọi người đang vội, đừng nghe tiểu cô nương này kêu."

Cốc Vũ thấy có nhiều người, không sợ hãi, "Ta không gọi bậy, người như giống ruồi bọ vây quanh tỷ tỷ ta làm cái gì?"

Trong đám người đã có người nhận ra nam tử này chính là lưu manh sa cơ thất thế ở thôn trang Đào Đại Tráng, ngày thường đi trộm cắp, đùa giỡn tiểu nàng dâu, liền bắt đầu nói.

Đào Đại Tráng lại còn tưởng nói sạo, "Tiểu cô nương cổ họng thật là trong trẻo, ta chính là hái quả đào, người tại đây kêu. Lại nói, tỷ tỷ người hái ở cây này, ta ở bên cạnh hái, đều là quả đào ở thôn trang, chẳng lẽ chỉ cho nhà người hái sao? Còn không cho ta đến kiếm chút tiền?"

Cốc Vũ thấy hắn cãi lại cứng rắn, cười lạnh một tiếng, "Ta kêu loạn sao? Là ta kêu loạn sao? Miệng người chỉ biết phun phân! Vừa rồi là ai tại đây kêu ca ca muội muội, thật là không thẹn thùng, ca ca ta kêu Kinh Trập, ở bên kia tính tiền a."

Cốc Vũ nói xong, Đào Đại Tráng còn muốn nói thêm, ngày thường mọi người vốn không vừa mắt hắn, lúc này mượn cơ hội ồn ào, "Đại Tráng người cũng không coi lại mình, nếu không nhờ Cốc Vũ, chúng ta sao có thể kiếm tiền công!"

"Nói với hắn nhiều như vậy làm gì, ngày hôm qua ta bị mất một con gà mái, không chừng vào bụng hắn!"

Thấy các hương thân ào ào đem đầu mâu thương nhắm ngay Đào Đại Tráng, Cốc Vũ đối với sự phát động lên lực lượng nhân dân quần chúng của mình rất là vừa lòng, Đào Đại Tráng còn trừng mắt nhìn Cốc Vũ, "Tiểu nha đầu, lần sau người chống mắt mà coi!"

Cốc Vũ hừ một tiếng, ta cũng không bị dọa! Chẳng lẽ phải sợ tên lưu manh như người sao, Cốc Vũ nhìn người hăn bắn thiêu, nghĩ rằng, nếu không phải vì ta ghét bỏ không muốn làm dơ tay của mình, không chừng ta làm trật hết xương cốt của người, tỷ kiếp trước không có bản sự gì, quanh năm suốt tháng ở trong phòng bệnh, thân thể con người, ghim kim cái gì, không có để vào mắt.

Cũng không biết là ai khởi đầu trước, từ đất nhật lên rồi, quả đào đập, hết thấy ném tới Đào Đại Tráng bên kia, Đào Đại Tráng chống đỡ không kịp, tức giận mắng vài câu rồi chạy trốn chết.

Cốc Vũ cười hướng mọi người nói lời cảm tạ, kéo Tiểu Mãn đi vào rừng.

Bây giờ nàng cũng học ngoan một chút, cánh rừng lớn như vậy, có một nửa là không cho đi vào hái, vì muốn phân cho mỗi gia đình ở thôn trang, nên nàng tuân theo môn quy, Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn chỉ ở nơi có người, phòng khi Đào Đại Tráng kia quay lại.

Tiểu Mãn hái được một chùm đào, bỏ vào thùng, lau mồ hôi, thấy Cốc Vũ bình tĩnh nhìn nàng, "Người bị điên hả? Sao lại nhìn chăm chăm người ta."

Cốc Vũ đúng là đang đánh giá Tiểu Mãn, Tiểu Mãn sắp mười hai tuổi, thân mình bắt đầu trở mã, bộ dáng yếu điệu, tuy mặc vải thô, nhưng cũng có ý nhị khác, hơn nữa làn da Tiểu Mãn trắng nõn, lúc này trải qua một phen làm việc, mồ hôi thấm ướt tóc, vài sợi tóc dán tại trên mặt, mặt hồng hồng lộ ra hơi thở khỏe mạnh, giơ tay nhắc chân như một đại cô nương. Cốc Vũ nhìn sững sốt, thầm nói khó trách có lưu manh đón đường, nguyên

lai tỷ tỷ bất tri bất giác đã trưởng thành, Cốc Vũ nghe Tiểu Mãn hỏi, liền vui tươi hơn hớn nói: "Tỷ, người thật đẹp a!"

Tiểu Mãn ngượng ngùng, Cốc Vũ trong nháy mắt có chút ảo giác, nhớ ngày đó Tiểu Mãn cầm gậy gộc qua Lí Hà thị bên kia, đột nhiên chợt nhớ ra, nàng lại bồi thêm một câu, "Tỷ, ta nghe nói, ở thôn trang cô nương mười hai mười ba tuổi bắt đầu định nhà chồng phải không?"

Tiểu Mãn thấy Cốc Vũ cười nói chọc ghẹo, cả giận nói: "Ta chỉ biết người không nói lời gì hay, nghĩ ta không vả miệng người!"

Cốc Vũ cười chạy đi, ý người nhỏ linh hoạt, "Ta mới không sợ đâu, nếu người đối với ta không tốt ta sẽ nói cho tỷ phụ biết, xem tỷ phụ thế nào quản người!"

Cười đùa xong, tỷ muội hai người vẫn nhanh tay hái quả đào, việc hái quả đào có vẻ như không tốn sức lực, nhưng cũng không nhẹ nhàng, vì phòng ngừa có người chuyên môn hái chỗ thấp, nên muốn hái xong một gốc cây mới qua gốc cây khác, tay chạm vào nhánh cây trầy xước, hơn nữa lông đào làm ngứa da, mồ hôi lướt qua gò má, dính dính không thoải mái, có đôi khi nơm nớp lo sợ leo lên cây, Cốc Vũ cắn răng kiên trì .

Hứa Tần thị lúc này vội vàng đi tới, "Ôi, Tiểu Mãn người không sao chứ, nghe nói vừa rồi bị một tên lưu manh theo dõi?"

Tiểu Mãn cười lắc đầu, "Không sao, đã chạy."

Cốc Vũ nghe Hứa Tần thị hỏi chuyện này, lại quýnh lên, xoa eo nhỏ dùng ngón tay chỉ phương hướng Đào Đại Tráng chạy, "Lại đến, xem ta thu thập hãn thế nào!"

Hứa Tần thị thấy bộ dáng của nàng phốc xích cười, chụp tay Cốc Vũ, "Xem người này tiểu nha đầu, học ai ra bộ dạng này. Người nhìn tỷ tỷ người kia, nhả nhận có chỗ nào giống người như từ rừng ra."

Cốc Vũ cũng không giận, lại chế nhạo nói: "Mồ mỗ, vẫn là ta như vậy tốt, sẽ không bị người nhớ thương. Người nói tử tử ta nhã nhặn, người hiện đang thấy nhã nhặn, người không thấy lúc trước nàng cầm một cái cây lớn, qua sân bên kia mắng, hù chết ta."

Tiểu Mãn không nói gì, cũng không phủ nhận, "Còn không phải vì người bên kia đẩy người xuống sông, ta giận quá."

Ba người lại cười đùa, thấy thùng đều đầy, Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn nâng một cái thùng, Hứa Tần thị một người khiêng một thùng, hướng xe ngựa đi đến.

Đến nơi lại phát hiện nhóm người vây quanh, lúu rúu không biết nói cái gì, Kinh Trập ở giữa.

Đến gần thấy, thì ra là Trương thị cùng Trần thị, Cốc Vũ thấy các nàng ở bên trong, lưỡng trước không phải là chuyện tốt gì, liền đứng một bên yên lặng xem xét.

Trần thị nói."Ai nha, đại tẩu bảo ta đi lại giúp một tay, ta đi theo nàng khiêng đi lại là được rồi, vốn nghĩ kêu Kinh Trập giúp một tay, hắn vốn đang cân ngon lành lại nói muốn kiểm tra, ta đâu biết sọt của đại tẩu còn có này nọ a."

Sọt có huyền cơ, Cốc Vũ nhìn sọt trúc, không có phát hiện gì a, sọt trúc cùng cỡ với những sọt khác, trước đó Trần Vĩnh Ngọc vì sợ phiền toái, không cần dùng trúc khuông, chỉ can đặt lên tấm ván gỗ, cân bằng chính là một văn tiền.

Nào ngờ tốc độ Trương thị đột nhiên trở nên cực kỳ mau, hắn có chút buồn bực, nghĩ cả nhà đều đi hái quả đào, nên không nói gì thêm, nào biết Trần thị cùng Lí Hà thị lại đến, càng buồn bực hơn, vừa rồi thấy Kinh Trập định giúp nàng mang quả đào bỏ lên xe ngựa, thần sắc quái dị buông tay,

Trần Vĩnh Ngọc kêu Trương thị đem sọt để lên tấm ván gỗ, nhìn xem có phải mình lo lắng quá nhiều.

Ai ngờ Trương thị không chịu, còn vỗ đùi náo loạn, "Ôi uy, trì hoãn đều là tiền a, các người không giúp ta đỡ ta tự mình đi đỡ!"

"Chậm đã, ta nói lấy qua bên đây, bằng không chúng ta đến cân, không chịu nữa thì đem khuông quả đào đổ ra xem." Trần Vĩnh Ngọc đứng ở kia, tư thế nói một không hai.

Trương thị ngây người, vẫn không cam lòng, "Thật sự là lãng phí thời gian, ta đang hái quả đào ngon trớn, chỉ biết làm khó phụ nữ như ta."

Không cần Trần Vĩnh Ngọc nói chuyện, người chung quanh không khách khí nói: "Ôi uy, là người chốt dạ, cứ bỏ lên cân xem hư thực thế nào?"

Trương thị tức giận, thần sắc kích động, khiêng khuông quả đào muốn đi, "Ôi uy, ta kêu người khác mang tới mới được, người chính là không tin ta."

Trần Vĩnh Ngọc cũng không nhường, "Đi đi, cũng không sợ, nếu người người đều giống như vậy chẳng phải là rối loạn hết, thật vất vả Cốc Vũ mới nghĩ ra biện pháp này, để già trẻ lớn bé ở thôn trang đều có thể đến kiếm tiền công, há có thể cho người quấy rối như vậy."

Nói xong không đợi Trương thị có phản ứng, liền đem kia khuông quả đào để lên tấm ván gỗ, mà một đầu khác, khuông trúc dùng để làm tiêu chuẩn không chút di chuyển, có người lại mang đến một thùng đào nhỏ, cái thùng nhỏ đó cũng được để lên, bên kia mới có chút động tĩnh, nhưng cũng không thể nghiêng đến thế cân bằng, đem thùng nhỏ đổi thành thùng lớn, bên kia mới di chuyển, hai đầu mới có chút cân bằng.

Trần Vĩnh Ngọc tái mặt, "Chỉ có người mới làm ra chuyện như vậy!"

Trương thị kích động, thấy có nhiều người ở đó, lại mạnh miệng, "Ta chỉ hái đào thôi, ai biết lại nhẹ như vậy, quả đào cũng không đồng đều."

Trần Vĩnh Ngọc không nói với nàng, đem sọt đào đổ ra, tất cả mọi người thở dài một tiếng.

Sọt trúc sọt được cắm rất nhiều nhánh cây nhỏ bên dưới, cứ như vậy, đáy sọt trúc biến thành một hình nón chống ngược, Cốc Vũ ở một bên xem, trong đầu đột nhiên trỗi lên một công thức toán, cùng diện tích cùng chiều cao, thể tích hình nón tương đương một phần ba thể tích hình trụ, như vậy chẳng phải nói, người ta hái một khuông, Trương thị có thể hái ba khuông, thật sự là tâm tư đen tối!

Sự thật đặt tại trước mắt, Trần Vĩnh Ngọc cảm tức, "Thật có nường như vậy, sẽ có con như thế, được, không cần người hái, trở về, trở về đi, ta xem như thua người, người cũng không ngấm lại, về sau ai dám đến cửa nhà các người!"

Trương thị đi nhưng không cam lòng quay đầu lại, muốn lấy cái trúc khuông kia đi, chung quy là không dám.

Mà cái trúc khuông kia, bị đặt ở một bên xe ngựa, làm cảnh cáo.

Có người đùa cùng Trần Vĩnh Ngọc nói: "Lí trưởng, đó là có tài mới làm được sự tình như vậy, người bình thường sao mà làm được."

Trần thị ngốc ở một bên cũng cười hề hề kêu, "Đúng vậy đúng vậy, ta nhưng là không biết, cũng chỉ giúp một tay thôi."

Trần thị khoe mẽ, nhà Kinh Trập một tay khiêng đào liền rõ ràng chuyện gì xảy ra, nàng gian trá như vậy, quả đào sao đủ cho bọn họ nâng.

Sau việc này, ngày thứ hai, viện bên kia không có người đi hái quả đào, Hứa thị nói với Cốc Vũ, vì lão Lí tức giận, bắt làm như vậy, Trần thị có

chút khó chịu, nhưng không dám nói gì. Lúc này đây, ngay cả Lí Hà thị cũng bị tức giận đến biến sắc, hôm nay không có đi ra ngoài ăn điểm tâm.

Cốc Vũ thở dài, gia gia cả đời sinh hoạt tại thôn trang, làm sao có thể nghĩ đến một nhà đại bá phụ náo tới náo lui, bị người thôn trang chê cười, hẳn nơi nào có mặt mũi đi ra cửa

Hái quả đào được ba ngày, Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn, Hứa Tần thị, Kinh Trập, bốn người kiếm được chín mươi hai văn, đều giao cho Cốc Vũ quản lý, Cốc Vũ đem tiền bỏ vào bình, lấy tay sờ sờ, xem ra đã để dành được một ít, trong lòng lo lắng, không cố tình nhưng vẫn hiện lên mặt, "Nếu mỗi ngày có quả đào hái thật tốt!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Chuyện Nhà Lí Lão Đầu

Chuyện hái quả đào náo loạn một phen, Cốc Vũ phơi đen hơn, kiếm được một ít tiền công. Mà thôn trang mỗi nhà mỗi hộ muốn ăn quả đào, phải đợi chín lại đi hái, đến lúc đó có tiếp tục dùng phương pháp này hay không nói sau.

Cốc Vũ đang nghĩ đến một biện pháp, là các nhà các hộ phái một người đi hái quả đào, đến lúc đó vẫn có thể dùng phương pháp này, dùng cân cũng xong, dùng tấm ván gỗ tự chế cũng được, lúc chia đào thì tính tiền công hái quả, nàg lại nghĩ đến Lập Xuân, Lập Hạ... bốn người muốn nương cơ hội đi từng nhà xin lỗi, không nói gì thêm.

Sau chuyện Trương thị gian lận dùng mảnh lời bị đuổi, Lập Xuân, Lập Hạ cho dù ra ngoài, cũng không có ai chơi với bọn họ, người lớn ở thôn trang đều nói với đứa nhỏ của mình, coi chừng bị bọn họ làm hư. Xem tình thế này Lập Xuân, Lập Hạ thật cô độc, ngay cả người nhanh mồm nhanh miệng Lập Thu, tuy nói ngọt, cũng bị người chế nhạo vài lần, nàg chịu không nổi, trở về nói với Trương thị, lại bị Trương thị đánh vào mông, Lí Hải cũng phát hỏa, kể lể vài câu với Trương thị.

Thường ngày, nếu Lí Hải nổi lửa, Trương thị sẽ chặn ngang cổ họng, nhưng lần này nàg bị ghen một hơi mắng trả, Lí Hải cầm một cây côn đánh qua, thân mình Trương thị thô ải, nhưng chạy thật nhanh, Lí Hải bất chấp đuổi theo ra cửa, làm nửa thôn trang thấy cười một trận .

Lí Hải lần này tức giận truy đánh, trong khoảng thời gian ngắn trở thành đề tài câu chuyện sau bữa ăn của người trong thôn trang, mọi người nói

sinh động như thật, nói Trương thị giống một quả cầu đen lăn phía trước, Lí Hải đuổi theo phía sau như đuổi theo một đầu heo mẹ.

Sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến, Lí lão đầu càng không có mặt mũi ra ngoài, Lí Hà Thị ban đầu giả bệnh cũng biến thành bệnh thật. Trương thị cùng Lí Hải còn đang giận lấy, Hứa thị trừ bỏ ngủ cũng trên cơ bản không ở bên kia, Trần thị cùng Lí Đặc Hà hai người qua cuộc sống của chính mình, trong khoảng thời gian ngắn không khí trong viện trầm lặng hẳn đi.

Vương thị bất nhẫn, khuyên Lí Đặc Tuyên đi qua an ủi bọn họ, hoặc đi thăm Lí Hà Thị, giải sầu cũng tốt, ai ngờ Lí Đặc Tuyên cũng là người bướng bỉnh, "Bọn họ đã như thế, ta làm sao lo tới được, ai biết ta rợn lòng hay giải sầu."

Vì thế cứ cương như vậy.

Trương thị hờn dỗi trong nhà, lúc ra ngoài, oán khí lại chuyển thành câu oán hận, trong nhà mọi người đều không vừa mắt nàng, Lí Hải là đầu gối, nhưng lại đánh phụ nữ của mình, nhà lão Tam không có lấy một người tốt, còn chưa tính số Kinh Trập đâu, nếu lúc đó hẳn không khoanh tay đứng nhìn, sao mình bị đuổi đi, Lí lão đầu hồ đồ, có tiền công không đi kiếm...có quả đào hái thật tốt!

Nàng giống như tìm được chỗ xả, không ngừng kể lể, những phụ nữ giặt quần áo kề bên, ngày thường cùng nàng thân mật liền phụ họa hai tiếng, cũng có người nghe không lọt tai nói, "Lí gia tẩu tử người còn nói lời này, nếu không nhờ Cốc Vũ nghĩ ra biện pháp đó, tiền đều bị người ngoài thôn kiếm đi, người còn chê bai biện pháp của cô nương đó sao?"

Có người đi đầu, phụ nhân giặt quần áo khác cũng nói: "Ta thấy Kinh Trập ôn hòa lịch sự đọc qua sách, không giống với lời người nói, cũng không thấy làm việc không ổn thoả."

Trương thị như huých phải vách tường, đen mặt một câu cũng không nói.

Có người thuật lại cho Vương thị nghe, Vương thị chỉ cười mỉm.

Cốc Vũ lại nghĩ nhiều. Ít nhất, người ở thôn trang sẽ không bài xích người một nhà, về sau nếu muốn an ổn qua ngày tại đây, hôn sự của Kinh Trập, Tiểu Mãn, phải có thanh danh tốt mới được, tiểu cô cô nếu không gặp nhà chồng tốt, ít nhiều cũng bị trì hoãn, nàng thở phào nhẹ nhõm, về sau mình cũng phải thành thân, nghĩ có chút buồn cười, tự chế giễu mình, chuyện đó còn xa vời, trước kiếm được tiền mới nói.

Lí Đặc Tuyền vẫn vội vàng lo công việc của mình, Cốc Vũ thấy hăn cố sức cưa cây, mồ hôi trên người đầm đìa, hận mình tuổi quá nhỏ giúp không được gì, nghĩ nếu lúc trước đại ca còn sống, cũng đã mười mấy tuổi, giúp cha làm việc cũng tốt, nói đến cùng mình vẫn là một bé gái, có một số việc không thể thay thế được.

Mà Kinh Trập, Lí Đặc Tuyền khẳng định không để hăn làm việc này, Hạ Xuyên còn quá nhỏ... An Cẩm Hiên, hăn luôn giữ khoảng cách cùng người trong nhà, tuy cùng ra cùng vào, lúc Nhị thúc công không ở nhà cũng thường cùng nhau ăn cơm, hăn không nói nhiều, chỉ khi ở cùng Cốc Vũ, hăn có vẻ thoải mái tự tại hơn, nhất là khi có người ngoài hăn còn có chút cảnh giác, phảng phất khẩu giác linh mẫn của động vật, một khi có cái gì tới gần liền phòng bị, Cốc Vũ không rõ vì sao hăn như vậy, lại không dám hỏi, chỉ hy vọng hăn có thể vui vẻ. Tựa như hôm nay, Kinh Trập không cần đi tư thực, nghe nói là nhà chủ ruộng có chuyện, An Cẩm Hiên không biết khi nào làm một cái xuồng gỗ nhỏ, kéo Kinh Trập đi chơi.

Cốc Vũ ở trong sân, mãi lo lắng suy nghĩ, đột nhiên một đôi chân xuất hiện trong tầm mắt mình, bước đi trầm trọng, giày vải xem ra đã có chút tuổi đời, quần tây trắng bệch, ngẩng đầu thấy, là Lí lão đầu, mặt sần khố, thấy Cốc Vũ có chút ngượng ngùng, bước chân cũng chần chờ chậm lại.

Cốc Vũ nghĩ tới sự tiếp tế lúc trước, còn có câu nói ở rừng đào, nghĩ dù Lí Hà Thị ngàn sai vạn sai, vẫn là người một nhà, huống hồ gia gia cũng tốt, còn không biết tới cửa có chuyện gì đây, liền cao giọng kêu lên, "Gia gia "

Cốc Vũ giống con bướm bay qua, dắt vạt áo Lí lão đầu vào cửa.

Lí lão đầu đứng yên, đánh giá phòng ốc, Hứa Tần thị cao hứng, mang điểm tâm mời hân, Vương thị cùng Hứa thị cũng dừng việc trong tay.

Cốc Vũ thừa dịp này đi ra sân sau kêu Lí Đắc Tuyền, Lí Đắc Tuyền còn không tin, bị cốc Vũ lôi kéo trở về.

Đi vào cửa, ống quần Lí Đắc Tuyền còn dính vụn gỗ bào, ngượng ngùng, "Cha, sao người lại tới đây?"

Lí lão đầu còn đang đánh giá, nhà chỉ có bốn bức tường, mũi có chút lên men, thấy Lí Đắc Tuyền đứng ở cửa tay chân lóng ngóng, cảm thấy thật sự làm khó hân, cũng có chút sợ hãi, trăm câu ngàn chữ cũng không nói nên lời, đành thản nhiên nói, "Tuyền, cha đến xem."

Lí Đắc Tuyền vội vàng ngồi xuống, hỏi ăn hỏi mặc, Lí lão đầu càng ngồi không yên.

Hứa Tần thị sáng khoái cười nói, "Thông gia, người muốn đến chơi, đều là người nhà, đâu cần khách sáo như vậy, lại nói con cháu đều có phúc của con cháu, chúng ta già đi cũng không lo được nhiều như vậy."

Lí lão đầu gật đầu, "Có ai nói không đúng đâu."

Nói mấy câu vẫn vòng đến Lí Hà Thị.

Lí Đắc Tuyền giận nói, "Cha, ta không muốn âm ỉ với nương, ta vốn không suy nghĩ nhiều, chỉ là ngày đó ta tận mắt thấy, nương cầm cây đánh

Cốc Vũ. Người cũng biết Cốc Vũ yếu đuối, không biết bị bao nhiêu tội, thật vất vả trở về thoát nhìn vui vẻ hơn một chút, sao ta có thể để nàng chịu ủy khuất, lại nói nương vài năm nay biến đổi nhiều, ta..."

Lí lão đầu nghe Lí Đắc Tuyền nói như thế, cũng thấy chỗ ở của Lí Đắc Tuyền, xem ra Vương thị cũng tốt, chỉ là lão bà tử bên kia không thuận lòng, đối với bên này có chút khắc nghiệt, ai ngờ náo thành cái dạng này, Lí lão đầu trăm vị tạp trần, bắt giặc giết mình, thấy ý cười trong suốt của Cốc Vũ, càng cảm thấy mình không còn mặt mũi."Tuyền, ta không phải nói người, dù sao nàng cũng là nương người, huống hồ lần này, là bệnh thật, Linh Nga ở lại chăm sóc nàng, Linh Nga ăn nói vụng về, không khuyên giải nổi nương người."

Lí Đắc Tuyền khó xử ngồi yên, lo lắng nhưng không biết nếu mình đi qua có thể nói cái gì.

Vương thị biết Lí Đắc Tuyền khó xử, mở miệng nói: "Cha, bằng không, ta cùng Nhị tẩu đi qua trò chuyện cùng nương, không chừng nương sẽ nghĩ thông suốt, vốn cũng không có chuyện lớn gì."

Hứa thị nói chuyện liền càng trực tiếp, "Cha, Đại tẩu lúc này cũng quá mức, Đại ca nên giáo huấn nàng một chút, ngày sau mới có thể sống yên ổn qua ngày, cũng không có gì, đợi chút nữa chúng ta liền đi qua."

Lí lão đầu đi lại ít nhiều cũng vì việc này, cùng Lí Đắc Tuyền nhàn thoại, Hứa Tần thị cùng Hứa thị, Vương thị, ba người thừa dịp này đi qua.

Khoảng chừng một khắc sau, Lí lão đầu vừa muốn đi, đã thấy người trở lại, nét mặt Vương thị khổ sở, Hứa thị cũng cúi đầu không nói chuyện.

Hứa Tần thị thở hổn hển, xem ra bị tức không nhẹ, "Thông gia, vốn ta cũng không nên nói, người xem chúng ta hảo tâm, nhưng hảo tâm không có hảo báo, nói ta không nên quản gia, còn nói hai khuê nữ đi qua chế giễu,

ngày thường không đi bây giờ có chuyện các nàng liền đi qua. Người nói đây là lời nên nói của người già sao?"

Lí lão đầu càng xấu hổ, tự trách mình nhiều chuyện, hại các nàng chịu ủy khuất.

Cốc Vũ thấy bộ dáng tự trách của Lí lão đầu, cảm thấy hắn có chút đáng thương, nghĩ Lí Hà Thị bệnh, Lí Đặc Tuyền khẳng định cũng không có tâm tư làm việc, chỉ là hắn không lộ ra mà thôi. Vì thế Cốc Vũ nói: "Gia gia, nương ta các nàng đi khuyên, chung quy là cách một tầng, không bằng gọi Đại cô cô cùng Nhị cô cô trở về, lời nói các nàng nãi nãi khẳng định nghe."

Vừa nói đến Đại cô cô, Hứa thị quay mặt qua một bên, sự tình hội dưng hương lần trước qua đi, nàng không có nói chuyện nhiều với Nguyệt Nga, trong lòng thật sự là giận.

Lí lão đầu thở dài một hơi, "Ta cũng nghĩ như vậy, Lập Xuân, Lập Hạ hai đứa không nhờ được, cũng không dám tùy tiện ra ngoài, qua hai ngày nữa còn phải đến từng nhà nhận sai, ta một lão nhân đi đến nhà khuê nữ không quá thích hợp..."

Thì ra đây mới là lý do, Cốc Vũ không chối từ, ngẩng đầu nhìn Lí Đặc Tuyền.

Lí Đặc Tuyền lúc này rõ ràng, "Cha, để Kinh Trập cùng Cốc Vũ đi thôi, dù sao cũng gần, sẽ không xảy ra sự tình gì."

Lí lão đầu có chút lo lắng, "Vạn nhất gặp lưu manh thì sao, hai đứa nhỏ đều nhỏ bé yếu ớt."

Điều này làm cho Hứa Tần thị vừa bực mình vừa buồn cười, "Đã nói thông gia không cần lo lắng quá, đều là thiếu niên mười mấy tuổi, lại là thôn kê bên sao xảy ra chuyện gì."

Cốc Vũ trầm mặc một hồi, đầu tiên nghĩ đến là, "Ta đi gọi Cẩm Hiên ca đi theo chúng ta, như vậy sẽ không sợ."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Liễu Bá Tử, Ba Người Đi

Giữa sân là một cái khuông trúc tinh tế, lộ ra màu vàng nâu, Hứa Tần thị buộc một dây tơ màu hồng vào, trong rổ quả đào trắng vàng ươm sắc hồng, thoát nhìn thật đẹp, đây là lễ vật của Cốc Vũ bọn họ cho Nguyệt Nga.

Dù sao Cốc Vũ bọn họ lần đầu tới cửa, tay không cũng không tốt, muốn mua chút gì lại phí tiền, trùng hợp Trần Vĩnh Ngọc dẫn người đến chia một khuông đào, Cốc Vũ liền chọn một ít tốt nhất, đặt ở trong rổ trang trí đẹp mắt.

Lại sợ dọc đường đi phơi ra khó coi, Cốc Vũ chiết một ít cành lá của cây đào trong sân, bày ở trên mặt, cái rổ sinh động hẳn lên, lá xanh, rổ vàng, dây tơ hồng, nhìn rất đẹp.

An Cẩm Hiên cùng Kinh Trập khiêng cái xuồng gỗ ra, Cốc Vũ xách giỏ trúc theo sau, đi thật cố hết sức, thân mình nghiêng qua một bên.

Hứa Tần thị lo lắng đuổi theo, thấy Cốc Vũ xách cái giỏ quả đào, miệng kể lể nói: "Mấy tên nhóc này chính là ham chơi, đi đường thủy tuy không xa, vạn nhất các người không biết sử dụng xuồng phải làm sao bây giờ? Cẩm nhi, người biết bơi, Kinh Trập thì sao? Không cần dọa đến Cốc Vũ mới được, Cốc Vũ, đợi lát nữa người cứ ngồi ở bên trong băng ghế nhỏ, mặc kệ bọn họ làm thế nào, thấy không đúng phải kêu lên, ta cân nhắc bờ bên này cũng có người.

Cốc Vũ buồn cười, có chút cảm động, vốn nàng cũng muốn đi, dù sao cũng không xa, nào biết An Cẩm Hiên cùng Kinh Trập chơi xuồng mấy ngày, có chút nghiện, một mực nói muốn đi đường thủy, hơn nữa bọn họ

nói lần trước suýt chút nữa là đến Liễu Bá Tử, Liễu Bá Tử rất gần, còn có nhiều mảng hoa sen lớn, Cốc Vũ vừa nghe lập tức muốn đi xuống.

Lúc này, thấy Hứa Tần thị lo lắng, Cốc Vũ cười nói: "Mồ mỗ không cần lo lắng, hai bên sông đều có người, ta nghe nói khúc sông ở Liễu Bá Tử bên kia không lớn, Cẩm Hiên ca bơi rất giỏi, đúng không?"

An Cẩm Hiên đang phụ Kinh Trập khiêng đồ, thấy Cốc Vũ cười nhìn hắn, nhất thời hào khí dâng cao, hắn không rõ ràng vì sao, tỷ như ngày hôm qua trở về, nghe Cốc Vũ nói cùng Kinh Trập đi nhà của cô cô Cốc Vũ, Lí lão đầu sợ trên đường thế nào, Cốc Vũ vừa nói đã nhắc đến hắn, gọi hắn cùng đi, hắn liền có chút cảm giác khác thường, rất thích Cốc Vũ ý lại như vậy. Nếu là người khác, có lẽ hắn không để ý đến, chuyện thăm người thân hắn chưa từng làm qua, cũng không muốn làm, nhưng đi cùng Cốc Vũ và Kinh Trập, hắn không quản nhiều như vậy.

Như hiện tại, hắn không đành lòng cự tuyệt ánh mắt chờ đợi của Cốc Vũ, nên cười hề hề nói: "Mồ mỗ người yên tâm đi, không chừng ta thuận tiện bắt hai con cá về cho người nấu canh!"

Hứa Tần thị thấy An Cẩm Hiên không khó chịu giống ngày thường, cũng yên lòng.

Đến bờ sông, nàng lại dặn dò Cốc Vũ ngồi yên, một tay đỡ Cốc Vũ lên xuống, Cốc Vũ cảm thấy mới mẻ ngồi yên coi sông nước, Hứa Tần thị ở trên thuyền nghiêng ngả mấy cái suýt ngã đi, vẫn là Kinh Trập dắt nàng lên bờ. Cốc Vũ bọn họ buồn cười, Cốc Vũ đột nhiên toát ra một câu: mồ mỗ đây là chữa bệnh không cần thuốc! Mọi người cười ồ.

Mọi người ngồi ổn, An Cẩm Hiên đẩy xuống một cái, chỉ thấy xuống cắt qua mặt nước, gợi lên từng gợn sóng, sóng dao động chiết xạ ánh mặt trời chói mắt, Kinh Trập lấy tay đùa nước, Cốc Vũ thành thật ngồi yên trên ghế.

Sông nhỏ này chảy qua Đào trang, hai bên ruộng lúa kề sát bên bờ, người ở thôn trang đang vội vàng nhổ cỏ dại, thấy giữa sông có cái xuồng, nhận ra đó là khuê nữ cơ trí của Lí gia, liền vui đùa, rất xa kêu lên, "Cốc Vũ a! Có rảnh chèo thuyền đi chơi a?"

Cốc Vũ bị cảnh sắc trước mắt cảm nhiễm, tưởng như mình thật sự về tới làng chài yên tĩnh đánh cá, trong trẻo đáp: "Không là, đi ta tới nhà Đại cô cô."

Một nữ nhân sang sảng tiếng cười truyền đến, "Ta xem giống như tiểu nàng dâu về nhà mẹ đẻ đâu."

Xuồng gỗ đi được một khoảng xa, nhưng lời nói kia cũng nghe được rành mạch, Cốc Vũ đỏ mặt, vụng trộm ngẩng đầu nhìn An Cẩm Hiên, lại phát hiện An Cẩm Hiên không nói gì, nhưng sào trúc trong tay tựa hồ khua nhanh không ít.

Kinh Trập đón lấy sào trúc trong tay hắn, "Cẩm Hiên, để ta thử xem, người đi nghỉ một chút."

An Cẩm Hiên không chối từ, bước qua một bên, ai ngờ Kinh Trập chèo thuyền không thuần thục, chiếc xuồng gỗ không biết đụng vào cái gì, bỗng chốc xoay tròn, An Cẩm Hiên vốn muốn đi tới, liền đứng không vững, Cốc Vũ ngồi ở bên trong, có chút sợ hãi, kêu to lên.

An Cẩm Hiên vội ổn định, bổ nhào qua, cầm tay Cốc Vũ, "Cốc Vũ đừng sợ, ta ở đây."

Cũng thật kỳ quái, Cốc Vũ níu lấy xiêm y của An Cẩm Hiên, nhìn vào ánh mắt kiên định của hắn, lập tức an tĩnh lại, có chút ngượng ngùng, cảm thấy vừa rồi mình có chút quá mức, lại nhìn An Cẩm Hiên ở trước mặt, chợt nhận ra rằng bây giờ cho dù xuồng gỗ có bay đi, cũng không cần lo lắng.

Thấy Cốc Vũ không có việc gì, An Cẩm Hiên lại nhìn Kinh Trập, Kinh Trập cầm sào trúc trong tay, sắc mặt trắng bệch, vừa rồi Cốc Vũ kêu to, hẳn không biết làm sao, ngơ ngác đứng, đưa cây sào qua cho An Cẩm Hiên.

Cốc Vũ lại kêu một tiếng, Kinh Trập cùng Cẩm Hiên đều nhìn nàng, thần sắc khẩn trương, thấy Cốc Vũ ngọt ngào cười, "Ai nha, quả đào trong rổ một cái cũng không có rớt ra!"

Hai thiếu niên đều thở phào nhẹ nhõm, không nề hà nhìn Cốc Vũ.

Cốc Vũ không biết bọn họ đang nghĩ gì, đem giỏ quả đào để ngay gần, tiếp tục đánh giá cảnh sắc dọc đường đi, nguyên lai đứng ở trên xuồng và đứng ở trên bờ, cảnh vật nhìn không giống nhau, nàng nhìn dòng sông trong suốt, ngẫu nhiên có từng đám rong rêu xanh biếc, bất chợt còn có thể thấy một đàn cá nhỏ, có chỗ ngay cả vỏ sò đều thấy rõ ràng, nàng vươn tay chạm vào, làm xao động mặt nước.

An Cẩm Hiên chèo thuyền, nhưng tâm tư không ở trên thuyền, hẳn nhìn theo ánh mắt Cốc Vũ, nghe tiếng cười khanh khách của nàng, tâm trở nên mềm mại như nước, nghĩ đến lời nói vừa rồi của phụ nhân trong thôn trang, về nhà mẹ đẻ, hẳn thật sự hy vọng, nếu có thể có một ngày như vậy, bọn họ sẽ chèo thuyền như hôm nay, đi thăm người thân, kiên định qua ngày, nhưng trong lòng hẳn biết, cho dù có thể thực hiện, hẳn phải làm xong chuyện của mình, chuyện này, bao lâu có thể làm tốt, hẳn không tin tưởng, năm năm hay mười năm, mười năm hay hai mươi năm, càng nghĩ càng phiền muộn...

Đột nhiên, An Cẩm Hiên bị tiếng kêu Cốc Vũ gọi trở về, thì ra đã đến phụ cận Liễu Bá Tử, lòng sông trở nên thoáng hơn, hoa sen khắp nơi, thật đẹp, xuồng của bọn họ đi vào, liền bị vây giữa màu xanh biếc.

Cốc Vũ kinh hỉ, đem lá sen duyên dáng yêu kiều làm dù, một cái bóng dưới ánh mặt trời, nhoáng lên một cái bơi qua, là cá bị động bơi đi, không

khí thơm ngát hương vị hoa sen, còn có tiếng dân ca khoan nhặt của người bắt cá, thái dương bao trùm lên người, nàng hoàn toàn bị nét đẹp chế trụ, không tự chủ được đứng lên.

Bên cạnh một phiến lá xanh to, là vô số hoa sen, vài nụ hoa hé nở, chuồn chuồn bay lượn trên mặt nước, Kinh Trập dè dặt cẩn trọng hái một đoá hoa nở rộ cho Cốc Vũ, Cốc Vũ nâng niu trong bàn tay, nhìn đến gần người, hoa sen mướt mà mong manh còn mang theo sương sớm, phơn phớt màu hồng phấn, ở giữa nhụy hoa khoe màu vàng óng ánh, thấy Kinh Trập ngơ ngác nhìn mình, Cốc Vũ đột nhiên thốt lên một câu thật lỗi thời: "Ca, người xem nhụy hoa vàng vàng ở đây, giống kim khâu cô, ta thích ăn kim khâu cô!"

Lời còn chưa dứt, An Cẩm Hiên nhin không được phốc xuy cười to, "Kim khâu cô là cái gì vậy?"

Kinh Trập cũng chỉ cười cười, Cốc Vũ vội đổi cách nói, "Này giống như chuối tây trên cây còn lúc chưa chín, nho nhỏ."

Cẩm Hiên tựa hồ đã lý giải Cốc Vũ, "Người muốn ăn sao?"

Cốc Vũ gật đầu, An Cẩm Hiên giương tay ngắt một cái, cho nàng một cái đài sen, "Cốc Vũ, ăn cái này!"

Cốc Vũ nâng đài sen, đem hoa sen dè dặt cẩn trọng đặt ở trong rổ, hạt sen tươi mới còn toả mùi trong veo, Cốc Vũ mới ăn mấy hạt, lại bị vệt hoang trên mặt nước hấp dẫn.

Đi qua hồ sen, thấy dọc bờ sông là từng hàng liễu, khó trách kêu là Liễu Bá Tử, thì ra Liễu Bá Tử gần nước, toàn bộ thân giống một hình tam giác, kề bên bờ sông là những gốc liễu to, đứng trên sông, cơ hồ nhìn không thấy người bên kia, bởi vì cây liễu bên bờ sông không chỉ có một hàng, mà là một rừng liễu.

Có người đang cắt cành liễu, đại khái là mệt mỏi, ngồi lau mồ hôi, Cốc Vũ cười nói: "Vẫn là Đào trang chúng ta tốt, rừng đào của chúng ta không những tốt, lúc nở hoa thật đẹp, nở hoa còn có quả đào ăn, cây liễu thì làm được gì!"

An Cẩm Hiên thốt ra, "Nếu không nhờ cây liễu, Liễu Bá Tử có thể giàu có như vậy sao?"

Cốc Vũ hỏi lại, hăn lại cảm thấy mình lỡ miệng, lại không muốn lộ ra cái gì, chuyện hội dâng hương, hăn không muốn để Cốc Vũ biết, liền vịn một cái lấy cớ, "Người không phát hiện có người cắt cành liễu sao, đan sọt cũng có thể bán lấy tiền đâu."

Nói chuyện một lúc đã đến Liễu Bá Tử, người cắt cành liễu trên bờ không ít, thấy có người đến, cũng chào hỏi vài câu, Cốc Vũ ở trên thuyền nhất nhất trả lời, nghe nói là cháu gái của Nguyệt Nga, mọi người trở nên rất nhiệt tình.

Thuyền cập bờ, Kinh Trập đỡ Cốc Vũ lên bờ, lại đưa hoa sen cho Cốc Vũ, An Cẩm Hiên cũng vội vàng đài sen qua, Cốc Vũ không nghĩ ngợi gì, đều nhận lấy.

Người cắt cành liễu cười hề hề nói, "Tiểu cô nương thật có phúc khí, một người cho người hoa sen, một người cho người đài sen, người muốn người nào làm tiểu tướng công của người a?"

Cốc Vũ sững sốt, kém chút vấp té, nhìn Kinh Trập lại nhìn An Cẩm Hiên, "Thím, là ca ta!"

Nghe Cốc Vũ nói như vậy, một phụ nhân khác lại hỏi, "Ta thấy tiểu tử này không giống, nhìn như xuất thân đại gia, nghe nói là cháu của Nguyệt Nga nhưng biết vẽ mẫu thêu, là ai trong các người?"

Cốc Vũ không nghĩ nói thêm nữa, cười thần bí, "Hai ca ca của ta đều về a."

Nói xong bước đi, làm phụ nhân kia buồn bực, "Nguyệt Nga không phải nói chỉ có một cháu đọc sách sao?"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Về Nhà Mẹ Đẻ

Thấy ba người đi đến, Nguyệt Nga mừng rỡ, trong viện cũng vây quanh một đám người.

Bên ngoài Liễu Bá Tử người đến không ít, đều ở bên kia rừng liễu, nhiều người đến nhà nhưng đẹp như bọn họ lại không nhiều lắm, nên đều vây lại xem (tác giả tả sao giống siêu sao xuất hiện quá), họ nhận ra Cốc Vũ đầu tiên, tiếp đó Kinh Trập và An Cẩm Hiên cũng bị nhận ra, hơn phân nửa đều gặp qua lúc đến mua thùng, mẫu thêu, người trong thôn thành thật, còn có người cố ý đưa tới một chén thịt khô, nói là muốn Nguyệt Nga long trọng đón khách.

Nguyệt Nga thấy Cốc Vũ bọn họ được chào đón như vậy, cũng hạnh diện hơn, thanh âm tiếp đón cũng lớn hơn, củ sen đường, bí đỏ, đậu tương, đều mời Cốc Vũ bọn họ ăn, Kinh Trập không quen, Cốc Vũ định cùng An Cẩm Hiên ăn, chợt phát hiện hân cũng trở nên ngại ngùng, ngón tay luôn níu ống quần, tâm thần bất an.

Cốc Vũ vội quay đầu nhìn, có gì đó không thích hợp, mới phát hiện trong góc tường biểu tỷ vụng trộm liếc nhìn Kinh Trập cùng An Cẩm Hiên, thật là ngượng ngùng, vừa rồi vài cô nương vây quanh nhưng không ngượng ngùng như vậy, mượn cơ hội cùng biểu tỷ nói chuyện, ánh mắt lại ở trên người Kinh Trập cùng An Cẩm Hiên.

Cốc Vũ cười thầm, thì ra hai anh chàng choai choai này da mặt mỏng, nàng cười nhìn bọn họ, ngày thường không phát hiện, lúc này mới phát giác An Cẩm Hiên cũng thay một bộ quần áo sạch sẽ, cùng Kinh Trập thật sự

không giống người thôn trang, chẳng lẽ là người đọc sách đều có một loại phong vận, Cốc Vũ lập tức lắc đầu, vừa vận thấy Kinh Trập ôn nhuận như nước, nhợt nhạt cười, mà An Cẩm Hiên mặt mày so với Kinh Trập thâm trầm hơn, hình dáng trầm ổn, còn dẫn theo một chút lạnh lùng, hăn lúc này tuy cười, tự nhiên phát ra cổ hàn ý, huống hồ Kinh Trập trắng, An Cẩm Hiên ngăm đen hồng hào, hai người có chút tương tự lại bất đồng.

Có người cho rằng Cốc Vũ vẫn là tiểu đứa trẻ, tìm nàng hỏi: "Cốc Vũ muội muội, ai là ca ca người?"

Rồi hỏi Nguyệt Nga, "Thím, lần trước mua mẫu thêu do hăn vẽ sao, nhìn không giống với, ta thêu xong hài, khăn tay còn muốn làm cái rèm cửa."

Cốc Vũ vừa trả lời vừa ăn củ sen đường, quay đầu nhìn Kinh Trập cùng An Cẩm Hiên bộ dáng ngồi không yên có chút buồn cười, nghĩ thay bọn họ giải vây, nên kêu Nguyệt Nga, "Cô cô, chúng ta phải vội về, nãi nãi bên kia còn chờ người trở về, chúng ta đến chính là cùng ngài nói một tiếng, chúng ta đi bây giờ."

Nguyệt Nga dĩ nhiên không chịu, thật vất vả người nhà mẹ đẻ đến một chuyến, sao có thể dễ dàng trở về như vậy, ít nhiều cũng muốn giữ lại ăn bữa cơm, trong nhà mình cái gì cũng có, năm nay hội dân hương cũng chia được không ít, mấy đứa trẻ này trở về nói lại với người trong nhà, mình cũng có mặt mũi, lại nói nhìn Kinh Trập và An Cẩm Hiên, có hai thanh niên đẹp trai ngồi ở nhà thật tốt, hấp dẫn nhiều người đến như vậy, không chừng kết quả cùng nhà lão Tam kết thành việc vui, mình cũng thơm lây, cô nương tên Dao Hồng này, ngày thường kiêu ngạo lúc này cũng đưa tới này nọ.

Cốc Vũ nói xong, cũng không trì hoãn, đứng lên, tiểu cô nương miệng như lau mật, "Cô cô, xem người vội, chúng ta đều là người trong nhà không cần phải khách khí như vậy, ta nghĩ nãi nãi ở nhà bệnh ăn cơm không ngon, nơi này đồ ăn dĩ nhiên là ngon, chỉ là ta cũng ăn không vô."

Nói đã nói đến mức này, Nguyệt Nga không tiện lưu lại, vào trong phòng đem quả đào ra, lấy thêm vài thứ, giao đãi khuê nữ vài câu, đi theo Cốc Vũ bọn họ lên thuyền cùng nhau trở về.

Cô nương ở lại nhà, bàn luận cùng nhau, "Ta thấy hai người kia đều tốt! Nghe nói còn đọc sách đâu."

"Đáng tiếc là biểu đệ người, nếu không là biểu ca biểu muội thật tốt..."

"Tiểu cô nương cũng không ở lại, ta thấy bọn hã đều nghe nàng đâu."

Cốc Vũ bọn họ không nghe thấy những lời này, ra cửa, bốn người quen thuộc đi trong ngõ nhỏ, xuyên qua rừng liễu, Kinh Trập còn ngắt mấy cành liễu.

Nguyệt Nga không để An Cẩm Hiên chèo thuyền một mình, hai người luân phiên nhau chèo.

Kinh Trập và Cốc Vũ ngoan ngoãn ngồi ở bên trong, có Nguyệt Nga ở đó nên không thoải mái khoai trá, lúc An Cẩm Hiên bận việc, Cốc Vũ tán gẫu cùng Nguyệt Nga, "Cô cô, nơi này có thật nhiều cây liễu, hèn chi Cẩm Hiên ca nói các người ở Liễu Bá Tử giàu có đâu, thì ra cây liễu có thể đan khuông a."

Nguyệt Nga không ngờ Cốc Vũ hỏi như vậy, sửng sốt, biểu cảm rất đặc thù, lập tức vội vàng gạt đầu, "Đúng vậy đúng vậy, vậy liễu thụ bảo bối của Liễu Bá Tử chúng ta, giống như cây đào ở Đào trang vậy."

Cốc Vũ không biết nội tình, miệng hỏi liên tục, "Lần trước người nói mang ta trở về chơi là vì sao, còn có hội dâng hương là cái gì vậy a, ta đi vào một chuyến cũng không thấy miếu a."

Nguyệt Nga đang ăn đậu tương lần trước về nhà bòn xén được, kém chút bị sặc, đến mức mặt đỏ bừng.

An Cẩm Hiên cười quay mặt qua một bên, "Cốc Vũ người không cần hỏi cái này, dù sao Đào trang chúng ta dựa vào rừng đào, Liễu Bá Tử dựa vào rừng liễu, chung quanh nhiều thôn trang như vậy, không ai có ưu việt như chúng ta, người biết chừng mực trông coi rừng đào là được, chẳng lẽ lại muốn đánh chủ ý vào Liễu Bá Tử sao?"

Kinh Trập mỉm cười động tác trong tay nhanh hơn, cành liễu trong tay không ngừng lay động, rất nhanh liền biến thành một cái mũ đan bằng liễu, đặt lên đầu Cốc Vũ, "Người xem người nói nhiều như vậy, mặt đều phôi đỏ, đội cái này."

Nguyệt Nga lấp bắp kinh hãi, nhìn mái tóc đen nhánh của Cốc Vũ, cong cong khuôn mặt, lúc này đội cái mũ tùy tay đan bằng cành liễu, lá liễu xanh mượt tùy ý duỗi thân, ngược lại không hỗn độn, đội trên đầu Cốc Vũ thật sự đẹp mắt, "Cốc Vũ, người đội mũ thật đẹp mắt, ca ca người thương người ghê."

Kinh Trập ngưng ngừng cười, "Hửn là."

An Cẩm Hiên nhìn cả nhà bọn họ, Cốc Vũ, Kinh Trập, còn có một cô cô, cảm thấy mình cách xa bọn họ, bọn họ đều là người một nhà, còn mình thì sao, với ai mới là người một nhà?

Cốc Vũ, Nguyệt Nga cùng nở nụ cười, thấy Cẩm Hiên có chút thất lạc, cũng cầm cành liễu Kinh Trập đan thừa lại vặn vẹo đan, mắt thấy không sai biệt lắm, vừa muốn kêu An Cẩm Hiên, đã thấy Nguyệt Nga kéo hắt xuống. Cốc Vũ cái gì cũng không nói, để một cái mũ trên đầu hắt, chỉ là tay nghề của mình quá kém, thoát nhìn thật hỗn độn, đem An Cẩm Hiên biến thành người rừng, hắt còn ngồi một chỗ ngây ngốc cười.

Cái này cũng chưa tính, nàng lại đan một cái đội lên đầu Kinh Trập, An Cẩm Hiên cùng Kinh Trập giễu cợt lẫn nhau, Cốc Vũ đánh giá bọn họ,

nghe bọn họ càng nói càng thái quá, ý tứ không tốt lắm, đang muốn đan lại cái trên đầu bọn họ, nhưng bọn họ ai cũng không chịu.

Cười đùa nên đến Đào trang rất nhanh, Nguyệt Nga giúp bọn họ đem xuống kéo lên bờ, rồi về nhà trước.

Nàng vào sân cảm thấy kia không khí rất lạ, từ sau chuyện hội dâng hương, nàng trở về bị đương gia nói rõ ràng, cảm thấy mình không mặt mũi tới cửa, lúc trước cứng rắn nói mình vì bọn họ suy nghĩ, không lâu sau truyền đến tin tức vợ của Giang đã mang thai, nàng hận không thể đánh mặt mình, muốn Giang kiên cường hơn, mình thật sự làm bậy.

Vào sân, nàng nhìn quanh, nhà bếp không hơi nước, sao quanh quẩn như thế, cả nhà đi đâu? "Nương"

Nguyệt Nga vừa vào cửa đã kêu, Linh Nga ngồi trước giường Lí Hà Thị, Lí Hà Thị thấy Nguyệt Nga tới, đôi khuê nữ như đôi cứu tinh, nước mắt đều rơi xuống.

Lí Hà Thị miệng nói đâu đâu không ngừng, đem chuyện Lập Xuân, Lập Hạ trộm quả đào, Trương thị dối trá bị bắt tại trận, sau Lí Hải đuổi theo Trương thị chạy khắp thôn trang nhất nhất nói ra, "Người nói ta thế nào nuôi ra thứ gì đâu! Cái này cũng chưa tính đâu, Tuyên bên kia không để ta vào mắt, vợ lão Nhị cũng bị bọn họ kéo theo, nếu cứ xa cách như vậy, sau này nương người không có lấy một người đáng tin cậy."

Nguyệt Nga không nói gì, thấy Lí Hà Thị nói xong vẫn còn giận, khuyên bảo tận tình, nào ngờ Lí Hà Thị như đàn gảy tai trâu, nghe không vô, "Không dối gạt người, ngày hôm qua bọn họ qua, sớm không đến trễ không đến, còn không phải xem chúng ta bên này bị chê cười, bị ta đuổi chạy ra ngoài."

Linh Nga bất đắc dĩ, "Nương, người chỉ tưởng tượng, Nhị tẩu, Tam tẩu còn không phải vì muốn người khoẻ lại, nên qua khuyên giải, người lại

đuổi người ta ra ngoài!"

Lí Hà Thị cầm cái bánh Nguyệt Nga đưa cho nàng ném ra ngoài, "Ta đã nói người cả ngày ngốc ở bên kia không có kết quả tốt!"

Nguyệt Nga rất bất đắc dĩ, Lí Hà Thị càng làm càng âm ỉ, nàng đành phải nói, "Nương, người không cần nghĩ như vậy, nghĩ lại lúc đó ta cũng không đúng, ngày đó người phát hỏa cũng quá mức chút, nếu người không đánh Cốc Vũ, Tuyền cũng sẽ không như vậy đối với người, không nói gạt người, ta lần này trở về là do Cốc Vũ và Kinh Trập đi gọi ta, bọn họ quan tâm người a, Cốc Vũ nha đầu kia cơm cũng không ăn, nói người ở nhà bệnh nàng ăn không vô, người có cháu gái tốt như vậy, lại nói về sau Tuyền cũng không phải mặc kệ người, ta coi gia đình bọn họ không tệ, người thương Lập Xuân, Lập Hạ, Lập Thu, nhìn xem hiện tại là ai hầu hạ người?"

Lí Hà Thị thầm tán thành lời Nguyệt Nga nói, nhưng kêu nàng cúi đầu nàng làm không được, hừ một tiếng, "Dù sao cũng còn có Giang, Hà đâu, ta có 4 người con trai, còn sợ gì!"

Nguyệt Nga hết cách, lại nghe ngoài phòng truyền đến tiếng cười, biết Ngọc Nga cũng đã trở lại, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, trong 3 chị em chỉ có Ngọc Nga miệng ngọt dễ người, không chừng nàng nói vài câu, Lí Hà Thị nghĩ thông.

Ngọc Nga vừa vào cửa, thấy Lí Hà Thị nằm ở trên giường, trong phòng thật tăm tối, còn có một mùi hôi, hỏi ra cũng không phải phong hàn, nên lưu loát mở cửa sổ, đem đồng hồ độn ở đầu giường ra ngoài, không hỏi đến Lí Hà Thị, kể lể la Nguyệt Nga và Linh Nga, "Các người là hai người chết a, nương là trong lòng tích tụ, cũng không phải là phong hàn hay sinh đứ nhỏ, làm nhà cửa thành như vậy có thể thoải mái sao? Xem đi bây giờ có rộng thoáng hơn chưa?"

"Nường, người cũng thật là, bệnh thành như vậy cũng không sớm bảo ta tới hầu hạ người, nuôi ta lớn như vậy, không phải là muốn trước mặt có người nói chuyện thôi, cùng ta nói, kết quả chịu ủy khuất gì..."

Ngọc Nga vừa trở về, Linh Nga cùng Nguyệt Nga đi ra ngoài lo cơm trưa, chỉ nghe trong phòng truyền đến tiếng cười tiếng mắng, thanh âm hai mẹ con càng nói càng cao, cuối cùng cũng nghe đến tiếng cười của Lí Hà Thị.

Lúc Cốc Vũ bọn họ trở về, ba người trên đầu đều mang theo cái mũ đan bằng liễu, Hứa Tần thị vỗ tay cười, "Ở đâu đến vài tên người rừng nhỏ, kêu các người đội mũ rơm đi ra ngoài lại không mang, rồi cũng phải làm bằng cành liễu."

Cốc Vũ ngẩng đầu nhìn Hứa Tần thị sắc mặt hồng hồng, Tiểu Mãn đang rửa tay, trong viện bày một cái chậu than, nàng có chút kỳ quái, "Mồ mỗ, người cũng đi ra ngoài sao? Làm này làm cái gì?"

"Còn không phải vì bên kia nóng vội, ta cùng tỷ tỷ người đi trấn trên gọi Nhị cô cô của người trở về, ai biết nàng đi hỗ trợ người trong nhà, chúng ta phải đi tìm, phi phi, cũng thật sự là xúi quẩy! Không nói cái này, Tiểu Mãn nữa, ta nói người bước qua chậu than, người bước qua chưa?"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Khách Không Mời Mà Đến

Cốc Vũ kỳ quái, "Mồ mồ, tỷ tỷ vì sao phải bước qua chậu than?"

Hứa Tần thị thấy Tiểu Mãn đã bước qua chậu than, tự mình cũng bước qua, sau đem chậu than thu thập xong, lại thu xếp muốn dùng nước lá bưởi rửa tay, xong mới trả lời Cốc Vũ, "Còn không phải đi mời Nhị cô cô người, nàng... Phi phi phi, xúi quẩy"

Cốc Vũ đành phải vụng trộm hỏi Tiểu Mãn, Tiểu Mãn vừa đi gấp cùng Hứa Tần thị, đầu đầy mồ hôi, mặt đỏ bừng, nàng trầm ngâm một hồi, "Nhị cô cô ở An Hoà Đường hỗ trợ đâu."

Thì ra là thế, lần trước nghe mồ mồ đâm chọt Nhị cô cô vài câu, thật không ngờ là sự thật, An Hoà Đường chuyên làm sinh ý với người chết, cái gì quan tài, áo liệm người giấy, hàng mã... trong nhà có phụ nữ có thai có đứa nhỏ, khó trách Hứa Tần thị phản ứng lớn như vậy.

Sau bữa trưa, Lí Đặc Giang vội vàng về nhà, từ xe ngựa đỡ xuống một ít đồ ăn, lại bàn công chuyện với Hứa Tần thị và Hứa thị, đưa cho Hứa thị một ít thuốc dưỡng thai, sau đó mới nói với Lí Đặc Tuyên, "Quán rượu tiếp được một mối lớn vào tháng sáu, Cùng nhi nói ta hỏi người đến lúc đó có thể làm xong ba bốn cái bàn trước hay không, nếu không được phải nói trước với Cùng nhi."

Lí Đặc Tuyên lắc đầu, "Ca, người trở về nói chỉ có thể làm tốt hai cái bàn, bên này gỗ chưa khô kịp, vội vã đảo qua rồi làm, ta chỉ sợ đến lúc đó sẽ có cái khe, chúng ta không làm được việc như vậy."

Thấy Lí Đắc Tuyền nghiêm cẩn như thế, Lí Đắc Giang cũng không thêm, đem đồ đặc cất gọn gàng, "Ta về nói là được." Nói xong hắt lại không chịu đi, bế Hạ Xuyên một hồi, ai ngờ Hạ Xuyên đang khoa chân múa tay vui sướng, ở trong lòng hắt xả cổ họng khóc.

Hứa Tần thị cười nói tay hắt thô, Lí Đắc Giang ngượng ngùng đưa Hạ Xuyên cho Hứa Tần thị, đang muốn ra cửa, lại bị Hứa thị gọi lại.

Bước chân hắt có chút chần chờ, cho rằng một mình Hứa thị bào thai lớn lên có chút lo lắng, đang muốn nói hai câu giải sầu. Hứa thị lại nói, "Ngày đó có thể về hay không, Hạ Xuyên được trăm ngày."

Lí Đắc Giang vỗ ót, cười hề hề nói: "Ta quên, định ngày xong, ta nhất định có thể bớt chút thời gian trở về." Nói xong còn lưu luyến, đi đến bên người Hứa thị, nhỏ giọng nói vài câu, nói là muốn đi qua bên kia sân, cười rồi đi.

Vương thị ôm Hạ Xuyên, bộ dạng hắt chắc nịch, trừ bỏ yêu khóc náo một chút cũng không có tật xấu khác, có thể nuôi sống, chờ cho hắt trăm ngày, tâm tư của bản thân coi như yên ổn một chút, "Làm khó tẩu tử nhớ được Hạ Xuyên trăm ngày tuổi."

Hứa Tần thị đang dùng len sợi hài em bé, giống như vợ, lúc này cũng nói: "Ta tính ngày, Hạ Xuyên trăm ngày tuổi đúng vào tháng sáu chương cũng là ngày cô nương chương, sợ là náo nhiệt không ít, hay là chúng ta làm lễ trăm ngày cho Hạ Xuyên vào mừng năm tháng sáu, ngày thứ hai tiếp tục náo nhiệt, tiểu tử này tương lai là người có phúc khí."

Cốc Vũ nhưng là không quá rõ ràng lễ tiết, ấn tượng của nàng, ngày hội tháng sáu miễn cưỡng mới nhớ tới ngày quốc tế thiếu nhi, đành phải thôi, "Mồ mồ, cái gì là tháng sáu chương, cái gì là cô nương chương?"

"Người cái này còn không biết, không chỉ có vậy đâu, phơi y chương cũng là ngày đó..."

Hứa Tần thị đang nói với Cốc Vũ về ngày hội, trong viện truyền đến thanh âm ồn ào, Cốc Vũ trong lòng đã không vui, trải qua nhiều sự tình trong thời gian này, nàng hy vọng có được một khoảng thời gian bình tĩnh.

Đi ra cửa phòng nhìn, thấy một đám tiểu đưa trẻ hướng trong viện chạy, Trần Giang Sinh dẫn đầu chạy, vỗ tay kêu lên: "Đến đến, chính là chỗ này."

Cốc Vũ còn tưởng rằng một đám nhóc chơi đùa với nhau, xoa eo nhỏ nói: "Giang nhi, dẫn nhiều người như vậy đến nhà ta làm gì, không cần ầm ĩ đến Nhị bá mẫu ta."

Trần Giang Sinh khoát tay không nói gì, ngược lại nhìn ra ngoài sân, Cốc Vũ theo hắt tầm mắt, thấy trong viện xuất hiện một con dê, tiếp theo là một hàng tre trúc gì đó, ngồi trong xe dê chính là tiểu tử dã man đó, Cốc Vũ nổi lửa, mang theo cây đuổi gà đi qua đuổi, "Đi ra ngoài, đi ra ngoài, toàn bộ đi ra ngoài ai kêu người tới nhà của ta?"

Trần Giang Sinh không hiểu, "Cốc Vũ, hắt nói là tới tìm người, không là khách sao, thế nào đuổi người ta đi vậy?"

Cốc Vũ nhớ tới lúc trước mình ở trấn trên chịu uất ức, lúc trước nhịn vì sinh ý của tửu lâu Hứa Thế Cùng, nào ngờ tiểu tử này còn dám tới cửa, nơi này là địa bàn của mình, hắt điều ngoa cũng không làm gì được mình, vì thế chỉ gậy vào hắt, "Giang nhi, ai nói là khách nhà chúng ta, đi ra ngoài, các người hết thấy đi ra ngoài!"

Trần Giang Sinh biến sắc, vội xua tay tiếp đón người, "Đi đi, chúng ta đi chỗ khác đi chơi."

Mấy đứa trẻ đang vượt ve xe dê, hậm mộ chạy đi.

Ninh Bác ngồi trên xe, căm tức nhìn Cốc Vũ.

Cốc Vũ dùng gậy gộc chỉ vào hắn, "Người tới nhà ta làm gì? Nhanh đi đi."

Ninh Bác không nói chuyện, xuống xe đi đến, "Ta thích đến sẽ đến, hừ, Lí sư phụ, ta đưa quả đào đến cho người"

Lí Đắc Tuyền ở sân sau làm việc, nghe được thanh âm còn tưởng rằng mấy đứa trẻ đang đùa náo, nghe được tiếng quát to có chút quen tai, đi ra thấy Ninh Bác, hắn vội ngừng tay, lau hai tay, "Tiểu thiếu gia, sao người lại tới đây, chỉ một mình người sao? Đi xa như vậy."

Ninh Bác trên mặt đầy ý cười, ngọt ngào cùng Lí Đắc Tuyền tiếp đón, phía sau Trần Vĩnh Ngọc là quản gia Cốc Vũ đã gặp lần trước, một đám người hướng nhà chính đi, Ninh Bác quay đầu hướng Cốc Vũ le lưỡi khiêu khích, Cốc Vũ không nhịn được nữa, đánh gậy qua.

Ninh Bác nhảy lên kêu, "Nha!"

Vương quản gia vội hỏi Ninh Bác , "Thiếu gia, như thế nào? Trúng chân sao?"

Ninh Bác lắc đầu, "Không có việc gì."

Đi vào phòng, Ninh Bác cùng Vương quản gia cũng quen biết Hứa Tần thị, thật khéo, Hứa Tần thị lại cùng Vương thị, Hứa thị nói chuyện Ninh gia.

Cốc Vũ ghen một hơi, tiểu bá vương này, người trong nhà cho hắn là khách quý, mình còn nhớ rõ lần trước bị hắn đánh một roi, mặc kệ hắn, ai ngờ nàng không trêu chọc Ninh Bác, Ninh Bác lại không buông tha nàng, "Uy, ta cho các người rất nhiều quả đào, cha ta cho người mua, ăn đi, ta cố ý dùng xe dê kéo một khuông đến."

Nói xong Vương quản gia cùng Lí Đắc Tuyền đem khuông quả đào chuyển vào, mọi người đều cười to, Trần Vĩnh Ngọc cùng Vương quản gia nói: "Thật không ngờ lão gia các người mua quả đào của thôn trang chúng ta, thiếu gia các người ngược lại đưa quả đào đến, không chừng quả đào này do Cốc Vũ hái đâu, đi một vòng lại trở lại."

Ninh Bác nhìn Cốc Vũ hèn mọn cười, có chút không phục, hỏi Trần Vĩnh Ngọc, "Thúc thúc, sao biết được quả đào là đào ở Đào trang các người?"

Cốc Vũ khinh khỉnh cười một tiếng, "Thật sự là tay chân không chăm chỉ, một mảnh rừng đào lớn như vậy mà không biết"

Ninh Bác đỏ mặt, lần trước hăn không cẩn thận đánh trúng Cốc Vũ, trong lòng có chút áy náy, nhưng ngại xin lỗi người ta, lại nói cả nhà, nhất là lão thái thái đều cưng chiều hăn, mà Cốc Vũ dám trực tiếp trách cứ hăn, mỗi ngày ở nhà đi xe dê hăn cảm thấy không vui, nhà hăn giúp cậu hăn mua rất nhiều quả đào, hăn liền mang một khuông tới, ý đồ bù lại, không ngờ đây lại là trái cây của Đào trang, không khỏi có chút ngượng ngùng, cũng cảm thấy mình đánh mất mặt mũi, ngốc một bên không nói chuyện.

Cốc Vũ thấy sắc mặt hăn khi đen khi trắng, không biết có chủ ý quỷ quái gì, "Nhà chúng ta vốn có quả đào, từ xa mang tới nhiều như vậy làm gì!"

Vương thị thấy Cốc Vũ như vậy, có chút kỳ quái, Cốc Vũ thường ngày nói chuyện ngọt ngào biết lễ phép, lần này sao lại phản ứng như vậy, không khỏi nói nàng hai câu. Cốc Vũ ủy khuất nói, "Nương, người không biết."

Ninh Bác cười hì hì nhìn Vương thị nói: "Thăm thăm, người theo cái gì vậy, thật đẹp mắt."

Vương thị vội tiếp đón khách, bỏ qua Cốc Vũ. Cốc Vũ chỉ đành hờn dỗi một mình.

Ninh Bác ngồi không yên, thấy người lớn nói chuyện, một mình hẩn nhìn quanh phòng ngắm nghía, cái gì cũng có hứng thú, nhưng lại nói ra lời ghét bỏ: "Cốc Vũ a, sao nhà các người cũ như vậy, cái gì cũng không có, cái bàn cũng cũ, không có cái gì mới a." "Cốc Vũ, phòng ở như vậy, buổi tối các người ở thế nào? Phòng ở cho hạ nhân nhà chúng ta đều tốt hơn chút."

Cốc Vũ càng cảm tức, "Là tự người muốn đến cũng không phải ta cứng rắn ép người tới, còn ở đây dong dài."

Nói xong Hạ Xuyên khóc náo, Hứa Tần thị ôm hẩn dỗ , "Tiếng khóc Hạ Xuyên thật lớn, về sau khẳng định dễ nuôi, ngoan ngoan, không lâu nữa là hơn trăm ngày ..."

Ninh Bác nhìn một hồi lâu, lại lắc đầu, "Thật không phải là chỗ cho người chơi a, Cốc Vũ, người xem đệ đệ người còn nhỏ như vậy, chỉ biết khóc, trẻ con phải mặc xiêm y chất liệu tốt mới được, hẩn mặc thế này làm sao có thể..."

"Đủ rồi, này cũng nhìn không được kia cũng nhìn không được, nhà chúng ta ô uế mắt người sao, đi đi, nhà chúng ta không giữ người" Cốc Vũ thật không biết nói gì với hẩn.

Ninh Bác lại cười, không nói, lại chấp tay sau lưng như lão tiên sinh thông thả bước quanh phòng đến nhàm chán nên đi ra ngoài sân, nhìn thấy trên đồng cũi là 2 bộ da thỏ hoang, kêu lên sợ hãi, "Oa, Cốc Vũ, do ai làm, thật sự là lợi hại."

Cốc Vũ lười quan tâm hẩn, Hứa Tần thị lại nói: "Đây là Cẩm Hiên đánh, đứa nhỏ này một mình vào rừng, có bản lĩnh."

Ninh Bác nhìn hồi lâu, sau cùng Cốc Vũ nói: "Cốc Vũ a, ta cho người ngồi chơi thế nào?"

Cốc Vũ chưa từng gặp qua xe dê tinh xảo như vậy, lại do chính cha mình làm, tâm có chút động, nhưng là cũng chỉ là tâm động mà thôi, nàng sờ con dê, lại đi xem xe đan bằng trúc, khinh thường nói: "Chỉ có người mới làm ra chuyện này, người nhìn người làm con dê mệt mỏi, đường xa như vậy, còn có một khuông quả đào, người không có chân sao, thật sự làm thiếu gia rất giỏi a."

Nói xong mới phát hiện Ninh Bác đã trở lại nhà chính, Cốc Vũ đối với tên nhóc này một chút biện pháp đều không có.

Lí Đắc Tuyền từng ở Ninh gia làm việc, còn kiếm được một lượng bạc, hưởng hồ quả đào ở thôn do bọn hắn mua, còn có tăng quan hệ với Hứa Thế Cùng, còn nữa Ninh Bác ngọt mồm ngọt miệng, làm cho người ta đau lòng, liền không ngừng gọi hắn ăn, Ninh Bác một bên oán trách gạo cứng, đồ ăn thịt quá ít, miệng lại ăn không ít.

Sau khi ăn xong, Vương quản gia khuyên Ninh Bác trở về, hắn không chịu, cả nhà phải khuyên giải mới theo Vương quản gia trở về. Trèo lên xe dê, còn lưu luyến quay đầu, Cốc Vũ thấy hắn đi rồi thở phào nhẹ nhõm, nghĩ con dê kia thật đáng thương.

Mới vừa đi khỏi thôn trang, Ninh Bác đi cùng Vương quản gia, phân phó: "Ta không muốn con dê quá mệt, lần tới không đánh đi chơi, chúng ta đi trở về đi."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Trăm Ngày Của Hạ Xuyên

Đảo mắt đã tới mừng năm tháng sáu, cả nhà vô cùng náo nhiệt giúp Hạ Xuyên làm tiệc trăm ngày tuổi.

Sáng tinh mơ, nắng sớm chiếu vào phòng, mùa hè ở đây nóng bức, lúc này là lúc tương đối mát mẻ. Ngày xưa, giờ này Cốc Vũ đang ngủ, mà hôm nay trong lòng nàng có việc, nên dậy sớm, thấy giường Hứa Tân thì đã vắng người, Tiểu Mẫn cũng không còn trên giường, có chút xấu hổ, còn tưởng rằng mình thức sớm, nhưng vẫn muộn chút, ngoài phòng đã truyền đến tiếng người nói, nàng vội mặc xiêm y đi ra.

Ra tới cửa, thấy Kinh Trập đã ngồi phòng trong, nhưng không thấy bóng dáng An Cẩm Hiên, ngoài cửa đã bắt đầu nóng nháo lên.

Cốc Vũ muốn đi nhà bếp múc nước rửa mặt, mới phát hiện người thôn trang đến rất đông, vây quanh Trần Vĩnh Ngọc chờ an bài, mọi người đều quen thuộc, làm chuyện gì mọi người đều trong lòng đều biết. Đàn ông đơn giản an bài vài người dựng lều, trẻ con cũng không nhàn rỗi, cầm khay đồ ăn, hoặc là chờ bày tiệc.

Phụ nữ vây quanh Giang thị, nghe nàng giao đãi: "Nương Trữ Tử, nương Đào nhi, các người về nhà nấu cơm, nhà các người nôi lớn, Cần thăm cùng Bình nhi đi rửa rau, các người tay chân lưu loát..."

Cốc Vũ nghe một chút, lúc đầu còn cho rằng mấy bàn tiệc rượu không tốn công sức gì, dù sao cũng chỉ là ăn nhiều một chút thôi, đâu biết rằng ở đây cái gì cũng thiếu, thật làm khó bọn họ, phải phân loại hết thấy mọi thứ mua được, rồi suy nghĩ nấu món gì, nấu cơm, rửa rau, rửa chén, thu thập

mọi thứ đều phải bố trí, nghe nói còn chờ người nhanh chân mau cẳng giúp đi mời thân thích, hơn nữa người thu lễ tiễn khách, cần người có thể diện lại biết tiết kiệm tiền, thực không dễ dàng.

Giang thị phân công xong rất vừa lòng chuẩn bị đi nấu cơm, miệng nhắc tới, "Đều lạnh lẽo như vậy, một đám đến còn sớm hơn ta, lần trước Thôi lão đầu bên kia gả khuê nữ cũng không gặp nhóm người đồng tâm như vậy, thật thần kỳ."

Cốc Vũ nghe trong lòng vui sướng, nghĩ rằng trong lòng mỗi người dân thôn trang đều có một cái cân, nếu hẳn cảm thấy người đáng giúp, tự nhiên sẽ tận tâm, mà có nhà tuy sẽ đi giúp, nhưng lại dây dưa lần lựa, nguyên nhân trong đó không cần phải nói. Cốc Vũ nghĩ như vậy cười đến ra tiếng, đang muốn múc nước súc miệng, lại chậm chạp không vào nhà bếp.

Giang thị thấy Cốc Vũ ngây ngốc cười, bộ dáng lười nhác, có chút đau lòng, "Nha đầu, không có chuyện của người, đi ngủ thêm đi rồi nói."

Cốc Vũ lắc đầu, "Hôm nay là trăm ngày của Hạ Xuyên, ta muốn giúp một tay, mọi người đều đến, không có đạo lý ta còn ngủ."

Giang thị nghe Cốc Vũ nói như vậy gật đầu, trong lòng càng thích, bộ dáng Cốc Vũ chỉnh tề, nói chuyện làm việc cử chỉ tất nhiên là bất đồng, có chủ kiến, lại nói đạo lý, nghĩ đến xuất thần.

Cốc Vũ thấy nàng có chút quái dị, vội lắc lắc nàng.

Giang thị cười hề hề kéo nàng, "Cùng Giang bá mẫu đi nấu cơm, đợi ta để dành miếng cháy cho người." Vừa nghe nói có miếng cháy, Trần Giang Sinh đi lại, muốn theo cùng, lần trước hẳn mang Ninh Bác vào nhà Cốc Vũ, thấy Cốc Vũ không vui, còn sợ Cốc Vũ giận, thường hạ giọng đến nhìn bộ Cốc Vũ.

Cốc Vũ cảm thấy tên nhóc này thật bá mồm, không muốn ở chung với hắn, liền nói: "Không đi với bá mồm, tỷ tỷ ta nói đợi lát nữa muốn cùng nhau phân công tiếp khách."

Bên này người đông lắm, Lí Đắc Giang quả nhiên trở lại, bận việc bên kia, hắn lo lắng người đông, lại nhớ lúc Lão Tứ thành thân, Vương thị bị đụng mới sinh Hạ Xuyên, không muốn Hứa thị bị giống như vậy, Hứa thị lại không nghe lời hắn, cứ đi lại nhưng không dám ngồi chung với đám người ngoài kia, mà ngồi trong phòng của Tiểu Mãn, cầm đồ theo của Vương thị và Tiểu Mãn làm cho Tiểu Hàn không ngừng xem, vuốt bụng mình: "Tiểu Hàn a Tiểu Hàn, ca ca người hôm nay trăm ngày, người cũng nhanh chút xuất hiện đi, huynh đệ các người sẽ sinh cùng năm."

Tiểu Mãn đi vào lấy đồ, nghe nói như thế có chút buồn cười, "Nhị bá mồm, người đừng nóng lòng, Tiểu Hàn không thể nhảy thág đâu."

Hứa thị then thùng cười, ngồi một chỗ vui rạo rực. Cốc Vũ khoác rèm cửa đi vào, nàng quan sát một hồi, mới hiểu được tại sao bên ngoài thu lễ đều do Lí Đắc Giang giao cho Vương thị, Vương thị hoặc Tiểu Mãn đều đặt trong phòng này, Kinh Trập dĩ nhiên ghi nhớ ai tặng lễ.

Trong lòng nàng vui sướng, thầm nói nhà mình làm một lần tiệc rượu như vậy, không biết Hạ Xuyên nhận được cái gì, nàng tham tiền muốn ngồi trong phòng bên trong nhìn quà tặng từ từ nhiều lên, loại cảm giác này không phải tốt lắm sao?

Vì thế, Cốc Vũ cùng Hứa thị canh giữ trong phòng, câu được câu không nói chuyện.

Nàng nhìn Tiểu Mãn mang quà vào liền lật xem một lần, suy nghĩ có thể làm cái gì, thậm chí đem chuyện ở cử của Hứa thị dùng cái gì đều nghĩ tới, làm Hứa thị mừng khôn tả xiết chỉ vào trán của nàng, "Cốc Vũ, ta nói người như thế nào mới tốt, vừa cẩn thận lại tham tiền, lúc trước nường

người nói ta còn không tin, người xem người ở đây phân công, đâu phải là chuyện của tiểu cô nương làm."

Hai người nói chuyện, Tiểu Mẫn ôm một cái rương đi vào, để trên mặt đất. Cốc Vũ kỳ quái, người trong thôn thăm người thân tặng lễ, đều cầm giỏ trúc, bên trong đơn giản là trứng gà, vài dẹt, điểm tâm linh tinh, dùng thùng đựng thật đúng là hiếm thấy.

Người khác biểu chủ nhà lễ vật, chủ nhà sẽ đem một bao điểm tâm đặt ở trong rổ hoàn lễ cho khách.

Nàng không hỏi nhiều, đi qua mở thùng ra vừa nhìn mắt choáng váng, trong rương tràn đầy, một xấp vải bông tốt nhất mềm mại nằm ở trong, cầm lấy vải bông, phía dưới lại có một xấp tơ lụa, một khối vân cẩm, Cốc Vũ hít một hơi, trong nhà mình đâu có thân thích xa hoa như vậy đâu, cái này cũng chưa tính, phía dưới là một cái hộp nhỏ, rất tinh xảo, bên trong là một ít đồ chơi, trong đó có một cặp vòng tay bằng bạc, xem ra là cho Hạ Xuyên, phía dưới nữa là một ít đồ ăn.

Cốc Vũ định hỏi Tiểu Mẫn là nhà ai, liền nghe thanh âm giòn tan truyền đến, "Nhiều người như vậy thật sự là phiền, di, không có một chỗ tốt, chỗ ngồi trong phòng cũng không có, sao có thể nấu này nọ ở trong sân đây..."

Nàng đem ném đồ trong tay xuống, xông ra ngoài, "Ninh Ba, người tới nhà chúng ta làm cái gì?"

Ninh Bác ủy khuất nói: "Ta gọi Ninh, Bác! Ta là tân thượng khách nhà các người, biết cái gì gọi tân sao? Hừ, còn không phải ta thấy đệ đệ người mặc vải thô như vậy không thoải mái, vài thứ kia cho hân làm đồ lót đi, quả đào các người không vừa lòng, nên đưa một ít điểm tâm lại."

Nói xong, hân đặc ý nhìn Cốc Vũ, thì ra cái rương gỗ kia do hân đưa tới, cũng không biết người lớn trong nhà hân nghĩ như thế nào, lại yên tâm cho hân đến.

Không cần Cốc Vũ hỏi, liền nghe Vương quản gia vào cửa hướng Lí Đắc Giang giải thích, "Tiểu thiếu gia muốn đến, vốn lão thái thái là không cho, nói cô cô hẳn sẽ đến nhà, làm hẳn mất hứng vài ngày, bất đắc dĩ Ninh lão thái thái thương hẳn, lại suy nghĩ là tới nhà của Lí sư phụ, hơn nữa còn quen biết nhiều người như vậy, lường trước hẳn sẽ không chịu ủy khuất, nên cho hẳn đi, quà lễ là do lão thái thái gọi người chuẩn bị."

Thì ra là thế, Cốc Vũ không để ý hẳn, hẳn ở nơi đó giờ chân, "Uy, ta muốn người chơi với ta! Ta hiện tại là thượng tôn!"

"Ta quản người thượng tôn hạ tôn? Ta là chủ nhân nơi này, ta muốn thu thập này nọ, đâu có giống người vậy, lớn như vậy chỉ biết chơi."

Ninh Bác không phục, cũng không nói gì, Vương quản gia lấy một cái ghế gỗ đến cho hẳn, hẳn cũng không ngồi, thấy Cốc Vũ ở trong phòng kiểm kê quà lễ, hẳn ngượng ngùng đi vào, ngồi xồm cửa phòng cách rèm cửa cùng Cốc Vũ nói chuyện, hẳn hỏi ba câu, Cốc Vũ miễn cưỡng đáp hẳn một câu, giọng điệu không kiên nhẫn, hẳn cũng không thấy là có gì không ổn, như cũ hưng trí bừng bừng, nhưng Hứa thị bên trong nhìn không vừa mắt, cảm thấy hẳn thật đáng thương.

Đột nhiên, truyền đến tiếng kêu chói tai của nữ nhân, "Ôi, sao có tên què mùa này ngồi ở cửa phòng, coi chừng muốn trộm đồ đi!"

Ninh Bác chấp tay sau lưng đứng lên, ngăn ở cửa, không để nữ nhân này vào mắt, thành thực hỏi, "Người nói cái gì?"

Cốc Vũ cách rèm cửa đứng lên nhìn qua khe hở, thì ra là Nhị cô cô Ngọc Nga, lúc này đang chống nạnh cùng Ninh Bác giảng co.

Nàng vốn đã đứng lên, lại ngồi xuống, coi bộ hai người này không yên, Nhị cô cô miệng luôn không buông tha người, Ninh Bác tuy nhỏ nhưng cường đại, xem bọn hẳn như thế nào rồi nói.

Chỉ nghe Ngọc Nga kể lể, "Nơi nào đến đưa nhỏ lại che ở cửa, đừng tưởng rằng người ăn mặc như vậy là giỏi, vừa rồi ngồi xổm cửa làm cái gì? Đây không phải là nhà các người, chắc chắc chắc, thế nhưng còn dám liếc mắt nhìn người, không có người lớn quản giáo sao?"

Ninh Bác trầm ổn, mặc cho Ngọc Nga nói luôn miệng, nói xong hần mới khoan thai nói: "Nơi nào đến một điều phụ."

Ngọc Nga nổi lửa, muốn đi qua kéo, Ninh Bác thanh thúy kêu, "Vương quản gia --- ---"

Cốc Vũ cho rằng hai người đánh nhau, vội vén màn, xem kết quả.

Đã thấy Ninh Bác hướng tới Cốc Vũ cười, "Nơi này có một phụ nữ không phân rõ phải trái, coi ta giúp người đuổi đi."

Ngọc Nga thấy Cốc Vũ đi ra, có chút không thoải mái, "Nhà chúng ta không có thân thích như vậy, sao lại ở chỗ này? Chẳng lẽ là ai trêu chọc đến sao?"

Cốc Vũ còn chưa trả lời nàng, Vương quản gia đã vào cửa, thấy Ninh Bác đứng ở cửa, vội nói, "Tiểu thiếu gia có chuyện gì."

Vương quản gia vừa hiện thân, Ngọc Nga đầu tiên là sửng sốt, đây không phải là quản gia Ninh gia sao, lúc trước mình từng qua hỗ trợ thu xếp sự tình, ngay cả người hầu Ninh gia cũng có thể sai sử mình, bây giờ đến dự Hạ Xuyên trăm ngày, như vậy...

Ngọc Nga nín cười: "Ai u, Vương quản gia cũng tới nơi này, không nói gạt người, hôm nay là trăm ngày của cháu ta, ta nghĩ chỉ có một đám nông dân thôn trang cùng khổ ha ha, đâu biết có tiểu thiếu gia người tốt như vậy ở đây, đây là tiểu thiếu gia thương yêu nhất của lão thái thái đi, ta thấy liền vui mừng, nên chọc ghẹo hai câu, Ninh thiếu gia còn tuổi nhỏ cũng thật có kiến thức."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Trên Đồi Cỏ Trắng Cũng Muốn Lóc Xuống Hai Lượng Thịt

Cốc Vũ vốn muốn trò chuyện với Ngọc Nga, nhưng thấy nàng gặp Ninh thiếu gia, hơn phân nửa người trong nhà là khách, lại thiếp vàng lên mặt mình, có chút không vui, mặtta kệ nàng nói chuyện.

Ninh Bác tuy còn tâm tính của đứa nhỏ, nhưng đứa nhỏ cũng có tâm tư của nó, tự nhiên biết ai tốt với hănh, hừ một tiếng, "Ai muốn người đùa với chơi, vừa rồi còn nói ta là trộm đây, hiện tại đã nói ta có kiến thức? Người nói ta có kiến thức gì?"

Ngọc Nga không ngờ đứa nhỏ này phản ứng như thế, ngây người, lập tức quay lại đi lại, "Tiểu thiếu gia người cũng không cần so đo với ta, nói vậy người tới cũng vì trăm ngày của Hạ Xuyên đi, ta là cô cô của Hạ Xuyên."

Vương quản gia tất nhiên có chừng mực, dù sao cũng là khách, khẽ cười nói: "Đúng thế, lúc trước Lí sư phụ vì thiếu gia chúng ta làm cái xe dê, không có chỗ đi, Đào trang không xa không gần vừa vặn đánh xe dê tới."

Ngọc Nga thấy vẻ mặt ôn hoà quản gia, yên tâm. Xem ra Ninh gia đối với Tuyền cũng tốt, thầm nói nếu về sau nếu cần được Tuyền nói giúp, để ma quỷ trong nhà kia cho chút việc làm, sẽ không cần lo buồn, nàng tính toán nên nói như thế nào, còn chưa kịp mở miệng, Vương quản gia lại đi ra cửa. Nụ cười cứng lại trên mặt Ngọc Nga.

Nàng thấy Ninh Bác còn trờng nàng, lại cười, lấy tay nhẹ nhẹ phẩy trên người Ninh Bác, "Tiểu thiếu gia, người không quen ở nông thôn, nơi nơi đều là bẩn rách, không so được với phủ Ninh gia các người..."

Cốc Vũ biết nàng khó xử, nhưng mình còn ở đây, nàng tình bơ nịnh bộ như vậy, cũng không sợ rét lạnh tâm người nhà của mình sao, nghĩ vậy có chút khinh thường quay đầu qua một bên.

Ninh Bác hừ một tiếng, "Chẳng lẽ chỗ này trước kia không là nhà người sao, làm sao có thể nói bẩn a rách nát a, người ở trấn trên phòng ở rất tốt sao, ta cảm thấy nơi này tốt lắm."

Nói xong cũng không lại để ý Ngọc Nga, chạy ra sân chơi, Cốc Vũ lắc đầu, sợ người nhiều đẩy hẳn ra đường rẽ, theo sát đằng sau ra ngoài xem hẳn.

Còn lại Ngọc Nga đứng sững sờ ở cửa, "Thật sự là thiếu gia tính tình quái đản, vừa mới nghe rõ ràng hẳn nói nơi này bẩn rách rưới, thế nào lại thay đổi, thôi thôi, ta nhìn xem trong phòng có cái gì."

Ngọc Nga vui rạo rực bước vào phòng, sững sốt gặp Hứa thị ngồi ngay ngắn ở bên trong, cười gượng nói: "Ta cho rằng Cốc Vũ bọn họ như đứa nhỏ ham chơi đi ra ngoài, nghĩ ở đây giúp đỡ vào xem, không biết Nhị tẩu ở đây a, ở đây người nhiều không sạch sẽ, Nhị tẩu, người vẫn nên về bên kia dưỡng thân mình tốt."

Hứa thị bình thường không nói nhiều, nhưng tâm như gương sáng, Ngọc Nga là loại người gì, mặt ngọt chết ruồi, trên đùi cò trắng cũng hận không thể đoạt hai lượng thịt, ý vào Lí Hà Thị đương gia, cứ muốn về nhà mình vợ vét, bây giờ kêu mình về bên kia, cũng chẳng tốt lành gì, nhưng nàng không tiện nói toạc ra, cười nhẹ, "Chúng ta ở nông thôn dĩ nhiên là nơi nơi đều bẩn thỉu rách rưới, không khí đều như vậy không sạch sẽ, ta ở đây nghe tiếng người trong lòng thoải mái một chút, nơi này có ta trông coi, người đi ra ngoài giúp đỡ một chút là tốt rồi."

Ngọc Nga thấy Hứa thị không đi, cũng ngồi xuống, "Nhị tẩu, bụng người mấy tháng rồi, dưỡng tốt sao, người chưa sinh qua không biết, lần đầu tiên

sinh rất trọng yếu, lại nói ngày mai là tháng sáu chương, hôm nay đừng vội trở về nhà, chúng ta có cơ hội tán gẫu."

Nói xong, tay Ngọc Nga cũng không ngừng, lục từ trong cặp quà tặng ra một bao điểm tâm, vừa ăn vừa nói: "Không biết đại tỷ có đến không, ta ở đây đợi nàng, Linh Nga đầu gối nhưng có được một cửa hôn nhân tốt, chúng ta làm tỷ tỷ cũng an tâm."

Hứa thị chịu đựng, thấy miệng nàng nhai thật mau, không kiên nhẫn, "Điểm tâm này người cũng biết là để đáp lễ, trong nhà Tuyền cái gì cũng không có, ở đâu có dư tiền đi mua điểm tâm về."

Hứa thị nói không phải không có đạo lý, thân thích đến tặng đồ, bất quá là đem quà của nhà bên đông biếu nhà bên tây, đưa đến đưa lui thôi, biết đâu Ngọc Nga thật tốt, vừa tới liền lấy ăn, mấy món này Cốc Vũ đều không nỡ ăn, chẳng lẽ nàng giành ăn với Cốc Vũ sao?

Ngọc Nga ngượng ngùng cười cười, lau điểm tâm dính trên khóe miệng, "Người xem ta này là thói quen ngày thường, khi nhàn rồi không có chút này nọ ở miệng không thoải mái, Tuyền có tay nghề, sao lại nói ngày qua thê lương như vậy a."

Hứa thị không biết trả lời thế nào, nghĩ không nói chuyện để nàng cảm thấy mất mặt đi ra ngoài.

Ngọc Nga lại bắt đầu hỏi thăm, "Nhị tẩu, vừa rồi Ninh gia tiểu thiếu gia sao đến đây, ta ở trong cửa hàng có nghe qua ít việc, cũng không biết người nào, chuyên môn đi thu xiêm y cũ, xiêm y lai lịch gì cũng có, có khi là chủ nhà sinh bệnh phân phó nha đầu lão mục tử cầm đi thiêu hủy, nào ngờ bọn họ bán cho cửa hàng kiếm tiền, mà cũng có người chuyên môn mang xiêm y đến thôn trang bán giá rẻ, cũng chỉ có người ở thôn trang mua, ta còn tưởng đứa nhỏ nhà ai mặc xiêm y như vậy ra khoe khoang, chung quanh lại không có người lớn, ai ngờ là hần."

Hứa thị đáp: "Đúng vậy, hôm trước Ninh gia thiếu gia còn đưa tới một khuông quả đào."

Ngọc Nga ánh mắt sáng ngời, trong lòng mừng thầm, quả nhiên cùng nhà của Tuyền quan hệ không sai, quả đào cũng đưa tới, tiếp tục hỏi thăm, "Nhị tẩu, hẳn vì sao biết nơi này mà đến, là Tuyền làm việc ở nhà hẳn sao, ta lúc trước cũng đi qua, chính là..."

Hứa thị có chút không thoải mái, "Ngọc Nga, người hỏi thăm chuyện này để làm gì, ta làm sao biết mấy chuyện đó, bụng ta lại lớn không tiện đi ra ngoài."

Ngọc Nga thấy Hứa thị chặn lại, nhưng không trả lời câu hỏi, nghĩ đợi lát hỏi Tuyền cũng vậy thôi, lại vòng vo câu chuyện, "Nhị tẩu, nghe nói từ lâu gần đây sinh ý không tốt, vừa rồi Nhị ca ta còn nói ở lại hỗ trợ, có phải chờ khuếch đại cửa hàng cũng cần người làm, mua hàng hoá để người một nhà làm tốt nhất, bên ngoài không tin được đâu, mua đồ không tươi mới, khách sẽ không đến, chồng ta bản sự khác không có, nhưng có một đôi mắt sáng như tuyết, hẳn có thể hỗ trợ."

Thì ra Ngọc Nga có ý định này, Hứa thị càng sinh khí, tuy Ngọc Nga gả ở trấn trên, nhưng người nọ không đáng tin, ngày thường thỉnh thoảng ra ngoài làm chút việc, nhưng hai năm nay uống rượu lợi hại, uống rượu say liền đánh vợ con trút giận, nếu không do Ngọc Nga thường về nhà mẹ đẻ lấy này nọ, cả nhà sao sống được. Cho nên trước kia Hứa thị cảm thấy tuy nàng đáng giận, nhưng cũng đáng thương, luôn mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng nàng lại là người không biết báo ơn, luôn tìm cách chiếm tiện nghi lại còn khoe mẽ, không có giới hạn, hiện tại thật tốt, để ý tới từ lâu, muốn đưa bạc cho hẳn cầm mua gà, vịt, cá thịt gì, sao có thể yên tâm.

"Ngọc Nga, ta là một phụ nữ, không quản được việc này, không bằng người đi hỏi nhị ca người."

Hứa thị biết Lí Đắc Giang, hăn ở bên kia hỗ trợ tửu lâu, sẽ không chịu để tửu lâu chịu thiệt dù một chút, lại nói hăn biết tình huống của Ngọc Nga, ba lần bốn bận muốn đi mượn vốn nhà Ngọc Nga, ngày thường Ngọc Nga căn bản không dám nói với hăn.

Nghe Hứa thị nói thế, Ngọc Nga có chút miễn cưỡng, biết mình không chiếm được lợi gì, lại đi phòng bếp, thấy thịt vừa mới chiên xong đặt ở kia, ăn hai miếng.

Người phụ việc cũng nhịn không được, "Hôm nay là trăm ngày của Hạ Xuyên, mọi thứ đều dùng để tiếp đón khách, người ăn nhiều thịt béo, cũng không đủ ăn với cơm a."

Ngọc Nga hôm nay trở về, một chuyện thư thái đều không có, người đến hỗ trợ cũng nói nàng, nàng mất hứng, chống nạnh nói: "Ta là cô cô hăn, ăn hai miếng thịt thì như thế nào"

Người khác không hề để ý tới nàng, nhưng Nguyệt Nga đến sau lôi nàng đi nói chuyện, vài người làm việc trong phòng bếp đều thở phào nhẹ nhõm.

Rất nhanh đến lúc khai tịch, bởi vì là ngày mai tháng sáu chương, Nguyệt Nga bọn họ tự nhiên không về nhà, miễn cho ngày mai lại đi thêm chặng đường oan uổng, cho nên không vội ở lại ăn đầu tịch, giống như hỗ trợ chủ nhà.

Đầu tịch ăn qua sau, phụ nhân nhóm vội vàng rửa chén, Ninh Bác nguyên lai là muốn ăn đầu tịch, lần này muốn cùng Cốc Vũ ăn.

Cốc Vũ không nóng nảy, trước sau tìm khắp nơi, nhưng không thấy bóng dáng An Cẩm Hiên, hỏi Kinh Trập cũng không biết, vẫn chưa từ bỏ ý định, lo âu. Ninh Bác đi theo phía sau nàng kỳ quái, "Đến giờ ăn cơm người tìm cái gì a, thật buồn cười."

Cốc Vũ nhụt chí, nói vậy là An Cẩm Hiên trốn ra ngoài, nàng cười thầm mình kiếp trước sống hơn hai mươi tuổi, nhưng giống như thoát ly với thế giới bên ngoài, trong phòng bệnh thảng ngày thật thanh tĩnh, bây giờ ngay cả tâm tư của một thiếu niên mười mấy tuổi mình cũng đoán không ra, nhưng vì sao muốn đi đoán đây, Cốc Vũ cũng không biết.

Cuối cùng cũng không tìm được An Cẩm Hiên, Lí Đặc Giang cố ý không để Ninh Bác ngồi vào bàn, lấy thức ăn mỗi món một ít, cho hắc cùng Cốc Vũ ngồi ở một cái bàn gỗ nhỏ trong nhà chính, hắc không vừa lòng, "Uy, ta là khách quý, người đi giúp ta bới cơm, ta muốn ăn cháo thịt nạc, còn có lục da điểm tâm, còn có..."

Cốc Vũ bị hắc sai sử hai lần, một lần phải đi múc canh, một lần phải đi lấy thêm thịt nạc cho hắc, cầm lại đến phát hiện hắc không ăn, tiếp tục biến hóa đa dạng kêu, nàng làm như không nghe thấy, hắc kêu hoài, nên nói: "Ta không phải là nha đầu nhà các người, người có tay có chân tự mình đi, một người ăn nhiều như vậy làm cái gì."

Ninh Bác hờn dỗi bới cơm, một chút đồ ăn cũng không ăn, mặc dù có chút khó nuốt, hắc vẫn ăn nửa chén cơm, thừa lại hung hăng đặt trên bàn, dỗi hờn nhìn Cốc Vũ.

Cốc Vũ dờ khóc dờ cười, cơn tức của tên nhóc này không nhỏ, cũng không thể để hắc đói bụng trở về, đành phải đi lấy cho hắc một ít rau xanh, có thể hắc mới ăn nổi.

Chờ đem tiểu thiếu gia đuổi đi, Cốc Vũ liền đứng ở cửa, chờ đến người cuối cùng dọn dẹp bàn ghế xong, cất gọn xong hết cáo tù, mới gặp An Cẩm Hiên chậm rì rì xuất hiện trước mắt.

Hắc nhìn thấy Cốc Vũ giật mình, "Cốc Vũ, sao ngươi lại ở đây?"

Cốc Vũ có chút ủy khuất, "Cẩm Hiên ca, người đi đâu, hôm nay đãi tiệc rượu, ta tìm người ăn cơm khắp nơi."

An Cẩm Hiên sắc mặt biến đổi, nhàn nhạt nói: "Ta ăn rồi." Cũng không quay đầu lại đi vào phòng mình.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Mừng Sáu Tháng Sáu

Mùng sáu tháng sáu, phùng chương.

Phần đông ngày hội đều ở trong tháng này, tháng sáu chương, cô nương chương, phơi y chương, tế điền chương, những lễ hội này Đào trang bây giờ còn giữ, nhưng tẩy trừ chương, tắm rửa chương cũng chỉ là nghe từ các lão nhân nói mà thôi.

Mỗi nhà mỗi hộ trong hôn trang lúc này rất náo nhiệt, bởi vì ngày này cô nương đã xuất giá sẽ về nhà mẹ đẻ, tuy rằng là về nhà nghỉ ngơi, cho mình một cái cố, nhưng các nữ nhân chịu khó sẽ không nhàn rồi, hơn phân nửa giúp đỡ cha mẹ tháo giặt đệm chăn màn trong nhà, còn lấy tất cả đồ ra giặt giũ, chà rửa. Bãi cát dọc bờ sông Đào trang hết sức náo nhiệt.

Các cô nương gả ra ngoài Đào trang, trở lại nơi mình lớn lên dĩ nhiên là quen thuộc, bên bờ sông giặt quần áo, miệng cũng không nhàn rồi, kể nhau nghe những chuyện vui, hoặc là kể lẽ nỗi khó xử đời thường, khó được một ngày các nàng trở lại với bản tính thật của mình, các nàng như lại trở lại thời thiếu nữ, không cần hầu hạ công công bà bà (ba mẹ chồng), cũng không cần lo xích chân đứa nhỏ chạy lung tung khắp nơi, càng không cần cả ngày vây quanh heo gà bếp núc, thắt lưng cũng không thẳng nổi...

Sóng nước dập dềnh bờ Thanh Sa, thời gian không đợi cô nương, đúng vậy, các nàng đều có thể kêu cô nương, dù đã bốn năm mươi tuổi, trở lại Đào trang này, tại bờ Thanh Sa này, các nàng có thể coi mình là cô nương, giặt quần áo như thưở còn son, những cô vừa gả đi, càng hoài niệm ngày thơ vừa mới mất đi, lúc này tuy hơi ngượng ngùng, nhưng cũng lắng nghe

những cô nương lớn tuổi hơn nói thế nào hầu hạ cha mẹ chồng, thế nào cùng cô em chồng ở chung.

Dưới tình trạng như vậy, các cô nương già trẻ đều đem đồ trong nhà rửa giặt sạch sẽ, không rời đi được. Bởi vì các nàng đều biết rõ, qua ngày được thả lỏng này, phải đợi đến ngày này năm sau, nhưng ai biết được sang năm lại là thế nào? Những người này đứng ở bờ sông, thùng đựng đầy quần áo đã giặt xong, nhưng các nàng không muốn đi, thậm chí có người, cùng người quen biết nói chuyện, miệng nói xong phải đi, song vẫn cứ đứng tại chỗ cao giọng nói. Thậm chí có người đã đem thùng đồ ở trong tay, nhưng vẫn cứ lưu lại thật lâu.

Trong sân mỗi nhà, phơi đầy xiêm y bằng vải thô, phơi khô một ngày là có thể xếp cất vào rương, nhà có nhiều người, trong sân lại không có nhiều sào trúc, kết bạn đi vào rừng đào phơi quần áo, rừng đào tựa hồ được khoác lên áo mới, cô nương có vận khí tốt, còn có thể tìm được vài quả đào còn sót lại trên cây.

Bởi vì đầu ngày là làm Hạ Xuyên trăm ngày, cho nên Trần thị đã hẹn trước hôm nay cùng nhau quá lễ, Trần Vĩnh Ngọc chỉ có vài huynh đệ, không có tỷ muội, nên cũng không có cô nương về nhà mẹ đẻ, không cần tiếp đón, lão nhân gia cũng đã mất, nên Giang thị qua sân của Cốc Vũ, dù sao Cốc Vũ có ba cô cô, một người còn chưa gả, hai người khác có thể giúp Lí hà Thị thu xếp, tình huống hai nhà không xê xích mấy, cùng nhau quá tiết vừa vặn.

Sớm tỉnh mơ, Hứa thị ở bên kia, như cũ đi qua, Hứa Tần thị, quen ở bên đây, càng không nghĩ qua bên kia sân, miễn cho vì một việc nhỏ cùng Lí hà Thị có chuyện, để bọn tiểu bối ở nhà xem cũng không tốt.

Vương thị đem đồ trong nhà sửa sang lại một lần, bọn họ ở Đào trang khoảng hơn nửa năm, đồ đạc không nhiều, đơn giản chính là mấy cái đệm giường, Cốc Vũ, Tiểu Mãn mỗi người một cái áo bông, hai cái áo đơn, Tiểu

Mãn bình thường chịu khó, mấy thứ này đều giặt giũ sạch sẽ, nên chỉ cần lấy ra sân giũ vài cái là được, cũng không cần nàg phí tâm.

Nhưng An Cẩm Hiên và Kinh Trập vẫn cần chiếu cố một chút, đêm giường bọn họ thay ra còn chưa giặt, tuy xiêm y không nhiều lắm, Vương thị cũng không thể để An Cẩm Hiên cùng Kinh Trập ăn mặc bẩn thỉu đi ra ngoài, chỉ là An Cẩm Hiên xua tay liên tục nói không cần phiền toái bọn họ, làm Vương thị có chút xấu hổ.

An Cẩm Hiên đứa nhỏ này, nghe Nhị thúc công nói qua cũng đáng thương, hẳn có bản lĩnh, cũng biết đạo lý, không giống những đứa nhỏ khác chỉ bo bo biết phần mình, có thể giúp được, hẳn cho tới bây giờ không nói hai lời. Tỷ như lúc trước khi Vương thị sinh Hạ Xuyên, hẳn vất vả bắt được gà rừng, nhưng cũng cho Vương thị ăn trong tháng, đứa nhỏ chưa lớn như vậy, không phải người ta không đau lòng, chỉ là hẳn không có thói quen nhờ vả, ngày thường khâu may vá đều chằm dùm tự làm, lúc này càng không nghĩ cùng bọn họ quá tiết.

Kinh Trập khuyên, Hứa Tần Thị cũng nói vài câu, đến cùng hẳn vẫn kiên trì, Cốc Vũ thấy hẳn bướng bỉnh cùng xấu hổ hơn ngày thường hơn, có chút không quen, chờ người lớn đi, nàg vào phòng An Cẩm Hiên và Kinh Trập.

An Cẩm Hiên ngây ngốc ngồi trong phòng, trong tay ôm cũ nát áo bông của mình, bộ dáng không muốn giặt, Cốc Vũ cười hề hề vào cửa, "Cẩm Hiên ca, hôm nay phơi áo bông rất tốt, bộ bên trong còn chứa bạc sao? Thấy người coi bảo bối."

Tuy An Cẩm Hiên lắc đầu, nhưng trong lòng kinh ngạc, cái áo bông cũ này tuy không có bạc, cũng có hai tấm ngân phiếu, đó là hẳn cùng Nhị thúc công mấy năm nay dành dụm được phòng khi khẩn cấp, hẳn biết Cốc Vũ không biết bí mật này, Kinh Trập cũng không biết, chỉ là nàg nói như vậy, khó tránh người khác sẽ không nghĩ như vậy, hẳn liền nở nụ cười, "Được,

ta đem áo này ra ngoài phơi, còn có đồ của Nhị thúc công, để ta đi nói các thím đừng đựng vào, Nhị thúc công thích tự mình giặt giũ."

Phơi xong, Cốc Vũ cùng An Cẩm Hiên ngồi trong cái bóng của đám quần áo, nhìn người đang vội chuẩn bị chưng bánh ngàn tầng.

Bánh hấp trước là để tế điền, sau mới là nhà mình ăn.

Cốc Vũ không rõ, "Cẩm Hiên ca, không thể chưng đến một ngàn tầng, sao lại kêu là bánh ngàn tầng?"

An Cẩm Hiên thấy Cốc Vũ nhìn mình, giặt mình, nói: "Bánh ngàn tầng chỉ là một cách gọi, có cái chưng 6 tầng cũng có cái chưng 9 tầng, gạo xay mịn trộn với đường, rồi bỏ vào lồng hấp, mặt trên đắp một tầng vải bằng sợi bông tốt nhất, bột gạo chưng đầu tiên, chưng chín, mở lồng hấp ra oa bỏ vào một tang khác, lúc đó ta ăn qua , tầng thứ nhất là bột gạo, tầng thứ hai là đậu đỏ bột gạo, tầng thứ ba là hạnh nhân, tầng thứ tư các loại mứt hoa quả, người không biết lúc ăn còn có thể một tầng xé mở đến ..."

Cốc Vũ nghe được ngây ngẫn cả người, thứ này không cần phải nói ăn, ngay cả thấy nàng đều chưa có thấy qua, thôn trang có thể ăn được bánh gạo đã quá rồi, về phần hạnh nhân mứt hoa quả gì đó, nghe An Cẩm Hiên nói khéo miệng có ý cười, rất ấm áp, nàng giặt mình, chẳng lẽ là cuộc sống trước kia của An Cẩm Hiên? Nàng không nghĩ nhiều, chỉ hy vọng An Cẩm Hiên có thể cười như thế qua ngày.

An Cẩm Hiên nói xong, lại ngây ngẫn, bất tri bất giác hẩn cảm giác như trở về những ngày xưa, ngày xưa đã là giấc mộng xa xôi, vừa tỉnh mộng, chỉ còn một mình hẩn. Thần sắc hẩn có chút ảm đạm, không tự chủ được phun ra một câu, "Nghĩ lại mà kinh hãi chuyện năm đó."

Cốc Vũ không dám hỏi hẩn chuyện gì, đi qua kéo hẩn nói: "Cẩm Hiên ca, không kịp ăn vài thứ kia không quan trọng, chờ ta lớn hơn một chút làm cho người ăn."

An Cầm Hiên liếc Cốc Vũ một cái, lắc đầu.

Cốc Vũ cho rằng hẳn không tin, vội nói, "Thật mà, chờ ta nghĩ ra biện pháp kiếm tiền trong nhà có tiền, cái gì cũng làm được."

An Cầm Hiên giật mình, tuy rằng ở đây Vương thị bọn họ đối với mình tốt lắm, nhưng hẳn luôn cảm thấy cách một tầng, bọn họ náo nhiệt với hẳn đâu có quan hệ gì, chỉ có Cốc Vũ gần gũi với mình hơn, nhưng cho dù gần, hẳn cũng có một cảm giác không thể nói rõ.

Hứa Tần Thị thấy bọn họ ngồi dưới bóng râm của dây phơi quần áo, có chút buồn cười, "Hai đứa trẻ ngốc, dù ngồi trong bóng râm cũng bị nóng, đi, giúp mỗ mỗ hái lá bưởi lá chuối về, phải làm năm đây."

Cốc Vũ vừa nghe ăn hăng hái hẳn lên, "Mỗ mỗ, không làm bánh ngàn tầng sao, lại có cái gì năm."

"Vốn là cần lá sen, nhưng thôn trang chúng ta không có mấy thứ đó, chỉ có lá chuối tây, phiến lá lớn, các người cắt hai phiến về cũng đủ rồi."

An Cầm Hiên lấy lại tinh thần, "Lá chuối tây đủ lớn, nhưng lá sen thơm hơn, mùa này lá sen là tuyển chọn tốt nhất, các người chờ ta cùng Cốc Vũ hái lá sen về."

Cốc Vũ không tin tưởng, nàng chưa từng nhìn thấy lá sen ở Đào trang.

An Cầm Hiên cùng nàng ra cửa, vòng qua thôn đi vào cánh rừng đào.

Đào trong rừng màu sắc rực rỡ, An Cầm Hiên đi gấp, Cốc Vũ chạy chậm theo thở gấp nói: "Sao lại vào rừng đào a, nơi này làm gì có lá sen. Mỗ mỗ bọn họ sợ là gấp gáp chờ."

Nhưng An Cầm Hiên không dừng lại, xuyên qua rừng đào, lại dọc theo sông đi ngược lên phía trên, Cốc Vũ kỳ quái, chỗ này cỏ dại rất cao, cách

rừng đào khá xa, xem ra là hoang dã, còn đi tiếp lên trên sao?

Cốc Vũ thắc mắc nhưng cũng không hỏi, bởi vì những địa phương vòng quanh mấy gốc cây, một nhánh của sông Thanh Sa chảy vào, bên trong là một đầm lầy nho nhỏ, cỡ nhà chính trong nhà, trên mặt có lá sen, không chỉ có lá sen, còn có mấy đóa hoa sen vừa nở, chuồn chuồn bay la đà, nơi đây đã biến thành hồ sen so với ngày ấy nhìn thấy thật khác biệt.

Cốc Vũ vừa rồi đi gấp có chút mệt, ngồi dưới một gốc cây nhìn An Cầm Hiên hái lá sen, không nhịn được hỏi: "Cầm Hiên ca, sao người biết chỗ này, thoát nhìn giống như có người trồng, sẽ không bị coi thành trộm bắt đi chứ."

An Cầm Hiên khước miệng nhếch lên, không để ý nói: "Quả thật là người trồng, khi nào ta muốn hái thì hái thôi."

Cốc Vũ nghe hần nói cả kinh, An Cầm Hiên luôn làm ra chuyện cho người ta bất ngờ. Xem ra hồ sen này do hần trồng.

Lúc bọn hần đem lá sen tươi rửa sạch sẽ về đến nhà, đã thấy trong nhà có một ít lá chuối tây.

Hứa Tần Thị thấy bọn họ ôm lá sen về giặt mình, "Hai tiểu tổ tông, các người đi chỗ nào, ta còn tưởng lá sen không dễ kiếm, nếu chờ không kịp ta phải dùng lá chuối tây, các người thật sự chạy đến sông Thanh Thuỷ bên kia hái lá sen?"

Sông Thanh Thuỷ là sông ở Liễu Bá Tử bên kia, Cốc Vũ bọn họ ngày đó đi qua. Cốc Vũ thấy hần giặt mình, cũng không tiện nói ra bí mật của An Cầm Hiên, đành phải nói: "Mỗi mỗi, lá sen chúng ta đã rửa sạch sẽ, cầm lấy làm bao năm."

Hứa Tần Thị nói: "Cho dù đi lấy nước cũng không thể nhanh như vậy a..."

Cốc Vũ cùng An Cẩm Hiên nhìn nhau cười.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Đêm Du Hồ Sen

Trần Giang Sinh thấy Cốc Vũ bọn họ ôm lá sen về, không cam lòng chạy tới hỏi, "Cốc Vũ! Cốc Vũ! Vừa rồi các người đi nơi nào? Cũng không kêu ta, làm hại ta một mình đi hái lá chuối tây."

Cốc Vũ thấy bộ dáng nghiêm cần của hắn buồn cười, Trần Giang Sinh khoẻ mạnh kháu khỉnh có chút mập mạp, nhưng nhìn đáng yêu, chỉ là đầu óc luôn chậm nửa nhịp, nàng quen tạt sai sử hắn, "Dựa vào cái gì phải gọi người a, ai kêu người đã học qua hai năm tư thực, ngay cả lời không nhận được đầy đủ."

Cốc Vũ muốn nhắm vào bữa tiệc trăm ngày của Hạ Xuyên, Kinh Trập viết câu đối, Trần Giang Sinh chỉ nhận được một nửa, nghe Cốc Vũ nói như vậy, hắn vò đầu vặn ngón tay ngây ngô cười.

Bánh ngàn tầng đã chưng chín, lá sen năm* cũng đã làm xong, Lí Đặc Tuyền cùng Trần Vĩnh Ngọc cũng giết gà xong, hương nến đều được chuẩn bị tốt, thấy Hứa Tần Thị đem lồng hấp bánh ngàn tầng đến, lá sen năm cũng để lên trên hương án, bọn họ bắt đầu đem gà bỏ vào nồi luộc, lấy ba ly rượu, ba bát cơm, chuẩn bị xong kêu Giang thị dẫn Vương thị cùng bọn nhỏ đi cúng bái điền thần cùng thổ địa.

* lá sen năm = món cơm nếp gói lá sen

Cốc Vũ kỳ quái, hỏi Hứa Tần thị, "Mỗi mỗi, vì sao cha ta không đi?"

Hứa Tần Thị không hiểu rõ, chỉ nói, "Đây là quy củ lão tiên bối truyền xuống, đàn ông không thể đi, bao nhiêu năm qua đều là như vậy."

Kinh Trập ôn nhuận cười, nói, "Ta có nghe nói qua, dĩ nhiên cũng là quy củ lão tiên bối truyền xuống, sứ mạng của nữ tử từ xưa là sinh con dưỡng cái, cho nên đi hiến tế điền thần, để cầu được mùa thu hoạch nhiều lương thực. Gạo thóc không phải do mạ sinh ra sao?"

Trần Giang Sinh sững sốt, than thở nói: "Cha ta bọn họ cũng không đi, bọn họ không đi có thể được mùa thu hoạch sao?"

An Cầm Hiên tiếp nối câu chuyện vừa rồi của Kinh Trập, "Không phải, cuộc sống của tổ tông trước kia, nam vào núi săn thú, săn thú đó là hoàn thành sứ mạng, mà sứ mạng của nữ là sinh dưỡng con cái, cho nên gieo trồng hái lượm do nữ nhân cùng bọn nhỏ đi làm."

"Vì sao đứa nhỏ lại có thể đi?" Trần Giang Sinh vẫn chưa từ bỏ ý định.

Cốc Vũ đoán mò, "Đứa nhỏ đi, về sau có thể săn thú, có đủ năng lực gieo trồng, mới có tương lai a."

Hứa Tần Thị há to miệng, nhìn Kinh Trập lại đánh giá An Cầm Hiên, cuối cùng sờ đầu Cốc Vũ, "Ta sống nửa đời người, thật không bằng các người mấy đứa trẻ, Kinh Trập, Cầm nhi, các người nói như vậy ta cũng thấy chính là đạo lý này, sao các người biết vậy? Thấy các người mỗi ngày đóng cửa đọc sách viết chữ, ban đầu ta cảm thấy như vậy rất già dặn, xem ra đọc sách hiểu lý lẽ."

Trần Giang Sinh không phục, "Ta cũng đọc sách a, tiên sinh lại không dạy chuyện này."

Một câu nói làm người lớn cười rộ lên, Giang thị vỗ bả vai hân, "Được rồi tiểu tử, người đọc sách, ta cũng chỉ trông cậy người nhận được vài chữ."

Trở ra cửa, vào trong vườn, chọn một bãi đất trống lớn, dọn xong bát cơm ly rượu, gà cũng bày lên, còn có bánh ngàn tầng cùng lá sen bao, người lớn thở dài, trẻ con dập đầu.

Trên đồng ruộng lúa đã lên cao, xanh biếc, thẳng tắp chỉ lên trời, Cốc Vũ lại nghĩ đến lời nói vừa rồi của Kinh Trập và An Cẩm Hiên, nghĩ bụng cây lúa sẽ chậm rãi căng tròn, từ xanh biến vàng, cuối cùng thu gặt, không phải là một lần quá trình sinh mệnh dựng dục sao, nghĩ đến đây, tự đáy lòng Cốc Vũ cảm thấy những người này thật thông minh, thì ra tập tục gì cũng đều có lý có chứng cứ, truyền đến truyền đi, cuối cùng chỉ là thừa kế nghi thức mà thôi.

Không khí vui sướng, hòa với gió thổi qua đám mạ, trên sông có mấy con vịt hoang, lúc ra cửa, An Cẩm Hiên còn đem vài miếng lá sen còn thừa lại ra, người lớn đội mũ rơm, bọn nhỏ mỗi người che một mảnh lá sen, bờ ruộng quá nhỏ, chỉ có thể đủ một người đứng, người xếp thành một hàng đi tới, lại có một loại thú vị khác.

Cốc Vũ không chịu ngồi yên miệng, cười nói: "Trẻ con chúng ta đội lá sen, là lúa chưa chín, các người đội mũ rơm vàng chính là lúa chín."

Buổi nói chuyện làm mọi người cười, Hứa Tần Thị đội mũ rơm vừa khéo có chút cũ, đã ngả sang màu đen, tự giễu nói: "Cốc Vũ, mỗi mỗi chẳng phải là lúa già sao."

Cũng điền thần xong, lại đi miếu thổ địa công công của thôn trang cúng bái một hồi, xong Giang thị mang theo cả nhà đi ra sông Thanh Sa, hiến tế một hồi, nói lúc trước nàng ở đây chăm sóc ruộng đất, lúc sinh hạ Giang Sinh, ngay từ đầu tưởng không thể nuôi sống, liền nhận sông Thanh Sa làm mẹ đỡ đầu, nhờ vậy hẳn mới có được bộ dạng khỏe mạnh không cần lo lắng, cho nên hàng năm đều hiến tế.

Trần Giang Sinh nghe xong, cắn môi, chờ Giang thị thu thập mọi thứ vào rổ xong, hẳn đi theo, nét mặt nghiêm cần.

Đoàn người trở về, Lí Đắc Tuyền cùng Trần Vĩnh Ngọc đã thu thập xong mọi thứ, chỉ chờ chặt gà là có thể bày bàn ăn cơm.

Các nữ nhân rảnh rồi, cũng không thêu thùa, tán gẫu chờ ăn cơm.

Sân bên đây không lui tới với sân bên kia nhiều, Lí hà Thị không biết có phải nghe lời Nguyệt Nga khuyên, lúc Hạ Xuyên trăm ngày tuy mượn có ốm không đến, nhưng cũng tặng xấp vải, Vương thị kêu Tiểu Mãn đem bánh ngàn tầng cùng lá sen năm đưa qua một ít. Hứa Tần Thị cùng Giang thị cũng nói là nên làm.

Lúc Tiểu Mãn trở về, trong rổ có một ít bánh gạo, bao bằng lá bưởi, đã chưng chín, bánh gạo nhuộm màu xanh của lá, xem thật đẹp mắt, nói là Nguyệt Nga mang đến.

Người một nhà không nói chuyện, bắt đầu chuẩn bị ăn cơm.

Người không đông lắm, Lí Đắc Tuyền cùng Trần Vĩnh Ngọc còn có Kinh Trập ba tên nhóc bọn họ một bàn, còn nhóm phụ nữ mang theo Tiểu Mãn, Cốc Vũ một bàn, nhưng Hạ Xuyên không yên, khóc náo đổ thế nào cũng không được, đặt lên giường cũng không yên, Vương thị không thể ăn cơm. Là Trần Giang Sinh nói Hạ Xuyên là bé trai muốn đi bàn của bọn họ, người lớn không tin lắm, nhưng khi ôm qua Hạ Xuyên thật sự nín khóc, chộc cho một đám người cười một trận.

Ăn cơm, rửa chén xong, sắc trời cũng còn sớm, mùa hè trời tối trễ, nhất thời không biết làm cái gì. Vương thị muốn đi thêu hoa.

Bị Hứa Tần Thị ngăn cản, "Ngày nào mà không có chuyện làm, dứt khoát nhàn một ngày thôi."

Vì thế một đám người vây quanh Hứa Tần Thị kể chuyện xưa, nói trước kia mừng sáu tháng sáu là ngày ngồi thuyền đi dạo.

Cốc Vũ thấy cả nhà ít khi có dịp hưng trí, đề nghị, "Nhị thúc công không phải có mấy cái xuồng sao, hay là cả nhà chúng ta đi chơi, mang theo đèn

lồng đi, chúng ta chèo thuyền đi hồ sen ở sông Thanh Thủy, lần trước tới không ở lâu. Nhiều người như vậy không nề hà."

Lí Đắc Tuyền do dự, Trần Vĩnh Ngọc vỗ tay nói tốt lắm, Tiểu Mãn ngày ấy nghe nói bọn họ đi Liễu Bá Tử bằng xuồng cũng động tâm, vừa vặn lần này cả nhà đều đi, đều muốn ngồi thuyền. Hứa Tần Thị do dự một lúc lâu, vẫn quyết định không đi, "Ta còn muốn qua bên kia sân nhìn xem, các người cứ đi, mỗi mỗi vừa lên thuyền là say sóng, vừa vặn ta đi xem khuê nữ ở bên kia thế nào, các người yên tâm, lại nói ta cũng muốn ở lại giữ nhà, bị trộm không có cách nào qua."

Chạng vạng, gió thật mát mẻ, Lí Đắc Tuyền cùng Trần Vĩnh Ngọc kéo một cái xuồng, Giang thị cùng Trần Giang Sinh một đầu, Kinh Trập cùng An Cẩm Hiên một đầu, cũng nâng một cái, lần này so với lần trước Kinh Trập bọn họ hai người nâng thoải mái không ít, Tiểu Mãn cùng Vương thị mỗi người cầm một cái rổ, bên trong là bán ngàn tảng, lá sen bao còn có đồ ăn nằm lấy từ bên kia, nhân tiện đem theo điểm tâm hôm qua người khác đưa, Trần Vĩnh Ngọc còn cố ý dặn Giang thị về nhà mình lấy hai cái hồ lô, đi cửa hàng mua nửa Hồ Lô rượu, cùng Lí Đắc Tuyền mỗi người một cái đeo ngang hông, Cốc Vũ cũng không nhàn rỗi, trong tay cầm hai chiếc đèn lồng, dù trời tối cũng không sợ.

Trên đường thôn, những người chờ ăn cơm chiều tụ tập dưới gốc cây tán gẫu, thấy bọn họ đùa hỏi, Trần Vĩnh Ngọc cũng không quay đầu lại đáp: "Mang bọn nhỏ đi hồ sen chơi, dù sao việc cũng làm không xong."

Sau lưng vang lên tiếng chắc lưỡi, "Người trong thành trở về không giống chúng ta, nhà nghèo thành như vậy, vẫn có thể an nhàn bực này."

"Ta nói như vậy mới tốt, nghèo thì nghèo, cũng không cần phải khổ lo cả ngày, nếu không còn có hy vọng gì."

Vô luận bọn họ nói cái gì, xuồng vẫn xuống nước.

Dưới sự kiên trì của Kinh Trập và Trần Giang Sinh, Trần Vĩnh Ngọc bọn họ cũng đồng ý, bốn người lớn ôm Hạ Xuyên một thuyền, Kinh Trập, An Cẩm Hiên, Trần Giang Sinh, Tiểu Mãn, Cốc Vũ một thuyền, một trước một sau chậm rì bơi đi.

Lúc này không cần sào trúc, đổi thành khua chèo, Kinh Trập, Trần Giang Sinh luân phiên nhau chèo, Cốc Vũ rảnh rỗi, đem chân Tiểu Mãn thành gối đầu, tà tà nằm.

Chạng vạng gió thật thoải mái, ngẫu nhiên một tia nắng yếu ớt lấp ló sau núi, trên đỉnh đầu có vài con sâu không biết tên trên cành cây, ruộng lúa hai bên bờ sông theo gió ngả nghiêng, trong ánh nắng chiều thấp thoáng, mọi thứ đều trở nên hết sức tốt đẹp.

Mọi mệt nhọc khổ đau như tan biến, Cốc Vũ ngửa mặt nhìn ánh nắng chiều đỏ au, cảm thấy mình thật nhỏ bé, nhỏ đến có thể xem nhẹ mọi thứ, những khó khăn của bản thân càng không đáng giá nhắc tới, nàng vậy đây, nở nụ cười.

Phía trước nhóm người lớn không yên tâm, cách không xa luôn dẫn dò bọn họ, nhìn một hồi, thấy Kinh Trập và An Cẩm Hiên bọn họ khua chèo lão luyện, thuyền cũng vững vàng, liền an tâm.

Rất nhanh đã đến hồ sen, bọn họ tìm một chỗ tấp thuyền vô, đem điểm tâm mang lên, vừa ăn vừa cười, trong hoàng hôn lá sen cũng biến thành màu tối, nhưng hương hoa sen không giảm, ngược lại ở đây yên tĩnh càng làm hương hoa thêm nồng đậm, ngẫu nhiên còn nghe thấy thanh âm của ếch nhảy xuống nước cùng tiếng kêu.

Trần Vĩnh Ngọc và Lí Đặc Tuyền vừa uống rượu vừa nhắc lại thời niên thiếu của bọn họ, thuở tuổi cỡ Kinh Trập bây giờ, Vương thị cũng cùng Giang thị nói giỡn không ngừng, Cốc Vũ bọn họ bên này đều là đứa nhỏ, càng là náo nhiệt hơn.

Bất tri bất giác trời đã tối đen, trăng non đã lên một vòng cong cong trên bầu trời, chung quanh là những vì sao đêm, uống rượu không không uống rượu, lúc này đều như say.

Ăn uống xong, người lớn nói chưa hết chuyện, Trần Giang Sinh không muốn trở về, cùng An Cẩm Hiên đánh đố muốn xuống nước, bắt cá đào củ sen, thấy Giang thị đòi đi về, không cam lòng, mãi đến khi người lớn đáp ứng lần tới lúc quá tiết sẽ đi nữa, mới bỏ qua.

Trên đường về, Hạ Xuyên đã ngủ say trong lòng Vương thị, mọi người không nói chuyện, lắng nghe tiếng mái chèo khua trong nước.

Đất trời lúc đó, một mảnh yên tĩnh.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Kẻ Trộm Cây

Mọi người trở về nhà, ai cũng có chút mệt mỏi, Lí Đắc Tuyền uống chút rượu, nói nhiều hơn, do Kinh Trập và An Cẩm Hiên đỡ về nhà, Vương thị cũng không lái nhải, sợ Hạ Xuyên bị say liền ôm hẳn đến phòng của Tiểu Mẫn, Cốc Vũ.

Sớm tinh mơ hôm sau, Hạ Xuyên bắt đầu khóc, Tiểu Mẫn và Cốc Vũ cho rằng Hứa Tần Thị thay quần cho hẳn nên không để ý, chuyện như vậy đã từng xảy ra, ai ngờ Hạ Xuyên khóc một hồi, cũng không nghe thanh âm của Hứa Tần thị, vội đứng lên, thấy Hạ Xuyên trừng mắt chân quệt miệng ủy khuất khóc, mặt phấn nộn đầy nước mắt, Tiểu Mẫn vội ôm đỡ dành Hạ Xuyên, lại không thấy Hứa Tần thị, bên ngoài truyền đến tiếng tranh cãi ầm ĩ.

Bọn họ ôm Hạ Xuyên ra cửa phòng, vừa khéo Lí Đắc Tuyền cùng Vương thị cũng đi ra, Vương thị đón lấy Hạ Xuyên, Kinh Trập, An Cẩm Hiên cũng đồng loạt xuất hiện tại cửa phòng. Như vậy, trong viện là người nào ầm ĩ đây?

Trở ra cửa, thấy Hứa Tần Thị chỉ vào một thiếu niên mười mấy tuổi măng, mà thiếu niên kia ngượng ngùng cúi đầu, tay nắm chặt, không ngừng lui về sau, dưới chân còn để một thân cây, xem bộ dáng đã sắp hong khô.

Hứa Tần Thị nhận định người nọ là tên trộm cây, bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Người nhìn tiền đồ của người, còn nhỏ tuổi trộm cây, mấy thứ này không hiểu tự mình đến cánh rừng sau núi chặt sao? Sao lại nuôi thành tật hết ăn lại nằm này!"

Kia đứa nhỏ có vẻ muốn trốn, bộ dáng muốn khóc ra, Hứa Tần Thị cách hẳn mấy thước, cũng không bắt lấy hẳn, hẳn cũng không có chạy, tại chỗ đó không ngừng gật đầu xua tay khuất thân mình, xem thật đáng thương.

Cốc Vũ ngạc nhiên, cùng Tiểu Mãn nói: "Tỷ, người nói hẳn trộm cây làm gì? Trở về làm củi lửa sao? Thôn trang nơi nơi đều có càn khôn a."

Tiểu Mãn sửng sốt, nghe Cốc Vũ hỏi có chút hoảng hốt, "Hẳn thật đáng thương."

Hứa Tần Thị thấy Lí Đặc Tuyền bọn họ đi ra, vẫn còn giận, "Ta nghĩ các người đêm qua cũng mệt mỏi, sớm dậy nấu vài món xong sẽ gọi các người, ta chưa kịp làm, liền nghe thấy thanh âm tất tất tốt tốt, ban đầu còn tưởng là có người đi trên đường, ai ngờ thanh âm càng lúc càng lớn, lại kéo dài, ta nhìn không được nên đến coi, thấy hẳn ở trong sân kéo cây, hỏi hẳn ập ứng, ta không biết hẳn trộm bao nhiêu!"

Người nọ thấy Lí Đặc Tuyền đi lại, lạch cạch một tiếng quỳ trên mặt đất, dọa mọi người nhảy dựng.

Không chỉ có quỳ xuống đến, còn dập đầu, rồi rưng rưng đứng lên, "Lí đại thúc, ta... Ta..."

Lí Đặc Tuyền thở dài một hơi, nhìn đứa nhỏ này mặc một thân vải thô, áo choàng ngắn, toàn bộ đã trắng bệch, trên cánh tay còn mài mòn rách mấy chỗ, khoảng mười bốn mười lăm tuổi, trên chân lộ ra vài vết thương rướm máu, tay chân thô, trên mặt có chút kinh hoảng, môi dày, mũi thẳng, ánh mắt đầy vẻ hối hận.

Người như vậy, Lí Đặc Tuyền thế nào cũng không tin hẳn trộm đồ, nhưng một cái cây ở bên chân hẳn, sự thật đặt tại trước mắt, hẳn đành phải hỏi: "Người là?"

Thiếu niên cung kính đáp, "Lí đại thúc, ta gọi là Đỗ Đại Lâm."

Hứa Tần Thị lúc này cũng cảm thấy kỳ quái, "Người còn nói người cái gì Đại Lâm, không biết xấu hổ trộm cây của người ta. Người không biết chặt cây tốn nhiều khí lực sao, sớm tinh mơ phải vào núi, không chừng còn gặp gỡ dã thú, hong khô rồi mới kéo trở về, tương lai người còn dài, không cần đi sai lệch."

Đỗ Đại Lâm xấu hổ, "Đều do ta nhất thời không kèm lòng được, cũng thật sự là bất đắc dĩ, sau này ta mới hỏi thăm được là Lí đại thúc, làm nghề mộc đến chặt cây, ta cũng không có biện pháp khác, nghĩ kéo của Lí sư phụ 6 cây xong ta liền..."

Hứa Tần Thị mở to hai mắt nhìn, không hiểu, "Tay chân người thật mau lẹ a, chẳng lẽ nửa đêm người đi qua trộm, 6 cây?"

Đỗ Đại Lâm lắc đầu xua tay, có chút sốt ruột.

Cốc Vũ cơ trí, "Cha, người liền ra hậu viện xem thiếu bao nhiêu cây? Dù sao chúng ta cũng muốn biết rõ ràng."

Lí Đắc Tuyền đi, lúc trở về có chút kinh ngạc.

Cốc Vũ có chút không hiểu, "Cha, chẳng lẽ không chỉ mất 6 cây sao?"

Lí Đắc Tuyền lắc đầu, nhìn ánh mắt mọi người, cười khổ, "Là nhiều hơn 4 cây."

Cả nhà đều chấn kinh.

Hứa Tần Thị đang giáo huấn Đỗ Đại Lâm, thật tức giận, lúc này nghe nói hơn mấy cây, ngược lại giữ chặt Đỗ Đại Lâm, cùng đi hậu viện làm rõ, Kinh Trập và An Cẩm Hiên, Vương thị bọn họ cùng nhau đi, bọn hắn bình thường rất ít đi ra phía sau viện, nhưng cùng nhau đi xem cây, cũng không biết kết quả ra sao.

An Cầm Hiên nhìn nhìn nói: "Lúc trước không có mấy cây này, sao hăn nói mình trộm 6 cây?"

Cả nhà đem ánh mắt đều nhìn Đỗ Đại Lâm, hăn càng không thích ứng, chân tay luống cuống, không ngừng xua tay nhận sai, có vẻ rất thê lương, chân trái đá vào cây nằm trên đất vài lần, thân mình lui về phía sau một chút, tay cầm vạt áo xoắn không ngừng.

Lí Đắc Tuyền không nghiêm túc như vừa rồi, sắc mặt Hứa Tần Thị cũng trở lại bình thường, "Ai u, người có chuyện nói rõ ràng, chúng ta là người phân rõ phải trái, vừa rồi người lén lút như vậy ai không đem người làm trộm a, người còn nói người trộm 6 cây, chuyện gì xảy ra."

Đỗ Đại Lâm thấy Hứa Tần Thị hơi hơi cười, bớt kinh hoảng, ngập ngừng nói: "Ta... Nhà của ta chuyển đến thôn trang, kia, phòng ở.. phòng ở rất rách, không có biện pháp phải đi ngọn núi mang cây về chống đỡ, chỉ là khi đó quá gấp, cây tươi không khiêng nổi, thấy trên đất đã có cây phơi khô nên khiêng về dùng, nường ta giáo huấn ta, ta lại đi ngọn núi chém một ít cây, lần trước lúc Lí đại thúc đến sau núi ta liền đi theo, ai ngờ Lí đại thúc hăn không lấy cây của ta, ta liền khiêng... khiêng đến nhà."

Chờ Đỗ Đại Lâm lắp ba lắp bắp nói xong, mọi người không chỉ thốn thức, đầu tiên là Hứa Tần Thị hốc mắt có chút ướt, "Người sao không nói rõ ràng, ta còn đem người làm trộm."

Đỗ Đại Lâm lại ngập ngừng nói: "Ta, ta chính là trộm, lần trước lấy 6 cây Lí sư phụ chặt."

Lí Đắc Tuyền không mở miệng không được, "Này cũng không xem là trộm, các người lần trước không phải hỏi ta vì sao kéo một gốc cây nhỏ sao, khi đó ta không thấy cây mình chặt, kết quả lần tới đi vào lại phát hiện nhiều hơn mấy cây, cũng không kéo trở về, ai biết đứa nhỏ này là người thành thật, một mình kéo trở về, 6 cây từ sau núi kéo về, tốn nhiều sức lực

a. Lại nói, người cần dùng gấp đến nhà nói một tiếng là được, người xem người đi chân trần vào núi, còn bị đâm sâu như vậy."

Cốc Vũ cũng kinh ngạc, Đỗ Đại Lâm thật sự là thành thực, kéo đi cây cha chặt ở sau núi, lại đi chém trả lại, cha không kéo trở về, hẳn lại đi kéo trở về, sau viện có 4 cây, một gốc cây nằm trong viện, là 5 cây, từ sau núi kéo về 5 cây, công sức thực không nhỏ. Lại xem hẳn mặc rách tung toé, tốt xấu coi như là sạch sẽ, trong lòng không có cảm giác bài xích, lại cảm thấy vẻ mặt kích động kia càng thêm đáng thương.

Vương thị lúc này cũng mở miệng, "Đại Lâm, đừng khách khí, người xem người kéo đến mấy thứ này, mất nhiều công sức, lại nói cha đứa nhỏ có rất nhiều khí lực, người tới nhà nói một tiếng là được rồi, vừa rồi người nói chuyện về thôn trang là chuyện gì?"

Đỗ Đại Lâm không nói thêm, vẫn giữ vẻ cố chấp, "Mặc kệ nhận hay không, mẹ ta nói muốn ta đem 6 cây trả lại, còn thiếu một gốc cây, ta đã kéo đến viện nhà của ta, bây giờ ta trở về kéo."

Nói xong bước đi, Hứa Tần Thị ở phía sau kêu cũng không ngừng, một mạch đi vào ngõ nhỏ, Vương thị thấy vậy đành phải kêu Lí Đặc Tuyền đi khuyên nhủ, đã là người thôn trang không cần khách khí như vậy. Kinh Trập An, Cẩm Hiên cùng Cốc Vũ cũng theo sau.

Sân của Đỗ Đại Lâm cách nhà Cốc Vũ không xa, ra sân, qua 2 ngõ nhỏ, thấy Đỗ Đại Lâm đi lên một dốc cao.

Chờ tất cả mọi người đến sân, đều sửng sốt, Hứa Tần Thị đến trước hết, quay thân mình lau nước mắt.

Cốc Vũ cũng xót xa, nơi này người sao có thể ở, trong viện nguyên lai là không có người ở, đầy cỏ hoang, đã thanh lý qua, có đồ pha trà và cỏ khô, bên trong viện là một mái nhà tranh, căn bản không tính là nhà tranh, không có tường, một ít bụi cỏ khô vây quanh, may mắn có mấy cây

chống, giống như người khoác lên áo tơ. Có mấy mảnh gỗ nhỏ rải rác, quanh phòng có một ít cỏ mới đắp lên trên cỏ khô nhưng không hoàn toàn che lấp.

Trong viện có một cái nồi, bên cạnh là một cái rổ tre đựng một ít rau dại, nước trong nồi lúc này đang bốc lên hơi nóng.

Một phụ nhân nghe thấy thanh âm bên ngoài, từ trong lều đi ra, tự nhiên hào phóng tiếp đón, không có kiểu rụt rè xấu hổ của người nghèo khổ bị người biết, thấy Lí Đặc Tuyền như là quen biết, "Tuyền nhi, người càng ngày càng có tiền đồ."

Lí Đặc Tuyền sững sốt, bỗng nhiên nhớ ra, phụ nhân này còn phảng phất dáng dấp của trước kia, lớn tuổi hơn hẳn, đã từng quen biết, là khuê nữ Văn gia, nghe nói sau này gả cho hộ người trong sạch, không ngờ gặp lại trong hoàn cảnh này. Thấy nàng như thế, Lí Đặc Tuyền chỉ biết buông một câu: "Này, sao người trở lại nơi này?"

Nương Đỗ Đại Lâm ngược lại cười nói, "Cũng không gì, cha Đại Lâm gặp chuyện không may, thúc thúc hẳn trùng hợp lại trở về... Chúng ta cũng không chỗ nào có thể đi, nghĩ vẫn nên về thôn trang, trồng trọt cũng có thể tự nuôi sống."

Nghe nương Đỗ Đại Lâm nói những lời này, An Cẩm Hiên ngẩn ra, nhìn Đỗ Đại Lâm, im lặng cắn môi.

Hứa Tần Thị vốn là người sang sảng, lúc này đi lại nắm lấy phụ nhân, "Đại muội tử, trong nhà khó là khó, đứa nhỏ này biết chuyện, chừng hai năm nữa là tốt rồi, lúc đầu ta còn đem đứa nhỏ này làm trộm a, hẳn cũng không giải thích, nơi nào có đứa trẻ thành thực như vậy."

Đang nói chuyện, một nữ hài từ trong viện đi ra, hai tay cầm một cái thau gỗ, bên trong là quần áo đã giặt xong, cỡ tuổi Cốc Vũ chớp hai mắt to, "Nương, trong nhà có khách?"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Đồng Tâm Hiệp Lực Dựng Phòng Gõ

Cốc Vũ vừa thấy nữ đứa trẻ cảm thấy tương đối hợp ý, cả người tràn đầy khí phách giống Văn thẩm, vừa rồi nghe bọn hắn nói như thế, Cốc Vũ nghĩ đến tình cảnh bị đuổi ra khỏi nhà của gia đình mình, không tự chủ qua giúp nàng đem chậu để xuống, "Ta là Cốc Vũ, Đại Lâm ca mang chúng ta tới."

Nữ đứa trẻ cười mỉm, "Ta là Tiểu Hà, đã là ca ca mang đến chính là khách, ta đi nấu nước sôi cho các người uống, các người không cần để ý, nhà chúng ta không có lá trà."

Tiểu Hà nói được bình thản, một điểm câu nệ đều không có, thu xếp đi nấu nước, nhưng tìm tới tìm lui cũng không có cách nào, trong viện chỉ có một cái nồi, nàng mở nồi ra, bên trong là cháo rau dại, gạo bắp đều không có được mấy hạt.

So với nhà Cốc Vũ, nhà bọn họ càng túng quẫn hơn.

Lí Đắc Tuyền không nói gì, thấy Đỗ Đại Lâm khiêng một thân cây cuối cùng từ trong viện đến, Lí Đắc Tuyền cũng không có ý chối từ, "Kính Trập, Cẩm Hiên, các người cùng nhau đem cây này về."

Hứa Tần Thị ngây người, còn đi vòng quanh cái lều nhìn ngó, sợ nó bị sụp xuống, lại dặn dò một hồi lâu. Lí Đắc Tuyền cũng đi tới đi lui, nhìn trần nhà lại lắc đầu, Cốc Vũ cùng Tiểu Hà tán gẫu hăng say.

Rất nhanh, Kính Trập cùng An Cẩm Hiên đi lại, còn cầm theo cái rương đồ nghề của Lí Đắc Tuyền, Lí Đắc Tuyền nhận lấy, mở ra, Hứa Tần Thị đi

đến, "Ta thấy không ổn, khó được là Tuyền huynh đệ nghĩ chu toàn, lẽu của các người cần phải tu chỉnh một chút mới được."

Văn thắm có chút băn khoăn, "Sao lại không biết xấu hổ phiền toái các người, trong nhà... Trong nhà không có cái gì chiêu đãi các người hết."

Cốc Vũ cảm thấy có thể giúp đỡ bọn họ là niềm vui, cười hề hề nói: "Văn thắm a, Đại Lâm ca cho nhà chúng ta 6 cây, chúng ta đến giúp một ngày, coi như là chúng ta kiếm lời."

Văn thắm xấu hổ cười, nhìn lẽu cỏ tranh sợ bị sập, rồi nhìn lại nhà mình hai người phụ nữ, nếu nhà này sập xuống lại làm thất vọng người cha đã mất của bọn họ, dù sao cũng còn nhiều thời gian, nhân tình này về sau trả lại là được.

Một đám người bắt đầu bận lu bù, Đỗ Đại Lâm ngây ngốc cười, vây quanh Lí Đắc Tuyền làm trợ thủ, Kinh Trập và An Cẩm Hiên nâng cây gỗ Đỗ Đại Lâm dùng để chống đỡ lúc trước, vừa động một chút, cỏ tranh trên nóc lắc lư vài cái, tro bụi rơi xuống mù mịt, hai người nhìn nhau lắc đầu.

Kinh Trập lúc này nhìn Lí Đắc Tuyền nói: "Cha, bằng không chúng ta dựng một cái khác bên cạnh bãi đất trống này, người xem cái lẽu này không có biện pháp sửa chữa, không chừng cái cây chống ngã xuống, còn khổ hơn."

Lí Đắc Tuyền đi qua lắc lắc cái cột, lắc đầu, "Bằng không, ở bên cạnh dựng một cái đơn giản, làm mái che lợp cỏ, mặt trên lại trát một ít bùn, mùa đông cũng không có trở ngại, chỉ là so với mái bùn kém chút."

Văn thắm càng thêm ngượng ngùng, "Thật sự là không biết thế nào cảm tạ các người, dựng lẽu không biết phải phí bao nhiêu công phu của các người."

Lí Đắc Tuyền chà xát tay không nói, Hứa Tần Thị biết hẳn khó xử, "Chuyện của Cùng nhi bên kia chờ thêm hai ngày đi, chỗ ở quan trọng hơn."

Nói xong, Hứa Tần Thị lập tức phân công, "Được rồi, Kinh Trập cùng Cẩm Hiên nếu có rảnh phải đi rừng trúc ở bờ sông chặt cây, ta cân nhắc phải dùng tới mấy cây mới đủ, đi nhà Tuyền bên kia kéo cây trở lại dùng trước, sau này bên đây kéo cây trả lại cũng được, nóc nhà có thể kê Tuyền làm mấy tấm ván gỗ, Kinh Trập Cẩm Hiên đi chặt cây, vây quanh bốn phía, ta cùng đại muội tử đi cắt cỏ tranh, cứ như vậy, mấy ngày là xong."

Tiểu Hà vỗ tay cười nói: "Còn ta thì sao, trong nhà xây phòng mới, ta cũng muốn hỗ trợ!"

Hứa Tần Thị cười hề hề nói: "Được rồi, người cùng Tiểu Mãn, Cốc Vũ ở nhà nấu cơm, chúng ta cần phải ăn, còn có người nhà chúng ta bên kia, phải ăn cơm bên đó, các người ở nhà nấu cơm."

Văn thẩm mắt ứa lệ, trong lòng biết giờ phút này không nên khách khí chối từ, trong nhà căn bản không có năng lực tiếp đón nhiều người ăn cơm như vậy, nên đồng ý, nhưng nhất quyết không đáp ứng đi qua ăn cơm, "Về sau chờ chúng ta có khả năng báo đáp các người, chúng ta tự ăn cơm, Tiểu Hà cũng ở nhà, vô luận thế nào cũng không thể đi nhà các người ăn cơm."

Hứa Tần Thị thấy nàng sắc mặt như thế, cũng không muốn khó xử, sự tình quyết định như vậy.

Kết quả là, sau bữa cơm trưa, mọi người liền bắt đầu công việc lu bù.

Kinh Trập, An Cẩm Hiên đi bờ sông chặt gậy trúc dựng phòng, Hứa Tần Thị cùng Văn thẩm đi cắt cỏ tranh, Tiểu Mãn, Cốc Vũ cùng Tiểu Hà, nói là ở nhà nấu cơm, nhưng Cốc Vũ đi theo Kinh Trập ra ngoài.

Trần Giang Sinh chạy tới tìm Cốc Vũ chơi, thấy bọn họ đều đang vội, cũng đi hỗ trợ, chờ An Cầm Hiên bọn họ chặt gậy trúc xong, hắn cùng Cốc Vũ khiêng về nhà, Tiểu Hà cũng không cam lòng ở nhà nấu cơm, cũng đi theo bọn họ cùng nhau ôm gậy trúc, Trần Giang Sinh vốn là người thật thà chất phác, Tiểu Hà nói chuyện với hắn vui vẻ.

Lí Đắc Tuyền ở nhà xẻ gỗ, làm xà ngang, còn có mấy tấm ván gỗ làm tường, ngăn phòng, nhà chưa lợp xong nên trong phòng sáng chói ánh mặt trời, chỉ còn chờ cỏ tranh đắp lên mái là xong.

Một đám người có cảm giác thành tựu, bận rộn một hồi ướt đẫm mồ hôi, ngồi trong sân nghỉ ngơi, Đỗ Đại Lâm như không mệt mỏi, thừa dịp mọi người nghỉ ngơi, đi thanh lý phòng đất, bận hết cái này lại đi dọn gậy trúc linh tinh, mọi người đều cười nhìn hắn vội vàng, gọi hắn đến uống nước.

Cầm Hiên đánh cá với Kinh Trập, "Ta đoán hắn thu dọn xong gậy trúc sẽ tới, dù sao cũng không còn gì hắn có thể làm."

Kinh Trập lại lắc đầu, "Đại Lâm là người không chịu ngồi yên, tuy ta không biết lát nữa hắn muốn làm cái gì, nhưng ta dám cam đoan hắn sẽ không dừng lại."

"Vậy người thua sẽ như thế nào?" An Cầm Hiên liếc mắt qua.

Kinh Trập nắm chắc, "Nếu ta bị thua ta sẽ cùng người đọc quyển sách ngày hôm qua đưa cho người, còn có hai ngày chẻ củi ta cũng bao, nếu người thua thì sao?"

An Cầm Hiên lắc đầu, "Uh, ta suy nghĩ, nếu ta thua ta cũng không thể làm cái gì, hay là ta chọn hai ngày gánh nước cũng tốt."

Chuyện như vậy cũng thường phát sinh, Cốc Vũ thấy bọn họ hưng trí bừng bừng, cũng xen mồm nói: "Nói như vậy mặc kệ các người ai thua ai

thắng, ta cùng mỗi mỗi đều được lợi, mặc kệ các người ai thắng ai thua, chúng ta mới là người thắng cuối cùng."

Đang nói, bên kia Đỗ Đại Lâm đem gậy trúc khiêng đến bên cây cột, đi lại vội vàng uống một chén nước, dùng cổ tay áo lau khôe miệng, nhìn mọi người ngây ngốc cười, "Các người nghỉ một lát."

An Cẩm Hiên vừa mới có chút đặc ý nhìn Kinh Trập, nào ngờ Đỗ Đại Lâm không ở lại, vội vàng qua bên kia, chà xát cỏ rồi mang dây thừng đến cột lại.

Kinh Trập khoát tay, "Người xem, ta cũng không tính là thua, ta nói hăn sẽ không dừng lại."

Hai người nhìn nhau cười, trăm miệng một lời nói: "Thua là Cốc Vũ cùng mỗi mỗi."

Chờ mọi người cười xong, Hứa Tần Thị cùng Văn thẩm cũng đi đan dây thừng bằng cỏ, mọi người lại bắt đầu chuyển động.

Ba ngày sau, bên cạnh cái lều không đủ mười thước, một căn nhà gỗ đã dựng xong, xà ngang bằng gỗ lợp tranh, bốn phía là nẹp trúc đan, Lí Đặc Tuyền còn cố ý làm cho bốn hăn một cái cửa, cứ như vậy, có chút bộ dáng, lều cỏ tranh bên kia có thể bị sập bất cứ lúc này, liền hủy đi, đem cây mang trở về.

Lí Đặc Tuyền phủi bụi đất trên người, "Xem ra lúc này mới gọi là vật về nguyên chủ, cây này là ta chặt trong núi, sau này Đại Lâm đem cây hăn chặt đến nhà chúng ta, lúc xây nhà gỗ lại mang đến, ta cầm lại cây ta chặt, xem ra của chúng ta là của chúng ta."

Nghe Lí Đặc Tuyền nói đùa, tâm tình vui vẻ, mọi người đều nở nụ cười.

Tiểu Hà vượt cửa gỗ, "Như vậy buổi tối sẽ không sợ, Cốc Vũ người không biết, trước kia lúc chúng ta ngủ có thể thấy sao trên trời, đổ mưa thật không biết phải làm sao. May mắn có các người."

Đỗ Đại Lâm không chịu ngồi yên, ở chỗ kia sửa sang lại cảnh trúc dư lại, thấy mọi người nhìn hẩn, "Ta nghĩ mấy thứ này dù sao đã ở đây, ta đan một ít dây thừng, rào nhà gỗ lại, về sau ở cũng phương tiện một ít."

Lí Đắc Tuyền vỗ vai của hẩn, "Làm khó người nghĩ chu toàn như vậy. Dù sao bây giờ là mùa hè cũng coi như là mát mẻ, chờ thu hoạch vụ thu xong đều nhàn rồi, đến lúc đó đi tìm Lí đại thúc, chúng ta cùng đi lấy bùn, trát lên mùa đông sẽ ấm áp."

Đỗ Đại Lâm cảm tạ.

Văn thắm đang nấu cơm cho mọi người ăn, tuy Hứa Tần Thị bọn họ chối từ, nhưng nàng nói vô luận như thế nào cũng muốn mời mọi người ăn bữa tiệc này, coi như là tân gia.

Cốc Vũ cùng Kinh Trập bọn họ rất cao hứng, nàng có cảm xúc, "Ca, lúc trước chúng ta bị đuổi, nếu không có Nhị thúc công thu lưu chúng ta, ngay cả phòng ở như vậy chúng ta cũng không có."

An Cẩm Hiên nhìn phòng ở, cũng có chút cảm khái.

Đột nhiên tiếng pháo truyền đến, mọi người sửng sờ.

Cốc Vũ buồn cười, "Thật là khéo, có phòng mới còn có người đến đốt pháo."

Trần Giang Sinh chạy tới, "Không là khéo a Cốc Vũ, cha ta cố ý tới ăn mừng."

Trần Vĩnh Ngọc và cả nhà đi lại, Văn thăm vui sướng, lại thêm ba phần bát đĩa.

Cơm nước xong, Trần Vĩnh Ngọc biết được một nhà bọn họ túng quăn, nói, "Lúc trước Văn gia có chút ruộng đất, đã chia cho người khác trồng cấy, bây giờ các người đã trở lại, chờ qua khoảng một tháng nữa có thể cắt lúa, ta đi giúp kê những người đó trả một ít về Văn gia các người, các người sớm chuẩn bị một chút, chờ người ta cắt lúa xong, các người liền cấy lúa mùa, mấy tháng này, các người chịu khổ một chút."

Văn thăm vô cùng cảm kích, "Như vậy là tốt nhất, chúng ta luôn lo nghĩ về sau phải làm sao bây giờ, ruộng đất của Văn gia chúng ta có thể lấy về, về sau có thể sống qua ngày, mấy tháng này, chúng ta trước kia cũng có chút dành dụm, lại nói chúng ta có tay có chân, có thể nghĩ biện pháp."

Mọi người đều vui vẻ.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Sinh Ý Đưa Đến Cửa

Trải qua chuyện của Văn thẩm, Lí Đắc Tuyền mỗi ngày làm bàn ghế như cũ, cả ngày không nghỉ ngơi, hy vọng có thể xong mau hơn, không cản trở nãi sinh ý của tửu lâu.

Đỗ Đại Lâm thu thập xong nhà mình, mỗi ngày đi qua giúp Lí Đắc Tuyền, hăn chịu khó, Lí Đắc Tuyền chưa mở miệng hăn đã biết muốn làm cái gì, Lí Đắc Tuyền biết tình huống nhà hăn, mỗi lần đều nói muốn hăn đi tìm việc hoặc là làm công ngắn hạn, nhưng mỗi lần nói Đỗ Đại Lâm đều gật đầu, ngày thứ hai vẫn đến, đuổi cũng không đi.

Cả nhà đều thích đưa nhỏ thành thực lại chịu khó này, nên không chối từ, Lí Đắc Tuyền có sự giúp đỡ của hăn, thoải mái không ít, hăn cùng Vương thị thương lượng, chờ bên kia cho tiền công, sẽ cho hăn một ít, chỉ là hiện tại không tiện nói, sợ dọa hăn chạy.

Tiểu Hà quen biết Cốc Vũ, cũng thường đi lại chơi, Cốc Vũ có thêm một người bạn, hơn nữa Tiểu Hà là người lưu loát, nói chuyện rất vui vẻ, ở chung rất tốt.

Hứa Tần Thị nhìn một phòng đầy đĩa nhỏ, trong lòng vui mừng, thường rang đậu tương, chưng bánh gạo cho bọn họ ăn, thật náo nhiệt, lúc Văn thẩm đi lại kêu Tiểu Hà về nhà, nhìn Tiểu Mãn cùng Vương thị thêu hoa, mắt sáng lên, lại lập tức ảm đạm.

Vương thị hết thầy đều nhìn trong mắt, không tiện nói sẽ dạy Tiểu Hà thêu để các nàng bổ sung gia dụng, Vương thị biết rõ chuyện thêu thùa không thể cưỡng cầu, Cốc Vũ không thích châm tuyền. Mỗi ngày lúc Tiểu

Hà đến chơi, Vương thị để nàng làm dây cột tóc, chỉ nàng một ít cách thêu đơn giản, Tiểu Hà tuy lanh lợi, lại không linh hoạt, cũng may là chịu khó, chịu khổ được, cả ngày không rời cái dây đó, qua chút thời gian, đồ thêu ra đã có bộ dáng. Tuy không thể giống Tiểu Mẫn, Vương thị, nhưng có thể cùng phụ nhân thôn trang đi cửa hàng thêu lĩnh đồ về làm, mỗi ngày kiếm chút tiền, có vậy thôi đã làm Tiểu Hà vui sướng khôn xiết.

Đỗ Đại Lâm ở đây hỗ trợ, Lí Đặc Tuyên giúp Hứa Thế Cùng làm bàn ghế rất nhanh đã làm xong, hắn còn dùng cây trầu tinh tế sơn qua một lần, thoát nhìn bóng như nước thật đẹp.

Trong đó một bộ bàn khắc hoa, rất tinh xảo, Lí Đặc Tuyên đặt nó ở nhà chính, mỗi ngày nhìn cũng không đủ, tựa như lão nông thôn trang xem hoa màu. Vì cái bàn này, người thôn trang đều đến xem, còn nói bọn họ không có phúc phận đi vào tửu lâu kia, mình đã nhìn qua cái bàn tốt nhất tửu lâu, coi như là đáng giá.

Vì cái bàn khắc hoa này, ý kiến của Cốc Vũ, Kinh Trập và Cẩm Hiên có chút phân kỳ, lúc trước Cốc Vũ kêu Lí Đặc Tuyên lấy ra bản lãnh của mình, hoa văn gì đều khắc lên, khi tửu lâu có khách quý, tự nhiên cũng tốt chiêu đãi, nhưng Cẩm Hiên lại nói tửu lâu kia vốn không có người nhà giàu ra vào, chỉ cần cái rắn chắc dùng bền, khắc hoa dễ bị dơ, muốn lau không dễ dàng. Chuyện này lập trường của Kinh Trập và Cẩm Hiên giống nhau, Cốc Vũ đưa Ninh Bác ra làm ví dụ, ai ngờ Kinh Trập cùng An Cẩm Hiên đồng loạt không nói chuyện, làm Cốc Vũ cảm thấy kỳ quái.

Lí Đặc Tuyên vẫn còn một bộ, tay nghề lâu không luyện, hắn cũng cảm thấy mới lạ, hơn nữa gần đây đều làm thau thùng, làm xong bộ bàn này, hắn mừng rỡ, mỗi ngày có cảm giác thành tựu. Sơn cây trầu (dùng cây trầu sơn bóng bên ngoài) hết sức tận tâm, Cốc Vũ xem ở trong mắt, càng cảm thấy chủ ý của mình không có sai.

Đưa bàn đi, lúc Lí Đắc Giang trở về tiện thể nhắn Lí Đắc Tuyền, nói là Cùng nhi thật sự vừa lòng, qua hai ngày nữa là ngày lành tửu lâu khuếch trương, mời cả nhà Tuyền đều đi qua. Còn mời luôn Kinh Trập, An Cầm Hiên, cũng không biết vì sao chỉ cần nhắc tới hai người bọn họ, Lí Đắc Tuyền tất nhiên đáp ứng.

Tuy Lí Đắc Tuyền nhận lời, nhưng Cốc Vũ có chút khó xử, cũng không phải nàng keo kiệt, chỉ là trong lòng nàng không thoải mái, chẳng phải bởi vì Hứa Thế Cùng, nàng mấy ngày nay cùng Tiểu Hà quen biết, hai người đều cùng khổ, nhà Tiểu Hà hiện tại càng cần tiền, Cốc Vũ có tâm giúp bọn hắn, nhưng có lòng không có sức. Nàng đồ tiền dành dụm từ trong bình ra, đếm từng đồng rất thành kính.

Đếm tới đếm lui, tiền cũng không nhiều hơn một văn, lúc Hạ Xuyên trăm ngày đãi tiệc rượu, đã xài hết một lượng, là tiền công lần trước của Lí Đắc Tuyền, nếu không có số tiền đó, trong nhà chỉ sợ lại phải đi mượn, số thừa lại, Cốc Vũ đếm mãi, chỉ là một ngàn hai trăm ba mươi một văn, chút tiền ấy, còn muốn mua lương thực mua cái ăn, xiêm y này nọ căn bản là không dám nghĩ tới, may mắn là Ninh Bác lúc đó đưa tới vải, quần áo cho Hạ Xuyên không thành vấn đề, quần áo của mình và Tiểu Mẫn, là của Hứa Tân Thị lúc trước cho.

Điều đáng mừng là lúa rất nhanh có thể cắt, đến lúc đó ít nhất không cần mua gạo ăn, còn có thể dư một ít cám, nuôi gà còn dư, mùa xuân nuôi gà cũng sắp đẻ trứng, cũng là một mối thu vào, đến lúc đó có thể cho Hạ Xuyên ăn bánh gạo, cũng không cần phải mua nhiều lắm.

Nếu cám còn có dư, Cốc Vũ định sẽ nuôi một con heo, đến lúc đó có thể thái rau đại trộn cám nuôi, nói không chừng cuối năm nuôi thành béo tốt, lại là một món tiền không nhỏ.

Tính tới tính lui, Cốc Vũ thầm thở dài một hơi, vẫn là quá chậm, thời gian không đợi người, nàng có chút hoảng hốt, chờ dựa vào mấy thứ này

thoát khỏi nghèo khó làm giàu, muốn tới năm nào hả trời.

Cốc Vũ không có cách nào, lấy một ngàn văn gói gọn trong giấy, thừa lại hai trăm văn cũng cất vào, lấy ra hai mươi văn, đi mua hạ lễ, nàng nhìn nơi mình ở, nghĩ khi nào mình mới có căn nhà của mình đây? Không thể chấp nhận như vậy được.

Hai ngày sau, Lí Đắc Tuyền mang theo người một nhà, Hứa Tần thị, Lí Đắc Giang cũng đi, để Hứa thị ở nhà, Văn thẩm nhận lời đi lại giúp đỡ xem một ngày.

Đến bữa lâu, Lí gia tặng một ít lễ vật thường ngày, lại mang đến đồ án do Tiểu Mãn và Vương thị làm, Hứa Thế Cùng rất vui mừng, người quá đông, hẳn không nói gì thêm.

Từ lâu nhốn nháo người, tiếng hi hi ha ha khắp nơi, có bạn bè làm ăn của Hứa Thế Cùng, cũng có thân thích, quản gia Ninh gia cũng đưa tới quà lễ, nhưng không ở lại ăn cơm, Cốc Vũ thấy hẳn nhớ tới Ninh Bác, không biết hẳn đang làm cái gì.

Kinh Trập và An Cầm Hiên đi theo Hứa Thế Cùng có vẻ rất quen thuộc, bọn họ xua tay, chớp mắt, cùng Hứa Thế Cùng nói chuyện một lúc lâu. Cốc Vũ kỳ quái, đuổi theo hỏi, bọn họ thề thốt phủ nhận, lại cười thần bí.

Lí Đắc Tuyền lo lắng sự tình trong nhà, cả nhà ăn cơm xong không lưu lại, vội vàng cáo từ về Đào trang.

Giữa trưa ngày hôm sau, Lí Đắc Tuyền làm xong công việc, đang thu thập, Đỗ Đại Lâm không có đến, nghe Tiểu Hà nói hẳn đi làm công cho nhà người ta, làm ba ngày, tính hai ngày tiền công của người lớn. Cốc Vũ thờ dài, Đỗ Đại Lâm vốn là một lao động tốt, làm việc sẽ không trộm gian dùng mảnh lối, hẳn lại rắn chắc, tương đương sức một người lớn, như vậy thì chủ nhà làm sao chịu thiệt, chính là khó xử cho hẳn.

Một chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa, Hứa Thế Cùng đến nhà.

Hứa Tần Thị ngạc nhiên không biết vì sao hần xuất hiện ở đây, "Cùng nhi, bên kia không vội sao?"

Hứa Thế Cùng cười, thân mình có chút béo hơn nữa trời nắng gắt, lúc hần vào đã ướt đầm mồ hôi, Tiểu Mãn pha trà cho hần, hần cũng không ngồi xuống, ở trong phòng thông thả bước.

Hần cười hề hề bộ dáng thoát nhìn thực không giống người trực lợi, Cốc Vũ nghĩ rằng.

Nghe tin tức hần mang đến làm cả nhà hết sức vui mừng, thì ra hôm qua hần cầm đồ án bằng giấy, đi qua cửa hàng bán đồ dùng cho tiệc mừng hỏi qua, người ta không dám cam đoan thứ này bán tốt, cho giá rất thấp, nhưng Hứa Thế Cùng tin tưởng, "Buôn bán là như thế, bắt đầu khó khăn một chút, chậm rãi sẽ tốt hơn, ta nghĩ giá rất thấp, muốn thương lượng với các người một chút, có thể cho bọn họ lời ít tiền trước. Lão bản cũng là chỗ quen biết, sợ vạn nhất bán không ra..."

Mắt Cốc Vũ sáng lên, đây là cơ hội tốt đưa đến cửa, cũng nhờ Hứa Thế Cùng nghĩ ra, bằng không ở thôn trang sẽ không có bao nhiêu người mua mấy thứ này, đều là nhờ mẹ đẻ đến nhà cắt, chỉ là giá thật sự rất thấp, sợ là không có lời. Một mẫu cắt chỉ trả một văn tiền, nhưng bán ra ít nhất năm văn, lão bản kia nói phải gánh vác phiêu lưu không bán được hàng.

Cốc Vũ nhăn mày, nghĩ ra một biện pháp, "Cậu! Ta có một cách, bằng không bảo nương ta cùng tỷ tỷ cắt một ít đến trong cửa hàng cho hần bán, nếu có thể bán đi, một mẫu chúng ta liền trả cho lão bản một văn tiền, sẽ không cản trở sinh ý của hần, nếu bán không được, chúng ta cầm về, dù sao cũng chỉ là phí chút tiền mua giấy, cứ như vậy, chúng ta hai bên cũng không chịu thiệt."

Hứa Thế Cùng vỗ tay, "Sao ta không nghĩ đến, cái này tốt, đến lúc đó nếu một mẫu là 5 văn, các người lấy 4 văn, dù sao hăn bên kia cũng có một văn, không mua đứt bán đoạn, cứ như vậy thật tốt, Cốc Vũ người thật thông minh."

Cốc Vũ được khích lệ, cười hề hề không nói chuyện, kỳ thực trong lòng nàng đã sớm nghĩ đến bán những mẫu cắt này, còn nghĩ xem nếu người nếu coi trọng mẫu cắt kêu nướng cùng tỷ tỷ đi ở nhà làm, chỉ là nàng khó nói, Hứa Thế Cùng là một cầu nối, cũng không thể mãi phiền toái hăn, về sau dĩ nhiên là tự mình đi gặp lão bản kia nói chuyện.

Hứa Thế Cùng lần này tới, cũng không có mang quà, bởi vì trả tiền công lại mang quà tới, sợ Lí gia nghĩ ngại, hăn cùng Lí Đặc Tuyên bàn xong tiền công, tổng cộng 6 cái bàn lớn bốn mươi tám cái ghế dựa, tổng cộng sáu trăm ba mươi văn, hăn tính xong, nói cái bàn khắc hoa kia rất mất công, cũng không biết tính thế nào.

Lí Đặc Tuyên vội chối từ, nói thế này đã tốt lắm, không muốn đòi thêm.

Cuối cùng, Hứa Thế Cùng trả tổng cộng sáu trăm sáu mươi sáu văn, nói là làm buôn bán chú ý một cái may mắn, Lí Đặc Tuyên tính ra cũng vẫn là chịu thiệt, nếu chối từ chính là ngại ít.

Lí Đặc Tuyên sắc mặt đỏ lên, có chút không tự nhiên, mấy ngày nay, Hứa thị ngồi ở bên cạnh, Hứa Tân Thị cũng giúp đỡ nhà mình, tính tới tính lui, Hứa Thế Cùng thường đưa tới nào là trứng gà, cá, thịt heo, cho dù mình làm việc không công, cũng vẫn là chiếm tiện nghi.

Hứa Thế Cùng bàn xong công việc, lại tìm Kinh Trập cùng An Cẩm Hiên, mọi người đều tò mò.

Hứa Thế Cùng lúc này mới nói: "À, cũng không có việc gì, là bọn họ giúp ta kia viết mấy câu đối, dựa theo quy củ là muốn cho bọn hăn một phần lễ, cũng không tính là cái gì, để Cốc Vũ cho ca ca đi."

Cốc Vũ cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, liền tiếp nhận, quy củ nói lời cảm tạ.

Hứa Thế Cùng nói từ lâu còn có chuyện cáo từ, đi tới cửa, lại tiến vào vỗ vỗ Lí Đặc Tuyên bả vai: "Tuyên huynh đệ, người có hai con trai hai con gái, là phúc khí cầu không được! Kinh Trập và Cốc Vũ ta quen thuộc không cần phải nói, hôm nay ta gặp Tiểu Mãn, người ôn hòa lịch sự, cắt giấy thêu hoa đều tốt, ta thấy Hạ Xuyên tương lai nhất định cũng là tốt."

Nói xong, Hứa Thế Cùng sang sảng cười đi rồi, để lại Lí Đặc Tuyên nhìn người trong phòng, ngây ngốc cười rộ lên.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Kiếm Tiền, Kiếm Tiền!

Sau bữa trưa, Kinh Trập cùng An Cẩm Hiên nâng xuồng đi vào, trong tay An Cẩm Hiên còn mang theo một cái thùng, lắc lư không thành bộ dáng, vốn hai người nâng cái xuồng cũng đã cố hết sức, An Cẩm Hiên cánh tay quải một cái thùng, nửa ngồi nửa đi, thật buồn cười. Cốc Vũ vừa thấy, vội chạy tới đỡ cái thùng, trách cứ bọn họ, "Các người thật là, lần lượt lấy từng thứ không được sao? Lo lắng cá bị người cầm đi, trước hết đem cá cầm về để một người ở lại coi xuồng, nhiều lắm đi thêm một chuyến thôi." Nói xong nhìn vào thùng, mấy con cá ở bên trong khoan khoái bơi.

Cốc Vũ trong lòng vui vẻ, "Nha, các người lại bắt được cá! Đêm nay có thể uống canh cá."

An Cẩm Hiên thấy bộ dáng vui sướng của Cốc Vũ, cũng vui vẻ nở nụ cười, thầm nói biết Cốc Vũ thích uống canh cá, mình phải mang thùng đi theo, bằng không dùng dây bện bằng cỏ cột cá về, cá chết sẽ không tươi.

Kinh Trập cũng sừng sốt, lại xót xa, hắn thậm chí có chút tự trách, nếu không phải cha mẹ vì chuyện của mình mới trở lại Đào trang, bọn họ nguyên bản qua rất khá, lúc này, thấy Cốc Vũ bởi vì một con cá mà vui sướng như vậy, hắn đột nhiên cảm thấy không có tư vị gì, càng muốn nỗ lực thoát khỏi khổ cảnh trước mắt.

Hắn nghĩ đến nhập thần, đột nhiên thấy An Cẩm Hiên và Cốc Vũ vui tươi hơn hờ hờ cười hắc hắc mới hồi phục tinh thần, hỏi lại, Cốc Vũ mới nói: "Cẩm Hiên ca nói là vì người không tán thành hắn chặn nước sông nhỏ lại, bằng không bắt càng nhiều cá hơn."

Cốc Vũ đem cá vô phòng bếp, lại nhìn Hứa Tần Thị nói: "Mồ mỗ, bọn họ bắt cá, buổi tối nấu canh cá uống!"

Hứa Tần Thị sang sàng đáp một tiếng.

Cốc Vũ sờ túi áo của mình, nhớ tới cái gì, thấy bọn họ còn đang cuốn ống quần, vừa rửa tay rửa mặt vừa trêu ghẹo lẫn nhau, Cốc Vũ cầm cái giấy bao, đến trước mặt bọn họ lắc lắc, thần bí nói: "Hai người các người, lại đây!"

An Cẩm Hiên và Kinh Trập nhìn nhau, không biết trong Hồ Lô Cốc Vũ bán thuốc gì, nhưng cũng theo nàng ra sân, Cốc Vũ nhìn Kinh Trập, lại nhìn An Cẩm Hiên, "Các người với cậu có bí mật gì vậy?"

An Cẩm Hiên lắc đầu, Kinh Trập cũng lắc đầu.

Cốc Vũ thấy bọn họ không nói, "Hừ, cậu đã nói, các người kiếm tiền, nếu không nói với ta, ta liền nói cho cha, về sau các người không thể đi."

An Cẩm Hiên cười một tiếng, "Xem người kia, có cần ta cho người một khối gỗ thẳng đường? Cho người đi thăm án tử?"

Kinh Trập biến sắc, lập tức nở nụ cười, "Lúc đó người không phải thấy chúng ta vẽ vài thứ kia sao? Sau này Cẩm Hiên lại nghĩ ra một biện pháp, không nghĩ đưa đến tửu lâu của cậu, cho nên ngày đó chúng ta sợ hấn nói cha nghe, cậu hứa tìm một phần việc hồi đáp chúng ta, được chưa? Còn muốn biết cái gì?"

Cốc Vũ lúc này mới đem giấy bao đưa cho bọn hắn, "Được, đây là tiền công các người! Cậu nói là các người viết câu đối nên cho hồng bao."

Kinh Trập lại cười, lấy tay gõ vào trán của hắn, "Ta đã nói chúng ta nơi nào đến tiền công, ngày hôm qua tiền công cậu đã trả cho chúng ta, thật là hồng bao a. Người xem người, bệnh đa nghi thật nặng."

Cốc Vũ thấy Kinh Trập đang mở hồng bao ra, liền đoạt đi, "Hừ! Tiền công tính không giao ra còn gạt chúng ta, hồng bao cho ta mới đúng! Xem còn cười ta không."

Kinh Trập quay đầu qua một bên, nhin không được, "Xem người đương gia thật có tiền đồ, Cốc Vũ, về sau chúng ta có tiền, đều cho người quản được không?"

Cốc Vũ gạt đầu, xoa eo nhỏ, "Đó là đương nhiên!"

Lí Đắc Giang kích động chạy vào, thấy Cốc Vũ nhếch miệng cười. Cốc Vũ hỏi hần, "Nhị bá phụ, Nhị bá mẫu không ở bên này đâu, người chạy nhanh như vậy làm gì?"

Lí Đắc Giang kích động, ôm Cốc Vũ quay hai vòng, cười ha ha la lên, "Không tìm Nhị bá mẫu người, Cốc Vũ cha người đâu? Chuyện tốt!"

Cốc Vũ sừng sốt, kêu một tiếng Nhị bá phụ vừa định nói chuyện, Lí Đắc Giang đã đi vô nhà chính.

Vừa vặn Lí Đắc Tuyền đang sửa sang đồ trong nhà, Lí Đắc Giang vừa vào đã kêu hần, "Tuyền không cần sửa sang đồ, ta mang đến một tin tốt, hôm nay có khách ăn cơm ở tửu lâu, đối với cái bàn khắc hoa rất hứng thú, ta liền nhiều lời hai câu, nói là người từ thành Vân Châu về, bàn ghế đều do người làm, không ngờ hần nói sau mùa thu hần gả khuê nữ, vừa vặn còn chưa tìm được người làm vài thứ kia, hơn nữa gỗ đều là thứ tốt nhất, hần sợ những người đó tay nghề không tinh làm hư, nhiên sau..."

Lí Đắc Giang nói một hơi xong thở hốn hển, không kịp uống trà, lại vội nói: "Lúc đó nói muốn đến chỗ người nhìn xem, ta nghĩ đúng lúc ta muốn trở về, lúa gần đến lúc thu gặt, thuận tiện cùng người nói một tiếng, cũng không hỏi qua người liền thay người nhận mối làm ăn này, người đi tửu lâu tìm Cùng nhi, hần biết nhà người kia."

Lí Đặc Tuyền há to miệng, Cốc Vũ cười hề hề nhìn Lí Đặc Tuyền nói: "Cha, xem ra từ lâu mang đến vận may cho chúng ta, không chỉ là tìm được việc làm cho tỷ tỷ cùng nương, lại cho người việc làm kế tiếp, đây mới là nghề chính của người a."

Kinh Trập nhúc đầu, "Ta có nhìn lầm không?"

An Cẩm Hiên đi theo phía sau hẳn, "Kinh Trập huynh, không chỉ là người, ta cũng vậy."

Cốc Vũ cười khanh khách, "Còn Kinh Trập huynh, ha ha."

Lí Đặc Tuyền chà xát tay cười, "Lúc này làm trọn gói, ta đánh giá tiền công sẽ không ít, chúng ta càng ngày càng khá."

Kinh Trập như nhớ tới cái gì, "Nếu không, ngày mai chúng ta cùng cha đi ra ngoài, dù sao trong nhà cũng cần mua thêm một vài thứ, người tiện thể đem bức tranh thêu lên trần trên bán, sau đó chúng ta thuận tiện đi cửa tiệm gửi bán này nọ nhìn xem, việc này phải do chúng ta làm, sau này cha sẽ bận rộn."

Cẩm Hiên ở bên cạnh buồn cười, "Được, người có nhiều thuận tiện như vậy, ta sợ người đến lúc đó xoay chuyển đến hôn mê, đến lúc đó ta cùng đi với các người, ta cũng có da muốn đi trần trên bán."

Lí Đặc Tuyền gật đầu, "Cũng tốt, Kinh Trập, Cẩm Hiên cùng Cốc Vũ cùng đi, bất quá Kinh Trập, người chú ý một điểm, nghe nói bên ngoài thật loạn."

Kinh Trập gật đầu, hết thảy không cần nói.

Lí Đặc Giang có chút nóng vội, "Tuyền, nếu người đợi ngày mai đi, bị người khác đoạt sinh ý phải làm sao bây giờ, không cần lo lắng trong nhà, còn có ta đây."

Lí Đắc Tuyền phản ứng lại, nói: "Nhị ca, ta cũng biết người giúp ta, ta ngày mai đi gặp chủ nhà, nói rõ ràng với hắn, chờ việc trong nhà xong hết mới đi làm vài thứ kia, dù sao cũng sau thu hoạch vụ thu mới xuất giá, khẳng định sẽ kịp, trong nhà cắt lúa xong phải vội vàng cấy mạ, người bên kia còn chưa có ở riêng, Nhị tẩu lại có thai, nếu người tới giúp chúng ta, ta sợ bên kia lại nói. Lại nói cả nhà chúng ta sao có thể luôn liên lụy người, chủ yếu phải tự mình làm chủ."

Lí Đắc Giang ngẩn ra, rồi vui mừng gật đầu, không miễn cưỡng, cười vỗ vai Lí Đắc Tuyền.

Cốc Vũ ở một bên cũng thật vui vẻ, Lí Đắc Tuyền trước kia không có đương gia, sống với ông bà ngoại, bây giờ trở về đây, lúc trước luôn giúp mọi người làm điều tốt, hiện tại đã có chủ ý, cách đón mỗi làm ăn như thế làm cho cốc Vũ vui sướng, chung quy dựa vào người không bằng dựa vào chính mình.

Hứa Tần Thị đang cho gà ăn, thăm thì kêu, gà nuôi thả trong sân, đã rất lớn, xem ra lúc có khách tới cửa có thể làm thịt, chỉ là có chút luyến tiếc, còn muốn dựa vào gà này để trứng làm bánh cho Hạ Xuyên ăn. Nhìn Hứa Tần Thị bận rộn bên kia, cốc Vũ lại nghĩ đến Lí Hà Thị, đều nói nhà có người già giống như có bảo bối, Hứa Tần Thị là mỗ mỗ, chờ Nhị bá mẫu sống yên ổn sinh hạ đứa nhỏ, nàng sẽ phải về nhà, nếu Lí Hà Thị thông tình đạt lý giống Hứa Tần thị, dù nhà có khổ cực cũng sẽ không có nhiều chuyện phiền lòng như vậy.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lí Đắc Tuyền không mang theo gì, hắn hạ quyết tâm thu gặt lúa cấy mạ xong mới đi làm việc, lúc này bắt buộc phải đi thương nghị, Kinh Trập cùng An Cẩm Hiên thu thập xong, giấy cắt, thêu gì đó của Tiểu Mãn cùng Vương thị đều để cốc Vũ cầm theo, còn thay Tiểu Hà đưa đi một phần.

Hết thầy chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa, cuối cùng, Cốc Vũ lại nói: "Nghe cậu nói là đặt ở cửa hàng tạp hoá bán, hay là chúng ta cũng mang theo mẫu thêu, không chừng cũng có thể bán đi, à, mang theo một cái thau chậu nhỏ, còn có giỏ trúc đan của Triệu gia gia, nói không chừng bán được a."

Kinh Trập nghe Cốc Vũ đã nhắc tới thùng gỗ nhỏ kia, chạy vội chạy đi lấy, lại sờ đầu Cốc Vũ có chút buồn cười, "Sao có nhiều tâm tư như vậy, người nói nhiều như vậy, hay là chúng ta mở một cửa hàng tạp hoá đi!"

Lời trêu ghẹo của Kinh Trập đến tai Cốc Vũ, lại thành một biện pháp kiếm tiền, sản phẩm của nhà mình, đến lúc đó còn có thể mở một gian hàng đồ gỗ, giường, ngăn tủ.. có Lí Đặc Tuyền làm, muốn đồ thêu, giấy cắt có Tiểu Mãn cùng nương... Muốn vãi vốc gì, An Cẩm Hiên tựa hồ rất là quen thuộc, không chừng liền tạo thành sự nghiệp đâu? Đầu nhỏ của nàng tưởng tượng, căn môi ngậy ngốc cười, "Ý kiến hay!"

Kinh Trập sửng sốt, không biết nói gì, mang theo này nọ theo Lí Đặc Tuyền ra cửa.

Cốc Vũ trong đầu hiện lên siêu thị hiện đại, suy nghĩ nên thay đổi thế nào, đến lúc đó người nhiều tới cửa, buôn bán lời bạc...

An Cẩm Hiên giật nhẹ tay áo của nàng, Cốc Vũ tỉnh hồn, thì ra Lí Đặc Tuyền cùng Kinh Trập đã đi ra sân, nàng hừ một tiếng, "Cẩm Hiên ca, chúng ta đi, cũng không phải không biết đường đi."

An Cẩm Hiên cười một tiếng, "Cốc Vũ, người nghĩ gì mà thất thần, cũng không phải là bồ tát trong miếu, nghĩ nhiều như vậy mệt đến hoảng, đến lúc đó, ta giúp người cùng nhau nghĩ thôi."

Cốc Vũ thấy hăn không giống như là đùa, "Không phải là muốn kiếm tiền chứ!"

An Cầm Hiên cười, vô tình không mưu mà hợp, hắn cũng luôn nghĩ như thế, cam nguyện mỗi lần mạo hiểm vào núi, kiếm tiền, sau đó mới có thể bắt đầu làm chuyện của mình, đợi thời cơ thích hợp, Nhị thúc công bên kia cũng hỏi thăm tốt lắm, là có thể bắt đầu thực hành kế hoạch của mình, hơn nữa trong lúc vô ý kết bạn với Kinh Trập, Cốc Vũ, Kinh Trập là người làm đại sự, sau này có thể giúp mình, hắn khẽ cắn môi, dù sao cũng đợi nhiều năm như vậy, không thể bỏ quên đi như thế.

Một hàng 4 người tới trấn trên, Lí Đắc Tuyên đi tửu lâu, An Cầm Hiên, Cốc Vũ, Kinh Trập ba người quyết định đi cửa hàng da xong rồi đi tiệm tạp hoá, cuối cùng hội họp với Lí Đắc Tuyên ở tửu lâu cùng đi mua đồ cần mua.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Buôn Bán, Bàn Mối Làm Ăn

Thời tiết thật nóng, đến ngày tập hợp, nông dân đi không ít, bọn họ thừa dịp có phiên chợ đi mua này nọ, qua hai ngày nữa là đến ngày mùa, sợ không đủ dùng.

Ba người đi trên đường, Cốc Vũ đi bên trong, lúc đông người, An Cẩm Hiên Kinh Trập rất chú ý, không để người khác đụng đến nàng.

Đầu tiên là đi cửa hàng thêu, lão bản nường đã quen thuộc, tựa hồ ngóng trông Cốc Vũ bọn họ đến, thấy bọn họ vào cửa, vội nói: "Cô nường, sao nhiều ngày thế không thấy người, ta còn tưởng rằng người không đến a? Tập hợp lần trước không đến, nói cho ta biết nguyên do trước."

Lão bản nường nói, ngẩng đầu thấy Kinh Trập, "Ai u, tiểu cô nường, vị này tiểu tử là?"

Cốc Vũ cùng An Cẩm Hiên đến lần trước, nói là huynh muội, thấy nàng hỏi như vậy, "Ca ta!"

Lão bản nường nhắc tới , "Cả nhà thật sự là bất quá thì, xem tiểu cô nường này lanh lợi, hai ca ca bộ dáng bức này, đồ này vẫn là người trong nhà thêu, sao lại gốc ở quê..."

Kinh Trập thấy lão bản nường luôn miệng lầu bầu, vội hỏi: "Lão bản nường, đây là nường cùng tỷ tỷ ta thêu, người xem xem."

Lão bản nường tùy tay cầm lấy, đếm đếm, để qua một bên, cũng không xem kỹ, "Nhà các người thêu ta không cần xem cũng biết, luôn có người

chờ, ta thấy được các người nhìn xem có làm được hay không?"

Nàng đưa qua một xấp vải, màu sắc thanh nhã, trơn mịn, vừa thấy biết là không phải người bình thường có thể dùng được, qua tay An Cẩm Hiên, chạm vào vải, gật đầu, "Vân Dao trù, lão bản nương muốn thuê trưởng mình?"

Lão bản nương cả kinh, là khuê nữ Đình Trưởng gia, lần trước các nàng đến mua thấy khăn thuê cùng hầu bao, coi trọng tú công mới giao vải tốt nhất cho tiệm mình. Đình Trưởng thiên kim vừa tới, các cô nương ở trấn trên xua như xua vẹt, mua không nổi đồ tốt như vậy, mua được bức tranh thuê tầm thường này đã là tốt rồi, phải biết rằng cùng Đình Trưởng thiên kim mua đồ ở cùng một cửa hàng, nói ra cũng thể diện.

Bây giờ, giao Vân Dao trù cho nhà nàng thuê, là vải đến từ trong thành. Nghe nói là Đình Trưởng muốn làm đồ cưới, mà thiếu niên ăn mặc rách tung toé này vừa sờ, liền rõ ràng nói ra loại gì, mình mở cửa hàng nhiều năm như vậy mới thấy lần đầu, giọng điệu chắc chắn của hắn làm cho người ta giật mình, lão bản nương từng gặp qua nhiều hạng người, không biểu hiện sự kinh ngạc ra ngoài, ha ha cười nói: "Vị này tiểu ca thật sự là biết nhìn, chính là thuê một cái trưởng mình."

Cốc Vũ nhìn ánh mắt lão bản nương lộ một tia kinh ngạc, lại cười đến ánh mắt眯 thành một đường chỉ, trong lòng có tính toán, "Cũng không biết muốn thuê cái gì, thuê một cái mình như vậy tốn nhiều công phu a, cũng không biết nói giá như thế nào?"

Lão bản nương sững sốt, "Ta cũng không biết muốn thuê cái gì, cũng đã qua nhiều ngày, ta đúng là đã quên, ta nhớ được là có mẫu thuê."

Nói xong liền tìm kiếm, đơn giản tìm ra uyên ương hí thủy đồ, hoa sen, nhìn lại không hợp ý cảnh, một chút có chút khó xử.

Kinh Trập nói: "Bằng không chúng ta thêu hoa mai, vải màu xanh nước biển thêu một cội mai già, chi can đất son hoa son* nhìn rất đẹp."

* Cành mai màu đất nâu đỏ hoa đỏ.

Cốc Vũ cũng có chút khó xử, nghe Kinh Trập nói như thế cảm thấy có thể, nhưng vẫn lo lắng, "Cứ như vậy có phải có chút già giận, sáng sủa, tiểu thư khuê các thường thích thêu mẫu tương đối mềm mại một chút, sợ là..."

"Tốt, thì chi can đất son hoa son!" Một phụ nữ ăn mặc hoa lệ phụ đi vào, khoảng chừng hai mươi tuổi, bộ dạng kiều diễm, nhưng một đôi mày kiếm thật đẹp đập vào mắt người ta. Đi theo bên cạnh là một nha đầu có chút mập mạp đáng yêu.

Lão bản nương vừa thấy, vội kêu Nhị tiểu thư, sau lại đánh vào mặt mình gọi lại là Tần phu nhân, phân phó người pha trà, Tần phu nhân cười xua tay, "Ta thay tứ muội đến xem, tên nàng vừa khéo có chữ mai, liền thêu như vị công tử này vừa nói, chính là mẫu thêu đó..."

Cốc Vũ cười hề hề đáp, "Vị phu nhân này, ngài yên tâm, ca ca ta biết vẽ, khăn tay, hầu bao, mẫu thêu, đều do ca ta vẽ."

Lão bản nương cũng muốn thúc đẩy mối làm ăn này, cầm khăn tay hầu bao Cốc Vũ bọn họ vừa mang đến đưa cho vị phu nhân kia, vừa nói: "Đều là nhà bọn họ thêu, tràn đầy không khí vui mừng, còn có lần trước ngài mua cái khăn tay hoa đào, cũng là nhà bọn họ thêu."

Phụ nhân mỉm cười, nhẹ nhàng liếc nhìn đánh giá Cốc Vũ bọn họ, cái liếc mắt đó không làm cho người cảm thấy chán ghét, ngược lại cảm thấy như gió xuân, Cốc Vũ cũng không biết ngượng ngùng, hơi hơi cười cũng quay lại nhìn.

Phụ nhân sau khi cười xong nói một câu, "Khó cho các người còn tuổi nhỏ, nhưng lại có tay nghề tốt như vậy, đã là như vậy, ta cũng không có ý

kiến gì khác."

Nói xong mang theo nha đầu rời đi, lão bản nương vỗ tay kêu tiểu nhị cho bọn hắn ba ly trà, dứt khoát bắt bọn họ ngồi nghỉ một lát, nghe lão bản nương nói: "Thật sự không biết mẫu thêu cũng do các người vẽ, thật sự là đẹp, như vậy một bản vẽ có thể dùng loạn châm, dù cô nương không thạo việc cũng không dễ dàng bị nhà chồng chỉ ra tật xấu."

Cốc Vũ uống trà, không biết lão bản nương bán nút gì, nghe nàng nói tiếp.

"Ta nhìn các người cũng là thiếu tiền, đều là quen biết đã lâu, không bằng mẫu thêu người vẽ để bán trong cửa hàng của ta, cũng không biết có thể bán đi hay không, ta dứt khoát chịu thiệt chút."

An Cẩm Hiên không chờ Cốc Vũ trả lời, nhẹ nhàng nói: "Lão bản nương sao lại chịu thiệt chứ? Chúng ta đi vào một hồi, không chỉ có vị phu nhân kia đến mua mấy thứ vừa rồi nhà chúng ta mang tới, còn có người đi chợ cũng ghé vào mua, nếu là đồ tầm thường, vì sao người ta không hỏi liền mua, ta cũng thấy những mặt hàng khác, nếu không có hàng của chúng ta đặt ở đó, không biết có nhiều người đến như vậy không?"

Lão bản nương trong lòng trầm xuống, chi tiết thế nhưng bị tiểu ca này nói rành mạch, đành phải cười khổ, "Tiền ta kiếm cũng là tiền vất vả."

An Cẩm Hiên nói xong lại ầm ập cười, "Mọi người dù sao cũng đều là buôn bán mà thôi, không nói gạt người, những thôn trang phụ cận chúng ta đều đến nhà mua mẫu thêu, nếu lão bản nương đem mẫu thêu đặt ở cửa hàng, là muốn tốt cho cả 2 bên, hay là ta làm như vậy, một mẫu thêu mười văn tiền, chúng ta lại không bán cho cửa hàng khác, người như cũ là hàng độc quyền."

Lão bản nương xua tay, "Không được, đồ thêu chúng ta bán không đến giá đó, như vậy ta không những không có lợi nhuận, ai còn dám đến nơi

này chứ."

Cốc Vũ không biết An Cầm Hiên học ai buôn bán như vậy, ánh mắt thật sự lợi hại, trách không được cửa hàng buôn bán đắt hàng, bức tranh thêu của Tiểu Hà cũng bán 4 văn một cái, vô tình thuận nước đẩy thuyền thôi. Nghĩ đến đây nàng tuy cảm thấy An Cầm Hiên định giá mẫu thêu có chút cao, nhưng thấy lão bản nương không có giật mình, nên không nói gì.

Lão bản nương trầm ngâm một lát, "Ta bình thường không có bán qua mẫu thêu, cũng không biết có thể kiếm tiền không, vạn nhất này bị ế... Phi phi phi!"

Cốc Vũ lúc này mới cười nhẹ, buông ly trà xuống, nghĩ bán mẫu thêu không giống như bán giấy cắt, thấy lão bản nương tựa hồ là nguyện ý mua, nói, "Lão bản nương chẳng lẽ còn nghĩ cửa hàng của mình nhỏ như trước đây, hiện tại đã dẫn đầu hàng thêu, vì sao không nhân cơ hội làm lớn, cơ hội buôn bán luôn khó được."

Lão bản nương do dự một lúc lâu, "Ta bị ba đứa nhỏ các người làm hồ đồ, như vậy đi, 8 văn một mẫu. Vẽ trước 10 bức để trong tiệm thử xem, nếu có thể bán được lại tính toán, cũng không đến mức rất mệt."

"Thì 8 văn!" Ba người trăm miệng một lời nói.

Nhiều hơn 3 văn so với ngày thường, phải biết rằng một văn tiền có thể mua một cái bánh gạo, hai văn tiền có thể ăn một chén bánh đúc, 3 văn tiền tuy rằng không thật nhiều, nhưng có chỗ dùng, ba người đối với kết quả này rất vừa lòng.

Lão bản nương trả Tiểu Hà mười sáu văn do Cốc Vũ cầm, bức tranh thêu của Vương thị cùng Tiểu Mãn tổng cộng là 92 văn. Thời gian trước vội vàng làm thiệp hàn gì đó, thêu ít đi một ít. Mà Kinh Trập vẽ mẫu thêu cho trưởng mệnh lão bản nương trả đầy đủ mười văn tiền, bởi vậy, Tiểu Hà mười sáu văn Cốc Vũ cầm, Kinh Trập cầm 102 văn. Lại gói Vân Dao trù

cẩn thận, cũng bàn xong giá tiền thuê trưởng mình là 65 văn tiền công, ba người vừa lòng rời đi.

Lão bản nương đưa bọn họ ba người ra cửa, quay đầu đánh giá cửa hàng của mình, nghĩ đến lời nói vừa rời của Cốc Vũ, lại nhắm tính tiền lời, thật lâu cũng không đi vào.

Rời tiệm thuê, Kinh Trập, Cốc Vũ và An Cẩm Hiên đi hàng da, có một loại hương vị rất nặng phát ra, Cốc Vũ không đi vào, cùng Kinh Trập ở bên ngoài chờ An Cẩm Hiên.

Xong xuôi hết thầy, trên người ba người đều có chút tiền, trong lòng kiên định không ít.

Hỏi thăm đi cửa hàng tạp hoá, gặp được lão bản gầy teo cao cao, sau khi biết được mục đích của Cốc Vũ bọn họ, lão bản ôn hoà đáp lời, đại khái là cảm thấy cùng 3 đứa trẻ này không có gì để nói.

Cốc Vũ thấy một chồng cắt giấy bị đặt ở giá hàng tối phía dưới, nghĩ rằng để như vậy người khác sao có thể thấy để mua đây, nhìn bộ dạng lão bản này cũng không dám gọi hắn để lên vị trí tốt, vẫn là xem mặt mũi Hứa Thế Cùng mà thôi. Nàng suy nghĩ cái chủ ý, "Lão bản, ta thấy cửa hàng đồ rất nhiều, nhưng ánh sáng không tốt, nếu thứ này không bán chạy, không bằng chúng ta đưa mấy tấm cho ngài dán, cũng dính ít không khí vui mừng, chúc ngài sinh ý thịnh vượng."

Lão bản lúc trước còn có chút miễn cưỡng, vừa nghe Cốc Vũ nói đưa giấy cắt, có chút hưng trí, lấy ra 3 tấm mình thích, hai tấm dán trên giá hàng, một tấm dán tại quầy tính tiền, tinh tế híp mắt nhìn, cảm thấy vừa lòng, có thể mới cười, trấn an bọn họ nói: "Các người yên tâm, hộ nông dân gả khuê nữ, hơn phân nửa là sau khi thu hoạch vụ thu, đến lúc đó tự nhiên bán đắt."

Ba người cũng không nổi giận, cáo từ đi về, Kinh Trập nắm tay Cốc Vũ, "Khôn khéo thường ngày của người đi nơi nào, thứ này còn chưa bán được, đã bị người cho đi"

An Cẩm Hiên cười nói: "Cốc Vũ nghĩ xa đâu, giấy cắt đỏ au dán trên quây, người ra vào, ai không nhìn thấy, mặc dù lúc đó không mua, về sau nghĩ tới nhất định cũng tới cửa, tóm lại chúng ta không mệt."

Cốc Vũ gật đầu, kéo tay áo An Cẩm Hiên, "Vẫn là Cẩm Hiên ca thông minh!"

Một hàng ba người, mọi chuyện đều làm xong, liền đi tữu lâu hội họp với Lí Đặc Tuyên.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Công Cụ Thuở Xưa

Làm xong mọi chuyện, bọn họ vẫn hưng trí như cũ không giảm. Cốc Vũ tâm tình cực tốt, thấy cửa hàng bán ki đánh thiết đều mau chân đến xem, hàng bánh gạo, cháo bên đường nàng lại vội vàng đi qua, nuốt nước miếng cắn răng, giống một tiểu quỷ keo kiệt không muốn tiêu tiền.

Trên đường đều là hán tử đi một mình hoặc hai ba người vừa đi vừa trò chuyện, phụ nữ hơn phân nửa kết thành nhóm, trang điểm đoan chính, tuy rằng mặc xiêm y vải thô, giày vải, nhưng tóc chải gọn gàng, xiêm y cũng không có nhiều mụn vá, ánh mắt vui sướng lại chứa một chút câu thúc cùng ngượng ngùng.

Cốc Vũ ở thôn trang đã lâu, ngày thường cũng gặp người đi chợ, lúc đi nhất định phải về thay quần áo, chải đầu phải tắm ướn tóc, mới tinh tế búi tóc, hết thấy đều chuẩn bị sẵn sàng mới mang rõ ra cửa, vì bọn họ cả ngày ở nhà làm lụng vất vả. Tập hợp, các nàng đều coi như ngày hội.

Cốc Vũ bất chợt thấy có người trong tay dẫn theo này nọ đi lướt qua, hoặc là cái cuốc, hoặc là một loại Cốc Vũ chưa từng gặp qua tròn tròn, nàng không khỏi tò mò, "Cầm Hiên ca, đó là cái gì?"

"Hộ nông dân thừa dịp rảnh rỗi đem cuốc hoặc đồ dùng đến cửa hàng sửa chữa, miễn cho lúc muốn dùng lại quỳnh tay chân, đi một chuyến lại chậm trễ công việc."

Kinh Trập cũng thắc mắc, "Vì sao không làm tốt sớm một chút, phòng ngừa chu đáo?"

An Cầm Hiên phốc xuy cười ra tiếng, "Trên đời này, đều là lửa cháy đến nơi mới nhảy, lại nói người trong thôn mỗi ngày vội không hết việc, sửa chữa không là việc gấp, chỉ cần đợi đến trước khi thu gặt mới nhớ tới cũng chẳng có gì lạ."

Tâm tư Cốc Vũ còn tại cái vật tròn trịa đó, trùng hợp đi qua một cửa hàng, cũng nhìn thấy cái đó, dĩ nhiên là làm từ đầu gỗ, thoát nhìn rất quái dị, giống một cái lang nha bổng vĩ đại bẻ ra, bởi vì cái đáy bằng, mặt trên có 1 bộ phận, cũng không phải guồng nước. Cốc Vũ lại hỏi An Cầm Hiên.

An Cầm Hiên lắc đầu, "Đây là vài năm nay mới có đi, nghe nói là thu gặt xong đem lúa trải ra, rồi làm gì đó, dù sao so với lấy tay chà xát thì mau hơn một chút, không có chỗ lợi gì, người sử dụng còn thường bị ngã xuống, bất quá tiết kiệm một chút sức thôi."

Cốc Vũ kinh ngạc há to miệng ba, "Trời ạ, lấy tay chà xát!" Nhắc tới mới nhớ ra, ở đây việc gì cũng dựa vào sức người, lúa thu gặt về tuốt hạt thế nào, công cụ vừa rồi hiển nhiên không đủ thực dụng, nhưng An Cầm Hiên nói lấy tay chà xát, khi nào có đủ sức chà xát ba mẫu lúa?

An Cầm Hiên thấy nàng giật mình như thế, "Có gì lạ, sân phơi lúa có mấy tảng đá, bá bá thúc thúc có sức khoẻ ôm lúa đập vào tảng đá, các thím thím không có sức, thì làm giống như giặt quần áo lấy tay chà xát, nếu không làm sao hạt thóc rớt ra?"

Cốc Vũ không nói chuyện, vừa cảm khái thời xưa không có công cụ có tác dụng, vừa vất hết óc suy nghĩ công cụ cơ khí tuốt hạt, ngoại trừ lúc nàng thấy trên tivi nhưng cũng không có ấn tượng bao nhiêu. May mắn lúc trước phụ thân vì lên lớp làm một cái mô hình nhỏ, coi như bảo bối, chính là công cụ tuốt hạt tương đối đơn giản, có một trục, bốn phía là phiến gỗ, có thể chuyển động, còn có một cái đầu, trừ những thứ đó ra, lại không có ấn tượng khác.

Cốc Vũ trong lòng đã muốn làm công cụ tốt hạt, không có tâm tư nhìn cửa hàng bốn phía, đi theo Kinh Trập, An Cầm Hiên bọn họ qua hai con phố, có thể nhìn đến tửu lâu của Hứa Thế Cùng, nàng này mới hồi phục tinh thần lại. Dưới ánh mặt trời tươi đẹp, tửu lâu trang trí phô trương, đặc biệt lâu hai từ khi có cái bàn khắc hoa, càng khí phái không ít.

Kinh Trập xem đột nhiên nói một câu nói, "Người xem tiệm rượu quanh tửu lâu của cậu, càng làm tăng thêm khí phái của tửu lâu."

Hắn nói như vậy, Cốc Vũ mới nhìn quanh, không thể không kính phục khí phái của Hứa Thế Cùng dám làm người đi trước, những cửa hàng thấp bé không là mối đe dọa cạnh tranh, gần tửu lâu Hứa Thế Cùng trong gang tấc càng làm tăng vẻ hào nhoáng của tửu lâu, hưởng hồ lần trước Cốc Vũ đã thấy qua, giá cả cũng công đạo phân lượng cũng có chừng mực, khách không có lý do gì không đến tửu lâu.

Đi lâu như vậy, Cốc Vũ nghĩ Lí Đắc Tuyền nhất định sốt ruột chờ trong tửu lâu, giờ này cũng không phải giờ cơm, nhưng vẫn có vài người dư dả ngồi trong tửu lâu uống rượu, Hứa Thế Cùng cùng chưởng quầy nói chuyện, thấy Kinh Trập bọn họ đến, vội đi ra, "Kinh Trập, chuyện của các người làm xong hết chưa, Tuyền nói các người đợi chút."

Nói xong Hứa Thế Cùng mang bọn họ theo đến một phòng, một nữ hài nhìn nhỏ hơn Cốc Vũ chơi một mình, bên cạnh là một nam đứa trẻ khoảng mười tuổi đang khoa tay múa chân, Hứa Thế Cùng gọi bọn hắn cùng nhau chơi, rồi đi ra ngoài.

Cốc Vũ thấy nữ đứa trẻ tuy có chút béo, lại trắng trẻo mập mạp, thoát nhìn ngốc ngốc nhưng đáng yêu, lúc này đang coi Tiểu Mẫn bọn họ cắt giấy, bên người bày ra một mẫu cắt đứa bé mập mạp ôm cá, giấy đỏ phân tán rải rác trên đất, nàng ngọt ngào kêu lên biểu ca biểu tỷ, rồi không để ý bọn họ, hiển nhiên tâm tư còn để ở chuyện cắt giấy, Cốc Vũ thấy trên bàn

tay mập mập của nàng đều là hoa mai, mắt nhìn chăm chăm vào tờ giấy, lại chậm chạp không chịu xuống tay.

Cốc Vũ nhìn bộ dáng của nàng rất là đáng yêu, cúi đầu lộ ra cổ trắng nõn, thế nào cũng cắt không ra đồ án, vẻ mặt nghi vấn, dùng tay mập mập nhỏ bé vòng quanh đầu.

Cốc Vũ hận mình không biết làm, bằng không có thể chỉ nàng, bất quá thấy nàng như vậy, mình cũng thoải mái vui vẻ.

Hứa Thế Cùng đi vào gọi bọn hắn, "Kính Trập, Cốc Vũ, cha các người đến, ở bên ngoài gọi các người."

Kính Trập Cốc Vũ đáp ứng, nói lời từ biệt với bọn họ, bé gái ngẩng đầu, cười nói lời từ biệt, "Biểu tỷ, chờ người lần tới đến ta mang người đi chơi!"

Lí Đắc Tuyền ở bên ngoài chờ có chút gấp, nhìn thấy Kính Trập bọn họ cười, "Kính Trập, ta luôn đợi không được chủ nhà, vừa trở về đã nói đợi lát nữa, đợi lát nữa lại còn có một số việc, người cùng Cốc Vũ Cẩm Hiên trở về trước."

Kính Trập gật đầu, dặn dò Lí Đắc Tuyền không cần quá muộn, lập tức lại nghĩ tới chuyện khác, "Nếu không cha, không phải nói muốn mua thêm đồ sao, người bên kia có chuyện, ta cùng Cẩm Hiên Cốc Vũ đi mua là được, đến lúc đó người làm xong việc trực tiếp trở về."

Lí Đắc Tuyền có chút hoảng loạn, vội nói: "Không cần không cần, đợi lát nữa tự cha đi mua, các người đi về trước đi."

Kính Trập cũng không hỏi thêm, cùng Cốc Vũ An Cẩm Hiên một đường đi trở về.

Xem hắn tâm thần không yên, Cốc Vũ nhớ lại đối thoại của cha mẹ lúc ở phòng cưới, vì sao cha mang Kính Trập theo mình trở về? tuy An Cẩm Hiên

không biết việc này, nhưng cái gì cũng không hỏi, thấy Kinh Trập chau mày lại, không nhanh không chậm đi tới, không nói.

Về nhà, Cốc Vũ đưa mười sáu văn cho Tiểu Hà, còn kỹ càng nói vị trí của cửa hàng thuê, về sau Tiểu Hà thuê được đồ đẹp, cũng có thể nhờ người mang đi, Tiểu Hà rất vui sướng, kéo Cốc Vũ nở nụ cười nửa ngày, miệng không ngừng nhắc tới, tiền này bằng hai ngày tiền công của Đỗ Đại Lâm.

Cốc Vũ thấy nàng vui vẻ cũng cao hứng, nghĩ rằng Đỗ Đại Lâm làm ba ngày kiếm hai ngày tiền công người khác, thật sự có chút mệt, thấy nàng cao hứng, mà Kinh Trập tâm thần không yên, Cốc Vũ muốn để hấn yên tĩnh, đành phải nói: "Tiểu Hà, đây là món tiền thứ nhất, mau trở về nói cho Văn thẩm, để nàng cũng vui vẻ a."

Tiểu Hà đem mười sáu văn tiền dè dặt cẩn trọng cất vào túi, hưng phấn đi về nhà, ngẫu nhiên kích động nhảy nhót một chút, lại lập tức ngừng, nàng sợ làm rách tiền.

Thẳng đến chạng vạng, Lí Đắc Tuyền mới về đến nhà, vừa về nhà liền vào phòng Kinh Trập, một lúc lâu sau đi ra, thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười hề hề nói quên mua đồ, không khí trong nhà mới tốt hơn một chút.

Hứa Tần Thị phốc xuy nở nụ cười, "Các người một cái đại hồ đồ, ba cái tiểu hồ đồ, ta thấy trở về hình như là có chuyện gì, hỏi ba đứa không ai chịu nói, tốt lắm tốt lắm, bây giờ ta đi làm cơm."

Cốc Vũ lúc này mới nhớ ra, "Nương, tỷ tỷ, lúc ra đi giúp các người bàn một mối làm ăn, người xem vải này, thật tốt, nói là muốn thuê một cái trưởng mệnh, ca ca vẽ mẫu, các người thật sự là lợi hại, hay là chúng ta đi trấn trên mở một cửa hàng đi."

"Người thật tham, có chút tiền công là đủ rồi."

Ăn cơm xong, một đêm không nói chuyện.

Chuyện này qua đi, Cốc Vũ lại để tâm, vài lần nghe Vương thị nói chuyện với Lí Đắc Tuyền liền biết một ít, đơn giản là chuyện của cha ruột Kinh Trập vẫn chưa có rõ ràng, đồn rằng Tô đại nhân thất lạc một công tử, bị Lí Đắc Tuyền trùng hợp lúc đi gặp chủ nhà nghe được một ít tiếng gió, vì an toàn, nên kêu bọn hắn về trước. Sau quay về mới hỏi Kinh Trập, mới biết được chủ nhà nói quý nhân kia, căn bản không phải là đại nhân vật gì, chỉ là từng làm quản gia cho nhà giàu có, lúc trước thường loan tin vịt nói huyền thuyên, còn bị người bắt đưa đi quan phủ.

Cốc Vũ thấy Lí Đắc Tuyền thoải mái không ít, khẳng định Kinh Trập cũng lo lắng, vì không muốn Lí Đắc Tuyền khó chịu mới nói như vậy. Bằng không Lí Đắc Tuyền sao có thể thoải mái chuẩn bị thu gặt như bây giờ.

Cốc Vũ thấy Lí Đắc Tuyền mài dao cắt lúa, ngồi nghỉ tạm, cầm tay hắn, "Cha, giúp ta làm cái này chơi!"

Nói xong Cốc Vũ đưa qua một thứ, là nàng mấy ngày nay cân nhắc nhớ lại máy thu gặt nguyên thủy, dùng cành trúc nhỏ dính liền với nhau, vẽ một cái sơ đồ, cây "bút" cũng rất kỳ quái, hơn nữa nàng không biết vẽ, nên Lí Đắc Tuyền nhìn cũng không biết là cái gì.

Cốc Vũ có chút xấu hổ, "Chính là máy thu gặt, ta ngày đó ở phiên chợ thấy, nghĩ làm một cái nho nhỏ chơi thôi!"

Vương thị nhin không được, "Cha người mấy ngày nay đều mệt, 1, 2 ngày nữa sẽ thu gặt, để hắn nghỉ ngơi thôi."

Cốc Vũ quyết miệng không nói chuyện, Lí Đắc Tuyền cười hề hề nói: "Được rồi, hiện tại cũng không có chuyện gì làm, cha làm cho người không được sao?"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Máy Tuốt Hạt Ra Đời

Dưới sự chỉ điểm của Cốc Vũ, Lí Đặc Tuyền nhẫn nại giúp nàng làm cái đồ chơi "cỗ quái" kia. Nhưng không biết do Lí Đặc Tuyền không quen xem đồ án, hay là tranh vẽ của Cốc Vũ kỳ quái, tóm lại làm không đâu vào đâu, trừ bỏ một miếng gỗ khoanh tròn thoát nhìn còn ra hình dạng, còn lại những miếng khác làm Cốc Vũ thở dài một hơi.

Buổi sáng ngày thứ hai, Cốc Vũ mở đóng đồ trên đất ra xem, Lí Đặc Tuyền vội vàng ra ngoài, nàng nhớ tới ngày đó ở tửu lâu lúc chiều cố bé gái mập mạp cắt giấy, đã tự nhủ với lòng là phải làm ra một cái mô hình thử xem.

Nàng lật tới lật lui đóng đồ trên đất, cái khung gỗ kia có thể dùng, cái đầu gỗ xem có chút loạn, Cốc Vũ trầm nghĩ tìm một cái gì đó tròn tròn thay thế, suy nghĩ nửa ngày mới tìm một cái ống trúc, nàng nghĩ chỉ cần ở một đầu ống trúc gắn đỉnh trúc, không phải là không sai biệt lắm sao, sau khi cố định ở rường gỗ, gắn tay quay, kéo cái đỉnh chuyển động, hạt thóc rót ra là có thể đựng trong rường gỗ.

Chính là, tưởng tượng thấy tốt đẹp, nàng cảm thấy rất đơn giản, nào lúc làm lại không như mình nghĩ, không nói tới trúc đỉnh nàng không gắn vào được, khi gắn vào được ống trúc bị nứt ra, trên đất thất loạn bát tao thêm vài thứ kia.

An Cẩm Hiên đi qua nhà chính, thấy nàng như thế, cũng không có hỏi nhiều, cười khẽ ngồi xuống giúp nàng đùa nghịch, "Người nói muốn thế nào, ta làm."

Cốc Vũ cười lấy lòng nói: "Cấm Hiên ca thông minh như vậy, khẳng định có thể làm ra."

"Người không cần cho ta uống nước đường, làm được hay không là chuyện khác." Tuy An Cấm Hiên nói như vậy, trong lòng lại thật sự ngọt.

Hai người ngồi dưới đất nghiên cứu, Cốc Vũ có chút sốt ruột, "Nơi này nơi này, đem cái này bắt cố định trên ống trúc, không đúng, không đúng, muốn nó có thể cử động."

An Cấm Hiên làm có chút không thoải mái, thẻ tre nhỏ như vậy, đòn tay bằng đầu gỗ còn có thể gắn vào, khi biết được Cốc Vũ muốn dùng ống trúc cắm đầy đình trúc, kinh ngạc cười toe toét, "Điều này sao có thể, không cần lãng phí công phu."

Thấy An Cấm Hiên đem này nọ ném đi, rồi bỏ đi, Cốc Vũ trong lòng chột lạnh, thầm nói chờ giúp đỡ cũng không bằng tự mình đi làm. Nào ngờ An Cấm Hiên rất nhanh trở về, trong tay cầm một cái cái cán cuốc, "Người thật sự là thông minh một đời hồ đồ nhất thời, đóng đình ống trúc sẽ bị vỡ ra, đầu gỗ sẽ không bị như vậy."

Cốc Vũ đỏ mặt, mình ngu như bò, cứ nghĩ chỉ có ống trúc là hình tròn.

Quả nhiên, dùng cái đình trúc gắn trực tiếp cố định tại đầu gỗ tròn, rất nhanh là có thể, An Cấm Hiên cũng không quản nhiều như vậy, đem rất nhiều trúc đình từng cái một gắn vào thân gỗ, đem cây gỗ thành con nhím.

Cốc Vũ kéo cái khung gỗ Lí Đắc Tuyền làm qua, lại bảo An Cấm Hiên gắn vào.

An Cấm Hiên có thể này mới có chút phản ứng, "Nga, ta hiểu được, ta nói này nọ có chút quen mắt, không phải là thứ ngày đó chúng ta ở trấn trên thấy sao? Đây gỗ khoanh tròn, rất tốt, bốn phía cố định phiến gỗ, có thể kéo đến trong vườn trực tiếp tuốt hạt thóc, căn bản không cần đem lúa đến

trường phơi, đến lúc đó ôm về vườn phơi, tiết kiệm không ít công phu. Nhưng, người làm cái này để làm gì?"

Cốc Vũ trong lòng có chút đắc ý, nhưng cũng biết rõ bây giờ cần phải thu liễm, dù sao cũng chưa thành công. An Cầm Hiên gắp xong mấy thanh trúc, đem gắp miếng gỗ tròn vào, Cốc Vũ lấy tay lắc lắc, quả nhiên bắt đầu chuyển động, vỗ tay nở nụ cười, "Cầm Hiên ca, chúng ta nhanh đi ra ruộng mang chút lúa về, thử xem!"

Hứa Tần Thị trong tay cầm theo một ít lúa, còn dính một ít bùn đất, miệng khẽ nói "Mới ra cửa nậu nước, muốn ra ruộng xem nước như thế nào, hai ngày tới sẽ thu gặt, không biết nói sao nữa, cũng không biết là ai nghịch ngợm gây sự, bỏ nhiều thể này trên mặt đất, ta cân nhắc ngâm nước còn không bị nẩy mầm, lãng phí quá, ông trời thấy cũng không bỏ qua."

Cốc Vũ không nghe Hứa Tần Thị nói nhiều, chạy tới tiếp nhận bó lúa, An Cầm Hiên cũng đem cái mô hình nhỏ ra, Cốc Vũ thấy mình làm máy tốt hạt nguyên thủy tương đối đơn giản, lại nhỏ, trong lòng không để ý.

Hứa Tần Thị hỏi: "Thứ giống con nhím này là cái gì?"

Vương thị giận liếc Cốc Vũ một cái, "Còn không phải là thứ ngày hôm qua nàng kêu cha hấn làm, sáng sớm An nhi loay hoay nửa ngày mới chuẩn bị tốt, cũng không biết bán cái nút gì."

Hứa Tần Thị lau tay, hưng trí đi lại xem.

Cốc Vũ thấy có người xem, có chút khẩn trương, vội kêu An Cầm Hiên, "Cầm nhi, người cầm cái tay quay kia, quay càng nhanh càng tốt."

An Cầm Hiên lay động, quả nhiên kia trục gỗ chuyển động nhanh, Cốc Vũ nhìn có chút hoa mắt, nàng cầm một ít cây lúa, đặt ở mặt trên, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm, An Cầm Hiên càng quay càng nhanh, Cốc Vũ cảm thấy có một luồng lực muốn cuốn lúa trong tay đi, nàng buông tay,

Cốc Vũ nhắm mắt lại, đột nhiên cảm thấy An Cẩm Hiên ngừng lại, "Sao người dừng lại ?"

Nói xong mở to mắt, rất vui mừng, lúa trong tay lúa đã tuốt xong rồi, trong khuông gỗ quả nhiên có hạt ngũ cốc, An Cẩm Hiên lúc này cũng choáng váng, trên tóc dính hai 2 hạt ngũ cốc văng ra, hẳn cũng hồn nhiên không biết.

Cốc Vũ vỗ tay nói: "Tốt lắm tốt lắm, chúng ta thành công, Cẩm Hiên ca, người thử xem người thử xem!"

An Cẩm Hiên lẳng lẽ để cốc Vũ cầm tay quay, mình cũng lấy lúa thử một lần, cảm thấy có chút bất khả tư nghị.

Hứa Tần Thị ngậy ngấn cả người, vội kêu: "Nương cốc Vũ, Tiểu Mãn, mau tới mau tới thử này, thử này thật lạ, một lần bỏ vào, hạt ngũ cốc tự động rơi vào khuông gỗ, chút sức đều không tốn."

Vương thị cùng Tiểu Mãn căn bản chưa từng thu gặt, tự nhiên không có cảm thấy kỳ quái, đợi Lí hà Thị giải thích cặn kẽ, mới hiểu được một chút.

"Ta nghe Cùng nhi nói qua, có nơi dùng một miếng gỗ tròn lớn như vậy, kéo ra ruộng, bốn phía buộc ván gỗ, đến lúc đó lúa cắt xong, vài người đồng thời hướng nơi này đánh, hạt ngũ cốc rớt vào bên trong, như vậy không cần quỳ rạp trên mặt đất, có thể đứng tiết kiệm sức lực, lại nói cũng không cần đem thứ này đến sân phơi, lúa dính nước bùn rất nặng a, như vậy dùng thùng gỗ sọt trúc trực tiếp đem lúa đi phơi là được, chắc chắn, cốc Vũ, sao người nghĩ tới cái này."

Cốc Vũ trong lòng có chút kích động, bật thốt lên nói: "Đây là trước kia ta nghe mỗ mỗ nói cái khuông gỗ kia, ngày đó lúc đi trấn trên, chúng ta nhìn đến đồ tròn tròn gì đó, Cẩm Hiên ca nói dùng lúc thu gặt, ta nghĩ nếu mình dùng, không phải bớt việc sao? Hơn nữa guồng nước cũng có thể tiết

kiệm sức, đã nghĩ ra thứ này, còn không biết có thể sử dụng hay không đây." Nói xong xấu hổ một chút, vì tìm cố, thật sự là cố sức.

Giữa trưa, Lí Đắc Tuyền ăn cơm xong bắt đầu phân phối nhiệm vụ, "Ta nghĩ tới, lúc thu gặt, Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn ở sân phơi trái lúa, ta và Trần bá phụ các người đã nói qua, nhà bọn họ có sân phơi, chúng ta một lần cũng đánh không xong nhiều như vậy, nên cho chúng ta phơi chung, Kinh Trập với nương người chúng ta cùng nhau xuống ruộng, Hạ Xuyên phải phiên toái mỗ mỗ hẩn trông."

Hứa Tần Thị không chịu, "Này sao được, cả nhà đều ở bên ngoài, ta là lao động tốt, Tuyền người không cần xem nhẹ ta, không chừng người còn không bằng ta đâu!"

Vương thị cũng thật áy náy, thu gặt là việc nặng, nàng đâu thể nào phiên toái Hứa Tần thị, "Ngài nên nghe lời Tuyền, lại nói trong nhà cũng cần có người nấu cơm, còn phải làm phiên ngài."

Hứa Tần Thị vẫn không quá vừa lòng.

Tuyền thấy không có chuyện gì khác, cũng quyết định như vậy, "Tốt lắm, ngày sau chúng ta phải đi thu gặt, về sau chúng ta là có thể ăn gạo của nhà mình gia trồng, chỉ là vài ngày nay khó xử các người, dù sao ba mẫu đất cũng không tính nhiều, chúng ta có thể ứng phó được, nhiều lắm bảy tám ngày cũng dễ làm thôi, chỉ là đập cố sức chút."

Cốc Vũ cùng Hứa Tần Thị nhìn nhau cười, liền bắt đầu nói mình làm cái máy tuốt lúa. Lí Đắc Tuyền vẫn không tin, nhưng nhiều người khen quá nhin không được, tự mình đi thử một lúc, trở về kinh hi không thôi.

"Cái này tốt lắm, ngày mai ta làm một cái, lúc trước Cốc Vũ vẽ ta còn thắc mắc là cái gì vậy, thì ra là cái này, gọi là gì?"

Cốc Vũ không suy nghĩ, há mồm nói: "Không phải là máy tuốt hạt sao!"

"Tốt, tốt, máy tuốt hạt!"

Lúc trước Cốc Vũ còn có chút lo lắng Lí Đắc Tuyền không nghe lời mình khuyên, lúc này nghe hẳn nói như vậy, lại có chút lo lắng vạn nhất làm cái lớn không xài được, trì hoãn vụ mùa phải làm sao bây giờ, phải biết rằng thu gặt xong phải gieo lúa mùa.

Lí Đắc Tuyền nghe Cốc Vũ nói xong, bàn tay to vung lên: "Để cha lo, phương diện này người còn không tin được cha, chỉ là các người đừng nói ra ngoài, vạn nhất làm không tốt cũng không bị người chê cười, ta làm tốt trước, lúc thu gặt ba mẫu đất, chúng ta vài người, nhiều nhất cũng ba bốn ngày, nếu máy tuốt hạt dùng tốt, mình sẽ tiết kiệm không ít khí lực!"

Hứa Tần Thị cũng nói theo: "Đúng vậy, mấy ngày nay chậm trễ không xong, còn mỗ mỗ chi!"

Lí Đắc Tuyền nói làm liền làm, Kinh Trập giúp hẳn, cái khuông gỗ Lí Đắc Tuyền chiếu theo lời của Hứa Tần Thị làm tốt lắm, bây giờ làm một cái vòng tròn bằng gỗ, Kinh Trập còn đề nghị Lí Đắc Tuyền đem đinh dồ đổi thành phiến gỗ, từng mảnh nhỏ từng mảnh nhỏ đóng bẹp ở mặt trên, cố định lại, quay tay cũng làm tốt.

Làm rồi thử, đã mất hai ba ngày.

Nhà người khác đều bắt đầu thu gặt, Tiểu Mẫn chủ động tiếp nhận trách nhiệm giặt quần áo, có một ngày trở về không vui, vừa hỏi mới biết được, thì ra Trương thị nói cả nhà Lí Đắc Tuyền đều lười quen thói, thời tiết tốt như vậy không đi cắt lúa, chắc là chờ tới bên kia hết bận đi qua gọi người hỗ trợ. Còn nói đến chuyện máy thu gặt, Cốc Vũ chống nạnh chỉ vào bên kia sân: "Hừ! Cha, về sau không cho nàng mượn này nọ!"

Đêm xuống, Lí Đắc Tuyền đã làm xong máy tuốt hạt, Kinh Trập cùng Cốc Vũ ra ruộng cắt một bó lúa, dùng dây cỏ bện cột lại, Kinh Trập vác về.

Hai tiểu nàng dâu trên đường đưa cơm nhìn bọn họ chỉ trỏ, "Quả nhiên người nhà này tính toán như vậy, người nhìn cắt ít như vậy, chẳng lẽ chỉ cắt đủ ăn một bữa."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Ma Dao Không Làm Người Đốn Củi

Buổi tối ăn xong cơm chiều, Lí Đắc Giang trên người còn mang theo một thân nước bùn, liền qua bên Cốc Vũ Lí Đắc Tuyền, vừa khéo Trần Vĩnh Ngọc cũng đi qua, hai người đều đến kêu Lí Đắc Tuyền đi thu gặt.

Cả nhà Lí Đắc Tuyền vừa ăn cơm xong, bộ dáng không chút hoang mang, bọn họ nói xong, tuyền hỏi Giang: "Ca, Nhị tẩu không có nói cho người sao, nhà chúng ta làm một cái máy đánh cốc, Cốc Vũ nói là máy tốt hạt, có thể làm rất mau, tuy nhà chúng ta ít lao động, cũng sắp xếp xong khá nhiều việc, nhà chúng ta có ba mẫu ruộng nước, vài ngày là xong việc."

Thấy Lí Đắc Tuyền tràn đầy tin tưởng, Trần Vĩnh Ngọc cũng yên lòng, "Tuyền, nếu không đủ người thì nói một tiếng, chúng ta có thể rút ra 1, 2 ngày."

Cốc Vũ thấy bọn họ như thế, chắc chắn nói: "Trần bá bá, chúng ta đã phân chia công tác, đến lúc đó ta cùng tỷ tỷ ở sân phơi phơi hạt kê, ca và nương của ta theo cha ta đi thu gặt, trực tiếp đem máy tốt hạt chuyển đến ruộng, sau đó đem trúc khuông đựng hạt thóc mang thẳng đến sân phơi là được, tiết kiệm rất nhiều chuyện đâu."

Nói đến máy, Lí Đắc Tuyền mới nhớ tới mình làm đồ tốt, thì ra hẳn thừa dịp có tấm ván gỗ, lại nói lúc làm cũng không biết máy tốt hạt có thể dung được hay không, nên giúp đỡ sân bên kia cùng Trần Vĩnh Ngọc làm một cái khuông gỗ lớn, một bộ vệt, chuyện thay đổi công cụ cũng là Cốc Vũ nhớ lại, có thể trực tiếp kéo khuông gỗ lớn vào ruộng nước sử dụng, mà vệt kỳ thực còn có điểm giống hiện đại dùng hai cây côn, chẳng qua là 4 cây côn

mà thôi, bốn cây còn để gần nhau, dùng một cây thật dài giống như cái cuốc đem vọt cố định, lúc chuyển động quay tay, tiếng vọt kéo kệt kéo kệt vang lên, so trực tiếp ôm lúa đập vào tảng đá tuốt hạt tiết kiệm rất nhiều sức lực, bởi vì dùng sức chuyển động một lần, vọt đập xuống, muốn bòn hằm cắt lúa mang tới sân phơi, máy này có thể giúp rất nhiều.

Mấy người nói xong liền ước định ngày mai chuyển cái khuông gỗ, bọn họ cầm vọt, động vài cái, đều rất là vui sướng.

"Tuyền, là người làm ?" Trần Vĩnh Ngọc rất hứng thú.

Lí Đắc Tuyền gật đầu, "Cốc Vũ nói ở trong thành nghe người ta nói qua, ta liền cân nhắc thử xem, ai ngờ làm tốt cảm thấy dùng tốt, chỉ là chưa có thử qua, các người cầm lại thử xem."

Trần Vĩnh Ngọc xem đến xem đi, đột nhiên mở miệng, "Tuyền, người này... Làm một cái cần bao lâu?"

Lí Đắc Tuyền chà xát chà tay cười, có chút ngượng ngùng, tưởng Trần Vĩnh Ngọc lo lắng hảm phí công phu, "Không trở ngại không trở ngại, làm rất nhanh, làm hai cái này cũng không có tốn công phu, chỉ là dây thừng bằng da có chút khó kiếm."

Lí Đắc Giang cười hề hề nói: "Người một nhà không cần khách khí, Trần đại ca người cũng đừng khách khí với Tuyền, hẳn trước kia ngoại trừ luyện kỹ năng là thích làm nghề mộc đâu."

Cần này nọ xong bọn họ đi về.

Ngày kế, sáng sớm Vương thị cùng Lí Đắc Tuyền, Kinh Trập đã ra cửa, nói là chờ giữa trưa mặt trời rất nóng, sớm hơn một giờ đỡ một hồi.

Tiểu Mãn cùng Cốc Vũ không cần thiết vội như vậy, phải chờ Kinh Trập bọn họ thu gặt, tuốt hạt xong, dùng trúc khuông mang đến sân phơi là được,

lúc chờ đợi có một khoảng thời gian rảnh.

Thấy bọn họ ra cửa, Hứa Tần Thị cũng thay quần áo chuẩn bị ra cửa, còn giao phó: "Tiểu Mãn, Cốc Vũ, các người ở nhà nấu cơm, làm cơm xong mới đi săn phoi là được, Hạ Xuyên để ở nhà, một người ở nhà trông là đủ, ta đi xem máy tuốt hạt có dùng được không, dù sao ngốc ở nhà cũng buồn hoảng."

Cốc Vũ ngăn trước mặt nàng, "Mồ mỗ, người không cần đi, cha nói không cần người đi vội."

Hứa Tần Thị kéo tay Cốc Vũ, "Người tên nhóc con biết cái gì, chẳng lẽ người còn tưởng rằng cha mẹ người ở bên ngoài không vất vả a."

Đang nói chuyện, Tiểu Hà cùng Văn thắm cũng đi lại, thấy bọn họ ở trong nhà có chút kinh ngạc, "Ta nghĩ sớm đi lại một chút, nhưng vẫn là bị muện, như vậy, Cốc Vũ người cùng Tiểu Hà, Tiểu Mãn ở nhà nấu cơm, chờ làm cơm xong người ở lại trông Hạ Xuyên, Tiểu Hà cùng Tiểu Mãn đi săn phoi, ta với mồ mỗ người đi hỗ trợ!"

Di? Một người ngăn không được, lại tới hỗ trợ nữa, Cốc Vũ đành phải nói: "Văn thắm, sao có thể cho người đi ra ruộng, trong nhà còn có việc a."

Văn thắm lắc đầu, "Trong nhà có cái gì vội, ruộng nhà chúng ta do người ta trông cấy, chờ thu gặt xong mới thật sự vội, lại nói lần trước các người đi hỗ trợ nhiều ngày như vậy, nếu không mùa hè này mưa to tới, còn không biết qua thế nào đâu, chúng ta giúp đỡ một chút hân là."

Tiểu Hà cười hề hề nói: "Cốc Vũ đừng nói nữa, làm chậm trễ người lớn ra ruộng, chúng ta nấu cơm để bọn họ đi trước."

Vì thế ba tiểu cô nương cùng nhau nấu cơm, làm cơm xong ba người cùng Hứa thị ăn đơn giản một ít, dùng giỏ trúc đưa cơm ra ruộng, Hứa thị

lớn bụng ở nhà xem Hạ Xuyên, Cốc Vũ bọn họ còn lo lắng, bị Hứa thị hối đi.

Tiểu Hà ngạc nhiên, "Cầm Hiên ca không ở nhà sao? Ta còn tưởng rằng hẳn xuống ruộng."

Cốc Vũ nói: "Hẳn vào núi, giống như dã nhân."

Tiểu Mân đưa cơm, Tiểu Hà cùng Cốc Vũ đi sân phơi bên nhà Trần Vĩnh Ngọc, Trần Giang Sinh đã đứng ở kia, ngồi trên mặt đất cầm hòn đá nhỏ một góc vẽ vẽ, thấy các nàng đến rất là vui vẻ, "Cốc Vũ Cốc Vũ, các người cũng tới rồi, bọn họ chưa đem lúa kê chuyển về, chúng ta dựng lều, không cần phơi nắng."

Thái dương trắng bóng đỉnh đầu, dưới chân lại là trơn láng sân phơi, thực nóng, quay đầu vừa thấy, lều dựng năm trước chỉ còn trơ lại cái khung xương, mặt trên không có gì có thể che ánh nắng.

Trần Giang Sinh ngồi dưới đất, đem cỏ buộc thành từng bó nhỏ, hẳn lại là người hiếu động, làm mọi thứ loạn hết, Cốc Vũ không có nhẫn nại, "Chờ người làm xong, trên người người đều là cỏ, người lớn về làm sao phơi hạt kê."

Tiểu Hà cũng đã qua đi hỗ trợ, lưu loát 2, 3 cái đã thu thập xong, "Giang sinh ca, trên người người đều đều dính cỏ vừa nóng lại ngứa, về sau không nên như vậy, rũi cỏ trộn lẫn với hạt kê không tốt, người đi qua nghỉ đi, ta đến quét một chút." Nói xong dùng bó cỏ Trần Giang Sinh vừa cột, gập lại, làm cái chổi quét gom cỏ rác qua một bên.

Cốc Vũ đánh giá cái lều, vỗ hai tay, "Tốt lắm, Tiểu Hà, Giang nhi, mau tới đây! Ta có chủ ý, dùng cỏ lợp sẽ che khuất hết ánh nắng không phơi kỹ, lại oi bức, ta nghĩ chúng ta thừa dịp bây giờ rảnh qua bên kia cắt nhánh cây lợp lên, không cần quá dày, giống như là ở dưới gốc cây, chờ phơi nắng khô còn có thể mang về nhà làm củi lửa, rồi lại cắt nhánh mới."

Vừa nói ba người liền làm, Cốc Vũ trong lòng có chút gấp, cắt một ít liền chuyển đến lều đắp lên, Trần Giang Sinh kỳ quái, cắt rất nhiều, cũng không khiêng về từng chút, hắn cố hết sức khuân vác một lần, cũng không chịu buông bớt lại, Tiểu Hà thấy, lại đi giúp hắn.

Lúc Trần Vĩnh Ngọc đem lúa đến sân phơi, phát hiện sân phơi có một lều xanh nhỏ, nhìn rất nhộn nhịp.

Hắn đem lúa trải trên sân phơi, nhìn ánh vàng rực rỡ rất khả quan, hắn thở phà phò đem đòn gánh dựng thẳng lên chống nghỉ tạm, Trần Giang Sinh thân mình nhỏ, muốn dùng cây vọt, nghe động tĩnh thanh âm đặc ý, "Các người mau tới mau tới, ta đánh ra hạt thóc !"

Quả nhiên, Cốc Vũ cùng Tiểu Hà cũng đi qua thử, chính là các nàng thân mình rất yếu, cây vọt quá dài, hai người kéo phải cố hết sức.

Trần Vĩnh Ngọc ha ha cười tiếp nhận vọt, "Có cái này nhanh không ít, các nàng ở bên kia cắt, ta đánh, việc nhanh hơn người trẻ tuổi làm." Trần Vĩnh Ngọc vừa nói, vọt càng sử dụng càng thuận tay.

Hắn đánh một trận xong, Trần Giang Sinh, Cốc Vũ, Tiểu Hà đều khen, Trần Giang Sinh đem lúa đã đánh xong để qua một bên, Cốc Vũ cùng Tiểu Hà dùng cái cào gỗ đem hạt ngũ cốc trên đất trải đều ra. Tiểu Hà là người chịu khó, thấy Cốc Vũ bên này không kịp, lại vội cầm lấy cào gỗ, Trần Giang Sinh bên kia vội vàng, nàng lại tới lui ôm rơm rạ, mồ hôi đầy đầu.

Trần Vĩnh Ngọc thấy ba đứa trẻ phối hợp rất tốt, mình không cần lo lắng sử dụng vọt, "Cốc Vũ, cũng là cha người lợi hại, cái này gọi là ma đao không làm người đốn củi, lúc trước còn lo lắng hắn làm thời cơ, không ngờ hắn nghĩ ra mấy thứ này, so với chúng ta trên mặt đất tốt hơn nhiều."

Đang nói chuyện Tiểu Mẫn đi lại, tay phải nắm ngón trỏ tay trái, mày nhíu lại.

Cốc Vũ đi qua nhìn, mới biết được Tiểu Mãn vừa rồi muốn hỗ trợ cũng xuống ruộng cắt lúa, không cần thận cắt trúng tay, đành phải thành thật về sân phơi.

Trần Vĩnh Ngọc đi tới đi lui giữa ruộng lúa và sân phơi, mệt đến mồ hôi ướt đầm, bất quá nhìn sân phơi đầy hạt kê, cũng tăng thêm sức mạnh.

Trần Vĩnh Ngọc thấy trên người Lí Đắc Tuyền dính rất nhiều cỏ rơm, nhưng thần sắc rất tốt, giờ cao tay vọt, "Tuyền, vọt của người rất tốt, trước kia đập lúa trên tảng đá vừa mất sức lại chậm, này nhanh không ít."

Lí Đắc Tuyền đi theo Trần Vĩnh Ngọc nhân thoại hai câu, lại lấy trúc không đi ra ruộng, tạ (50kg) thứ hai rất nhanh cũng trở về, tiếp đến tạ thứ ba, Trần Vĩnh Ngọc lúc này không lạnh nhạt, theo Tuyền đi ra ruộng nhà Cốc Vũ, giúp đỡ khiêng về nửa tạ, miệng thẳng hư khí, "ta cũng không cần vọt này, ta thấy Kinh Trập ở bên kia cũng vất vả, dứt khoát chúng ta kết phường, để ta cũng dính chút lợi."

Lí Đắc Tuyền đáp ứng, nói tổ sau bữa trưa phải đi nhà Lí Đắc Tuyền làm việc, dù sao hẳn chỉ có ba mẫu ruộng nước không cần lâu lắm, mà nhà Trần Vĩnh Ngọc ít người, ruộng cũng không nhiều, hợp lại như vậy, nhóm phụ nữ thoải mái một chút, chỉ để ý cắt lúa là được.

Trần Vĩnh Ngọc là người nói làm liền làm, hẳn lập tức phải đi ra ruộng kêu Giang thị ngừng việc.

Người đang thu gặt đó nghe bọn hắn nói như vậy, hơn nữa có người đi qua sân phơi thấy hạt thóc nhà Cốc Vũ nhiều như vậy, ào ào đi qua ruộng nhà bọn họ xem kết quả.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Năm Chặt Thời Cơ Bán Vặt

Trên đồng ruộng nông dân đang thu gặt, nghe nói Lí Đắc Tuyền làm ra một thứ có thể tốt hạt kê gì đó, đều hưng trí, ào ào đến xem, bất chấp trên đồi còn dính đầy bùn.

Đến ruộng nhà Lí Đắc Tuyền, thấy vài người thu gặt như cũ, như không có gì khác thường, ba người đàn ông vây quanh một cái khuông gỗ to, trên đầu đội mũ rơm, phía trước mũ là vành nón rộng rũ xuống, thoạt nhìn có chút giống mũ sa, đem lúa cắt xong đến để quanh khuông gỗ.

Đã có người kêu, "Đây là cái tốt kê gì đó sao? Sao lại xấu như vậy."

Cũng có người hảo tâm hơn, "Lí trưởng, người ở đây, sao không khuyên nhủ Tuyền huynh đệ, lúc này nên chuyên tâm cắt lúa, nếu gặp thời tiết không tốt, sẽ bị nảy mầm."

Đương nhiên cũng có người bốn cột, "Nhìn bọn họ đội mũ này, tựa như phụ nữ vậy, chặc chặc."

Vừa nói chuyện, Trần Vĩnh Ngọc vừa bắt đầu quay tay, trục lăn chuyển động nhanh, Lí Đắc Tuyền cùng Kinh Trập đứng trong ruộng, ôm từng bó lúa đặt ở phía trên, không bao lâu ném ra, là rơm rạ, qua một lúc sau, Lí Đắc Tuyền thay thế Trần Vĩnh Ngọc quay, rất nhanh đem lúa bên người tốt xong. Người chung quanh xem náo nhiệt cũng lấy làm kỳ không thôi, có người đứng gần một chút, bị rơm rạ bay lên đầu, rốt cục hiểu rõ tại sao bọn họ đội mũ kỳ quái kia.

Nhìn rồi, có người tò mò liền tự mình đi dạo quanh, cũng có người nhớ ruộng lúa của nhà mình vội vàng đi trở về.

Hứa Tần Thị cong thắt lưng thu gặt, cùng Giang thị, Vương thị ngồi ở bờ ruộng nghỉ tạm, nhìn những người đó tán đi.

Hứa Tần Thị nói: "Cứ theo đà này, ta nghĩ ba mẫu đất này, hai ba ngày chúng ta dư sức làm, bên Giang Sinh cũng ít, ta còn có thứ này, về sau chúng ta làm ruộng đều có thể dùng, không biết thoải mái biết bao nhiêu."

Bên sân phơi, hạt thóc không ngừng được mang đến, dưới ánh nắng khốc liệt, Cốc Vũ cùng Trần Giang Sinh, Tiểu Hà không nhàn rồi, luôn tay trải lúa, nếu có lá lúa bị cuốn vào, các nàng tinh tế thanh lý, chỉ còn lại lúa vàng óng ánh.

Cốc Vũ nhìn cả một dải dài màu vàng kim, rất vui sướng, "Tỷ, đều là của chúng ta! Người xem người xem, về sau không cần mua lương thực, này đủ chúng ta ăn một khoảng thời gian, còn có lúa mùa nữa, có đất trồng thật tốt."

Nói xong nàng thấy Tiểu Hà đứng mân miệng không nói chuyện, Cốc Vũ biết nàng khó xử, nghĩ đến hai miếng ruộng nước của nhà mình, một miếng còn chưa có làm xong đã nhiều như vậy, ba bốn tháng sau lại có lúa mùa, cả nhà ăn ba bốn tháng hẳn là đủ, cho dù không đủ cũng không kém bao nhiêu, vì thế thật hào khí cùng Tiểu Hà nói: "Tiểu Hà, người yên tâm, nhà người cũng sẽ tốt hơn, chờ phơi khô lúa, ta cho các người mượn hai gói to, có thể ăn được một khoảng thời gian, chờ các người gặt lúa mùa trả lại cho ta."

Mắt Tiểu Hà sáng lên, lập tức lại ảm đạm, "Không biết nương có chịu không, còn có nhà người không biết có đủ ăn hay không, phải cùng Lí bá bá thương lượng mới được."

Ngón tay Tiểu Mãn bị thương, ngồi ở lều thêu này nọ, nghe Tiểu Hà vì chuyện này lo lắng, nói: "Tiểu Hà, người yên tâm, nhà chúng ta Cốc Vũ đương gia a, nàng nói cho mượn là cho mượn." Kỳ thực Tiểu Mãn đã suy tính, cho dù nhà không đủ ăn, cũng không kém nhiều lắm, lại nói một nhà Đại Lâm đáng thương như vậy, bọn họ so với nhà mình càng cần hơn, nếu nhà không đủ mình vụng trộm mua một ít, ít nhất nhà mình cũng có tiền dành dụm, không giống Văn thắm bên kia, hiện tại chỉ dựa vào tiền công của Đại Lâm qua ngày, không có việc làm là không có cơm ăn.

Buổi chiều, hạt thóc ở sân phơi đã đầy một tầng thật dày, nhóm người đều nghỉ tạm.

Hứa Tần Thị cười hề hề ngồi ở kia, kêu Vương thị chạy về cho đứa nhỏ bú, Vương thị không chối từ, đi về trước.

Kinh Trập nói với Lí Đắc Tuyền là tốt nhất là dựng một cái lều gỗ nhỏ, hắt thấy hạt ngũ cốc đều phơi bên ngoài, nếu có lều gỗ che, người làm không cần bị phơi nắng, thứ hai hạt ngũ cốc sẽ không bị gió thổi bay, sẽ không đau lòng.

Lí Đắc Tuyền cũng có ý này, suy nghĩ nên cải tiến máy tuốt hạt như thế nào.

Nghe xong, Trần Vĩnh Ngọc thống nhất an bày, "Ta thấy như vậy, đứa nhỏ các người có thể nghỉ tạm một hồi, để nương Giang Sinh trông coi ở đây, Tuyền chúng ta trở về đi làm phiên gỗ kia, cũng không cần quá vội, dù sao ruộng của chúng ta cũng không nhiều, thừa cơ hội này kiếm ít tiền."

Hứa Tần Thị đang kể chuyện xưa cho Cốc Vũ bọn họ, chuyện của tú tài đọc sách nghèo kiệt hủ lậu cùng tiểu thư nhà giàu, Cốc Vũ Tiểu Hà bọn họ không chịu trở về, thật là náo nhiệt. Văn thắm nhìn hạt thóc tràn đầy có chút xuất thần, cũng không chịu trở về.

Lí Đắc Tuyền nhìn bọn họ, hỏi Trần Vĩnh Ngọc, "Kiếm tiền thế nào?"

"Ngày mai chúng ta không tuốt hạt, làm máy tuốt hạt, dù sao lúa phơi một ngày không sao, chúng ta nếu làm hết một lần, nếu gặp ngày mưa sẽ không tốt lắm. Trong nhà ta còn một khối da trâu, cắt ra thành dây thừng, đến lúc đó người làm vài cái vệt, ta cùng Kinh Trập, Giang Sinh đều có thể phụ người, còn lại nướng hũn cùng Cốc Vũ, Tiểu Mãn nấu cơm, trái hạt thóc."

"Vệt? Cho dù làm một ngày sao bán ra ngoài đây?"

"Còn không dễ dàng, đến lúc đó chúng ta mang tới trước cửa hàng Cùng ca, là có người thấy."

Nói làm liền làm, thừa dịp Cốc Vũ bọn họ ở đó, Lí Đặc Tuyên cùng Kinh Trập, Trần Vĩnh Ngọc về nhà, Vương thị cho đưa nhỏ bú xong nấu cơm, sẽ không ra cửa.

Cốc Vũ ghé vào đầu gối Hứa Tần thị, nghe nàng kể chuyện xưa, Tiểu Hà và Tiểu Mãn nghe được mùi ngon, Cốc Vũ đoán được một ít kết cục, đơn giản không phải là tiểu thư đem bạc cho tú tài sau trúng Trạng nguyên kết cục vui vẻ sao, chỉ là trong lòng nàng có chút bi quan, sao có nhiều kết cục vui vẻ như vậy, lại nói tú tài nghèo kiệt hủ lậu kia sao có thể dễ dàng gặp khuê phòng tiểu thư nhà giàu như vậy, huống hồ bên người tiểu thư đều có một nha đầu trung thành, bất quá nàng cũng rõ, hộ nông dân qua ngày rất cực khổ, bọn họ cần một kết cục đại đoàn viên, để lòng mình dễ chịu một chút.

Một đám người náo nhiệt, không bao lâu thái dương đã xuống núi, là lúc thu hạt kê.

Đông người nhiều sức, một thùng thóc cũng không là gì, rất nhanh được gom thành một đống, cỏ vây quanh, Trần Vĩnh Ngọc vội đánh xe trâu đến cửa, bên trong Lí Đặc Tuyên giúp hũn làm khuôn gỗ lớn, chờ mọi người đem hạt thóc bỏ vào, kéo về nhà.

Trần Giang Sinh không chịu đi, chân trần dẫm nát sân phơi, ẩm áp thật thoải mái, ánh nắng chiều phía chân trời thật đẹp, màu đỏ au quyện với bụi trần, đỏ xanh xen lẫn làm cho người ta không thể không bội phục, trời cao mới là họa sĩ tài ba nhất.

Rốt cục về tới nhà, Cốc Vũ đầu tiên chạy đến hậu viện nhìn, lúc đó đã có không ít từng đoạn côn gỗ, Kinh Trập đang cắt da trâu, Lí Đặc Tuyên đang làm tấm ván gỗ, làm lều gỗ vây quanh máy tuốt hạt.

Nàng ngạc nhiên, "Ca, các người làm gì?"

"Trần bá bá nói thừa dịp làm nhiều một chút, đặt ở trước mặt cửa hàng cậu bán."

Cốc Vũ bưng tỉnh đại ngộ, Trần Vĩnh Ngọc thật chu đáo, bởi vậy, hoà nhập rất nhanh, không chỉ có thể tạo phúc cho hương lân, cũng có thể kiếm ít tiền, vụn này, so với đập lúa thoải mái hơn, người làm không cần quỳ, đứng thẳng ra sức thật tốt, nhưng nàng vẫn có nghi vấn, tới từa lâu mua vụn, nghĩ tới cũng là lạ.

"Ca, từa lâu sao bán mấy thứ này, lại nói bây giờ đang lúc thu gặt cũng không có bao nhiêu người đi tập hợp a."

"Ta cũng nghĩ tới, phải đi ra ngoài bán mới được."

Đang nói, Vương thị đến kêu cả nhà ăn cơm.

Cơm bày ở trong sân, vô cùng náo nhiệt người 3 gia đình xen lẫn ở chung. Đỗ Đại Lâm đi làm công nhật cũng chỉ bao bữa cơm trưa, lúc này cũng tới.

Đang ăn, đã có mấy gia đình tới cửa, Cốc Vũ lúc đầu tưởng họ tới mượn máy tuốt hạt, nghĩ mình là hộ duy nhất có, lại nói hiện tại đã thay đổi,

không tiện cho mượn đi, muốn làm một cái mới, phí rất nhiều công phu, cả nhà đều bị chậm trễ không được.

Nhưng không như nàng nghĩ, nghe xong mới biết là tới mượn hoặc mua vut , "Tuyền, ta hôm nay ở sân phơi, nhìn Giang sử dụng cái kia, vừa thoải mái lại mau, chúng ta không dám mưu đồ gì khác, nghĩ có thể bớt chút thời gian làm cho chúng ta một cái hay không, ta nguyện ý ra tiền mua."

Là sinh ý đến cửa, Trần Vĩnh Ngọc biết Tuyền da mặt mỏng, nể mặt quê nhà hương thân chịu thiệt, dứt khoát đứng lên, "Nương Đại Trụ, người cũng biết hiện tại là lúc vội vàng, chúng ta còn phải thu gặt, còn nữa, vut này là hàng mới, cần gỗ vừa muốn da trâu mới rắn chắc, vốn ta định kêu Tuyền cầm lên trấn trên bán, năm mươi văn một cái, có thể sử dụng vài năm, một ngày người lớn làm công cũng ít nhất hơn mười văn, dùng cái này cũng không biết tiết kiệm bao nhiêu khí lực."

Nương Đại Trụ nghĩ tương đương giá của hai cái thùng, không đắt, hơn nữa bây giờ đang lúc thu gặt, nói không chừng đến chậm muốn tiêu tiền cũng mua không được, vội đồng ý.

Lí Đắc Tuyền lúc này cười nói: "Nương Đại trụ, chúng ta đều là hương thân, tính người bốn mươi văn thôi. Vừa làm xong, liền lấy cho người."

Cũng không biết do nương Đại Trụ trở về tuyên truyền hay sao, rất nhiều người tới cửa, Lí Đắc Tuyền cùng Trần Vĩnh Ngọc buổi chiều làm vut, đều bán hết, vượt qua dự định.

Ngày thứ hai, cái lều gỗ đơn giản đã làm xong, nhóm phụ nữ đi phơi kê, Hứa Tần Thị mang theo Tiểu Mãn, còn lại đều ở lại hỗ trợ, vội hết một ngày, cũng không thấy vất vả, cuối cùng là thỏa mãn người cần, cũng có người chờ không kịp tự mình về nhà cắt day da, nóng vội kêu Lí Đắc Tuyền giúp đỡ làm, Cốc Vũ phụ thu tiền, một cái vut bốn mươi văn tiền, thu vào cất vô bình.

Bận rộn đến chạng vạng, những người đó mới tán đi, có rất nhiều người không dám mua, có nhiều hộ mua một cái, dư lại vài cái vụn, đặt bên trong nhà chính. Lí Đắc Tuyền bàn tay to vung lên, cả nhà vất vả một ngày, buôn bán lời không ít tiền, ngày mai đến phải đi ra ruộng gặt hái nửa ngày, sau đó hẳn đi trấn trên mua rượu thịt mời mọi người ăn, đưa vụn còn thừa lại đi bán.

Cốc Vũ ra ý kiến, "Cha, không cần để trong cửa hàng của cậu, miễn phiền toái bọn họ, lại nói trước cửa tửu lâu bán thư này cũng không dễ nhìn, nên đưa đến cửa tiệm tạp hoá nơi chúng ta bán giấy cắt, ta xem hẳn dụng cụ gì cũng có, không chừng có thể bán đi."

Chờ xong hết mọi việc tắm rửa, Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn ngồi ở trong phòng, đem tiền hôm nay thu được đổ ra đếm, càng đếm càng vui sướng, đếm xong tròng lớn hai mắt, có tới một ngàn linh bốn mươi văn, nói cách khác, bán hai mươi sáu cái vụn. Cốc Vũ không lạnh nhạt, "Tỷ, nói như vậy, chúng ta buôn bán một ngày kiếm được một lượng bạc."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Cắt Xén Tiền Công

Tiểu Mãn cũng cảm thấy bất khả tư nghị, nhìn một đồng tiền cười nói: "Cốc Vũ, nói như vậy, chúng ta làm một tháng vụn, chuyện xây phòng ở không còn là vấn đề !"

Cốc Vũ cười một tiếng, đi qua cù lét Tiểu Mãn, "Xem người quý tham, người còn nói ta tham, còn nói ta tham!"

Tiểu Mãn bị ngứa, ăn ăn cười. Vương thị ôm Hạ Xuyên vào nhà, thấy hai khuê nữ làm việc hai ngày nay, sắc mặt bị phơi có chút đỏ lên, tinh thần lại rất tốt, cuộn tròn ở trên giường cười thành một đoàn, mà trên giường bày một đồng lớn đồng tiền. Nàng vừa đỡ Hạ Xuyên vừa nói: "Hạ Xuyên xem tỷ tỷ người, lại bắt đầu tham tiền."

Cốc Vũ đi lại xoa bóp mặt Hạ Xuyên, Hạ Xuyên nhếch miệng cười khoe hai cái răng, nước miếng chảy ra, thật đáng yêu. Cốc Vũ vội đưa tay cho hắn cầm, "Nương, người còn nói ta, là tỷ tỷ, nói chúng ta không cần làm gì hết, mỗi ngày làm vụn, một ngày một lượng bạc, một tháng là ba mươi lượng, chúng ta phát tài !"

Vương thị lúc này mới phản ứng, "Người nói, chúng ta hôm nay buôn bán kiếm được một lượng bạc!"

Tiểu Mãn thấy Vương thị không tin, "Người xem, đều ở trong này."

Cốc Vũ đem mấy thứ đến, thầm nói Tiểu Mãn nghĩ thật đơn giản, vụn làm thật dễ dàng, một ít đầu gỗ dùng dây da cột lại, những người khác thấy sẽ biết làm, nói cách khác, là không cần kỹ thuật cao. Lúc này có thể bán

được, hoàn toàn vì chiếm tiên cơ, không người nào có ta có mà thôi, loại sinh ý này không thể làm lâu dài, căn bản không thể giải quyết vấn đề.

Cốc Vũ đem suy nghĩ của mình nói ra, Vương thị an ủi nàng nói: "Cốc Vũ không cần lo, thế này đã tốt lắm rồi, chúng ta hiện tại có ăn có ở, còn có bạc phòng khi khẩn cấp, mỗi một ngày sẽ tốt hơn."

Tiểu Mãn nghĩ lại cũng đúng, liền sờ đầu Cốc Vũ, "Đúng, chúng ta hiện tại đã tốt lắm, nhà Đại Lâm ca càng khổ hơn."

Vừa nói chuyện, Cốc Vũ và Tiểu Mãn vừa xâu tiền thành 100 văn một chuỗi, tay Hạ Xuyên không ngừng quơ, bất chấp chảy nước miếng, mãi đến khi lấy được hai xâu tiền mới yên.

Cốc Vũ thấy bộ dáng buồn cười của hắn, "Nương, nhà chúng ta tham tiền nhất là Hạ Xuyên!"

Xâu tiền xong, dưới 100 để lại trong bình, sau đó lấy ra 3 xâu tiền, đưa cho Vương thị: "Nương, một chuỗi trả cho nhà Văn thẩm, một chuỗi cho nhà Trần bá bá, còn một chuỗi đưa cho mỗ mỗ, tuy không nhiều, nhưng là cũng là tâm ý của chúng ta, không thể để bọn họ giúp đỡ chúng ta không công. Sau đó lại lấy ra hai xâu, "Nương, cái này đưa cho cha, ngày mai hắn phải đi mua một ít rượu thịt, mình tuốt hạt xong còn phải cấy mạ, quá mệt trong bụng phải có dầu nước mới chịu đựng được."

Vương thị nhìn Cốc Vũ phân phối tiền, nàng rất vui mừng, tiểu khuê nữ thoát nhìn tham tiền, nhưng biết lý lẽ, nhìn hắn lấy ra mấy xâu tiền là biết, lúc này Cốc Vũ lại nói: "Trả nhiều hơn chúng ta cũng không có, nếu không ta thật muốn một nhà được mấy chục lượng, nhưng phải đợi nhà chúng ta thành địa chủ mới được. Trả một chuỗi, có phải quá ít không?"

Tiểu Mãn cười hề hề nói: "Tiền này cũng từ chủ ý của người kiếm về, bọn họ lại giúp một ngày, nếu người trả nhiều lắm sợ họ sẽ không thu, không bằng chia ra, lần tới lại cho một ít cũng tốt."

Cốc Vũ nghĩ cũng có lý.

Ngày thứ hai ra ruộng, chỉ là bọn hăn không cần đội cái mũ kỳ quái, bận rộn nửa ngày, thửa ruộng đã cắt xong, như cũ bắt tay tuốt hạt, mấy người luân phiên nhau, tay Kinh Trập đã bị phồng nước, nhưng hăn không rên một tiếng cắn răng chịu. Bốn phụ nhân cắt lúa đã chuyển đến một mảnh ruộng khác, không cần lo lắng vấn đề sân phơi, hôm qua lúc nương Đại Trụ mua vut cũng đã nói, sân phơi nhà hăn rất gần nhà Trần Vĩnh Ngọc, trong nhà cũng không dùng hết sân một lúc, có thể cho nhà Cốc Vũ mượn ba bốn ngày, nên Cốc Vũ bọn họ càng hăng hái hơn, vội cắt lúa về phơi.

Nhóm hạt thóc đầu tiên trải qua hai ngày phơi phóng, đã khô không sai biệt lắm, lúc này vẫn nằm ở một góc của sân phơi, phơi thêm một chút thôi, hạt kê mới tuốt về trải ở bên kia, Hứa Tần Thị cùng Giang thị trông coi bên kia, để Vương thị chạy về nhà xem đứa nhỏ, Tiểu Mãn, Cốc Vũ, Tiểu Hà không chịu về, Tiểu Hà một bên nghe Hứa Tần Thị kể chuyện xưa, một bên thêu này nọ, Tiểu Mãn cũng vậy, Văn thắm ngồi một chỗ làm hài, Vương thị không yên lòng một đám người như vậy, về nhà nấu một nồi canh đậu xanh, mang tới. Còn cầm theo một rổ bát.

Vương thị nhân cơ hội này đưa tiền cho ba người lớn, các nàng đều chối từ, Giang thị còn nói: "Nơi nào mua bán có lời như vậy, về sau ta cái gì cũng không làm, mỗi ngày đến nhà Cốc Vũ hỗ trợ, mười ngày chính là một lượng bạc, có thể làm bao nhiêu chuyện nha."

Văn thắm cũng nói: "Đúng vậy, Đại Lâm nhà của ta làm việc khổ như vậy, một ngày chỉ có mười văn tiền."

Cốc Vũ ăn ngay nói thật, "Mỗi mỗ, Giang bá mẫu, Văn thắm, ta nói với các người, ngày hôm qua chúng ta bán vut, buôn bán kiếm được một lượng bạc, chính là một ngàn văn tiền, một nhà một chuỗi, nhà chúng ta vẫn có kiếm lời, đây không xem như tiền công, mà là chúng ta kết phưởng buôn

bán kiếm được, ta chia cho các người còn ít, nếu các người không nhận, chính là ghét bỏ quá ít."

Hứa Tần Thị tiếp đón bằng một cái tát, là tiếng sấm lớn hạt mưa nhỏ, chụp trên bờ vai Cốc Vũ, cười mắng: "Người mới bao lớn, chỉ biết nói những lời này, đã là Cốc Vũ hiếu kính mỗ mỗ, ta không khách khí, người cái tiểu nhân tinh đừng hối hận, ngày mai lại đòi mỗ mỗ, mỗ mỗ không trả lại đâu." Nói xong thấy Giang thị, Văn thị đều ở do dự, trong lòng biết các nàng tốt, luôn luôn giúp đỡ một nhà Cốc Vũ, lấy tiền trong lòng các nàng cũng không vui, chỉ là trong lòng Hứa Tần Thị có so đo, tính tới tính lui, lúc này mới có ý định, đã là tâm ý Cốc Vũ nhận lấy tốt, về sau bổ khuyết, cầm mua này nợ trở về là được. Vì thế Hứa Tần Thị đem tiền nhét vào người các nàng: "Cầm cầm, chúng ta đều là người lành lẽ, thu để Cốc Vũ phải hối hận, để nàng ngày mai khóc đi!"

Một đám người cười một hồi, Vương thị nhớ Hạ Xuyên ở nhà với Hứa thị, nên đi về trước, thấy Trần Giang Sinh vội vã chạy tới, thấy canh đậu xanh, sụp ngồi xuống.

Vương thị thấy hẩn như vậy, buồn cười, "Giang Sinh, cùng thăm về nhà, trong nhà còn a."

Trần Giang Sinh lại lắc đầu, "Không, ta muốn ở lại đây cùng các nàng chơi, trở về chỉ có Hạ Xuyên tên nhóc thú, hẩn còn chưa biết nói đâu!"

Vừa nói xong Cốc Vũ đứng lên, gõ trán của hẩn, "Nói ai tên nhóc thú vậy?"

Người lớn thấy Cốc Vũ hung dữ, có chút buồn cười, Tiểu Hà cầm bát đưa lại, "Giang Sinh ca, bát này ta chưa có uống qua, ta chia người một nửa."

Có thể Trần Giang Sinh mới cười vừa uống canh đậu xanh vừa nói chuyện.

Cũng không biết nói đến chuyện gì, Trần Giang Sinh cười ha ha, hỏi Cốc Vũ, Cốc Vũ ngây người không biết các nàng cười cái gì, trong lòng đang nghĩ nên thay đổi vạt thế nào, cũng nghĩ nên thay đổi máy tuốt hạt thế nào, không biết Lí Đắc Tuyền mang vạt bán ra sao, phải có chút kỹ thuật cao, trù tính sớm một chút, đợi đến thời điểm gặt lúa mùa thu, nếu có thể kiếm một khoản, vậy là tốt rồi.

Chạng vạng Lí Đắc Tuyền về nhà, nói chuyện vạt, mới đầu lão bản không chịu, nói kỳ quái gì đó bán không ra, ai ngờ nghe Lí Đắc Tuyền nói xong, cũng đồng ý đặt ở trong tiệm bán, định giá năm mươi văn, bán đi một cái, cho lão bản 8 văn.

Kế tiếp mấy ngày sau thu gặt như cũ, toàn bộ lúa nhà Cốc Vũ đều đã gặt xong, nhà Trần Vĩnh Ngọc cũng thu không sai biệt lắm, chỉ là còn một khối ruộng nước cách thôn trang có chút xa, Trần Vĩnh Ngọc để cả nhà nghỉ ngơi một ngày, không cần mệt quá, còn chờ cấy mạ, mà vừa vắn vào ngày nghỉ ngơi đó, mưa to tầm tã, còn có gió lớn, một đám người ở nhà nhìn mưa to, thở phào nhẹ nhõm, thời gian này vẫn cùng nhau ăn cơm ở nhà Cốc Vũ, Đỗ Đại Lâm cũng không có việc, cùng cả nhà ở trong phòng, Lí Đắc Tuyền thừa dịp rảnh rỗi làm vạt, Đỗ Đại Lâm tay chân chịu khó, cùng Lí Đắc Tuyền phối hợp thật là ăn ý.

Ngày thứ hai sắc trời trong, mọi người phải đi ra ruộng của Trần Vĩnh Ngọc làm việc, lúa bị gió lớn thổi đổ ở ruộng, thu hồi có chút cố sức, bất quá cũng may người nhiều, bận việc nửa ngày đều làm tốt. Nửa ngày sau, một người khách đến nhà, là lão bản tiệm tạp hoá sai đến, mang đến tiền bán vạt, còn nhắn là Lí Đắc Tuyền mau làm thêm vạt, thừa dịp hiện tại là sinh ý độc môn, làm nhiều một ít đi bán.

Cả nhà vui mừng một trận.

Trần Vĩnh Ngọc biết được Cốc Vũ đáp ứng lấy hai túi lương thực cho Văn thẩm mượn, khen Cốc Vũ còn vỗ ngực cam đoan, nói nhà mình còn

lượng thực năm rồi tồn lại, không giống nhà Cốc Vũ năm đầu làm ruộng, nếu nhà Văn thẫm không đủ ăn, để hăn đều bao, khi nào cần không quan trọng, lại nói người đông làm việc cũng náo nhiệt, về sau nên kết phường làm. Văn thẫm đang lo chuyện cày cấy, nghe nói vậy tự nhiên vô cùng cảm kích.

Lúc cơm chiều, mọi người còn đang đắm chìm trong niềm vui sướng được mùa thu hoạch, thấy Đại Lâm ủ rũ trở về, hỏi qua mới biết được, thì ra lúa nhà địa chủ bị gió thổi ngã rất nhiều, một đám người cắt từ lúc thức dậy đã cố sức không ít, nhưng tiến độ vẫn bị chậm rất nhiều, chủ cũng không hỏi nguyên do, thấy vài người một ngày thu gặt quá ít, nói là muốn khấu trừ tiền công của bọn họ.

Nói vừa xong, Cốc Vũ nổi giận, "Địa chủ này không có nhân lực, chỉ biết chuyện của nhà mình, Đại Lâm ca, về sau không làm việc cho nhà hăn, kêu mọi người đừng đi, đến lúc đó lúa đổ trong ruộng không gặt về bị nảy mầm nha, cho hăn ăn cỏ đi!"

Người một nhà đều cảm phần, khuyên bảo Đại Lâm.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Cho Thuê Máy Tuốt Hạt Kiếm Một Khoản Lớn

Mọi người nói tới nói lui, Đại Lâm vẫn không hé răng, mãi đến khi không có người nói chuyện, hắn mới nói: "Nếu đều không đi làm việc, làm hư bao nhiêu lương thực a, sao có thể trở mặt nhìn kê biến thành cỏ đây?"

Đại Lâm này! Tiếc vật cũng không phải tiếc như vậy.

Tiểu Hà lúc này cũng tức giận, cơ trí mắt to chợt lóe, "Ca, tuy rằng nói người ta bất nhân chúng ta không thể không có nghĩa, là hắn không hiểu biết, nếu người thuận theo như vậy, vạn nhất lần tới hắn muốn khấu trừ thì sao? Không phải là hại người làm sao, nên cho hắn một chút giáo huấn, ông Trời làm sao có thể trách tội chứ!"

Đỗ Đại Lâm vẫn chau mày như cũ, "Nếu không làm việc, ăn cơm..."

Giang thị lúc này cũng cười rộ lên, "Vẫn là Tiểu Hà nói có lý, Đại Lâm người không cần lo lắng, dù sao ruộng nhà người phải gieo lúa mùa, đến lúc đó người bận rộn, người xem hiện ở nhà không còn trở ngại, chờ phơi hạt thóc khô, nhà Cốc Vũ cho người mượn hai gói to, không đủ tới nhà chúng ta mượn, lúa mùa trả cũng được, sang năm trả cũng được, sân nhà người nhìn rất lớn, đến lúc đó ta trồng rau, giống Cốc Vũ bên này trồng vài thứ, rau xanh cơm trắng không thiếu, có cơ hội người đi làm công ngắn hạn, muội muội người với nương người ở nhà làm hài thù hoa, có thêm chút tiền để dành..."

Giảng giải xong, mọi người đều thoải mái, ngẫm lại đây mới là lẽ sống qua ngày. Tiểu Hà nhìn Giang thị, hì hì cười không ngừng: "Giang bá mẫu,

người đem sinh kế một nhà chúng ta an bày xong, còn có điều gì cần làm không."

Giang thị thấy Tiểu Hà tuy quần áo cũ rách, nhưng sạch sẽ, mắt to chớp chớp rất cơ trí, mà hiện tại mặc quần áo của Cốc Vũ, hai người đều là cô nương, càng nhìn càng thích, như một đôi song sinh, nàng nghĩ đến lại cười: "Ai, qua vài năm nữa, cuộc sống tốt hơn một chút, còn muốn ca người cưới một cô dâu hiền, lại tìm cho người một người trong sạch!"

Tiểu Hà cười chạy qua một bên, Đỗ Đại Lâm mặt hồng đến cổ, may mắn là trong bóng đêm nhìn không rõ lắm.

Sáng sớm hôm sau, Trần quản gia nhà địa chủ đến nhà Văn thăm kêu Đỗ Đại Lâm bắt đầu làm việc, Đại Lâm ở trong phòng đi ra ngoài, Văn thăm trong lòng không phục lại đau lòng con mình, không cho hắn đi, Tiểu Hà ở một bên hát đệm, Đại Lâm cong ngón tay, chân không di chuyển.

Trần quản gia có chút không kiên nhẫn, thấy Đỗ Đại Lâm không đi, rất khó chịu, "Lúc người tìm việc làm nói như thế nào, còn không phải là lão gia chúng ta thiện tâm, tội nghiệp người cô nhi quả phụ không nơi dựa vào, mới giữ người ở lại làm việc, bây giờ người không đi."

Văn thăm định nói, lại bị Tiểu Hà kéo tay, Tiểu Hà cười mỉm nhìn quản gia nói: "Trần quản gia, không phải ca ta không đi, vì người bên kia khấu trừ tiền công, làm việc nặng như vậy, một ngày có mười văn tiền, vốn không có bao nhiêu người nguyện ý làm, ngài cũng biết lúa đổ trong ruộng ngâm nước, lúc cắt lúa cố sức không nói, lúc ôm đi tuốt hạt cũng không biết nặng bao nhiêu, như vậy không tăng tiền công thì thôi, còn muốn giảm tiền công sao làm được chứ, một ngày 8 văn tiền không đủ ăn cơm, người nói với lão gia các người, mười lăm văn một ngày ca ta còn suy nghĩ hẳn có nên đi hay không."

Vừa nghe lời này, Trần quản gia nổi trận lôi đình, phun một ngụm đàm trên đất trước mặt Tiểu Hà, Tiểu Hà coi như không thấy, quản gia kia nói: "Người, nha đầu không biết lí lẽ, người không biết vài người một ngày có thể thu một mẫu ruộng, bây giờ tốt lắm, chỉ có thể thu hơn một nửa, như vậy nhà chúng ta thu lúa phải tốn bao nhiêu tiền công, đều tiện nghi cho các người, thôi thôi, ta lười nói với người, về sau có yêu cầu không cần đi cầu chúng ta!"

Tiểu Hà xem thường, chỉ vào quản gia: "Người nhìn bộ dạng của người, ở nhà của ta phun cái gì mà phun, qua hai ngày nữa người chính là cầu chúng ta, ta còn không cho ca ta đi đâu! Hừ!"

Trần quản gia không nói chuyện, oán hận đi.

Văn thắm có chút sầu lo, "Tiểu Hà, tính tình người trước kia không như thế này, sao lại biến thành như vậy, thật sự vạn nhất Đại Lâm về sau muốn đi làm việc, không biết phải chịu khó dễ thế nào."

Tiểu Hà kéo tay Văn thắm, ủy khuất, "Nương, ngài không phải đã nói chúng ta nghèo thì nghèo, nhưng làm người phải kiên cường, vừa rồi ngài cũng nghe thấy, chúng ta là cô nhi quả phụ, nếu không lợi hại người ta còn tưởng rằng chúng ta dễ khi dễ, người xem hănh rõ ràng việc nặng còn muốn trừ tiền, thật khi dễ người, lại nói chúng ta như Giang bá mẫu nói, có ruộng còn sợ hănh sao, ta thêm thêm vài thứ, cũng không thể để ca ca chịu cơn giận không đâu như vậy!"

Văn thắm trong lòng đau xót, đem Đại Lâm cùng Tiểu Hà ôm vào trong ngực.

Trong nhà không có chuyện làm, một nhà Văn thắm như cũ qua hỗ trợ Cốc Vũ.

Cốc Vũ đang nghĩ vut đại khái bán không được bao lâu, máy tuốt hạt không có ai có thể làm, ít nhất cần chút kỹ thuật cao, tay nghề Lí Đắc

Tuyển giỏi, về quê làm ra đồ phần lớn là ít thực dụng, mấy thứ này một lúc cũng làm không được, cho nên Cốc Vũ vẫn nên nghĩ cách, nghĩ rằng cho dù có người phỏng chế không quan trọng, đến lúc đó mình thay đổi một chút là được, lúc này trong đầu nàng toát ra một câu nói, không người nào có ta có, người có ta lo, người lo ta làm, người làm ta chuyển, chuyện buôn bán cũng như vậy, cười một tiếng.

Lí Đắc Tuyển không cần Văn thẩm cùng Tiểu Hà hỗ trợ, nói là để các nàng nghỉ ngơi, qua hai ngày sẽ đi ruộng của mình làm việc, Trần Vĩnh Ngọc đến lúc đó sẽ giúp đỡ cày ruộng, bờ ruộng cũng cần phải tu sửa, còn có mạ cũng cần chuẩn bị tốt trước. Đỗ Đại Lâm rất chịu khó vội trước vội sau, Lí Đắc Tuyển thầm nói Đại Lâm tuy nhìn có chút ngốc ngốc, làm việc lại gọn gàng lại lưu loát, vài thứ kia nói qua liền hiểu, Lí Đắc Tuyển nhàn không ít, nếu mình có việc sẽ kêu Đại Lâm đi hỗ trợ, chỉ là hiện tại tự thân khó bảo toàn, hẳn cũng chỉ có thể đem lời trong lòng giữ lại.

Lại qua hai ngày, Trần quản gia hí hí cười đi đến nhà Cốc Vũ.

Lần này, ngạo mạn lúc trước của hắn không biết đi nơi nào, một mặt khổ tướng nịnh bợ, "Đại Lâm huynh đệ, ngày mai liền bắt đầu làm việc được không? Không không không, hôm nay phải đi, cũng coi như một ngày tiền công."

Cốc Vũ không quen nhìn cảnh chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng quản gia, trong lỗ mũi hừ ra một tiếng: "Thế nào? Không khấu trừ tiền công?"

Trần quản gia nịnh bợ cười, "Cốc Vũ nhìn người nói kìa, Đại Lâm là người thôn trang mình, sao có thể bạc đãi hắn, một ngày tính mười lăm văn, tính mười lăm văn." Quản gia nói xong trong lòng lại khổ, hai ngày này hoa màu ngâm ở trong nước đều có mầm, ngay cả tiểu thiếu gia cũng phải theo người lớn cùng nhau xuống ruộng đem hoa màu bị thối đổ vài cọng cột lại, không để dính nước, cũng không thể để thêm 1, 2 ngày, sợ có gió lớn sẽ bị hư hại hết, lúc trước hắn thấy bọn họ làm chậm, tự chủ trương

trừ tiền công, nếu lão gia biết còn không lột da của mình, cho nên vội đi lại bổ cứu.

Tiểu Hà ở một bên nghe, lại nói: "Không phải nói muốn chúng ta tới cửa đi cầu cũng không chịu sao?"

Trần quản gia gặp hai tiểu nha đầu lanh lợi này một điểm chủ ý đều không có, đành phải hạ mình cầu xin người lớn, "Tuyền huynh đệ, Lí trưởng đại nhân, các người đều là người tốt a, mọi người đều ở cùng một thôn trang, không thể trơ mắt nhìn hoa màu ở ruộng thành mạ đi."

Cốc Vũ phảng phất nhìn đến hạt thóc ngâm trong nước dài ra xanh mướt mà, trong lòng vui vẻ: "Ai u, kia không phải vừa vụn, cấy mạ đều khoẻ, các người không luôn tính toán sao, hay là cắt mạ, trở về xào với dầu muối, ăn được."

Nói xong vui vẻ, bị Lí Đặc Tuyền quát bảo ngưng lại, nàng le lưỡi không nói chuyện.

Trần Vĩnh Ngọc nói: "Đại quản gia, nhà các người nhiều ruộng đất như vậy, ngày thường sao không mướn một ít đứa ở, đợi lửa cháy đến nơi lại không thức thời, còn dám khẩu trừ tiền công, chỉ sợ người hiện tại muốn kêu người trở về, có thể thu gặt kịp không?"

Trần quản gia muốn khóc, "Ai nói không tính chứ, chúng ta chỉ nghĩ đến vội cắt lúa bị đổ xuống, hai mươi mấy lao động cũng làm không xong, cắt trở về một chút tốt một chút, còn hơn bị ngâm ở ruộng."

Nghe hẳn nói như vậy, Cốc Vũ đột nhiên nghĩ tới một chủ ý nhận thầu ruộng lúa này, nhà mình có thể kiếm tiền công! Nàng nhìn đầu gối làm vệt nằm rải rác trên đất, liền cảm thấy không có lời, đi nhận thầu gặt lúa, vất vả không nói, cũng kiếm không được vài đồng tiền, đành phải thôi.

Trần Vĩnh Ngọc tính giúp, "Ta tính toán đâu ra đấy, các người một ngày cắt ôm đến góc ruộng, kéo về cũng phiền toái, còn phải tuốt hạt, như vậy không biết phải lãng phí bao nhiêu nhân công!" Nói xong nghĩ nhà Đại Lâm thiếu tiền, người ta đã đến mời, vẫn nên cho một bậc thêm, ngày sau cũng tốt làm công, bọn họ kéo không ra mặt mũi, mình hỏi dứt khoát một chút, "Đại Lâm, hay là, người xem mười lăm văn có được hay không?"

Trần quản gia thấy lí chính cũng nói chuyện, nhìn Đại Lâm.

Đại Lâm xoay mặt nhìn Văn thẩm cùng Tiểu Hà, đang định nói chuyện.

Cốc Vũ vội vàng nói: "Không được!"

Lí Đắc Tuyên thấy Cốc Vũ hôm nay không giảng đạo lý, nói nàng một câu.

Cốc Vũ cười nói: "Trần quản gia, chúng ta bàn chuyện làm ăn thế nào?"

Trần quản gia đã có chút không kiên nhẫn, "Tiểu cô nãi nãi, ta còn phải đi gọi người a, sinh ý về sau lại nói."

"Đừng gấp như vậy, ta nghĩ nhà chúng ta lúa cũng gặt xong, bằng không ta đem ta máy tuốt hạt cho người thuê, ít nhất có thể cho người giảm một nửa nhân công, cũng sẽ không để hạt thóc nảy mầm, người cũng thấy đấy, chúng ta đem máy tuốt hạt đặt ở trong ruộng trực tiếp gánh thóc về, ta nể mặt Trần bá bá mới tính toán cho các người như vậy, người thấy được không."

Lúc này mắt Trần quản gia mới sáng ngời, bớt nhân công chẳng khác nào thừa lại tiền công, lại nói có thể hạn chế hạt nảy mầm, tốt.

Lại nghe Cốc Vũ tính toán, "Quên đi, một ngày tính người một trăm văn đi, bớt được sáu nhân công."

"Một ngày? Một trăm văn!"

Cốc Vũ thấy hấn giật mình, "Nếu người không nguyện ý thì tính đi."

Một trăm văn thật sự rất đắt, Trần quản gia không làm chủ được, nhưng cũng không nghĩ buông tha, trở về cùng chủ ruộng thương lượng một hồi, hơn nữa Kinh Trập lại đọc sách ở nhà bọn họ, Trần Vĩnh Ngọc cũng nói hai câu, liền định sáu mươi văn.

Cốc Vũ cũng thật vừa lòng, kiểu này không cần mua bán, về sau mình cho thuê cũng tốt, người khác làm không được, mình cũng không cần kiếm tiền cực khổ, chỉ là nàng tâm niệm vừa chuyển, "Trần quản gia, ta muốn nói rõ ràng với người, máy tuốt hạt là bảo bối của chúng ta, nếu người làm hỏng cần phải bồi thường."

Trần quản gia chỉ nghĩ đến nhanh chút chuyển đi dùng, nghe Cốc Vũ nói như vậy có chút do dự, Cốc Vũ cười: "Cũng không dễ dàng hư như vậy, ta cho người thuê có một điều kiện, để ta và Đại Lâm ca đi chỉ đạo các người, đến lúc đó hấn chỉ các người dùng như thế nào, không cần phải hấn làm việc khác, muốn hấn làm máy tuốt hạt, người khác ta không tin được!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Chiếm Tiệm Nghi

Chờ Trần quản gia mang người đến chuyển máy tốt hạt, Đại Lâm đi theo, thỉnh thoảng dặn người ta cẩn thận một ít, Cốc Vũ nhìn bộ dạng đó của hắn, trong lòng nói, chẳng lẽ lời nói vừa rồi của mình với quản gia kia, Đại Lâm tưởng thật?

Trần Vĩnh Ngọc lúc này không biết đang nghĩ gì, Lí Đắc Tuyền sờ đầu Cốc Vũ, "Vốn quê nhà hương thân mang đi dùng cũng không gì, chỉ là nhà địa chủ này không biết nói sao, Cốc Vũ sao người nghĩ tới cái này cũng có thể cho thuê?"

Cốc Vũ trong lòng kêu khổ, lại hỏi, nàng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy đồ người khác không có, một lần bán đi lại khó làm, cho thuê tốt hơn, mình ngồi ở nhà lấy tiền, làm thu thuê bà vui vẻ, nàng lại tìm cớ, "Cha, ta vốn nghĩ nhà địa chủ cần thu hoạch gấp, chúng ta lại rảnh, liền đưa máy tốt hạt qua, kiếm chút tiền công, giống như lúc cùng nhau hái quả đào, làm bao nhiêu việc kiếm được bao nhiêu tiền, rất cực khổ, lại nói chuyện của chúng ta còn làm chưa xong đâu."

Văn thẩm đi lại sờ đầu Cốc Vũ, như hiếm lạ lắm, "Cốc Vũ giúp nhà chúng ta một đại ân, Đại Lâm ca người da mặt mỏng, buổi sáng Tiểu Hà nha đầu kia cùng kia quản gia âm ỉ vài câu, ta còn nghĩ Đại Lâm không dám tới cửa làm việc, có đi không chừng sẽ bị người khác khó dễ, may là người nói với quản gia muốn hắn quản lý máy tốt hạt, nếu không cũng không biết thế nào nữa."

Cốc Vũ nghĩ Kinh Trập đi học ở nhà người như vậy, không có tư vị gì, cũng không thấy Kinh Trập, không biết hẳn cùng An Cẩm Hiên trong phòng làm cái gì.

Trần Vĩnh Ngọc có chút căm giận, "Các người cũng không cần nói đến nhà địa chủ, hẳn là người phân rõ phải trái, là do quản gia tự khoác thêm da hổ, ta nghĩ chuyện trừ tiền công hơn phân nửa là ý của hẳn."

Việc này trôi qua, không ai nói gì thêm, lúc chuyển máy tuốt hạt về Cốc Vũ đi qua xem, chấn kinh một chút, không phải vì bất mãn, mà vì bị Đại Lâm rửa quá mức sạch sẽ, tựa như chưa từng dùng qua, bùn lá lúa càng không cần phải nói.

Lí Đắc Tuyền như cũ làm vạt đưa đi tiệm tạp hoá, sau đó đi ra ruộng, nhà nông không có mấy hộ có gia súc, gieo trồng ruộng nước đều là lúc thu gặt sớm xong, đem rơm rạ nhổ sạch sẽ, một đám đắp lên bờ ruộng, coi như tu sửa bờ ruộng, lại dùng cào gỗ đi cào đất bằng phẳng, xong là có thể gieo lúa mùa.

Vì làm việc chung náo nhiệt hơn, lần này cũng không tách ra, người 3 gia đình luân phiên nhau làm ruộng, ruộng của Văn gia có một khối kề bên nhà Cốc Vũ, cũng tiện, Hứa Tần Thị muốn đi theo xuống ruộng, mọi người không ai đồng ý, nàng cũng không kiên trì, nhưng thở dài: "Ta thật muốn chờ Giang bọn họ ở riêng, đến lúc đó ta đến giúp hẳn trông đứa nhỏ, cho 2 người bọn họ kết phường cùng các người, làm chuyện gì cũng thoải mái!"

Cốc Vũ thấy nàng không giống nói giỡn, cũng gật đầu, "Mỗi mỗi, sang năm là được, thu lúa mùa xong tiểu cô cô xuất giá, đến lúc đó phân gia, làm chuyện gì cũng không bị trói tay trói chân, cũng không cần so đo nhiều như vậy, dĩ nhiên càng ngày càng tốt."

Vì thế, tuy lúa đã phơi xong, thừa dịp một ngày gió lớn rê thóc, xong thu trở về, Lí Đắc Tuyền quả thực cho nhà Văn thăm mượn hai bao tải, dư lại

đều đặt ở nhà chính, ra vào đều có thể thấy hơi thở tươi mới của thóc.

Chính hạ, nhóm người lớn đều đi ra ruộng, chừa lại Tiểu Hà, Cốc Vũ, Hứa Tần thị, Hứa thị ở nhà, Tiểu Mẫn thêu thùa, Tiểu Hà không biết, nàng rất nhẫn nại giảng giải, Tiểu Hà đối với cách thêu phức tạp học không xong, nhưng nàng không nổi giận, "Vậy thêu cái này đi, ta một ngày có thể thêu một cái bán, được 6 văn tiền đâu, bằng ca ta làm nửa ngày."

Cốc Vũ ở bên cạnh nhìn mặt với Hạ Xuyên, nghe Tiểu Hà nói như vậy, cũng nói: "Là Văn thẩm nói với ta, nhà các người tiền dầu thấp nhiều hơn không ít!"

Kinh Trập vừa khéo trong phòng đi ra, "Nếu không muốn hao phí dầu thấp, có thể dùng cây trấu tử, đan thành một chuỗi, cũng có thể cháy rất lâu, chỉ là ánh sáng có chút mờ thôi."

An Cẩm Hiên ở đằng sau, cầm một quyển sách trong tay, nhẹ nhàng đặt xuống, đại khái hỏi Kinh Trập chuyện gì, nhờ như vậy, Cốc Vũ thấy trên cánh tay An Cẩm Hiên có một lỗ hồng, hồng hồng lõm sâu vào, nàng vội qua, giữ chặt, "Cẩm Hiên ca, sao lại thế này?"

An Cẩm Hiên lắc đầu, "Không sao, bị nhánh cây đâm."

Cốc Vũ nghĩ, hai lỗ sâu như vậy, có chỗ bắt đầu chảy nước, mừng mủ, không giống bị nhánh cây đâm, mà như là bị động vật cào bị thương, nàng trên dưới đánh giá, không ngừng hỏi: "Cẩm Hiên ca, trên người có bị thương không?"

Kinh Trập kéo Cốc Vũ, "Người, một cô nương, không thể loạn hỏi như vậy, Cẩm Hiên nói không là không có."

Cốc Vũ vẫn lo lắng, tuy nàng không biết vì sao An Cẩm Hiên luôn có một loại phòng bị với mọi người, nhưng nàng cảm thấy hẳn không có ác ý, tựa hồ bị thương thấu tâm, đem chính mình tự vệ, vết thương còn chưa kết

vậy, hắn cũng không nói, lúc mọi người cùng nhau kết phường làm việc, hắn một người bắt đầu mở lò riêng, nói là theo mọi người ăn không tiện, hơn phân nửa là vào núi đi, không chừng là bị cào.

Cốc Vũ lôi An Cẩm Hiên đi ra ngoài, Kinh Trập kêu hai tiếng kêu không được, đành đi theo bọn họ, trong mắt có chút bất đắc dĩ.

An Cẩm Hiên giống như đứa nhỏ làm sai việc, bình thường hắn không nói, nhưng lúc này lại nói: "Cốc Vũ ngươi làm gì, không có gì đáng ngại, chút đau đó tính cái gì, trước kia..."

Thấy Cốc Vũ như không nghe, đột nhiên vui sướng kêu lên: "Tìm được rồi, chính là này!"

Nói xong liền đem một gốc cây hơi tím tím rút ra, "Ta đã nói là ta từng gặp qua ở đây, xem ngươi, thời tiết nóng như vậy, vết thương lại sâu, ta xem chính là vậy kết xong lại vỡ ra, ngươi nhìn đều sinh mủ, đây không phải là chuyện nhỏ, đau không?" Vừa nói vừa nhè nhẹ thổi.

Thân mình An Cẩm Hiên cứng đờ, ngây ngẩn cả người, thấy Cốc Vũ chớp hàng mi thật dài, hai má hồng hồng đối lập với cái cổ tuyết trắng, hắn rất muốn vươn tay đi sờ vào giới hạn trắng và hồng như quả đào mật đó, cuối cùng nhịn xuống, tùy ý Cốc Vũ đem cỏ kia đập nát trên đá phiến, đập lên cánh tay, lại nhổ một ít, dặn mang về nhà sau này dùng, lại dặn dò An Cẩm Hiên mấy ngày này không thể ăn này không thể ăn cái kia.

An Cẩm Hiên ngẫm thử dài, tự hỏi Cốc Vũ sao đối tốt với mình như vậy, hắn không thấy có cái gì không ổn, nàng cũng không có, một nhà của Cốc Vũ, bọn họ đối với mình đều tốt lắm, lòng tốt này luôn có khoảng cách, lễ phép mà khách khí, luôn cách một tầng.

Cốc Vũ nơi nào nghĩ đến trong lòng hắn nghĩ gì, ngẩng đầu hỏi: "Cẩm Hiên ca, tốt hơn sao?"

"Người cho là linh đan diệu dược sao, nhanh như vậy đã tốt rồi, Cốc Vũ người làm sao biết thuốc này hữu dụng?"

Cốc Vũ không muốn nói mình lâu bệnh thành y, nàng đùa, "Ta cũng không biết, bắt quá bắt người thử xem mà thôi, ai kêu người tin ta, đến lúc đó cũng đừng hối hận."

Trên đường trở về nhà, đột nhiên phát hiện náo nhiệt không ít, Tứ thẩm cùng Trương thị đều đến, trong lòng phát ghen, đang lúc bận rộn như vậy, nàng cho rằng các nàng có thể yên tĩnh một chút, thế nhưng lại tới nữa.

Chỉ nghe Trương thị nói: "Mồ mỗ nàng, người cũng thấy, 2 chúng ta đều xuống ruộng, ngay cả Lập Xuân, Lập Hạ đều hỗ trợ, vợ chồng lão Tứ cũng đi xuống, Giang gia chỉ có một mình hãnh, ai bảo người ta mệnh tốt, chỉ cần giờ phút này mang thai, còn không thể làm, ta lúc mang thai trở về liền sinh, vẫn phải xuống ruộng."

Không biết trước đó nói gì, Hứa Tần Thị lúc này cũng không có vẻ không vui, cũng không để ý nàng.

Trần thị ở một bên cổ vũ, "Nhị tẩu thật vất vả hoài thai, Nhị ca còn cầm vạt về cho chúng ta xài, chỉ là chúng ta bị người ta chê cười, nói một nhà Tam ca dùng máy tuốt hạt, hỏi chúng ta có hưởng ké chút hay không, nhưng chúng ta không hưởng chút gì, nghĩ chờ các người dùng xong sẽ cho chúng ta dùng, nào biết lại nghe nói bị nhà địa chủ lấy đi, chẳng lẽ khuỷu tay luôn quai ra ngoài sao, cũng không phải chúng ta muốn dùng, chỉ là sợ truyền ra đi đối với thanh danh Tam ca không tốt."

Tiểu Mãn cúi đầu thêu hoa, làm như không nghe thấy, tựa hồ như đã thương lượng qua với Hứa Tần thị.

Trương thị có chút không kiên nhẫn, "Chúng ta hỏi một chút, máy tuốt hạt để trong nhà, vì sao không để chúng ta mượn dùng mấy ngày, huynh đệ nhà mẹ đẻ ta còn có vài mẫu ruộng không có cấy."

Trần thị cũng hùa theo, "Nghe nói bị nhà địa chủ cầm, nghe nói nhân tiện còn để tiểu tử mới trở về trông coi, không thể nào nói nổi. Đi trông coi còn có tiền công, có thể kêu Lập Xuân, Lập Hạ đi mà."

Tiểu Hà nghe nói đến Đại Lâm, có lòng muốn nói hai câu cũng không biết nói cái gì, đành phải cúi đầu thêu hoa, răng nanh cắn môi dưới.

Tiểu Mãn nhin không được, hừ nhẹ một tiếng, "Đại bá mẫu, Tứ thẩm, các người nói đi, thế nào là không thể nào nói nổi?"

"Là cho người khác xài không cho chính nhà mình xài, thì sao?"

"Bên kia không phải đã cắt lúa xong sao, bằng không các người có thể nhẹ tay nhẹ chân như vậy, không xuống ruộng cùng nhau đến nhà chúng ta?"

Trương thị lớn tiếng đáp: "Nhà mẹ đẻ ta chẳng phải một nhà sao, lại nói nhà Tứ thẩm người ở cùng một thôn, bên kia lao động cũng không nhiều ..."

Tiểu Mãn tức giận đứng lên, đồ thêu rớt trên đất, "Các người thật đúng là có mặt mũi! Các người nhìn một cái chúng ta hiện tại ở chỗ nào, mệnh nhà chúng ta không tốt, chỗ ở còn không có, máy tuốt hạt như thế nào? Chúng ta cho thuê dùng một ngày sáu mươi văn, các người về nhà mẹ đẻ hỏi một chút, muốn thuê bọn hân cũng trả sáu mươi văn, không, bốn mươi văn, liền đi qua lấy!"

Trương thị thấy giọng điệu Tiểu Mãn có chút xung động, biết không ăn nổi, "Người, cái tiểu nha đầu, trong mắt chỉ có tiền! Thật sự là cái chưa thấy qua tiền."

"Ta chính là cái chưa thấy qua tiền, ta chỉ biết là, có tiền không cần chịu tội nhiều như vậy, chúng ta còn muốn dành tiền xây phòng ở, ta còn biết,

chúng ta bên này không có gì hết, các người đi qua nhà chúng ta làm gì, muốn thấy có tiện nghi sẽ nhặt sao?"

Trần thị nguyệt ngừng, "Tiểu Mẫn người nói quá, ta tới chỉ là hỏi một chút thôi, đã là muốn kiếm tiền coi như không có việc gì." Nói xong lời Trương thị đi, Trương thị cố tình bật ra một câu, "Chúng ta tới chuyển lời của nương, nói các người cùng Văn gia bên kia cách xa một chút."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Đại Lâm Chịu Khó

Hứa Tần Thị nhìn Tiểu Mãn với cặp mắt khác xưa, "Tiểu Mãn, ta thấy người ít nói, không ngờ hể nói là nói những câu thật có lý, cũng thật lợi hại, xem ra người không thể làm quá mức, con thỏ bị ép cũng quay lại cắn người."

Cốc Vũ lúc này mới đi vào, "Ha ha, mỗi mỗi, cái này gọi là bất công khiến người phản đối, người không biết, lúc Lập Thu đẩy ta xuống sông, tỷ tỷ ta mang theo một cây gậy dài, một mình dám chạy qua bên kia nói lý a!"

Tiểu Mãn lúc này khôi phục bộ dáng ngày thường, khẽ mỉm cười, lại đi lắc lắc Hạ Xuyên, nhẹ nhàng lau nước miếng cho hẵn, không nhìn ra được bộ dáng của một nha đầu mỏ nhọn lợi hại.

Hứa Tần Thị cảm khái nói: "Đúng là như thế, người kính ta ba phần ta nhường hẵn một trượng, người khi ta ba phần, ta cũng không thể khách khí, người nhìn hai người bên kia, một người xúi giục, một người chỉ đông nói tây, ta không thể mạnh mẽ nói lại, nhưng cũng nghĩ thông suốt, coi như không nghe thấy thôi, xem các nàng có thể làm gì."

Tiểu Hà vừa rồi nghe Đại bá mẫu cùng Tứ thẩm của Cốc Vũ qua khởi binh vấn tội, nhưng nàng không biết nhà mình làm sai cái gì, các nàng đùng chạm đến nhà mình, nếu người khác nàng có thể nói vài câu, nhưng lại là thân nhân nhà Cốc Vũ, nàng đành phải cúi đầu, cuối cùng lại nghe Đại bá mẫu nói nài nài Cốc Vũ kêu cách xa nhà nàng một chút, nàng nhịn không được, "Tiểu Mãn tỷ tỷ, vì sao muốn các người cách nhà chúng ta xa một chút, vì nhà ta rất nghèo sao?"

Cốc Vũ thấy mắt nàng rưng rưng, lại có một tia quật cường, lại có vô hạn ủy khuất, tựa hồ thấy được bóng dáng của mình, có chút xót xa.

Tiểu Mẫn nhìn Tiểu Hà nói: "Người không cần quan tâm các nàng, chúng ta tốt là chuyện của chúng ta, các nàng không được quyền xen vào, lại nói người cũng biết các nàng là dạng người gì, nhà chúng ta với nhà các người còn không phải nghèo giống nhau sao, vừa mới có chút khởi sắc liền qua chiếm tiện nghi, làm cho người ta ghét."

Tiểu Hà nghe vậy nở nụ cười, gật gật đầu.

Bận hết vài ngày, bờ ruộng cũng tu sửa xong, chờ cấy mạ. Lúa của nhà địa chủ cũng cắt xong rồi, không bị nẩy mầm nhiều lắm, đem tiền thuê trả đầy đủ, Cốc Vũ không nghĩ thiếu nhân tình nhà bọn họ, nên nói là thu gặt xong xuôi sẽ kết toán tiền tư thực.

Lí Đặc Tuyền đưa vạt đến cửa hàng tạp hoá không bán hết, nhưng cũng kiếm được chút tiền, Cốc Vũ nhìn cái bình đựng tiền chậm rãi đẩy lên, muốn đem một ít đổi thành ngân lượng, đồng thời nàng không muốn Lí Đặc Tuyền ra ngoài làm việc, dù sao làm việc ở nhà người ta, ít nhiều cũng có ràng buộc, nhưng Lí Đặc Tuyền đã đồng ý không thể đổi, lại nói ở nhà cũng không có chuyện gì làm.

Cốc Vũ thốt ra, "Cha, sao lại không có chuyện làm, thừa dịp này chúng ta làm thêm vài cái máy tuốt hạt, lúc thu lúa mùa cho thuê kiếm tiền, chúng ta hiện tại cũng có một chút bạc, để dành sang năm hẳn là đủ để xây phòng ở, ngài sẽ không cần đi kiếm tiền vất vả."

Nói xong sợ Lí Đặc Tuyền không tin, "Cha, chúng ta có thể nhờ từ lâu của cậu giúp chúng ta tuyên truyền, một ngày thuê tính bao nhiêu tiền, lại nói mỗi thôn trang ai không muốn giảm bớt chút khí lực lại thu hồi lúa nhanh chút, mấy hộ nhà kết phường thuê cũng được, chỉ cần chúng ta ra giá công đạo sẽ không cần lo không có sinh ý."

Lí Đắc Tuyền biết Cốc Vũ không muốn hẳn ra ngoài, hẳn cũng không muốn một mình ở ngoài, chiếu theo ý tưởng của Cốc Vũ, mình làm việc cho mình, so với việc đi đến nhà người làm việc thì tốt hơn nhiều, nhưng hẳn ở bên ngoài nhiều năm như vậy cũng biết, mình làm buôn bán có chút phiêu lưu, có người buôn may bán đắt là có cảm y ngọc thực, làm không tốt mất cả vốn lẫn lời, hẳn hiện tại không sợ mất vốn, dù sao trong nhà còn có ruộng đất, từ ngày hồi hương, người một nhà bình an là tốt rồi. Bất quá trong lòng hẳn vẫn lo lắng, Kinh Trập mắt thấy lớn, hẳn muốn dành dụm ít tiền cho hẳn đi thi tú tài.

Vì thế, Lí Đắc Tuyền nói: "Cốc Vũ, chờ cha làm xong cho một nhà này rồi lại tính, thế nào?"

Cốc Vũ còn có thể nói cái gì đây?

Như thế tiếp qua mấy ngày, việc nhà đã thu xếp xong, Lí Đắc Tuyền đi trấn trên, không trở về thường xuyên, nhưng Lí Đắc Giang nhìn qua một hồi, nói chủ nhà kia không nhân hậu như Ninh gia, đối với người khắc nghiệt không ít, Lí Đắc Tuyền nói là phải làm xong hết mới có thể trở về, hưởng hồ ăn cơm ở nhà chủ bị trừ vào tiền công, Lí Đắc Tuyền chỉ đành phải kiên trì làm xong lần này.

May mắn là Lí Đắc Giang cùng hẳn thương lượng đi tẩu lâu Cùng nhi ăn cơm, kêu người trong nhà không cần lo lắng.

Trần Vĩnh Ngọc nhìn Lí Đắc Giang, thấy hẳn cả ngày hồi hỏ lo trong lo ngoài, có lòng muốn cùng hẳn thương lượng một chút, ngày ấy hẳn nghe Cốc Vũ nói cố ý nhớ kỹ, Lí Đắc Tuyền có nghề mộc, bọn họ có thể trợ thủ, giống như Hứa Thế Cùng vậy, mở một cửa hàng ở trấn trên, mọi người cùng nhau quản lý, Cốc Vũ đã nghĩ qua nên làm cái gì, bọn họ có thể buôn bán, cùng nhau hợp tác, nếu sinh ý không tốt thì chỉ mở cửa khi có phiên chợ, còn phải lo cho ruộng đất trong nhà, đến lúc đó cho dù mua bán không kiếm được tiền, cũng không cần đa tâm, bất quá mang về nhà mà thôi.

Hiện tại hân có lời cũng đành nuốt trở về, phải chờ Lí Đắc Tuyên làm tốt gia cụ trở về lại nói, Lí Đắc Giang cũng muốn ở riêng, chờ cuối năm mọi người đều nhàn rồi, ngồi xuống bàn tính kỹ mới được.

Nhà Văn thăm gieo trồng, cả nhà ở trong sân cuốc đất trồng rau, ăn gạo mới, rau xanh cái gì cũng không thiếu, trong lòng thầm cảm tạ ân tình 2 nhà Tuyên và Giang thị.

Xong việc đồng áng, Tiểu Hà cùng Văn thăm mỗi ngày thuê hoa làm hài, Đỗ Đại Lâm tạm thời không tìm được việc, nhưng hân cũng không nhàn rồi, ở bên nhà Cốc Vũ cướp việc nấu nước quét sân, Kinh Trập có chút áy náy, giành việc làm với hân, Hứa Tần Thị chê cười bọn họ: "Được rồi, nhìn Cốc Vũ với Tiểu Hà như cặp song sinh, chẳng lẽ hai người các người cũng là song sinh sao, một phòng có đứa nhỏ hiểu biết liền thư thái, Cốc Vũ đi đón Nhị bá mẫu người qua, nhìn ngắm các người về sau sinh ra đứa nhỏ cũng tốt, nếu cả ngày ngốc ở bên kia, sinh ra một đứa như Lập Xuân, thật sự là không mặt mũi gặp tổ tiên!"

Cốc Vũ nghe Hứa Tần Thị nói như thế, cười thầm giờ phút này nàng mới hiểu được cần dưỡng thai sao, "Mỗi mỗi, chẳng lẽ Tiểu Hà còn ở trong bụng người đã bắt đầu dạy hân sao? Nếu hân không tốt, không biết nói sao."

Mọi người đều nói như thế, nhưng Tiểu Mẫn không tin, "Ta không thấy như vậy, các người không biết trước kia thời điểm Cốc Vũ sinh bệnh, chúng ta còn ở trong thành, nàng cả ngày mệt mỏi đâu có cơ trí như vậy, ta muốn nói là nước ở thôn trang tốt, xem Cốc Vũ thay đổi rất nhiều."

Hứa Tần Thị tát một cái, "Người cái nha đầu, là do hết bệnh, nhờ người gặp nhiều người tốt, một khi ngã bệnh không có cách nào khác."

Mọi người không nói gì thêm.

Lại là qua mấy ngày, Lí Đắc Tuyền truyền lời về, nói là nếu thuận lợi, qua nửa tháng là có thể về nhà.

Trong nhà rất vui mừng, Đại Lâm đã nhiều ngày qua không đi qua cướp việc trong viện làm, ngẫu nhiên đi lại lộ vẻ hoang mang rối loạn không biết bán cái nút gì, nhưng nếu không thấy hăn hoảng hốt lảng vảng trước mặt, mọi người lại cảm thấy thiếu thiếu cái gì, thường ngày quen thấy hăn lúc ẩn lúc hiện, Hứa Tần Thị vừa nhắc tới liền thấy hăn xuất hiện ở trong sân, kéo một thân cây.

Mọi người hỏi hăn cũng không nói gì, vẫn do Hứa Tần Thị nói nặng, hăn mới ấp a ấp úng nói: "Mồ mồ, ta thực không có đi trộm của người ta, ta chỉ làm qua một lần kéo cây của Lý thúc, đây là ta đi vào rừng chặt, Cốc Vũ không phải đã nói muốn làm vài thứ sao, ta không có nghề mộc không giúp được gì, nên vào rừng sau núi chặt một ít cây, để qua vài ngày, cho khô một nửa ta thuận tiện khiêng về, đến lúc muốn làm cái gì có thể tiết kiệm một ít công phu."

Vừa nói xong Hứa Tần Thị vội nói: "Đừng đi, Tuyền trước kia luyện qua kỹ năng săn bắt, hăn đi chúng ta không quan tâm như vậy, nếu có gặp thú hoàng gì hăn có thể ứng phó, người một tiểu tử lông tóc chưa đủ dài, vạn nhất gặp lợn rừng phải làm sao bây giờ?"

Nghe vậy, Đại Lâm nghĩ mà sợ: "Ta, ta cũng đi qua vài lần, còn gặp qua vài phụ nhân hái nấm mộc nhĩ, ta còn tưởng rằng không có chuyện gì."

Hứa thị lúc này lại an ủi hăn, "Đại Lâm không sợ, về sau không đi là xong, người đi bắc pha hay nam pha?"

Đại Lâm thành thật trả lời: "Nam pha."

Hứa thị cười, "Vậy không sao, nương Đại Trụ thường theo một đám người đi vào hái này nọ, lúc ta không mang thai cũng đi qua vài lần, lúc trước rất nhiều thợ săn vào núi hơn phân nửa cũng là đi nam pha, bắc pha

mới có đàn thú hoang, nhóm thợ săn một hai người, cũng không dám đi bắc pha, con mồi lớn ở nam pha cũng bị đánh sợ, nghe nói đều tụ tập ở bắc pha, bao nhiêu năm đều không xảy ra chuyện gì. Bất quá để ngừa vạn nhất vẫn nên cẩn thận một chút, lúc trước chúng ta vào núi đều là đi một đám người, trên người còn mang theo mồi lửa, đến lúc đó đốt lửa cũng có thể dọa chúng."

Đỗ Đại Lâm nghe vậy mới cười rộ lên, "Nương, ngài xem không có việc gì đâu, ta thấy Cầm Hiên cũng thường vào núi, phụ nhân cũng vào núi, về sau ta cẩn thận một chút, không sao."

Nhưng Vương thị không đồng ý, nàng mất đi Kinh Trập, biết rõ tấm lòng người mẹ, vốn nhà Văn thẩm là cô nhi quả phụ, dựa vào Đại Lâm về sau chống đỡ môn hộ, nếu hắn có chuyện gì, Văn thẩm và Tiểu Hà làm sao sống. Vì thế Vương thị nói, "Đại Lâm, nghe ta một câu, người không cần một mình vào núi, bằng không cũng không cần đến nhà chúng ta, người nếu thật muốn giúp đỡ chúng ta, chờ cha Cốc Vũ xong việc về nhà, các người cùng nhau đi vào, như vậy có thể chiếu ứng lẫn nhau ta mới yên tâm, nương người cũng không cần lo lắng như vậy."

Văn thẩm lúc này lau lệ, cũng dặn dò vài câu, Hứa Tần thị, Hứa thị cũng là ý tứ này, Đỗ Đại Lâm không nói gì thêm.

Bất quá hắn cũng không ở không, lúc không có việc gì, ngoại trừ tiếp tục quét sân nấu nước làm đồ ăn hoặc việc nặng, thời gian còn lại hắn liền bắt đầu đem cây xẻ ra, biến thành tấm ván gỗ, cũng không biết là do làm trợ thủ của Lí Đắc Tuyên hay biết cách làm, làm ra cũng giống khuôn giống dạng.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Tiểu Cốc Vũ Muốn Vào Núi

Đại Lâm không vào núi, tiểu Cốc Vũ lại nổi lên tâm tư muốn vào núi.

Nàng thừa dịp An Cầm Hiên ở nhà không có ra cửa, nói bóng nói gió hỏi qua rất nhiều vấn đề, mục đích chỉ có một, vào núi.

Trong lòng Cốc Vũ, cánh rừng hoang dã trên núi chính là một bảo tàng thiên nhiên lớn, là chỗ dựa vững chắc dựa vào núi uống nước sông, may mắn gặp địa phương có núi có sông, nếu không cần thật sự là xin lỗi lão trời già ưu ái. Nước có sông Thanh Sa, ruộng đất tươi tiêu phải nhờ nó, nàng từng nghe Kinh Trập nói qua, vì có sông Thanh Sa này, phù sa bồi đắp thôn trang trở nên tốt hơn, phương tiện cho ruộng vườn không nói, hơn nữa phiến rừng đào to lớn dọc bờ sông, được gió nước nơi này nuôi lớn, bằng không sao lại có nhiều người cần đào ở Đào trang như vậy, đào nơi khác không có lớn và thơm như vậy.

Đã dựa vào nước thì uống nước coi như đúng, như vậy một ngọn núi phía sau chỉ để đi đốn củi chẳng phải là lãng phí sao. Trước kia, nàng còn có chút lo lắng rừng phía sau núi có nhiều dã thú ra vào, nàng cũng thường thấy An Cầm Hiên mang theo thương tích trở về, như vậy chẳng phải là hẳn đi bắc pha sao?

Vì thế nàng tin tưởng, "Cầm Hiên ca, người không muốn mang ta vào núi, là sợ bí mật của người bị người biết đi? Nếu lần tới người đi, phải mang ta theo, bằng không, hừ."

An Cầm Hiên cười như không, thầm lo lắng, Cốc Vũ trước kia đã từng nói bóng nói gió hỏi qua mấy vấn đề này, nhưng hẳn không có nắm chắc,

vạn nhất vào núi gặp chuyện gì, hắc thế nào nhần tâm, lại nói nam pha an toàn, chỉ là hắc ở nam pha tìm nhiều lần cũng tìm không ra thứ mình muốn, đành phải thừa dịp Nhị thúc công vào thành đi bắt pha, hắc nhớ được bí phương kia, lúc trước cũng nghe cha mẹ nói qua, hắc thề có một ngày, mình phải để tổ truyền Vũ Yên Cầm cùng Vũ Yên La tái hiện trên đời, Nhị thúc công cũng để bụng việc này, hắc có tâm nguyện, nên trước mắt còn có thời gian, hắc muốn hiểu thấu đáo bí phương kia.

Nào ngờ gặp Cốc Vũ, hắc tinh tế nghĩ tới, chẳng lẽ Cốc Vũ chính là người mình muốn gặp sao, ngẫm lại Vũ Yên Cầm, tên hai người có liên quan, rất nhanh An Cầm Hiên lại lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ, An Cầm Hiên a An Cầm Hiên, sao lại miên man suy nghĩ đến tiểu cô nương ở đây.

Cốc Vũ quyết miệng cam đoan, "Cầm Hiên ca, ta cũng chỉ là muốn học hỏi, phía sau núi có cái gì ta đều không biết, lại nói người xem Đại Lâm ca vài ngày nay đều đến sau núi cũng không có chuyện gì sao, người mang ta theo đi, ta sẽ không gay thêm phiền toái cho người, được hay không? Ta đi xem có trái cây gì ăn ngon, còn có nấm a thảo dược a cái gì, cầm về cũng dùng được."

An Cầm Hiên dần mềm lòng, muốn dẫn Cốc Vũ vào núi lại sợ vạn nhất, hắc kiên quyết lắc đầu, "Nếu người muốn ăn trái cây ta hái cho người, người muốn thảo dược gì ta kiếm cho người."

Cốc Vũ gặp mềm không được, muốn ra ngoan chiêu, "Cầm Hiên ca, người không mang ta vào núi có phải không?"

An Cầm Hiên nghiêm túc gật đầu.

Cốc Vũ hừ một tiếng, "Ta sẽ nói cho Nhị thúc công, người sau lưng hắc đi bắt pha, trên tay người còn có dấu vết thương bị cào!"

An Cầm Hiên biến sắc, hắc không dự đoán được Cốc Vũ sẽ nói như vậy, cúi đầu trầm tư.

Cốc Vũ cho rằng có hiệu quả, cười hề hề nói: "Hay là người dẫn ta vào núi đi?"

An Cẩm Hiên hạ quyết tâm, "Ta chẳng sợ người nói cho Nhị thúc công biết, cho dù hấn trách tội ta về sau không thể đi, ta cũng không thể để người mạo hiểm."

Cốc Vũ hận đến ngứa răng, hận không thể cắn hấn một miếng, "Quên đi, người đã không mang ta đi, ta tự mình đi, ta có tay có chân, đến lúc đó người lớn cũng không trông coi được ta."

An Cẩm Hiên sắc mặt lại biến, hấn thật sự không phải là đối thủ của Cốc Vũ, đành phải chấp thuận, "Đi, lần tới ta mang người đi, người không thể một mình đi vào, cho dù không gặp thú hoang, nếu lạc đường không tìm được lối ra, không tốt."

Cốc Vũ thấy đã đạt được mục đích, ở một bên cười trộm.

Người lớn dĩ nhiên không biết trong lòng nàng nghĩ gì, thấy nàng thường chạy ra bên ngoài, còn tưởng rằng nàng là ngóng trông Lí Đắc Tuyền.

Đã nhiều ngày An Cẩm Hiên không vào núi, cũng rảnh rồi, ngoại trừ cùng Kinh Trập đọc sách viết chữ trao đổi, cả ngày hấn buông thả.

Cốc Vũ có chút vội, mỗi ngày đi 8 mẫu pha của nhà mình, kề bên bờ sông, chung quanh không có ai trồng gì cả, cỏ dại vây quanh, cũng có nhà giống nhà mình trồng một ít đậu tương, đậu phộng, bộ dạng còm cõi, nhưng có hệ trồng bí đỏ, còn có thể coi được.

Cốc Vũ mỗi ngày lòng vòng dạo quanh vườn, An Cẩm Hiên lo lắng cũng đi theo, hấn thấy Cốc Vũ cả ngày tại kia phải đi đất, có chút buồn cười, "Cốc Vũ không phải là giống Lão Thiệt Đầu sao."

Cốc Vũ biết Lão Thiết Đầu, con cháu cả sảnh đường coi như là người có phúc ở thôn trang, lại không cho hấn xuống ruộng, trong lòng hấn buồn đến hoảng, thường chấp tay sau lưng ở trong vườn đi tới đi lui, nói đúng ra là không ngửi thấy mùi đất hấn một ngày không an ổn.

Nghĩ vậy Cốc Vũ cũng bật cười, "Cấm Hiên ca, người nói đi một mảnh ruộng lớn không nên lãng phí a. Ta đang suy nghĩ có thể trồng thứ gì."

An Cấm Hiên nhìn cũng lắc đầu, "Ta không rõ lắm, người nhìn này một mảnh đều là cát, quả thật là không thể trồng trọt, bằng không người ta đã sớm trồng, bên này lại không giống bên kia trồng cây đào, dinh dưỡng không đủ."

Tâm tư Cốc Vũ vòng vo mấy vòng, có thể làm hồ cá, nơi này ăn cá đa số đều phải ra sông bắt, hoặc bắt ở đập chứa nước kia, có khi bắt được có khi không, nếu mình đem nơi này biến thành ao nuôi cá, sau một năm bùn ao có thể dưỡng đất, về sau muốn trồng loại nào cũng phương tiện, nàg chỉ sợ chu kỳ quá dài, đào ao nuôi cá cũng không phải là việc thoải mái, không biết thời điểm nào đất mới trở nên màu mỡ.

Không nghĩ ra được, Cốc Vũ giữ lại trong lòng, nghĩ qua vài ngày sau vào núi lại đi tìm.

Hai ngày sau, An Cấm Hiên mang Cốc Vũ vào núi.

Bọn họ giống ngày thường, trước sau ra cửa, mấy ngày nay người lớn quen thấy Cốc Vũ đi bộ ra ruộng, không để ý nàg, An Cấm Hiên vốn tự tại, cũng không có người chú ý hấn đi chỗ nào.

Cốc Vũ vụng trộm giấu trên người một bao điểm tâm làm lương khô, từ thôn trang đi ra ngoài, lộ trình không xa, trèo lên một ngọn đồi, đã có cỏ dại cao đến nửa thân người, thường xuyên có phụ nhân thôn trang kết bạn đi cắt về nhà đốt.

Cốc Vũ đánh giá chung quanh, ngạc nhiên, thật sâu hít một hơi, thăm nhủ hoàn cảnh không bị ô nhiễm thật sự khó được.

An Cẩm Hiên vẫn bảo trì trạng thái cảnh giác cao độ, không có chút thoải mái nào, "Không cần đi loạn vào bên kia, vạn nhất người đụng đến tổ ong phải làm sao bây giờ?"

Cốc Vũ nghe không cảm thấy sợ hãi, ánh mắt sáng lên long lanh, "Cẩm Hiên ca, người nói có tổ ong? Chúng ta kéo về nuôi là được, đến lúc đó có thể bán mật kiếm tiền, còn có thể dùng ong rừng ngâm rượu thuốc, có thể bán cho tiệm thuốc..."

Nàng còn chưa nói xong, An Cẩm Hiên kéo nàng, "Không phải nói vào núi nghe lời ta sao, đi nhanh đi, bằng không chúng ta trở về."

Cốc Vũ le lưỡi, tiếp tục theo An Cẩm Hiên đi về phía trước.

Rốt cục đã vào tới rừng, gọi là rừng hoang kỳ thực là cách gọi của mọi người, cây nhiều đủ loại, đầu tiên An Cẩm Hiên đi thăm dò phạm bẫy của mình, không có thu hoạch gì, cũng không nổi giận, tiếp tục đắp nhánh cây nguy trang.

Cốc Vũ xuy một tiếng, "Cẩm Hiên ca, người phải dùng cây trúc gì đó cắm ở dưới a, bằng không sao có thể bắt được con mồi."

An Cẩm Hiên nói, "Con mồi đâu cần phải làm như vậy, ta sợ vạn nhất có người lọt vào bị thương làm sao bây giờ? Ngày thường ta có Nhị thúc công giúp ta làm cung tên a." Kỳ thực hắn còn nửa câu không nói ra, cung tên hắn giấu ở một thân cây trong rừng, cách bắc pha rất gần, lần này Cốc Vũ đi vào, hắn căn bản không tính muốn dẫn nàng vào sâu trong núi, dù sao hắn cũng nhìn ra, Cốc Vũ chưa có phương hướng với rừng sâu, hắn định mang nàng đi cánh rừng bên cạnh, cho Cốc Vũ chết tâm, về sau không nhắc đến chuyện vào núi nữa.

Cốc Vũ không biết trong lòng hắc có nhiều cong vẹo như vậy, nên nhắc An Cẩm Hiên, "Cẩm Hiên ca, lần trước người cho ta hái dĩa trái cây đâu? Chỗ nào có?"

An Cẩm Hiên nhúc đầu, nói dối, "Đã lâu như vậy, không chừng bị rụng hết, ta dẫn người đi xem."

Cốc Vũ đi trong một lúc lâu, nhìn ra nhiều thứ, nàng nghĩ kiếm ra tiền, lại dựa vào không được, cũng không nóng nảy, cái gì đều có thể kiếm tiền, cũng may cây trong rừng thật râm mát, chỉ có sâu không biết tên làm người ta chán ghét.

An Cẩm Hiên đi mau, do quen đường rừng, tuy cốc Vũ mặc xiêm y không tốt lắm, dính bụi cỏ không tự tại như An Cẩm Hiên, An Cẩm Hiên không biết ngừng lại chờ nàng, cố tình để nàng ăn chút đau khổ về sau không đòi đi, miễn cho gặp chuyện nguy hiểm.

Cốc Vũ đi nửa ngày, cũng không phát hiện cái gì có thể kiếm tiền, kêu lên: "Cẩm Hiên ca, chúng ta ngồi xuống ăn một chút gì đi, ta đói bụng."

An Cẩm Hiên ngẩng đầu nhìn sắc trời, cũng ngồi xuống.

Hai người chia nhau ăn một bao điểm tâm, cốc Vũ ăn, ngẩng đầu nhìn vàng thái dương ngay trên đỉnh đầu, xuyên qua cánh rừng, rải rác chiếu đó đây, ánh mặt trời lại hắt trên đất, có chút không giống bình thường, nàng nhìn kỹ, mới phát giác mình luôn cố tìm kiếm cây ăn quả không chú ý trên đất, bây giờ ánh mặt trời chiếu rọi lên đám thực vật xanh thẫm, có đoá hoa màu tím nhạt, rải rác nho nhỏ, trong lòng nàng vui vẻ.

An Cẩm Hiên cười, đến cùng vẫn là cô nương, luôn hứng thú với hoa cỏ, vì thế đi qua ngắt hoa dĩa cho cốc Vũ.

Cốc Vũ cầm trên tay, điểm tâm cũng không ăn, vội vàng chạy tới, đầu tiên là vui vẻ, sau đó lại có chút nổi giận. Vui là là loại thực vật kêu mặc

sinh, là thuốc bắc tốt nhất, nàng trước kia còn nghe cha mẹ tranh cãi qua, một người cho rằng mình là giáo sư nông học, một người khác nói mình trung y chuyên nghiệp, hai người ai cũng không nhường ai, chỉ là ai cũng chưa thấy qua. Cốc Vũ đối chiếu, mặc sinh, lá xanh thẫm, trắng như nước tiên, hoa màu tím nhạt hoặc màu trắng, chịu ẩm bổ âm, mọi thứ đều đúng, một mảng lớn như vậy, ngắt về phơi khô bán cho hiệu thuốc cũng có thể kiếm chút tiền. Nỗi giận là thứ này rất kén chọn hoàn cảnh sinh trưởng, không thể mang về trồng trong nhà, làm được cũng chỉ có thể là một lần mua bán, huống hồ còn chưa biết hiệu thuốc có thu hay không.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Kinh Trập Chọc Hoa Đào

An Cẩm Hiên thấy Cốc Vũ nhìn đám cây xanh thẫm sừng sờ, không khỏi hỏi: "Người nhìn cái gì? Cũng không phải là thứ tốt."

Cốc Vũ nhổ một mớ cây, dùng dây cột lại, về hong khô rồi đưa đi hiệu thuốc hỏi xem có thu hay không, bây giờ nhổ hết một vạt lớn vạn nhất không thu, chẳng phải là giậm chân giậm dử. "Cẩm Hiên ca, đây là mặc sinh, ta trước kia nghe qua thuốc này, lão lang trung chẩn bệnh cho ta nói đại khái, ta mò không ra, vẫn là nhỏ một ít về, chờ hong khô đưa đi hiệu thuốc nhìn xem có thể dùng hay không."

An Cẩm Hiên không biết nên vui hay buồn, thuốc này nếu có công dụng, Cốc Vũ lại vào núi là điều không thể tránh khỏi, nhưng nếu không thể sử dụng được, hẳn cũng không đành lòng nhìn bộ dáng thất lạc của nàng.

Chờ Cốc Vũ đem mặc sinh cột gọn, An Cẩm Hiên đỡ lấy, lại mang Cốc Vũ đi nơi khác có nấm rừng, nói đã qua mùa, bây giờ nấm không nhiều lắm, sau đó đi nơi có cây ăn trái, bộ dạng đều khả quan, An Cẩm Hiên trèo cây chọn hái những trái chín, Cốc Vũ ở dưới vui sướng nhặt, An Cẩm Hiên kêu một tiếng Cốc Vũ ở dưới chụp, mỗi khi nàng chụp chính xác, có cảm giác thành tựu, những trái rơi trên mặt đất cũng không bị dập, vì trên đất đều là lá khô.

An Cẩm Hiên thật linh hoạt, ở trên cây hái được một lát, Cốc Vũ đem trái cây nhặt được để gọn một bên, quả này so với quả đào nhỏ hơn một chút, ê ẩm ngọt ngào ăn rất ngon, lại quan sát vị trí nơi cây sinh trưởng, đất

cát, so với ruộng pha nhà mình không sai biệt lắm, điều này làm mắt nàng sáng lên.

An Cẩm Hiên trèo xuống, nhìn một đồng trái cây, đi đến một chỗ không xa lắm, bứt một số dây leo, còn nhặt mấy cây nhỏ, hai tay linh hoạt đem dây leo đối tới đối lui, rất nhanh kết xong một cái túi lưới, Cốc Vũ xem đến ngây người, An Cẩm Hiên ra vào rừng, không phải không học được gì, trái cây bỏ vào túi lưới, nhìn xuyên qua dây leo là một mảnh hồng đen, dây leo xanh biếc, cùng mấy thanh cây nhỏ, phối hợp cùng nhau rất đẹp mắt.

Cốc Vũ còn muốn đi nữa, An Cẩm Hiên ngăn lại , "Chúng ta phải đi về, còn phải đi một đoạn đường dài, không thể đến tối mới trở về, lại nói vạn nhất bọn họ tìm phải làm sao bây giờ?"

Cốc Vũ có chút hậm hực hờn dỗi, nhìn số lượng thu hoạch của mình không nhiều lắm, cũng đành phải thôi, dù sao còn nhiều thời gian.

Hai người trở lại thôn trang, tuy Cốc Vũ đã lâu không đi xa như vậy, cũng không biết mệt, thậm chí thân thể của mình càng ngày càng tốt, xem ra về sau nên rèn luyện nhiều hơn, miễn cho lại bị bệnh liên lụy trong nhà.

An Cẩm Hiên kéo Cốc Vũ, đi ra sông Thanh sa gột rửa sạch sẽ, lại kiểm tra lẫn nhau, xong mới kêu Cốc Vũ đi về trước.

Cốc Vũ nhất thời không có phản ứng, An Cẩm Hiên cười nói: "Nếu bọn họ hỏi chúng ta đi đâu hái trái rừng thì sao? Trùng hợp gặp gỡ? Cần phải thoả hiệp rõ ràng, bằng không người lớn sẽ hoài nghi, sau này người vào núi sẽ khó khăn."

Cốc Vũ cũng đang nghĩ đến vấn đề này, nàng để An Cẩm Hiên đi về trước, mình theo sau, ai ngờ vừa vào cửa, liền phát hiện không khí không quá thích hợp, trong phòng có người xa lạ, sắc mặt Vương thị cùng Hứa Tần Thị cũng có chút xấu hổ.

Cốc Vũ vào cửa, gặp một phụ nhân trang điểm đẹp đẽ, hỏi: "Đây chắc hẳn là tiểu khuê nữ đi, vừa thấy đã biết là người cơ trí, tẩu tử, ta xem cả nhà người đều là người có phúc, đến lúc đó chờ con thi đậu tú tài, về sau các người theo hưởng phúc đi, nhưng đi thi tú tài tốn kém không ít, hay là sớm một chút định xuống, người nhìn nhà các người này, không nhà không nghề nghiệp, cũng không thể trì hoãn tiền đồ của hẳn a."

Cốc Vũ vừa định hỏi, Vương thị vội nói, "Người biết nói đùa, đương gia ta không có ở nhà, việc này ta không làm chủ được, vẫn là chờ hẳn đã trở lại mới tốt, đứa nhỏ này làm ngài chê cười, chúng ta không giữ người."

Người nọ nghe vậy, cười đứng dậy cáo từ.

Cốc Vũ hỏi: "Nương, là chuyện gì, sao chưa gặp qua người này, lời nói cũng cổ quái."

An Cầm Hiên đem trái cây rửa qua, đặt trong chậu gỗ mời mọi người ăn, ngồi một bên nghe.

Vương thị sắc mặt có chút xấu hổ, "Cũng không có chuyện gì, với người không có quan hệ gì."

Cốc Vũ chưa từ bỏ ý định, lại hỏi Hứa Tần Thị, Hứa Tần Thị cười một tiếng, rồi nói, "Người còn nhớ chuyện lúc trước người, Cầm nhi cùng đại ca người đi Liễu Bá Tử?"

Cốc Vũ đương nhiên nhớ, lúc đó ba người chèo thuyền đi vào, đến nhà đại cô cô còn làm cho người tới vây xem.

Hứa Tần Thị lớn tuổi, đối với việc vui đưa đến cửa tự nhiên cũng không nhiều lời, "Cũng không có gì, lúc đó nghe nói hai ca ca người thật tốt, một đám người nhìn, lại nghe nói là biết vẽ mẫu thêu lại đọc sách, bộ dạng còn cao lớn tuấn lãng như vậy, không phải là dụ người tới cửa sao."

Cốc Vũ đang ăn dĩa trái cây, lúc này cười đến sặc, khụ khụ hai tiếng sau đó cười ha ha, "Chẳng lẽ có người tới cửa cầu hôn đại ca và Cẩm Hiên ca?"

An Cẩm Hiên thấy bộ dáng không để tâm của Cốc Vũ, hung hăng liếc nàng một cái, "Sao có thể chứ, chúng ta mới bao lớn?"

Tiểu Hà cùng Tiểu Mãn ở phòng ngoài vụng trộm thò đầu vào, "Mồ mồ, người vừa rồi bảo chúng ta đi nấu nước chúng ta đã nấu xong, có thể vào được không, dù sao bà mỗi kia cũng đi rồi."

Thì ra lúc người nọ đến, Hứa Tần Thị sợ này hai nha đầu nghe xong nói lời không tốt, nên kêu các nàng đi nấu nước, nhưng hai nha đầu này cái gì cũng biết. Nàng liếc Tiểu Hà một cái, "Lại là một quỷ tinh linh, vào đi."

Vương thị thấy bọn nhỏ đều ở đây, che che lấp lấp ngược lại không tốt, về sau bọn họ nghĩ nhiều hay ít đều được, rõ ràng cởi mở nói, "Ở Liễu Bá Tử có một khuê nữ tên Dao Hồng, lần trước các người đi nhà đại cô cô người, nàng gặp được ca ca người, trở về nói với lão cha mình, nhà bọn họ ruộng đất không ít, là nhà giàu có, còn có một phòng xay bột. Lão gia kia không có con trai, chỉ có một khuê nữ nên sùng đến tận trời, cũng không biết từ nơi nào hãnh hởi thăm ra, vừa rồi ta nghe bà mỗi nói chuyện có vẻ như biết rõ tình huống nhà chúng ta, nói là ca ca người đến trường về sau thi tú tài tiêu dùng bọn họ đều bao, đứa nhỏ còn nhỏ trước hết đính hôn, chờ qua vài năm cho bọn họ thành thân."

Hứa Tần Thị chế nhạo nói: "Người khác nói là nuôi con gái để kiếm đồ cưới, sao lại nuôi con trai cũng có thể kiếm? Ta nghe nói Dao Hồng kia cũng tốt, thêu thùa cái gì đều giỏi, tính tình cũng dịu ngoan chỉ là được cưng chiều nên có chút điêu ngoa, về sau thành thân có lẽ sẽ tốt hơn chút."

An Cẩm Hiên thấy không nói mình, khôi phục nguyên dạng, ngồi ăn này nọ bộ dáng có chút cười vui sướng khi người gặp họa.

Cốc Vũ đương nhiên rõ ràng, nếu là nhà người khác, đại khái sẽ cảm thấy đây là chuyện khó được, về sau thành thân, ruộng đất trong nhà, nơi xay bột còn không phải là thuộc về mình sao, nàng còn biết, Kinh Trập không phải là đại ca ruột, cha mẹ về sau còn trông cậy vào tiền đồ của hần sao, không có khả năng bởi vì cuộc sống khổ cực khiến cho hần có gánh nặng như vậy, lại nói cha đại ca cũng chỉ là ở trong lao ngục, chưa có qua đời, chuyện như vậy nhất định cha mẹ sẽ không làm chủ .

Trong lòng biết rõ, chuyện không thể thành, ngoài miệng lại thoải mái nói: "Tốt tốt, đại ca đánh thân, về sau ta có tầu tử."

Tiếng nói vừa dứt, Kinh Trập xuất hiện tại cửa phòng, lạnh lùng nói: "Ai nói ta đánh thân?"

Cốc Vũ lắp bắp kinh hãi, quay đầu thấy Kinh Trập, vừa khéo đối diện đôi mắt hần, ánh mắt hai người vừa tiếp xúc, Cốc Vũ phát hiện ánh mắt hần không còn trong trẻo như trước kia, còn có một tia ủy khuất, chỉ là trên mặt nhìn không ra cái gì, vẫn như cũ ôn nhuận như nước, hỏi xong một câu, lại hỏi Vương thị: "Nương, ta sẽ đánh hôn sao?"

Vương thị thấy hần như vậy, cười nói: "Đừng nghe Cốc Vũ nói bừa, là có người tới cửa, sao nương có thể đáp ứng chứ, chuyện quan trọng như vậy tóm lại không thể một mình nương tự quyết định được, về sau chuyện của người liền nghe theo ý của người, người mới bao lớn, định thân cái gì, cho dù sau này có nghèo cỡ nào, cha mẹ cũng có thể đưa người đi tư thực, người cứ thanh thản ổn định đọc sách cái gì cũng đừng lo. Nếu nhà chúng ta tốt hơn, sao bọn họ dám tới cửa dễ dàng như vậy, nói thì nói nhưng cũng không có gì, chỉ là nói những câu không lọt tai."

Cốc Vũ ở một bên hát đệm, "Các người không cần lo, còn có ta đây, chờ cha lần này trở về, ta nghĩ xem có biện pháp gì kiếm tiền, đến lúc đó có ta buôn bán lời thật nhiều thật nhiều tiền, về sau người như vậy không dám tới

cửa, hiện tại đến còn không phải là thấy nhà chúng ta nghèo, chúng ta là dân nghèo, khí không ngăn!"

Tiểu Hà thấy Cốc Vũ nói rất có hào khí, cũng hòa theo nói: "Đúng! Không phải chỉ là nơi xay bột sao, đến lúc đó chúng ta cùng nhau ngăn đón ở cửa, nếu nàng lại tới cửa, chúng ta nói, nói..."

Tiểu Hà không biết câu tiếp theo, Cốc Vũ nói tiếp: "Đến lúc đó ta cứ nói như vậy, nhà các người có nhà chúng ta cũng có, nhà các người không có, nhà chúng ta có! Không cần trông cậy vào đại ca của ta cưới khuê nữ nhà các người!"

Hứa Tần Thị cười đến rơi nước mắt, "Ai u ai u, các người hai tiểu nhân tinh này, ý nghĩ kỳ lạ, bất quá Cốc Vũ nói cũng đúng, nếu nhà chúng ta tốt hơn một ít, bọn họ cũng không đến mức dám bừa bãi mở miệng như vậy."

Cốc Vũ nói xong thấy Kinh Trập tựa hồ đã trở lại bình thường, nghĩ hãnh đại khái vừa rồi bị dọa, cùng hãnh đùa một chút, kéo Tiểu Hà hỏi: "Tiểu Hà, người nói chúng ta mắng như vậy, vạn nhất đại ca của ta về sau cưới không được tấu tử phải làm sao bây giờ? Có bắt đền chúng ta hay không?"

Kinh Trập nhin không được bước qua ôm Cốc Vũ qua một bên, oán trách nói: "Còn có người, nhanh như vậy đã nghĩ tới tấu tử, không có mối tốt đó, được, các người hai người không cần ở cùng nhau, miễn cho lại nghĩ ra mưu ma chước quỷ gì!"

Cốc Vũ bị Kinh Trập ngăn cách với Tiểu Hà, lại như cũ nhăn mày nheo mắt cười ha ha.

Kinh Trập ngượng ngùng đứng lên, trái cây cũng không ăn, vào phòng. Hãn vừa đóng cửa, nhẹ nhõm thở dài một hơi, vừa rồi vừa vào cửa, nghe Cốc Vũ nói nàng sắp có tấu tử, hãn liền phát hoảng, kết quả chính là sợ bóng sợ gió một hồi, sau nghe Vương thị nói, cùng với Cốc Vũ xoa thắt lưng nói muốn kiếm tiền không để mình chịu ủy khuất, hãn vừa cảm động,

vừa hận mình không có tài năng, chẳng lẽ muốn Cốc Vũ kiếm tiền giúp đỡ mình sao? Cảm xúc kinh ngạc cảm động áy náy cùng nhau ùa về, làm tâm hấn loạn, trong đầu nảy lên ý niệm kiên định, Cốc Vũ a Cốc Vũ, về sau nhất định sẽ không để cho người khổ cực nuôi gia đình, đến lúc đó người muốn cái gì, ta nhất định cho người.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Tập Hợp Bán Thần Tiên Quả

Lúc An Cẩm Hiên và Cốc Vũ ôm trái cây vào phòng, gặp Kinh Trập lặng lẽ đứng ở kia, nhú mày rồi mỉm cười, ngẫu nhiên còn lắc đầu, bọn họ rất ăn ý không lên tiếng, mãi đến khi Kinh Trập phát hiện bọn họ, hai người mới nhìn nhau nở nụ cười.

Cốc Vũ đưa trái cây cho Kinh Trập, đến trên ghế dài ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào Kinh Trập.

Điều này làm cho Kinh Trập không được tự nhiên, "Cốc Vũ, người nhìn cái gì?"

Cốc Vũ hé miệng cười, lại nói: "Ca, ta nghĩ, trước kia có phải Dao Hồng gì đó cũng nhìn người như vậy, ta thấy người mi thanh mục tú thật tuấn lãng, khó trách người ta năm mơ cũng nói muốn thành thân với người."

Kinh Trập biết nàng đùa, nhưng không quen, "Được rồi được rồi, các người cứ vui sướng khi người gặp họa đi."

An Cẩm Hiên nói tiếp câu chuyện, chế nhạo Kinh Trập, "Chúng ta nơi nào vui sướng khi người gặp họa, nghe nói có thật nhiều điền sản, lại có tiệm xay bột, đồ cưới nhiều như vậy, cầu cũng cầu không được, là chuyện tốt a. Đến lúc đó thì trúng tú tài lại trúng cử nhân, không phải là áo gấm về nhà sao, thành tựu một đoạn giai thoại!"

Nói hết lời, hắc cười, Kinh Trập bất đắc dĩ, cầm lấy một trái cây nhét vào miệng An Cẩm Hiên, "Được lắm, bây giờ người cười ta, sau này xem ta cười người như thế nào!"

Hai, ba ngày kế tiếp, An Cẩm Hiên và Cốc Vũ không có việc gì hay dùng những lời này cười chọc Kinh Trập, cuối cùng không cần phải nói nhiều, chỉ nhắc tới xay bột hai chữ, Kinh Trập liền chạy ra xa, để lại mọi người cười thành một đoàn, Vương thị trách cứ Cốc Vũ bọn họ vài lần, nhưng không có hiệu quả.

Đại Lâm ngạc nhiên, ngây ngốc hỏi: "Sao vậy, một tiệm xay bột có gì mà cười dữ vậy?"

Bộ dáng nghiêm cẩn của hắn choc mọi người cười rộ lên, Cốc Vũ đã nằm dài trong lòng Hứa Tần Thị, Tiểu Hà cũng đứng không vững, Hứa Tần Thị hai bàn tay to, xoa bụng cho hai tiểu cô nương.

Cốc Vũ mang thảo dược về hong khô, nàng nghĩ chọn một ngày cùng An Cẩm Hiên đi trấn trên thăm dò một chút, trước khi đi trấn trên, còn cố ý vào rừng hái một ít trái rừng, dùng sọt trúc đựng non một nửa, Kinh Trập trước sau như một đọc sách, ngay cả hắn hai người cũng giấu diếm.

Cứ như vậy, An Cẩm Hiên đeo trên lưng nửa sọt trái cây, Cốc Vũ mang theo một ít mặc sinh khô, hai người hướng trấn trên đi.

Đi đường xa nóng nực, dừng chân dưới gốc bên đường nghỉ ngơi một chút, thuận tiện uống nước. Dưới gốc cây có rất nhiều người đi tập hợp, lúa đã thu gặt xong, mạ cũng đã gieo trồng, sự tình coi như hoàn tất, nên đem rau quả trong nhà đi bán, đổi chút tiền mua chút muối ăn, đồ cần thiết, một đám phụ nhân ngồi nghỉ tạm, hơn phân nửa cũng là đi mua sắm trong nhà. Gặp Cốc Vũ và An Cẩm Hiên hai thiếu niên còn nhỏ, hỏi: "Tiểu cô nương, người đi trấn trên làm gì?"

Cốc Vũ giòn tan đáp: "Làm buôn bán a, bán này nọ!"

Phụ nhân quay đầu chặc chặc nói: "Đứa nhỏ này thực biết chuyện, mới lớn nhiều đó đã biết mua bán, thằng nhóc nhà của ta chỉ biết chạy khắp thôn."

"Đúng vậy, hai huynh muội này thực không kém."

Ta xem bộ dạng cũng không quá giống, không chừng là một đôi tiểu uyên ương!"

Vài cái phụ nhân nói xong cười ha ha.

Cốc Vũ biết tính nết An Cẩm Hiên, nếu chọc hấn nóng nảy, cái gì hấn cũng dám nói, Cốc Vũ biết những phụ nữ này không có ác ý, nói xong sẽ quên bẵng đi, nàng vội kéo An Cẩm Hiên đi.

An Cẩm Hiên ngạc nhiên, hấn nghe Cốc Vũ nói: "Cẩm Hiên ca, người đừng nóng giận, các nàng nói chơi thôi."

Có thể An Cẩm Hiên mới phản ứng, hấn cười một tiếng, thầm nói hơi đầu giận vu vơ, cho dù các nàng nói thật, hấn cũng vui vẻ cho qua, nhưng lời này chỉ có thể giữ ở trong lòng, hấn muốn hỏi Cốc Vũ, lời đến bên miệng lại trưng ra bộ dáng khác, "Cốc Vũ, người nói chúng ta bán trái cây sao, cho dù bán đi, lần tới không có, cũng kiếm không xong vài đồng tiền."

Cốc Vũ lại chắc chắn, nàng chính là muốn nhìn xem trái cây có thể bán đi hay không, nếu có thể bán đi nàng lại suy nghĩ đến nguồn cung cấp, nàng thấy dã trái cây mọc không sai, huống hồ cũng là lớn lên trên đất cát, nếu bán không ra, lại trồng thành công trên đất nhà mình cũng ăn không hết nhiều như vậy, lần này nàng đi là muốn nhìn xem trái cây này giá trị bao nhiêu.

Việc này nàng cũng không muốn giấu giếm An Cẩm Hiên, "Cẩm Hiên ca, nếu trái cây này bán được, ta muốn đem cây non trồng trên 8 mẫu ruộng pha của nhà ta, về sau hái có thể bán lấy tiền."

An Cẩm Hiên hiểu rõ gật đầu, cũng không hỏi nhiều.

Đến bên đường, bọn họ tìm được chỗ đem sọt trúc bày ra, chờ người mua tới.

Bên cạnh có một người bán quả lê, cũng dựng trong giỏ trúc bày trên mặt đất, Cốc Vũ cùng chủ bán lê hàn huyên, hắn nói cây lê nhà hắn lớn lên so với nhà người khác trồng chín hơn, Cốc Vũ xem hắn bán, thầm nói qua lê này 5 văn tiền một cân, dĩ trái cây của mình tương đối khó được, dứt khoát tạm thời định mười văn tiền một cân, nếu trái cây này không có giá bằng lê, về sau nàng thà trồng lê, không cần nói vòng vo, nàng hiểu rõ làm buôn bán luôn cần quá trình trả giá, vẫn nên nói thách một chút, rao giá mười lăm văn. Vì thế nàng đứng lên hét to, "Uy, thần tiên quả, thần tiên quả, mau tới mua a, ê ẩm ngọt ngào thần tiên quả "

An Cẩm Hiên nháy mắt sững sốt, cái này Cốc Vũ cũng dám kêu, là dĩ trái cây trong rừng, nàng lại nói là thần tiên quả, thôi thôi, thấy nàng hưng trí như vậy, hắn cũng không tiện dội nước lạnh, ở một bên cũng kêu theo.

Rất nhanh có người nghỉ chân hỏi giá, Cốc Vũ mở miệng là mười lăm văn, dọa bỏ đi không ít người, nhưng nàng không quá để ý, dù sao cũng không trông cậy được, một giỏ trái cây có thể kiếm bao nhiêu tiền.

Người bán lê đã bán đi không ít, thấy bọn họ mua bán như vậy, hảo tâm nhắc nhở, "Tiểu cô nương, người định giá rất cao, mua một cân trái cây có thể cắt một cân thịt, không ai dám mua."

Cốc Vũ thấy vị đại bá này thiện tâm, cũng nghiêm túc, coi thường nhìn hắn một cái, "Không phải chúng ta chào giá cao, thứ này khó được đâu, chúng ta chỉ có nửa sọt, nếu bán ế cũng chỉ đành xin lỗi trái cây này."

"Này nọ ăn ngon thì có ngon, nhưng đắt quá."

An Cẩm Hiên cũng cười rộ lên, "Chúng ta định giá cao một chút, người đến không phải chỉ mua lê của người sao, nếu không có chúng ta đối lập kẻ bên, chỉ sợ lê của người cũng không bán xong nhanh như vậy."

Cốc Vũ thầm nói An Cầm Hiên quả thật không sai, lúc ở hiện đại nàng cũng nghe nói qua, làm buôn bán có rất nhiều bí quyết, có nơi hai cửa hàng kề bên, hàng hóa không sai biệt lắm, chính là một cái quý một cái tiện nghi một ít, người mua cho rằng chính mình nhất được tiện nghi, không biết đều là một người bán.

Không lâu, đại bá bán lê cũng bán hết, thừa lại mười mấy trái đưa cho Cốc Vũ bọn họ ăn, mình dọn đồ về nhà.

Cốc Vũ bọn họ còn đang chờ, rốt cục chậm rì rì nghênh đón một người cầm cây quạt, Cốc Vũ vội kêu lên: "Công tử, mua một ít thần tiên quả đi."

Người nọ thái độ thật ngạo mạn, đi theo phía sau là gã sai vặt, vừa nghe Cốc Vũ nói là thần tiên quả, "Chúng ta muốn nếm thử, ta chưa từng thấy qua trái cây này, nếu không thể ăn phải làm sao bây giờ?"

Cốc Vũ nói: "Nói rất hay, một văn tiền một quả, nếu người ăn qua xong rồi mua ta sẽ không thu một văn tiền này, nếu không mua người trả cho ta một văn tiền, chúng ta buôn bán cũng không thể bị lỗ."

Kia công tử nhẹ cười, bốc lên một trái ăn, chậm rãi nhắm nháp, đột nhiên hứng thú, "Người nói đây là trái gì?"

Cốc Vũ thấy hần động tâm, vội nói: "Công tử, đây là thần tiên quả, già trẻ lớn bé đều thích ăn, lại nói tên cũng tốt, mình ăn cũng được, tặng lễ cũng được, người đừng thấy trái cây này thô, đi mua một cái hộp tốt nhất, có khắc hoa văn, là có thể làm lễ tặng."

Công tử kia sững sốt, thầm nói tiểu cô nương này có thể nhìn thấu tâm sao, mình chưa có chuẩn bị kịp quà đại thọ của lão thái thái, đang nóng vội, không biết mua cái gì cho lão nhân gia vui, nếu so quý báu, mình kém đại ca, nhị ca khéo tay, nói không chừng sẽ làm ra gì đó làm lão thái thái cao hứng, mình đang lo buồn, ai ngờ ra cửa liền gặp gỡ chuyện tốt như vậy.

Hắn cũng không hỏi nhiều, "Trái cây của các người, trước kia chưa từng gặp qua, tập hợp tiếp theo lại đến chứ?"

Cốc Vũ vừa rồi chẳng qua là thuận miệng nói, nàng chiếu theo quảng cáo trên tivi, hơn nữa bày quán ven đường kết hợp thuận miệng nói, cái gì là già trẻ đều thích, tặng lễ hàng cao cấp gì đó, nào ngờ mèo mù đụng phải chuột chết, thấy hắn hỏi như vậy, sợ hắn không mua, vội nói: "Không có, trái cây này hiếm, chúng ta bán lần này, tập hợp lần tới không có, chỉ sợ năm nay cũng không có."

Vừa vận hợp tâm ý của thiếu gia, gã sai vặt phía sau hắn giật mình, "Tam thiếu gia, đã nhiều ngày nay lão thái thái nói khẩu vị không tốt, nếu lúc thọ yến ăn gì đó quá mức béo ngậy, chúng ta đưa trái này cho nàng nàng khẳng định vui mừng, đại thiếu gia nhị thiếu gia không có dịp chê cười chúng ta, thứ này về sau lại không có, bọn họ mua không được."

Hai vị này đúng là phú hộ trấn trên Phương gia Tam thiếu gia và gã sai vặt, nghe gã sai vặt nói, Phương thiếu gia vung bàn tay to lên, "Tốt, trái cây của các người ta bao hết."

Cốc Vũ lại nở nụ cười, "Thế nào, các người cũng không hỏi giá liền mua sao, trái cây của chúng ta khó được, mười lăm văn một cân."

Gã sai vặt thở ra một hơi, "Sao đắt như vậy!"

Phương thiếu gia không nói gì thêm, "Được, mười lăm văn thì mười lăm văn."

Cốc Vũ không vừa ý, nàng nói: "Cũng không biết các người mua làm cái gì, chúng ta nghĩ có nhiều người thích ăn trái này, các người đã không chê quý, ta bán một nửa cho người."

Phương gia thiếu gia cùng gã sai vặt ngây ngẩn cả người, chưa từng gặp qua người mua còn không bán, hắn lo lắng vận nhất cái này bị đại ca, nhị

ca mua đi hoặc thấy, trở về còn không phải nói mình tùy tiện mua trái cây trên đường.

Khuyên can mãi , Cốc Vũ chỉ có thể cam đoan nàg bán thứ này một lần thôi, không đủ cho bọn họ mua hết, chờ lúc gã sai vật đem lễ thọ của lão thái thái nói ra hy vọng đả động Cốc Vũ, Cốc Vũ lại gợi ý cho bọn hắn, "Nếu không người mua một trăm văn đi, hòa thuận mãi mãi lão nhân gia nghe cũng cao hứng."

Phương gia thiếu gia nghe lời Cốc Vũ, mua trái cây, tự mình đi mua một cái hộp, lại kêu gã sai vật canh giữ một bên, không cần phức tạp .

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Từu Lâu Gặp Nan Đề

Thấy thiếu gia ngạo mạn rời đi, An Cẩm Hiên liếc gã sai vặt ở một bên hết nhìn đông tới nhìn tây lại không dám đi, rồi nhìn Cốc Vũ đang thét to có chút buồn cười, "Thế nào, tiểu tham tiền hôm nay không tham tiền?"

Cốc Vũ lé mắt nhìn An Cẩm Hiên, hừ một câu, "Người mới tham tiền a! Nếu ta tham tiền sao ta không bán cho hắn?"

An Cẩm Hiên ha ha cười, "Người vì tính toán lâu dài thôi, nếu một lần đều bán cho hắn, sợ về sau không có cơ hội như vậy, cũng không biết sau này thần tiên quả có thể bán đi hay không, chẳng khác nào chúng ta hôm nay đến công không, cho nên người nhịn xuống không có bán, chờ coi phản ứng của mọi người không phải sao?"

Cốc Vũ thấy An Cẩm Hiên biết mình đang nghĩ gì, nàng không nói thêm, sáng khoái cười cười. Quay đầu nhìn gã sai vặt, nàng nghe đối thoại của gã sai vặt cùng thiếu gia kia đã đoán được một ít, hơn phân nửa là hạ lễ cho lão phu nhân, lại sợ người trong nhà biết, nếu lúc này mình bớt giá bán đi, bọn họ chẳng phải là đối ý sao?

Lúc này lại có người tới hỏi giá, đều ngại rất đắt, Cốc Vũ nghĩ lúc này không có quả đào, lê cũng không có ai bán, trái cây thiếu, người khác không phải không muốn mua, đa số đều chê đắt, nàng có nghĩ đến hạ giá, lại sợ kia gã sai vặt thấy áy náy.

An Cẩm Hiên nhìn người đi tới đi lui, có người mang theo điểm tâm, có người cầm bánh gạo, hắn tựa hồ có ý tưởng mới, vụng trộm nói cho Cốc

Vũ, "Cốc Vũ, chúng ta bán mười văn một cân, hoặc là rẻ hơn một chút, sẽ có người mua."

"Người kia còn ở phía sau nhìn kìa!"

An Cầm Hiên điểm trán Cốc Vũ, "Người không biết đối biện pháp a? Chúng ta bán một quả một văn tiền, một người nhiều nhất chỉ có thể mua năm quả, cho dù bọn họ không có một trăm quả, dù sao bọn họ chỉ có thể mua năm quả, đến lúc đó hộp cũng đã mua, tội gì cùng chúng ta so đo chút tiền."

Mắt Cốc Vũ sáng lên, An Cầm Hiên thật sự biết cách buôn bán, ngay cả số lượng tiêu thụ cũng nghĩ tới a, nàng cũng nghiêm túc, vội kêu lên: "Thần tiên quả a thần tiên quả, mau tới mua, một văn tiền một quả, một văn tiền một quả "

Kêu một trận kéo đến không ít người, bởi vì nghe một văn tiền, có chút hấp dẫn, ai tới tập hợp trong túi không có một văn tiền? Huống hồ trái cây này so quả đào nhỏ hơn một chút, cũng đen đen hồng hồng trông rất ngon miệng, một văn một quả nghe qua cũng không nhiều, bằng giá tiền mua một cái bánh gạo, lại nói trái cây này bình thường cũng không có ăn qua, bắt đầu có người bỏ tiền đến mua, ăn xong cảm thấy ngon, lại mua thêm một ít mang về.

Cốc Vũ chân chính nói, "Đại thẩm, chúng ta bị lỗ vốn a, một văn một quả đã rẻ, một người chỉ có thể mua năm quả thôi, chính là để mọi người nếm thử."

Nói như vậy, lại bán đi vài trái.

Cũng có người còn so sánh, nói là một cân lê chỉ có thể đổi năm thần tiên quả, còn không biết mùi vị ra sao.

Gã sai vặt cũng bị dụ đi lại, hắt mang theo trái cây vừa mua, "Nha nha, sao các người nhanh như vậy giảm giá, ta muốn lấy lại tiền."

Gã sai vặt vừa kêu, không ít người vây quanh, Cốc Vũ thấy hắt gào to, có chút không vui, ngấm lại, chuyện như vậy hắt nhất định không làm chủ được, hơn phân nửa là muốn lừa chút tiền làm của riêng, hắt đến lúc này không phải vừa vặn là chó ngáp phải ruồi giúp mình sao? Này xem náo nhiệt như vậy, người chê bai lúc này nói không chừng cũng mua. Nàng không chút hoang mang rộng thoáng cổ họng nói chuyện: "Ai u, mọi người đến phân xử công bằng a, vừa rồi hắt mua mười lăm văn một cân, nói là muốn toàn bộ mua về, ta muốn mọi người đều nếm thử nên không chịu, dứt khoát ở lâu một chút để mọi người mua, ai ngờ như vậy một hồi hắt đổi ý."

Cốc Vũ nói như vậy, rõ ràng để mình đứng ở bên đại đa số, lực lượng của nhân dân quần chúng cường đại, mọi người nghị luận ào ào, mỗi câu đều nói gã sai vặt không đúng, gã sai vặt còn kiên trì chống, "Người nhìn đi, mười lăm trái không chỉ nặng một cân, bởi vậy chúng ta thiệt."

An Cầm Hiên cười nói: "Vì thế chúng ta một người chỉ có thể mua năm trái, người mua nhiều như vậy còn không chịu sao?"

Người cảm thấy mình nhất được tiện nghi, cũng ào ào bỏ tiền muốn mua, cũng không cần cân, đưa đi vài trái cây thu hồi vài đồng tiền, thật sự đơn giản, Cốc Vũ một bên làm sinh ý, thấy gã sai vặt vẫn cứ đứng ở kia, nàng không nghĩ cùng kia gã sai vặt dây dưa, "Nếu người không vừa ý mua thì trả lại, ta đem tiền trả lại cho người, dù sao còn có rất nhiều người không mua được đâu!"

Nghe như vậy, gã sai vặt cũng có chút hoảng thần, thật vất vả thiếu gia mới mua được thọ lễ đến tay, nếu hắt mưu đồ vài đồng tiền, còn không lột da của mình, hắt thu lại tâm tư, không cam tâm rời đi.

Cốc Vũ bán hết trái cây trong sọt trúc, không nhiều lời cùng hăn, kéo An Cẩm Hiên bước đi.

An Cẩm Hiên cười nói: "Ta thấy mọi người đều thích ăn trái này, hơn nữa bây giờ mọi người đều có thời gian rồi, ai mà không có cái một hai văn tiền nhàn rồi, tóm lại có thể bán đi."

Hăn nói lời này là muốn cho cốc Vũ yên thuốc an thần, cốc Vũ lại như không nghe thấy.

Cốc Vũ còn đang suy nghĩ về bí quyết buôn bán của An Cẩm Hiên, một lần hai lần còn có thể nói là trùng hợp, nhưng nàng phát hiện, bán thùng gỗ cũng tốt, đi hàng thuê cũng tốt, hăn rất lão luyện, càng khơi thêm sự tò mò của nàng, chỉ là An Cẩm Hiên không nói nàng cũng không hỏi, dù sao biết hỏi cũng không có đáp án.

Trái cây đều bán đi hết, cốc Vũ liền theo An Cẩm Hiên chuẩn bị đi tiệm bán thuốc.

An Cẩm Hiên đeo sọt trúc đựng mặc sinh trên lưng, hai người đi dưới ánh mặt trời, vừa rồi toàn bộ chú ý đều ở trên trái cây, bây giờ dừng lại mới cảm thấy khát nước, vừa rồi thét to cũng mất không ít sức, ngay cả nước miếng cũng không uống, nàng có chút hối hận vừa rồi đem trái cây bán hết, nhớ lại trong sọt trúc còn có trái lê vừa rồi người nọ đưa, nàng lại không muốn ăn, miệng lưỡi càng khô hơn, lại nghĩ lát nữa còn có chuyện muốn làm, còn mấy đoạn đường phải đi, lại ngẩng đầu nhìn thái dương trên đỉnh đầu, cốc Vũ choáng váng, bước chân cũng chậm lại.

An Cẩm Hiên nói: "Hay là chúng ta đi ăn một chút gì, dù sao hôm nay bán cũng được hai trăm văn tiền."

Cốc Vũ nhìn cửa hàng quanh mình, tiếc tiền, suy nghĩ một lát, "Chúng ta đi từ lâu của nhà cậu uống một ngụm nước, rồi hiệu thuốc, xong về nhà ăn cơm, tiền vẫn nên giữ lại đi."

An Cẩm Hiên có chút bất đắc dĩ, Cốc Vũ tính toán tỉ mỉ quá mức, lúc nên hào phóng lại nghiêm túc, với mình ngay cả uống một chén canh cũng tiếc, hẳn không có cách thuyết phục nàng, đành phải đi tữu lâu của Hứa Thế Cùng.

Trong tữu lâu người rất nhiều, tiểu nhị chạy ra chạy vào, trên khay để một chén thuần một màu gì đó, Cốc Vũ tinh tế nhìn, là đậu hủ hoa, chương quây cũng đi hỗ trợ, cảnh tượng bận rộn, tạo thành sự đối lập với những người nhàn nhã tự tại ngồi ở những kia bàn lớn ăn đậu hủ hoa, thậm chí đem chân đặt ở trên ghế, cao giọng tán gẫu, hứng thú đến, một chén đậu hủ hoa cũng có thể ăn cả buổi sáng.

Hứa Thế Cùng làm chương quây lâm thời, nhìn thấy Cốc Vũ bọn họ, chưa kịp hỏi bọn họ, tiểu nhị tiếp đón cho Cốc Vũ cùng An Cẩm Hiên hai chén đậu hủ hoa. Có đậu hủ hoa, nhưng người ngồi trong tữu lâu không chịu đi, nên tìm không thấy chỗ ngồi ăn, đành phải đứng cạnh quây ăn.

Ăn xong đậu hủ hoa, Cốc Vũ thư thái rất nhiều, có tâm tư cùng Hứa Thế Cùng nhàn thoại, "Cậu, người thật đông, sinh ý thật tốt."

Ai ngờ Hứa Thế Cùng vẻ mặt đau khổ, "Người càng nhiều ta càng mất công, người xem bọn họ ăn là cái gì, một chén đậu hủ hoa bán hai văn tiền, nhưng giúp ta cản không ít sinh ý."

Vừa nói xong, như muốn xác minh lời hắn nói, có hai người mặc trường bào đi lại, thấy một phòng như vậy, lại đi ra, Hứa Thế Cùng đuổi tới cửa cũng không thể giữ người ở lại.

Cốc Vũ cùng An Cẩm Hiên nhìn nhau, lắc đầu.

Hứa Thế Cùng đi vào, Cốc Vũ liền mở miệng hỏi, "Cậu, sao có nhiều người đến mua đậu hủ hoa như vậy?"

"Cũng là ta, sau khi lâu hai tửu lâu mở, ta sợ không có người đến, hơn nữa là ngày mùa, cũng không có bao nhiêu người tới cửa, ta nghĩ bán đậu hủ hoa, so với sạp tốt hơn một chút, nghĩ mời chào một ít người đến, nào ngờ, người cũng nhìn thấy, cứ như vậy, khách hàng quen thuộc trước kia sợ là mất luôn."

An Cẩm Hiên thấy Hứa Thế Cùng nhú mày, cũng nói: "Hay là ngừng bán?"

Hứa Thế Cùng lắc đầu, "Ta cũng từng nghĩ qua ngừng, chính là... Một lời khó nói hết, thật sự là người nhỏ chùa lớn, đều là hàng xóm láng giềng, hơn nữa cũng là người ở thôn trang, bọn họ quen đến đây, nếu ngừng sẽ nghị luận ào ào, nói là ta buôn bán lời đồng tiền lớn nên không làm đậu hủ hoa, chuyên môn hầu hạ quan to quý nhân, cái gì cũng nói, nếu người không bán cho hẵn, liền đứng ở cửa làm ầm ĩ, người cũng biết, làm buôn bán chỉ sợ thanh danh không tốt..."

An Cẩm Hiên nghe xong, nhìn đám người hi ha nhốn nháo, cau mày không nói.

Cốc Vũ lơ đãng, cứ như vậy không phải là cách, tửu lâu so với quán ăn tốt hơn chút, dĩ nhiên là dùng để chiêu đãi người vào tửu lâu chờ người đàm đạo, nếu không có gì khác với quán ăn, dựng lên tửu lâu lớn như vậy làm gì, chỉ là Hứa Thế Cùng đã dùng cách này để kéo khách, nếu vội vàng ngừng, cũng không quá tốt. Vốn dĩ ngừng hay không là do mình, nhưng buôn bán tại thôn trấn, hơn phân nửa là hàng xóm, có người đến ầm ĩ tóm lại là không được.

Cốc Vũ đầu óc nhanh quay ngược trở lại, nghĩ làm cách để không bị đậu hủ hoa trói tay trói chân.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Bán Dược Liệu Biến Thành Đưa Thuốc

Tại đây, tiếng người ồn ào bên trong tửu lâu, Cốc Vũ không thể nghĩ ra biện pháp nào, An Cẩm Hiên cũng ngây người. Hai người đứng bên cạnh quầy có chút vướng bận, Cốc Vũ nhỏ như vậy, cũng bị khay của tiểu nhị đụng phải hai lần, bọn họ không tiện đứng đó, cùng Hứa Thế Cùng cáo từ.

An Cẩm Hiên đi hơn mười thước lại quay đầu nhìn tửu lâu, như nghĩ không ra cách không cam lòng, lắc đầu.

Cốc Vũ cũng bất đắc dĩ, "Nếu cậu lúc trước không làm đậu hủ hoa bán thì tốt rồi, người ta ăn quen nếu không có quả thật không tốt, lại là địa điểm tốt, nếu ta có thể chi hai văn tiền ăn một chén đậu hủ hoa, ta cũng ngồi không muốn đi, chỉ là ta không thể tưởng được không bán còn có người mắng. Ai! kiếm tiền thật khó."

An Cẩm Hiên nói: "Đây chính là lệ làng, vì là thôn trấn nhỏ, nếu là địa phương lớn việc này đương nhiên do lão bản định đoạt, chỉ vì đây là thôn trấn, tửu lâu này có thể xem như độc nhất, người khác đỏ mắt hăn kiếm tiền, nếu không làm đậu hủ, đậu phộng, khẳng định sẽ có người nói ở sau lưng, một cửa hàng nếu phải làm lớn, danh tiếng quá trọng yếu, đặc biệt loại hàng ăn này, lại nói kiếm tiền hàng xóm cũng không dễ làm."

Hai người nói xong đi hiệu thuốc.

Liên tục đi mấy nhà đều không nhìn thấy chưởng quầy, tiểu nhị lười biếng chống cằm tại quầy, xa cách nhìn Cốc Vũ bọn họ.

Cốc Vũ không cam lòng, An Cầm Hiên không hoài nghi Cốc Vũ, nhưng hẳn thấy Cốc Vũ cũng mò không ra, muốn rút lui có trật tự, khuyên Cốc Vũ về nhà.

Cốc Vũ đi tới đi lui, nhìn một hiệu thuốc, một chiêu bài lóe sáng, mặt trên viết Tế Thế Đường, rất có khí thế, nàng cảm thấy có thể thử một lần.

Vừa vào cửa liền có cảm giác hiệu thuốc này mới khai trương, quầy thuốc còn tản ra mùi gỗ, quyến với mùi thuốc đặc trưng của hiệu thuốc, sạch sẽ lành lạnh, nghe thấy thanh âm nói chuyện của Cốc Vũ bọn họ, trong quầy đột nhiên nhô lên một cái đầu, dọa Cốc Vũ nhảy dựng.

Thì ra là tiểu nhị bốc thuốc, hỏi Cốc Vũ bọn họ có phải bốc thuốc hay không, Cốc Vũ lắc đầu, "Làm phiền tiểu ca mời chương quầy, chúng ta có được liệu khan hiếm."

Nghe như vậy, tuy tiểu nhị bán tín bán nghi, nhưng cũng đi mời chương quầy.

Sau một lát, một lão nhân có hàm râu dê đi theo sau tiểu nhị ra, "Ai nói có được liệu khan hiếm?"

Vừa ra tới thấy hai đứa trẻ choai choai, không muốn gặp, thần thái kiêu căng, ngoắc ngoắc ngón tay, "Bán cái gì?"

Trong lòng Cốc Vũ không thoải mái, vẫn nhịn xuống, "Chúng ta có mặc sinh, dược này các người đại khái không có."

Thân thủ chương quầy chặn lại, sọt trúc của Cốc Vũ bọn họ không thể để lên quầy được, chương quầy ngoắc tiểu nhị, tiểu nhị chạy ra quầy, lấy ra hai khóa dược, chương quầy xem qua, "Quả nhiên là mặc sinh."

Cốc Vũ rút cục thở dài nhẹ nhõm, muốn mau chóng làm xong chuyện mua bán này, chương quầy này thật sự đáng ghét.

Không chờ Cốc Vũ mở miệng, chương quây râu dê kia đã nói, "Mặc sinh các người cũng bán? Biết thuốc này có công hiệu gì sao?"

Cốc Vũ thật sự không biết, nhất thời nghẹn lời. An Cẩm Hiên thấy vậy chấp tay, "Làm phiền chương quây báo cho biết."

Chương quây vuốt vuốt bộ râu dê, hừ nhẹ một tiếng, không thèm liếc bọn họ một cái, "Mặc sinh, hạ khi vưu thịnh, giải nhiệt giải thử giả, lấy nước nấu phở khô nghiền nát, thêm chi cam nước vì hoàn, ngày phục chi..."

Nhìn bộ dáng hăn nghiêng đầu nghiền ngẫm từng chữ một, đầu Cốc Vũ bị chi, hồ, giả, dã của hăn làm mê muội, nhưng là An Cẩm Hiên nghe hiểu được, "Thuốc kia không phải vừa đúng lúc cần sao, dùng nước nấu hoặc cho đường phèn nấu thành cao, vừa vận phái huy công dụng."

Cốc Vũ ngẩng đầu nhìn An Cẩm Hiên, rất sùng bái, với Cốc Vũ, An Cẩm Hiên giống như người chuyên phá giải mật mã.

Lời nói của chương quây bị đánh gãy, không vui, "Các người trẻ con biết cái gì, nhà giàu nhân gia ai muốn dùng mặc sinh giải nhiệt chứ? Lại nói, đường phèn cũng quý, quý bần cùng nào ở thôn trang có thể ăn nổi chứ?"

Một câu quý bần cùng làm Cốc Vũ không vui, còn tưởng rằng hăn chỉ thích khoe khoang, không ngờ hăn không giống người làm nghề y, nàng cố nén lửa giận hỏi một câu, "Không thể dùng nước trực tiếp nấu sao, mọi người mua được là tốt rồi, tội gì nhất định phải thêm đường phèn?"

Chương quây nói rõ ràng: "Hừ, trực tiếp dùng nước nấu, ta còn lợi nhuận gì!"

An Cẩm Hiên kéo Cốc Vũ bước đi, Cốc Vũ rất giận, đi tới cửa lại đứng lại, "Phi phi phi! Chó má hành y tế thế, ta coi người chính là xu lợi tiểu nhân, hừ, cửa hàng này của người rất nhanh sẽ sụp, không, người không có

y đức, nên nguyên rửa người về sau chờ xem mình bị bệnh không tự cứu được, lúc đó nằm chờ chết đi!"

Sắc mặt chường quầy đại biến, muốn đuổi theo, nhưng quầy rất cao, phải đi vòng ra, chờ hẵn ra tới cửa An Cầm Hiên cùng Cốc Vũ đã chạy xa hẵn tức giận đến tím mặt, xì hơi với tiểu nhị, "Thật không có mắt nhìn, tiểu tử như vậy kêu tới làm gì!"

An Cầm Hiên cùng Cốc Vũ chạy vào một ngõ nhỏ, thấy không có người đuổi theo, chống đầu gối cười ha ha.

An Cầm Hiên thở hỗn hển cười nói, "Miệng người đúng là độc, nhưng chường quầy khắc nghiệt như vậy, lúc bị bệnh nếu nghề không giỏi, tự mình chờ chết, thôi bỏ đi!"

Cốc Vũ thấy An Cầm Hiên không trách mình lỗ mãng, nói, "Cầm Hiên ca, dù sao có thể dùng nấu nước giải nhiệt, chúng ta có thể lưu trữ cho mình dùng cũng xong, không cần bán cho người ta."

An Cầm Hiên còn đang suy nghĩ sự tình vừa rồi, "Lần tới ta học Nhị thúc công nhiều một chút, gặp một lần ta chửi hẵn một lần, chúng ta không cần trốn, để hẵn thấy chúng ta bỏ chạy, người nói được không?"

Cốc Vũ đương nhiên biết An Cầm Hiên đùa, nhưng nàng cũng hết giận, nhớ tới bộ dáng ra vẻ đạo mạo của chường quầy Tế Thế Đường, còn gọi Tế Thế Đường, đúng là treo đầu dê bán thịt chó!

Chờ Cốc Vũ cùng An Cầm Hiên thở xong, lại thấy một đám người cầm bát đi ngang qua bọn họ, ngõ nhỏ râm mát này có chút hẹp, các đại thẩm đại nương cầm bát hoặc bình, thậm chí còn bưng một cái nồi, ý nghĩ đầu tiên trong đầu Cốc Vũ là thí cháo?

An Cầm Hiên nhìn biểu cảm quái dị của Cốc Vũ, biết lòng hiếu kỳ của nàng lại tới nữa, cũng không nói nhiều, kéo Cốc Vũ đi theo những người đó

về phía trước.

Cốc Vũ đi trên đường lát đá, nhìn hai bên tường đã phủ đầy rêu xanh, thái dương tà tà chiếu vào, nàng cảm thấy nơi này thật thanh u, với ý niệm thí cháo, nàng lại tự phủ định mình, những người này nói nói cười cười nơi nào giống người chờ thí cháo.

Rất nhanh có đáp án, đi đến giữa ngõ nhỏ, một dãy phòng ở bằng bùn đất, cùng với nhà người bình thường trong hẻm nhỏ không sai biệt lắm, cửa nhỏ, đi vào nhất định là một cái nhà thật dài, cửa gỗ loang lỗ đã có chút tuổi đời, vừa nhìn có thể thấy bên trong quây tối như mực, nếu không có bảng hiệu đen huyền đề y quán ở phía trên, Cốc Vũ căn bản không tin đây là y quán.

Lúc này trước mặt y quán tụ tập một đám người, là các đại nương lúc này, dùng bát, nôi của mình đựng canh cháo gì đó, có người uống liền tại chỗ cũng có người mang về nhà.

Cốc Vũ nghe bọn họ nghị luận, mới biết được y quán này lấy phương thức miễn phí phát cho mọi người một ít thuốc giải nhiệt, Cốc Vũ lập tức liên tưởng tới Tế Thế Đường vừa rồi, ngẫm lại thật sự là châm chọc, người xu lợi cố tình lấy tên lương thiện như vậy, còn nguy trang gạt người, còn Miêu thị y quán này, lại như một vị ẩn sĩ lạnh nhạt siêu thoát.

Vừa nghĩ như vậy, Cốc Vũ liền gặp được vị "Ẩn sĩ" kia, xem ra đã có tuổi, nàng không có cách nào đoán ra tuổi người này, mặc kệ là sáu mươi hay bảy mươi, thoát nhìn không sai biệt lắm, mặc áo choàng trắng ngắn vải thô tầm thường, đế vải giày vải, giống người thôn trang, lúc này hắc hắc mỉm cười xem mọi người, có người lấy thuốc xong đứng nói chuyện phiếm cùng hắc, hắc cũng cùng các nàng đáp lời, nói mấy câu đại khái muốn hộ này chú ý người già trong nhà, thời tiết quá nóng không thể buồn, muốn hộ kia không cho đưa nhỏ cả ngày nghịch nước lạnh, lại dặn dò trở về nói với

đương gia không nên để thuốc lạnh mới uống, uống nóng sẽ đem nóng độ bức xuất ra...

Cốc Vũ thấy hần vừa nói vừa cười, không có nửa điểm làm giá, giống như hàng xóm tán gẫu bình thường, nàng và An Cẩm Hiên liếc nhau, hai người đi vào trong y quán.

Tiểu nhị đang phát thuốc ở cửa gọi bọn họ lại: "Ai ai, tiểu ca, tiểu cô nương, các người quên mang bát sao?"

Cốc Vũ lắc đầu, hướng tới vị râu bạc kia nói: "Tiên sinh, chúng ta đưa thuốc đến cho ngài."

Lão tiên sinh thấy một tiểu tử lưng đeo sọt trúc kéo một tiểu cô nương mắt to, ở bên kia đứng nửa ngày, lại nghe cô nương thuần thực nói đưa thuốc cho hần, phảng phất như rất quen thuộc nơi này, hần lập tức có chút vui mừng, mời bọn họ vào trong, cho bọn họ ngồi, trong phòng ánh sáng không tốt lắm, hần đem sọt trúc tới cửa dưới ánh mặt trời đánh giá.

Cốc Vũ cùng An Cẩm Hiên im lặng ngồi, nhìn lão tiên sinh hí mắt đánh giá mặc sinh, một hồi lão tiên sinh đi vào, "Tiểu cô nương, người tới bán được sao?"

Cốc Vũ bị hần hỏi chợt ngẩn ra, không biết nói cái gì.

Miêu lão tiên sinh cho rằng nàng ngượng ngùng, nói: "Mặc sinh tốt, đã hong khô ta trả các người mười lăm văn, về sau có cứ đưa đến nơi này, không cần hong khô, thuốc này cần chú ý, nếu trực tiếp phơi nắng khô có chút bất tiện, về sau các người đưa cây tươi tới, 5 văn một cân như thế nào?"

An Cẩm Hiên nhìn Cốc Vũ, Cốc Vũ nhìn những người ngoài cửa, thuốc đã chia hết, có một phụ nhân đến chậm không có lĩnh thuốc được, vẫn cầm một cái bát không đi vào cảm tạ, Cốc Vũ tâm niệm vừa động, lắc đầu, "Lão

tiên sinh, ngài nấu thuốc cho nhiều người uống như vậy lại không thu tiền, trong nhà ta tuy không có tiền, nhưng thứ này cũng chỉ là thuận tay, về sau chúng ta nếu có sẽ đưa cho ngài, dù sao chúng ta cầm cũng chỉ cho là cỏ, chúng ta không thu tiền."

Miêu lão tiên sinh nghe nàng nói như vậy, càng cảm thấy bất khả tư nghị, một cô nương khoảng mười tuổi, lại có kiến giải bậc này, hẳn không khỏi nhìn Cốc Vũ nhiều hơn một cái. Nhìn xiêm y Cốc Vũ bọn họ biết là hộ nông dân, nói vậy ngày cũng không tốt qua, nói gì cũng không chịu thu tiền.

Một bên không chịu lấy tiền, một bên cương quyết trả, đang giằng co đột nhiên một bóng dáng béo mập lung lay bước vào, Cốc Vũ chấn động: "Cậu?"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Giải Quyết Tửu Lâu Nan Đề

Người vào cửa đúng là Hứa Thế Cùng, hắn thấy Cốc Vũ và An Cẩm Hiên ở trong y quán cũng lắp bắp kinh hãi.

Miêu lão tiên sinh nghe Cốc Vũ kêu Hứa Thế Cùng cậu, cũng sững sốt một chút, rồi hắn vuốt râu cười, "Người sao có cháu ngoại trai cháu ngoại gái cơ trí như vậy, ta so với người tốt chút."

Mặt Hứa Thế Cùng phủ đầy mây đen, xem ra nan đề tửu lâu vẫn chưa giải quyết được, hắn nghe Miêu lão tiên sinh giễu cợt, có chút không yên lòng đáp: "Dĩ nhiên rồi, cũng không phải ta làm cậu khoe khoang, đừng thấy Cốc Vũ và Cẩm Hiên nhỏ tuổi, làm việc đâu ra đó, chỉ sợ người cậu này còn không bằng bọn họ."

Mấy người nhàn thoại vài câu, hơn nữa có một tầng quan hệ của Hứa Thế Cùng như vậy, lại nghe Cốc Vũ nói là vì Nhị bá mẫu tích phúc cũng tốt, mặc sinh không lấy tiền, Miêu lão tiên sinh mới, lại nghe Cốc Vũ nói sẽ đưa một ít nữa đến, hắn mừng khôn tả xiết, nói thêm vài câu, đại khái là hộ nông dân ngày qua cực khổ, nếu nhà ai có người bệnh, dù khá giả cũng bị suy sụp, cho nên không nên coi thường mặc sinh, tuy giá rẻ, nhưng nếu nấu thuốc pha chế sẵn với nước, uống rất tốt, không nên chờ bệnh tới mới chữa trị, bình thường chú ý nhiều hơn mới tốt.

Cốc Vũ nhìn mặc sinh, là trà mát ở hiện đại hoặc là thuốc pha nước uống sao? Có thể vì người làm chút chuyện, nàng có cảm giác rất thành tựu.

Miêu lão tiên sinh đem thuốc trong giỏ trúc dè dặt cẩn trọng cất đi, cùng Cốc Vũ ước định thời gian lần tới đến, dặn dò bọn họ về sau nếu gặp

chuyện gì, là bệnh hay không, đều có thể đi tìm hãn, lại nhìn Cẩm Hiên cùng Cốc Vũ nhưng không nhiều lời.

Cốc Vũ thuận miệng đáp ứng, để hãn tùy tiện nói, cũng nhưng không để trong lòng đi.

Miêu lão tiên sinh cùng Cốc Vũ bọn họ nói vài câu, thấy Hứa Thế Cùng có chút khác thường, im lặng không giống ngày thường, cười nói: "Cùng nhi, lần trước ta còn hỏi người mua mặc sinh, người còn nói không có, người nhìn đi, là của ta sẽ tự nhiên đến, ngoại sinh nữ người đưa tới cho ta, ta nhìn người có phải ngại lợi quá ít không chịu hay không, một lòng một dạ làm từ lâu kiếm món lợi lớn."

Hứa Thế Cùng cười khổ, "Ta còn đại sinh ý sao, đã nhiều ngày ta lo buồn ăn không ngon, ngai còn giấu cột ta, lợi hay bất lợi, chỉ cần không lỗ vốn ta liền đốt pháo ăn mừng."

Miêu lão tiên sinh biết an ủi Hứa Thế Cùng thế nào, "Ta nói người, buôn bán còn về lâu về dài, không vội."

Cốc Vũ thấy Hứa Thế Cùng một lòng một dạ ở từ lâu, vừa rồi trả lời cũng là nói cho qua, nên giải thích với Miêu lão tiên sinh, cậu là đệ đệ của bá mẫu, nên không biết bên kia có mặc sinh, cũng không phải mua, là ở trong rừng đụng phải.

Nói xong Cốc Vũ lại hỏi Hứa Thế Cùng đến y quán làm gì, hãn mới hồi phục tinh thần, "Các người vừa tới từ lâu ta đã nghĩ có chuyện muốn giao phó, nhưng lại nghĩ không ra, người vừa đi, ta nhớ ra là sợ không có thuốc dưỡng thai cho bá mẫu người, vừa vặn hai ngày nữa cha người sẽ về nhà, ta nghĩ nên tới mua thuốc trước, đến lúc đó đưa cho hãn mang về."

Nói xong chờ Miêu lão tiên sinh bốc thuốc, không ai lên tiếng, chỉ nghe âm thanh tiểu nhị đang rửa nồi nấu thuốc.

Cốc Vũ thấy hắc rửa nồi ở nơi này, người đến cùng tiểu nhị nói chuyện, thậm chí còn mang theo chậu, cầm bữa ăn sáng đi vào y quán, để lại này nọ rồi đi, người không có mang này nọ cũng nói hai câu xuôi tai, Miêu lão tiên sinh hiền hoà đáp lại.

Hứa Thế Cùng thấy y quán như thế, nghĩ lại từ lâu bên kia của mình, suýt chút bị người đập phá, càng hồ thẹn.

Cốc Vũ cùng An Cẩm Hiên nhìn bát tô ở cửa, trăm miệng một lời kêu tên đối phương, "Cốc Vũ!"

"Cẩm Hiên ca!" Một đôi mắt sáng như sao, liền hiểu ý đối phương.

Chờ Hứa Thế Cùng cáo từ Miêu lão tiên sinh, Cốc Vũ cùng An Cẩm Hiên đi theo sau, đến đầu ngõ, Hứa Thế Cùng đem thuốc trong tay bỏ vào sọt trúc của An Cẩm Hiên, dặn dò bọn họ trên đường về nhà cần than, không cần nói chuyện của từ lâu cho Hứa thị, Hứa Tần Thị, miễn cho các nàng lo lắng vân vân.

Cốc Vũ hé miệng cười, "Cháu, chúng ta đi từ lâu của người ngồi một lát."

Hứa Thế Cùng không chối từ, vỗ đầu mình, "Các người đi đường xa như vậy, ta cho các người chút điểm tâm."

Thấy Hứa Thế Cùng hiểu sai ý, Cốc Vũ không để ý, cùng An Cẩm Hiên cười cười.

Lúc ba người trở lại từ lâu, người bên trong cũng đi về không sai biệt lắm, xem ra là qua buổi trưa, những người đó vội trở về nhà.

Hứa Thế Cùng đang muốn đi vào trong lấy đồ cho Cốc Vũ, Cốc Vũ gọi hắc lại, "Cháu, ta nghĩ tới một biện pháp, chỉ là không biết có dùng được hay không."

Mắt Hứa Thế Cùng sáng lên, "Người nói."

Cốc Vũ thấy tiểu nhị mệt đến thở hổn hển còn bị khách hối nhanh chút, chỉ vào khay, "Chúng ta không bán đậu hủ hoa!"

Hứa Thế Cùng còn tưởng Cốc Vũ có ý hay, ai ngờ kêu không bán, hăn nhăn nhó, "Không được, đã từng ngừng bán, suýt chút nữa bị người đập cửa hàng! Ai..."

Cốc Vũ thấy mi mày Hứa Thế Cùng nhăn thành chữ xuyên, lại nói một câu, "Chúng ta đổi thành cho! Như vậy người khác không nói được gì."

Hứa Thế Cùng thấy Cốc Vũ hôm nay không biết như thế nào, càng nói càng thái quá, nhưng hăn vẫn tinh tế nói, "Càng không được, tuy ta không trồng cây vào đậu hủ kiếm tiền, đến lúc đó người đến càng thêm nhiều, ứng phó không nổi, nói không chừng từ lâu bị dẹp tiệm."

An Cẩm Hiên lúc này mở miệng, "Cậu, không lo, người xem như vậy được không, chúng ta có thể làm giống Miêu thị y quán, bên ngoài dựng một cái lều, đến lúc đó nếu cần thì gọi cha Cốc Vũ đến hỗ trợ cũng được, mượn người cũng được, cũng để vài cái bát tô, trực tiếp cho mọi người thấy, lại có 1, 2 cái bàn nhỏ, lúc giữa trưa chuyên môn đưa, đưa xong rồi mới thôi, không lấy tiền, người khác sẽ không nói được gì, đưa hết là xong, một ngày không tốn bao nhiêu công phu, bên trong tiếp tục buôn bán."

Hứa Thế Cùng nghe xong, ngồi yên suy tư.

Cốc Vũ cũng hát đệm theo: "Đúng vậy, cậu, cái này gọi là ăn thịt người miệng ngán, dù sao người không thu tiền, một ngày bất quá là đưa mấy chục nhiều nhất là trăm bát đậu hoa, hăn là không đáng, ăn đậu hoa nhà người về sau nếu muốn đi từ lâu, hơn phân nửa sẽ nghĩ đến người này, truyền ra thanh danh người cũng dễ nghe, lại nói, cho dù thật có người nói, chỉ sợ đến lúc đó không cần người ra mặt, tự nhiên có người nói chuyện thay người."

Mắt Hứa Thế Cùng sáng lên, nghe bọn họ nói xong, vỗ đầu mình: "Ta không ngờ, một ta thường đi Miêu thị y quán bên kia, quả thực bị Miêu lão gia tử nói trúng rồi, làm cậu không bằng cháu ngoại trai."

Hứa Thế Cùng có chút kích động, tự mình bưng tới 3 bát đậu hoa và điểm tâm, ba người tìm một cái cái bàn, vừa ăn vừa trò chuyện.

Cốc Vũ cùng An Cẩm Hiên thấy Hứa Thế Cùng đang chậm rãi tiêu hóa lời nói của bọn họ, không nói thêm nữa, nhưng cùng An Cẩm Hiên cười rộ lên.

Đột nhiên, Hứa Thế Cùng cầm chén hung hăng đặt xuống bàn, "Tốt!" Sợ tới mức người chung quanh đều nhìn qua bên này.

Lần này, Hứa Thế Cùng tựa hồ nghĩ thông suốt, kích động thao thao bất tuyệt, "Để dành thôi, ngày mai ta phải đi gọi người dựng lều, phải thêm 2, 3 ngày nữa Tuyên mới làm xong, ta không thể đợi, các người xem, một nửa bên đây, đắp thành một hàng, bên này lại để 2 cái bàn, cũng không ảnh hưởng người đi vào, chỉ để vài cái bát tô, mỗi ngày sau khi làm xong mẹ đưa nhỏ tại kia tự mình phân phát, ta nghĩ dù sao cũng dùng không được bao lâu, lại có vẻ chúng ta thành ý. Lại nói Cốc Vũ cũng nói đúng, từ lâu như cũ khai trương buôn bán, tiểu nhị là tiểu nhị, chương quầy là chương quầy, sẽ không chịu ảnh hưởng gì, lại nói ta tại đây đưa đậu hủ hoa, còn ghép cho ta một danh xấu? Mùa hè có thể đưa đậu hủ hoa, mùa đông ta liền nấu canh gừng, cũng học học Miêu thị y quán diễn xuất!"

An Cẩm Hiên khóe miệng nhếch lên, nhìn Hứa Thế Cùng kích động như vậy, chủ ý này do mình cùng Cốc Vũ đồng thời nghĩ đến, nụ cười càng tươi tắn hơn.

Cốc Vũ thấy Hứa Thế Cùng vừa rồi đang sầu khổ, bây giờ trở nên hào khí mười phần, trong lòng cũng rất cao hứng, đang định nói, Hứa Thế Cùng phách một tiếng buông bát, thân mình có chút béo đứng lên, một miếng đậu

hủ hoa trong miệng nàng suýt chút bị phun ra, trong lòng quái kêu, nường ta a, cậu a, sao người phản ứng lớn thế.

Hứa Thế Cùng đứng lên, thanh âm vang vọng bắt đầu nói: "Các vị hàng xóm, từ lâu ít nhiều được mọi người giúp đỡ, các người hiện tại ăn đậu hủ hoa coi như là ta Hứa mỗ nhân mời!"

Cốc Vũ nhìn tư thế của hắn, nghĩ Hứa Thế Cùng diễn thật mạnh mẽ vang dội, vừa nói xong là áp dụng ngay.

Người chung quanh dĩ nhiên cao hứng, ào ào nói lời cảm tạ.

Hứa Thế Cùng lúc này lại nói tiếp: "Còn làm phiền mọi người trở về nói, bắt đầu từ ngày mai, chúng ta không bán đậu hủ hoa nữa, ngày mai ta dựng một cái lều ngay tại cửa, mỗi ngày khoảng giữa trưa, bắt đầu phát đậu hủ hoa miễn phí, đưa hết mới thôi!"

Thì ra là muốn mượn những người này làm quảng cáo, như vậy cũng tốt, Cốc Vũ thầm nói, chuyện như vậy phỏng chừng rất nhanh sẽ truyền khắp, không cần cho người đi giải thích.

An Cẩm Hiên thấy Hứa Thế Cùng ngồi xuống, nói: "Cậu, đưa người bên ngoài, người vào từ lâu, vô luận ăn món gì, chúng ta có thể hỏi bọn họ muốn đậu hủ hoa hay không, bằng không cũng có thể đưa một chén. Cái này gọi là bỏ con tép bắt con tôm."

Hứa Thế Cùng vui vẻ, "Đúng, không chỉ đậu hủ hoa, người đến ăn cơm, ta còn có thể tặng một đĩa điểm tâm!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Hòa Thuận Vui Vẻ

Cốc Vũ và An Cẩm Hiên trở về nhà, vốn tưởng phải tìm có giải thích với người trong nhà, ai ngờ lúc bọn họ trở về thấy mọi người đều vây quanh nhìn cái gì đó, người lớn đứng chặc chặc chỉ trỏ, chỉ có Hứa Tần Thị tiếp đón Cốc Vũ một tiếng, "Mau nhìn, Đại Lâm ca người có thể làm được cái này."

Cốc Vũ đi qua nhìn, một cái tròn tròn, nhìn không ra vật gì, thậm chí có chút thô ráp, chỉ có chung quanh coi như là bằng phẳng, là gỗ vụn ghép lại, thấy mọi người đều nói tốt, Cốc Vũ không nghĩ ra là cái gì, tựa hồ cũng không có lợi gì.

Nàng đang định hỏi, thấy Hứa Tần Thị đi nhanh lại, thì ra ở giữa một mặt khác của cái vật tròn trên sàn là một cây gỗ, ở giữa cây gỗ có một cái lỗ, Hứa Tần Thị chính cầm một cây gỗ khác đến, giống như là tay cầm, Vương thị đang thêu hoa, lúc này cũng phiêu mắt liếc một cái, vui mừng, "Đại Lâm, đồ của người thật đúng là tốt, đừng nhìn nhà chúng ta có một sự phụ làm mộc, nhưng không có cái này."

Văn thẩm nghe mọi người khen ngợi Đại Lâm, dĩ nhiên cũng vui vẻ, nhưng lại cười nói: "Các người đừng khen hănh, này không phải là vài cái gỗ vụn ghép lại sao, làm cái nắp đậy lu nước cũng không có gì lớn lao, nếu có một nửa tay nghề của cha Cốc Vũ, ta liền an tâm."

Nghe Văn thẩm nói như vậy, Cốc Vũ cũng có chút kinh ngạc, thì ra là cái nắp vung đậy lu nước, thứ này nàng chưa từng nghĩ tới, chủ yếu do mình một lòng nghĩ kiếm tiền, đồ dùng trong nhà đều chấp nhận như thói quen,

không ngờ Đại Lâm ca lại cẩn thận như thế, cái nắp cũng không thực sự tốt như vậy, khó được là phần tâm tư này, cho tới bây giờ Đại Lâm chưa từng học qua nghề mộc, những khúc gỗ nhỏ này giống như bào qua, khe hở chỗ ghép nối cũng dùng miếng gỗ thật nhỏ trám vào.

Tiểu Hà cầm cái nắp vung lên, đột nhiên phát hiện vấn đề, "Nương, lu nhà chúng ta không có lớn như vậy, thích hợp với nhà Cốc Vũ hơn."

Vương thị cũng không khách khí, "Đã do Đại Lâm làm, chúng ta liền giữ lại, dù sao trong nhà còn rất nhiều mảnh gỗ vụn, về sau Tiểu Hà, người làm cho nhà mình đi, không chừng ca ca người còn có thể làm cho người một phòng gỗ rắn chắc."

Tiểu Hà hì hì cười, nghe nhắc tới nhà của mình, cũng không có vẻ không vui, "Không, ta thích ở lều gỗ hiện tại của chúng ta, trúc vây quanh tốt lắm, mùa hè mát mẻ, lúc ngủ ta còn cảm thấy có gió lùa."

"Ta cũng muốn ở lều gỗ!" Một thanh âm ngốc ngốc truyền vào, là Giang thị mang theo Trần Giang Sinh tới la cà.

Văn thắm thấy Trần Giang Sinh ngốc ngốc chạy vào, nói chuyện cũng không có nửa phần ngạo khí. Hắn đi vào liền hướng về đám người lăn một vòng, ha ha cười ghé vào bên chân của mình, trong lòng mềm nhũn, nàng liền cười nói: "Cứ như vậy đi, Giang Sinh người đi ở lều gỗ của ta, ta đi ở nhà đẹp của các người."

Trần Giang Sinh không cần suy nghĩ gật đầu, "Được rồi! Bất quá mùa đông..."

Hứa Tần Thị vỗ đùi cười hai tiếng, một ngón tay chỉ vào trán Trần Giang Sinh, "Người, cái thằng nhóc con này tinh ranh, mùa hè trời nóng thì muốn ở nhà gỗ của người ta, chờ mùa đông trời lạnh đổi trở lại, có ưu việt gì người chiếm hết a."

Trần Giang Sinh nghiêm cẩn, tựa hồ đang nghĩ biện pháp, rốt cục nghĩ ra cười to, "Còn không đơn giản sao, chờ mùa hè nhà chúng ta đi bên cạnh nhà Tiểu Hà dựng một cái lều gỗ, mùa đông các người đi ở nhà ta, nhà chúng ta lớn khẳng định chứa đủ!"

Nghe như vậy mọi người đều cười Trần Giang Sinh là người phúc hậu, Hứa Tần Thị nhin không được trêu ghẹo, "Nếu người để cả nhà Đại Lâm ở, qua vài năm người cưới vợ làm sao bây giờ đây?"

Người lớn đều biết Hứa Tần Thị chọc ghẹo Trần Giang Sinh, cũng nhẫn nại cười xem hẩn, ai ngờ Trần Giang Sinh nghiêm túc nhưc đầu suy nghĩ, vận ngón tay, xả vạt áo, sắc mặt sầu khổ còn có chút ngượng ngùng, cuối cùng người lớn câu đều nhin không được cười ha ha, Trần Giang Sinh lại nghiêm cẩn, "Đúng vậy, phải làm sao bây giờ đây? Các người cười cái gì?"

An Cẩm Hiên lấy thuốc dưỡng thai cho Hứa thị ra, nói là mình vừa khéo đi một chuyến lên trấn trên mang về, rồi về phòng mình, không ra nữa.

Cốc Vũ thấy hẩn đi vào như vậy, muốn nói lại thôi, nàng tò mò về hẩn, An Cẩm Hiên ở nơi khác đều hào phóng quang minh, nhưng về nhà, vừa đến chỗ đông người liền trốn tránh, nếu không né cũng không hé răng.

Giang thị cầm một cái ki trong tay, lúc này để xuống đất, "Đậu phộng đã nhổ xong, thừa dịp bên này người đông đem lột vỏ, hai ngày trước còn hỏi mỗ mỗ Cốc Vũ, nói là trong nhà còn một chút đường, vừa vận tụ hợp, làm đậu phộng ngào đường cho mọi người ăn."

Cốc Vũ đã ăn qua đậu phộng ngào đường của Giang thị, tương tự như đậu phộng đường ở hiện đại, nhưng không biết vì sao không có giòn như vậy, có một chút dính dính lại không gãy, trong đó còn xen lẫn một vị không làm người ta chán ghét, hạt tiêu, nàng rất thích ăn, vừa nghe nói là muốn đậu phộng ngào đường, Cốc Vũ đã nghĩ đến mùi tiêu kia, liếm liếm đầu lưỡi, "Tốt tốt, ta thích ăn đậu phộng đường."

Nói xong mọi người liền ngồi vây quanh bóc đậu phộng, Cốc Vũ thỉnh thoảng ném hai hạt vào miệng, nghĩ hôm nay gặp không ít chuyện tốt, biết được giá cả của dứa trái cây, kiếm được hai trăm văn tiền, cái này cũng chưa tính, về sau nếu trồng được, có thể tận dụng mảnh ruộng pha kia, lúc thu hoạch trái cây trùng hợp không phải mùa của những thứ trái cây khác, sẽ có nguồn tiêu thụ, thứ hai là ngày đó vô tình tìm thấy mặc sinh, một mảnh lớn như vậy, về sau không chỉ có thể trợ giúp người khác, nếu An Cẩm Hiên không muốn mang mình vào núi cũng có thể lấy nó làm cớ, ba là biết được Lí Đặc Tuyên qua hai ngày nữa có thể về nhà, đến lúc đó không để hãnh đi làm bên ngoài như vậy nữa, bốn là vừa vặn trở về gặp một nhà người như vậy, người người vui sướng, tuy cuộc sống vẫn còn kham khổ một chút, nhưng khi rảnh rỗi cùng nhau ăn cơm làm đậu phộng đường, giúp đỡ qua lại cũng tràn ngập lạc thú, về sau tìm thêm biện pháp kiếm tiền thay đổi cuộc sống vậy là tốt rồi, Cốc Vũ nghĩ xong lại nhìn mọi người, càng nhìn càng muốn cười.

Cốc Vũ nghĩ đến nhiều tốt nên trong lòng vui sướng, lại quên, người này một khi cao hứng dễ dàng đắc ý, vừa được ý sẽ dễ dàng thả lỏng cảnh giác, nàng thốt ra, "Bạn nói qua hai ngày cha có thể về nhà, đến lúc đó chúng ta ăn ngon một chút, về sau sẽ ở nhà, ta nghĩ cha cũng có thể tiếp sinh ý."

Vương thị luôn hết sức lưu tâm tới chuyện của Lí Đặc Tuyên, nghe Cốc Vũ nói như vậy, ngạc nhiên, "Cha người qua hai ngày nữa sẽ trở về, người làm sao mà biết?"

Hứa Tần Thị cũng hỏi như thế, Cốc Vũ vội nói: "Ta gặp Cẩm Hiên ca thôi, hãnh nói."

Dù nói như vậy, mọi người vẫn bán tín bán nghi, nếu bọn họ biết Cốc Vũ một mình đi trấn trên, khẳng định là sẽ lo lắng, nên không nói thật, "Ta đi ra ruộng pha của nhà chúng ta, nghĩ cách vách chúng ta trồng bí đỏ lên xanh tốt, về sau chúng ta cũng trồng bí đỏ, thu hoạch là được ăn."

Hứa Tần Thị thở dài nhẹ nhõm một hơi, "Ta nhìn người một thân bụi bặm, đoán là đi trấn trên, nhưng là đi quan tâm khối ruộng kia, không cần giống Lão Thiết Đầu, còn tuổi nhỏ mà lo nhiều quá, ngày còn dài, chúng ta chậm rãi qua."

Chờ bóc đậu phộng xong, Tiểu Mẫn đi rửa nồi nhóm lửa, Giang thị đi ngào đường, Trần Giang Sinh thường thấy Giang thị ngào đường, biết là rất lâu, nhưng luôn đợi đường ngào ra có thể kéo chỉ mới thôi. Hắn kêu Cốc Vũ, "Cốc Vũ, ta mang người đi ra ngoài chơi, ta tìm được một chỗ, chơi vui lắm!"

Cốc Vũ thấy bộ dáng trẻ con của hắn có chút buồn cười, tâm tư vẫn nghĩ đến qua hai ngày nữa nếu Lí Đắc Tuyên về nhà, phải tìm chuyện gì cho hắn làm, bằng không hắn lại tự tìm việc, hay là làm thêm vài cái máy tuốt hạt, nhưng máy tuốt hạt dùng tay quay không cao cấp, không bằng đổi thành chân đạp, như vậy tiết kiệm không biết bao nhiêu khí lực, nàng liễu mạng hồi tưởng việc này, trong lòng tự trách mình lúc trước vì sao sẽ không vào thư phòng nhiều hơn, bên trong có rất nhiều sách và mô hình nhỏ của phụ thân. Hiện tại Cốc Vũ một lòng một dạ kiếm tiền, đâu còn tâm tư đi chơi với Trần Giang Sinh, liền khoát tay, "Người đi đi, ta không rảnh, nếu không người tìm Tiểu Hà đi thôi."

Trần Giang Sinh quyết miệng, đi qua kêu Tiểu Hà, Tiểu Hà ngẩng đầu cười cười, "Giang Sinh ca, ta muốn theo, không thể đi chơi, chờ lần tới ta theo xong sẽ cùng người đi."

Chỉ còn Trần Giang Sinh tại kia buồn bực, Giang thị bảo hắn đi nhóm lửa, hắn đành phải quyết miệng đi qua.

Hai ngày tiếp theo, Cốc Vũ cứ nài nỉ An Cẩm Hiên vào núi, không vì cái gì khác, nàng muốn đi coi cây trái kia, nếu có thể tìm được cây giống là tốt nhất, đến lúc đó trồng thử trên đất nhà mình. Hột không biết có thể nảy mầm hay không, Cốc Vũ tinh tế lấy một ít đất ở ruộng pha nhà mình, tinh

tế nghiền nát, ngay hòn đá nhỏ cũng mang đi, đem kia hạt của trái cây chôn xuống, thỉnh thoảng đi tưới nước, nhưng nhiều ngày qua đi cũng không nảy mầm, nàng có chút nổi giận.

An Cầm Hiên chịu không nổi sự mè nheo của Cốc Vũ, nghĩ dù sao chỗ đó là ven rừng, hẳn sẽ không có chuyện gì, Cốc Vũ ngốc nghếch vào núi, lại tìm được cây giống, nghiêm cẩn mà nói cũng không thể nói là cây giống, cao hơn thân người, cũng không biết có phải do rừng quá mức cần cỗi hay không, bộ dáng không lớn, Cốc Vũ và An Cầm Hiên dùng sức nhổ nhưng không nhổ lên được, lại làm đứt một gốc cây, Cốc Vũ rất đau lòng, nghĩ lần tới phải mang theo cái cuốc mới được.

Lúc trở về đi ngang qua một mảng mặc sinh, hoa trắng tím đập vào mắt người, nghĩ chưa tới thời gian ước định, hơn nữa nếu hái phải đưa cho Miêu lão tiên sinh bào chế, cũng nên không hái, một chuyến đi không thu hoạch được gì.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thâm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Cốc Vũ Và Cẩm Hiên Ươm Giống

Sáng sớm hôm nay, Cốc Vũ tỉnh giấc, mỗi tối cùng Tiểu Mãn chen chúc trên một cái giường, nàng ngủ không thoải mái, thật sự quá nóng, cũng không muốn ở trong phòng, Hứa Tần Thị mỗi buổi tối, đem một thùng đầy nước để ở trong phòng, nói là có thể hạ nhiệt, nhờ vậy mới đỡ hơn một chút.

Nóng còn chịu được, muỗi thật sự rất chán ghét, ong ong bên tai bay tới bay lui, trong nhà một cái màn cũng không có, buổi sáng ngủ dậy bị đốt đầy người.

Đối với cuộc sống thôn trang Hứa Tần Thị đều có biện pháp, nàng dắt Cốc Vũ, Tiểu Mãn đi cắt một bó to ngải cứu về, phơi khô một nửa rồi cột chặt thành bó nhỏ, đến tối đốt, xem như chống đỡ sự tấn công của muỗi.

Hạ Xuyên là đáng thương nhất, tuổi hăn quá nhỏ, người lá ngải cứu hăn liền ho khan, Vương thị cả đêm không quá dám ngủ, giúp hăn đuổi muỗi, cứ thế buổi sáng dậy thần sắc uể oải.

Cốc Vũ mỗi khi thấy làn da non mịn của Hạ Xuyên đầy một tầng hồng hồng dấu muỗi đốt, nàng rất đau lòng, thấy hình dung Vương thị tiều tụy, lại càng đau lòng không thôi, cái khung giường của Hạ Xuyên rất lớn, Cốc Vũ đột nhiên nghĩ đến cái khung giường trước kia ở trường học, nghĩ chỉ cần có một chút vải lưới có thể làm màn, về sau không cần chịu tội như vậy.

Nàng lục tung nhà tìm, tựa hồ có gặp qua, nhưng không nhớ ra, vẫn do Tiểu Mãn nhắc nàng, Ninh Bác đưa tới một cái rương nhỏ để ở sau cửa

phòng kia.

Cốc Vũ vui vẻ, chạy nhanh qua, mở ra, cảm thấy Ninh gia thật tốt, chuẩn bị nhiều đồ như vậy.

Nàng đánh thức Tiểu Mẫn, khoa tay múa chân một hồi Tiểu Mẫn mới hiểu được nàng muốn làm cái gì, cầm lấy cây kéo xuống tay vừa nhanh vừa chuẩn, Cốc Vũ nhìn, có chút hồ thẹn, ở phương diện này mình thật không có thiên phú, dù sao cũng không muốn học, đành làm một cô nương vụng về đi.

Tiểu Mẫn cắt sa màn xong, nghe Cốc Vũ nói treo ở phía trên giường của Hạ Xuyên liền minh bạch, bắt đầu tinh tế khâu.

Cốc Vũ một bên nhàn nhã, mang theo thùng gỗ nhỏ ra cửa .

Hứa Tần Thị múc nước nấu cơm, thấy Cốc Vũ mang thùng gỗ ra cửa, "Người đã là cô nương, lớn như vậy buổi sáng ra cửa làm gì?"

Cốc Vũ ngọt ngào cười, "Mồ mỗ, ruộng pha nhà chúng ta trồng cây, ta đi tưới nước a."

Hứa Tần Thị đem gánh nước trên vai buông xuống, than thở một câu thùng quá nhỏ, rồi nhìn chăm chăm Cốc Vũ lắc đầu, "Người nha đầu kia lo nhiều quá, chuyện trồng trọt người cũng để bụng? Hai ngày trước đã nói không cần giống Lão Thiết Đầu, thật là có phúc không biết hưởng, cố tình làm mệnh lao lực!"

Nếu người khác nói như vậy, Cốc Vũ sẽ không cảm thấy gì, nhưng lời này từ miệng Hứa Tần Thị, nàng cảm thấy buồn cười, phốc xuy cười, "Mồ mỗ người thật là, không phải mình cũng giống như thế sao, ta nói a, người nên ở nhà hưởng phúc, chờ đến lúc Nhị bá mẫu sinh người liền thanh toán ổn định ôm tôn tử, việc để cho tỷ ta, nương ta làm là được!"

Hứa Tần Thị không ngờ Cốc Vũ sẽ nói như vậy, nghe cũng có vài phần đạo lý, nhưng nàng lại tìm được cớ, "Không giống với, người chưa từng sống ở thôn trang, ta đây là cả đời, lúc nhất thời không sửa được, người chưa ở bao lâu, nên không cần đi."

Tuy nói như vậy, Cốc Vũ cũng không để trong lòng, như cũ đi tìm đòn gánh nhỏ của mình.

Hứa Tần Thị đột nhiên nhớ tới cái gì, "Cốc Vũ, người không phải nói lần trước người đi múc nước bị rơi xuống sông sao? Chỗ đó là cửa thôn bên này, nếu người đi ruộng pha của nhà người bên kia, ven sông nơi đó vắng người, phía dưới đều là bùn, người bị rơi xuống làm sao kéo lên được?"

Đáy sông không phải là đá cuội cát nhuyễn sao?" Cốc Vũ tò mò hỏi.

Hứa Tần Thị chê cười nàng: "Ta nói người không hiểu, lá cây hoa cỏ rụng trên đất lâu như vậy, hơn nữa gió mưa cuốn mọi thứ tới bờ sông, ngâm nước, nên đáy sông đầy bùn!"

Cốc Vũ sững sốt, nước bùn nước bùn cân nhắc hai câu, luôn cảm thấy có thể dùng được, nhưng lại nghĩ không ra, thầm mắng thật sự là còn nhỏ tuổi không có trí nhớ.

Hứa Tần Thị thấy nàng mang theo thùng đòn gánh ra cửa, muốn ngăn cũng không được, vừa vặn gặp An Cẩm Hiên từ nhà chính đi ra, liền sai sử, "Cẩm nhi, người đi xem Cốc Vũ, ta sợ nàng té xuống sông đi!"

An Cẩm Hiên còn buồn ngủ, ngáp một cái thật dài, rồi nhận lời.

Sáng sớm nhưng là thời điểm tương đối mát mẻ, An Cẩm Hiên đỡ lấy thùng gỗ, Cốc Vũ đi theo sau, nhìn đồng ruộng vàng vàng xanh xanh rất thư sướng, màu xanh là mạ, vừa gieo xuống không lâu, còn có thể nhìn thấy bùn trong vườn, vàng đó là rơm ra, cũng có người hong khô cuốn lại thành bó tròn, đợi đến lúc cần dùng đến lấy đi. Nhìn từ xa, Cốc Vũ cảm

thấy giống như tòa phòng nhỏ, nàng chưa từng thấy qua nhà bạt*, nhưng nghĩ đại khái cũng như thế này đi, một phiến mạ xanh mượt tựa như thảo nguyên, trên đó có từng ụ rơm tròn tròn giống như nhà bạt.

*Nhà bạt = dạng nhà lều của người Mông Cổ

Rất nhanh đã đến bờ sông, đầu tiên Cốc Vũ đi thăm giống ươm của mình, phát hiện tầng ngoài khô cứng, nàng có chút nổi giận, hạt có phải cần nhiều nước như vậy hay không, sao nẩy mầm đều thành vấn đề, càng không cần phải chờ tới kết quả, vừa nhìn đã biết không được.

An Cầm Hiên thấy nàng cau mày ngồi trên đất bộ dáng đáng thương, liền hỏi, "Cũng không tốt, đất cát, nếu người hiện tại ngâm nước, rất nhanh sẽ thoát hể nước."

Cốc Vũ cũng phát hiện ra vấn đề này, lấy tay bốc một nắm thổ, ngẩng đầu hỏi: "Cầm Hiên ca, người có biện pháp gì sao?"

An Cầm Hiên nhìn sang, "Ta nghĩ đem bùn tới đổi, bằng không bao nhiêu nước cũng không được, một mảnh lớn như vậy, không có khả năng phủ bùn toàn bộ, nhưng là người ươm giống nhỏ như vậy, chúng ta xuống sông lấy hai thùng phù sa, phơi hai ngày khô một nửa, bóp nát, như vậy có thể trồng. Còn có một biện pháp khác, ta chưa từng thử qua."

Lời An Cầm Hiên vừa rồi, chẳng phải còn đời phù sa khô bớt, rồi còn phải xới lại đất, rồi phải đi tìm hạt lần nữa, nàng vội hỏi: "Còn biện pháp gì nữa?"

An Cầm Hiên cũng nghiêm túc, "Chúng ta về nhà lấy chút phân tro, ở mặt trên trải cỏ, có thể che mát, mặt đất không bị phơi nắng khô nhanh như vậy, thứ hai là có thể giữ nước, ta thấy người ta dùng qua."

Hai người nói làm liền làm, Cốc Vũ cùng An Cầm Hiên đi cắt 2 bó cỏ to, sau đó dùng thùng nhỏ đi bờ sông múc nước, xách đến.

Mọi việc hơn phân nửa đều do An Cầm Hiên làm , tuy là là buổi sáng, nhưng là thái dương cũng làm nhiệt độ tăng cao, trán của An Cầm Hiên nhanh chóng ướt mồ hôi, chờ hắt xách thêm một lần nước từ ven sông chậm rãi đi lên, mồ hôi trên trán đã nhỏ xuống, làm mê hoặc ánh mắt, hắt không có tay lau đi, chỉ phải vẩy vẩy đầu.

Cốc Vũ cười, "Cầm Hiên ca, ta thấy trâu nhà địa chủ, buổi tối để ở bờ sông cũng vung đuôi như vậy."

An Cầm Hiên cười khổ, "Ta cũng không phải là trâu."

Nói xong đến trước mặt Cốc Vũ, vừa khéo nơi hắt đứng thấp hơn chỗ Cốc Vũ, Cốc Vũ vội kêu hắt dừng động, đến giúp hắt lau mồ hôi, lại không tìm thấy khăn, đành phải dùng tay áo của mình, từng chút từng chút lau.

An Cầm Hiên sửng sốt, nhìn Cốc Vũ đứng trước mặt mình, trên đỉnh đầu vừa khéo là vầng thái dương vừa lên, đột nhiên thấy Cốc Vũ sáng rọi vạn trượng, khác với ngày thường.

Vài người ra ruộng đi ngang qua, nhìn thấy bọn họ đều cười, lúc trước Cốc Vũ đề ra phương pháp hái quả đào, lại bán vụn giúp người thôn trang thoải mái không ít, còn có người mua đưa về nhà mẹ đẻ, lại được vài lời hay, nói là gả ở Đào trang không giống với. Bọn họ được lợi ích thực tế lại được mặt mũi, bởi vậy nhìn thấy người nhà Cốc Vũ, đều hòa khí, mặc dù Trương thị bên kia nói Cốc Vũ bên này có vạn điều không tốt, cũng không có vài người hòa theo.

Lúc này bọn họ gặp Cốc Vũ theo An Cầm Hiên trông trọt, cảm thán nói đứa nhỏ nhà bọn họ khác nhà khác, cũng có người nói đùa, "Cốc Vũ, người xem Cầm Hiên ca người dễ bảo chưa."

Cốc Vũ cũng không thấy ngại, "Cũng vậy thôi, Tề thẩm, Bình thúc thúc còn không phải cũng dễ bảo, người nhìn người nhẹ tay nhẹ chân, Bình thúc

phải xách nhiều như vậy, ngay cả một bình nước cũng không muốn để người cầm."

Tề thăm ai u cười, "Mắt người thật tinh, nhưng chúng ta là người một nhà, sao lại nói là sai sử, các người lại khác a."

Cốc Vũ lau mồ hôi trên mặt mình, tự nhiên nói: "Chúng ta cũng là người một nhà a!"

Tề thăm đi qua, quay đầu lại cười, nhưng không nói chuyện.

Chờ đem nước tưới cho giống ươm xong, An Cầm Hiên cuộn cao ống quần đi xuống sông, Cốc Vũ sợ tới mức kêu to lên, ai ngờ sông không sâu, vừa khéo không quá đầu gối An Cầm Hiên, hấn vốc từng vốc phù sa, bỏ vào thùng, Cốc Vũ bây giờ mới hiểu được là hấn muốn mò phù sa, yên tâm ngồi ở trên bờ, nhìn hấn tại kia làm, tâm ngứa nghĩ dưới sông rất mát mẻ, nàng cũng muốn đi xuống.

An Cầm Hiên không chịu, Cốc Vũ cũng không buông tay.

Vì thế một người trên bờ một kẻ dưới sông tranh cãi, vừa vặn trên đường có người vẫy tay, còn tựa hồ kêu tên Cốc Vũ, Cốc Vũ nghĩ không có khả năng, cách có mấy chục thước, như là một chiếc xe ngựa, mình làm sao có thể nhận thức người như vậy đâu, chắc là phôi nẳng đến hôn mê nghe lầm.

Thấy Cốc Vũ không trả lời, trên đường chạy xuống đến một người, hướng Cốc Vũ bọn họ bên này bước, gần chút nữa, nàng sửng sốt, đứng lên, thăm hỏi, hấn thế nào đến?

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thâm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Cốc Vũ, Ninh Bác Vội Đưa Xe Dê Tới Đón Người

Ninh Bác đi tới, mặc một thân áo choàng bằng tơ lụa, hăn không quen chạy trên bờ ruộng mềm mại, chân không nhấc lên được, hơn nữa trong lòng vừa vội, miệng không ngừng kêu, lúc đến bên người Cốc Vũ, sắc mặt đã đỏ bừng, cười khanh khách quát to một tiếng: "Cốc Vũ!"

Cốc Vũ thấy Ninh Bác như vậy, không rõ sao hăn có thần sắc này, có chút đặc ý, đỏ mặt tía tai sốt ruột kêu, đến trước mặt ngựa đầu, tựa hồ là Cốc Vũ liệu mạng gọi hăn lại. Cốc Vũ lé mắt nhìn hăn một chút, thầm nói tiểu thiếu gia này thật kỳ quái, nói, "Người nhìn người, bờ ruộng đều là bùn, sao người lại đây? Vẫn nên về nhà trước đi."

Trong mắt Ninh Bác không thấy sự đặc ý, ngược lại có chút bị thương, "Ta không quay về, ta..." Hăn không nói tiếp, quay đầu nhìn xe trên đường, thần sắc trở lại bình thường, "Người ở đây làm gì? Rất nóng a!"

Cốc Vũ không để ý đến sự thay đổi của hăn, cùng An Cẩm Hiên nói chuyện, lúc này Ninh Bác mới phát giác dưới sông còn có một người, trợn tròn mắt, "Nha, sao người lại xuống sông, trong sông có thể bắt cá sao?"

Ban đầu An Cẩm Hiên luôn cùng Cốc Vũ đấu võ mồm, thấy Ninh Bác vội vàng đi đến, hăn ở dưới sông không nhìn thấy cỗ xe trên đường, chỉ thấy Ninh Bác giả dạng trong lòng không thoải mái không có lý do, nhưng khi nhìn bộ dáng tò mò của Ninh Bác, hăn không thể trách cứ người ta, ghen một hơi, "Sao bắt không được chứ?" Nói xong hăn liền lặn xuống.

Cốc Vũ không biết vì sao An Cẩm Hiên muốn lặn, thật là bắt cá sao? Tuy mặt trời đã lên cao, nhưng nước vẫn lạnh, phải chờ tới giữa trưa nước

sông mới ấm lên, nàng lo lắng, nên nói với Ninh Bác, "Trong sông đương nhiên có cá a, hỏi vậy cũng hỏi!"

Ninh Bác như không nghe thấy, chỉ sùng bái nhìn dưới nước, "Nha nha, thật lâu thật lâu, hắc còn chưa trời lên, thật sự lợi hại!"

Cốc Vũ không nói gì, có chút lo lắng, kêu lên: "Cầm Hiên ca, mau đi lên a."

Kêu xong, quả nhiên trên mặt nước hiện lên một cái đầu, lập tức lại lặn xuống.

Qua một lúc, trên mặt nước hiện lên một đôi tay đang cầm một con cá, An Cầm Hiên xuất hiện trên mặt nước, Cốc Vũ ngây ngẩn cả người, cá trong sông sao có thể bắt như vậy, nàng cho rằng mình nhìn lầm, nhưng mặt An Cầm Hiên đầy nước, cười nhìn bộ dáng của nàng, vô cùng chân thật.

Ninh Bác bất chấp áo choàng trên người, một mạch đi đến ven sông, thân thể nhỏ trở nên linh hoạt dị thường. Dưới sự kinh ngạc của Cốc Vũ và An Cầm Hiên, hắc cấp tốc đem bùn trong thùng đổ ra một bên, rồi nói: "Cầm Hiên, người thật lợi hại! Thật sự có thể bắt cá, mau bỏ vào đây."

Lúc hắc đem thùng cá đi lên mới phát hiện, đi xuống dễ dàng, bây giờ đi lên không được, hơn nữa trên người dính bẩn, Cốc Vũ giúp kéo hắc đi.

An Cầm Hiên từ trong nước đi lên, bước vội hai bước, một tay đỡ lấy thùng gỗ, một tay kéo Ninh Bác, hai người đi lên.

Đi lên xong, Cốc Vũ thấy trên người An Cầm Hiên nhỏ nước, tuy là ngày hè cũng sợ An Cầm Hiên cảm lạnh, hắc lại là người quạt cường, vẫn nên về sớm một chút thay quần áo.

Ninh Bác lúc này sùng bái nhìn An Cầm Hiên, "Oa, Cầm Hiên, lần tới ta đến, người dẫn ta xuống bắt cá!"

An Cầm Hiên có chút ngoài ý muốn, vừa rồi mình thấy hăn lòng không thoải mái, đột nhiên thấy mình quá mức keo kiệt, vì thế nói: "Được! Chỉ là người nhà các người đều xem người kia."

Ninh Bác đang đắm chìm trong ảo tưởng, đột nhiên giật mình, chỉ vào An Cầm Hiên, "Oa, nói như vậy, lần trước ta thấy da con thỏ, thật do người bắt về?"

Cốc Vũ thấy Ninh Bác như trẻ con, buồn cười, vốn nàng cảm thấy Ninh Bác là một thiếu gia bị chiều hư, vừa rồi xem hăn vội vàng đến ven sông giúp An Cầm Hiên, thấy hăn đáng yêu không ít, thanh âm cũng mềm mại hơn, "Đương nhiên là Cầm Hiên ca bắt, gà rừng, con thỏ đều có thể bắt."

Ninh Bác đi theo sau Cốc Vũ và An Cầm Hiên, lúc sắp đến đường chính, một người chạy tới trước mặt, quản gia thấy Ninh Bác trên người có bùn, lắc đầu nhưng không nói gì, thấy hăn vui vẻ, quản gia an tâm. Chờ Cốc Vũ bọn họ đi lên, hăn khí phách nói: "Cốc Vũ, Cầm Hiên, mau nhìn xe ta, cho các người ngồi!"

Cốc Vũ thấy xe không biến hóa gì, chỉ là dê kéo xe từ một biến thành hai, hơn nữa cũng lớn hơn, nàng do dự, rồi lắc đầu, "Ta đi bộ về là được."

Ninh Bác có chút nhụt chí.

Vương quản gia ở một bên cười nói: "Cốc Vũ a, thiếu gia nhà chúng ta không cho ai ngồi xe của hăn, còn nài nỉ lão gia tìm dê mạnh khoẻ, hai con kéo sẽ không mệt mỏi, chờ chuẩn bị thoả đáng, hăn vội vã muốn tới đây, nói là lần nào cũng về đây chơi, lần này đón người đi trấn trên."

Lúc này Cốc Vũ mới hiểu tại sao Ninh Bác có biểu cảm như vậy, có chút đắc ý, có chút khinh thường, thì ra một thiếu gia trẻ có thứ yêu quý kiêu

ngạo gì đó, vội vã mang ra cùng người chia xẻ, hẳn tuy được nuông chiều, có chút sĩ diện, nhưng cũng tốt lắm, Cốc Vũ ngẩng đầu nhìn ánh mắt chờ đợi của hắn, đột nhiên nghĩ đến những ưu việt của hắn.

An Cẩm Hiên thấy Cốc Vũ đứng bất động, cắn môi, mở miệng, "Cốc Vũ, người cùng Ninh gia thiếu gia ngồi xe trở về, ta mang theo thùng lát nữa về, bên ngoài nóng như vậy."

Hắn nói như vậy Cốc Vũ có chút dao động, mình muốn đi cùng An Cẩm Hiên.

An Cẩm Hiên nở nụ cười, khoát tay nói: "Ta bất đắc dĩ mới đi bộ, ta có xe ngồi, ta còn không đi a, ta một thân ướt sũng, hơn nữa thùng này còn có bùn, ta đến dòng suối nhỏ ở cửa thôn gột rửa, mang đồ này lên xe, sẽ làm dơ."

Nghe như vậy, Cốc Vũ thấy xe này do Lí Đặc Tuyên làm, muốn ngồi đi thử, nên không khách khí trèo lên, ngồi bên trong đánh giá chung quanh.

Ninh Bác nói, "Ta muốn đánh xe nga, Cốc Vũ người ngồi vững."

Xe thông thả đi về hướng thôn trang, trên mặt An Cẩm Hiên không còn nét tươi cười, hắn nhìn cái thùng trên tay, đi hai bước, rồi quay đầu đi ngược lại. Hắn xuống sông, vốc từng nắm bùn lên như hờn dỗi, bóc đầy một thùng rồi mang lên đổ một đồng ở ven sông phơi, như là một cái bánh tròn, mãi đến khi ven sông trải đầy bánh bùn, hắn mới trèo lên, không để ý một thân đầy mồ hôi, hướng thôn trang đi.

Trở về nhà, hắn thuận miệng ăn mấy miếng cơm, muốn vào phòng lại cảm thấy nóng, ở dưới tàng cây bên ngoài lại không quen ở cùng với mọi người, thật lòng mà nói, hắn thấy mình thật cô độc, ánh mắt trống rỗng nghĩ đến chuyện xưa.

Ninh Bác đến viện, chân chạy lung tung, cây đào trong viện hắt cũng tới nhìn lại xem, thấy mặt Hạ Xuyên bị muỗi đốt, than thở nói: "Thấm thấm, nhà các người thật là, hắt nhỏ như vậy, khiến cho này nọ cắn hắt, hắt đau không biết nói, thật đáng thương."

Tiểu Mẫn đang khâu màn lưới lần trước hắt đưa, cười nói: "Ninh thiếu gia, Hạ Xuyên không có màn, buổi tối bị muỗi cắn, người lần trước đưa tới này nọ, ta đang khâu cho hắt, làm xong hắt sẽ không bị cắn nữa."

Ninh Bác ánh mắt động động, vẻ mặt nghi hoặc, tựa hồ không nhớ rõ mình đưa tới cái gì, hắt chợt nghĩ ra, "Các người thì sao? Đều không có màn?"

Hứa Tần Thị cười cười, "Người giống Cốc Vũ quá, đều quan tâm chuyện của người lớn."

Ninh Bác cũng không biết động tới dây thần kinh nào, "Ta trở về cho người làm cho các người cái màn lớn, tặng cho các người, sẽ không bị muỗi cắn."

Ninh Bác đến, Hứa Tần Thị làm thêm đồ ăn tiếp đón hắt, nàng rất thích tiểu tử này, không xảo quyệt như những tiểu thiếu gia khác, khó được là hắt thường ngốc ở trong sân, có đôi khi miệng mồm đá thương người, tâm tư lại tốt, nàng nguyện ý để hắt thường tới chơi.

Ninh Bác cũng không coi mình là người ngoài, như cũ chê bai đồ ăn này không ngon, cái kia nhìn không thoải mái, nhưng vẫn hưởng miệng nhét, đến khi mình ợ no nên hắt mới ngượng ngùng cười cười, nhưng vẫn không chịu buông mặt mũi, "Di, Cốc Vũ, gạo nhà các người rất thô, ăn đầy hơi, thật không thể ăn nhiều, ta đi bộ tiêu cơm."

Cốc Vũ xem thường, Ninh Bác này ở bên ngoài lúc không có người là không chú ý gì hết, này không được kia không được, có chút giống An Cẩm Hiên, nàng tức giận nói: "Được rồi được rồi, người đã ăn ba bát,

người xem bụng người căng ra như trái bí đỏ, còn dám nói gạo trong nhà ta thô, người nhỡ ra a!"

Vương thị buồn cười vỗ Cốc Vũ, "Sao không lễ phép như vậy, không biết giống ai nữa."

Ninh Bác cũng hòa theo nói: "Đúng vậy đúng vậy, giống ai a!"

Nói xong hần bỏ chạy đến trong viện, lại tìm An Cầm Hiên muốn học này bắt cá sẵn thú.

Ăn xong không lâu, Vương quản gia nhìn cũng không sai biệt lắm, hơn nữa một thân xiêm y như vậy trở về còn phải tắm giặt, nên gọi Ninh Bác trở về, Ninh Bác lại nói muốn mang Cốc Vũ ngồi xe dê đi trấn trên, Cốc Vũ tự nhiên là không chịu.

Hứa Tần Thị đùa chọc 2 đứa trẻ, "Ninh bác, người này vội vàng đưa xe tới, như tới đón nàng dâu!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Lí Đặc Tuyển Gặp Chuyện Không May

Trong phòng oi bức, ngày thường mọi người đem việc ra dưới gốc cây làm.

Một bên của cây là mái hiên, đối diện là một loạt cây đào, dưới gốc cây là một lồng gà bằng trúc, vây quanh đám gà Cốc Vũ nuôi, gà bây giờ đã đẻ trứng, chuyện đầu tiên Cốc Vũ làm mỗi buổi sáng là mang rổ trúc nhỏ đi chuồng gà nhặt trứng gà. Lồng gà dùng gậy trúc đan thành, giống như ngăn tủ, trước khi đêm xuống, Cốc Vũ lùa đám gà vào lồng, lồng gà để dưới mái hiên.

Vì phòng ngứa mùi hôi, cách hai ba ngày Hứa Tần Thị rắc mùn cửa, cách vài ngày thanh lý một lần, dùng phân gà làm phân bón trồng rau, một đàn gà như vậy, mỗi ngày có thể nhặt 17, 18 trứng, chuyện làm Cốc Vũ thích nhất chính là nhặt trứng gà, nhìn trứng gà mỗi mỗi ngày một nhiều, rất vui sướng. Đôi khi nàng thấy gà tại kia cào đất, biết là muốn đẻ trứng, sẽ lưu ý nhiều một chút, chờ gà bắt đầu "Khanh khách đất, khanh khách đất" kêu lên, nàng luôn cười một tiếng, "Nha, lại có trứng gà, thật sự là khoe khoang, chưa có trứng gà đã kêu người!"

Có trứng gà, trong nhà có trẻ nhỏ, có thai phụ, có người già, mỗi ngày có thể làm bánh, làm đường đỏ nấu trứng gà, dưới sự phân phó của Vương thị, Cốc Vũ tuy không vui, vẫn phải mang một rổ trứng gà cho Lí Hà Thị, chỉ là trở về không vui cả nửa ngày.

Có một lần, Cốc Vũ gặp Tiểu Hà ăn trứng gà, cười nói: "Tiểu Hà, ăn nhanh chút a, nguội sẽ không tốt lắm."

Tiểu Hà đem trứng gà trong tay để xuống, thật thận trọng nói: "Cốc Vũ, ta không ăn trứng gà, sau này người cho ta mấy con gà con, ta tự mình nuôi, gà con trưởng thành sẽ đẻ trứng, ta trả lại người một rổ lớn!"

Cốc Vũ thấy nàng như vậy, ánh mắt sáng lóng lánh, nghĩ đến lời Hứa Tần Thị nói mình cùng Tiểu Hà là cặp song sinh, buồn cười, đồng ý nói: "Được! Trứng kia người ăn đi, sau này ta đưa người 20, 30 cái trứng gà, lại đưa người một con gà mái, đến lúc đó người cũng nuôi một đám, nhà chúng ta cũng nuôi một đám, ta mỗi ngày ăn gà!"

Hứa Tần Thị thấy 2 bé gái đáng yêu như vậy, ngồi thương lượng chuyện nuôi gà, đặc biệt Cốc Vũ, thần sắc như tiểu đại nhân, nàng nhìn không được mỗi bên ôm một đứa, "Các người, hai cô nương này, ngày sau tiểu tử nhà ai có phúc khí cưới được, còn tuổi nhỏ đã bắt đầu trù tính chuyện phát gia, lúc lấy chồng ta thật đúng là luyến tiếc."

Cốc Vũ ngọt ngào cười, chui ra từ dưới cánh tay Hứa Tần Thị, "Ta không gả, ngày sau mỗi ngày giúp mỗ mỗ, chỉ sợ đến lúc đó mỗ mỗ chê ta phiền đâu."

Hứa Tần Thị càng mừng rỡ, "Người, cái miệng nhỏ nhắn này, còn giúp mỗ mỗ, Tiểu Hà còn chứng chắc một chút, người nhìn người, mới bao lớn, có thể đương gia làm chủ sao, đưa trứng gà đưa gà mái, người cũng không hỏi ý cha mẹ người cùng tỷ tỷ người sao?"

Cốc Vũ nghe Hứa Tần Thị nói chuyện còn cười, biết nàng nói đùa, lăn một vòng trong lòng Vương thị, "Nương, vậy người cho ta làm chủ được không?"

Vương thị thấy bộ dạng làm nũng của tiểu khuê nữ như chỗ không người, càng nghịch ngợm hoạt bát, nàng thích Cốc Vũ như vậy, chỉ cần nàng không bệnh không tai, lại phóng khoáng, cái gì nàng đều có thể theo nàng, lại nói giúp đỡ nhà Văn thẩm nàng cũng nguyện ý, bởi vì nàng hiểu

rõ nhất, lúc hai bàn tay trắng hy vọng ai đó có thể giúp đỡ một phen, "Tốt, đương nhiên tốt lắm!"

Cốc Vũ lại hỏi qua Tiểu Mẫn, sau đó đứng lên, chắp hai tay sau lưng, nghiêm túc khụ khụ hai tiếng, "Rõ ràng, hết thấy đều rõ ràng, mỗ mỗ ghét bỏ ta đưa trứng gà cho Tiểu Hà, trong lòng nghĩ mình không có, vì thế nói ta không đương gia tốt, yên tâm đi, mỗ mỗ, đến lúc đó nhà chúng ta sở hữu gì đó, đều cho người lấy đi, cái này..."

Cốc Vũ còn chưa nói xong, đã bị Hứa Tần Thị tát qua một cái đòn trở về, rồi Hứa Tần Thị cười ha ha, "Người này khéo miệng, người này khéo miệng... Ha ha, dám nói mỗ mỗ quen mắt, chọc mỗ mỗ nóng nảy, ta đợi xem lúc người xuất giá, ai đưa người lên kiệu."

Cốc Vũ không thềm để ý lắc đầu, "Không có sủi cỏ, ta còn điếm tâm đâu, không có người đỡ, đến lúc đó ta tự mình trèo lên đi, hừ!"

Câu nói này làm người chung quanh đều cười ha ha.

Vừa vặn các nàng ngồi dưới mái hiên, kế đó là hai cây đào, đi qua cây đào là đất trồng rau, đối diện dưới gốc cây là lồng gà, gió nhẹ thổi tới mát mẻ, cả nhà đều ở đó thêu hoa hoặc nạp hài, dù sao mọi người sẽ không nhàn rồi, Cốc Vũ đem nôi của Hạ Xuyên để gần đó, hẳn rất lợi hại, mọi người cười thành như vậy, hẳn vẫn ngủ say, miệng còn động đậy.

Cốc Vũ thấy không có chuyện gì làm, đi nấu canh đậu xanh, lúc đi qua lồng lại nhặt được một cái trứng gà, tùy tay bỏ vào phòng.

Lúc đi ra, Cốc Vũ nhìn Vương thị nói: "Nương, mấy ngày trước Cầm hiên ca đi trấn trên, lúc đó cậu còn nói với hần qua hai ngày cha có thể trở về, sao giờ còn không có trở về, ta còn nghĩ cho hần giết gà đâu."

Hứa Tần Thị nghe Cốc Vũ nói như vậy, cười nàng, "Người ngóng trông cha người trở về hay là ngóng trông ăn gà?"

Cốc Vũ le lưỡi, tiếp tục nói: "Bất quá nghe Cẩm Hiên ca nói, cậu làm là đại sinh ý, lần này còn dựng lều ở cửa tửu lâu cửa, mỗi ngày cho người ta mấy chục bát đậu hủ hoa. Có phải cha đi giúp hân dựng lều?"

Hứa Tần Thị nghe nói Hứa Thế Cùng ở cửa tửu lâu đưa đậu hoa, giật mình, vội hỏi: "Cùng Nhi sinh ý như thế nào?"

Cốc Vũ nhớ Hứa Thế Cùng dặn dò không cần nói nhiều với Hứa Tần Thị, Cốc Vũ nhất thời hối hận mình lạnh mồm lạnh miệng, nhưng nghĩ lại, mình về đã nhiều ngày, sinh ý bên kia hơn phân nửa đã khôi phục lại, nhưng nàng cũng không tiện nói, "Mồ mỗ, chuyện sinh ý ta đâu biết đâu. Nhưng ta thấy không kém, cậu làm như vậy vừa kiếm bạc lại kiếm thanh danh, người nghĩ lại, chúng ta đi trấn trên khát nước có thể uống một chén đậu hoa không cần tiền, thật tốt a, về sau muốn đi tửu lâu, khẳng định là muốn đến tửu lâu của cậu a, tuy ta không biết chuyện sinh ý, nhưng ta nghĩ nhất định không lầm, bằng không cậu nơi nào có tiền vốn làm loại việc thiện này có phải không?"

Hứa Tần Thị gật đầu, "Cùng Nhi làm như vậy ta cũng cảm thấy tốt."

Nói xong nàng buông hài trong tay xuống, cân nhắc một hồi, "Ta đến cũng một khoảng thời gian, buổi trưa nay ta phải đi trấn trên, thuận đường nhìn xem Cùng Nhi bên kia, lâu như vậy không ghé qua, tuy sinh ý không có vấn đề, ta cũng muốn tự mình thấy qua mới an tâm."

Nàng nói như vậy là đã hạ quyết tâm, mọi người cũng không tiện nói gì.

Vương thị ngồi không yên, một khoảng thời gian như vậy Hứa Tần Thị không biết đã giúp trong nhà bao nhiêu việc, nàng lấy trứng gà trong nhà bỏ vào một cái rổ lớn, sau đó đi bắt lấy mấy con gà, phân phó Cốc Vũ lấy dây thừng trói lại.

Hứa Tần Thị vội vàng khoát tay, nói cái gì đều không cần, cuối cùng thật sự không cản được, mới nói: "Nếu không cứ như vậy đi, rổ trứng gà là gà

mình đẻ, ta đem đi cho bọn hăn nếm thử, gà ngàn vạn đừng đưa đi, dù sao còn muốn giữ lại đẻ trứng, giết gà đẻ trứng ăn, ngày không qua như vậy a!"

Đã nói thế, cả nhà không có cách nào, đành phải từ bỏ. Hứa Tần Thị là người sáng khoái, đi chải đầu thay quần áo thường, lại dặn dò mọi người vài câu, rồi bước đi.

Vừa đi liền đi đến trời tối mịt mới trở về.

Cốc Vũ thấy Hứa Tần Thị trở về, bưng cho nàng một chén canh đậu xanh.

Hứa Tần Thị tiếp nhận chén đặt trên bàn, thở hỗn hển, vẻ mặt sốt ruột, miệng trương trương, nửa ngày không nói ra lời.

Cốc Vũ còn tưởng nàng khát nước, lại sợ trời tối đi gấp chút, vỗ lưng cho nàng thuận khí, "Mỗi mỗi người không cần cấp, nghỉ rồi nói."

Nàng kêu Hứa Tần Thị không nên gấp gáp, kỳ thực trong lòng bắt đầu lo lắng, chẳng lẽ sinh ý từ lâu cậu không tốt sao, hay là đưa đậu hủ hoa xảy ra chuyện, bằng không Hứa Tần Thị sao nóng vội như vậy, nhưng nàng phủ định ý nghĩ của mình, lắc đầu, nếu bên kia có sự tình, Hứa Tần Thị cũng không gấp trở về trễ như vậy.

Chờ Hứa Tần Thị thở xong, nhìn Cốc Vũ sững sốt một hồi, nói, "Cốc Vũ, đi gọi Đại bá, Nhị bá cùng Tứ thúc người!"

Cốc Vũ cả kinh, lập tức liền theo sự phân phó của Hứa Tần Thị, nhưng đi tới cửa lại quay trở về, "Mỗi mỗi, có phải có chuyện gì, người nói một chút chúng ta thương lượng nên làm gì, nếu kêu bọn họ đến, đến lúc đó qua miệng của đại bá mẫu ta, sợ là không tốt, hay là ta chỉ cần kêu Nhị bá đi qua đón Nhị bá mẫu, chờ Nhị bá tới thương lượng một chút."

Hứa Tần Thị suy tư, tựa hồ cũng có đạo lý, đồng ý.

Cốc Vũ ra cửa, Hứa Tần Thị cùng Vương thị, Hứa thị, Văn thẩm nói: "Nương Cốc Vũ, người không cần nóng vội, chờ ta chậm rãi nói. Cha Cốc Vũ đi nhà chủ bên kia làm, đã xảy ra chuyện."

Vương thị lắc đầu, "Mồ mỗ nàng, Tuyền là người có tay nghề, sao lại có chuyện gì, hẳn lại là người thành thật."

Hứa Tần Thị ảm đạm nói: "Mới đầu ta cũng không tin, buổi chiều lúc đến tửu lâu, tửu lâu Cùng Nhi đóng cửa, ta phát hoảng còn tưởng chuyện gì mà không buôn bán, lúc đi vào mới hiểu được, vợ Cùng ca ở nhà, nói là Tuyền làm việc cho chủ gia kia, tâm hắc đầu, cũng không biết như thế nào không trả tiền công, Tuyền đi tửu lâu ngồi một chút, sau đó lại vỗ cái bàn đi ngược về nhà kia, Cùng Nhi lúc đó không ở nhà, nghe nói liền đóng cửa hàng, chính mình chạy tới cũng không trở về, ta không biết xảy ra chuyện gì, nghĩ ngồi chờ cũng không phải chuyện hay, nên trở về thương lượng."

Vương thị vừa nghe nói Cùng Nhi đóng cửa hàng cũng chạy tới, còn nói Lí Đắc Tuyền nửa ngày không có trở về, nghĩ không biết xảy ra chuyện gì, nước mắt cuồn cuộn chảy xuống.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Mười Kế Của Kinh Trập

Cốc Vũ đi qua sân bên kia, Lập Thu đang cãi nhau với hai ca ca của nàng, mắng qua mắng lại, Trương thị đứng ở giữa nói gì đó, tiếp đó một người bị tát một cái.

Cốc Vũ không có thời gian cùng bọn họ tán gẫu, vòng vào nhà chính, Trần thị gặp Cốc Vũ, cười nói: "Cốc Vũ có chuyện gì?" Nói xong liền dán bên người nàng.

Cốc Vũ không có nhiều hảo cảm với Tứ thẩm này, nhìn nàng hòa khí, đôi khi nói chuyện luôn ngấm ngầm hại người, huống hồ nàng vốn là người Đào trang, luôn đi nói chuyện trong nhà cho nhà mẹ đẻ nghe, tấu tử bên nhà mẹ đẻ nàng lưỡi dài, chỉ cần qua miệng nàng, lúc giặt quần áo như radio, còn bí mật gì đáng nói.

Thấy Trần thị luôn ở bên mình, Cốc Vũ cũng không có biện pháp, một mạch đi tìm Lí Đặc Giang, thấy Trần thị còn ở một bên hưng trí hỏi này hỏi kia, Cốc Vũ cũng không quan tâm nàng, "Nhị bá, có rảnh qua nhà của ta bên kia một chút, Nhị bá mẫu ta có chuyện."

Trần thị cười một tiếng, "Nhị tẩu ta thật buồn cười, gần như vậy, đợi trở về nói không được sao, còn cố ý tìm chân chạy, thật là có thai so với tiểu thư nhà giàu còn tôn quý hơn."

Lí Đặc Giang nghe lời nói Trần thị xong, cũng trôi chảy nói một câu, "Sự tình gì gấp như vậy."

Cốc Vũ khụ khụ một chút, muốn giải thích một câu, lại cảm thấy không nên nhiều lời, nói gì cũng sẽ bị thêm mắm thêm muối, không bằng cái gì cũng không nói, không phí công phu đầu võ mồm, nàng không quản, kéo Lí Đắc Giang nói: "A, Nhị bá phụ, không phải là Nhị bá mẫu gọi người không được sao, là ta gọi người ——" một bên kéo vạt áo Lí Đắc Giang, cúi đầu dùng sức, lúc đi ra làm bộ không thấy húc đầu vào giữa lưng Trần thị.

Chờ Cốc Vũ mang Lí Đắc Giang về, đã thấy không khí trong phòng cứng lại rồi, Vương thị ngồi một bên lau nước mắt, Hứa thị cùng Hứa Tần Thị ngốc một bên không biết nói gì cho phải.

Lí Đắc Giang vội hỏi xảy ra chuyện gì, Hứa Tần Thị lại thở dài kể lại mọi chuyện, Lí Đắc Giang dù sao cũng là nam nhân, có chủ kiến, "Không sợ, Tuyên là người làm ăn thành thực, dù hẳn là loại gia đình gì, cũng cần phải nói lí lẽ, lại nói Cùng Nhi không phải cũng đi qua sao, không chừng hiện tại không xảy ra chuyện gì, ta phải đi xem ngay."

Hứa thị thấy trời bắt đầu tối, có chút lo lắng, " Hay là kêu đại ca bọn họ, người một mình đi canh tối lửa tắt đèn, vạn nhất gặp người xấu phải làm sao bây giờ?"

Lí Đắc Giang vừa tới, mấy người phụ nhân giống như gặp tâm phúc. Lúc này nghe Hứa thị nói như vậy, Vương thị ứa nước mắt nói: "Ta cũng đi xem, nếu ở nhà chờ ta thật không yên lòng, ta cảm thấy là có chuyện gì."

Cốc Vũ đứng ở một bên, không có ý kiến gì, đi tìm Kinh Trập, nhưng bọn họ không ở bên trong, nàng đành phải đi ra nói: "Ta cũng đi, ta cũng đi, ta đi theo nương ta."

Lí Đắc Giang đang lo lắng có nên mang Lí Đắc Hà theo hay không, chỉ là đến cùng cũng không biết xảy ra chuyện gì, nếu hưng sư động chúng

không quá tốt, nhưng lỡ mình một người ứng phó không xong thì phải làm sao.

Vừa vặn lúc này Kinh Trập cùng An Cẩm Hiên mang theo nửa thùng cá đi vào, cười hề hề hỏi: "Thế nào đều ở đây, chúng ta hôm nay đi bắt cá, buổi tối ăn cá!"

Vừa nói xong phát hiện không khí trong phòng không đúng, Cốc Vũ đem sự tình hai ba câu nói.

Kinh Trập hỏi Lí Đắc Giang, "Nhị bá, có phải cha ta làm cho người lần trước nói nhà muốn đánh đồ cưới?"

Lí Đắc Giang còn không nói gì, Hứa Tần Thị đáp phải.

Kinh Trập cũng nhiều lời, "Nhị bá, ta xem việc này chúng ta đi là được, nương người yên tâm, ta, Cẩm Hiên cùng Nhị bá đi, ân, mang theo Cốc Vũ, chúng ta bốn người, cũng không sợ có chuyện gì, nếu thật cần thêm người nào, ta cùng Cẩm Hiên chạy về kêu, như vậy được không?"

Cốc Vũ buồn bực, chuyện như vậy sao Kinh Trập khẳng định mang theo nàng, nàng không hỏi nhiều, Vương thị mâu thuẫn nghĩ muốn đi, nhưng lại nghĩ mình đi không lợi ích gì, nhất thời tại chỗ cứng đờ.

Đang định ra cửa thấy Đại Lâm vội vã chạy vào, "Tiểu Hà bảo ta đến, cũng không biết chuyện gì."

Lí Đắc Giang nhìn ba thiếu niên, tuy chưa trưởng thành nhưng đầu không nhỏ, gặp chuyện không kích động lại có đảm đương, trong lòng hẳn buông xuống không ít, "Được, chúng ta 5 người cùng đi."

Văn thẩm kêu một câu Đại Lâm, "Muội muội người đâu?"

Đang nói Tiểu Hà cười mỉm chỉ xuất hiện tại cửa phòng, "Ta vừa nghe nói là muốn đi trấn trên, nên đi gọi ca ta đến, ta đi qua Giang Sinh ca mượn hai cái đèn lồng, các người sẽ không sợ trên đường gặp phải cái gì."

Không nói nhiều, cầm đèn lồng Kinh Trập bước đi.

Cốc Vũ vội kêu lên một tiếng, "Ca, đèn lồng còn chưa đốt lửa đâu!"

Kinh Trập lắc đầu, "Không sợ, chúng ta ra thôn trang đốt là được." Cốc Vũ nghĩ cũng được, hai cái đèn lồng một đám người rêu rao ra cửa, cũng không tốt.

Bởi vậy mọi người vội vàng đi ra ngoài, đi qua thôn, qua cầu gỗ bắc ngang sông Thanh Sa, đến đường lớn, Kinh Trập đốt đèn lồng đi phía trước, Lí Đắc Giang để Cẩm Hiên kéo Cốc Vũ đi phía trước một chút, Lí Đắc Giang cùng Đại Lâm đi ở phía sau, như vậy sẽ không sợ chừa lại ai.

Ánh sáng đèn lồng mờ nhạt một vòng, cũng thấy rõ hiện tại không có ai đi, phá lệ yên tĩnh, chung quanh côn trùng không biết tên cao thấp tiếp nối nhau kêu, trời tuy tối, nhưng cũng ấm, đoàn người đi có chút gấp tung bụi đất, An Cẩm Hiên nắm tay Cốc Vũ đi, có thể nghe thấy tiếng hô hấp đều đặn của nhau, chỉ là vội vã chạy đi, không ai có tâm tư nói chuyện.

Cốc Vũ chân nặng, đi tới đi lui có chút theo không kịp bọn họ, An Cẩm Hiên cũng không nói chuyện, nắm tay Cốc Vũ thật chặt, Cốc Vũ chạy hai bước đuổi kịp, tiếp tục đi, đi một chặp lại chạy chậm vài bước, tận lực đi theo mọi người hướng về trấn trên.

Mấy dặm đường không xa lắm, huống chi bọn họ đang vội, không bao lâu đã đến trấn trên, trấn trên so với thôn trang tốt hơn chút, trong cửa hàng bên đường còn có ánh sáng le lói chiếu ra, vài người kéo dài bóng hình đi về hướng tử lâu.

Đến tửu lâu, gõ cửa nửa ngày không có tiếng người, mãi đến khi người ở bên trong nghe ra thanh âm Lí Đắc Giang, mới mở cửa ra, trong phòng chính là vợ Hứa Thế Cùng mang theo đứa nhỏ, nàng có chút kinh hồn nói: "Cha đứa nhỏ đi ra ngoài nửa ngày còn chưa trở về, không buôn bán, tiểu nhị chường quây đều về nhà, ta mang theo đứa nhỏ ở nhà không dám mở cửa, các người đừng lấy làm phiền."

Dĩ nhiên là không thấy lạ, Lí Đắc Giang nói cẩn thận chạy vạn năm thuyền. Nói xong cũng không khách sáo, hỏi hai câu, biết được Hứa Thế Cùng vội vàng trở về một chuyến lại đi ra ngoài, Lí Đắc Giang mang theo Kinh Trập bọn họ ba người đi qua nhìn một cái.

Kinh Trập lúc này rất bình tĩnh, "Nhị bá, hay là người đi hỏi thăm một chút hiện tại là tình huống gì, nếu không là vạn phần khẩn cấp trước hết không nên động, trở về chúng ta thương lượng một chút."

Lí Đắc Giang nhìn Kinh Trập dưới ngọn đèn, tuy không nói nhiều nhưng tản mát ra một loại khí độ, làm người ta không tự chủ được nghe theo mà làm, tựa hồ hẳn có thể giúp người giải quyết, hẳn có chút kinh ngạc, lần đầu tiên cảm thấy không thể khinh thường cháu mình, vì thế không hỏi nhiều, mang Đại Lâm ra cửa.

Kinh Trập kéo An Cầm Hiên, đến một góc, nhỏ giọng bàn tính, An Cầm Hiên không ngừng gật đầu, ngẫu nhiên toát ra một tia kinh ngạc, Kinh Trập cười khổ lắc đầu, lấy từ trong lòng ra một cái gì đó đưa cho An Cầm Hiên, An Cầm Hiên cất ở trong ngực, dùng sức gật đầu, chờ Cốc Vũ đi tới chợt nghe An Cầm Hiên nói một câu, "Yên tâm, Kinh Trập, sự việc này giao cho ta cùng Cốc Vũ."

Cốc Vũ ngạc nhiên, lại có tiếng bước chân, ban đêm bên trong nghe rất rõ ràng, tiếp theo là tiếng cửa mở ra, một bóng dáng hơi mập vào cửa, là Hứa Thế Cùng. Hắn thấy trong phòng có nhiều người như vậy, hiểu là chuyện gì, cũng không nói gì thêm, "Ta đi xem, cửa đóng chặt, kêu cửa

cũng không cho ai đi vào, nói là trong nhà lão gia lúc này có chuyện. Ta lại đi láng giềng hỏi thăm, nghe nói là có một người lớn cùng một đứa trẻ đến gõ cửa, tiếp đó là thanh âm cãi nhau, ta nghe nói người lớn kia có chút giống Tuyền, chỉ là đứa nhỏ ở đâu ra, ta không biết. Rồi ta chờ tại một cửa hàng kế bên nhà kia, nghe tiếng thì thầm như có người đánh nhau, còn có tiếng người gọi, ta đi đến vùng phụ cận nhưng không nhìn thấy."

Kinh Trập nhướng mày, hắc cười khổ một tiếng, hắc thật không nghĩ ra vì sao đánh nhau?

Hứa Thế Cùng vừa nói xong, trong bụng truyền đến tiếng cô lỗ cô lỗ, hắc lắc đầu: "Ta quên cả nửa ngày không có ăn cái gì."

Kinh Trập nhìn An Cẩm Hiên gật gật đầu, An Cẩm Hiên đi tới kêu một tiếng cậu, "Cậu, người mang theo ta cùng Cốc Vũ đi qua, chúng ta sẽ về mau."

Hứa Thế Cùng ngẩn ra, đứa nhỏ này nói chuyện linh hoạt như thế, mình hỏi thăm nửa ngày cũng không có tin tức gì, lại nói vì sao là An Cẩm Hiên cùng Cốc Vũ đi, mà Kinh Trập thủ ở đây? Hắc không rõ, nghĩ vạn nhất hai đứa trẻ này xảy ra vấn đề gì, hắc giao đãi thế nào!

Kinh Trập thấy mặt hắc có vẻ buồn rầu, "Cậu, Cẩm Hiên và Cốc Vũ sẽ không bị chuyện gì!"

An Cẩm Hiên và Cốc Vũ đã ra cửa, Hứa Thế Cùng không kịp nghĩ nhiều, nếu vạn nhất có chuyện, cùng lắm thì mình đi ngăn cản một chút, tuy không chắc chắn, nhưng mình ở bên ngoài nhiều năm, vài phần uy tín vẫn phải có.

Hứa Thế Cùng phía trước dẫn đường, An Cẩm Hiên mang theo Cốc Vũ ở phía sau, "Cốc Vũ, người ngoại trừ kêu ta ca ca, mọi chuyện khác để ta nói."

Cốc Vũ không biết Kinh Trập cùng An Cầm Hiên có mưu ma chước quỷ gì, đồng ý.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Sự Tình Từ Đầu Đến Cuối

Ngàn lần không nên, vạn lần không nên, Cốc Vũ đột nhiên cảm thấy khẩn trương.

Này ngã tư đường tăm tối, này vội vã bước chân, này bùm bùm tiếng tim đập, này khó có thể đoán trước chuyện sắp xảy ra... Cốc Vũ thầm hít sâu một hơi, bất tri bất giác, người một nhà huyết mạch tương liên, nếu nàng không khẩn trương mới kỳ quái.

Hứa Thế Cùng dừng bước, phía trước có tiếng người âm ỹ truyền đến, An Cẩm Hiên dừng bước chân, sờ đầu Cốc Vũ: "Cốc Vũ, Kinh Trập và ta đều tin tưởng sẽ không có chuyện gì, đến lúc đó người đứng phía sau ta, nếu vạn nhất xảy ra chuyện gì, người liền..."

Cốc Vũ vội lắc đầu, cười mỉm chi nói: "Sao lại có chuyện gì, đợi lát nữa chúng ta cùng nhau đi ra."

An Cẩm Hiên gật đầu, nhìn Hứa Thế Cùng nói: "Cậu, người ở bên ngoài chờ chúng ta, lúc muốn đi vào, chúng ta sẽ không gọi người là cậu, đừng nói nhiều, nếu được người cái gì cũng đừng nói."

Hứa Thế Cùng thấy giọng điệu An Cẩm Hiên trở nên quái dị, trầm thấp ám ách, lại ngạo mạn mà cao cao tại thượng, hẳn biết Cẩm Hiên không cố tình lên giọng với mình, cũng không rõ bọn họ muốn làm gì.

An Cẩm Hiên không nói nhiều, ho một tiếng, quay đầu nhìn thoáng qua Cốc Vũ, khóe miệng nhếch lên, chậm rãi đi qua.

Trong viện đã loạn thành một đoàn, Cốc Vũ nhìn quanh, không thấy Lí Đắc Tuyền cùng tiểu đứa trẻ gì, lúc này có hai người còn nằm trên mặt đất rên rỉ, một người mặc áo choàng tại kia hỗn hển mắng: "Không thể dùng được! Chỉ có một người cũng không đối phó được, ta nuôi các người làm cái gì!"

Những lời này như cho Cốc Vũ một viên thuốc an thần, nàng thầm nói thật tốt quá, nghe giọng điệu đại khái là Lí Đắc Tuyền đã đi, hơn nữa bên này không chiếm được tiện nghi, nàng cùng An Cẩm Hiên liếc nhau, mặc kệ chuyện bên này.

Nào ngờ lúc này người nọ lại nói một câu, "Nhất định tìm ra cho ta. Ta không tin tại Lâm Giang Trấn này, Còn có người ta qua không được!"

An Cẩm Hiên không chút nghĩ ngợi nhấc chân vào cửa, hừ lạnh một tiếng, "Hoàng quân gia! Thật không ngờ a, thì ra người ở tại Lâm Giang trấn này xưng vương xưng bá a!"

Một tiếng Hoàng quân gia, làm người đàn ông trung niên mặc áo choàng cầm y sợ run một chút, vẫy tay kêu người chung quanh yên tĩnh, hẩn tinh tể đánh giá tên thiếu niên và nha đầu này, thoáng giật mình, thầm nói nơi này còn có người biết thân phận của hẩn, hai đứa trẻ này đứng ở hành lang bên trong cửa, tuy hẩn nhìn chẳng phân biệt được rõ ràng, cũng không dám qua loa, "Vị công tử này, ngài... ?"

An Cẩm Hiên lại cười lạnh một tiếng, từ trong lòng lấy ra một cái này nọ ném qua "Không biết ta, cũng không biết vật này sao?"

Hoàng quân gia tiếp nhận, sắc mặt trầm xuống, cầm lấy khối mộc bài không quá thu hút từ mặt đất lên, tâm tư rối loạn, tay cũng có chút run đứng lên, vật này do hẩn tự tay khắc, hẩn rất quen thuộc, chỉ là hẩn không dự đoán được sẽ nhìn thấy nó ở đây, lúc này hẩn không đoán ra hai người kia muốn làm gì.

Cốc Vũ thấy đôi mắt hí của hắn không ngừng nhìn bọn họ, nàng thở một hơi, đầu hơi nghiêng, "Ca."

Lúc đó tên Hoàng quản gia cả kinh, Vân nhi không thường cùng đứa nhỏ Tô gia chơi với nhau sao? Chẳng lẽ là công tử Tô đại nhân, ai cũng biết Tô đại nhân chỉ có một con trai độc nhất.

Tay hắn lại run lên, tiểu tử này cùng khoảng tuổi đó, lại có chút không giống với, là loại người nào? Chẳng lẽ hắn biết tung tích Vân nhi? Nghĩ tới cái này, hắn không muốn suy đoán bọn họ là loại người nào, hỏi: "Công tử, mời vào phòng ngồi chậm rãi nói."

An Cẩm Hiên không chịu, chỉ nói: "Ta bắt quá đi ngang qua nơi này, là chịu người nhờ vả, chủ nhân mộc bài này kêu ta nói với người, làm việc bất nghĩa, chung quy sẽ báo ứng ở trên người người."

Hoàng quản gia hắc hắc cười không ngừng: "Xem công tử nói, sao ta lại làm việc bất nghĩa chứ."

Cốc Vũ cũng hừ lạnh một tiếng, "Ai u, là ai vừa rồi nói ở Lâm Giang trấn không có người dám đối đầu với người?"

Hoàng quản gia làm mặt khổ, "Thật đúng là oan uổng a, ta đúng là gặp đại hạn té ngã, vốn ta muốn đánh đồ cưới gả nữ nhi, có người tìm tới cửa, mang điềm xấu đến để ta nhiễm huyết quang, cái này cũng chưa tính, đánh hộ viện ta, ta thật là oan không chỗ nói."

Cốc Vũ vừa định nói, tay An Cẩm Hiên đã kéo nhẹ, "Được, người cũng không cần giả bộ, người làm gì tự nhiên là có người xem, người nói làm đồ cưới gả nữ nhi, thật buồn cười, người gả nữ nhi gì? Nếu người gả nữ nhi, mộc bài này thì sao? Vân tỷ tỷ tính cái gì?"

Hoàng quản gia cứng đờ, hắn không ngờ chuyện của mình bị tiểu tử này biết rành mạch, chẳng lẽ thật là Vân nhi phó thác hắn đến? Nghĩ như vậy,

thần sắc hẳn có chút suy sập, "Vân nhi ở nơi nào? Nàng nhẩn tâm như vậy sao?"

An Cầm Hiên không nói nhiều, "Duyên phận chưa tới, người làm gì nàng nhìn rành mạch, ta chỉ có một câu, Vân tỷ tỷ thác ta nói với người, nên tích đức cho mình, miễn cho về sau hối hận không kịp."

Nói xong, An Cầm Hiên kéo Cốc Vũ bước đi, Hoàng quân gia suy sập ngồi dưới đất, người hầu của hắn, hỏi: "Lão gia, còn tìm người kia hay không?" Hắn tức giận quát, "Phế vật, bây giờ còn tìm người nào!"

Hứa Thế Cùng đứng ở cửa đi tới đi lui trong lòng loạn thành một đoàn, thấy Cốc Vũ cùng An Cầm Hiên đi ra, thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội hỏi: "Tuyền đâu? Các người không có việc gì chứ?"

Cốc Vũ cười, "Chúng ta trở về rồi nói."

Hứa Thế Cùng thấy biểu cảm của Cốc Vũ thoải mái, kéo An Cầm Hiên cười hề hề, mà An Cầm Hiên còn có chút cứng đờ, nhưng cũng là bộ dáng sung sướng, mình cũng yên tâm, đoàn người về tửu lâu.

Vừa vặn ở cửa gặp Đại Lâm và Lí Đắc Giang đang muốn ra cửa, thấy bọn họ về vui sướng nói, "Đêm nay mọi người đều lo lắng, may mắn các người không có việc gì. Ta và Đại Lâm vừa trở về, nghe Kinh Trập nói cha người đã về, tiếp theo là chúng ta, nhưng chưa thấy các người, làm chúng ta ở đây lo lắng."

Cốc Vũ thấy Lí Đắc Tuyền ngồi bên trong tửu lâu, đang nói chuyện với Kinh Trập, hốc mắt nàng nóng lên, bổ nhào qua kêu lên: "Cha"

Lí Đắc Tuyền ha ha tại kia ngây ngô cười, "Xem các người, đến nhiều người như vậy, đã nói sao ta có chuyện gì chứ."

Lúc này Hứa Thế Cùng cũng thở dài nhẹ nhõm, nhìn trong phòng người, cười nói: "Ta nhìn cả nhà các người, không có mấy người dám làm cho người có chuyện."

Lí Đắc Tuyền không nghe thấy lời này, dưới sự hỏi thăm của Lí Đắc Giang, bắt đầu nói ra sự tình từ đầu đến cuối.

Nguyên lai, chủ nhà này ngay từ đầu tương đối soi mói, không giống Ninh gia thỉnh thoảng cho hắn trở về một ngày hoặc nửa ngày, Lí Đắc Tuyền ở đó làm việc có người trông chừng, ăn cơm cũng trừ vào tiền công, Lí Đắc Tuyền mấy ngày nay ăn cơm trong tiệm Hứa Thế Cùng, buổi sáng ăn một chút, còn mang theo một cái rổ đựng đồ ăn trưa.

Vài ngày trước, lúc Cốc Vũ bọn họ đi trấn trên, Hứa Thế Cùng đã nhắc qua Lí Đắc Tuyền qua hai ngày nữa sẽ trở về, không ngờ chủ nhà kia này cũng không vừa lòng, kia cũng không vừa lòng, Lí Đắc Tuyền nói tới đây có chút phẫn nộ, "Chúng ta làm nghề đều bằng lương tâm ăn cơm, nếu chỉ cần trộm gian dùng mảnh lời kia làm không xong! Rõ ràng một cái bình phong, điêu khắc mây nước, nếu điêu khắc quá dày khăng định sẽ không dùng được lâu, họ liền nói ta làm biếng! Trời đất chứng giám, cho tới bây giờ ta chưa làm qua chuyện như vậy!"

Cốc Vũ ở một bên nghe cũng cảm phẫn, hỏi: "Cha, rồi sao nữa?"

Lí Đắc Tuyền nói, "Còn không phải do hắn, hai ngày cuối, đều làm xong, ta thu thập mọi thứ, trong lòng cũng có chút gấp, nên bị đồ đâm vào ngón tay bị thương, hai giọt máu nhỏ xuống, vừa vặn bị hắn thấy, nói đó là đồ cướp hãn giả khuê nữ, máu chính là huyết quang tai ương, đuổi ta ra."

Lí Đắc Giang vỗ bàn, "Lại có người tâm tư đen tối như thế! Thực hận bây giờ không thể đi đánh hắn! Chúng ta Lí gia không phải không có người, Đào trang nhiều đàn ông già trẻ lớn bé như vậy, đứng ở cửa nhà hắn thôi cũng đủ hù chết hắn!"

Lí Đắc Tuyền tiếp câu chuyện, " Còn không phải vậy sao, ngày đó ta trở lại từ lâu, càng nghĩ càng tức, dụng cụ của ta còn để ở bên kia, đây chính là đồ nghề kiếm cơm a, ta liền đi qua lấy, nào ngờ kêu gõ thế nào cũng không mở cửa, lại gặp Ninh Bác, hắn đang đánh xe dê trong ngõ nhỏ chơi, nên kêu mở cửa. Ta đi vào, bọn họ thấy ta đã nói ta còn dám trở về lấy đồ, nghe bọn họ nói chuyện ta liền phát hỏa, đúng là gặp hạn, gặp đúng thổ phỉ, ta muốn thu thập bọn họ một chút, kết quả..."

Lúc nói kết quả, Lí Đắc Tuyền có chút thẹn thùng.

Tiếp đó hắn còn nói thêm: "Kết quả lúc ta đi qua, bọn họ có mấy người, Ninh Bác còn nhỏ không biết nặng nhẹ , vốn không phải chuyện của hắn, hắn chàng đi vào, ta thấy những người đó không biết nặng nhẹ, sợ Ninh Bác bị thương, xuống tay có chút nặng."

Lúc này Cốc Vũ cười một tiếng, "Lúc ta đi vào, trong viện có người nằm trên đất, thì ra là bị cha đánh a."

Lí Đắc Tuyền không khách khí, "Còn không phải do bọn họ ra tay trước, lại nói ta đường đường chính chính lấy tiền công, phần của ta không thể không lấy, không là của ta ta cũng không cần." Nói xong Lí Đắc Tuyền sừng sốt, vội hỏi: "Cốc Vũ, người nói vừa rồi người đi nhà người kia, không làm khó người chứ?"

Cốc Vũ cùng An Cẩm Hiên nhìn nhau, An Cẩm Hiên lại nhìn Kinh Trập, thấy Kinh Trập lắc đầu, hắn cười nói: "Chúng ta không có việc gì, đi nói đạo lý với hắn a."

Lúc này Lí Đắc Giang cũng vui mừng, "Ta đã nói Tuyền luyện qua võ công, sao bị thương chứ."

Còn chưa dứt lời, Lí Đắc Tuyền tê một tiếng, Kinh Trập kéo ống quần hắn, thấy chân đã sưng lên, Lí Đắc Tuyền còn cười nói: "Lúc ta ôm Ninh Bác đi ra, tự mình vấp bị trật chân."

Cốc Vũ lúc này mới nhớ tới, thì ra tiểu tử kia là Ninh Bác, nàng hỏi: "Ninh Bác không có việc gì chứ?"

"Không có việc gì, đi ra liền theo Vương quân gia trở về."

Cốc Vũ thấy bộ dáng chân thành của Lí Đặc Tuyền, vui tươi hơn hở, nàng sốt ruột, nghĩ cũng do không có người chống lưng, bằng không Lí Đặc Tuyền sẽ không chịu khổ như vậy, nàng đi tới đi lui, cũng nghĩ ra một biện pháp.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Ai Không Qua Lại

Cốc Vũ đi thông thả hai vòng trong tửu lâu, vừa vắn nghĩ đến y quán trấn trên, nghĩ đến Miêu lão tiên sinh từng nói với nàng một câu, vô luận có chuyện gì, đều có thể tìm hắc. Nàng vỗ tay một cái: "Cậu, hay là kêu Miêu lão tiên sinh coi cho cha ta?"

Hứa Thế Cùng lúng túng, bất đắc dĩ thở dài một hơi, nói: "Các người không biết, Miêu lão gia tử rất cổ quái, Trời vừa tối, hắc sẽ không khám, trời sáng tỏ dậy, đi một vòng vòng quanh trấn này, đến chỗ ta uống một ấm trà ăn cháo, ăn xong mới chậm chậm thông thả bước về, y quán mới bắt đầu khám bệnh."

Lí Đắc Tuyên nghe vậy trạng cũng cười nói: "Không có việc gì, chỉ là sưng một chút, cao nhân đạo hạnh luôn có phương thức của mình, trấn trên còn có y quán khác, bằng không đi xem trước cũng được, nếu không được tính sau, ngày mai đi cũng không muộn."

An Cẩm Hiên cũng đi tới nhìn chân Lí Đắc Tuyên, Cốc Vũ cũng lo lắng, muốn đi mời, nhưng nghe Hứa Thế Cùng nói như vậy, nàng nhụt chí lại không cam lòng, nàng suy tư một hồi, quyết định tự mình đi: "Cẩm Hiên ca, hay là chúng ta đi thử, nếu không tối hôm nay làm sao bây giờ đây?"

Kinh Trập cũng tán thành Cốc Vũ làm như thế, cùng Lí Đắc Giang nói: "Nhị bá, hay ngài và Đại Lâm ca đi về trước, nhắn lời cho nương ta để các nàng an tâm, cũng đừng nói cha ta bị thương miễn cho người trong nhà lại lo lắng."

Lí Đắc Giang thấy sự tình ổn thoả, lưu lại cũng không giúp được, thêm nữa người trong nhà nóng lòng không biết thành bộ dáng gì, nếu bọn họ tối hôm nay không quay về, chỉ sợ Vương thị bọn họ sẽ không ngủ được, nghĩ đến đây hần đồng ý, nói mang Đại Lâm đi về trước.

Vợ Hứa Thế Cùng mang theo đứa nhỏ làm một ít đồ ăn cho mọi người, Lí Đắc Giang không khách khí, cùng Đại Lâm ăn hai chén cháo, mang theo mấy khối điểm tâm, cầm theo đèn lồng trở về.

Cốc Vũ cùng An Cầm Hiên đi thỉnh Miêu lão tiên sinh, đến Miêu thị y quán, gặp lão tiên sinh đang ngồi ở cửa, một mình tự phẩm trà, cây quạt trong tay bất chợt phe phẩy.

Cốc Vũ nhất thời không biết mở miệng thế nào, nàng nhớ tới Hứa Thế Cùng nói lão gia tử này buổi tối không ra cửa, nên vòng vo cùng hần nhàn thoại.

Miêu lão gia tử là người thông thấu, "Nói đi, hai đứa đến có việc gì?"

An Cầm Hiên ăn ngay nói thật, "Cha Cốc Vũ ở Hoàng gia bên kia làm nghề mộc, không ngờ bên kia nói máu từ vết cắt ngón tay của hần, là huyết quang tai ương, tiền công không trả không nói, còn muốn tịch thu đồ nghề của hần, hần giận quá cùng người bên kia đánh... Lúc đi ra bị trật chân bị thương."

Miêu lão tiên sinh phe phẩy cây quạt, nhưng không nói gì thêm.

Cốc Vũ thấy hần không có hành động gì, suy nghĩ biện pháp, "Miêu gia gia, ta nghe cậu nói người ban đêm sẽ không ra ngoài, chúng ta cũng không tiện quấy rầy người, mặt trời mọc mới bắt đầu làm việc là quy củ từ xưa truyền xuống, chỉ là cha ta bị thương, ta cũng không có tâm tư, chúng ta không có gì hết, nếu như ngài không thể đi, có thể cho ta mượn thuốc bên trong hiệu thuốc một chút hay không, ngày mai chúng ta đến mời ngài xem."

Miêu lão tiên sinh ngừng tay quạt lại, hưng trí hỏi Cốc Vũ, "Như vậy người muốn mượn cái gì?"

Cốc Vũ suy tư, nói ra mấy vị thuốc cùng với lượng, ánh mắt Miêu lão tiên sinh tỏa sáng trong đêm, ngoài ý muốn của hắn, nhưng bất động thanh sắc, thấy Cốc Vũ bọn họ chờ, nói: "Đi, người đi thắp ngọn nến, người cầm ấm trà của ta, ngàn vạn lần không được làm bể!"

Ngữ khí nói chuyện không tốt, Cốc Vũ cùng An Cẩm Hiên sửng sốt, không biết hắn bán cái nút gì.

Miêu lão tiên sinh lúc này đứng lên, căng mặt mỉm cười, "Ta nói các người không hiểu chuyện, không thắp ngọn nến ta sao đi hốt thuốc, cảnh tối lửa tắt đèn, buổi tối ta không muốn đi ra ngoài, nhưng trùng hợp ra đối bụng, đi Cùng Nhi ăn một chút gì cũng không sai, tiểu tử, trà cũng không thể thiếu, ta coi như đi qua uống trà, về sau nếu ai hỏi, không cho nói ra!"

Cốc Vũ và An Cẩm Hiên không thể tin được lỗ tai mình, chẳng lẽ Miêu lão gia tử thật sự đi? Bọn họ không dám nói nhiều, nghĩ vạn nhất mình nói sai lời, lại chọc giận hắn.

Lúc ba người tới tửu lâu, Hứa Thế Cùng bọn họ đang ăn, chiếc đĩa đều dừng bên miệng, hắn nghe nói, có một ngày buổi tối Ninh gia muốn thỉnh hắn đi, hắn từ chối, nói là mình già rồi, buổi tối chắn chắn ánh mắt không tốt không thể làm hỏng thanh danh của mình, kỳ thực chắn được hay không hắn rõ ràng nhất, vì thế, Hứa Thế Cùng hỏi một câu thật lỗi thời, "Miêu lão gia tử, sao người đi lại đây?"

Miêu lão gia tử trừng mắt, "Hừ, buổi tối ta đến chỗ người ăn một chút gì cũng không được sao? Ta thấy người là người buôn bán, nhưng là thật đúng không bằng cháu ngoại trai cùng ngoại sinh nữ người."

Hứa Thế Cùng ngốc ngốc cười, tự mình đi nhà bếp nấu đồ cho hắn.

Chờ Miêu lão tiên sinh khám bốc thuốc cho Tuyền xong, hắn cũng chỉ ăn hai miếng này nọ tượng trưng, một ly trà chỉ hớp một ngụm nhỏ, lại khoan thai rời đi, đi vài bước lại quay nhìn Cốc Vũ, lại nhìn An Cầm Hiên, "Lần tới nhớ đi cửa hàng của ta."

Miêu lão gia tử vừa đi, Hứa Thế Cùng liền hỏi, " Sao các người mời được hắn đến ?"

An Cầm Hiên lắc đầu cười, "Chúng ta không có thỉnh, hắn nói là đi tới ăn đồ."

Hứa Thế Cùng cảm thán bất khả tư nghị.

Chân Lí Đặc Tuyền không có phương tiện, đành chờ ngày thứ hai ngồi xe ngựa trở về, Cốc Vũ, Kinh Trập và An Cầm Hiên ba đứa trẻ, người lớn cũng lo lắng, vì thế thương lượng định ngày thứ hai trở về.

Sắc trời đã tối muộn, hơn nửa thời tiết nóng, Cốc Vũ ở cùng phòng với khuê nữ Hứa Thế Cùng, An Cầm Hiên cùng Kinh Trập nói bọn họ nằm ở hàng hiên trên lầu là tốt rồi, còn tương đối mát mẻ, dù sao trên lầu không lớn lắm, người lớn cũng tùy bọn họ.

Kinh Trập biết An Cầm Hiên có nhiều nghi vấn chưa hỏi, hắn nghĩ ở chung nhiều như vậy ngày, có thể tin tưởng nói rõ ngọn ngành.

Vì thế, chờ hai người nằm ở ban công ở lầu hai xong, gió đêm nhè nhẹ thổi tới, ngẩng đầu có thể thấy bầu trời đêm đầy sao, đây là nơi dễ nói chuyện nhất, Kinh Trập nghĩ. Huống hồ còn có bóng đêm che lấp, vì thế An Cầm Hiên còn chưa hỏi, Kinh Trập đã mở miệng nói: "Người nhất định rất ngạc nhiên sao ta quen thuộc với người nhà này như thế, có phải không?"

Thanh âm của An Cầm Hiên trầm thấp truyền đến, "Ta tin tưởng nhất định có chuyện gì, nếu không sao người dám để ta cùng Cốc Vũ mạo

hiếm."

Kinh Trập than một tiếng, gồi tay lên đầu, "Chỉ là ta không biết bắt đầu từ đâu."

An Cầm Hiên nói: "Hay là người nói lai lịch của người này."

"Hoàng quân gia, quan hệ với nhà chúng ta có chút sâu xa, lúc trước mang theo khuê nữ chạy nạn, nghe nói bị không ít khổ, chịu không nổi liên trộm này nọ ăn, bị người ta bắt được đánh cho chết, cha ta cứu hãn, cho hãn một ít tiền vốn, sau hãn đi làm mua bán nhỏ, không biết vì sao, hãn biến thành quân gia Lưu gia, sau này quân gia cũng không làm, chuyên môn làm chuyện như trước kia."

An Cầm Hiên lắng lắng nghe.

"Nói vậy người cũng biết, có lời đồn đãi, có mẹ mìn, đứa nhỏ nhà cùng khổ nuôi không nổi, qua tay các nàng bán đi địa phương khác."

An Cầm Hiên ngẩn ra, "Người nói, hãn bắt cóc? !"

Kinh Trập cười khổ một tiếng, "Không biết có phải như thế không. Không biết hãn làm thế nào nổi lên một cửa sinh ý, sinh ý này cũng là chuyện lâu dài, cũng không biết tiền vốn của hãn từ nơi nào đến, chuyên môn mua cô nương bộ dáng tốt tính tình lanh lợi, mang về nuôi dưỡng, chờ các nàng trưởng thành, liền gả đi hộ nhà giàu, các cô nương đều nói là nữ nhi của hãn, đến lúc đó không chỉ có có đồ cưới nhiều không nói, về sau có chuyện gì, những người đó nhất định cảm kích ân tình của hãn, lại nói..."

An Cầm Hiên thở ra một hơi, nghĩ trên đời này loại người nào cũng có. Hãn có chút tò mò, "Như vậy, Vân nhi là ai?"

Kinh Trập nói: "Vân tỷ tỷ là nữ nhi của hãn, hãn đối Vân tỷ tỷ không thể chê, tận lực sủng, Vân tỷ tỷ rất thông minh, thuở nhỏ không có nương, hồi

nhỏ thường dạy ta đọc sách viết chữ, sau khi bọn họ chuyển nhà chưa gặp qua, mãi đến một ngày, Vân tỷ tỷ đến nhà một lần, nói là ngay từ đầu nàng cho rằng cha mình thiện tâm thu dưỡng cô nương, khi biết được hấn vì tiền làm chuyện vô lương tâm như vậy, cùng tú bà kỹ viện có gì khác nhau, sự việc này không phải từ miệng cha mình nói ra, là nàng nghe từ nơi khác, nhất thời không biết làm sao, muốn tới hỏi cha ta, nhưng nhà chúng ta khi đó... Cũng không tốt, sau đó ta không gặp qua nàng."

An Cầm Hiên thở ra một hơi, thật sự có cha như vậy, cũng có khuê nữ như vậy, hấn nghĩ bộ dáng Hoàng quân gia lúc cầm mộc bài, thật sự luyến tiếc nữ nhi của mình, nhưng bây giờ chuẩn bị gả nữ nhi, chẳng lẽ vẫn làm chuyện như vậy."Có thể là hấn sợ, muốn tận dụng mọi cách kiếm bạc, bằng không cũng không đến mức ngay cả tiền công cũng muốn chiếm. Người nói, nếu từ đây hấn thu tay lại, sẽ có một ngày Vân tỷ tỷ sẽ về."

Kinh Trập liếc nhìn bầu trời đêm, "Chuyện này chỉ có trời mới biết."

An Cầm Hiên nghi vấn, nghe giọng điệu của Kinh Trập, từ nhỏ hấn đã đọc sách biết chữ, hơn nữa Vân tỷ tỷ có chuyện liền xin cha hấn giúp đỡ, lại nói hấn cũng không có mẫu thân, đủ loại nghi vấn tựa hồ cũng không hợp lý, "Kinh Trập, người bắt đầu đọc sách rất sớm, khó trách lợi hại như vậy, ta nghĩ Vân tỷ tỷ người cũng không kém, nghe người nói vậy nàng cũng gần hai mươi tuổi, nói không chừng cũng đã thành thân, có biết cha mình ở Lâm Giang trấn hay không. Lại nói, Cốc Vũ cũng không nhắc tới qua các người khi đó đã cứu Hoàng quân gia a, bằng không sao hấn không nhận ra Cốc Vũ?"

Kinh Trập gáp một cái, "Rất trẻ, ngủ đi."

An Cầm Hiên một bụng nghi vấn, trợn tròn mắt tại kia nghĩ, lăn qua lộn lại ngủ không được, mà Kinh Trập, tuy nằm không nhúc nhích, ánh mắt cũng mở to.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Vui Mừng Về Đào Trang

Sáng sớm ngày thứ hai, Lí Đắc Tuyền muốn trở về nhà, trải qua chuyện này, hẳn càng phá lệ tưởng niệm những ngày ở nhà, nhớ tới lúc mình ở phía sau viện dưới bóng cây râm mát làm việc, nghe thanh âm người nhà, muốn vào xem liền vào xem, còn có mấy thứ mấy ngày nay làm qua, trước kia chưa từng nghĩ tới vụn, máy tuốt hạt gì đó, hẳn hận không thể ở nhà ngay.

Hứa Thế Cùng biết tâm tư của hẳn cũng không tiện ngăn đón, chỉ nói: "Người dù sao cũng phải cho ta thời gian đi mượn xe, lại nói người còn phải đi Miêu thị y quán, ngày hôm qua chưa có lấy thuốc phải không?"

An Cầm Hiên chen vào nói, "Ta qua bên kia mượn xe, đến lúc đó ta lại đi Miêu thị y quán, sau đó về lại đây, cậu người cứ lo việc buôn bán của người."

Không biết An Cầm Hiên và Kinh Trập xuống lầu lúc nào, bọn họ đều là người tự kiểm chế rất mạnh, ngày thường không biểu hiện ra ngoài mà thôi, buổi tối ngủ một hồi, hừng đông lúc có tiếng người, bọn họ lập tức tỉnh dậy, còn ngồi ở ban công một lúc lâu, mới xuống dưới lầu mức nước rửa mặt, trở nên thần thanh khí爽.

Cốc Vũ và khuê nữ Hứa Thế Cùng, Thẩm nhi ở cùng nhau, nói chuyện nửa buổi tối, Thẩm nhi hơi khờ khạo chậm chạp, nhưng lại ngây thơ, tương xứng với diện mạo của nàng, mập mập trắng trắng đáng yêu vô hại, Cốc Vũ nhanh mồm nhanh miệng nói vừa vội lại mau, một chuỗi từ bùm bùm phun ra, lại rõ ràng trong trẻo, không biết tại sao lại hợp ý, nghe nói Cốc Vũ phải

về nhà, Thấm nhi rất lưu luyến, cũng náo muốn cùng bọn hăn trở về, thuận tiện nhìn nãi nãi cùng cô cô.

Hứa Thế Cùng nghĩ nhà Cốc Vũ vừa mới xảy ra chuyện như vậy, sợ nàng đi qua làm phiền bọn hăn, nghĩ lại Hứa thị, Hứa Tần Thị đều ở bên kia, hơn nữa Tiểu Mãn và Vương thị bọn họ dễ nói chuyện, thời gian này khuê nữ lại mê cắt giấy, một mình ngồi nửa ngày không chịu xê dịch, qua bên kia vừa vặn có người giải thích thắc mắc cho nàng, không cần cả ngày quần quít lấy mình, vì thế cùng Kinh Trập, Cốc Vũ thương lượng, bọn họ dĩ nhiên vui vẻ, Hứa Thế Cùng không nói gì thêm, đồng ý chuyện này.

Thấm nhi rất vui vẻ, kéo Cốc Vũ đi thu dọn bảo bối của nàng, kéo, giấy đỏ, một con rối gỗ, nhiều thứ đa số tiểu cô nương thích, mọi thứ nàng đều bỏ vào một cái rổ trúc mang theo, lôi kéo tay Cốc Vũ, chờ Lí Đắc Tuyền từ y quán trở về.

Hứa Thế Cùng cũng chưa từng thấy qua bộ dạng nữ nhi mình như thế này, ngày thường nàng chậm rì rì, không vội không hoãn, không ngờ gấp như vậy, hăn buồn cười, cho nàng mang theo một ít thịt cùng điểm tâm, nói là đến tặng cho mọi người trong nhà.

Thấm nhi đồng ý, kỳ thực tâm tư đã sớm không ở đây.

Kết quả là, đoàn người Cốc Vũ bọn họ, ngồi trên ghế trong cái lều dựng bên ngoài tửu lâu, nương Thấm nhi để một hàng lớn bát, nói là giữa trưa sẽ phát đậu hủ hoa.

Hứa Thế Cùng một bên xem cười hề hề nói: "Cốc Vũ a, lần trước người cùng Cẩm Hiên có ý kiến như vậy, thật tốt, tuy thời gian này sinh ý không thật náo nhiệt, nhưng không giống phía trước như vậy, chậm rãi sẽ tốt hơn, người không biết ta bây giờ ra cửa đều có chút ngượng ngùng, chỉ là mấy bát đậu hoa, thế nhưng có người bảo ta người lương thiện, ta bất quá là người buôn bán, nghĩ đến là mặt nóng."

Thấm nhi tay phải khoát lên tay trái, ngón tay một điểm một điểm, làm lên một chuỗi hoa mai, hoa mai rất đáng yêu, nàng nghe Hứa Thế Cùng nói như vậy, không hiểu dùng mềm yếu nhu nhu thanh âm hỏi: "Phụ thân, vì sao lúc người dẫn ta ra cửa luôn đi tới chỗ có nhiều người?"

Hứa Thế Cùng cười, thoáng xấu hổ, nương Thấm nhi cười rộ lên, "Cha người a, đang nghiên làm người lương thiện."

Mấy đứa trẻ cũng nở nụ cười.

Đang cười, An Cẩm Hiên đánh xe tới, bộ dáng thuần thực, Lí Đặc Tuyền ngồi ở phía sau, Hứa Thế Cùng thấy xe không có cái vách cao, lại không có trần che nắng, muốn đổi một chiếc khác, Lí Đặc Tuyền ngồi ở phía sau nói, "Không cần đổi, như vậy rất tốt, dù sao vẫn là sớm tinh mơ, không có vách còn mát mẻ hơn, có vài bước đường, không phơi nắng đâu!"

Hứa Thế Cùng cũng không kiên trì, ôm Thấm nhi lên xe, đang định quay đầu ôm Cốc Vũ, Cốc Vũ tự mình đi lên, một bên là Lí Đặc Tuyền, ở giữa là Cốc Vũ và Thấm nhi, Kinh Trập ngồi ở phía dưới, thân mình Cốc Vũ vừa động, liền kề bên lưng An Cẩm Hiên, Kinh Trập cũng tương ứng ngồi lên, Thấm nhi bị bọn họ vây ở bên trong, xem rất thỏa đáng, An Cẩm Hiên nhìn lại, liền bắt đầu hét to, hướng Đào trang đi đến.

Trên đường Thấm nhi nói nhiều nhất, nàng thấy cái gì cũng hỏi, Cốc Vũ trả lời nàng, nàng lại hỏi vấn đề kế tiếp, thấy Cốc Vũ không trả lời, lại hỏi lại, Cốc Vũ nhất thời bất đắc dĩ, Kinh Trập mừng rỡ không thôi, "Cốc Vũ, không nghĩ tới lần này người gặp đối thủ."

Rất nhanh có thể nhìn thấy hình dáng Đào trang, màu xanh trong vắt, từng gợn sóng nhỏ trên sông Thanh Sa phản xạ nắng sớm, cả một phiến rừng đào thanh u, Thấm nhi kích động đứng lên, Cốc Vũ kéo nàng xuống, "Ngốc tử, mau ngồi xuống, nếu bánh xe gặp phải tảng đá, lát nữa còn qua cầu, người bị té xuống rãnh cửa không còn, sẽ giống tiểu lão thái."

Đầu cầu có hai bóng dáng, đợi xe Cốc Vũ bọn họ đến gần, thanh thúy kêu lên: "Là bọn hăn, là bọn hăn! Cốc Vũ Cốc Vũ "

Cốc Vũ quay lại nhìn, mới phát hiện là Trần Giang Sinh và Tiểu Hà, định trả lời bọn họ, 2 người này quay đầu bỏ chạy, bộ dáng như lửa cháy sau lưng, làm cho người ta buồn cười.

Thấm nhi vốn là người không có nhiều tâm nhãn, thấy bọn họ chạy, gạt đầu, sờ hoa mai hờ trên tay, suy tư vài giây, vẫn không có đáp án, nâng mặt hỏi, "Cốc Vũ, người cũng không hung dữ, vì sao bọn họ nhìn thấy người lại chạy trốn chết vậy?"

Cốc Vũ bị câu hỏi này làm cứng đờ, nhưng Kinh Trập, An Cẩm Hiên và Lí Đắc Tuyền cười ha ha, nàng nhất thời bị suy sập tinh thần.

Rất nhanh đã có đáp án, vào sân, Hứa Tần Thị bưng một chậu nước, vung tay một cái đem nước vẩy lên người của mọi người, miệng còn lầm bầm, vẩy xong hết mới nói, "Tốt lắm tốt lắm, đây là nước lá bưởi, có thể trừ tà diệt tai, mau rửa tay nước lá này, rồi bước qua chậu than."

Thấm nhi ôm rổ của mình, ngọt ngào kêu lên: "Nãi nãi, bước qua chậu than làm gì, quá nóng!"

Hứa Tần Thị thấy Thấm nhi cũng đi theo bọn họ đến, cười hề hề đem nàng ôm xuống, "Người nhìn người, bộ dạng béo đô đô dĩ nhiên sợ nóng, đến đây, ta ôm Thấm nhi bé nhỏ mũm mĩm của chúng ta bước qua chậu than."

Cốc Vũ bọn họ trong lòng biết người đứng ở trong phòng ngóng trông, cứ làm theo như vậy cũng tốt, để bọn họ an tâm một chút, từng người luân phiên nhau rửa tay trong thau nước lá bưởi, rồi vượt qua chậu than, đến nhà chính, Lí Đắc Tuyền đi rất chậm, không cần Kinh Trập và An Cẩm Hiên đỡ, cực lực che giấu vết thương của mình, Vương thị thấy hăn như vậy, cũng không có biểu cảm kích liệt, ngơ ngác ngây ngốc nhìn hăn cười.

Cốc Vũ cẩn thận, ngẩng đầu nhìn vào mắt Vương thị, thầm nói hôm qua không biết nương vui sướng cùng xót xa thế nào, nhất định là khóc đến nửa đêm, bằng không sao mắt bị sưng như vậy, Văn thắm bọn họ cũng ở đây, đều làm như không thấy chân Lí Đặc Tuyền, ào ào nói vài câu an ủi.

Lí Đặc Tuyền đi qua lắc lắc giường Hạ Xuyên, thấy An Cẩm Hiên và Kinh Trập đang đỡ đỡ xuống, Đại Lâm hỗ trợ, hẳn có chút hoảng hốt, sờ mặt Hạ Xuyên, thầm nói mình chỉ có một tiểu tử này, nhưng lúc này lại có cảm giác như mình có bốn đứa. Khuôn mặt non mịn của Hạ Xuyên bị bàn tay thô ráp của Lí Đặc Tuyền chạm vào, dấy cổ họng khóc lớn lên.

Trong phòng đột nhiên ồn ào, liền có vẻ vui sướng.

Kinh Trập nằm bên cạnh An Cẩm Hiên, "Ngàn vạn lần không để cho cha ta bọn họ biết việc này."

An Cẩm Hiên hiểu ý cười, "Dĩ nhiên."

Kinh Trập lại nghĩ tới cái gì, "Ngày hôm qua cha ta đã đi rồi, sao người còn muốn đi vào, vạn nhất..."

An Cẩm Hiên thấy Kinh Trập vẫn còn chút lo sợ băn khoăn, "Không được, đã đi đương nhiên không muốn lưu mầm tai họa, không thể để lần tới hẳn lại đến gây phiền toái, một lần làm triệt để, lại nói đến lúc đó ứng phó chúng ta cũng phiền toái."

Nói xong, hai người không nói thêm, Kinh Trập đi vào phòng, An Cẩm Hiên nói là đi bờ sông coi gia súc, một mình lặng yên đi ra ngoài, nhân tiện coi qua cây ươm giống của Cốc Vũ, ra bờ sông thấy một bãi bánh bùn tròn, nhớ ngày đó mình dỗi hờn có chút buồn cười, cũng không nói thêm, đem khối bunn chuyển vào ruộng, dùng cuốc đập vỡ, rồi đắp lên hột ươm giống.

Làm xong, hẳn ngồi xuống thở dài một hơi.

Trong đầu An Cẩm Hiên hiện tình cảnh trong viện lúc này, chắc hẳn là đang náo nhiệt giết gà nấu cơm.

An Cẩm Hiên lắc đầu, hẳn thật không biết vì sao mình muốn tránh né đi, cảm thấy mình không thể hoà chung với bọn họ, tuy cũng có đôi khi như là người một nhà, nhưng trong ấn tượng của hẳn người một nhà không phải như thế, Hứa Tần Thị, Vương thị, Lí Đặc Tuyên đối với hẳn cũng tốt, nhưng vẫn dè dặt cẩn trọng có khoảng cách, tóm lại không giống như đối với Kinh Trập, Cốc Vũ, như là cẩn thận đem hẳn để ở một bên, chỉ có hẳn biết nhưng hẳn không muốn như vậy.

Hẳn đứng dưới ánh mặt trời, ruộng hoang vu, mọi thứ cũng không rõ ràng, cỏ dại tán loạn nằm nơi kia, trong gió nóng ẩm dào dạt, chỉ là nằm như vậy, hẳn lấp bắp kinh hãi.

Rồi An Cẩm Hiên nhảy dựng lên, đi qua vạch trần đám cỏ, tinh tế nhìn, quả nhiên, hạt ươm đã mọc ra mấy cây con, tinh tế bộ dáng yếu ớt đáng thương, hạt rồi cũng nảy mầm, về sau hấp thụ ánh mặt trời mưa móc, tất nhiên sẽ lớn lên.

Có đôi khi, đổi một góc độ khác, chuyện sẽ có bộ dáng khác.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Tin Tốt, Tin Xấu

Lí Đắc Tuyền ở lại nhà, vừa khéo lúa mùa đang lên xanh tốt, ngoại trừ sau này ra ngoài thu gặt, cũng không có việc gì khác, hộ nông dân khác lúc này cũng nhàn, làm những việc đơn giản như lợp thêm cỏ lên nóc nhà tranh, trong lòng hăn cũng không khó chịu. Nếu hiện tại là ngày mùa sẽ không giống với, khi đó để hăn một mình ngồi ở nhà không giúp được gì, tâm hăn không biết giải thế nào.

Tuy chân Lí Đắc Tuyền bị thương, hăn không có chuyện gì làm, vẫn nghĩ mình có nghề mộc, mỗi ngày cầm đầu gỗ khoa tay múa chân, cứ như vậy, lúc nghĩ đến cái gì lại muốn đứng lên, cái này khổ Lí Đắc Tuyền cũng khổ Cốc Vũ, nàng thường ngồi ở một bên xem Lí Đắc Tuyền, nói hăn không cần lộn xộn cái chân kia, cũng may chuyện này không kéo dài bao lâu, Đại Lâm ở bên người Lí Đắc Tuyền, lúc hăn cần lấy cái gì, Đại Lâm đã đưa tới trong tầm tay hăn, làm Lí Đắc Tuyền lại nổi lên ý muốn thu Đại Lâm làm đồ đệ.

Nhưng ý niệm cũng chỉ là ý niệm, bị gió mùa hè thổi qua liền tan tác, nghĩ không trọn, muốn làm cũng không xong. Hăn nghĩ đã qua 2 ngày, mình có tay nghề nhưng chưa có việc làm, hơn nữa nếu xuất hiện sự tình như lần trước, Đại Lâm một người, hăn lại là người thành thật, không nói đến có được tay nghề giỏi phải mất bao lâu, việc nhà của Đại Lâm sẽ bị trì hoãn hết vài năm, lại nói Đại Lâm vạn nhất không thích học hoặc là không có ngộ tính, đến lúc đó học không tốt, sự tình trong nhà cũng bị trì hoãn, hại cả nhà hăn.

Vì thế lời đến bên miệng Lí Đắc Tuyền, lại nuốt trở vào.

Cốc Vũ vốn định đưa Thấm nhi đi chơi, khó được một nhà Hứa Tần Thị đối với mình tốt như thế, mình cũng hợp ý Thấm nhi, nào ngờ tính tình Thấm nhi vốn cũng yên tĩnh, thấy Tiểu Mãn và Vương thị thêu thùa, ánh mắt sáng lên, ngồi ở chỗ kia gắt gao nhìn chăm chăm, cong cong thắt lưng, đưa ghế cho nàng cũng không ngồi, một thân ướm mồ hôi.

Tiểu Mãn thấy bộ dáng chuyên chú của nàng, mồ hôi ướm đầm tóc mai cũng không ngồi xuống, cười hề hề nói, "Thêu còn lâu mới xong, Thấm nhi, người ngồi đi."

Thấm nhi coi như không nghe thấy, ánh mắt nhìn chăm chăm ngón tay Tiểu Mãn, Hứa Tần Thị lắc đầu cười, "Tính nàng là như vậy, thật ngốc!" Nói xong ôm Thấm nhi ngồi bên cạnh Tiểu Mãn, trên một cái ghế cao hơn một chút, để nàng có thể thấy Tiểu Mãn thêu thế nào, cứ như thế, biểu cảm của Thấm nhi từ đầu đến cuối không thay đổi.

Thấy bộ dạng của nàng, Tiểu Mãn tự thay đổi, lúc đầu nàng muốn thêu uyên ương, đổi thành thêu một con chim yến đơn giản, vừa thêu xong cái đuôi dài, Thấm nhi cong cong cổ của mình, nói: "Nha, người thêu thế nào, thấy người chỉ thêu một đường, sao người biết chim yến là dạng này, Tiểu Mãn tỷ tỷ dạy ta!"

Cốc Vũ thấy nàng như vậy, biết mình không cần lo nàng ở đây buồn, đi ươm giống quan trọng hơn.

Lí Đắc Tuyền gốc ở nhà, trong nhà có trụ cột, Cốc Vũ yên tâm, ít nhất trong nhà không có người đi làm xa làm cho người ta lo lắng, nàng hạ quyết tâm về sau không để Lí Đắc Tuyền nhận việc làm ở nhà người ta.

Lí Đắc Tuyền gốc ở nhà, nàng không lo lắng việc khác, chỉ lo lắng vạn nhất Lí Đắc Tuyền chuyên tâm ở nhà làm ruộng, ruộng không nhiều, người trong nhà lại nhiều, lỡ ngày qua không tốt, Lí Đắc Tuyền tất nhiên sẽ tái sinh phần tâm tư kia, quấy nhiễu tới lui, dĩ nhiên tiền quan trọng nhất, nên

kiếm tiền nhanh chút qua ngày lành, mà Cốc Vũ tin tưởng mình ở Đào trang, dựa vào sông nước, không lo tìm không thấy biện pháp làm giàu, còn phải do mình phát hiện.

Cốc Vũ dưới bóng nắng đi ra ruộng, mặt đường tích một tầng thật dày đất bụi, mỗi bước chân là một lớp khói bụi vương theo, rốt cục đến bờ sông, nàng đi xuống bờ ruộng, hai ngày qua mình không đến tưới nước, có chút sốt ruột.

Rất xa Cốc Vũ thấy không có cỏ trong vườn, lại chất đồng ở ven sông, nàng lắp bắp kinh hãi chạy nhanh tới, còn tưởng là bị người nào cố ý nhổ đi, đến chỗ ươm giống, nàng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, thì ra cỏ không bị người ném loạn thất bát tao đi, nhưng đặt thành một đồng chỉnh tề, mà giống ươm trên đất đã có cây non mảnh khảnh nha, mặt trên cũng ẩm, xem ra có người tưới qua nước. Bên trên mặt đất ướt, còn có cả một phiến bùn đất, xem ra là bùn đất do An Cầm Hiên bốc từ trong sông, phơi khô. Lúc này bùn đất đã bị vỡ vụn, cuốc ném ở một bên.

Tâm Cốc Vũ vừa động, chạy đến cuối vườn, nhìn về hướng sông.

Mặt sông một mảnh yên tĩnh, không một gợn sóng, mà Cốc Vũ cau lại, nghĩ là An Cầm Hiên khiêng cuốc đến bên này, sẽ không ném cuốc ở đây rồi đi chứ?

Đang lúc thất vọng, mặt sông đầu tiên trời ra một đôi tay, Cốc Vũ liền hiểu, "Cầm Hiên ca, ta biết là ngươi."

Nổi lên đúng là An Cầm Hiên, trong tay hảnh là một con cá, Cốc Vũ nhìn bốn phía cũng không cái gì có thể bắt, đành phải tại kia nhìn chăm chăm.

An Cầm Hiên Cười cười, "Cốc Vũ, sao ngươi lại tới đây? Ngươi không đến, cây non thần tiên quả của ngươi đều bị chết."

Cốc Vũ ngược ngùng, mình thật sự quên, An Cẩm Hiên lại nhớ rõ. May là hăn nhớ được, nếu không vờm ươm của mình cũng không biết nói sao.

Lúc An Cẩm Hiên đi lên, Cốc Vũ lại có một vấn đề, "Cẩm Hiên ca, sao người có thể tay không bắt cá?"

Lúc này An Cẩm Hiên đã đặt cá ở trên bờ, dùng cỏ cột xuyên qua, ném xuống đất, rồi xuống sông rửa tay chân, rồi mang cá đi lên.

"Cũng không phải ta giỏi, do đáy sông có rất nhiều tảng đá nhỏ, thường có cá ở bên trong, vừa tay bắt, bằng không người cho là sao?"

Cốc Vũ xem như giải khai một điều bí ẩn, ngày ấy Ninh Bác đến, thì ra chẳng phải An Cẩm Hiên bị tức giận, mà là hăn nắm chắc, nghĩ đến Ninh Bác, Cốc Vũ nhớ tới ngày đó Lí Đắc Tuyên nói đến, lần tới nếu mình nhìn thấy hăn, phải cảm tạ hăn mới đúng.

An Cẩm Hiên không biết Cốc Vũ đang nghĩ gì, nói: "Cốc Vũ a, cây này mầm phải nhổ cỏ đi, bằng không sẽ không lớn nổi, về sau cây trưởng thành cũng thật phiền toái, ta đã đi vét bùn trong sông, sau đó phải đi vào rừng hái một ít trái cây trở về, còn có, chúng ta đã đồng ý Miêu lão tiên sinh hái thuốc, hai ngày nữa cũng phải đưa đi."

Cốc Vũ sờ bụng mình, "Ta thật muốn đi bây giờ, cả nhà đều ở nhà, nếu đi ra ngoài sẽ phiền toái, nhưng hôm nay ta chưa có ăn gì."

Thấy bộ dáng ngần ngừ của Cốc Vũ, An Cẩm Hiên tìm kiếm trong đồng rơm, rốt cục tìm ra một cái bao bố nhỏ, hăn cười nói: "Yên tâm, ta nướng cá cho người ăn!"

Cá tươi mới, Cốc Vũ nhìn con cá vô tội kia, rồi nhìn động tác rất nhanh của An Cẩm Hiên, hai người đứng ở vùng đất hoang, nhặt một ít cành khô, trong bao bố nhỏ của An Cẩm Hiên, có đá đánh lửa, có một khúc xương không biết tên đã mài sắc bén, một túi giấy nhỏ không biết là cái gì.

Mọi thứ chỉ có một mình An Cẩm Hiên vội, Cốc Vũ muốn đi giúp, hần liền lắc đầu, "Không được, không nên để trên người người có mùi cá, ngồi chờ đi, một hồi cho người ăn."

Đã nói như vậy, Cốc Vũ cũng không khách khí ngồi một bên chờ ăn, chờ cá nướng sắp nướng chín Cốc Vũ mới biết cái túi giấy đó là muối.

Hai cái ăn xong cá nướng, Cốc Vũ liếm liếm môi, nói: "Cẩm Hiên ca, hay là chúng ta vào núi, ăn thần tiên quả, lại hái một ít mặc sinh đi trấn trên."

An Cẩm Hiên không nói gì thêm, hai người đi phía sau núi.

Một mảng lớn mặc sinh vẫn ở chỗ cũ, người vào núi tụt ít đi, cũng không thấy ai đi đến chỗ này, cho dù là đi đến nơi này, cũng không biết nó dùng để làm gì.

Cốc Vũ vừa rồi hái một mớ cỏ, nhổ mặc sinh xong dùng cỏ cột lại, tổng cộng khoảng bốn năm bó, nghĩ đủ, nàng mới dừng tay, xem qua nơi mình vừa nhổ, mặc sinh thoát nhìn không dày đặc như vừa rồi, cho cây non chút không gian sinh trưởng, nàng không làm chuyện nhổ sạch diệt sạch, thầm nói nơi này về sau là căn cứ được liệu của mình, nghĩ lâu dài một chút mới tốt, tuy kiếm không ra bạc, cho Miêu thị y quán coi như làm việc thiện.

An Cẩm Hiên như cũ leo cây hái trái cây, Cốc Vũ quen kêu thần tiên quả, hiện tại đã gần hết, hần ở trên cây không ngừng lắc, thần tiên quả chín bùm bùm rơi xuống, hai người ăn vừa hồi hận không mang túi lưới đến, An Cẩm Hiên lại làm theo cách cũ, dùng dây leo trong rừng đan thành một cái túi lưới đựng trái cây.

Ép buộc đến giờ phút này, đã sắp tới buổi trưa, bọn họ không lo lắng, lúc trở lại thôn trang, hai người đem thứ này giấu, về nhà lắc lư một vòng, cho mọi người thấy, chúng ta chỉ là đi ra ngoài một chút, tiếp đó lại tìm cơ ra cửa, thở hốt hốt đi trấn trên.

Đi đến hơn một nửa, Cốc Vũ miệng ngọt, lại dùng vài thần tiên quả đập xe ngựa. Đến trấn trên bọn họ xuống, chờ An Cẩm Hiên và Cốc Vũ hai người mang theo trái cây, thuốc đến y quán, đều thở hốt hển.

Nồi nấu ở cửa y quán đã rửa sạch sẽ, tà tà đặt ở chân tường, Miêu lão tiên sinh thấy bọn họ mang mặc sinh đến, có một chút khô héo, cũng gật đầu, lại hỏi qua thương thế Lí Đặc Tuyên, nói vài câu vô phương linh tinh lời nói, nhưng là xoa dịu tâm Cốc Vũ.

Lúc An Cẩm Hiên đặt một túi trái cây lên bàn, mắt Miêu lão tiên sinh sáng lên, hắn lấy mu bàn tay xoa xoa, rồi chạy tới, lấy một trái, nhìn sắc màu, lại mang tới dưới ánh mặt trời xem, tiếp đó cắn một miếng, gật đầu, "Này sao các người có thứ này?"

Cốc Vũ thấy bộ dáng kỳ quái của hắn, lại thấy hắn đã ăn một miếng, thầm nói hắn là không có độc, bằng không hắn sẽ không ăn, "Chúng ta hái trong rừng, sinh trưởng ở bên cạnh mặc sinh."

"Hảo, hảo, hảo..." Miêu lão tiên sinh liên tục nói ba cái hảo, tiếp lại hỏi: "Các người nói về cây này chút đi."

Cốc Vũ tìm trong đồng trái cây, "Nha, đây là lá cây."

Miêu lão tiên sinh thở dài một hơi, "Không uống các người chịu khó tìm, tạo hóa của các người không nhỏ, biết đây là cái gì sao, cùng một loại trái cây không khác nhau quá lớn, ê ẩm ngọt ngào, nếu dùng để ngào thành bánh, đối với tiểu nàng dâu nhất tốt, chỉ là thứ này khó được, cho dù là trực tiếp ăn, cũng là có ích vô hại, già trẻ lớn bé đều có thể ăn, thật nhiều năm ta chưa gặp qua trái cây này, thế nhưng bị các người tìm được."

Thu hoạch ngoài ý muốn này làm Cốc Vũ ngẩn ra, vội hỏi: "Miêu gia gia, người nói thứ này có thể bán sao?"

Miêu lão tiên sinh bị Cốc Vũ hỏi một câu như vậy, ngẩn ra, "Bán cũng có thể bán, chỉ là nơi nào tìm nhiều tiền như vậy, người ta được thứ này hơn phân nửa là để cho người nhà ăn, muốn bán cũng là bán cho người nhà giàu biết hàng, thứ này không tiện định giá."

Cốc Vũ lại hỏi, "Thế nào là không tiện định giá, có thể bán hai mươi văn một cân không?"

Miêu lão tiên sinh thấy Cốc Vũ nói đến tiền ánh mắt sáng hẳn lên, cảm thấy buồn cười, nghĩ đứa nhỏ này thật thú vị, có đôi khi hào phóng như vậy, tỷ như mặc sinh dám không thu tiền, mà trái cây nàg lại muốn bán lấy tiền, bất quá hẳn cũng không có cảm thấy có gì không được, có cái nên làm có việc không nên làm mới tốt, vì thế hẳn nói: "Khó mà nói, nếu người đem một túi lưới bán cho ta, ta tính người một trăm văn."

Cốc Vũ cứng lại, không biết nên khóc lớn một trận hay là nên cười to ba tiếng, hồi hận là, Cốc Vũ tự trách mình sao không sớm đưa tới cho Miêu lão tiên sinh một chút, trước kia còn bán một văn tiền một cái, còn tưởng rằng mình kiếm lớn, một ngày qua đi buôn bán lời hai trăm văn, nếu lúc trước mình đem mặc sinh đến tiệm trước, sau đó mới đi bán trái cây, có thể không ra chuyện thiệt như vậy.

Nên cười to là, trái cây này có nhiều ưu việt, cũng không lo nguồn tiêu thụ, cùng lắm mở nhiều nơi bán là được, chính yếu vẫn là mình muốn trồng trước, mình cũng không tổn thất gì, còn biết một đại tin tức như vậy, tính kỹ mình cũng không thiệt, vì thế nói: "Miêu gia gia, lần trước ngài đã cứu ta cha, đây là ra đưa cho ngài."

Miêu lão tiên sinh cười ha ha, "Người xem người cái dạng này, còn nói là tặng cho ta, nhưng đau lòng đi, thăm mắg lão nhân này, lại lừa ta một trăm văn. Bất quá như vậy cũng tốt, ta ngào xong, lần tới người đến mang về cho Nhị bá mẫu người ăn."

Cốc Vũ thấy Miêu lão tiên sinh đem mình thành tiểu tham tiền, quyết miệng, "Gia gia! Hừ, ta Cốc Vũ mới không phải là người keo kiệt như vậy, ta đem trái này trồng, chờ cây trưởng thành kết trái, ta hàng năm cho ngài một sọt!"

Miêu lão tiên sinh lúc này lại hắt cho Cốc Vũ một chậu nước lạnh, "Trái này không dễ trồng, muốn trồng trước kia ta đã sớm trồng, người nói có kỳ quái hay không, người đừng nhìn thấy trái này ăn ngon, nếu người đem hạt trồng trong đất, mọc ra cây, cho dù là kết trái, cũng không nhất định có thể ăn, ta có trồng qua trái vừa chua lại chát, căn bản không cách nào bỏ vào miệng."

Cốc Vũ vừa nghe lại mất tinh thần, thầm nói sao thứ này lạ như vậy, nghĩ lại cũng đúng, nàng biết, mấy thứ này chịu ảnh hưởng hoàn cảnh, cây con trưởng thành, không nhất định có thể kết quả, nàng thầm mắng mình mãi đến giờ phút này mới nhớ tới, lúc trước phụ thân chẳng phải đã trồng qua đào mật một lần, trồng trong sân, đúng là không có thể ăn, nhưng chiết cành lại khác, đầu Cốc Vũ có chút lớn, chẳng lẽ ta muốn chiết cành thử xem.

An Cầm Hiên thấy mặt Cốc Vũ lúc sáng lúc tối, thật buồn cười, nhưng có Miêu lão tiên sinh, không tiện nói thêm gì.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Cửa Nhà Giàu Nhiều Tâm Tư

Cốc Vũ không yên lòng, không chỉ An Cầm Hiên xem trong mắt, Miêu lão tiên sinh cũng thấy, hẳn còn muốn hỏi Cốc Vũ đối với thuốc vì sao có kiến giải như thế, thấy tâm tư nàng hoàn toàn không ở nơi này, Miêu lão tiên sinh nghĩ dù sao còn nhiều thời gian, đến lúc đó nói cũng không muộn.

Vì thế, An Cầm Hiên cùng Cốc Vũ cáo từ, Miêu lão tiên sinh cũng không giữ, chỉ dặn qua vài ngày có thể đi tới lấy cao trái cây, Cốc Vũ vừa nghe thần tiên quả ngao thành cao, lại hưng trí, "Không phải là mứt thần tiên hoa quả thôi, còn cao cái gì cao, thuốc dán mới kêu cao đâu!"

Miêu lão tiên sinh vừa nghe nàng nói như vậy, vuốt râu bạc sau một lúc lâu, mới nói: "Thần tiên tương hoa quả thì thần tiên tương hoa quả, cách gọi này cũng không sai."

Chờ An Cầm Hiên bọn họ đứng lên, Miêu lão tiên sinh lại cho Cốc Vũ hai thiếp thuốc dán, nói là cho Lí Đắc Tuyên, cười tiếp nhận: "Ta không nói thuốc dán, Miêu gia gia còn không chịu cho đâu."

An Cầm Hiên tiếp nhận thuốc dán Cốc Vũ đưa qua, cười nhẹ, trong lòng hiểu là Cốc Vũ muốn nói với mình cái cơ đến trấn trên.

Một cổ kiệu ngừng ngoài cửa, một nha đầu vạch màn kiệu, một lão phu nhân, tuổi khoảng chừng năm mươi, trang điểm quý phái, không giống Hứa Tân Thị tùy ý tự tại như vậy, trên người mặc tơ lụa tốt nhất, tóc chải gọn sau ót một búi tóc tròn, trên trán chỗ dễ thấy là một khối phi thủy, đủ loại trang sức cộng với biểu cảm đoan túc, cả người toát ra vẻ đoan trang hào phóng phú quý, cũng làm cho người ta không thể nào tới gần.

Lúc Cốc Vũ thấy nàng lôi kéo một tiểu tử vào cửa, ngó ra, trên người lão phu nhân, tản ra vẻ lạnh lùng, ở đây trời nóng, tựa hồ rất quý dị.

Miêu lão tiên sinh thấy nàng tiến vào, tiếp đón một tiếng, "Lão phu nhân, tiểu thiếu gia lại không tốt sao?"

Người được xưng là lão phu nhân, vẻ mặt sốt ruột: "Miêu lão tiên sinh, cũng không biết có phải bị dọa đến hay không, suốt ngày ở hậu viện bần thần, lại gọi tới gọi lui, không biết có bị đồ không tốt nhập thân không?"

Cốc Vũ đứng bên cạnh Miêu lão tiên sinh, dưới ánh sáng yếu ớt, đánh giá Ninh Bác bị lão phu nhân lôi kéo, hẳn luôn cúi đầu nhìn chân mình, Cốc Vũ thầm nói, trách không được Ninh Bác không thích ngốc ở nhà, nếu là mình cũng sẽ không thích.

Miêu lão tiên sinh biết Ninh gia, lão phu nhân rất sủng ái tiểu thiếu gia, trước kia hẳn từng xem qua Ninh Bác biết bao nhiêu lần, đều không bị bệnh nghiêm trọng gì, trước đây cũng từng nói qua, đứa nhỏ này không cần quản nhiều, tính tình hẳn tốt, chỉ cần có một chút không thích hợp, tỷ như bị sặc, khụ khụ hai tiếng bị nghe thấy, tất nhiên là muốn đến y quán xem qua, cũng may bộ dáng Ninh Bác thơ ngây, cho dù là quá đáng, cũng không đến mức làm cho người sinh ghét, vì thế Miêu lão tiên sinh buồn cười, "Phu nhân, vậy người hỏi qua tiểu thiếu gia sao?"

Nghe Miêu lão tiên sinh nói như vậy, đầu Ninh Bác vừa nhấc, "Miêu gia gia, ta không bị gì, ta, ta muốn luyện võ công, đến lúc đó ai cũng không thể khi dễ ta!"

Nói xong, Ninh Bác nhìn 2 người bên cạnh Miêu lão tiên sinh cười một tiếng, hẳn có chút không vui, trừng mắt một cái, lại mới phát hiện bóng người kia là Cốc Vũ và An Cầm Hiên, hẳn bất chấp tổ mẫu của mình, liền chạy tới, "Cốc Vũ, Cầm Hiên ca, các người thế nào đến !"

Vẻ vui sướng không lời tả được, nói hai câu thấy Cốc Vũ bọn họ đưa tới này nọ, hăn cũng không khách khí, cầm lên một thần tiên quả ăn, ăn hai miếng mới dừng lại, sợ hãi quay đầu nhìn lão phu nhân kia.

Cốc Vũ cười cười, "Còn không mau đi gột rửa."

Ninh Bác cầm trái cây phải đi ra hậu viện y quán, dùng nước rửa, cao hứng ăn, trở ra cửa cùng Cốc Vũ bọn họ không ngừng nói chuyện, tựa hồ bị buồn lâu lắm cần phóng thích, hoàn toàn không để ý mặt tổ mẫu đã có chút giận.

Miêu lão tiên sinh ha ha nở nụ cười, "Lão phu nhân, tiểu thiếu gia bệnh gì đều không có, người nhìn thấy, hăn có nhiều tinh thần."

Lão phu nhân nhìn Ninh Bác đối với hai đứa trẻ kia, trong lòng đã không vui, nàng cẩn thận nhìn qua, hai người kia mặc rách tung toé không nói, còn bẩn hề hề, trên đầu cô nương kia còn dính một mảnh lá cây, nàng hơi lắc đầu, thấy tôn tử mình thương yêu nhất cùng hai người như vậy, còn lo lắng chẩn bệnh gì nữa.

Nàng đã từng trải qua thế sự, tuy trong lòng không vui, miệng lại nói ra lời hoà nhã, "Bác nhi, khi nào thì quen biết, cũng không nói với ta."

Ninh Bác quay đầu cười, "Này chính là khuê nữ Lí sư phụ a, nhà bọn họ ở trong nhà Cẩm Hiên ca, ở Đào trang! Một gian nhà tranh lớn, lần trước ta đi Hoàng gia bên kia, chính là thấy Lí sư phụ một người cùng thật nhiều người đánh nhau, hăn thật lợi hại, đánh bại thật nhiều người!"

Cốc Vũ nghe hăn nói xong, thở ra một hơi, Ninh Bác không nói sai, nhưng lời này khẳng định lão nhân gia không thích, nàng vội tiến lên, nhẹ nhàng nói: "Lão phu nhân, ta gọi Cốc Vũ, cha ta là làm nghề mộc, cũng không phải muốn cùng người ta đánh nhau, chính là làm nghề ở Hoàng gia không trả tiền công còn tịch thu dụng cụ của cha ta, hơn nữa lúc Ninh Bác ở nơi đó, cha ta sợ hăn có việc, mới nóng vội đem Ninh Bác ôm đi ra."

Đôi mắt lợi hại của lão phu nhân nhìn nha đầu kia, thấy nàng nhanh mồm nhanh miệng, mình nhìn chăm chăm nàng chẳng những không bỡ ngỡ, ngược lại ngẩng đầu, dùng một đôi mắt to hồn nhiên nhìn lại, nàng có chút không thích, đầu bả xoay qua một bên, thầm nói nha đầu xem ra cơ trí, tự trách tôn tử mình ngoan dễ bảo, suốt ngày nhắc Cốc Vũ dài Cốc Vũ ngắn, lại là một nha đầu khôn khéo lôi thôi, về sau không cho Ninh Bác đi chơi là tốt rồi, khỏi trêu chọc đến loại người này.

Ninh Bác lại không biết việc này, như cũ cười nói: "Cốc Vũ, lần tới ta đi tới nhà của người bên kia sẽ cho người mản, đến lúc đó sẽ không bị muối cắn!"

Cốc Vũ lại ta thán một chút, tiểu thí hài chung quy đánh rắm không hiểu, bọn họ cho phép hắt ra cửa, vốn là để hắt không buồn như vậy, lúc này thấy đôi mắt nài nài hắt, như là cho rằng mình lừa bịp hắt, loại cảm giác này làm Cốc Vũ không dễ chịu, nhưng không phát tác được, chỉ là lạnh nhạt nói: "Không cần, nhà ta có thể dùng ngải diệp huân muối, mản nhiều phiền toái."

Cố tình nói một câu như vậy, lại làm cho lão phu nhân nhận định suy nghĩ của mình, "Ta coi Lí sư phụ là người trung hậu thành thật, lại có một nha đầu lanh lợi như vậy, thật là hảo phúc khí!"

Nói là nói vậy, trong lòng nàng thậm chí đã hạ quyết tâm, là không thể để Ninh Bác qua lại, nguyên lai là nhìn Lí Đắc Tuyền trung hậu thành thật, hơn nữa nghe nói trong nhà con lớn nhất đang đọc sách, chắc là nhà nhân hậu, nhưng nhìn bộ dáng nha đầu này, còn nói chỗ ở cũng không có, phải ở nhờ nhà tranh người ta, Ninh Bác đi qua nơi đầy bụi đất ăn cơm, nàng nghĩ cũng không dám nghĩ.

Cốc Vũ nói hai câu, liền im miệng, Ninh Bác không biết vì sao, vẫn vui vẻ nói cười, thấy Cốc Vũ và tổ mẫu đều không cười, hắt có chút ngạc nhiên.

Miêu lão tiên sinh thấy vậy cũng đại khái đoán ra một ít, hắn cũng không nói gì, ngược lại nói: "Cốc Vũ, Cẩm Hiên, các người còn phải đi một đoạn đường, hôm nay sắc cũng không sớm, mau trở về, miễn cho người trong nhà quan tâm, lần tới lại đến, a?"

An Cẩm Hiên gật đầu, kéo Cổc Vũ đi, Cổc Vũ hướng lão phu nhân cáo biệt, vội vàng đi rồi.

Sắc mặt Ninh Bác đầy vẻ tiếc hận.

Nha đầu đi theo thấy bộ dáng hắn, có chút buồn cười: "Thiếu gia, người đi rồi, nhìn người ngóng dài cổ, như đánh mất hồn vậy."

Lão phu nhân trách cứ một câu, "Đông Mai!"

Người kêu Đông Mai im miệng, nhớ ra lão phu nhân không thích hạ nhân ở bên ngoài nói chuyện như vậy, không nói gì thêm.

Đã không còn chuyện gì, lão phu nhân mang theo Ninh Bác đi về, Ninh Bác không chịu ngồi bên trong kiệu, muốn đi bộ trở về, lão phu nhân không có cách nào, đành phải cho 2 nha đầu đi theo, mình cùng Đông Mai một đường trở về.

Về đến nhà, Đông Mai pha trà, thấy lão phu nhân còn ngơ ngác ngồi, không đầu không đuôi nói một câu, "Bác nhi không thể đi đến nhà kia."

Đông Mai thấy nàng khôi phục thường sắc, cũng nói: "Lão phu nhân, ta thấy Cổc Vũ rất cơ trí, người xem thiếu gia ở cùng bọn họ, cũng không biết nhanh nhẹn hơn bao nhiêu."

Lão phu nhân oán hận buông ra một câu: "Chỉ sợ là quá cơ trí! Người nhìn bộ dáng kia, may mắn còn nhỏ, ta hiện tại xem trọng, đúng là ta rộng lượng, người không biết hộ nông dân, có quan hệ còn không gặt gao tóm lấy, bọn họ giữ Bác nhi còn không giống như giữ một cây rụng tiền, thấy

Bác nhi ngốc hồ đồ ta hận mình không thể ra mặt, may mắn hôm nay thấy, người xem nha đầu cùng tiểu tử kia, trên đầu trên người có chỗ nào sạch sẽ, người lười thôi như vậy cũng chỉ có ở thôn trang thôi, coi như là tốn chút bạc lấy bài học, về sau không cho đi, nếu như bị mê hoặc, về sau khả thể nào được! Hắn là người làm đại sự, sao có thể thường xuyên ở cùng những người đó."

Đông Mai cũng là khuê nữ hộ nông dân, nghe lão phu nhân nói như vậy, nàng âm thầm nói một câu, "Nhưng cũng không đều là như vậy, Lí sư phụ xem chính là người thành thực."

Lão phu nhân khoát tay, "Mới đi qua vài lần, người xem cũng đã dễ bảo, cả ngày Cốc Vũ dài Cốc Vũ ngắn, ta còn tưởng nếu tốt sẽ cho hắn làm nha đầu, hiện tại ý tưởng này ta cũng không có, chỉ sợ Bác nhi bị nàng ăn gât gao."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Lại Vào Rừng

Lúc Cốc Vũ và An Cẩm Hiên về đến nhà, là lúc thái dương xuống núi.

Hứa Tần Thị xách nước tưới rau trong viện, Vương thị đang nấu cơm, Tiểu Mẫn, Tiểu Hà đuổi gà vào lồng, Thấm nhi cô đơn ngồi dưới mái hiên, cầm kéo không ngừng đùa nghịch, hoàn toàn không có thấy động tĩnh chung quanh.

Đột nhiên, nàng buông kéo, đem trang giấy tầng tầng mở ra, một đồ án xuất hiện tại trước mắt, Thấm nhi ngọt ngào kêu to, "Tiểu Mẫn biểu tỷ! Mau đến xem!"

Tiểu Mẫn, Tiểu Hà bị nàng kêu đến, Cốc Vũ cũng đi qua, thấy trên tay nàng, là một con cá chép ngốc ngốc, đồ án rất hoàn chỉnh, chỉ là cá chép so với con Tiểu Mẫn cắt không biết mập mạp bao nhiêu, dù sao cũng là cá chép, Thấm nhi rất thỏa mãn không ngừng khoa tay múa chân.

Hứa Tần Thị cất thùng, rửa tay, cũng đi lại xem, sau khi xem xong cười một tiếng, "Ai u, Tiểu Mẫn, cá chép của người gầy một chút, Thấm nhi, cá chép của người sao quá béo, với người không sai biệt lắm."

Thấm nhi nhức đầu ngốc ngốc cười, đột nhiên bật ra một câu, "Cá có cá bảo bảo không phải béo một chút sao, giống cô cô vậy."

Câu nói này làm cả nhà cười thành tiếng.

Ngày lặng yên trôi qua, lại là hai ngày đi qua, cây non Cốc Vũ ươm trên đất đã lớn lên không ít, nàng cùng An Cẩm Hiên lại vào núi lần nữa, đi gốc

cây nhặt một ít trái cây dập, trở về chôn ở vùng đất ươm giống có phủ bùn vớt từ sông lên.

An Cầm Hiên và Cốc Vũ cùng nhau bận rộn, trong lòng không nề, hẳn nhớ tới lời nói của Miêu lão tiên sinh, hẳn biết, cây ăn quả trong rừng không ít, nhưng hơn phân nửa đều là ê ẩm chát chát không thể vào miệng, bằng không cũng không đến mức không có người đến hái, nếu gặp thứ không thể ăn, đầu lười chát khô.

Hắn đem lo lắng của mình nói cho Cốc Vũ, Cốc Vũ cũng ngậy ngần cả người, phải làm sao bây giờ? Trồng cây, đến khi có quả lại không thể ăn, chẳng phải là lãng phí thổ địa tài nguyên.

Hai người vì thế hết đường xoay xở.

Nói đến nói đi, Cốc Vũ vẫn không cam lòng, nàng nghĩ khác không nói, thật vất vả biết được trái cây có tác dụng lớn như vậy, nàng càng muốn thử xem, nếu những người khác đều trồng không được, mình có thể trồng, là độc môn sinh ý, người ta muốn cướp cũng không được.

Rốt cục, vẫn là An Cầm Hiên nghĩ đến một cách, "Cốc Vũ, chúng ta ăn trái cây vớt hột trên mặt đất, hoặc là người xem này đó bị động vật tha đi, rơi rớt trong rừng cũng nên có kết quả, chúng ta tìm chung quanh xem, cây này do Nhị thúc công mang ta đến, hẳn từng nói qua, trước kia hẳn còn làm ký hiệu trên hột, đi một quãng bỏ ở một gốc cây, nếu cây đó trưởng thành chính là cùng một loại, nếu chúng ta tìm được, chẳng phải là biết trái cây có thể ăn hay không. Nếu cây ăn quả chúng ta tìm ra cũng không thể vào miệng, nói không chừng như Miêu lão tiên sinh nói không thể trồng."

Hiện tại Cốc Vũ không có cách nào, nàng nghĩ, không thể chỉ dựa vào một gốc cây cây ăn quả như vậy, 8 mẫu ruộng nhà mình, nếu đều trồng loại trái cây này, đến lúc đó có một vườn trái cây. Nàng cũng muốn thử đề nghị

của An Cẩm Hiên, dù sao muốn nàng buông tha cây ươm của mình, nàng rất tiếc.

Đã muốn tìm cây thần tiên quả, An Cẩm Hiên không nghĩ nhiều, hẳn muốn Cốc Vũ về nhà, mình một người đi, nhưng Cốc Vũ thế nào cũng không chịu, nghĩ nếu không tìm mau một chút, nói không chừng trái bị rụng hết không có cách nào biết trái chua chát hay là chua ngọt.

Càng vào sâu bên trong, rừng càng có vẻ thanh u, vòng vo cả ngày nhưng cũng không có thu hoạch gì, lại đi trở về.

Cốc Vũ nghĩ như vậy không phải biện pháp hay, liền cùng An Cẩm Hiên thương lượng, muốn lưu lại ký hiệu trong rừng, hai người chậm rãi đi tìm từng mảnh từng mảnh, như vậy cơ hội bị quên giảm rất nhiều.

Hai người có bí mật nhỏ, mỗi ngày một trước một sau ra cửa, đi nam pha chậm rãi tìm, tuy không tìm được cây thần tiên quả, nhưng không phải không có thu hoạch, này một nhĩ nắm đại, ngẫu nhiên còn có chim trĩ, tóm lại không về tay không.

Hiện tại trong nhà nhiều đĩa nhỏ hơn, hơn nữa Cốc Vũ cả ngày ngốc không được, đồ ăn đều đặt trong nhà bếp, cũng không sợ nguội, nếu đói bụng đi ăn một chén, chỉ có bữa tối cả nhà tụ tập chính tề ăn cơm, không có người phát hiện hành tung hai người.

An Cẩm Hiên quen ở trong rừng, cũng không lo tìm không thấy ăn, gà rừng thỏ hoang hoặc là thực vật rễ cây, luôn có thể tìm được đồ ăn no bụng, Cốc Vũ mỗi ngày ở trong rừng cùng hẳn, cũng rất thích kiểu tìm này nọ ăn ngay tại chỗ.

Cứ như thế lại là mấy ngày đi qua.

Cốc Vũ đã có chút sốt ruột, nam pha đã tìm hơn phân nửa, vẫn không thu hoạch được gì, ngẫu nhiên cũng có một gốc cây, trái trên cây rụng gần hết,

rất khó ăn, nên bọn hăn tiếp tục tìm, luôn tìm không thấy kia thành xếp thành liệt .

Những ngày này, Cốc Vũ và An Cầm Hiên đi đến giữa trưa, vẫn cứ không thu hoạch được gì, Cốc Vũ mệt đến mồ hôi đầy đầu đứng dưới gốc cây thở, An Cầm Hiên đi vài bước, đến một chỗ cao hơn, "Cốc Vũ mau tới, người xem phía dưới kia giống cây thần tiên quả không?"

Cốc Vũ gian nan khởi động thân thể, bước đến chỗ An Cầm Hiên đứng, mới phát hiện, trong rừng này, không biết lúc nào có một chiến hào, phải mấy trượng dài, vừa khéo đứng ở đây trên cao nhìn xuống, theo tay An Cầm Hiên chỉ, hai người đều thấy lá cây, giống lá của thần tiên quả, cách mười mấy hai mươi thước, lại có một gốc cây, như thế bọn họ nhìn thấy ba bốn cây, thở dài nhẹ nhõm một hơi, thật là trời không phụ người có lòng, rốt cục để bọn họ tìm được.

Hai người đi theo hương đường trước mắt, không có phát hiện chỗ đó lại dừng một lát, nếu thẳng tắp đi xuống sẽ rất dốc, bọn họ không nghĩ mạo hiểm như vậy, vì thế luôn đi về phía trước.

An Cầm Hiên giống là nhớ tới cái gì, "Ta đã biết, ta biết vì sao Nhị thúc công phải làm ký hiệu, người không biết, chỗ này khả năng chính là Hồ Lô Câu, câu giống như cái hồ lô, đường vào nhỏ, càng đi vào càng sâu, chúng ta từ nơi này đi về phía trước mặt, rất nhanh có thể đi vào, người nhìn Hồ Lô Câu này, hơn phân nửa là lũ tràn vào, nếu không sao có nhiều đá cát vụn như vậy, khó trách nơi này không có cây to, nên thần tiên quả mới dễ thấy như vậy."

Cốc Vũ vui vẻ, thần tiên quả có thể sống ở hoàn cảnh ác liệt như vậy, sẽ không khó trồng, hiện tại nàng muốn biết, ương hột ra trái có thể ăn được hay không.

Hai người từ cửa Hồ Lô Câu đi vào, một cơn gió lạnh thổi tới, thân mình Cốc Vũ đơn bạc run lên, cảm thấy gió này thật sự quái dị, có chút sợ hãi.

An Cẩm Hiên đi lại giữ chặt nàng, "Cốc Vũ không sợ, nơi này người xem, ánh mặt trời không chiếu tới, dĩ nhiên âm mát, nên gió thổi qua có chút lạnh. Chờ chúng ta tìm được cây hái ít trái cây liền đi ra ngoài."

Cốc Vũ định thần lại, bước trên tảng đá trên đất, bốn phía đều là mảng rừng đen nhánh, ánh mặt trời tựa hồ cách mình rất xa, nàng nghĩ tới vườn trái cây trong tương lai, kiên trì đi vào.

Lúc đi vào bên trong An Cẩm Hiên đại khái xác định được phương hướng, lúc tìm được cây sẽ không quá vất vả, nhưng là Cốc Vũ mệt mỏi quá, chân còn đá trúng một cục đá nhỏ, đầu ngón chân bị xước da, nhè nhẹ đau, nàng nhìn giày dưới chân An Cẩm Hiên, không biết làm bằng da gì, coi như tốt, chủ yếu là đem chân bao lấy, như một loại tất da, nhìn hẵn đi thật tự nhiên.

Rốt cục đến dưới tàng cây, Cốc Vũ kích động kêu to: "Cẩm Hiên ca, mau nhìn mau nhìn! Trên cây còn có trái cây!"

An Cẩm Hiên thấy nàng mừng rỡ như vậy, cũng cao hứng, "Người nhìn nơi này mát mẻ, trái cây không bị phơi dưới ánh nắng nên mau chín." Lúc đứng trên cao thấy tán cây rất lớn, đi đến trước mặt lại phát hiện cũng không cao, khoảng hai thước, xem ra nơi này quá mức cần cỗi, vì thế Cốc Vũ kiểm đồ lót xuống, hái một trái, màu sắc tím hồng, nhìn chảy nước miếng, đi cả nửa ngày cũng khát nước, một ngụm cắn xuống, lại vội nhổ ra.

Nàng lại ới ra mấy miếng nước miếng, đầu lưỡi tựa hồ lớn không ít, giống trước kia nàng không cần thận ăn quả hồng non.

An Cẩm Hiên ha ha cười, "Người thật là khờ, không biết có ăn được không, còn cắn miếng lớn như vậy." Nói xong nhìn mặt khổ của Cốc Vũ,

có chút đau lòng, nửa ngày không ăn không uống như vậy, thật sự làm khó nàng.

Vì thế, An Cẩm Hiên tìm chung quanh, kêu Cốc Vũ nhặt một ít củi nhóm lửa, mình ở phụ cận tìm thức ăn.

Cốc Vũ mừng rỡ, ở đây có nhiều tảng đá như vậy, tùy tiện là có thể làm một cái lò đá, thật tiện dụng. Bắt không được thú hoang, An Cẩm Hiên tìm được mấy cây thực vật quen thuộc, nhặt một khối đá đào lên, Cốc Vũ ngồi xổm một bên xem, đợi đến lúc đào ra một cái đen thùi, mặt trên còn có một chút gân xơ thật nhỏ, có chút giống khoai núi, cạo lớp da bên ngoài, bên trong có một tầng màng, gọt đi lớp màng bên trong trắng nõn, Cốc Vũ rất thích ăn, tạm thời kêu là khoai núi.

Khoai núi nướng chín là có thể ăn còn không cần thêm muối, Cốc Vũ cắt khoai núi thành mấy khối, tìm một nhánh cây xuyêns qua, hai người chuyển hai tảng đá lớn một chút, làm ghế, ngồi nhóm lửa bắt đầu nướng.

Rất nhanh mùi thơm bốc ra, Cốc Vũ nuốt nước miếng, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến xuy xuy thanh âm, tóc gáy đều dựng đứng, An Cẩm Hiên thấy rõ, quá sợ hãi.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Trải Qua Nguy Hiểm Ở Hồ Lô Câu

Cốc Vũ nghe thấy thanh âm kia tựa hồ ngay bên tai mình, cùng với tê tê thanh âm, nàng kiên trì muốn quay đầu xem.

An Cẩm Hiên vội kêu lên: "Cốc Vũ, nhắm mắt lại, không nên động!"

Nói xong An Cẩm Hiên nhặt cây củi đang cháy trên đất, nhanh chóng đưa lên, vung qua bên cạnh, xong mới thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Cốc Vũ mở to mắt, "Cẩm Hiên ca, như thế nào?"

An Cẩm Hiên cười cười, "Không có việc gì, vừa rồi phía sau người có một con rắn, đã bị ta đuổi đi."

Cốc Vũ từ nhỏ sợ nhất là rắn, lúc này nghe được sắc mặt thay đổi, nghe An Cẩm Hiên nói đuổi đi rồi mới nhẹ nhõm. Ai ngờ thần hồn chưa định, lại hét lên một tiếng.

Thì ra, vừa rồi An Cẩm Hiên nhặt một cái cây cũng không dài, hắt quỳnh lên đem rắn hất qua một bên, nhưng lại hất lên cây, đuôi rắn rơi xuống, lúc này quần lấy hăn.

Lúc An Cẩm Hiên phát hiện ra thì rắn đã bò lên mình, một vòng lại một vòng, hăn vội ngừng thở, cấp tốc nói, "Cốc Vũ, không sợ, đợi lát nữa tự nó sẽ bò đi, người đừng nói gì hết."

Nghe như vậy, rắn lại cuốn chặt hơn, mặt An Cẩm Hiên sưng lên đỏ bừng, nhưng không dám động, Cốc Vũ nhìn hoa văn màu sắc rực rỡ quần

trên người An Cẩm Hiên, sắc mặt đại biến, nước mắt rơi xuống, sợ hãi, lo lắng, ghê tởm, lại hận mình không biết làm gì.

Cốc Vũ khẽ cắn môi, nhắm mắt lại, run run đưa tay qua muốn kéo, lại nghe An Cẩm Hiên nói: "Không nên đụng!"

Cốc Vũ vội dừng lại, An Cẩm Hiên nói, người run một chút, rần lại cuộn chặt hơn, sắc mặt của hắn chuyển xanh, cốc Vũ tỉnh táo lại, liều mạng suy nghĩ phải đối phó rần này như thế nào.

Việc này không thể chậm trễ, nàng không ngừng lăm bầm, 7 tấc, 7 tấc, cố nén sự sợ hãi, chột nhó ở độ cao rần không nhìn xa được, nhìn không tới nàng, nếu không làm gì, An Cẩm Hiên sẽ nguy hiểm.

Nàng xoay người cầm lấy bao bố nhỏ của An Cẩm Hiên nằm trên mặt đất, mở ra, tìm chủy thủ bằng xương đã được mài sắc bén của An Cẩm Hiên, nói: "Cẩm Hiên ca, ta giúp người giết rần, người đừng sợ, đừng sợ, đừng sợ, 7 tấc, 7 tấc..."

Cốc Vũ kêu An Cẩm Hiên đừng sợ, mình cũng khẩn trương không kiềm được, thanh âm nói chuyện run run, sắc mặt An Cẩm Hiên lúc này đã xanh tím, nói không nên lời, chỉ có thể dùng ánh mắt ngăn cốc Vũ lại.

Cốc Vũ đâu còn lo lắng nhiều như vậy, hít một hơi thật sâu, gắt gao nhìn chăm chăm đầu rần, nghĩ 7 tấc, tìm được vị trí, nàng sợ làm bị thương An Cẩm Hiên, không dám nhắm mắt, cắn răng dùng sức chém xuống con rần.

Máu tươi chảy ra, nước mắt cốc Vũ cũng chảy ra.

An Cẩm Hiên thấy rần quần quanh người buông lỏng, chậm rãi trượt xuống, hắn vội thoát thân, nâng tảng đá nện xuống, rồi té liệt té trên mặt đất thở hổn hển, thấy tay cốc Vũ vẫn giơ con dao bằng xương như cũ, nước mắt chảy ròng ròng, đã bị dọa choáng váng.

Hắn chạy nhanh qua võ nòng hai cái, Cốc Vũ mới oa một tiếng khóc ra, thân mình gầy yếu không ngừng lay động.

An Cầm Hiên cũng không ngờ Cốc Vũ dưới tình thế cấp bách dừng cảm như vậy, nếu là cô nương khác sợ là đã sớm choáng váng, hắn kéo nàng đến chỗ vừa rồi ngồi xuống, "Cốc Vũ đừng sợ."

Cốc Vũ khóc một chút rồi ngưng lại, nàng không muốn ở đây nữa, vì thế An Cầm Hiên mang Cốc Vũ ra ngoài, nhưng chân Cốc Vũ chân cứng đờ lại như nhũn ra, bước không xong, An Cầm Hiên đành phải công nàng đi về phía trước mấy chục thước, một lần nữa đắp một cái lò gạch, đem khoai núi vừa rồi tiếp tục nướng.

Mãi đến khi hơi thở thơm ngọt tản mát ra, Cốc Vũ mới có thể mở miệng nói chuyện, "Cầm Hiên ca, con rắn kia đã chết sao?"

An Cầm Hiên thấy Cốc Vũ vẫn chưa định được thần, sắc mặt xanh trắng, không dám dọa nàng, "Khả định đã bị Cốc Vũ của chúng ta đánh chết, bây giờ người người đi, có phải có một cỗ tiêu hồ hương vị không?"

Cốc Vũ động động mũi thở, quả thực người thấy hương vị thịt nướng, chắc là vừa rồi con rắn bị ném xuống đất, mà đồng lửa bọn họ đốt chưa bị tắt, nên bị nướng, có thể này Cốc Vũ mới nhẹ nhõm, nghĩ chờ chân cứng của mình có lại sức, lập tức rời khỏi nơi này.

An Cầm Hiên nhìn Cốc Vũ, "Sao người dám xuống tay với con rắn đó, ta thấy người thật sự sợ mấy thứ này."

Cốc Vũ cười, "Ta đâu có nghĩ nhiều như vậy, nếu không ra tay người khó giữ được cái mạng nhỏ này, ta mượn con dao của người, ánh chừng khoảng 7 tấc chém xuống!"

An Cầm Hiên buồn cười, hắn biết khí lực Cốc Vũ không lớn, con rắn kia lại quấn trên người mình, như vậy lực đạo cùng kích cỡ dẫn đo, Cốc Vũ

không kém.

Cốc Vũ thấy hần còn nghi vấn, cũng không nói nữa, coi như là trùng hợp, kỳ thực trong lòng nàng nói, nếu không là rắn mà là người, mình sẽ không sợ hãi như vậy, lúc trước mình ở trong bệnh viện, mẫu thân lại là trung y, những mô hình huyết vị người là đồ chơi của nàng, hơn nữa sau này mẫu thân cố ý dạy một ít, việc khác không dám nói, việc dẫn đo đúng mực nàng đảm đương nổi, nhớ ngày đó có một tên côn đồ cho rằng Cốc Vũ ốm yếu, ở trong ngõ nhỏ ngăn đón nàng, cuối cùng thế nào, còn không phải bị Cốc Vũ làm cho trật khớp.

Vì thế, lúc An Cẩm Hiên khen ngợi, Cốc Vũ nói: "Cẩm Hiên ca, là cái khó ló cái khôn thôi."

Hai người ăn xong, bụng có chút no rồi, chỉ là khát nước lợi hại, Cốc Vũ thật sự không muốn theo đường cũ trở về, An Cẩm Hiên quay lại coi đồng lửa cũ, nói là muốn dập tắt hoàn toàn rồi mới cùng Cốc Vũ tìm đường ra về.

Cốc Vũ đứng tại chỗ chờ, chỉ chốc lát An Cẩm Hiên trở về, hai người nghĩ tìm một chỗ nào vòng đi ra ngoài, hoặc là hao chút khí lực trèo lên núi là có thể đi ra ngoài.

Đột nhiên, lại là một trận gió lạnh, da đầu Cốc Vũ run lên, thanh âm tê tê tê không dứt bên tai, An Cẩm Hiên cũng không biết sao lại thế này, chờ lúc hai người phản ứng được, đều sợ tới mức không còn hồn vía.

Bốn phía, ở bụi cỏ, cây trong rừng, rắn bọn họ chưa từng gặp không ngừng chui ra, lớn nhỏ, màu sắc khác nhau, bò về hướng bọn họ bên này.

Hai người nắm tay nhau liều mạng chạy, An Cẩm Hiên gắt gao lôi kéo tay Cốc Vũ, hai người không ngừng chạy về phía trước, Cốc Vũ vừa chạy vừa nghĩ, sao mình hồ đồ như thế, rắn tuy không nhìn xa được, nhưng khứu giác đặc biệt linh mẫn, nếu mình vừa rời cảnh giác hơn, lúc rắn bị đốt nên

cùng An Cẩm Hiên chạy đi, chỉ hận vừa rồi chân mình đi không nổi, mà đàn rắn đó, rất có khả năng do người thấy mùi thịt rắn nướng mà đến.

Hiên tại, Cốc Vũ thấy hy vọng quá xa vời, gió lạnh từng trận phủ Hồ Lô Câu, phía sau là đàn rắn đang đuổi theo, bọn họ không dám dừng lại, đàn rắn này không nhất định đuổi theo mình, nhưng bọn hắc không dám buông lỏng chút nào, nếu bị cuốn lấy giống An Cẩm Hiên vừa rồi thì sao, vì thế hai người như gió chạy thực mạng.

Giờ phút này, bên tai chỉ có tiếng gió vù vù, mặc kệ đá dưới chân, mặc kệ miệng vết thương đau đớn, chỉ thấy cây cối trước mắt nhanh chóng thụt lùi về phía sau.

Đột nhiên, Cốc Vũ trượt chân té lăn trên đất, An Cẩm Hiên giữ chặt nàng, Cốc Vũ mới phát hiện chân phải bị trật, một chút sức cũng không có, An Cẩm Hiên cõng nàng trên lưng, bước đi thong thả.

Cốc Vũ có chút tuyệt vọng, nàng khóc không được, chỉ không ngừng kêu An Cẩm Hiên buông nàng xuống, dù sao một người chạy đi còn hơn không người nào, An Cẩm Hiên không chịu, nỗ lực đi nhanh về phía trước.

Trận gió này cho Cốc Vũ linh cảm, nghĩ nếu hai người đi như vậy, sớm hay muộn sẽ bị đàn rắn đuổi kịp, mà gió lại lợi hại, nàng vội kêu lên: "Cẩm Hiên ca, mau! Phóng hỏa!"

Đầu óc An Cẩm Hiên cũng linh mẫn, lập tức hiểu, buông Cốc Vũ xuống, lúc này Cốc Vũ có thể nhìn thấy đàn rắn cách đó không xa, An Cẩm Hiên đánh lửa, quăng vào đám cỏ khô trên đất, gió hỗ trợ thể lửa, trong nháy mắt bốc lên cao, lại bị gió thổi, lửa không ngừng lan ra.

Đàn rắn gặp lửa, tự nhiên chuyển phòng tuyến, tất tất ba ba đôm đốp đôm đốp, tiếng vang một trận lại một trận, mùi thịt cực kỳ nồng đậm bốc ra, một lát sau, hơi thở cay gắt nồng liệt bốc ra, Cốc Vũ và An Cẩm Hiên đều thở dài nhẹ nhõm, hai người nhìn nhau cười.

Cốc Vũ nói: "Cầm Hiên ca, người sẽ không đốt trụ toàn bộ cánh rừng chứ."

An Cầm Hiên thở hổn hển, nhìn chân của mình, thì ra không biết lúc nào, chiếc giày bên chân trái của hắn bị tuột mất, bây giờ hắn mới cảm thấy đau đớn, đành phải chịu đựng, "Sẽ không, người xem này, bốn phía Hồ Lô Câu đều trống trơn, chỉ đốt cỏ dại, không có chuyện gì."

Một trận lửa đi ngang qua, cỏ cây trên đất không hoàn toàn bị thiêu rụi, gốc cỏ như khoác vào một tầng áo đen, gió thổi lửa lan về phía trước, rần thấy lửa, đã thay đổi phương hướng, nhưng không nhanh như gió nên bị thiêu, vì thế, toàn bộ Hồ Lô Câu tràn ngập mùi kỳ quái.

Lúc này hai người mới cảm thấy miệng khô lưỡi khô, liếm môi, thấy trời sắp tối, cũng không biết lúc này là giờ gì, Cốc Vũ không khỏi sốt ruột, "Cầm Hiên ca, chúng ta trở về đi, bằng không trong nhà lo lắng."

An Cầm Hiên gật đầu, hắn nghĩ Hồ Lô Câu không dễ đi như vậy, không bằng trèo lên trước, rồi từ trong rừng trở về, ai ngờ thử rất nhiều lần, vẫn không thể trèo lên, nơi nơi đều là tảng đá trơn trượt, không có chỗ đặt chân, Cốc Vũ và hắn như là tiến vào đáy nồi, không có biện pháp dùng lực.

Hai người không thể đi, chỉ còn một đường ra, đi theo đường cũ.

Nào ngờ, hai người đi không bao nhiêu bước, bước chân liền khựng lại, nổi tuyệt vọng đánh úp lại.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Rốt Cục Trốn Tới

Thì ra, gió núi ở Hồ Lô Câu chuyển động, vòng vo phương hướng, vừa rồi bọn họ đốt lửa ngăn cản đàn rắn, cũng là cũng đem mình đặt trong biển lửa, lúc này gió chuyển hướng, phiền toái đã tới rồi.

Chân Cốc Vũ đã bị trật, An Cẩm Hiên thấy gió chuyển hướng, nghĩ không lâu lửa sẽ đến, hắn không còn đường lui, công Cốc Vũ tiếp tục đi vào sâu bên trong Hồ Lô Câu.

Cốc Vũ không nặng, nhưng An Cẩm Hiên cũng chỉ là tiểu tử choai choai, tuy có chút khí lực, thân mình cũng là đơn bạc, Cốc Vũ nghe hắc thở, trong lòng xót xa, nghĩ lão trời già thích trêu chọc mình, thật vất vả tìm được cây thần tiên quả, lại gặp rắn, đem rắn giết chết thôi, lại đưa tới đàn rắn, rốt cục cũng đánh lui đàn rắn, lửa lại lan tới, chẳng lẽ lão trời già muốn thu nàng trở về sao? Trong lòng nàng đã có chút tuyệt vọng, thanh âm ngược lại bình tĩnh, "Cẩm Hiên ca, người buông ta xuống, tự mình chạy đi, nói không chừng tìm được chỗ nào có thể trèo lên."

An Cẩm Hiên coi như không nghe thấy, một bàn tay nâng Cốc Vũ, một bàn tay vịn lấy cây mọc ven đường gian nan đạp đá trên đường đi về phía trước, chỉ là bước chân càng chậm, nhưng không có ý dừng lại, thở gấp hỗn hển, cũng không nói gì.

Phía sau lửa càng ép càng gần, gió không mạnh như lúc trước, nhưng luôn theo sau Cốc Vũ bọn họ, An Cẩm Hiên rốt cục thở ra một hơi, "Cốc Vũ, nói không chừng lát nữa gió lại chuyển hướng, chúng ta sẽ được cứu, chúng ta không thể buông xuôi."

Cốc Vũ nói: "Cấm Hiên ca, người để ta xuống dưới, ta tự mình đi."

Lúc này An Cấm Hiên không còn sức nữa, buông Cốc Vũ xuống, tìm một cây gậy cho Cốc Vũ, hai người dìu nhau đi về phía trước.

Hồ Lô Câu, Hồ Lô Câu, hai người đi như vậy tới đỉnh cao nhất, không còn đường có thể đi, ba mặt đều là vách núi, chỉ có một đường vào, là phương hướng bọn họ vào, hai người ngay cả cười khổ cũng không còn sức.

An Cấm Hiên rất cục hiểu rõ, vì sao Nhị thúc công gọi hẩn ở trên núi, vô luận thế nào không cần dễ dàng buông xuôi, từ đỉnh đầu truyền đến tiếng nước, như trào phúng bọn họ.

Cốc Vũ cũng nghe thấy được, "Cấm Hiên ca, mau tìm, có nước!"

Hai người tìm được một cái đầm nước, hai người được cứu rồi.

Bám vào một đám cỏ khô, hai người không nói gì, cúi người uống nước, đại khái là sơn tuyến, hai người không kịp nghĩ uống trước đã.

Cốc Vũ trong lòng biết lúc này hai người đều không đi ra được, "Cấm Hiên ca, người nói chúng ta uống nhiều nước như vậy, lúc lửa cháy tới có phải thiêu thật lâu mới có thể chết."

An Cấm Hiên cũng cười khổ, trong lòng nghĩ, nếu thật sự vạn bất đắc dĩ hẩn liền đem Cốc Vũ đặt ở trong nước, không chừng còn có thể cứu nàng một mạng. Nhưng đó là cách cuối cùng nhất, hiện tại hẩn có chút không cam lòng, chung quanh tìm, nếu có thể tìm được một ít dây leo này nọ, có thể leo lên tảng đá, hoặc bò lên cây là có thể cứu bọn họ ra khỏi chỗ này, Cốc Vũ cũng nghĩ biện pháp, "Cấm Hiên ca, nói không chừng đây là nước suối, chúng ta đào lớn một chút, đến lúc đó lửa đốt không đến."

Thử qua mới biết được, nơi nơi đều là đá tảng, căn bản không có cách nào làm lớn một chút.

Cốc Vũ đầu óc vừa chuyển, lại nói: "Cấm Hiên ca, bằng không chúng ta leo lên cây, chờ lúc cây bị đốt tới, chờ sắp đốt tới chúng ta, chúng ta liền nhảy xuống, dù sao chỗ bị thiêu qua không có phát hỏa, chúng ta sẽ an toàn."

An Cấm Hiên gật đầu, lại lắc đầu, trong giây lát nhãn tình sáng lên, vội nói: "Cốc Vũ, người lặp lại lần nữa!"

Cốc Vũ cho rằng cách mình được hãn đồng ý, vội nói: "Chúng ta leo lên cây đi!"

"Không là câu này, câu sau đâu?"

"Chờ cỏ trên đất cháy sạch rồi nhảy xuống, chính là lợi dụng một ít thời gian, dù sao ta nghĩ cỏ cháy không được bao lâu, đốt tới cây cũng cần một ít thời gian, lúc chúng ta nhảy xuống, trên đất đã bị đốt trụi, không còn phát hỏa."

An Cấm Hiên cười ha hả, "Chúng ta thực ngu, không phải là nơi cháy qua không có lửa sao!"

Nghe hãn nói như vậy, Cốc Vũ cũng hiểu được, thậm nói uổng phí mình sống hai thế, ngay cả điểm ấy cũng không nghĩ ra, cỏ ở Hồ Lô Câu không dày, cháy qua tất nhiên là không có lửa, mình và An Cấm Hiên thấy gió lửa cháy vòng vo quay đầu dọa choáng váng.

Nàng kích động, "Cấm Hiên ca, chúng ta lần này không bị chết!"

An Cấm Hiên cúi đầu nói một câu, "Ai nói chúng ta sẽ chết, chúng ta còn muốn trường mệnh trăm tuổi, con cháu cả sảnh đường đâu!"

Một câu con cháu cả sảnh đường làm Cốc Vũ có chút buồn cười, nghĩ đến lúc đó hai người ở địa phương nào còn không biết đâu, việc này không nên chậm trễ, hai người tắm ướt người, sơn tuyền vốn mát, lúc này gió thổi qua, Cốc Vũ nổi da gà, không ngừng run.

An Cẩm Hiên cũng làm ướt người, tóc cũng nhỏ nước, Cốc Vũ lại đem tay áo xé xuống, thấm ướt, làm hai cái khăn tay, "Cẩm Hiên ca, chúng ta một người một cái, dùng cái này bịt miệng và mũi, bằng không không bị thiêu chết, chúng ta cũng bị sặc chết."

An Cẩm Hiên gật đầu, cũng xé nửa ống tay áo của mình, thấm ướt, "Dày một chút, lo trước khỏi hoạ."

Nói xong hần cồng Cốc Vũ đứng lên, "Lúc chúng ta đi qua đám lửa người đừng sợ, nếu sợ thì nhắm mắt lại nằm sấp xuống!"

Cốc Vũ gật đầu, lửa thật cao a, hơi nóng tấp trên người, may mắn vừa rồi thấm nước sơn tuyền, An Cẩm Hiên khẽ cắn môi, hai tay nâng Cốc Vũ, hai tay Cốc Vũ đều cầm khăn ướt, một cái che miệng mũi mình, một cái giúp An Cẩm Hiên bảo vệ miệng mũi.

Hai người cẩn rặng vọt vào biển lửa, trên người nóng hừng hực, chung quy Cốc Vũ vẫn sợ hãi, nhắm mắt lại ghé vào lưng An Cẩm Hiên, bốn phía nóng hôi hổi, hần nghĩ có phải mình sẽ chết như vậy không, khoảng cách ngắn ngủn tựa hồ như thật lâu, y phục ẩm ướt trên người cũng bị bốc hơi.

Rốt cục, từ nơi xa xôi truyền đến thanh âm An Cẩm Hiên, "Cốc Vũ, chúng ta đi ra rồi."

Cốc Vũ mở to mắt, quả thực lửa đã ở phía sau bọn họ, trên người là khói bụi, đen đui loang lổ, nhưng trên người không có lửa, An Cẩm Hiên lúc này cũng không buông Cốc Vũ, cẩn rặng đi thẳng về phía trước, hần sợ một khi mình buông Cốc Vũ ra, không biết lại gặp chuyện gì, vẫn nên nhanh đi đến đường cũ.

Cốc Vũ ở trên lưng An Cầm Hiên, thấy mình cũng bị hun đen, hai người không có việc gì, đại nạn không chết, cuối cùng bọn họ trốn thoát, nàng thậm chí hạ quyết tâm, chờ bọn hắn đi ra ngoài, không bao giờ đi vào cánh rừng quỷ quái này nữa.

Rốt cục bọn họ đi tới chỗ họ nướng này nọ ăn, nhìn ra phía sau, hết thấy đều bình tĩnh trở lại, tựa hồ không có rắn, không có lửa, cái gì đều không phát sinh qua, hắn không dám ngừng bước chân, vẫn đi về phía trước.

Cốc Vũ nghe tiếng hắn hít thở, rất bình yên, kêu vài lần, để An Cầm Hiên buông nàng, An Cầm Hiên không chịu, nói là thừa dịp còn có một chút khí lực, hai người phải đi nhanh đến lối vào, mới yên tâm, bằng không đến lúc đó lại gặp chuyện gì, khó có thể ứng phó.

Cốc Vũ đành phải nghe hắn.

Hai người không nói nữa, trong lòng nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Rốt cục, An Cầm Hiên buông Cốc Vũ xuống, nằm liệt trên đất thở, Cốc Vũ cũng phục hồi nỗi lòng của mình, quay đầu nhìn Hồ Lô Câu, thầm nói gặp quỷ, ta sẽ không bao giờ đến chỗ này nữa.

Nào ngờ lần này quay đầu, nàng ngây dại, nhìn trên đất, một bước, một bước, trên đất một đám, là dấu chân máu của An Cầm Hiên, nước mắt Cốc Vũ không dừng được. Vì sao An Cầm Hiên không dừng lại, vì sợ mình lo lắng? Chân hắn không có giày, giẫm trên cây trên đá, chân đã sớm bị thương, từng bước đều là đau đớn tan lòng nát dạ, mà hắn, thế nhưng không rên một tiếng, cõng mình trên lưng, ngón tay Cốc Vũ chạm vào dấu chân lưu lại trên đất, nước mắt từng giọt lớn rơi xuống.

Quay đầu nhìn An Cầm Hiên, hắn lắc đầu, thậm chí còn ra vẻ thoải mái cười, "Cốc Vũ, không có việc gì, thật sự, một chút cũng không đau, ta nói rồi một chút cũng không đau, đau chút này sợ cái gì, mạng quan trọng hơn, người xem, chúng ta đã ra ngoài."

Hắn càng nhẹ nhàng băng quơ, Cốc Vũ càng khóc lớn tiếng, vừa đánh lên người An Cẩm Hiên, "Người có phải là ngốc không, người có thể đỡ ta đi mà, chân người bị thương nhiều, người.. cái đồ ngốc, người đồ ngu ngốc..."

An Cẩm Hiên ngớ ra, liếm đôi môi khô khốc, rốt cuộc nhìn không được, té trên mặt đất.

Cốc Vũ không lau nước mắt, điên cuồng tìm quanh, nhưng không tìm được cây thuốc, nàng xé vạt áo, băng bó chân An Cẩm Hiên, dùng cỏ dại cột chặt.

Trong lòng Cốc Vũ khổ sở, còn vài dặm đường, mình bị trật chân, chân An Cẩm Hiên cũng bị thương không nhẹ, sao trở về đây.

Ở đây là rừng hoang, một bóng người cũng không có, bọn họ đành cắn môi, chậm rãi đi ra bên ngoài, An Cẩm Hiên có vài bao chân, không ngờ đau như vậy, hắn phải đem giày chân phải mang vào chân trái bị thương, chân phải chỉ buộc một lớp vải bố, tư thế tuy kỳ quái một ít, nhưng thực dụng, bước đi tự tại một chút, Cốc Vũ có gậy gộc chống đỡ, lại có An Cẩm Hiên thường đỡ một bên, cũng có thể đi.

Lúc hai người đi ra khỏi cánh rừng, mới phát hiện trời đất lúc đó là một mảnh ánh sáng, tựa như tâm tình bọn họ lúc này, thái dương chưa ngã hẳn về tây, phía chân trời là nắng chiều rực đỏ, bầu trời đẹp thần kỳ, phía sau là cánh rừng hoang, phía trước là ánh sáng mờ, trên người Cốc Vũ và An Cẩm Hiên tựa hồ cũng khoác lên ánh sáng mờ ảo, đứng trên con đường núi nhỏ, "Cẩm Hiên ca, đây là tịch dương đẹp nhất ta từng thấy."

"Ta cũng vậy."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Cốc Vũ, Cẩm Hiên Trở Về Nhà

Chạng vạng, gió mùa hạ thản nhiên thổi qua.

Là lúc gà dê vào chuồng, nông dân kết thúc công việc trở về nhà.

Người ở thôn Đào trang bận rộn cả một ngày, thừa dịp mát mẻ khó được này, ở lại ruộng làm thêm một lát, mãi đến khi trời tối, mới khiêng cuốc đi dọc bờ ruộng, bờ ruộng tuy hẹp cỡ hai bàn tay, nhưng đi quanh năm suốt tháng thành quen, thậm chí là thích ý, bờ ruộng bị nắng chiếu cả ngày, phát ra hơi ẩm hợp lòng người, họ đi chân trần đi trên đất mềm, ẩm áp.

Người đi trên bờ ruộng trong bóng hoàng hôn như một đoàn bóng đen, những bóng đen đi không theo nhịp điệu nào, rốt cục tới bờ sông, bóng người nhiều hơn, vừa nói chuyện ruộng nương vừa lau cái cuốc dính đầy bùn đất. Trong nhà, người đã dọn bàn ăn xong ngồi chờ.

Nhà Cốc Vũ đặc biệt hơn, vì nhà bọn họ gia có ba mẫu ruộng nước một khối pha cấy cửi, cũng không thể nhàn rỗi, lúa ruộng nước chỉ đủ cơm ăn, trong viện còn có một mảnh đất trồng rau, nhưng cũng cần làm thêm nghề mộc, thêu hoa, vẽ mẫu thêu để có chút tiền nhàn rỗi, bằng không trong nhà đứa nhỏ muốn ăn thịt, đạo lý đối nhân xử thế cần lui tới, tóm lại là không tốt.

Trong viện đã bày xong bàn ăn, Hứa Tần Thị còn tự chủ trương đốt thêm ngọn đèn, Tiểu Hà ở bên cạnh thêu cả nửa ngày, vừa mới trở về, Giang thị mấy ngày nay cũng đi làm ruộng, Trần Giang Sinh đến trời tối sẽ chạy về nhà mình, thừa lại người một nhà.

Lúc Tiểu Mẫn đuổi gà vào lồng, không để ý có một con đứng ở trên cây, nàng đếm tới đếm lui cũng không đúng số, tìm quanh cũng không tìm được, vì thế mang theo gậy gộc ở trong sân mọi nơi tìm, rốt cục nghe được tiếng gà cô độc kêu, nàng bắt con gà lạc đàn ấy vào chuồng, xong mới đóng cửa chuồng gà thở dài nhẹ nhõm.

Lúc này, Hứa Tần Thị đang tiếp đón cả nhà ăn cơm, Tiểu Mẫn chợt nhớ lại đồ ăn phơi ngoài sân còn chưa có thu vô, đó là củ cải phơi khô một nửa ướp muối bỏ vào cái bình muối, ban ngày ăn kèm với cháo, cải này từng gốc phơi trên hàng rào trúc, tiến độ thu hồi cũng chậm, Tiểu Mẫn có chút nóng vội, gấp gáp kêu lên: "Cốc Vũ đã chạy đi đâu, việc đuổi gà là chuyện nàng thích làm nhất!"

Nghe vậy, Hứa Tần Thị mới đứng lên, thấy Lí Đắc Tuyền đang rửa tay, Vương thị ngừng việc trong tay, đỡ Hứa thị đến trong viện, Kinh Trập đang ở rửa bút, nàng sững sốt, "Cốc Vũ cùng Cẩm nhi đâu?"

Mấy người nhìn nhau, Hứa Tần Thị cho rằng Cốc Vũ đi ra ruộng, Tiểu Mẫn lại cho rằng nàng ra cửa thấy An Cẩm Hiên bắt cá, Kinh Trập lắc đầu nói không biết trở về không có gặp qua, mọi người liền hoảng.

Vương thị nghe lời bọn họ nói xong, không biết Cốc Vũ có phải lại đi ra sông Thanh Sa, chân Lí Đắc Tuyền tuy chưa hoàn toàn bình phục, đã có thể tự mình đi, chỉ có chút không tiện mà thôi, hăn lo lắng nhưng cũng an ủi nói: "Không sợ, bọn họ hai người đều cơ trí, hăn sẽ không xảy ra sự tình gì, không chừng đi hồ sen bên kia hái đài sen quên canh giờ?"

Nhưng kết quả là thất vọng, Kinh Trập tra phía sau viện xem, xuống vẫn ở phía sau, hăn suy tư một lát, "Nếu không, ta đi gọi Nhị bá qua, đi ra ngoài tìm mới được."

Vì thế, để Lí Đắc Tuyền ở nhà trông Hạ Xuyên, Hứa thị đi gọi Lí Đắc Giang cũng đi tìm, Kinh Trập đi ra ruộng nhà mình, Tiểu Mẫn đi Trần

Giang Sinh, Tiểu Hà bên kia, hỏi một lần trở về, câu trả lời đều là không có.

Hứa Tần Thị nghĩ Cốc Vũ và Cẩm Hiên thường ngày tuy cười ha hả, nhưng đều hiểu biết, trời tối nhất định sẽ về, cho nên bọn họ mới dễ dàng đi ra ngoài như vậy, hiện tại còn không về, nàng có chút sốt ruột, nước mắt chảy ra. Miệng lại nhắc tới: "Sẽ không bị ma da kéo xuống sông chứ, hay bị quỷ núi mê hoặc! Thôn chúng ta có một cô nương, ngày thường lanh lợi, đi ra ngoài không có trở về, qua hai ba ngày sau mới tìm được, đứng ở vách núi, nếu không tìm được nhanh chút, nơi nào còn có mạng !"

Hứa thị không tin, "Nương, ta hồi nhỏ có nghe qua, không cần hù dọa người, nương Cốc Vũ nàng chưa từng nghe qua việc này, nhất định sốt ruột."

"Thà rằng tin có chứ đừng nói không, vội đi đến nhà Giang Sinh mượn chiêm trống, nhờ mọi người đốt đuốc, đến sau núi gõ tìm, quỷ núi chỉ sợ cái này, đến lúc đó không mê hoặc được người!" Hứa Tần Thị đề nghị.

Kinh Trập nhìn sắc trời đã hoàn toàn tối, lòng càng loạn thành một đoàn, lại liều mạng tự nhủ phải bình tĩnh một chút, cực lực nghĩ lại vài ngày nay bọn họ không thích hợp, hận mình không có để ý nhiều một chút, bằng không cũng không đến mức không biết gì.

Hứa Tần Thị, Vương thị và Hứa thị, ngồi yên chờ Lí Đặc Tuyền quyết định.

Lí Đặc Tuyền còn ôm hy vọng, tuy hẳn có nghe nói qua đứa nhỏ bị mê, nhưng chưa từng trải qua, bất luận như thế nào, hẳn luôn muốn thử xem.

Kinh Trập không cam lòng luôn nhìn ra đầu sân, trời tối không còn nhìn thấy rõ, nhưng có một bóng đen chậm rãi hoạt động, hẳn kinh ngạc không dám đi nhìn, bước chân như bị đóng đinh, tay phát run, chỉ vào bóng đen kia, "Xem, xem..."

Người một nhà đồng loạt đi đến, gần tới nơi mới phát hiện bóng đen kia không là một người, mà là hai người nâng đỡ lẫn nhau.

An Cẩm Hiên và Cốc Vũ từng bước từng bước vào sân, được cả nhà đỡ đi qua, dưới ngọn đèn, Hứa Tần Thị phân phó Tiểu Mãn mang tới một chậu nước, chuyển đèn lại gần hơn, dưới ánh sáng của ngọn đèn lập loè, Hứa Tần Thị quay đi lau lẹ.

Tiểu Mãn và Kinh Trập choáng váng, hai người thấy tay áo Cốc Vũ đã xé rách, sắc mặt đen tuyền, mà Cẩm nhi muốn tháo giày ra, nhưng tháo không ra, bên trong máu đã đông kết, dính ở giày, Tiểu Mãn chỉ có thể cầm kéo từng chút cắt bỏ, hai người đen nhẻm, tựa hồ đã không còn chút sức nào.

Cốc Vũ trải qua một ngày kinh hách đau đớn cùng cực như vậy, lúc ra khỏi rừng đã có chút thả lỏng, một đường đi về, bao nhiêu lần, nàng muốn để An Cẩm Hiên về trước, mình ở phía sau chờ người trong nhà đi tiếp hân, An Cẩm Hiên nói sao cũng không chịu, nàng muốn tự mình chống gậy gộc đi, An Cẩm Hiên cũng chậm chậm nâng đỡ nàng, cuối cùng đi tới trời tối mịt mới về đến nhà.

Một đường không rơi lệ, lúc này Cốc Vũ thấy Hứa Tần Thị và cha mẹ, nghĩ lại mà sợ, nghĩ đến gian nguy ở Hồ Lô Câu, nước mắt nàng rơi xuống thành dòng, sẽ không bao giờ đi nữa.

Lí Đắc Tuyền đau lòng, khó thở, thấy bộ dáng bọn họ, một người cho một cái tát, "Đã chạy đi đâu!" Giọng nói cũng nghẹn ngào. Vương thị, Hứa Tần Thị đám người vội kéo ra, "Cốc Vũ, Cẩm nhi, trở về là tốt rồi." "Tuyền! Đứa nhỏ này hồn còn không có trở về đâu, lại bị người đánh chạy!"

Lí Đắc Tuyền ngừng tay, đánh nhưng đau lòng, lại không biết làm cái gì, ở một bên chà xát tay, tiếp đó đi vào phòng của mình tìm kiếm. Tiểu Mãn,

Kinh Trập, Vương thị, Hứa Tần Thị, phân công nhau đi múc nước cho bọn hăn lau, thay quần áo, chân Cầm Hiên cần xức thuốc, Hứa Tần Thị còn cố ý đi nấu cháo, đau lòng vô cùng.

Cốc Vũ lau mình xong, cùng An Cầm Hiên hai người bị cả nhà vây quanh, không ai có tâm trí ăn cơm, trước bưng cháo tới cho bọn hăn.

Hứa thị lại cùng Lí Đắc Tuyền, Vương thị thương lượng, "Người xem bọn họ, sẽ không như nường nói bị mê vào núi, ta thấy chân Cầm nhi thành như vậy, Cốc Vũ nhất định bị không ít khổ, có nên thỉnh thầy thuốc hay kêu người gọi hồn trong thôn đi lại một chút?"

Vương thị do dự, "Cốc Vũ hồi nhỏ luôn sợ này nọ, ta thấy nàng khóc nhưng không sao, hay là mời thầy thuốc cho Cầm Hiên trước?"

Hứa Tần Thị có chút không đồng ý, "Chúng ta còn không biết chuyện gì, ta nghĩ, hôm nay xử lý vết thương của bọn hăn trước, cho bọn họ ăn uống ngủ một giấc, ngày mai lại nói, dù sao cảnh tối lửa tắt đèn cũng không mời được thầy thuốc. Vượt qua tử lộ, Cốc Vũ sợ hãi, ta phải đi trấn an nàng mới được."

Hứa Tần Thị ở thôn trang sinh hoạt vài chục năm, cả nhà đều tin nàng.

Cốc Vũ đang ăn cháo cùng An Cầm Hiên, hai người rất đói bụng, lúc ở trong rừng khẩn trương nên không phát hiện, ăn xong một chén cháo, cuối cùng khôi phục một chút. Nàng nhìn mặt An Cầm Hiên đã rửa sạch sẽ, lại nhìn tay chân của mình cũng sạch sẽ, thấy An Cầm Hiên cau mày, muốn nói hai câu nhưng không biết nói cái gì.

Nhất thời ghen lời Cốc Vũ quay đầu nhìn An Cầm Hiên, vừa lúc An Cầm Hiên quay đầu nhìn qua, hai người cũng không nói gì.

Hứa Tần Thị đi vào đứng bên người Cốc Vũ: "Cốc Vũ đừng sợ, lát nữa phải đi Nhị bá phụ người bên kia xin chút rượu tam thất cho người, Cầm

Hiên bên này cũng cần tẩy trừ, ngày mai lại thỉnh người gọi hồn cho các người, Cốc Vũ đừng sợ, có mỡ mỡ đâu!"

Cốc Vũ vừa nghe nói mời người gọi hồn, trong lòng biết ở thôn trang người ta thường làm như vậy, nếu chỉ là gọi hồn nàng không lo lắng, lần trước nàng đi xem náo nhiệt, tận mắt thấy người lên đồng không biết đốt cái gì, xong ném ở trong chén, bắt người nọ uống hết, nghĩ ngày mai phải uống nước kia, nàng có chút ghê tởm, vội lắc đầu, "Không không, ta không cần bà đồng!"

Thanh âm sắc nhọn chói tai, dọa Hứa Tần Thị nhảy dựng, nàng vội nói: "Được được, Cốc Vũ chúng ta không mời bà đồng cũng tốt. Đợi mỡ mỡ với nường người đi gọi hồn cho các người."

Có thể Cốc Vũ mới ngoan ngoãn gật đầu, sau đó kêu Hứa Tần Thị mang cái bình trong phòng mình ra, bên trong giấy bao là thuốc Cốc Vũ lấy từ Miêu thị y quán, bệnh nặng nàng không có biện pháp nào, nhưng đối phó với vết cắt trật chân vết thương nhỏ nàng biết xử lý như thế nào.

Vì thế, nàng đem thuốc dán dán vào chân mình, lại bảo Hứa Tần Thị nấu nước, dưới ngọn đèn lựa chọn một hồi, kêu Hứa Tần Thị đem bao thuốc đi nấu, mẫu thuốc lại lấy đến.

Hứa Tần Thị sửng sốt, cầm thuốc trong tay không biết nên làm hay không.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 111: An Cẩm Hiên Kỳ Quái

Cốc Vũ thấy Hứa Tần Thị không nhúc nhích, mới nhớ tới thân phận hiện tại của mình, nàng cười nhẹ: "Mỗi mỗi, hồi nhỏ ta là ả sắc thuốc, mỗi ngày ở cùng lang trung, ngài không có nghe qua bệnh lâu thành thầy thuốc sao? Hơn nữa, lúc trước chúng ta đã gặp qua Miêu lão tiên sinh vài lần, mấy thứ này đều do hẩn tặng cho ta, ta còn cố ý dùng bút đánh ký hiệu, dùng để nấu nước rửa miệng vết thương, xong bôi thuốc là tốt rồi."

Nghe Cốc Vũ nói rõ ràng, Hứa Tần Thị bán tín bán nghi, cổ họng An Cẩm Hiên không biết là bị khói sắc hay như thế nào, thanh âm khàn đục nói: "Mỗi mỗi, nghe Cốc Vũ, thuốc này do chúng ta cùng nhau cầm về, ta nhớ được."

Nghe vậy Hứa Tần Thị mới cầm thuốc đi nấu, miệng còn nói thầm cái gì trong nhà cũng có hai cái tiểu lang trung, An Cẩm Hiên nhìn Cốc Vũ cười cười.

Cốc Vũ nhìn bộ dạng đó của hẩn, xót xa, nhất thời không biết nói gì cho phải, lúc Hứa Tần Thị đem thuốc nước vào, chân Cốc Vũ bất tiện, nhưng không nghĩ mượn tay người khác, ngồi dưới đất đem chân An Cẩm Hiên ngâm vào nước thuốc, Hứa Tần Thị mượn ngọn đèn chiếu sáng, nhìn Cốc Vũ đem chân phòng nước của Cẩm Hiên cẩn thận nhìn xem có đá vụn nhọn gì đó cần lấy ra không, cũng may trên cơ bản đều là vết cắt, rất đau, nhưng vết thương lại không nặng, chỉ cần miệng vết thương kết vảy là tốt rồi.

Lúc này Cốc Vũ thở ra nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn An Cẩm Hiên vui vẻ, "Cẩm Hiên ca, chân ngươi không có chuyện gì, chỉ là rất nhiều vết cắt nhỏ,

còn có vài vết cắt dài, hơn phân nửa là bị đá đâm, đờn kết vậy là không có vấn đề."

Nói xong Cốc Vũ đứng lên, nào biết cuộn tròn ngồi dưới đất chân bị tê cứng, một khi nàng cao hứng đột nhiên đứng lên, quên chân mình bị trật, liền kêu lên một tiếng ai u.

Hứa Tần Thị thấy Cốc Vũ tuy đau nhe răng trợn mắt, nhưng tinh thần đã trở lại, cũng thở dài nhẹ nhõm, cười mắng: "Người xem người, sơ ý như cha người, người lớn thọt, người nhỏ thọt, đều bị trật chân, coi người còn chạy lung tung không!"

Cốc Vũ le lưỡi, tiếp tục nói: "Được, mỗi mỗi, ta người nhỏ thọt đi không xong, còn muốn nhờ vào chân cẳng của ngài, cái bình còn có một bao thuốc, người lấy ra băng bó cho Cẩm Hiên ca."

Chính vào lúc này, Lí Đặc Tuyên trở ra đứng ở cửa phòng, ồm ồm nói: "Bàn chân bôi thuốc thế nào, vẫn nên dùng cái này đi!"

Nói xong ném một cái bình sứ nhỏ lên bàn bên cạnh bọn họ, rồi đi ra cửa, tựa hồ không muốn nhìn đến bọn họ.

Cốc Vũ cầm cái chai mở ra tinh tế ngửi, vui mừng quá đổi: "Cha!" thân mình Lí Đặc Tuyên ngừng lại, nhưng không quay đầu.

Cốc Vũ quay đầu nhìn An Cẩm Hiên nói: "Cẩm Hiên ca, cái này tốt lắm, đây là dầu của cha ta, người bình thường không dùng được, thứ này thích hợp nhất thoa lên vết thương, sẽ lành rất nhanh, người không nên chạm vào nước!"

An Cẩm Hiên gật đầu, vừa rồi lúc Cốc Vũ ngồi dưới đất rửa miệng vết thương cho hắn, hắn cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, ngâm mình trong nước ấm áp, nghĩ đến chuyện ban ngày, tựa hồ đã rất xa xôi. Lúc này hắn còn đang suy nghĩ, vì sao Cốc Vũ dám tự tay chặt rắn, vì sao đến cuối cùng

bọn họ vẫn không buông tay, cuối cùng trở về nhà, lúc này hấn lại nhìn Cốc Vũ, lại phát giác nguyên lai nàng cũng không mảnh mai như hấn tưởng tượng, thậm chí, so với hấn còn mạnh mẽ hơn, trong lòng không lý do có một luồng lực lượng, An Cẩm Hiên nhúc nhích chân, phát hiện vẫn đau, thì ra hết thấy không là mơ.

Vương thị cùng Tiểu Mãn đi vào, kêu Hứa Tần Thị ăn một chút gì, lại vụng trộm nhìn Cốc Vũ nói: "Cha người sinh khí, các người đã đi chỗ nào?"

Cốc Vũ cùng An Cẩm Hiên liếc nhau, vừa rồi ở trên đường bọn họ căn bản không nghĩ tới mấy vấn đề này, chỉ có một mục đích là có thể trở về, lúc này, bọn họ không thể không đối mặt nghi vấn của người nhà. Hai người không có thoả thuận trước, nói ra sự thật nhất định không được, Cốc Vũ sợ dọa đến bọn họ.

Đang lúc này, Hạ Xuyên oa oa khóc lớn lên, Tiểu Mãn dỗ không xong, Vương thị hết cách, đành phải tại kia lắc lư.

Cốc Vũ le lưỡi, thầm nghĩ, Hạ Xuyên người, tên tiểu tử này, không uống công tử tử thương người.

Chờ cả nhà thu thập xong bát đĩa, Hứa Tần Thị lại cùng Vương thị làm một ít giấy tiền vàng mã, nhang thơm, lại cầm đồ lót của Cốc Vũ, nói là đi ra ngoài cầu gọi hồn Cốc Vũ. An Cẩm Hiên không quen, vội nói không cần.

Chuyện này các nàng không thuận theo, Vương thị nói: "Cẩm nhi, tính nết người không thể quật cường như vậy, làm việc này dĩ nhiên có đạo lý, nêu không kêu hồn về, các người nơi nào cũng không được đi!"

Tiểu Mãn ở bên cạnh phớt xuy cười, "Không nghĩ tới nương tức giận thật hung dữ, so với đại ca còn hung hơn!"

Vương thị cười mắng một câu, "Quý nha đầu, người càng lớn càng giống Cốc Vũ, đại ca người nghe lời thì đâu cần hung, đã nói ta hung ta không khách khí, dù sao Cẩm Hiên, Kinh Trập, Giang Sinh, Đại Lâm, còn có người, Cốc Vũ, Tiểu Hà nếu ai không nghe lời, ta nhất định giáo huấn!"

Cốc Vũ cười vui vẻ, "Ta đã nói nường bất công, người nhìn Hạ Xuyên rất nghịch ngợm, mỗi ngày ôm trong tay dõ! Nhưng lại giáo huấn ta cùng Cẩm Hiên ca."

Vương thị vốn không biết diễn xuất, vừa rồi bày mặt ngẫu cũng mang theo ý cười, thấy Cốc Vũ chọc ghẹo như vậy, nàng không nín được, cười rộ lên, "Là người lanh lợi!"

Nói xong Vương thị lại hỏi Cốc Vũ bọn họ từ chỗ nào trở về, rồi ra bên ngoài gọi hồn. Lí Đắc Tuyên ngồi ở trong sân, Tiểu Mẫn xem Hạ Xuyên, Hứa thị cũng ở bên cạnh nói chuyện chờ Lí Đắc Giang trở chút đi qua đón nàng, mỗi ngày đến giờ này, Lí Đắc Giang sẽ đi qua, ở bên cạnh trò chuyện, cùng Hứa thị cùng nhau đi về, bởi vậy, Hứa thị cùng với người trong viện không có gì nói.

Mỗi ngày lúc Lí Đắc Giang đi qua đón, Cốc Vũ luôn cười nói Nhị bá đi qua đón nàng dâu, tựa như lúc trước Hứa Tần Thị đi qua nhà đón Hứa thị. Mỗi khi Hứa thị theo Lí Đắc Giang qua, đi qua vườn rau, mỗi ngày vuốt lên bụng lớn, trong lòng ngọt ngào, trên mặt lại có chút then thùng, phảng phất như trở về lúc vừa thành thân một lần nữa.

Nhờ có đứa nhỏ trong bụng, Hứa thị cảm thấy mình lại là mình của trước, vốn nàng có chút giống Hứa Tần Thị, vì nhiều năm không có con, bị ghen khuất, ngày thường ra sức làm việc, lúc bị ủy khuất hơn phân nửa là chịu đựng, hiện tại mới cảm thấy mình cởi mở hơn, nhất là ở bên nhà Cốc Vũ, tự tại như ở nhà mình, tâm tình tốt trở nên trắng trẻo mập lên không ít, như thời tuổi trẻ, chuyển biến này làm cho người vừa gả đến không lâu

Trần thị luôn hỏi ăn cái gì hoặc dường ra sao, Hứa thị hơn phân nửa không nói chuyện, hàm hồ hai câu cho qua.

Trần thị là người hay gạn hỏi, gả đi cũng không thay đổi, lúc này ngốc ở nhà làm tân nương, nhưng không thấy mình trắng trẻo hơn, liền mở miệng ngậm miệng nói ở nhà chịu khổ, không giống người ta sành ăn, lời này nói nhiều lần, Lí hà Thị dĩ nhiên không thoải mái, chuyện lên khéo miệng không ít.

Nghĩ này đó, Hứa thị liền lộ ra nụ cười thỏa mãn, Tiểu Mẫn đứng ở bên người nàng cảm thấy được , "Nhị bá mẫu có việc gì vui, đang ngồi cũng cười ra."

Hứa thị không ngượng ngùng, cùng Tiểu Mẫn nói về lúc mình còn là cô nương.

Cốc Vũ và An Cẩm Hiên ngồi trong phòng không nói chuyện.

Cốc Vũ lo lắng trong lòng, đừng nhìn An Cẩm Hiên bình thường có chút lạnh lùng, là người nghĩ nhiều, cũng không biết cuộc sống trước kia của hắn ra sao, luôn tự phong bế mình, vừa rồi lúc vừa trở về Lí Đắc Tuyên tát hắn một cái, sau Vương thị lại nói nặng hắn vài câu, nàng hiện đang lo lắng hắn nghĩ nhiều, muốn khuyên giải, ai ngờ nàng vừa uốn éo đầu, đã thấy An Cẩm Hiên khéo miệng mỉm cười, vẻ mặt thích ý.

Cốc Vũ ần ần thở dài, "Cẩm Hiên ca, người đừng trách cha mẹ ta, bọn họ sốt ruột!"

An Cẩm Hiên không đáp lời Cốc Vũ, không đầu không đuôi nói một câu, "Phải là thế nào chính là thế đó." Nói xong sau vân là vẻ mặt cười như không cười, làm Cốc Vũ đoán không ra.

Nàng nhìn bộ dạng An Cẩm Hiên, không hiểu, nàng luôn không rõ hắn đang nghĩ gì, là một điều bí ẩn, nàng càng không hiểu, càng muốn biết nên

mở miệng hỏi, An Cẩm Hiên một mặt đầy ý cười, nhưng không đáp, làm Cốc Vũ có chút giận, "Hừ!"

An Cẩm Hiên bộ dáng xa cách, "Người học ai vậy!"

An Cẩm Hiên ha ha cười hai tiếng, lại không nói chuyện, Cốc Vũ hết cách, hăm dọa nói: "Hừ, lần tới để răn quần chết người, ta không bao giờ cứu người nữa!"

Ở cửa là bóng dáng Kinh Trập, "Các người gặp rắc sao?"

An Cẩm Hiên và Cốc Vũ sững sốt, vẫn là Cốc Vũ phản ứng trước, "An Cẩm Hiên gặp rắc rắc mỹ nữ, về sau chúng ta không cần lo cho hắn!"

Kinh Trập thấy biểu cảm Cốc Vũ ngây thơ, trước kia suốt ngày kêu Cẩm Hiên ca Cẩm Hiên ca, lúc này cũng kêu An Cẩm Hiên, hơn nữa hai người nói chuyện như đang gạt hắn, nhất thời có chút thất lạc, trên mặt vẫn ôn nhuận nhu hòa như cũ, nhìn không ra điều gì.

Hứa Tần Thị cùng Vương thị trở về, để An Cẩm Hiên và Cốc Vũ ăn trứng gà luộc, xong mới vỗ tay cười nói đã không có việc gì, lúc Vương thị vào cửa thấy Kinh Trập Cẩm Hiên cùng Cốc Vũ ở nhà nói nói cười cười, càng cảm thấy hồn đã hô trở về, tâm thoáng buông.

Cốc Vũ thấy cả nhà đều xong xuôi, lo lắng bọn họ lại hỏi, vội ngáp thật dài, "Ta buồn ngủ quá, mờ mờ, ôm người thọt nhỏ đi ngủ được không?"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Song Song Giam Kín

Qua mấy ngày như thế, người trong nhà đã quên chuyện của Cốc Vũ và An Cẩm Hiên, hết thấy khôi phục như thường.

Nhưng vẫn còn bất đồng, Hứa Tần Thị ngẫu nhiên chuyên môn nấu cháo cho bọn hăn ăn, hơn nữa hai người đều phải đổi thuốc bôi thuốc, An Cẩm Hiên tắm rửa cũng là một vấn đề lớn, cũng may còn có Kinh Trập, hăn ở trong phòng để một cái bồn gỗ lớn, mỗi ngày múc nước cho An Cẩm Hiên tắm rửa, để tránh bàn chân hăn dính vào nước, chờ tắm xong Kinh Trập lại đem nước tắm đi đổ, những việc này cả nhà cảm thấy rất bình thường, không có người hỏi bọn hăn cái gì.

Cốc Vũ có chút không lạnh nhạt, thấy Lí Đặc Tuyên một mặt nghiêm túc, không nói với bọn họ, nàng có chút sợ hãi.

Ở thôn trang có người bắt đầu truyền ra phía sau núi thiên hỏa đốt rừng, càng làm cho mọi người không ai dám vào rừng, ngay người bình thường gan lớn, lúc này là lúc nông dân rảnh rỗi, cũng không dám vào núi hái thổ sản vùng núi.

Rốt cục có một ngày, An Cẩm Hiên và Cốc Vũ chịu không nổi, bọn họ hy vọng người trong nhà đánh bọn họ, xong rồi thôi. Vì thế, Cốc Vũ và An Cẩm Hiên thừa dịp Lí Đặc Tuyên đứng ở hậu viện, hai người sợ hãi đi qua.

Lí Đặc Tuyên lúc này ngồi ở giữa một đồng ván gỗ sừng sờ, thần sắc bình tĩnh như thường, trong nội tâm là ba đào mãnh liệt, hăn đoán được hai đứa trẻ này đi phía sau núi, nếu không đến sau núi, làm sao có thể một thân khói bụi trở về, nếu không đi phía sau núi sao khéo phát sinh thiên hỏa, bọn

họ nhất định là chọc họa lại bị khổ, hẳn có chút đau lòng cũng có chút tự trách. Từ lúc trở lại Đào trang, hẳn một lòng muốn kiếm tiền cải thiện cuộc sống người nhà, nhưng xem nhẹ không thường nói đạo lý làm người với Cốc Vũ bọn họ, nhất là Cốc Vũ lớn như vậy, dễ dàng hiểu sai nhất, nhất thời Lí Đặc Tuyền cảm thấy mình vô dụng, uể oải chưa từng có.

An Cẩm Hiên và Cốc Vũ hai người lặng lẽ đi tới, Lí Đặc Tuyền biết, nhưng hiện tại tâm tư hẳn phức tạp, căn bản không biết mở miệng thế nào, vì thế ngồi yên.

Im lặng như vậy, dưới mắt Cốc Vũ bọn họ, cũng là một loại uy nghiêm, hai đứa trẻ bước chân liên nhẹ lại mang theo chột dạ, lúc này lại thêm một điểm kích động.

An Cẩm Hiên không chịu được không khí như vậy, rõ ràng nói: "Tuyền thúc, đều do ta, ta mang Cốc Vũ đi phía sau núi, lại đụng phải lửa, nên mới biến thành cái dạng này."

Cốc Vũ sợ hãi đem chuyện ở Hồ Lô nói ra, vội chặn lời, "Cha, cũng không thể trách Cẩm Hiên ca, là ta đòi đi, ta muốn đi vào rừng..."

An Cẩm Hiên cũng lo lắng, lại đánh gãy lời Cốc Vũ, hai người liền như vậy tranh cãi.

Lí Đặc Tuyền tâm phiền ý loạn, lúc này nghe hai đứa trẻ nói đến nói đi cũng không có một lý do chính xác, bọn họ còn bị thương chưa lành, trong lòng càng thêm một tầng khí, hai đứa trẻ sao có thể đi chơi trong rừng sau núi, Cốc Vũ và An Cẩm Hiên như đang cãi nhau, Lí Đặc Tuyền nhin không được, hét lên một tiếng: "Hai người đều tới đây!"

Cốc Vũ và An Cẩm Hiên thành thật đi qua.

"Xoay người!"

Hai người thành thật xoay người.

Tiếp theo, Lí Đắc Tuyền tùy tay cầm lấy một khối gỗ, lạch cạch lạch cạch quất vào hông bọn họ.

Cốc Vũ cúi đầu, đưa lưng về phía Lí Đắc Tuyền, giống An Cẩm Hiên le lưỡi, ý tứ là, xem người một câu cũng không nói, bị đánh thôi.

An Cẩm Hiên lúc này cũng bị Lí Đắc Tuyền đánh, nhưng là trong lòng hẳn rõ ràng, Lí Đắc Tuyền tuy tức giận, đánh cũng đánh vào nơi thịt nhiều, hưởng hồ tiếng sấm lớn hạt mưa nhỏ, với tư thế đó, tựa như... Giống như cha giáo huấn con! Hẳn bị ý nghĩ này làm giật mình, phục hồi tinh thần lại nghe Lí Đắc Tuyền tại kia kể lể, "Các người, hai tên nhóc, phía sau núi là chỗ nào! Đó là nơi dã thú thường lui tới, lần này các người bị thương, lần sau không nhất định về được, đang tốt lành lại chạy đến sau núi làm cái gì! Cốc Vũ người càn lì lợm, Cẩm Hiên người cũng vậy, ta không thay Nhị thúc công giáo huấn người một chút vạn nhất người xảy ra chuyện gì, người nói đi, người không làm thất vọng ai! Người bao lớn mà chủ ý lớn như vậy, về sau còn phải xem các người, ngày sau nếu còn đi vào rừng, ta đánh gãy đùi các người!"

An Cẩm Hiên chịu đựng, tâm trí không biết đã bay đi chỗ nào, căn môi, nước mắt chậm rãi chảy ra. Đương nhiên không là vì đau.

Lí Đắc Tuyền không nguôi giận, chột đứng lên, một tay xách một đứa, như là xách 2 thùng nước, đi về phía trước.

Chân Cốc Vũ bỗng nhiên bay lên, lại không thể động đậy, ánh mắt chỉ có thể nhìn dưới mặt đất, cả kinh nàng kêu: "Cha! Mau buông ta xuống!"

Lí Đắc Tuyền không rên một tiếng, nghe tiếng động Hứa Tần Thị và Vương thị vội tới khuyên, nào ngờ Lí Đắc Tuyền đã quyết định, tiếp tục đánh hẳn không xuống tay được, nhưng không cho bọn hắn một chút giáo huấn, về sau lại đi thì phải làm sao, vì thế hắn ném hai đứa trẻ này vào nhà

bếp, khóa lại, cất chìa khóa vào trong lòng mình, xong mới quay đầu nhìn Hứa Tần Thị bọn họ nói: "Không thể trông cậy các người trông coi đứa nhỏ, về sau nếu xông đại họa, khóc cũng không xong." Nói xong hẩn nhắc chân đi hậu viện.

Hứa Tần Thị cùng Vương thị cười, hai người liếc nhau, khẽ lắc đầu.

Phòng bếp này do Nhị thúc công cùng An Cẩm Hiên dùng, vì Nhị thúc đi công cán, An Cẩm Hiên ăn cơm chung với mọi người, phòng bếp này bỏ không, lúc này Cốc Vũ bọn họ an vị trong phòng bếp, ngửi mùi khói lửa bình thường, nhìn vách tường ám khói đen, lại nhìn một chút ánh sáng chiếu qua khung cửa sổ nhỏ.

Dưới tia sáng yếu ớt, Cốc Vũ nhìn sang An Cẩm Hiên, vừa vịn nhìn thấy hẩn dùng ống tay áo lau khóe mắt, giật nảy mình, nhất thời nàng còn tưởng mình bị hoa mắt, An Cẩm Hiên lúc gian nguy trong rừng không thấy hẩn khóc, lúc bị rắn quăn lấy, bị lửa vây khốn hẩn cũng không khóc, chân bị đá đâm thành bộ dáng kia đau như vậy hẩn cũng không rơi lệ, lúc này lại chảy nước mắt? Cốc Vũ không tin, dụi mắt, thấy An Cẩm Hiên ngồi trên đồng cỏ không nhúc nhích, hoài nghi ánh mắt mình có vấn đề, nàng nhích qua một chút, "Cẩm Hiên ca, người làm sao vậy? Bị đánh đau? Sao ta không thấy đau đâu, ta nhìn xem."

Nói xong Cốc Vũ đưa tay qua, An Cẩm Hiên vội né, ý cười trong suốt , "Ai ai, người đừng lộn xộn a."

Cốc Vũ chợt ngẩn ra, có chút mờ mịt, thầm nói tiểu tử này là bị dọa choáng váng rồi, bị đánh còn vui như vậy, thần kinh thác loạn hay sao, chẳng lẽ là mình lo nhiều quá: "Người thật kỳ quái, bị đánh trúng huyết cười sao?"

An Cẩm Hiên ngừng cười, không đầu không đuôi phun ra một câu nói, "Thương cho voi cho rọt."

Cốc Vũ thấy hăn ngồi xếp bằng trên đoàn cỏ, nói ra một câu như vậy, xem thật buồn cười, vì thế nàng chấp hai tay lại, bái lạy, "Đa tạ đại sư dạy bảo, ta lĩnh ngộ, a di đà phật, ha ha ha ha ha."

An Cầm Hiên sững sốt, nhìn Cốc Vũ giấu cột mình, mới phát giác mình ngồi xếp bằng trên nệm cỏ, có chút giống tiểu hòa thượng tụng kinh, hăn không khỏi xì cười ra tiếng.

Cốc Vũ sững sốt, cảm thấy thanh âm này cùng với ngày xưa bất đồng, lông mày ánh mắt đều là ý cười, không giống trước kia cười cũng có chút chua sót ý tứ hàm xúc, lúc này so với trước kia sáng khoái không ít, nàng lại nhớ ngày xưa, trong lòng thở dài, chỉ là đứa nhỏ mười mấy tuổi, không biết vì sao hăn trở thành như thế, cũng không muốn tìm hiểu.

Cười xong, An Cầm Hiên nói: "Ta không niệm kinh, ta không cần làm tiểu hòa thượng!"

Cốc Vũ thấy khoe miệng hăn nhếch lên, ánh mắt vô tội, bộ dáng thương tật, nhất thời cũng không biết thế nào, còn tưởng mình bị hoa mắt, thầm nghĩ hăn còn tính trẻ con, nhưng không làm người khó chịu, ngược lại thấy khoảng cách hai người gần hơn một chút. "Thật sự là càng giống một đứa trẻ, nói chuyện lại già dặn như vậy, dù sao cũng không phải là đánh là thân mạng là yêu sao!"

An Cầm Hiên lặp lại lời của Cốc Vũ, "Đánh là thân mạng là yêu, đánh là thân mạng là yêu." rồi ngây người.

Có người gõ cửa, là thanh âm Hứa Tần Thị, "Cốc Vũ, người đừng sợ, cha người khí còn không có tiêu đâu, hăn đi hậu viện, người ở bên trong không cần khổ sở, a?"

Cốc Vũ nghe Hứa Tần Thị đề thấp thanh âm nói chuyện, tưởng tượng ra bộ dáng của nàng, không khỏi cười khanh khách vài tiếng, nói: "Mồ mồ, ta mới không sợ đâu, người vội thì đi đi."

Hứa Tần Thị ở bên ngoài nói: "Các người thật sự là chọc đại họa, bằng không cha người sẽ không làm khó dễ các người, đánh các người hấn đau lòng a, mới nhốt các người ở đây, người ở bên trong chơi đùa."

Cốc Vũ ở bên trong đáp lời. Hứa Tần Thị lại hỏi An Cẩm Hiên.

Ai ngờ An Cẩm Hiên thẳng nhai này, thẳng thắn nói một câu, "Mồ mồ, ta muốn ăn bánh rán."

Qua hai giây, Hứa Tần Thị cười rộ lên, "Được, được, ăn cái gì đều được."

Cốc Vũ ngớ ra, cho tới bây giờ An Cẩm Hiên thường không đòi ăn đòi uống, ngày thường cả nhà ăn cái gì hấn ăn cái đó, ngược lại Vương thị, Hứa Tần Thị các nàng sợ ủy khuất hấn, luôn hỏi han ân cần, hấn cũng không nói. Có một lần, xiêm y hấn rách, mình không biết may vá, dùng chỉ buộc lại, Vương thị thấy vừa đau lòng vừa buồn cười, buộc hấn cởi ra vá cho hấn, mà lúc này, hấn đòi ăn, lại là bánh rán làm tốn nhiều công sức, Cốc Vũ không khỏi giật mình.

Ngoài cửa Hứa Tần Thị lại hỏi Cốc Vũ muốn ăn cái gì, Cốc Vũ sợ nàng mất công, "Mồ mồ, ta cũng ăn bánh rán."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Chiên Bánh Rán Ăn

Bánh rán ở thôn trang là một món ăn xa xỉ, phải dùng bột mì mài mịn trộn đường nấu chín, xong để trên khay, khay phải rải bột mì trước, thừa dịp còn nóng không ngừng nhào, nhào thành một cục bột to. Hứa Tần Thị gọi quá trình này là sinh thực tương. Cốc Vũ và Trần Giang Sinh rất thích ăn bột mì nước đường nấu chín sau, đáy nồi dính một tầng, ở bếp nướng, biến thành miếng cháy vừa thơm vừa giòn.

Lúc này, Hứa Tần Thị đau lòng hai đứa trẻ, nghĩ phải làm ngon một chút, cố ý đi qua bên Giang thị lấy hai thanh đậu phộng.

Hai nhà thân như người trong nhà, chuyện như vậy thường xảy ra, mấy ngày nay bên Lí Đắc Tuyên xảy ra chuyện như vậy, cho người hỏi thăm qua lại biết được Cốc Vũ và An Cẩm Hiên đã không sao, mới yên tâm tiếp tục đi làm việc của mình.

Chỉ có một mình Trần Giang Sinh ở nhà, hăn lục tung cả nhà giúp Hứa Tần Thị tìm này nọ, bộ dáng hoang mang rối loạn làm Hứa Tần Thị buồn cười, "Giang nhi, chỉ cần đậu phộng thôi, ta muốn làm bánh rán nhân, đến lúc đó người qua ném thử."

Trần Giang Sinh nuốt một ngụm nước miếng, chà xát tay, "Mồ mồ, để dành miếng cháy cho ta ăn đi."

Hứa Tần Thị thấy hăn có chút ngượng ngùng lại chân thật, tự nhiên là đồng ý, Trần Giang Sinh tìm ra một bao đậu phộng to còn có mè vừng, Hứa Tần Thị lấy một ít đậu phộng, một nắm mè vừng, một lần nữa phân phó

Trần Giang Sinh đi qua ăn bánh rán, Trần Giang Sinh không kịp chờ thêm, lập tức đóng cửa, vui vẻ đi theo Hứa Tần Thị.

Vài người bắt đầu tự nhiên phân công, Trần Giang Sinh và Tiểu Hà bóc đậu phộng, Tiểu Mãn nhóm lửa, Hứa Tần Thị nấu bột mì đường, chờ nấu xong Hứa Tần Thị sẽ ngồi trên mặt đất nhào bột mì, Tiểu Mãn sẽ xào đậu phộng mè vừng, xào đậu phộng mè vừng xong sẽ cho đường vào đun từ từ, Tiểu Hà đi theo Tiểu Mãn, xem nàng làm việc, một bên rì rầm nói chuyện.

Trần Giang Sinh ngồi chờ, xem bột đường dính vào đáy nồi chậm rãi biến khô, nuốt nước miếng, "Mồ mồ, hiện tại có thể ăn sao?"

Hứa Tần Thị buồn cười, hai tay cũng không ngừng : "Người cái nóng vội, chưa được, bây giờ ăn không giòn, chờ một chút."

Trần Giang Sinh một bên nuốt nước miếng nhìn chăm chăm, đuôi cũng đuôi không đi .

Chờ Tiểu Mãn các nàng chuẩn bị xong nhân bánh, Trần Giang Sinh mới cẩn thận đem miếng cháy xuống, tự mình ăn, chia cho Tiểu Hà một miếng nhỏ, miếng của Tiểu Mãn lớn hơn một chút, còn lại chính hăn ăn, Trần Giang Sinh cầm miếng cháy không ngừng tìm Cốc Vũ.

Vương thị lặng lẽ nhìn hăn nói: "Cốc Vũ không nghe lời, bị nhốt, người không cần ồn ào, bị cha Cốc Vũ biết, lại bị đánh."

Trần Giang Sinh chuyển thân mình tròn trịa qua một bên, nâng miếng cháy dè dặt cẩn trọng quay đầu hướng ngoài cửa xem, không phát hiện bóng dáng Lí Đắc Tuyên, mới thận trọng gật đầu, như là cùng Vương thị nói chuyện bí mật, "Thấm, cha ta trước kia cũng đánh ta, ta sẽ không nói, người lớn đều là như vậy, người cái gì cũng không nói là không có việc gì, người yên tâm, ai ta cũng không nói."

Nói xong câu này, Trần Giang Sinh nhón chân đi ngoài cửa, như ăn trộm, Vương thị không nhìn được mỉm cười.

Tiểu Hà không biết chuyện này, ngồi một chỗ ăn miếng cháy nhỏ, bẻ từng mảnh nhỏ, bỏ vào miệng dùng răng nanh tinh tế nhai, mãi đến khi ăn hết, lúc này nàng đứng dưới mái hiên thấy Trần Giang Sinh đi ra, cười nói, "Giang sinh ca, cái này ăn ngon thật!"

Trần Giang Sinh bị nàng làm giật nảy mình, "Kêu la cái gì!"

Tiểu Hà ủy khuất, đang ôm đẹp Trần Giang Sinh hết nàng, cũng có chút giận, "Ta không phải chỉ nói thêm một câu, người có tật giật mình!"

Trần Giang Sinh vội nhận sai, "Tiểu Hà, ta... Ai, tính là ta không đúng đi, ta không nói với người, người cái gì đều không biết."

Nói xong, Trần Giang Sinh lại chạy tới Hứa Tần Thị bên kia.

Hứa Tần Thị cùng Tiểu Mãn đem khối bột lớn ngắt ra thành những cục bột nhỏ, đặt trong lòng bàn tay xoa thành viên tròn, dùng ngón tay linh hoạt làm ra một lỗ hỗng, bỏ nhân rồi bao lại, chờ bao xong hết là có thể bắt chảo.

Làm bánh rán cần nhiều nguyên liệu, hộ nông dân không dám ăn, đến ngày lễ ngày tết mới làm cho đứa nhỏ trong nhà, bột mì do nhà mình trồng, nhưng đường, nhân bánh, còn thật hao dầu. Hơn nữa chiên bánh cần có trình tự có kỹ thuật, không chú ý sẽ bị vỡ bánh, nếu không đủ lửa sẽ không đủ giòn, không khác mấy với chưng hấp lại béo ngậy, nếu dầu chiên quá mức, bên ngoài lại hút nhiều dầu.

Hứa Tần Thị làm thuận buồm xuôi gió, bánh chiên ra tươm tươm đầy không nói, ngay cả nhân cũng thơm ngọt và nhiều, không chú ý có thể bị lộ ra ngoài.

Trần Giang Sinh vụng trộm ghé sát vào tai Hứa Tần Thị, "Mỗi mỗi, thúc ta đem Cốc Vũ bọn họ nhốt chỗ nào?"

Hứa Tần Thị thấy ánh mắt hắc quay tròn, nói, "Nha, chính là phòng bếp của Cẩm nhi bên kia, người đừng âm ỉ."

Trần Giang Sinh yên tâm, tay hắc vừa chạm vào bánh rán bên kia, bị phồng nhảy một chút, Lí Đắc Tuyền từ sau viện đã trở lại, thấy đang làm bánh, có chút sửng sốt, "Sao lại chiên bánh này?"

Trần Giang Sinh vội nói: "Không đúng, không đúng, là ta muốn ăn, ta muốn ăn ." Bộ dáng giấu đầu hở đuôi, lại còn cảm thấy mình thông minh tuyệt đỉnh, cùng Hứa Tần Thị nháy mắt.

Cốc Vũ và An Cẩm Hiên đứng ở trong phòng bếp cũng không nhàm chán, Cốc Vũ luôn có thể tìm ra chuyện để làm, hiện tại nàng đang hứng thú với đám cỏ khô An Cẩm Hiên dùng để làm nệm ngồi.

An Cẩm Hiên đứng lên, để Cốc Vũ ngồi, nàng cảm thấy mềm mại, mùa hè ngồi không nóng, có chút giống ghế đan nhưng thoải mái hơn, chỉ là không có tay vịn, có thể làm nệm ghế, bị nhốt bên trong cũng nhàm chán, xem bộ dáng Lí Đắc Tuyền, tựa hồ muốn đem bọn họ nhốt đến giờ ăn cơm chiều.

Vì thế, thấy trong đồng rơm củi có một bó cỏ, nàng liền quần quít lấy An Cẩm Hiên kêu hắc dạy nàng làm ghế này, An Cẩm Hiên dĩ nhiên vui vẻ, hai người không ngừng chà xát dây cỏ, dùng ngón tay chải vuốt chải vuốt, cho chỉnh tề một chút, chà xong một dây lại chà dây kế tiếp, không lâu sau tay Cốc Vũ có chút đau, nhưng vẫn kiên trì.

An Cẩm Hiên làm rất nhanh, không bao lâu phía sau đã có một dây thật dài, thấy không sai biệt lắm, kêu Cốc Vũ đi lại, đem dây thừng cỏ một vòng một vòng quần lấy, vòng tròn càng lúc càng lớn, cuối cùng đem một đầu

bên ngoài cố định lại, làm thành một cái ghế nửa thước cao, Cốc Vũ ngồi ở trên không ngừng động, cảm thấy thật mềm mại.

Nàng có cảm giác thành tựu ngồi xuống, lại đứng lên, lại nhìn, cảm thấy so với ghế gỗ ngồi thoải mái hơn, nếu không vì tay nàng bị nóng bừng lên, nàng muốn làm thêm vài cái, cho Tiểu Hà một cái, Tiểu Mẫn một cái, Vương thị, Hứa Tần Thị mỗi người một cái, còn có Văn thẩm, Giang bá mẫu, Nhị bá mẫu, thật nhiều thật nhiều, nàng nghĩ các nàng thêu hoa nạp hài, ngồi cả ngày, ngồi ở trên nệm cỏ này thoải mái, nghĩ vậy, nàng lại muốn có một chỗ tựa lưng, có duỗi mình vươn vai.

Đang miên man suy nghĩ, một mùi thơm truyền đến, nàng sờ bụng mình mới nhớ tới Hứa Tần Thị hứa làm bánh rán cho bọn hắn. Vừa nghĩ thấy đã muốn ăn, nhưng không có người đưa tới, nàng ghé đầu gần sát ván cửa, chỉ nghe thanh âm Lí Đắc Tuyên nói chuyện, không khỏi có chút nản lòng, "Cầm Hiên ca, cha ta ở bên ngoài, chắc chúng ta bị đói, đều tại người!"

An Cầm Hiên vô tội buông tay, "Trách ta chuyện gì?"

Cốc Vũ quyết miệng, hừ một tiếng, "Vốn đã nghĩ bị bỏ đói, người còn đòi ăn, ăn cái khác không tốt sao còn muốn ăn bánh rán, bây giờ tốt lắm, không được ăn, chúng ta nghĩ chẳng phải càng thêm khó chịu, mùi làm lòng ta ngứa ngáy, người xem nơi nơi đều là mùi, nơi này có, nơi này có, nơi này cũng có!"

An Cầm Hiên thấy Cốc Vũ phát điên, cười như trộm, "Cửa sổ bên này không có mùi."

Nói vừa xong, ngậy ngấn cả người, ngoài song cửa sổ lóe lên hai cái đầu, tại kia "Hừ"

Cốc Vũ dí sát vào vừa thấy, là Tiểu Hà, sao nàng lại đây.

Tiểu Hà không nói chuyện, ý bảo Cốc Vũ đi lại, bánh rán bí kệt không vào được, nàng dùng sức nhét, lúc vào được đã biến dạng, nhưng có còn hơn không, nhét vào được một cái, Tiểu Hà mới nói: "Cốc Vũ, cha người ở phía trước, người không thể nói chuyện biết không, đây là ta và Giang Sinh ca vụng trộm lấy ra, nói là tặng cho hai nhà ăn, vụng trộm vòng lại đây..."

Khi nói chuyện lại có thêm một người, An Cẩm Hiên ngạc nhiên, "Phòng bếp này mặt sau thấp, viện này xây trên đất, Tiểu Hà, sao người có thể đứng cao như vậy?"

Lời vừa ra khỏi miệng, đầu Tiểu Hà bị nghiêng qua một chút, tiếng hô truyền đến, là thanh âm cãi nhau bị đè nén xuống.

Cốc Vũ lúc này mới hiểu được, là Trần Giang Sinh ở phía dưới, cùng Tiểu Hà leo chổng lên, hai người này thật khờ, sao không đem này nọ đều kéo mở ra lại nhét vào? Nhưng như vậy càng làm Cốc Vũ cảm động hơn.

Rất nhanh, truyền đến tất tất tốt tốt thanh âm, Tiểu Hà lại xuất hiện, lúc này mau hơn, một đám đem bánh nhét vào, tuy bị bẹp dẹt, nhưng là từng khối từng khối riêng biệt, rốt cục hoàn thành nhiệm vụ, thở phào nhẹ nhõm, cũng không kịp nói gì, vội đi xuống.

Không nhìn thấy người, nhưng truyền đến thanh âm tinh tế của Tiểu Hà, "Cốc Vũ, Cẩm Hiên ca, các người ăn trước, chúng ta đi trở về, lát nữa sẽ đến."

An Cẩm Hiên cầm bánh rán, cắn một miếng, nửa ngày không có nuốt xuống, trong lòng tràn đầy tư vị nói không nên lời. Mấy ngày nay, từ khi Lí Đặc Tuyền gặp chuyện không may, đi y quán, hái mặc sinh đến thần tiên quả, sau nữa là Hồ Lô Cầu, hẳn đã có một chút biến hóa, thỉnh thoảng ở cùng cả nhà Cốc Vũ. Nhưng mãi đến lần này từ trong rừng trở về, hẳn mới cảm thấy, mình là người một nhà với bọn họ. Lúc trước khách khí, loại

khách sáo xa lạ làm ra khoảng cách, tựa hồ hẳn là khách, làm đúng làm sai sẽ không bị so đo.

Lúc này, hẳn mới cảm thấy, thì ra là không phải, hẳn vẫn có người quản, có người giáo huấn, không còn là đứa nhỏ không thân nhân mọi việc phải tự đi làm, mệt mỏi đói bụng có thể cùng bọn họ nói, làm sai rồi sẽ bị răn dạy, tóm lại là tốt, không còn một mình.

Không còn lại một mình, cảm giác thật tốt.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Ông Trời, Cho Ta Ngộ Đạo Đi

Hai ngày nay, Hứa Tần Thị liên tục phát hiện việc lạ.

Nàng thường thức dậy sớm nhất, đầu tiên nàng thường dùng nước tối hôm qua để lại trong thùng tạt sân, rồi dùng cây chổi lớn quét sân, xong mới xách thùng lớn ra sông múc nước về làm bữa sáng, làm bữa sáng xong mới múc nước nấu cơm. Lúc làm bữa sáng những người khác mới chậm rãi rời giường, mở cửa bắt đầu một ngày, nên thêu hoa thì thêu hoa, nên bào cây thì bào cây.

Nhưng mấy ngày nay, nàng thấy thật kỳ quái, buổi sáng chưa kịp lấy cái chổi, viện đã được quét sạch sẽ, nước tràn đầy trong vại, không cần phải nói, vườn rau cũng tươi qua một lần, lá rau còn nhỏ nước.

Hứa Tần Thị không có việc gì làm, nàng hỏi qua Vương thị và Lí Đặc Tuyên, bọn họ lắc đầu, Cốc Vũ, Tiểu Mẫn ở cùng phòng với Hứa Tần Thị, nàng biết không phải họ, đang muốn hỏi Kinh Trập và An Cẩm Hiên, đã thấy hai người ngáp dài đồng thời đi ra, bộ dáng còn buồn ngủ, cũng không giống là bọn họ làm.

Cốc Vũ theo quán tính bưng thau gỗ nhỏ của mình đi múc nước rửa mặt, đã thấy trong bồn nước tràn đầy, như là mới đổ, ngoài ý muốn, cười nói: "Mồ mỗ, ngài thật là, sao lấy cả nước rửa mặt cho ta, phải để ta lấy cho người mới đúng."

Hứa Tần Thị nghi hoặc, xua tay, "Không phải ta lấy, người có nhìn ra cái gì không thích hợp?"

Cốc Vũ thấy thần sắc Hứa Tần Thị khẩn trương, lại nhìn quanh mọi nơi, còn tưởng rằng trong nhà có trộm, "Thế nào, có phải bị mất cái gì không?"

Hứa Tần Thị cười rộ lên, "Người cái nha đầu, nơi nào có nhiều trộm như vậy, không chừng là trộm tốt, nha, người nói như vậy ta có chút ấn tượng, không phải là Đại Lâm làm chứ?"

Cốc Vũ cười hề hề nói: "Còn không phải mỗ mỗ người, tiên nữ trong chuyện xưa đến làm đi?"

Hứa Tần Thị thường kể chuyện xưa cho mấy đứa nhỏ nghe, nhưng nói đến thần tiên, nàng lại không tin, "Nơi nào nhiều tiên nữ như vậy!" Vì thế, Hứa Tần Thị càng nhận định chính là Đỗ Đại Lâm làm, thở dài nói, "Đại Lâm đứa nhỏ này thật biết chuyện, lại thật khách khí, các người xem, sớm tinh mơ giúp đỡ chúng ta quét sân lại nấu nước, bộ xương già của ta muốn làm cũng không thể."

Kinh Trập cùng An Cẩm Hiên tại kia cười không nói, rửa mặt sau liền mè nheo Hứa Tần Thị giữa trưa ăn cái gì.

Cốc Vũ có chút không hiểu, nếu Đại Lâm ca thật sự đi lại hỗ trợ, cũng không cần chuẩn bị cả nước rửa mặt cho mình.

Một lát sau, Tiểu Hà cùng Văn thẩm tới, Hứa Tần Thị khen Đại Lâm hết lời, làm Văn thẩm vui vẻ nhưng không hiểu gì hết.

Cốc Vũ đi ra ruộng xem cây non thần tiên quả, từ lần trước sau khi Lí Đắc Tuyền giáo huấn bọn họ, cũng đi theo ra ngoài qua hai lần, thấy Cốc Vũ thành thật đứng ở ruộng, không bao lâu liền trở về, nghĩ rằng ở trong rừng lo lắng hãi hùng lại ăn khổ, lại bị mình giáo huấn, chắc là sẽ không đi nữa, nên yên lòng.

Cốc Vũ thấy cây thần tiên quả non mỗi một ngày lớn lên, vui sướng lại phát sầu, đi đào một ít đất mùn ở rừng, cây non mỗi một ngày trưởng thành,

rồi sẽ thành cây to, trái cây sẽ bị chua chát sao?

Kết quả là thần tiên quả ăn chua ngọt cùng với quả ăn chua chát có gì khác nhau? Cốc Vũ nghĩ nát đầu cũng ra, biện pháp duy nhất phải đi vào rừng xem từng cây, nhưng là nghĩ đến tiếng gió vù vù kia, nơi nơi là răn, nàng còn có chút sợ, nói không cần đi, nói phải tiếp cận Hồ Lô Câu trong lòng run sợ, chuyện như vậy xảy ra một lần cũng đủ rồi.

Nghĩ không ra biện pháp gì, Cốc Vũ đành phải đem nước tưới, nghĩ cây non này qua hai ngày nữa lại lớn lên một chút, lắc đầu trở về nhà.

Lí Đắc Tuyền trở về nhà cũng không nghĩ ra ngoài làm việc, nhưng không thể nhàn rỗi. Trước kia Trần Vĩnh Ngọc còn nói với hắn cùng nhau mở một cửa hàng, Lí Đắc Tuyền đồng ý, sau này Trần Vĩnh Ngọc còn nhắc lại, hỏi thăm một chút, bên ngoài thế đạo có chút loạn, chẳng bằng thanh thản ổn định ở nhà, bình tĩnh một thời gian lại nói.

Vì thế, Lí Đắc Tuyền lại khôi phục những ngày xưa, ra sau núi chặt cây, để vài ngày rồi khiêng về, cây Đại Lâm mang về lần trước còn đặt ở hậu viện, lần này Cốc Vũ bọn họ xảy ra chuyện, Lí Đắc Tuyền thừa dịp mọi người ở nhà kêu lại nói một lần, trẻ con, ai cũng không thể vào rừng.

Nhà Đại Lâm làm ruộng, việc của nhà địa chủ không phải lúc nào cũng có, trong nhà cũng không thật thiếu thốn, Văn thẩm cũng không muốn hắn còn nhỏ tuổi như vậy phải đi làm công nhật, vì thế Đại Lâm cũng nhàn rỗi, nhưng hắn lại là người không chịu ngồi yên, cũng muốn vào rừng, tuy Văn thẩm lo lắng, lại nghĩ đi theo Lí Đắc Tuyền sẽ không xảy ra chuyện, hắn ở nhà không biết làm gì, không cho hắn đi một mình càng nguy hiểm hơn.

Đại Lâm và Lí Đắc Tuyền vào núi, Hứa Tần Thị và Tiểu Mãn chuẩn bị lương khô, bánh bột ngô bánh gạo, hoặc là cơm nắm, dùng một cái sọt trúc chứa đồ ăn và công cụ, hai người vào núi.

Cốc Vũ và An Cẩm Hiên, Kinh Trập mấy người ở nhà, Kinh Trập và An Cẩm Hiên không có gì, Kinh Trập muốn đọc sách, An Cẩm Hiên thanh thản ổn định vẽ mẫu thêu.

Tiểu Hà muốn thêu hoa bổ sung gia dụng, không có người nói chuyện, Cốc Vũ dùng càn liểu ở một góc vẽ không ngừng, nghĩ chờ Lí Đắc Tuyền bọn họ trở về, cải tiến máy tuốt hạt, về sau có thể bớt chút sức, nếu làm được, cho các thôn trang thuê, chỉ cần giá công đạo là có thể kiếm tiền, nhà giàu biết tính toán, ngay cả cửa nhỏ nhà nghèo, lần trước được vạt tiện nghi, lúc này muốn đẩy ra công cụ mới sẽ dễ dàng rất nhiều, lại nói tiền thuê tuy có chút đau lòng, nhưng người sẽ khoẻ không ít, cũng không cần lo lắng sợ thời tiết không tốt, lo lúa nảy mầm, hai ba hộ kết phường thuê vài ngày cũng được, đến lúc đó mình thanh thản ổn định làm bà chủ thu thuê thật tốt.

Tay quay bánh xe kia làm dễ dàng, nếu đổi thành chân đạp lại là nan đề, Cốc Vũ chui vào ngõ cụt, nàng cố nhớ lại mô hình mình thấy qua ngày xưa, đơn giản là máy tuốt hạt thêm một cái bàn đạp, nhưng nàng không biết nguyên lý dùng chân đạp bàn đạp máy có thể vận tác, nghĩ mãi, không thu hoạch được gì, trong lòng rất uể oải.

Vấn đề thần tiên quả cũng chưa giải quyết, cửa hàng không mở được, mẫu thêu kiếm được một chút, giấy cắt bên kia cũng không có hồi âm, Cốc Vũ áp lực rất lớn, có phải mình bị răn dọa choáng váng, nên vội đến vội đi lại không có tiến triển, chẳng lẽ đây là cái gọi là bình cảnh?

Trạng thái chán nản làm lòng nàng lạnh nhạt, nghĩ phải ra ngoài mới được, nói không chừng bắt chọt ngộ đạo.

Một ngày, Đại Lâm và Lí Đắc Tuyền muốn vào rừng, buổi tối hôm trước Cốc Vũ hết sức chịu khó, dỗ cả nhà rất vui vẻ, không dè nàng nói một câu, "Cha, mang ta đi vào rừng đi." Dọa cả nhà nhảy dựng.

Sau cơn giật mình là một bài giáo huấn, đầu Cốc Vũ đều lớn, xoay người nhìn An Cẩm Hiên, hần hơi cười ngồi ở chỗ kia, không nói gì, thật vất vả mở miệng là, "Tuyền thúc nói rất đúng, Cốc Vũ không nên vào rừng, nguy hiểm lắm." Cốc Vũ hận đến ngứa răng.

Cốc Vũ đành phải sử dụng hết bản lĩnh, làm nũng ăn vạ, không hữu hiệu, nàng nóng vội lại nghĩ tới một cái cố, "Cha, ngày mai chính là ngày ta và Cẩm Hiên ca đưa mặc sinh cho Miêu thị y quán, người không thể để Miêu lão tiên sinh chờ thất vọng đi, lại nói cũng giúp đỡ hàng xóm láng giềng, đây không là làm việc thiện sao?"

Nghe vậy Lí Đắc Tuyền khó xử, "Ta giúp người hái là được."

Cốc Vũ lắc đầu, nàng muốn nắm bắt cơ hội này để đi tìm thần tiên quả, sao có thể dễ dàng buông tha, vì thế có thuyết phục, nào là mặc sinh lúc ngắt lấy phải chú ý này chú ý cái kia, hái xong không thể chờ phải lập tức đưa đi sao, đủ lý do nói ra, Lí Đắc Tuyền do dự. Trong nhà cũng thường uống nước mặc sinh nấu, cũng cảm thấy thoải mái, lúc này nghe Cốc Vũ nói như vậy, nếu mình hái lung tung, chẳng phải là lãng phí thứ tốt.

An Cẩm Hiên rốt cục mở miệng, "Tuyền thúc, người xem như vậy có được không, người mang theo ta và Cốc Vũ đi nơi đó, ngay tại ven rừng sẽ không xảy chuyện ra gì, chờ chúng ta hái xong người cùng Đại Lâm ca đưa chúng ta đến trên đường, chúng ta hai người đi trấn trên đưa thuốc cũng sẽ không có chuyện gì, đến lúc đó người lại cùng Đại Lâm ca cùng nhau đi vào rừng."

Nghe An Cẩm Hiên nói như vậy, Lí Đắc Tuyền đồng ý, tựa hồ hoàn toàn quên lúc trước nói nếu bọn họ đi vào rừng sẽ đánh gãy chân bọn họ.

Ngày thứ hai không chậm trễ, bốn người cùng đi vào rừng, Cốc Vũ cùng An Cẩm Hiên vừa ngắt mặc sinh, vừa đánh giá thần tiên quả, nhưng không nhìn ra đặc biệt gì, hái mặc sinh xong, Lí Đắc Tuyền đưa bọn họ ra ngoài,

Cốc Vũ không cam lòng, lại sợ làm trễ nãi Lí Đặc Tuyền làm không xong việc, kéo dài tới tối không an toàn, nên vội vàng chạy đến gốc cây thần tiên quả chiết một nhánh, nghĩ trở về xem lại.

Trần trên cùng ngày xưa không sai biệt lắm, chỉ là hàng thêu không mở cửa, sau này nghe người bàn tán nói là người này ra sao, mấy cửa hàng không hay ho, trong tiệm Hứa Thế Cùng lại nghe một ít người nghị luận cục diện chính trị trước mặt biến hóa thế nào, Cốc Vũ coi như không nghe thấy, việc này truyền ra ai cũng không đảm đương nổi.

Thấm nhĩ không ở trong tủ lâu, Cốc Vũ giao đồ Tiểu Mãn cho nàng xong mới theo An Cẩm Hiên đi y quán.

Miêu lão tiên sinh thấy bọn họ liền cười: "Còn tưởng rằng các người không đến, về sau ta muốn tự mình trồng thứ này mới được, chỉ tiếc không có tìm được chỗ."

Cốc Vũ cười hề hề nói: "Trong nhà ta có 7, 8 mẫu, kê bên bờ sông, sau này ta trồng cây ăn quả xong, cho ngài trồng xen 1 mẫu là đủ cho người dùng."

Nói xong thấy Miêu lão tiên sinh nhìn chăm chăm nhánh cây trên tay Cốc Vũ hỏi: "Đây là?"

Cốc Vũ không ngờ, "Đây là cây thần tiên quả a, ngài chỉ biết ăn trái cây thôi, lại không biết lá cây này."

Miêu lão tiên sinh lắc đầu, "Không phải, ta trồng qua, hậu viện còn có một cây, chỉ là không quá giống."

Cốc Vũ linh cơ chợt lóe, liền vào hậu viện nhìn.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Cốc Vũ Bái Sư

Muốn đi tới hậu viện Miêu thị y quán, phải đi qua hành lang thật dài, hai bên hành lang là phòng ốc, để người ở hoặc để chứa thuốc. Kế đó là một cái sân rộng, một bên là nhà bếp, trong sân có một gốc cây đã có chút tuổi đời, dưới tàng cây là một bộ bàn ghế đá, trên ghế còn để một cây quạt hương bồ, còn có hai phiến lá thông xuống.

Cốc Vũ ngẩng đầu nhìn cây đại thụ, có chút giống cây thần tiên quả trong rừng, nhưng nhìn không ra phiến lá kia có gì bất đồng. Một lòng gấp gáp, Cốc Vũ leo lên ghế đá hái lá cây, nhưng tay ngăn chân ngăn không với tới phải leo lên trên bàn đá, vẫn không đến, bất đắc dĩ nhưng không có cách nào.

Miêu lão tiên sinh và An Cầm Hiên đi vào, thấy bộ dáng nóng vội của nàng có chút buồn cười, cười từ từ đem nàng bế lên. "Tiểu nha đầu người, chỉ có người mới dám leo lên ghế đá của ta."

Thân mình Cốc Vũ bị nâng lên đụng cành lá, nàng thuận tay hái xuống, nàng đặt xuống đất, cũng không kịp lau ghế liền cẩn thận đánh giá phiến lá, hai cành lá có chút tương tự, lại có chút bất đồng, lá cây trong viện màu xanh đậm, cây đầy lá, lá nhỏ hơn một chút, mà lá trong rừng không xanh như vậy, phiến lá tương đối lớn, nếu không cẩn thận nhìn kỹ sẽ không nhận ra, chẳng lẽ là cùng một loại cây nhưng khác giống?

"Miêu gia gia, cây này là thần tiên quả? Vì sao không thể ăn vậy?"

Miêu lão tiên sinh thấy Cốc Vũ nghiêm mật nhìn về phía hắc, vẻ mặt hồn nhiên, sốt ruột, hắc buồn cười, "Còn không phải sao, lúc đầu ta còn trông

cây vào cây này để nấu cao, không, là thần tiên tương hoa quả, nhưng không thành, tư vị không ai nuốt xuống nổi, tính là cho nhiều đường hơn chút, nhưng quá chất, chỉ có thể nường vào cây cao này làm bóng râm."

Đầu Cốc Vũ quay ngược trở lại, nếu có một cây như vậy, còn giâm cành thì sao? Nàng không tin tưởng.

Đang suy nghĩ có người đến tìm Miêu lão tiên sinh, bọn họ đi ra phía trước.

Là một người đàn ông ngón tay bị chặt đứt một nửa, vẻ mặt đau khổ, "Miêu lão tiên sinh, ta nên nghe người, nhưng lúc đó lại cảm thấy nếu thiếu nửa ngón tay không phải không là người đầy đủ."

Miêu lão tiên sinh thần sắc trang trọng, nhú mày không nói.

Ngón tay của người đàn ông đó đã sưng lên, xem ra đã từng đắp thuốc, hần lại nói: "Ngài không biết, ta vì nửa ngón tay này đã xài thật nhiều tiền, uống phí không nói, còn chịu tội, Tế Thế Đường bên kia nói có thể chữa khỏi, ta để cho bọn họ trị, lúc đầu cũng tốt, ta còn tưởng rằng sẽ lành, về sau hai tay đều còn đầy đủ, ai ngờ không qua vài ngày, liền sưng lên, thật đau đớn, qua bên kia hỏi, hần lại nói là ta không chú ý tự mình làm, nhưng lúc đó hần không nói phải chú ý thế nào, cho tới bây giờ ta không hề động qua tay này, không nói tới tiền, tay cũng thành cái dạng này, hiện tại chỉ có thể cầu ngài." Nói xong, một người đàn ông thế nhưng suýt quỵ xuống.

Lúc trước Cốc Vũ đã gặp qua Tế Thế Đường, họ hại người như thế không sợ báo ứng sao?

Miêu lão tiên sinh khó xử, người đàn ông kia lại hỏi vì sao ngón tay phải bị chặt đứt.

Thấy Miêu lão tiên sinh sau một lúc lâu không đáp, Cốc Vũ xen mồm nói, "Các người xem!" Nói xong đem lá cây thần tiên quả trong tay xé rách,

sau đó xếp lại, "Các người nhìn xem, lá cây này bị ngắt đi, bây giờ người xem tựa hồ gắn lại rồi, nhưng bên trong còn nhiều mạch, bên trong ngón tay người cũng có thật nhiều mạch thật nhỏ, nếu người buộc như vậy, mạch không thông, ngón tay người liền không có máu lưu thông, nếu kết sai vị trí, mạch này thông đến mạch kia, người tưởng đầu ngón tay mình có tri giác, không ngờ sẽ biến thành như bây giờ."

Người đàn ông kia liên tục gật đầu, "Miêu lão tiên sinh, ta nên sớm qua bên người, người xem tiểu đệ tử của người mấy tuổi, đã có kiến giải như vậy, ta thật sợ bị mù, ngài cần phải cứu ta."

Miêu lão tiên sinh nghe Cốc Vũ nói, lý luận mạch lạc, gật đầu, hẳn không phải không biết như vậy, chỉ là tiểu cô nương này miệng nói ra đã là khó được, hơn nữa nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu làm người bình thường nghe hiểu được càng bất khả tư nghị, y quán này vốn chân chứng cho dân chúng tầm thường, nếu có thể để người khác hiểu rõ thì không thể tốt hơn.

Cốc Vũ nói xong, cũng chột ngẩn ra, ánh mắt chớp chớp, miệng mở ra, đột nhiên mắt sáng lên, vui vẻ, "Ta đã biết, ta đã biết."

Nói xong nàng chạy vào hậu viện, An Cẩm Hiên tự nhiên cũng đi theo vào.

Thấy Cốc Vũ ngửa đầu nhìn cây, lẩm bẩm, "Đúng, đúng, là như vậy, là như vậy."

An Cẩm Hiên kỳ quái, "Người lại nghĩ tới cái gì? Chẳng lẽ người muốn chiết cành như nối ngón tay kia? Chính người vừa rồi cũng nói..."

Cốc Vũ phốc xuy cười, cầm tay An Cẩm Hiên đang đưa, "Đúng đúng đúng, là như vậy, là như vậy, Cẩm Hiên ca, sao người biết ta nghĩ như vậy?"

An Cầm Hiên bị Cốc Vũ cầm tay tim đập như hươu chạy, nhưng cố gắng ra vẻ lơ đãng, "Ta không biết nói sao, sao có thể được, như vậy chẳng phải vào rừng cắt một ít cành về, sang năm trong sân liền có thần tiên quả ăn?"

Cốc Vũ vỗ tay 3 cái, cười, "Ta đã nói là người thông minh, cái này cũng có thể nghĩ đến, đúng, ta sẽ nói với Miêu gia gia, ta muốn chiết cây này, chờ ta tìm cành thích hợp giúp hắc chiết cây, không chừng sang năm có thần tiên quả ăn."

An Cầm Hiên nghe xong cứng lưỡi, từ đáy lòng nói, hắc không quá tin tưởng chuyện như vậy, nhưng hắc không đành lòng để Cốc Vũ thất vọng, dù sao việc này chỉ cần nàng nguyện ý, hắc nguyện ý theo.

Hạ quyết tâm Cốc Vũ đứng ở hậu viện, nghĩ một thân cây lớn như vậy, so với chiết vào cây non của mình tốt hơn chút, chiết cây bên kia không biết bao nhiêu năm mới kết trái, mà cây này không giống với, cây này có người chiếu cố, chỉ cần một nhánh cây, nếu chiết thành công, hắc là bộ dạng lớn rất nhanh, cứ như vậy sẽ không lãng phí bao nhiêu công phu.

Một lúc sau, Miêu lão tiên sinh đến hậu viện, vân vê râu cười cười nhìn Cốc Vũ, muốn nói mấy câu khen nàng.

Chưa kịp nói, Cốc Vũ nói trước, "Miêu gia gia, người có nghĩ là quả của cây này có thể ăn?"

Miêu lão tiên sinh lúc này có hứng thú với Cốc Vũ, biết nàng là một mầm non hiếm có, nếu học y thuật, sau này có thể tạo phúc một phương, lại nói đã có rất nhiều phụ nhân sinh bệnh nhưng không dễ đến khám, Cốc Vũ là một cô nương, càng dễ dàng thân cận trợ giúp những người đó.

Nghĩ như vậy, Miêu lão tiên sinh càng cảm thấy có thể làm, quăng chuyện thần tiên quả qua một bên.

Cốc Vũ thấy thần thái hần sáng láng, cho rằng chính mình nói làm hần động tâm, nên chờ.

Hai người có tâm tư riêng, nghĩ mình nắm chắc, ai ngờ nói ra miệng làm chần động lẫn nhau.

"Miêu gia gia, ta đem cây của người kê bên tường viện bên kia chặt đứt."

"Cốc Vũ, người có nghĩ là cứu người?"

"Miêu gia gia, đến lúc đó ta lay cành từ trong rừng đến, người có thể..."

"Đến lúc đó người có thể trợ giúp càng nhiều người, không chỉ là đưa mặc sinh đơn giản như vậy."

An Cẩm Hiên nghe được không hiểu ra sao, tiếp đó cười ha ha, Cốc Vũ là người đầu tiên phản ứng lại, lui ra phía sau một bước, "Đợi chút! Không phải là trái cây sao, sao lại nói đến cứu người?"

"Cùng thần tiên quả có quan hệ gì?" Miêu lão tiên sinh còn đang đắm chìm trong niềm vui sướng của mình.

Vẫn là An Cẩm Hiên giúp bọn họ nói.

Cốc Vũ cười hề hề hiểu được, "Đi, Miêu gia gia, người để ta nói trước, ta có một cách, ngón tay người này tuy bị chặt đứt muốn nối lại thì khó, nhưng cây này nối ghép lại tốt, ta cũng biết người luyến tiếc, nhưng người nhất định phải tin tưởng ta, ta đem cây kê bên tường viện bên này chặt vài cành, rồi lựa cành tốt nhất chiết, chờ nó lớn lên, nếu người muốn chiết cây bên này cũng có thể, nếu không thành công cũng không ảnh hưởng gì, ngài nói đúng không?"

Miêu lão tiên sinh kinh ngạc nhìn Cốc Vũ, càng muốn biết trong cái đầu nhỏ này có bao nhiêu mưu ma chước quỷ.

Cốc Vũ cho là hăn do dự, lại miêu tả cảnh tượng tương lai đả động hăn, "Miêu gia gia người nghĩ đi, chờ sang năm, nói không chừng người an vị tại ghế đá kia, ăn trái cây từ trên cây hái xuống, thật sự là khoái hoạt giống như thần tiên kia!"

Miêu lão tiên sinh đến lúc này mới cười, không có hứng thú với chuyện nàng có làm được hay không, chỉ là cảm thấy loại ý tưởng này khó được, lúc trước lúc hăn học y cũng có rất nhiều ý tưởng người khác không hiểu, sau này chẳng phải chứng minh là mình đúng, chỉ cần Cốc Vũ có sức mạnh như vậy hăn liền vui, nếu luôn theo lẽ thói cũ, đồ đệ rất khó giỏi như sư phụ. Còn nữa, nói đến nói đi, không phải là một thân cây thôi, nếu một thân cây đổi đến một đồ đệ tốt, rất đáng giá.

Vì thế Miêu lão tiên sinh nhìn Cốc Vũ nói: "Được, nhưng ta có một điều kiện."

Cốc Vũ ngây thơ nhìn hăn, Miêu lão tiên sinh nghiêm túc, "Người làm đồ đệ của ta, ta không ước thúc người, dù sao tuổi người còn nhỏ, cách vài ngày đến nơi này một chuyến, ta dạy người trị bệnh cứu người!"

Cốc Vũ dĩ nhiên cầu còn không được, "Ta đây chẳng phải là kiếm lớn, không chỉ chiếm được thần tiên quả, còn bái một sư phụ tốt, bất quá sư phụ, hiện tại ta cũng không có gì làm lễ với ngài, hay là chờ sang năm cây thần tiên quả kết trái, ta tự mình hái xuống cho ngài ăn."

"Nếu hàng năm có thể tại đây ăn thần tiên quả hái từ trên cây, ta mới chính thức là thần tiên."

"Ha ha ha..."

"Khanh khách ..."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Tế Thế Đường Vô Lương Tâm

Sự tình có tiến triển, có thể làm, Cốc Vũ và An Cẩm Hiên lúc từ trong y quán đi ra hưng trí bừng bừng.

An Cẩm Hiên đeo cái sọt trúc trên lưng chậm chậm đi, Cốc Vũ đi một bên, hai người bước chân nhỏ vun gồ đều trên mặt đá lát đường cổ xưa, thanh thúy tiếng chân càng làm tăng thêm sự u tĩnh.

Đột nhiên một trận âm ỹ, một đám người mang theo các dạng gùi đồ chạy vào ngõ nhỏ, nhất thời An Cẩm Hiên trở tay không kịp, bị người đụng phải, hăn còn chưa đứng vững, cái sọt trúc phía sau quệt vào Cốc Vũ, chờ hăn xoay người vội vàng chụp Cốc Vũ lại, mới phát hiện Cốc Vũ vững vàng đứng ở sau người, thở dài nhẹ nhõm.

Cốc Vũ tỉnh tỉnh mê mê đi bên cạnh An Cẩm Hiên, sừng sốt bị hoà lẫn vào đám người, cái sọt phía sau An Cẩm Hiên vừa chuyển, nàng ở đằng sau lui một bước, không đứng vững, thầm nói sẽ không phát sinh ra sự kiện gì chứ, phía sau xuất hiện một người, vững vàng đỡ nàng.

Lúc này, Cốc Vũ và An Cẩm Hiên đều nhìn người đằng sau Cốc Vũ, lấp bắp kinh hãi, thân hình mập mập, đôi mắt nhỏ nheo lại, mặc áo màu xanh, người tuy cười Cốc Vũ vẫn thấy ra hàn ý.

Miệng Cốc Vũ trương trương, cũng không nói gì thêm, nhìn An Cẩm Hiên, hai người xoay người đi.

Ra khỏi ngõ nhỏ, lòng Cốc Vũ còn sợ hãi hỏi: "Cẩm Hiên ca, người nói người nọ sao biến thành dạng này, làm ta phát hoảng, vốn định nói cảm ơn

hắn, lại cảm thấy là lạ, vẫn nên đi tốt hơn."

An Cầm Hiên tự nhiên cũng nhận ra người kia lúc trước cắt xén tiền công lại có ý đồ đả thương người Hoàng quân gia, tự nhiên cũng hiểu Cốc Vũ tâm tư, hắn cười nói: "Hắn không nhận ra chúng ta không có quan hệ gì, sự chuyển biến này có ý vị sâu xa, là chúng ta nói với hắn lời của chủ nhân một bài, không biết hắn có dụng tâm gì, thay đổi thực mau."

Cốc Vũ căn bản không có hứng thú với dụng tâm hay không dụng tâm của hắn, một lòng nghĩ đi chiết cây thần tiên quả như thế nào, nếu chỉ trông vào một mình nàng không có khả năng hoàn thành, một cô nương gia không thể leo lên cây cao như vậy, nếu mượn tay người khác lại sợ bọn họ sẽ không làm đúng hoặc là làm không tốt, nàng ôm hy vọng thật lớn vào thí nghiệm này, vì thế nghĩ trở về tìm một ít cây giống trước chỉ An Cầm Hiên, để hắn đi làm nàng yên tâm.

An Cầm Hiên để Cốc Vũ đi từ lâu Hứa Thế Cùng nghỉ ngơi, hắn muốn đi mua vài thứ, thuận tiện lại đi cửa hàng da. Cốc Vũ không nghi ngờ, dù sao nàng không thích cửa hàng da kia, hương vị thật khó chịu, còn không bằng đi từ lâu chơi với Thẩm nhi.

An Cầm Hiên đưa Cốc Vũ đi từ lâu, quay đầu đi hàng vải, mua lụa trắng, nghĩ mua về lại thử màu vài lần, thử phối phương, lúc chờ tiểu nhị lấy lụa trắng, lại thấy trên kệ phóng mấy thất vải, loại tốt, định qua sờ thử, nào ngờ tay hắn còn chưa đụng vào, liền bị tiểu nhị lớn giọng quát bảo ngưng, An Cầm Hiên cười lạnh một tiếng cũng không nhiều lời.

Rời hàng vải, An Cầm Hiên lại muốn đi dạo, vừa rồi tuy không mua vải, trong lòng lại nhớ xiêm y Cốc Vũ, sau lần vào núi đó, bộ quần áo đó đã không thể mặc, hơn nữa nàng lại tiếp tế Tiểu Hà, hiện tại mình không có xiêm y thay, Tiểu Mãn cùng Vương thị các nàng cả ngày ngồi, cũng không thoải mái, ngồi trên ghế suốt ngày, nếu trải đệm giường lại nóng, nhưng mua mấy miếng lót đệm về mới tốt, Hứa Tần Thị chạng vạng lúc hóng mát

dùng quạt hương bồ đã rách nát không còn bộ dáng, Kinh Trập giấy cũng hết rồi... An Cầm Hiên bị ý tưởng của mình làm hoảng hốt, sau đó lại tươi cười, hắt vào thôn trang chưa từng nghĩ tới, thì ra có vương bận kỳ thực cũng thật tốt đẹp.

Ý cười trong suốt, An Cầm Hiên cảm thấy tốt đẹp, chỉ là có người vui vẻ có người sầu, trong ngõ nhỏ một phụ nhân trong tay ôm một bé gái sắc mặt đỏ bừng, bé gái nhỏ bé yếu ớt nước nở, sắc mặt phụ nhân rất khó hình dung, đau lòng sốt ruột bất đắc dĩ bàng hoàng, đủ loại tụ tập trên gương mặt sầu khổ, mang theo giọng nói nghẹn ngào dỗ đứa nhỏ trong tay, "Ngoan, Thanh nhi ngoan, chúng ta về nhà, là nương vô dụng, trên người không có bạc không vào được Tế Thế Đường..."

Phụ nhân vừa nói chuyện vừa đi, gặp một thiếu niên trong tay ôm này nọ ngơ ngác nhìn nàng, vẻ mặt thương hại. Có lẽ chính là thần sắc này làm nàng thấy được một tia hy vọng, vì sốt ruột cứu con, nàng mở miệng, "Vị tiểu ca này, ngài có thể cho ta mượn hai văn tiền hay không, ta không là người xấu, chúng ta ở Thạch Vĩ thôn, đường xa như vậy, nếu trở về mượn được tiền thì đứa trẻ này không biết ra sao, hay là ngài đi theo ta, để đứa bé này chẩn bệnh xong trở về thôn trang mượn tiền đưa cho người." Nói xong định quỳ xuống.

An Cầm Hiên không kịp nghĩ nhiều, từ trong lòng lấy ra 6 văn tiền, "Ai không có lúc khó xử, thậm chí cầm lấy để đứa trẻ xem bệnh quan trọng hơn, nói cái gì còn không còn, vẫn nên mau đi xem đi."

Phụ nhân kia nhận tiền, thấy An Cầm Hiên mặc xiêm y cũng cũ nát, trong tay còn cầm lụa trắng, nghĩ An Cầm Hiên cảnh nhà cũng không tốt, chỉ là lúc khó khăn một văn tiền cũng làm chết người, nàng liền hỏi thăm An Cầm Hiên ở đâu, tên gì, ngày sau sẽ đến, An Cầm Hiên lo lắng bệnh trạng của bé gái kia, vội nói cho nàng.

Phụ nhân thở dài nhẹ nhõm đổ bé gái trong lòng, "Thanh nhi ngoan, chúng ta có đủ tiền, phải đi Tế Thế Đường ngay."

Lúc này An Cầm Hiên mới tỉnh ngộ, là Tế Thế Đường sao, khó trách quen tai như vậy, lúc mình và Cốc Vũ đi chỗ đó bán mặc sinh, biết chương quỳ chỉ để tiền trong mắt, hôm nay thăm trạng người đàn ông bị đứt ngón tay còn rành rành kia, phụ nhân trước mắt này chuẩn bị nhảy vào hố lửa, trong lòng hăn hận Tế Thế Đường sao làm ra chuyện như vậy, vì hai văn tiền mà không để ý đứa nhỏ, nhất thời tràn ngập phần nộ, "Thảm!"

Phụ nhân đã đi hơn mười thước, nghe An Cầm Hiên gầm lên, còn tưởng hăn đổi ý, mặt sầm khỗ nói: "Tiểu ca ca, ta thực không là người xấu, nếu ngài không tin cùng chúng ta đi Tế Thế Đường, đi trở về nhất định còn kịp."

An Cầm Hiên mới phát hiện vừa rồi mình quá vội, dọa người ta, vội vàng giải thích, "Không phải, không nên đi Tế Thế Đường, ta vừa nhớ ra, Tế Thế Đường thanh danh không tốt, cũng không biết có thể xem bệnh hay không, không cần đi chỗ đó, trong ngõ nhỏ có Miêu thị y quán, y thuật của Miêu lão tiên sinh không nói, nhân nghĩa nhất, hàng xóm ở trấn trên không khoẻ đều đi nơi đó, ta xem đây là chứng nhiệt, cũng xài không hết mấy văn tiền."

Thần sắc phụ nhân có chút bất định, nói một câu, "Chúng ta hộ nông dân, nếu không bắt đắc dĩ, sẽ không đi y quán, hết cách thôi, từ thôn trang đi ra, hỏi thăm qua ở cửa hàng, nói là y thuật Tế Thế Đường rất cao minh."

An Cầm Hiên vừa nghe lời này càng tức giận, hăn khẳng định bọn họ thông đồng với nhau, chuyên môn lừa gạt người cùng khố ở thôn trang, một bọn họ cũng hạ thủ được, vì thế nói: "Không dối gạt thẩm, lúc trước ta đi Tế Thế Đường bán thuốc, chương quỳ không phải người tốt, mở miệng chính là bạc bạc, không có chút y đức nào, thẩm ngài nghĩ lại, nếu thật sự

là trị bệnh cứu người, làm sao có thể vì hai văn tiền bỏ mặc các người không để ý?"

Phụ nhân nghe hẩn nói như vậy, thở dài, ôm chặt đứa nhỏ trong lòng, vuốt mấy văn tiền An Cầm Hiên vừa đưa, rồi gật đầu, "Được! Ta nghe người."

An Cầm Hiên chỉ cụ thể vị trí của Miêu thị y quán, thấy sắc mặt mờ mịt của phụ nhân, nghĩ chắc không biết đường đi ở thôn trấn, nếu trì hoãn không tốt lắm, An Cầm Hiên tự mình dắt nàng đi gặp Miêu lão tiên sinh.

Thấy Miêu lão tiên sinh khám bệnh cho nàng, An Cầm Hiên an tâm kêu tiểu nhị mang hẩn đi phòng bếp sau viện.

An Cầm Hiên từ trong bếp lấy ra một ít tro bụi, trét vào người, thấy vẫn không được, cời xiêm y cuốn thành một bó rồi nhét vào lò, làm tiểu nhị bị sốc, "Cầm Hiên, người đang muốn làm gì?"

An Cầm Hiên lắc đầu, không nói chuyện, "Miêu gia gia không dạy người sao, bụi trong bếp là thứ tốt, trét lên người tốt." Nói xong An Cầm Hiên lấy xiêm y ra, giữ một cái, bụi bay khắp nơi, nhưng hẩn vừa lòng, mặc vào quần áo đầy tro bụi, sau đó lại dùng lọ nôi bôi lên mặt, làm xong xuôi, đem lụa trắng trong tay cột trên đầu, tùy tay cầm mũ sa trong phòng bếp đội lên, vội vàng ra cửa.

Tay của tiểu nhị không biết để đâu, ấp úng nửa ngày, thấy An Cầm Hiên đã đi xa, bụi còn bay, lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt, "Lọ nôi tốt, cũng không thấy tiên sinh bôi vào người a."

An Cầm Hiên ra đến đường, lặng lẽ đi đến Tế Thế Đường, người bên trong không ít, đa số là hộ nông dân, người ở trấn trên, hơn phân nửa biết Miêu thị y quán, hẩn nghĩ không biết có bao nhiêu hộ nông dân bị Tế Thế Đường vuốt hết tiền mồ hôi nước mắt của cả nhà, thầm nổi giận.

Hắn đè nén phần nộ của mình, đi quanh bốn phía Tế Thế Đường, đi đến một ngã tư đường cách Tế Thế Đường 50, 60 thước, thật đông người, bỏ mũ trên đầu xuống, ném ở một bên, quỳ xuống ngay đường chính, quần áo mặt mũi đều là tro bụi lọ nôi bắn thủ đen đui, người qua đường nghỉ chân, không biết hắn muốn làm gì.

An Cẩm Hiên không nói chuyện, tay vừa mới nhúng qua bột tiêu ở phòng bếp, lúc này hắn nhè nhẹ xoa mí mắt, một chuỗi nước mắt rơi xuống, lẳng lặng quỳ gối khóc.

Ở đầu đường chính, người càng ngày càng đông, ồn ào đoán làm gì, mọi người vây trước mặt hắn cảm thấy đây là một đứa trẻ cơ khổ, bên người không có ai. Trong đám người xem náo nhiệt, vẻ mặt thương hại có, nghi hoặc có.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Thu Thập Hãn Nha

An Cầm Hiên quỳ trên đất thấy đông người vây quanh hãn như vậy, đã bắt đầu nghị luận ào ào, nghĩ đã đến lúc, vừa lau nước mắt, vừa thấp giọng nói: "Các vị hảo tâm thúc bá thẩm, cầu xin các người thương xót, cứu thúc thúc, thẩm của ta đi!"

11

Thanh âm trầm thấp, giọng điệu đau khổ, một chuỗi nước mắt, một thân bụi đất, giả dạng trông thật đáng thương, trên đầu còn đội khăn tang, người càng nhiều hơn, ngay cả người mới đến xem cũng cảm động đến nhói tim.

An Cầm Hiên quỳ trên mặt đất, lúc đầu hãn chỉ muốn nói ra chân tướng của Tế Thế Đường, đột nhiên nghĩ vạn nhất người ta không tin hoặc là người đã chết, đến lúc đó hỏi ngược lại không tốt tranh luận, không bằng làm bộ đáng thương ngây thơ, không biết chuyện mình bị lừa, chuyện như vậy dù sao Tế Thế Đường làm không ít, khẳng định càng khiến cho mọi người đồng cảm, cũng có thể làm người phần nộ, chỉ cần bọn họ nhớ kỹ trở về lan truyền, là mục đích của mình đã đạt được.

Vì thế hãn tạm thời cải biến chủ ý, "Ta từ nhỏ không có cha mẹ, thúc thúc đối đãi không tệ, chỉ là trời có gió thổi mây tan, người có họa phúc khó lường, trên đùi thúc thúc bỗng nhiên có một vết loét, lúc đầu đi không được, sau đó ngay cả này nọ cũng ăn không vô, mỗi ngày một gầy đi, không có cách nào làm việc, lần trước đi Tế Thế Đường hỏi qua, nói là muốn 5 lượng bạc!"

Vừa nói 5 lượng bạc xong, người chung quanh ào ào chặc lưỡi, trong mắt nông dân, 5 lượng bạc là chữ số không thể đuổi kịp, quanh năm suốt tháng có thể có một lượng bạc, đã là chuyện khó được.

Lúc vừa bắt đầu, An Cầm Hiên đã thành công hấp dẫn người đến xem, bây giờ còn nói lời này làm mọi người kinh ngạc, từ từ nắm được tình cảm của mọi người, lúc này bộ dạng càng đáng thương hơn, "Năm lượng bạc thì năm lượng bạc, chúng ta nghĩ chỉ cần có thể cứu về một mạng là đáng giá, thậm ta liền đem ruộng trong nhà bán vẫn thu không đủ, nhà cũng bán, các hương thân lại giúp đỡ một ít, nào biết đâu Tế Thế Đường chần trệ đến khi thấy người đỡ hơn một chút, lại nói bạc không đủ không cho thuốc, chúng ta rốt cuộc lấy không ra bạc, vay mượn khắp nơi cũng không gom đủ, tính tình thâm của ta lại nóng nảy, thấy gia nghiệp đều tiêu tan, mà người không chuyển biến tốt, hiện tại cả nhà ngay cả chỗ ở cũng không có, nàng trong lúc nhất thời luẩn quẩn trong lòng nên nhảy sông, đáng thương thúc thúc ta hiện tại nằm ngoài gốc cây cũng không biết chuyện."

An Cầm Hiên thản nhiên nói chuyện, dù sao thúc thúc thăm gì đó, hẳn mới ước gì có một cái nhọt độc không tên ăn không ngon, một người khác nhảy sông thì nhảy sông, cùng hẳn có quan hệ gì!

Đám người nghe đến những tình tiết này càng cảm thấy đáng thương, có phụ nhân đã bắt đầu chảy nước mắt, người khác nghị luận ào ào, An Cầm Hiên vẻ mặt mờ mịt và bàng hoàng, "Thúc thúc nói không thể trách cứ Tế Thế Đường, ai kêu nhà chúng ta không phải là phú hộ, không là địa chủ, không có bạc, người ta sẽ không chữa trị, cũng không muốn trị."

Rốt cục, có người phản nộ, những người này có người đã từng bị hoạc là nghe nói qua Tế Thế Đường, "Nơi đó ta từng ghé qua, há mồm chính là tiền, ta về kiên nhẫn chịu đựng rồi cũng qua."

"Sao lại hắc tâm như vậy, cho rằng chúng ta hộ nông dân dễ lừa gạt, may mắn cứu công muội phu ta một nhà ở trấn trên, kêu ta đi Miêu thị y quán,

bằng không ta cũng bị vướng vào."

Cũng có người nóng vội, quay đầu bước đi, "Không được, ta vừa cùng người thôn trang đến, hẳn đến Tế Thế Đường."

"Người chỉ đến Tế Thế Đường chỉ sợ cũng không phải là người trong sạch."

"Đúng, nhiều người đi Tế Thế Đường như vậy, ta muốn đi lý luận cùng cửa hàng kia, muốn biết Tế Thế Đường cho lợi ích gì mà làm ra chuyện như vậy."

Lực lượng dân chúng cường đại, An Cẩm Hiên thấy mọi người ào ào thảo luận, biết trên cơ bản mình đã đạt được mục đích, dù sao nhiều người thôn trang như vậy, truyền đi xem còn có mấy người đến Tế Thế Đường, vì thế hẳn tìm thời cơ thích hợp rút lui.

Còn lại một đám người ở lại khuyên giải an ủi An Cẩm Hiên, nói hẳn không nên gấp gáp, đi Miêu thị y quán bên kia không chừng có thể cứu, cũng có người nhìn không được, ném tiền trên đất cho hẳn.

An Cẩm Hiên bất ngờ không kịp đề phòng, hẳn không ngờ biến thành như vậy, nhất thời khó xử, mình như thế này cùng Tế Thế Đường lừa gạt kia có gì khác nhau, vì thế hẳn vội tìm cớ, "Không, không, không đòi tiền, một cao nhân chỉ điểm qua, nói là mọi người niệm tên thúc thúc ta, nhất định có thể khử bệnh tiêu tai, ta chỉ cầu mọi người..."

Còn chưa nói xong, đã có người lắc đầu, "Tiểu ca nhi, không cần tin chuyện này, vẫn nên đi y quán đi, đã bệnh thành bộ dáng kia."

"Niệm cũng giúp đỡ niệm, các người không có phòng ở, nên cầm đi ăn cơm."

An Cầm Hiên không ngăn cản được hành động của mọi người, kiến giải xong cho tiền, lúc này thật sự muốn khóc.

Bỗng nhiên, trong đám người tiến đến một bé gái, cũng một thân bản hề hề, vẻ mặt sốt ruột, "Ca, thúc thúc đã đi, mau về đi!"

An Cầm Hiên thấy Cốc Vũ cả người bản thủ xông tới, như thấy cứu tinh, thấy nàng cải trang buồn cười, cũng không biết lấy bùa nơi nào, chỗ có chỗ không trên người, hân cổ nhin cười, còn làm ra vẻ kinh ngạc, "Người nói cái gì?"

Cốc Vũ vẻ mặt bi thương, khóc nước mắt, "Ca, là thật, người không còn thở nữa, ta mới đi gọi người."

An Cầm Hiên như tỉnh dậy từ trong mộng, kéo Cốc Vũ bỏ chạy, đám người tự nhiên nhường ra một lối đi.

Người xem thở dài cho một nhà đáng thương, nhặt tiền mình ném trên đất lên, lòng càng hận Tế Thế Đường, khó được đây là lần tập hợp hộ nông dân tiếp xúc với bên ngoài trao đổi tin tức, lúc này gặp chuyện như vậy, đa số người cảm thấy may mắn, may mắn là mình không có bệnh, may mắn thân thích trong nhà không có ai gặp chuyện như vậy. Vì thế, mọi người ngoại trừ ta thán một nhà đáng thương, cũng vì năm lượng bạc đau lòng, nghĩ trở về nói với người thôn trang, vô lý biến thành cửa nát nhà tan không đáng giá, còn phải đi cảnh tỉnh họ hàng thân thích mới được.

Cốc Vũ và An Cầm Hiên chạy một mạch ra khỏi thôn trấn, đến một vùng đất hoang, ngồi phịch trên đất cười ha ha.

Cười xong, Cốc Vũ bắt đầu chế nhạo An Cầm Hiên, "Thật không thể tưởng được a Cầm Hiên ca, tự mình đi làm chuyện như vậy để ta một mình ở lại tửu lâu, nếu ta không kịp thời chạy tới, xem người thế nào xong việc."

An Cầm Hiên thấy mặt Cốc Vũ bôi gì đó bắn hề hề, trên tóc cũng không biết vấy cái gì, lấy tay nhẹ nhẹ lấy gì đó từ đầu nàng xuống, vừa nói, "Còn không phải ta chờ người đến cứu ta, đây là vũ khí bí mật, không đến cuối cùng không cần." Nói xong hắt đánh giá Cốc Vũ cười đến rục rờ, muốn nói điều gì, đến cửa miệng cũng là, "Người xem người bôi cái gì mà bắn như vậy, di?"

Thấy An Cầm Hiên bày ra vẻ mặt ghét bỏ, Cốc Vũ lại phốc xuy cười, "Người còn cười ta, ta đỡ hơn người chút, lát nữa gột rửa là tốt rồi, người này bụi đất đầy như từ đất chui ra."

"Ta là bất đắc dĩ cái trang, sao người nói hai câu đó vậy?"

Cốc Vũ lắc đầu, "Người không nên coi khinh hai câu nói của ta, còn không do ta diễn rất thật, bằng không người bị lừa ra, từng lời từng câu không thể qua loa, vạn nhất vỡ lở ra xem có người hối hận không."

An Cầm Hiên kéo lụa trắng trên người xuống cuốn thành một đoàn, "Lúc đầu ta không muốn làm như vậy, định đi mua này nọ thôi, ai ngờ gặp một phụ nhân ôm một bé gái, nói là đi Tế Thế Đường, ta làm cho nàng đi sư phụ người bên kia, nghĩ lại giận quá, chúng ta gặp tất cả 3 lần, lúc bán mặc sinh một lần, khi đó còn tưởng hắt chỉ bán thuốc quý cho nhà giàu dùng, ai ngờ hắt chuyên môn lừa gạt hộ nông dân cùng khổ, buổi sáng ở y quán gặp người đàn ông đứt ngón tay là hai lần, cam đoan chữa khỏi không làm được, còn lừa bạc người ta, phụ nhân vừa rồi là ba lần, bởi vì hai văn tiền không chữa trị cho bé gái kia, thật không có tim gan, còn khoác một lớp da người, không cho hắt bài học, hắt gạt càng nhiều người."

Cốc Vũ gật gật đầu, lại hỏi: "Vậy đồ người mua đâu?"

An Cầm Hiên sợ Cốc Vũ không tin, "Ta thật sự là muốn mua đồ, người cần vải may quần áo, còn có quạt hương bồ cho mát mát, vĩ đệm cho Vương thẩm và Tiểu Mãn, còn có lại mua..." Nói chưa dứt lời thấy Cốc Vũ cười

như không cười nhìn hăn, "Người cười cái gì? Đây đó không nên mua sao?"

Cốc Vũ như cũ cười, nàng chưa từng nghĩ tới An Cẩm Hiên có tư thái này xuất hiện trước mặt mình, huống hồ hăn còn hồn nhiên không biết mình có chuyển biến như vậy, phảng phất như hăn vốn là cái dạng này, tuy cốc Vũ không biết vì sao hăn lại như thế này, nàng cũng không biết vì sao trước kia hăn lạnh lùng như thế, nhưng không thể nghi ngờ, chuyển biến như vậy rất tốt. Thời gian thật thần kỳ.

Hai người lại đi một lát, tìm được khe suối thường ngày nghỉ chân, đem dơ bẩn trên người rửa sạch sẽ, nước suối trong ngọt mát mẽ, tạt lên mặt rất thoải mái, cốc Vũ và An Cẩm Hiên rửa mặt sạch sẽ, vốc nước uống, ngẩng đầu nhìn lên cao, trời xanh mây trắng hết sức chói lọi.

Đột nhiên, cốc Vũ vỗ ót, "Nguy rồi!"

An Cẩm Hiên vội hỏi: "Có chuyện gì?"

"Ta vừa nói thúc người đã qua đời, vạn nhất... Chẳng phải là chú người?"

Thấy bộ dáng cốc Vũ lo lắng, An Cẩm Hiên thầm nghĩ, thúc thúc đi qua thì đi qua, tuy hăn không vui khi nhắc tới chuyện trước kia, nhưng sẽ không như lúc trước, không biết đối mặt thế nào, chỉ biết chừng ra vẻ mặt lạnh như băng đối đãi hoặc xoay người mà đi. Hăn ôn nhu nói: "Đồ ngốc, sao lại tin mấy chuyện đó, thả lỏng đi, không có thúc thúc đâu."

Nghe thế cốc Vũ như trút được gánh nặng nở nụ cười.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Người Có Phúc Không Cần Vội

Về đến nhà, Hứa Tần Thị thấy Cốc Vũ và An Cẩm Hiên một thân bẩn hề hề, tóc bù xù không nói, xiêm y như là lăn qua bùn nhão, tức giận mắng, "Hai con khỉ con này, thật là không thành thật, đi trấn trên bất quá phải đi một y quán, cũng không phải đi cấy mạ, sao mang một thân như vậy về."

Cốc Vũ bọn họ cười cười, nhất thời không biết trả lời sao, chỉ là ngây ngốc cười đi thay quần áo.

Bộ quần áo lần trước từ núi về, bị rách vài chỗ, ống tay áo cũng bị xé xuống. Cũng may Tiểu Mãn khéo tay, đem tay áo tháo ra, ống tay áo cũ để dành làm hài, cẩn thận cắt cái mới vào, nhưng tìm không thấy vải hợp với màu xanh nước biển, dùng màu hồng cánh sen, nhìn càng khác biệt, trên người mụn vá cũng không theo quy tắc, nhưng do Cốc Vũ ra chủ ý, khâu thành hình dạng khác nhau, cũng không tốn vải, đem ống tay áo thừa lại gia công sơ mà thôi. Vương thị thấy như vậy rất ủy khuất Cốc Vũ, muốn đem một đoá hoa sen đang thêu dở khâu vào, Cốc Vũ không chịu, đoá hoa kia là mấy chục văn tiền, tốn mấy mươi văn đó không bằng mua một thân quần áo mới, nên mặc như vậy thôi.

An Cẩm Hiên cũng thay quần áo, đi ra thấy Cốc Vũ mặc bộ này, tưởng là mới, nhìn kỹ mới phát hiện, màu xanh, màu hồng cánh sen phối rất đẹp, hoa sen căn bản là không cần, có xiêm y phụ trợ Cốc Vũ càng xinh xắn hơn, hần thầm nghĩ, bộ dáng Cốc Vũ như vậy không phải là hoa sen duyên dáng yêu kiều sao.

Cốc Vũ thấy hần sững sờ, "Cấm Hiên ca, có phải cho rằng đây là quần áo mới, ta nói tạm thời không cần mua vải may mặc đúng không?"

An Cấm Hiên nghĩ một đằng nói một lẻo, "Người xem, mụn vá biến thành củ sen thì tốt rồi, chỉ là sao củ sen này thành như vậy?"

Xiêm y quả thật là như thế, mụn vá khoảng hai ngón tay, lại là vải cũ thừa lại, cũng giống củ sen, chỉ là thoát nhìn có chút suy dinh dưỡng, Cốc Vũ lé mắt nhìn thoáng qua An Cấm Hiên, hừ một tiếng đi ra ngoài.

Buổi chiều, Kinh Trập tan học trở về, Cốc Vũ và An Cấm Hiên đang lải nhải nói chuyện, thấy hần trở về ba người vụng trộm đứng ở hậu viện nói chuyện hôm nay, Trần Giang Sinh vụng trộm theo chân tường thò đầu lên, bị Cốc Vũ quát bảo lại đi trở về, mặt hần uể oải, cũng may rất nhanh lại xem Tiểu Hà thêu cỏ linh chi không đâu vào đâu nở nụ cười.

Kinh Trập nghe An Cấm Hiên kể lại chuyện ngày hôm nay, đầu tiên là hái mặc sinh đi y quán, tiếp theo gặp người đàn ông đáng thương bị đứt ngón tay, lý luận mạch lạc của Cốc Vũ về cách chiết cây thần tiên quả, tiếp đó là bá sứ.

Kinh Trập lấp bấp kinh hãi, nhìn hai người cười hì hì, trong lòng cũng vì bọn họ cao hứng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cốc Vũ đỏ bừng, nói chuyện vừa mau lại thanh thúy, hần biết nàng không phải là cô nương cả ngày ở nhà thêu, lúc này nhìn hai mắt nàng tỏa sáng, hết sức linh hoạt. Trong lòng Kinh Trập có một tư vị nói không nên lời, hần cũng muốn đi theo bọn họ làm việc này, nhưng hần không thể, hần có con đường của hần, còn nữa trong lòng hần cũng không nguyện ý, hần nghĩ có một ngày mình trở nên nổi bật, đến lúc đó Cốc Vũ bọn họ sẽ không chịu khổ như vậy, không đến mức bởi vì một bộ xiêm y rách nát phải vất óc nghĩ cách vá vúi lại.

Chỉ là Kinh Trập không biết, lúc Cốc Vũ ở đem bộ xiêm y không thể mặc vá lại, tâm tình vô cùng thư sướng, nàng căn bản không cảm thấy mình

bị úy khuất.

Kinh Trập là loại người như vậy, luôn ôn nhuận như nước, không vội không nóng không lạnh, lúc này cũng như thế, "Bái sư chuyện lớn như vậy, sao quyết định nhanh thế, rồi các người bái sư sao lại biến thành như vậy?"

An Cầm Hiên lắc đầu, tà tà kê bên chân tường, chân gác lên thân cây Lí Đắc Tuyền kéo về, bị Cốc Vũ mắng một câu, "Xem người kia, bộ dáng như rắn chết!" An Cầm Hiên run lên, Cốc Vũ sừng sốt, vội le lưỡi nở nụ cười, rắn này nọ, bọn họ nghĩ đến mà sợ.

An Cầm Hiên tựa hồ nhớ tới cái gì, "Kinh Trập, bên ngoài nghe nói loạn, chúng ta ở trong ngõ nhỏ gặp một đám người, kém chút đụng ngã Cốc Vũ, người đoán là ai đỡ nàng?"

Kinh Trập cười lắc đầu.

Cốc Vũ nghĩ tới khuôn mặt béo ngậy cười còn có hàn ý, giật mình nói: "Ca, người không biết, chính là người lần trước cắt xén tiền công của cha, hừ, xem ra không biết chúng ta, một thân mình béo như vậy trên người mặc bộ thanh sam, cười mỉm chi, trên tay còn đeo ban chỉ*, muốn giả trang người lương thiện sao, chặc chặc, nghĩ đến ta nổi cả da gà."

Ban chỉ = Nhẫn bằng cẩm thạch to bản dành cho đàn ông đeo ở ngón cái

An Cầm Hiên khều Kinh Trập cười một tiếng, "Hắn cho rằng chủ nhân một bài thật sự theo dõi nên hắn thu liễm? Vẫn là..."

Kinh Trập từ chối cho ý kiến, "Người đều có mệnh trời."

An Cầm Hiên lại nói cho Kinh Trập nghe sự tình mình và Cốc Vũ đối phó với Tế Thế Đường, Kinh Trập hỏi kỹ càng, "Các người xác định không có người nhận ra các người?"

"Nhận ra cũng không có gì đâu, dù sao chúng ta cũng không cố ý bôi đen hẳn, chỉ nghĩ cứu người mà thôi."

"Cửa hàng chỉ đường bán gì?"

Cốc Vũ và An Cẩm Hiên không biết, nghe Kinh Trập giáo huấn, "Lần này thật sự mạo hiểm, vạn nhất các người tại kia diễn trò bị nhận ra thì sao, vạn nhất vừa khéo người Tế Thế Đường thấy đề ra nghi vấn thậm chí bắt các người thì sao? Vạn nhất có người theo dõi các người thì sao? ... Mọi sự phải luôn cẩn thận mới được, lần này do vạn khí các người, lần tới không thể lỗ mãng."

Hắn nói không phải không có đạo lý, chỉ là lúc trước hai người nhất thời nổi giận, lúc An Cẩm Hiên hành động Cốc Vũ không biết, sau này Cốc Vũ biết cũng không thấy có gì không ổn, hai người khẩn trương cũng đã khẩn trương qua, vui vẻ cũng vui vẻ qua, chính là cảm thấy thống khoái, hiện tại nghe Kinh Trập nói vậy, cũng thấy hai người đều lỗ mãng.

Một người đi đến từ hậu viện, là Đại Lâm, trong tay mang theo này nọ, cả người đầy mồ hôi, thấy bọn họ ngồi trong hóng mát, móc từ trong lòng nửa ngày, sắc mặt đỏ lên, "Các người đi ra đằng trước ăn đi, ta và Tuyền thúc đào ít khoai núi về." Nói chuyện làm việc, Đại Lâm chỉ mười lăm, mười sáu tuổi, nhưng có vẻ lớn hơn bọn hắn, đại khái vì trong nhà một mình hắn là đàn ông, đương gia sớm.

Cốc Vũ và An Cẩm Hiên vừa nghe khoai núi, đồng thời lắc đầu, "Không... Không, không thích ăn."

Đặc biệt Cốc Vũ, nghĩ tới khoai núi lại nhớ tới Hồ Lô Cầu, có đôi khi buổi tối nằm mơ còn mơ thấy rắn, nàng sợ tới chết khiếp, sau đó nàng tổng kết lại, tự nhủ một lần nướng khoai núi dẫn phát sự kiện hoặc là thần tiên quả cùng rắn chuyện xưa quên đi, bây giờ nghe tới khoai núi liền kinh hãi.

Kinh Trập ngạc nhiên, Cốc Vũ thích ăn bột khoai gì đó, sao đột nhiên không thích ăn, cười theo bọn họ đi ra sân trước.

Ngồi nói chuyện, mọi người nghe nói Cốc Vũ đã bá Miêu tiên sinh làm sư phụ, đều ngẩn ra.

Vương thị và Lí Đắc Tuyền tất nhiên cao hứng không cần nói, bọn họ luôn nghĩ tính tình của Cốc Vũ, thù không được làm hài cũng không xong, về sau sống thế nào, đều sợ ủy khuất nàng. Vương thị nghĩ đến tương lai của Cốc Vũ, cũng thường thở dài. Lúc này, đúng là người có phúc không cần vội, Cốc Vũ nhận Miêu thị y quán làm sư phụ, dựa vào trí thông minh của nàng, ngày sau tất nhiên có thể trị bệnh cứu người, không cần lo sinh kế, ra ngoài sẽ được người xem trọng, về sau tìm nhà chồng sẽ không bị chê.

Hứa Tần Thị cũng vui mừng, "Ta đã nói Cốc Vũ chúng ta là người có phúc, người xem đi, chuyện tốt nói đến là đến, về sau cố học hành, sau này nếu chúng ta bị bệnh tật gì, đều phải dựa vào Cốc Vũ tiên sinh."

Cốc Vũ vốn không cảm thấy đây là chuyện lớn gì, một lòng một dạ ở thần tiên quả, dù sao Miêu lão tiên sinh muốn thu đồ đệ đệ, nàng đồng ý là được, lúc trước mình đã tiếp xúc qua trung y, dĩ nhiên sẽ không phản đối, dù sao cách mấy ngày đi trấn trên học, học giỏi cũng tốt, học không tốt cũng không có gì. Lúc này thấy người trong nhà cao hứng như thế, giống như đại sự vậy, nàng mới bắt đầu có tâm tư khác, người nhà đã đặt nhiều hy vọng như vậy, dù sao tay nghề nhiều không thiệt hại, đặc biệt trong lĩnh vực này, xem ra cần chăm chỉ học, về sau không chừng có chỗ dùng."Mồ mỗ, người yên tâm, về sau bao ở trên người ta, cho người sống đến một trăm hai mươi tuổi, biến thành lão thần tiên!"

"Thần tiên cái gì, đến lúc đó không chừng bị người mắng là lão yêu tinh!"

Hứa thị nhìn ánh mắt Cốc Vũ hết sức bất đồng, nàng đã từng đi Miêu thị y quán một lần, nhưng cả đời nàng không quên được, toàn bộ quá trình từ đau khổ tuyệt vọng đến mừng rỡ, nguyên lai còn tưởng bị bệnh, nào ngờ là mang thai, nghĩ đến sự tình ngày đó, vừa ngọt ngào lại cảm khái, "Cốc Vũ là tiên sinh tốt, lúc chưa là đồ đệ Miêu lão tiên sinh, biết ta mang thai, ta và Nhị bá nàng đi xem, là hoài thượng." "

Nói xong, mấy người lại trù tính đưa lễ bái sư, Cốc Vũ thấy bộ dáng gây chiến của bọn họ, không so đo tiền bạc, mình lại có chút đau lòng, "Không cần bái sư lễ, sư phụ muốn thần tiên quả." "

Hứa Tần Thị cười mắng đánh Cốc Vũ, "Sao có thể không cần, người nhìn bộ dạng người này, tiểu tinh quái, ban ngày còn không tỉnh, còn nói cái gì thần tiên quả." "

Cốc Vũ quyết miệng nói: "Nhị bá mẫu đang ăn cái kia chính là tương thần tiên quả, sư phụ nói cho người lớn trẻ con ăn đều tốt, mỗi, ngày sau ta trồng được mỗi ngày cho người ăn." Nói xong lại nhìn Lí Đắc Tuyền, "Cha, qua hai ngày nữa ngài mang ta và Cẩm Hiên ca đi chỗ lần trước hái mặc sinh, nơi đó có một cây thần tiên cây quả, cái đó mới là chua ngọt, thừa dịp hôm nay trời tốt, chúng ta chặt một ít cành cây đến nhà sư phụ, hẳn có chỗ xài." "

"Là củi lửa có tác dụng gì?" "

"Không là củi lửa, ai, đến lúc đó nghe ta là được." Cốc Vũ không giải thích dông dài, tràn đầy tự tin nói.

Mọi người vui vẻ làm việc, nghe ai cũng không quan trọng, lại thảo luận cần thỉnh người nào, mua thêm thứ gì, Cốc Vũ cần thêm hai bộ xiêm y, để mặc đi trấn trên, như thế đủ loại...

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Lí Hà Thị Đến Nhà

Ngày kể, Cốc Vũ cùng An Cẩm Hiên đứng ở vườn ươm giống, người lớn vội đi đưa gùi đó, khắp nơi tràn đầy không khí vui sướng, so với giao thừa còn náo nhiệt hơn ba phần.

Lúc Cốc Vũ và An Cẩm Hiên đi ngang qua thôn, trùng hợp gặp tứ thẩm Trần thị vừa giặt quần áo xong, nàng hơi cười nói: "Cốc Vũ, nghe nói người muốn đi trấn trên làm nữ tiên sinh?"

Cốc Vũ nhất thời không biết trả lời thế nào, nghĩ có thể là Nhị bá, Nhị bá mẫu cao hứng, nghĩ là việc vui nên nói ra, vì thế cũng cười nói: "Tứ thẩm, nơi nào là tiên sinh, chỉ là bá sự phụ thôi."

Nói xong, nàng không muốn trì hoãn, cùng An Cẩm Hiên dứt khoát vòng quanh bờ sông đi lên phía trên.

Ánh mắt Trần thị nhìn sang bọn họ bên kia, nói với một nàng dâu vừa gả tới: "Người nhìn một chút, mẹ ta kể thật không sai, chúng ta cũng không nhờ vả được chút gì, còn che đậy, không phải chỉ là bá sự phụ thôi sao, có học thành hay không còn là chuyện khác, ta coi tính tình nha đầu kia khó dạy, chỉ sợ đến lúc đó học không tốt, việc nhà cũng không thể làm, về sau khó gả."

Cốc Vũ mặc kệ Trần thị nói như thế nào, trong lòng biết nàng xấu miệng, tâm lại không quá xấu, dù sao cùng sinh hoạt ở thôn trang, cuộc sống khổ cực, hơn nữa lúc chưa gả đi, nương cùng tẩu tử cũng như vậy, tự nhiên học theo

Dù sao hiện tại đã ở riêng, không cần cúi đầu ngẩng đầu gặp phải, không chấp nhất.

Hai người rất nhanh đến vườn ươm giống, Cốc Vũ cùng An Cẩm Hiên thương lượng chuyện chiết cây, chuyện này khá quen thuộc với nàng, không chỉ thấy một lần, vì thế nàng dùng dao của An Cẩm Hiên, đem một đầu của cây trong rừng, lưu loát chém xuống, một bên còn giảng giải, "Cẩm Hiên ca, người xem phải làm như vậy, mặt chiết nổi phải bằng phẳng bóng loáng, ở bên mặt này cắt một chút vỏ bên ngoài, ghép cành mới vào, đem bùn nhão đắp quanh rồi dùng vải bao lại, đến lúc đó sẽ sống, chờ cây mới mọc ra, bên dưới cây to nếu nảy mầm liền nhổ đi."

An Cẩm Hiên thấy Cốc Vũ nghiêm trang nói, ngoại trừ lúc tước cây chặt cành tay lưu loát một chút, những động tác khác không thuần thục, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, có chút buồn cười, phải nhúng tay vào.

Cốc Vũ cũng xấu hổ, tuy mình đã từng thấy phụ thân làm, nhưng chưa từng tự tay làm qua, thấy An Cẩm Hiên làm gọn gàng, nhưng nhánh cây mới gắn vào thân cây cũ, không có cách nào hoàn toàn tiếp hợp, nếu không tiếp hợp cùng nhau, sao cây chủ có thể vận chuyển dinh dưỡng cho nhánh cây mới, sao nảy mầm đây?

Cuối cùng theo chủ ý của An Cẩm Hiên, một đầu của nhánh cây mới tước nhọn, như vậy tốt hơn nhiều.

Hai người thấy làm không sai biệt lắm, nghĩ có thể đặt ở hậu viện luyện tập, sau đó là cùng Lí Đặc Tuyền đi chọn cành thần tiên quả.

Nào ngờ trở về nhà, liền phát hoảng, trong nhà chính bày biện một bao điểm tâm, có mấy cái trứng gà, nhiều thì có nhiều, nhưng vụn vặt hỗn độn, miệng nàng trề ra, "Cha, đưa sư phụ những thứ này không tốt lắm đâu."

Hứa Tần Thị đi tới lắc đầu, "Đâu phải là đồ chúng ta muốn tặng sư phụ, là hương lân đưa tới, nói là người sẽ đi y quán, đi tới hỏi thăm, về sau nếu

có gì không tốt, còn nhờ người lao tâm..."

Lời này vừa nói ra, Cốc Vũ cảm thấy áp lực như núi, bản thân còn chưa học, sao lại biến thành như vậy, cũng không phải trúng tú tài, "Cha, sao có thể thu mấy thứ này, ta còn chưa có học thành tài, cũng không phải trúng tú tài, vẫn nên trả lại tốt hơn."

Lí Đắc Tuyền và Vương thị cũng khó xử, Cốc Vũ có tiền đồ bọn họ tự nhiên cao hứng, nhưng đây chỉ là báii sư học nghệ thôi, Lí Đắc Tuyền rõ ràng nhất bất quá, không nhất thiết là vài năm có thể xuất sư, lúc trước hẳn học nghề mộc ăn không ít khổ, càng không nói tới chuyện trị bệnh cứu người, nghe Cốc Vũ nói muốn trả về, hẳn có chút dao động.

Hứa Tần Thị không đồng ý, sờ đầu Cốc Vũ, "Nha đầu, người không biết đâu, ở thôn trang bao nhiêu năm mới có một đại phu, người đi là y quán, so với tú tài hoàn hảo hơn, tú tài về sau cho dù trúng Trạng nguyên, người thôn trang lúc ra ngoài khoe khoang một chút, đại khái là Trạng nguyên lang là người thôn trang chúng ta. Người không biết, người sống qua ngày đoạn tháng, sao lại không có lúc không thoải mái, nếu lúc đó gặp một đại phu lừa tiền lừa bạc, không chừng sẽ bị chết, nhà ai cũng kinh hãi không dậy nổi ép buộc này."

Cốc Vũ đương nhiên biết ép buộc kia lợi hại, nàng không phải là vừa cùng An Cẩm Hiên diễn qua sao, lần đó tuy là diễn trò, nhưng nếu quá mức thái quá, sẽ không có người tin tưởng, nàng sẽ không giống Tế Thế Đường hại người.

Suy nghĩ của nàng bay đi thật xa, nghĩ đến kiếp trước nàng đứng trong phòng bệnh oán trách, vì sao mẫu thân mình luôn không có nửa ngày thời gian ở với mình, hiện tại nàng tựa hồ có chút thấu hiểu.

Hứa Tần Thị lại nói: "Người không cần nghĩ nhiều, người nghĩ lại, mặc dù người còn chưa học xong, nếu bọn họ bị đau đầu nhức óc, người cũng

có thể năn nỉ sư phụ mang về hai bao thuốc, nên xài tiền mọi người tự nhiên sẽ không thể thiếu, không sợ bị lừa tiêu tiền uống phí. Các người không có nghe nói sao, ngay tại trấn trên chúng ta, sớm hai ngày có một hộ thật thê thảm, đứa trẻ kia do thúc thúc và thím nuôi lớn, trên đầu thúc thúc bị thương, đi Tế Thế Đường chữa trị, trong nhà phòng ở cái gì cũng bán, nhưng không có chữa khỏi, đứa nhỏ kia ở trên đường bán mình cứu thúc thúc đâu."

An Cẩm Hiên đang uống nước bên cạnh, liền phốc phun trên đất, Cốc Vũ khụ khụ hai tiếng, quay đầu liếc mắt một cái, "Cẩm Hiên ca có nghe không, có người như vậy." Trong lòng thầm buồn cười, mình và An Cẩm Hiên diễn thật sự có hiệu quả, xú danh của Tế Thế Đường đã truyền ra, vết thương trên đùi thành vết thương trên đầu, quỳ gối trên đường biến thành bán mình cứu thúc thúc, cứ như vậy truyền đi, không biết về sau sẽ thành phiên bản gì, Cốc Vũ không lo lắng, chỉ cần thanh danh Tế Thế Đường cứu không được, biến không xong, thì tùy ý bọn họ gia công truyền bá đi, có đôi khi người luôn tin tưởng thứ mình muốn tin.

Cốc Vũ nhìn thoáng qua bên trong nhà chính, nghe Hứa Tần Thị nói, ai cho, ai tới qua, nhìn kỹ cũng không phải đồ quý giá, đơn giản là một bao điểm tâm, vài cái trứng gà, cũng không tính là chuyện lớn, Cốc Vũ thở một hơi, thầm nghĩ sau này hoàn lễ cũng được.

Vương thị cũng nghĩ như vậy, "Chờ Linh Nga xuất giá tiệc rượu mời mọi người ăn, nếu chúng ta bán khoản quà lễ, cũng không muốn giáp mặt trả về, không còn bao nhiêu ngày nữa, hoa màu bắt đầu tàn rụi, thu hoạch hoa màu xong bắt đầu làm việc."

Hứa thị có chút lo lắng, "Không có gì, chỉ sợ nương ta lại nghĩ ngợi."

Cốc Vũ nhớ tới sắc mặt Lí Hà Thị, trong lòng còn giận, ngẩng đầu thấy Lí Đắc Tuyên còn vẻ xấu hổ, có chút không dễ chịu, nếu lúc trước Lí Hà

Thị không đánh mình, Lí Đặc Tuyền hà tất nói ra những lời kia, đều là người một nhà, lâu lắm rồi hẳn cũng không có tới cửa, ghen một hơi.

Đại khái Lí Đặc Tuyền cảm thấy, nếu mình cúi đầu trước có nghĩa là mình thừa nhận làm không đúng, cho dù mình không sai, bên kia tự nhiên sẽ có lý của mình. Chuyện này nói dễ nhưng làm khó mà cũng không tiện làm, người thôn trang, qua lại mỗi ngày, cãi nhau náo qua, cũng từng có lần không nói chuyện, trong ngõ nhỏ gặp nhau, hừ một tiếng bước đi, nhưng không qua được mấy tháng, vẫn có một người mở miệng trước, sau lại thân thiện với nhau, như chưa từng xảy ra xích mích.

Chính mắt Cốc Vũ nhìn thấy chuyện như vậy, tiểu nàng dâu ở bờ sông cãi nhau là chuyện thường có, sau gặp người ta tay dặt tay đi tập hợp, so với tỷ muội ruột còn thân hơn, mới đầu chặc chặc lấy làm kỳ, sau lại cảm thấy không phải là như vậy sao, ngày dài như vậy, luôn ghen khí, chỉ thiệt thân.

Trong lòng nàng bây giờ chỉ có một ý tưởng, nếu Lí Đặc Tuyền cùng bên kia có thể dễ chịu một ít, nàng không sao cả, dù sao bên này là thân nhân của mình, bên kia là thân nhân của thân nhân của mình, không cần phải đối địch. Cốc Vũ tuy tự thuyết phục mình như vậy, trong lòng lại luôn kỳ quái.

Ngoài cửa truyền đến một tiếng, "Chính là nơi này."

Chờ tiếng bước chân gần hơn, thanh âm khoa trương truyền đến, "Ôi uy, ta tới, tôn tử ngoan của ta, nãi nãi lâu như vậy không gặp người, đến, nãi nãi ôm "

Không khí trong phòng nhất thời có chút quái dị, tựa hồ cứng lại, lại bị cái gì quấy bên trong, vang lên tiếng vang không lời.

Lí hà Thị diễn xuất lưu loát, làm Cốc Vũ không ngờ, phụ nhân đi theo phía sau, trong tay mang theo cái rổ, nói, "Ta nghe nói cháu gái lão tẩu tử sẽ làm nữ tiên sinh, đi qua cho biết nhà trước, ta biết là ở bên cạnh, may là

hắn mang theo ta đi qua, cũng không phải là gì, trong nhà vừa trống đậu phộng, qua tặng một rổ, nhìn trẻ con một phòng, người người đều tốt."

Lí Hà Thị thấy cả nhà ngây người, Lí Đắc Tuyền ngồi trên đất, cười mắng: "Đây là Ngũ nãi nãi các người đâu! Trước kia ở với khuê nữ, chưa thấy các người, các người cũng thật là, cũng không có đến hỏi."

Nói chuyện tự nhiên lưu loát, Cốc Vũ không biết nói gì với các nàng, cũng may Hạ Xuyên ở đây, tiểu tử này không để tâm, ở trong lòng Lí Hà Thị, mỉm cười ngọt ngào, nước miếng từ khóe miệng chảy ra, không xa lạ Lí Hà Thị, "Ta đã nói tôn tử ta thân với ta, người xem cười thật hăng hái."

Vương thị không tiện nói gì, "Nương, Hạ Xuyên biết ngài thương hắn."

Nghe vậy, Lí Hà Thị càng thoải mái, "Ta bên kia chưng bánh cho tôn tử ta, đi, nãi nãi mang Hạ Xuyên đi qua ăn." Ngũ nãi nãi tự nhiên cũng theo đi qua, để lại một rổ đậu phộng trên mặt đất, cho thấy vừa rồi hết thảy không là mơ.

Thấy Lí Hà Thị ôm Hạ Xuyên đi, Tiểu Mãn đuổi tới cửa, bị Hứa Tần Thị quát bảo ngừng lại, "Không cần lo lắng, nãi nãi người tới giảng hòa với các người, nàng một bó tuổi to như vậy, các người dù sao cũng phải cho nàng một bậc thêm, sự tình trước kia không cần nhớ trong lòng, a?"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Trợ Trụ Vi Ngược* Cũng Không Thể Buông Tha

Trợ Trụ vi ngược* = Giúp vua Trụ làm điều ác

Lễ bái sư đã chuẩn bị tốt, các hương thân đưa tới mấy thứ dĩ nhiên giữ lại nhà, Cốc Vũ muốn làm đơn giản một chút, nhưng không đành lòng phá tan hưng phấn của mọi người, thân bất do kỷ để Vương thị làm xiêm y.

Từ ngày Hạ Xuyên bị Lí Hà Thị ôm đi ăn bánh, cách một ngày hai ngày Lí Hà Thị lại qua ôm hăn đi, nhưng chưa bao giờ quá thân thiện, tiểu tử này một dạng coi nãi chính là nương, cười đến chảy nước miếng, mỗi khi Tiểu Mãn chỉ vào trán của hăn mắng hăn không có tiền đồ, hăn cũng cười nước miếng chảy ròng, cuối cùng Tiểu Mãn cũng bị hăn chọc cười.

Một đám người thanh thế to lớn đi bái sư, chỉ có Cốc Vũ, nhân vật chính, một lòng một dạ đặt lên thần tiên quả.

Đến tửu lâu, Hứa Thế Cùng lại ngăn cản mọi người, nói là Miêu lão tiên sinh không thích phô trương như vậy, vẫn là vô cùng đơn giản tốt để Lí Đặc Tuyền, Vương thị và mình cùng nhau mang Cốc Vũ qua dập đầu, đưa một ít thịt là được, "Miêu lão tiên sinh thu đồ đệ, là tạo hóa Cốc Vũ, cũng là duyên của hai người, nếu không hợp ý của hăn, đưa nhiều lễ hăn cũng không chịu, chuyện đã định rồi, không làm lễ chỉ khiến cho lòng các người không buông ý."

Một lời nói đã phủ định tâm tư mọi người, cứ y như vậy làm việc.

Miêu lão tiên sinh thấy Cốc Vũ quỳ xuống dập đầu giòn tan, rất nghiêm túc, vuốt râu cười, uống qua trà, lễ bái sư xong.

An Cầm Hiên đi theo vì chuyện chiết cây thần tiên quả, lại bị Miêu lão tiên sinh ngăn đón, "Người tiểu tử này, lần tới không thể làm như vậy, còn có người, Cốc Vũ, ngày sau có chuyện gì phải cùng vì sự thương lượng trước, biết không?"

Lời này đại khái chỉ có An Cầm Hiên và Cốc Vũ nghe hiểu, vội vàng đồng ý, tưởng Miêu lão tiên sinh tức giận, ai ngờ hắn lại cười to: "Giống ta lúc còn trẻ. Ha ha..."

Lí Đắc Tuyền bọn họ không hiểu gì hết.

Cốc Vũ nói: "Sư phụ, ta đến chiết cây thần tiên quả, sang năm người là có thể ngồi dưới tàng cây vừa hóng mát vừa ăn thần tiên quả."

Miêu lão tiên sinh gật đầu, "Nhớ kỹ, không thể động tới cây bên phía bàn đá". Nói xong, không biết là không đành lòng nhìn cây bị chặt hay là thế nào, cũng không đi theo vào.

Tiểu nhị hỗ trợ An Cầm Hiên và Lí Đắc Tuyền, kéo An Cầm Hiên hỏi: "Cầm Hiên, lần trước người nói phân tro trị bệnh gì, nói cho ta biết a, ta về cả nửa ngày nghĩ không ra, hỏi tiên sinh hắn cũng chưa nói."

Cốc Vũ bật cười, tình cảnh ngày đó An Cầm Hiên một thân đầy lọ nôi, nhìn tiểu nhị nói: "Không phải là trị bệnh tham lam sao!"

An Cầm Hiên vội gật đầu, "Đúng, là trị bệnh tham lam."

Chờ Lí Đắc Tuyền và An Cầm Hiên chặt nhánh cây, lại cẩn thận chiết cây, Cốc Vũ vẫn không quá yên tâm, chỗ tiếp nối có cần san bằng không, lá mỏng như vậy có thể bảo trì đủ hơi nước không, chồi non có thể nảy mầm không.

Cứ như vậy lo lắng, làm Cốc Vũ lại có chủ ý, đem một cái thùng gỗ treo cao lên cành phía trên, phía dưới thùng đục một cái lỗ nhỏ, một cọng dây

thường bằng rơm vòng qua, như vậy có thể bảo trì ấm cho chỗ tiếp nối. Cốc Vũ thở dài nhẹ nhõm một hơi, nghĩ đã tận lực, đến lúc đó nhìn xem có được hay không.

Tiểu nhị kia thở dài, "Tiên sinh nên vội, vừa thu đồ đệ, trong nhà thùng gỗ cũng không có."

Lí Đắc Tuyên là người thật thà, vội nói sẽ đưa một ít tới.

Trở ra cửa, Lí Đắc Tuyên và Vương thị mấy người muốn đi mua vải thứ cho Linh Nga, trong nhà cũng cần mua thêm đồ, khó được dịp Vương thị ra cửa một lần, nói muốn mua đồ đáp lễ cho hương lân đến nhà tặng đồ, Cốc Vũ có lòng muốn cho cha mẹ đi dạo, liền nói mình và An Cẩm Hiên một mình đi tầu lâu trước ăn đậu hủ.

Lí Đắc Tuyên đồng ý, nói với Vương thị nơi nào bán cái gì.

Cốc Vũ và An Cẩm Hiên đi ra khỏi ngõ nhỏ, gặp Hoàng quán gia mặc vải thô sam đứng bên đường, một mặt tươi cười, Cốc Vũ nổi da gà, lôi kéo An Cẩm Hiên đi qua bên kia đường.

Hai người nhất thời không biết đi chỗ nào.

Vẫn là An Cẩm Hiên nói, "Đi, chúng ta đi lộ khẩu nhìn xem."

Nói tới lộ khẩu, Cốc Vũ liền biết hẳn muốn làm cái gì, vừa rồi nàng sợ dĩ không nói ra, một là nhớ tới giáo huấn lúc trước của Kinh Trập, thứ hai không biết An Cẩm Hiên có việc hay không, hẳn đã mở miệng, Cốc Vũ thấy không có gì lớn lao, dù sao cũng không gian nguy như lần trước.

Đến lộ khẩu, thấy một cửa hiệu mặt tiền bán bánh gạo, bánh rán, người không ít, hộ nông dân đi tập hợp, sẽ ghé cửa hàng ăn một chén bánh đúc hoặc là mua bánh gạo, bánh rán mang đi, hoặc mình không thể ăn, cũng

mua một cái hai cái cho đứa nhỏ ở nhà. Bánh rán ba văn tiền một cái, bánh gạo một văn.

Cốc Vũ và An Cẩm Hiên đứng một góc một lúc lâu, thấy thật nhiều người mua bánh rán, nghĩ lại cũng đúng, không phải hộ nông dân nào cũng làm bánh rán, huống chi nồi cháo mất nhiều công sức, còn không bằng mua ăn, hai ba văn tiền có thể lấy ra.

Lão bản gầy, nhân lúc không có người mua, phun một bãi nước miếng ra bên ngoài, hai cái tay bóng nhẫy gãi trên đầu, nhoáng lên một cái, Cốc Vũ nhìn đến buồn nôn, thầm nói người này làm ăn thật mất vệ sinh. Cũng không ảnh hưởng sinh ý của hắn, hộ nông dân vẫn mua như thường, Cốc Vũ nhìn bàn tay gầy khô của hắn cầm bánh gạo bỏ vào giấy gói lại, thẳng lắc đầu.

Lão bản thấy Cốc Vũ và An Cẩm Hiên đứng cách đó không xa nhìn, cũng không mua, liền vẫy tay đuổi, "Tránh ra tránh ra, không cần trì hoãn buôn bán của ta!"

Cốc Vũ bọn họ xê dịch qua bên cạnh, An Cẩm Hiên lấy ra hai văn tiền định mua bị Cốc Vũ gạt gao kéo lại.

Lúc này, tấm màn trong cửa hàng vén lên, một phụ nhân mập mạp bước ra, chỉ vào lão bản gầy teo kia mắng, "Người nhìn tiền đồ của người, người ta nói hai câu người cũng không dám trả lời, người không biết ta hôm nay qua ca ta, oán trách ta, mặt mũi lão nương đều bị người làm mất hết, không phải chỉ là một thầy ma và quỷ thôi sao? Nếu không lúc trước ca ta giúp đỡ người buôn bán, người có được hôm nay!"

Lão bản gầy teo cười khổ, Cốc Vũ và An Cẩm Hiên ở một bên xem diễn, thầm nói lão bản xì ke cười một ngụm dạ xoa, thật đáng thương, mãi cho đến khi thấy ngụm dạ xoa kia đi ra sau màn, Cốc Vũ mới cầm lấy hai văn tiền vừa rồi An Cẩm Hiên lấy ra, đi mua này nọ.

Lão bản gầy guộc thấy Cốc Vũ có tiền, mặt mày hớn hở, liên tục hỏi hăn muốn cái gì, Cốc Vũ mua hai cái bánh gạo, thấy tay chân lão bản có chút rồi ren, không ngừng thúc giục, "Lão bản ngài nhanh chút, ta còn phải theo ca ta đi hốt thuốc a!"

Hai chữ bốc thuốc vừa ra, hai mắt lão chủ tiệm gầy còm sáng lên, "Tiểu cô nương các người muốn hốt thuốc a."

Cốc Vũ giọng điệu có chút xung, "Không bốc thuốc đến trấn trên làm gì, trong nhà cái gì không có, ta còn ăn bánh gạo của người làm gì, nếu ngốc trong nhà, không là đậu đỏ hầm ta cũng không hiểm lạ."

Lão bản kia không nghĩ nhiều, còn tưởng gặp hai đứa nhỏ không hiểu chuyện, nhưng có chút bạc, lập tức nói khéo như rót mật, "Nha, ta nói với các người, trấn trên chúng ta Tế Thế Đường là y quán tốt nhất, người nhớ tên này, ngàn vạn lần không cần đi thỉnh lang trung bậy bạ, tốn bạc không nói, y không tốt bệnh trở nặng khó xử bản thân."

Có một câu nói như vậy cũng đủ rồi, Cốc Vũ lười nghe hăn ngồi nói đầu đầu, nàng sợ đến lúc nhịn không được cùng hăn gây gổ, còn tưởng lão bản này nếu cải tà quy chính sẽ không cùng hăn so đo, nhưng nhìn bộ dáng dọa dẫm phụ nữ của hăn, lại nghe hăn là họ hàng gần của Tế Thế Đường, hơn phân nửa không thay đổi được, nên cho hăn chút giáo huấn lại nói.

An Cẩm Hiên và Cốc Vũ lại trở lại đường, "Người vừa rồi còn lôi kéo ta, thế nào lúc này không ngại ô uế?"

Nói xong hăn đưa tay chụp, Cốc Vũ vội ngăn hăn lại, "Ta không chê bẩn, Cẩm Hiên ca, trên người người không phải có thuốc sư phụ ta đưa mang về cho ta tập phân loại sao?"

An Cẩm Hiên lấy ra vài bao giấy nhỏ, Cốc Vũ cũng không dài dòng, dùng con dao bằng xương của An Cẩm Hiên mở ra một bao, rắc vào bánh

gạo, sau đó cắt vô, làm An Cẩm Hiên cứng lưỡi, "Cốc Vũ, thuốc này vạn nhất xảy ra vấn đề gì thì sao?"

"Không thể xảy ra vấn đề gì, không chết người, cũng chỉ là, khụ khụ, người đi theo ta là được." Thấy An Cẩm Hiên còn nghi hoặc lo lắng, nàng lại nói, "Không có việc gì, người nghĩ đi, sao ngay từ lúc đầu sư phụ ta dám cho ta thuốc này chứ."

An Cẩm Hiên yên tâm, lại đột nhiên không hiểu, "Chúng ta làm gì? Không phải là đi giáo huấn tên trộm Tru vi ngược kia sao?"

Cốc Vũ hừ lạnh một tiếng, "Là muốn giáo huấn, nhưng là không cần chúng ta phải ra tay."

Khi nói chuyện đã đến đằng sau cửa hàng, Cốc Vũ để An Cẩm Hiên đứng ở đầu ngõ, nếu có gì không đúng thì ra mặt, một mình nàng vào ngõ nhỏ, quả thực là Hoàng quán gia, nàng hít sâu một hơi, chạy nhanh tới, "Ân nhân!"

Hoàng quán gia sợ tới mức nhảy dựng, ân nhân hai chữ vừa ra khỏi miệng, làm mặt mày Hoàng quán gia hớn hở, gần nhất hẳn làm gì cũng vì thanh danh thôi, vì thế cũng cười: "Người, vị tiểu cô nương này, là lần trước ta đỡ người sao?"

Cốc Vũ liên tục gật đầu, miệng đầy mê sảng, "Ân nhân, người không biết tình huống ngày đó, ta không thể bị quăng ngã, vạn nhất bị đám kia nhân đụng vào, mạng nhỏ ta sẽ không còn, ít nhiều ngài đã cứu ta, nhà ta nghèo, cũng không có gì có thể tạ người, đây là cái bánh gạo, là ta mua ở cửa hàng ở lộ khẩu, đều nói là bánh gạo của nhà đó tốt nhất, người mua cũng nhiều, ta chỉ có hai văn tiền, liền mua cho ngài hai cái ăn, tuy ngài không hiếm lạ mấy thứ này, nhưng là cũng là một phen tâm ý của ta, nếu ngài không ăn..."

Cốc Vũ nói chuyện lúc thì mặt mày hớn hở, lúc thì muốn khóc, như sợ Hoàng quán gia kia ghét bỏ bánh gạo.

Hoàng quân gia không nghi ngờ gì, nghĩ quả thực còn có người báo ân, vui mừng quá đỗi, tiếp nhận bánh gạo, hai ba miếng nuốt vào, còn lặp lại, "Là cửa hàng đầu thôn lộ khẩu kia à, quả thực danh bất hư truyền!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Hôn Sự Linh Nga

Cốc Vũ và An Cẩm Hiên hội họp, lúc này không cần chạy đi, thản nhiên tự tại chuẩn bị về tửu lâu chờ Lí Đặc Tuyền và Vương thị.

An Cẩm Hiên khen cốc Vũ, "Làm như thế này dù thành hay bại cũng không uổng phí công sức của chúng ta, nếu Hoàng quân gia thật sự thay đổi cũng là đáng giá, nếu hãn vẫn như trước đây tự nhiên sẽ trở về tìm cửa hàng bánh gạo kia, không cần chúng ta cố sức, nếu lần này không thành công, lần sau bao trên người ta, ta sẽ làm cho bọn họ có khổ nói không nên lời."

Cốc Vũ gật đầu, hai người cười hì hì đi tửu lâu.

Mọi người tề tựu thấy sắc mặt Vương thị rất tốt. Hỏi mới biết được, sau khi cốc Vũ và An Cẩm Hiên trở về, Vương thị không đi trấn trên, nhưng muốn đi xem, Lí Đặc Tuyền mang nàng đi cửa hàng gửi bán giấy cắt, vừa khéo thấy có người mua, trong lòng dĩ nhiên là vui vẻ, chường quầy làm trò làm Vương thị quên đi tiền không nói, còn khen không dứt lời, rồi nói sau mùa thu cưới gả nhiều, nên chuẩn bị nhiều mẫu hơn một chút, Vương thị càng mừng rỡ hơn.

Lúc này Vương thị ý cười trong suốt, biểu cảm lại có chút ngượng ngùng, tựa như cô nương lần đầu tiên buôn bán có tiền.

Cốc Vũ thấy Vương thị như vậy cũng vui sướng, "Nương, sao vui vẻ bậc này, ngài thêu mẫu mới bán càng nhiều tiền hơn!"

An Cẩm Hiên không tán thành cách nhìn của Cốc Vũ, "Người không biết, Vương thẩm cũng biết bức tranh thêu có thể kiếm chút tiền, nhưng không ngờ cắt giấy cũng có thể kiếm tiền, dĩ nhiên là không giống nhau, Vương thẩm đúng không?"

Wương thị gật đầu, "Cẩm nhi nói trúng tâm sự của ta. Thật không ngờ này nọ cũng có thể đổi chút tiền."

Cốc Vũ lắc đầu, "Có gì không giống chứ."

Đang nói, ở cửa tửu lâu có người lớn tiếng nói chuyện, diễn xuất như trong nhà mình, Hứa Thế Cùng nhíu mày, chỉ có thể cười khổ.

Cốc Vũ đang nghi hoặc, đã thấy một người mặc váy sa tanh dài màu hồng tím lả lướt bước vào, vừa vào cửa, khiến cho mọi người lắp bắp kinh hãi, điệu bộ này không phải là Nhị cô cô sao.

Ngọc nga gặp mọi người trong này, không kinh ngạc lắm, "Ai u, các người đến trần trên cũng không báo trước một tiếng, làm hại ma quỷ nhà chúng ta lại ra ngoài, không thể so với ở thôn trang, chỉ bận rộn lúc cấy mạ cắt lúa, chúng ta quanh năm suốt tháng đều phải làm a!"

Cốc Vũ không biết vì sao nàng ở lân cận đây, nghe giọng điệu của nàng, nếu Nhị dưỡng không ở nhà, lại có thể đi dạo, vì thế mình vờ làm đứa nhỏ nói chuyện không chừng mực, "Nhị cô cô, chúng ta khó đến một lần, coi như đi chơi, lần tới gặp cũng được, dù sao luôn có thể gặp Nhị dưỡng đúng không?"

Ngọc nga vỗ đầu, như là không nghe thấy lời Cốc Vũ nói, hướng tới mọi người cười, "Ta nói ta đăng trí, hôm nay chủ nhà mời chúng ta ăn thịt dê, ta phải đi trước a, có rảnh nhất định ghé nhà ta, ta mang các người đi dạo "

Âm thanh hai chữ đi dạo còn vang, người đã trốn mất, Lí Đặc Tuyên thấy vẻ mặt Hứa Thế Cùng, hỏi: "Nhị tỷ đang làm gì vậy?"

Hứa Thế Cùng không nói gì, chường quầy mở miệng, "Lần trước đi mượn bạc còn chưa trả đâu!"

Hứa Thế Cùng thấy mọi người xấu hổ, ra vẻ thoải mái cười, "Cũng không nhiều, mỗi lần đến mượn một trăm văn tiền, nên xem nhẹ."

Chường quầy lại nói: "Lúc này một trăm văn tiền không tính nhiều, ai cũng có lúc khó xử, nhưng số lần không thể nhiều quá, một lần hai lần còn được, sau này lại làm như nhà của mình, người nói nàng ở chỗ như vậy, thường đến tầu lâu, có đôi khi trên người còn dính này nọ, dọa đến khách."

Nghe như vậy Lí Đắc Tuyền càng xấu hổ, "Cùng nhi, mượn trong tầu lâu bao nhiêu bạc, ta thay Nhị tỷ trả, không thể làm như vậy."

Hứa Thế Cùng rõ ràng, "Không được, người nào ra người nấy, tuy nàng là nhị tỷ người, đến mượn tiền không thể đòi người, lại nói coi như ta là thân thích, về sau ta tự nhiên sẽ chú ý."

Cốc Vũ cũng cảm thấy Lí Đắc Tuyền không làm như vậy được, ngày sau muốn Nhị cô cô trả lại là chuyện khó.

Cũng may Hứa Thế Cùng nói, "Hay là các người về kêu Giang đến một chuyến, hẳn ở đây, nhị tỷ người không dám há mồm, nếu người giúp nàng, ngày sau không biết chừng nàng lại đến mượn khí thế hơn, lại nói người có thể giúp một lần, hai lần, cũng không thể giúp hoài, vẫn nên dành dụm cho chính mình mới đúng."

Đúng là đạo lý này, Lí Đắc Tuyền tự nhiên không kiên trì, nói về nhà sẽ kêu Lí Đắc Giang thừa dịp không cắt lúa mùa đi đến một chuyến, xong cả nhà mới có chút xấu hổ rồi đi.

Về đến nhà, Vương thị mang này nọ ra đầu sân, đã thấy Lí Hà Thị qua, nàng không muốn gây chuyện, dù sao cuối cùng khó chịu vẫn là Lí Đắc Tuyền. Lí Đắc Tuyền còn có chút không thoải mái, ôm Cốc Vũ hỏi còn có

hận nãi nãi đánh nàng hay không, Cốc Vũ thấy Lí Đắc Tuyền đã nói như vậy, đơn giản là tìm cho mình một bậc thềm, liền nói không hận, kỳ thực trong lòng vẫn có phòng bị, lại nghĩ bây giờ mình là quản gia, cũng không đến mức chịu thiệt, nên thoải mái.

Vương thị mang vài thứ tuy không đáng giá, nhưng là tâm ý với Lí Hà Thị, có một xấp vải cho Linh Nga xuất giá.

Lí Hà Thị ở nhà lâu như vậy, còn có một nàng dâu mua mấy thứ này cho mình, cùng khuê nữ không sai biệt lắm, sau khi vào cửa Hứa thị ít đi ra ngoài, mặc dù là mua về, cũng do Lí Đắc Giang mang tới, Trương thị chưa từng mua qua, Trần thị từ khi vào cửa không ra ruộng làm việc, vì thế cùng Lí Hà Thị náo qua, bởi vậy, nàng dâu thứ ba đường xa trở về biết nghĩ đến mình, nhất thời cảm xúc Lí Hà Thị trăm mối ngổn ngang, nhưng không nói gì thêm, mềm giọng đáp lời, vỗ mu bàn tay Vương thị cười hai tiếng, làm Vương thị ngồi không yên.

Sau khi Vương thị đi qua nói chuyện lần trước, Linh Nga mỗi ngày đều qua bên này, Lí Hà Thị thường đỡ Hạ Xuyên, nàng tới không có gánh nặng tâm lý gì. Nhưng tới cũng không ở trong nhà chính, tránh không vào phòng Tiểu Mãn và Cốc Vũ, thỉnh thoảng Vương thị và Hứa thị đi vào nói gì đó, lúc Cốc Vũ đi vào đều thấy Linh Nga mắc cỡ đỏ mặt, cũng không biết là làm gì.

Có đôi khi Cốc Vũ ghé sát vào nhìn, thấy nàng ngồi thêu hoa, giá thêu kia, là mặt túi chữ nhật bằng tơ lụa thêu rất đẹp, lúc này trên mặt vải đỏ thẫm, thêu hoa văn phức tạp, hoa văn rất kỳ quái, thoát nhìn như là một chữ V lớn.

Có một lần nàng hỏi Linh Nga , "Cô cô, thêu cái này để làm gì?"

Linh Nga không nói gì đã đỏ mặt, cố ổn định tâm thần lắc đầu, "Nào có cái gì, chờ người lớn một chút thì biết."

Cốc Vũ không rõ, nàng nghĩ mình đã sống chút tuổi đời như vậy, tuy chưa từng kết hôn những cũng nghe qua hoặc xem tivi, lúc kết hôn tân nương tử đều thẹn thùng, giống Linh Nga vậy chỉ thấy mặt ngoài, còn hoa văn màu đỏ bóng này, tựa hồ còn giấu kín cái gì đâu? Là cái yếm nhưng cũng không giống.

Cốc Vũ không rõ, tiếp tục nói: "Còn không bằng ở nhà chính thêu, nơi này ánh sáng không tốt, vạn nhất thêu sai hoa chẳng phải là phiền toái hơn sao?"

Tiếng nói vừa dứt, Vương thị đứng ở cửa, thấy Linh Nga mắc cỡ đỏ mặt, liền kéo Cốc Vũ đi ra, "Đừng trở ngại cô cô người làm việc, ngày đó đến này nọ còn không làm xong, cô cô người làm sao bây giờ?"

Cốc Vũ bặt miệng, không cho là đúng lắt đầu, "Sao có nhiều chú ý như vậy, cứ thần thần bí bí không nói, dù sao ta cũng sẽ biết đúng không?"

Tiểu Mãn lớn hơn hai tuổi, biết chuyện hơn một chút, hơn nữa tính tình nhã nhặn, lúc này chê cười Cốc Vũ, "Không phải là người muốn biết đi?"

Cốc Vũ không yếu thế, tròng mắt, "Hừ, còn không biết ai muốn biết đâu, ta bao lớn người bao lớn, chỉ sợ tỷ tỷ cũng muốn đính hôn, nương, vẫn nên tìm nhà chồng cho tỷ tỷ, cả ngày chỉ biết quản giáo ta, xem nàng về sau gặp bà bà lợi hại, lúc đó sẽ nhớ ta tốt thế nào."

Tiểu Mãn đi lại bịt miệng Cốc Vũ, Cốc Vũ còn nói không ngừng, "Tiểu cô cô làm cái gì, không bằng kêu tỷ tỷ cùng nhau làm, nàng khéo tay, về sau nương bớt lo, lúc này chỉ dạy một lần không phiền về sau."

Tiểu Mãn quỳnh lên, đuổi không kịp Cốc Vũ, than thở một câu, "Không làm quần cho ai kia nữa!" Nói xong tựa hồ lỗ miệng, mặt đỏ lên, "Ta không để ý người, ta còn phải thêu hoa đâu."

Cốc Vũ chuyển trông mắt, tơ lụa đỏ thắm kia là quần sao, vậy là hôm đó mặc, nàng thấy qua đồ cưới của Linh Nga, áo cưới đã sớm làm xong, căn bản cũng không nghe nói qua phải thêm một cái quần a, thật kỳ quái.

Điều kỳ quái không duy trì lâu, Cốc Vũ liền biết chuyện gì xảy ra, thì ra đó không phải là quần, nàng nghĩ đến cười khan vài tiếng, ngượng ngùng đứng lên.

Khó trách muốn trốn ở phòng mình thôi, khó trách là hoa văn như vậy, khó trách đột nhiên muốn thôi, thì ra là quần yếm, quần này với quần yếm cho đứa trẻ mặc khác nhau một trời một vực, tơ lụa đỏ thắm, thôi hoa văn phức tạp, đời thứ này từ khung thôi lấy xuống, lúc cắt rồi bắt đầu khâu Cốc Vũ mới đoán được.

Thứ này vì động phòng chuẩn bị a, nghĩ đến nàng đem nghỉ hoặc lúc trước đánh mất, chỉ là như thế này thôi, tơ lụa đỏ thắm mang sự vui mừng không nói, tơ lụa dĩ nhiên trơn trượt, người thời đại này trí tuệ thật đúng là vô cùng a. Ở thời đại này, lúc động phòng chẳng khác nào lần đầu tiên thân mật tiếp xúc, muốn có quan hệ xác thịt, tay chạm vào chân dĩ nhiên là không tách ra được, quần này có thể cho một chút cảm giác an toàn cùng giảm bớt mệt, cũng không có gây trở ngại gì.

Nghĩ tới nàng cũng không nói, miễn cho Linh Nga thêm ngượng ngùng.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Lí Đặc Tuyền Thu Đồ Đồ

Hương lúa theo gió đầu thu thổi đến, trong viện người bắt đầu chuẩn bị thu hoạch vụ thu.

Lúa mỗi ngày một biến vàng, mặt Linh Nga mỗi ngày vẫn duy trì hồng nhuận, thậm chí tim đập như hươu chạy đầy chờ mong, có một chút khẩn trương xa nhà, phải sống ở nhà người ta, sẽ cùng nhau qua cả đời với người kia, sẽ là thế nào.

Lí Đặc Tuyền lại như cũ lui tới làm máy tuốt hạt, Trần Vĩnh Ngọc cùng Lí Đặc Giang đã xuất phát, đem xe trâu chở đến các thôn trang, tìm một mảnh ruộng lúa chín sớm, đưa người ta một ít tiền, làm mẫu, sau đó thuyết minh muốn thuê một ngày cần bao nhiêu tiền, bàn không ít sinh ý.

Chỉ có Lí Đặc Tuyền ở nhà có chút khổ, Đại Lâm không đi làm công nhật, ngay cả quản gia nhà địa chủ nói năm nay Đại Lâm nếu qua hỗ trợ thu gặt, tính tiền công người lớn, Đại Lâm cũng không dám nhận, sợ Lí Đặc Tuyền làm không kịp.

Càng kỳ quái là, ngẫu nhiên, không chỉ có Kinh Trập tan học về hỗ trợ, An Cẩm Hiên cũng gia nhập đội ngũ, còn cùng cả nhà nói năm nay hân cũng đi thu hoạch vụ thu, dù sao hân cũng ăn cơm Lí gia lâu như vậy, không đạo lý mọi người vội hân lại nhàn rồi.

Cốc Vũ thấy hân như vậy cũng vui vẻ, Trần Giang Sinh Giang thị đều đi qua, Văn thẩm, Tiểu Hà, một phòng vô cùng náo nhiệt

Trần Vĩnh Ngọc bọn họ đi rồi, thôn trang vài ngày nay có người tìm tới cửa đến, Lí Đắc Tuyền thấy bên này bận không tới được, cũng không dám hoàn toàn đồng ý, đều nói ở nhà hỗ trợ.

Đại Lâm nhân cơ hội này làm ra một đám vụn, bán đắt hàng, bởi vì người thôn trang không có mấy thứ này, nếu thuê máy tuốt hạt nhưng thuê không nổi, nên có một số người muốn mua.

Thu về một đám tiền, Lí Đắc Tuyền tính đủ vốn còn lại để hăn cầm, hăn không chịu, "Mấy thứ này đều ở bên này, lại nói tay nghề cũng là học được bên này, không có đạo lý ta thu lấy."

Lí Đắc Tuyền không lại cưỡng, hăn nhìn qua đồ Đại Lâm làm, tuy có hơi thô ráp, nhưng cũng thực dụng, hăn lại là người thành thật, vì thế ý niệm thu đồ để lại nổi lên.

Ăn xong cơm trưa, Lí Đắc Tuyền và Lí Đắc Giang, Trần Vĩnh Ngọc ba người đứng ở hậu viện thương lượng phải làm bao nhiêu máy tuốt hạt, đã thoả thuận xong hết 9 nhà, tính một ngày năm mươi văn, hai ngày còn có một lượng bạc thu vào, dù sao này nọ là tay nghề của mình, nhưng tính xong vẫn làm Lí Đắc Tuyền lắp bắp kinh hãi.

"Thương lượng một chuyện, ta coi chúng ta 4 hộ cùng nhau làm, Đại Lâm thời gian này vì giúp chúng ta làm mấy thứ này, ngày đêm không ngừng nghỉ cũng không có câu oán hận, huống hồ ta nghĩ tới, ta một người làm không hết, một năm làm tốt lắm có thể có mười mấy hai mươi lượng bạc, chúng ta một hộ chia được mấy lượng, cũng coi như không có trở ngại, cũng không đành lòng nhìn Đại Lâm một người đi làm công nhật, một ngày kiếm hơn mười văn tiền công, một năm cũng không thể kiếm được một lượng bạc."

Lí Đắc Tuyền nói xong, Trần Vĩnh Ngọc gật đầu, "Ai, Tuyền là người định đoạt, chúng ta không có ý kiến gì, Đại Lâm một nhà cô nhi quả phụ,

chúng ta quả thật nên giúp đỡ, lại nói đứa nhỏ thành thực lại lanh lợi, đừng nhìn tựa hồ có chút thô, đồ làm ra thật sự đẹp, chúng ta đi bán vạt người khen tốt đâu, dùng bền!"

Lí Đắc Giang cũng tỏ thái độ, "Nhưng nói như thế nào với Đại Lâm? Người muốn truyền tiếng gió không?"

Lí Đắc Tuyên lắc đầu cười khổ, "Ta nào dám nói, cũng muốn xem ngộ tính của hắn, tay nghề có đôi khi người chịu khó cũng không học giỏi, thứ hai lúc đó ta bản thân khó bảo toàn, không ngờ Cốc Vũ có thể nghĩ ra mấy thứ này, nếu kiếm không ra tiền, Đại Lâm đi theo ta học vài năm, ta sợ trì hoãn hắn."

Ba người thương lượng chờ cơm chiều lại cùng nhau nói.

Lí Hà Thị lại đi qua ôm Hạ Xuyên, Tiểu Mẫn đang dứt bột cho Hạ Xuyên, bị Lí Hà Thị quát bảo ngưng lại, "Tiểu Mẫn người cho Hạ Xuyên ăn cái gì vậy, thứ bột trắng gì đó coi chừng sặc hắn."

Tiểu Mẫn ủy khuất, cũng không quá tin tưởng, "Đây là Cốc Vũ chưng cho Hạ Xuyên, một đứa trẻ một ngày ăn không bao nhiêu trứng gà, lại nói chúng ta bên này gà mái nhiều, Hạ Xuyên mỗi ngày ăn bánh trứng sẽ ngấy, bột gạo thêm đường chưng, ta ăn cũng cảm thấy ngon."

Lí Hà Thị không quá tin tưởng, dùng thìa múc tự mình nhấp một ngụm, cũng cảm thấy ngon, "Không thể tưởng được Cốc Vũ nha đầu kia thật thông minh, ta sống nhiều năm như vậy, không có nghe nói cho đứa nhỏ ăn bánh gạo, nước cơm không sai biệt lắm."

Tiểu Mẫn trong lòng vẫn còn giận, không thấy nàng thường ngày không nói một tiếng, cũng là người có chủ ý, nàng còn nhớ rõ lúc trước Lí Hà Thị bên kia đối xử với nhà mình như thế nào, nói chuyện hơi xẵng giọng, "Nếu Cốc Vũ không thông minh, chúng ta đã sớm chết đói!"

Lí Hà Thị xấu hổ, vừa khéo gặp Trần Vĩnh Ngọc, Lí Đắc Tuyền mấy người vào cửa, thở ra nhẹ nhõm, "Tuyền, ta qua thương lượng với người một việc."

Lí Đắc Tuyền ở trước mặt những người kia, Lí Hà Thị trước đó nói qua, hẳn tự nhiên không thể không để ý tới, "Nương, ngài nói."

Lí Hà Thị cười, nhìn Trần Vĩnh Ngọc nói: "Ta cũng biết các người bên này vội, lần trước cho chúng ta cái vạt bột không ít khí lực, ngày đó Giang còn nói lúc thu gặt hẳn muốn đi thôn trang xem máy tuốt hạt, cả nhà chúng ta chỉ còn ta và cha Tuyền hai bộ xương cốt già, còn có một nhà vợ lão đại, vợ Lão Tứ không ra ruộng, ta làm nương nói nàng không nghe, người già đi..."

Lí Đắc Giang cười gượng, "Nương, ngài nói chuyện này làm gì, không phải nói có việc nói với Tuyền sao?"

Lí Hà Thị lại cười một tiếng, "Ai nha, xem ta đây là, ta là nói chúng ta người ít ruộng nhiều, đã như bên này nhiều máy tuốt hạt, có nên tính tiện nghi một ít, cho chúng ta thuê một cái..."

Còn chưa nói xong, Trần Vĩnh Ngọc đã hiểu rõ ý đồ của nàng, có chút không thoải mái, vốn Tuyền, Giang ở bên cạnh, tự nhiên là đưa một máy qua bên Lí Hà Thị, chỉ là nàng khoe mẽ như vậy, nói thuê, nói chuyện tiền bạc thật kỳ quái, nếu truyền ra thật làm người ta cười rụng hàm, nên giành nói trước: "Xem ngài nói, Tuyền là con người, nuôi lớn đến bây giờ, chuyện này Tuyền đã sớm nói với ta, chờ sau khi làm xong máy tuốt hạt, đầu tiên đưa một cái qua cho các người bên kia, dùng xong rồi chúng ta lại kéo về cho thuê, ta và Giang trí nhớ kém, luôn chạy bên ngoài, hiện tại ta làm chủ, đợi lát nữa mang một máy cho ngài, không nhọc ngài lo lắng!"

Lí Hà Thị vui vẻ vô cùng, đây chính là mấy chục văn một ngày máy tuốt hạt a, nếu mình dùng cho là thiếu đi một sức lao động Giang, dĩ nhiên là

không ngại.

Đã quyết định muốn thu Đại Lâm làm đồ đệ, Trần Vĩnh Ngọc buổi chiều hôm đó cho cả nhà nghỉ ngơi một hồi, Giang thị đi lấy một ít rượu và thức ăn, Trần Vĩnh Ngọc cố ý đi cửa hàng mua rượu, Lí Đắc Giang bọn họ cũng sớm kết thúc công việc, làm cả nhà ngạc nhiên, bình thường về nhà không ở không bao giờ, lúc này cũng rảnh rang.

Chỉ có Đại Lâm một người thu thập này nọ, đem công cụ đều phân loại, sau đó dùng vải lau một lần, nhìn lại xem, một mặt hâm mộ, Lí Đắc Tuyên xem ở trong mắt, tâm lại buông đi hai phần, thoải mái trở lại nhà chính tiếp tục hút thuốc.

Đại Lâm làm xong lại đem mấy tấm ván gỗ phân dài ngắn cất gọn, để lúc cần có phương tiện, tiếp đó là da trâu gùi đó, là dùng để kéo bánh xe, cũng đặt trong rương gỗ, những mảnh nhỏ vụn cũng không buông tha, nhặt lên cất gọn, rồi đem gỗ chuyển sang một bên, hẳn cùng Lí Đắc Tuyên học qua, biết dạng gỗ nào có thể dùng, loại cần phơi thêm cũng sắp gọn... Vô luận làm cái gì, không có nhàn rỗi.

Nhưng là Tiểu Mãn bức xúc, "Cha, Đại Lâm ca qua hỗ trợ, sao có thể sai sử như vậy."

Hứa Tần Thị cũng cười, "Khuê nữ, cũng không phải là cha người sai sử hẳn, là Đại Lâm tự làm nhưng theo ta, nếu không làm gì, người này liền kích động."

Lí Đắc Tuyên mặc kệ bọn hắn nói như thế nào, không nói chuyện.

Chờ lúc chuẩn bị bày bàn ăn, Tiểu Mãn tự mình qua kê, Đại Lâm mới đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm.

Thấy mọi người đều ngồi ngay ngắn trong nhà chính, trong đó chỉ có Lí Đắc Tuyên, Giang huynh đệ, Trần Vĩnh Ngọc biết, Văn thẩm cũng giấu,

giờ phút này ngồi như vậy, còn tưởng rằng có đại sự gì cần thương lượng.

Mọi người đều ngồi ngay ngắn, Trần Vĩnh Ngọc kêu Đại Lâm ngồi ở bên mình, hăn nhường chỗ, Trần Vĩnh Ngọc không khỏi phân trần ấn hăn ngồi xuống ghế, "Đại Lâm, nương Đại Lâm, chúng ta thương lượng qua, hỏi các người có nguyện ý, cho Đại Lâm theo Tuyền học nghề, có chuyện này muốn nói rõ ràng, năm nay chúng ta đại khái lời ít tiền, sang năm cũng không biết có thể có bạc, học phải hết vài năm, các người nhưng là..."

Đại Lâm đã sớm chờ một ngày này, luôn muốn nhận Lí Đắc Tuyền làm sư phụ, nhưng chưa biết mở lời ra sao, Lí Đắc Tuyền đã mở miệng, hăn dĩ nhiên mừng khôn tả xiết đồng ý, Văn thẩm quay mặt đi lau lệ, "Kho cho các người giúp đỡ chúng ta cô nhi quả phụ như vậy, Đại Lâm theo Tuyền học nghề là ta yên tâm nhất bất quá, làm đồ đệ người ta, không cần phải đưa bạc là tốt rồi, chúng ta không dám đòi chia bạc, vài năm nay cũng qua nhanh."

Tiểu Hà cũng giòn tan nói: "Ca ca học nghề, ta thêu hoa kiếm tiền để trong nhà dùng!"

Tiểu Mãn thấy Đại Lâm chân tay luống cuống, phốc xuy cười, "Ngốc tử, còn không bái sư phụ!"

Có thể Đại Lâm mới phản ứng, bùm một tiếng quỳ xuống, chọc cả nhà cười vang.

Trần Vĩnh Ngọc lại nói: "Buổi chiều chúng ta đã thương lượng qua, năm nay làm hơn mười cái máy, chúng ta phân công nhau mỗi người đi hai thôn trang, tính tiền lấy tiền, nếu tính 10 cái máy, hai ngày có thể thu khoảng 1, 2 lượng bạc, Tuyền chịu thiệt chút, chúng ta mỗi người chia được một phần, thừa lại sẽ chờ mọi chuyện bận rộn xong hết mới tính nên làm cái gì."

Được nhận sư phụ, còn được chia bạc, một nhà Đại Lâm đều không ngờ có chuyện tốt như vậy rơi trên người mình, nhất thời vui sướng không thôi.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Cho Thuê Máy Tuốt Hạt, Kiểm Bạc Về

Đại Lâm thành đồ đệ Lí Đặc Tuyền, coi bên này thành nhà của mình, chỉ lúc ngủ mới trở về bên kia sân.

Bởi vậy, Hứa Tần Thị cười Lí Đặc Tuyền có thêm một đứa con, Lí Đặc Tuyền cũng cười, "Một đồ đệ là nửa đứa con, ta hiện tại rất tốt, Kinh Trập, Hạ Xuyên, Đại Lâm Cẩm Hiên, tổng cộng ,có bốn tiểu tử, ra ngoài ta cái gì cũng không sợ."

An Cẩm Hiên ở bên cạnh hé miệng, rất tán thành lời của Lí Đặc Tuyền.

Trong nháy mắt vài ngày đi qua, lúa chín vàng, chỉ là nếu đứng ở chỗ cao xem, có thể phát hiện màu lúa chín vàng không đồng nhất, có màu vàng xanh có màu vàng kim, cùng nhau xuất hiện, gió thổi qua, một làn sóng vàng uốn lượn, lúc này, thời điểm thu gặt đến.

Đây là vụ lúa mùa, thời điểm thu gặt là cuối thu mát mẻ, không cần vội vàng như mùa lúa sớm, mùa lúa sớm cắt lúa xong phải cấy mạ, mà lúa mùa cắt xong, hộ nông dân bận rộn một năm có thể thở ra một hơi, lúc này trên bờ ruộng lớn nhỏ, anh nông dân nhàn nhã bước đi, mang theo ống hút thuốc đi xả nước trong ruộng, đến lúc cắt lúa sẽ thoải mái không ít.

Xả nước trong ruộng có mấy điểm ưu việt, một là hạt ngũ cốc không bị dính nước, lúc phơi phóng tương đối dễ dàng, ngay cả việc chuyển đến sân phơi cũng bớt không biết bao nhiêu khí lực; hai là người làm việc trong ruộng cũng không bị lún chân trong bùn khó hành động, còn nữa, thu gặt hạt ngũ cốc xong chứa lại rơm rạ, ném trong ruộng phơi, tựa như phơi trong sân, lúc có tuyết, dùng để buộc này nọ hoặc đan chiếu là không thể tốt hơn,

có mấy nhà khá một chút nuôi heo bò, nhưng cũng không bỏ được rơm rạ dùng để cột quanh chuồng heo bò. Mùa thu mưa không nhiều lắm, mọi người cắt lúa xong có thể nghỉ ngơi ít ngày rồi mới cột rơm rạ trong ruộng thành từng bó nhỏ, rồi trực tiếp chất đống ở ruộng, toàn bộ đồng ruộng, lúc đó trở thành thôn trang cho bọn nhỏ chơi đùa.

Lí Đắc Tuyền làm xong máy tốt hạt, lục tục chuyển đến các thôn trang, là lúc An Cầm Hiên, Kinh Trập cùng Đại Lâm, Lí Đắc Giang, Trần Vĩnh Ngọc vài người phân tán máy tốt hạt, đã nhiều ngày Kinh Trập không đi tư thực, dù sao nhà địa chủ cũng thu hoạch vụ thu, tuy rằng không cần thiếu gia nhà địa chủ xuống ruộng, nhưng trong nhà công việc lu bù, ra ra vào vào người lại nhiều, cũng không có tâm tư đọc sách, cho nên tư thực nhà địa chủ cũng ngừng nửa tháng.

An Cầm Hiên là người nhanh nhất, đến các thôn trang, chỉ người khác dùng máy tốt hạt như thế nào, hơn nữa thu tiền thuê rõ ràng.

Cốc Vũ thấy như vậy trong lòng thoải mái, vài người này cũng không do mình bồi dưỡng ra nhân viên kỹ thuật, nàng nghĩ về sau mình lại nghĩ thêm vài biện pháp, sẽ an tâm ở nhà làm bà bao thuê vui vẻ, ngày sẽ tốt đẹp, bất quá nàng vẫn lo lắng việc nhà, ba nhà cộng lại, cũng có hơn mười mẫu ruộng cần thu gặt đâu.

Vấn đề này bên kia cũng biết, Lí Hà Thị không chỉ một lần nói ra ý tưởng kết phường, chỉ là Lí Đắc Tuyền không chịu thôi, hẳn có ý nghĩ của mình, nếu là lúc chưa về thôn trang hoặc là vừa mới trở lại thôn trang, Lí Hà Thị đưa ra đề nghị này, Lí Đắc Tuyền nhưng là ước gì, trải qua nhiều chuyện như vậy, hẳn đã thấy không ít, nếu có việc tốt gì cũng chia bên kia một ít, nhưng chuyện kết phường thì không được, vốn chuyện kết nhóm làm việc là dịp náo nhiệt thống khoái, nhưng Trương thị, Trần thị bên kia, vạn nhất đến lúc đó trộm gian dùng mảnh lời mình không tiện nói, làm việc so đo không tận tâm, hẳn không muốn xuất hiện cục diện như vậy.

Lí Hà Thị không nói gì, sẽ không nhắc lại, qua chuyển thu hoạch vụ thu này, trong nhà không tính là triệt để phân gia, việc này không tới phiên nàng quan tâm. Trần thị thì thầm với nhà mẹ đẻ, nói là nhà lão Tam sợ bọn họ nhờ vả. Trần Vĩnh Ngọc là Trần gia lại là lí chính, làm việc công đạo, đã hợp tác buôn bán, tự nhiên cũng sẽ không phiên Lí Hà Thị bên này, vì thế Trần thị nói cũng không có bao nhiêu người tins, mọi người nghe xong chê cười, thậm chí còn có người tích cực nói, "Các người vốn cũng nhờ vả, máy tuốt hạt kia là cái gì, một ngày mấy chục văn tiền đâu, các người có thể mang về dùng, nếu ta là người sẽ không nói gì." Buổi nói chuyện làm Trần thị đỏ mặt về nhà.

Qua hai ba ngày, An Cẩm Hiên và Kinh Trập trở về đầu tiên, tiếp đến là Lí Đắc Giang, Trần Vĩnh Ngọc, cuối cùng mới là Đại Lâm.

Mấy người nghỉ ngơi xong, liền bắt đầu thương lượng tình huống mấy ngày nay, Kinh Trập đi thôn trang, vừa khéo Linh Nga sắp gả qua Thạch Vĩ thôn, phó thác Triệu gia, nhưng có thể trở về thu lúa mùa, mà máy tuốt hạt đều dự định sẵn, Kinh Trập cầm đến hai xuyến tiền, Lí Đắc Giang, Trần Vĩnh Ngọc tình huống cũng không sai biệt lắm, nhưng An Cẩm Hiên đem bạc trong lòng ra, dọa mọi người nhảy dựng, là năm lượng.

Lí Đắc Tuyên có chút ngồi không yên, "Cẩm Hiên, người, người không đem máy tuốt hạt bán đi chứ?"

Trần Vĩnh Ngọc và Lí Đắc Giang cũng không tin, An Cẩm Hiên mang đi 2 máy tuốt hạt, mọi người cũng như thế, sao hẵn cầm về năm lượng bạc, ánh mắt mọi người nhìn hẵn.

An Cẩm Hiên thấy mọi người không tin, buồn cười, nói: "Ta không có bán máy tuốt hạt, chỉ là xé chăn ra lẻ thôi."

"Xé chăn ra lẻ? Hủy đi?"

An Cẩm Hiên thấy không sai biệt lắm, mới bắt đầu nói ra, "Nói trắng ra cũng không có gì đáng ngại, các người nghĩ lại, nếu chúng ta cho thuê đưa người ta máy tuốt hạt, một ngày bốn mươi, năm mươi văn, nhà giàu tự nhiên dùng rất tốt cũng nguyện ý dùng, chỉ là ta đi chỗ kia, thôn trang nhỏ, không có nhà địa chủ, mỗi nhà cũng có chút tiền nhàn rỗi."

Kinh Trập tựa hồ đã biết chút gì."Vậy người cho vài người bọn họ kết phường dùng một máy, rồi thu bạc?"

An Cẩm Hiên lắc đầu, uống một ngụm trà, "Ta chính là người không muốn máy tuốt hạt ngừng hoạt động, ta cẩn thận cân nhắc qua, máy tuốt hạt ngày đêm không ngừng sử dụng, là cái không dễ dàng hư, nhiều lắm là bánh xe gỗ không tốt, cần thay cũng không khó. Một cái bánh dày quá lớn cần không được, ta cắt thành từng khối bán đi cũng thế, vì thế đem máy tuốt hạt cho thuê theo canh giờ, sáng sớm đến chạng vạng, một canh giờ ta thu nhiều hơn một chút, có người chờ đến buổi tối làm việc, ta sẽ thu ít hơn một chút, dù sao cũng chỉ ngồi một chỗ, bạc tự nhiên chạy vào túi."

Cách này thật tốt, ai cũng không ngờ, khuya khoắt cũng có người muốn dùng sao, nhưng cẩn thận nghĩ lại cũng có, mấy hộ kết phường đến lúc chia tiền cũng không tốt, bên này cảm thấy ruộng bên kia nhiều, bên kia lại cảm thấy bên này thiếu người. An Cẩm Hiên làm như vậy, bọn họ không có phiền não đó, dù sao một mảnh ruộng trong nhà, hôm nay thời tiết tốt cũng không thể để nhiễm nước, dùng một canh giờ cũng có thể đủ tuốt hạt, tương đương giá tiền cho 1, 2 cân thịt, mà người khoan khoái không biết bao nhiêu, chuyện như vậy mọi người đều muốn.

Vì thế khi An Cẩm Hiên đem máy đến, có người ít tiền hoặc luyện tiếc, nhưng muốn được nghỉ ngơi tốt, nửa đêm đi dùng, chỉ cần hai cây đuốc, còn mát mẻ.

Cứ như vậy, một máy tuốt hạt vốn chỉ có thể một ngày bốn mươi lăm văn tiền thuê, bị An Cẩm Hiên thu về hơn một trăm văn, có ngày thậm chí

nhiều hơn, về sau dự định, An Cầm Hiên mời một người thành thật trông coi, mỗi ngày đưa người ta mười văn tiền, người nọ cũng là nguyện ý, nơi nào tìm được việc làm tốt như vậy, dĩ nhiên không cần An Cầm Hiên lo lắng, chỉ ngồi chờ rồi đem máy tuốt hạt kéo về là xong, kết quả là, lại cầm về năm lượng bạc, không ngạc nhiên.

Trần Vĩnh Ngọc thở dài một tiếng, vui đùa, "Ta biết ngày đó vì sao Tuyền nói hăn có bốn người con trai, Kinh Trập và Hạ Xuyên không cần phải nói, Đại Lâm là đồ đệ tính nửa đứa con, nhưng Cầm Hiên ta không hiểu được, hiện tại nghĩ thông suốt."

Lí Đắc Giang hiển nhiên không hiểu, vội vã hỏi.

Trần Vĩnh Ngọc cười ha ha, "Cái này gọi là gần quan được ban lộc, ai kêu bọn hăn ở chung đâu, Tuyền nhất định là đã sớm phát hiện Cầm Hiên, nghĩ giành trước nhận làm con, miễn cho về sau bị đoạt đi, người nhìn một cái, hăn một người đi ra ngoài vài ngày, bằng chúng ta hai bộ xương già."

Mọi người đều ha ha cười rộ lên.

Lí Đắc Giang cũng đang đưa tẩu hút thuốc cười nói, "Cũng đúng, chúng ta không ngờ, ai đợi khuya khoắt đi thu gặt chứ, ta nói Kinh Trập cũng là, hăn là người đọc sách, người nhìn chúng ta vội vàng trở về ngày mai lại vội vàng đi, hăn lại có thể phải tay làm chường quầy, Kinh Trập người làm cho người ta liên luy nhưng là..."

Hăn nói chưa hết lời, Kinh Trập hiểu, vội bổ sung, "Nhị bá, ta đặt máy tuốt hạt ở nhà bọn họ, nếu bọn họ dùng hết thì cầm dùng, dù sao cũng là người một nhà, cũng không thể chỉ để tiền trong mắt, lại nói, thôn trang bọn họ được tiện nghi, tiểu cô cô gả đi qua cũng có mặt mũi, người bên kia tự nhiên xem trọng liếc mắt một cái, cho nên ta so với các người thu ít tiền thuê một chút, tiểu cô cô đi qua dễ nói chuyện."

Lí Đắc Tuyền tỏ thái độ đầu tiên, "Này, nếu có tác dụng lớn như vậy a, tiền đó chúng ta cũng không thu!"

Kinh Trập thấy Lí Đắc Tuyền nói thật thoải mái, không đồng ý, "Cha, không được, nếu không thu, chúng ta không thể làm thâm hụt tiền mua bán đi, lán giềng tám thôn cũng có thể hỏi thăm, dù sao thôn trang bọn họ nhờ tiểu cô cô mới giảm bớt một chút tiền thuê, nếu không thu, về sau chúng ta dùng xe trâu mang máy tuốt hạt qua cũng mệt, không đi ngược lại bị người ta chỉ trích, còn không bằng thu ít một chút, nhân tình cũng có, mua bán cũng không mệt, còn có thanh danh tốt."

Trần Vĩnh Ngọc vỗ tay cười, "Ta đã nói Tuyền a, hai chúng ta phải nhận thua, người còn cố gì chứ, nhận già thôi, Kinh Trập và Cầm Hiên ở chung, không biết sẽ làm ra đến chuyện gì."

Đại Lâm tay kéo góc áo, nhất thời không biết nói cái gì.

Trần Vĩnh Ngọc vui vẻ, "Đại Lâm, tình huống của người bên kia thế nào?"

Đại Lâm cười một tiếng, sắc mặt biến hồng, từ sâu trong lòng đào a đào, lấy ra hơn một trăm văn tiền, ngập ngừng nói: "Ta... Thật sự là không dùng được, cũng không hiểu hay nghĩ nhiều như vậy, một ngày thu năm mươi văn, đi ba ngày, thu hồi chừng đó, ngày mai, ngày mai ta lại đi thu."

Lí Đắc Giang thấy Đại Lâm như vậy, cố ý an ủi hẳn, "Đại Lâm, không nản lòng, vốn là như thế, ta một ngày đi thu năm mươi văn, người đi ba ngày, một trăm năm mươi văn là được rồi, người đừng xem bọn hăn hiện tại bạc nhiều, về sau bọn họ không có tiền thu, cũng là người này mỗi ngày có thể đi lấy tiền, ta cũng không gấp, thu một chút là được, không chừng so với bọn hăn còn nhiều đâu."

Nghe như vậy Đại Lâm mới giãn ra, nhưng vẫn có chút ngượng ngùng, "Có một hộ, giống nhà chúng ta, một bà mẹ và ba đứa con, ta thấy bọn họ

vất vả, liền... liền không thu nhiều tiền như vậy, nơi này chỉ có một trăm hai mươi văn."

Nói xong đầu lại thấp xuống, Lí Đắc Tuyền thấy hẫng như vậy, "Đại Lâm, một chuyến này khó xử cho người, bằng không như vậy, lần tới chúng ta không đi ở nhà làm việc, nói cong vẹo làm náo nhiệt ta cũng làm không được, để cho bọn họ suy nghĩ, quên đi."

Phân công cho mọi người, không ai dị nghị gì, Trần Vĩnh Ngọc cũng thấy tốt, "Đại Lâm, nếu sư phụ người đi ra ngoài, nói không chừng còn không bằng người đâu."

Có lẽ vì chứng thực câu nói đó, Lí Đắc Tuyền nhức đầu, "Cầm Hiên, người vừa rồi nói cái gì tiến hành cùng lúc, ta còn không có hiểu rõ đâu, lặp lại lần nữa cho thục."

Mọi người đều cười, thương nghị vui vẻ, Kinh Trập và An Cầm Hiên đi vài thôn trang còn sót lại, trông giữ máy tuốt hạt, Trần Vĩnh Ngọc và Đại Lâm, Lí Đắc Tuyền ở nhà mang Giang thị, Vương thị bắt đầu thu gặt lúa, Tiểu Hà, Trần Giang Sinh, Cốc Vũ, Tiểu Mãn phụ trách phơi lúa, nhân tiện nấu cơm trông giữ đứa nhỏ, việc không nhiều nên để Hứa Tần Thị ở nhà.

An Cầm Hiên và Kinh Trập dĩ nhiên không có vấn đề gì, hai người còn sợ nhàn nhã hoá buồn kết bạn mà đi, mỗi ngày đi vài thôn trang, nhìn xem biện pháp nào thích hợp hay dùng biện pháp gì, bất quá hai ngày công phu, thu hồi không ít bạc, thừa thời gian thoải mái không ít, bởi vì các thôn trang đều mượn người trông giữ, bọn họ chỉ cần mau chân đến xem máy tuốt hạt ở thôn trang nào xảy ra vấn đề, máy tuốt hạt vận tác thế nào. Nếu xảy ra vấn đề, sẽ trở về kêu Lí Đắc Tuyền đi qua sửa chữa một chút, nếu là vấn đề nhỏ, Đại Lâm cũng có thể giải quyết, ngày đó hẫng cầm về ít tiền không ngẩng mặt lên nói, An Cầm Hiên bọn họ lúc đi luôn nói cho hẫng bên kia thu bao nhiêu, còn có máy tuốt hạt cũng toàn dựa vào hẫng, đỡ Đại Lâm đi tới đi lui đỡ ngưỡng ngưỡng.

Tiểu Hà, Trần Giang Sinh, Tiểu Mãn ở sân phơi hạt kê, Hứa Tần Thị đến cuối cùng không chịu nổi, muốn xuống ruộng, nhưng người ngoài ruộng không chịu, vì thế mỗi buổi sáng nàng đi cắt một lát, rồi mới về nhà nấu cơm, sau đó đi đến sân phơi cùng mọi người một chỗ xem.

Trong óc Cốc Vũ luôn nghĩ đến việc cải tiến máy tuốt hạt, quay tay hiệu suất thật sự không cao, nhưng là muốn đổi thành chân đạp nàng lại không biết nên thay chỗ nào, dù sao tay cầm, nhưng dễ dàng, chỉ cần chuyển vòng vòng là được, nếu là chân đạp, chỉ có thể cao hoặc thấp, còn có một quá trình đàn hồi, nàng thật sự không có chủ ý.

Lúc nàng như lão tăng nhập định, Trần Giang Sinh thường đi lại trên chóc nàng, bị nàng mắng đuổi về, như thế vài lần sau, Trần Giang Sinh không dám tới, ngồi ở bên kia cùng Tiểu Hà làm việc, nàng cũng không thể tĩnh tâm, bởi vì phải xem Hạ Xuyên.

Lúc bọn họ đi phơi lúa, Hạ Xuyên không ngồi yên được, ở sân phơi đi chung quanh, không chú ý liền đi ra ngoài thật xa, bị lúa văng trúng đầu liền khóc, bị con kiến bò trên tay cũng khóc, Cốc Vũ thấy hần như vậy vừa buồn cười, vừa tức giận lại đau lòng, hận không thể dùng một cọng dây thừng cột hần, mà cái nôi kia căn bản cũng không có tác dụng gì, hần thường níu lấy thanh giường muốn đứng lên, mọi người đều sợ hần không chú ý bị té xuống. Để trên mặt đất đi, không chú ý, lại không biết hần đi chỗ nào, nếu không liền ngửa đầu nhìn trời, một bên cười một bên chảy nước miếng, có gì không thuận, liền kéo mở cổ họng khóc.

Lúa mùa thu gặt thật thuận lợi, không bao lâu ba gia đình Cốc Vũ bọn họ thu cắt xong rồi, hong khô xong chọn một ngày gió lớn rê thóc, thóc lép dùng để lót chuồng gà, hạt tốt cất vào bao tải. Lí Hà Thị bên kia nghe nói cũng thu gặt tốt lắm.

Chủ ruộng đã tới hai lần, nói là hần muốn thuê một máy tuốt hạt, chỉ là Lí Đắc Tuyên bọn họ vội vàng thu gặt, nhất thời không có máy để làm,

đành nói chờ Lí Hà Thị bên kia làm gần xong, khoảng nửa ngày hay một ngày thôi.

Nào ngờ nhà Cốc Vũ, Đại Lâm, Trần Giang Sinh đều thu gặt xong, cũng không thấy bên kia đem máy tuốt hạt trả lại, đành phải đem máy trong nhà đi qua cho chủ ruộng dùng. Người lớn vội vàng đem rơm rạ bó lại, dựng đứng trong ruộng hong khô, không từng đến hỏi.

Ngày đó lúc Cốc Vũ bọn họ ở sân phơi, đi ngang qua, nghe nương Trụ Tử nói với Quỳnh thăm là sân bên kia cùng nhà mẹ đẻ Trần thị đều dùng máy tuốt hạt, Cốc Vũ một nhà thật sự tốt, thân bằng bạn tốt đều đi theo hưởng lợi đâu.

Cốc Vũ không vui, bọn hắn tự làm chủ lấy máy tuốt hạt trong nhà đi dùng, đã nói rõ ràng là cho bọn hắn dùng, dùng xong vội lấy về nhân cơ hội kiếm ít tiền, dù sao ngày mùa cũng chỉ là mười ngày thôi, bây giờ trì hoãn là mất cơ hội, thời gian là vàng bạc, bọn họ thật tốt, không nói một tiếng, tự tiện đưa cho người khác dùng.

Hứa Tần Thị lắc đầu, "Việc này không nói, ta còn nghe nói thu tiền đâu, cũng không biết có thật không, dù sao cũng là quê nhà hương thân, ta sợ các người nghĩ nhiều, việc này để đó, lần tới chúng ta lại nói. Ta không lo lắng Cốc Vũ, có chuyện nàng buồn đó, buồn xong thì thôi, Tiểu Mẫn nhưng sợ đến lúc đó người không hề rằng sẽ mang gậy gộc tới cửa, trước kia bọn hắn không đúng, lúc này nếu chúng ta quá mức, không thể nào nói nổi, nghe thấy không?"

Tiểu Mẫn ngượng ngùng cười, "Mỗi mỗi xem ta như cộp mẹ vậy."

"Ta nói trước, các người không thể làm việc như vậy, ở thôn trang này, nhà ai thể nào, người ta sáng mắt đâu."

Mắt thấy, ruộng lúa vàng óng ánh từng khối, thừa lại lúa già lộ ra, có ruộng đã có nhiều đồng rạ, càng ngày càng nhiều, thẳng đến khi đồng

ruộng không còn thừa lại bao nhiêu màu vàng, toàn bộ đồng ruộng đột nhiên trở nên bát ngát hơn, liếc mắt một cái có thể nhìn thật xa.

An Cẩm Hiên và Kinh Trập muốn người đem máy tuốt hạt chuyển về nhà, trong hậu viện để hai máy.

Bạc cũng đã kiểm về, Kinh Trập trừ bỏ đủ loại tiêu dùng xong, đem bạc còn dư lại đặt lên bàn đếm, hai mươi bảy lượng, con số này làm mọi người lắp bắp kinh hãi.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Chia Bạc

Hai mươi bảy lượng bạc chẳng phải số lượng nhỏ, Kinh Trập đem bạc để trên bàn nhỏ, rồi khiêng cái bàn đó đặt giữa nhà chính.

Trần Vĩnh Ngọc ha ha cười, "Ta không nghĩ qua có nhiều như vậy, tính cũng cỡ 12 lượng, không ngờ được như vậy."

Lí Đắc Tuyền cũng ngẩn ra, hắn không phải chưa thấy qua nhiều bạc như vậy, chỉ là không ngờ trong thời gian ngắn như vậy mình kiếm được, nghĩ phía sau viện là cả một dãy máy tuốt hạt, sang năm lúa mùa sớm, năm sau đâu... Hắn vui vẻ nở nụ cười.

Trần Vĩnh Ngọc nói, "Như thế thực mệt Cốc Vũ, ta cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới bán thứ này đi, ngược lại là thuê, lại nói máy tuốt hạt cũng do Cốc Vũ cân nhắc nghĩ ra, mệt nàng có thể nghĩ ra này nọ, cũng nhờ tay nghề Tuyền, nếu người khác làm không được, thật sự là tiểu nha đầu mưu ma chước quỷ, Tuyền khéo tay."

Lúc Cốc Vũ vào cửa vừa khéo nghe khen như vậy, nghĩ hiện tại trong nhà rốt cuộc không còn mây đen mù sương, ăn cũng không có mà ăn, mình cũng cuối cùng cũng có một điểm tác dụng, trong lòng nàng tràn đầy nồng đậm cảm giác thành tựu, âm thầm hạ quyết tâm, hai mươi bảy lượng bạc cũng chỉ là một cái bắt đầu, về sau ta nhất định phải kiếm nhiều hơn, trong nhà nhất định sẽ càng ngày càng tốt.

Thấy Cốc Vũ đi vào, Trần Vĩnh Ngọc lại khích lệ.

Cốc Vũ nói: "Nào có, Trần bá bá, ta chỉ ra một chủ ý thôi, tính tới tính lui còn không phải cần nhờ các người, bằng không chúng ta cũng không kiếm được bằng đó tiền, nhiều lắm là mình thoải mái một chút thôi."

Cốc Vũ nói xong Lí Đắc Giang gật đầu, nói: "Cốc Vũ là đại công thần, Cẩm Hiên và Kinh Trập công cũng không thể thiếu, các người tính, nếu không do Cẩm Hiên nghĩ ra biện pháp, chúng ta cũng không có khả năng có nhiều bạc như vậy."

An Cẩm Hiên và Kinh Trập đồng thời cười, Kinh Trập nói: "Cha, bạc đều do mọi người kiếm, ai cũng tận tâm tận lực, không cần phải phân ai công lao nhiều ai công lao ít, chúng ta là một nhà không cần thiết tính toán, tiền kiếm được, chúng ta chia nhau, cầm làm gì cũng tốt, cất ở nhà cũng chỉ là vật chết."

Lí Đắc Tuyên vỗ đầu, có thể mới phản ứng, ha ha ngây ngô cười, "Kinh Trập nói đúng, chúng ta thương lượng nên chia bạc như thế nào."

Trần Vĩnh Ngọc cười nói, "Tổng cộng có hai mươi bảy lượng, chúng ta có bốn nhà, ta tính như vậy các người xem được không, một hộ được năm lượng bạc, thừa lại bảy lượng bạc chia cho nhà của Tuyên..."

Hắn lời còn chưa dứt, Lí Đắc Giang buồn cười, "Khụ khụ, Vĩnh Ngọc, người tính sai rồi, Cẩm Hiên đâu, người quên."

Trần Vĩnh Ngọc cười ha ha, "Ta cho rằng Cẩm Hiên thật sự là người một nhà với Tuyên, cái này tốt lắm, ta, Giang, Đại Lâm, Cẩm Hiên, Tuyên, chúng ta tổng cộng năm nhà, một hộ bốn lượng là hai mươi lượng, thừa lại bảy lượng bạc, Tuyên, coi như người chịu thiệt chút, cây là người tha về, máy tuốt hạt cũng do người làm, Kinh Trập, Cốc Vũ, Tuyên đều làm việc, phân một nửa cũng là ngại ít, để các người chịu thiệt, thừa lại bảy lượng bạc là của nhà các người."

Nghe như vậy, An Cầm Hiên lại lắc đầu, "Ta chỉ giúp đỡ một chút, chia cho ta bốn lượng bạc, thực kiếm lớn, làm chưa đầy một tháng, còn cho ăn cho ở, còn có bốn lượng bạc, bạc để kiếm như vậy về sau mỗi ngày ta muốn làm."

Cốc Vũ lờm hẩn một cái, thấy hẩn lúc này như người một nhà, nói chuyện không thu liễm, xéo hẩn một câu, "Người nghĩ thật hay!"

An Cầm Hiên nói như vậy, nhà Đại Lâm cũng không chịu nhận 4 lượng bạc kia, đặc biệt Văn thắm, kiên trì không cần, "Sao được chứ, Đại Lâm đã bá sư phụ, nhà chúng ta nghèo không có gì làm lễ bá sư, các người không ghét bỏ thì thôi, theo làm việc là điều hẩn nhiên, nếu vô duyên vô cớ lấy 4 lượng này, chúng ta thật sự không mặt mũi tới cửa, Đại Lâm chưa từng kiếm qua nhiều bạc như vậy, ngay cả Cầm nhi cũng không chịu, chúng ta càng không thể thu, các người không cần thương lượng."

An Cầm Hiên nghe Văn thắm nói như vậy, hắc hắc cười, "Văn thắm, người không biết đâu, ta mỗi ngày đi theo bọn họ ăn ở, nếu ta thiếu cái gì, tự nhiên lấy ở đây, chút bạc ấy cũng xài tại đây, người không giống với, có nhà có nghiệp, nếu là ta không nói bốn lượng, bốn mươi lượng ta cũng muốn."

Văn thắm vẫn nghiêm mặt, bị chọc nở nụ cười, "Không được, Cầm nhi, ta biết người nghĩ giúp chúng ta, không chỉ có một biện pháp như vậy, nên thế nào thì là thế đó, nếu không đưa nhỏ này về sau không có cách nào dạy dỗ, dựa vào tay nghề khí lực ăn cơm mới là chính đạo, bạc không thể có dễ dàng như vậy."

Văn thắm kiên trì không nhận, mọi người không biết chia ra sao.

Trần Vĩnh Ngọc cuối cùng vỗ tay 3 cái, "Được, nương Đại Lâm, người đã nói như vậy chúng ta sẽ không miễn cưỡng, các người trước hết cầm 2

lượng bạc, cứ định như vậy, nếu trong nhà một ít thu nhập đều không có, Đại Lâm đến học nghề cũng không an tâm, không nên từ chối."

Nói như vậy Văn thẩm vẫn chối từ, mọi người ào ào nói vô, nàng mới ngàn ân vạn tạ cầm 2 lượng bạc, Lí Đắc Giang và Trần Vĩnh Ngọc đều tự cầm 4 lượng, Đại Lâm bên kia hai lượng cộng lại là mười lượng, thừa lại mười bảy lượng bạc, Lí Đắc Tuyên cảm thấy nhiều lắm vẫn không thỏa đáng, Giang và Trần Vĩnh Ngọc kiên trì, An Cẩm Hiên cũng nói bạc của hân cất bên Lí Đắc Tuyên, sau này đưa Nhị Thúc Công là được. Vì thế, Lí Đắc Tuyên trong tay có mười bảy lượng.

Tiền đặt trong tay Lí Đắc Tuyên, hân có chút run, tựa hồ không quá chân thật, nhất là đầu năm, hân ở Ninh gia làm một chiếc xe dê được một lượng bạc tiền công, đã là chuyện tốt lắm rồi, so với người khác là một năm tiền dành dụm, lần này kiếm hơn mười lượng, trong một thời gian ngắn, hân kinh thán, ai nói ở thôn trang kiếm không ra bạc.

Thần sắc Lí Đắc Tuyên bị Tiểu Mãn xem ở trong mắt, nàng xì cười, "Cha, hiện tại nhà chúng ta không phải do Cốc Vũ đương gia sao, nàng mưu ma chước quỷ nhiều nhất, để nàng quản là đến nơi."

Lí Đắc Tuyên không nghĩ ngợi gì, Cốc Vũ quản gia gọn gàng ngăn nắp, lại nói máy tuốt hạt do Cốc Vũ nghĩ ra, kiếm tiền để nàng quản cũng tốt, vì thế đem tiền đẩy qua Cốc Vũ.

Cốc Vũ muốn chối từ, nhưng nghĩ bọn họ mềm lòng, vạn nhất gặp chuyện gì mình phải có tiền mới được, nhất là trải qua những ngày khổ lúc mới về thôn trang, nàng nghĩ mà sợ, tiền ở trên tay mình sẽ không sai, ít nhất trong lòng không hoảng hốt, vì thế nàng không chối từ, vui sướng hài lòng ôm bạc tự nhiên vào phòng cất.

Vừa bước ra cửa, thấy Lí Hà Thị đi lại, Cốc Vũ thậm chí dưới đáy lòng thở dài một hơi, nếu bị Lí Hà Thị biết nhiều bạc như vậy, chẳng phải tìm

cách lấy đi?

Nghĩ tới chỗ này, Cốc Vũ thậm chí cảm thấy may mắn.

Lí Hà Thị cùng ngày xưa bất đồng, bế Hạ Xuyên dỗ một hồi, rồi lấy ra một chuỗi tiền đặt ở trên bàn.

Hành động này làm Lí Đắc Tuyền ngồi không yên, "Nương, ngài đây là làm gì?"

Lí Hà Thị ủy khuất nói, "Ai, sắp ở riêng nương không làm chủ được, nói ra cũng không sợ các người chê cười, nhà chúng ta có mấy tuốt hạt đã sớm thu lúa, Lão Tứ cùng vợ hãnh nói là đem máy trả cho các người dùng, nào biết đâu rằng lúc Giang trở về hỏi ta mới biết được là đem cho nhà mẹ đẻ sử dụng."

Lí Đắc Giang ngăn lời Lí Hà Thị, "Nương, nhà mẹ đẻ cũng là thân thích, đã lấy đi, cũng không gì."

Lí Đắc Tuyền cùng Trần Vĩnh Ngọc cũng nói như vậy.

Nào ngờ Lí Hà Thị nổi giận, "Không được! nàng dâu vừa mới gả vào cửa sao có thể giúp trong nhà như vậy, muốn dùng phải cùng chúng ta nói một tiếng, đâu thể nào cứ tự tiện lấy! Đều là người nhà ta cũng không sợ các người chê cười, người nhìn nương Cốc Vũ từ trong thành trở về, người ta từ nhỏ đến lớn được cha mẹ cưng chiều không làm việc nặng, lần này trở về không so đo gì ra ruộng như thường, nàng ta thì tốt rồi, còn không phải lớn lên ở thôn trang, đem mình làm thiên kim tiểu thư, gả nửa năm rồi còn tưởng là tân nương, ta chống mắt coi ở riêng xem nàng làm sao bây giờ, không chừng ra ruộng vẫn là Lão Tứ đáng thương của chúng ta ..."

Thì ra là cùng nàng dâu ở chung không dễ dàng, Cốc Vũ vui sướng khi người gặp họa, hừ, bây giờ người mới biết nương ta tốt lắm? Lúc trước còn sợ chúng ta không xong liên lụy các người? Hối hận đã quá muộn!

Lí Hà Thị ra oai, "Ta không cho nàng điếm quy củ nàng thực cho rằng mình mới là tổ tông, tiền các người cầm, phải tính thế nào thì tính, chúng ta không thể giống như người ta, hừ, hai buổi sáng sớm ta cố ý đi ra ruộng, bọn họ đang dùng máy tuốt hạt, ta nói rõ ràng, bọn họ ngóc đầu không nổi, cũng không phải ta làm mất mặt bọn họ, ai kêu mình dạy dỗ ra một khuê nữ như vậy!"

Tích cực như vậy nên Lí Hà Thị mới có thể thu tiền từ trong tay thông gia, này tiền vẫn là thứ yếu, chủ yếu là vợ Lão Tứ Trần thị không còn mặt mũi.

Lí Đắc Giang cũng nghĩ vậy, "Nương, ngày qua khó tránh khỏi gặp ghềnh, ngài không cần phí tâm, đều có chúng ta, về sau người nên cùng vợ Lão Tứ nên nói rõ mới là."

Lí Hà Thị thấy mình thật vất vả mới thu được tiền thuê, con mình không giúp đỡ còn nói mình, có chút giận, "Phi phi phi! Nàng là bà bà hay ta là bà bà? Một ngày chưa ăn cơm làm cho ai xem, cho đói chết nàng! Theo ta vung sắc mặt!"

Nói xong, Lí Hà Thị lại ùng ùng đi ra sân, đại khái là đi tìm kiếm người ủng hộ đi.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Tập Thể Đi Tập Hợp

Tiền này cùng với tiền dành dụm được lúc trước của Cốc Vũ, cộng lại đã có hơn hai mươi lượng, Cốc Vũ đang toan tính thế nào có thể làm bạc sinh ra bạc. Đầu tiên không lo phòng ở, dù sao ở bên Nhị Thúc Công cũng quen, mặt khác nếu xây phòng ở cũng chỉ là xây nhà và giường đất, lo lắng cố sức không biết muốn xây bao lâu, rủi ro chuyện tới, trong nhà nếu không có tiền thu vào, chỉ sợ là phòng ở cũng không có. Lại nói phòng ở bằng đất cũng muốn lợp ngói, nàng nghĩ cứ ở tạm như thế này, chờ có nhiều bạc thì xây nhà gạch ngói, đến lúc đó đưa Nhị Thúc Công và Cẩm Hiên ca đến ở, lúc trước nếu không có bọn họ thu lưu, cả nhà mình không biết đi đâu tránh gió.

Đã không định xây phòng ở, như vậy tiền này không là số lượng nhỏ, muốn làm cái gì cũng thật phương tiện, Lí Đắc Tuyền và Trần Vĩnh Ngọc bọn họ hiện tại muốn mở một cửa hàng, cũng không đến mức chột dạ, mua bán lớn làm không xong, mua bán nhỏ vẫn có thể làm.

Tiểu Mẫn không nghĩ xa như vậy, lúc Cốc Vũ bán sư mua thêm hai bộ quần áo mới, Lí Đắc Tuyền, Vương thị đều không có, Kinh Trập, An Cẩm Hiên cũng nên thay đổi. Mùa đông sẽ đến rất nhanh, bông vải chần cái gì cũng cần một ít, quần áo mùa đông của Hạ Xuyên một bộ cũng không có, cần phải mua vải. Mặt khác, cũng cần mua một ít điểm tâm, một chuyến mua bán này may mắn có nhiều người hỗ trợ, cũng nên tặng lễ cho người ta, sang năm làm cũng phương tiện, tiểu cô cô Linh Nga muốn thành hôn cũng cần đưa một phần lễ tương tự, lúc trước không có bạc nhưng hiện tại buôn bán có tiền, cần phải đưa lễ.

Hứa Tần Thị nghe được ngẩn ra, "Được, được, được, Cốc Vũ còn nghĩ chuyện lâu dài, nhưng đều nói chuyện không đâu, vẫn là Tiểu Mãn nói hợp tâm ý của ta. Nên đi mua thêm vài thứ, qua ngày lành mới đúng, cả nhà bận rộn lâu như vậy, cũng nên ăn ngon một chút."

Lí Đắc Tuyền hào khí vùng bàn tay to lên, "Cũng tốt, ngày mai ta đưa Cốc Vũ đi Miêu thị y quán, phải đặt mua này nọ, Đại Lâm chưa có dụng cụ, ta đi cho hắn chọn, buổi chiều lại đón Cốc Vũ trở về."

Hứa Tần Thị nghe nói như vậy, tâm động, "Ta cũng đi theo, lâu rồi không có thấy Thấm nhi nhà ta."

Thấm nhi mập mạp có chút ngơ ngác, làm chuyện gì cũng nghiêm cẩn, tập trung đến mức nói nàng cũng không nghe thấy, lần trước đến ở vài ngày, ai cũng thích nàng.

Tiểu Mãn nghe Hứa Tần Thị muốn đi tầu lâu, nói, "Mỗi mỗi, nếu đi mang theo Thấm nhi, nếu nàng nguyện ý a, đón nàng đi lại ở vài ngày."

Hứa Tần Thị dĩ nhiên đồng ý, Giang thị tại kia cười, "Nếu không ta cũng đi theo, vừa khéo đi xe trâu nhà của ta, đêm nay không có chuyện gì, nên đi ra ngoài dạo, nhìn xem có gì hợp ý, ta chưa mua quà cho lễ vu quy của Linh Nga." Nói xong lại khuyên Vương thị, "Ta nghĩ người cũng nên ra ngoài một chuyến, nhà này không thiếu người thuê hoa thêm vài cái tiền, không thể suốt ngày ngồi buồn chán, hai chúng ta đi ra ngoài dạo, Tuyền không có ánh mắt giống chúng ta, có vài thứ chúng ta mua tốt hơn."

Trong lòng Vương thị cũng ngửa, nhìn Lí Đắc Tuyền, Lí Đắc Tuyền đành kêu nàng đi ra ngoài, từ khi nàng gả cho mình không có lúc thanh nhàn, thật vất vả lo xong chuyện ruộng nương, máy tuốt hạt cũng kiếm được bạc, nếu không xây phòng ở cũng đủ dùng rất lâu, tự nhiên là không muốn nàng vất vả như vậy.

Bởi vậy, hơn phân nửa số người đi ra ngoài, Hứa thị vuốt bụng mình, lắc đầu, "Được, các người đều đi đi, ta ở lại giữ nhà."

Tiểu Mẫn cười hề hề nói: "Ta cũng không đi, ta phải xem Hạ Xuyên đâu, người xem nàng như vậy, lại nói ta nấu cơm cho Nhị bá mẫu, các người đều đi đi, chúng ta vui mừng được thanh tĩnh, Nhị bá mẫu nga, mai chúng ta giết gà ăn."

Hứa thị xoè tay đếm, Lí Đắc Tuyền, Vương thị, Hứa Tần Thị, Giang thị xuất môn, còn có Cốc Vũ, thừa lại là Trần Vĩnh Ngọc, Trần Giang Sinh, Tiểu Hà, Văn thẩm, Đại Lâm, Tiểu Mẫn và bản thân.

Chưa đếm xong, ánh mắt Tiểu Hà chớp chớp nhìn Văn thẩm, Văn thẩm thở dài một hơi, "Cứ như vậy, ta cũng mang Tiểu Hà xuất môn một chuyến, nàng đang mặc đồ Cốc Vũ cho, làm Cốc Vũ không có xiêm y mặc. Hiện ở nhà có ruộng có thể chống chọi được, lần trước các người chia cho chúng ta 2 lượng bạc, bao nhiêu người làm lưng vất vả một năm cũng không có được số đó, ta tốn mấy chục hoặc trăm văn, cũng muốn mua một bộ quần áo cho khuê nữ."

Giang thị và Vương thị liên tục nói hăn là. Vương thị còn cố ý thêm một câu, "Xiêm y cũng không cần mua loại may sẵn, phải xài không ít bạc, tuy nói hiện tại chúng ta tốt hơn một chút, cũng không xài như vậy, còn phải xem có thích hợp không, các người thích vải gì chỉ việc mua về, việc khác ta sẽ không làm, làm ruộng ta cũng dở, nhưng làm xiêm y ai cũng dừng theo ta tranh."

Buổi nói chuyện làm Vương thị lạnh lẽo không ít, cả người tinh thần đều không bình thường, Vương thị vừa nói những lời này, Hạ Xuyên khóc rõ to.

Tiểu Hà đi qua tát nhẹ hăn một cái, "Ta biết, tiểu Hạ Xuyên sợ nường hăn vất vả, thật sự là biết thương người."

Mọi người đều không tin, kiểm tra đến kiểm tra đi cũng không phát hiện gì, không bị nước tiểu ẩm cũng không bị đói, ôm lấy nín khóc, không phải là che chở nương mình sao, làm Vương thị đang chảy nước mắt cũng bật cười.

Trần Giang Sinh khờ khạo đứng trước cửa chỉ tỏ, bị Giang thị lấy tay vỗ, "Nói nhiều lần cũng không nghe, sao chỉ vào người khác như vậy!" Trần Giang Sinh ngốc cười một tiếng, gật đầu, đầu của hắn gật gật rất buồn cười, cũng không rõ làm gì, rốt cục chờ hắn đếm rõ ràng nói, "Đi ra ngoài nhiều người như vậy, ngồi xe trâu nhà chúng ta, ta cũng phải đi, ta ngồi xe, nếu không ta cưỡi trâu!"

Sáng sớm hôm sau, người đến đông đủ, đều thay xiêm y chỉnh tề, lưu loát đứng ở cửa sân.

Người lớn ôm đứa nhỏ lên xe trước, Văn thẩm, Giang thị, Vương thị cùng Hứa Tần Thị lách nhau ngồi xuống, Trần Giang Sinh muốn ngồi kề bên đánh xe với Lí Đặc Tuyên, bị Hứa Tần Thị ngăn lại, "Giang nhi thân mình nhỏ, ngồi ổn kề bên nương người, cho Vương thẩm người ngồi kề bên."

Vương thị ngượng ngùng, đỏ mặt ngồi kề bên Lí Đặc Tuyên trên ghế dài, rồi xuất phát.

Trời sáng khí trong, hai bên ruộng lúa đã thu gặt xong, thừa lại những đụn rơm rạ, nhìn bát ngát mênh mông, đường có vẻ rộng không ít.

Cốc Vũ nhìn đồng ruộng, hít sâu một hơi, cảm thấy ruộng lúa sau khi thu gặt, giống như mẫu thân vừa mới sinh nở, sinh ra tiểu sinh mệnh ung dung và an tường.

Đến trấn trên, đầu tiên Hứa Tần Thị xuống từ lâu, một đám người cũng nói xuống, xe trâu để lại dưới tàn cây thuyên đằng trước từ lâu, mọi người lại đưa Cốc Vũ đi Miêu thị y quán, Lí Đặc Tuyên nói phải đi mau đồ cho

Đại Lâm, chỉ sợ phải đợi chờ lâu, để nhóm phụ nữ mang theo đứa nhỏ đi dạo.

Kết quả là, Giang thị, Vương thị, Văn Thị mang theo Tiểu Hà và Trần Giang Sinh, hăng hái đi, mọi người đem đồ cần thiết mua một lần cho xong, quyết định đầu tiên là đi tiệm vải.

Vương thị mua cho Tiểu Mẫn, Cốc Vũ xấp vải bông xanh điểm hoa hồng phấn, lại cắt một xấp vải xanh xám cho Lí Đắc Tuyền, Kinh Trập và An Cẩm Hiên là màu tím, nàng chỉ nhìn một là chọn ngay một xấp. Giang thị cười hề hề nói: "Nương Cốc Vũ, người như thế gọi là đại gia nghiệp a, người xem người vừa ra khỏi cửa là mua cho Cốc Vũ, Kinh Trập, Cẩm Hiên, Hạ Xuyên, thêm 2 người bọn người, không bằng tự mình mở một tiệm vải."

Vương thị cười cười, Văn thẩm như phát hiện chút cái gì, "Nương Cốc Vũ, ta thấy người đều lựa vải tốt, chỉ là hai tiểu tử có chút tối thôi, chất liệu hắc để thanh hoa là tốt nhất, nhưng không thích hợp bọn họ mặc, có vẻ đứng tuổi."

Vương thị liên tục xua tay, "Đây là cắt cho nãi nãi Cốc Vũ, trong tay chúng ta có chút đỉnh, cũng nên mua gì đó cho bọn hăn, ta thấy vải tốt, cho nàng mặc lúc Linh Nga xuất giá, là vừa vặn."

Lời nói này làm Giang thị cùng Văn thẩm không còn lời nào để nói, Giang thị có chút giận nhưng chỉ than thở hai câu. Vương thị lạnh nhạt cười, "Qua ngày cũng không nghĩ nhiều như vậy, chúng ta làm tròn bốn phận của chúng ta, còn lại để người khác nói đi, nếu cái gì chúng ta cũng không làm, trong lòng bản khoản."

Giang thị nghe nàng nói như thế, nói, "Thật là người làm vợ cũng làm cho cả nhà, nếu về sau bên kia lại ra yêu sách gì, chỉ để ý tới tìm ta, xem ta

mắng chết các nàng! Nha, cái này cho nãi nãi Cốc Vũ, của người đâu? Người là cái xuân, sao quên luôn bản thân mình."

Vương thị có thể này mới nhớ mình cũng muốn mua, chỉ là một lòng nghĩ đến bốn năm đứa nhỏ, quên cả bản thân.

Không bao lâu, Giang thị cũng chọn cho mình xong, Văn thẩm lại do dự.

Nàng muốn chọn cho Tiểu Hà chọn xấp vải trắng in hoa xanh, Tiểu Hà lại muốn xấp màu xanh, Văn thẩm lại ghét bỏ quá mức trắng trong thuần khiết, không giống như là bé gái nên mặc, Tiểu Hà lại muốn cái kia.

Cuối cùng vẫn do Vương thị nghĩ ra, "Theo ý Tiểu Hà đi, dù sao xiêm y cũng cho nàng mặc, đến lúc đó nếu người ngại quá mức trắng trong thuần khiết không tốt, Tiểu Hà đang học thêu hoa, ta nói Kinh Trập vẽ cho nàng một đoá hoa sen vừa khéo xứng với màu sắc này, đến lúc đó Tiểu Hà tự mình thêu, mặc vào sẽ rất đẹp, tay áo cổ áo để Tiểu Mẫn thêu viền hoa, đến lúc đó sẽ không có vẻ rất trắng. Lại nói người vừa rồi nói Kinh Trập, Cẩm Hiên kia một thân rất trắng, ta nghĩ thêu mây, hai người bọn họ mặc cũng xứng."

Văn thẩm không còn lý do từ chối, Tiểu Hà càng mừng rỡ, liên tục nói: "Đúng vậy đúng vậy, ta tự mình thêu, tên ta là Tiểu Hà, vừa vặn có màu này, ta thêu hoa sen hồng nhạt nhất định rất đẹp mắt, đường viền hoa ta cũng tự mình thêu, sẽ không kêu Tiểu Mẫn tỷ tỷ dạy ta."

Trần Giang Sinh ở một bên bĩu môi, "Thật sự là bé gái không kiến thức, người là Hà ta còn là Giang đây, là hà lớn hay là giang lớn, người không có nhìn thấy, hoa sen ở Liễu Bá Tử bên kia mới kêu hoa sen đâu, cả một mảnh nhìn không thấy đầu, người có thể thêu một đoá hay là hai đoá?"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Máy Tuốt Hạt Bị Trộm Nhớ Thương

Tiểu Hà không hề để ý đến lời nói châm chọc của Trần Giang Sinh, vẫn cười hì hì, "Giang sinh ca, vốn là như vậy a, sen trong sông nhiều thì nhiều, ta thêu một hai đoá là đủ rồi, vì sao phải muốn tranh bao nhiêu cái đâu?"

Giang thị sờ đầu Tiểu Hà, lại hướng về phía Trần Giang Sinh bĩu môi, "Người xem người, ngay cả muội muội cũng người cũng không bằng, sao so được chứ?"

Trần Giang Sinh ngượng ngùng cười, vắn ngón tay không nói chuyện.

Mấy người chọn vải xong, tiểu nhị bao lại, tính ra Vương thị nhiều nhất, lớn nhỏ già trẻ cộng lại mua cho 10 người, ôm cũng rất gọn gàng, Giang thị và Văn Thị giúp đỡ nàng cầm, đều tự xách một gói đồ.

Do Giang thị đề nghị, mấy người đem đồ đặt ở tủ lâu, xong mới tiếp tục đi mua cái khác.

Vương thị lại mua một ít giấy hồng cùng điểm tâm, thịt cũng mua không ít, nghĩ lại mua cho Linh Nga hai đôi giày thêu, thêm một khối vải màn, Giang thị và Văn thẩm cũng mua không sai biệt lắm, nghĩ có xe trâu, Văn thẩm lại mua hai cái bình nói dùng để muối đồ ăn, đựng đồ cũng được.

Mọi người về tới tủ lâu là lúc Cốc Vũ đi tới, để lại Lí Đặc Tuyên mua một bộ dụng cụ xong lại đi, nói là muốn đi một lúc mới trở về.

Ai ngờ mọi người đều đem đột lên xe trâu xong, Lí Đặc Tuyên mới trở về, không chỉ một mình hăn, còn kéo theo một con trâu.

Cốc Vũ đầu tiên hỏi, "Cha, người mua trâu?"

Lí Đắc Tuyền kéo trâu như một ông chủ xa xỉ, lo lắng mười phần, cười, "Cũng không phải, trở về ta sẽ làm một chiếc xe trâu, đến lúc đó nhờ Triệu đại ca đan một thùng xe cho Cốc Vũ, đến lúc đó chúng ta không cần xe dê, muốn xe trâu."

Nghe như vậy, Cốc Vũ nhớ đến lúc mình nhìn đến xe dê của Ninh Bác, Lí Đắc Tuyền còn nói sẽ làm cho mình một cái, không ngờ ngày đó đã tới rồi, huống hồ còn không phải xe dê mà là xe trâu, nàng cảm thấy mình có chút ngu dốt, sao không nghĩ đến mua một con trâu trước.

Lí Đắc Tuyền vừa mua trâu, tâm tình cực tốt, "Mua trâu tiện lợi, sau này trong nhà cày ruộng có gia súc, phương tiện rất nhiều, lại nói Cốc Vũ chúng ta về sau cách mấy ngày phải đi trấn trên, cũng không dễ đi, đến lúc đó kêu Kinh Trập hoặc Cẩm Hiên đưa đi là được, chúng ta không cần lo lắng, lúc thu gặt lúa hoặc kéo máy tuốt hạt cũng dùng được."

Vương thị thấy bộ dáng đắc ý của Lí Đắc Tuyền, cũng cao hứng, "Được rồi, cha hă, ta vẫn nên đi về, hai con trâu ở ngay cửa từ lâu, trì hoãn người ta buôn bán."

"Phải phải phải, chúng ta về, ta phải về nhanh làm xe trâu mới được, lại đi Triệu đại ca bên kia nhờ hă làm thùng xe, về sau Cốc Vũ nếu lên trấn trên, không cần phải dầm mưa dãi nắng, tốt tốt."

Nói xong Giang thị cũng tiếp lời: "Như vậy tốt, về sau Cốc Vũ so với tiểu thư người ta thật tốt, không chỉ có có xe trâu, tốt nhất xe ngựa cũng có, chủ yếu là xa phu kia, ở đâu tìm ra tiểu tử đánh xe tốt đây?"

Đoàn người cười nói leo lên xe trâu, không khác lúc tới bao nhiêu, chỉ khác là có thêm con trâu đi theo sau xe trâu. Chờ xe Cốc Vũ bọn họ đi xa, một chiếc xe dê chậm rì rì hướng từ lâu bên này, tầm mắt Cốc Vũ bị trâu che khuất nhìn không quá rõ ràng.

Mọi người trở về, trên xe người lại nhiều, vốn xe trâu đi chậm chạp, hơn nữa phía sau còn có một con trâu đi theo càng dễ thấy, vì thế người bên đường không ngừng cùng người trên xe nói chuyện.

Đều là quê nhà hương thân, lại đi chung một đường, nên nhận ra người trên xe, là người cho thuê máy tuốt hạt lại bán vụn, giọng điệu rất là hâm mộ, "Nghe nói các người một ngày có thể kiếm một lượng bạc đâu, chắc chắc."

"Thật sự là trong thành trở về, không bình thường."

Giang thị cười lắc đầu, "Ôi uy, nơi nào có nhiều bạc như vậy, máy tuốt hạt làm vất vả, phải đi vào rừng tìm gỗ cả một ngày cũng không chọn được cây thích hợp, vụn nhất gặp dã thú, tiếp còn phải hong khô bào thành tấm ván gỗ, từng chút đều tốn nhiều công phu. Cả nửa năm mới làm được vài cái, chúng ta bốn năm hộ, các người nghĩ đi, ngay cả cho thuê cũng phí công phu, các người tính coi một ngày buôn bán kiếm bốn năm mươi văn trừ bỏ tiền công, nhưng tới mười mấy người làm, có thể có mấy đồng tiền, tổng cộng kiếm mấy lượng bạc, mười mấy người bận rộn một tháng, chỉ là chút tiền công, nếu đi chặt gỗ bán cũng có thể kiếm được chút tiền ấy, dù sao cũng là phương tiện hương thân thôi."

Mọi người đều nói hăn là như thế, thật không ngờ phí nhiều công phu như vậy, quả nhiên là chỉ nhìn đến trộm ăn thịt không có gặp qua trộm bị đánh, xem ra tiền đến không dễ.

Đến đầu cầu, Trần Giang Sinh ngẩng đầu hỏi Giang thị, "Nương, người nói sao chỉ có mấy lượng bạc, nhà chúng ta không phải chia được 4 lượng sao?" Giang thị chỉ vào trán Trần Giang Sinh, bộ dáng vừa yêu thương vừa tức giận.

Tiểu Hà cất cao giọng nói: "Giang sinh ca, người thật đúng là, chúng ta không thể nói chúng ta buôn bán kiếm mấy trăm mấy ngàn lượng đi, vốn

Giang bá mẩu nói mấy lượng, truyền đến truyền đi không chừng chính lên đến mấy chục lượng, nếu ăn ngay nói thật cũng không nhất định có người tin, vẫn nên nói ít một chút tốt hơn, vạn nhất bị trộm nhớ thương biết làm sao bây giờ?"

Trần Giang Sinh đẩy Cốc Vũ, "Cốc Vũ, là như vậy sao?"

Cốc Vũ phốc xuy cười, gật đầu, "Tiểu Hà nói đúng, Giang bá mẩu nói đúng, kiếm chút bạc cũng không phải chuyện dễ dàng, miễn cho nhà người khác đỏ mắt chúng ta."

Trần Giang Sinh có thể này mới "nga" một tiếng, cúi đầu trầm tư, nhất thời không hiểu rõ.

Giang thị buồn cười, "Ta coi người, cao lớn nhưng không bằng Cốc Vũ, cũng không như Tiểu Hà."

Văn thẩm vội nói: "Giang nhi thật thà, về sau ai gả cho hẳn tốt."

Vào trong nhà vui vẻ một lúc, Vương thị không tiện đi, kêu Tiểu Mãn và Cốc Vũ đem này nọ qua sân bên kia, còn lại các nàng vài người ở trong phòng cất dọn mọi thứ, sắp xếp đồ của mỗi nhà, lại cùng nhau làm cơm chiều.

Cốc Vũ có chút không vui, đối với bên kia nàng có cảm xúc mâu thuẫn thâm căn cố đế, nàng từng hỏi qua chính mình, chẳng lẽ là vì ấn tượng lần đầu tiên gặp mặt ăn sâu trong tâm?

Không tình nguyện nhưng nàng vẫn cùng Tiểu Mãn đem này nọ đi qua, Lí Hà Thị cao hứng, khen ngợi, Cốc Vũ không quen, nói trong nhà có chuyện làm nên đi về, lúc ra khỏi nhà gặp Trần thị, vốn tưởng rằng nàng vì chuyện máy tuốt hạt lần trước giận chó đánh mèo bên này. Nàng đem máy tuốt hạt tới cho nhà mẹ đẻ dùng, bị bà bà mình đuổi tới ruộng, còn thu tiền

trả lại cho nhà Cốc Vũ, vốn trong đó không dính dáng Cốc Vũ các nàng, nhưng ở thôn trang chuyện ý già bất công mà náo cưởng vô số kể.

Nào ngờ Trần thị cười ần ần nói: "Cốc Vũ, các người còn mang qua nhiều thứ như vậy, thật là khách khí!"

Cốc Vũ và Tiểu Mãn mỉm cười lại, về nhà.

Đêm đó, mọi người ăn xong, Lí Đặc Tuyền và Trần Vĩnh Ngọc, Lí Đặc Giang mấy người uống nhiều hơn, cao giọng nói chuyện, bộ dáng hào hùng vạn trượng, nào biết nói xong, Lí Đặc Tuyền mệt mỏi, bị Kinh Trập, An Cẩm Hiên dìu vào phòng, rất nhanh ngủ to.

Mọi người giải tán, nhất thời chén bàn hỗn độn, đàn ông đều đã ngủ hoặc đang say. Văn thẩm và Giang thị, Vương thị thu thập bát đĩa, Tiểu Mãn muốn đi hỗ trợ, bị Giang thị gọi lại, "Các người dứt khoát nghỉ một ngày đi, về sau có rất nhiều ngày bận rộn, các người còn nhỏ."

Vương thị cũng cười nói: "Tiểu Mãn, nghe Giang bá mẫu người, qua hai ngày người phải bắt đầu thuê hoa làm xiêm y, sẽ không rảnh rồi."

Cốc Vũ thấy bóng dáng các nàng bận rộn dưới ngọn đèn mỏng manh chớp lóe, thở dài, đây là phụ nhân thôn trang, từ khi các nàng vào cửa nhà chồng, là phải lo hết mọi chuyện trên dưới, một khắc cũng không được nhàn rồi, nếu gặp bà bà không phân rõ phải trái và cô em chồng điêu ngoa, càng khổ hơn, chỉ là các nàng cũng chỉ có thể như vậy tiếp tục qua ngày, ngày thường trò chuyện, nói nhao nhao, nên qua thế nào vẫn là qua thế ấy.

Đã khuya, mọi người nghỉ ngơi, Cốc Vũ nằm mộng, trong mộng người thôn trang đều biến thành sư phụ thợ mộc, mỗi người đều vào núi chặt cây làm này nọ kiếm tiền, tất tất tốt tốt kéo cây từ rừng ra thanh âm vang không ngừng, Cốc Vũ há mồm muốn ngăn lại, nhưng không phát ra thanh âm.

Tỉnh lại cũng bị dọa toát mồ hôi lạnh, chẳng lẽ cánh rừng phía sau núi phải biến thành hoang phế sao?

Đột nhiên nghe thấy thanh âm kêu la lớn tiếng ngoài cửa, có chút giống Hứa Tần Thị, nàng giật mình, vội đứng lên, chạy ra cửa.

Hứa Tần Thị thấy Cốc Vũ đi ra, "Có trộm! Mau gọi người!", rồi chạy như bay ra sân sau.

Cốc Vũ há mồm, kêu một tiếng mỗ mỗ, mỗ mỗ đã chạy đi, nàng vội lớn giọng kêu đi đập cửa phòng Lí Đặc Tuyền và An Cẩm Hiên bọn họ, An Cẩm Hiên và Kinh Trập nhanh chóng chạy ra, kêu Cốc Vũ không cần hoảng, cầm đầu chạy đi ra ngoài.

Cốc Vũ chạy ra cửa, khắp nơi còn phủ xanh trắng sương đêm, một đầu sân có một máy tuốt hạt, thanh âm Hứa Tần Thị cách đó không xa, Cốc Vũ thấy bóng lưng Kinh Trập cùng An Cẩm Hiên, nàng đoán được là có trộm nhớ thương máy tuốt hạt, có chút lo lắng, Hứa Tần Thị già đi, Cẩm Hiên bọn họ còn choai choai, người dám đến trộm máy tuốt hạt nhất định không ít, bọn họ chẳng phải là chịu thiệt?

Cốc Vũ không chút suy nghĩ chạy xuống, chỉ nghe thanh âm cầu xin tha thứ, lúc sáng sớm nghe rất chói tai, tận lực bồi tiếp là tiếng cười vang vọng, "Cũng không nhìn xem trộm nhà ai!"

Chờ Cốc Vũ thở phì phò đến trên đường, vừa khéo nghe thấy An Cẩm Hiên vui mừng quá đổi kêu một tiếng, "Nhị Thúc Công!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Xây Hậu Viện

Nhị Thúc Công trong tay cầm một cái áo xanh xám bẩn thỉu, cũng không biết đã bao lâu không có giặt qua, xem đã trở thành cứng rắn, là kéo xuống từ trên người tên trộm vừa rồi, người đã chạy mất.

Hứa Tần Thị quá tức giận, "Suýt chút nữa đã bắt được, tên trộm đó, lần tới nếu bắt được phải giáo huấn thật nặng mới được!"

Nhị Thúc Công sang sảng cười, thấy An Cẩm Hiên, Kinh Trập sạch sẽ chỉnh tề đứng ở trước mặt, tựa hồ như cao lớn hơn lúc mình rời đi, gật đầu. Quay sang Hứa Tần Thị nói: "Hơn phân nửa là tiểu tử thôn trang, còn dám động thủ với ta, cũng không nhìn cả da lẫn xương không có 4 lạng thịt."

Cốc Vũ thấy Nhị Thúc Công tuy không còn trẻ, nhưng tinh thần lanh lẹ, sắc mặt hồng nhuận ánh mắt tỏa sáng, vì thế nàng cười hề hề nói: "Nhị Thúc Công, người là gừng càng già càng cay, ngài xuất mã một đấu mười, xem bọn hăn còn dám xằng bậy!"

Cốc Vũ nói xong Nhị Thúc Công lại cười to một hồi, "Người, nha đầu kia thật biết dễ người, đi, gọi cha người tới, thứ này cũng phải kéo về."

Cốc Vũ đang định đi kêu, An Cẩm Hiên ngăn nàng, "Tuyên thúc tối hôm qua uống nhiều, để hăn nhiều nghỉ thêm một hồi, chúng ta đi kéo về là được, cũng không quá nặng. Lại nói Tuyên thúc còn cùng Nhị Thúc Công học qua võ công, nếu không do uống say, tên trộm kia nhất định không dám tới."

Nhị Thúc Công lại nhìn An Cầm Hiên, cảm thấy mình rời đi không bao lâu, hẳn có chút biến hóa, cao lớn hơn cũng biết chuyện không ít, trước kia nếu gặp chuyện như vậy, hơn phân nửa hẳn phải tay bước đi hoặc là nói hai câu không xuôi tai, chuyển biến như vậy Nhị Thúc Công dĩ nhiên là vui vẻ, nhưng cũng đau lòng hẳn, "Người và Kinh Trập xương cốt còn không cứng cáp đâu, không thể khiêng quá nặng, người và Kinh Trập một đầu, ta ở đầu kia!"

Ba người đem máy tuốt hạt chuyển về, Hứa Tần Thị và Cốc Vũ đi bộ trên đường nhìn xem, không có phát hiện mới quay về.

Hậu viện, máy tuốt hạt đã bị di chuyển qua, nói vậy hai máy tương đối nhẹ một chút, một máy đã bị kéo dài tới sân, một máy vừa được Nhị Thúc Công bọn họ khiêng trở về, Cốc Vũ lúc này mới vỗ ót thanh tỉnh, thanh âm kéo dây vừa rồi trong mộng chính là thanh âm này sao?

Cơ giận Hứa Tần Thị vẫn chưa tiêu, "Bọn trộm thật đáng giận, người ta khổ cực làm này nọ còn đến rình rập, kêu còn kéo chạy, thật gan dạ."

An Cầm Hiên lúc này cũng hỏi Nhị Thúc Công, có thấy rõ bộ dáng của tên trộm không.

Nhị Thúc Công cười cười: "Hơn phân nửa là tiểu tử ở thôn trang, có gọi một hai chữ, chắc là nhận ra ta, nhưng dám động thủ, nếu bắt được thật nên giáo huấn một chút."

Vương thị ôm Hạ Xuyên cũng đi ra, nàng nghe rõ xong kinh hãi, xoay người vào cửa đi lay tỉnh Lí Đắc Tuyền.

Bên này Nhị Thúc Công cũng kêu Kinh Trập, Cầm Hiên đi gọi Trần Vĩnh Ngọc tới.

Giang thị nghe nói cũng đi theo, nàng vỗ đùi nói: "Ta xem chính là ngày hôm qua chúng ta mua một con trâu, lại thấy các người đều uống rượu, nên

mới dám đến cửa, cũng không nhìn xem là ai, dám trộm trên đầu Nhị Thúc Công!"

Trần Vĩnh Ngọc có cách, chuyện như vậy hẳn thấy không ít, lần này càng tức giận hơn, Nhị Thúc Công ở thôn trang đức cao vọng trọng, bất luận là họ Trần hay họ Vương, nếu có việc hiếu hỉ gì, nhất định phải thỉnh hẳn làm chủ, tên trộm này dám đến như vậy, chính là không để người thôn trang vào mắt, hoặc không phải người ở thôn trang, hoặc là lưu manh sa cơ thất thế ở thôn trang, bọn hắn không cần biết trước sau.

Lí Đắc Tuyên còn buồn ngủ , đi rửa mặt mới thanh tỉnh một chút.

Trần Vĩnh Ngọc suy nghĩ một lát, vỗ cái bàn: "Đúng, cần phải giáo huấn!"

Nhị Thúc Công không tức giận như vậy, "Có tiền tài tự nhiên có người nhớ thương, ta chỉ không ngờ, mới đi không bao lâu, đã làm ra nhiều chuyện như vậy, trâu cũng mua, máy tuốt hạt cái gì đều có, trên đường về nghe người ta nói như vậy, không ngờ là các người làm!"

Nói xong lại nhìn Trần Vĩnh Ngọc nói: "Vĩnh Ngọc a, nếu tên trộm ở thôn trang, dù sao máy cũng đã lấy về, không cần hưng sư động chúng, bọn họ sẽ không dám tới."

Trần Vĩnh Ngọc không thuận theo, "Nhị Thúc Công, nếu không hành động gì, bọn họ còn cho rằng thôn trang của bọn hắn, ngay cả người cũng không để vào mắt, lần tới còn không biết sờ soạng nhà ai."

Nhị Thúc Công nghe Trần Vĩnh Ngọc nói cũng có đạo lý, cũng không nói gì thêm, hỏi: "Vậy người sẽ làm gì? Bắt trộm phải có bằng chứng, chúng ta để bọn họ chạy thoát."

Trần Vĩnh Ngọc lắc đầu, "Cũng không cần thế nào, đem chiêm trống truyền khắp thôn trang, mỗi nhà đều ra một người, đến tối cho năm sáu

người đàn ông đi quanh thôn trang kêu một lần, đặc biệt hăm dọa một chút, người có tật giật mình tự nhiên không dám nữa."

Cốc Vũ thầm nghĩ, chẳng lẽ đây là tiểu tổ trị an? Nàng cũng tán thành Trần Vĩnh Ngọc, "Như vậy tốt, Nhị Thúc Công ngài đồng ý Trần bá bá đi, dù sao tên có tật giật mình kia nghe thấy cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, mỗi nhà cũng sẽ đề phòng một ít."

Bàn xong, Trần Vĩnh Ngọc gọi người đánh chiêng trống ở thôn trang kêu gọi, trời tối bố trí tập trung dưới gốc cây.

Vào lúc ban đêm, đã có người đốt đuốc, gõ chiêng trống kéo thanh âm ở thôn trang kêu gọi.

Cốc Vũ đi hậu viện, nghĩ không trách được người ta trộm, ngay cả tường hậu viện cũng không có, là một khối trống rỗng, để nhiều đồ như vậy, nếu cả nhà đều đi vắng thì phải làm sao.

Buổi chiều hôm sau, Lí Hà Thị gọi bọn hăn đem máy tuốt hạt để bên kia sân, bên kia sân rộng, cũng không sợ trộm, lại nói người trong nhà cũng nhiều, có thể trông nom.

Cốc Vũ thấy nàng như vậy, giống như trước kia chưa phát sinh chuyện gì, nhưng lòngCốc Vũ không thoải mái, nghĩ vạn nhất nàng gây sóng gió không an toàn, để ở bên kia chung quy cũng không phải là kế lâu dài.

Buổi tối mọi người ăn cơm xong, Hứa Tần Thị chuẩn bị thu thập rửa chén, Tiểu Mẫn đang lau bàn, Nhị Thúc Công và Lí Đắc Tuyền ngồi giữa sân, Cốc Vũ đi qua nhìn bọn họ nói: "Cha, Nhị Thúc Công, bằng không chúng ta xây hậu viện có được không?"

Nhị Thúc Công cho rằng nàng là đứa trẻ đang nói giỡn, hậu viện bị trộm thì xây hậu viện, nên chọc nàng: "Thế nào? Cốc Vũ đương gia còn quản

chuyện xây hậu viện a, người có biết xây hậu viện cần bao nhiêu bạc không? Xây như thế nào?"

Việc này Cốc Vũ đã sớm lo lắng qua, lúc này êm tai nói, "Nhị Thúc Công, chuyện này không làm khó được ta, ta đã thấy qua người khác xây nhà, lúc xây muốn dùng một cái khung gỗ, đem bùn trộn với cỏ băm nhỏ, sau đó bỏ vào khung gỗ, lấy một cây lớn giống mái chèo dùng sức nện xuống, một tầng đại khái cao như vậy, hai ngày sau làm một tầng nữa. Nếu hậu viện dùng 7, 8 tầng cao cũng có thể, ta vừa đi hậu viện, nghĩ nếu thỉnh năm người, sau mùa thu nhân công cũng dễ tìm, một ngày tính mười văn hoặc mười hai văn là được, một tháng có thể làm xong, cũng không phải mỗi ngày đều khởi công, đủ loại cộng lại cỡ hai ba lượng bạc thôi, nương ta và bá mẫu bọn họ nếu có rảnh, có thể cắt cỏ đặt ở mặt trên..."

Còn chưa nói xong, Nhị Thúc Công nhìn Cốc Vũ với cặp mắt khác xưa, tiểu nha đầu thật sự là không được, giá nhân công mọi thứ đều tính toán qua, nhưng là xấp xỉ, vốn không ngạc nhiên gì, chỉ là nói ra từ miệng Cốc Vũ thì, hẳn chưa từng nghĩ tới một nha đầu mười tuổi thế lại để ý chuyện như vậy."Cốc Vũ, sao người muốn dùng cỏ, thôn trang cũng không dùng cỏ a."

Cốc Vũ hơi cười nói tiếp: "Nhị Thúc Công, người xem chúng ta ở phòng cỏ, tường viện phía sau cũng muốn làm như vậy, làm một tầng cỏ tranh, sau đó lấp lên một tầng bùn, về sau không cần giống nhà khác phải tu sửa mỗi năm, có thể chống đỡ mưa gió, bằng không mưa xuống một năm, tường viện dễ bị sập. Xây tường viện chắc một chút, chúng ta xây một cái cửa, cũng tiện việc ra vào, về sau chuyển máy tuốt hạt về, không cần vào cửa trước dơ sân, gà cũng có thể nuôi phía sau viện, chỉ cần dựng một cái lều, không cần mỗi ngày vội vàng bắt vào..."

Nhị Thúc Công cười ha ha, "Được được, Cốc Vũ chúng ta muốn cái gì cũng được, hậu viện cần phải xây, Tuyên, việc này trông cậy vào người, đợi ta lấy bạc cho người, qua vài ngày còn phải đi xa một chuyến."

Lí Đắc Tuyền cười, "Nhị Thúc Công nói như vậy là đánh vào mặt ta, ta còn đem nơi này thành nhà của ta, chuyện xây tường viện dĩ nhiên do chúng ta ra tiền, nếu Nhị Thúc Công đưa bạc, chính là buộc chúng ta xây phòng khác ở."

Nhị Thúc Công tát qua, "Tiểu tử người giàu có lắm sao, lúc này khiến người xuất huyết. Phúc khí của ta cũng không bình thường, trở về một nhà người đông khí vượng, cơm ngon thức ăn ngon, con cháu một phòng, ngay cả hậu viện cũng sắp có, bao nhiêu người hâm mộ ta hảo phúc khí."

Cốc Vũ cười, "Nhị Thúc Công, không đúng sao, toàn bộ thôn trang đều là tôn tử người đâu, người là lão thọ tinh, lại nói xây hậu viện còn không do chúng ta dùng, tiền thuê chúng ta không cho người, ở không tốn tiền, tính tới tính lui vẫn là nhà chúng ta có lợi nhất."

Nhị Thúc Công nghe Cốc Vũ nói như vậy, "Nhà các người có người, quý tinh linh đương gia, đương nhiên sẽ không mệt!"

Mọi người cười ha ha, chuyện xây hậu viện cũng định ra.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Ngày Tháng Từ Từ Qua

Đã định xây hậu viện, vài người trong phòng bắt đầu phân công. Lí Đặc Tuyền kêu Giang đi thỉnh sư phụ, dù sao cũng tốn không nhiều tiền công, Lí Đặc Tuyền có thể rảnh tay cùng Đại Lâm làm xe trâu, Tiểu Mãn và Vương thị làm xiêm y cho cả nhà, Cốc Vũ và Hứa Tần Thị giúp đỡ thợ nấu cơm, ngẫu nhiên Văn thẩm cũng phụ một tay.

Cách 3, 4 ngày Cốc Vũ đi trấn trên, trâu của nhà, xe mượn bên Trần Giang Sinh, đôi khi Cẩm Hiên đánh xe, có đôi khi là Kinh Trập và An Cẩm Hiên cùng đánh xe, Cốc Vũ an vị trên xe, nhìn trẻ con chạy lung tung trên cánh đồng đã thu gặt xong. An Cẩm Hiên nói là tìm chuột đồng, bắt được chuột đồng phải lột da, Cốc Vũ nghe nổi da gà.

Thợ xây đã mời được, khung tường gì đó cũng mượn xong, chỗ lấy đất bùn cũng xác định, Đại Lâm còn cùng An Cẩm Hiên nói để hai người bọn họ vận chuyển đất, hết thấy chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa, người bên sân bên kia lại đến.

Đầu tiên là Lí Hà Thị thần thần bí bí đi lại, kéo Lí Đặc Tuyền qua một góc sân, vẻ mặt nghiêm túc cẩn thận, "Tuyền, chuyện xây sân lớn như vậy sao không thương lượng với cha mẹ? Huống hồ ta nghe người bên ngoài nói là người ra bạc? Sao ngu như vậy? Xây tốt lắm còn không phải sân người ta, có tiền nhàn rồi sao không xây nhà cho mình?"

Lí Đặc Tuyền nhất thời không biết nói gì, sửng sờ, nếu nói là mình ra bạc hãnh sộ Lí Hà Thị gây chuyện, nếu nói không lại cảm thấy đuối lý.

Vừa vặn An Cầm Hiên đi ngang qua, "Tuyền thúc, lúc này nhà ta xây tường viện nhờ ngài lo lắng, dù sao thời gian này ta buôn bán có chút bạc, vừa khéo có chỗ xài."

Lí Hà Thị nghe vậy không nói gì, mất hứng, mới đầu Trương thị nói nhà Tuyền dấu bạc nàng còn bán tén bán nghi, lần này hơn mười máy tuốt hạt cho thuê, một ngày kiếm được 1 lượng bạc, cũng không hiểu kính mình, chỉ mang mấy bao điểm tâm không đáng giá tiền qua, nàng bắt đầu thờ dài, lão Tam bị Vương thị quản gắt gao, lắc đầu buồn bực đi.

Chân trước nàng mới vừa đi, Trần thị sau lưng liền đến.

Nàng không nói nhiều, không đầu đuôi nói những lời có hay không cũng được, đa số là không hài lòng, Tiểu Mẫn rõ ràng thêu hoa sen, nàng nói mẫu đơn thêu thật tốt, rõ ràng làm áo choàng viện mây cho Cầm Hiên và Kinh Trập, nàng nói là quan phục gì đó.

Mãi đến lúc mọi người không muốn để ý nàng, nàng mới cảm thấy thời điểm đến, bộ dáng thân thiện nói, "Tẩu tử, ta vào cửa cũng không có bao lâu, nghe nói người bên này xây sân, một ngày có mười lăm văn tiền công, ca ca ta ở nhà nhàn rồi, ra cửa cũng khó, không bằng cho hân đến giúp một tay, dù sao mọi người đều là thân thích, tạo cơ hội mới đúng."

Vương thị thấy Trần thị đã mở miệng, lại thật cần người, định động ý, Cốc Vũ ở một bên lại giật mình, bây giờ Trần thị nói nghe hay lắm, về sau ra sao khó đoán trước, cẩn thận một chút thì hơn. Bất quá lúc này nếu từ chối lại không tốt lắm, thật là khó xử.

Thấy Vương thị muốn nói bị Cốc Vũ kéo góc áo, Trần thị không nhận được, "Cốc Vũ, thậm chí không muốn chiếm tiện nghi của các người, thân thích giúp đỡ một ít, hảo tâm còn coi là lòng lang dạ thú?"

Sắc mặt Trần thị trầm xuống, Vương thị có chút mềm lòng.

An Cẩm Hiên thản nhiên mở miệng, "Tường viện là của ta và Nhị Thúc Công, ta muốn xây thế nào thì xây, mời người nào Cốc Vũ bọn họ không làm chủ được, tội gì nói như vậy?"

Mặt Trần thị vẫn giữ nụ cười giả tạo, vẫn là bộ dáng quen thuộc, "Ai u, Cẩm Hiên nhi, ta thấy các người tới lui còn tưởng là một nhà, coi người thành thân thích, ta cũng chịu thiệt chút, nếu không là các người, cả nhà Cốc Vũ cũng không có chỗ ở, ta làm thậm không có ý gì."

Trần thị và Cốc Vũ là thân gia, không quan hệ với An Cẩm Hiên, hẳn lại là người dám nói, "Hừ, như thế theo ta có quan hệ gì, tám gậy tre không đánh chung một chỗ, đã không cố ý, sao còn cố tình muốn ở nhà ngói kia bên? Sao không dọn ra để Cốc Vũ bọn họ ở a? Không cố ý sao không giúp bọn hắn, bọn họ có thể bị đuổi đi sao?"

Trần thị nhất thời có chút không nhịn được, không cam lòng, "Người nói đi đâu, Cốc Vũ bọn họ đi ra còn không phải đại tẩu nói cha Cốc Vũ dấu rất nhiều bạc, cùng nãi nãi nàng chia cắt, ta khi đó còn chưa có vào cửa kia, chuyện nào ra chuyện đó, không nên rối loạn, chúng ta đang nói đến chuyện xây hậu viện."

An Cẩm Hiên một chút thể diện cũng không cho Trần thị, sừng mặt lên, "Thật là chuyện nào ra chuyện đó sao? Tuy tường viện nhà của ta không là phòng ở, cũng không thể làm ầu tả, một phòng đều là người, Hạ Xuyên sẽ biết đi, ta không thể để tường viện bị ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu không đến nửa năm liền sập đúng không? Lần trước không đã thương đến người, lần này nói không chừng."

Trần thị rốt cuộc ngồi không được, "Thật sự là nơi nào người đó, không cần hỗ trợ thì nói, nhìn người có thể lên đến trời!"

Cốc Vũ và Vương thị ngạc nhiên, vì sao An Cẩm Hiên nói chuyện những câu xía xói, cùng Trần thị cũng không có oán thù mà.

An Cẩm Hiên không cần giả vờ, hẳn vốn là như vậy, lúc này thấy hẳn buồn bã nói: "Ca ca nàng, người khác không biết, ta và Nhị Thúc Công biết, lần trước đi thôn cách vách xây tường cho người ta, vốn là việc cần kỹ thuật, hẳn ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, bèn không có xen lẫn cỏ còn chưa tính, còn lười biếng không nên chắc, một thợ thủ công khác hơi kém té xuống, tường sập, chủ nhà xây phòng ở, được một nửa liền sập tường, không buông tha hẳn, còn không phải đến cầu Nhị Thúc Công mới đem chuyện này dàn xếp ổn thoả. Hừ, bây giờ còn muốn gây tai họa tường viện nhà chúng ta, nếu sập một cái không bằng không xây."

Thì ra là như thế, may mắn có An Cẩm Hiên ở đây, bằng không bị phiền toái lớn.

Trần thị không phục, ra về liền đi chung quanh nói nhà Cốc Vũ. Làm cho Lí Đắc Tuyền ra ngoài cũng có người chỉ trở, mặt khác có người tới cửa tìm việc.

Trần Vĩnh Ngọc tức giận, nhưng không thể cùng người nhiều chuyện so đo, dứt khoát muốn tự mình làm, có hẳn và Lí Đắc Giang, Lí Đắc Tuyền ba người, Đại Lâm, Kinh Trập, An Cẩm Hiên, Hứa Tần Thị, Cốc Vũ có thể giúp đỡ nấu cơm, làm hai ngày nghỉ tạm một ngày không là vấn đề, dù sao thời gian này gần đến lúc mừng năm mới, không bận rộn gì, mọi người đều đồng ý, chuyện Lí Đắc Tuyền làm xe trâu phải tạm dừng, công công Linh Nga đem lều trúc Lí Đắc Tuyền nhờ hẳn làm qua, thuận đường cũng muốn hỗ trợ. Bị mọi người khuyên, sao có thể ông thông gia qua làm việc nặng.

Hôn sự của Linh Nga cũng chọn được ngày, lại làm tâm thần không yên.

Nếu Linh Nga xuất giá, đã định trước là ở riêng.

Vợ chồng Lí Đắc Giang không sao, đến lúc ở riêng sẽ cùng bên này kết phường, lúc Hứa thị lâm bồn cũng không quan trọng, ruộng đất đã sớm phân chia, chỉ còn trồng trọt thôi.

Lí Hà Thị và Lí lão đầu có chút trầm mặc, nuôi lớn một đám con, hai người già đi, nhà này về sau phải nhờ vào người thân chăm sóc, nhất thời có ngàn loại tư vị.

Lí hải không có gì, nhưng Trương thị không vừa ý, mỗi ngày ăn cơm lời trong lời ngoài nhằm vào Lập Xuân, Lập Hạ, nói là còn không mau lớn, đến lúc đó chỉ sợ ngay cả ăn cháo cũng không có mà ăn. Lí Hà Thị nói qua hai ba năm nữa mới ở riêng, lại không được tán thành.

Trong đó, cao hứng nhất là Trần thị, nàng vốn không muốn làm việc cho cả nhà, giúp đỡ người khác nuôi đứa nhỏ, vì thế từ lúc vào cửa nàng không ra ruộng, trong lòng nàng cho rằng Lí Đắc Hà ra ruộng, nhà mình hai người ăn cơm, nhà lão đại có hai người ra ruộng, nhưng phải nuôi ba đứa con, mỗi ngày nàng còn phải nấu cơm, Hứa thị lớn bụng không ở bên cạnh ăn dĩ nhiên không làm, Trương thị từ ruộng trở về không hỗ trợ, nàng rất tức giận, Trương thị còn tức giận hơn, ở riêng sẽ không giống với, nàng không tin hai người đều làm việc lại không có đứa nhỏ, ngày tháng còn kém sao?

Còn muốn mang vấn đề này lên mặt bàn, ở riêng chính là tách ra nấu cơm, chỉ có một phòng bếp phải làm sao bây giờ? Nhiều lắm có thể dọn phòng củi, hai người già luân phiên ăn cùng bọn họ hay là muốn thêm một phòng bếp.

Điểm ấy Lí Đắc Giang không lo, dù sao mấy ngày nay hăn đều ăn cơm bên Cốc Vũ, về sau nếu buôn bán cũng bận rộn, hăn không để ý, mình không cần, ở bên kia ăn cũng xong, nếu không được nữa thì dưới mái hiên dựng một cái bếp cũng được. Mặt khác, trong lòng Lí Đắc Giang luôn muốn xây nhà riêng, về sau mình có nhà có nghiệp, không thể chen chúc cùng một nơi, lúc trước chưa có đứa nhỏ hăn đã nghĩ qua không chỉ một lần, nếu có nhà Hứa thị không đến mức khổ như vậy, chỉ là bất hạnh không có bạc, lần trước được chia 4 lượng bạc, hăn lại thấy có hy vọng, dứt khoát dành dụm hai ba năm, không chừng có mười mấy lượng bạc xây nhà, khoan khoái qua ngày.

Sự tình trên cơ bản đã định xong, tương đương phân gia, ruộng đất tự quản lý, đầu xuân sang năm tự mình trông trọt phần của mình.

Kết quả là, trước khi ở riêng vài ngày, Lí Đắc Giang theo Trần Vĩnh Ngọc, Lí Đắc Tuyền cùng nhau xây tường, máy tuốt hạt hết thảy chuyển ra sân trước, vì phòng ngừa trộm, Lí Đắc Tuyền còn đóng gỗ chung quanh, như vậy hai hàng máy tuốt hạt ngay hàng kề nhau, người bình thường không chuyển nổi, nếu muốn tháo đinh, sẽ có động tĩnh lớn, người trong nhà sẽ biết, lại nói, trải qua lần trước, thôn trang cũng an bình không ít, không cần lo lắng.

Ngày có vui có buồn, cứ như vậy đi qua.

Ngày Linh Nga xuất giá càng tới gần, chờ Triệu gia nạp thái lại thương lượng, Linh Nga có chút không được tự nhiên, đồ trong phòng nàng, so với lúc hai tỷ tỷ lập gia đình nhiều hơn, tay nghề Vương thị không nói, còn nói với nàng nhiều như vậy, đưa tới vài thứ kia nàng cũng cất gọn, mọi thứ đều muốn đưa đi Triệu gia.

Nguyệt Nga và Ngọc Nga theo quy củ đều trở về một chuyến, bởi Linh Nga vượt qua những ngày làm cô nương cuối cùng, ba tỷ muội trò chuyện, chọe cười vui vẻ.

Ai ngờ một chuyến tỷ muội trở về, lại đem Lí gia biến thành bất an.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Bà Bà, Nàng Dâu, Tiểu Cô

Thật ra không phải chuyện lớn gì, hai tỷ muội ở hai ba ngày sẽ vội vàng trở về nhà, dù sao đều có nhà có người, không yên lòng đứa nhỏ của mình còn có gia súc này nọ.

Lí Hà Thị theo thường lệ cho Ngọc Nga đỡ, có lẽ nghĩ về sau phân gia mình không làm chủ được, có lẽ là nhớ kỹ nữ nhi của mình nhu thuận cơ trí lại không gả được cho nhà tốt, ngày tháng khổ như thế, tóm lại là Nguyệt Nga đi trước, Ngọc Nga và Lí Hà Thị ở trong phòng nói chuyện, lúc cửa mở ra, vành mắt hai người đều phiếm hồng.

Trương thị, Trần Thị luôn lưu ý động tĩnh bên này, lúc Trần Thị đi ra thây tình huống như vậy, nói muốn đi nhìn nhà bếp. Trương thị có chút không rõ, lần này ở riêng vốn không toại nguyện, thấy lúc Ngọc Nga ra cửa rối rần đây, đi đoạt lại, "Nhị cô nàng, mang thứ về nhà a, ta đưa người đi."

Vành mắt Ngọc Nga còn hồng phiếm lệ, lắc đầu, "Không nhọc người, ta mang đi về là được"

Trương thị vốn khỏe, cho rằng Ngọc Nga muốn giấu, nên ra sức đoạt, ai ngờ tâm tư Ngọc Nga không đặt ở cái rối, trong lòng cất 1 lượng bạc Lí Hà Thị cho, nơi nào lo lắng rối. Trương thị đoạt khiến cho mình rút lui hai bước, ngồi dưới đất, rối vừa khéo còn ở trong lòng nàng, cũng là không có chuyện gì.

Thấy vậy, Lí Hà Thị nổi giận, chỉ vào mũi nàng mắng, "Người xem người, cái gì cũng quản, muốn xem bên trong này có cái gì phải không?"

Nói xong dùng sức mở rối ra, nửa rối trứng gà cùng hai xấp vải ngay tại trước mắt .

Trương thị xấu hổ, đầu còn nghĩ đến mình đang quỳ rạp trên mặt đất, lại thấy Lí Hà Thị mắng, bất chấp nói, "Còn không phải là này nọ sao, trứng gà còn vải may mặc, nhà chúng ta không phải phú hộ, trợ cấp khuê nữ không để ý con cháu mình không sống được?"

Lí Hà Thị tức giận đến phát run, "Người người người... Người là loại người nào! Không để ý cả nhà người, ba đứa nhỏ có thể cao lớn như vậy đã chịu qua ủy khuất gì chưa? Bọn họ lớn như vậy có từng ra ruộng? Kết quả là không có một điểm tốt, nghĩ người con đông, ngày thường này gà cùng trứng gà ta mở một con mắt nhắm một con mắt, người lại hếch mũi lên mặt là sao?"

Những lời này Trương thị dĩ nhiên là hiểu, chợt dạ, Lập Xuân, Lập Hạ, Lập Thu quả thật là không chịu qua khổ, lại nói lúc đó Hứa Thị chưa có sinh, cả nhà đều thương yêu chịu đựng, chợt dạ làm tâm hư, nàng vẫn cứ không phục, "Lập Thu là cô nương lớn rồi cũng không có một miếng vải, trứng gà còn chưa tính."

Ngọc Nga vốn là người mỗ nhọn lợi hại, nhưng tình hình lúc này không tiện để nàng nói cái gì, chỉ không ngừng khuyên bảo Lí Hà Thị không cần tức giận.

Lí Hà Thị giận quá, tiếp tục kể lể, "Mấy thứ này còn không phải lão Tam bên kia cho, người liền nhớ thương, ta nuôi bạch nhãn lang, lúc đó nếu không là người nói nhà lão Tam giấu nhiều này nọ người chính mắt nhìn thấy, nói là đuổi bọn họ ra sẽ hiển lộ, nói người có ba đứa con hiếu thuận, nói lão Tam sớm hay muộn sẽ đi vào thành không đáng tin cậy, nếu không do ta nhuyển tai nghe lời người, hại ta bây giờ đi qua cũng không có mặt mũi!"

Lúc đó Trương thị sợ phòng của Lập Xuân, Lập Hạ bị nhà Lí Đắc Tuyền chiếm, mới ra chủ ý bị Lí Hà Thị giận nói ra, Ngọc Nga cất giọng mỉa mai, mặt nàng tối sầm, "Hừ, nếu không giàu sao có thể mua nhiều như vậy, còn không phải là lúc trước tàng trữ, muốn không hiểu kính người, ta nói nương người cũng thật là, chúng ta khổ cực hiểu kính ngài nhiều năm như vậy, so ra còn kém lão Tam cho hai xấp vải lẽ?"

Lí Hà Thị càng giận hơn, nghĩ đủ chuyện lúc trước, vừa hận vừa giận lại bất đắc dĩ, ngồi dưới đất vỗ đùi vừa khóc vừa kể lể, mãi đến lúc này, Trần Thị mới giả bộ nghe thấy đi lại khuyên bảo, nhưng khôn lỏi, "Nhị tỷ, người mau trở về, bên này có ta đây, người đừng để ý a, cả nhà sống khó tránh khỏi va chạm, người yên tâm, chia đều cho mỗi nhà thì tốt rồi."

Ngọc Nga xem tình thế đợi một lát, đỡ Lí Hà Thị đến giường ngồi, thấy nàng khí tuy không tiêu, không khóc nữa, kể lể lại bị Ngọc Nga nói hai câu chọc cười, chuyển đề tài khác.

Trần Thị kéo Ngọc Nga đi ra, đến phòng bếp, nhét hai quả trứng vào rổ nàng, Ngọc Nga ngượng ngùng, "Ta có rồi."

Trần Thị lắc đầu, "Có cũng là của người, hai cái này ta vừa nấu chín, đường xa, nhị tỷ để trong rổ ăn đỡ đói. Trong bếp còn có, đợi ta đưa đi cho nương, thế nào cũng không thể làm khó nàng."

Ngọc Nga không nói gì, vỗ vỗ tay Trần thị.

Ngọc Nga vừa đi, Trần Thị đi qua bên Cốc Vũ gọi Lí Đắc Giang, Tuyền huynh đệ, nhân tiện kêu Linh Nga về, nói là lo lắng Lí Hà Thị nghĩ không thông, cũng là những câu chỉ trích Trương thị không đúng, Lí Đắc Giang nói với Linh Nga, "Đi qua cũng không gì, người sắp xuất giá, không cần quan tâm việc này, ta cùng Tuyền đi qua xem sao."

Đi qua, Lí Đắc Giang vào phòng xem Lí Hà Thị, nhưng không có việc gì, dặn dò vài câu lại vội về.

Trần Thị cầm lấy ba bốn cái trứng gà vào phòng, kêu Lí Hà Thị ăn, ngàn vạn không cần giận làm hư hao thân mình.

Lí Hà Thị lại chảy nước mắt, "Ta mưu toan gì, vợ Lão Tứ người nói ta có mưu đồ gì? Chuyện lúc trước, người cũng đừng trách nương a!"

Trần Thị biết nàng nói chuyện máy tuốt hạt, cố nén sự tức giận trong lòng, Trần Thị lại nói: "Nương, cũng không thể trách người, chúng ta chưa nói một tiếng với bên kia, chúng ta làm tiểu bối cũng có nhiều sơ suất."

Lí Hà Thị cảm thán đã trách lầm Trần thị, Trần Thị bóc trứng gà cho Lí Hà Thị.

Vừa bóc trứng gà đưa cho Lí Hà Thị vừa nói, "Nương, về sau ta và Hà sẽ hiểu kính ngài, không cần bức bối, Đại tẩu cũng là nhất thời như vậy thôi, ngày thường cũng không có gì."

Lí Hà Thị gật đầu, "Chỉ có người mới nói như vậy, lão dâu cả thẳng tính, nuôi ba đứa nhỏ lại sợ bọn họ ăn đói mặc rách, một lòng một dạ đặt trên người bọn họ, đối với người khác khó tránh hà khắc một chút, ta không cùng nàng so đo. Lúc nuôi mấy đứa nhỏ này, ta cũng có tâm như vậy, kết quả là thanh danh làm nương khắc nghiệt truyền ra ngoài, cũng không còn cách nào, tóm lại nuôi lớn một đám người, già đi lại sợ bọn họ không hiểu kính, ai... Không nói nữa."

Trần Thị nhặt vỏ trứng gà lên, bộ dáng hói ý tứ, "Nương, không phải nói ngày mai bên kia tặng lễ qua sao? Đến lúc đó còn phải thương lượng đồ ăn cái gì cần đưa tới, Linh Nga kết mối lương duyên tốt, ta làm tẩu tử cũng cao hứng, nương người liền hưởng phúc, mọi chuyện không cần làm lụng vất vả, việc này giao cho ta quản lý, nếu có gì không tận tâm ngài chỉ để ý nói."

Lí Hà Thị lúc này một chút tâm tư cũng không có, "Nếu người vào cửa sớm một chút, ta đâu cần phải quan tâm mọi chuyện."

Vì thế, Trần Thị lãnh việc đó, Lí Hà Thị cũng cởi mở, cả đời mình so đo đến so đo đi, nhưng không có được bao nhiêu lời dễ nghe, già rồi, dù sao cũng sắp ở riêng, mặc kệ bọn họ, quên đi.

Lúc Lí Đắc Tuyền cùng Vương Thị nói bên này náo loạn, không là chuyện lớn gì, chỉ là Lí Hà Thị nhốt mình trong phòng.

Nàng nhất thời cũng không biết nói gì, muốn nàng coi Lí Hà Thị như mẹ ruột tri kỷ nói tâm sự nàng làm không được, cũng không biết nói như thế nào, miệng Cốc Vũ nha đầu kia ngọt, ngay cả nàng cũng không muốn qua bên kia, nghĩ nghĩ, Vương Thị còn có chủ ý.

Nàng ôm Hạ Xuyên lên, đi vào trong viện đi, bộ dáng Hạ Xuyên lớn lên giống Lí Đắc Tuyền, tính tình không biết giống ai, lúc này răng nanh dài ra, chảy nước miếng, thích cười, trông coi hẳn rất vất vả, không có người nhìn chăm chăm hẳn, còn không biết hẳn đi chỗ nào.

Vương Thị cười, hôn hẳn một cái, "Hạ Xuyên, Hạ Xuyên, người đi qua la nãi nãi người đi, nàng già rồi không được giận, được hay không?"

Hạ Xuyên chưa biết nói, hé miệng cười, cười nước miếng lại chảy ra.

Vương Thị qua bên kia, Trần Thị nhìn nàng vẫy vẫy tay, "Tam tẩu, người nên trở về đi, nương ta vẫn còn giận."

Vương Thị sừng sốt, "Cha bọn họ đâu?"

"Cha cùng đại ca còn có Hà đều ra ruộng, Đại tẩu cũng không biết thế nào, thấy nhị tỷ không chịu xuống ruộng, luôn ngốc ở nhà, vừa rồi mới nháo xong..."

Vương Thị không nói nhiều, sự tình thế nào nàng cũng đoán được, liền cười với Trần Thị tiếp đón một tiếng, "Nương giờ phút này cũng không thể

một mình suy nghĩ, nghĩ tới nghĩ lui phiền nhiều!" Nói xong xoay chân vào phòng Lí Hà Thị.

Trần Thị ở bên ngoài có chút hận ý, "Còn tâm nhiều! Hừ, có con thì sao?" Nói xong muốn xoay thân bước đi, lại thấy Vương Thị hôm nay mặc xiêm y rất khác biệt, muốn chờ nàng đi ra nhìn lại, nhất thời có chút mâu thuẫn.

Vương Thị vào trong phòng, nhìn Lí Hà Thị cười cười, không hề không đề cập tới chuyện này, "Nương, hai ngày nay ngài không đi qua, Hạ Xuyên tìm người đâu, khóc suốt không ngừng, không dỗ được hẳn, vẫn là ngài tài năng đối phó hẳn, ta để Hạ Xuyên ở đây a."

Nói xong Vương Thị liền đi ra, Hạ Xuyên ở trên giường đi tới đi lui, có một vật sống ở đây, Lí Hà Thị định lên tinh thần đối phó hẳn, chọc ghẹo qua lại mình ngược lại nở nụ cười, cầm một cái chiếu rách, đặt ở giữa phòng cho Hạ Xuyên đi, nàng ở bên cạnh xem, Hạ Xuyên bò bò vừa muốn đứng lên, đứng không vững lại ngồi xuống đi, mếu miêng muốn khóc, tiếp lại không biết nhìn đến cái gì mới, bò nhanh qua, chọc Lí Hà Thị cười ha ha.

Lúc Lí lão đầu mang hai con trai trở về, trên đường nghe nói trong nhà lại âm ỉ, bức bối, ai ngờ trở về thấy Lí Hà Thị cười ha ha, Hạ Xuyên ở trong phòng bò tới lui, nhất thời cũng vui vẻ.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Kết Quả Bàn Tính Của Trần Thị

Bất luận là ở nhà mình hay ở bên Lí Hà Thị, Hạ Xuyên lúc nào cũng vui vẻ, một khắc không chịu ngồi yên đi nhanh bò sát, tiểu tử căn bản còn không biết nhân gian ưu sầu, trong thế giới nhỏ của hắn, mỗi ngày chính là ăn uống no đủ xong ngủ.

Nhờ có Hạ Xuyên, sự chú ý của Lí Hà Thị luôn ở trên người Hạ Xuyên, chuyện mới phai nhạt nhanh như vậy, ngược lại nghĩ thông suốt không ít chuyện, con cháu đều có phúc của con cháu, nàng không thể quan tâm hết, ở riêng tự bọn hắn làm chủ.

Trần Thị xung phong nhận thu xếp hôn sự của Linh Nga, Lí Hà Thị không phản đối, dù sao trong nhà nhất định phải có một nữ nhân thu xếp, Trương thị là thùng thuốc súng, lại đang hờn giận, nàng dâu thứ hai tốt, nhưng đang mang thai, cả nhà nàng dâu thứ 3 đông người, nhưng không lớn lên từ hộ nông dân, không biết nhiều quy củ nông thôn để diễn xuất, cũng không thể kêu khuê nữ đã gả đi trở về thu xếp, tính tới tính lui thật đúng chỉ có vợ Lão Tứ tạm thời đương gia, chỉ là tuổi vẫn còn nhỏ. Suy tính một hồi Lí Hà Thị thông suốt, ai mà không có một thời tuổi trẻ.

Đã hẹn xong ngày, buổi trưa Triệu Đại thúc mang người qua tặng đồ, khăn thêu hạng nhất ở phòng ngoài, còn cố ý đánh vài cái hòm xiềng tinh xảo, còn có đậu phộng trứng gà đỏ cộng thêm táo đỏ, hơn phân nửa là để Lí Hà Thị dùng làm tiệc rượu bên này.

Triệu Đại thúc là người lanh lẹ, ngồi xuống liền nói có cái gì không vừa lòng cứ việc nói, mặt khác còn muốn thương lượng tiệc đãi, đến ngày lành

sẽ mua đưa tới.

Lí Hà Thị cười cười, cùng Trần Thị thương nghị, Triệu Đại thúc lại hỏi đám người Lí Đắc Tuyền, Lí lão đầu liền đi qua kêu Giang, Tuyền tới, gặp mặt khách sáo chào hỏi.

Linh Nga then thùng trốn ở trong phòng không đi ra, nhưng lỗ tai dựng thẳng lên dán trên cửa nghe động tĩnh bên ngoài.

Lí Đắc Tuyền quen biết Triệu Đại thúc, nói chuyện tự nhiên hợp ý hơn một chút. Lí Đắc Giang đã từng đi qua Triệu gia, dĩ nhiên cũng là người quen, nói đến tiệc rượu, Lí Đắc Giang phốc xuy cười, "Ta nghĩ lúc Linh Nga xuất giá, nường dứt khoát phải tay một lần làm chương quây đi, tất cả mọi chuyện cần quan tâm, không bằng hưởng thanh phúc đi."

Lí Hà Thị vừa đỡ Hạ Xuyên vừa nói: "Chính là như thế, Hạ Xuyên a Hạ Xuyên, việc này kệ bọn họ đi, đợi ta chưng bánh cho Hạ Xuyên ăn."

Trần Thị đứng ở một bên Lí Hà Thị, sợ mình đụng chạm Trương thị. Trần Thị nói: "Nhị ca bàn tính cùng chúng ta đi, nường lớn tuổi như vậy không dễ dàng, hiện tại cũng là lúc hưởng phúc, chuyện của Linh Nga nên do chúng ta quan tâm. Đại tẩu người nói đúng không?"

Trương thị ừ một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Lí Đắc Giang nói tiếp: "Cùng Nhi cũng không phải người ngoài, từ lâu của hãn cũng rất náo nhiệt, bằng không lần này để từ lâu của hãn tới lo chuyện này, không cần thỉnh đầu bếp chương quây phiền toái, dù sao cũng làm cho người nhà, đến lúc đó chỉ cần thanh toán tiền là xong, bọn họ sẽ không tính tiền công của chúng ta, lần trước đi ra ngoài còn đề cập qua chuyện này."

Triệu Đại thúc hiểu biết, chuyện bên này không có ý kiến, "Chuyện bên này do các người định, muốn đãi thức gì đều tốt, tính tổng cộng bao nhiêu

bạc, đến lúc đó chúng ta chuẩn bị gọi người đưa tới cho các người."

Trương thị thấy tính toán như vậy tốt, chỉ thấy Trần Thị không chút hoang mang nói: "Nhị ca, Triệu Đại thúc, không không, ông thông gia, chuyện này ta nghĩ vẫn là tự chúng ta làm tốt hơn, ta cũng biết Tam tẩu bên kia làm sân, còn có ta cùng đại tẩu, chuyện nhà của mình phải do mình xử lý tốt mới đúng. Lại nói lúc đại tỷ, nhị tỷ xuất giá tuy ta chưa đến, đành phải thỉnh người khác giúp đỡ xử lý, nếu người trong nhà không để ý Linh Nga chỉ sợ về sau nàng sẽ cảm thấy chúng ta khinh thường. Còn nữa nhà mẹ đẻ nhị tẩu, tuy nói là người nhà, đến cùng người ta cũng là mở cửa buôn bán, chúng ta xài ít nhiều cũng rõ ràng, nếu để bọn họ đến làm, vạn nhất bị lỗi chúng ta cũng bắn khoản, còn trì hoãn vài ngày sinh ý của người ta, nhà chúng ta cũng là bắn khoản. Mặt khác này thân bằng bạn tốt đều ở đây, vẫn là mọi người giúp đỡ làm tốt, thôn trang cũng có chút trợ cấp, chuyện lớn do cha cùng nhị ca làm chủ, thỉnh người rửa chén nấu cơm mua này nọ mở tiệc, ta cùng Đại tẩu có thể làm, dù sao Linh Nga xuất giá chúng ta không thể ủy khuất nàng."

Một phen nói ra, làm người luôn không có mở miệng Lí lão đầu gật đầu đồng ý, "Theo ý vợ Lão Tứ đi, tự mình làm tốt, không thể cả ngày liên lụy người khác."

Đã đều nói như vậy, Lí Đắc Giang đương nhiên cũng không có ý kiến.

Trương thị nghe thấy không có gì có thể mưu đồ, còn muốn liên lụy mình vài ngày, không biết lúc nào lặn lẽ trốn, khiêng cuốc đi ra khoảnh ruộng sớm chia cho mình. Thu lúa mùa xong là mừng năm mới, mừng năm mới xong còn rảnh một chập mới bắt đầu gieo lúa mùa sớm, không bằng trồng hai luống rau, tưới nước cũng phương tiện. Dù sao đến lúc làm tiệc rượu, còn có thể thiếu phần của mình sao? Nghĩ như vậy, nàng yên tâm đi bận việc của mình.

Trần Thị đã sớm có chuẩn bị, món ăn nóng đồ ăn lạnh nói ra đều hợp ý mọi người, theo cách nói của nàng, so sánh với nhà người khác sẽ không tốn bạc. Trần Thị lại nghĩ tới chuyện khác, "Nga, đúng rồi, còn muốn thêm đoàn viên vui mừng, chính là dùng thịt heo băm với hành thái , bên ngoài bọc bột chiên đầu chiên xong, cắt thành miếng, một đĩa không dùng hết vài miếng, một tiệc rượu bày ra cũng không tốn vài đồng tiền."

Lí Hà Thị đang suy nghĩ. Lí lão đầu cũng không biết thích hợp hay không thích hợp.

Trần Thị thấy bọn họ không nói chuyện, vội nói: "Cha mẹ, ông thông gia, ta cảm thấy cái này tốt, mọi người không muốn thêm vui mừng sao, còn có một biện pháp, nếu ngại thịt heo rất đắt, có thể dùng củ sen, không phải đại tỷ lần trước nhắc về nói nàng muốn đưa chút củ sen qua sao? Vừa vặn dùng để làm, một nửa củ sen một nửa thịt heo, ăn càng tươi mới không nói, lại tiết kiệm không ít tiền, đồ ăn này ta nghe ca ta nói qua, ta vừa rồi còn tự làm, mang lên cho các người nếm thử."

Nói xong Trần Thị quả thực vào phòng bếp mang lên một cái đĩa, bên ngoài đã chiên vàng óng ánh, cắt thành lát, mỗi một miếng thật sự giống như thịt làm ra, lại nghe Trần Thị nói dùng rất ít thịt, "Lời nói không xuôi tai, chút thịt đó mỏng như móng tay vậy, thử chút, các người ăn có phải rất ngon không?"

Đã nói đến mức này, Triệu Đại thúc tỏ thái độ, "Được, các người bên này ăn vui vẻ, cũng là thể diện chúng ta."

Trần Thị mềm mại cười, liên nói thông gia công thật sự là khó được, Linh Nga giả đi qua sẽ hưởng phúc, còn nói Linh Nga chịu khó cỡ nào đi qua nhất định là con dâu hiền.

Bởi vậy, không chỉ có Triệu Đại thúc cao hứng, Lí Hà Thị cũng thoải mái, nghĩ Trần Thị khó được như vậy, tuy không muốn làm ruộng, xem ra

cũng không có tật xấu gì, việc này để ý rất tốt, viên này ăn ngon lại đẹp mắt còn tiết kiệm tiền.

Nói xong lời cuối cùng, bàn đến món chính.

Lí Đắc Tuyền muốn dùng gà, bên kia có nuôi một ít, đến lúc đó có thể đưa 10 con qua, có thể tiết kiệm tiền.

Triệu Đại thúc không đồng ý đầu tiên: "Này không được, nếu gà cũng xong, chân giò lợn cũng xong, mấy thứ đó phải do chúng ta mua đến, Tuyền, ta đã thấy qua sân của người, gà mái đẻ trứng cũng ăn, trời già cũng không chịu, người không thể khách khí với ta."

Lí Đắc Giang cũng nói như vậy, "Nương Cốc Vũ cũng quan tâm không ít đến đồ cưới của Linh Nga, mọi thứ phải ăn theo quy củ, thiếu cũng không thiếu mấy con gà của người."

Lí Đắc Tuyền ngốc ngốc nở nụ cười, không nói gì.

Lí Hà Thị đang thương lượng với Lí lão đầu nên dùng toàn bộ gà hay chân giò lợn. Đây là món chính, người thôn trang đều xem, đến lúc đó nếu mọi người ăn không thuận ý cũng không tốt lắm, cũng không thể qua loa.

Nếu dùng chân giò lợn, đến lúc đó chỉ sợ là phải đặt trước, phải thỉnh sự phụ tốt nhất, có thể chưng mềm lại giòn, tương đối mà nói gà dễ làm hơn, mua về có thể nuôi, đến lúc đó không sợ mua không được không như chân giò lợn luộc cuống tay chân .

Nghe mọi người nói như thế, Trần Thị cũng không tỏ vẻ phản đối, nhưng nói: "Nương ——, ngài không phải nói không quan tâm sao, ta nói với ngài, làm chân giò lợn tốt nhất là Khưu sư phụ là cậu ta nhà cách vách, lúc trước ta còn đi nói với hân đâu, như thế không thành vấn đề. Gà tốt, nhưng ngài nghĩ lại, chúng ta hộ nông dân quanh năm suốt tháng bụng không dính dầu, gà không là hạng nhất, vẫn là chân giò lợn tốt, nấu lên dầu sáng bóng

lượng, mọi người ăn ngon, lại nói chúng ta thỉnh Khưu sư phụ, này lúc đó chẳng phải nương có mặt mũi."

Nói như vậy, Lí Hà Thị đồng ý, Lí lão đầu cũng cảm thấy dầu tốt, "Lần trước Lão Thiết Đầu gả khuê nữ, dùng toàn bộ gà, mọi người đều giống như không có ăn thịt, quả hoảng."

Cứ như vậy bàn xong, Triệu Đại thúc thương nghị xong không trì hoãn, đứng dậy cáo từ, Trần Thị vội đưa ra cửa, "Ta còn muốn thương lượng với ông thông gia, các người ngồi ta đi đưa."

Lí Hà Thị vỗ Hạ Xuyên nở nụ cười, "Nãi nãi lúc này mới hưởng phúc, các người một đám sao cẩn thận được như vậy, mọi mặt cũng chỉ có người phụ nữ đảm đang quan tâm mới được như vậy."

Lí Đắc Giang thấy Lí Hà Thị cao hứng khó được, không nói gì thêm.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Trần Mè Vòng Hầm Gà

Trần Thị bắt đầu giống nữ chủ nhân làm lụng vất vả, Lí Hà Thị mới đầu lo lắng, ở một bên xem, mượn cái bàn ghế dựa, phân chia công việc cũng tới cửa cùng người nói rõ ràng, vạn nhất gặp chuyện gì cần điều chỉnh phải đi tới lui nhiều lần, càng trọng yếu hơn là, trong đầu còn nghĩ nhà này, người nào có thể làm chuyện gì, cũng nhờ Trần Thị vốn là người thôn trang, bằng không cũng làm không xong.

Cho dù vậy, Trần Thị cũng không quên báo cáo tình hình hôm đó với Lí Hà Thị: "Nương, ngài không cần lo lắng, tuy nhiều chuyện làm, đến lúc đó Nhị ca, Tam ca bọn họ đều đến hỗ trợ, dù sao cha cùng ca ca còn có Hà lo chuyện lớn, những chuyện khác thấy nhiều kỳ thực cũng không gì, đơn giản là bàn ghế mượn đến coi kỹ đến lúc đó hoàn trả đi, nấu cơm rửa rau thu thập cái bàn rửa chén, mọi thứ chiếu theo phân công trước kia, mọi người đều vui lòng hỗ trợ."

Lí Hà Thị không tiện nói thêm, nghĩ bản thân là bà bà cũng muốn có chút khí thế, liền hỏi: "Có phải là nương Giang Sinh và nương Đại Trụ nấu cơm? Vài tô cơm như vậy, cũng chỉ có bọn họ nấu được, không khét nồi cũng không nửa sống nửa chín, trong nhà cũng sạch sẽ, mọi người ăn cũng yên tâm."

Trần Thị nghĩ cũng không nghĩ, đáp: "Ta cũng nghĩ như vậy, nương Giang Sinh đầu có vấn đề, nhà mẹ đẻ Đại Trụ sợ là không tốt, ta nhờ thẩm của tiểu Thúy Nhi nấu cơm, cũng tốt, nương Đại Trụ thu thập tốt nhất, ta nghĩ ngày lành ngày đó để nàng khai bàn thu lễ."

Lí Hà Thị nghĩ, này cũng được, đều có một người đứng ở một đầu sân, nói là thu lễ, kỳ thực là mang lễ đến trước cửa, bằng không đến lúc đó nóng nháo lên, vài tên tham lam náo loạn, khách mang lễ tới không biết để nơi nào sẽ không tốt lắm. Khai bàn cũng đơn giản, chính là dẫn người mang này nọ để lên bàn, để mọi người biết có thể khai tịch mà thôi, cái này cũng do Trần Thị nghĩ được chu toàn."Đi, người đi làm đi, nếu bận rộn hỏi một chút là được."

Trần Thị được quyền, cười đến xán lạn, nhưng không đi, miệng trề ra, không phun ra nửa chữ.

Lí Hà Thị thấy nàng như vậy, nở nụ cười, "Có gì cứ nói, sao ấp a ấp úng! Không muốn thương lượng sao?"

Trần Thị cười khố, "Nương, cũng không là chuyện lớn gì, ta sớm nói để ca ta qua bên kia sân hỗ trợ, bọn họ từ chối, lúc này tiệc rượu hân cũng nói là đi lại giúp đỡ mua này nọ, ta muốn thương lượng với người, chính là nghĩ lại đó là chuyện tiền bạc, không muốn cho hân đi, miễn cho đến lúc đó nói không minh bạch."

Lí Hà Thị lắc đầu, "Người đa tâm! Thêm một người thêm một phần sức, cũng không cần biến thành không rõ ràng, nếu bận quá người kêu ca người đi, mang theo một hai người, Hà, Tuyền, Hải đều ở đây, mọi chuyện không thể để một mình Giang quan tâm, bốn ca ca gả muội tử, nên bận rộn không phải sao? Dù sao hai ba người cùng đi, đến lúc tính lại có thể đối chứng đúng không?"

Trần Thị mặt mày hớn hở, "Nương trải qua nhiều việc, năng lực ta có bao lớn? Còn không phải là vừa học vừa làm? Nương nói ra không giống với, nếu nương cũng tin chúng ta, lại có người đi theo, ta kêu là sang hỗ trợ."

Trương thị như cũ ở bận việc ở ruộng của mình, sắp tới ngày chính mới nghỉ ngơi hỗ trợ, đối tới đối lui đơn độc đi nhà bếp, Lí Hà Thị thấy, nhưng cũng làm lơ.

Cốc Vũ bên kia cũng ngừng công, vừa khéo muốn đi ăn tịch.

Cố tình, thế nhưng không thỉnh một nhà Văn thăm.

Vương Thị thật kinh ngạc, "Nương ta có phải đã quên, ta thấy nàng tới cũng không gì a."

Cốc Vũ đột nhiên nhớ tới, tựa hồ không lâu phía trước, lúc Trương thị, Trần Thị tới từng nói chuyện, kêu cả nhà Cốc Vũ cách xa nhà Văn thăm một chút, chẳng lẽ nói quả phụ đương gia không tốt?

Hứa Thị lạnh lẽ, cũng không nghĩ nhiều, "Nương, người trở về hỏi nãi nãi Cốc Vũ một chút."

Hứa Tần Thị muốn đi qua, bị Văn thăm gọi lại.

Cả nhà đều nhìn nàng, Văn thăm có chút ngượng ngùng, "Ta cũng không biết chuyện gì, lúc nương ta còn tại thế cũng nghe nói qua, trước kia mang theo con về lại thôn trang gặp nãi nãi Cốc Vũ, nhưng kêu không trả lời, ta nghĩ chuyện cũng tương tự như vậy."

Hứa Tần Thị lúc này cũng dừng bước, vài người nghe Văn thăm nói là chuyện gì.

"Lúc đó nương có nhắc với ta, nhà chúng ta có một mảnh ruộng, kề bên nhà Cốc Vũ, hiện tại là nhà Cốc Vũ trồng trọt. Lúc đó nghe nói là hạn hán, cha ta phải đi mượn guồng nước, chỉ cần xe chở nước, mảnh ruộng của chúng ta nếu tưới nước từ muông máng không biết mất bao lâu, lại nói cũng có xe chở nước của những nhà người khác, lúc đó sợ phân không rõ, sau này nói với gia gia Cốc Vũ đi từ ruộng Cốc Vũ qua, có thể tiết kiệm

sức. Ai ngờ cha ta còn chưa có xe chở nước thì guồng nước bị hư, khối ruộng của Cốc Vũ có nước, nhưng nãi nãi Cốc Vũ không chịu cho chúng ta kéo nước qua ruộng của nhà mình, nường ta giận quá, thừa dịp không có người dẫn nước qua ruộng nhà mình, nãi nãi Cốc Vũ còn mắng đến cửa, chuyện đại khái là như vậy."

Nói xong Văn thắm thở dài, "Cũng đã nhiều năm, năm kia ta ôm Đại Lâm trở về, Tiểu Hà hiện tại lớn như vậy, hàng xóm láng giềng, không biết có phải đại nường vẫn nhớ hay không."

Hứa Thị nói, "Hơn phân nửa đúng rồi, nếu không nhớ kỹ, hai ngày trước gặp vợ Lão Tứ cùng nường bàn chuyện, ta đã nói đến lúc đó để nường ta, nường Tiểu Hà, nường Cốc Vũ, nường Giang Sinh giúp, nàng từ chối thẳng, nói là Văn thắm bên kia..."

Cốc Vũ nghe xong không nói gì, tạm thời bất luận chuyện này đúng hay sai, ruộng nhà mình nằm bên bờ sông, người ta đi ngang qua cũng không có chuyện gì, dù sao ruộng g nhà mình không thể giành hết nước, lúc đó bên kia làm sai rồi, nhiều năm như vậy nên phai nhạt mới phải, huống chi người ta không sai, gia gia đồng ý rồi.

Ngày đại hỉ của cô cô, còn nhớ đến chuyện ấy lâu như vậy?

Hứa Tần Thị nghe xong không hé răng, "Chuyện này chúng ta cũng không tiện nói, nường Tiểu Hà, người đừng để trong lòng, không thành chúng ta sẽ không đi."

Văn thắm cười hề hề , "Cũng không là chuyện lớn, chúng ta về thôn trang các người giúp chúng ta không biết bao nhiêu, hiện tại tốt rồi, so đo cái này làm gì. Vật này muốn gói gắm ngài, mang đi cho Linh Nga làm đồ cưới, không cần nói là ta đưa, vạn nhất đại nường không đồng ý, Linh Nga không biết, ngày đại hỉ cũng không tốt."

Mọi người không tiện nói gì, Hứa Tần Thị thấy thân mình Hứa Thị phát cồng kềnh, kêu nàng không cần quản nhiều, "Bữa tiệc này người cũng đừng đi, người nhiều không thoải mái, ngày mai mới là ngày chính đâu."

Hứa Thị đồng ý, Tiểu Mãn ôm Hạ Xuyên cũng nói không đi, bị Hứa Tần Thị lôi đi.

Cốc Vũ biết quy củ thôn trang, tiệc rượu là một phen náo nhiệt, ngày thứ hai tân nương xuất giá, một ngày trước đó cơm chiều mọi người cùng nhau ăn, ngày thứ hai đón dâu, có một người đưa Linh Nga đến đầu thôn trang, đầu tiên là ăn một chút, qua đầu bên kia ăn một chút, trở về Lí gia sân lại ăn, ngày thứ hai mới trọng yếu. Tiệc này đơn giản là mời nhà mẹ đẻ Lí Hà Thị đến, cho bọn họ ngồi đầu bàn tiệc, họ hàng gần cũng trở về, cùng với người xuất giá chung vui, ngày thứ hai đón dâu, sẽ không còn là người trong nhà này.

Đương nhiên, còn nhiều việc mà đại cô nương tiểu nàng dâu đều muốn là xem đồ cưới của tân nương, rồi tự mình tính toán.

Trong phòng Linh Nga nệm đầy người, Lập Thu ở với Linh Nga, lúc này mừng rỡ hai mắt tỏa sáng như mình xuất giá, không ngừng hướng người chung quanh nói đây là cái gì kia là cái gì.

"Chắc chắc, túi chữ nhật này thêu thật đẹp."

"Vải tốt không nói, thợ khéo, chỉ sợ tìm không thấy lần thứ hai, tay Linh Nga càng khéo."

"Tẩu tử, chất nữ tử từ đô thành trở về, nhìn thật quen mắt, nghe nói Cốc Vũ mặc xiêm y, vải toàn bộ đều là tiến cống đâu!"

Nhóm người nói đến nói đi, càng thái quá, Cốc Vũ ở phía sau nghe buồn cười, không chừng nói một hồi xiêm y của mình là tơ vàng ngân tuyến khâu lên đi? Chỉ là vải phổ thông mua ở trấn trên, chẳng qua gia công qua

một chút mà thôi, liền biến thành cống phẩm, nhà mình không phải là hoàng thương, mặc không nổi vũ yên la.

Thấy trong phòng đông người, Cốc Vũ sẽ không đi ra đằng trước, Kinh Trập ở một bên cũng nhàn, đơn giản là chân chạy viết câu đối gì đó, An Cầm Hiên đứng bên cạnh hẳn, đông người loạn như vậy, bọn họ nhàn nhật đứng như vậy, lại làm cho người ta liếc mắt một cái là tìm được.

Cốc Vũ thấy bọn họ nhàn, đi qua, "Sao các người nhàn thế?"

An Cầm Hiên khoe miệng nhất a, nhíu mày nói: "Có người vội, tự nhiên có người nhàn."

Cốc Vũ nhìn theo mặt hẳn, thấy Trần Thị tại kia sai khiến người làm việc, lớn tiếng nói chuyện, sợ người khác không biết nàng vội, Trương thị ở trong bếp nhìn quanh. Cốc Vũ không hiểu sao Trần Thị ra sức như vậy? Tứ thẩm này không có lợi không làm, không so được với Trương thị, Trương thị tuy rất bá đạo, nhưng có cái gì nói cái đó, không thể ăn chút thiệt thòi, lúc này đại khái ở nhà bếp nghĩ có cái gì có thể tới trong tay mình.

Quả thực như An Cầm Hiên nói, "Có người nhàn, tự nhiên có người vội", chỉ là không biết vội kia là vội gì?

Kinh Trập khều An Cầm Hiên, "Cốc Vũ người rất ngốc, bên này cũng không có chuyện của người, ngồi vào vị trí, ta cùng Cầm Hiên đi lấy đồ ăn."

Cốc Vũ gật đầu, tựa vào góc tường, nàng luôn cảm thấy Kinh Trập và An Cầm Hiên làm chạy bàn là lạ, Kinh Trập trước kia cũng làm qua, An Cầm Hiên là lần đầu tiên, trước kia hẳn sẽ không tham gia tiệc rượu.

Nhị Thúc Công chưa có tới, tứ sau khi trở về ngày đó, giao phó chuyện xong, bộ dáng yên tâm không ít, như cũ ra ngoài.

Dọn xong xong bàn ghế, hôm nay đến cũng không có ai, nương Đại Trụ đem bầu rượu nhỏ đặt ở giữa bàn, tiếp còn có Lập Xuân, Lập Hạ mang lên đậu phộng cùng táo đỏ, còn có mấy khối đường mạch nha, là Triệu gia đưa tới, hai tiểu tử vừa bày vừa không quên miệng mình.

Khai tịch tín hiệu, thấy vậy mọi người ào ào ngồi vào vị trí, Lí Hà Thị và thân thích ngồi trong nhà chính, lão nhân thôn trang ở giữa phòng, Cốc Vũ không có chuyện làm cũng có thể ngồi vào vị trí, nhị tịch mới là phụ nhân, tiểu tử chạy bàn, chờ mọi người ăn xong, rửa bát đĩa xong mới đến phiên người làm việc ăn.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Bí Mật Chân Giò Lợn

Bình thường khó có thể được ăn đồ ăn ngon, trong bụng đa số người thôn trang đều không dính nước dầu, người lớn còn kiêng kỵ một chút, bọn nhỏ mặc kệ, có một tiểu tử mập mạp hận không thể đứng ở trên bàn, bị người lớn dùng chiếc đũa đánh vài cái mới yên tĩnh chút.

Cốc Vũ cùng cả nhà ngồi ở một bàn, xoay mình nhìn bốn phía, tuy chật chội nhưng náo nhiệt, thấy hỗn độn nhưng cũng quy củ, cả nhà đều làm quán ăn, quen thuộc, lại nhìn An Cẩm Hiên và Kinh Trập bưng đồ ăn, tự nhiên yên lòng không ít, lại thấy Trần Thị đầy mặt hồng quang bắt đầu nghênh đón đưa đi, có chút buồn bực, Tứ thẩm khi nào thì trở nên khôn khéo có khả năng lại có tri thức hiểu lẽ nghĩa như vậy?

Ý niệm này không ở trong lòng cốc Vũ lâu lắm, mọi người đã ăn qua đậu phộng cùng đường mạch nha trên bàn, bắt đầu bưng đồ ăn lên.

Cốc Vũ chẳng phải chưa từng ăn qua yến hội, chỉ là cảm thấy lúc này có chút đặc biệt, lúc trước là Tứ thúc cưới vợ, rồi tiệc trăm ngày của Hạ Xuyên, nhưng không phải là tiệc vu quy.

Món đầu tiên được dọn lên, dọa cốc Vũ nhảy dựng, là cá trích. Cá trích không nói, tuy cá trích lớn nhỏ không khác cá cốc Vũ từng thấy qua, số lượng dọa người, một khay gỗ thật lớn, trước kia dùng để bưng đồ ăn, lúc này dung đựng thức ăn, cá trích tràn lan ở mặt trên, thoát nhìn rất là ngon. Người lớn tựa hồ chưa thấy qua kiểu bày biện này, luyện tiếc hạ đũa nhìn thêm chút nữa, cốc Vũ ở trong lòng yên lặng đếm, vòn vẹn mười bốn con.

Lí Hà Thị vẻ mặt hồng hào mang Linh Nga đến tiếp đón mọi người ăn.

Người trên bàn đều kinh thán, "Linh Nga gả cho nhà tốt, xem món cá phụ này, không chỉ ăn ngon, cũng khí phái, có bao nhiêu nhà có thể làm được, lần trước đi thôn trang kia ăn tịch, nhỏ xíu cũng mới 6 con, coi như làm đầy đủ nhưng không nhiều lắm."

Nghe như vậy, sắc mặt Lí Hà Thị tự nhiên sáng hơn, Linh Nga là không cần phải nói, mình sắp gả đi, nhưng không sơ sài, cũng kiệt lực bày tiệc rượu cho mình. Đại khái Linh Nga làm cô nương ở nhà mẹ đẻ ăn một bữa cơm cuối cùng, hơn nữa thân bằng đều ở bên cạnh, dĩ nhiên vô cùng trọng yếu.

Cốc Vũ không hiểu, "Di, này vì sao kêu cá phụ?"

Giang thị ngồi bên Cốc Vũ đã hoàn thành nhiệm vụ nấu cơm của mình, cười hề hề nói: "Chuyện này còn không biết, dĩ nhiên là tiểu cô cô người gả đi chỉ biết dưỡng người thôi."

Cốc Vũ le lưỡi, thì ra tư tưởng xuất giá tòng phu không chỉ là lời ngoài miệng, đã là gốc rễ ăn sâu trong lòng mọi người, bằng không món ăn đều có thể nói lên quan hệ. Nàng không nghĩ nhiều, món cá phụ thật ngon, cũng không nói nhiều.

Ăn theo lễ thường món tiếp theo đại khái sẽ là cải củ gì đó, lúc này đi lên cũng là một cái cái đĩa, mặt trên có vài miếng như là món chiên, bên ngoài vàng óng ánh bên trong màu hồng phấn, nhìn không sai, cũng chưa có ai thấy qua.

Bởi vì đã có món cá phụ, dĩ nhiên có sự mong đợi không đồng dạng, Cốc Vũ cũng thế, ai ngờ ăn vào miệng lại không như mong đợi, hình như là thịt chiên dầu, ăn vào có cảm giác dính dính, chỉ có thể nói tư vị cũng tạm.

Lí Hà Thị cố ý ở lại nói với mọi người, "Món này kêu là vui mừng viên, cũng không phải là đồ vui mừng danh vọng, dùng thịt trộn với củ sen, thông gia lúc đầu nói là toàn bộ dùng thịt, nhưng không thể không để người

ta qua ngày, hơn nữa củ sen chiên như vậy, càng tươi ngon hơn đúng không?"

Mọi người đều gật đầu, nói ăn ngon. Nhưng Giang thị ăn nói không có vị thịt, Lí Hà Thị còn chưa tin tự mình thử một hồi, cười cười không nói gì nữa.

Tiếp theo là vài món ăn bình thường trong ngày, phân lượng mười phần, tiếp đó là một bồn thịt heo lớn.

Không là hấp, không là chiên, cũng không phải chưng, chỉ cần nấu, Linh Nga cũng bị mọi người kéo ngồi vào bàn, Giang thị mắt sắc, gắp một miếng phổi heo cho Linh Nga ăn, "Ăn cho thông khí, về sau qua bên kia có chuyện gì cũng phải thương lượng, tuy nói lúc đầu đều tốt, nhưng là cả đời, không thể lặp ba lặp bảy, mọi việc đều có thương lượng, biết không?"

Linh Nga đỏ mặt, một chén cơm ở trước mặt, ăn cười không giống với ngày thường. Cốc Vũ thấy nàng như vậy cũng cao hứng, ngày sau đi qua đường gia tác chủ qua ngày, không thể như trước đây mọi chuyện đều do Lí Hà Thị định đoạt.

Lúc này lại nhìn Lí Hà Thị, không biết cùng Trần Thị ở một bên nói thầm cái gì, Trần Thị vừa nói chuyện vừa chỉ vào phòng bếp, Lí Hà Thị liền đi qua.

Chờ mọi người sắp ăn no, món chính sẽ dọn lên.

Cốc Vũ nghi ngờ, giờ phút này mới bưng món chính, ai còn nuốt trôi đây?

Đồ ăn ngon, nghe nói còn mời tới một sư phụ danh tiếng, Khửu sư phụ, là người mà láng giềng tám thôn đều muốn thỉnh, mà hôm nay món chính lại là một chân giò lợn lớn.

Chân giò lợn, kỳ thực là giò heo, là một cái chân sau dê nguyên, chưng thật mềm, nêm tương cho thêm hương vị, thoát nhìn có chút béo ngậy.

Có lẽ mọi người đều có cảm giác như vậy, tương ăn trở nên nhã nhặn không ít, nhưng Linh Nga đã tìm được cảm giác bình thường tiếp đón mọi người ăn, "Đại Trụ, ăn chân giò lợn, trong ngày thường không phải người thích ăn món này nhất sao? Cốc Vũ cũng ăn, Giang tẩu tử, ăn ăn, Khưu sư phụ làm chân giò lợn ngon nhất."

Nghe Linh Nga nói vậy, Đại Trụ muốn đứng lên, bị nương Đại Trụ kéo xuống, nàng cười cười, "Tốt, bất quá chúng ta đã ăn nhiều như vậy, nhìn người còn chống đỡ nổi không!"

Nói xong dùng chiếc đũa chấm vào nước thịt, vang dội mút vào , "Chặc chặc, không hổ là tay nghề Khưu sư phụ, chân giò lợn thật thơm."

Đại trụ đang muốn đứng dậy ăn chân giò lợn, lại bị nương hắt kéo lại, "Nương múc chút nước cho người, nhạ, ăn đi."

Vàng óng nước dầu chan vào cơm, có người nhìn, Đại Trụ buồn rầu bới cơm.

Giang thị thấy vậy dùng chiếc đũa nhẹ nhàng chạm vào, tiếp theo làm giống nương Đại Trụ, đem chiếc đũa đặt ở miệng mút vào một hồi, không ngừng khen ngợi tay nghề rất cao như thế nào.

Nhất thời, người trên bàn phảng phất người chuyên sửa đồng nhôm đương thời, trở nên nhã nhặn đứng lên, hơn phân nửa là dùng chiếc đũa dính một chút canh nước, nhiều lắm cũng là múc một chút vào trong chén, không còn bộ dáng thoải mái muốn ăn nhiều.

Linh Nga khuyên bảo mọi người, "Giang tẩu tử, ăn a, chân giò lợn ngon lắm, một năm cũng khó ăn 2 lần, huống hồ là tay nghề Khưu sư phụ."

Giang thị cười cười, "Ăn no, ăn no, bữa tiệc này xem như kiến thức, vui mừng viên đừng nói chưa từng ăn qua, cũng chưa nghe nói qua, cá phụ tuy đã nghe qua, nhưng chưa thấy làm đầy đủ như vậy, chân giò lợn là tay nghề Khưu sư phụ, đều là phúc Linh Nga, ăn nữa thì bụng chịu không nổi, tốt lắm tốt lắm."

Phụ nhân khác cũng phụ họa như vậy.

Cốc Vũ buồn cười, chẳng lẽ món ăn này cố ý lưu đến ngày mai? Tựa hồ mọi người đều biết chuyện gì xảy ra, ước định sẵn không động đũa vào món này? Nghĩ lại cũng đúng, dù sao ngày mai vẫn còn lại một chút, bằng không một lần làm tiệc rượu còn không biết cần bao nhiêu chân giò lợn đâu, hộ nông dân sao chịu nổi. Cốc Vũ chưa từng trải qua chuyện như vậy, tự nhiên không nói thêm, dù sao cũng ăn no, chân giò lợn nhìn quá béo.

Ai ngờ Linh Nga lúc này sắc mặt ửng đỏ, một vẻ tiếp đón mọi người ăn.

Giang thị kéo nàng đi coi đồ cưới cũng không được, "Giang tẩu tử, cái kia đợi lát nữa lại nói, mọi người đem chân giò lợn ăn đi, nếu không ngày mai sẽ không tốt lắm."

"Ngày mai chừng lại cũng ngon như thường, Linh Nga, khuỷu tay người hiện tại quái ra bên ngoài, chưa gả đi đã vội ăn ở nhà mẹ đẻ nhiều một chút phải không?"

Những lời này đều nói, nếu là trước đây Linh Nga sẽ theo, nhưng hôm nay Linh Nga tựa hồ nhận chuẩn chân giò lợn, nói đến cùng, đây mới là món chính trong yến hội hôm nay, ngay từ đầu mười bốn con cá phụ là một bắt đầu hoàn mỹ, không cần đầu voi đuôi chuột như vậy.

Nghĩ như thế, Linh Nga cho rằng mọi người ngượng ngùng, nàng không quan tâm tự mình ra trận, Giang thị đứng cách Linh Nga hai người, muốn kéo đã không kịp.

Chỉ thấy Linh Nga đứng dậy, chiếc đĩa hướng chân giò lợn gấp, chân giò lợn cũng không mềm như trong tưởng tượng, chiếc đĩa không thể thuận lợi tách ra, Linh Nga dùng sức quá mạnh, hơn nữa chân giò lợn không lý do gì cứng rắn như thế, nàng nhất thời trở tay không kịp, suýt té.

Nhờ phụ nhân bên cạnh kéo, một tay Linh Nga cuối cùng vẫn chống ở chân giò lợn, dính một tay nước, sắc mặt tê cứng.

Giang thị tùy thời chạy nhanh qua đỡ, "Vừa vặn chúng ta qua bên kia gột rửa, rồi mang ta tới kiến thức hòm xiềng."

Linh Nga không cam lòng quay lại xem, ánh mắt nghi hoặc, không cam lòng và xấu hổ, "Vì sao như vậy?"

Để lại một câu như vậy, đã bị Giang thị kéo đi.

Người trên bàn mới bắt đầu nghị luận, "Chắc Linh Nga không biết."

Đại Trụ không ngừng hỏi, "Biết gì, vì sao không thể ăn chân giò lợn này?"

Cốc Vũ lúc này đứng lên, dùng chiếc đĩa gấp thử chân giò lợn, chỗ nhìn có vẻ đã hầm mềm, dĩ nhiên là kiên cố, nàng cũng ngậy ngấn cả người.

Chỉ nghe nương Đại Trụ nói, "Các người chưa có ăn qua đau khổ, chỉ là mấy năm nay mới tốt chút, trước kia lúc chúng ta xuất giá, muộn không được chân giò lợn gỗ, đành phải mượn cái đầu cá gỗ, kia có cái gì ăn đâu, bất quá cũng chỉ là náo nhiệt thôi."

Phụ nhân khác cũng mở miệng, "Nhưng nhà này thật kỳ quái, món cá phụ làm được đầy đủ như vậy, ta còn tưởng ít nhiều chân giò lợn cũng là thật, nào biết vẫn dùng tới chân giò lợn gỗ."

"Cũng thật sự là, bất quá trong nhà Khưu sư phụ cũng không có mấy thứ này, ta nhớ được lần trước về nhà mẹ đẻ ăn cưới muối ta, cũng là như vậy."

Cốc Vũ lắp bắp kinh hãi, cứ việc Lí Đặc Tuyền xuất thân là thợ mộc, nàng chưa từng nghe qua chân giò lợn từ đầu gối làm ra, khó trách mọi người không ăn!

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Trần Thị, Ngọc Nga Cùng Một Giuộc

Mọi người ăn qua nhị tịch bắt đầu thu thập này nọ, thân thích ăn xong đầu tịch cần đi đường xa đều đi hết, một ít lão nhân thôn trang cũng đi về.

Khưu sư phụ mang theo đồ đệ ở lại Lí gia, ngày mai còn phải tiếp tục nấu cơm. Còn lại người thôn trang đến hỗ trợ, nhóm phụ nữ rửa xong bát đĩa đều đã về nhà lo chuyện trong nhà của mình, gà chưa lên chuồng, heo chưa cho ăn, cơm nấu xong nồi còn chưa rửa, cần phải tưới vườn rau nữa... Tóm lại là không hết lo. Tương đối mà nói, đàn ông không làm lụng vất vả như vậy, lương thực đã cất ở nhà, việc ruộng nương đã xong, chuyện nhỏ trong nhà có phụ nữ làm lụng vất vả, khó được dịp đi tiệc rượu, nhiều người tụ lại như vậy, không tránh khỏi nhiều lời vài câu, bàn ghế lại có sẵn, đều ngồi nhàn thoải.

Trần Thị lung lay tay áo ở cửa, tâm thần không yên, thấy Ngọc Nga đi ra từ phòng Linh Nga, vội vàng kéo qua một bên, "Nhị tỷ, người còn không đi nói với nương, vạn nhất nương làm ầm ĩ lên phải làm sao bây giờ?"

Ngọc Nga giận liếc Trần Thị một cái, đi lại vỗ mu bàn tay Trần thị, " Có chút chuyện người lại thiếu kiên nhẫn như thế, có nhiều người bên ngoài như vậy, nương cũng muốn thể diện, sao có thể làm ầm ĩ, ta nha, chính là giúp người, nói thật Linh Nga bên này không đáng lo, việc này chúng ta phải đi nói, người tin ánh mắt ta là được."

Vì thế Trần Thị theo Ngọc Nga vào phòng Lí Hà Thị.

Phòng Lí Hà Thị hiếm khi đốt đèn, lúc này đang ngồi ở đầu giường, nghĩ chuyện hôm nay, trên cơ bản nàng vừa lòng yến hội, vợ Lão Tứ làm lụng

suốt 2, 3 ngày, đồ ăn nàng cũng vừa lòng, ở bên ngoài nghe phụ nhân nói lời nói làm lòng nàng thật sự ngọt, hộ nông dân, có ai có thể làm đầy đủ hết cá phụ đâu? Nếu nói có một chút phiền, chính là lão dâu cả, người này không khôn ngoan, ngày thường vụng trộm vài thứ cũng thôi, lần này sao lại như thế, may mắn cũng không náo ra bao lớn, chỉ là viên kia ít thịt, dù sao cũng làm được một món ăn, mọi người còn ăn không ra, nếu là nơi khác, thật đúng là mặt mũi quăng ra sau núi đi. Định là chuyện xong xuôi phải nói với nàng một hồi.

Ngọc Nga ngọt ngào kêu một tiếng, "Nương nghĩ gì đó, có phải vì Linh Nga cũng xuất giá trong lòng người hoảng, không lo đâu, chúng ta đều ở gần, khi cần đều có thể trở về."

Lí Hà Thị thấy các nàng đi lại, cười cười, miệng lải nhải, "Các người không cần ta quan tâm, chính là vợ Hải hôm nay cũng làm cho người sinh khí, nếu không do vợ Lão Tứ cản lại ta thế nào cũng phải cho nàng một trận mới được!"

Lí Hà Thị còn nhớ, Trần Thị có chút hoảng hốt, vốn chuyện này là lúc nàng đưa Ngọc Nga ra về bàn tính qua, và quyết định làm như vậy, dùng chân giò lợn gỗ thay chân giò lợn thật, Triệu gia đưa bạc là tốt rồi, không cần qua nhiều tay. Trương thị ngày thường tham món lợi nhỏ cả nhà đều biết, đến lúc đó nếu xảy ra chuyện, đẩy hết lên người Trương thị, bản thân sẽ không có việc gì, Lí Hà Thị sẽ không nghi ngờ.

Chủ yếu là chân giò lợn, đây mới là món chính, vốn Triệu gia hào phóng, lúc Trần Thị thương lượng với Triệu gia đòi chân giò lợn, trong lòng đã định sẵn đến lúc đó sẽ dùng chân giò lợn gỗ, dù sao thôn trang làm việc, ai mà không làm chân giò lợn gỗ. Tinh tế tính toán như vậy, bữa tiệc tối nay, bữa cơm ngày thứ hai, có thể tiết kiệm mấy chục chân giò lợn, cũng không tính một chân giò lợn hai ba cân, bốn năm mươi văn tiền, hơn nữa thịt đồ ăn cắt xén bớt, tốt xấu coi như là có 3 lượng bạc.

Nàng đã thoả thuận với Ngọc Nga một người lấy 1 lượng bạc, ca ca Trần Thị cũng được hai ba trăm văn tiền, chừa ra một ít hiếu kính Lí Hà Thị, Linh Nga gả xong còn có thể đổi chất sao? Dù sao đều là khuê nữ gả đi ra ngoài, hưởng hồ yến hội này cũng không có phiền ai, vui mừng viên còn là chủ ý của mình, mình bất quá là cầm một phần tiền chân chạy.

Nghĩ như vậy, dũng khí Trần Thị tăng lên không ít, "Nương, đều là người một nhà, chút chuyện đó ngài không cần quan tâm, không cần thiết sinh khí đúng không? Lo dưỡng thân mình hưởng phúc mới đúng, lại nói không còn bao nhiêu người, qua việc này chúng ta cũng muốn ở riêng, Đại tẩu không thể lấy gì thêm phải không?"

Ngọc Nga ở một bên hát đệm, "Nương, nhìn người kia, còn không bằng đám nhỏ cởi mở, ngày còn không phải tự bọn họ qua, người tốt nhất là hưởng phúc đi, a? Không có chuyện gì ta đi dạo, ta mua xiêm y cho ngài mặc!"

Lí Hà Thị cười một tiếng, sắc mặt hoà hoãn không ít, "Ta phải chờ hai kiện xiêm y của người sao? Người nhìn thân ta, là nương Cốc Vũ làm, ta hơi ngại, ta một hộ nông dân, cũng không phải bà địa chủ, già đi còn mặc thành như vậy người ta chê cười đâu!"

Ngọc Nga thấy Lí Hà Thị nói, miệng toàn là lời oán trách, vài thật tốt quá, không dành cho hộ nông dân mặc, thợ khéo rất phí công phu, trong lòng còn không biết vui thành bộ dáng gì nữa, cũng hùa theo nói: "Ta đã nói nương hưởng không hết phúc con cháu, làm lụng vất vả lâu như vậy, một đám đã tốt lắm, lúc trước Cốc Vũ bên kia cũng không tri kỷ với nương như vậy đúng không? Còn không bằng kệ bọn họ, mình cũng tốt hơn, có rảnh thì ôm tôn tử tìm hai lão tử muội tán gẫu, lúc đó chẳng phải rất tốt?"

Lí Hà Thị rất hưởng thụ, mỉm cười ứng hạ, "Ta còn có vài năm sống thời, dù sao cũng là ngày của các người."

Nói tới đây, Trần Thị giống là nhớ tới cái gì, lấy ra mấy xuyên tiền, "Nương, này cho ngài, ca ta đi mua này nọ, đều là tốt nhất, hơn nữa ai cũng biết món cá phụ của hân, chỉ cần mua từ tay người đánh cá, bớt đi nhiều chuyện lại rẻ. Ông thông gia cho giá, tiền thừa lại vốn nghĩ trợ cấp Linh Nga làm đồ cưới, đầu óc ta lại khờ, nghĩ không ra nàng còn thiếu cái gì, dù sao nàng đi qua sẽ có rất nhiều ngày lành, nghĩ lại còn không bằng để nương cầm, ngày thường nếu muốn mua cái gì, cũng là phương tiện đúng không?"

Lí Hà Thị cầm mấy xuyên tiền trong tay, nhất thời cảm khái ngất trời, "Ta không muốn cầm tiền từ tay nàng dâu, người coi như biết quản gia, người xem người chạy trước chạy sau, vẫn là tự mình cầm đi xài đi."

Tay Trần Thị giật giật, định đưa qua cầm, bị Ngọc Nga nhìn, tay nàng vừa chuyển, cười cầm lấy tiền cho Lí Hà Thị bỏ vào trong rương, rồi nói: "Ta lần này làm chủ cho nương một lần, dù sao ta cùng Hà còn trẻ, về sau tự mình có thể kiếm."

Ngọc Nga tiếp tục câu chuyện, chọc Lí Hà Thị cười ha ha.

Đến lúc này, trong lòng Lí Hà Thị đã nhận định nữ nhi thứ 2 và nàng dâu út của mình là tốt, trong lòng vui vẻ, mình không cần làm lụng vất vả lại có tiền thu, phần tâm tư này khó được. Thấy Lí Hà Thị mặt mày hớn hởi, Ngọc Nga mới nháy Trần thị.

Trần Thị ngồi xuống ở bên cạnh, "Nương, ta nhớ đến, có chuyện chưa kịp cùng ngài thương lượng."

Lí Hà Thị không thêm để ý, "Có chuyện gì các người tự mình làm chủ đi, vừa nói không cần nương làm lụng vất vả, ta thấy tịch làm không sai, đi ra ngoài ai không nói kiến thức."

Trần Thị bộ dáng khó xử, cuối cùng vẫn nói, "Nương, lúc đó Triệu gia nói phải làm đầy đủ hết cá phụ, ta trong lòng biết bên kia cũng không giàu

có, nhiều lắm là khá mà thôi, hơn nữa Linh Nga đi qua ở nhà ngói mới xây, mệnh nàng tốt, nhà ngói lớn như vậy chỉ có bốn người ở..."

Ngọc Nga thấy Trần Thị lạc đề, vội khụ khụ hai tiếng nhắc nhở.

Trần Thị có thể mới nói, "Dù sao cũng không cần tiêu pha quá mức, không có trở ngại là được, món cá phụ kia bọn họ nhất định phải đầy đủ hết, ta cũng muốn thay bọn họ tiết kiệm một chút, miễn cho người ta nói chúng ta, Linh Nga đi qua cũng là ngày bình thường, không thể để nàng căng thẳng, dù sao cũng là con, tiết kiệm còn không vì Linh Nga, cũng chính là để Khưu sư phụ làm chân giò lợn như cũ."

Lí Hà Thị lúc này có một chút bất khoái, chân giò lợn như cũ dùng chân giò lợn gỗ nàng trước đó không biết. Ngọc Nga nghiêng về một phe cười hì hì cùng Lí Hà Thị nói, "Nương, ngài không biết, lúc ta xuất giá cũng là chân giò lợn gỗ, rồi cũng qua bao nhiêu năm a, bạc không phải xài như vậy, còn không bằng dành lại Linh Nga một chút tiền nhàn rồi."

Đã nói như vậy, huống hồ chuyện cũng đã định, Lí Hà Thị cũng nghĩ thông, có mấy nhà dùng chân giò lợn thật chứ, hơn nữa nếu dùng chân giò lợn thật, món cá phụ kia sẽ khó coi, như vậy đồ ăn sẽ kém hơn nhà người khác, lại nói Ngọc Nga bọn họ nói cũng có đạo lý, lưu lại tiền không là của Linh Nga sao, tiểu khuê nữ của mình sẽ ngày lành, đương nhiên mình sẽ ít quan tâm.

Trần Thị lại nói: "Tuy là chân giò lợn gỗ, nương, cũng không có mấy hộ có thể giống chúng ta mời được Khưu sư phụ, tóm lại việc này ta không cần quan tâm, ngày mai Linh Nga rước dâu, ngài chờ ba ngày sau lại mặt gặp con rể tốt của ngài đi."

Tâm tư Lí Hà Thị còn ở tại chân giò lợn gỗ kia, nghĩ lúc mình xuất giá ngày xưa, giống như một giấc mộng dài, nhiều năm đã đi qua, lúc đó ngay cả chân giò lợn gỗ cũng không mượn được, vì thế mỗi lần về nhà mẹ đẻ

cũng bị người ta nói, mãi đến nhiều năm sau mới phai nhạt chút, không phải chỉ là một cái đầu gỗ sao, không thể ăn, dựa vào cái gì quý trọng thành như vậy, vấn đề này Lí Hà Thị suy nghĩ nửa đời người, giờ phút này lại bắt đầu cân nhắc .

Ngọc Nga đẩy nhẹ Lí Hà Thị, "Hôm nay ta muốn ở cùng nương, chúng ta trò chuyện."

Trần Thị mượn cơ hội đi ra, muốn trở về đếm bạc, nhân tiện khoe với Lí Đắc Hà hãnh cưỡi được người vợ có khả năng.

Vừa đi ra đã gặp Trương thị, Trương thị đi có chút nặng nề, "Nương ——, sao vẫn dùng chân giò lợn gỗ!"

Mặt Lí Hà Thị lập tức tái đi.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Đưa Gả

Trương thị là người ham món lợi nhỏ, vui mừng viên thịt nàng tự nhiên cũng không buông tha, kỳ thực cũng không lấy bao nhiêu, vì không kiên nhẫn giấu, cũng không đưa về nhà mẹ đẻ nhiều, có năng lực ăn đi bao nhiêu?

Trương thị không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ đến mình có thể lấy một chút là một chút, trong lòng nàng mọi người đều làm vậy, nếu mình không cầm thì thiệt thòi. Nàng nào biết rằng, nàng cầm một chút thịt như vậy cũng là thiệt thòi, chỉ là nàng không biết thôi.

Sau khi phát hiện chân giò lợn gỗ, nàng còn tự cho là bắt được nhược điểm, nghĩ chuyện cưới gả của Linh Nga, trước sau đều do Trần Thị làm lụng vất vả, nàng chỉ vui vẻ đi trồng trọt trên mảnh ruộng của mình, đầu óc nàng không linh hoạt, mới chọn thời gian này cáo trạng với Lí Hà Thị, bên ngoài còn có một đám người.

Lí Hà Thị sầm mặt, hận nghiêng răng nghiêng lợi, Trương thị làm ra chuyện như vậy trong ngày này, may mắn mình không nổi lửa, nếu lúc đó nói trong đó là thịt gì, mặt mũi già nua không biết quăng nơi nào, vốn đang định chịu đựng chờ Linh Nga rước dâu xong lại nói, nào ngờ mình đụng phải nàng, nhất thời lửa giận nổi lên bất chấp, "Người còn có mặt mũi nói! Mình làm chuyện tốt gì còn không biết xấu hổ lôi ra nói!"

Ngọc Nga thấy Lí Hà Thị không có ý bỏ qua, sợ có chút không ổn, nếu thật sự làm ầm ĩ, mưu đồ của mình và Trần Thị sợ sẽ bị lộ ra, đến lúc đó

không chỉ 1 lượng bạc sẽ bị trả về, truyền ra mình cũng không có mặt mũi trở về.

Nàng vội kéo tay áo Lí Hà Thị cười nói: "Nương, ngày lành, vừa nói là ngài không cần quan tâm, nếu ngài luôn làm lụng vất vả như vậy, bảo ta ở nhà sao yên tâm được." Nói xong quay đầu nói với Trương thị, "Đại tẩu a, chân giò lợn gỗ đã thương lượng qua với nương, Triệu gia kia cũng không phải địa chủ gì, món cá phụ đã làm đầy đủ, vừa muốn người ta ăn chân giò lợn thật, một bữa cơm ăn hết vốn liếng vài năm, chẳng lẽ muốn Linh Nga đi qua bên kia trải qua ngày tháng ăn không đủ no sao? Đại tẩu người không suy nghĩ sao?"

Lí Hà Thị nghe Ngọc Nga nói như vậy, nhẫn xuống, dè thấp thanh âm nói, miệng vẫn cứ lải nhải: "Vui mừng viên nếu có thịt, ai sẽ so đo chân giò lợn kia, người cho là chân giò lợn gỗ dễ dàng sao? Vì một khối gỗ như vậy, kết quả là bao nhiêu năm không ngóc đầu nổi làm người? Bây giờ còn ghét bỏ?" Lí Hà Thị nói lại nói đến bản thân, nhớ đến lúc mình xuất giá, nhà không mượn được chân giò lợn gỗ, cá gỗ cũng không có, người đến ăn tịch đều nói không có một chút thịt, kỳ thực những nhà khác cũng chỉ hơn hai khối gỗ, tịch còn không phải vài thứ kia, chỉ là không qua được thể diện thôi.

Đại khái từ lúc đó, Lí Hà Thị bắt đầu hạ quyết tâm về sau nếu có con, thế nào cũng muốn bắt học nghề mộc, không phải chỉ là một khối gỗ sao. Tính thế nhưng không dễ dàng như vậy, lão đại, lão nhị không có học, may mắn Tuyền khi đó có chút hứng thú, đã nhiều năm trôi qua, Tuyền coi như là tiền đồ, chân giò lợn gỗ cái gì không làm khó được hần, bây giờ mượn chân giò lợn gỗ dễ dàng hơn nhiều, vì càng ngày càng nhiều người bắt đầu không cần gỗ này nọ cho đủ số.

Thấy Lí Hà Thị nói xong thất thần, Ngọc Nga khều Trương thị nháy mắt kêu nàng chạy nhanh đi. Trương thị vốn nghĩ mình biết chân giò lợn gỗ,

nào biết chuyện này mọi người đều đã biết, nói thêm cũng không có lợi gì, không chừng còn bị Lí Hà Thị trách cứ, đành không cam lòng đi.

Ngày thứ hai Linh Nga rước dâu, càng náo nhiệt, Cốc Vũ, Kinh Trập đều đi đưa dâu. Sáng tinh mơ Triệu gia đã cho người qua rước, Cốc Vũ thấy vóc dáng chú rể rất tốt, chỉ hơi đen một chút, cái khác không có gì soi mói.

Linh Nga khóc giống như người làm bằng nước, Lí Hà Thị cũng đỏ vành mắt, vẫn là Giang thị vài người khuyên nhủ đỡ lên kiệu hoa.

Đường không xa, dọc theo đường đi rất náo nhiệt, kiệu hoa từ từ đi, chung quanh là đám người sắc mặt tràn đầy vui mừng, diễn tấu sáo và trống thật náo nhiệt. Cốc Vũ và Kinh Trập theo ở phía sau, trong tay mang theo vài thứ, chỉ là làm bộ đưa cô cô mình xuất giá thôi. Nàng thấy Kinh Trập ôm này nọ, có chút hoảng hốt, hỏi hẩn, "Ca, mệt mỏi?"

Kinh Trập lắc đầu, "Ta nghĩ trong lòng cô cô lúc này nghĩ gì đâu?"

Cốc Vũ phốc xuy cười, này diễn tấu nhạc khí âm thanh có chút ồn ào, nàng nói chuyện lớn tiếng hơn rất nhiều, "Vậy mà người cũng nghĩ, không bằng nghĩ chú rể nghĩ như thế nào, tâm tư cô cô để ta nghĩ, ha ha, người không biết đâu, khẳng định là khẩn trương, lại chờ mong, lại..."

"Lại cái gì!"

Thanh âm ồn ào, Cốc Vũ lắc đầu, đột nhiên không nghĩ ra, ta không có gả đi, ta làm sao mà biết?

Lúc này hai bên đường vắng hơn, ruộng lúa thu gặt, cây cũng bắt đầu rụng lá, có chút hiu quạnh, sao lại chọn lúc nay xuất giá? Rất nhanh Cốc Vũ hiểu, tân nương tử gả qua, lúc này không bận rộn ruộng vườn, chỉ là cả nhà ăn uống, qua năm còn phải chờ mùa xuân đến mới bắt đầu bận việc, lúc đó đã qua mấy tháng, cô nương tiểu nàng dâu trong thôn sẽ dần quen biết, làm gì cũng có bạn, các loại quy củ cũng biết không sai biệt lắm. Nếu gặp

gáp, sao có thể quen thuộc nhanh như vậy, một nàng dâu mới qua cửa bất lực ở nhà mỗi ngày buồn chết, truyền ra cũng không tốt.

Người khác cưới vợ, nàng dâu mới về ở nhà làm việc bếp núc, thu thập gọn gàng trong nhà, có khách đến nhà chỉ biết trong nhà thêm người, cảnh tượng không giống với. Giống Trần Thị không chịu ra ruộng nhưng không hoàn toàn trách nàng, nếu tứ thúc cưới người khác thôn trang cũng không nhàn nhã quá nửa năm, vì Trần Thị là người cùng thôn trang, còn diễn xuất như vậy, mới chộc Lí Hà Thị lúc trước tức giận.

Rất nhanh đã đến thôn trang, bên kia tự nhiên là có người ra đón, đỡ người mới vào cửa thành lễ.

Cốc Vũ và Kinh Trập đem đồ trong tay để xuống, thấy một loạt hòm xiềng, mặt trên dán đồ án Vương Thị và Tiểu Mãn cắt, mọi mẫu đều có ý vui mừng, có người nhét cho bọn họ hai bao đỏ, vừa đem hồng bao cất trong ngực lại có người mang đi coi phòng tân hôn, trong túi còn bị nhét đường mạch nha cùng đậu phộng.

Tân phòng là phòng chính, nhưng khí phái, cao lớn không nói, là nhà ngói. Linh Nga gả qua, cả nhà chỉ có 4 người, ở khẳng định không có vấn đề gì. Nghe nói cha mẹ chồng còn có một đại viện, ngày thường củi lửa gì đó đều đặt ở đó, bên này liền chinh tề. Triệu gia khuê nữ cũng đều xuất giá, không có cô em chồng xảo quyệt ở nhà làm mặt nghiêm.

Tuy Cốc Vũ không chen vào đi gặp cha mẹ chồng của cô cô, dù sao lúc trước đã gặp qua, đều là người lạnh lẽo, Linh Nga ở bên cạnh sẽ không chịu uất ức, mấy chuyện này không cần Cốc Vũ quan tâm.

Nàng và Kinh Trập cùng đến với Lập Xuân, Lập Hạ và người khác, mở hai bàn tiệc, thức ăn trên bàn thức dĩ nhiên không cần phải nói, cũng là chân giò lợn, chỉ là lần này là thật thối.

Phụ nhân, tiểu hài tử ở thôn này cũng vây quanh xem, xem đồ cưới, cũng xem tân nương tử, còn có xem người, mỗi câu đều khen cháu tân nương tử xuất chúng, về sau có con nhất định sẽ không thể kém.

Sau khi ăn xong mọi người cáo từ, từ đây Linh Nga là dâu Triệu gia. Một đám người đưa đi lúc trở về đề tài hơn phân nửa là hâm mộ căn phòng lớn của Linh Nga, huống hồ cả nhà chỉ có một nàng dâu, khuê nữ cũng không tại bên người, về sau còn không phải bà bà sẽ thương như khuê nữ, không thể tưởng tượng được lúc trước Linh Nga như hũ nút, nhưng có nhà chồng tốt như vậy, cũng không biết ai làm bà mỗi bà mai... vân vân.

Trở về Lí gia sân, bên kia tiễn bước người mới, ăn xong bữa cơm chiều này xem như kết thúc, mọi người thoải mái tự tại, ào ào hỏi thăm người đưa gả tình huống bên kia, nói ra không khỏi lại một trận cảm khái.

Có phụ nhân chúc mừng Lí Hà Thị có con rể tốt như vậy, hơn nữa Ngọc Nga ở bên người, Lí Hà Thị tự nhiên là mừng rỡ cười toe tóe, Trương thị than thở gì cũng không có người nghe thấy.

Lúc này Giang thị mới dám nói với Lí Hà Thị, "Nãi nãi Cốc Vũ, có một số việc vốn là nhất định, người có phúc phận riêng, chúng ta đa tâm cũng vô dụng đúng không? Có phúc phận chung quy là có phúc phận, nhìn cả nhà Cốc Vũ hiện tại không phải rất tốt sao, bên tai cất giấu chuyện, làm gì, nghe cái gì, không nghe cái gì, đã qua nửa đời người, ngài hết sức rõ ràng."

Nghe lời nói, mọi người thầm nhớ tới lúc trước Lí Hà Thị đối với Triệu gia như thế nào, Linh Nga bị trì hoãn thành gái lỡ thì, cả nhà Cốc Vũ lúc trước không biết bị bao nhiêu khổ, lúc này cũng đều tốt.

Lí Hà Thị không biết có nghe ra ý tứ, thở dài một tiếng nói, "Dĩ nhiên là như vậy, già đi thôi để tự bọn họ qua, quên đi."

Giang thị thấy vậy cũng không nói chuyện, cười cười không ngôn ngữ.

Linh Nga xuất giá xong, ngày thứ ba lại mặt, đã là tiểu nàng dâu, thần sắc không giống trước kia.

Lí gia cũng rất cục phân gia, Trương thị lại làm ầm ĩ một trận, nói là lúc Trần Thị tới chiếm nhà ngói của mình, bắt mình ở mặt sau, hiện tại ở riêng cũng giống nhau, muốn đổi lại, bị Lí Đắc Giang bài xích vài câu mới im.

Chuyện phòng bếp vẫn không có tin tức, vì thế ở riêng vẫn cùng nhau ăn cơm, nói là chờ đầu xuân sau bàn tiếp, thóc lúa, tiền tài đều phân không sai biệt lắm, chỉ chờ một ít thời gian này ăn.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Đại Hàn, Tiểu Hàn

Thời tiết trở lạnh, cây trong viện đã rụng hết lá, Vương Thị lấy chăn bông cho Tiểu Mãn và Cốc Vũ ôm vào phòng, quần áo mùa đông cho Hạ Xuyên đã làm xong, nhưng hăn luôn đi lung tung, biến thành một thân bụi bặm.

Tiểu Hà mỗi ngày càng chăm chỉ khâu hoa sen lên xiêm y, Tiểu Mãn giúp nàng cũng không cho, nghĩ đến có thể mặc quần áo mới mừng năm mới, Tiểu Hà có chút kích động. Nàng từng vụng trộm nói với Cốc Vũ, "Cốc Vũ, người không biết lúc chúng ta vừa mới bị đuổi đi, không cần nói xiêm y, ăn còn không có, còn đi ruộng đào củ năng người ta không cần, nấu chín ăn, còn có khoai sọ, mấy ngày mới có cháo ăn. Thật vất vả có người cho chúng ta một chút gì đó, người bên kia còn nói chúng ta trộm của bọn họ, ta biết bọn họ muốn đuổi đi chúng ta, chiếm đoạt nhà chúng ta. Chính là trước lúc mừng năm mới, thật khổ, cơm cũng không đủ no. Thực không thể tưởng được năm nay mừng năm mới, tuy không có căn phòng lớn, bất quá có ruộng, có thể ăn no mặc ấm, ca ca còn được học nghề, lần trước còn được chia bạc, thật sự là ngày lành, nương ta ở nhà thường nhắc tới may mắn gặp các người, bằng không nàng thật không biết cùng chúng ta lớn nhỏ chịu khổ thế nào."

Cốc Vũ thấy Tiểu Hà nói thần sắc không có vẻ xấu hổ, lại thấy nàng dường thành bản tính tiết kiệm, một cọng dây nàng cũng không vứt đi, Đại Lâm làm một cái thùng lớn, tuy có chút thô, cũng may là có thể đựng đồ, là hộp nữ trang cho Tiểu Hà, bên trong cái gì cũng có, Cốc Vũ vừa cảm thán lại đau lòng, nghĩ đến nhà mình bị đuổi cũng không có nơi nào để đi, dù sao ngày cũng phải qua.

Tiến độ xây hậu viện rất chậm, cỏ đã cắt xong để trong sân, hậu viện thiếu một lớp bùn cuối cùng, đến lúc đó đắp cỏ lên, cũng không tính là hoàn công.

Lần Nhị Thúc Công trở về, Tuyền đã thương lượng qua với hắn, muốn ở bức tường phía sau làm một cái cửa nhỏ, ra vào sân sau phương tiện hơn, ngày thường một ít tạp vật đều có thể để ở phía sau, hậu viện cũng mở một cái cửa hông, khuôn vác máy tuốt hạt không làm dơ sân trước.

Nhị Thúc Công lúc đó liên tục đồng ý, còn kêu Tuyền trong coi An Cẩm Hiên, không muốn hắn chạy loạn.

Cửa gỗ tự mình làm, thật rắn chắc.

Bên này đắp xong một lớp bùn phải ngừng vài ngày mới khởi công lại, thời tiết chuyển lạnh, Tiểu Hà bên kia mặc dù có chăn bông, cũng không chịu nổi gió lùa qua hàng rào trúc.

Mấy hộ thương lượng với nhau, trước qua bên kia trát tường, lúc mừng năm mới dư sức làm, dù sao mọi thứ đều có sẵn. Cũng không cần phải tốn tâm sức, gần đây Đại Lâmlo trong lo ngoài, ở bên này trộn bùn, lại dùng thùng gỗ xách đi qua, đi như bay, cả ngày thở hổn hển, Lí Đắc Tuyền đau lòng đồ đệ, phân công lại, Đại Lâmtrộn bùn, Kinh Trập và An Cẩm Hiên phụ trách khiêng bùn, Trần Vĩnh Ngọc và Giang, Tuyền huynh đệ cùng nhau trát tường, không bao lâu phòng ở rục rở hẳn lên .

Tuy ngày thường mọi người ở phòng ốc kém một chút, nhưng ít nhất có thể chống đỡ gió lùa, Văn thậm chí còn chi một ít tiền, mua vài bao tải khâu lại, bên ngoài tường đắp một tầng cỏ tranh, dùng nẹp trúc chặn lại, hơn nữa bên ngoài có bao tải đâu, mùa đông năm nay đi qua sẽ không có vấn đề.

Mọi người bận rộn hết bên kia liền vội bên này, rốt cục xong xuôi trước khi trời trở lạnh, đem máy tuốt hạt đều khuôn vác vào. Hứa Tần Thị thu hồi rau trong vườn, trong vườn rau vẫn còn một ít cải trắng, đậu mùa đông

cũng leo lên hàng rào, su hào đã sớm phơi khô, ướp muối đựng trong bình, về sau có thể xào với thịt. Cái bình đó cũng đã được chuyển đến hậu viện, để ở một góc, mặt trên dựng một cái lều đơn giản, để mấy thứ này, bởi vì không có phòng củi, củi gỗ cũng để ở đây.

Mọi thứ đều thu thập xong, mọi người ăn cơm chiều, xong mới tính là chân chính nhàn nhã, chờ xử lý chuyện mừng năm mới.

Các nam nhân đều uống một chút rượu, đậu phộng nhắm rượu đã ăn hết, Văn thắm nhớ tới trong nhà còn có một ít, kêu Đại Lâm trở về lấy.

Ai ngờ Đại Lâm mới đi đã vội vàng chạy tới, kêu to, "Nương, nhà chúng ta cháy, mau "

Vừa nghe như vậy, mọi người nơi nào còn có thể ngồi được, ào ào chạy tới, có thể này hít sâu một hơi.

Khó trách Đại Lâm chạy tới kêu mà không ở nhà cứu hoả, bốn phía đều bị cháy rụi, xem ra chẳng phải vô tình, nhất định là có người phóng hỏa, bằng không cũng không có khả năng như thế, bốn phía lều là bao tải cùng cỏ tranh, bên trong mặc dù có một ít bùn, cột nhà cũng bị cháy, đồ trong nhà không nhiều lắm, đã được Đại Lâm cứu ra, mọi người lẳng lặng nhìn đám cháy, căn bản không làm gì được.

Văn thắm nước mắt đóng đầy hốc mắt, nhưng không rơi xuống, "Đại Lâm, người gặp những người đó sao?"

Đại Lâm lắc đầu, ngậy người nhìn vài thứ kia, "Nương, ngài đừng nghĩ nhiều!"

Trần Vĩnh Ngọc nổi giận, nắm tay thật chặt, "Cũng không nhìn đây là chỗ nào, dám ở thôn trang chúng ta làm chuyện thấp hèn bậc này, người xem lửa đi, rõ ràng không là từ một chỗ bốc lên, huống hồ các người không

ngửi thấy đây là hương vị gì sao? Nếu như bắt được ta không lột da hẳn mới lạ!"

Tiểu Hà còn nhỏ, nhin không được nói, "Nường, chúng ta không có gì hết, vì sao ngay cả cái nhà gỗ cũng không cho chúng ta ở, trước kia không phải rất tốt đối với chúng ta sao?"

Văn thắm lắc đầu, ôm lấy Tiểu Hà sờ tóc của nàng, "Không có việc gì, chúng ta lại nghĩ biện pháp."

Đột nhiên, Tiểu Mãn phát hiện cái gì, quát to một tiếng!

Lí Đắc Giang tức giận, kéo cây bị cháy ra, kéo ra trước mặt Tiểu Mãn, mới phát hiện trên đất là một tấm ván gỗ, mặt trên dính một con gà chết, máu loang trên tấm ván gỗ, tư thế con gà chết rất dữ tợn, khó trách Tiểu Mãn kêu ra tiếng.

Tay Lí Đắc Giang cầm cây cột cháy run lên, ánh lửa cũng run theo, nhìn tấm ván gỗ dính máu cùng cây dính càn làm người ta hít một hơi khí lạnh, Trần Vĩnh Ngọc vừa tức vừa giận, gọi người, kêu Trần Giang Sinh lập tức đi gọi vài người thương lượng."Ta cũng không tin có người vào thôn trang chúng ta, mà không có người phát hiện, nếu bắt được người này chúng ta nhất định không thể buông tha."

Giang thị nhìn trên đất gì đó, vuốt đầu Tiểu Hà, nghĩ tối hôm nay bọn họ không chỗ sống yên ổn, "Thật có dũng khí, bất luận bọn họ muốn làm gì, chúng ta an bày chuyện của mình trước, các người cũng đừng chối từ, Cốc Vũ bên kia ở không được, nhà các người 3 người ở bên ta là vừa vặn, chuyện này sẽ truy tra, ta không tin ở nhà chúng ta người nào còn dám tới!"

Lúc này không phải là lúc khách khí, Văn thắm vô cùng cảm kích, trong lúc mọi người giúp đỡ thu dọn, Tiểu Hà chảy nước mắt, Trần Giang Sinh dùng ngón tay mập mạp giúp nàng lau nước mắt.

Đại Lâm bọn họ ở tạm nhà của Trần Vĩnh Ngọc, Trần Vĩnh Ngọc triệu tập người thôn trang đi truy tra rất nhiều ngày, thật sự có người nhìn thấy có người lạ đến thôn trang, còn tưởng là tới thăm người thân, nào biết xảy ra chuyện như vậy. Văn thẩm trong lòng có nghi ngờ, mọi người mang theo người đi nhận diện, quả nhiên là người Đỗ gia.

Người kia đánh chết cũng không thừa nhận, thậm chí Trần Vĩnh Ngọc mời Bộ đầu thôn trấn tới, không còn cách nào, ngàn chặt vạn chặt chuyện nhà khó chặt, cuối cùng bên kia bồi thường một ít bạc xong việc, chẳng qua sự tình đã làm rõ ràng, Đại Lâm cùng bên kia xem như quyết tuyệt chặt đứt lui tới, trải qua chuyện lần này, bên kia cũng không dám đến quấy rối.

Chỉ là phòng ở cũng không phải một ngày nửa ngày có thể xây xong, hơn nữa thời tiết lại lạnh, cho nên cùng nhau ở như cũ, chuyện như vậy làm Tiểu Hà khổ sở một trận, thời gian trôi qua không lâu, quen thuộc Trần gia, cũng chầm chậm qua.

Mỗi lần Cốc Vũ đi Miêu thị y quán, luôn cố ý kêu sư phụ chiêu cổ thần tiên quả, sự tình trong nhà tốt hơn không ít, cuối năm Vương Thị kêu Cốc Vũ đưa đi một ít lễ, đều là một ít không đáng tiền gì đó, dưa chua tự nhà muối, Lí Đắc Tuyên cố ý giúp bọn hắn làm cái bàn, còn có song cửa sổ, này nọ không đáng giá tiền, khó được là mỗi một dạng đều có công dụng, Miêu lão tiên sinh rất thích.

Cốc Vũ sợ lạnh, hôm nay trời càng lạnh hơn, tay chân nàng thường lạnh lẽo, đã bắt đầu cần sưởi ấm.

Lúc này, Hứa Thị gần đến ngày sinh.

Khẩn trương không chỉ một mình Hứa Thị, Hứa Tần Thị và Lí Đắc Giang mỗi ngày đều nói chuyện này, bà mẹ đỡ đẻ đã sớm thành xong, chỉ còn chờ ngày, Hứa Tần Thị thường nhắc tới đây là chuyện sinh tử, tuổi cũng lớn, nhất định phải chú ý một ít.

Trùng hợp đến ngày Tiểu Hàn lạnh giá đó, Hứa Thị bắt đầu đau bụng, bà đỡ đẻ tới rất nhanh, cái gì đều chuẩn bị tốt, bất đắc dĩ nghe Hứa Thị kêu to đau đớn nhưng chưa sinh được.

Lí Đắc Giang ở bên ngoài, chưa bao giờ chân tay luống cuống như vậy, nước mắt đều muốn rơi.

Qua một thời gian, thanh âm Hứa Thị yếu dần, bà đỡ đẻ cũng đi ra nói không sinh được, lại bảo người đem rương khoá trong nhà mở ra, hòm xiểng đều mở ra, vẫn không được.

Hứa Tần Thị mắt nước mắt lưng tròng, thậm chí Lí Đắc Giang nói chỉ cần người lớn không có việc gì, nếu xảy ra chuyện nhất định phải giữ người lớn.

Cốc Vũ nghe thanh âm Hứa Thị yếu ớt như thế, có chút lo lắng, chạy vào phòng sinh, liền phát hoảng, nàng cố ổn định tâm thần đem lời của Lí Đắc Giang vừa rồi nói cho Hứa Thị, Hứa Thị lại từ chối, bà đỡ đẻ luôn ở một bên cổ vũ, nói rất nhanh sẽ thấy đầu. Hứa Thị một thân mồ hôi lạnh, nhưng không có cách nào.

Thấy sắc mặt Hứa Thị chuyển trắng chuyển xanh, bà mụ nói không tốt, Lí Đắc Giang một hán tử chưa bao giờ chảy nước mắt, lúc này ở trong sân tuyệt vọng ôm đầu khóc lên.

Cốc Vũ đi theo Miêu lão tiên sinh học nửa năm, thấy Nhị bá mẫu sắp không ổn, trong lòng nổi giận, nghĩ lúc trước mẫu thân cũng từng nói qua, vừa cổ vũ Hứa Thị vừa lấy ra ngân châm, "Nhị bá mẫu, mau, sẽ thấy đầu, ngài không phải muốn thấy Tiểu Hàn nhất sao?"

Nghe vậy, bà đỡ đẻ và Hứa Tần Thị cũng ở một bên cổ vũ, hô hấp Hứa Tần Thị rất nặng, liều mạng một hơi cuối cùng lại bắt đầu dùng sức, Cốc Vũ thấy vậy, khẽ cắn môi hạ châm.

Lí Đặc Giang ở trong sân đã tuyệt vọng, nếu không có người ngăn đón, hẳn đã xông vào trong phòng, Lí Hà Thị ở bên cạnh thở dài, đột nhiên trong lúc đó, thanh âm oa oa vang lên, hẳn vội đứng lên, lại nghe thấy thanh âm oa oa.

Sau một lát, bà đỡ đi ra cười nói, "Thật là không được, hai tiểu tử béo!"

Lại nói: "Ta chưa có kiến thức qua, cô gái nhỏ như vậy, thế nhưng một chút cũng không hoảng, châm một chút, người lớn dùng một chút lực, oa nhi liền đi ra, hai tiểu tử béo tròn."

Cốc Vũ một thân đầy mồ hôi, hít sâu một hơi, ổn định tâm thần, thấy Hứa Thị thả lỏng, nguy hiểm đã qua đi.

Nàng thu thập xong mở cửa, đối diện Lí Đặc Giang liền nhiên hỏi, "Nhị bá, Đại Hàn, Tiểu Hàn đều có!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 136: - Chương 1: Hai Năm Sau

Khu khu đi dịch, vật hoa nhiễm nhiễm.

Hai năm thời gian nói dài cũng dài, mấy trăm ngày, nói ngắn cũng ngắn, trong nháy mắt bay vút qua.

Lúc này có người đứng ở chỗ cao đánh giá Đào trang, kia là rừng đào như cũ từng phiến trải rộng chạy dọc bờ sông, nhà tranh nhà ngói chằng chịt, lộn xộn, nhưng nhìn kỹ là những con đường hẹp quanh co, những con ngõ nhỏ ngắn dài, bùn trên mặt đường như cũ làm bụi bay đầy, hai bên vách tường phủ thêm một lớp rêu xanh, tựa hồ biến hóa không bao lớn.

Ngày tháng qua, năm qua đơn giản không sai biệt lắm ngày, ngoại trừ người chậm rãi già đi, sự vật tựa hồ không sai biệt lắm, nhiều lắm là phòng ở tốt hơn một chút, bữa ăn ngon hơn một chút. Là người thành thật, sẽ không hy vọng xa vời hạt mầm đột nhiên thành cổ thụ, nhà ngói thành rừng, chỉ cần lúc mừng năm mới có rượu có thịt, bình thường ăn no mặc ấm, hơn nữa người một nhà bình an, hoặc nhiều hơn một chút là đứa nhỏ trưởng thành có thể thành gia lập thất, còn có gì chưa thỏa mãn.

Nhà của Nhị thúc vẫn như cũ, tiền viện hậu viện đều được sử dụng triệt để, Lí Đắc Tuyên đề cập qua vài lần muốn xây nhà ngói, nhưng đều bị trì hoãn, hiện thời cả nhà vẫn ở bên Nhị Thúc Công, càng như người một nhà.

Lúc này Cốc Vũ ở nhà, đang ở thu thập quần áo cũ của mình, nàng vừa xếp vừa cảm khái, ngày tháng tựa hồ qua quá nhanh, mình còn chưa phát

hiện có thay đổi gì, thế nhưng đã qua đi lâu như vậy, bằng không xiêm y này không còn mặc được nữa. Cốc Vũ vừa xếp vừa nghĩ, quần áo cũ là chứng cứ của thời gian sao?

Bỏ đi lại thấy tiếc, mười hai tuổi thân mình bắt đầu phát triển, xiêm y có thể mặc, bả vai các nơi đều vừa vặn, nhưng hơi ngắn, Tiểu Hà cũng cao hơn, không có người mặc, đành phải xếp cất rồi nhìn lại vải áo có thể làm gì khác, làm khăn lau thì không được, hay dùng để làm hài. Dù sao cũng không thể lãng phí, trong nhà hiện tại cũng chỉ là không có trở ngại mà thôi, máy tuốt hạt một năm có 2 thời điểm kiếm được tiền, thuộc loại sinh ý theo mùa, thu lúa xong, không có trợ cấp khác, nếu vứt quần áo cũ đi, thật quá mức lãng phí, không là thói quen tốt.

Tiểu Hà thuê hoa kè bên Cốc Vũ. Dưới sự nhắc nài dạy dỗ của Tiểu Mãn, nàng đã bắt đầu thuê một ít châm pháp phức tạp, thuê xong mang đi cửa hàng thuê bán lấy tiền xài riêng, đồ thuê của Tiểu Hà cũng chỉ kém bức tranh thuê của Tiểu Mãn và Vương Thị mấy văn tiền mà thôi, như bây giờ Tiểu Hà đã rất thỏa mãn.

Một nhà bọn họ chưa có tiền xây nhà ngói, thỉnh thoảng bên kia bắt chợt đi qua, nói những lời không xuôi tai, không động thủ nên người thôn trang cũng không thể làm gì, đơn giản là chuyện trong nhà, vì thế Trần Vĩnh Ngọc và Giang thị khuyên bọn họ không nên xây phòng ở, cũng không ở chỗ trước kia, như cũ ở tại Trần gia, người bên kia tự nhiên không dám tới cửa, mừng rỡ thanh tĩnh.

Tiểu Hà thấy Cốc Vũ xếp xiêm y cũ của mình, vừa xếp vừa thở dài, phốc xuy cười, "Ai kêu người cao nhanh, ta thấy Kinh Trập ca và Cẩm Hiên ca cũng cao không ít, càng gầy, muốn xếp thì xếp thôi, xếp xong rồi bên kia còn có, dù sao để dành cũng không biết bao nhiêu năm Hạ Xuyên mới mặc vừa, nói không chừng đến lúc đó bị rách hết, không bằng hủy đi làm cái khác."

Cốc Vũ le lưỡi, liếc mắt nhìn bức tranh thêu của Tiểu Hà, tự nghĩ mình không làm được, nhất thời có chút hổ thẹn, lúc đầu Tiểu Hà chẳng giỏi như vậy, nhưng tính nàng nhẫn nại, không giống mình mãi nghĩ đến thần tiên quả vừa muốn đi trấn trên, không ngồi yên thêu hoa được. Nếu lúc này mình nói ra, nhất định Tiểu Hà sẽ giống tiên sinh trong tư thực nói: Cốc Vũ a Cốc Vũ, là người không chịu học thôi, người nhìn ta lúc vừa mới bắt đầu còn không phải không được, bây giờ thêu đẹp hơn, chủ yếu là siêng năng, chậm rãi làm, không có chuyện làm không được...

Nghĩ đến đây, Cốc Vũ nhún vai, vừa vặn thấy Trần Giang Sinh đi ra, như kiểm được cứu tinh, tiếp lời Tiểu Hà, "Nhạ, không phải có người không cao, còn không phải vẫn mặc xiêm y trước kia!"

Nói xong Cốc Vũ và Tiểu Hà nở nụ cười, Trần Giang Sinh không biết các nàng cười cái gì, cũng cười theo. Một năm qua, Kinh Trập cao nhất, đã vượt qua Đại Lâm, nhưng hơi gầy, bộ dáng thư sinh yếu ớt, An Cẩm Hiên tuy cũng cao, màu da so với Kinh Trập đen hơn, bả vai rộng hơn, người cũng khỏe mạnh hơn, nhìn tổng thể, hai người thật khác biệt, Trần Giang Sinh là gã khờ, trưởng thành hơn nhưng vẫn gầy, thấp người, tuy không khác biệt lắm nhưng cũng lớn hơn một chút.

Nhà Trần Vĩnh Ngọc không chỉ có nhà chính, còn có đông sương tây sương, Tiểu Hà các nàng ở nhờ đông sương phòng, nàng và Đại Lâm chịu khó, Trần gia không chịu thu tiền thuê, Đại Lâm và Tiểu Hà mỗi ngày quét sân nấu nước thu thập phòng ở, căn bản không cần người lớn há mồm đã làm, Trần Giang Sinh không chỉ có bạn, vô tình cũng trở nên chịu khó lưu loát không ít, Trần Thị vốn là người lanh lẹ rõ ràng, thấy 2 đứa trẻ biết chuyện càng thương như con của mình.

Trần Giang Sinh ngồi nhìn Tiểu Hà thêu, chỉ trở lại hỏi tới hỏi lui, Tiểu Hà biết rõ hẳn cái gì cũng không hiểu, nhưng cũng nhẫn nại, giải thích thế nào là liên châm, thế nào là tiếp châm, cái gì kêu cút châm, Trần Giang Sinh nghe xong hai câu lại hết hưng trí hơi hợt ra cửa.

Cốc Vũ cầm trong tay một bộ quần áo màu xanh đậm non, luyến tiếc xếp, xoay người vào phòng mặc thử, lớn nhỏ thích hợp, nếu ở hiện đại có thể cho là ăn mặc gọn gàng, vừa mới đến rốn, ở đây là tuyệt đối không dám, nàng tiếc hận cởi ra, ném vào đám vải lẻ, cũng không có tâm tư xếp xiêm y, dứt khoát đi ra sân.

Không khí trong sân rất tốt, vườn rau khuếch đại lớn hơn, bây giờ là đầu hạ, mặt trời còn ôn hòa, vườn rau dưới sự quản lý của Hứa Tần Thị lớn lên xanh tốt, xanh xanh hồng hồng trắng trắng, từ ngoài giàn leo nhìn vào, rất thoải mái, hướng chi bốn phía quanh giàn dây leo, Cốc Vũ và Tiểu Hà trồng hoa hồng, một đám hồng nở rộ, đẹp mắt ý vui.

Cây đào ở một đầu sân khác đã kết trái, nho nhỏ như nhưng thật là đáng yêu, lồng gà đặt ở hậu viện, dưới tàng cây là một cái cầu bập bênh, Cốc Vũ kêu Lí Đắc Tuyên làm, thật nhỏ thật hẹp, còn có một ngựa gỗ cùng bàn đu dây, vừa khéo để Hạ Xuyên và Tiểu Hàn, Đại Hàn ngày thường chơi đùa. Lúc này Hạ Xuyên giờ tay nhỏ bé, tại kia chỉ huy một đôi song sinh chơi cầu bập bênh, ba đứa trẻ lớn hơn, Hạ Xuyên khỏe mạnh không ít, hiện thời đã hơn ba tuổi, ba người chơi đùa vui vẻ cười ha ha.

Ngồi một bên là một phụ nhân mang thai, là Giang thị. Trần Giang Sinh lúc trước là con trai độc nhất, Giang thị luôn muốn có thêm mấy đứa trẻ náo nhiệt hơn, vài năm đi qua không có động tĩnh cũng đã chết tâm, ai ngờ lại có, bên ngoài có người truyền ra là Tiểu Hà và nàng cướp được nước hoa đầu, hơn nữa hiện thời trong nhà khí vượng, đứa nhỏ tự nhiên sẽ có. Trần Vĩnh Ngọc mừng rỡ không để nàng đụng tay vào bất cứ việc gì, chỉ nghỉ ngơi thôi.

Giang thị đang cùng Hứa Tần Thị tán gẫu, ban đầu Hứa Tần Thị nói chờ Hứa Thị qua tháng ở cữ sẽ trở về nhà, nhưng rồi đứa con lớn nhất Hứa Thế Kiệt ở thôn trang cũng đi giúp đỡ đứa con thứ hai Hứa Thế Cùng quản lý tửu lâu, cả nhà đều ở trấn trên, nàng lại là người không chịu ngồi yên, ở trấn trên không có người tán gẫu, bọn họ không để nàng làm gì hết, vì thế ở

trần trên được hai ngày lại trở về Đào trang, dù sao nhà Cốc Vũ có xe trâu, cứ hai, ba ngày lại đi trần trên, nàng muốn đi cũng rất dễ dàng. Chẳng qua nàng nói muốn coi cháu ngoại trai, ở một, hai tháng là bình thường, lại nói một đôi song sinh cũng chọc người yêu.

Cốc Vũ thấy ba tên tiểu tử cười đến thoải mái, cũng đi lại xem bọn hăn chơi cầu bập bênh, Hạ Xuyên là cái chọc người yêu, thấy Cốc Vũ vừa tới liền giang hai tay nhào tới, "Tỷ "

Cốc Vũ sờ đầu hăn, thấy hăn khoẻ mạnh khá khinh giống Lí Đặc Tuyên. Lúc này hăn mặc bộ quần áo vải bố màu xanh xám, trên chân là hài Tiểu Mãn làm, không giống giày người lớn, hài không chặt lắm, dây cột cũng mềm. Tiểu tử này chưa đầy ba tuổi, nhưng mập mạp, gặp ai cũng cười hì hì, quen biết hăn có thể trả lời mấy câu, miệng lại ngọt.

Lí Hà Thị và Lí lão đầu cũng đau lòng hăn, đi thăm người thân đều thích mang theo Hạ Xuyên, mỗi khi trả về ánh mắt nheo thành một đường chỉ. Bụng Trần Thị không có động tĩnh, mỗi khi nhìn thấy Lí Hà Thị có gì tốt dành cho Hạ Xuyên, miệng nói vài câu có hay không đều được, lại kêu Cốc Vũ khi nào thì có rảnh lấy nước hoa tấn cho nàng uống, vào cửa đã không ngăn ngày nếu không hoài thai, người bên ngoài nói chuyện không xuôi tai.

Đại Hàn, Tiểu Hàn nhỏ hơn, cũng không béo như Hạ Xuyên, hai người ngồi trên cầu bập bênh nho nhỏ cười như nở hoa, miệng kêu Hạ Xuyên, "Ca ca, ca mau nhìn mau nhìn!"

Có bọn họ làm ấm ỉ, trong viện rất náo nhiệt, cũng có tiểu nàng dâu thôn trang thích ôm con đến chơi, ai kêu viện này dưới tàng cây không chỉ có cầu bập bênh còn có ngựa gỗ Lí Đặc Tuyên khắc, cái đáy nửa vòng tròn giống nhau, đứa nhỏ ngồi ở bên trên có thể lắc lư, càng thỏa đáng là bốn phía còn có khung đỡ không sợ té, đem tiểu hài tử ngồi lên, người lớn có thể rảnh tay làm hài thù thù.

Cốc Vũ nhìn cảnh này lắc đầu, thầm nói nhà mình có khác gì nhà trẻ đâu.

Giang thị chọc ghẹo Đại Hàn Tiểu Hàn, "Các người ai là ca ca a!"

Nào ngờ hai đứa bé này hiểu lầm ý này, thẳng tắp chỉ vào Hạ Xuyên, "Hắn "

Hạ Xuyên cũng rất phối hợp mồm miệng, tận lực phụng phịu giả dạng người lớn, nhưng trời sinh bộ dáng hắn luôn tươi cười, hắn vừa muốn làm mặt lạnh, còn nhìn qua Giang thị bên này gật đầu chỉ hai đệ đệ ra vẻ tán thành, chọc Giang thị và Hứa Tần Thị cười ha ha.

"Ta hỏi Đại Hàn lớn hay Tiểu Hàn lớn a?"

Đại Hàn cười ha ha, dùng non nớt cổ họng kêu là chính mình, Trần Thị lại hỏi, "Người nói Đại Hàn lớn, vậy Tiểu Hàn có trước hay Đại Hàn có trước?"

Cốc Vũ thấy bọn họ không hiểu, giải thích, "Tỷ như chúng ta mừng năm mới trước rồi mới tới tiết đoan ngo, chính là ăn bánh trước lại ăn bánh tro, tiếp qua mấy tháng sẽ đến Tiểu Hàn sau mới là Đại Hàn, đây đều là thời tiết."

Vốn cốc Vũ muốn giải thích, nói xong mới thấy mình hồ đồ, 3 đứa nhỏ càng không hiểu, nhất thời nghẹn lời.

Nhưng Hạ Xuyên không hoảng hốt chút nào, ngọt ngào cười nói, "Ta biết, đi hỏi Nhị bá mẫu, Nhị bá mẫu nói ai lớn chính là người đó!"

"Người, tên tiểu tử này!"

Bỗng nhiên, Đại Hàn thấy trên tay Hứa Tần Thị có gì sáng, leo xuống cầu bập bênh đi qua đoạt, Tiểu Hàn không biết đối diện không có người mình không giữ thăng bằng được, cúi đầu đưa chân chống đỡ, vài lần

chống đỡ không được buồn bực, mếu miêng muốn khóc. Hạ Xuyên ngồi vào chỗ đối diện hẳn, vốn Hạ Xuyên béo, Tiểu Hàn bị nâng cao sượng mặt, cầu bập bênh chơi không xong.

Hứa Tần Thị thấy Đại Hàn đi qua đoạt xiêm y có chút buồn cười, "Cái gì người cũng muốn lấy xem, đây là xiêm y của ca ca người."

Cốc Vũ thấy Hứa Tần Thị lên lai quần áo cũ của Hạ Xuyên, miệng còn nói: "Chờ ta sửa cho các người mặc, các người cao hơn sẽ thả lai xuống, cũng đủ dài, người nóng vội cái gì."

Hạ Xuyên miệng nói, "Ha ha, ta có thể cho bọn hăn mặc xiêm y này, xiêm y của hai người bọn họ về sau cho đứa bé trong bụng Giang bá mẫu mặc!"

Hứa Tần Thị oán trách nói: "Người, tên tiểu tử này, người nói vải này làm từ cái gì? Mỗi năm mỗi mặc không bị rách sao, cuối cùng đều do mỡ mỡ dùng để nạp hài!"

Hạ Xuyên đưa ngón tay vào trong miệng, lại nhìn Hứa Tần Thị khẳng định, "Cũng tốt, trong bụng Giang bá mẫu không chừng là muối muối, sẽ không mặc, làm hài thì làm hài đi."

Tiểu tử này là người không thích tích cực.

Giang thị sờ bụng mình cười nói, "Tiểu tử cũng tốt khuê nữ cũng tốt, ta thấy Kinh Trập và Cẩm Hiên như vậy, muốn sinh con trai, về sau nếu có được học vấn và bản sự của Kinh Trập, Cẩm Hiên cũng tốt, bằng không giống Đại Lâm chịu khó có hiểu biết cũng được, đáng tiếc là thấy Tiểu Hà, Cốc Vũ, còn có Tiểu Mẫn lại muốn đứa nha đầu."

Hứa Tần Thị cười hề hề, "Người xem người, không động tĩnh nhiều năm như vậy, lần này hoài thai không chừng lại mang nữ, đến lúc đó khuê nữ tiểu tử đều có."

Giang thị cười, "Nhưng về nhà cũng thật mất mặt, nhìn xem Giang Sinh đã mấy tuổi rồi, nghĩ tới cũng đủ đỏ mặt, nếu muốn thêm, chỉ sợ qua vài năm nữa Giang Sinh thành thân cũng nên có con, chẳng lẽ làm nương làm nãi nãi lại đồng thời có con, truyền ra người ta chê cười!"

Nói đến việc này, Giang thị và Hứa Tần Thị lại thảo luận về Đại Lâm, Kinh Trập và Cầm Hiên, Giang Sinh, rất nhanh phải bắt đầu đính hôn, cần lưu ý nhiều mới được, Tiểu Mãn cũng sắp mười lăm, càng nhàn thực đoạn trang, qua mấy tháng nữa là cập kê, ra ngoài đã là một đại cô nương duyên dáng yêu kiều, tính tình tốt lại có năng lực làm việc, không biết tiểu tử nhà nào có phúc khí cưới đi.

Giang thị lúc này lại nhìn ra sân, "Cập kê ở thôn trang đối việc này không quan trọng lắm, cũng có rất nhiều 11, 12 tuổi đính hôn. Lớn cỡ Cốc Vũ đính hôn cũng nhiều là..."

Cốc Vũ vừa nghe nói đến mình, huống hồ là đề tài mẫn cảm, nghĩ mới bây lớn đã đính hôn, nàng cảm thấy vô năng, vội mượn cơ hội đi chỗ khác, "Ta nghĩ, mỗi mỗi có thể sửa xiêm y này ngăn đi, xiêm y của ta cũng luyện tiếc hủy đi, làm xiêm y tốn nhiều sức, dù sao nương và tỷ tỷ lúc đó tốn nhiều thời gian thêu, cắt thêm một đoạn, chỉ cần màu sắc hợp là tốt, lại thêu một đoá hai đoá hoa, ta vào nhà nói với nàng."

Hứa Tần Thị chỉ vào mặt Cốc Vũ, "Người, nha đầu kia đa tâm, Giang bá mẫu ngươi bất quá nói một câu nửa câu, lại không nói người đính hôn ngay, cũng chưa nói bắt người qua làm vợ, sao mặt đỏ chứ!"

Mặt Cốc Vũ càng hồng, không biết nói gì, xoay người đi.

Vừa quay người, nghe phía sau có người thở phì phò lớn giọng hô, "Đại muội tử, việc vui, chuyện vui lớn"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 137: - Chương 2: Việc Vui Thành Không Vui

Thanh âm kéo dài âm điệu đặc biệt khoa trương, làm Cốc Vũ ngẩn ra, thầm đoán ra là loại người nào, nàng quay đầu lấp bắp kinh hãi.

Ở một đầu sân, nếu không do mình thấy người kia, chỉ cần người đó đi thoáng qua, rất đập vào mắt người ta. Áo đỏ thẫm quần xanh chuối, còn chú ý chải chuốt, giày thêu rực rỡ so với đại cô nương còn sáng hơn, người không cao, áo đỏ quần xanh còn ngại không đủ, trong tay cầm theo một cái khăn vàng. Cốc Vũ lắc đầu cười, một thân hồng hồng xanh xanh cũng chỉ là Hoàng bà mỗi mỗi ăn mặc như thế.

Hoàng bà mỗi lắc lư khăn trong tay, thắt lưng đã có chút thô, lại cứ vắn vẹo, bả vai cũng chói mắt theo, lúc này nàng cứ một bước lắc ba cái đi tới. Nàng nói nàng đã hơn ba mươi, nhưng có người nhớ được, rất nhiều năm trước nàng đã nói như vậy, nhất thời thiết giả khó phân biệt. Dù sao nàng bình thường là như thế, mọi người không thấy nàng có gì không ổn. Mặt nàng đầy phấn, thoa son, tóc bóng lờng, không giống phụ nhân thôn trang dùng lược gỗ thấm nước chải đầu, Hoàng bà mỗi dùng dầu, ai kêu người ta làm mai có tiền đâu.

Lúc này Hoàng bà mỗi đã lắc lư đến trước mặt, vẻ mặt giống giận dữ lại như không giận dữ, mặt nhăn nhúm, nhưng phấn không rơi xuống, "Ta chạy đến nhà các người một chết, cô nương, mau cho ta miếng nước."

Cốc Vũ đi lấy nước, Hoàng bà mỗi lại kéo nàng, tinh tế híp mắt đánh giá cẩn thận, như là đánh giá hàng hóa quan trọng.

Cốc Vũ thấy ánh mắt của nàng như một loại bệnh nghề nghiệp, nổi da gà, vội tránh thoát tay nàng, đi vào cửa.

Hoàng bà mỗi lại nhìn một hồi phía sau nàng, xong mới quay đầu nhìn Giang thị và Hứa Tần Thị nói: "Ta không phát hiện nhị cô nương đẹp như vậy, lúc trước chỉ biết đại cô nương rất tốt, cả nhà này thật có phúc, con cái ai cũng tốt, người xem nhị cô nương cơ trí, đại cô nương nhã tĩnh, gia đình càng không cần phải nói, vài người khác không kém, vài năm nay a, ta cũng không biết phải đến viện này bao nhiêu lần!"

Hạ Xuyên nghe lời này tựa hồ là tốt, cũng nói, "Còn có ta, còn có ta!"

Giang thị buồn cười, đem Hạ Xuyên ôm qua bên cạnh, kéo Hoàng bà mỗi ngồi xuống, "Trong phòng trẻ con nhiều, nếu ngài không ghét bỏ chúng ta nói ở đây được không? Có một số việc không thể để trẻ con biết, dù sao trong viện mát mẻ lại sáng khoái."

Hoàng bà mỗi là người không so đo, "Ta còn ngại trong phòng buồn đâu, đại muội tử người đứng a, ngồi ở đây được rồi."

Hứa Tần Thị để Hoàng bà mỗi ngồi xuống, vào phòng gọi Vương Thị và Văn Thị, lúc đi ra thấy Hoàng bà mỗi trợn mắt nhìn đồ chơi của mấy đứa nhỏ.

Tiểu Mẫn, Cốc Vũ và Tiểu Hà ở lại trong phòng, để người lớn bàn chuyện dưới gốc cây trong sân.

Mọi người đều biết người này là ai, Tiểu Hà mân miệng cười, tròng mắt vừa chuyển, "Sẽ không là chuyện của Kinh Trập ca đi, đã chạy không biết bao nhiêu lần, không biết lần này lại là cô nương nhà ai. Lần trước nói là nhà phú hộ nhưng không được, không biết đến cùng Kinh Trập ca muốn kêu người gì, dù sao về sau muốn khảo tú tài thi cử nhân, khó trách có nhiều người muốn đề thân."

Cốc Vũ chỉ vào trán của nàng, "Người lo nhiều quá, ca người còn chưa thành thân a, nói không chừng lúc này nói chuyện của Đại Lâmca."

Tiểu Mẫn giận liếc các nàng một cái, "Các người còn nhỏ, miệng đã nói này đó, xem là được!" Nói xong Cốc Vũ và Tiểu Hà ngược lại nở nụ cười, "Cầm Hiên và Giang Sinh cũng có khả năng."

Ba tiểu cô nương ở trong phòng đoán mò, nhất là Tiểu Hà và Tiểu Mẫn, Tiểu Mẫn đã qua mười bốn, ngày thường chuyện như vậy cũng nghe nhiều, Hứa Tần Thị thường cùng nàng nói này đó chê cười, không bao lâu nữa cập kê xong là bắt đầu thảo luận việc hôn nhân, lúc này tự nhiên không khỏi tò mò. Tiểu Hà mười hai, loại chuyện này tự nhiên cũng không xa lạ, thôn trang có nhiều cô nương đều từ từ đính hôn, sẽ có một ngày đến phiên các nàng, trong lòng có một loại rung động cùng kích động không rõ.

Cốc Vũ không nghĩ đến phương diện này, mình bất quá mười hai tuổi, nếu ở trước kia, cái gì cũng không hiểu, muốn ưu phiền, cũng là chuyện vài năm sau, dù sao lúc Linh Nga xuất giá cũng không nhỏ, chuyện tương lai sau này lại nói.

Đang sững sờ, Hạ Xuyên vui vẻ chạy tới kéo tay Cốc Vũ, "Nhị tỷ, nhị tỷ, nhanh đi!"

Tiểu Mẫn ôm Hạ Xuyên, "Người lớn bàn chuyện, người đi quấy rối cái gì! Một dạng với nhị tỷ người, còn nhỏ mà lo đủ thứ!"

Hạ Xuyên giãy dụa, "Bà mỗi nói muốn để đại tỷ đi nhà người khác, ta không cần đại tỷ đi, vừa rồi nàng còn hỏi ta, nhị tỷ người mau đuổi nàng đi!"

Cốc Vũ không nói gì nhìn trời, tiểu tử này không hiểu gì, chuyện tình cảm cũng quan tâm, cảm tình trong lòng tiểu thí hài lànhư vậy sao?

Chuyện như vậy nàng dĩ nhiên không đi, chỉ là chuyển ghế đến cửa, vừa đùa với Hạ Xuyên vừa cố ý ra vẻ vô tình nghe động tĩnh bên ngoài.

Hoàng bà mỗi lúc trước đã từng nói đến chuyện Kinh Trập, tính cả nàng, không ít bà mỗi đến cửa, đều bị Vương Thị từ chối, nàng là mèo rình cá, dám đến nói việc hôn nhân Kinh Trập, không bằng đập đổ bả vàng của mình.

Lúc này nàng tự cho là tốt, nói, "Đại muội tử, là chuyện tốt, người nhìn đi, ta hiểu rõ nhà các người, tuy không có nhà ngói, nhất định sẽ không kém, Kinh Trập còn đọc sách, các người chỉ tính không có trở ngại, về sau hẳn đi thi tú tài đều phải chuẩn bị, không có chút của cải thế sao được chứ? Lần này hộ nhân gia, cả nhà chỉ có một khuê nữ, thương yêu hết mực, đương gia cũng cởi mở, nói chi phí cho Kinh Trập đều từ hẳn chi ra, về sau thương như con trai, quản lý sinh ý trong nhà, về sau mọi thứ còn không phải để cho bọn họ, người cũng không biết, thôn trấn có hai tiệm thêu đều là của nhà bọn họ..."

Vương Thị nghe cảm thấy không thích hợp, vốn chuyện này nàng không thể làm chủ, nhưng nghe ý tứ này chẳng lẽ muốn Kinh Trập làm rể? Nghĩ tới chuyện này nàng sầm mặt xuống, "Không cần phải nói, không thương lượng."

Hoàng bà mỗi uống một ngụm nước, liếc Vương Thị một cái, "Đừng quyết định nhanh như vậy, nên hỏi đương gia một chút, bên kia thật dễ dãi, nói về sau nếu trúng tú tài cử nhân vấn đề khuê nữ đi lại như cũ..."

Còn chưa nói xong, Vương Thị lắc đầu, sắc mặt xanh mét thiếu chút đuổi người đi.

Giang thị cũng tức giận, "Chuyện này ta thấy không được, nơi nào có như vậy, không trúng cử là ở bên kia luôn, nếu trúng mới có thể đi lại, tức là thiên kim tiểu thư không thể đến nơi này phải không? Cứ cho là nàng

nguyện ý đi lại, Kinh Trập cũng không tìm người như vậy, chỉ là hai cửa hàng thôi, có thể kiêu ngạo thành như vậy? Chuyện như vậy là ta, ta cũng không đồng ý."

Hoàng bà mỗi quen nhìn việc này, da mặt thật dày, cũng không có cảm thấy mình không có mặt mũi, như cũ tươi cười nói, "Chuyện như vậy đốt đèn lồng cũng khó tìm, ta không rõ, đứa nhỏ nhà các người tốt, là nhân tài, sao lại ở thôn trang, chẳng lẽ còn có thể bay lên trời được sao, người nói đi muốn dạng cô nương nào, ta không cần chạy tới chạy lui như vậy."

Một câu nói đó, Vương Thị không biết trả lời thế nào, Kinh Trập đã gần mười sáu, người đến cầu hôn mỗi ngày một nhiều, chỉ nói Hoàng bà mỗi này, không biết đã chạy bao nhiêu lần, đáng tiếc cha ruột Kinh Trập đến bây giờ sống hay chết còn không biết, sao có thể dễ dàng đồng ý việc hôn nhân của hắn, thế sự vô thường, ai biết cha Kinh Trập khi nào trở về, cưới vợ là chuyện cả đời, đâu dễ dàng làm chủ.

Thấy nàng sững sốt, Hoàng bà mỗi tự cho là trường hợp mình gặp qua trước đây. Thường có chuyện như vậy, nàng thấy thích hợp, có đôi khi là nhà trai phò thác, mình qua bên kia nói, nhà gái tìm chuyện bất mãn, đơn giản muốn nhà trai thêm vài thứ hoặc qua một thời gian mới định đoạt, miễn cho truyền ra làm người khác cho rằng mình vội gả khuê nữ, lúc này tình huống không giống với, nhưng không khác mấy, ai kêu người ta nuôi dạy con tốt, dẫn đo một ít cũng là bình thường.

Vương Thị sững sốt rồi bình tĩnh lại, ngồi xuống, "Đứa nhỏ còn nhỏ, chờ hắn cha về thương lượng, cũng muốn hỏi ý của hắn ý."

Hoàng bà mỗi nghe nói như vậy, theo câu chuyện nói tiếp, "Đã như vậy, thương lượng đi rồi cho ta một câu lời chắc chắn."

Hứa Tần Thị và Văn Thị không nói gì thêm, chỉ nói Hoàng bà mỗi nóng vội.

Sự tình cũng nói xong, tướng Hoàng bà mỗi đi, đáng tiếc nàng không đi, uống nước lại xả đến việc trên người.

Giang thị thấy nàng không đi, ngược lại nhìn vào phòng đánh giá, cười nói: "Kinh Trập không có ở đây, tiểu tử của ta không nhỏ, người nên lưu tâm, về sau có ai thích hợp nói cho ta nghe một chút đi, không thể thiếu lễ cho bà mỗi người. Còn có Đại Lâm, so với mấy đứa này đều lớn, người cũng lưu tâm, chúng ta không cần nhiều phú quý, nhà thôn trang thành thực, bộ dáng tính nết không trở ngại là tốt rồi."

Hoàng bà mỗi vui vẻ, vỗ tay cười, "Công tử nhà lí chính còn chưa đề thân à?"

Giang thị cười, "Cái gì công tử với không công tử, nghe không quen, nhưng đừng câu nệ nghi thức xã giao với ta, ta nghe không quen."

Hoàng bà mỗi chuyển câu chuyện, "Chuyện Kinh Trập không thành, đại muội tử người chớ trách ta. Ta còn có một mối người ta nhờ vả, chỉ sợ cũng không hợp ý, chính là một hộ nhân ở thôn lớn, ta không gạt các người, trong nhà không có trở ngại, ở nhà ngói, nhưng huynh đệ nhiều, tổng cộng năm người, ta cảm thấy khuê nữ nhà người thích hợp, nên nói."

Lúc này trong lòng Vương Thị còn so đo chuyện Kinh Trập, tâm loạn, đâu còn nghĩ đến chuyện Tiểu Mãn.

Giang thị thấy thần sắc của nàng, hiểu nên cười để việc trong tay xuống, đi qua kéo Hoàng bà mỗi, "Người coi người, vừa rồi hỏi Hạ Xuyên ta còn tưởng là đùa, nào biết chuyện không thành, chuyện của ca ca còn chưa có định xong, sao đến phiên muội muội được, Tiểu Mãn mới bao lớn, không cần thành thân nhanh như vậy. Ta hiểu rõ, người chân chạy sao lười như vậy đâu?"

Nói một hồi Hoàng bà mỗi có chút không hiểu.

Giang thị cười, "Bằng giá nào cũng phải nói thành một mối hôn nhân sao, Kinh Trập không thành thì nói Tiểu Mãn, Tiểu Mãn không thành còn có Đại Lâm, Giang Sinh, Cầm Hiên, thật sự không được có phải không phải Tiểu Hà cùng Cốc Vũ cũng muốn?"

Mọi người cười ha ha, Hoàng bà mối đại khái cũng cảm thấy việc này không thích hợp, cười cáo từ.

Hạ Xuyên thấy nàng đi rồi, chạy nhanh tới hỏi, "Nương, có phải người này muốn dẫn đại tỷ đi, không được!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ sốt ruột, Hứa Tần Thị vỗ lưng hân, "Không uổng phí đại tỷ người thương người, yên tâm đi, không mang nàng đi."

Hạ Xuyên như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm, lại lắc đầu, than thở nói, "Nếu vừa rồi nhị tỷ ra đuổi nàng đi thì tốt rồi."

Đêm đó, Vương Thị thương lượng với Lí Đặc Tuyên việc này, "Cha hân, người nói phải làm thế nào mới tốt? Cách vài ngày có người tới cửa, hiện tại còn dễ nói, vạn nhất qua hai năm nữa không biết tìm có gì."

Lí Đặc Tuyên ồm ồm đáp: "Không cho nàng đến là được, tuy chúng ta nuôi Kinh Trập vài năm nay, nhưng đến lúc đó bộ dáng Tô đại nhân như thế nào chúng ta cũng không biết, Nhị Thúc Công thường vào thành, ta đã thử thăm dò hỏi qua hai lần, cũng không có tin tức, chúng ta không thể tự chủ trương."

Vương Thị gật đầu, thở dài một hơi, ánh mắt có chút ướt, "Đứa nhỏ này là người có hiểu biết, ta sợ ủy khuất hân, sắp mười sáu tuổi, vạn nhất qua hai năm không có tin tức, thật sợ trì hoãn hân."

Hai người thở dài, cũng không có chủ ý gì.

Một lát sau, Lí Đắc Tuyền nói: "Nhị Thúc Công nói hiện tại bên ngoài rất loạn, đi ra ngoài có chút sợ, không bằng ở mình thôn trang, chúng ta không thể sơ xuất, đợi yên ổn hơn lại đi xem, trước mắt chỉ có thể nuôi Kinh Trập thôi, chính là... Ai, việc hôn nhân không thể gấp, hiện tại kêu Kinh Trập, đọc sách nhiều năm như vậy sẽ đi thi, người nói muốn hẵn đi cũng chỉ có thể dùng danh nghĩa Lí gia chúng ta đi, thi đỗ bên kia không có chuyện gì thì thôi, ngược lại làm cho người ta không về nhà được, về sau sự tình náo lớn cũng không tốt, nếu không để hẵn đi thi, tiếp qua vài năm cũng thật là trì hoãn đứa nhỏ này..."

Đang lúc khó xử, truyền đến thanh âm mở cửa, là thanh âm Kinh Trập.

Vợ chồng vội mở cửa ra.

Kinh Trập vào cửa, nhẹ nhàng đóng cửa, bùm một tiếng quỳ gối trước mặt Lí Đắc Tuyền và Vương Thị.

Hành động này dọa bọn họ nhảy dựng, vội đỡ lên, Kinh Trập không đứng dậy, quỳ trên mặt đất nói: "Cha, nương, hôm nay ta biết Hoàng bà mới qua đây, sự tình trong nhà còn như vậy, ta nơi nào có thể thành thân, ta cũng biết cha mẹ khó xử, chỉ cần lần tới đến nói ta ở trong thành đã đính thân là được. Chuyện khác sau này chúng ta lại nói."

Vương Thị lo lắng, "Nhưng nếu qua vài năm vẫn như hiện tại, cũng không nên trì hoãn."

Lí Đắc Tuyền không lo lắng nhiều, "Được, con trai, người mau đứng lên, cha đồng ý người."

Kinh Trập quỳ gối như cũ, mắt tựa hồ có lệ, lại gặt gao nhin xuống, "Cha, nương, còn có một yêu cầu khác."

Nói tiếp: "Ta đọc sách nhiều năm như vậy, tình huống trong nhà các người cũng chưa nói gì, nếu hiện tại phải đi dự thi, chính là ta... Ta không

rõ phụ thân ta ra sao, cho nên..."

Nói xong liền khóc ra, Vương Thị kéo hẳn đứng lên, vỗ lưng đứa nhỏ, đau lòng không thôi, nhiều năm trôi qua, nàng sớm đã đem hẳn thành Kinh Trập, chỉ là tâm tư đứa nhỏ này sâu kín, bình thường yên lặng không nói gì, chuyện như vậy không nói với người khác, chỉ sợ ghen hổng rồi.

"Con trai, cha không thể làm gì, người cũng lớn như vậy, có thể tự làm chủ, mặc kệ người làm gì, cha mẹ đều duy trì người."

Kinh Trập vừa rơi lệ vừa nói: "Ta nghĩ qua hai năm, đợi đến lúc ta mười tám, nếu một chút tin tức bên kia đều không có, ta lợi dụng thân phận Kinh Trập đi dự thi, nếu có việc, các người đều là cha mẹ ta, chỉ cần các người không cần ta ..."

Nói tới đây không nói được nữa, ba người ôm nhau khóc.

Tìm kiếm với từ khoá: 3 thành viên đã gửi lời cảm ơn Rongreu về bài viết trên: nhócckuot, ngocthuy033, nevercry1402 Hôm qua, 20:16 Rongreu
Lớp phó văn thể mỹ Ngày tham gia: 22.03.2016, 09:18

Bài viết: 141

Được thanks: 1029 lần

Điểm: 11.67

Re: [Xuyên không - Điền văn] Điền Viên Cốc Hương - Thẩm Duyệt -
Điểm: 12 Q2 - Chương 3: Tiền tài là mầm tai hoạ

Mấy ngày sau khi Hoàng bà mới đến nhà làm mối, sự tình phai nhạt, không có ai nhắc tới.

Cốc Vũ thường đi Miêu thị y quán ở trấn trên, Cốc Vũ học rất mau, ngày thường nếu Miêu lão tiên sinh hỏi gì nàng đều có thể trả lời, chỉ là có khi không biết có phải vì Cốc Vũ biết nhiều thứ, hiện đại cổ đại thường trộn lẫn, có đôi khi tên thuốc hoặc liều lượng có chút sai biệt, kết quả là, Miêu lão tiên sinh như cũ không cho nàng khám bệnh, nói là nàng hỏa hậu còn không đến, hướng hồ nàng cũng còn quá nhỏ, về sau chậm rãi thì tốt rồi.

Cốc Vũ không nghĩ nhiều, dù sao nàng cũng không một lòng một dạ chẩn đoán, chính là cảm khái lúc trước mình học y bất quá vì thần tiên quả mới thuận miệng đồng ý, sau thấy có tác dụng mới tiếp tục học, nếu kêu nàng đặt hết tâm tư ở y thuật, làm một nữ y nàng làm không được. Mặc dù hiện tại, Cốc Vũ vẫn dần dần nghĩ cách kiếm tiền, tiền từ máy tuốt hạt cũng không đủ xài, nàng lại không muốn Lí Đắc Tuyên đi làm công cho người ta, sự tình lần trước còn là bóng ma. Đại ca Kinh Trập cũng không nhỏ, tỷ tỷ Tiểu Mãn cũng sắp mười lăm, Hạ Xuyên quá nhỏ cũng không muốn để hấn chịu khổ, tóm lại còn cần nỗ lực.

Miêu lão tiên sinh cũng nhìn ra Cốc Vũ không một lòng một dạ học y, cũng không cưỡng cầu, chỉ là chậm rãi xem.

Cốc Vũ lúc này đi y quán, nghe tiểu nhị nói thần tiên quả đã có quả, vui sướng chạy tới nhìn một hồi, càng không có tâm tư nghe sư phụ dạy và học, trong đầu nghĩ đến vài mẫu thần tiên quả của nhà mình, năm trước đã chiết cây, bộ dạng không sai, không biết hiện tại lớn lên trông thế nào, thường đi xem, giữa khoảng cách 2 cây còn trồng một ít mặc sinh, năm nay mặc sinh y quán dùng không cần lo, chỉ cần muốn là có thể nhổ mang đến.

Có lẽ ra cửa sớm hơn ngày xưa, xe trâu An Cẩm Hiên đánh không có chờ ở cửa, Cốc Vũ cười mỉm, nghĩ dù sao sắc trời còn sớm, mình đi dạo một chút. Dù sao mình và An Cẩm Hiên đã hẹn rồi không ở y quán thì ở tửu lâu, luôn gặp nhau.

Cốc Vũ đi ra con đường lát đá phía sau, đầu hạ ánh mặt trời tà tà chiếu vào, trong ngõ nhỏ có phụ nhân mang theo rổ đi ra bờ sông phía sau trấn giặt quần áo, cũng có nhà nhỏ, làm một ít nển hoặc là chưng một ít điểm tâm bày quán trên đường cái bán, trong ngõ nhỏ đứa nhỏ cũng giúp đỡ nhà làm việc, cũng có đứa chạy đùa trong ngõ nhỏ. Cốc Vũ đi trên đường lát đá cảm thấy đặc biệt bình tĩnh, hết thấy đều rất tốt đẹp, người bình thường có người bình thường ngày, hộ nông dân đi trấn trên bán đồ mình trồng, chậm rãi qua cuộc sống của mình.

Không có gì không tốt.

Cốc Vũ không nghĩ đến từ trong ngõ nhỏ đi ra, bờ tường cũng yên tĩnh mang phong cách cổ xưa, trên đường cái lại là một cảnh tượng khác, các loại cửa hàng cùng quầy hàng mỗi ngày một tăng nhiều. Chung quanh từ lâu Hứa Thế Cùng, quán cơm đều đã thay đổi, ào ào xây thành từ lâu, vì thế không thấy được từ lâu Hứa Thế Cùng, không chỉ không thấy được, còn vì xây sớm vài năm bộ dáng có chút cũ kỹ.

Cốc Vũ thấy xe trâu ở cửa từ lâu, cười thầm đi vào, nhưng An Cẩm Hiên cũng không ở từ lâu, Cốc Vũ hỏi chương quầy , "Có phải Cẩm Hiên ca lại đi hàng vải bên kia? Không biết sao luôn qua bên kia, không biết có bị người ta đuổi ra."

Chương quầy vẫn gầy bần tính, "Cốc Vũ, người không biết, Cẩm Hiên cùng tiểu nhị tiệm vải nói nhiều nha, nếu cách ngày không đi, tiểu nhị ở tiệm vải Tiểu Tảng nhắc tới, hăn ở đó buồn chết. Nhưng lúc này người đoán sai, hăn không có đi bên kia, nói là muốn đi hàng thêu tính tiền, nhìn xem nếu tốt lại đưa thêm đồ qua."

Lúc này Cốc Vũ mới nhớ tới. Buổi sáng ra cửa, bọn họ mang theo bức tranh thêu của Tiểu Mãn và Vương Thị, cửa hàng kia cũng do hai người bọn hăn đi tìm, không biết có thuận lợi hay không, Cốc Vũ không ngồi lại, đứng dậy đi qua bên kia.

Hàng thuê lúc trước vốn kinh doanh rất tốt, hơn nữa bức tranh thuê của Tiểu Mẫn và Vương Thị được cho là thượng đẳng, sinh ý tự nhiên tốt hơn nhà khác, sau này càng làm càng lớn hơn, nhưng con lão bản nường nghe nói tiền đồ trong thành khá hơn, liền chuyển hàng thuê vào trong thành.

An Cẩm Hiên và Cốc Vũ đã sớm tìm một cửa hàng thuê mới, nhưng không có nhiều giao tình, đem giá định có chút thấp, sau này thuyết phục mãi mới đồng ý gửi bán, bán ra cho cửa hàng 5 văn tiền.

Cốc Vũ vừa đi vừa nghĩ, lấy được tiền thuê, nghĩ đợi lát nữa cầm bạc đi mua chút cá thịt chỉ thuê, Hạ Xuyên quá nhỏ không thể một hân, lại đánh mấy cân rượu cho Lí Đắc Tuyền, thứ khác xem lại nói.

Đến gần một ít liền nghe tiếng tranh cãi, cũng không quá để ý, vốn làm buôn bán, cùng khách hàng có chút tranh cãi cũng không kỳ quái, nghe kỹ không quá thích hợp, tiếng tranh cãi có thanh âm An Cẩm Hiên, Cốc Vũ nóng nảy chạy đi qua.

Trong cửa hàng là lão bản cùng An Cẩm Hiên, lúc này mặt hai người đều đỏ lên, bên nào cũng cho là mình phải.

Nghe một hồi Cốc Vũ mới rõ ràng, thì ra An Cẩm Hiên đến lấy bạc, lão bản nói giá, tuy bán có chút thấp nhưng cũng là bán đi ra ngoài, nào ngờ lúc này người mua bức tranh thuê quay lại, nói là tiểu thư thích, muốn mua thêm hai bức, là tám mươi văn giá vân vân.

An Cẩm Hiên vừa nghe liền tức giận, lão bản vừa nói là sáu mươi, khấu trừ 5 văn trả năm mươi lăm văn, lão bản cũng không phục, hai người liền ầm ĩ lên, khách mua tự nhiên bỏ đi.

Cốc Vũ nghe cũng có chút căm tức, làm buôn bán lại không giữ chữ tín, vốn nàng không có hảo cảm với lão bản có bộ râu cá trê, lúc trước nếu có cách, các nàng cũng sẽ không dây dưa với hân, nào ngờ hân nhẫn tâm cắt xén nhiều tiền như vậy.

Cái này cũng chưa tính, lão bản còn nói: "Nếu không vì lúc trước thấy các người là tiểu hài tử đáng thương, ta làm sao có thể đồng ý chuyện như vậy, đem này nợ đặt ở nơi này của ta, ta không cắt xén tiền tài của các người, năm mươi lăm văn mua của các người, các người còn cảm thấy mình bị thiệt? Bán giá cao không phải là bản sự của ta sao?"

Cốc Vũ vừa nghe hăn ngụy biện, cả giận nói: "Lúc trước không nói như vậy, chúng ta nói bán sáu mươi văn cho người, là chính người nói không có lời sẽ lỗ vốn, chúng ta mới nói đặt ở nơi này, bán đi 1 thứ cho người 5 văn tiền, lúc trước người nói như thế nào, còn không phải nói như vậy tốt, hai bên cũng không thiệt, dù bán ra hai trăm văn một mảnh cũng không thể lừa dối, hôm nay lại nói như thế nào?"

Thanh âm Cốc Vũ vừa mau lại trong, nói ra những câu có lý, nhất thời lão bản có chút không chịu nổi, liền nói ngang, "Vậy thì sao? Dù sao... Dù sao cũng chỉ năm mươi lăm văn, muốn hay không, cũng không biết quý nghèo nơi nào chạy tới thôn trang, nói không chừng là trộm đến! Nhìn các người cái dạng này, nói thứ này là người thêu hay hăn thêu, quý đói thôn trang ngay cả cơm ăn không đủ no, còn đến lừa gạt, lại nói các người có được vải tốt sao!"

Con mẹ hăn, có còn là người không? Cốc Vũ quá giận, "Ngậm máu phun người! Trả lại đồ cho chúng ta, nói gì cũng không bán ở nơi này!"

Lão bản không nhúc nhích, thân mình mập mạp chống trên quỳ, vẻ mặt nhơn nhơn, không đem hai hài tử để vào mắt, càng nói bọn họ là trộm, "Các người sớm đi, nháo lên ta không sợ, các người bất chính, ước định cái gì? Cái gì ước định? Còn không phải tự các người nói ra, lại nói các người nhận định thứ này là của các người? Ta nói là của ta, là của cửa hàng thêu! Tránh ra tránh ra "

Càng ác liệt, Cốc Vũ thừa dịp lão bản không thèm để ý đoạt lại, lão bản mập mạp tát qua.

An Cầm Hiên lúc này bất chấp, gặp người không giảng đạo lý, cũng không cần phải nói đạo lý, hăn nắm lấy tay lão bản, kéo lại, rồi vặn tay hăn, thân mình chuyển qua.

Chỉ nghe một tiếng tru lên, lão bản vốn béo không linh hoạt, lúc này ăn đau kêu một tiếng, đầu ghé vào quầy, tự mình đụng rơi ra một cái bao, kêu trời kêu đất, "Tiểu ca, tiểu ca thủ hạ lưu tình, có chuyện từ từ nói từ từ nói."

An Cầm Hiên vẫn tức giận, "Ta không dong dài với người, đem đồ trả lại chúng ta, còn có bán đi tám mươi văn, không, cho người 5 văn, thừa lại trả cho ta, ta không so đo với người ."

"Từ từ nói."

Lão bản lại đếm ra hai mươi văn, lấy đồ ra đặt ở quầy, An Cầm Hiên còn lắc lắc tay hăn, sợ hăn lại ra giở trò.

Cốc Vũ lấy đồ trên quầy, kiểm tra từng khối, nhìn An Cầm Hiên, thiếu hai khối.

Lão bản làm mặt khổ, "Chỉ có nhiều đó, các người có nhớ lắm không?"

An Cầm Hiên không nói chuyện, trong tay lại thêm lực, nước mắt lão bản đều chảy ra, có thể này mới tiếp tục nói, "Ôi uy, tay của ta đều bị chặt đứt, để ta nghĩ lại a, phụ nữ của ta cầm một khối trở về, con khối kia để ta nghĩ lại, nga nga, chính là lần trước thiên kim nhà Đình Trưởng tới, ta đưa cho nàng, ta phải đi cầm về."

Cốc Vũ không biết nói gì, lão bản thật đúng là, một bộ muốn tiền không muốn sống, còn dám nói lung tung, "Người còn lấy trở về, không dong dài với người, với người muốn sáu mươi văn, về phần khối phụ nữ người dùng qua, hoàn trả chúng ta cũng không cần, không được giở trò!"

Lão bản xoay tròn mắt, "Ngày nay ta không có làm buôn bán, nơi nào đến nhiều như vậy bạc..."

Lại dong dài một đồng lớn, ý là không có tiền. Cốc Vũ bất đắc dĩ, cũng không biết phải làm sao bây giờ. An Cầm Hiên không phục, "Dựa vào cái gì lừa dối chúng ta, hừ! Không lấy ra chúng ta không bỏ qua!"

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, còn có một thanh âm cất cao giọng nói: "Cậu, ta mang theo các huynh đệ đến chỗ người này "

An Cầm Hiên và Cốc Vũ sửng sốt, còn kéo lão bản, thấy 4 người mặc áo màu xám, tựa hồ là nha môn. Nhìn thấy tình trạng này, An Cầm Hiên ổn định tinh thần buông tay, cầm đồ trên quầy muốn đi.

Lão bản gặp cứu tinh, kêu to kéo áo An Cầm Hiên lại, "Trung Nhi mau! Tiểu tử này là trộm, bắt lấy bọn họ!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tiền Tài Là Mầm Tai Hoạ

Mấy ngày sau khi Hoàng bà mới đến nhà làm mối, sự tình phai nhạt, không có ai nhắc tới.

Cốc Vũ thường đi Miêu thị y quán ở trấn trên, Cốc Vũ học rất mau, ngày thường nếu Miêu lão tiên sinh hỏi gì nàng đều có thể trả lời, chỉ là có khi không biết có phải vì Cốc Vũ biết nhiều thứ, hiện đại cổ đại thường trộn lẫn, có đôi khi tên thuốc hoặc liều lượng có chút sai biệt, kết quả là, Miêu lão tiên sinh như cũ không cho nàng khám bệnh, nói là nàng hỏa hậu còn không đến, hướng hồ nàng cũng còn quá nhỏ, về sau chậm rãi thì tốt rồi.

Cốc Vũ không nghĩ nhiều, dù sao nàng cũng không một lòng một dạ chẩn đoán, chính là cảm khái lúc trước mình học y bất quá vì thần tiên quả mới thuận miệng đồng ý, sau thấy có tác dụng mới tiếp tục học, nếu kêu nàng đặt hết tâm tư ở y thuật, làm một nữ y nàng làm không được. Mặc dù hiện tại, Cốc Vũ vẫn dần dần nghĩ cách kiếm tiền, tiền từ máy tuốt hạt cũng không đủ xài, nàng lại không muốn Lí Đặc Tuyên đi làm công cho người ta, sự tình lần trước còn là bóng ma. Đại ca Kinh Trập cũng không nhỏ, tỷ tỷ Tiểu Mẫn cũng sắp mười lăm, Hạ Xuyên quá nhỏ cũng không muốn để hấn chịu khổ, tóm lại còn cần nỗ lực.

Miêu lão tiên sinh cũng nhìn ra Cốc Vũ không một lòng một dạ học y, cũng không cưỡng cầu, chỉ là chậm rãi xem.

Cốc Vũ lúc này đi y quán, nghe tiểu nhị nói thần tiên quả đã có quả, vui sướng chạy tới nhìn một hồi, càng không có tâm tư nghe sư phụ dạy và học, trong đầu nghĩ đến vài mẫu thần tiên quả của nhà mình, năm trước đã chiết

cây, bộ dạng không sai, không biết hiện tại lớn lên trông thế nào, thường đi xem, giữa khoảng cách 2 cây còn trồng một ít mặc sinh, năm nay mặc sinh y quán dùng không cần lo, chỉ cần muốn là có thể nhổ mang đến.

Có lẽ ra cửa sớm hơn ngày xưa, xe trâu An Cầm Hiên đánh không có chờ ở cửa, Cốc Vũ cười mỉm, nghĩ dù sao sắc trời còn sớm, mình đi dạo một chút. Dù sao mình và An Cầm Hiên đã hẹn rồi không ở y quán thì ở tửu lâu, luôn gặp nhau.

Cốc Vũ đi ra con đường lát đá phía sau, đầu hạ ánh mặt trời tà tà chiếu vào, trong ngõ nhỏ có phụ nhân mang theo rổ đi ra bờ sông phía sau trấn giặt quần áo, cũng có nhà nhỏ, làm một ít nển hoặc là chưng một ít điểm tâm bày quán trên đường cái bán, trong ngõ nhỏ đứa nhỏ cũng giúp đỡ nhà làm việc, cũng có đứa chạy đùa trong ngõ nhỏ. Cốc Vũ đi trên đường lát đá cảm thấy đặc biệt bình tĩnh, hết thấy đều rất tốt đẹp, người bình thường có người bình thường ngày, hộ nông dân đi trấn trên bán đồ mình trồng, chậm rãi qua cuộc sống của mình.

Không có gì không tốt.

Cốc Vũ không nghĩ đến từ trong ngõ nhỏ đi ra, bờ tường cũng yên tĩnh mang phong cách cổ xưa, trên đường cái lại là một cảnh tượng khác, các loại cửa hàng cùng quầy hàng mỗi ngày một tăng nhiều. Chung quanh tửu lâu Hứa Thế Cùng, quán cơm đều đã thay đổi, ào ào xây thành tửu lâu, vì thế không thấy được tửu lâu Hứa Thế Cùng, không chỉ không thấy được, còn vì xây sớm vài năm bộ dáng có chút cũ kỹ.

Cốc Vũ thấy xe trâu ở cửa tửu lâu, cười thầm đi vào, nhưng An Cầm Hiên cũng không ở tửu lâu, Cốc Vũ hỏi chương quầy , "Có phải Cầm Hiên ca lại đi hàng vải bên kia? Không biết sao luôn qua bên kia, không biết có bị người ta đuổi ra."

Chưởng quầy vẫn gảy bàn tính, "Cốc Vũ, người không biết, Cẩm Hiên cùng tiểu nhị tiệm vải nói nhiều nha, nếu cách ngày không đi, tiểu nhị ở tiệm vải Tiểu Tảng nhắc tới, hăn ở đó buồn chết. Nhưng lúc này người đoán sai, hăn không có đi bên kia, nói là muốn đi hàng thêu tính tiền, nhìn xem nếu tốt lại đưa thêm đồ qua."

Lúc này Cốc Vũ mới nhớ tới. Buổi sáng ra cửa, bọn họ mang theo bức tranh thêu của Tiểu Mãn và Vương Thị, cửa hàng kia cũng do hai người bọn hăn đi tìm, không biết có thuận lợi hay không, Cốc Vũ không ngồi lại, đứng dậy đi qua bên kia.

Hàng thêu lúc trước vốn kinh doanh rất tốt, hơn nữa bức tranh thêu của Tiểu Mãn và Vương Thị được cho là thượng đẳng, sinh ý tự nhiên tốt hơn nhà khác, sau này càng làm càng lớn hơn, nhưng con lão bản nương nghe nói tiền đồ trong thành khá hơn, liền chuyển hàng thêu vào trong thành.

An Cẩm Hiên và Cốc Vũ đã sớm tìm một cửa hàng thêu mới, nhưng không có nhiều giao tình, đem giá định có chút thấp, sau này thuyết phục mãi mới đồng ý gửi bán, bán ra cho cửa hàng 5 văn tiền.

Cốc Vũ vừa đi vừa nghĩ, lấy được tiền thêu, nghĩ đợi lát nữa cầm bạc đi mua chút cá thịt chỉ thêu, Hạ Xuyên quá nhỏ không thể một hăn, lại đánh mấy cân rượu cho Lí Đắc Tuyền, thứ khác xem lại nói.

Đến gần một ít liền nghe tiếng tranh cãi, cũng không quá để ý, vốn làm buôn bán, cùng khách hàng có chút tranh cãi cũng không kỳ quái, nghe kỹ không quá thích hợp, tiếng tranh cãi có thanh âm An Cẩm Hiên, Cốc Vũ nóng nảy chạy đi qua.

Trong cửa hàng là lão bản cùng An Cẩm Hiên, lúc này mặt hai người đều đỏ lên, bên nào cũng cho là mình phải.

Nghe một hồi Cốc Vũ mới rõ ràng, thì ra An Cẩm Hiên đến lấy bạc, lão bản nói giá, tuy bán có chút thấp nhưng cũng là bán đi ra ngoài, nào ngờ

lúc này người mua bức tranh thêu quay lại, nói là tiểu thư thích, muốn mua thêm hai bức, là tám mươi văn giá vân vân.

An Cẩm Hiên vừa nghe liền tức giận, lão bản vừa nói là sáu mươi, khấu trừ 5 văn trả năm mươi lăm văn, lão bản cũng không phục, hai người liền ầm ỉ lên, khách mua tự nhiên bỏ đi.

Cốc Vũ nghe cũng có chút căm tức, làm buôn bán lại không giữ chữ tín, vốn nàng không có hảo cảm với lão bản có bộ râu cá trê, lúc trước nếu có cách, các nàng cũng sẽ không dây dưa với hắn, nào ngờ hắn nhẫn tâm cắt xén nhiều tiền như vậy.

Cái này cũng chưa tính, lão bản còn nói: "Nếu không vì lúc trước thấy các người là tiểu hài tử đáng thương, ta làm sao có thể đồng ý chuyện như vậy, đem này nợ đặt ở nơi này của ta, ta không cắt xén tiền tài của các người, năm mươi lăm văn mua của các người, các người còn cảm thấy mình bị thiệt? Bán giá cao không phải là bản sự của ta sao?"

Cốc Vũ vừa nghe hắn ngụy biện, cả giận nói: "Lúc trước không nói như vậy, chúng ta nói bán sáu mươi văn cho người, là chính người nói không có lời sẽ lỗ vốn, chúng ta mới nói đặt ở nơi này, bán đi 1 thứ cho người 5 văn tiền, lúc trước người nói như thế nào, còn không phải nói như vậy tốt, hai bên cũng không thiệt, dù bán ra hai trăm văn một mảnh cũng không thể lừa dối, hôm nay lại nói như thế nào?"

Thanh âm Cốc Vũ vừa mau lại trong, nói ra những câu có lý, nhất thời lão bản có chút không chịu nổi, liền nói ngang, "Vậy thì sao? Dù sao... Dù sao cũng chỉ năm mươi lăm văn, muốn hay không, cũng không biết quý nghèo nơi nào chạy tới thôn trang, nói không chừng là trộm đến! Nhìn các người cái dạng này, nói thứ này là người thêu hay hắn thêu, quý đói thôn trang ngay cả cơm ăn không đủ no, còn đến lừa gạt, lại nói các người có được vải tốt sao!"

Con mẹ hửn, có còn là người không? Cốc Vũ quá giận, "Ngâm máu phun người! Trả lại đồ cho chúng ta, nói gì cũng không bán ở nơi này!"

Lão bản không nhúc nhích, thân mình mập mạp chống trên quầy, vẻ mặt nhờn nhờn, không đem hai hài tử để vào mắt, càng nói bọn họ là trộm, "Các người sớm đi, nháo lên ta không sợ, các người bất chính, ước định cái gì? Cái gì ước định? Còn không phải tự các người nói ra, lại nói các người nhận định thứ này là của các người? Ta nói là của ta, là của cửa hàng thuê! Tránh ra tránh ra "

Càng ác liệt, Cốc Vũ thừa dịp lão bản không thèm để ý đoạt lại, lão bản mập mạp tát qua.

An Cẩm Hiên lúc này bất chấp, gặp người không giảng đạo lý, cũng không cần phải nói đạo lý, hửn nắm lấy tay lão bản, kéo lại, rồi vặn tay hửn, thân mình chuyển qua.

Chỉ nghe một tiếng tru lên, lão bản vốn béo không linh hoạt, lúc này ăn đau kêu một tiếng, đầu ghé vào quầy, tự mình đùng rơi ra một cái bao, kêu trời kêu đất, "Tiểu ca, tiểu ca thủ hạ lưu tình, có chuyện từ từ nói từ từ nói."

An Cẩm Hiên vẫn tức giận, "Ta không dong dài với người, đem đồ trả lại chúng ta, còn có bán đi tám mươi văn, không, cho người 5 văn, thừa lại trả cho ta, ta không so đo với người ."

"Từ từ nói."

Lão bản lại đếm ra hai mươi văn, lấy đồ ra đặt ở quầy, An Cẩm Hiên còn lắc lắc tay hửn, sợ hửn lại ra giờ trò.

Cốc Vũ lấy đồ trên quầy, kiểm tra từng khối, nhìn An Cẩm Hiên, thiếu hai khối.

Lão bản làm mặt khổ, "Chỉ có nhiều đó, các người có nhớ lắm không?"

An Cầm Hiên không nói chuyện, trong tay lại thêm lực, nước mắt lão bản đều chảy ra, có thể này mới tiếp tục nói, "Ôi uy, tay của ta đều bị chặt đứt, để ta nghĩ lại a, phụ nữ của ta cầm một khối trở về, con khối kia để ta nghĩ lại, nga nga, chính là lần trước thiên kim nhà Đình Trưởng tới, ta đưa cho nàng, ta phải đi cầm về."

Cốc Vũ không biết nói gì, lão bản thật đúng là, một bộ muốn tiền không muốn sống, còn dám nói lung tung, "Người còn lấy trở về, không dong dài với người, với người muốn sáu mươi văn, về phần khối phụ nữ người dùng qua, hoàn trả chúng ta cũng không cần, không được giở trò!"

Lão bản xoay tròn mắt, "Ngày nay ta không có làm buôn bán, nơi nào đến nhiều như vậy bạc..."

Lại dong dài một đồng lớn, ý là không có tiền. Cốc Vũ bất đắc dĩ, cũng không biết phải làm sao bây giờ. An Cầm Hiên không phục, "Dựa vào cái gì lừa dối chúng ta, hừ! Không lấy ra chúng ta không bỏ qua!"

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, còn có một thanh âm cất cao giọng nói: "Cậu, ta mang theo các huynh đệ đến chỗ người này "

An Cầm Hiên và Cốc Vũ sửng sốt, còn kéo lão bản, thấy 4 người mặc áo màu xám, tựa hồ là nha môn. Nhìn thấy tình trạng này, An Cầm Hiên ổn định tinh thần buông tay, cầm đồ trên quầy muốn đi.

Lão bản gặp cứu tinh, kêu to kéo áo An Cầm Hiên lại, "Trung Nhi mau! Tiểu tử này là trộm, bắt lấy bọn họ!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Ai Đúng Ai Sai

An Cẩm Hiên thấy mình vô duyên vô cớ biến thành trộm cướp, giận quá, hét lớn một tiếng, "Chúng ta bán đồ, là chính người không nói đạo lý, hiện tại chính là còn chúng ta ..."

Còn chưa nói xong, An Cẩm Hiên đã bị chế trụ, tuy hăn biết chút võ công, đối phó với 1, 2 người không thành vấn đề, nhưng đối phương có bốn người, hăn không thể tránh thoát, cắn răng giận dữ.

Người gọi Trung Nhi xem ra là cháu ngoại trai của lão bản kia, lúc này nhìn lão bản nói: "Cậu, hăn đoạt bao nhiêu đồ của người?"

Nhất thời lão bản kia không có phản ứng gì.

An Cẩm Hiên cười lạnh một tiếng, "Thì ra là cấu kết với nhau, khó trách ta nói một lão bản hàng thêu lại kiêu ngạo như thế, dám tùy tiện cắt xén của người khác."

Người kêu Trung Nhi giận quát một tiếng, "Im miệng!"

An Cẩm Hiên trợn trắng mắt, quay mặt qua một bên.

Lão bản sờ đầu mình, vẻ mặt đau khổ, đương nhiên không chịu thừa nhận là mình sai, ai kêu cháu ngoại trai của mình là người nha môn, "Bọn họ còn nói là đến mua đồ, không trả đủ bạc còn mơ tưởng lấy đi, may mắn ta phát hiện, ai ngồi thẳng nhai này động thủ, nếu các người không kịp thời đuổi tới, thật sự là phiền toái."

An Cẩm Hiên thấy hấn bẻ cong sự thật, lắc đầu, hừ lạnh một tiếng, "Người dám nói này bức tranh thêu là người thêu? Là chính người? Người là cháu ngoại trai của hấn là người nha môn? Dám thiên vị riêng tư! Dù sao ở đây nói cũng không rõ ràng..."

Người giữ An Cẩm Hiên nhân giận quát, "Lớn mật, ai không biết danh hào Thạch Bộ đầu, người tên trộm này tang chứng cũng có còn dám kiêu ngạo như thế!"

Người kêu Thạch Trung xoay mặt hỏi lão bản, "Cậu, người nói bọn họ tới trộm đồ giựt tiền?"

Lúc này lão bản không khỏi có chút đắc ý, trong lòng nghĩ ăn chặn mấy thứ này đáng giá, cửa hàng của mình sinh ý không tốt, bán đi cũng là một khoản tiền. Lại nói bảo bồi khuê nữ của mình không biết như thế nào, coi trọng bức tranh thêu này, lúc trước nói là cho phụ nữ của mình, kỳ thực là cho khuê nữ bảo bồi cầm, để dành đồ khuê nữ của mình cũng tốt. Tiểu tử này quần áo trên người rách tung toé không chừng thật là trộm, chỉ biết đến lợi ích của mình, lại nói cháu ngoại trai là Bộ đầu, chẳng lẽ có thể bỏ mặc mình?

Thấy tình trạng như vậy, dĩ nhiên hấn một mực chắc chắn, "Là như thế này, hấn lấy đồ trong bao của ta, còn có một tiểu nha đầu, vốn ta nghĩ bất quá là hai đứa trẻ, ai ngờ lừa tiền bị ta phát hiện, thằng nhãi này lại động thủ, lúc các người vào không thấy hấn còn đe ta sao? Còn hỏi nhiều như vậy làm gì? Mau mang đi mang đi, trì hoãn sinh ý của ta!"

Thạch Trung nhìn chăm chăm An Cẩm Hiên, An Cẩm Hiên không khiếp sợ, trào phúng nhìn lại.

"Kết quả như thế nào?"

Lão bản nghe cháu ngoại trai hỏi An Cẩm Hiên như vậy, nóng nảy, "Trung nhi, Trung nhi, đừng nghe hấn bậy bạ!"

An Cẩm Hiên nhìn Thạch Bộ đầu nói: "Ta không muốn nói, ta sợ nói bao nhiêu cũng phí lời, nơi này không nói lí lẽ, dù sao người muốn dẫn chúng ta đi, đến bên kia lại nói!"

Thạch Trung cũng không nói nhiều, "Một khi đã như vậy, liền theo chúng ta trở về."

Vừa nói vừa thu thập bức tranh thêu trên quỳ, lão bản muốn cầm lại, không cam lòng, "Ta đã nói tiểu tử này và nha đầu kia là một bọn, hai người trước sau đi vào, cho rằng có thể lừa dối được ta, lần trước người không phải nói gần đây có người lừa đảo phải cẩn thận sao? Ta ngàn cẩn thận vạn cẩn thận vẫn bị, nói không chừng bao nhiêu người đã bị bọn họ lừa gạt đâu, phải bắt về, thứ này là của cửa hàng của ta, Trung nhi, người cần phải trả lại cho ta mới đúng."

An Cẩm Hiên vừa nghe lão bản nói là bọn hăn thông đồng, An Cẩm Hiên liền xung lên, lại không thấy Cốc Vũ, chợt nhớ tới ánh mắt Cốc Vũ lúc này liền hiểu, hiện đã chạy ra ngoài, hăn an tâm.

Trở ra cửa, Thạch Trung quay đầu nhìn lão bản nói: "Cậu là người chỉ chứng, nhất định phải đi theo chúng ta trở về, ngài còn thất thần làm gì?"

Lão bản vỗ tay, "Ai u ai u, thật là phiền toái, bị trộm hại không buôn bán được..."

An Cẩm Hiên không thể tránh thoát, lại hừ lạnh một tiếng, "Còn nói là không cấu kết, nếu người không nhận định ta là trộm như lời cậu người nói, sao trói ta như vậy, ta cũng không phải phạm nhân, chúng ta bán bức tranh thêu cho cậu người, bị cắt xén tiền không nói, còn bị cản ngược lại một cái, rất buồn cười là, trói ta đi, ngược lại cậu người nghênh ngang đi, dựa vào cái gì? Dựa vào cháu ngoại trai làm Bộ đầu?"

Thạch Trung đen mặt, nhìn mấy người kia vung tay lên, "Buông ra!"

Những người đó không phục, "Thạch Bộ đầu, tiểu tử này tâm địa gian xảo, vạn nhất chạy làm sao bây giờ?"

Thạch trung lại nói, "Buông ra, còn có thể chạy sao!"

Vì thế An Cẩm Hiên và lão bản đi về phía trước, Thạch Trung mang theo người bốn phía đi theo, về hướng nha môn.

Lúc Cốc Vũ thấy mấy người kia vào cửa liền phát hiện không thích hợp, kêu là cậu, lão bản lại là người như vậy, An Cẩm Hiên và mình dĩ nhiên không đối phó được. Trong nháy mắt, hai người nhìn nhau, Cốc Vũ liền hiểu rõ, tuy trong lòng cảm thấy không ổn, nhưng cũng ổn định tinh thần, An Cẩm Hiên mượn cơ hội làm khó dễ, thừa dịp lực chú ý của bốn người đều trên đầu An Cẩm Hiên, Cốc Vũ vội chuồn đi, chạy tới từa lâu kêu Hứa Thế Cùng.

Lúc Cốc Vũ kéo Hứa Thế Cùng ra đến đường, vừa vặn thấy An Cẩm Hiên và lão bản đi phía trước, phía sau là bốn người, một trong số đó là cháu ngoại trai lão bản, tâm Cốc Vũ thót lại, lại nhìn bộ dạng An Cẩm Hiên chết không loạn, rất trấn tĩnh, phảng phất như mình không bị áp giải, mà là tội tở, chậm rãi đi ngang qua cửa từa lâu.

Cốc Vũ choáng váng, cố ổn định tinh thần nói: "Cậu, Cẩm Hiên ca khẳng định bị bọn họ bắt được, người nói làm sao bây giờ đây?"

Hứa Thế Cùng hung hăng thóa mạ nhổ một bãi nước bọt, "Lôi lão bản thật sự không phúc hậu, đã sớm nghe nói hãn buôn bán không uy tín, không biết lúc này lại là chuyện gì. Cốc Vũ, người đừng hoảng hốt, ta kêu người đi hỏi thăm một chút, Thạch Trung Bộ đầu là người không nói tình cảm, sẽ không oan uổng người tốt, người nói với ta là chuyện gì mới được."

Tim Cốc Vũ vẫn đánh bùm bùm không ngừng, trong đầu có thành kiến, tiệm buôn bán cấu kết với người nha môn, còn là thân thích, An Cẩm Hiên vào nha môn nhất định có lý cũng không thể nói rõ. Cẩm Hiên ca đi, không

biết có bị quất roi dụng hình gì không. Cốc Vũ càng nghĩ càng sợ, tựa hồ trước mắt mình là nhà tù xiềng xích mình đã xem trong phim truyền hình trước kia, nàng lập tức hoảng hốt, tâm như bị nhéo, miệng trương trương nhưng không nói nên lời.

Hứa Thế Cùng thấy vậy cũng không hỏi nhiều, đưa nàng về tửu lâu, kêu chưởng quầy lấy nước cho nàng, hẩn thuận tiện đi xem lập tức sẽ trở lại.

Qua một lát, Hứa Thế Cùng trở lại, nói là đã nhờ người đi thám thính tin tức, hỏi Cốc Vũ trở lại bình thường chưa.

Cốc Vũ uống một hơi hết chén nước, không kịp lau nước ở khóe miệng, "Cậu, là chuyện như vậy, vừa rồi ta đi tìm Cẩm Hiên ca, vừa đi qua nghe hẩn âm ỉ với lão bản. Nguyên lai chúng ta đã thoả thuận xong, đem bức tranh thêu của nương và tỷ tỷ còn có Tiểu Hà bán cho cửa hàng kia, nhưng họ không đồng ý giá đó, nên đề nghị gửi bán như gửi bán song cửa sổ lúc trước, còn thoả thuận bán đi một cái cho hẩn 5 văn tiền, lúc này hẩn nói là bán sáu mươi văn một cái, lúc đang cùng Cẩm Hiên ca tính bạc, người khách mua bức tranh thêu nói là mua tám mươi văn, không nhường nhau làm âm ỉ lên, chúng ta đã nghĩ cầm về mấy thứ kia, không ngờ lão bản khi dễ chúng ta trẻ con, dám nói chúng ta là trộm, nên không trả. Cẩm Hiên ca giận quá, liền động thủ với hẩn, kêu hẩn trả đồ cho chúng ta, vừa vặn Bộ đầu gì đó đến, ta thấy không thích hợp vội chạy tới gọi người."

Hứa Thế Cùng nghe xong vỗ cái bàn, "Giữa ban ngày lại làm ra chuyện như vậy, cũng không sợ sét đánh ! Cốc Vũ người yên tâm, đen là đen trắng là trắng, qua bên kia dĩ nhiên là chỗ nói rõ lý lẽ, người thấy Cẩm Hiên vừa rồi cũng không phải bị áp giải đi, thuyết minh sự tình còn chưa rõ ràng."

Cốc Vũ nói xong bình tĩnh hơn, "Không chừng chủ quán kia thật sự nói Cẩm Hiên ca là trộm, lúc đó Bộ đầu thấy Cẩm Hiên ca bẻ tay lão bản, tuy mình có đạo lý, nhưng sợ khó giải thích!"

Hứa Thế Cùng cũng luống cuống, nếu thật sự không được phải nhờ người chuẩn bị, dù sao không phải chỉ là chuyện của mấy bức tranh thêu sao, hân an ủi Cốc Vũ.

Tuy Cốc Vũ kích động, trong lòng vẫn hiểu, "Cậu, vạn vạn lần không thể, chúng ta có lý mà không nói rõ, người ta sẽ cho rằng chúng ta có tật giết mình."

Cốc Vũ đi thông thả hai vòng trong tửu lâu, vẫn không có biện pháp, "Chỉ có thể làm như vậy, cậu người nhanh đi đón tỷ tỷ và nương ta, các nàng thêu đại khái người nơi này không thể làm, kêu các nàng mang theo này nọ, ít nhất có thể chứng minh, ta phải đi cùng Cẩm Hiên ca ngay."

Hứa Thế Cùng sao để Cốc Vũ đi lúc này, "Ta kêu đại bá Thẩm nhi đi đón nương người và Tiểu Mãn, nhưng người ngàn vạn lần không thể đi."

Cốc Vũ không nghe theo, nói dù gì cũng phải đi, "Cậu, sự tình thế nào ta rõ ràng nhất, dù sao ta cũng có mặt ở đó, vạn nhất lão bản một mực chắc chắn ta lừa hân rồi chạy, cho dù Cẩm Hiên ca có hàng vạn cái miệng cũng không biện minh được, không bằng ta thoải mái tới, Cẩm Hiên ca không đến mức chịu thiệt, người cũng nói qua Thạch Bộ đầu làm người như thế nào, nói vậy sẽ không quá đáng với chúng ta."

Hứa Thế Cùng nhìn Cốc Vũ, nghĩ nàng nói cũng có đạo lý, nhưng hân không thể để Cốc Vũ một mình đi qua, vì thế kêu ca ca mình đi đón Tiểu Mãn và Vương Thị, càng nhanh càng tốt, sau đó liền đi nha môn, đem sự tình nói rõ ràng.

Ra tới cửa, Hứa Thế Cùng dừng lại, nhìn chường quầy phân phó hai câu.

Cốc Vũ tâm loạn như ma, căn bản không nghe hân nói cái gì, trái lại tự đi ra ngoài.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Vô Sĩ Là Vô Định?

Sự tình vốn không phức tạp, khó là hai bên nào đều cho là mình phải.

Đình Trưởng cũng hao tâm tốn sức, huống hồ này có liên quan đến bức tranh thêu , hãn căn bản không biết phán định như thế nào, không thể kết luận ai có lý.

Cách nói hai người đương nhiên cũng khác nhau, lão bản hàng thêu nhận định An Cẩm Hiên là trộm, An Cẩm Hiên nói lão bản cắt xén đồ của mình.

Thạch Bộ đầu cũng không biết ai có lý, hãn thấy lúc mình đến cửa hàng, An Cẩm Hiên đang bẻ tay lão bản, không phải một mình hãn thấy , tổng cộng là bốn người, cứ như vậy, thế cục tựa hồ bất lợi với An Cẩm Hiên.

An Cẩm Hiên cũng không hốt hoảng, chính là nói: "Nếu nói như vậy, chúng ta gửi bán bức tranh thêu vô duyên vô cớ bị cắt xén, chúng ta ngay cả phản kháng cũng không có sao?"

Cứ như vậy, vẫn còn khúc mắc.

An Cẩm Hiên chỉ bức tranh thêu, "Nếu người nhận định là của người, người nói đi là thêu cái gì, màu gì, vải gì, mình buôn bán sẽ không rõ ràng mình bán cái gì đi?"

Lão bản trong lúc nhất thời có chút chán nản, đồ trong cửa hàng nhiều, sao hãn nhớ hết, huống hồ thứ này không của hãn, vì thế hãn cho rằng An Cẩm Hiên, Cốc Vũ làm khó dễ hãn, cả giận: "Đều là hàng mua, ai nhớ được rõ ràng như vậy."

An Cầm Hiên hừ lạnh một tiếng, "Thêu hoa mai là tơ lụa, cỏ linh chi là Vân Châu cấm, tơ lụa có thể phụ trợ sắc màu tốt nhất..." Một phen nói ra, làm mọi người chấn động, một tiểu tử ăn mặc phổ thông như vậy lại có bản sự này.

Lão bản không chịu nhận thua, "Thì tính sao, nói không chừng hãn đã sớm xem qua, làm ăn trộm không có chút bản sự nói không chừng đã sớm bị người bắt được. Chỉ bằng này cũng không thể nói là của hãn, lại nói lúc trước hãn và tiểu nữ tặc một trước một sau đến cửa hàng của ta, nói muốn mua này nọ, nào biết mua bán không xong ngược lại muốn đoạt lấy, còn có thiên lý không, nếu Trung Nhi không kịp thời đuổi tới, ta còn không biết bộ xương già này còn không." Nói xong, lão bản mập mạp còn rơi xuống hai giọt nước mắt cá sấu.

"Cái gì tiểu nữ tặc đại nữ tặc, người nói chúng ta trộm người thế nào !"

An Cầm Hiên vừa nghe thanh âm giòn tan này, "Cốc Vũ! Sao người trở lại?"

Cốc Vũ cười mỉm, "Cầm Hiên ca, sao ta có thể đi một mình chứ."

Lão bản nói nhỏ vài câu, "Chính là tiểu nữ tặc này, còn dám tới đây, Trung Nhi bắt lấy nàng !"

Thạch Trung lúc trước còn đứng bên cậu, nhưng càng nói tựa hồ càng ngày càng không như lúc đầu, lúc này còn kêu như vậy ở đại đường, có chút bất đắc dĩ, "Cậu, Đình Trưởng ở đây, nói rõ ràng mới đúng."

Cốc Vũ thấy Thạch Trung không xấu như tưởng tượng, hướng hồ An Cầm Hiên không bị thương đứng ở công đường, tâm nàng liền an ổn, muốn nói rõ lý lẽ nàng không khiếp sợ, "Đình Trưởng đại nhân, sự tình người cũng nghe nói, chỉ là hãn há mồm tiểu nữ tặc ngậm miệng tiểu nữ tặc, cửa hàng thêu có bao lớn, chẳng lẽ ngay cả nơi để hàng đều quên sao? Sự thật chính là, thứ này vốn là của chúng ta, chúng ta gửi bán ở cửa hàng của hãn,

hôm nay vì tiền gửi bán không đúng số, hăn còn muốn đem bức tranh thêu chúng ta nuốt trọn, vật như vậy, ta nghĩ bọn họ không thêu được, đều do nường ta và tỷ tỷ ta thêu. Lúc trước từng bán cho một người khách, tìm người nọ tới hỏi liền biết."

Lúc này lão bản ngang ngược, càng không chịu nhận, dù sao hăn không nói ra người khách kia An Cầm Hiên bọn họ sẽ không tìm thấy, bị tra hỏi nóng nảy muốn ra mưu ma chước quỷ, "Đình Trưởng đại nhân, các người đều thấy, thứ này căn bản không phải bọn họ có thể thêu ra, còn nói cái gì nường cùng tỷ tỷ, cũng không thấy bóng dáng ai, dựa vào cái gì phải tin tưởng bọn họ. Lại nói ta có người chứng, lúc vài vị huynh đệ đi qua chuyện không rất rõ ràng sao, ngài không cần bị che mờ, ta là người làm ăn đứng đắn."

Cốc Vũ hừ lạnh một tiếng, "Nếu không nuốt đồ của chúng ta, sao chúng ta động thủ với người, đơn giản là muốn lấy đồ của mình về, chẳng lẽ vậy cũng sai, giả thiết ta và Cầm Hiên ca không có cách nào, ai mạnh có thể chiếm đồ người khác, vậy còn có vương pháp hay không?"

"Người không cần biện giải, ta là thương gia đứng đắn, lảng giềng chung quanh đều có thể làm chứng, nhưng không biết các người ở đâu ra, không chừng là gạt tiền tài người chung quanh ..."

Cốc Vũ biết Vương Thị và Tiểu Mãn bọn họ khẳng định không đến kịp, để bọn họ chờ lâu như vậy lại không có một lý do thích hợp khẳng định là không thuyết phục, huống hồ mình cũng đang dính líu trong án này, mọi người tin hay không tin là một chuyện, nàng đem hy vọng gửi gắm trên người Hứa Thế Cùng, dù sao từ lâu Hứa Thế Cùng ở trấn trên đã có chút tuổi đời, mọi người có thể tin, nhưng lúc này không biết Hứa Thế Cùng ở chỗ nào.

Lão bản cho rằng mình nói trúng, càng nhận định bọn họ không là người ở thôn trấn, xem ra hơn phân nửa là lai lịch bất chính, lúc tặng đồ Vương

đại nương hăn còn vụng trộm tra qua, không tin ép không được hai tiểu tử này.

Ngoài cửa một lão tiên sinh râu tóc bạc trắng khoan thai đi vào, vẻ mặt tức giận, đầy vẻ không vừa lòng, "Không biết tiểu tử kia đem ta đến nơi đây làm gì, một chút chuyện so với cứu người còn trọng yếu hơn? Di, Cốc Vũ, người ở đây làm gì? Không có chuyện gì, theo ta trở về!"

Thấy hăn vừa vào cửa, Cốc Vũ vui sướng, "Sư phụ!"

Miêu lão tiên sinh khụ khụ hai tiếng, "Sư phụ cái gì sư phụ, không lo học y, chọc vào người không phân rõ phải trái làm cái gì, Cẩm Hiên sao người cũng bị bắt vào đây? Toàn Tử người làm Đình Trưởng như thế nào, chuyện mấy bức tranh thêu sao khó phán như vậy chứ, sự tình rõ ràng thôi, nương Cốc Vũ và tỷ tỷ hăn xuất thân cửa hàng thêu trong thành, mấy thứ này liếc mắt một cái, kết quả là ai thêu? Người nói nói có tay nghề như vậy hay không? Người nói người mua hàng? Hàng hóa thượng đẳng trong cửa hàng của mình tới từ nơi nào đều không biết, óc người chứa cái gì vậy? Chậc chậc, lần tới ta xem không cần đi chỗ ta, là đồ đệ của ta, lần tới nói không chừng người cũng không buông tha bộ xương già này có phải không?"

Đình Trưởng thấy Miêu lão tiên sinh đi vào, tuy mặt mũi không nhận được, nhưng cũng cố nén, nha đầu kia và tiểu tử là đồ đệ Miêu lão tiên sinh, dĩ nhiên sẽ không là kẻ trộm, nhưng vì sao lão bản muốn oan uổng hai đứa trẻ.

Không ngờ đến nông nỗi này, lão bản vẫn cứ không chịu thừa nhận, dứt khoát nói, "Được được, người nói vừa rồi ta không nói, còn không phải bởi vì, khụ khụ, bởi vì khuê nữ ta!"

Cốc Vũ xoay mặt qua một bên, rất muốn nhò vào mặt bóng loáng kia, "Quản khuê nữ người chuyện gì!"

Lão bản nhìn qua Thạch Trung bên kia, thấy mặt cháu ngoại trai mình không có biểu cảm gì, bộ dáng tiếc rên sắt không thành thép, "Còn không phải là Tú nhi, người tiểu tử này là người vô tâm, các người không biết buôn bán khó xử, thứ này nếu không khéo bán không được, lúc trước vì cửa hàng thuê của Vương đại nương ở một bên, sinh ý đều bị đoạt đi, nhà chúng ta khó khăn a. Tú Nhi liền đau khổ luyện tập tú nghệ, thật vất vả tốt chút, lại có hai người đến quấy rối, ta không biết vì sao Miêu lão tiên sinh ở cùng bọn họ. Đồ của Tú Nhi vốn ta làm cha không muốn lấy bán trong cửa hàng, nhưng phải nói trên công đường, về sau nàng phải làm sao bây giờ?"

Nói như vậy tuy có chút gượng ép, nhưng không có trở ngại, hơn nữa người nói xong làm mặt khổ, làm cho người ta sinh lòng thương hại, Miêu lão tiên sinh thở phì phì đứng ở một bên, cũng không biết nói như thế nào.

Cốc Vũ liếc An Cẩm Hiên, khó trách cửa hàng này không chịu mua hàng của bọn họ, khó trách cắt xén này nọ, còn gặp chuyện lớn như vậy, là oán hận chất chứa sao? Cửa hàng Vương đại nương nếu không nhờ mình đưa hàng bán, chỉ sợ không áp được người này, Vương đại nương đã chuyển đi rồi, muốn đem oán hận báo trên người mình và An Cẩm Hiên? Bằng không mấy bức tranh thuê đáng bao nhiêu bạc, lại khó xử hai người như vậy.

Chuyện mua bán, có đôi khi không thể nói rõ.

Tú Nhi là người trong cửa hàng, đã có người đi đón, rất nhanh liền gọi tới.

Cốc Vũ nhìn chăm chăm nàng, một thiếu nữ mười lăm sáu tuổi, mặc rất đẹp, không giống cha tai to mặt lớn, dáng người tương đối thanh lợi, không biết vì sao dùng một vạt che khuất mặt mình, sinh động đi về hướng đại đường bên này, mắt luôn liếc nhìn Thạch Trung Bộ đầu.

"Đại nhân truyền gặp tiểu nữ tử, xin hỏi có chuyện gì?"

Đình Trưởng sững sốt, người xem nghị luận, người như vậy thêu đồ cũng rất bình thường.

Đình Trưởng vỗ bàn, chợt ngăn người nói, "Người chính là Tú Nhi?"

"Tiểu nữ chính là Tú Nhi."

"Mấy thứ này do người thêu?"

Tú Nhi đi đến trước mặt, phân biệt một hồi, rồi mới nói, "Đúng là."

Cốc Vũ không biết nói gì, nếu nàng không tận mắt nhìn thấy, nếu mình không biết mấy thứ này là nường của mình thêu, nàng cũng không biết một người sẽ nói dối, không biết hai chữ vô sỉ viết như thế nào, xem ra thật đúng là cha con, nàng còn làm ra vẻ vô cùng vô tội, đứng ở công đường còn giả dạng đáng thương.

"Làm sao chứng minh được là người thêu?"

Tú Nhi trầm mặc nửa ngày, "Cửa hàng phụ thân sinh ý không tốt lắm, Tú Nhi không thể giúp gì, mình may vá không khéo, chỉ thêu vài thứ để đó giúp đỡ, như thế cũng không thể nói không có nhân chứng, chính là... Chính là, ta thêu còn có một mảnh ở... Ở trên người biểu ca."

Nói xong, Tú Nhi cúi đầu, then thùng nhìn Thạch Bộ đầu.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Náo Qua

Mặt Thạch Bộ đầu đỏ lên, đang vững vàng đứng một bên, hiện tại chân tay luống cuống, tay sờ loạn trên người, rốt cục lay ra một cái khăn, mặt trên thêu một đám tảng đá, một bên là thanh nhĩ hoa lan, kỹ thuật rất cao, thấy rõ rêu xanh trên tảng đá.

Thạch Bộ đầu nhìn Đình Trưởng nói, "Này... Này đúng là biểu muội đưa." Nói xong mặt hồng đến cổ."Ta, ta nhờ nàng lấy trong cửa hàng lấy một cái dùng, nào biết đâu rằng, là... Là nàng thêu."

Ánh mắt Tú Nhi đảo qua, qua người Cốc Vũ, lộ ra hàn quang, Cốc Vũ không nói chuyện, hưng trí xem nàng, dù sao hiện tại không biết họ muốn làm gì, chẳng bằng chờ các nàng biểu diễn xong, lại thu thập một lần! Nhìn người có thể đắc ý được bao lâu? Cốc Vũ trong lòng nghĩ, chịu đựng không nói gì.

Tú Nhi nhìn Đình Trưởng, lại nhìn Thạch Trung, "Biểu ca chẳng lẽ thật sự không biết tâm Tú Nhi sao? Nói ra cũng không sợ mọi người chê cười, vốn chúng ta cùng nhau lớn lên, chỉ là sau này phụ thân mở cửa hàng thêu ở thôn trấn mới tách ra, hưởng hồ không lâu sau biểu ca làm Bộ đầu, cô cô sớm đã ngầm đồng ý chuyện chúng ta, chẳng qua phụ thân không tiện mở miệng thôi, năm nay sinh ý thoág tốt chút, mới mở hai cửa hàng, bị người khác quấy rối, nếu không do ta tự mình thêu, các người nhìn xem, tảng đá không là biểu ca sao? Ta nghĩ làm một gốc cây hoa lan, nào biết đâu rằng..."

Miêu lão tiên sinh thấy mới đầu Tú Nhi còn được, hiện tại càng có chút kỳ quái cái gì đều có thể nói được, nhin không được, "Chuyện nữ nhi có thể nói ở đây sao, có quan hệ gì với chuyện này!"

Tú Nhi như từng trải qua trường hợp này, ngay cả đầu cũng không quay lại, nói, "Miêu lão tiên sinh, đơn giản lần trước người không chữa khỏi bệnh gia phụ, sợ chúng ta đập vợ chiêu bài thần y của người đúng không? Chúng ta đương nhiên biết rõ cửa hàng của người đơn giản dựa vào danh tiếng mới có thể chống đỡ, không làm khó người, xài bạc không so đo, chúng ta còn không trách tội người, sao người không cho người ta một con đường sống? Phải oan uổng thương gia đứng đắn chúng ta mới được sao? Ngài là người hành nghề y, tóm lại phải có chút lương tâm mới đúng."

Lời nói vắn vẹo làm Miêu lão tiên sinh tức giận đến phát run, "Tốt, tốt, tốt!"

Cốc Vũ cẩn thận nhìn chăm chăm người kêu Tú Nhi một hồi, trong lòng hừ một tiếng, khó trách gò má bị khăn lụa mỏng che khuất, không biết xấu hổ, che khuất chỉ nhìn thấy một đôi mắt, lúc này vô tội nhìn mọi người, hay cho một cái đoan trang hiền thực tiểu gia bích ngọc! Nhưng miệng không chừng mực oan uổng sư phụ, "Tốt, vị này là Tú Nhi phải không? Nói như vậy khăn đều do người thuê?"

Tú Nhi tựa hồ bị giọng nói sắc nhọn của cốc Vũ làm hoảng sợ, rụt lui, rồi gật đầu.

Cốc Vũ lại xoay người hỏi, "Đã do người thuê, ta không hỏi người chuyện khác, vải mua ở đâu, chỉ thuê từ nơi nào đến, còn có, dùng châm pháp gì? Chuyện này người không nhất định phải nói, ta cũng không hỏi trời, dù sao cái gì qua miệng người cũng có thể cong queo, cái gì đều có thể không nói, hay là người thuê một cái thử xem?"

Tú Nhi lúc này có chút chần chờ, "Ta... Ta một khuê nữ hộ lớn, tuy không là thiên kim tiểu thư, nhưng cũng nuôi trong khuê các, người ta nhìn chăm chăm, yêu cầu của người có phải quá đáng không?"

An Cẩm Hiên ngược lại phốc xuy nở nụ cười, "Cái gì đại gia tiểu thư, ta đã nhìn ra, ta nói người này sao quen mặt như thế, có ý tứ, ha ha, thực có ý tứ, thật sự có ý tứ!"

Cốc Vũ không biết An Cẩm Hiên nhìn ra cái gì, nhưng lời nói kia rất thả lỏng, không có chút sợ hãi không giống như ở công đường, trong lòng rất kinh ngạc.

Tú Nhi có chút để ý, "Tiểu tử vô lý này ở đâu ra, dám khinh bạc ta ở đây! Làm sao gặp qua người như vậy!"

An Cẩm Hiên không nói chuyện, ngược lại ngẩng đầu nhìn cây cột trong đại đường, liều mạng chịu đựng không cười.

Mọi người không nói gì, Cốc Vũ thấy ba người đi tới, đầu tiên là Kinh Trập, trong lòng nàng vui vẻ một hồi, tiếp theo là Tiểu Mãn và Đại Lâm cùng nhau tiến vào, Cốc Vũ không giận cũng không hờn, đến trước mặt Miêu lão tiên sinh, "Sư phụ, ngài không cần giận, xem diễn thôi."

Lúc Kinh Trập vừa vào cửa, sắc mặt Tú Nhi càng thay đổi, cố ổn định, thầm nghĩ sao có thể khéo như vậy, hẳn thế nào cũng tới nơi này? "Lí công tử."

Kinh Trập sửng sốt, đi lại sờ đầu Cốc Vũ, như không thấy Tú Nhi, "Cốc Vũ đừng hoảng hốt, Tiểu Mãn đến, vốn nương muốn đến, ta hỏi rõ ràng sự tình từ đầu đến cuối, cũng không là chuyện lớn, không cần nương lo lắng."

Cốc Vũ gật đầu, thấy Kinh Trập nhìn An Cẩm Hiên cười cười, không chút kích động, phảng phất có bọn họ ở đây, sẽ không có gì vấn đề.

Trường hợp như vậy, Tiểu Mẫn chưa từng gặp qua, nhưng nàng cũng không chút hoang mang, chậm rãi tiến vào, trên mặt thậm chí còn mang theo ý cười, nhìn Đình Trưởng nói: "Đại nhân, cũng không biết vì sao, vốn là ta cùng nương thêu, chúng ta là người Đào trang, muội muội gửi bán trong cửa hàng, thế nhưng chộc đến thượng quan, cố ý đến đây nói rõ."

Bên ngoài đám người vây xem bắt đầu chỉ trỏ, thậm chí có người nói cô nương này so với người che mặt hào phóng không ít. Cử chỉ cũng không làm cho người ta chán ghét vân vân.

Lão bản lúc này lại lơ đãng, nghĩ nữ nhi của mình thêu thừa không kém, dù sao trên người Thạch Bộ đầu còn có khăn nữ nhi của mình thêu, kỹ thuật thêu thừa không có cách gì so, quản người là loại người nào, tóm lại nói cũng không đến đâu. "Người nói là người thêu, ta còn nói là nữ nhi của ta thêu đâu, khó so sánh như thế, người không nên mạo nhận, nơi này là chỗ nào người cũng biết?"

Dọc theo đường đi Kinh Trập đã nghĩ phải ứng phó thế nào, trừ bỏ hẳn không có đoán trước được Tú Nhi đến, cái khác không là vấn đề lớn, lúc này Tiểu Mẫn không nói nhiều, lấy ra một cái băng thêu, bắt đầu thêu. Kinh Trập nói: "Đại nhân, không có gì giống nghề thêu, nếu không tận mắt nhìn thấy, nhất định cho là chúng ta lừa dối, mọi người không hiểu, nếu chúng ta thỉnh người nào đến phân rõ sẽ nói chúng ta giở thủ đoạn, nghe nói trong nhà Đình Trưởng có ba vị tiểu thư, cũng không dám đường đột mạo muội, thỉnh các nàng ở phía sau công đường, chờ bên này thêu xong đưa vào, bên kia giúp đỡ nhận diện là được."

Đình Trưởng đại nhân ha ha cười nói, "Như vậy tốt, như vậy tốt, người bên này có gì để nói?"

Tú Nhi quỳnh lên, muốn xé rách mặt, "Các nàng có chuẩn bị mà đến, ta chỉ thêu vài vóc đều đã dùng hết, lúc này tùy tay lấy một cái không hợp cho

ta, đến lúc đó thêu ra dĩ nhiên là không đồng dạng, rồi đổ lên đầu chúng ta."

Có lẽ là của mình nên Tiểu Mẫn không sợ, "Màu sắc vài vóc đều không luận bàn, chẳng lẽ không nhớ rõ châm pháp nhanh như vậy sao?"

Tú Nhi mừng thầm, ở trong lòng nàng, thêu thứ này không vượt ngoài liên châm, một châm một châm một tầng một tầng, tóm lại là có thể thêu. Dù sao không luận bàn màu sắc, đợi lát nữa khẳng định sẽ khó phân biệt, hợp ý mình.

Có người đi thỉnh cô nương nhà Đình Trưởng, rất nhanh sẽ trở lại, không chỉ có tùy tùng trở về, ngay cả Đình Trưởng phu nhân mang theo khuê nữ đi ra, vẻ mặt bất đắc dĩ, "Nghe nói chuyện như vậy, đại a đầu vừa lúc ở đó, tam nha đầu không muốn ở phía sau, dù sao đều là hương thân, chúng ta cũng không có nhiều quy củ như vậy, ta cho nàng đến, nhân tiện mình cũng muốn kiến thức chút."

Tam tiểu thư lạnh lẽo như nam tử, "Cha, cả ngày buồn ở đằng sau, dù sao vài thứ kia ta cũng biết, nhưng không bằng ở đây nhìn người thống khoái xử án. Các người là sao, thêu nhanh chút đi!"

An Cầm Hiên vui tươi hơn hớn nói: "Tiểu thư nhà Đình Trưởng không nề hà quy củ, nhưng nữ nhi tiêm thêu cảm thấy thêu thừa trước mặt người khác là mất mặt, câu nói đầu tiên là khinh bạc, buồn cười a buồn cười..."

Tam tiểu thư cười, "Có hay không đều được, được, các người đừng nói dông dài, thêu hoa mai đi, ở nơi nào gặp qua."

Tiểu Mẫn và Tú Nhi hai người không nói nhiều, bắt đầu thêu, chỉ định là một cái túi thơm thêu hoa mai.

Đại cô nương theo ra buồn cười, dùng khăn tay che khóe miệng, quay đầu nhìn người trên công đường, không nói nhiều, bên tai phu nhân nói vài

câu, ánh mắt Đình Trưởng phu nhân lộ vẻ kinh ngạc, ghé vào đầu Đình Trưởng nói hai câu, rồi hơi cười nhìn những người này.

Cốc Vũ thấy ánh mắt đại tiểu thư rất hiền lành, còn hơi cười nhìn qua mình, cảm thấy người này tựa hồ đã gặp qua, lại nghĩ không ra.

Một lát, Tiểu Mãn thêu xong, Tú Nhi vẫn đang nỗ lực.

Đợi một hồi, cũng xong, thêu hoa mai, đường cong giống nhau, lúc này vị đại tiểu thư kia nhìn cũng không thèm nhìn, nói, "Vị cô nương này thêu, tính cả đồ án đều tốt."

Tam tiểu thư không tin, đi qua cầm lên so đối chứng.

Phu nhân mở miệng nói chuyện, "Sự tình rõ ràng bất quá, ta cũng không biết vì sao lão bản không qua được hai đứa trẻ, dù sao đồ thêu là của bọn hắn, nếu người nuôi khuê nữ tốt như vậy, sinh ý cửa hàng của người như thế nào người có mắt đều thấy."

Tú Nhi không biết vì sao phu nhân nói như vậy, tự nghĩ mình cũng không kém, "Phu nhân xem cũng không xem lại nói như vậy, có thấy bất công không?"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tra Ra Mạnh Mối

Khí thế trên người đại tiểu thư không bình thường, không sợ hãi cũng không buồn bực, chỉ mạnh mẽ đánh giá một chút, mỉm cười nói, "Ta không biết các người, chỉ là trưởng mệnh nhà ta do cô nương này thêu, công phu, chỉ thêu, hơn nữa mẫu thêu, ta mỗi ngày đều xem nên không cần nhìn chăm chăm, cô nương này vừa ra tay ta đã biết, còn muốn ta đếm từng mũi thêu?"

Phạm lão bản hướng Thạch Trung nháy mắt, thấy hắc thờ ơ, sắc mặt có chút xanh mét, sợ khuê nữ mình chịu thiệt, vội nói: "Người nói không nhận thức, dựa vào cái gì nói là nàng làm? Xem cũng không xem, liếc mắt một cái cũng không?"

Đại tiểu thư đi tới kéo Cốc Vũ và An Cẩm Hiên, "Ta không biết vị cô nương kia, nhưng ta gặp qua tiểu tử và cô nương này, lúc đó ở cửa hàng của Vương đại nương, tự mình vẽ mẫu, thêu ra ta cũng vừa lòng, ta làm theo yêu cầu của bọn họ, dĩ nhiên rõ ràng. Phạm lão bản còn có gì không rõ ràng sao?"

Cốc Vũ ngẩng đầu nhìn đại tiểu thư đang cười khanh khách kia, mới nhớ tới khách hàng ôn nhuận ngày đó, giao việc thêu trưởng mệnh, cho tới nay người ta còn nhớ rõ, mình lại không nhớ có người ôn nhã như vậy.

Tam tiểu thư nghiêm cần phân biệt một hồi, cũng chỉ vào hàng thêu của Tiểu Mãn nói cùng đồ án kia không sai biệt lắm.

Dưới tình huống này Tú Nhi có chút chột dạ, nhưng đã giương cung không thể quay đầu, không phục nói, "Các người rõ ràng là cấu kết với

nhau, một hồi nhận thức một hồi không biết, muốn hãm hại chúng ta, chúng ta nói cái gì cũng không được."

Miêu lão tiên sinh lúc này cười lạnh nói: "Thì ra không chỉ có ta cùng bọn họ cấu kết, các tiểu thư của Đình Trưởng cũng là cấu kết, khó trách Cốc Vũ nói xem diễn, thật là có ý tứ."

Ánh mắt Kinh Trập đảo qua người Tú nhi, căn môi nhịn xuống không nói gì.

Tiểu Mãn đem đồ thêu của mình và của Tú Nhi đi lại, "Kỳ thực không cần thiết phức tạp như vậy, cô nương thêu chính là tiếp châm, lúc nhỏ nương đã dạy qua, mọi người đều cho rằng thêu một tầng, tóm lại là có thể thêu tốt, không biết là nếu thêu hoa mai, chúng ta dùng dài ngắn châm, căn bản liền không cần nhiều chỉ như vậy, sáng tối cũng phân rõ ràng, thêu ra đầy đặn, bên này vừa nhìn thấy quá mức phiền phức, không nói cái khác, chỉ thêu còn không biết dùng hết bao nhiêu."

Tú Nhi không biết than thở cái gì, Kinh Trập liếc mắt một cái đậm thêm, "Muốn nói ra trước mặt mọi người? Ít nhất nên giữ chút mặt mũi cho mình đi!"

Tú Nhi chảy nước mắt, phảng phất mọi người đều khi phụ nàng, chạy đến bên Thạch Trung, "Biểu ca, người nhìn đi, bọn họ đều không giảng đạo lý, vốn bọn họ biết nhau trước, để nhà chúng ta lọt bẫy, những người này đều khi dễ ta!"

Tiểu Mãn nhìn Thạch Trung gật đầu, dùng ánh mắt ngăn Cốc Vũ lại, quay đầu cao giọng nói, "Nếu Tú Nhi cô nương mỗi câu đều cho là chúng ta khi phụ nàng, vốn có một chuyện ta không nghĩ nói, nhưng lúc này nếu không nói sợ là không được, tam cô nương, mời người đem hoa mai ta thêu hủy đi cũng xong, cắt đi cũng xong, sẽ đem đồ án của bức tranh thêu đếm xem mỗi đóa hoa đến cùng là bao nhiêu châm!"

Nghe như vậy không chỉ tam tiểu thư có hứng thú, ngược lại đại tiểu thư vừa rồi bị Tú Nhi ép buộc, cũng không phục lấy từ trên án qua, tiến đến trước mặt người bị ngăn đón bên ngoài, đếm từng kim.

Kết quả làm mọi người lắp bắp kinh hãi, bất luận là nọ hoa hay đoá hoa nở rộ, đều là chín mươi chín kim! Tú Nhi thêu một đồng, không biết dùng hết bao nhiêu cái chín mươi chín kim.

Quần chúng ồ lên.

Sự tình rõ ràng, Đình Trưởng lúc này gõ bàn, dĩ nhiên là Cốc Vũ bọn họ lấy đồ của mình về, còn có tiền bị cắt xén, cửa hàng bị phạt bạc khiển trách, việc nhỏ bị bọn họ náo lớn như vậy, truyền đi ra ngoài phỏng chừng sinh ý cũng bị xuống thấp.

Mấy nhà vui vẻ, mấy nhà sầu, bên kia ử rữ như chó mất ổ, bên Cốc Vũ cao hứng phấn chấn. Hai vị tiểu thư nhà Đình Trưởng kéo Tiểu Mãn không chịu để nàng đi, nói là muốn lãnh giáo, Cốc Vũ và An Cẩm Hiên, Kinh Trập, Đại Lâm cũng được mời về phái sau, lại nghe nói mẫu thêu đồ án là bút tích của Kinh Trập và An Cẩm Hiên, Đình Trưởng lại lôi kéo đi viết chữ vẽ tranh, còn lại Cốc Vũ và Đại Lâm tán gẫu.

Nếu không vì sắc trời đã không còn sớm, phỏng chừng bọn họ vẫn không được ra nhanh như vậy, bên kia đã hẹn với Tiểu Mãn, về sau Cốc Vũ đi thôn trấn, Tiểu Mãn cũng phải ghé qua chơi, dù sao thêu thùa bổ sung gia dụng ở đây cũng có thể thêu, bên kia còn nói An Cẩm Hiên và Kinh Trập có thể đến nha môn giúp đỡ sao chép sổ sách lâu năm.

Dù vị Tam tiểu thư sang sảng kia có chút lưu luyến, cũng đành vẫy tay cáo biệt.

Trở ra cửa, Tiểu Mãn đi giữa Kinh Trập và Đại Lâm, Cốc Vũ cố ý thả chậm bước chân, nàng còn có một nghi vấn, vì sao Tú Nhi nhận thức Kinh

Trập, sự thật mà không phơi bày, luôn giống một cái nút thắt không cởi bỏ không thoả mái.

Buổi chiều, bóng nắng chiếu xuống vạn vật kéo theo cái bóng thật dài, trên đường, một người đứng thẳng tắp Thạch Trung.

Cốc Vũ và An Cẩm Hiên không có sắc mặt tốt, nếu không vì hăn sẽ không có chuyện phiền phức như vậy, lúc này còn đứng ở chỗ này làm gì?

"Chó khôn không sửa bậy, thật buồn cười, không đi an ủi biểu muội nững nịu đi? Ngốc ở đây phơi nắng. Thật lãng phí thời gian tốt a, không phải mọi người đều nói là cái gì Bộ đầu sao? Hỏa nhãn kim tinh phải không? Chẳng lẽ cũng vì hai giọt nước mắt cá sấu mà không kiếm ra đầu mối? Làm bộ đầu làm đến nước này cũng thật buồn cười, đánh mặt mình thôi? Xứng đáng!"

An Cẩm Hiên vốn giận, nghe Cốc Vũ nói như vậy, nhìn không được muốn cười, nhìn mặt Thạch Trung tím lại, lại không đi, đứng cúi đầu nghe Cốc Vũ mắng, tựa hồ đang thụ huấn.

Tiểu Mãn thấy hăn cảm thấy đáng thương, "Cốc Vũ người nói xong thì thôi, cũng chẳng trách Bộ đầu người ta, ai kêu lúc đó các người động thủ chi, sự việc này đã biết rõ ràng rồi, hăn chỉ làm bốn phận của mình."

An Cẩm Hiên hừ lạnh một tiếng, "Chỉ sợ là rất bốn phận đi, nếu không là thân thích người lại như thế sao? Mắt chó nhìn người thấp, nếu không là Tiểu Mãn tới, còn không phải biểu muội ở đó đổi trắng thay đen, bộ đầu cậy thế hiếp người, có thu đồ của người khác không còn không biết kia."

Thạch Trung ngần ngừ, "Là ta sai rồi, cố ý nói một tiếng thật có lỗi với các người."

Cốc Vũ và An Cẩm Hiên không để ý hăn, mắt nhìn sang chỗ khác.

Kinh Trập thấy hăn như vậy không nhiều lời, đi qua vỗ vai của hăn, "Được rồi, sau này còn gặp lại!"

Nói xong, vòng qua Thạch Trung đi, Tiểu Mẫn liếc hăn cười mỉm, cũng gật đầu đi qua, thấy vậy Thạch Trung ngẩn người, Cốc Vũ và An Cẩm Hiên hừ một tiếng, cũng không nói.

Thạch Trung thấy mọi người như thế, không hiểu, đi theo phía sau bọn họ, tự kiểm điểm mình, "Lúc đó các người cũng nhận định chúng ta cấu kết nhau, nếu biết rõ ràng nhất định sẽ không náo thành như vậy, lại nói ta thật không biết cửa hàng bọn họ làm như vậy..."

Không có người quay đầu, phảng phất như không có người ở phía sau, Thạch Trung cũng không biết nên dừng lại hay tiếp tục đi theo, thấy Tiểu Mẫn ngoái đầu nhìn lại cười, lại nhìn hăn gật đầu.

Thạch Trung ngẩn người, bước chân không tự chủ được ngừng lại, lúc này bọn họ đi về hướng mặt trời, đầu ánh vàng lóng lánh, tâm Thạch Trung như bị lôi kéo, nửa ngày, mới lấy khăn trong lòng ra xem.

Cốc Vũ than thở hai câu, "Tỷ, người mềm lòng, những người này còn không phải khi dễ chúng ta, nhận định chúng ta là trộm, mắt chó nhìn người thấp, coi chúng ta là mặt người dạ chó..."

Kinh Trập quay đầu cười cười, "Cốc Vũ, chuyện cũng không còn cách nào, cũng không hoàn toàn là lỗi Thạch Trung, nếu không người muốn hăn làm sao bây giờ, cho dù người kia không là cậu hăn, chỉ là lão bản, hăn đi vào nhìn thấy Cẩm Hiên bẻ tay người ta, người kia lại nói Cẩm Hiên là trộm, phải bắt đi điều tra thôi. Thạch Bộ đầu có chút ý tứ."

Cốc Vũ nghe vậy không nói gì thêm, lòng vẫn không thoải mái, đá hòn đá nhỏ trên đất, "Không trách hăn chẳng lẽ trách chúng ta sao?" An Cẩm Hiên chà xát tóc của nàng, "Không cần so đo, người nghĩ lại, nếu lần này không phải chúng ta, ai biết cửa hàng kia còn hố người khác hay không, coi

như chúng ta đập chiêu bài hắc điểm nhà này, chúng ta lần này ra tay vì tích phúc đi."

Có thể Cốc Vũ mới dễ chịu một chút, quay lại, "Cũng đúng, nếu không phải là chúng ta, phỏng chừng cửa hàng này tiếp tục hại người, còn có Tú Nhi kia, bộ dáng vô tội đáng thương, còn cái gì biểu ca biểu muội, thật làm người ta buồn nôn!"

An Cẩm Hiên lúc này phốc xuy cười, "Ha ha, ta hiểu được, là biểu ca biểu muội kia làm người không thoải mái đúng không, ta nói với người một việc, người đừng té tại đây đi."

Nói xong An Cẩm Hiên thả chậm bước chân, Cốc Vũ cũng đi chậm theo, tràn ngập tò mò, "Là chuyện gì, Cẩm Hiên ca?"

Còn chưa hỏi, Cẩm Hiên cố nén cười, suýt chút đụng phải một gốc cây ven đường, sờ đầu mình, rốt cục nhìn xuống, "Cốc Vũ, người có nhớ lúc trước có một ngày Hoàng bà mỗi tới làm mai cho Kinh Trập?"

Cốc Vũ không hiểu, quan hệ gì tới Hoàng bà mỗi?

Cẩm Hiên thấy Cốc Vũ không hiểu, tiếp tục nói tiếp hai câu, "Khụ khụ, hai cái cửa hàng, khảo tú tài cái gì, Kinh Trập quản lý..."

Cốc Vũ phốc một tiếng, cười ha ha, xoa bụng mình, ngồi xổm trên đường cái tiếng cười to một hồi lâu.

Thì ra là thế, khó trách Kinh Trập có biểu cảm như vậy, còn tại công đường kêu Tú Nhi tự cho mình một ít thể diện, khó trách Tú Nhi nhìn thấy bọn họ kinh ngạc như vậy, còn có lúc trước An Cẩm Hiên nói có ý tứ. Nếu là mình, hơn phân nửa sẽ nói trắng ra, Tú Nhi lúc trước còn nói cái gì biểu ca biểu muội với Thạch Trung, còn là tặng đá hoa lan, sau lưng đề thân với Kinh Trập, còn không phải là tự đánh vào mặt mình, hay một khuê các tiểu thư!

Cười xong Cốc Vũ giận, vì Kinh Trập, "May mắn đã không đồng ý, chỉ có 2 cửa hàng như vậy đã khinh người, nếu lúc đó ta biết, ta sẽ nói ra."

An Cẩm Hiên cười lắc đầu, "Là Kinh Trập có chỗ hơn người, tóm lại cho người khác một đường sống."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Kiếm Tiền Thật Khó

Đầu hạ bầu trời trong xanh, trên đường về xe trâu chi nha, bốn phía ruộng lúa, cây ăn quả, thậm chí cỏ dại mọc xanh um, lòng Cốc Vũ cũng dập dờn theo ánh mặt trời ban trưa, ấm dào dạt.

Lần này Tiểu Mãn đi, thuận lợi kết liễu sự tình, Cốc Vũ và An Cẩm Hiên không bị thương cùng nhau trở về, chuyến đi này nàng lại kết được 2 người bạn có cùng hứng thú may vá, vốn Tiểu Mãn là người bình tĩnh, giờ phút này không tự chủ nói nhiều hơn.

Đại Lâm ngồi ở phía trước đánh xe, Cốc Vũ, Kinh Trập, An Cẩm Hiên, Tiểu Mãn ngồi ở phía sau, một cái bao tải đặt ở giữa xe, bên trong mọi người mua các thức này nọ, trên đường khoan thai đi tới.

Cốc Vũ nằm trên người Tiểu Mãn, miệng khẽ hừ --- <<đi về nhà trên đường nhỏ, quên hết tất cả.>>

Kinh Trập ngạc nhiên, "Cốc Vũ, học hát dân ca khi nào, ta chưa từng nghe qua."

Cốc Vũ im miệng, nói dối: "Lúc trong cửa hàng nghe người ta ngâm nga, người trong thành đều hát, ta thấy rất dễ nghe, không phải là hình ảnh của chúng ta sao? Các người nghe, đi về nhà trên đường nhỏ, trâu già là đồng bạn của mục đồng..."

Tiểu Mãn tiếp miệng nói: "Uh, cũng không sai, còn thiếu một cái sáo nhỏ!"

Vừa dứt lời, Đại Lâm vội vàng lấy ra một cái trục địch, giống khuôn giống dạng, chỉ là hấn đánh xe không có cách nào thối, An Cẩm Hiên linh hoạt sải bước phía trước, ngồi ở thanh ngang xe đánh xe thay hấn, để hấn ngồi ở phía sau thối sáo.

Cây sáo nhìn không khác những cây sáo khác, Đại Lâm nỗ lực làm cả ngày, nhưng không phát ra tiếng, Cốc Vũ và Tiểu Mẫn vui vẻ cười hì hì không ngừng, Đại Lâm mở một bên đỏ mặt, không biết vấn đề ở chỗ nào. Vẫn do Kinh Trập nói cho hấn, hấn mới tỉnh ra từ trong mộng, "Kinh Trập người thật lợi hại, cái gì cũng biết."

Kinh Trập lạnh nhạt cười, "Ta đâu biết nhiều như vậy, bất quá trước kia gặp qua thôi, Đại Lâm người càng lợi hại, người chỉ thấy qua vài lần làm được tốt như thế, ai cũng không thể nghi ngờ a."

Tiểu Mẫn thấy Đại Lâm như vậy, cũng hòa theo lời Kinh Trập, Đại Lâm xoa tay ngưỡng ngừng, nhất thời tay chân không biết để đâu, đành sờ tóc mình.

Cốc Vũ thấy hấn ngốc ngốc nhưng thật đáng yêu, phốc xuy cười, "Đại Lâm ca, người theo cha ta học nghề mộc như thế nào ta không biết, nhưng bộ dáng chà tay của cha ta học rất giống!"

"Ha ha ha..."

Rất nhanh đến đầu thôn, vài phụ nhân ở bờ sông giặt rửa, nhìn thấy bọn họ cười đi lại, ào ào nhìn qua bên này.

Vừa vào sân, Hứa Tần Thị và Vương Thị liền vội vàng đi lại, vẻ mặt sốt ruột, thấy mọi người đều chỉnh tề, tự xem trước sau, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Kinh Trập cười nói: "Nương, không cần lo lắng, ta đã nói ta sẽ đem Cốc Vũ và Cẩm Hiên trở về."

Hứa Tần Thị nói là muốn đi bái thần, nhìn vài người nói: "Sao lại không vội, nương người lo lắng mong đợi luôn nhìn ra ngoài sân, vừa nói muốn đi ra ngoài, cha người và Nhị bá người không có ở nhà, chúng ta là phụ nữ lo đến quãng hai mắt, chặc chặc, sao bây giờ các người mới trở về."

Thừa dịp mọi người náo nhiệt nói chuyện, Đại Lâm nhìn bọn họ ha ha cười vài tiếng, rồi yên lặng đi chuyển đồ trên xe xuống, cất gọn. Hạ Xuyên sớm dẫn Tiểu Hàn, Đại Hàn đi đến bên chiếc xe, tha thiết mong nhìn, rất nhanh mỗi người được một cái kẹo mạch nha, tại kia hăng say liếm.

Ánh mắt Cốc Vũ đảo qua, thân mình Hạ Xuyên rụt lại, lập tức liền mềm yếu bổ nhào vào lòng Hứa Tần Thị, "Mồ mồ!"

Cốc Vũ đưa tay qua mò một chút, Hứa Tần Thị liền chặn, "Cốc Vũ, Hạ Xuyên mấy ngày nay không có ăn đường, sẽ không làm hư răng nanh, hăn còn nhỏ đâu."

Hạ Xuyên vừa liếm đường vừa cười đến xán lạn. Cốc Vũ vỗ hông hăn, "Người thật cơ trí!"

Rồi nói đến lão bản hiệu thêu như thế nào, may mắn Tiểu Mẫn lợi hại, hết thầy không làm khó được, lại ở nhà môn ngày người một hồi mới trở về.

Vừa nghe nói An Cẩm Hiên bị bắt đi, Hứa Tần Thị há to miệng, vỗ xiêm y đi nấu nước lá bưởi.

An Cẩm Hiên cười hề hề nói: "Mồ mồ, không có chuyện lớn gì, là Cốc Vũ nóng vội, dù sao cũng phải đi phân xử rõ ràng, người xem ta hiện tại không tốt sao, cửa hàng gặp tai ương, chúng ta gọi là giai đại hoan hỉ mới đúng, không cần phiền toái đi nấu nước lá bưởi."

Hứa Tần Thị vẫn lo lắng, "Người tiểu tử này lần tới không thể động thủ với người ta, bằng không bị thương đến thân phải làm sao bây giờ?"

Cầm Hiên than thở, "Nếu không bỗng nhiên đến mấy người kia, cũng không ra nhiều chuyện như vậy, chúng ta đã sớm trở lại."

Kinh Trập khụ khụ hai tiếng, Cốc Vũ nghĩ đến cửa hàng thêu, làm mai, liều mạng nín cười.

Hứa Tần Thị gật đầu, tổng kết, "Tiệm thêu đó tâm địa quá đen, mấy ngày trước làm mai Kinh Trập cũng là hàng thêu, xem ra nhà chúng ta gần đây xung khắc với hàng thêu, cần phải cách xa một chút mới được."

Cốc Vũ nhin không được, cười ha ha.

Sau khi cười xong, Cốc Vũ lại có tư vị không rõ, một cửa hàng loạn thất bát tao như vậy, dám há to miệng với nhà mình, nếu nhà mình không lui bại, có bị người xem thường như vậy sao? Tuy bây giờ nhà mình khá hơn, ăn no mặc ấm không thành vấn đề, nhưng muốn chân chính đứng vững gót chân ngẩng đầu ưỡn ngực ở thôn trang, sợ là còn có khoảng cách nhất định, uy vọng cùng danh dự cần chậm rãi tích lũy, bây giờ có thể làm là tận lực làm cho nhà giàu có hơn. Cốc Vũ bắt đầu thấy gấp gáp, nói với mình và mọi người, "Về sau chúng ta nhất định sẽ khá hơn, loại cửa hàng như thế không phải chúng ta tránh né, mà là bọn họ không dám đến."

Nói xong, Cốc Vũ xoay người vào phòng, Kinh Trập căn môi không nói gì.

An Cầm Hiên bị hành động của Cốc Vũ làm giật mình, vốn có lời muốn nói lại thôi.

Hạ Xuyên ăn đường xong, không cam tâm nhìn về phòng Cốc Vũ, liếm ngón tay mập mập, dựa vào cửa nhưng không dám đi vào.

Hứa Tần Thị thấy Hạ Xuyên nhìn mình, buồn cười, "Người, tiểu tử này thật tinh quái, muốn ăn đường mạch nha nên hỏi tỷ tỷ người, ăn nhiều không tốt."

Đang nói Hứa Thị và Lí Đắc Giang đi lại, Tiểu Hàn, Đại Hàn cũng bỏ nhào qua.

Lí Đắc Giang có con, còn là 2 đứa, cả ngày cười toe tóet, vốn là người lạnh lẽo, vì không có con ghen khuất nhiều năm, hiện tại mọi thứ đều trọn vẹn, tuy Đại Hàn Tiểu Hàn tới trễ, nhưng vẫn là có.

Đại Hàn, Tiểu Hàn còn nhỏ như vậy, Lí Đắc Giang đã trù tính xây nhà ngói, nói là đời mình hai chuyện lớn xem như hoàn thành, cần xây phòng ở cho hai tiểu tử sau này cưới nàng dâu, là mỹ mãn rồi.

Ruộng lúa còn chưa thu gặt, Cốc Vũ đã bắt đầu nghĩ đến bể đầu sút trán, sinh ý nhà mình là cho thuê máy tuốt hạt, quá mức đơn điệu, tuy có thể kiếm một ít tiền, chỉ có thể cải thiện cuộc sống chứ không thể thay đổi cuộc sống.

Sinh hoạt tại thôn trang, hoa màu là gốc rễ, từ hoa màu có thể kiếm ít tiền, chuyện khác tựa hồ không có phương pháp, Cốc Vũ cũng biết, muốn cả nhà chuyển đến thôn trấn hoặc là trong thành căn bản không có khả năng, bởi vì chuyện của Kinh Trập, nếu có thể, bọn họ căn bản sẽ không về quê.

Gần núi ăn núi dựa sông ăn nước, Cốc Vũ hung hăng niệm một lần những lời này! Tiếp lại thở dài, cánh rừng phía sau núi, sau vụ Hồ Lô Câu, nàng căn bản không nghĩ qua một ngày nào đó mình lại đi, mà dưới nước, tựa hồ không có gì có thể kiếm tiền, ngoại trừ nước vẫn là nước, chung quanh đều có, thôn trang cũng không có gì đặc biệt...

Chỉ làm những việc mình thành thục, đối với chuyện mình không quen thuộc, Cốc Vũ không muốn thử nhanh như vậy, thứ hai nàng không thể mạo hiểm, cho dù người nhà không để ý, thật vất vả mới bắt đầu khá hơn, không thể trở lại lúc ban đầu mới đúng.

Đi vào phòng, Cốc Vũ đếm ngân lượng của nhà mình, một tấm ngân phiếu đã đưa Vương Thị cất, nếu nhà có nhu cầu cấp bách có thể lấy ra dùng, còn lại nòng cất, chuyện lớn có lẽ làm không xong, nhưng xây nhà ngói, tiền vốn buôn bán vẫn phải có, chỉ là trước mắt chưa có cách nào mà thôi.

Lúc Cốc Vũ sút đầu mề trán lo nghĩ, ngoài cửa truyền đến tiếng nói sắc nhọn của Trần thị.

Không biết nàng đến xem Tiểu Hàn, Đại Hàn hay làm gì.

Cũng không quản Trần Thị sao lại lớn tiếng nói chuyện, cũng không ai tiếp lời, Hứa Thị còn ôm Tiểu Hàn, Đại Hàn vào trong phòng.

Chỉ có Hạ Xuyên không chịu để tâm, vừa thấy Trần Thị cười hề hề nói: "Tứ thẩm!"

Trần Thị có chút ngượng ngùng, lúc trước không biết nàng từ chỗ nào có một bí phương, nói là ăn đồ thừa lại của bé trai dễ dàng hoài thai, nên cho Hạ Xuyên bọn họ vài thứ ăn, thừa lại dĩ nhiên đều vào miệng nàng, vốn mọi người tưởng nàng tốt bụng nên không chú ý, nào ngờ có một lần luộc khoai sọ, Hạ Xuyên bọn họ ăn một chút rồi ăn không vô, nàng thừa dịp 3 đứa trẻ đùa ở trong sân, bưng qua ép bọn họ ăn, cả Tiểu Hàn cũng khóc lên. Do Kinh Trập chạy vào viện quát nàng đi, từ đó nàng cũng ngượng ngùng tới cửa, qua một thời gian mới phai nhạt, nhưng Tiểu Hàn, Đại Hàn đối với Tứ thẩm có chút sợ hãi.

Lần này lại đến, Cốc Vũ không vui, cảm thấy sẽ không là chuyện tốt.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Quanh Co Lòng Vòng Vì Nghèo?

Hạ Xuyên không biết sống chết, vui cười còn dám đến bên người Trần thị, cũng không biết lúc trước có ăn qua đồ Trần Thị đưa không.

Đại Hàn, Tiểu Hàn theo Hạ Xuyên, lúc này cũng tránh cái ôm của Hứa Thị, đi qua vui đùa âm ỉ, cũng nhờ có mấy tên nhóc cười đùa ở đây, bằng không trong phòng im lặng không có tiếng người không thoải mái.

Tiểu Mẫn vẫn duy trì lòng cảnh giác, một lát giữ Hạ Xuyên lại, "Tứ thẩm, người tới có chuyện gì?"

Trần Thị giận nói nàng một câu, "Thế nào, không có việc gì sẽ không cho đi lại la cà."

Hứa Tầm Thị vẫn còn giận Trần Thị ép Tiểu Hàn ăn khoai sọ, nhân tiện nói: "La cà thì được, chỉ là khoai sọ là thứ quý chúng ta không có mệnh ăn, cũng ăn không vô."

Trần Thị vội nói sang chuyện khác, "Tam tẩu, Tam ca đâu?"

Vương Thị còn chưa há mồm, Tiểu Mẫn lên tiếng: "Thật là hiếm lạ, Tứ thẩm, người tìm cha ta làm gì, có chuyện gì nói với mẹ ta chẳng phải như nhau sao."

Trần Thị vội vàng nói một câu, "Tiểu Mẫn người không hiểu, là đại sự, quan hệ đến... Khụ khụ."

Nói nửa câu Trần Thị dừng lại, ý muốn mọi người sốt ruột hỏi nàng, nàng liền mượn nước đẩy thuyền mở máy hát, nhưng không có người hỏi, mọi người đều có nhàn nhạt biểu cảm. Trần Thị bất đắc dĩ, đành tự biên tự diễn nói, "Nhị tẩu, Tam tẩu, mọi người đều nói trưởng tẩu như mẹ, các người đều là tẩu tử, Hà tuổi còn nhỏ, coi như các người lớn, ta nhất thời sốt ruột muốn có con, Nhị tẩu người là người từng trải, cũng biết ta nóng lòng thật khó chịu."

Sự việc này là sự uy hiếp với Hứa Thị, lúc Trần Thị nói lời này cũng đáng thương, nàng tiếp câu chuyện, "Dù sốt ruột cũng không thể bắt chấp đứa nhỏ, may mắn Tiểu Hàn không có việc gì, nếu nuốt cái gì thì sao? Khoai sọ dễ mắc nghẹn nhất."

Trần Thị thấy Hứa Thị tiếp lời mình, vui mừng đáp, "Ta nhất thời hồ đồ, không có lần tới."

Nói xong Trần Thị tích cực trở về muốn lấy điểm tâm nhà mẹ để đưa tới cho mọi người ăn, từ đầu đến cuối cũng không có nói nửa câu khác, nói đến cùng đều là người nhà, tuy rằng đã ở riêng. Không được nửa ngày, Trần Thị đứng lên.

Hai ngày sau, lại sau bữa trưa, Trần Thị một mình đi tới, trùng hợp Hứa Thị đi thôn trấn, chỉ còn lại Hứa Thị, Vương Thị, Văn Thị và mấy đứa trẻ ở nhà.

Trần Thị nói một hồi, tiếp theo nước mắt lưng tròng bắt đầu kêu nghèo, "Ngày thật sự là không có cách nào qua, Hà không có bản sự như hai ca ca, chúng ta ở riêng, không biết còn tưởng rằng chúng ta buôn bán lời nhiều, lại không có con, ai biết chúng ta qua ngày khó khăn."

Hứa Thị cười lắc đầu, "Cũng không có gì khó, ai mà không khó khăn, trước kia càng nghèo hơn."

Trần Thị theo câu chuyện Hứa Thị, "Cũng không phải, ta cũng hiểu, trong lòng cũng thỏa mãn, nghĩ lúc trước cả nhà tam tẩu trở về, ngay cả chỗ ở cũng không có, hiện tại thì tốt rồi, cho nên ta và Hà hạ quyết tâm, dựa vào lực lượng hai chúng ta làm vài năm, chờ có con cũng có thể nuôi."

Đều cho nàng thuận miệng nói chuyện, Vương Thị khuyên giải an ủi hai câu.

Nào ngờ Trần Thị nói vội như phun ra, "Nhưng đào không ra, miễn cưỡng ăn no thôi, một chút tiền nhàn rồi cũng không dành dụm được, không sợ nói với các người, lần trước tiền mua muối cũng đào không ra, đi xin Đại tẩu một chén nhỏ còn bị nàng nói không dưới năm sáu lần, nếu có biện pháp, tội gì phải chịu như vậy. Tính tình Đại tẩu các người cũng biết, bằng không lúc trước Nhị tẩu đâu cần khổ sở như vậy, hiện tại đến phiên ta. Nàng thì tốt rồi, cả nhà giúp đỡ nuôi lớn con nàng, về sau là những ngày khoan khoái, may mắn chúng ta ở riêng, bằng không chẳng phải còn nuôi con người khác? Ta còn nghe nương nói, cả nhà tam tẩu bị đuổi ra, hơn phân nửa là do đại tẩu..."

Vương Thị nghe đến đó không vui, tuy nói lúc trước thật không có chỗ đặt chân, mình ở nhà nghĩ lại cũng ủy khuất, nhưng từ miệng Trần Thị nói ra trong lòng không thoải mái, "Người không cần nói như vậy, truyền ra không xuôi tai, không chừng người ta còn tưởng nhà chúng ta bất mãn, cuộc sống khó tránh khỏi va chạm, tự chúng ta truyền ra nhàn thoải là mất mặt nhất, lại nói chuyện này đã qua lâu rồi, bây giờ lấy ra nói càng không nên."

Sắc mặt Trần Thị trong nháy mắt có chút cứng lại, tiếp lại cao giọng cười, "Ta chỉ nói trong nhà thôi, ai lại nói chuyện này ra ngoài chứ."

Hứa Thị nhắc nhở nàng, "Sao lại không có tiền mua muối đâu, ngày thường không phải Hà đi làm công cho người ta sao?"

Trần Thị phảng phất như chờ Hứa Thị nói những lời này, vừa nghe xong liền mượn cơ hội lau khước mắt, "Lúc này không gạt các người, một hộ ở thôn cách vách bên sông xây phòng ở, ý mình tuổi trẻ, thượng đại lương phòng ở người ta, nào biết đau đến thắt lưng, này..."

Tiểu Mẫn cúi đầu thêu hoa, vốn là không rên một tiếng, lúc này đột nhiên nói một câu, "Tứ thẩm, không phải là chuyện lúc trước sao, người lần trước mới nói qua."

Tiểu Hà cũng ha ha cười nói: "Ta cũng nhớ được là như vậy." Vừa nói xong đã bị Văn Thị tát một cái, "Người nói nhiều quá."

Trần Thị thở dài, "Cũng không lâu lắm, vốn muốn chịu đựng, không nghĩ tới hiện tại càng không tốt, buổi tối ngủ đau mồ hôi đầy đầu, ở nhà liên chút tiền cũng không có, đành phải chịu đựng, cũng không biết phải làm sao bây giờ."

Mọi người đều trầm mặc không nói.

Hứa Thị chưa từng gặp người như vậy, "Cần gì thì nói, dù sao đều là người nhà, không cần vòng vo như vậy đâu."

Trần Thị nín khóc mỉm cười, "Tẩu tử thật lạnh lẽo, lúc ta gả tới nương đã nói, không nên nhìn trong nhà cái gì cũng không tốt, chỉ cần cả nhà hòa thuận vui vẻ là tốt rồi, bằng không sao các người nhường ta ở nhà ngói, ta nương ngùng, này..."

Cốc Vũ nháy mắt hóa đá, lúc trước không phải nói không có nhà ngói nàng không chịu vào cửa, huyên náo lớn như vậy, bây giờ nói ngược lại cả nhà nhường nàng, vừa rồi còn nói đại bá mẫu nói bây giờ lại nói cả nhà nhường, khả năng vạn vạn sự thật người bình thường không thể làm được. Kết quả là, nàng vừa khơi lên ngọn lửa thương hại nháy mắt bị lời nói của Trần Thị dập tắt.

Trần Thị cảm thấy thời cơ đã đến, mới nói ra ý đồ chính, "Vốn không là chuyện lớn gì, chúng ta hai người đều chịu được khổ, đã đến lúc thu cắt hoa mầu, sau còn phải cấy mạ, thắt lưng Hà sợ là làm không xong, ta một người cũng không có biện pháp."

Hứa Thị vừa rồi đã mở miệng, không để ý, "Nếu là như vậy, cũng dễ dàng thôi, đến lúc đó qua lấy 1 máy tuốt hạt về xài, người bắt quá có ba bốn mẫu ruộng nước, cắt cũng không khó, chung quy là có biện pháp."

Trần Thị nức nở cảm tạ, "Nhị tẩu nghĩ thật chu toàn, nhưng đó không là chuyện khó khăn nhất, thu gặt hoa mầu xong còn phải cày ruộng, vốn đều do chúng ta tự mình làm, lúc này chỉ có một mình ta, sao làm xong được chứ, nếu không kịp thời gieo hạt, lúa mùa không có thu hoạch, sang năm ăn cơm cũng là vấn đề."

Hứa Thị thở dài một hơi, "Cũng không là chuyện gì, lúc đó ai cũng bận rộn cho thuê máy tuốt hạt, ruộng đất trong nhà làm không xuể, hận không thể mượn thêm hai người, lại sợ người ta nhà chúng ta ra về, nhà nghèo còn mượn đứa ở."

Trần Thị tỏ vẻ đồng ý lời này, "Đúng như vậy, ta cũng biết các người khó xử, há mồm cũng khó."

Hứa Thị hạ quyết tâm, "Hà là người chịu khó, tinh dưỡng mới đúng, tuổi còn trẻ ngàn vạn không nên để lại bệnh căn, như vậy đi, đến lúc thu gặt cày ruộng, chúng ta giúp người mượn người làm vài ngày, theo lý chúng ta nên đi hỗ trợ, nhưng thật không thể, tiền công một ngày mười lăm văn, chúng ta ra, ta cân nhắc mượn hai lao động, năm sáu ngày là đủ."

Hứa Thị nói như vậy, Vương Thị cũng đồng ý, "Đúng vậy, Tứ thẩm, ngày qua do mình, không cần lo, đến lúc đó tiền công chúng ta cũng ra một nửa, xương cốt Hà không tốt, mượn người cũng không có ai nhàn thoai, lời Nhị bá mẫu có lý."

Trần Thị dùng sức xua tay, "Không được, không được, nếu truyền ra, để các ca ca giúp đỡ mượn người làm việc, mặt chúng ta không biết quảng đi đâu, vạn nhất đến mùa lúa xương cốt Hà vẫn không khá hơn, lại phải phiền toái các người, đến lúc đó ta cũng không dám nhờ nữa, lúc này ta vụng trộm gạt hân."

Cái gì cũng không được, nhất thời mọi người không biết làm sao.

Cốc Vũ không há mồm, vừa rồi nàng thấy Trần Thị cự tuyệt không phải làm bộ, không biết nàng muốn làm gì, bất quá cũng không nóng nảy, dù sao Trần Thị sẽ nói ra, mình để ý xem là biết.

Tiểu Mân thấy vậy, "Còn không bằng chờ cha ta và Nhị bá trở về lại nói, dù sao hiện tại cũng không nghĩ ra biện pháp gì, cách thu gặt còn có một khoảng thời gian, không cần gấp như thế."

Trần Thị vỗ đùi, "Ta có biện pháp." Nói nửa câu lại dừng lại, bộ dáng ngượng ngùng.

Mọi người đều kêu nàng nói mau.

Trần Thị có thể mới nói, "Hà không thể động, việc nhà miễn cưỡng có thể làm, nhưng không thể cày ruộng làm cu li, các người cũng không giúp được bao nhiêu lần, ngày phải do mình qua, ta mặt dày nói thẳng, Nhị tẩu, Tam tẩu, máy tuốt hạt các người kiếm không ít bạc, bằng không cho ta mượn, để chúng ta mua một con trâu, đến lúc đó không cần các người hỗ trợ, chúng ta tự mình có thể ứng phó, về sau tốt hơn sẽ trả lại cho các người."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Rất Rõ Ràng Như Hiện

Trần Thị hé miệng vay tiền, dùng không được nói tiếp, "Ta nghĩ rất nhiều cách, chỉ có biện pháp này tốt, Nhị tẩu, Tam tẩu các người nếu thương chúng ta sắp qua không nổi nữa, cho chúng ta mượn tiền, ngày sau tự nhiên sẽ không quên ân tình này của các người."

Hứa Thị và Vương Thị nhìn nhau, rồi rảm, Hứa Thị thử thăm dò hỏi, "Mua một con trâu, cần bao nhiêu bạc vậy?"

Mặt Trần Thị sáng lên, vẻ đáng thương vừa rồi không sót lại chút gì, lúc này tràn đầy hy vọng, nói khéo như rót mật cực lực thuyết phục các nàng, "Cũng không cần nhiều bạc, mua được trâu về sau Hà không cần đi làm ở thôn trang khác, thừa dịp ngày mùa đi cày cho nhà địa chủ, hoặc đi kéo xe, còn thỉnh Tam ca làm một chiếc xe cho ta, tay nghề Tam ca tốt, kiếm được cũng tốt cho các người. Ta nghe cha ta nói, mua gia súc cần chú ý, nếu mua không tốt cả nhà xui xẻo, không bằng mua tốt, cũng không nhiều, chỉ có 8 lượng bạc, hơn nữa thắt lưng Hà cần khám bệnh, dứt khoát mượn một lần, mười lượng bạc là đủ rồi."

Vương Thị cho rằng mình nghe lầm, hỏi lại, "Mười lượng bạc?"

Trần Thị còn tưởng mình mượn không đủ nhiều, "Nếu Tam tẩu có tiền nhàn rỗi, cũng có thể cho mượn nhiều hơn để chúng ta xài, Cốc Vũ có khả năng, nghe bên ngoài người ta nói, máy tuốt hạt của các người cho thuê, một ngày có 2 lượng bạc, huống hồ chúng ta cũng còn đây, về sau không có trở ngại ..."

Tiểu Mãn tức giận, "Tứ thẩm, người không thấy sao? Ta và nương ta thuê cả một ngày, mỗi người một ngày kiếm mấy văn tiền, người há miệng là mười lượng bạc, nhà chúng ta không phải mở ngân hàng tư nhân, lại nói người còn ở nhà ngói, người xem nhà chúng ta hiện tại ở đâu, nếu thực sự có mười lượng bạc, chúng ta còn không xây phòng ở sao?"

Trần Thị nghiêm túc cãi với Tiểu Mãn, "Sao lại không có, 1 máy tuốt hạt một ngày năm mươi văn, các người có nhiều như vậy ít nhất một ngày 1 lượng, lúa sớm lúa mùa cộng lại ít nhất cũng có 40, 50 lượng, ba bốn hộ các người chia ra cũng có mười mấy lượng bạc. Huống hồ người với nương người thuê cũng có thể bán giá cao, một năm trôi qua cũng có ít nhất 5 lượng bạc, hộ nông dân quanh năm suốt tháng môt, hai lượng là đủ, đã hai ba năm trôi qua các người ít nhất cũng có hai trăm lượng, ta chỉ mượn các người một hộ 5 lượng, không nhiều nhận gì, như nhỡ một cọng lông trâu thôi!"

Trong lòng Tiểu Mãn có khúc mắc với người bên kia, từ lúc về quê đến bây giờ nàng luôn có thành kiến, vả lại bên kia ít qua lại, bây giờ đến vay tiền, nàng hận không thể vác cây đuổi ra, cố nhện xuống, "Tứ thẩm người nghĩ chúng ta đương gia sao? Ca ca ta đi tư thực không là tiền, Cốc Vũ đi trấn trên không là tiền, ta và nương ta thuê mấy thứ này còn không biết có bán được hay không, lại nói ở nhà Nhị thúc không ra tiền sao? Vả nhà lớn nhỏ vui chơi giải trí không cần tiền, Tứ thẩm hỏi mượn ta, ta đang muốn hỏi mượn người!"

Trần Thị chặc chặc nói thẳng, "Người nha đầu kia, còn tuổi nhỏ biết gì, Tứ thẩm đang thương lượng với nương người, nhà các người không do người đương gia, dĩ nhiên không biết."

Vương Thị không thể không nói, "Nhà chúng ta Cốc Vũ đương gia, trong nhà có bao nhiêu bạc dĩ nhiên rành mạch, nếu người muốn mượn một trăm văn, hai trăm văn miễn cưỡng có thể lấy ra, nếu nhiều thì không có, Kinh Trập lớn như vậy, người tới cửa làm mỗi người không phải không

thấy, ta làm nương lo lắng, ngày cả phòng ở cũng không có, sao có thể thành thân ..."

Vừa nói xong, Kinh Trập và An Cầm Hiên cười hì hì bước vào, hai người vừa vặn nghe được nửa câu sau. An Cầm Hiên nhếch miệng cười, Hạ Xuyên bổ nhào qua muốn hấn ôm.

Kinh Trập sửng sốt, nghĩ lại có người đến đề thân, "Nương, cái gì thành thân với không thành thân, không phải đã nói là không đồng ý sao."

Tiểu Hà vội giải thích với hấn, "Kinh Trập ca, người nghĩ sai rồi, không phải thành thân, Trần thẩm nói muốn mượn nhà các người 5 lượng bạc mua trâu. Nương Cốc Vũ nói còn không có bạc xây nhà ngói cho người thành thân."

Vốn là người thông minh, nghe hai câu, Kinh Trập và An Cầm Hiên đều hiểu được.

Trần Thị lại than nghèo, "Nếu không đến bước đường cùng, ta cũng không há mồm, hay là các người cho ta mượn 4 lượng bạc, ta đi nhà mẹ đẻ mượn một ít, nếu không Hà đi làm công, xoay đến thắt lưng, dĩ nhiên không muốn xảy ra chuyện, ta đành mặt dày tới hỏi, nếu không là người nhà, ta nào dám nói."

Nói tới nói lui vẫn dùng thương thế Lí Đắc Hà tranh thủ đồng tình của mọi người, Hứa Thị vẫn lắc đầu, "Mấy lượng bạc không có đâu."

Trần Thị nỗ lực, Kinh Trập ôn nhuận cười nói, "Tứ thẩm, thắt lưng Tứ thúc bị thương thế nào? Đây là chuyện lớn, trì hoãn không được đâu."

Trần Thị vỗ tay, cho rằng mình tìm được người biết lý lẽ, "Vừa thấy Kinh Trập biết ngay là người đọc sách, lời nói không bình thường, là như thế này, chúng ta không muốn trì hoãn nhưng không có biện pháp khác, lúa sắp thu gặt, sau đó còn phải cày bừa cấy mạ, là việc nặng, Tứ thúc

người không làm được, vừa rồi nương người bọn họ còn nói muốn người làm cho nhà chúng ta, nhưng ta không thể làm như vậy. Bệnh kia không biết bao lâu mới lành, nếu vài năm không tốt còn không liên lụy chết các người, ta nghĩ nếu không làm được việc nặng, nhẹ một chút không có gì vấn đề, có một con trâu không thể tốt hơn, hai bên đều phượng tiện."

An Cầm Hiên đột nhiên lạnh mặt, không hề do dự, "Không thể nói như vậy, cả nhà Tuyền thúc chỉ có một mình Tuyền thúc làm việc, Vương thẩm và Tiểu Mãn tuy thuê chút đỉnh, nhưng quanh năm suốt tháng không biết phải giúp người khác làm biết bao xiêm y, người bên kia phiền toái các nàng không ít đi. Các nàng có bao nhiêu công phu thuê hoa kiếm tiền chứ, ta không muốn nói nhiều, nhà Cốc Vũ đến bây giờ còn thiếu Nhị Thúc Công bạc, thiếu lúc bị đuổi đi, khi đó Cốc Vũ bọn họ ăn bữa trưa không có bữa tối, máy tuốt hạt da dây thừng toàn bộ đều là của ta, tiền cũng không có trả, lại nói cho thuê còn không phải cả ngày hư chỗ này chỗ kia, kiếm hai văn tiền vất vả, Vương thẩm, ta cũng không sợ xấu nói tại đây, nếu có bạc cho mượn, nhưng phải trả nợ cũ cho chúng ta trước."

Cốc Vũ nghe được cười, gấp gáp nói: "Cầm Hiên ca, người yên tâm đi, chúng ta thiếu người 5 lượng ba trăm năm mươi hai văn, ta đều nhớ kỹ."

Wang Thị không mở miệng nói chuyện, tuy biết Cốc Vũ và An Cầm Hiên nói dối, nhưng thật sự nàng không có cách ứng phó Trần thị.

Sắc mặt Trần Thị rất khó coi, thở hắt hắt, nước mắt muốn chảy ra, "Ta thật là mệnh khổ, Hà cũng là mệnh khổ, vốn tưởng là con út, mọi người đều thương yêu chịu đựng, nếu không được, cũng chỉ đành dùng thân mình đi làm, dù không chết được cũng có thể sống một ngày."

Kinh Trập vẫn thông dong, hần nghĩ không thể để Tứ thẩm đi nói xấu, muốn ngăn chặn miệng nàng, nói, "Tứ thẩm, không nên nói lời không may, yên tâm, Tứ thúc không có việc gì."

"Cháu trai, trong nhà người rõ ràng nhất, nếu không phải vì bệnh tình Tứ thúc các người, hai người chúng ta khổ chết cũng chịu, đâu cần phải đến tình trạng này, người một khi có bệnh cái gì cũng không làm được..."

An Cầm Hiên cúi đầu nói một tiếng, "Lúc trước không biết là ai không chịu xuống ruộng."

Trần Thị muốn rơi lệ, làm Hứa Thị há miệng định đá ứng.

Kinh Trập quỳnh lên, "Tứ thẩm, ta có biện pháp!"

Trần Thị lắc đầu, "Người có thể có biện pháp gì, nhà các người cũng không phải người đương gia."

Kinh Trập lại cười, kéo Cốc Vũ đến, "Tứ thẩm người vừa nói, nếu thân mình Tứ thúc tốt là không có vấn đề gì, ta cũng cảm thấy biện pháp này tốt nhất, người quên Cốc Vũ nhà chúng ta học y sao? Học nhiều năm như vậy, còn không phải là vì một ngày này, trong nhà có chuyện phải để ý." Nói xong, nháy Cốc Vũ một cái, "Cốc Vũ, người còn không mau đi xem bệnh cho Tứ thúc."

Trần Thị không chịu, "Không được, Cốc Vũ còn nhỏ như vậy, cho là học qua hai năm, cũng không thể chẩn bệnh bừa bãi."

Cốc Vũ cũng không chắc chắn, vừa rồi nàng định đi qua thử xem, nếu không Tứ thẩm còn không biết có lời khó nghe nào nữa.

Kinh Trập tựa hồ nhận định Cốc Vũ, "Có gì quan trọng hơn chứ, Cốc Vũ cũng chỉ là đi xem, yên tâm đi, nếu Cốc Vũ không có nắm chắc dĩ nhiên sẽ không xuống tay chẩn bệnh, không được còn có sư phụ nàng. Miêu lão tiên sinh y thuật đáng tin, cho dù cả nhà gom tiền mua trâu Tứ thúc còn phải na một thân bệnh hoạn đi làm, Tứ thẩm người nhẫn tâm chúng ta làm cháu sao có thể nhẫn tâm, để Cốc Vũ đi trước xem, nếu không tốt phải đi Miêu lão tiên sinh, tiền khám bệnh chúng ta gom góp lại trả."

An Cầm Hiên cũng kéo Cốc Vũ, "Cốc Vũ, lúc này là lúc cần đến người, cần phải khám kỹ cho Tứ thúc của người!"

Hai chữ khám kỹ rất nặng, Cốc Vũ phục hồi tinh thần lại, thấy Trần Thị cau mày lo âu hơn lúc than thở ngày không qua nổi, trong lòng hiểu bốn năm phần, nên sải bước đi tới, "Tứ thẩm, ta phải đi nhìn Tứ thúc ngay!"

Hứa Thị và Vương Thị nghĩ không được, lúc muốn cản mấy một đứa trẻ đã đi rất xa, đành phải đưa Đại Hàn, Tiểu Hàn, Hạ Xuyên cho Tiểu Mãn và Văn Thị bọn họ xem, hai người đuổi theo.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Trong Ngoài Không Được Lòng Người

Kinh Trập đưa Trần Thị đi phía trước, Trần Thị lỡ đâm lao phải theo lao, lúc này nàng không thể nói gì, đành phải ra vẻ chất vấn y thuật của Cốc Vũ, "Lúc trước Tứ thúc người cũng tìm một lang trung, cũng không thấy khá hơn, Cốc Vũ chỉ học vài năm, chỉ sợ không tốt lắm đâu, vạn nhất xảy ra chuyện phải làm sao bây giờ?"

Cốc Vũ giòn tan đáp: "Không có gì đáng ngại Tứ thẩm, ta cũng chỉ nhìn xem sẽ không kê đơn loạn cho người ta, nếu không nắm chắc ta để cho sư phụ ta xem. Là Tứ thúc của ta, sao ta có thể xằng bậy chứ?"

Trần Thị nghĩ lại lại nói: "Tứ thúc người cũng không biết đi chỗ nào, hăn cậy mạnh, ta đi gọi hăn trước a!"

Nói xong Trần Thị đi, Kinh Trập đang đỡ nàng, lúc này vừa khéo giữ chặt, "Tứ thẩm, ngài không vội, nếu không ở nhà chúng ta lại đi tìm."

Trần Thị không tìm ra cớ, cũng đã đến bên kia sân.

Lí Hà Thị ở trong sân, thấy nhiều người đi lại, không biết xảy ra chuyện gì.

Lí lão đầu đang đứng trên cái thang, "Sao mọi người đều qua đây?"

"Gia gia, không có việc gì, chúng ta đến xem."

Nói xong mọi người vào phòng tìm Lí Đắc Hà, không thấy người, Trần Thị thở dài nhẹ nhõm một hơi nói: "Ta đã nói Tứ thúc các người không ở

nhà, lần tới lại tới a? Để ta và Tứ thúc người cùng nhau đi qua kêu Cốc Vũ nhìn xem, dù sao các người lúc nào cũng ở nhà mà."

Mọi người ra đến sân, nghe Lí lão đầu ở trên cây thang hỏi: "Hà, tìm được miếng ngói bị dột chưa?"

An Cầm Hiên nhìn Cốc Vũ cười, tựa hồ như đã tiên liệu trước.

Mặt Trần Thị nháy mắt khô cứng, tiếp đó là kinh hãi, "Hà sao người leo lên mái ngói, vạn nhất có chuyện không hay xảy ra sao ta sống được!"

Mặt Lí Hà Thị xanh lại, thóa mạ một tiếng, "Phi phi phi, sao người nói như vậy, trù ẻo người sao? Người còn dám há mồm ngậm miệng cái gì không hay xảy ra, đến lúc đó ta coi người không có chỗ khóc!"

Có Lí Hà Thị ở bên cạnh, Trần Thị không dám đáp trả, thấy Vương Thị, Hứa Thị cũng đi qua, nhất thời xấu hổ, không biết trốn đâu.

Trần Thị muốn lảng sang chuyện khác, "Cha, sao bây giờ đi lợp ngói, còn tốt mà."

Lí lão đầu hừ lên tiếng, "Không lo bây giờ, lúc mưa to dột không tốt lắm, Hà không leo lên chẳng lẽ để bộ xương già này lên, trước kia là Hải làm, bây giờ ở riêng bên kia, cũng không có đạo lý này, nóc nhà của mình phải tự mình sửa!"

Lí Đắc Hà thu thập xong xuống dưới, thấy trong viện nhiều người như vậy, cũng ngẩn ra, vỗ vỗ bụi bặm trên người, nhìn Trần Thị nói: "Người chạy đến chỗ nào vậy, thừa dịp đi lợp ngói lấy ít ngói về, ngói lúc trước không đủ."

An Cầm Hiên quý dị cười, dù sao ở đây hẳn là cái người ngoài, nói gì cũng không có người bắt bẻ, cho dù có người trách cứ hẳn cũng không sợ, "Ai nha, còn có tiền mua ngói a!"

Lí Đắc Hà nghĩ hẳn vẫn là đứa trẻ nên không so đo, "Ở nhà ngồi, tiền sửa chữa tu bổ vẫn phải lấy ra."

Cốc Vũ đi qua, vòng quanh Lí Đắc Hà vòng vo hai vòng.

Lí Đắc Hà khom người ôm Cốc Vũ, đặt ở một bên, "Người cái nha đầu càng nặng, đứng yên một chỗ đi." Nói xong, nhìn Lí lão đầu và mọi người nói, "Không rảnh đùa với các người, ta chờ hội..."

Lí Đắc Hà leo lên cây thang chuẩn bị chuyển chỗ, Trần Thị ai u đi qua, "Thắt lưng người còn chưa có lành đâu, việc này đợi một thời gian nữa hãy làm."

Cốc Vũ vừa thử qua biết Lí Đắc Hà hơn phân nửa không có vấn đề gì, hùa theo câu chuyện Trần thị, "Tứ thăm lo cho người a, Tứ thúc, thắt lưng người bị trật khi nào, ta cho người một ít thuốc mỡ dán thử xem."

Lí Đắc Hà không hiểu gì hết, "Chuyện gì, sao lại bị trật lưng? Không tán gẫu nữa, ta còn phải đi ra ruộng."

Kinh Trập khẩn trương, "Tứ thúc, người nên để Cốc Vũ nhìn xem, thương không chữa khỏi về sau sẽ khó khăn, ngàn vạn lần đừng cố chống, bằng không lúc thu gặt lúa không sức cũng sẽ phiền toái, dù chúng ta mang máy tốt hạt qua, cũng do người sử dụng đúng không?"

Lí Đắc Hà hắc hắc cười không ngừng, "Thân thể của ta, ta còn không rõ ràng, khi nào thì biến thành ma ốm."

Trần Thị khụ khụ hai tiếng, "Lúc trước đi thôn kè bên khiêng cầu cho người ta, cũng không phải bị trật thắt lưng sao, người cũng không cần liều chống." Nói xong nháy mắt Lí Đắc Hà.

Lí Hà Thị nóng nảy, "Hà, chuyện xảy ra lúc nào, người chưa có con a, không thể kéo bệnh căn, để Cốc Vũ nhìn xem, lần trước hốt thuốc cho ta

tốt."

Lí Đắc Hà liếc qua Trần thị, có chút hung dữ, nhìn Lí Hà Thị nói: "Nường người lo lắng cái gì, hơn phân nửa là nàng lắm, ta nói ta đi qua trộn bùn, cũng không phải ta đi xây cầu, là con nhà Thiết Đầu bị thương thất lạng, đầu dính lú tới ta, chuyện lâu như vậy, ta còn không nhớ rõ nữa."

Cốc Vũ nói: "Chắc bệnh nhẹ, nên không nhớ rõ bị thương chỗ nào, Tứ thúc, người xoay xoay vài vòng ta nhìn xem."

Lí Đắc Hà lại vừa bực mình vừa buồn cười, "Tứ thúc người có thể đánh chết lão hổ, qua một bên chơi đi, Cốc Vũ có phải người cùng sư phụ người gần đây chế thuốc mỡ, muốn luyện tập trên người Tứ thúc người?"

Cốc Vũ định nói, Trần Thị gượng cười, "Người không thương tiếc thân mình, bây giờ còn tuổi trẻ, về sau sẽ phiền toái."

Chưa nói xong bị Lí Hà Thị quát, thời gian Trần Thị vào cửa không ngắn, lúc trước dĩ nàng vui vẻ, chỉ là lâu như vậy không có con, Lí Hà Thị để ý, bây giờ nghe nàng nói mỗi câu đều là điềm xấu, nghe không nổi nữa, "Người không muốn tốt lành? Hà phải xảy ra chuyện gì người mới vui vẻ phải không?"

Trần Thị bất đắc dĩ, Cốc Vũ nói: "Tứ thẩm ta muốn qua ngày lành a, đang nói cùng Tứ thúc có thể chịu khổ, nào biết đâu rằng..."

Chưa nói xong Kinh Trập kéo Cốc Vũ, "Chúng ta qua xem, đã không có chuyện gì đi trở về."

Hứa Thị nhin không được, dứt khoát nói rõ, "Hà, ngày sẽ qua tốt thôi, chỉ là thất lạng người bị thương không thể làm việc thôi, ta cùng nường Cốc Vũ còn nói cho các người mấy tốt hạt còn giúp các người mượn năm sáu người. Lúc ta gả đến người còn không lớn như Kinh Trập đâu, ta coi như người nhà, nhưng sao lại như vậy, há mồm là mười lượng bạc, mua

trâu khám bệnh, nếu không là mấy đứa nhỏ không hiểu chuyện đi qua, chúng ta vẫn không hay biết gì, không thể làm người như vậy a."

Hứa Thị gả qua, rất chiều cổ Lí Đắc Hà cùng Linh Nga, Lí Đắc Hà vô duyên vô cớ bị Hứa Thị nói như vậy, nổi lửa, hỏi: "Đi mượn mười lượng bạc làm gì?"

An Cẩm Hiên lắc đầu, cũng không gạt, "Còn không phải nói người không làm việc được, Cốc Vũ bọn họ còn thiếu ta và Nhị Thúc Công tiền đâu, kiếm hai văn tiền vất vả dễ dàng sao, mười lượng bạc còn nói không nhiều lắm, hừ, mua một con trâu liền gối cao đầu không lo phiền, ai... Trâu gì mà đến mười lượng bạc một con."

Trần Thị thấy đã như vậy, dứt khoát nói rõ, "Ta đi mượn bạc thì sao? Các người bên kia còn cùng Văn gia, bọn họ có thể làm cái gì, đệ đệ mình cũng không chiều cổ, chỉ biết giúp người ngoài, khuỷu tay quải ra bên ngoài, ta muốn còn không được, Văn gia còn không biết chia bao nhiêu bạc đi." nói xong lại kể lể với Lí Đắc Hà, "Người là tên ngốc, mình không đi nói cũng thôi, ngày khổ cực người làm sao nuốt, suốt ngày ra ngoài làm trâu làm bò, còn không phải chỉ kiếm hơn mười văn tiền, ngốc về nhà !"

Lão Lí đầu hằm hừ chấp tay sau lưng ở một bên. Lí Hà Thị đi qua, "Ép buộc sao, ta đã nói ở riêng tâm địa gian xảo đều lộ ra. Trước kia thì tốt rồi. Các người còn nhỏ dĩ nhiên có rất nhiều chuyện không lo xuể."

Trần Thị không phục than thở, Lí Đắc Hà từ nhỏ nóng tính, lúc trước Trần Thị không dám chọc hấn, hôm nay nóng nảy, cãi lại hấn. Chuyện này do nàng tự chủ trương, không đúng còn ngụy biện, càng làm hấn mất mặt, hơn nữa Hứa Thị, Vương Thị cùng cháu trai cháu gái đang nhìn, Trần Thị còn nói đến chuyện khác, càng nói càng hăng say, Lí Đắc Hà không nhịn được nữa, một cái tát đánh qua.

Trần Thị bị đánh, ngồi trên đất la khóc.

Lí Hà Thị mím môi, nói đến cùng vợ Lão Tứ hợp tâm ý mình nhất, cũng đi qua khuyên.

Hứa Thị thấy vậy kêu Cốc Vũ, Kinh Trập, An Cầm Hiên chạy về nhà, mình và Vương Thị ở lại, khuyên giải.

Cốc Vũ đi ở giữa bọn họ, thấy An Cầm Hiên ở một bên cười trộm, Kinh Trập lại có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Cốc Vũ nhìn trái nhìn phải, "Các người đã sớm biết sao muốn ta đi qua xem? Bình thường ca còn khuyên ta không nắm chắc mười phần không cần kê đơn cho người ta, vừa rồi khẳng định như vậy."

An Cầm Hiên cười nói: "Ta và Kinh Trập vừa rồi ở bên ngoài thấy Tứ thúc người khiêng đòn gánh, chứng tỏ một chút vấn đề cũng không có, đâu có giống người bị trật lưng, Tứ thúc người cũng đáng giận, nếu tham ít một chút, chúng ta cũng không đến mức làm tới như vậy."

Kinh Trập cười cười, "Nói đến cùng cũng là người một nhà, thực sợ lần này nàng bị mất mặt lại không biết đi ra ngoài náo thành cái dạng gì."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thâm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Lời Đồn Bên Bờ Sông

Trần Thị náo loạn được khuyên giải, Lí Đắc Hà như cũ nhen ở một bên, Trần Thị lưu loát thu thập đồ đạc trở về nhà mẹ đẻ. Ở bên đó hai ngày Lí Đắc Hà cũng không đi đón về, nhà mẹ đẻ cũng cùng một thôn trang, ra ngoài còn bị người hỏi tới hỏi lui, Trần Thị nghĩ dù sao phân gia cũng không lợi gì, có chuyện mình còn phải ra tay thu thập, vì thế lại thu thập chuẩn bị về nhà.

Nàng về nhà mẹ đẻ rồi trở lại, cùng Lí Đắc Hà cũng không có gì, đã thành hôn, đầu giường đánh nhau cuối giường ngủ chung, ngày vẫn qua như vậy. Đối với Lí Hà Thị, nàng nói chuyện ngọt, dỗ Lí Hà Thị rất vui vẻ, dù nói nàng vài câu nàng cũng không so đo. Trần Thị lại ghi hận bên kia, càng nhận định bên kia buôn bán kiếm đồng tiền lớn không chia sẻ cho bọn họ.

Trong lòng đã nghĩ như vậy, mặt ngoài nàng cũng lạnh nhạt, đơn giản là ít đi qua hơn, Cốc Vũ bọn họ càng mừng rỡ thanh nhàn.

Bình tĩnh qua mấy ngày.

Hôm nay, Tiểu Mẫn và Cốc Vũ mang theo thùng gỗ đi giặt xiêm y cả nhà, Tiểu Hà cũng đi giặt đồ của nhà mình, bờ sông không là đại cô nương cũng là tiểu nàng dâu, Cốc Vũ bọn họ nhân tiện đem xiêm y An Cầm Hiên giặt, miễn cho hắt một thanh niên ngồi xồm bờ sông người ta chê cười.

Ở bờ sông có vài phiến đá, người thôn trang giặt quần áo thường dùng, Cốc Vũ cầm chày gỗ quơ nước, lúc này nước sông ấm vừa phải, không lạnh cũng không nóng, buổi sáng mát mẻ, chỉ thấy nước sông trong suốt thấy tận

đáy, ngay cả ốc đồng bèo ở đáy sông đều rõ ràng, ngẫu nhiên còn có một đám cá nhỏ bơi ngang, nhìn rất vui vẻ thoải mái .

Tiểu Hà lấy tay vọc nước, đột nhiên hưng phấn kêu to, "Cốc Vũ mau nhìn, mau nhìn! Ta nhìn thấy một đồng tiền, chỗ kia!"

Cốc Vũ nhìn theo ngón tay của Tiểu Hà, thấy nó sáng long lanh ở đáy sông, cách mặt nước không xa, hai người với tay lấy, dĩ nhiên với không tới, lại dùng chày gỗ khều, cũng không tới, hết cách mới buông tha.

Một phụ nhân giặt quần áo bên kia buồn cười, "Các người không biết, là nàng dâu gả tới ném!"

Tiểu Hà từng trải qua khổ cực, thấy vậy thở dài, "Vì sao ném tiền xuống sông thật lãng phí a, một văn tiền cũng có thể mua một cái bánh gạo."

Phụ nhân kia hé miệng cười, vui vẻ nói: "Người không biết, đây là quy củ đời xưa truyền xuống, nàng dâu vừa qua cửa, sáng sớm ngày thứ hai, khi ta gả tới, trời còn tờ mờ sáng phải đi nấu nước, làm điểm tâm cho cả nhà ăn, lúc nấu nước phải thả một chuỗi tiền xuống."

Tiểu Hà không hiểu, "Vì sao, vậy trong sông chẳng phải là có thật nhiều tiền?"

Phụ nhân kia không trả lời được, chỉ là mọi người đều làm như vậy.

Cốc Vũ nghĩ, cũng không dám khẳng định, "Có phải nói nàng dâu gả tới đây về sau phải uống nước sông này, dựa vào sông này nuôi dưỡng, nên ném một chuỗi tiền xuống, phù hộ về sau sẽ thuận lợi, cũng để thần sông biết có một người như vậy, giống như là đến một chỗ mới sẽ làm lễ gặp mặt?"

Tiểu Mân và Tiểu Hà ha ha cười, nói Cốc Vũ suy nghĩ miên man.

Phụ nhân kia đã giặt xong, thu gọn đồ rồi nhìn Cốc Vũ nói: "Người cơ trí, ta nghĩ chắc là thế, cũng nghe nói lại thôi." Nói xong xách chậu về nhà.

Ba cô nương bắt đầu giặt quần áo, trên bờ sông người đến người đi, đa số buổi sáng tụ họp cùng nhau giặt quần áo, sau đó còn bận rộn việc bếp núc.

Vừa vặn lúc này là lúc náo nhiệt, người từ từ đông hơn.

Cốc Vũ đang dùng chày gỗ đập áo choàng ngắn của An Cẩm Hiên, một phụ nhân mắt sắc bén kêu lên nói: "Cốc Vũ, xiêm y này của ai?"

Cốc Vũ định trả lời, lại nghe có người nói, "Không của Kinh Trập là của ai?"

Người khác phớt xuy cười, "Không biết chừng, ai biết là của ai? Nhà đó người đông lại phức tạp."

Lời này nghe qua không xuôi tai, Cốc Vũ nhìn qua người nọ, là chị dâu của Trần thị, ngày thường lưỡi dài, chuyện gì một khi nàng biết, chẳng khác nào toàn bộ thôn trang đều biết, không biết tên gì, người thôn trang sau lưng kêu nàng Miệng Rộng, vừa vặn miệng nàng cũng lớn, vừa vặn thích hợp.

Miệng Rộng thấy Cốc Vũ nhìn nàng như vậy, chặc chặc hai tiếng, "Còn nhìn ta như vậy làm gì, buồn cười, nếu lòng mình không chột dạ, sao nhìn như vậy?"

Mỗi câu đều khiêu khích, Cốc Vũ không nhịn được nữa, "Người dựa vào cái gì nói ta chột dạ?"

Lời này vừa ra, người chung quanh khuyên, "Cốc Vũ, không cần so đo."

Người khác cũng nói: "Người không tranh với tiểu hài tử, không đáng a."

Nhất thời yên lặng, Cốc Vũ dùng chày gỗ bắt đầu đánh xiêm y.

Đánh 2, 3 cái, Miệng Rộng nổi giận, "Người còn tuổi nhỏ ta không so đo với người, người điều ngoa, giặt quần áo nước bắn hắt đến ta, ta làm gì người, khó trách nói các người cả nhà không sạch sẽ! Mình không sạch sẽ cũng muốn kia bắn đến ta sao?"

Tiểu Hà đột nhiên đứng lên, chày gỗ chỉ qua, "Nói rõ ràng đi! Cái gì không sạch sẽ, miệng người mới không sạch sẽ! Mọi người ở đây đều thấy, có phải chính người gây chuyện trước?"

Vài phụ nhân khuyên mọi người không cần nóng.

Miệng Rộng ủy khuất, mặc kệ lời khuyên, "Có cái gì, người nhìn các người đi, ở như vậy là như thế nào? Trai gái ở một chỗ cũng không phải người một nhà, đều đã lớn như vậy, còn có thể sạch sẽ nơi nào? Cũng không nhìn nhìn mình là thân phận gì, ta nhận được người, ca người nhận người ta làm sư phụ, dĩ nhiên bênh vực, còn có tiểu tử họ An kia lai lịch không rõ, không biết tại sao tụ thành một đám, còn không cho người ta nói, buồn cười!"

Tiểu Mãn không nhịn nổi, "Ta vừa rồi còn kính người là tẩu tử Tứ thẩm, lại đâm thọc xúi giục như vậy, tốt xấu gì cũng được cho là thân thích, người đã không để ý thể diện cũng chẳng trách ai, chúng ta ở một chỗ thì thế nào? Chính trực không sợ gian tà! Đã ở bao nhiêu năm cũng không có người nói nửa câu, người là loại người nào mà nói chúng ta? Lại nói, Đại Lâmca nhận cha ta làm sư phụ, chúng ta chính là một nhà, vậy thì thế nào?"

Miệng Rộng không sợ, bình thường luôn gây chuyện, không tin mình không đối phó được vài nha đầu, vì thế nàng cười lạnh, "Chặc chặc chặc, Đại Lâmca, tiểu tử họ An, còn có Kinh Trập lớn như vậy, người Tiểu Hà cùng Kinh Trập còn có An tiểu tử cũng lớn, vòng quanh cái gì Đại Lâm, An tiểu tử, thật làm cho người ta ngứa mắt, một đám còn tuổi nhỏ quá điều

ngoa, miệng trương lên ở đây nói ta! Người thôn trang đều chê cười đâu, mấy ngày trước không phải vài tên tiểu tử, nha đầu ngồi chung một chiếc xe ra ra vào vào, không có người lớn, ai biết đi chỗ nào!"

Tiểu Hà tức giận đến vờn thẳng cổ, "Người ngậm máu phun người, người sống nhiều năm như vậy có uống phỉ không? Đạp hư bao nhiêu thứ tốt, còn không biết người ngày thường ăn cái gì mà miệng phun phẩn! Con mắt nào của người thấy chúng ta như thế nào? Có chứng cứ không, ta còn nói nhà các người không có một người tốt đâu, hừ, em gái tốt của người mở miệng là mượn mười lượng bạc, mượn không xong lại gây chuyện!"

Phụ nhân chung quanh thấy khuyên không được, dứt khoát không nói chuyện, lúc này các nàng nghe 2 bên mắng qua lại lộ ra tin tức chưa từng nghe qua, đều hưng phấn, cảm thấy không có đến không, xem ra trở về lại có thể nói vài ngày.

Miệng Rộng cùng Tiểu Hà đối đáp, Tiểu Hà là người giảng đạo lý, sẽ không cùng người đôi chối. Chỉ là lúc trước bị khổ, trong lòng không chịu thua, trước kia nàng cũng thường cãi nhau với bá phụ, thúc thúc, vì thế nàng không khiếp sợ. Tuy Tiểu Mẫn không lớn tiếng, nhưng cũng không phục, nói chuyện tự nhiên không dễ nghe. Miệng Rộng lợi hại cũng chỉ có một cái miệng, gặp đối thủ liền quát to.

Cốc Vũ ghen cười, kéo Tiểu Hà, Tiểu Mẫn, "Các người thật là, không cần nói loạn."

Miệng Rộng cho rằng các nàng sợ hãi, cho rằng mình chiếm thượng phong, có chút đắc ý.

Cốc Vũ lại nói, "Chẳng lẽ bị chó cắn một miếng, các người cắn lại chó sao?"

"Phốc ——" cái này không chỉ Tiểu Hà, Tiểu Mẫn, phụ nhân chung quanh đều nở nụ cười.

Miệng Rộng không nhin được, nói càng khó nghe, chỉ là đã thua trận thế, mắng cũng yếu thế hơn, Cốc Vũ các nàng không để ý nàng, có phụ nhân bốn cột, nhỏ giọng nói cô nương người ta lợi hại, Miệng Rộng bị nói là chó cắn người.

Miệng Rộng giơ chày gỗ đánh xiêm y bùm bùm, cầm giận mắng, Cốc Vũ và Tiểu Mãn Tiểu Hà chỉ cười.

Không lâu, Miệng Rộng không nói nữa. Mọi người coi việc này như chuyện giặt quần áo tạo nên sóng gợn, một chút rồi thôi, dù sao chuyện như vậy thường phát sinh, cũng không là chuyện lớn.

Miệng Rộng giặt xiêm y xong, đi ngang qua bên người các nàng, Tiểu Hà vừa khéo ngòl xồm một bên, tay nàng đẩy một cái.

Vừa vặn Cốc Vũ đưa quần áo đã giặt xong cho Tiểu Hà, thấy bàn tay của Miệng Rộng đẩy tới, nàng chụp lấy tay Tiểu Hà kéo lại, Tiểu Hà phát hoảng, kêu một tiếng.

Miệng Rộng dùng sức đẩy Tiểu Hà, Tiểu Hà bị Cốc Vũ kéo qua một bên, nàng đẩy hụt, phiến đá lại trơn, mất đà ngã xuống sông.

Tiểu Hà vỗ ngực, "Người này còn đánh lén, thực ngoan độc!"

May mắn bờ sông nơi giặt quần áo không sâu, Miệng Rộng uống mấy ngụm nước mới được người kéo lên, một thân ướt sũng rất chặt vật, nàng còn muốn xông qua phía Cốc Vũ, bị phụ nhân khác kéo lại, "Người nên biết một điểm tốt xấu ..."

"Nhanh chút thay quần áo đi, người qua đường thấy chê cười đâu."

Nàng đành tức giận mắng rồi về nhà thay quần áo.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Khởi Binh Vấn Tội

Miệng Rộng hăm hừ về nhà, tâm tình Cốc Vũ bọn họ cũng bị phá hư, không ai muốn hé răng, mang xiêm y về nhà.

Vương Thị thấy sắc mặt ba cô nương không thích hợp, liền hỏi chuyện gì.

Hỏi không ra, Tiểu Hà lắc đầu, Tiểu Mãn dùng khăn lau chà sào trúc, chuẩn bị đem sào trúc vào trong viện phơi xiêm y, Cốc Vũ cũng không nói gì, chắc đang giận.

Ba người đều nói là đang vội nên không nói chuyện, thấy Trần Thị thở gấp chạy tới, đứng ở sân giọng điệu nặng nề kêu lên: "Tam tẩu!"

Vương Thị không vui, vẫn như cũ đáp: "Chuyện gì? Sao vội như vậy?"

Vì chuyện vừa rồi, Tiểu Mãn các nàng không muốn quan tâm nàng, động tác rõ ràng cứng lại, nhất là Tiểu Mãn, dùng sức giữ quần áo.

Vẻ mặt Trần Thị tức giận, liếc nhìn Tiểu Mãn, rồi mới kéo Vương Thị nói, "Tam tẩu, cũng không phải ta nói người, người nên dạy dỗ đứa nhỏ. Người không biết, ta vừa về nhà mẹ đẻ một chuyến, người có biết sao không? Cốc Vũ các nàng đẩy chị dâu ta xuống sông, nhiều người thấy, vậy nên làm như thế nào cho phải?"

Vương Thị nháy mắt cứng người lại, Tiểu Hà nổi giận, "Thẩm, không thể nói như vậy, lúc đó người có ở đó không? Ai nói như vậy? Cứ việc nói ra chúng ta đi nói cho rõ ràng, không cần giấu đầu giấu đuôi, cũng không biết

ai xuyên tạc, miệng phun đầy phẫn, nói chúng ta một nhà không sạch sẽ, nếu không sạch sẽ còn tới cửa làm gì, nhiều người ở đó như vậy, nương Trụ Tử, Thảo thâm cũng ở đó, cứ việc tới cửa hỏi, đến cùng là ai gây chuyện, có phải chiếm không được tiện nghi nên đi đâm thọc xúi giục. Nói sai thì nói sai, còn muốn động thủ với chúng ta, nếu không do Cốc Vũ kéo ta lại, người rớt xuống sông chỉ sợ là ta!"

Tiểu Mẫn cũng khó chịu, vốn nàng nghi ngờ chuyện trong nhà nếu không do Trần Thị nói cho Miệng Rộng, sao nàng luôn miệng nói này nói kia, lại nói trong viện vài người đều đến tuổi làm mai, cẩn thận không được nói như vậy, vì thế nàng hừ lạnh một tiếng nói: "Tẩu tử tốt của người muốn gây chuyện, dứt khoát chúng ta không sợ đem chuyện làm lớn ra, muốn tìm người làm chứng, chúng ta sẵn sàng đối chất nói cho rõ ràng, nếu không dám đối chất lại ra ngoài nói bừa, chúng ta cũng không khách khí!"

Thấy Tiểu Hà cùng Tiểu Mẫn ngôn từ chuẩn xác, Trần Thị sửng sốt, nghĩ sợ chị dâu của mình khuyếch đại quá mức, nếu không vì thấy nàng ở nhà khóc suốt mướt cũng không đến mức vội vã tới vấn tội như vậy, vì thế nàng không trực tiếp nói với Tiểu Mẫn và Tiểu Hà, mà nhìn Vương Thị chế nhạo nói: "Tam tẩu, người xem hai nha đầu này, ta bắt quá tới hỏi một chút, sao nổi giận như vậy, mỗ nhon không tốt lắm, đều là cô nương chưa xuất giá, truyền ra thanh danh không xuôi tai."

Cốc Vũ không mở miệng không được, "Tứ thẩm, người cũng biết thanh danh cô nương chưa xuất giá quan trọng thế nào, sao còn có người ra ngoài nói, dù không ảnh hưởng nhưng không thể loạn truyền, ông trời trên cao, ánh trăng đều chiếu, ta nguyện cho người nói bừa kia bị thụt đầu lưỡi!"

Trần Thị xấu hổ cười, "Lớn như vậy trù ẻo cái gì, dù sao mình cũng không sợ tà chú đúng không"

Vương Thị không hiểu là chuyện gì, Hứa Tân Thị và Văn Thị cũng đi ra hỏi có chuyện gì.

Văn Thị đầu tiên nói Tiểu Hà vài câu, Tiểu Hà nóng nảy, "Nường, người không biết là chuyện gì, không cần nói như vậy, ta không muốn so đo với người ta, nhưng ta suýt bị người ta đẩy xuống sông, cũng may ông trời có mắt, để người xấu kia tự tìm đường chết. Ta biết ngài thường dạy chúng ta dĩ hòa vi quý, chỉ là nếu chúng ta cứ nhẫn nhịn, người ta cứ tiếp tục đặt chuyện, thật không có biện pháp, chúng ta không thể để người khác cho rằng chúng ta dễ khi dễ, hừ!"

Trần Thị có chút e ngại, Cốc Vũ các nàng đành chịu, dù sao người gây chuyện không là Trần thị.

Đang định giải tán, liền nghe thấy tiếng quát to, mỗi câu đều kêu Cốc Vũ cùng Tiểu Hà, mãi đến khi người tới đầu sân mới biết là Giang Thị, thấy nàng một tay nâng thắt lưng, bụng cao vượt đi tới. Vừa thấy trận thế trong viện, Giang thị cũng giận, đi qua kéo Tiểu Hà và Cốc Vũ lại nhìn, xác định không có chuyện gì mới thở dài nhẹ nhõm, còn gọi một tiếng Tiểu Mẫn, khụ khụ hai tiếng rồi nhìn Trần Thị nói, "Người là thẩm, sao chuyện gì cũng nói cho nhà mẹ đẻ người, người không phải không biết chị dâu người Miệng Rộng, ta vừa ra đã nghe nói, chuyện đã rõ ràng nhưng ta đã đi mấy nhà khác hỏi qua, có phải còn muốn đổi chất không, ép buộc Cốc Vũ bọn họ ở không yên đối với người có chỗ tốt gì, sao phải đi tìm người nói, cả nhà Cốc Vũ chuyển đi người một câu cũng không nói, nếu bên kia không ở riêng, cả nhà Cốc Vũ dọn về bên đó người còn có thể yên ổn sống trong nhà ngói? Không có đầu óc, ta nói ở đây, chúng ta ở thế nào, dạy dỗ đứa nhỏ thế nào mọi người đều xem rành mạch, nếu ai dám nói láo, đừng trách ta không khách khí!"

Nhà Giang thị có uy vọng ở thôn trang, vừa rồi nàng kia nói một hơi khiến Trần Thị đổ mồ hôi lạnh, quả thực nếu Cốc Vũ bọn họ không ở đây nói không chừng sẽ về bên kia ở, đến lúc đó mình muốn can cũng không ngăn được, vì thế không dám nói gì, "Ta chỉ nghe nói một chút, đi lại hỏi, đã rõ ràng thì không có gì."

Giang thị không bỏ qua, "Người không có việc gì, chúng ta không thể quên dễ dàng như vậy, Tiểu Hà, Cốc Vũ các người đi theo ta, ta không tin ta trị không được nàng! Nương Cốc Vũ, nương Tiểu Hà, các người yên tâm, ở nhà chúng ta đi một chút sẽ trở lại, Tiểu Mẫn người lớn không quen cãi nhau, lần tới có chuyện như vậy đi nói với ta."

Vương Thị do dự, "Nói rõ ràng cũng được. Bá mẫu nàng, thân mình người quan trọng hơn!"

Giang thị đi rồi, Tiểu Mẫn kéo Vương Thị, Văn Thị và các nàng tỉ mỉ kể chuyện gì xảy ra.

Cốc Vũ cũng bị Giang thị che chở đi qua bên Miệng Rộng.

Miệng Rộng ở nhà khóc kể kêu nam nhân của mình đi mắng vốn, nghe bên ngoài có người lớn tiếng kêu. Nàng lập tức đi ra, thấy Giang thị che chở Cốc Vũ và Tiểu Hà tới, liền lên mặt, "Hai cái tiện phôi tử, còn có mặt mũi tới cửa, ta nơi này không phải loại người nào nói đến là có thể đến."

Tiểu Hà vụng trộm nói với Cốc Vũ: "Còn tưởng chúng ta tới chịu thua?"

Giang thị xì một tiếng khinh miệt, "Miệng Rộng a Miệng Rộng, người muốn ta nói người như thế nào, suốt ngày đầu thôn cuối xóm nói dài nói ngắn đối với người có gì tốt, bây giờ chúng ta đến nói rõ ràng, bên kia thế nào không sạch sẽ, trong viện ta lại như thế nào, ta nhiều phòng trống như vậy, tốt bụng cho người khác ở, người muốn quản sao? Người ta đều là tiểu cô nương, lúc người nói có sờ lương tâm của mình không!"

Sắc mặt Miệng Rộng cứng lại, thấy có nam nhân của mình ở một bên, lá gan lớn hơn, "Thế nào? Nhiều chuyện ở nơi này, ta thích nói gì người cũng quản, một phòng cả trai lẫn gái, ai biết làm chuyện gì? Lại nói, nha đầu cũng lớn, người không biết lúc cái nhau miệng rất lợi hại, còn dám đẩy ta xuống sông, còn có vương pháp hay không!"

Cốc Vũ không nhin, "Chúng ta đẩy người hay người đẩy Tiểu Hà, nếu không là người giở trò xấu, ta sẽ không kéo Tiểu Hà, người không dùng sức quá mạnh thì đầu có tự mình rớt xuống sông, giờ đổ thừa chúng ta, người thật đúng là có mặt mũi!"

Miệng Rộng ngón tay chỉ qua, "Nhìn một cái, các người nhìn một cái, miệng nhỏ thật lợi hại, người tên ngốc này còn thất thần? Người ta khi dễ lên đầu người còn thất thần!"

Bị Miệng Rộng kêu to như vậy, ca ca Trần thị, Trần Điền đi ra.

Tiểu Hà co rút lại, Giang thị không sợ, nâng thắt lưng, lạnh mặt gắt gao nhìn chăm chăm Trần Điền, "Điền huynh đệ, nếu người cảm thấy mình có lý thì động thủ a. Ta muốn coi kết quả là ai không ở thôn trang được? Cho mặt mũi mà còn lên mặt, đã vậy ta không còn gì để nói. Tối hôm nay ta sẽ đi gọi kia vài người cùng giặt quần áo sáng nay, mọi người đến từ đường, cùng nhau đối chất phân xử, dù sao ta không lo không có chỗ nói lý lẽ!"

Vừa nghe Giang thị nói muốn khai tử đường, Trần Điền đầu tiên là sợ, lời của Miệng Rộng xem ra đa phần là nói láo, nhưng đến cùng cũng là người nhà mình, hăn ngại người tiến không được thoái cũng không xong.

Lúc Trần Điền tới, Cốc Vũ phải nắm chặt tay, người nhiều nàng không dám cam đoan, một hai người nàng có thể đối phó, nhưng không nắm chắc phần thắng, lại thấy Trần Điền đứng lại không dám đi, cười lạnh một tiếng đứng lại.

Miệng Rộng thấy Trần Điền không dám đi qua, bắt đầu khóc lên, "Ta gả cho người thật là xui tám đời, người ta khi dễ đến cửa người còn đứng ở kia làm gì? Về sau người không cần làm người ta còn muốn làm người!"

Tiếng gào cuồng loạn làm cho người ta không thoải mái, Giang thị quát một tiếng, "Không cần nói bừa! Người nói chúng ta khi dễ các người, người là người lớn, Cốc Vũ các nàng vẫn là cô nương, ở bờ sông không

biết nặng nhẹ nói lung tung, còn nói họ đẩy người xuống sông, ta không tin chuyện như vậy, hiện tại ta bất quá là tới hỏi rõ ràng, bên kia không sạch sẽ chỗ nào, nếu không nói rõ ràng chính là tự nhận người nói ra, ầm ỹ đấu võ mồm gọi người tới sẽ không có kết cục tốt đâu!"

Miệng Rộng há mồm định nói, thấy Trần Thị đi tới. Thì ra Trần Thị thấy Giang thị đi lại, sợ liên lụy đến mình, vội đi lại."Ca, tẩu tử, đều là một thôn trang không cần so đo như vậy, người ta cũng chỉ là tới hỏi thôi đúng không?" Miệng Rộng không thoải mái, thấy Trần Thị nói nhỏ bên tai Trần Điền, một lát, Trần Điền đi qua hỏi Miệng Rộng, Trần Thị liền hướng Giang thị nói: "Đều ở cùng thôn trang, chị dâu ta có gì không đúng ta xin lỗi các người, cũng xem như là thân thích về sau còn gặp, mọi người không cần so đo được không?"

Bên kia, Miệng Rộng và Trần Điền ầm ỹ lên, muốn động thủ, Giang thị không muốn dây dưa, nói vài câu mang hai cô nương trở về.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Vẫn Nên Đổi Nhà

Đi chất vẫn náo loạn với Miệng Rộng, Giang thị trở về nhưng không hết giận, các nàng không cam lòng, ngồi ở nhà chính hung hăng nói: "Thật là người không biết xấu hổ !"

Biết rõ ràng từ đầu đến cuối vài phụ nhân đều cau mày. Vương Thị đầu tiên cúi đầu, "Này không vì cả nhà chúng ta ở nơi này, sẽ không bị người ta nói bậy, mấy đứa trẻ đều lớn, cũng cần chú ý một chút."

Văn thẩm cũng nói như vậy, Hứa Tần Thị lại bất đồng, "Các người không nên như vậy, dù các người có nhà riêng, người ta muốn nói luôn có thể tìm được chuyện để nói, đâu thể nào mãi nghe theo người ta, không cần quá để ý, ta thấy mấy đứa trẻ đều tốt, không lo bà mối không tới cửa, mặc kệ bọn họ đi."

Vương Thị không thoải mái, lòng không kiên định, "Nếu không, chúng ta cần tìm nhà, chúng ta không thể ở như vậy mãi."

Cốc Vũ vừa nghe nói: "Nương, nếu dọn đi, Cẩm Hiên ca bên này chỉ có một người, người không phải đã đồng ý Nhị Thúc Công rồi sao? Đến lúc đó còn không phải phân không ra, cứ như lời mỗ mỗ nói, xây nhà không phải là chuyện nhỏ, không cần tính toán nhanh như vậy."

Văn thẩm cùng quan điểm với Vương Thị đứng, "Hay là chúng ta dựng một lều gỗ, cũng không phải chuyện xấu, ở bên kia lâu như vậy, cuối cùng còn liên lụy các người bị người nói."

Tiểu Hà lại nói: "Nương, vạn nhất những người đó lại đây quấy rối thì sao? Chúng ta không phải xây không được lều gỗ, lúc trước đã từng ở, nhưng việc nhà khó giải, ở bên Giang bá mẫu bọn họ không dám tới, nếu dọn ra họ lại tới phải làm sao bây giờ?"

"Nhưng không thể phiền toái Giang bá mẫu người mãi."

Giang thị đứng lên vung tay, "Được rồi, được rồi, ai cũng không cần nói lung tung, càng nói càng khách khí, sợ cái gì sợ, người không bỏ được đem Tiểu Hà cho ta làm con dâu, ta càng vừa lòng !"

Văn thẩm cười mắng một tiếng, Tiểu Hà đỏ mặt.

Hạ Xuyên một thân bắn hễ hễ không biết từ nơi nào chui ra, kéo Giang thị ngồi xuống, "Giang bá mẫu, người mau ngồi xuống, tiểu muội muội trong bụng mệt."

Giang thị xì cười, kéo Hạ Xuyên, "Tiểu tử người biết đồ người, sao người biết là tiểu muội muội?"

Hạ Xuyên ha ha cười không ngừng, "Người không phải nói muốn một bé gái giống nhị tỷ ta hoặc là Tiểu Hà tỷ tỷ sao, không là tiểu muội muội gọi cái gì a?"

Giang thị nghe thế mới ngồi xuống, "Ta không chắc, còn chưa đủ tháng, không biết được." Nói xong cười như một đứa trẻ, vuốt bụng mình lại cười.

Hứa Tần Thị liếc nàng một cái, "Lớn như vậy, còn hoài thai, tính tình vẫn nóng như lửa, xem người cũng không để bụng."

Giang thị mân miệng không đáp lời, đùa với Hạ Xuyên.

Đêm đó, Lí Đắc Tuyền trở về, bọn họ như năm rồi chạy nhiều thôn trang, các thôn trang cũng chiếu theo cách của Kinh Trập muốn người, đến lúc đó

chỉ cần đi qua trông coi. Bên này xem như an bày thỏa đáng, hiện tại Lí Đắc Tuyền chủ yếu là cùng Đại Lâm bàn tính làm sao chế chân đạp như Cốc Vũ nói, nếu làm tốt lại không biết bớt bao nhiêu sức lực, nhưng không có cách nào, chỉ đành từ sân sau trở về ăn cơm chiều.

Cơm chiều như cũ đặt ở giữa sân, theo quy củ trước kia, vừa đến thời điểm bận rộn này, mọi người cùng nhau ăn cơm, như vậy không cần để lại nhiều người nấu cơm, năm nay bởi vì Giang thị hoài thai, cả nhà Trần Giang Sinh cả ngày ở bên cạnh, bằng không Vương Thị các nàng không yên tâm Giang thị mang thai làm lụng vất vả. Bây giờ, Giang thị đang hưởng phúc thiếu phu nhân, ngay cả chén nước cũng có người lấy.

Vừa ăn cơm Đại Lâm vừa thương nghị chuyện cải tạo máy tuốt hạt với Lí Đắc Tuyền, Trần Vĩnh Ngọc và Lí Đắc Giang đều ra ý kiến, khí thế ngất trời, chuẩn bị trùng tu lớn.

Giang thị vượt bụng mình lại đùa với Hạ Xuyên, Hứa Thị trông coi đôi song sinh, Vương Thị muốn nói, lại thấy bên kia ăn thật là náo nhiệt, có chút không đành lòng, vài lần há mồm lại không nói gì, nhịn đến lúc ăn cơm xong.

Tiểu Mẫn và Cốc Vũ, Tiểu Hà thu thập bát đũa, Vương Thị muốn làm, bị các nàng cản.

Hứa Tần Thị chợt nhớ ra, vỗ đùi vỗ mặt phần uất đem chuyện hôm đó nói ra.

Lí Đắc Giang cầm tẩu hút thuốc bực bội, "Đúng là ăn no không có việc gì làm, chuyện gì cũng nói được, một nhà thích gây chuyện, lúc Linh Nga xuất giá ta cảm thấy Trần Điền qua hỗ trợ có cổ quái, nghĩ tình thân thích cũng không có nói gì, giờ thì tốt rồi, chúng ta còn không nói gì, lại ra chuyện như vậy, vô duyên vô cớ gặp người như vậy."

Giang thị hừ lạnh một tiếng, "Con bà nó! Hôm nay ta rất giận, kéo Cốc Vũ và Tiểu Hà đi qua phân rõ phải trái, Trần Điền bị Miệng Rộng xúi giục còn muốn động thủ với chúng ta, vậy cũng làm được, huống hồ Giang huynh đệ người cũng nói, Miệng Rộng nói chuyện còn không phải trong nhà có người nói lung tung, Tứ thẩm Cốc Vũ tới vay tiền không được liền về nhà mẹ đẻ, ta hỏi qua, là Miệng Rộng sinh sự, còn không phải muốn xả khí! Trong lòng 2 người đó có quỷ!"

Trần Vĩnh Ngọc cũng mở miệng, "Ngày qua cực khổ, không nghĩ sống tốt qua ngày chỉ thích gây chuyện, thân thích các người vốn không nên nói như vậy, thế nhưng nói đến sân chúng ta, nhưng có gì để nói, nhà chúng ta phòng ở nhiều nha, Văn thẩm bọn họ ở thì thế nào. Đại Lâm là đồ đệ Tuyên, ở lại cũng phải mà."

Vương Thị nghĩ lại mở miệng, "Cha bọn nhỏ, bằng không như vậy đi, chuyện vốn không có ảnh hưởng gì, nhưng nói ra không giống với, bằng không chúng ta định ngày, trước đem phòng ở xây, sẽ không có người nói bừa."

Lí Đắc Tuyên không nghĩ tới mức này, chuyện của Kinh Trập khó mà nói, việc hôn nhân của hắn không làm chủ được, nhờ Nhị Thúc Công ở trong thành hỏi thăm qua còn đang chờ âm tín, không biết khi nào chuyển về nhà, không cần phải xây nhà ở đây, hơn nữa tiền trong nhà không nhiều lắm, tiền còn phải để dành cho Kinh Trập khảo tú tài. Nghĩ đến lúc gấp gáp về nhà, Lí Đắc Tuyên không quyết định nên xây phòng ở hay không.

Kinh Trập hiểu sự băn khoăn của Lí Đắc Tuyên, định nói. Chợt nghe An Cẩm Hiên nói: " Chỗ này chỉ có một mình ta ở, theo ta, không cần phải xây phòng, hay là để ta dọn ra sẽ không có người nhàn thoại, lại nói người ta nếu muốn nói, làm gì cũng bị nói."

Vương Thị không đồng ý, "Cẩm Nhi, người không nên nghĩ lung tung, dù chúng ta xây phòng ở người vẫn cùng chúng ta, không nên xằng bậy dọn

đi."

Kinh Trập xì cười, "Nương, người nói đến nói đi Cẩm Hiên vẫn ở cùng chúng ta, xây nhà hay không xây nhà có gì khác nhau?"

An Cẩm Hiên và Kinh Trập nhìn nhau, kỳ quái nở nụ cười.

Hứa Tần Thị thấy vậy hỏi An Cẩm Hiên, "Cẩm nhi, người có biện pháp gì phải không, nhìn người cười như vậy không thích hợp, trong nhà này người và Cốc Vũ nhiều mưu ma chước quỷ nhất!"

Cốc Vũ nằm cũng trúng đạn, bất đắc dĩ nói, "Mồ mồ, ta không gọi mưu ma chước quỷ!"

Hạ Xuyên đang lo không ai để ý, muốn gọi lên sự tồn tại của mình, vội kêu lên: "Còn có ta, còn có ta a! Ta mưu ma chước quỷ cũng nhiều!"

Cả nhà cười ồ lên vui vẻ.

Vương Thị lo buồn, "Nói đến nói đi không giải quyết được gì, lòng không thoải mái."

An Cẩm Hiên cười hề hề nói: "Mọi người không cần buồn, Kinh Trập không phải rất nhanh đi tư thực ở trấn trên sao, Đại Lâm ca là đồ đệ ở bên cạnh là bình thường bất quá, dù sao Giang bá mẫu cho Văn thẩm và Tiểu Hà ở, Đại Lâm cùng Giang Sinh như cũ ở bên đó, phòng của ta và Kinh Trập cho người ở, như vậy một phòng đều là con gái, không ai có thể nói gì được."

Hứa Tần Thị lúc này hiểu rõ, có chút bất đắc dĩ, "Người xú tiểu tử, ta còn tưởng rằng cái gì ý kiến hay đâu, người và Kinh Trập nhường phòng ra, người đi đâu?"

An Cầm Hiên nghĩ, không nói gì, chỉ nói: "Nếu Tiểu Hà bọn họ chuyển tới, ta và Kinh Trập phải đi quấy rầy Giang bá mẫu, đến lúc đó ta, Kinh Trập, Đại Lâm, Giang Sinh một chỗ, Tiểu Hà, Tiểu Mãn, Cốc Vũ bên này một chỗ, người ta có thể nói gì chứ, nói đến cùng không cần biết mọi người thế nào, Tiểu Hà, Văn thẩm đổi chỗ với ta và Kinh Trập, phải làm phiền Giang bá mẫu."

Trần Vĩnh Ngọc là người đầu tiên gật đầu, "Chủ ý này không sai, ta bên kia có chỗ đâu, chỉ lo người ở không quen."

An Cầm Hiên hí mắt cười, "Ta có gì mà không quen, chỉ lo các người không quen thôi."

Giang thị thấy vấn đề được giải quyết, cười nói: "Chúng ta thích náo nhiệt!"

"Ta nói trước, ta và Kinh Trập không chịu khó bằng một nửa Tiểu Hà bọn họ, ta dọn vào sẽ không chuyển ra, chỉ sợ đến lúc đó Giang bá mẫu muốn đuổi chúng ta cũng đuổi không đi!"

Hạ Xuyên phản ứng, đánh đầu Kinh Trập, "Ca! Ta thì sao? Ta cũng là con trai, ta với người cùng nhau đi qua, ta không ở với đại tỷ, nhị tỷ."

Vương Thị cười kéo hăn, ôm vào trong ngực lắc lư.

Mọi người cười nghiêng ngả, sự tình tựa hồ định như vậy.

Trong lòng Vương Thị không biết là tư vị gì, gia đình mình ở nhờ người ta, không có đạo lý vì người khác nói ra nói vào để Cầm Hiên ra ở riêng, nói cách gì cũng không thể nào nói nổi, lại nghĩ không ra biện pháp, lại nói làm nường không muốn người ta nói khuê nữ của mình, hai bên đều không có tin tức, vì thế Vương Thị kiềm chế ý tưởng ở trong lòng, nghĩ sẽ nghĩ lại.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Lúa Bị Ngập Nước

Sự tình cuối cùng bất ngờ thuận lợi giải quyết.

Lí Đắc Giang và Hứa Thị thương lượng một đêm, ngày thứ hai tuyên bố với mọi người mình muốn xây nhà, rồi để cả nhà Cốc Vũ đến ở nhà mình, đến lúc đó Tiểu Hà theo Cốc Vũ một chỗ, Cẩm Hiên, Kinh Trập bọn họ ở bên Nhị Thúc Công, người khác không thể xuyên tạc nữa, hai huynh đệ cùng nhau xây nhà, với bên ngoài nói ở một chỗ, để nói chuyện.

Phương pháp này rất hợp ý Lí Đắc Tuyền, dù sao Lí Đắc Tuyền không nghĩ tới chuyện xây nhà, đứa nhỏ lớn muốn giữ chút bạc cho bọn hắn, hơn nữa trong lòng hắn còn nhận định một việc, Tô đại nhân là một quan tốt, nhất định sẽ không có việc gì, hiện tại tạm thời bị liên lụy mà thôi, về sau chỉ cần chuyện của Kinh Trập được giải quyết, cả nhà mình tùy thời sẽ trở lại trong thành, xây nhà ở đây sẽ không dùng được, để lại cho lão đại hoặc là Lão Tứ đều là khó xử, xây cùng Nhị ca, cũng không hết bao nhiêu bạc.

Vì thế, Lí Đắc Tuyền nói: "Nhị ca, bằng không nói một mình người xây, người xây nhà cho chúng ta đi qua ở cũng chỉ là cách nói thôi, chúng ta xây chung sợ về sau vạn nhất chúng ta chuyển đi lão Đại, Lão Tứ bên kia lại đòi chia một nửa phòng ở, sẽ không tốt lắm."

Kinh Trập cũng tán thành cách nói Lí Đắc Tuyền, vì để tuyệt hậu hoạn cần phải toan tính trước, chấm dứt đầu đề câu chuyện tại đây.

Một khi đã như vậy, Lí Đắc Giang cũng không chối từ, mọi người thoả thuận thu gặt mùa sớm, gieo lúa mùa xong sẽ khởi công xây nhà, bây giờ không nên động, miễn cho người ta mượn cơ hội nói.

Nghe như vậy, Cốc Vũ cảm giác mình phải rời khỏi này sân, ở vài năm, sân này đã thành quen thuộc, kia cây ăn quả kia đất trồng rau, này bàn đu dây còn có Hạ Xuyên mấy người vui đùa, đều có chút luyến tiếc.

Hạ Xuyên thấy Cốc Vũ ngơ ngác nhìn sân, cười đi lại kéo Cốc Vũ, "Nhị tỷ, có phải người muốn ăn quả đào không? Ta thấy có vài quả đào hương hương."

Cốc Vũ ôm Hạ Xuyên đi xem cây đào, hái một quả cho Hạ Xuyên.

Tiểu Mãn gọi bọn họ lại, "Hai con khi tham ăn, cũng không nên hái nhanh như vậy, Giang bá phụ không phải nói, đợi đến lúc thôn trang chia quả đào ăn trước, chờ trái trên cây từ từ ăn sau, dù sao cũng có sẵn."

Hạ Xuyên nhìn quả đào trong tay vẻ mặt hối hận, "Nhị tỷ, là người nhanh tay, nếu không người trả về."

Cốc Vũ cho hắn một cái tát, "Còn không phải là vì người, bây giờ thì tốt rồi, người không ăn thì ta ăn a."

Hạ Xuyên bĩu môi mất hứng, nhìn chăm chăm quả đào trong tay Cốc Vũ.

Mấy ngày tiếp theo thời tiết càng oi bức, rồi bắt đầu mưa to.

Mọi người đều ngồi ở trong phòng, qua màn mưa đánh giá thế giới bên ngoài, trong viện một mảnh lầy lội, Cốc Vũ cân nhắc lát đá, lại sợ rất trơn, cuối cùng nghĩ vẫn nên làm con đường đá trong sân sẽ tốt hơn.

Hạ Xuyên cùng Tiểu Hàn, Đại Hàn tựa hồ thật vui vẻ, chạy ra ngoài mái hiên nghịch nước mưa, chơi xong lại chạy vọt ra ngoài mưa rồi chạy nhanh vào, ba người ướt nước mưa ngây ngô cười. Bị Tiểu Mãn bắt một đám về.

Lí Đắc Giang đi theo Tuyền, Trần Vĩnh Ngọc ra sông bắt cá, lúc mưa to không chừng có nhiều cá đổ vào sông, kêu mọi người chỉ để ý ở nhà chờ ăn

cá.

Trần Thị cũng khoác áo tơi qua bên này ngòi, không có ai để ý nàng, nàng cảm thấy nhàm chán, nên đi qua nhà khác. Vương Thị chưa từng gặp qua mưa lớn như vậy, nghe nói nước sông tăng cao lo lắng. Giang thị và Hứa Thị nhìn quen, "Người đừng lo lắng, đều biết bơi, Tuyền lợi hại đâu, lúc trước hấn cứu cha Giang Sinh, lại nói cũng không phải đi bờ sông sâu, chỗ này là sông cạn, bao nhiêu năm chưa xảy ra chuyện gì, cứ yên tâm chờ ăn cá đi."

Nghe nói có cá ăn, Hạ Xuyên hưng hăng nuốt một chút nước miếng, nhìn mưa bên ngoài.

Cốc Vũ và Tiểu Hà vội vàng đem thau chậu hứng mưa dột từ nóc nhà.

Mưa từ từ nhỏ hạt, Vương Thị vội thu xếp nấu cơm, Hứa Tần Thị kêu nàng không cần lo lắng, "Vẫn làCốc Vũ nghĩ chu đáo, ở hậu viện là một loạt nhà tranh nhỏ, bếp nấu đầy đủ hết, mở cửa sau không bị mưa tạt, vừa vặn nấu cơm, chỉ là đợi chút đi, chắc cũng nên đã trở lại, ta nấu chút canh gừng mới được, bằng không bị mưa ướt không tốt."

Nói xong Hứa Tần Thị nhìn ra cửa sau, một mái cỏ tranh cong cong, như là một hành lang gấp khúc, hai bên chất đồng củi đã chẻ, đi qua là một gian nhà tranh nhỏ, là nhà bếp lâm thời.

Mưa một trận lớn rồi trận nhỏ, nhưng không ngừng.

Rốt cục đến khi trời tối, vài người một thân ướt sũng trở về.

Trần Vĩnh Ngọc vừa cởi áo tơi vừa nói: "Trận mưa này vài năm không thấy, bờ sông đều ngập nước, ta coi nếu thêm một trận nữa hoa màu bị ngập hết."

Tuyền nhếch miệng nói: "Ruộng chúng ta ở bờ sông, dù trên thường nguồn không có chuyện gì, phía dưới này sợ cũng khó khăn."

Cốc Vũ vội hỏi: "Cha, mảnh đất trồng thần tiên quả bị ngập sao?"

Lí Đắc Tuyền lắc đầu, "Bên kia phồng chừng tạm thời chưa bị ngập, mưa traten nữa sợ khó bảo toàn."

Chuyện của ông trời, ai cũng lo lắng suông, Cốc Vũ không hỏi nhiều, chỉ âm thầm cầu nguyện không thôi.

Canh cá nóng hổi, rau trong vườn vừa hái xuống, đồ ăn không nhiều lắm, nhưng chất lượng mười phần, Hứa Tần Thị còn cố ý chưng đầu cá cho ba đứa bé ăn, mọi người ngồi vây quanh chuẩn bị ăn cơm, chỉ còn Vương Thị bận việc trong bếp.

Hạ Xuyên ánh mắt sáng lên, thế nhưng đứng dậy can không cho ai động đĩa, "Khoan ăn, ai cũng không thể ăn! Nương ta còn không chưa đến đâu!"

Hứa Tần Thị vỗ vào hông hăn, "Tiểu tử, không uống nương người thương người!"

Đang nói Vương Thị đi qua, trong tay bưng một tô cháo, chậm rãi chia cho Hạ Xuyên Tiểu Hàn, Đại Hàn ăn.

Giang thị nhìn qua, "Ai u, thật bị người làm ra, thật ta không có tính nhẫn nại này. Chính là lấy tài năng thù thù đem ruột cá nấu ra."

Là cháo cá, cá lớn bày ở mặt trên, bên trong là lúc giết cá băm cá nhỏ ở bên trong, càng khó hơn là không vớt bỏ ruột cá, nhồi thịt cá vào trong ruột, khó trách Giang thị nói Vương Thị có tính nhẫn nại.

Lúc này, Vương Thị vừa vụn bên gấp cá trích vào đĩa, dùng thìa múc cháo vào chén vài người, rồi cho Hạ Xuyên bọn họ ăn cháo cá, "Được rồi,

các người ba đứa trẻ chưa thể ăn cá, vụn nhất bị hóc xương cá không tốt, đây là mấy con cá nấu không có xương, từ từ ăn."

Tiểu Hàn rất nhu thuận, tự mình ăn, Hạ Xuyên lập tức bưng cháo đi đến bàn của Lí Đắc Tuyên bọn họ bên kia, không cần ai tiếp đón, ngồi bên cạnh Kinh Trập tự mình ăn.

Vương Thị buồn cười, "Người tiểu tử này không nói gì từ đầu đã muốn ngồi ở bên kia, giữ ở bên cạnh lại khóc."

Mọi người lại nghĩ tới lúc Hạ Xuyên còn nhỏ, lại nói một hồi.

Ngày thứ hai vẫn mưa như cũ, ngẫu nhiên ngừng một chút, nước còn chưa thoát lại bắt đầu một trận khác, Hứa Tần Thị bắt đầu lải nhải thần mưa nhân hạ, cũng không biết giáng mưa đến địa phương khác, lại giáng toàn bộ mưa xuống Đào trang, rồi về báo cáo kết quả công tác.

Nói tới nói lui, nước sông chỉ thấy dâng cao chứ không thấy rút, rất nhiều người lo lắng, nếu lúa mùa sớm bị ngập nước, ấm no một năm của cả nhà phải làm sao bây giờ, nhưng không có cách nào. Cả nhà đội mưa đi ra ruộng của mình dùng bồn tát nước hắt ra ngoài, rất nhanh phát hiện là phí công, bốn phía đều là nước, nước tát ra lập tức tràn vào, đành thôi, chỉ có thể cầu nguyện ông trời ngừng mưa.

Mưa lúc ngưng lúc nặng hạt suốt ba ngày, rốt cục ngưng hẳn.

Tiểu Mãn và Cốc Vũ vội vã phơi đồ bị ướt trong sân, người thôn trang tràn ngập phấn khởi nhìn ruộng nhà mình.

Trần Vĩnh Ngọc và Lí Đắc Giang, Tuyên ba người ở trong sân thương lượng.

Trần Vĩnh Ngọc nói: "Mưa lâu như vậy, lúa thu hoạch sẽ giảm không ít, những hộ đông người phải làm sao bây giờ?"

Lí Đắc Tuyền bất đắc dĩ, "Không cần nói người khác, hai mảnh ruộng nhà ta, mưa như vậy không biết có đủ ăn hay không, chúng ta không làm được gì."

Giang nghĩ lại nói: "Không sao, hay là chúng ta giảm giá thuê máy tuốt hạt giá xuống, chúng ta không thể làm gì, nhưng có thể để mọi người sớm thu hoạch lúa còn sót lại cũng tốt, chuyện khác chúng ta không có biện pháp."

Tuyền và Trần Vĩnh Ngọc đều đồng ý, máy tuốt hạt là mỗi làm ăn của hương thân, lúc thu hoạch tốt mọi người đều vui, lúc thu hoạch không tốt kiếm tiền mọi người cũng băn khoăn.

Bên này đang thương lượng, Cốc Vũ đã ở một bên xếp xiêm y vừa nghĩ việc này. Lúa bị ngập, may mắn mảnh vườn trồng thần tiên quả kia không có chuyện gì, chỉ là sinh ý máy tuốt hạt tất nhiên bị ảnh hưởng. Hộ nông dân đều dựa vào trời ăn cơm, sinh ý máy tuốt hạt nhờ vào nông dân ở đây, như vậy năm nay lúa sớm sinh ý không tốt, sinh ý máy tuốt hạt cũng không tốt, nếu không có số tiền này, bên kia nhị bá không đủ tiền xây phòng, trong nhà mình tiền kiếm ít, lại còn phải ra tiền mua thêm lương thực, như vậy là mệt rồi, trước kia còn tưởng mỗi làm ăn này không có phiêu lưu, hiện tại thì rõ rồi, phải nghĩ thêm cách kiếm tiền mới được.

Một đám người đang mang nặng tâm tư ở trong sân, đột nhiên bên ngoài có người kêu to, "Cầu sập, cầu sập "

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Bán Quả Đào Sửa Cầu

Nước sông đục ngầu dâng cao không ít làm khoảng cách từ mặt nước ven sông đến đường lộ trở nên gần rất nhiều, một ít cành khô lá cây thậm chí cây to và một ít cặn bã màu đen từ thượng du chảy xuống trong dòng nước vàng đục từ từ trôi xuống hạ du.

Hai bên đường đông đúc đều là người thôn trang, tranh cãi ầm ĩ, vây quanh tầng trong tầng ngoài vài người kinh hoảng chưa định thần, tại kia lên tiếng với người chung quanh nói: "Các người nhìn một cái, nước lớn như vậy, vừa rồi ta định qua sông đi thu dọn hoa màu của ta, vừa bước lên cầu, cha Trạ Tử ở bên kia đang từ từ đi tới, ta cảm thấy cầu này không thích hợp, có chút đu đưa, mới đầu ta còn tưởng là do mặt nước cách cầu quá gần, ta thấy hoảng hốt, cha Trạ Tử cũng ở bên kia kêu, ta thấy không đúng liền chạy nhanh trở lại, may mắn không có việc gì."

Cha Trạ Tử cha vỗ ngực chặc chặc hai tiếng, vắt nước từ góc áo ướt, nghiêng đầu nói, "Người ở bên kia còn đỡ, ta bên này cách xa bờ, lúc đó đầu óc ta đã hôn mê, cũng không biết chạy trở về, chạy thẳng tới đầu cầu bên đây, ta còn chưa chạy đến bên này thì cầu sập, may mắn ta cuối cùng nhảy một cái đến bờ bên đây, được người kéo lên, xem nửa thân mình ta còn ấm, nước lớn, biết bơi cũng khó thoát, các người nói nếu ta bị nước cuốn trôi một nhà già trẻ của ta sao sống được?"

Có người giễu cợt hần, "Cha Trạ Tử, người nên biết đủ đi, mười mấy năm nay không nghe nói qua cầu sập còn bị người đi lên, lại nói nếu người chạy ngược về bên kia bây giờ người còn đứng ở bờ bên kia, ta coi người

làm sao đi qua, chẳng lẽ kêu nhà người nối nhau làm cầu kéo người qua, ha ha..."

Lúc Trần Vĩnh Ngọc vài người đến, mọi người như cũ lúu rúu nói nước lớn, nói ông trời năm nay làm mưa làm nước dâng cao như vậy, nói cầu gỗ bị sập về sau phải làm sao bây giờ, qua sông thu hoa màu không được, không cần nói khỏi đi trấn trên.

Trần Vĩnh Ngọc nhìn nước từ từ trôi choáng váng, cầu gỗ đã bị sập. Một ít gỗ đã sớm bị cuốn đi, dấu vết gãy rất rõ ràng, nước sông như một người tức giận, mạnh mẽ cắt cầu gỗ thành hai đoạn. Hai bên cầu có một cột đá cho người ta biết là từng là cột cầu.

Lí Đắc Giang nhìn cũng lắc đầu, cùng Tuyên nói: "Cầu này có từ lúc chúng ta còn nhỏ tới bây giờ, gió táp mưa sa sớm đã có chút hư hại, mưa nhiều ngày như vậy, nước dâng đến mặt cầu, sập cũng đã sập rồi, cũng may là như thế này, nếu không sập cũng là không tốt, lỡ lúc đó nếu trẻ con ở trên cầu hậu quả càng nghiêm trọng."

Trần Vĩnh Ngọc hỏi mọi người, rốt cục xác định không có người gặp chuyện không may, an tâm không ít, "Không có việc gì, không có việc gì, qua hai ngày nước rút chúng ta lại sửa cầu, chỉ cần người không có việc gì là tốt rồi."

Người chung quanh thở dài, "Ai, sửa cầu cần bạc, nhà chúng ta không ra nổi, nếu là năm rồi cũng đỡ đi, hoa màu bị ngập nước, cơm còn không đủ ăn nơi nào lo lắng cho cầu."

Rất nhiều người cũng có ý này.

Trần Vĩnh Ngọc lắc đầu, nhưng không nói thêm, kêu mọi người chú ý đưa nhỏ trong nhà không cho đến bờ sông, chuyện khác sẽ chờ nước rút rồi tính. Quay đầu lại bảo người đi đánh chiêm thông tri chủ hộ lúc chạng vạng đến dưới gốc cây thương nghị sự tình.

Vài người trở về sân Nhị Thúc Công, sắc mặt đều ưu sầu.

Cốc Vũ không chịu ngồi yên, thấy bọn họ trở về liền ngồi như vậy lại không nói gì, chuyện cầu sập mọi người đều biết, nếu không sửa cầu, về sau không nói đến không có phương tiện đi trấn trên, ngay cả việc chuẩn bị thu gặt lúa sớm cũng không biết phải làm sao, đây mới là chuyện cấp bách hiện tại, về phần bắc cầu gì đó là chuyện sau đó. Nghĩ như vậy, lại nghe Trần Vĩnh Ngọc bọn họ lúc trở về nói qua buổi tối đi ra gốc cây thương nghị, Cốc Vũ liền đi giúp vui, "Trần bá bá, buổi tối muốn thương nghị cái gì?"

Trần Vĩnh Ngọc lắc đầu, "Ta cân nhắc muốn xây cầu."

"Cầu gỗ? Cầu đá hình vòm?"

"Còn chưa biết, chuyện sửa cầu không phải là nửa khắc có thể xong, vừa phải thu gặt vừa phải đi thôn trấn mua này nọ phải làm sao bây giờ? Cầu gỗ thì dễ hơn, cầu đá hình vòm chỉ sợ là thỉnh không được sự phụ."

Lí Đắc Giang sờ đầu Cốc Vũ, "Người nhỏ như vậy không cần người quan tâm, buổi tối mọi người cùng nhau thương lượng, ta cân nhắc hai biện pháp đơn giản, là mau làm một cái cầu đơn giản dùng tạm, rồi làm tốt sau, nếu biện pháp này không được, chỉ có thể dùng xuồng đưa người ra vào cũng được."

Trần Vĩnh Ngọc gật đầu, "Người chèo thuyền không tiện mời, nhà ai cũng vội. Cũng không cần xem nhà người khác, nói nhà chúng ta, ta đi chèo thuyền hai ngày, trong nhà phải làm sao bây giờ, hoặc là mọi người không nguyện ý ở nhà thu gặt đi chèo thuyền vài ngày, sợ là không tốt phân chia, sẽ có người nói nhà mình có 3 người, có nhà có 8 người, phải làm việc giống nhau."

Cốc Vũ xen mồm nói: "Có thể luân phiên, một hộ luân phiên một ngày hai ngày, rất nhanh cầu xây xong là tốt rồi."

Trần Vĩnh Ngọc gật đầu, "Có thể, buổi tối đề nghị với mọi người, phải coi kết quả mới được."

Lí Đắc Tuyền không nói gì, nhưng chờ mọi người chuẩn bị ăn cơm chiều thế nào cũng tìm không ra, không chỉ tìm không ra hân, Đại Lâm cũng không thấy.

Lại đợi rất lâu, hai người đi họp về, "Mọi người ăn cơm trước thôi, chúng ta đi xem."

Hứa Tần Thị vội tiếp đón mọi người ngồi, Cốc Vũ mắt sắc, thấy Lí Đắc Tuyền đưa đồ trong tay cho Đại Lâm, hai người lại đi rửa tay, Hạ Xuyên quen ngồi bên bọn họ, vừa bày bát đĩa cho bọn hân vừa không ngừng nhắc nhở người trên bàn, "Chờ chút chờ chút, chờ phụ thân ta đến mới ăn! Còn chờ Đại Lâm ca."

An Cẩm Hiên càng muốn chọc hân, cầm lấy chiếc đĩa làm bộ như gấp thức ăn, Hạ Xuyên gấp đến độ lòi nửa bàn đi ngăn cản, mọi người nhìn rất buồn cười.

Buổi tối đi thương nghị đều chủ hộ, Cốc Vũ dĩ nhiên ở nhà, đoán già đoán non, rốt cục đợi không được bọn họ về nhà, một đám đi ngủ.

Ngày thứ hai, nắng xanh trắng chiếu qua cửa sổ, Cốc Vũ sờ qua bên cạnh, Tiểu Mãn đã thức dậy từ lúc nào, lại nghe bên ngoài thanh âm đùa giỡn của mấy đứa nhỏ, sắc trời không còn sớm, nàng vỗ vào ót của mình, cười thầm mình không đổi được thói quen ngủ lười, cố khắc chế mình, ngáp mấy cái ngồi dậy.

Cốc Vũ vừa dụi mắt vừa bước ra cửa phòng. Trong viện không khác ngày xưa, Đại Lâm và Lí Đắc Tuyền còn ở nhà bận việc, còn có vài hán tử khác, Cốc Vũ không quen, tại kia không ngừng làm việc.

Cốc Vũ ngó ra, đang định đi qua xem kết quả. Tiểu Mãn đi lại kéo lấy Cốc Vũ, "Người bây giờ mới dậy sao, cha nói muốn làm một cái cầu gỗ đơn giản, Nhị bá phụ và Trần bá phụ đã đi bờ sông nhìn, nói là muốn làm vài cái cọc gỗ, cha và Đại Lâm ca cùng nhau ở nhà cùng các thúc thúc bá bá đóng đính vào cây, xong khiêng đi, nghe nói xe trâu không chở nổi, nhưng nếu ra được không thành vấn đề."

Cốc Vũ nhìn mọi người làm việc, một chút là nhìn ra, thì ra mấy cây không lớn lắm, đặt song song với nhau, một tấm ván gỗ thật lớn nằm ngang, dùng đỉnh trúc lớn cố định lại, làm Cốc Vũ nhớ đến bè tre lúc trước thấy qua, chẳng qua đây là bè gỗ thôi. Chắc là đến lúc đó cố định trên cọc, là có thể đi rồi, chẳng qua Cốc Vũ nhìn có vẻ rất hẹp, để trên mặt đất thì không có gì, nếu để trên mặt sông, xem ra mình không dám bước lên.

Bên này người vội đến vội đi, rất nhanh mồ hôi đầy đầu. Hôm nay trời nóng, Tiểu Mãn ở trong nhà nấu nước trà, trong nhà không có lỵcốc, đều uống trong chén lớn. Tuyên còn cố ý đi vào giao phó, "Tiểu Mãn, nấu nhiều một chút mới được, lát nữa còn có một nhóm người đi vào rừng về."

Cốc Vũ nhân cơ hội nói chuyện, "Cha, đi trong rừng làm gì, cầu không thể làm lớn một chút sao, người nhìn xem bốn năm cây ghép lại cũng không bao lớn, để trên cầu có phải rất hẹp không."

Lí Đắc Tuyên không nói gì, đã có người mở miệng, "Cốc Vũ, người nghĩ đến hay, cầu tạm thời không cần làm cho tốt, dù sao chỉ dùng tạm thời, mọi người đã thương lượng rồi, tuy chúng ta không có bạc xây cầu, cũng may chúng ta có một rừng đào lớn, chờ chúng ta bán quả đào năm nay có bạc là có thể xây cầu, nếu không đủ mọi người sẽ gom góp thêm, sẽ tốt hơn nhiều."

Trần Vĩnh Ngọc mấy người vào sân, lau một đầu mồ hôi, Cốc Vũ vội bưng một tách trà lớn, "Trần bá phụ, uống trà, sư phụ ta nói qua, này trà

nóng không nên để nguội, uống xong sẽ bức nóng độc ra người ngược lại khoan khoái, so với uống nước lạnh tốt hơn "

Trần Vĩnh Ngọc cười uống trà, rồi đi qua xem mọi người chuẩn bị gỗ, "Như thế không sai, cũng đủ rồi, thôn trang mùa này ta sợ là đánh không sâu, quá nặng cũng không quá tốt, người đi vào rừng kéo cây cũng nên trở lại, mỏng chút cũng tốt, cần nhanh chút, chúng ta còn chuẩn bị bán quả đào. Năm nay sẽ không chia quả đào, đến lúc đó kiếm nhiều một chút, dù sao quả đào cũng để ăn, không quan trọng như lúa."

Cốc Vũ nghe bọn hắn nói như vậy, tựa hồ cái gì đều đã an bày xong, cũng không quan tâm, chẳng qua trong lòng có chút lo lắng, bởi vì mọi người đem hy vọng gửi gắm ở rừng đào, chỉ mong không có chuyện gì khác xảy ra.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Khó Bán Quả Đào

Thôn trang sửa cầu là chuyện lối, sân Nhị Thúc Công sân này đầy người, dưới sự dẫn dắt của Lí Đắc Tuyền và Đại Lâm lựa cây ra, không thích hợp sẽ bào, đóng đinh vào cây, vội bận rộn nhưng không loạn.

Có người vào rừng chặt cây, Lí Đắc Tuyền lo lắng, ra vào luôn dặn dò, "Lúc chặt cây phải chú ý một chút, chỗ dựa vững chắc của chúng ta là núi, không cần vì phương tiện nhất thời chặt trụi hết, cách gộc một đoạn mới chặt, qua hai năm sẽ mọc lại, như vậy sẽ vô cùng vô tận."

Những người đó cười đồng ý, có người trở về kể chuyện cổ quái trong rừng, "Có một khe suối, chúng ta từ phía trên đi xuống, bộ dáng như bị đốt cháy, phía dưới đều là cỏ dại, đá đen tuyền, không biết có phải hai năm trước bị lửa trời thiêu, nhìn như đáy nồi chắc là Hồ Lô Cầu, địa phương đó ngàn vạn không thể đi vào."

Cốc Vũ vừa nghe trong lòng lập bộp một hồi, quay đầu tìm An Cẩm Hiên, thấy hẩn đàng bận việc với người khác tựa hồ không nghe thấy, thở ra nhẹ nhõm, đến bây giờ nàng như cũ nghĩ mà sợ, nếu không vì lúc trước đi tìm thần tiên quả hai người sẽ không đi chỗ đó, gặp rắn, tiếp đó bị cháy, suýt chút mất mạng.

Cốc Vũ chợt nhớ ra, đi đến chỗ cái bình mình cất tiền đào nửa ngày, lấy ra một hòn đá bình thường. Nàng sờ sờ, mỉm cười, nhất thời cảm khái ngàn vạn lần, hòn đá này là lúc trước nàng nhặt về, đá ở Hồ Lô Cầu, lớn nhỏ lốm chốm khắp nơi, lúc trước An Cẩm Hiên, một đôi chân trần đi trên đá, bị đâm máu chảy đầm đìa không còn bộ dáng, Cốc Vũ nhìn dấu chân máu trên

đất, nhặt một cục đá bỏ vào túi, cầm về rồi đặt vào cái bình đựng tiền của mình. Hôm nay nếu không có người nhắc tới, nàng không muốn nhớ tới chuyện đáng sợ đó.

Sửa cầu, dù là một cầu gỗ nhỏ đơn giản, cũng không dễ dàng, không nói cọc khó đóng sâu xuống đáy sông, ngay cả ông trời cũng không hỗ trợ, bất chợt giáng mưa xuống.

Chuyện sửa cầu bị dây dưa kéo dài, rốt cục cũng xong.

Hôm đó, Trần Vĩnh Ngọc dùng tiền năm rồi bán quả đào còn lại, gọi người mua pháo đốt, đôm đốp đôm đốp giòn giã, trên cầu người đến người đi đông đúc.

Lúa đã vàng, rừng đào đã chín, mưa một trận không trì hoãn nữa, Trần Vĩnh Ngọc cùng vài người đàn ông đi tìm người mua. Nhiều năm như vậy, cũng chỉ có Ninh gia bao trọn rừng đào, còn lại là người thôn trang dùng xe trâu kéo dùng bán ở trấn trên, kiếm thêm chút tiền, quả đào còn thừa lại mới chia cho các nhà các hộ.

Năm nay muốn xây cầu không giống trước kia, đã thoả thuận là không chia quả đào, nhất thời rất nhiều đào muốn bán, Trần Vĩnh Ngọc và Lí Đặc Giang bất chấp sinh ý máy tuốt hạt, dù sao quả đào chín không đợi người, hơn nữa ông trời đổ mưa nhiều, nếu bán không được sẽ bị hư thối.

Lúc này mọi người cũng không cần tiền công, tự giác luân phiên nhau, mỗi ngày một nhóm người khiêng đào đi bán, đàn bà trẻ con không đi, ở nhà hái quả đào.

Lúc trước Trương thị gian trá, bị Hải đuổi đánh chạy khắp thôn trang, lần này không dám giở trò, đến phiên nhà mình thành thật mang theo Lập Xuân, Lập Hạ đi hái, Lập Thu nghe nói là ở nhà thêu này nọ không đi.

Lí Hà Thị qua Cốc Vũ bọn họ bên này kêu Vương Thị không cần đi hái quả đào, "Người không cần đi hái quả đào, Hạ Xuyên còn nhỏ đâu, người ở nhà trông con là được, dù sao cũng không thiếu người một người, lại nói một văn tiền cũng không có, làm việc không công, tội gì đi chịu tội chứ."

Vương Thị cười cười, cũng không phản bác, đến giờ đi như cũ đi. Nàng giáp mặt không tiện cùng Lí Hà Thị tranh chấp, cùng Hứa Thị, Giang thị hái đào vừa nói vừa cười, "Nãi nãi Cốc Vũ không biết nghĩ sao, nói nhà chúng ta ra người lại ra xe, bị liên lụy, đây là chuyện mọi người nhìn, có sức phải ra sức, trộm gian dùng mảnh lối không tròn bốn phận làm người."

Giang thị giận dữ mắng, "Ta biết lão bất tử nói nhỏ không có gì chuyện tốt, bất quá nàng có thể nói như vậy với người, còn không phải coi người là người một nhà, nếu không sao qua nhà người bố Hạ Xuyên, dù sao Hạ Xuyên quý tinh này ta coi biết dễ người hơn Cốc Vũ, nếu không nãi nãi Cốc Vũ sao thích qua bên này sân như vậy?"

Vài người vừa hái quả đào vừa nói cười, rất nhanh hái được mấy khuông quả đào.

Lí Đắc Giang vội kêu mọi người dừng tay, "Không thể hái nhiều, còn không biết bán được hay không."

Mọi người giải tán trở về nhà, vào trong viện lại nghe thấy tiếng cười giòn giã, là cả nhà Linh Nga trở về, còn ôm theo một bé gái, mũm mĩm trắng nõn rất đáng yêu, Cốc Vũ và Tiểu Mãn, Tiểu Hà vài người vây quanh chọc cười, Hạ Xuyên cũng qua lại xem, hiếm lạ vô cùng, quay đầu lại nhìn Tiểu Hàn, Đại Hàn nói, "Thật xấu, nhỏ như vậy quá nhiều nếp nhăn, di "

Lời này bị Linh Nga nghe thấy cũng không giận, chỉ vào Hạ Xuyên cười, "Người hồi nhỏ càng nhỏ hơn nữa."

Vương Thị, Giang thị và Hứa Thị vào cửa, sợ lông quả đào mê ánh mắt đứa nhỏ, đều tự đi thay quần áo xong mới ra ôm.

Linh Nga toàn thân cử chỉ khác xưa, bên kia đối với nàng cũng tốt, ở nhà chuyện gì đều có thể làm chủ, thần thái cả người so với lúc trước khi gả đi tốt lên không ít, lanh lợi lưu loát hơn, có đứa nhỏ không cho nàng làm gì hết, nàng ngốc ở trong phòng cũng thấy buồn chán, Linh Nga về nhà mẹ đẻ chơi, lúc này nói, "Còn không là cha Cần Nhi đưa về, hẳn là người đần độn, đã đến thôn trang cũng không chịu vào, khư khư đi về nói là qua hai ngày lại đến đón chúng ta, ta biết hẳn không dám đi gặp cha mẹ."

Cốc Vũ thấy vậy cũng rất vui sướng, tiểu cô cô xem như tìm một nhà chồng tốt, cả người không như trước, lần này trở về cũng sẽ trở lại, còn cảm đến không ít thứ tốt, đều đứng trong bình.

Hứa Thị nói tiếp câu chuyện của Linh Nga, "Còn không phải vì thái độ của Tứ tẩu và Đại tẩu người, thấy các người tốt, thế nào cũng phải tìm một đồng chuyện đi phiên toái cha Cần Nhi, bằng không sao hẳn không dám đi vào, người lần trước tìm việc cho Lập Xuân, hẳn không chịu khó làm còn nói một đến chết, truyền ra làm ca cavợ lão Tứ cũng muốn kiểm chác, thật buồn cười. Lần tới người nói chuyện trong nhà người không làm chủ được, bọn họ nơi nào biết đủ!"

Linh Nga hé miệng cười, "Nhị tẩu, trong lòng ta đều biết, các nàng không thể gạt được ta."

Hạ Xuyên lại dẫn Tiểu Hàn, Đại Hàn đi làm một cái bình ngã một cái, lạch cạch lăn vài vòng cũng không thấy vỡ, vỗ tay cười, lại làm ngã hai cái bình khác.

Động tĩnh này làm Hứa Tần Thị buồn cười, "Tiểu tổ tông của ta, bên trong đựng đồ nha, không thể xằng bậy." Ngăn Hạ Xuyên lại rồi quay đầu nhìn Linh Nga nói: "Khuê nữ, cái gì cùng dùng bình chứa, không sợ vỡ sao, các người sao không để ý như vậy."

Linh Nga lại cười, "Bình không phải của nhà chúng ta, nhà cô cô Cần nhi có rất nhiều đường mạch nha, tặng rất nhiều cho chúng ta, nhà ta ít ăn đường còn không biết ăn tới khi nào, nên mang hai bình cho các người, về phần cái bình này, là ông nội Cần Nhi và người ta kết phường làm, cũng không phí bao nhiêu tiền, cầm đến luôn hữu dụng, so với đi trấn trên mua rẻ hơn. Lúc ta đến nghe nói cầu sập, ta ghé qua đại tử, thuận đường đi Liễu Bá Tử nhìn xem, hình nộm bằng đường là đại tử cho ta, ta mang qua đây."

Linh Nga đang ngồi bên đây, Trần Thị vui mừng đi qua kêu Linh Nga về nhà ăn cơm, "Linh Nga, cũng không có gì, trong nhà nấu cơm, bên này người nhiều, chúng ta trở về ăn đi."

Hứa Thị buồn cười, "Vợ lão Tứ, nhiều người như vậy còn sợ bị đói sao."

Trần Thị lôi kéo, Linh Nga lắc đầu, nói sao cũng không đi, thậm chí nói lúc này nhiệt tình như vậy, không chừng lại muốn làm gì đây, mặc kệ nàng nói thế nào, Linh Nga không động chân, nói là Cần Nhi thích ở đây, nhiều đứa nhỏ náo nhiệt.

Trần Thị không có con, đây là nỗi khổ trong lòng nàng, nàng đưa tay ôm Cần Nhi, Cần Nhi khóc lên, Trần Thị suýt chút bị Hạ Xuyên cản, có thể mới không cam lòng đi.

Buổi chiều, Lí Đặc Giang bọn họ trở lại, còn lại nửa khuông quả đào, nói là bán không hết, hôm nay đi bán quả đào, người ta mua trong nhà đã có, nên không bán được, giá lại thấp, cứ như vậy không ổn. Theo lời Lí Đặc Giang, không bán được, ngay cả nhân công đều lãng phí, hán tử thôn trang nếu đi cắt lúa cho người ta còn có thể kiếm ít tiền.

Càng thêm bốn cột là, chịu trách nhiệm mang quả đào đi lại chịu trách nhiệm mang quả đào trở về, người gặp tự nhiên sẽ hỏi thăm một tiếng, hôm nay giá thị trường thế nào, tựa như hỏi ăn cơm chưa, những người đó lắc đầu, "Không bán được quả đào, người chết hết rồi."

"Người chết?"

"Nếu không là người chết sao thấy cũng không hỏi, vừa nhìn là biết chúng ta Đào trang, nói mỗi ngày bán không thấy phiền sao, một người cũng không mua, ta đứng ở đó cả nửa ngày trong lòng lo lắng suông, đành phải lại gánh trở về, người nói không chết sao không có người mua?"

Tình hình không ổn.

Buổi tối lúc ăn cơm, Linh Nga nghe như vậy, nói nhờ cô cô Cần Nhi ở trong thành nhìn xem có thể bán một ít hay không, ở bên ngoài cũng có chút phương pháp.

Kinh Trập lại ra chủ ý nói làm giống máy tuốt hạt, phân tán đến các thôn trang bán, như người bán hàng rong đi vào thôn, rất nhiều người ở thôn trang không đi trấn trên, có thể bán lấy tiền, cũng có thể dùng lương thực đổi, hoa màu thôn trang bị ngập nước, thôn trang khác không bị, người ta lương thực nhiều, đổi về ăn hoặc chia đều tốt, lợi cả 2 đầu.

An Cẩm Hiên bổ sung nói đi thôn trấn khác bằng xe ngựa, nói không chừng người ta bên kia không có, người mua nhiều hoặc gặp khách hàng lớn, là tốt rồi, còn hơn chờ ở nhà.

Mọi người thương nghị một hồi, thừa dịp chưa tới lúc thu gặt, mau hành động, đợi thêm nữa, quả đào chín, không hái sẽ rơi xuống đất, lại đau lòng, có thể đổi về chút gì thì đổi cũng tốt.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Khách Lớn

Theo chủ ý của Kinh Trập bọn họ, Trần Vĩnh Ngọc cùng người thôn trang nói tỉ mỉ. Mọi người đều đồng ý, nói đổi về một ít lương thực cũng không sai, dù sao cũng kiếm không xong nhiều như vậy, có ít tiền mua lương thực cũng tốt.

Kết quả là, hai ba người một đường chịu trách nhiệm mang quả đào đi thôn trang khác, luân phiên chịu trách nhiệm quả đào, thuận tiện chịu trách nhiệm gánh lương thực, có người ra cửa gặp phải, bốn năm người một chỗ, vội vàng lên xe trâu xuất phát đến thôn khác.

Kinh Trập và An Cẩm Hiên cũng theo xe trâu xuất phát, lúc cho thuê máy tuốt hạt, bọn họ hai người kiếm nhiều tiền nhất, nên Lí Đặc Tuyên yên tâm, chỉ âm thầm dặn dò Kinh Trập phải chú ý, tùy cơ ứng biến.

Bởi vậy, tiến độ hái quả đào nhanh hơn, người thôn trang buông tâm xuống.

Người đi các thôn trang, tính đi Liễu Bá Tử trước, thứ nhất là thôn này lớn, thêm nữa có vài thôn trang gần đó, thứ hai là người ở những thôn trang này cũng dư dả, có thể lấy ra vài đồng tiền nhàn rỗi, lại nói người đi thôn trang bán cũng ít, không chỉ có trẻ con mua, người lớn cũng mua một ít, còn có thể lấy lương thực đi đổi. Đến lúc này, người đi bán quả đào cao hứng phấn chấn chịu trách nhiệm mang lương thực thu tiền đã trở lại.

Trần Vĩnh Ngọc chỉ cần chờ ở ven rừng đào cùng với người có tuổi ở thôn trang, tuy giúp không được gì nhưng cũng ngồi nhìn xem, mọi người thấy quả đào có thể đổi lương thực về, đều cao hứng, khen tặng người kiếm

tiền, các lão nhân thấy tình huống tốt, tiền cũng do vài người đáng tin cậy nhất thu, không xảy ra chuyện gì.

Người chịu trách nhiệm mang lương thực về cũng tươi cười, "So với đi trấn trên khá hơn nhiều, lúc ở trấn trên một ngày cũng không có đến hai người hỏi, chúng ta chịu trách nhiệm đi, người ta vây quanh hỏi, dùng lương thực đổi hay dùng tiền mua, còn có người hỏi chúng ta đổi điểm tâm đường hay không, chúng ta không dám đồng ý, dù sao chưa có thương lượng qua giá cũng không thể làm chủ, lại nói đổi vài thứ kia về cũng không tác dụng lớn gì."

Trần Vĩnh Ngọc cùng vài người khác đều nói là đạo lý này, không cần đổi tạp, bằng không sẽ rối loạn, lại nói lương thực đổi về có thể cứu cấp, vạn nhất thay đổi vài gì đó, cầm về lại không biết chia thế nào.

Người đi trấn trên phải qua hai ngày mới biết được kết quả, người đi các thôn trang hôm đó đều trở về, những nơi tốt như Liễu Bá Tử, một ngày đi hai lần, phỏng chừng qua hai ngày nữa còn có thể đi một lần nữa, thôn khó khăn không tốt lắm cũng có thể đổi ra hơn phân nửa, lương thực quy củ để ở từ đường, xem rất khả quan.

Đến bữa cơm chiều Kinh Trập ,An Cẩm Hiên và Lí Đắc Giang tuyên chưa về, người trong nhà ít đi rất nhiều, mọi người không có tâm tư ăn cơm, cũng không ngừng hỏi thăm hiện tại như thế nào .

Trần Vĩnh Ngọc yên tâm không ít, nói lương thực đổi về bao nhiêu, còn lại bao nhiêu đào, nhưng có chút lo lắng, quả đào chống đỡ không được bao lâu.

Điều này làm cho Cốc Vũ cả kinh, nàng vội hỏi vì sao.

Hứa Tần Thị tiếp câu chuyện đáp, "Quả đào như người vậy, lớn sẽ già đi, già rồi sẽ đi, qua mười ngày nay, ta phỏng chừng chín sẽ có quả rụng trên đất, nên phải bán vội đi mới được."

Linh Nga nhờ người đi hỏi nói là thời gian lâu một chút, lúc trước vẫn là chủ ý Cốc Vũ kêu người đi bán đào, thuận đường nhìn xem có chiêu số khác hay không.

Lúc này, mọi người đều hy vọng người đi trấn khác có thể mang về tin tốt, bằng không sửa không xong cầu, ra vào không có phương tiện, cầu sửa tạm kia bộ dáng chao đảo, thu gặt hoa màu đi qua đều có chút sợ hãi.

Cách một ngày, người canh giữ trấn trên hoang mang rối loạn vội vàng trở về, nói là có tin tốt.

Bọn họ vài người nước không kịp uống, kêu người đang hái quả đào, hái tám gánh rồi dừng tay, vội vàng tìm Trần Vĩnh Ngọc đến báo cáo tình huống, còn nói là người nhà Cốc Vũ.

Nghe cha Thiết Đản nói xong, Cốc Vũ một đầu mờ mịt, thân thích nhà mình không nhiều lắm, người rộng rãi càng ít, Hứa Thế Cùng ở trấn trên mở tửu lâu cũng không dùng nhiều như vậy, lại nói trước đó mấy ngày hẳn đồng ý có người đến sẽ giúp đỡ hỏi một chút, đến nay cửa tửu lâu còn cả khuông quả đào đâu, không thể là hẳn. Linh Nga còn gốc ở nhà, sẽ không thể là bên kia, là ai Cốc Vũ nghĩ không ra.

Cốc Vũ tỉ mỉ hỏi người nọ hình dáng ra sao, quan hệ gì với mình, người nọ sờ đầu nói: "Các người không biết sao? Nói là lúc trước đã mua qua đào thôn trang chúng ta, một lần mua rất nhiều, cha Cốc Vũ còn làm xe ngựa cho hẳn, một thiếu gia, tuổi cỡ Cẩm Hiên, bộ dạng tốt, rất khí thế, nói trước đây cũng thường đến."

Nói rõ ràng như vậy, vẫn do Tiểu Mãn nhắc nhở một câu, "Sẽ không là Ninh gia đi."

Người nọ vỗ đầu, "Đúng, đúng, đúng, là Ninh gia! Ninh thiếu gia!"

Cốc Vũ thờ dài, lúc trước Lí Đắc Tuyền xảy ra chuyện như vậy, Ninh Bác đi giúp gõ cửa suýt chút bị đánh, sau hai nhà không liên hệ nữa, ngẫu nhiên nhìn thấy xe dê ở thôn trấn, chỉ là Cốc Vũ mỗi lần đi không phải đi y quán cũng là có chuyện, cũng không thấy Ninh Bác, nói vậy là tên tiểu tử đó.

Cha Thiết Đản cười hề hề, "Vẫn là cha Cốc Vũ lợi hại, thiếu gia đang đánh xe ngựa nhỏ, thấy chúng ta bán quả đào, mắt sáng lên, liền nhảy xuống hỏi tới hỏi lui. Ta mới đầu còn cho là người không có việc gì làm tìm việc nên không để ý, nhưng người ta cũng không so đo, mở miệng nói muốn mua tám gánh, nhiều nữa hẳn không còn cách nào khác, tiếp còn nói tuy hẳn không thể mua nhiều, nhưng có thể ra hai chiếc xe ngựa giúp chúng ta, cha Tiểu Ngọc đi theo Ninh thiếu gia đánh xe ngựa, nói là về đợi bên bờ sông, bên này đem quả đào qua, rồi đi trấn trên bán cũng được, đi trấn khác hoặc đi đâu, so với xe trâu mau hơn rất nhiều, các người nói không phải là trời rơi xuống chuyện tốt chứ là cái gì."

Trần Vĩnh Ngọc thờ dài, "Các người nói cũng thật sự là, lúc trước Tuyền đi làm xe dê, cũng không nghĩ đến tiểu thiếu gia hiện nay lớn lên còn nhớ kỹ tình đâu, cha Thiết Đản, người đi hỏi, chúng ta quả thật cần dùng xe ngựa, tám gánh đào kia nếu Ninh thiếu gia không cần hết thì mang trở về, không thể vì người ta thiện tâm chiếm tiện nghi."

Cha Thiết Đản liên thanh đáp lời.

Nói xong Trần Vĩnh Ngọc lại lo lắng, cố ý đi vào rừng dạo dò mọi người đại thiếu gia nhất định là muốn tặng người ta, phải chọn quả ngon hái, như thế chúng ta không áy náy, hai là nói không chừng người ta coi trọng quả đào hơn là cho một con đường.

Tiếng chi nha chi nha vang lên trên cầu, người chịu trách nhiệm quả đào gấp gáp, lại đổ mưa nên có chút trơn, suýt chút người chịu trách nhiệm quả đào rơi xuống sông. Có người thôn trang lấy xuống của nhà mình, neo ở bờ

sông để mọi người dùng chở đồ, đầu bên kia đã có hai chiếc xe ngựa chờ sẵn, chuyển quả đào qua rồi chất lên xe đi.

Cốc Vũ đi theo nhìn, không phát hiện bóng dáng Ninh Bác, lắc đầu cười chính mình, người ta là đại thiếu gia, tự nhiên phải lo sinh ý trong nhà, sao có thể giống trước kia chơi bời như vậy.

Người đi trấn trên lục tục trở về, quả đào trên cơ bản đều bán đi, chỉ là đường có chút xa, người đi ra ngoài không tắm rửa gì cũng không có phương tiện, nghe nói có xe ngựa dùng, thích thú hơn.

An Cẩm Hiên cũng đã trở lại, thấy quả thực có hai chiếc xe ngựa to, vẫn là lúc trước đưa trẻ kia đưa cho thôn trang dùng tạm, rất cao hứng, "Hắn còn nhớ chúng ta, như vậy là tốt rồi, ta đánh giá xe ngựa đi không đến nửa ngày là đến, hai ngày đi một xe qua lại, thuận lợi như vậy còn có thể bán mấy khuông, thừa lại quả đào nếu chín thì không có biện pháp gì, chia cho mọi người một ít, xe trâu có thể dùng ở chỗ gần một chút, chở quả đào đi các thôn trang, còn có thể kéo lương thực về."

Một đại ca da đen đuôi đi theo An Cẩm Hiên không ngừng khen An Cẩm Hiên, "Cẩm Nhi cơ trí, chúng ta đứng bán, bị người ta tới đuổi đi, Cẩm Nhi cho những người đó hai cân quả đào còn nói gì đó, thế nhưng người ta không đuổi chúng ta, còn có người đi tới bàn sinh ý với chúng ta, lúc đầu ta còn lo lắng người ta nói, sau này mới biết được thì ra là Cẩm Nhi nói về sau bọn họ có thể mua đào của chúng ta, thôn trấn chỉ cần bán cho người nào cái gì là độc môn sinh ý, ta nghĩ tới nghĩ lui cũng không có hiểu rõ ràng, đành hồ đồ đi theo Cẩm Nhi cùng nhau trở về, hái quả đào chỉ để ý ngày mai đưa đi qua là xong, chúng ta không cần ở lại đó."

Nghe xong như vậy, Cốc Vũ hiểu, âm thầm nói Cẩm Hiên ca đang tìm đại lý.

Cách một ngày, An Cầm Hiên cùng hắc tử đại ca vội vàng đánh xe ngựa, trên xe là vài khuông quả đào lại đi.

Kinh Trập cũng trở lại, bốn năm người đều cao hứng phấn chấn, đến nhà báo tin vui.

Thì ra là tìm được một khách hàng lớn, người ta đến Đại Thuỷ trấn đi dạo, gặp quả đào ngon nên động tâm, hơn nữa lúc trước ở thọ yến mỡ viên ngoại ăn qua đào ở Đào trang Lâm Giang trấn, nhận định có kiếm tiền, đem giá đè ép, rồi nói muốn mua.

Kinh Trập bọn họ tự nhiên là vui vẻ, trao đổi xong, Kinh Trập còn hỏi người ta đặt cọc, ước định đợi ở trấn trên, đến lúc đó đưa xe đến lấy, Đào trang muốn xe kéo quả đào đến trấn trên.

Mọi người không quá tin chuyện như vậy, nhưng 6 lượng bạc tiền đặt cọc đặt tại trước mắt, mọi người không thể không tin.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Bó Tay

Việc vui vừa nói ra, mọi người đều cao hứng, còn thêm điểm hưng phấn cùng xoa tay, tựa hồ như thấy bộ dáng cây cầu lớn.

Cũng có người lo lắng, "Chúng ta nhiều quả đào như vậy, không thể đè ép, sợ là chịu không nổi xóc nảy."

"Sợ cái gì, người ta có rất nhiều bạc, còn để ý điểm đó, người ta dùng tự nhiên có biện pháp, quan tâm làm gì."

"Cũng đúng, ai biết người ta mua làm gì?"

Kinh Trập như được nhắc nhở, tỉnh ngộ hỏi Trần Vĩnh Ngọc, "Trần bá phụ, tuy nói người ta mua làm gì chúng ta không biết, chỉ là chúng ta phải cam đoan quả đào tốt, bằng không người ta mua một lần sẽ không đến nữa. Làm hỏng thanh danh thôn trang chúng ta, quả đào năm nay bán không được còn có sang năm, nếu mất thanh danh mười năm khó có thể tốt lên."

Chung quanh cũng có người chờ bán quả đào phiên toái, "Chỉ là một lần mua bán, nơi nào cần thảo luận nhiều như vậy, dù sao chúng ta xây cầu xong, về sau lại nói, cho dù bán không được chúng ta không có sức ăn sao."

Lời không có đạo lý vừa nói ra đã bị người khác phủ định, "Không thể, truyền ra sẽ có nhiều khó nghe về thôn trang chúng ta. Về sau cô nương tìm nhà chồng đều thấp hơn người ta một cái đầu."

"Cũng không phải ăn no chống đỡ, có người mua tốt hơn là không có người mua, còn dư lại các nhà các hộ phân một ít, để trẻ ở nhà ăn thêm hai

miếng thịt tốt, ở đâu có đạo lý không trọng yếu."

Người khác cũng ào ào nói, người nói không có việc gì cúi đầu không nói gì nữa.

Trần Vĩnh Ngọc cũng không nói gì, mang theo Kinh Trập đi vào rừng.

Rừng đào một phiến dài, qua nơi đã hái qua, còn lại một ít tương đối xanh trên cành, những chỗ chưa được hái qua, đào trên cây đã chín coi bộ muốn rụng.

Kinh Trập nhìn rồi lắc đầu, Trần Vĩnh Ngọc sầu lo, "Kinh Trập, bá bá cũng không gạt người, người cũng thấy đấy, năm nay mưa nhiều, quả đào cũng không dễ dàng để lại, nếu lão bản cần lấy đi, đào đã sẵn sàng, ta phỏng chừng rất nhiều đào sẽ bị hư rụng, như vậy không tốt. Nhưng cơ hội này khó được, chúng ta nhìn xem có thể nghĩ đến biện pháp đẹp cả đôi đường hay không, ký gửi quả đào, cũng là một mối mua bán."

Nhìn qua xong, Kinh Trập tuyển một ít chín tới vừa vận để hái, hái đặt ở kia xem, nhất thời cũng không nghĩ ra biện pháp gì.

An Cầm Hiên đi còn chưa có về, Cốc Vũ thấy Kinh Trập nhìn đào ngần người, ngay cả Hạ Xuyên đi qua hắt cũng chỉ cười nhẹ, tiếp tục nghĩ chuyện của mình.

Cốc Vũ lắc đầu, ngồi xuống một bên, "Ca, quả đào thật khó bán ra sao? Không phải nói có người muốn sao còn lo buồn như vậy làm gì?"

Kinh Trập thở dài một tiếng, "Người nợ thanh toán không ít tiền đặt cọc, chỉ là chúng ta cũng không muốn quả đào xảy ra vấn đề, Trần bá phụ nói đào trái bị dầm mưa như vậy, sợ là không để lâu được, lúc này chúng ta khó xử."

Cốc Vũ hiểu rõ gật đầu, "Cho nên người liền hái đào vừa chín tới làm mẫu mang về nghiên cứu?"

Lời này bị Hứa Tần Thị nghe thấy, lớn tiếng cười, "Quả đào còn có mẫu gì chứ, Cốc Vũ nói bừa, lời nói có hay không đều được." Nói xong tự đi bận việc như cũ.

Kinh Trập cũng gật đầu, "Lúc ta nhìn phát hiện rừng đào bên này bờ sông ngoại trừ trái xanh còn lại đều hái hết, bên kia sông còn cả một phiến chưa hái, loại này chín không thể vận chuyển đường xa, bằng không bị dập bị dền tiền chúng ta không muốn. Lại nói một quả đào nát sẽ liên luy quả đào khác, ai..."

Đây là lời nói thật, Cốc Vũ cũng biết quy củ thôn trang, vì phòng ngừa người khắp nơi đi vào sẽ biến thành loạn, nên quy định hái từng vùng, tình huống năm nay đặc thù, vẫn theo phương thức cũ hái, sợ là không tốt. Cốc Vũ nghĩ lúc mình ở hiện đại nhiều thứ được phân loại rất nhỏ, nhưng ở thôn trang chẳng phân biệt được cứ như vậy hái đi, dĩ nhiên không tốt. Nghĩ thế Cốc Vũ có chủ ý, vừa vận Trần Vĩnh Ngọc vào cửa, Cốc Vũ kéo hẳn qua nói: "Trần bá phụ, ca, ta có biện pháp, cũng không biết có thể dùng được hay không."

Ngay từ đầu hái quả đào theo khuôn tra tiền công đến sau này máy tuốt hạt, Trần Vĩnh Ngọc biết Cốc Vũ có nhiều mưu ma chước quỷ, lúc này nàng nói ra như vậy, tất nhiên là có vài phần nắm chắc, trong lòng đương nhiên cao hứng, "Nói mau đi."

Cốc Vũ nói: "Không cần kêu mọi người luân phiên nhau đi hái đào, dù sao hiện tại việc ở thôn trang không nhiều, chúng ta có thể tách ra hái, không sai biệt lắm có thể giải quyết vấn đề."

Kinh Trập nhìn chăm chăm Cốc Vũ, tựa hồ có chút hiểu, "Người muốn tách ra hái?"

Cốc Vũ gật đầu, "Đúng vậy, như vậy nam nữ già trẻ đều hái được, cũng không cần thế nào, nếu mọi người sợ phân không rõ ràng khiến cho trẻ con hái trái chưa chín, các thăm, đại nương thận trọng, hái trái chín, sau đó phân loại để riêng, như vậy như cũ hái từng mảnh từng mảnh, nhưng trái cây không để chung hết, trái chín có thể dùng đòn gánh bán ở thôn trang phụ cận, thừa lại ca đưa đi cho lão bản đặt hàng, nếu hấn cảm thấy có thể chúng ta về sau cứ làm như vậy, nếu không được chúng ta lại nghĩ biện pháp khác."

Trần Vĩnh Ngọc gật đầu, "Cũng chỉ có thể thử như vậy xem xem."

Cốc Vũ lại nghĩ nhiều quả đào như vậy, sợ là cần nhiều sọt trúc, lại đưa ra một đề nghị khác, "Bằng không chúng ta để tiểu cô cô ta hỗ trợ làm một ít trúc khuông đơn giản, trong sọt trúc để một ít cỏ rơm, để không sợ xóc nảy, so với bỏ hết một đồng vào tốt hơn."

Vừa vặn Linh Nga ở bên nhà Cốc Vũ, Trần Vĩnh Ngọc nói với hấn, Linh Nga cũng không có gì không đồng ý, "Phái người đi hỏi thử xem, ta thấy tốt, nhưng phải hỏi qua cha ta, dù sao ta không biết mấy thứ này."

Có lời này, Trần Vĩnh Ngọc không chậm trễ, tự mình và Kinh Trập hai người mang theo điểm tâm đi thỉnh.

Buổi trưa, mọi người theo biện pháp mà Trần Vĩnh Ngọc nói đi hái đào, trên đất trái cỏ để đựng đào vừa chín, vài cái sọt để ở bên cạnh, bên trong lót cỏ để đựng đào chín, hết thảy ngay ngắn có thứ tự.

Trần Vĩnh Ngọc và Kinh Trập đã trở lại, không chỉ có bọn họ trở lại, còn có cha con Triệu gia. Trên xe còn có sẵn vài cái sọt trúc.

Cần Nhi thấy Triệu Thạch, y nha nha nha muốn bỏ nhào qua, Triệu Thạch ngốc ngốc cười, đi lại bế Cần Nhi một hồi rồi đi làm việc.

Hứa Tần Thị thấy có chút buồn cười, "Nha, sao không gọi nương người qua, như vậy không phải là cả gia đều ở đây, ha ha. Nói ra chẳng phải người ta nói ngược lại là giúp đỡ nhà mẹ đẻ bên này phải làm sao bây giờ?"

Triệu Đại thúc buồn cười, cũng chẳng kiêng dè gì, "Không có gì, lúc nương Cần Nhi còn chưa qua cửa các người đưa mấy sọt đào qua, nhiều năm như vậy chúng ta hàng năm đều theo hưởng sái, bên này có chuyện khó xử, chúng ta có thể giúp chút nào thì giúp, lại nói cũng không phải chuyện khó khăn gì, việc khác chúng ta làm không được, nhưng đan giỏ thì không khó."

Nói xong rồi đi làm việc, sọt trúc không cần rất tinh tế, cũng có người thôn trang giúp đỡ chẻ trúc, tốc độ cũng rất mau.

Sọt trúc đan xong thì lót cỏ vào, sau đó có người chuyên môn đem quả đào nhẹ nhàng bỏ vào, từng khuông chuyển đến bờ bên kia sông, xe ngựa tại đó chờ.

Kinh Trập đi theo hắc đại ca và cha Đại Trụ cùng nhau đi, lên xe xuống xe cũng tiện.

Người còn lại ở thôn trang dè dặt cẩn trọng đem quả đào chín mềm để gọn, chỉ còn chờ nhóm đàn ông mang đi thôn khác đổi lương thực hoặc bán lấy tiền trở về. Còn có người đoán chuyện bên Kinh Trập kết quả như thế nào.

Cốc Vũ nhìn từng khuông đào, lại thấy bên chưa hái có trái chín trên cành, tìm Trần Vĩnh Ngọc nói không cần đợi, mọi người dứt khoát đánh một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái, đưa đi thôn trang bán được hay không, cũng phải hái hết trái chín, miễn cho bị hư rụng.

Trần Vĩnh Ngọc cười kêu Cốc Vũ không cần quan tâm, hắc đã sớm cùng mọi người nói.

Nhưng bán ở thôn trang cũng có giới hạn, quả đào chờ không được, đa số người mua đào để ăn, nếu đi quá thường xuyên còn tưởng dễ dàng, nên ít mua. Mọi người đành phải đi các thôn trang xa hơn, mãi đến khi không còn ai mua, nên không có ai đi nữa.

Người thôn trang ôm đào chín ngần người, bắt đầu nói ông trời có phải không bảo hộ Đào trang vân vân.

Bên Kinh Trập cũng truyền tin tức tốt về, nói lão bản coi như vừa lòng đào, kêu đưa thêm đi.

Mây đen trên mặt mọi người có thể này tán đi một ít, sốt ruột đi hái đào, nhưng lười hái đào chín, dù sao cũng bán không được, mỗi nhà ở thôn trang đều có một ít, không ai muốn ăn, rớt trên đất một mảng.

Cốc Vũ nhìn đào chín ngọt ngào rụng đầy, màu đỏ như máu chảy đầm đìa rất chói mắt, trong lòng nàng thầm kêu tội lỗi.

Hy vọng đều gửi gắm ở bên Kinh Trập, mọi người đều ngóng trông bọn họ mang về tin tốt, đã thấy đào kéo đi rồi lại kéo về.

Nghe Kinh Trập nói, không có dấu tích gì, lão bản mua đào lúc trước đã đi, tìm không thấy người, quả đào dĩ nhiên bán không được, suy nghĩ rất nhiều biện pháp, đào cuối cùng để lại một chỗ ở trấn trên gọi người bán, hắc đại ca cũng ở lại chờ lão bản, chỉ là hy vọng xa vời.

Kinh Trập chỉ là đoán nói nghe người trấn trên nói lão bản kia lo lắng đào hái trễ sẽ bị nát trên đường, cũng có người nói là quả đào đã đủ, mặc kệ là nguyên nhân gì, dù sao lão bản đi mất là chuyện rõ ràng rành, hẳn đi không từ giả.

Chuyện này là chuyện lớn, hai xe ngựa quả đào, hơn nửa trên cây nhiều như vậy chưa hái chuẩn bị rụng phải làm sao bây giờ? Trơ mắt nhìn rụng hết? Hoặc là kêu người thôn trang khác đến hái?

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Quả Đào Còn Có Thể Làm Gì

Đào bán lâu như vậy, lúc này rốt cuộc bán không được, không nói quả đào trên cây để không để được bao nhiêu ngày, đào trên xe ngựa cũng không để được vài ngày, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó hư nát. Lấy vật đổi vật ở thôn trang khác đã không thể làm, nguyện vọng người thôn trang dựa vào đào kiếm tiền về sửa cầu sọ là không thực hiện được.

Lúc tụ tập dưới gốc cây đại thụ sau bữa cơm chiều, mọi người không giống ngày xưa nói lúc đi đổi đào gặp chuyện mới mẻ gì, hoặc nói xây cầu xong sẽ mua một cái xe trâu về sau ra vào thật phương tiện ra sao, không còn nói năm nay ít nhiều nhờ Kinh Trập bán đào ra ngoài. Không còn nghe được tiếng cười, mà há mồm ngậm miệng đều là chuyện đào hư dập, không còn nhắc đến chuyện sắm xe trâu. Chỉ nói đào bán không được cầu sửa không tốt, ngay cả đi bờ đổi diện thu gặt hoa màu không biết chuyển về thế nào, thanh âm đau thương. Những người có chút khắc nghiệt, thậm chí còn quở trách ý kiến của Kinh Trập như sương sớm, chịu không nổi thái dương, cho một ít hy vọng, bây giờ càng không thoải mái, còn tốn công phu hái đào. Lời kia vừa thốt ra lại bị người mắng vài câu, cũng nghe không thấy, chìm trong thanh âm của đám đông.

Kinh Trập vẫn như ngày xưa, Lí Đắc Giang an ủi hăn để hăn không nghĩ nhiều, đã nhiều ngày cũng đủ vội, không nên chậm trễ, qua hai ngày phải đi tư thực trấn trên độc sách, chuyện ở thôn trang tự nhiên có bọn họ làm, năm nay không đủ tiền sang năm lại sửa cũng là có thể, chỉ là Lí Đắc Tuyên muốn trùng tu cầu, hoặc là để hai cái xuống ở bên bờ để lúc thu gặt mọi người dùng.

Kinh Trập như người không có việc gì, cười nói nhưng cố làm hết sức, có đôi khi chuyện thành hay bại còn phải tùy vào ông trời, hưởng hồ cuối cùng kiếm về một ít tiền, cách sửa cầu gần thêm một bước, không có đạo lý mình bị khó chịu. Hấn nói vậy cả nhà yên tâm không ít.

Về mặt Trần Vĩnh Ngọc bất đắc dĩ, nhìn đào trên xe không thể ngâm lâu được, không có biện pháp khác cũng bán không ra, xem ra phải chia cho các nhà các hộ.

Vừa nói ra, người đến lĩnh quả đào rất ít, nhà ai không có một ít đào, lại nói người ta nếu muốn đào, không bằng trực tiếp hái trên cây, vừa tươi mới lại không có trải qua một đường xóc nảy. Vì thế, đào còn ở nguyên trên xe ngựa, căn bản không có ai đến lĩnh đi.

Xe ngựa do Ninh gia cho thôn trang mượn sử dụng, bây giờ không sử dụng đến, phải trả lại, nhưng còn đào không biết xử lý thế nào. Trần Vĩnh Ngọc cau chặt đôi mày, qua một hai ngày mới hạ quyết tâm, kêu Tuyên, Giang và mấy người ổn trọng, nói là đem đào trên xe đổ vào rừng đào.

Lí Đắc Giang lắc đầu, "Đào là cái ăn, nói không có người muốn thì không có người muốn, đào hái về lại đem đổ, trong lòng thật sự không thoải mái."

Trần Vĩnh Ngọc lắc đầu nói, "May mắn cũng không phải hoàn toàn không có chỗ dùng, lúc đào hư thối có thể nuôi cây, đáng tiếc chúng ta không có tiền sửa cầu."

Hứa Tần Thị nhìn quả đào, cầm ki đi chọn một ít trái lớn, "Làm bận nga, quả đào tốt như vậy phải đổ bỏ, thật không có thiên lý, vẫn nên chọn ra một ít, nhìn xem ông trời không cho sống."

Cốc Vũ đang nghe Tiểu Hà nói chuyện trước kia, Tiểu Hà cũng chẳng kiêng dè, bây giờ kể lại còn có chút tư vị ức khổ tư ngọt, còn cố ý nói đến có một lần thật vất vả có người tiếp tế chút thức ăn, trong nhà nôi bị lũng,

bất đắc dĩ phải dùng lọ sành duy nhất nấu ăn, bây giờ còn tưởng niệm loại tư vị này. Cốc Vũ nghe được thấy xót xa, giật mình nghe Hứa Tần Thị lải nhải, vội phục hồi tinh thần lại, cảm ki của Hứa Tần Thị hỏi, "Mồ mỗ, người nói cái gì trời làm vậy?"

Hứa Tần Thị lặp lại lời nói vừa rồi, Cốc Vũ thấy sự tình nghiêm trọng, "Bọn họ thật sự muốn đổ bỏ quả đào?"

"Còn giả sao?"

Cốc Vũ không chút suy nghĩ liền chạy tới ngăn đón vài người định đem đào đi đỏ, "Sao vậy, sao lại như vậy, đào tốt như thế nói ném là ném?"

Lí Đắc Tuyên bất đắc dĩ lắc đầu, "Cốc Vũ qua một bên, đừng để mấy sọt này ra vào đụng vào người."

Trong đầu Cốc Vũ lúc này nhớ tới lời Tiểu Hà nói không có cái gì ăn, lại nghĩ tới hình ảnh đào rụng khắp nơi như máu, bây giờ nhìn lại đem đào còn ngon ném vào rừng, thật sự là nghĩ không ra biện pháp gì, ý tưởng duy nhất chính là không cần ném đào đi, ném rồi là không có đường quay về, vì thế nàng bật thốt, "Đem đào đặt ở hậu viện chúng ta, ta có biện pháp!"

Trần Vĩnh Ngọc còn tưởng Cốc Vũ thật có biện pháp, bật thốt ra, "Cốc Vũ, người có biện pháp gì nhanh nói ra nghe một chút!"

Cốc Vũ lại ra vẻ thần bí lắc đầu, thở dài một tiếng, "Không thể nói cho các người nhanh như vậy, bằng không sẽ không linh, dù sao các người nghe ta cũng không có tổn thất gì, cùng lắm thì lại vứt thôi."

Có lẽ vì Cốc Vũ thường có nhiều chủ ý, nên bọn họ đều tin, tuy lắc đầu, vẫn nghe theo đem quả đào chuyển đến hậu viện, nhìn xem Cốc Vũ đến cùng có cách gì.

Cốc Vũ chặn quả đào lại, nhưng lo lắng, thầm nói mình muốn giữ đào lại chỉ là nhất thời lạnh mồm lạnh miệng mà thôi, nàng biết rõ nếu trong hai ngày mình nghĩ không ra cách gì khác, không chỉ là đào ở hậu viện, ngay cả đào trên cây cũng không bảo đảm.

Đúng ngay lúc này, ngay cả người thương lượng cũng không có, Kinh Trập đi tư thực, An Cầm Hiên cũng đi trấn trên không biết bận gì, Cốc Vũ chỉ có thể tự mình liều mạng nghĩ trước kia đã ăn qua món gì làm từ quả đào, lại có thể xử lý toàn bộ đào.

Đầu tiên nghĩ đến là đem đào làm giống như khoai lang khô, nhưng ông trời cứ cách một trận lại là một trận mưa, Cốc Vũ không dám tin tưởng, thầm nói không thể chờ ông trời hỗ trợ, nhất định còn biện pháp khác, số lượng nhiều như vậy phơi cũng không biết phải bao lâu.

Cốc Vũ nghĩ không ra biện pháp, ở trong phòng đi tới đi lui, Hứa Tần Thị thấy bộ dáng lo buồn của nàng, cười, "Được rồi, không cần giống con lừa vòng vo ở đây, đến ăn hoa tương canh mỗ mỗ làm cho người. Là ngon nhất."

Hoa tương canh do Hứa Tần Thị nghĩ ra, nói là cây hoa hồng trong vườn nở đẹp, vừa vặn hái xuống, dùng cát đá ở bờ sông nghiền nát trong chén, giống như là đâm thuốc, không thể để dính gì đó để tránh có vị chát, rồi thêm đường nấu thành nước, mọi người đều thích uống.

Cốc Vũ vô tâm uống một ngụm, lại thấy Hứa Tần Thị mang một ki quả đào ra tước da, vội chạy qua hỏi: "Mỗ mỗ, muốn làm cái gì? Ta giúp người tước da."

Hứa Tần Thị vừa gật đầu lại lắc đầu, "Ta ngâm đào ăn, đào gọt vỏ bỏ hạt, rồi dùng muối ướp rồi rửa lại bằng nước, xong dùng nước mật nấu một chút, muốn ăn thế nào đều được."

Cốc Vũ như tìm được ánh rạng đông, xem ra người ta nói nhà có lão như có bảo thật không sai, vì thế vội hỏi, "Mồ mỗ, có thể ở bao lâu a?"

Hứa Tần Thị ngạc nhiên hỏi, "Người muốn giữ lại làm gì, ăn xong lại làm."

Cốc Vũ ngây ngô cười, "Bây giờ có nhiều đào tươi như vậy, nếu có thể lưu trữ, lúc trời lạnh chúng ta ở nhà sưởi ấm ăn quả đào, là chuyện tốt."

Hứa Tần Thị nghe vậy cười, không ngừng việc trong tay, "Không cần giữ làm gì, dù sao hàng năm đều có quả đào ăn, ta thấy mọi người không muốn ăn, nên thay đổi khẩu vị cho mọi người, nhưng muốn giữ đến mùa đông thì không được, chỉ có thể để khoảng mười ngày."

Cốc Vũ thở dài một tiếng, Hứa Tần Thị còn cho rằng nàng muốn ăn quả đào tròn năm, vì thế an ủi nàng nói: "Người nghĩ đến hay, chúng ta trồng mấy thứ này một mùa là một mùa, qua mùa phải chờ tới sang năm mới được, nào có chuyện người muốn ăn tròn năm, hay là như vậy, chờ lúc quả đào muốn rụng, ta hái một đám về ngâm, người có thể ăn một trận."

Cốc Vũ không để ý đến Hứa Tần Thị ngâm quả đào gì đó, chỉ nghĩ đến chuyện của mình, nàng ăn đào là việc nhỏ, mọi người đều chờ tiền từ đào, hiện tại hy vọng tan vỡ còn có lời ra tiếng vào, mà lời ra tiếng vào đó có hơn nửa số người thôn trang phản bác. Cốc Vũ nghe được rất vui, lại muốn làm chút chuyện giúp người thôn trang.

Nghĩ như vậy Cốc Vũ liền đi tới hậu viện, hậu viện có cả một đóng củi đã chẻ xong, một nhà bếp tạm, nhưng là vô luận Cốc Vũ xoay người thế nào nhìn hậu viện, ánh mắt thủy chung không thoát ra khỏi đám đào lớn, đỏ au bày tại kia. Đào chuyển đến chuyển đi dù được bảo hộ rất khá, vẫn bị trầy xước, bây giờ có quả dấu vết trên da đã trở nên rất sâu, nhìn thấy Cốc Vũ lắc đầu. Ở một góc khác còn có cái bình Linh Nga mang tới, Hứa Tần

Thị nói là dùng để ngâm đồ ăn, chỉ là bây giờ còn không dùng được, cũng không cần đặt ở trong phòng chiếm chỗ, dứt khoát để ở đây.

Cốc Vũ ngồi trên đất cầm quả đào, oán hận nghĩ, nếu ta có thể đem đào biến thành nước đào, rồi cô đong nước đào thành bột, sẽ không nhiều như hiện tại, rồi tưng chút một đổ vào bình, sẽ không bị hư thật tốt! Về sau nếu cần, bột phấn vẫn có thể hóa thành nước đào, làm cái gì cũng tốt...

Cốc Vũ nhìn chăm chăm quả đào lại nhìn chăm chăm cái bình, như phảng phất thấy quả đào chậm rãi thu nhỏ lại rồi chui vào cái bình.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Mứt Đào, Mứt Đào!

Cốc Vũ ở mãi trong hậu viện, cũng không nghĩ ra cách, nàng cũng không định ở lại, ý tưởng tựa hồ ngay tại trước mắt đáng tiếc còn cách một tầng giấy mỏng manh, Cốc Vũ không biết, cũng không dám nhúc nhích, sợ chủ ý gần ngay trước mắt bị biến mất.

Trước kia Cốc Vũ còn khuyên bảo người khác, nói không nên cố chấp đứng một chỗ, đi nhìn bên ngoài nói không chừng linh quang vừa hiện sẽ ngộ đạo, đáng tiếc linh quang, ngộ đạo mấy thứ này, vốn không cưỡng cầu được, Cốc Vũ luôn biết. Nhưng chuyện đến trên người nàng mới hiểu được mình ở trong đó mê mang.

Canh giữ một bên, quả nhiên không canh ra cái gì.

Phải đi y quán ngày đã lên.

An Cẩm Hiên cố ý đi trấn trên, vì muốn đưa Cốc Vũ đi. Khi hần trở lại nhà hỏi Cốc Vũ ở đâu, mọi người đều che miệng cười. Tiểu Hà dùng ngón tay chỉ hậu viện, vừa nhin không được cười, nói Cốc Vũ canh giữ đào giống như gà mái ấp trứng, còn hung dữ, ai cũng không dám ra phía sau viện sợ bị nàng đuổi đi. An Cẩm Hiên đi vào hậu viện, thấy Cốc Vũ quả thực ngồi xồm bên cạnh sọt đào không nhúc nhích, thật có chút giống gà mái ấp trứng, cũng buồn cười, lập tức đi tới, "Cốc Vũ, canh ở đó làm gì, nên đi trấn trên đi, sư phụ người chờ người đó."

Cốc Vũ nghe thanh âm, ngẩng đầu thấy nắng sớm đã chiếu nghiêng vào nhà, An Cẩm Hiên mặc xiêm y vải thô, nhìn nhẹ nhàng, cao lớn vững chãi, Cốc Vũ không lý do nghĩ vậy sao một cái từ, nàng cảm thấy An Cẩm Hiên

là một thiếu niên ý tứ hàm xúc, mà lúc này thấy khóe miệng hằn nhếch lên, mép tóc ướm mồ hôi, hơi cười nhìn mình, nhất thời nàng ngây dại.

An Cẩm Hiên thấy bộ dáng Cốc Vũ ngỡ ngác, lại cười, thầm nói quả đào này thật sự làm Cốc Vũ choáng váng, cũng đi qua ngồi xuống, "Không gì, hôm nay chúng ta đi y quán, quả đào không canh giữ chúng nó cũng không mọc chân ra đi đâu."

Trong nháy mắt Cốc Vũ có chút nản lòng, đầu óc mờ mịt, lúc này An Cẩm Hiên thấy Cốc Vũ sững sờ còn nói cũng không gấp như vậy, Cốc Vũ có thể ở nhà đợi, hẵn đánh xe trâu đi trước, đi một vòng Liễu Bá Tử, rồi chờ ở bên kia cầu, Cốc Vũ trực tiếp đi từ đến cầu là có thể ngồi xe vân vân.

Cốc Vũ rốt cục vẫn hạ quyết tâm ra ngoài đi dạo, chỉ là nàng không đồng ý đi xe trâu, "Cẩm Hiên ca, không cần xe trâu, chúng ta có tay có chân, đi vài dặm đường hai chân là được, đâu cần phiền toái vòng xa như vậy, lại nói dù không phiền toái, ta cũng không phải tiểu thư, vài dặm đường không là gì, trước kia không phải chúng ta cũng đều đi bộ sao? Ngồi trên xe trâu xương cốt ta đau nhức, đi tự tại hơn!"

An Cẩm Hiên ngoài miệng không nói gì, trong lòng lại nghĩ tuy bây giờ trong nhà tốt hơn không ít, Cốc Vũ vẫn như cũ không thay đổi, cho dù lúc trước cơm không đủ ăn, nàng cũng không thấy có gì lớn lao, ngày khổ cũng qua bình thản, lúc này khá hơn cũng vẫn như cũ bình bình như vậy, tóm lại một câu, cuộc sống của mình không giống tiểu thư người ta, trong nhà có chút của cải bắt đầu khóe mắt xem người, ra vào không chịu tiến tới.

Hai người đi, Cốc Vũ vẫn lo lắng đào bảo bối của nàng, đối với Vương Thị, Tiểu Hà, Hứa Tần Thị dặn đi dặn lại, "Các người phải coi chừng cẩn thận, không thể mang đi rừng đào nuôi cây, ta trở về sẽ nói cho các người biết muốn làm cái gì."

Đường là đường đất, ngoằn ngoèo như khúc ruột, Cốc Vũ và An Cầm Hiên trên đường chậm rãi đi.

Thời tiết tuy chưa nóng gắt, nhưng đi một hồi cũng đổ mồ hôi, may mắn vừa có một trận mưa, đường ít bụi đất hơn, xe ít người thừa, Cốc Vũ và An Cầm Hiên đi thật thích ý.

An Cầm Hiên thấy Cốc Vũ lúc cười lúc lại nhíu mày, trong lòng biết nàng nhớ quả đào trong nhà, hỏi: "Lúc người nói trở về dùng đào làm gì vậy?"

Cốc Vũ lắc đầu, "Ta tiếc quả đào tốt như vậy, lại chỉ có thể đổ nuôi cây, mỗi năm làm đào ngâm chỉ có thể giữ khoảng mười ngày, ta đang nghĩ làm bột đào, nhưng phải đợi ông trời mở mắt mới được, chỉ sợ không thể thực hiện được, nghĩ tới nghĩ lui ta không biết làm thế nào, đến bây giờ cũng không có chủ ý gì, lại sợ bọn họ vứt quả đào, chỉ có thể kéo dài như vậy, nhưng xem ra cũng chỉ kéo được vài ngày, nghĩ ra chủ ý cũng cần nhiều người hỗ trợ còn không biết được không..." Cốc Vũ như tìm được chỗ xả, bắt đầu lải nhải.

An Cầm Hiên chăm chú nghe, trong lòng cân nhắc tỉ mỉ, cảm thấy Cốc Vũ nói cũng không phải không có đạo lý.

Cốc Vũ đến Miêu thị y quán, Miêu lão tiên sinh không ở đó, nàng có chút bất đắc dĩ, lại không thể xoay người bỏ đi, bởi vì tiểu nhị truyền lời, nói Miêu lão tiên sinh kêu Cốc Vũ nấu chế ra một loại cao.

Cốc Vũ há miệng thở dốc, suýt chút nữa nói ra là mình không có tâm tư ở nơi này nhóm lửa, lời đến bên miệng nàng lại nhin xuống. Gần đây sư phụ kêu mình làm việc, trên cơ bản đều là chuyện vặt, sao Cốc Vũ lại không biết chứ, chỉ cần nói việc chế cao, chính là sự khảo nghiệm tính nhẫn nại.

Việc vặt thì việc vặt, Cốc Vũ cũng cảm thấy dạo này mình quá lo lắng, quá mạnh mẽ, rất nhiều chuyện nếu tĩnh tâm lại, không chừng cũng không khó ứng phó như vậy. Nghĩ vậy, Cốc Vũ xem qua phương thuốc sư phụ khai, đến hậu viện an bày.

Đương quy, a giao, hoàng kì, thêm táo đỏ, long nhãn, mọi thứ bỏ vào nồi. Cốc Vũ ngồi xõm phía trước bếp lò, nhìn lửa chớp lóe chớp lóe, cảm thấy tâm tư yên ổn hơn, nàng bắt đầu đoán chuyện phía sau phương thuốc này, dạng người nào cần, nàng đoán là bổ khí huyết gì đó hơn phân nửa là nữ tử dùng, hơn nữa là khuê các hoặc là nữ quyến phú hộ, Cốc Vũ vừa nhóm lửa vừa suy nghĩ nhưng lại nói ra tiếng, "Chẳng lẽ là vừa sinh đứa nhỏ ?"

Tiểu nhị ở một bên rất cơ trí, đáp, "Cốc Vũ, sao người đoán được, ta không có nói cho người, nhị phu nhân của Lưu viên ngoại sinh một tiểu tử mập mạp, lúc sinh nghe nói là thật chịu tội, người này hiện tại yếu ớt như tượng giấy, Miêu lão tiên sinh cố ý mở phương thuốc như vậy, nói là, nói uống với rượu..."

Nói đến nửa câu sau, thanh âm tiểu nhị chậm rãi trầm xuống, tựa hồ không dám khẳng định.

Cốc Vũ thấy bộ dáng của hần bật cười, "Ta biết, nấu xong đổ ra, cắt ra làm ba, dùng rượu vàng chưng cách thủy ăn, bổ khí huyết, qua vài lần sắc mặt tự nhiên tốt rồi. Đây khả năng phải ăn một hồi, là phương tiện lại là..." Nói xong, Cốc Vũ dừng lại.

Tiểu nhị vẫn ở một bên nói cái gì Cốc Vũ có ăn chưa, thấy Cốc Vũ không có phản ứng, còn nói ít chuyện ngày thường Cốc Vũ thích nghe, vẫn thấy Cốc Vũ sừng sốt, ánh mắt chớp chớp, bỗng nhiên ném cây củi đang cháy, tại chỗ bật đứng lên, "Sao ta lại không nghĩ ra chứ!" Làm tiểu nhị phát hoảng.

Nói xong Cốc Vũ đứng ở tại chỗ, trong lòng lướt lại một lần, không sai, nấu xong không cần thời tiết tốt, chỉ để ý bảo tồn kỹ, về sau muốn làm gì mà không được, mặc kệ pha nước uống hay ăn với bánh hoặc đem nấu cơm, giữ lâu được mà không sợ đào nhiều... Mùa đông cũng có thể ăn mứt đào, huống hồ nếu thích có thể ăn với những thứ khác.

Cốc Vũ càng nghĩ càng kích động, trầm tư rồi cười một mình, lúc nàng ngẩng đầu thấy vẻ mặt tiểu nhị mặc danh kỳ diệu, che miệng nở nụ cười, "Ta nghĩ đến một cách nấu cao, lần tới nếu làm thành ta cho người nếm thử!"

Tiểu nhị than thở một câu, "Ta không phải khuê nữ, cần cao phương bổ gì chứ." Nói rồi đi ra ngoài.

Cốc Vũ vẫn tại chỗ vui mừng, xoa tay muốn lập tức trở về thử. Nàng vừa nấu cao, vừa ngẩng đầu nhìn cây chiết thần tiên quả trong viện, lại vỗ đầu mình, cười mình ngu. Lúc trước nghe sư phụ nói thần tiên quả có thể nấu thuốc, phụ nhân ăn không còn gì tốt hơn sao, sao mình lại muốn nấu chứ.

Bên này còn phải nấu một lát, Cốc Vũ nói thầm nên làm mứt đào thế nào đây, làm xong phải dùng cái gì để bảo tồn, lúc sên mứt phải cho cái gì vào, phải bắt đầu thí nghiệm thế nào rồi thực hành.

An Cẩm Hiên quen thuộc vào cửa, thấy Cốc Vũ ngồi trên mặt đất trước bếp lò, củi cháy rớt trên đất, ngay cả mình đi vào cũng không biết, không khỏi lại muốn cười, "Cốc Vũ, đang nghĩ cái gì vậy? Quả đào, ta có biện pháp, cũng không biết được không."

Mắt Cốc Vũ sáng lên, vội hỏi.

An Cẩm Hiên nói: "Sắc trời không tốt, ta nghĩ làm mứt đào là không sai, dù sao chúng ta có rất nhiều bình, cũng không đắt, đến lúc đó kéo đi bán trong thành cũng tốt, dù năm nay bán không được thì để đến sang năm,

không có gì đáng ngại, ta chỉ là nghĩ nhưng không biết được không. Trên trên không có người trong nghề, ta nghe không hiểu gì, chúng ta chỉ đành về thử xem, ta vừa rồi đi mua đường mạch nha, không biết có thích hợp hay không. Trở về nếm thử mới biết được, ta đánh ký hiệu rồi, nếu tốt có thể đi mua là được."

Cốc Vũ nghe An Cầm Hiên nói nhiều như vậy, mình còn ở đây hưng phấn suy nghĩ, An Cầm Hiên đã nghĩ tới cụ thể thi hành thế nào, không khỏi có chút xấu hổ, lại quay đầu nhìn giỏ trúc trên lưng An Cầm Hiên, thấy bên trong có một gói giấy, mặt trên còn ghi rõ mua ở đâu, không là đường mạch nha lại là cái gì.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Mứt Đào Ăn Ngon Không Dễ Làm

Cốc Vũ căn môi, không nhúc nhích nhìn chăm chăm nhà bếp, vẻ mặt khấn trương hơn cả lúc nấu thuốc, bởi vì nàng không nắm chắc.

Ngược lại Hứa Tần Thị và Tiểu Hà xem náo nhiệt nói cười, nghe nói Cốc Vũ muốn đem trái cây nấu thành mứt, các nàng đều tò mò, làm thế nào các nàng chưa nghe nói qua, lại nghe An Cẩm Hiên nói về sau nếu chế thành mứt đào, mùa đông có thể ăn, cũng rất tươi, bên cạnh ra ý kiến.

Cốc Vũ cho tới bây giờ chưa làm qua chuyện như vậy, nàng tưởng tượng, đơn giản đem đào gọt vỏ bỏ hạt, bỏ vào nồi mật nấu, xem không sai biệt lắm cho một ít đường mạch nha vào trộn đều.

Kết quả, hồi 1 nấu thành cháo, lần thứ hai quên bỏ đường, kết quả thật vất vả lần thứ ba, mất hết sức nấu thành bột, ăn cũng không khá hơn.

Hứa Tần Thị thấy việc không đáng lo, cười hề hề nói: "Cốc Vũ, người không cần lo lắng, ta ăn thấy không ngon, có người muốn mua sao? Nói không chừng không lấy lại nổi tiền mua đường."

Tiểu Hà cũng nói như vậy, nhưng nàng còn ôm hy vọng, "Hay là thử nhiều lần xem, ta cảm thấy nấu như vậy không thích hợp. Mỗi mỗi lúc trước làm hoa hồng gì đó chú ý như vậy, hay là nấu giống như vậy đi."

Một câu nhắc nhở người trong mộng, Cốc Vũ đột nhiên vỗ đầu, trong lòng biết sợ là không thể thực hiện được, ném củi qua một bên, ngồi dưới đất nghĩ. Hứa Tần Thị và Tiểu Hà thấy bộ dáng của nàng, lặng lẽ về nhà chính kêu Vương Thị bọn họ không cần đi vào phiền nàng.

An Cầm Hiên ngồi trên đất, cũng ngạc nhiên, "Ta trước kia đã ăn qua mấy thứ này, tuy ta cũng cảm thấy ăn không ngon lắm, nhưng là, so với lúc này ..."

Cốc Vũ nhìn nồi và bếp đơn sơ, nghĩ không nói đến hiện tại làm không thể ăn, dù làm được ngon, đến lúc đó lôi bát tô làm lúc thức dậy cũng khó khăn, cần điều chế phân lượng, đến lúc đó còn phải đặc, nòng thở dài một hơi, nói tiếp: "Không biết có phải không cắt miếng quá lớn. Ta thử băm coi sao."

An Cầm Hiên nhìn Cốc Vũ tuy nhụt chí, nhưng không buông tay, hẳn không có lý do gì không tiếp tục, dù cuối cùng ăn không vô, hẳn cũng nhất định muốn theo Cốc Vũ, vì thế hẳn dọn dẹp này nọ xong, "Người cọt vỏ, băm nhỏ cứ giao cho ta."

Hai người liền vội đến lúc lên đèn, người bên ngoài thúc giục ăn cơm cũng mặc kệ, chủ yếu là phải có người canh lửa. Vốn là cả nhà đồng loạt ăn cơm, đặc biệt tại đây hộ nông dân, cơm chiều tương đối long trọng một chút, cũng may Lí Đắc Tuyên bọn họ cũng không cố chấp, lại nói bọn họ cũng không phải vì chơi đùa mà làm chậm trễ, cũng kệ bọn họ, Tiểu Mẫn đem đồ ăn đến hậu viện, cho bọn họ vừa ăn cơm vừa canh lửa.

Trải qua nhiều lần thí nghiệm, làm ra không thể ăn, không khó ăn, hoặc có thể vào miệng nhưng mùi vị không giống, Cốc Vũ vẫn lắc đầu, cảm thấy biện pháp của mình có vấn đề, ăn không ngon phải đổi biện pháp khác mới được.

Nhiều lần thí nghiệm, còn không biết khống chế hỏa hậu thế nào, dựa theo lý giải của Cốc Vũ, mút đào là làm hơi nước bốc hơi, thừa lại cái và đường mạch nha là được. Nhưng nghĩ dễ dàng làm thì khó.

Tiểu Mẫn đưa tới đồ ăn coi như phong phú, bánh hấp Cốc Vũ thích ăn, rau xanh cũng từng ngậm ăn.

An Cẩm Hiên ăn rồi nhìn vào rổ hoa bên cạnh, là Tiểu Hà vừa mới để lại, có chút hơi bè ra, hăn đột nhiên không đầu không đuôi hỏi Cốc Vũ một câu, "Cốc Vũ, người nói hoa này màu gì?"

Cốc Vũ trong óc toàn bộ đều là quả đào, bị hăn hỏi như vậy xem thường vung tay qua, "Vô nghĩa, không là màu trắng sao!"

An Cẩm Hiên ha ha cười, ngón tay dùng sức sờ, màu hoa trắng biến thành trong suốt, đặt bên cạnh ngọn đèn cho Cốc Vũ xem, "Người cho là màu trắng có đôi khi cũng không phải, chỗ này có bọt khí, ép xuống biến thành trong suốt."

Cốc Vũ đang ăn cơm, xem lửa có chút không yên lòng, "Màu trắng thế nào, trong suốt thế nào, lúc này mẩu chốt không phải là đem hơi nước quả đào..." Chưa dứt câu Cốc Vũ đột nhiên đứng lên, bát cơm trong tay suýt quăng ra ngoài.

An Cẩm Hiên ở một bên thấy hết hồn, "Được rồi, được rồi, thế nào cũng phải ăn cơm trước, ta muốn đi hỏi cậu, trong tửu lâu hăn nhất định có người ngoài đến, hàng năm hăn cũng đi đây đó, kiến thức so với chúng ta nhiều, do chương quây chiếu cố lo trên dưới, còn nói cậu không có công phu gì, ta sẽ trở lại. Bất quá ta nhớ tới, lần trước ta đi bên sư phụ người, hăn chừng cái gì vậy..."

Cốc Vũ nghĩ một hồi, rồi cười ha ha, "Cẩm Hiên ca, chúng ta đi sai đường, chỉ nghĩ đến liều mạng nấu, nhưng người cũng biết, hơi nước còn không bốc hơi hết, vừa canh lửa còn phải quấy không ngừng, người mệt chết không nói, không nghĩ qua là còn bị dính nồi, ta có biện pháp!"

Thấy Cốc Vũ liên tục đắc ý kiêu ngạo, An Cẩm Hiên hỏi dồn dập, "Nghĩ tới cách gì?"

Cốc Vũ khụ khụ hai tiếng, cơm cũng không ăn, tay dính đào, dưới ngọn đèn ban đêm nhìn ra màu đen. Cốc Vũ hay dùng tay đen tuyền gọt đào,

"Người xem, ở đây nhất định có rất nhiều hơi nước, chúng ta muốn bài trừ rất phiền toái, không bằng nấu chín quả đào trước, sau đó lọc bớt nước đi, thừa lại xác đào chín không như lắm, hơn nữa nhất định ngọt hơn, rồi bỏ trong nồi nấu, không ngừng khuấy, không chừng có thể chế thành mứt đào ngon nhất! Vừa mau lại tiết kiệm sức!"

An Cầm Hiên một chữ cũng không sót, tiếp lại hỏi một vấn đề, "Lúc nấu chín quả đào cũng không dùng nước?"

Cốc Vũ vẫn còn hưng phấn, đi qua vỗ vai An Cầm Hiên, "Người a người, thông minh một đời hồ đồ nhất thời, ai nói nhất định phải dùng nước mới nấu chín? Ta hôm nay lúc nấu thuốc nghĩ tới, may mắn tỷ tỷ tối hôm nay làm bánh hấp cho ta ăn ta mới suy nghĩ thêm."

Cốc Vũ nói mở đầu lại không kết luận, An Cầm Hiên nghe xong một đầu mờ mịt, quanh co nói: "Nhưng có quan hệ gì với thuốc và bánh hấp?"

"Chứng!"

Một chữ như vậy đã nói rõ vấn đề. An Cầm Hiên đi phía trước sân ôm đến một chõng bát, Cốc Vũ nhanh nhẹn gọt vỏ bỏ hạt, bởi vậy một quả đào cắt thành mấy miếng, bỏ vào trong chén, rồi đầy một bát lại đổ vào tô lớn, chỉ cần đặt tô vào trong chưng, chuyện coi lửa cũng yên tâm hơn, không cần lo lắng.

Kêu An Cầm Hiên xem lửa, bên đây Cốc Vũ lại rửa sạch sẽ cái nồi nhỏ, chờ đào chín đổ sang nấu.

Quả đào chưng chín thịt quả bắt đầu mềm, Cốc Vũ rõ ràng không châm nước, lúc nấu sẽ chảy ra ít nước, lại nói nếu không có nước, đường sẽ không biến đổi.

Bên này nấu, mùi không giống với lúc trước, Cốc Vũ kích động, muống trong tay không ngừng khuấy, vừa trộn vừa kêu, "Lửa nhỏ, lửa nhỏ, xuyết

chút dính nôi ... Lửa lớn lửa lớn, nhanh chút, bằng không khi nào thì nấu xong."

Hai người ở phía sau viện bận rộn ồn ào, người phía trước nghe buồn cười, nhưng mọi người không có ý kiến gì, nên không đi quấy rầy bọn họ.

Cốc Vũ bọn họ không để ý người phía trước, trong mắt chỉ có mút hoa quả, ánh sáng ngọn đèn mỏng manh, Cốc Vũ quấy đảo trong nôi, bóng đen hắt lên vách tường, An Cẩm Hiên ngồi trên đất nhóm lửa, nhìn bóng đen không ngừng nhích tới nhích lui, còn có thanh âm Cốc Vũ lớn tiếng nói chuyện, nhất thời cảm thấy bóng dáng rất sinh động khoa trương. Cười không ngừng.

Cốc Vũ đổ mồ hôi, nàng cũng không biết nóng, lúc này không thể dựa vào kinh nghiệm, chỉ dựa vào trực giác, đảo trong nôi gì đó đã dính cái muỗng, An Cẩm Hiên mang tới một chén nước, đặt ở thành bếp, dùng chiếc đũa nhúng vào nôi mút rồi nhỏ vào chén nước, nhìn nhìn, còn chưa kịp nói chuyện, Cốc Vũ đã lớn tiếng kêu lên: "Nha, không thể dính nước, đến lúc đó dễ bị mốc meo, sao để lâu được a!"

An Cẩm Hiên cười một tiếng, "Ta muốn nói, mút hoa quả được rồi, người xem này nó không tan trong nước, còn chìm xuống, hẳn là là tốt lắm, bằng không sẽ bị cứng rồi khô cứng. Người gấp cái gì, lúc này ở đâu mà để lâu chứ."

Lúc này Cốc Vũ mới hồi phục tinh thần lại, trong lòng nghĩ một bước lên trời, muốn đặc, muốn không để dính nước lạnh này nọ, đâu có nghĩ tới đây là nôi đầu tiên, nghe An Cẩm Hiên nói như vậy, nàng ngượng ngùng cười, dùng chiếc đũa chấm một chút, đưa lên miệng thử một hồi, rồi mừng rỡ.

Cốc Vũ và An Cẩm Hiên nâng chén lớn, từ cửa sau trở lại nhà chính.

Hứa Tần Thị nhìn bọn họ cười, "Các người đốt than về sao, xem kia một thân đen thui, hun đầy khói, làm chi mà chịu tội này..."

Không cần nhìn Cốc Vũ cũng biết hai người lúc này không thể gặp người, nhốt bên trong nhà bếp lâu như vậy, với thời tiết này còn nhóm lửa, hơn nữa nước quả đào dính vào xiêm y tiện tay phúi, lúc nhóm lửa đầy tro bụi, còn có một thân mồ hôi, nhưng nàng cũng không quản, cười hì hì cầm chén quơ trước mặt mọi người một hồi, rồi mới để chén trên bàn, rất có cảm giác thành tựu nói, "Muốn ăn mút đào tự mình đi lấy dừa!"

"Sao, thật sự làm được? Người thơm nhưng không biết ăn được hay không?"

Cốc Vũ đã thử qua, rất tự tin đứng ở một bên mỉm cười không nói.

Tiểu Hà phách phách chạy vào nhà bếp lấy dừa đưa cho mọi người, tiếp lại chạy một hồi, đi lấy chén, Tiểu Mãn được phân phó đi lấy nước, mút đào pha với nước. Mọi người vừa khen ngợi vừa nghĩ biện pháp, Hứa Tần Thị còn nói pha nước xong đổ vào bình ướp trong nước giếng, ngày mai giữa trưa ăn bảo đảm mọi người thích.

Quay đầu lại mới giật mình thấy một chút mút đào vừa rồi đâu đủ cho mọi người ăn, một chút cũng không thừa lại, Hạ Xuyên ôm bát mút đào ở một bên liếm quên trời đất.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Cốc Hết Sức Nhưng Không Được Lòng

Sáng tinh mơ hôm sau, Cốc Vũ đã thức dậy, thời gian không đợi người, quả đào càng không đợi người.

Trải qua cả đêm suy xét, nàng đã suy nghĩ cẩn thận, quả đào là của thôn trang, làm mất đào cũng cần rất nhiều người, mà thôn trang sửa cầu cũng là chuyện tốt, nàng quyết định để thôn trang ra tiền vốn, mọi người ra sức, làm tốt mất đào bán lấy tiền sửa cầu, coi như mình ra ý cho mọi người được lợi mà thôi, Cốc Vũ cũng vui ý làm như vậy.

Sáng sớm, Cốc Vũ nghĩ mình làm mất đào xong, rồi mời Trần Vĩnh Ngọc qua, mất đặt trước mắt dễ thuyết phục người hơn, thậm chí nàng còn nghĩ làm nhiều một chút để hấn cầm đi thuyết phục người thôn trang.

Cốc Vũ cho rằng mình thức sớm, chờ nàng rửa mặt đi ra hậu viện mới biết được, trong hậu viện đã có tiếng người lanh lảnh, Tiểu Hà và Tiểu Mãn gọt vỏ đào, Văn thẩm và Hứa Tần Thị bỏ hột, Hứa Thị còn chưa đi qua, Vương Thị thấy Hạ Xuyên tại kia quấy rối liền đi qua ôm hấn vào trong ngực, mà thịch đào đã đầy một cái ki.

Cốc Vũ nhức đầu, ngượng ngùng cười cười, "Ta còn tưởng rằng mình sớm đâu, ai ngờ các người càng sớm hơn, đều là ta làm liên luy các người phải dậy sớm."

Nước quả đào lọc qua tay Hứa Tần Thị, từ kẽ tay chảy ra ngoài, nàng lấy đào nhừ trong tay nhét vào miệng, Cốc Vũ cản lại nói buổi sáng chưa ăn gì mà ăn quả đào như vậy sợ không tốt lắm, Hứa Tần Thị luyến tiếc nhổ ra,

nuốt xuống rồi mới nói: "Có liên lụy gì, người già đi không ngủ được thì tìm việc làm thôi. Đồ tốt không thể ỏi ra."

Tiểu Hà ăn rồi cười, "Ta biết vì sao mỗi mỗi không ngủ được, không phải già đi khó ngủ, là đêm qua nhớ thương nước giếng ướp lạnh mút đào không kịp ăn, ngủ không được đâu, nên sớm tinh mơ kêu chúng ta chuẩn bị tốt thịt quả đào, để Cốc Vũ đến làm mút đào cho ngài ăn."

Nói như vậy, mọi người ha ha cười.

Cốc Vũ cảm động, ở đây nàng cảm thấy tự do tự tại, vô luận mình làm chuyện gì, bọn họ đều không phản đối, chẳng sợ có đôi khi chuyện không như lời nói ra, kỳ thực Cốc Vũ cũng lo lắng. Đồ dựa theo ý nghĩ của mình làm ra mấy tuốt hạt, cây thần tiên quả cũng đã chiết trồng trên ruộng của nhà mình. Năm nay cây chiết thần tiên quả đã kết trái, Cốc Vũ sợ cây quá nhỏ mà kết trái sẽ làm cây bị thương, lúc thần tiên quả còn nhỏ hái đi, tuy mọi người lúc đầu không đồng ý, nói là thật vất vả chờ xem quả thế nào lại hái đi, nhưng khi Cốc Vũ nói rõ nguyên do mọi người đều đi hỗ trợ, nghĩ đến việc này, tuy nhà cứ như vậy không giàu có, Cốc Vũ cũng thỏa mãn thích ý.

Hứa Tần Thị ai một tiếng, lấy khuỷu tay huých vào Cốc Vũ, "Thế nào, hôm nay không muốn làm mút đào, quả đào bỏ đi cũng đáng tiếc, làm mút đào để mùa đông ăn, ngon chết mọi người."

Lúc này Cốc Vũ mới hồi phục tinh thần, thanh thanh cổ họng, đem ý nghĩ của mình nói một lần, "Ta nghĩ đây vốn là đào của thôn trang, nếu chỉ dựa vào chúng ta là không xong, mà chúng ta cũng không có làm gì đáng ngại, ta nghĩ thôn trang bỏ ra một ít tiền vốn, mua đường mạch nha cùng nhau làm mút đào, hiện tại thừa dịp còn chưa thu gặt lúa, mọi người đều rảnh rỗi, chúng ta làm mút đào, chờ bán đi là có thể sửa cầu, thật tốt."

Hứa Tần Thị nghe Cốc Vũ nói như vậy, gật đầu, "Khó được người đưa nhỏ này, bình thường tham tiền, nhưng không hồ đồ, chuyện lớn trong lòng đều nhớ, trách không được mọi người đều để người làm việc này."

Văn Thị lại có chút lo lắng, "Muốn mọi người bỏ tiền xuất lực sợ không dễ dàng, chỉ sợ là cố hết sức nhưng không được lòng."

Đối với việc này, Cốc Vũ có lòng tin, đối với mọi người đều tốt lại không cần bỏ tiền riêng ra có gì không vừa ý. Nàng bỏ thịt đào vào tô lớn, rồi đặt vào nồi chưng, Hứa Tần Thị nhóm lửa rất giỏi, ở một bên chiếu cố giúp đỡ Cốc Vũ.

Chờ mút đào không sai biệt lắm, Tiểu Hà mời Trần Vĩnh Ngọc qua.

Trần Vĩnh Ngọc không biết chuyện gì, vào cửa thấy mọi người đều bận việc, quả đào đã dùng hết một khuông, hắt vào phòng bếp, gặp Cốc Vũ bưng một chén mút đào đang định đi tìm hắt.

"Trần bá bá, người tới nếm thử mút đào chúng ta làm, ta đã nói này quả đào trừ bỏ để nuôi cây còn có thể làm việc khác đi." Lúc này mút đào đã làm tốt lắm, Cốc Vũ tựa hồ "vết thương lành đã quên đau", bắt đầu mạnh miệng nói.

Trần Vĩnh Ngọc tiếp nhận cái thìa Cốc Vũ đưa qua, tinh tế cắn một miếng, "Thứ này có mùi quả đào, nhưng không nhìn ra hình dạng quả đào, vị ngọt đậm đà hơn, ta thấy tốt, Cốc Vũ ngay cả người thứ này cũng nghĩ ra."

Cốc Vũ cầm bát mút đào, kéo Trần Vĩnh Ngọc đến nhà chính nói chuyện. Hạ Xuyên vừa thấy Cốc Vũ bưng bát mút đào, mặc kệ không chờ Tiểu Hàn, Đại Hàn, nhào tới lấy, bị Vương Thị giữ lại, "Tiểu tử, không cần ầm ĩ nhị tử người, không thấy bọn họ đang bàn chuyện sao."

Cốc Vũ đem tính toán vừa rồi mọi người cùng nhau làm mút đào, bán lấy tiền sửa cầu còn nói một lần.

Trần Vĩnh Ngọc nghe cũng rất kích động, "Vốn mọi người đều cho rằng năm nay sửa không xong cầu, cha người giúp làm cầu tạm người có thể đi, nhưng xe trâu không qua được, khiêng lúa đi cũng hoảng hốt, nếu thật có thể thuận lợi bán mút đào sửa cầu, ta cho người công lớn nhất!"

Cốc Vũ nghe Trần Vĩnh Ngọc nói như vậy rất cao hứng, nhưng nàng vẫn dè dặt nói: "Trần bá phụ, ta cũng là người thôn trang thôi, phải ra một phần sức, mút đào ta làm cho người, người đi nói với người thôn trang, xem mọi người có ý tứ gì."

Trần Vĩnh Ngọc là người không đoán được, tràn đầy tin tưởng nói, "Người nghĩ thật chu toàn, chuyện lớn như vậy muốn thương lượng thế nào, hơn phân nửa sẽ đồng ý. Tốt, đêm nay ta sẽ nói với bọn họ. Dù có người không tin tưởng nhưng ném thử mút đào cũng sẽ đồng ý."

Cốc Vũ ở nhà chờ tin tức, vừa chờ vừa làm một ít dùng đường mạch nha An Cầm Hiên mang về, coi đường nhà ai tốt hơn, rồi sẽ quyết định dùng một nhà đó. Nàng còn cố ý sắp xếp một bộ trình tự, muốn cùng nhau quản lý gia công, lại lo lắng ra cửa nhìn, nghĩ dựng bếp ở bãi đất trống sân trước, phụ nữ sẽ gọt vỏ, việc tách hạt đàn ông cũng có thể làm, còn nhóm lửa, quấy, đổ vào bình, phong bình, tìm kiếm người mua. Còn có đào trên cây quả đào cũng cần hái xuống, đường mạch nha và bình cần phải mua, từng bước một, hơi sơ ý sẽ loạn thành một đoàn, Cốc Vũ nghĩ rồi tự mình giật mình, vốn chỉ muốn làm mút đào, lại có nhiều trình tự làm việc như vậy, mình chỉ nghĩ thôi đã thấy không đơn giản, nghĩ viện này, qua hai ngày nữa sẽ có nhiều người ra vào, nói không chừng khí thế ngất trời, lòng nàng cũng thấy ngọt ngào .

Trần Vĩnh Ngọc và mọi người ở dưới gốc cây thương lượng việc này, hơn phân nửa đều đồng ý, hẳn cố ý trở về nói cho Cốc Vũ biết một tiếng,

cũng tiện phân công việc hái quả đào, mỗi nhà ra vài người, hơn nữa nỗi bất cần dùng đều có thể lấy từ các nhà các hộ.

Sắc trời đã tối muộn, thương lượng xong việc này đều đi nghỉ ngơi, thoải mái ngày kế lại qua thương lượng, phân công cụ thể việc làm.

Ngày thứ hai còn chưa rời giường, đã nghe thấy thanh âm ồn ào trong viện.

Mỗi một tiếng sắc nhọn chói tai, Cốc Vũ vội dậy, thầm nói nhà ai sớm như vậy đã đi qua.

Nhưng càng nghe càng không thích hợp, nàng ra mở cửa, sắc mặt liền lạnh xuống, không phải là Miệng Rộng và Quỳnh thẩm sao.

Cốc Vũ mở cửa ra, mặt trầm xuống nổi giận nói: "Sáng tinh mơ đã nghe quạ đen kêu oa oa, thật không hay ho! Thì ra là quạ đen đậu sai cây, không ở địa bàn của mình, đến chỗ người khác gọi bậy, cũng không sợ rước họa vào thân!"

Thấy hai người kia Cốc Vũ không có sắc mặt tốt, chuyện Miệng Rộng lần trước nàng còn giận, nếu không vì Tứ thẩm, các nàng sẽ không bỏ qua như vậy. Vậy mà bây giờ nàng có mặt mũi đến cửa, thật không biết xấu hổ!

Miệng Rộng thấy Cốc Vũ mở cửa, bước lên một bước, "Tiểu bại hoại! Rảnh rồi nghĩ bậy bạ, lúc này còn muốn chúng ta tới nhà của người làm không công sao, tưởng đầu óc mọi người cháy hỏng hết! Người, tiểu bại hoại sử dụng ma pháp gì, còn bắt mọi người ra tiền, ta là người thứ nhất không đồng ý, nam nhân của ta vì bán đồng đào đáng chết này, da chân bị lột không biết bao nhiêu tầng, hài cũng bị rách hết hai đôi, đây là chuyện thôn trang chúng ta không dám nói gì, nhưng lúc này nếu phải lấy ra vật và tiền mua này nợ cho các người phá hư, nói sao cũng không được!"

Cốc Vũ khó thở, thật không ngờ hảo tâm bị coi là lòng lang dạ thú, mình cực khổ giúp đỡ làm nứt đào, suy nghĩ một ngày lại một ngày, kết quả là được một kết cục như vậy.

Miệng Rộng mắng, Quỳnh thẩm cũng không phải là người thiện tâm, "Ta cũng thấy việc này không đáng tin, mọi thứ đều đặt trên tay các người, đến lúc đó bán không được, bao nhiêu công phu đổ vào đó. Nói thật dễ nghe, bán lấy tiền mọi người cùng nhau sửa cầu, nhưng bóng dáng tiền ở đâu không nhìn thấy..."

Nghe động tĩnh Hứa Tần Thị bọn họ đều đi ra, Vương Thị, Tiểu Mãn, Lí Đắc Tuyên cũng ra tới, sân bên ngoài người càng tụ càng nhiều, vây quanh xem, bàn tán đủ điều.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Ta Mặc Kệ !

Quá khứ hay tương lai, chỉ cần đề cập đến ích lợi, đều kích động mọi người, đặc biệt ở nơi đây một văn tiền hận không thể nghiền nát thành mấy cánh để xài.

Lúc này Cốc Vũ đứng trong sân, bỗng nhiên cảm thấy mình thật xa lạ, nhìn người trong viện có người tranh cãi, có người khuyên can, có người ở kia bàng quan, tựa hồ đều biến thành kỳ quái không có liên hệ gì với mình, phảng phất như mình đang xem TV, bọn họ là những nhân vật trên màn hình.

Hiện thực không như đang coi TV, đây là nơi Cốc Vũ sinh sống, mặc kệ bằng lòng hay không bằng lòng, nàng vẫn phải sinh hoạt tại thôn trang này, mà ở thôn trang chuyện gì cũng có thể xảy ra, chung quy Cốc Vũ không thể không đếm xỉa đến, người âm ỉ lại nhiều hơn. Nàng thở dài một hơi, vội đem suy nghĩ kéo về.

Miệng Rộng cảm thấy mình đúng, mọi người đều nghe nàng, rất đặc ý. Vốn là người không buông tha người ta, nàng còn tưởng mình chiếm hết lý, lúc này không chỉ mắng một nhà Cốc Vũ, mà còn tìm kiếm người ủng hộ trong đám người vây quanh, "Ta nói với các người, đương gia nhà các người cũng khổ cực đi bán quả đào, đây là chuyện thôn trang chúng ta cũng không có gì để nói, nhưng người nói chúng ta thiên tâm vạn khổ kiếm tiền về, sao lại để nhà bọn họ phá hư, cái gì nứt đào, người nhìn một cái chỉ là cháo, tiền người ta không có chỗ xài sao đi mua mấy thứ này, vạn nhất bán không được thì sao? Mọi vất vả trước kia đều uổng phí có phải không? Ai bồi thường nhà chúng ta a? Còn không biết người ta có mưu đồ gì, người

nói nếu bán đi, bị chiếm đoạt, chúng ta đây chính là người ngu, cả một thôn trang đều là người ngu, hợp lại vất vả nuôi béo cả một nhà!"

Miệng Rộng nói xong là có người ở kia nói thầm, "Nhưng người cũng thấy, người ta làm ra thứ kia ăn cũng ngon, sao không bán được, còn có thể để dành từ từ ăn."

Miệng Rộng nói rõ ràng, "Các người là đồ khờ! Người ta nói mứt đào các người cũng tin, không chừng là mua đường về nấu, ném vào hai cái đào là ra, thay đổi biện pháp dụ người!"

Tiểu Hà, Tiểu Mẫn trong lòng không phục, muốn đi đối chất bị Hứa Thị kéo vào phòng, nói nhỏ: "Các người không cần đi ra ngoài! Loại chuyện này không có thắng thua, chỉ sợ thanh danh mờ nhạt truyền đi, rất ngốc, ta đi đem Cốc Vũ vào."

Cốc Vũ ở trong sân nhìn những người này, nàng không nóng nảy. Nàng dễ dàng phản bác lời của Miệng Rộng, nói gì đều vô dụng để mọi người tận mắt nhìn là được, nhưng nàng không nghĩ làm như vậy. Hứa Thị đến kêu, nói đi vào phòng không cần cùng những người đó tranh cãi, miễn cho về sau thanh danh truyền ra không xuôi tai. Cốc Vũ cười, lắc đầu nhưng bất động. Hứa Thị thấy nàng mỉm cười, không nói gì cũng không kích động, lẳng lặng ở một bên nghe, tựa hồ hết thấy không có quan hệ gì với, thoáng yên tâm một ít. Tiểu Hà và Tiểu Mẫn thấy Cốc Vũ không có đi vào, lại đi ra, không nói chuyện ở một bên xem.

Lí Đắc Tuyên tức giận, bước thẳng đến trước mặt Miệng Rộng bọn họ, "Người nói cái gì?"

Miệng Rộng không sợ, huống hồ chung quanh đều là người thôn trang, "Ôi uy, người nói đi, các người nói đi, chúng ta bất quá là tới nói rõ lí lẽ, người luyện võ công chúng ta biết, chẳng lẽ muốn động thủ với phụ nữ, có

phải thủ đoạn nham hiểm bị vạch trần đến hăm dọa? Chúng ta kiếm tiền bị ép phải ném vào đồng dào đó, chúng ta là ngốc à? !"

Lí Đắc Tuyền giận đến mức đỏ bừng, nhưng không thể động thủ, cứng người đứng một chỗ. Cốc Vũ đi qua, đứng bên người Lí Đắc Tuyền, cất cao giọng nói: "Các người nhìn thấy cha ta động thủ sao, các người nói lý lẽ, sao lúc tối không nói, không đi nói với lí chính, bằng chứng nào nhận định chúng ta lừa tiền các người?"

Nghe câu hỏi, Miệng Rộng ghen lời.

Một số phụ nhân ngượng ngùng, nhưng vẫn có người nói, "Cốc Vũ, nếu mất dào nếu bán không được, chúng ta lỗ vốn sao?"

Cốc Vũ bất động thanh sắc, nhin lửa giận xuống, lạnh nhạt nói: "Làm buôn bán có kiếm có bồi, không có khả năng luôn kiếm, lời như vậy ta không nói được, chỉ có thể nói chúng ta ra tiền vốn, cùng nhau làm, đến lúc bán mất dào mọi người cùng đi cũng được, chọn người đáng tin đi cũng được, nhà chúng ta sẽ không dính vào nửa điểm, nếu muốn một vốn bốn lời hoặc chỉ lời không lỗ, ai dám cam đoan như vậy? Vừa muốn kiếm tiền lại không muốn phiêu lưu, trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy."

Nghe Cốc Vũ nói như vậy, có một số người không lạnh nhạt, "Như vậy, vạn nhất bán không được, chúng ta không chỉ không kiếm được tiền trước kia về, còn phải mất không biết bao nhiêu công phu? Không bằng không cần mạo hiểm, cầu hoãn lại một năm cũng được, sang năm bán quả dào lại nói chẳng phải tốt hơn? Lại nói hiện tại cầu không thể không đi được sao?" Nói xong lại hư thực nhìn Lí Đắc Tuyền liếc một cái, tựa hồ mới nhớ tới cầu gián dị này là người đó sửa.

Cũng có người nguyện ý, "Ta cảm thấy là chuyện tốt, dù sao bán không được cũng không thể để dành, các người nhìn đi Tuyền huynh đệ cũng giúp đỡ sửa cầu, lại nói sửa tốt mọi người đều tốt, huống hồ thế nào chúng ta

cũng không chịu thiệt, chỉ tốn nhiều một ít sức thôi, chúng ta hộ nông dân cái khác không có, khí lực còn không có sao?"

Nói đến nói đi rồi biến thành hai phái, ai cũng thuyết phục không xong ai.

Các nhà các nam nhân thấy phụ nữ của mình đến đây náo, cảm thấy đã mất thể diện, liền âm ỉ lên, có người bị kêu trở về, bỗng chốc rối loạn lung tung. Vốn là nói chuyện mứt đào, gây gổ là chuyện nhỏ, nói một hồi thành cái gì con dâu về nhà mẹ đẻ đưa tiền lễ, mình làm việc nhiều hơn cũng bị mắng ra lời.

Âm ỉ nhưng không ra kết quả gì, Lí Đặc Tuyền đứng ở sân cau mảy, Vương Thị và Hứa Thị cũng đứng ở nơi đó nói với mọi người chuyện mứt đào, Cốc Vũ cũng đã kêu Tiểu Mãn nấu cơm, vô luận thế nào không thể không ăn cơm, trong lòng nàng đã bắt đầu có so đo.

Cốc Vũ suy nghĩ, cuối cùng ai cũng không phục ai, đến lúc chuẩn bị ăn cơm, người đều tản về nhà.

Vương Thị và Hứa Thị mỗi mồm, mặt Lí Đặc Tuyền cũng phủ đầy mây đen, thật lâu cũng không cầm bát đĩa lên, "Chúng ta tốt bụng, lại biến thành như vậy!"

Tiểu Hà phản uất, "Còn không phải có người khuyến khích, Miệng Rộng sẽ không dễ dàng bỏ qua, sau chuyện lần trước luôn nhìn chăm chăm chúng ta, sớm hay muộn sẽ ra chuyện nữa."

Cốc Vũ lắc đầu, Tiểu Hà nói không sai nhưng nếu trong lòng người khác đã định, mặc người ta nói thế nào cũng sẽ không dao động.

Lúc nàng muốn nói, Tiểu Mãn đột nhiên hỏi một câu, "Tiểu Hà, ca người đâu?"

Tiểu Hà vỗ đầu, ha ha cười lên, "Ca ta nói hai ngày này cũng không có việc gì, đêm qua không phải mọi người thương lượng tốt sao, muốn cùng nhau hái quả đào làm mứt đào, chuyện khác ca ta không biết giúp gì, hẳn nghĩ phải đi hái quả đào, cũng không biết hiện tại hái được bao nhiêu."

Tiểu Hà nói như vậy, Tiểu Mẫn liền trách cứ nàng không nói sớm, Tiểu Hà nói bị Miệng Rộng chọc giận nên quên, cuối cùng Tiểu Mẫn cũng không để bọn họ làm, tự mình chuẩn bị cơm đưa đi. Cốc Vũ cảm thấy nếu ai cũng giống Đại Lâm, kỳ thực ngày qua rất tốt đẹp.

Vương Thị cùng mọi người nói xong, "Cốc Vũ người không cần buồn, mọi người đều thấy, chúng ta nên làm cái gì thì làm cái đó, người không nên gấp gáp, cùng lắm thì chúng ta một đám đi nói là tốt rồi."

Hứa Thị cũng đồng ý, "Đúng vậy, hiện tại có rất nhiều người đồng ý, những người khác cũng sẽ nghĩ thông suốt."

Cốc Vũ đang ăn cơm, thấy Vương Thị và Lí Đặc Tuyên có chút nao núng và không biết làm sao, trong đầu cao hứng, lại có chút kiên định nói: "Không, chúng ta không làm."

"Gì?"

Vừa nghe Cốc Vũ nói như vậy, Lí Đặc Tuyên liền đứng lên, "Cốc Vũ người đừng lo lắng, cha mẹ đều ủng hộ người, còn có Trần bá bá và Nhị bá người, lại nói chúng ta làm việc thiện, trong đầu không có trở ngại là được."

Trong đầu không có trở ngại là được, Cốc Vũ làm sao không nghĩ qua việc này. Chỉ là với chuyện nàng cũng có một ít vấn đề, có người đáng giúp có người không, bọn họ có lập trường của họ, mình không thể nói vì mọi người tôi nên chuyện như vậy, đến lúc đó mình không được công lao gì, nếu có sai sót gì, không chừng còn bị bêu danh, Cốc Vũ không là thánh nhân, nàng để ý chuyện này.

Muốn để bọn họ lựa chọn đứng ở chỗ nào, phải là như thế này.

Cốc Vũ cười mỉm, quay đầu thuyết phục Lí Đặc Tuyền, "Cha, nương, chúng ta vì mọi người, nhưng trong lòng người ta không nghĩ như vậy, bằng không có người tới nói, mọi người lại nghĩ ngại, bây giờ chúng ta mỗi miệng thuyết phục người ta lại có ích lợi gì đâu, còn không bằng chúng ta không làm nữa, chúng ta tự mình buôn bán kiếm tiền mới là bản lĩnh thật sự, đến lúc đó sự chuyện đặt tại trước mắt, cũng không lo người khác không tin, để cho bọn họ hối hận đi. Nói thật ta không thể cam đoan lần này mất đào có thể kiếm tiền, các người cũng có thể nghĩ tới, vạn nhất đem tiền thôn trang lỗ hết, đến lúc đó không chừng chúng ta không ở thôn trang được, tội gì chứ?"

Vương Thị do dự, Tiểu Hà cũng lạch cạch buông chén xuống, "Đúng, chúng ta cố hết sức lại không được lòng bọn họ, tội gì giúp đỡ những người này chứ."

Đến lúc này, Lí Đặc Tuyền cũng có chút do dự.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Sổ Sách Có Thể Coi Là Rõ Ràng

Tiếng bước chân tất tất tốt tốt, đòn gánh trên vai run rẩy, quả đào bên trong thúng hồng hồng rực rỡ. Đại Lâm chọn hái quả đào tốt nhất đi về nhà.

Tiểu Mãn cầm theo hộp đựng thức ăn đi theo sau.

Đột nhiên phía sau truyền đến một trận cười, "Ai u ai u, người ta ra ra vào vào có đôi..."

Tiểu Mãn phiền não, quay đầu vừa thấy, dưới gốc cây ba người đang chỉ trỏ, cười đến lỗ măng, nàng biết rõ những người này không nên chọc, là những tên du thủ du thực trong thôn, chỉ biết hếch mũi lên mặt, nhưng vẫn không nhịn được, cảm tức trừng mắt, cũng không quản phía sau cười vội vàng bước nhanh hai bước đuổi theo Đại Lâm.

Đại Lâm vào sân, không thấy cảnh tượng bận rộn như tưởng tượng. Mọi người ngồi dưới mái hiên, thanh thản bình yên.

Hắn cảm thấy lạ, "Di, không phải nói là cùng nhau làm mứt đào sao, sao mọi người không có đến?"

Tiểu Hà cười cười, không biết mở miệng thế nào, quay đầu nhìn Cốc Vũ. Ánh mắt Cốc Vũ dừng ở phía sau trên người Tiểu Mãn, biết nàng sẽ không nói gì thêm, đành phải nói: "Đại Lâm ca, muốn làm mứt đào, nhưng phải đợi chờ, chúng ta cần biết rõ ràng một chuyện."

"Chuyện gì?"

Bỗng nhiên Cốc Vũ không biết nên nói như thế nào, nói những người đó đến mắng nói mình nuốt tiền bọn họ, nói thứ này không nhất định có thể kiếm tiền, nói lúc này mút đào và dựng lại cây cầu đơn giản không là một chuyện? Đại Lâm là người cố chấp, không nghĩ nhiều đến vấn đề này. Cốc Vũ mỉm cười, "Đại Lâm ca, người hái nhiều quả đào như vậy đi nghỉ tạm một hồi trước đã."

Đại Lâm tháo đòn gánh ra, khiêng thúng đào ra phía sau viện, mu bàn tay quệt mồ hôi trên trán, "Không sao, ta nghĩ cũng không có chuyện gì, trước đem đào đổ ra, lại đi hái một gánh."

Cốc Vũ hút một ngụm khí lạnh, nhìn Tiểu Mẫn lắc đầu. Có thể Tiểu Mẫn mới tiến lên nói: "Hôm nay không hái được, người nhìn nhiều đào như vậy còn giữ phía sau viện đâu, đến lúc cần hái lại nói, làm mút đào cũng không nhanh như vậy, đào lại đổ qua còn không làm dập quả đào, để tại đây là được."

Đại Lâm không dị nghị gì, hàm hậu cười đi ra phía sau viện sửa sang lại đôi đầu gối. Cốc Vũ và Tiểu Hà nhìn Tiểu Mẫn cười gian, Tiểu Mẫn vẫy tay đi qua cho mỗi người một cái tát.

Một lát sau, Trần Vĩnh Ngọc và Giang thị tiến vào, bọn họ đã nghe nói Miệng Rộng bọn họ đến gây sự, vội đến xem.

"Cốc Vũ, các người không cần khó chịu, dù sao làm chút chuyện sẽ có người nói ra nói vào, chờ làm ra thì tốt rồi, sẽ không có người không phục đúng không." Trần Vĩnh Ngọc an ủi Cốc Vũ.

Lúc này Cốc Vũ đã cân nhắc rõ ràng, có một số việc không thể nóng lòng, không phải do mình đề nghị nói mọi người cùng nhau kiếm tiền, thì người ta sẽ cảm kích mình, mà phải làm cho nhà mình giàu có hơn, trở thành đại gia giúp mọi người. Tóm lại là mình phải giàu có trước rồi mới

giúp thôn trang, mình phú không bằng thôn trang giàu có, đơn giản một trước một sau nếu thất bại, mọi thứ sẽ phức tạp hơn.

Vì thế Cốc Vũ nói: "Trần bá bá, vấn đề không đơn giản là có phục hay không, nói nhà chúng ta ham tiền mồ hôi nước mắt của thôn trang, ta chỉ sợ nếu chúng ta vội vã làm, khẳng định là có một số người không vừa ý, vạn nhất mứt đào không kiếm ra tiền, không chỉ chúng ta một nhà bị nói, nói không chừng ngay cả người cũng bị liên lụy."

Đều là người hiểu chuyện, Cốc Vũ nói hết lời, Trần Vĩnh Ngọc liền hiểu chuyện gì xảy ra, nên tiếc hận, "Người nói đào của chúng ta ngon như vậy không làm lại để hư sao?"

Giang thị không ngừng nói nghiệp chương.

Trần Vĩnh Ngọc có chút tức giận, nhưng hấn biết những người đó nghĩ hấn cũng không có cách nào, cuối cùng phần uất biến thành hung hăng vỗ cái bàn, lần đầu ở trước mặt mọi người phun ra một câu thoá mạ nói, "Đúng là chó má Miệng Rộng !"

Cốc Vũ lắc đầu cười khỗ, sau lại nhìn Lí Đắc Tuyên và Vương Thị, Lí Đắc Tuyên gật đầu, Vương Thị cũng gật đầu, nàng mới nói: "Trần bá phụ, còn có một biện pháp."

"Nga? Biện pháp gì?"

Cốc Vũ khẽ cắn môi, "Mọi người không nguyện ý cũng không thể miễn cưỡng, nói đến cùng là tình trạng nhà chúng ta, nếu hiện tại chúng ta là địa chủ viên ngoại, người ta không thể không tin, cho nên ta nghĩ lúc này tiền bọn họ không kiếm chúng ta kiếm, dứt khoát ta mua quả đào về, nếu không đủ người làm ta mượn người, kiếm được tiền là của chính mình, chỉ là cần một ít tiền vốn."

Trần Vĩnh Ngọc ngồi trên đất nghĩ nghĩ, "Nếu là như vậy ta theo các người sợ không tốt lắm, không cần để cho người ta nhéo, đào là ta đưa cho các người, nếu người không đủ bạc ta còn ba mươi lượng chúng ta trước kia chia"

Giang thị nhưng không nghĩ như vậy, "Này có việc gì! không phải mọi người đều nói quả đào vật chết sao, làm gì cũng có người nói, chúng ta ra tiền mua về còn suy nghĩ nhiều, Cốc Vũ không cần để ý Trần bá phụ người, đầu hăn nghĩ quá nhiều, chúng ta làm chuyện của chúng ta!"

Hứa Thị đang định mở miệng, Cốc Vũ giơ tay cản nàng, "Nhị bá mẫu, người không cần nói đến tiền của người, chúng ta đang chờ nhà ở đâu, vừa muốn xây phòng ở vừa muốn buôn bán, còn có sự phiêu lưu mạo hiểm, nếu bị lỗ về sau chúng ta cần nhờ người."

Hứa Thị nghe vậy mới không kiên trì, "Nói lời khách khí làm gì, chúng ta vẫn cùng nhau làm, nếu không đủ thì lấy ra, làm buôn bán sao không có điểm phiêu lưu, nếu không người người đều hòa nhau làm hết rồi đúng không?"

Đêm đó chờ Lí Đắc Giang tới, lại cùng nhau đốt ngọn đèn ở trong phòng thương lượng. Kết quả làm Cốc Vũ vừa lòng, tiền trong nhà đều lấy ra, còn có Trần gia, Đại Lâm đều ra, bốn nhà gom lại, được một trăm lượng. Phần của Lí Đắc Giang chưa tới thời điểm không để hăn ra, dự trữ trước, nếu thật sự cần tới mới lấy ra, có thể hăn không nói gì thêm.

Không phải lần đầu tiên mấy hộ kết phường, hết thấy đều thuận lợi rất nhiều.

Ngày kế, mọi thứ đều dựa theo kế hoạch làm việc.

Nhà Cốc Vũ muốn mua đào ở thôn trang truyền ồn ào huyền ảo.

Người đến hỏi thăm tin tức nổi liền không dứt, đa số là đến thăm dò xem nhà Cốc Vũ muốn làm cái gì, thấy Cốc Vũ buôn bán đều kiếm tiền, nên yêu cầu nhập bọn. Bên ngoài phe Miệng Rộng đơn giản nói là hù mọi người, không cần bị lừa vâng vâng.

Tình huống như vậy là ở trong dự liệu, người đến yêu cầu nhập bọn Cốc Vũ đều cự tuyệt, cũng không để ý tới lời đồn đãi, một đồng đào đã có chút đập, Trần Vĩnh Ngọc kêu vài người cùng nhau đặt ở mảnh đất trống sân trước nhà Cốc Vũ, buổi tối hôm trước đã bàn bạc xong, làm đủ công phu, miễn cho về sau lưu lại hậu hoạn.

Người vây xem tầng tầng ngoài.

Trong rừng đào, quả đào được hái hơn phân nửa, thừa lại khoảng một phần ba.

Trần Vĩnh Ngọc vừa nói chuyện Cốc Vũ muốn mua quả đào, mọi người liền nghị luận ào ào, các lão nhân cũng được mời tới ngồi ở một bên.

Miệng Rộng bọn họ làm sao có thể buông tha cơ hội như vậy, nhưng vô luận thế nào nàng cũng không có lý lẽ gì, đành phải nhìn chăm chú không nói chuyện.

Cốc Vũ và Lí Đắc Tuyền, Vương Thị bọn họ đứng ở một bên, cũng không nói gì, Lí Đắc Tuyền đầu tiên hỏi, "Mọi người ra giá đi."

"Ba mươi lượng!"

"Năm mươi lượng!"

Lí Đắc Tuyền hừ một tiếng, "Người định đoạt ba mươi lượng? Nếu người ra ba mươi lượng thì để cho người đi."

Lại nghị luận một trận.

Trần Vĩnh Ngọc cũng không nói gì. Có người thôn trang làm việc công đạo nói, "Vốn quả đào định vứt đi, nếu bọn họ muốn mua, cũng không thể hối người ta, lúc trước chúng ta cũng bán hơn phân nửa, chia thành ba phần cũng còn lại một phần, chúng ta xem năm nay quả đào bán được bao nhiêu tiền, rồi Tuyền huynh đệ bỏ ra một nửa tiền, bọn họ không ăn một chúng ta cũng không chịu thiệt."

Trần Vĩnh Ngọc cũng có ý tứ này, nhưng từ người khác nói ra mọi người tương đối tin phục thôi.

Miệng Rộng chít chít méo mó, "Còn không phải tiện nghi cả nhà người ta! Hừ, đâu bán ra được bao nhiêu tiền, còn làm cái dạng này cho ai xem!"

Lần này, không cần bọn họ nói chuyện, cũng có người quát nàg: "Miệng Rộng! Như vậy người mua? Người ta muốn cùng nhau làm cũng không được, muốn mua cũng không được? Có phải người không muốn thấy thôn trang được tốt hơn!"

Cũng có người trực tiếp tìm Trần Điền, "Quản cho tốt vợ người! Chuyện thôn trang khi nào do nàng định đoạt!"

Vấn đề lại tới nữa, lúc này quả đào có rất nhiều thay đổi, nếu quy ra tiền sợ có chút khó khăn, dù sao tiền đến tay không nhiều, còn không đến năm mươi lượng, bao gồm Kinh Trập bọn họ tìm được lão bản mua một mớ lớn.

Cốc Vũ cười, " Bao nhiêu đào quy ra tiền tính rõ ràng đi. Chúng ta sẽ không ham tiện nghi này."

Kết quả mọi người đánh giá tính ra khoảng bảy mươi lượng.

"Tuyền huynh đệ, như vậy nếu các người mua số quả đào còn lại, phải trả ba mươi lăm lượng bạc."

Lí Đắc Tuyền đang định nói chuyện, Cốc Vũ lắc đầu, "Không đúng!"

Thanh âm nàng thanh thúy, rõ ràng trong trẻo làm mọi người đều dừng lại.

Có người hỏi nàng, "Không đúng chỗ nào? Giá này xem như công đạo."

Cốc Vũ cười, không nhanh không chậm nói, "Mọi người hãy nghe ta nói, mua quả đào dĩ nhiên do các người đưa quả đào cho chúng ta, không có đạo lý người mua phải tự mình hái quả đào đúng không, như vậy phải tính phí chuyên chở cùng tiền công người. Bảy mươi lượng kia do mọi người làm lâu như vậy mới kiếm về, chuyện khác ta không nói, đều cùng một thôn trang không cần so đo nhiều như vậy, nhưng cũng không thể để nhà chúng ta chịu thiệt, lại nói nếu không hái rất nhanh đào sẽ bị hư rụng, còn phải khấu trừ ít nhất hai phần số lượng bằng không chúng ta chịu thiệt, các người nói có phải như vậy hay không? Lại có, cũng không phải ta muốn chiếm tiện nghi của mọi người, mua số nhiều là muốn mua giá sỉ, đi trấn trên mua bình, mua một cái ba văn hai cái năm văn, chúng ta một lần mua nhiều như vậy cũng muốn rẻ một chút. Vô luận thế nào, mua bán phải tính rõ ràng mới được!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Mua Bán, Nhân Nghĩa

Cốc Vũ nói rõ ràng, làm mọi người ngẩn ra. Lại nghị luận ào ào.

Mọi người đều cảm thấy có chút không đúng, nhưng không thể nói ra chỗ nào không đúng, nên không có lời phản bác.

Rốt cục có người mở miệng, "Như vậy tính tới tính lui rồi cũng như không à?"

"Đúng vậy, chẳng lẽ tặng không?"

"Nha đầu kia còn nhỏ mà tinh như vậy, về sau không biết ra sao."

Cốc Vũ như không nghe thấy, thản nhiên đứng trước mặt gánh quả đào, cười nhẹ, "Cũng không thể nói như vậy, hiện tại là buôn bán, mọi người coi ta là người mua đào, sẽ không khó lý giải. Nếu hiện tại có lão bản đến mua, người ta chỉ ra mười lượng, các người nói là bán hay không bán? Ta xem đa phần là bán, chỉ là trong lòng không dễ chịu, chúng ta đều là người một nhà, đương nhiên sẽ không thừa lúc cháy nhà đi hôi của, nhưng cũng không thể đem tiền cho không chứ?"

Rất bình tĩnh.

Thanh âm nói chuyện ong ong, là các phụ nhân thảo luận, rất nhanh bị quát bảo ngưng.

Trần Vĩnh Ngọc nhìn quanh, thấy không có người muốn nói gì, ngẩng đầu nhìn Lí Đắc Tuyền nói: "Tuyền, chúng ta không vòng vo, người xem

quả đào có thể cho bao nhiêu tiền?"

Lí Đắc Tuyền nhìn Cốc Vũ, nhất thời nói quanh co, Cốc Vũ đi qua, không ngưng ngừng, cao giọng nói: "Hai mươi lượng! Đến lúc nhà chúng ta cần, phải cho người thôn trang hái đến nhà chúng ta, bằng không ta sẽ khấu trừ ít nhất ba lượng tiền nhân công còn lại mười bảy lượng."

"Người, người, người, người còn lên mặt! Chỉ biết đem đồ thôn trang chuyển về nhà mình, mở miệng bớt hăn nửa giá, một người có mặt mũi!" Miệng Rộng bật ra một câu. Từ sau sự tình lần trước, nàng thị phi với Cốc Vũ bọn họ không bỏ qua được.

Quỳnh thẩm trước kia thân với Trương thị, từ khi Trương thị bị Hải đuổi đánh khắp thôn trang, cũng chuyển biến không ít. Quỳnh thẩm gần đây cùng Miệng Rộng giao hảo, liền hát đệm, "Đúng vậy, một thôn trang chẳng lẽ còn tính toán, biết nhà các người buôn bán kiếm tiền tâm địa cũng không thể đen như vậy?"

Sự tình là như vậy, một khi có người dẫn đầu, sẽ có bọn đạo chích nói thầm, "Cũng đúng, càng có tiền càng so đo, càng so đo người ta lại càng có tiền, chúng ta ngốc còn giúp người ta kiếm tiền."

Sắc mặt Cốc Vũ trầm xuống, đá tảng đá dưới chân, hừ một tiếng, "Các vị hương thân, Trần bá bá, người cũng thấy, các người cũng đều nghe thấy được? Chúng ta nghĩ trăm phương nghìn kế giúp đỡ thôn trang ít nhiều kiếm một chút tiền, để mọi người sửa cầu, bí phương mút đào không nói đến, chúng ta cũng nguyện ý lấy ra cùng nhau kiếm, nhưng chúng ta đổi được cái gì đây, hôm qua còn có người đứng trong viện chúng ta chửi ầm lên. Các người sợ uổng phí công sức vất vả? Sợ chúng ta lấy tiền của mọi người? Như vậy cũng không có ý nghĩa gì, chúng ta dứt khoát ra tiền mua quả đào, nhưng còn nói chúng ta so đo, các người phân xử công bình đi, vượt lương tâm của mình mà nói, ta mưu đồ cái gì? Ta muốn tiền, nên ta tính kế đào, thứ mà bây giờ không có người cần bị các người nói thành quả

đào chết? Ta giữ mấy chục lượng bạc kia qua những ngày thanh toán thoải mái không tốt hơn sao, ta vì sao phải mua quả đào, không đối gặt các người, một là ta không biết mút đào có thể kiếm tiền hay không ta không dám cam đoan, nhưng chúng ta nguyện ý mạo hiểm thử xem. Nếu có nhân ngôn toái ngữ nói tới nói lui, chúng ta thực không dám mua, sau này quả đào hư thối ngoài rừng, thôn trang sẽ ít đi hai mươi lượng bạc, chuyện sửa cầu không biết kéo tới khi nào, đến lúc đó coi mọi người nên nói ai!"

Lời vừa nói vừa ra, mọi người cân nhắc lúc đó sẽ chẳng phải là lý lẽ đó sao, đặc biệt những người đó, đều đem ánh mắt nhìn phía Quỳnh thâm và Miệng Rộng .

Quỳnh thâm coi như thức thời, thấy không ổn liền rút lui, "Việc này chúng ta đều nghe thôn trang, chẳng qua là nói thôi, con ta ta còn chờ ta trở về nấu cơm đâu." Nói xong vội bước đi.

Miệng Rộng không phục, ồn ào nói, "Tiểu bại hoại, dùng tiền đến..."

Trần Điền luôn bị phần đông đàn ông dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá vốn đã thấy không có mặt mũi, lúc này Miệng Rộng há mồm càng nói càng thái quá, hăn không cố nhịn, một cái tát đánh qua. Miệng Rộng không thể tin được đây là sự thật, ngồi dưới đất la to, "Người là loại người gì, cũng dám đánh ta, ta gả cho người thật là ngã tám đời huyết mố! Còn giúp kia người ngoài..."

Không biết thực hư thế nào cứ như vậy kể lể, Trần Điền bỏ đi, lại bị Miệng Rộng ôm lấy, thể diện quét rác, nghiêm mặt nói không nên lời.

Không ai lên tiếng, vài phụ nữ thật thà chất phác lắc đầu, Trần Thị cũng đi qua đỡ Miệng Rộng, kéo về nhà, vừa khuyên bảo không cần nháo sự.

Miệng Rộng thấy có người khuyên, lên mặt, cho rằng chính mình chiếm lý, dứt khoát ngồi chết dưới đất khóc lóc om sòm.

Không thể nhịn được nữa, Trần Vĩnh Ngọc ném một quả đào qua."Giữ chút thể diện cho mình được không!"

Có người bồn chột, "Người còn dám mắng như vậy, chỉ cần việc này cũng đủ để Trần Điền hưu người, lại nói đã gả qua vài năm, nhưng có sinh được một đứa con nào không? Cha mẹ người nói như thế nào? Có phải thật muốn thành như vậy mới tốt hay không?"

"Người ta lợi hại đâu, tưởng hưu về sẽ gả cho địa chủ! Sẽ không đỏ mắt nhà người khác kiếm tiền."

"Chắc chắc chắc, nhà địa chủ phải muốn mới được a..."

"Nghe nói lần trước còn đẩy Tiểu Hà xuống sông đâu, may mắn bị Cốc Vũ chụp lại được, còn có mặt mũi đi náo, thật không biết sao lại đi cưới một nàng dâu như vậy."

Mọi người bàn tán ào ào, khắp thôn trang bị Miệng Rộng nói dài nói ngắn, ngày thường oán hận chất chứa bây giờ bạo phát, nói đến cuối cùng nhất trí kết luận, "Khai từ đường!"

Vừa nghe như vậy Miệng Rộng sợ hãi, tựa hồ mới thanh tỉnh lại, cũng không cần người giúp đỡ, chân thấp chân cao chạy như bay về nhà, chạy quá nhanh ở ngã rẽ té trên đất, chọc người vỗ đùi cười."Đáng đời!"

Miệng Rộng đã đi, bên này tiếp tục thương lượng giá quả đào.

Cốc Vũ thấy Miệng Rộng ăn khổ nói không nên lời, trong đầu thống khoái, "Các người nghe ta tính, quả đào mua nhiều lắm cứ dựa theo ba mươi lăm lượng, mọi người bán quả đào vất vả đều biết, cũng không khấu trừ tiền nhân công, liền tính một thành bán, thành tám phần năm, các người thấy hợp lý không?"

Mọi người đều không nói gì, cũng chính là ngầm đồng ý, Cốc Vũ tiếp nói, "Quả đào đến lúc này dễ dàng hư rụng, chúng ta cũng không kịp hái, phần này khấu trừ hai thành. Bằng không chúng ta mua về bị hư làm không xong cái gì, hai bên đều không chịu thiệt mới đúng."

Mọi người gật đầu nói đúng.

Cốc Vũ lại tính, "Mua càng nhiều giá lại càng tiện nghi, lúc trước bán cho lão bản nhưng là giống chúng ta linh bán tám phần, bán cho chúng ta, mọi người không cần chuyển đi xa, lại mua hết một lần, có phải cũng muốn dựa theo như vậy mà tính?"

Không có phản đối thanh âm.

Cốc Vũ tính toán, cường điệu, "Mọi người tính như vậy, cũng đã trừ hơn phân nửa rồi, dù tính là một nửa, cũng là mười bảy, mười tám lượng bạc, chúng ta ra hai mươi lượng, coi như là nhiều."

Mọi người nhìn nhau, Trần Vĩnh Ngọc cũng sửng sốt, hẳn thật không ngờ Cốc Vũ tính rõ ràng như vậy, không ngờ nhiều đào như vậy chỉ có thể bán được bằng đó tiền.

Một lão hán râu bạc đứng lên, là Lão Thiết Đầu, trong nhà ngày coi như có thể, nữ nhân đều để hẳn ở nhà, hẳn thích ra ruộng, ở thôn trang bối phận cao, uy vọng cũng không nhỏ. Hẳn đứng lên còn thắt lưng, "Tiểu nha đầu nói không sai, đây là việc thiện thôn trang, bán đào mọi người đều không có ý kiến gì, tính là mười tám lượng, lại không thể kêu Tuyền huynh đệ chịu thiệt. Mọi người phải nhớ kỹ, mọi người đều thấy đó, đến tình trạng này, không có người ăn cũng không có người mua, nói không xuôi tai là không cần dùng, đổi trở về mười tám lượng bạc còn không biết đủ."

Nói cho hết lời, Lão Thiết Đầu tựa hồ người thấp đi một đoạn, ngồi trên đất bộ dáng tang thương.

Những người khác không nói gì. Họ trầm mặc, nghĩ lại thời gian này vất vả đi bán quả đào, nghĩ ngày tháng gian nan.

Trong lòng Cốc Vũ có hỏa, chỉ đành ghen một hơi, nghĩ những người này như vậy, còn không bằng tự mình kiếm tiền, quên đi, lúc định mua quả đào cũng đã tính rành mạch, nhưng đến lúc này, nàng bỗng nhiên có chút áy náy, đặc biệt là Lão Thiết Đầu đem lời nói ra, ngồi trên đất cầm hai quả đào, phun ra một câu, "Đào ở Đào trang chúng ta, nhiều như vậy, sao lại đổi không được chút gì." Nét tang thương cùng xót xa Cốc Vũ xem ở trong mắt, làm cho bản thân cũng bắt đầu khó chịu, nàng thậm chí nghĩ hay là trả thêm một ít bạc.

Cuối cùng, Cốc Vũ vẫn nhịn xuống, nàng thật rõ ràng, bây giờ còn chưa tới lúc, thời cơ chưa tới, nếu vội vàng làm việc có thể biến khéo thành vụng, chỉ cần mình làm tốt mấy quả đào, có một ngày thật sự kiếm được tiền, cùng mọi người qua ngày lành, cũng không muộn.

Vì thế, Cốc Vũ khụ khụ hai tiếng nói, "Đã như vậy, là mười tám lượng, cha."

Vẻ mặt Lí Đắc Tuyền còn chờ đợi, bị Cốc Vũ kêu mới hồi phục tinh thần lại, lấy ra mười tám lượng bạc, đặt trước mặt mọi người.

Mua bán xem như xong.

Cốc Vũ căn môi nói, "Thời điểm này là lúc nhàn rồi, nếu mọi người nguyện ý, trong nhà hiện tại thỉnh người làm việc, đơn giản là gọt quả đào, hái quả đào, chỉ cần hành động nhanh nhẹn, cứ việc có thể tìm Nhị bá mẫu ta nói, đến lúc đó sẽ bàn tiền công."

Nhất thời đám đông lại ồ lên.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Ngàn Lời Vạn Chữ

Cốc Vũ ngốc ở trong sân, trong tay cầm lấy một đoạn trúc, gạch gạch trên mặt đất một chút rồi phúi đi.

Nàng đang tính sổ, vì để mọi người an tâm, lúc mua quả đào trả tiền mặt. Chi ra 18 lượng, còn lại 77 lượng, nàng dùng gậy trúc viết trên mặt đất tính xem có đủ hay không.

(Mình cũng không biết sao chỉ còn 77 lượng. Phần trên nói tiền vốn là 100 lượng, trừ đi 18 lượng tiền mua đào, số còn lại phải là 82 lượng. Nhưng tác giả viết như vậy, mình theo nguyên văn.)

Vài người không ngừng đi vào trong viện, đều là nghe nói Cốc Vũ trong nhà muốn mượn người, làm những việc đơn giản như gọt vỏ bỏ hạt, người tới hỏi tự nhiên rất nhiều, suy nghĩ của Cốc Vũ bị bọn họ làm gián đoạn, nhất thời có chút bức bối, nhưng rồi nàng không buồn ngắc đầu, trực tiếp để bọn họ đi tìm Nhị bá mẫu. Hứa Thị ở thôn trang một thời gian dài, làm việc lưu loát công đạo, Giang thị muốn tị hiềm cũng chỉ có thể hỗ trợ, Văn thẩm và Vương Thị không quá quen thuộc người ở thôn trang, vẫn nên để Hứa Thị chọn người tốt hơn.

Tiểu Mẫn thấy Cốc Vũ phiền lòng, nên chuyển ghế ngồi ở sân thêu thùa, nếu có người tới hỏi, liền kêu bọn họ trực tiếp đi tìm Hứa Thị.

Có thể Cốc Vũ mới yên tĩnh một chút. Trong đầu lại nghĩ bảy mươi bảy lượng bạc, phải mua đường mạch nha, phải mua bình, còn phải mượn nhiều người như vậy, tiền công khó tính. Nếu ban đầu lúc đào vừa chín tới làm nứt đào, căn bản sẽ không gặp mấy vấn đề này, nàng hoàn toàn có thể hái

trước một phần quả đào, mua ít đường mạch nha và bình, là có thể tiết kiệm được tiền nhân công, nhà mình làm tốt rồi bán, cứ như vậy tuần hoàn, liên cho dù mỗi lần đều không thuận lợi bán đi, ít nhất so với hiện tại thoải mái hơn nhiều. Hiện tại không được rồi, quả đào không để được vài ngày, hái trễ hư rụng càng nhiều, rất mệt. Huống hồ lúc này hái về, phải mượn người gọt vỏ tách hạt còn phải dựng nồi và bếp, toàn bộ làm cùng lúc, tính thế nào đây, bạc không đủ, lại nói còn phải lưu một ít để người đi bán mút đào có chút lộ phí.

Bởi vậy, bạc cũng là vấn đề khẩn trương, hoặc là đi lấy bạc xây nhà ngói của Lí Đắc Giang bọn họ, Cốc Vũ nói không nên lời, không thể vét sạch vốn ban đầu, vạn nhất mút đào bán không được, một chút tiền trong nhà đều không có. Hoặc là bỏ bớt một phần quả đào, đường mạch nha và bình mua ít đi, nhưng Cốc Vũ lại không cam lòng, không thể trơ mắt nhìn quả đào hư trên đất, nàng không nghĩ để người có cơ hội chế giễu.

Càng nghĩ đầu Cốc Vũ đều lớn, nàng dùng cây trúc trên đất phui đi, rồi viết đến mức đã nhớ không nổi viết gì, chỉ là máy móc lặp lại động tác, ngồi trên mặt đất, Hạ Xuyên đi lại cũng bị nàng quát lớn trở về, Tiểu Hà vội ôm Hạ Xuyên vào phòng không để hấn đi ra.

Cốc Vũ như lão tăng nhập định, nhìn chăm chăm vào cái bóng của cây gậy do ánh mặt trời chiếu vào.

Bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại, một đôi chân mang giày vải xuất hiện trước mặt, giày vải đã dính một ít bụi đất, Cốc Vũ dùng gậy trúc điểm và đếm, bốn chiếc, hai đôi, ngẩng đầu vừa thấy, kinh hỉ kêu lên: "Ca! Ca!"

Kinh Trập và An Cẩm Hiên đứng cười, rồi An Cẩm Hiên ngồi xổm xuống, "Cốc Vũ, thu mua toàn bộ quả đào, làm buôn bán lớn như vậy cũng không bảo chúng ta trở về hỗ trợ? Tự mình ở đây nghĩ vỡ đầu chưa?"

Cốc Vũ ngây ngốc cười, trong lòng rõ ràng, An Cẩm Hiên ở trấn trên làm tiểu nhị trong tiệm vải, cách mấy ngày trở về đón mình đi y quán đã là quá mức phiền toái hẳn, nếu có việc kêu bọn họ về, Cốc Vũ không nghĩ làm như vậy, lại nói Kinh Trập ở trấn trên đọc sách, đừng nói bản thân không gọi, cha mẹ cũng không đồng ý, vì thế tự mình nghĩ.

Nghe An Cẩm Hiên nói như vậy, Cốc Vũ nghiêm cần nói: "Cẩm Hiên ca, người ở bên ngoài làm tiểu nhị cho người ta, thu tiền công, không thể tự tại như vậy, phải bị người ta quản thúc, ca ở trấn trên đọc sách là chính sự, cũng không thể kêu về."

An Cẩm Hiên ngồi phốc một tiếng, khụ khụ hai tiếng, mới đứng vững thân mình, "Uh, là làm tiểu nhị, bất quá lão bản còn ở đó, Kinh Trập cũng đi tới chỗ ta ở xem như có bạn, thức ăn các người về sau cũng không cần mang tới, Kinh Trập ăn chung với ta, chỉ là tiền công ít chút mà thôi."

Cốc Vũ gật đầu, thầm nói như vậy đã không sai, thấy An Cẩm Hiên bọn họ như vậy, Cốc Vũ muốn trấn an một chút, "Các người nên biết đủ đi, làm tiểu nhị đã thật không sai, nếu Cẩm Hiên ca không làm tiểu nhị, ca ca ta mỗi ngày phải trở về nhiều phiền toái lại nói còn có ăn, người một người làm hai người ăn ở, tính ra là buôn bán có lời, còn có tiền công, lão bản các người thật không sai."

Kinh Trập xoay lưng đi cười.

Cốc Vũ lại nói: "Là như vậy, bên cậu cũng ngượng ngùng đi phiền toái hẳn, các người đi ra ngoài cũng không có ai nhàn thoai, ha ha, bất quá các người trở về cũng tốt."

Kinh Trập và An Cẩm Hiên nhìn nhau cười gian một hồi, tiếp vẫn là Kinh Trập nói: "Chuyện làm mứt đào thế nào rồi, lần trước là Cẩm Hiên đề ra, chúng ta còn tưởng rằng toàn bộ thôn trang cùng nhau làm dâu, ai ngờ hôm qua gặp người thôn trang mới biết được là nhà chúng ta tự mình làm."

Trước mặt bọn họ, Cốc Vũ cái gì đều có thể nói, "Ta nghĩ cả một buổi sáng, tiền mua quả đào xong còn lại bảy mươi bảy lượng bạc, đây là toàn bộ, cái khác không nói, phải mua một số đường mạch nha, còn có tô, bình, rồi ở sân trước chúng ta phải dựng một loạt bếp lò, rồi mướn người, hái quả đào cũng phải mướn người, vốn ngày đó nghĩ bao gồm cả chuyện hái đào vào trong tiền mua quả đào, chỉ là lúc đó mềm lòng nên không có nhắc đến, gọt vỏ tách hạt linh tinh cũng cần một số lớn người, thời gian không đợi người, ta vội muốn chết, còn không dám để bọn họ biết lại sốt ruột."

An Cẩm Hiên nghe xong gật đầu, rồi nói: "Không được, đầu tiên Cốc Vũ người không thể dựng nồi và bếp ở sân trước, lúc chúng ta làm mứt đào người cũng biết, nói khó không khó, nói dễ cũng không dễ, dù sao không thể để mọi người biết đến. Lời nói không xuôi tai, đây chính là bí phương của chúng ta, nếu thật sự kiếm tiền, về sau để người ngoài thôn giành lấy sinh ý không là chuyện tốt. Ta nghĩ chuyển máy tuốt hạt ở hậu viện ra, rồi xây một loạt bếp, dùng người một nhà là được, Tiểu Hà, Tiểu Mãn bọn họ có thể nhóm lửa, trình tự làm việc không cần thiết phải lo lắng, một người coi lửa là đủ rồi, lúc cần quấy mứt ta, Kinh Trập, và Tuyên thúc bá phụ bọn họ đều có thể làm, vậy là không sai biệt lắm."

Cốc Vũ nghe xong sửng sốt, An Cẩm Hiên quả nhiên là người có khiếu buôn bán, đầu tiên đã nghĩ đến chuyện sau này, nói rất có đạo lý.

An Cẩm Hiên thấy bọn họ không có phản ứng, tiếp tục nói, "Tiền không đủ cũng cần tính qua, ngoại trừ mấy hạng mục người tính, còn có mục khác người chưa tính vào."

Cốc Vũ kinh ngạc nói: "Còn có? Bạc càng thêm không đủ!"

An Cẩm Hiên cười cười, ra vẻ việc không đáng lo, "Hiện tại chúng ta đều nghĩ ra được mọi vấn đề, nên giải quyết, phải lập tức tiến hành, bằng không làm rồi càng thêm nhiều vấn đề, gọi là ma dao không lăm người đồn cũi. Tỷ như người muốn chưng, người còn không có tô bát theo yêu cầu

đâu, nời cũng cần tiền, rồi lò chuyên dụng đâu? Có lò chuyên dụng cho nhân công đâu? Nơi nời cần tiền. Mặt khác còn phải chú ý, kêu Trần bá phụ phái người canh rừng đào, các người cũng biết ở thôn trang có một số người không muốn nhà người khác tốt, quả đào của thôn trang vốn không có việc gì, nếu biết người dùng để kiếm tiền, nói không chừng cũng muốn phá một ít mới cam tâm, để Trần bá phụ phái người canh chừng ổn thoả lúc chúng ta còn chưa hái hết quả đào, chúng ta mua quả đào yêu cầu này cũng không quá phận, còn có gọt vỏ đóng bình linh tinh cũng phải chú ý, tuy là mướn người, nhưng phải có người canh chừng mới được, chúng ta làm ăn, không thể bị người thừa dịp gây chuyện không may. Lo lắng trong ngoài, còn có ông trời, nếu ông trời không thương chúng ta phải làm sao bây giờ, không thể để lúc chuẩn bị xong xuôi lại gặp mưa là kiếm củi ba năm thiêu một giờ có phải không?"

Cốc Vũ giật mình há to miệng ra. Kinh Trập lắc đầu, nhưng không nói gì, kéo An Cầm Hiên và Cốc Vũ, "Ai nha, nhiều chuyện như vậy, chúng ta vẫn nên đi ra sau viện đi, nơi này người đến người đi không tiện."

Lúc này Cốc Vũ mới phát hiện có vài người đến xin việc ở phía sau bọn họ, nghe bọn họ nói chuyện.

Ba người đến hậu viện, dù sao cũng cách xa nhà chính, người ta ngại đi vào.

An Cầm Hiên tiếp tục thao thao bất tuyệt nói, "Mọi chuyện đều phải lo lắng chu toàn, vấn đề nhiều như vậy, chúng ta bắt đầu giải quyết từng việc một là được."

Toàn bộ quá trình tựa hồ chỉ là một mình hăn tự hỏi tự đáp, Cốc Vũ còn tưởng mình suy nghĩ không sai biệt lắm, lúc này thật xấu hổ, nàng chỉ lo lắng làm mất đào cần mấy hạng mục lớn cần chi tiền, nên không hoàn toàn tính hết. An Cầm Hiên vừa nói, các phương diện đều phải lo lắng, xem quả

đào, mướn người, giữ bí mật, thời tiết .. đều có, Cốc Vũ chỉ lắng nghe. Kinh Trập ở phía sau viện làm.

An Cẩm Hiên tiếp tục nói tiếp ý nghĩ của mình, "Đại khái là mấy vấn đề này, chúng ta giải quyết từng việc là được, về phần nôi bát người yên tâm, ta ở trấn trên có người quen, chắc có thể giúp, ta nói với hân xong phái người đi lấy về, bạc thì chờ chúng ta bán mút đào rồi trả. Sau đó là nhân công, người cũng biết đây là khâu không dễ dàng khổng chế nhất, người nhất thời hồ đồ, không cần trả mỗi người mười văn tiền một ngày, Nhị bá mẫu nhìn người vừa chuẩn lại sắc bén, cũng nói là không cho người trà trộn vào, người khác không nói trong viện người còn có vài bá mẫu, lúc trước người ra chủ ý, hái một khuông quả đào trả một văn tiền, rất tốt, chúng ta có thể cho bọn họ gọt vỏ bỏ hạt, dùng thùng của Tuyên thúc, một thùng thịt quả đào đưa người ta bốn văn hoặc năm văn tiền, như vậy là đủ rồi, và chúng ta dễ khổng chế hơn, cũng không để người khác lợi dụng thời gian lười biếng, nếu có người siêng năng, có thể để bọn họ đi vào rừng đào hái rồi làm thành đào thịt cho chúng ta, mưa hay không mưa cũng không sợ ..."

Cốc Vũ trầm thờ dài, làm buôn bán thật khó, ngàn lời vạn chữ đều phải quan tâm, không thể có một điểm sai lầm, chỉ là hiện tại nàng nghĩ bạc không đủ, An Cẩm Hiên nói nhiều như vậy, đến cùng vẫn không nói đến giải quyết vấn đề bạc thế nào, "Nhưng Cẩm Hiên ca, hiện tại chúng ta không đủ bạc a, đường mạch nha, bình làm sao bây giờ? Còn có quả đào cũng không chờ được."

An Cẩm Hiên cười xua tay, kêu lên, "Kinh Trập!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Khởi Công

Kinh Trập nghe An Cẩm Hiên kêu, xoay người lại, ôn nhuận cười rồi gật đầu, "Chuyện này đã biết từ hôm qua, lúc đó chúng ta đã đi xem, nghĩ lại không cần đi nhiều chặng đường phí công, nên hôm nay mới trở về, buổi trưa hôm qua hai chúng ta đi qua bên tiểu cô cô."

Cốc Vũ vừa nghe An Cẩm Hiên nói như vậy, tựa hồ mỗi chuyện đều dính líu với nhau, ý nghĩ choáng váng hồ hồ, rất nhiều chuyện còn chưa kịp tiêu hóa, nhưng thấy bọn họ cảm thấy yên tâm hơn, chắc là có biện pháp, bây giờ nghe được Kinh Trập nói tiểu cô cô, nhất thời không phản ứng kịp, "Người đi tiểu cô cô làm gì?"

An Cẩm Hiên kéo cốc Vũ, chỉ vào chân Kinh Trập, "Người thật đúng là vội đến hồ đồ, người nhìn đó là cái gì? Người có sẵn lại không nhờ, không tìm tiểu cô cô người vậy người nói tìm ai?"

Cốc Vũ chặc một tiếng, vỗ ót thầm mắng mình xuẩn, Linh Nga từng đưa tới nhiều bình như vậy, sao mình không nghĩ tới đi qua bên nàng đặt chứ, "Vậy các người đặt bình rồi? Như vậy lúc chúng ta trả bạc có thể không thanh toán tiền trước?"

Kinh Trập gật đầu, thoáng nhìn cái bình trên đất, rồi nhìn cốc Vũ nói: "Bình không là vấn đề lớn gì, là sinh ý của tiểu cô cô, chúng ta qua đặt bọn họ cũng nguyện ý, nói là chuyện mua bán lớn, người cũng biết giao tình lúc trước của cha và Triệu gia, bọn họ nói chúng ta cứ việc lấy về dùng, chuyện tiền bạc tính sau. Bình không còn là vấn đề, người quên chuyện đường mạch nha sao, lúc trước tiểu cô cô cầm về người còn thích ăn, là con gái

lớn Triệu gia tự mình ngao chế bán. Nói là thân thích nhưng cách một tầng, ta nghĩ hôm nay về trước coi các người ở nhà trù bị như thế nào, làm thử một vò mứt đào cho ta mang đi cùng tiểu dưỡng đi qua nói chuyện." Nói xong thấy ánh mắt Cốc Vũ có nét buồn lo, vỗ bờ vai nàng: "Yên tâm, đều là người một nhà, mặc dù là giá cả không sai biệt lắm, có thể để chúng ta đặt cọc trước một nửa rồi thanh toán sau coi như đã giải quyết vấn đề chúng ta."

Hôm đó, theo lời của mọi người, Cốc Vũ làm một nồi mứt đào, Kinh Trập lần đầu tiên ăn, ăn xong khen không dứt miệng. Nghe Cốc Vũ bọn họ nói là đi tìm người làm việc, Hứa Tần Thị lại thu thập một ít hoa hồng hoa tương, quả đào cũng ngâm một vò, đều để Kinh Trập mang đi, nói là thăm người thân cũng tốt, nói là tặng lễ cũng xong. Tóm lại một phần tâm ý của người nhà.

Trước khi đi, Lí Đặc Tuyền kêu Kinh Trập vào trong phòng, hai người nói một hồi mới đi ra. Cuối cùng Lí Đặc Tuyền vẫn cứ lo lắng, nghe nói Kinh Trập chạm trán Triệu gia ở trấn trên, lúc đưa Kinh Trập đến trấn trên, thấy người của Triệu gia mới đứng dậy đi về.

Người ở thôn trang cũng bận rộn, đầu tiên Trần Vĩnh Ngọc để cha Đại Trụ đi trông coi rừng đào, nếu ai giở trò xấu ném bậy quả đào thì bắt trở về.

Bên này Trương thị lại phá lệ tới cửa, cười nói nhà mẹ đẻ có huynh đệ chuyên môn xây bếp cho người ta, nói không chừng có thể giúp, Cốc Vũ có ý bỏ qua một bên, nhưng nhất thời không có cơ từ chối, nếu đồng ý nếu bếp lò xảy ra vấn đề lại trì hoãn đại sự, không đồng ý lại còn mặt mũi của Lí Hải, không nỡ bác bỏ đại bá phụ thành thật này.

Đang lúc khó xử, Lí Đặc Giang đã mang thợ thủ công về, Cốc Vũ đành phải nói là không có cách nào, đây là lúc vội vàng, nên phải cần một nhóm người như vậy, nói xong nàng thấy vẻ mặt thất lạc của Trương thị và Lí Hải, không nghĩ làm lạnh lòng đại bá phụ, vì thế để bọn họ giúp đỡ ở sân

trước, có chuyện gì thì giúp một tay, nhiều không có, một ngày trả hai mươi văn tiền công. Trương thị mừng khôn tả xiết đi về, không thiếu được khoe khoang, Trần Thị thấy Trương thị được tiện nghi cũng đi lại tìm việc, bị Lí Đắc Hà đuổi trở về.

An Cẩm Hiên nói Lí Đắc Hà là người rõ ràng, có thể để hẳn giúp đỡ thu người khác giao tới thịt quả đào, Trần Thị là người so đo, để nàng đi các nhà nhìn xem thịt quả đào có sạch sẽ không, lúc đổ mưa thì giúp đỡ chuyển này nọ, ứng phó chuyện xảy ra.

Rốt cục mọi chuyện được làm theo dự tính, coi như hợp tâm ý mọi người, Lí Hà Thị và Lí Lão Đầu cũng thường qua ngòai, đi ra ngoài nói chuyện cũng cảm thấy hãnh diện, có người muốn đến làm việc nên nói tốt, Lí Hà Thị càng thích đi bộ trên đường thôn. Trương thị được một tắc lại muốn tiến một thước muốn Lập Xuân, Lập Hạ qua hỗ trợ, Cốc Vũ thật sự không dùng được bọn họ, cũng chỉ đành cho bọn họ đi ra rừng đào giúp đỡ mọi người hái quả đào, thuận tiện trông coi rừng đào bên kia, hái một ngày trả một ngày tiền công, nghĩ hái vài ngày là có thể hái xong, xài không bao nhiêu văn tiền.

Rốt cục đã có thể chính thức khởi công, Cốc Vũ thấy có chút mệt, mình làm buôn bán vất vả như vậy, việc rất nhiều còn phải lo lắng tình huống đột phát, nếu có chuyện phải làm thế nào với người trong viện... Ý nghĩ này cứ quay cuồng trong đầu. Nhưng đã đến bước này, chỉ đành kiên trì cứng rắn chống đỡ.

Hứa Thị tuyên xong người, đều là người đáng tin, tựa như Hoa tỷ tỷ, nương Thanh nhi đều tự mình đi hái quả đào, rồi ở nhà làm việc là được, một thùng thịt đào tính năm văn tiền, chỉ cần đem thịt đào tới, để Lí Đắc Hà xem qua là trả tiền mặt. Ngoại trừ vài người này, những người khác để ở sân trước, các nam nhân hái đào chuyển về, đặt ở sân, như cũ một thùng một văn tiền, gọt vỏ tách hạt cộng lại bốn văn.

Đám người bận rộn, đặc biệt các phụ nữ tay chân lạnh lẽo vừa làm việc, vừa nói, cười, mắng, âm thanh náo nhiệt, hương đào dập dờn trong không khí, chung quanh đều tràn ngập thơm ngọt hơi thở.

Bếp ở hậu viện đã xây xong, để ở nơi đó, ngày mai sẽ dùng, Cốc Vũ không muốn để người khác nhìn bọn họ làm mút đào như thế nào, chiếu theo lời An Cẩm Hiên, là bí phương, tự nhiên không chỉ cho người khác, không nấu ở sân trước, nhà bếp ở phía trước viện cũng không dùng tới, như cũ để nấu cơm.

Nhân viên đã an bày xong, Tiểu Hà, Tiểu Mãn, Vương Thị phụ trách nhóm lửa, Lí Đắc Tuyền, Giang còn có Giang thị Hứa Tần Thị, Đại Lâm phụ trách quây đào, cuối cùng lúc ra nồi để Trần Vĩnh Ngọc và An Cẩm Hiên, Trần Giang Sinh mấy người đổ vào bình, dùng sáp niêm phong bình giao cho Văn Thị. Đương nhiên, đây là bước phân công ban đầu, đến lúc đó ai rảnh thì giúp một tay, không cần so đo nhiều.

Ngày kế, may mắn Hứa Thị mượn người không nhiều, thịt quả đào cũng không ít, người làm việc ở nhà không cần phải nói, rảnh lúc nào làm lúc đó, ngay cả người đến nhà làm cũng ở lại làm đến trời tối mới về. Ngày thứ hai qua nhanh, từng thùng thịt đào đặt trong nhà chính, Lí Đắc Hà cầm hai mươi văn tiền công, hơn nữa cảm thấy đây là chuyện của nhà mình, vội trên gấp dưới, căn bản không chỉ ở đó phát tiền, thấy việc gì cũng làm, Trương thị bọn họ ở sân trước cũng bị hắt gọi tới làm việc. Cốc Vũ nhìn ở trong mắt, thầm nói Tứ thúc chịu khó, sao cưới phải một Trần Thị thích ngằm chiếm tiện nghi như vậy.

Không thấy bóng dáng của Kinh Trập bọn họ, Cốc Vũ có chút lo lắng. An Cẩm Hiên kêu nàng an tâm chờ, bọn họ đi như vậy, chắc là không có vấn đề, nếu chuyện không thành, bọn họ sẽ ở lại trấn trên sao, phải khẩn cấp trở về, và lại còn chưa tới lúc cần đường mạch nha, nếu thật sự không được thì chừng thịt đào trước rồi nói, cũng không chiếm chỗ.

Chỉ có thể làm như vậy, một đồng bát đã rửa sạch để ở phía sau sân trong nhà bếp tạm, xếp theo hàng lối, nghe nói khởi công, Trần Giang Sinh vội vàng đi bưng bát, suýt chút làm vỡ, may mắn không sao, vì thế bị Giang Thị mắng, Tiểu Hà ở một bên vỗ tay cười.

Chuẩn bị bắt đầu nhóm lửa, Hứa Tần Thị không biết hỏi thăm từ nơi nào, dùng lá trà nấu nước ở phía sau viện vái bốn phía một lần, vừa vái vừa lẩm bẩm, khẩn cầu phù hộ. Đợi nàng khẩn vái xong, mọi người mới bắt đầu đốt lửa.

Thịt đào chia ra bỏ vào trong chén, chưng cách thủy.

Rốt cục Kinh Trập có tin tức. Do Lập Xuân vội vàng chạy về sân kêu, Lí Đắc Giang đi ra hỏi rõ ràng, rồi đi vào nói Kinh Trập bọn họ gần về đến, mang theo đường mạch nha, ở bên kia cầu, kêu mọi người mang sọt ra khiêng về.

Không lâu, Triệu Thạch và Kinh Trập cùng nhau về, hai người ở nhà chính nói qua chuyện bên kia, Kinh Trập rất thoải mái, "Lúc đi may mắn mỗi lần đưa hoa hồng tương và quả đào muối, còn giúp bên kia làm xong một mối làm ăn, hơn nữa dựng cam đoan, chúng ta mượn đường mạch nha về, nghĩ tới chúng ta không cần thiết lấy đường chế biến tinh tế như vậy, chuyển một khối đường thô về, còn có thể rẻ hơn một chút."

Triệu Thạch gãi đầu ngây ngô cười, "Ta đã nói với tỷ tỷ, lần tới không trực tiếp làm thành khối, đường nước là được, bên này có thể tiết kiệm củi lửa lại có thể tính tiện nghi một chút. Nga, còn có, mút đào nếu làm tốt, có thể đặt ở cửa hang tỷ tỷ bán, bọn họ hiếm lạ mấy thứ này."

Cốc Vũ kích động kêu một tiếng, "Thật sự!"

Kinh Trập bật cười, "Dĩ nhiên là thật, người trấn trên ăn mấy thứ không nhiều lắm, thôn trang có thể ra tiền mua không có vài người, nhưng trong thành thì không như vậy, rạp hát dùng được, tửu lâu dùng được, nhà giàu

càng không thiếu được, chúng ta mua đường mạch nha bên kia, bên này quả đào có sẵn, đến lúc đó bán đi, thật tốt."

Đều là người một nhà, có đường mạch nha mọi người không ở không, tự làm việc của mình, bên này không ngừng chưng thịt đào, chưng xong đổ vào nồi trộn với đường mạch nha, vừa đốt lửa nhỏ vừa dùng cây dài to bản không ngừng quấy, không cần để dính nồi là tốt nhất.

Triệu Thạch không đi vào xem, ngồi không ở nhà chính cũng không được, nên cáo từ. Bị Cốc Vũ bọn họ một mực giữ lại, nói là ít nhất phải ăn qua cơm chiều mới được đi.

Triệu Thạch hắc hắc nở nụ cười, "Cái kia... Khó được đi một chuyến vào thành, tỷ tỷ cho ta không ít thứ tốt, cũng không có gì, ở cửa hàng bên cạnh mua hai xấp vải và quyên hoa, hai mẹ con bọn họ còn chờ ta."

Thấy Triệu Thạch như vậy, Cốc Vũ từ trong đáy lòng thay tiểu cô cô cao hứng, mấy năm trước ăn khổ như vậy đáng giá, gả cho một người như vậy. Mọi người không khuyên nữa, kêu hân đợi một chút, mút đào làm xong liền múc vào một vò, để hân cầm trở về cho người bên kia nếm thử.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Kiểm Được Tiền

Sự tình tiến triển thuận lợi hơn so với tưởng tượng.

Đại khái lúc trước mọi người đều nghĩ qua mọi vấn đề, nhưng lúc bắt tay làm không gặp vấn đề gì, nên thấy thoải mái một ít, vì thế Cốc Vũ rất thỏa mãn.

Vấn đề lớn không có nhưng phiền toái nhỏ không ít. Đầu tiên là Lập Xuân trông coi quả đào không biết gặp phải người nào, bị người ta đánh không nói, quả đào cũng bị đập không ít, chờ Trần Vĩnh Ngọc hỏi đến người ta đã sớm chạy đi rồi, hỏi Lập Xuân cũng không ra cái gì, hẳn đều ập úng. Cốc Vũ không thể phân thân, đành phải cho người mang đi Miêu thị y quán, thuận tiện cầm theo vài hũ mứt đào hiệu kính sư phụ.

Trương thị vì việc này phiền lòng, lại có chuyện với Trần thị. Nói ra cũng có chút buồn cười, bởi vì Trương thị và Lí Hải hai người qua đây hỗ trợ, lúc làm việc không coi mọi người vào đâu sai bảo lung tung, mọi người thấy không làm cũng không tốt, hơn nữa Hà chịu khó, nên Trương thị bọn họ không quá thoải mái, giúp đỡ chuyển này nọ, thu gọn đào hái về, buổi tối nếu không gọt cắt đào xong phải chuyển đến nhà chính... Quả thật làm không ít việc.

Mà Trần Thị cũng là, vốn đi từng nhà coi nhà người ta làm thịt đào, đơn giản là chân chạy việc, tương tự như nhị cô cô Ngọc Nga ở trấn trên, nếu nhà ai có đám tiệc gì thì tới giúp. Nàng lại về nói Trương thị bọn họ, nơi này chuyển đào bị đập không ít, bên kia không thể để như vậy, coi mình như tổng quản, tính tình Trương thị vốn nóng nảy, thấy Trần Thị lãnh phần

việc thoải mái lại chỉ trở người khác, trong lòng nàng giận, lại không tiện nói với Cốc Vũ bọn họ, hai người liền âm ỉ lên.

Náo đến cuối cùng tan rã trong không vui, Trương thị tức giận, Trần Thị như cũ mỗi ngày cười khanh khách đi lại, còn muốn vào hậu viện, may mà bị Tiểu Hà ngăn cản, còn muốn lựa lúc mọi người ăn cơm hưng hăng bố trí Trương thị. Gót chân đều đảo quanh, mọi người cũng chỉ cười khỏ, không để ý nàng.

Hiện tại vấn đề mấu chốt trước mắt là mứt đào có thể bảo tồn hay không, chuyển đi vào thành có bán được hay không, nếu bán không được thì phải làm gì, giá cả thế nào, như thế đủ loại.

Văn Thị biết mọi người đều lo lắng đựng mứt trong bình xảy ra vấn đề, nàng thật tin tưởng nói, "Các người yên tâm, các người sợ là không biết, lúc trước ta khi ta vừa qua cửa thì..." Nói đến đây liền dừng lại, lời nói Văn Thị không tự giác chảy ra một tia cay đắng. Cũng khó trách, sinh một nam một nữ, phu quân lại mất, người bên kia làm cho suýt chút sống không nổi, thật vất vả trở về bên này an thân, còn thường bị người tới quấy rầy, có thể thấy ngày qua thế nào, may mà Đại Lâm, Tiểu Hà đều hiểu biết cũng không cần quan tâm lo lắng, nhất là hiện tại Đại Lâm lại nhận sự phụ, người một nhà kết phường làm buôn bán, ngày qua đi. Cho nên bình thường thấy thật ấm áp, chỉ là quá khứ vẫn ẩn núp một nơi bí mật gần đó, một khi có cơ hội lại ra gây sóng gió.

Tiểu Hà thấy Văn Thị nhắc tới chuyện này, cắn môi một cái, đi qua ôm cánh tay Văn Thị, "Nương, không nhắc tới chuyện này nữa, không phải còn có chúng ta sao, hiện tại tốt rồi có phải không, chờ ca ta cưới nàng dâu, người liền ở nhà hưởng phúc."

Giang Thị hé miệng cười, sáng giọng: "Tiểu Hà không nghĩ lại, ca người có dâu hiền, người cũng cần tìm nhà chồng tốt, bằng không nương người sao an tâm hưởng phúc."

Mặt Tiểu Hà đỏ lên, "Trần bá mẫu sẽ tìm người."

Cốc Vũ lúc này cũng mở miệng tỏ thái độ, "Văn thẩm, chúng ta tin người, người nhìn một cái, vừa ra tay là biết có thể làm hay không, người xem người sửa sang bình thật tốt, bằng không không nói đâu ai biết mút đào phải thừa dịp nóng đổ vào, phong kín mới không mất đi vị, như vậy cũng tốt, chỉ còn chờ chúng ta buôn bán kiếm tiền về, Đại Lâmca là có thể nói nàng dâu đúng không, Tiểu Hà bên này cũng bắt đầu có bà mối tới cửa, đến lúc đó chúng ta phải chọn cho tốt!"

Cốc Vũ nói nửa thật nửa giả, chủ ý là muốn an ủi Văn Thị, nghĩ trước kia nàng qua ngày khổ, Đại Lâm còn nhỏ, nam nhân lại mất, trong nhà không có người chống đỡ, không chừng so với nhà mình lúc trở về còn khổ hơn. Cốc Vũ không hiểu rõ là giả, nàng đã cân nhắc qua, mút thừa dịp nóng đổ vào bình, đơn giản là có thể đạt tới hiệu quả chân không, tự nhiên không dễ dàng hư.

Tiểu Hà đi lại đẩy Cốc Vũ, "Người cũng nói ta, hừ, đến lúc đó còn không biết ai trước đâu."

Cốc Vũ không tiếp lời.

Bình đào xếp thành hàng trong phòng, nhìn rất trật tự. Triệu Thạch tới hỗ trợ, nói là việc này mình không tiện nhúng tay, nhưng có thể giúp đưa vào thành, bớt một phần nhân công cũng tốt. Cốc Vũ bọn họ không chối từ, để Kinh Trập và Triệu Thạch cùng nhau đưa mút đào vào thành.

Kinh Trập lại muốn rủ An Cẩm Hiên, "Bằng không, Cẩm Hiên đi theo chúng ta đi?"

Trong nhà vốn vội, lại là lúc không thể phân thân, theo tính tình Kinh Trập không nên đưa ra yêu cầu như vậy mới phải. Nhưng An Cẩm Hiên cũng không từ chối, "Uh, ta cùng đi một lần. Qua hai ngày nữa Kinh Trập

sẽ đi đọc sách, ta đi để nhận biết đường lối, lần sau đi đưa cũng quen thuộc."

Cốc Vũ có chút lo lắng, "Cẩm Hiên ca, người chỉ nghĩ đến ca ta, người lúc đó chẳng phải bận rộn sao, vạn nhất bị cửa hàng sa thải phải làm sao bây giờ?"

An Cẩm Hiên đã đi theo bọn họ ra cửa, mút đào cũng đã đưa đến xe bên kia sông, hẳn nghe Cốc Vũ kêu quay đầu cười, nói, "Không khó, đến lúc đó người muốn ta làm tiểu nhị là được "

Âm cuối còn chưa dứt, bên kia đã không thấy bóng người. Cốc Vũ không kịp nghĩ nhiều, đem đào đã chưng xong bỏ vào thùng gỗ. Đã nhiều ngày qua, nàng thấy bên này chưng mau rất nhiều, không cần bận tâm hỏa hậu, bắt nôi là chưng nên không kịp bắt nôi ngao đường, lại không thể ảnh hưởng tiến độ, Cốc Vũ đem mình làm khâu trung gian, đem đào chưng xong đặt trong thùng, rồi đổ đường mạch nha vào, từng thùng xếp bên cạnh lò làm mút đào, chỉ cần bên kia vừa ra nôi, bên này có thể vào nôi, tiết kiệm không ít thời gian.

Lí Đắc Tuyền và Đại Lâm còn có Lí Đắc Giang huy động cây gỗ lớn, không ngừng quấy nôi nóng hôi hổi, là người làm nghề mộc, lại là chuyện của mình, Lí Đắc Tuyền làm cây gỗ tròn thành bản đẹp như mái chèo thuyền, tiết kiệm không ít sức. Đại Lâm cũng không lác hậu, làm cái ghế cao, bọn họ không cần thiết xoay người, ngồi ở trên ghế, một chân đạp ở ghế thanh ngang của ghế, một chân để ở chân bếp, không ngừng vung công cụ trong tay.

Mồ hôi đầm đìa càng khí thế ngất trời. Trần Giang Sinh còn tính trẻ con, đối với chuyện này rất tò mò, nhìn đến ngây người, Tiểu Hà sợ dính nôi lại sợ lớn tiếng nói làm Trần Giang Sinh ngượng ngùng, nhặt một cây củi trên đất lên vung trộm ném qua, Trần Giang Sinh mới hồi phục tinh thần lại, ngây ngốc cười tiếp tục làm việc.

Cốc Vũ và Giang Thị nhìn ở trong mắt, cười thầm.

Đào trong rừng đã hái xong, người bên kia có thể đi về, Trần Vĩnh Ngọc không bận rộn như vậy nữa, ở trong phòng hỗ trợ, thấy phòng gia công đều xong việc, Cốc Vũ ra cửa nhìn.

Trong viện để một đồng đào, lúc trước nói qua những quả chín quá hết thả đặt ở một bên không cần, lúc này đi qua lại người thấy mùi rượu, người làm việc ở đây rất thuần thục, tay không ngừng chuyển động, rất nhanh đã gọt xong vỏ, sau đó dao nhẹ đưa qua, thịt quả phân ra, hạt ném ở một bên. Cốc Vũ nhìn đến tặc lưỡi.

Từ lúc mọi người tụ tập trong viện gia công số đào còn lại, Cốc Vũ nói Trần Thị không cần đi qua, làm nhiều ngày như vậy coi như không làm nòng thất vọng, việc của nòng cũng thoải mái, lại nói nòng cũng không muốn nghe nòng cùng Trương thị ở trong sân tranh cãi ầm ĩ.

Nhìn một đồng đào trước mắt, Cốc Vũ biết có thể làm ra bao nhiêu mút đào, nhưng An Cẩm Hiên bọn họ chưa trở về, bên này cũng không thể kêu người ta dừng tay, nòng nghĩ sau viện tạm thời ngừng nấu, chờ xem. Nói không chừng có thể mang về một ít tươi mới gì đó.

Vì thế mọi người đem quả đào chưng thực, rồi để mọi người nghỉ tạm.

Hứa Tần Thị đau lòng, "Vạn nhất không làm thành mút đào phải làm sao bây giờ?"

Cốc Vũ bồn chồn, vốn nghĩ chờ tình huống bên Kinh Trập bọn họ lại quyết định, nhưng thời gian không đợi người, nòng đành phải kéo, vạn nhất cuối cùng bán không được, có thể tiết kiệm không ít đường mạch nha. Lại nói thứ này bán đi mới biết được khẩu vị người khác, nếu muốn cải biến cũng còn kịp, bằng không đến sang năm mới được.

Văn thắm nói, "Không ý kiến, thịt đào chừng chín, chờ hai người bọn họ trở về, nếu thật sự sợ, không bằng đổ vào khuông trúc, bỏ vào nồi tiếp tục chưng, cũng là chưng không xấu."

Trời tối dần, người trong viện muốn về làm việc nhà, nên đi về, chuyện còn lại để mai làm. Vương Thị vội vàng chưng đào rồi đổ vào khuông trúc châm lửa chưng.

Một người vội vàng chạy vào viện, công theo một gói đồ, vừa vào cửa chống thắt lưng thở.

"Dượng!" Cốc Vũ thấy bộ dáng cấp bách của hân, có chút lo lắng.

Triệu Thạch lại cười, "Cốc Vũ, đợi chút."

"Chờ cái gì?"

Triệu Thạch thở hổn hển một lúc mới trở lại bình thường, "Tạm thời giữ lại số đào còn lại, bọn họ... Bọn họ tìm được phương pháp."

Lí Đắc Tuyền, Trần Vĩnh Ngọc cũng đi lại, Triệu Thạch sờ soạng trên người, đưa cho hân một tấm ngân phiếu.

Trần Vĩnh Ngọc lấy, ghé vào ngọn đèn nhìn, lập tức tay bắt đầu phát run, "Tuyền... Chúng ta lúc này, lúc này thật sự là buôn bán có tiền!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Qua Gia Công Tự Nhiên Không Giống Với

Cốc Vũ nghe Trần Vĩnh Ngọc nói như vậy rất kích động, nàng đi qua nhìn kỹ, một trăm lượng ngân phiếu!

Da đầu Cốc Vũ bắt đầu run lên, một dòng điện từ đỉnh đầu chạy thẳng xuống, toàn thân không thích hợp. Căng thẳng thần kinh nhiều ngày như vậy bỗng chốc trầm tĩnh lại, có chút không thích ứng và không thể tin được. Nàng lo lắng nhiều ngày như vậy sợ bán không được sẽ có hậu quả gì? Cửa cái vết sạch bị người nhạo báng? Kết quả là trở lại những ngày trước? Nàng cho tới bây giờ không dám nghĩ đến chuyện phát sinh như vậy. Lúc này đây nhìn tờ ngân phiếu trăm lượng trước mắt, nói cách khác, mọi vất vả đều không uổng phí, mặc kệ thế nào, ít nhất, phí tổn đã hoàn toàn thu về, thừa lại toàn bộ đều là kiếm được.

Đến lúc này, Cốc Vũ không biết nói gì.

Lí Đắc Tuyền cũng kích động, nói chuyện lắp bắp, "Như vậy... Nói như vậy, chúng ta có một trăm lượng? Nhiều như vậy!"

Triệu Thạch hắc hắc ngây ngô cười, "Không chỉ một trăm lượng. Đây là Kinh Trập và Cẩm Hiên để ta mang về trước, còn có một số chưa bán đi, nên không chỉ có số này, nhà đại tỷ ta ở trong thành, trước kia cũng chỉ mở một cửa hàng bán đường mạch nha, đưa qua nhiều mối đào như vậy, nàng không biết bán tới khi nào, cũng chỉ có thể nhìn xem, lúc đó ta choáng váng, may mắn có Kinh Trập và Cẩm Hiên nghĩ biện pháp."

Khi nói chuyện người ở hậu viện đi vào, mọi người đóng cửa nhà chính, ở trong phòng hưng phấn.

Lí Đắc Giang vỗ bả vai Tuyền, "Thế nào, Nhị ca nói không sai đi, mấy đứa nhỏ của người, không ai không được."

Tâm tư Trần Vĩnh Ngọc còn ở bên kia, "Người nói cửa hàng lệnh tỷ bán không hết nhiều mứt, ngân phiếu này ở đâu ra?"

Triệu Thạch nói tiếp, "Kinh Trập lúc đó nói vốn chúng ta không nghĩ tới có thể bán toàn bộ, dù sao cũng muốn vào thành thử thời vận, bọn họ trực tiếp đi rạp hát, cũng không nói nhiều, mượn tỷ tỷ ta vài thứ, đơn giản là ly trà ấm, ở cửa đưa mứt đào cho bọn hăn, người đến rạp hát, đi vào một cái sẽ đưa một cái, người muốn mứt đặc cũng được, hoà với nước uống cũng được. Các người không biết, lúc đó ta đau lòng, bán kiếm tiền không phải là tổng xuất đi, rạp hát ngày đó người đặc biệt nhiều, bất quá sau đó các người đoán như thế nào?"

Cốc Vũ vừa nghe Triệu Thạch nói như vậy liền vui vẻ, đại khái đoán được ý của bọn họ, "Ta biết, tự nhiên sau đó chương quay rạp hát trực tiếp tìm các người, muốn mua mứt đào chúng ta phải không? Dĩ nhiên các người nhân cơ hội nói là chỉ bán cho rạp hát nhà hăn, về sau sinh ý khẳng định vượng hơn, nên lấy được món tiền lớn."

Triệu Thạch cả kinh, không thể tin được nhìn Cốc Vũ, "Này, này người làm sao mà biết?"

Cốc Vũ hé miệng cười, vuốt tóc mai của mình, "Cùng đạo lý lúc bán bức tranh thêu trước kia."

Mọi người không biết Cốc Vũ nói đạo lý bán bức tranh thêu gì, chỉ là nghe Triệu Thạch nói Kinh Trập bọn họ ra khỏi rạp hát, lại đi tẩu lâu, cuối cùng lúc bọn họ nghỉ tạm, còn có người Vọng Ý Lâu tìm đến, may mà không có nhận sinh ý các nàng vân vân.

Hứa Thị hỏi: "Như vậy, vì sao hai người bọn họ không trở lại?"

Có thể Triệu Thạch mới nhớ tới mục đích trở về, "Xem ta này, không biết nặng nhẹ, bọn họ nói khó có dịp đi trong thành, muốn ở đó liên hệ một ít người, đến lúc đó không lo nguồn tiêu thụ, đã nhiều ngày chúng ta cầm mút đào đi khắp nơi chào hàng, bọn họ sợ ở nhà lo lắng, nên bảo ta về trước."

Hứa Tần Thị chặc chặc hai tiếng, "Hai đứa trẻ này, tuổi không lớn việc gì đều chu toàn, trách không được lúc trước Kinh Trập kêu Cẩm Hiên đi theo, ta thấy hai người bọn họ ở một chỗ, luôn dễ dàng thành công. Còn có người a Cốc Vũ, may mắn làm ra thứ này, quả đào xem như không uổng phí, bằng không đổ dưới gốc cây là nghiệp chướng."

Cốc Vũ lắc đầu, trong lòng thất lạc, "Mỗi mỗi, lúc đó chỉ nghĩ đào của thôn trang, mọi người làm chung kiếm tiền sửa cầu, nếu người thôn trang tin chúng ta thật tốt."

Trần Giang Sinh khí thế nói: "Này có cái gì, đến lúc đó chúng ta đem ngân phiếu ra, đến lúc đó xem ai còn có gì nói!"

Cốc Vũ không đồng ý, trên đời này không có chuyện như vậy, mình khổ cực kiếm tiền, phiếu lưu lớn như vậy, kiếm được tiền phải góp cho thôn trang, nàng tiếc tiền đó, mình không trộm không cướp, kiếm tiền sạch sẽ, dùng cũng không hoảng hốt! Thứ hai cũng cho người thôn trang một bài học, miễn cho về sau càng nhiều người không rõ.

Vì thế nàng quyết đoán nói: "Dựa vào cái gì? Không thể cho, chúng ta kiếm bạc tự chúng ta dùng, mọi người nghĩ lại đi, lúc này vận khí chúng ta tốt, buôn bán sao không có mạo hiểm, nếu chúng ta bán không được thì có hậu quả gì, lần này kiếm tiền dĩ nhiên là chúng ta chia, nếu lấy ra về sau người thôn trang sẽ thế nào, muốn mọi người cùng làm khẳng định lại có người tham tiện nghi không chịu làm, cuối cùng cũng lĩnh này nợ như mọi người, náo loạn như vậy đã mệt rồi, lần này chúng ta chiếm lý, để cho bọn

họ tiếc hận mới nhớ được, lần tới học ngoan, lại nói cũng lấy không ra khuyết điểm của chúng ta không nhàn thoai được!"

Trần Giang Sinh vẫn giống như hồi nhỏ không ngừng xoắn ngón tay: "Nói đến nói đi là ta hồ đồ, chúng ta không cho bọn hăn tiền bọn họ học cái gì? Cần phải làm sao bây giờ?"

Tiểu Hà đi qua khều hăn, "Còn không rõ! Cốc Vũ nói, lúc chúng ta muốn kết phường mọi người đối với chúng ta như vậy, bây giờ chúng ta buôn bán có tiền cũng muốn làm cho bọn họ biết, tiền không là dễ kiếm được, nếu trực tiếp lấy ra về sau có chuyện bọn họ lại dùng lúc này làm ví dụ, đến lúc đó chúng ta không trợ cấp người khác ngược lại bị trách móc, hối hận không kịp!"

Trần Vĩnh Ngọc cũng là ý tứ này, "Cốc Vũ nói rất đúng, vốn do mình kiếm, không quan hệ gì với bọn họ, tiền đào cũng thanh toán rồi, ai cũng không thể nói một chữ!"

Cốc Vũ không muốn nghĩ vấn đề này, "Mọi người không cần loạn trận tuyến, đây không là chuyện trước mắt, chúng ta không thể chưa bắn được chim trên trời đã thảo luận ăn thế nào đi!"

Mọi người nghe nói đều cười rộ lên, Hứa Tần Thị vỗ chân chỉ trán Cốc Vũ, "Người cái quỷ tinh linh, một người nghĩ đến được, chúng ta bạc còn chưa kiếm về đã nghĩ xài như thế nào, chưa bắn được chim, đã thảo luận cách ăn rồi."

Giang hỏi: "Như vậy chúng ta hiện tại muốn nghĩ cái gì?"

Cốc Vũ nhìn Triệu Thạch, "Lúc người trở về bảo chúng ta đợi chút, có phải bên kia có biến hóa hoặc giao phó gì, vừa vặn chúng ta chừng chín đào nhưng chưa ngào đường, nếu không có chuyện khác chúng ta có thể bắt đầu làm mút đào, hoặc là có thể sửa?"

Triệu Thạch đem đồ trên lưng xuống, "Đây là tỷ tỷ ta chế ra đường, có chút khác với đường mạch nha bình thường, Cầm Hiên bọn họ còn nói, mấy thứ này sau khi làm xong tốt nhất đặt ở cái bình, nếu không đủ, ta về nhà xem cha ta có bình nhỏ như vậy hay không."

Đường mạch nha được đặt ở trên bàn, mùi rất không bình thường, làm nứt đào thành bộ dáng gì còn chưa biết. Cốc Vũ muốn thí nghiệm trước, bên kia nói bình nhỏ nàng nghĩ hẳn không có vấn đề, phỏng chừng bọn họ muốn kiểu dáng mới, vì thế nói, "Nếu nhà dượng không có bình nhỏ cũng không quan trọng, chúng ta có thể đi trấn trên mua về, mua mười mấy hai mươi cái, sang năm nếu còn làm, để dượng làm nhiều kiểu là được, lúc đó chúng ta cũng không nghĩ tới, người ta mua cũng không mua nhiều như vậy, bỏ vào bình nhỏ, nói không chừng ở trấn trên có thể mua đủ."

Vương Thị nghe xong lâu như vậy, mới mở miệng chen vào nói tiếp, "Nói như vậy, thịt đào phải chừng mới được, vừa rồi Tiểu Hà vội vàng vào nói không nên làm, ta không có bỏ vào nồi, sợ bị hư, bây giờ lại bỏ vào trong nồi chừng, ngày mai lại nói."

Đại Lâm lại ngốc ngốc cười từ trong phòng đi ra, trong tay là một cái sọt rách, bên trong là nồi chừng, còn có cây quây đào, thấy mọi người nhìn hẳn lại cười, "Không gì, ta thu thập phía sau một chút, nhìn xem mấy thứ này còn có thể dùng được hay không, nếu không dọn, ngày mai hư hết thì không tốt, lại dụ ruồi bọ tới. Nga, ta chừng đào rồi, phía sau không còn chuyện gì."

Mọi người sững sốt, Hứa Tần Thị mở miệng đầu tiên nói, "Đại Lâm thật sự là đứa trẻ tốt, tâm tư tỉ mỉ lại chịu làm việc, không có nửa câu oán hận, cái gì đều nghĩ đến, nếu ai gả đến nhà các người là hưởng phúc!"

Đại Lâm xấu hổ đỏ mặt, may mắn trời tối thấy không rõ lắm.

Cốc Vũ gói lại đường trên bàn, lấy ra một ít, kêu mọi người nghỉ ngơi, nàng và Tiểu Hà lấy một ít thịt đào, nghĩ làm thử một ít mứt, nếu tốt sáng mai tìm được bình sẽ không trì hoãn.

Triệu Thạch thu gọn gói đồ, đi qua Lí Hà Thị bên kia, rồi trở về nhà, nói là chuyện cái bình giao cho hân, nếu trấn trên có, buổi sang ngày mai có thể mang đến.

Lí Đắc Giang lắc đầu thở dài một tiếng, "Hân không sai, còn nhớ rõ tặng đồ cho nương ta, cũng không biết nương cầm đồ của con rể, trong đầu là tư vị gì?"

Mọi người im lặng.

Cốc Vũ buồn lòng, nghĩ đào không có ai muốn, làm thành mứt đào lại giành, nếu ở ruộng, sao có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, mọc ra gì đó không đáng tiền, gia công lại có bộ dáng khác, thở dài một tiếng, "Đồ gia công qua có thể kiếm tiền!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Không Quen Nuôi Dưỡng Bạch Nhãn Lang

Đại Lâm đã xử lý tốt đào, hẳn cũng thu thập xong hầu viện, mọi người bớt lo. Vương Thị và Hứa Thị đi qua bên kia sân, Vương Thị phải đi đón Hạ Xuyên về, Hứa Thị muốn tắm rửa cho một đôi song sinh.

Từ khi bên này bắt đầu làm mứt đào, người nhiều phức tạp, Hạ Xuyên và Tiểu Hàn, Đại Hàn mấy đứa trẻ chạy chung quanh, Lí Hà Thị xung phong nhận việc trông đứa nhỏ, Vương Thị và Tuyên cũng vui, mặc kệ thế nào, Lí Hà Thị thương mấy đứa cháu trai, Vương Thị các nàng không cần vừa làm vừa lo, chỉ cần mỗi ngày xong việc qua bên kia đón Hạ Xuyên về.

Thời gian này Lí Hà Thị được người thôn trang khen tặng nên hãnh diện, đi đâu thắt lưng cũng thẳng. Ngày thường nàng đi lại ôm Hạ Xuyên nhìn Hứa Tân Thị bọn họ cũng ngượng ngùng, lúc này đi qua đều là thương yêu, nào là bánh nào là đường mạch nha, tối hôm nay lúc Vương Thị đi đón, Lí Hà Thị nhìn một bao này nọ sững sờ, Hạ Xuyên bọn họ đi tới nàng còn trợn mắt không phản ứng.

Vương Thị và Hứa Thị nhìn nhau, trong lòng biết đây là đồ Triệu Thạch vừa đưa tới, nhìn biểu cảm chờ đợi của Lí Hà Thị, nghĩ nàng nhất định nhớ tới chuyện trước kia, trong lòng hối hận hoặc hổ thẹn, làm dâu không tiện nói gì, ôm đứa nhỏ đi về trước.

Cốc Vũ đứng ở hậu viện cùng Tiểu Hà dùng đường Triệu Thạch mang về thí nghiệm, vị đường hoà với vị mứt đào, có hương vị là lạ gọi xuân bạch lộ, mọi thứ khác đều tốt. Cốc Vũ thở dài nhẹ nhõm, đem lô mứt đào mới

cất gọn, ngày mai sẽ làm nốt số đào còn lại, chờ Triệu Thạch có tìm được bình hay không, là xử lý hết mọi chuyện.

Ngày kế, sáng tinh mơ đã có người tới, là Linh Nga. Ôm Cần Nhi vào sân, xem ra trước khi qua đây đã qua bên Lí Hà Thị.

Tiểu Mãn bọn họ rất cao hứng, từ khi Linh Nga gả đi tính tình sáng khoái không ít, đặc biệt sau khi sinh Cần Nhi, cử chỉ cùng với lúc chưa xuất giá như hai người, Cốc Vũ bọn họ rất thích tiểu cô cô đến chơi.

Lúc này Cần Nhi đã bổ nhào vào lòng Tiểu Mãn, Cốc Vũ ở một bên nhìn Linh Nga cười.

Linh Nga đi qua gõ trán Cốc Vũ, "Người nha đầu kia cười ngây ngô cái gì? Có phải lo lắng dưỡng người không tìm ra cái bình thích hợp, người yên tâm, cha ta và hân cùng đi trấn trên, chỉ cần có thể mua được, nhất định sẽ không chậm trễ. Ta biết người không yên tâm, nhỏ tuổi mà lo nhiều chuyện như vậy, lúc ta lớn cỡ người không hiểu gì hết."

Cốc Vũ cười, "Ta mới không lo lắng chuyện này, ta cười mỗi lần dưỡng đến là nhất định thấy các người ở nhà, thấy hân thương các người nhiều, cô cô người sớm nên qua chúng ta ở, dưỡng tiết kiệm tiền hài."

Linh Nga giận đánh qua, Cốc Vũ né, nói một tiếng, "Cái này gọi là xứng không rời đà* "

*xứng không rời đà = quả cân không rời cán cân , ý nói đi đâu cũng có đôi có cặp

Tiểu Mãn bỏ thêm một câu, "Xứng không rời đà, ông không rời bà, hi hi."

Cần Nhi ở trong lòng Tiểu Mãn, hỏi, "Biểu tỷ, cái gì kêu xứng không rời đà ?"

Tiểu Mẫn ghen cười, sờ tóc Cần Nhi, "Tựa như cha người vậy, hẳn không rời các người."

"Thả ra cha ta là quả cân?" Cần Nhi trẻ con nói.

"Ha ha ha" mọi người nhin không được cười ồ, Linh Nga đỏ mặt, xoa tóc Cần Nhi, nhìn quanh phòng.

Những người đến làm việc đều đã đến đông đủ, tiền công dựa theo thùng tính toán, không có vấn đề gì, chỉ còn chờ hôm nay đem đào gia công thành mút, đào năm nay xem như xong.

Linh Nga ôm Cần Nhi không giúp được gì, nhân tiện đi qua sân bên kia, để Cần Nhi chơi với Hạ Xuyên, Tiểu Hàn.

Thái dương lên cao, Triệu Thạch khiêng bình vào sân.

Phía sau còn có một người đi theo, là Tiểu Mẫn, mặt mày xanh mét, xoay người đóng cửa nhà chính và hậu viện.

Cốc Vũ đang chường đào, thấy vẻ mặt nàng không kiên nhẫn, hỏi, "Ai chọc người?"

"Còn có thể là ai? Nhị cô cô đã trở lại, chắc không có chuyện tốt gì, chúng ta đã bận như vậy còn phải ứng phó nàng, người nói đi đây là chuyện gì? Cũng không biết sao nàng biết chuyện của chúng ta."

Cốc Vũ thở dài, "Người không có nhìn lầm chứ, nhị cô cô ít về lắm."

Tiểu Mẫn ngồi trên đất nhóm lửa, ném củi trên đất, "Ta sao không biết, nếu Nhị cô cô tốt bằng nửa Đại cô cô hay Tiểu cô cô ta sẽ không phiền như vậy, mỗi lần về là kể lể chúng ta ở phòng cũ nát, nói quyên hoa trên đầu người là để cho nha đầu đeo, còn mang mồi meo điểm tâm về, Hạ Xuyên không hiểu chuyện còn cầm lấy ăn, nếu không phải chúng ta phát hiện sớm

không chừng ra chuyện.! Lúc đi lấy đi không ít, thật sự là nuôi không quen bạch nhãn lang!"

Vương Thị nghe Tiểu Mãn nói nặng, "Tiểu Mãn, không cần nói bậy!"

Tiểu Mãn quyết miệng, không nói chuyện.

Cốc Vũ nói, "Tỷ, người xem bên ngoài nhiều người như vậy, nếu có thể giải quyết vấn đề thì tốt rồi, chỉ sợ nói ra chúng ta cũng không tốt, nhiều người nhìn đâu, thân thích tới cửa liền chạy về đóng cửa, không có đạo lý này có phải không?"

Tiểu Mãn giận nói, "Người cơ trí người đi ứng phó nàng?"

Cốc Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, người chung quanh đang vội làm việc trong tay, Trần bá mẫu bọn họ khó mở miệng, dù sao là thân thích nhà mình, tính ra để Cốc Vũ ra ứng phó nàng tương đối tốt hơn, cho dù quá đáng một chút cũng không ngại, nhiều lần lấy cớ đưa nhỏ không hiểu chuyện.

Cuối cùng Cốc Vũ mở cửa hậu viện, ý bảo Tiểu Mãn ở bên trong khoá lại, rồi mới đi ra.

Nguyệt Nga như cũ mặc áo choàng thật dài, cùng người thôn trang lí nhân tự nhiên bất đồng, Cốc Vũ vừa thấy trong lòng còn có chủ ý. Thấy Nguyệt Nga hăng say tán gẫu với đám phụ nữ tới làm việc, có chút quái dị, nàng đứng, đám phụ nữ cúi đầu vừa làm việc vừa trả lời, nhìn như thiên nga bên đàn vịt, nhìn sao cũng không hoà hợp.

Mặt Cốc Vũ tươi cười, đi qua nói: "Nhị cô cô, sao người lại tới đây? Lần trước ngài nói ta cài quyền hoa khó coi lần tới đến cho ta vài cái. Để ta nhìn xem kiểu dáng gì để mở mắt."

Đám phụ nữ ồn ào, "Ai u, Nguyệt Nga, nhìn không ra người thương cháu gái người như vậy a"

Nguyệt Nga cười, cũng không trả lời, nói tiếp, "Cốc Vũ các người cũng thật là, làm mất đào chuyện lớn như vậy, sao không bảo ta trở về hỗ trợ, sao khách khí quá vậy?"

Đây mới là trọng điểm, Cốc Vũ hỏi: "Chúng ta biết Nhị cô cô bận rộn, chuyện mất đào cũng không có gì cần hỗ trợ, ngài xem ngài một thân xiêm y như vậy, không thể kêu người làm được, nếu dính đào vào xiêm y người, giặt không sạch, chúng ta không đền nổi. Di, Nhị cô cô, ai nói với ngài chúng ta làm mất đào, bận rộn xong hết mới đưa qua, có phải trong nhà ai đi ra ngoài thuận tiện nói với người?"

Nguyệt Nga lắc đầu, "Không có nghe nói, còn có ai, Tứ thẩm người, nàng nói các người đối với Nhị bá mẫu người tốt nhất, hậu viện cũng không cho bọn họ vào... Không có đưa mất đào cho ta, ta mới trở về xem."

Lời nhiều sẽ có sai lệch, Cốc Vũ nói vài câu, Nguyệt Nga đã nói ra. Là Trần Thị hai ngày nay không cần đi qua, hơn phân nửa là đi trấn trên, lấy cớ đi tìm Nguyệt Nga, hai người này ồn ào như một nhà người! Nếu không vì hiện tại người nhiều, còn có một đám mất đào cuối cùng chưa làm xong, Cốc Vũ thật muốn không để ý việc này hoặc làm âm ỹ nổi nóng vô cớ cho thư sướng.

Nhưng không thể còn bị bức bối một hồi, vội nói: "Nhị cô cô ngài nói gì, hậu viện vừa khói vừa nóng, đi vào đối với các người không tốt, người xem trên người ta đầy mùi khói lửa, hơn nữa quả đào bốc hơi bám vào mặt rửa không sạch, người nhìn không chỉ già thêm hai tuổi."

Nguyệt Nga không ngờ kết quả là như vậy, Trần Thị nói khác, nói chỉ cần đi phía sau viện mỗi ngày có thể có một lượng bạc, xem như nhập bọn, phía trước đều là người ngoài vân vân, mình không có cách nào, nếu Nguyệt Nga tới không chừng có thể có tiền. Nguyệt Nga vốn không tin, nhưng nghĩ buôn bán kiếm nhiều tiền không có gì không có khả năng, nghe

Cốc Vũ nói như vậy không muốn đi, lần này trở về này tay không lại không cam lòng.

Cốc Vũ thấy vậy nói: "Nhị cô cô, vốn định xong việc sẽ gọi người đưa đi, ngài trở lại vừa vặn, đưa người và Đại cô cô, Tiểu cô cô mỗi người một vò mút đào, Tiểu cô cô cũng đã tới, hay là người qua bên này nhìn xem, đợi lát nữa ta gọi người đưa mút đào cho người, loại việc nặng không cần người làm."

Nguyệt Nga nghe thấy có mút đào, mừng khôn tả xiết, "Ta không biết Linh Nga trở về, để ta theo Triệu Thạch đi về, đường xa như vậy ta lười đi!" Nói xong đi qua sân bên kia.

Cốc Vũ thở phào nhẹ nhõm, trong lòng bực Trần thị, đây là chuyện buôn bán, nàng âm ỉ với Đại bá mẫu một trận, lại đối với người đến nhà làm việc chọn tam nhật tứ, nương Thanh nhi không muốn làm ... Bởi vì nàng sinh không biết bao nhiêu chuyện! Giáp mặt cười hì hì, sau lưng lại đi trấn trên châm ngòi, Nhị cô cô trở về náo nàng nhất định vừa lòng, nhà mình không có bạc đãi nàng, hà tất làm như vậy?

Cốc Vũ nghĩ còn có chút tức giận, phun một bãi nước bọt ra thật xa, chân hung hăng trên đất, thầm mắng uy không quen bạch nhãn lang.

Những phụ nhân đang làm việc không biết sao Cốc Vũ như vậy, nên hỏi.

Cốc Vũ bất đắc dĩ cười, "Không có việc gì, suýt chút bị sâu đụng vào miệng còn không biết!"

"Đứa trẻ này, lớn như vậy còn bị sâu chàng đâu, phải chú ý một ít."

Không chỉ phải chú ý một ít!

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Chia Tiền

Nguyệt Nga đi rồi, Cốc Vũ ở trong sân bấu môi suy nghĩ một hồi, nếu Trần Thị không có quan hệ thân thích thì không quan trọng, một khi có quan hệ họ hàng, làm việc không có phương tiện, cuối cùng Cốc Vũ kết luận, cạp váy quan hệ không được.

Chỉ là năm nay không có cách nào, đành phải gởi hy vọng vào năm tới.

Chờ tất cả mọi người gia công thành thịt đào, vào nồi, Cốc Vũ kêu bọn hăn đi tìm Lí Đặc Hà mỗi người lĩnh mười văn tiền, tổng cộng những người này cộng lại cũng không có bao nhiêu, không đến ba trăm văn tiền công, mọi người đều vui mừng.

"Này sao không biết xấu hổ, vốn nói là làm bao nhiêu trả bấy nhiêu, cũng không lỗ tiền chúng ta, không duyên cớ phát mười văn tiền, nhưng chỉ có hai ba thùng thịt quả đào."

Cốc Vũ gật đầu, kiên trì, "Đều là cùng một thôn trang, ta không gạt mọi người, lần này thật sự là không có lợi nhuận gì, các người đều thấy được, đào thôn trang vốn là bỏ đi, chúng ta tiếc, mọi người hợp nhau đến kiếm chút tiền vất vả, còn chạy lên chạy xuống lâu như vậy, vừa khéo đủ tiêu dùng, dứt khoát mọi người chia nhiều một chút coi như không có làm công không."

Mọi người càng thoải mái, đi Lí Đặc Hà lĩnh mười văn tiền, quay đầu lại cùng nhau giúp đỡ thu thập đào hư trong viện cùng tạp vật xong, bắt đầu trừ tính chuyện sang năm, "Cốc Vũ, sang năm nếu có chuyện làm nhất định phải kêu ta!"

"Cốc Vũ, không cần chờ sang năm, chỉ cần chúng ta có thể, đến lúc đó không cần quên thăm." Quay đầu nhìn quanh nói, "Xem đường gia ta cũng không dám coi khinh chúng ta, luôn bắt chúng ta lo bếp núc không tính, mỗi ngày chúng ta tân tân khổ khổ nấu cơm, cho heo ăn, nấu cám heo, còn phải hầu hạ một nhà già trẻ, giặt quần áo, ra ruộng, bận bù đầu bù cổ cũng không có lời hay, bọn họ đàn ông đi làm công, một ngày kiếm mười văn tiền liền cho mình là đại gia, nước rửa chân người phải múc đến bên chân!"

Những phụ nhân khác cũng đồng ý, "Còn không phải, lúc này không có ý đồ khác, chúng ta kiên cường lên, có năng lực lo việc trong nhà, có năng lực kiếm bạc, cũng không thua kém bọn hăn, xem bọn hăn còn có gì để nói."

Cốc Vũ hiểu ý cười, miệng không ngừng đáp ứng, "Đến lúc đó nếu cần thiết, còn phải thỉnh các thăm, đại nương đi hỗ trợ, mọi người yên tâm, chúng ta không phải hạ người có lòng dạ đen tối, có tiền cùng nhau kiếm, dù không kiếm được tiền, cũng không thể thiếu tiền công của mọi người!"

Mọi người vui vẻ, Cốc Vũ thấy thăm Dao Hồng muốn cất hạt đào vào gói to, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, vội nói, "Các người đã vất vả một ngày, nên trở về bận việc đi, còn lại để chúng ta thu thập, bây giờ không còn thời gian, thăm Dao Hồng, việc này làm tốt chúng ta lại có tiền, có thể đi cửa hàng cắt một cân thịt và rót hai lượng rượu, xem thúc ta nói như thế nào."

Thăm Dao Hồng mừng khôn tả xiết lên tiếng trả lời, đại tỷ nhà Tiểu Đào bên cạnh cũng muốn nói, "Đúng, ta còn muốn đi làm đậu hủ, cách một ngày có thể tập hợp đi!"

Mọi người nói xong, đều giải tán.

Cốc Vũ sững sốt nhìn hạt đào trên đất, nghĩ không thể vứt như vậy, cuối cùng không nghĩ được rõ ràng, đem hạt đào đặt trong cái sọt, nghĩ đến lúc đó cầm thần tiên quả ươm giống bên kia, nếu không được cùng lắm chiết cây, mọi thứ đều là chuyện sau này.

Mứt đào gia công tốt lắm, trừ bỏ lúc trước Triệu gia đưa tới cái bình, Triệu Thạch lại tìm được bình nhỏ hơn một chút, thanh tú lại khác lạ, một hàng đặt trong nhà chính, mọi người mới rảnh rồi.

Hứa Tần Thị và Tiểu Mãn phụ trách nấu cơm, Cốc Vũ vừa bày bàn ăn vừa tiếp đón mọi người ăn cơm, "Còn đợi gì, nhanh chút tới ăn cơm!"

"Dượng, muốn đi gọi tiểu cô cô và Cần Nhi hay không?"

Tiểu Mãn nghe thấy vội xua tay, nhìn Cốc Vũ một cái nói, "Người kêu tiểu cô cô, vậy Nhị cô cô thì sao? nếu Nhị cô cô tới, Tứ thẩm cũng tới, như vậy khác gì kêu hết mọi người tới, người xem bên này có đủ ăn hay không?"

Cũng may Triệu Thạch lắc đầu, "Để nàng ở bên kia đi, nàng không thường về nhà mẹ đẻ, không thể không cùng người nhà ăn bữa cơm."

Lí Đắc Giang với cách nói như vậy rất vừa lòng, nói tiếp, "Hôm nay chúng ta đều mệt mỏi, mút đào tuy làm xong, nhưng còn để ở đây, ngày mai phải đưa đi trong thành, vẫn nên chờ Kinh Trập và Cẩm Hiên bọn họ trở về, cùng đại ca, tứ đệ, còn có cha mẹ, cả nhà ăn ngon một bữa!"

Cốc Vũ hiểu rõ nói, "Không phải là khánh công yến sao?"

Tuy Trần Vĩnh Ngọc đồng ý với Lí Đắc Giang, lại hưng trí cùng bọn họ uống rượu, "Từ lúc Tuyên trở về, cuộc sống của chúng ta không giống trước kia, bình thường giờ phút này có thể làm cái gì? Còn không phải bán quả đào xong rồi chờ thu gặt, tất cả đều dựa vào trời ăn cơm, nếu ông trời không thương thì khó rồi. Năm nay lão trời già quả thật không thương, quả

đào đều bị hư rụng, thế nhưng còn có thể biến ra tiền, thật không hơn được."

Nói xong tự mình lại lăm bằm lằm bằm, "Chỉ là người thôn trang không có kiến thức, bằng không nói không chừng tiền đó đủ sửa cầu."

Cốc Vũ có chút ảm đạm, "Bá phụ, người nói có phải thôn người trang ganh tỵ chúng ta lúc này kiếm tiền hay không? Ta vẫn cảm thấy không thể như vậy, nếu như lúc trước mọi người buôn bán có tiền, chúng ta không thể kêu mọi người ra tiền cho chúng ta sửa cầu đúng không?"

Lí Đắc Giang bưng bát lên, "Không nên quan tâm việc này, đến lúc đó lại nói thôi."

Một bàn đàn ông uống đến độ có chút say, đặc biệt là Triệu Thạch, vốn cao hứng, lại cùng anh vợ cùng nhau uống rượu, uống hơi nhiều, đi loạng choạng, nằm trong phòng của Kinh Trập ngủ như chết.

Ăn cơm xong, Linh Nga cùng Cần Nhi đi qua không oán trách, nhưng Nguyệt Nga lại nói Triệu Thạch này kia.

Ngày kế, Triệu Thạch tỉnh rượu, rất ngượng ngùng theo Lí Đắc Giang, Tuyên đưa mứt đào vào thành.

Cốc Vũ ở nhà tính tới tính lui, nghĩ có thể ít nhất thu về mấy trăm lượng, trong lòng vui cười như nở hoa, mỗi nhà mỗi hộ đều có chút của cải, chuyện xây nhà ngói của Nhị bá phụ không còn là vấn đề, bên Triệu Thạch cũng phải trả hai ba mươi lượng mới được, người ta giúp đại ân. Còn thừa lại chia cho mấy nhà, không chừng còn có thể chia được một trăm lượng một hộ. Nghĩ như vậy, Cốc Vũ tựa hồ như thấy được bạc trắng bóng trước mắt, không tự giác cười ra tiếng.

Ba ngày sau, mọi người cùng nhau trở về.

Người trong phòng đã sớm chờ, tuy Tiểu Mãn và Tiểu Hà thuê hoa, Hứa Tần Thị làm hài, ngẫu nhiên còn quản lý ít đất trồng rau, nhưng lòng đều lo ra thường nhìn ra cửa thăm dò. Bọn họ lo bên kia thuận lợi hay không thuận lợi, lúc trở lại sẽ là bộ dáng gì, hơn nữa Trần Thị bên kia đi qua hỏi, không có người muốn quan tâm nàng, lại bị nàng nói xúi quẩy này nọ, chỉ là Lí Đắc Hà là người biết điều, mọi người dứt khoát coi như không nghe thấy.

Mọi người chen lấn ở trong sân, còn mang về một ít rượu thịt.

Cốc Vũ cầm lấy mở ra xem, "Ta nói không bằng các người trực tiếp đi tầu lâu của cậu kia gói này nọ trở về, người xem thịt, xương, gà vịt đều mua. Nha nha nha, ngay cả rượu cũng mang tự trấn trên về?"

An Cẩm Hiên thấy bộ dáng Cốc Vũ như bà quản gia nhỏ có chút buồn cười, "Không phải mua ở trấn trên, là trong thành, dứt khoát để mọi người ăn ngon, dù sao cũng không phải không kiếm được tiền, chỉ là năm nay có chút vội vàng, chúng ta tìm được rất nhiều người mua, cuối cùng không đủ đưa người ta."

Cả nhà mang đồ cất gọn, Hứa Thị, Vương Thị và Giang thị, Văn thị bốn người thu thập, không để Hứa Tần Thị và Tiểu Mãn bọn họ nhúng tay, còn nói thật hay, Hứa Tần Thị có tuổi, Tiểu Mãn là khuê nữ chưa gả, việc này để các nàng làm thích hợp nhất, làm Hứa Tần Thị đi tới đi lui trong phòng cũng không đụng tới được, cuối cùng không chịu ngồi yên, lại đi đất trồng rau nhổ cỏ.

Thừa dịp các nàng thu thập, Lí Đắc Tuyên, Giang còn có Trần Vĩnh Ngọc ba người đi ra sau viện bàn chuyện, lại kêu Đại Lâm và Cẩm Hiên, cuối cùng là Kinh Trập và Cốc Vũ cũng theo qua.

Nói đến cùng, chính là chia bạc.

Tổng cộng buôn bán kiếm được 241 lượng bạc. Lí Đắc Giang nói nhất nói ra Cốc Vũ ngậy ngấn cả người, "Nha, ta cho rằng vừa mới bắt đầu đưa quả đào đi là khoảng ba thành, còn có một trăm lượng bạc, tổng cộng không phải ít nhất có bốn trăm lượng sao, sao chỉ có trên hai trăm lượng."

Kinh Trập buồn cười, "Người ở nhà tính hay ghê, một trăm lượng trừ bỏ vài thứ kia, chúng ta còn thu tiền đặt cọc của người ta, hàng đưa qua đi đâu có nhiều như vậy, cũng không phải tiền trên trời rơi xuống, bấy nhiêu người còn chưa thỏa mãn a, tiểu quỷ tham lam."

Cốc Vũ le lưỡi không nói chuyện, bạc nhiều như vậy, tiền công đã trả xong, đường mạch nha bên kia coi như tính rõ ràng, trả tiền bình trả Triệu gia bên kia không đến mười lượng bạc, đường mạch nha cũng do Triệu gia hỗ trợ, bằng không nói không chừng không thể được việc, hơn nữa Triệu Thạch chạy tới chạy lui chiếu cố, mọi người nhất trí muốn chia cho hẳn ba mươi lượng.

Số tiền là mọi người định, theo tính tình của Triệu Thạch sợ sẽ không lấy, nhưng đưa ít trong lòng cũng không vui. Vì thế nhất trí quyết định, thừa lại 211 lượng bạc, chia thế nào đều có tính toán riêng.

Cuối cùng vẫn là An Cầm Hiên nói chuyện, "Mọi người xem như có được không, bằng không mỗi hộ lấy 20 lượng dùng trước, coi như dư dả, thừa lại chúng ta để ai bảo quản cũng tốt, bằng không lần tới có mối, chúng ta phải ra tiền vốn, tựa như lần này suýt chút làm không xong."

Nghe như vậy, mọi người đều đồng ý, đến cuối cùng lại không lấy, dứt khoát cùng nhau để bên Lí Đắc Tuyền, nói là nên giữ tiền vốn lại trước, ngoại trừ Lí Đắc Giang cần xây nhà, không ai có chuyện lớn gì, nếu đến cuối năm, không có mối khác, mỗi hộ lấy 20 lượng.

Chuyện định như vậy, kết quả là Cốc Vũ bị nghiện, bạc ngân phiếu đều ở trên tay nàng.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Chuyện Sửa Cầu

Cốc Vũ và Trần Vĩnh Ngọc mấy nhà không chia bạc, chỉ lấy ra ba mươi lượng trả Triệu Thạch.

Triệu Thạch liều mạng chối từ, nói trong nhà hiện tại không khó khăn, bạc đó để nhà Cốc Vũ xây nhà ngói quan trọng hơn, cần phải có chỗ dung thân vân vân.

Thấy hăn không muốn nhận, vài người khuyên mãi không được. Vẫn là An Cẩm Hiên nói, "Bình kia không là tiền? Còn có người giúp đỡ mua đường mạch nha, nói đến cùng cũng có một phần tiền của người trong đó, số bình nhỏ chẳng phải tiền của các người? Còn chưa tính người hối hả tới lui trong thành rồi thôn trang đâu, nói đến cùng là người chịu thiệt chút."

Triệu Thạch nghe xong, không có lý do phản bác, lúng ta lúng túng kiên trì, "Dù sao cũng không thể tính nhiều như vậy, không có lý"

An Cẩm Hiên nói, "Có gì mà đuối lý, nếu không người xem như vậy được không, vừa rồi ta tính ít nhất hai mươi mấy lượng, thừa lại chúng ta đặt cọc tiền cho cái bình sang năm, người bên kia phải giúp chúng ta làm một số bình, lớn nhỏ bất đồng, tự nhiên cũng đắt hơn một chút, đến lúc đó nếu không được cúng là tiền vốn của chúng ta, không là tên chúng ta sao, nếu được sang năm ta lại tính rõ ràng, dù sao đều là người một nhà."

Triệu Thạch không nói thêm, cam đoan nói, "Các người yên tâm, sang năm nhất định có bình cho các người dùng."

Hứa Tần Thị cười, "Ai u, Cầm nhi là người nhà của chúng ta, cũng không biết quan hệ thế nào."

Nghe vậy tâm tư mọi người phức tạp, tại kia cười trộm. An Cầm Hiên nhíu mày nhếch miệng cũng cười theo. Cốc Vũ xem ở trong mắt, trước kia hăn đầu có dạng này, đa phần là quay đầu mặt lạnh xoay người đi.

241 lượng bạc, trừ bỏ chia cho Triệu Thạch ba mươi lượng, thừa lại 211 lượng, Cốc Vũ nhớ rất rõ ràng, hai trăm lượng bạc là số nguyên, cất đi, lấy ra 11 lượng dùng, đặt ở cái bình của mình, tài khoản nàng rất rành mạch, viết ở cuốn sổ nhỏ mình đóng, viết rõ con số.

Tỷ như tối hôm nay, theo cách nói của Lí Đắc Giang, hôm nay muốn cùng Lí Hà Thị còn có đại bá, cha mẹ Tứ thẩm mấy nhà cùng nhau ăn uống, tiền ăn cơm tự nhiên là nhà Cốc Vũ ra, dù sao mình còn có chút bạc, ăn thì sao, một bữa cơm tốn bao nhiêu tiền chứ, mấy trăm văn đã đầy đủ.

Thực phẩm do Lí Đắc Giang và Lí Đắc Tuyền đi mua, Giang thị, Hứa Thị, Vương Thị thương lượng kết quả cuối cùng vẫn là đi qua sân Lí Hà Thị, bằng không về sau bọn họ nói mình không cần người nhà, chỉ tiện nghi người ngoài, còn có nguyên nhân khác là Lí Hà Thị có hiềm khích với Văn thị, nói vài lần cũng không thông, không thể miễn cưỡng.

Mọi người thương nghị quyết định, chờ gà, vịt, cá, thịt, cùng nấm, mộc nhĩ này nọ mua về, chừa một phần để Văn thị ba người ăn, thừa lại lại lấy qua bên kia. Vì thế Vương Thị các nàng khuyên Văn thị, sợ nàng nghĩ ngợi, nói một hồi chứng minh sự lo lắng là dư thừa.

Giang thị kéo Hứa Thị, Vương Thị, "Đi thôi, thời gian này bên kia có công, chuyện trước kia tạm thời chúng ta cũng không cần nhắc đến, Hạ Xuyên cùng đôi song sinh được chiếu cố rất tốt."

Nói đến chuyện này Hứa Thị lắc đầu, "Ta nghĩ cần bàn đến chuyện xây phòng, Lập Thu chuẩn bị đính hôn, mỗi ngày ở nhà nói là chuẩn bị đồ cưới,

lại làm không được, khung thêu ném trong rổ trúc, cũng không biết cất gọn một chút, suýt chút Tiểu Hàn bị đâm vào tay."

Giang thị phốc xuy cười, "Người nhìn người một cái, trước kia chuyện gì đều nhìn như đầu gỗ, hiện tại một hạt cát cũng không vào được trong mắt, người nói ít chút, nếu không có nãi nãi hăn trông coi, không chừng đã bị thương. Nàng không giấu giếm nói với người, thì không có việc gì, người còn lo lắng cái gì. Bây giờ không phải thời điểm xây nhà, lúa cần thu gặt, máy tuốt hạt sinh ý phải làm, còn phải cấy mạ, qua hết thời điểm bận rộn này lại nói thôi, nhần nại mấy tháng, có vội vàng gì."

Hứa Thị cũng cảm thấy mình lo nhiều, "Ai, hiện tại nếu như những ngày trước, thật đúng không biết phải chịu đựng thế nào."

Vương Thị nghe xen vào một câu, "Đến lúc đó tự nhiên sẽ có phương pháp, chỉ có hưởng không được phúc, không có ăn không xong khổ."

Hứa Thị thở dài một tiếng, "Nương Cốc Vũ, người làm cho người tâm phục, cuộc sống lúc trước qua không tốt, đột ngột trở về không có chỗ ở, ngay cả cái ăn cũng không xong, bất quá người vài đứa con coi như tốt lắm, cuộc sống ngày càng tốt hơn. Kinh Trập ta coi có tiền đồ, về sau thi trúng cử nhân gì đó, người chính là quan gia phu nhân!"

Vương Thị cười lắc đầu, các loại tư vị quay cuồng trong lòng, không nói gì nữa.

Lí Hà Thị thấy vài người qua bên này, dĩ nhiên vui vẻ, thu xếp lấy cái này lấy cái kia, đem các nàng thành khách. Trương thị ha ha cười đi lại nói chuyện, một hồi nói phải đi nấu cơm. Trần Thị lại không đi, tại đây quanh co lòng vòng tìm hiểu kết quả buôn bán kiếm bao nhiêu tiền, nói nghe thấy Linh Nga và Triệu Thạch bên kia cũng được chia, lời trong lời ngoài nói bọn họ thân càng thêm thân, nhìn xem có thể chia cho một phần hay không.

Lời này bị vừa vắn bị Cốc Vũ và Tiểu Mãn nghe thấy không muốn vào cửa, hai tử muội sau khi bị Lí Hà Thị đánh ở đây, một người mang gậy đến cãi nhau, dù đã qua thật lâu, nhưng ở bên đây cũng không thoải mái.

Nghe Trần Thị ngấm ngấm hại người như vậy, Cốc Vũ nở nụ cười, "Tứ thẩm, đó là trả cho nhà tiểu cô cô tiên cái bình và đường mạch nha a, chẳng lẽ bạc đó không cần trả sao? Ngay cả tiện nghi thân thích đều phải chiếm hết sao, nào có không biết xấu hổ như vậy!"

Câu cuối cùng rất nặng, là Cốc Vũ cố ý nói cho Trần Thị nghe, Trần Thị nghe xong không nói gì nữa, miễn cưỡng nói đi giúp Đại tẩu nấu cơm. Tiểu Mãn nói thầm một tiếng, còn không biết lại đi châm ngòi cái gì.

Giang thị vài người tạm thời còn không cần nhúng tay, cầm trong tay đĩa điểm tâm của Lí Hà thị, "Món này thật tinh xảo thật, đã béo lại giòn nhưng không ngậy, ăn lại thơm, nhìn khó làm, cứ như ngón tay lại quấn vòng lượn quăn, thực thật là phí công phu. Nãi nãi Cốc Vũ, nhờ phúc của người, bằng không ta không được ăn kia."

Lí Hà Thị được Giang thị khen tặng như vậy, cười thành một đóa hoa, nhưng miệng nói, "Còn không phải là đám nhỏ hiếu kính."

Tiểu Mãn đi qua vừa ôm Đại Hàn vừa nói: "Còn không phải là tâm ý của tiểu dượng!"

Mặt người nói chuyện cứng lại, không biết tiếp lời thế nào, trùng hợp mấy nam nhân mang đồ mua ở trong thành đến.

Lí Đắc Giang để đồ trên vai xuống, Hứa Thị đi tiếp. Cả nhà nghe Lí Đắc Giang nói chuyện, "Kính Trập và Cẩm Hiên đi hàng vải nhìn xem, nhiều ngày như vậy không đi, thật bần khoản, còn có Kính Trập đi tư thực đọc sách, đều phải tặng một bình mứt đào nhỏ, bên sư phụ Cốc Vũ, chúng ta cũng tặng một ít, sư phụ người nhớ thương người đâu, nói người có rảnh phải tới."

Tuyền tiếp tiếp tục nói, "Còn có tửu lâu Cùng nhi, không biết bạn rợn thế nào nhưng không thấy bóng người, đậu hoa trước cửa cũng không thấy có người tặng, chường quầy chiếu cổ gót chân đảo quanh, chúng ta đành phải để đồ lại trở về trước."

Nói xong, Lí Đắc Tuyền đi giết gà, làm cá, còn khách sáo nói cần phải đi hầm xương, nấm linh tinh cũng đều mua một ít về.

Trần Vĩnh Ngọc từ bên kia sân đi lại, trong lòng mọi người biết hẳn mang quà qua. Bình thường mỗi khi có chuyện cao hứng, hẳn nói tương đối nhiều, lúc này lại ngồi trên ghế trước phòng, không nói một câu.

Hành động như vậy ngay cả Giang thị cũng thấy kỳ quái, "Người sao vậy? Người ta nợ bạc người?"

Trần Vĩnh Ngọc lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ, "Vừa rồi lúc qua cầu, lão Thiết Đầu cầm xẻng, suýt chút rơi xuống sông, may mắn bị Tuyền chụp được, nhưng cũng bị trượt, chân bị cái đinh ở thành cầu cắt bị thương một vết dài."

Lí Hà Thị gật đầu, "Trước kia nghĩ muốn đi nơi nào là có thể đi, gia gia Cốc Vũ lúc đó cũng thế, nhìn cây cầu chỉ lớn bằng bàn tay, mấy đứa trẻ mắt sáng chân cứng khoẻ cỡ nào cũng qua được, chúng ta bộ xương cốt già, mắt mờ chân chậm, nhìn nước dưới sông đầu choáng váng, nào dám lên cầu."

Giang thị vừa thu dọn đồ trên đất, vừa hờn giận nói, "Này chẳng trách ai, muốn trách mọi người phải đi trách Miệng Rộng kia, nếu không là nàng đi gây chuyện, nói không chừng chúng ta đã sớm kiếm tiền về sửa cầu, bây giờ tại đây thờ dài có tác dụng gì. Không nghĩ chuyện này nữa, Tiểu Mãn, chúng ta bờ sông rửa rau đi!"

Từ trong bếp Trần Thị nhô đầu ra, rồi rút trở về, nhìn Trương thị đang ở nấu cơm nói, "Đại tẩu người xem, bây giờ lại nói đến đầu tẩu tử nhà ta, nói nghe chơi, nếu không do chị dâu ta náo bên kia, bạc còn không đến thôn

trang, sao có thể giống như bây giờ đều vào túi tiền bọn họ, cũng không nói chia một chút cho chúng ta."

Trương thị tuy thô cũng thích chiếm lợi nhỏ, tâm tư không sâu như Trần thị, hai ngày trước vừa cãi nhau với Trần thị, bây giờ Trần Thị đến nói với nàng nàng cũng không để ở trong lòng, chỉ là có cái gì nói cái đó, "Cũng không thể nói như vậy, lúc trước người nói như thế nào, còn không phải giống nhau nói tiền bị người ta lấy đi, dù sao người lúc này cũng có cả trăm văn tiền, cùng Lão Tứ cộng lại chính là nửa lượng bạc, người đi nơi nào kiếm nửa lượng bạc với việc nhẹ nhàng như vậy!"

Trần Thị trợn trắng mắt, bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Còn không phải là trên người nhổ xuống đến một cọng lông!"

Mọi người bắt đầu bận việc, rửa rau, chặt xương cốt, tận lực bồi tiếp nhóm lửa chưng nấu, huyên náo như làm tiệc rượu.

An Cẩm Hiên và Kinh Trập cũng đã trở lại, có thể ăn cơm. Trong ấn tượng của Cốc Vũ, một gia đình, đại bá phụ, nhị bá, và tứ thúc, nhiều người như vậy, cho tới bây giờ chưa từng ăn qua một bữa cơm náo nhiệt như vậy, ngay cả Lí Lão Đầu cũng ngoại lệ uống vài ly rượu. Nếu nhà Văn thị cũng ở có mặt thì không thể tốt hơn.

Nhưng không biết vì sao, người thật đông, nói chuyện ngược lại không tùy ý như ở bên kia, chuyện tiền bạc sinh ý linh tinh không thể ra miệng, hơn nữa Trần Thị còn vảnh tai tại kia đâu.

Đang ăn, một người vội vàng từ cửa đi vào, ở đầu sân đã kêu, "Lí chính! Cầu không sửa làm sao được, người đi xem đui cha ta, hiện tại thành bộ dáng gì!"

Là con Lão Thiết Đầu kêu Tiểu Thiết Đầu, khởi binh vấn tội.

Lí Đắc Tuyền nói, "Chúng ta biết, là ta kéo cha người lại, bằng không đã rơi xuống sông, người cũng thật là, biết rõ chân cẳng hăn không tốt, còn để hăn khiêng xêng dạo chung quanh làm gì? Bị thương nhưng không quan trọng, chỉ là bị thương chút, ta cho hăn chút đã hoãn dầu, bơi hai ngày nhất định không có việc gì!"

Giang thị cũng đứng dậy khuyên, Tiểu Thiết Đầu không nói gì thêm, "Lúc này cha ta bị thương, vạn nhất lần tới thì sao, không có người thấy rơi xuống sông là chuyện lớn rồi, ta thấy cầu này phải sửa, bằng không làm sao bây giờ."

Tiểu Thiết Đầu đi rồi, mà Trần Vĩnh Ngọc luôn vẫn nhú lại.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Có Biện Pháp Gì Đẹp Cả Đôi Đường

Sau đó mọi người ăn cơm như không còn tư vị vừa rồi, một khánh công yến đã bị mây đen sửa cầu che khuất. Không chỉ Trần Vĩnh Ngọc, trong lòng Cốc Vũ bọn họ cũng nhớ chuyện sửa cầu, nhưng không muốn nhắc tới. Gà vịt cá thịt ăn đến miệng mùi vị đều như nhau.

Sau khi ăn xong, Trần Thị vẫn chưa từ bỏ ý định, luôn ở đó nhìn chăm chăm, tựa hồ sợ bỏ lỡ ưu việt, Kinh Trập từ trong gói đồ chia cho mọi người một ít vải vóc, còn là một ít thức ăn, phân chia đều. Cốc Vũ không muốn nhìn tình trạng này, quay đầu trở về.

Văn thị một nhà còn đứng ở trong nhà bếp, Tiểu Hà và Đại Lâm đều ngồi, Văn thị cùng bọn họ nhẩn nại nói điều gì đó. Cốc Vũ không muốn quấy rầy bọn họ, lặng lẽ đi vào phòng.

Đáng tiếc đứng ở trong phòng cũng không có chuyện gì làm, chuyện lớn làm nứt đào sắp kết thúc, Cốc Vũ có chút suy sụp tinh thần, bất tri bất giác bước ra phía sau sân. Ánh trăng trắng bạch, máy tuốt hạt một hàng năm sát chân tường, bên này là một loạt bếp nấu, còn có một ít bình không dùng được, đều lẳng lặng đứng ở một góc, ngay ngắn có thứ tự.

Cốc Vũ thầm than một tiếng, đột nhiên không biết có phải mình đã ở đây không, thoáng một cái nhiều ngày đã đi qua, vừa bình tĩnh đã cách một đời. Mỗi ngày cảm thấy có chút may mắn, cũng may có được nhiều ngày vui vẻ.

Chỉ là thấy Trần Vĩnh Ngọc nhú mày, hơn nữa vừa rồi Tiểu Thiết Đầu đến cửa náo, Cốc Vũ có chút hoài nghi, cũng có chút bực mình, mình và

vài hộ nữa kết phường làm mút đào, gánh vác phiêu lưu lớn như vậy, theo lý đương nhiên là tiện của mình. Nhưng nghĩ Lão Thiết Đầu suýt chút rơi xuống sông, người thôn trang không có phương tiện ra vào, vạn nhất xảy ra chuyện, nàng khẳng định sẽ bất an, sự phụ mỗi ngày dạy nhân tâm gì đó mình nghe xong lại trôi đi nơi nào. Như vậy xem ra, không xuất ra tiền ra lại không cam lòng, mình nghĩ như vậy không biết có thể hay không.

Nhưng phải bỏ tiền ra sửa cầu Cốc Vũ không cam lòng, dựa vào cái gì phải làm như vậy, có một lần, lần tới thì sao?

Thôn trang tự nhiên có những quy củ bất thành văn, đạo lí đối nhân xử thế đan xen, Cốc Vũ có chút bất đắc dĩ.

Còn có thể thế nào? Cốc Vũ nhìn ánh trăng trên cao thở dài một hơi.

Có tiếng bước chân tất tất tốt tốt truyền đến, nàng cũng lười quay đầu xem.

Là An Cẩm Hiên, một thân tắm ánh trăng đi đến trước mặt Cốc Vũ, hai mắt giống như sao đêm chói mắt, nháy mắt như có dòng nước ấm chảy qua.

Hắn học bộ dáng Cốc Vũ, ngồi lên một cái bình, ôn nhu hỏi nói: "Suy nghĩ chuyện của Lão Thiết Đầu hay chuyện sửa cầu? Nga, cũng xem như là một việc."

Cốc Vũ như là đang tìm đáp án hỏi, "Cẩm Hiên ca, người nói vì sao sống ở thôn trang lại khó khăn như vậy, vốn là tiền của chúng ta, ta không lấy ra là chuyện bình thường, chẳng lẽ vì chúng ta buôn bán kiếm chút tiền sẽ có người nhớ thương sao? Người nhìn Tiểu Thiết Đầu thành thực như vậy đều có ý này, không dám cam đoan ngày mai ngày sau có phải người thôn trang nháo lên hay không, ngầm lại thật sự là ghen tở, nghĩ chúng ta nên giống lão bản, có lợi thì thu quả đào, bằng không trực tiếp chạy lấy người, cũng không bị bêu danh!"

Khóe miệng An Cầm Hiên nhếch lên, "Không cần lo lắng nhiều như vậy. Không phải Trần bá phụ bọn họ quan tâm sao, lần trước thái độ chúng ta rất kiên quyết."

Cốc Vũ than thở một câu, "Lần trước không biết sẽ xảy ra chuyện gì."

"Chúng ta lấy bạc ra?"

"Nhưng lấy ra trong lòng không thoải mái!"

An Cầm Hiên lắc đầu, vốn hắn còn tưởng chọc ghẹo Cốc Vũ, nhưng thấy nàng như vậy thật không đành lòng, vội nói, "Ta có biện pháp."

Nói xong, hắn ghé vào bên tai Cốc Vũ, lặng lẽ nói thầm.

Cốc Vũ nghe xong đánh vào đầu vai An Cầm Hiên, "Sao người không nói sớm, nếu thực đến bước đó chúng ta còn có biện pháp." Nói xong câu đó, Cốc Vũ nhất định, "Cầm Hiên ca, bên tiệm vải của người thế nào? Bằng không ngày mai đi ra ngoài được không, bỏ bê công việc không tốt lắm, cầm bạc của người ta..."

An Cầm Hiên thật sự dở khóc dở cười, lời muốn nói cũng dừng lại ở bên miệng, "Cốc Vũ, có lúc nào người không lo bao đồng không?"

Vừa vặn Tiểu Mãn đốt ngọn đèn đến hậu viện lấy đồ, thấy hai người ngồi trên cái bình, bật cười, ngọn đèn trên tay run lên, quang ảnh chợt lóe, "Ta nói các người không tìm chỗ ngồi, lại ngồi ở cái bình có lợi gì? Nhìn như một cặp gà ấp trứng!"

Cốc Vũ ha ha cười rộ lên, đi qua giúp Tiểu Mãn.

Ít ngày say, lời đồn đãi ở thôn trang nổi lên bốn phía.

Nhưng không có người đến nhà làm ầm ĩ, người đến làm việc khó mở miệng nói bên đây không tốt, những người khác cũng chỉ có thể đỏ mắt,

loại ganh tỵ này là khó mà nói ra, chỉ là chuyện sửa cầu vẫn ở đó.

Mấy buổi chiều liên tục, đều nghe thấy âm thanh bàn cãi, cho thấy đương gia mỗi nhà đều sẽ ở lúc trời tối đi ra dưới gốc cây thảo luận sự tình. Nhà Cốc Vũ tự nhiên là Lí Đắc Tuyền đi, Nhị bá phụ bên kia ở riêng, hẳn đi, Nhị bá mẫu mang theo Tiểu Hàn, Đại Hàn đi qua ngồi.

Chuyện sửa cầu dĩ nhiên đặt hàng đầu, muốn sửa cầu hay không ý kiến mọi người không thống nhất, đặc biệt có người mất một hai năm mới có thai, nghe nói nếu giúp thôn trang sửa cầu sẽ bị ảnh hưởng, tự nhiên không đồng ý. Người khác lại muốn mua thêm xe trâu, muốn đi bờ bên kia làm việc, dĩ nhiên chủ trương sửa.

Thảo luận hết hai ngày, rốt cục xảy ra một chuyện không lớn không nhỏ. Một hán tử thôn trang, có thể đã uống chút rượu, buổi tối đi coi nước trong ruộng, không để ý rơi xuống sông. May mắn biết bơi, tự mình bơi trở về.

Trải qua việc này, có ai nói không sửa cầu sẽ bị mọi người chỉ trích, khó đảm bảo mình không xảy ra chuyện, đàn ông cũng có thể bị té xuống sông, huống hồ phụ nữ trẻ con, ai có thể cam đoan mình không đi qua cầu? Sửa cầu liền trở thành đề tài nóng ở thôn trang, cuối cùng ý kiến thống nhất, là cuối năm sau mùa thu sửa cầu.

Sự tình một chuỗi tiếp một chuỗi, đều thống nhất ý kiến sửa cầu, chuyện tiền bạc theo nhau mà đến.

Trần Vĩnh Ngọc đem tiền công của thôn trang tính toán, như cũ không đủ, vì thế mọi người làm chủ, đem đồ do đào đổi trở về bán, cuối cùng vẫn không đủ. Lại có người chủ trương tự mình đi làm vật liệu đá, người thôn trang có thể làm chuyện vặt, chỉ cần thỉnh sư phụ đến, sửa cầu đá hình vòm về sau sẽ không sợ gió táp mưa sa.

Cầu đá hình vòm dĩ nhiên tốt, nhưng mọi người không chắc chắn làm được vật liệu đá, dựa vào người thôn trang làm, vốn không có kinh nghiệm,

vạn nhất đến lúc đó lại xảy ra chuyện càng thêm không tốt, lại nói nếu gặp nạn trên đường từ nơi này đến phía sau núi, vạn nhất vào Hồ Lô Câu gặp dã thú càng khó nói, mỗi sự lo lắng gom lại, vẫn không thể thực hiện được.

Sự tình bị thất bại.

Tiểu Mãn và Cốc Vũ đi giặt quần áo nghe mọi người nói mỗi câu đều là chuyện này. Trong lòng Cốc Vũ nắm chắc, làm việc không chút hoang mang. Đi tới lui ở thôn trang coi như việc này không tồn tại.

Cũng có phụ nhân hồi hận, nói chuyện lộ ra ý tứ, "Người nói lúc trước Cốc Vũ làm không tốt, hiện tại có năng lực giải thích sao? Dù sao nếu nhà ra bạc chúng ta lại không có, đi làm công tốt, nhưng ta không dám con ta theo, vạn nhất bị rớt xuống sông thì không có chỗ mà khóc."

"Vậy thì sao, còn có thể nói người ta sao? Dù sao chúng ta cũng kiếm được tiền công của người ta, lại nói vốn chủ ý kiếm tiền này người ta lúc trước không có tính toán gạt mọi người, còn không phải có một số người chạy tới nhà mắng người ta, ai không rét lạnh tâm, là ta ta cũng không thoải mái, nhà bọn họ đi một bước như vậy, đã là không dễ dàng."

Quần áo trong tay nương Thanh Nhi run lên, nói, "Còn không phải sao, còn không là Miệng Rộng ..."

Nào ngờ Miệng Rộng từ phía sau đi lại, liền làm ầm ĩ lên, người giúp đỡ nương Thanh Nhi nhiều. Vốn mọi người lúc này vừa hồi hận vừa sợ nhà mình phải ra bạc, lúc trước muốn Miệng Rộng đi châm ngòi cãi nhau, lúc này tìm được cớ, vô luận lúc trước có đi ầm ĩ hay không đều chống lại Miệng Rộng, người lúc trước không hòa theo càng có lý, hai bên mắng chửi qua lại, Miệng Rộng không địch lại nên chấm dứt.

Cốc Vũ ở nhà nghe thấy chuyện này, không buồn cũng không vui, nàng không suy nghĩ việc này. Nàng suy nghĩ thời cơ An Cầm Hiên thảo luận ngày đó, biện pháp tốt, nhưng thời cơ thực đến sao?

Buổi tối, như cũ các hộ lại đi thương nghị, Lí Đặc Tuyền trở về nói, còn thiếu một số tiền, đại khái ba, năm mươi lượng, nếu không có biện pháp đành phải các nhà ra.

Cốc Vũ kinh ngạc, "Như vậy nếu trong nhà không có bạc thì sao?"

"Có bạc ra bạc, không cần đi làm công kể, nếu không có việc thì lúc sửa cầu bắt đầu làm việc."

Cốc Vũ tiếp liền hỏi, "Như vậy ra bao nhiêu, nếu ít nhất định không đủ, ra nhiều mọi người không có, nếu có bao nhiêu ra bao nhiêu lại không công bằng, tính thế nào? Người vốn không có bạc phải đi làm việc, không thể làm chút gì bổ sung trong nhà, về sau trong nhà càng khổ làm sao bây giờ? Vạn nhất đến lúc đó gây gổ thế nào xong việc?"

Lí Đặc Tuyền buông tay cười khổ, "Không có bạc chúng ta có cách nào, người hỏi như vậy phụ thân cũng đáp không được."

Cốc Vũ muốn đi tìm Lí Đặc Giang ngay, kêu Văn thẩm, Đại Lâm tới, nói, "Ta nghĩ đem tiền của chúng ta giúp thôn trang."

Lí Đặc Giang cười, "Cốc Vũ, nói đến cùng tiền này là do mút đào kiếm về, nếu người không mở miệng chúng ta cũng không tiện nói, lúc trước thái độ người như vậy, chúng ta còn tưởng rằng không có thương lượng."

Tiểu Hà ở một bên hừ một tiếng, "Lúc này không tính lần tới làm sao bây giờ, lần nào đến đều tìm chúng ta!" Còn chưa nói xong Văn thẩm liền mắng Tiểu Hà không hiểu chuyện.

Mọi người có chút lo lắng chuyện lúc trước làm mất lòng Cốc Vũ.

Cốc Vũ dự đoán được là như thế này, cười khổ, "Ta cũng không nói chúng ta làm thánh nhân, đem bạc bỏ ra, bọn họ thiếu ba mươi lượng chúng ta đưa ba mươi lượng, thiếu năm mươi lượng thì đưa năm mươi lượng."

Hiện tại muốn làm cho bọn họ nhớ kỹ, vừa muốn giúp đỡ sửa cầu, hai cái không mâu thuẫn, là biện pháp đẹp cả đôi đường."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Diễn Trò Hay

Cốc Vũ vừa nói xong bọn họ bắt đầu cười khố, Lí Đắc Giang hỏi: "Cốc Vũ, người sẽ không bảo chúng ta tìm cách chứ, nếu có thể nghĩ đến được, chúng ta..."

Thấy bộ dáng bất đắc dĩ của bọn họ, Cốc Vũ lại nghĩ đến cái mà An Cẩm Hiên gọi là thời cơ, đáng tiếc hẳn đi tiệm vải, bằng không có thể hỏi. Hiện tại thôn trang đã đến bước này, Cốc Vũ tính toán trước hết cùng người trong nhà thương lượng, sau đó lại tính toán."Không thương lượng, Văn thắm, Nhị bá, Cẩm Hiên ca trước kia hẳn nói qua, hiện tại thôn trang thiếu ba mươi, năm mươi lượng bạc, theo lời Trần bá phụ, ra tiền không ra sức sợ là không tốt, vạn nhất không có người nguyện ý ra tiền đều muốn đi làm việc thì sao, tương đương không giải quyết được vấn đề, ra nhiều ra ít cũng không được. Bằng không như vậy các người xem được không, dù sao sang năm chúng ta cũng làm mút đào, thì mua đào thôn trang, chúng ta giao một phần bạc cho thôn trang trước, áng chừng cũng đủ sửa cầu!"

"Vì sao phải giao trước? Bóng dáng quả đào còn không có thấy a."

Cốc Vũ thở dài, "Chúng ta đặt cọc trước đào thôn trang, những người khác muốn mua cũng không được, vừa ổn định nguồn đào của chúng ta, thứ hai có thể giải quyết vấn đề thôn trang, cái này không phải là cả nhà cùng vui sao. Chúng ta buôn bán có chút tiền, mọi người tựa hồ có chút đỏ mắt, chúng ta có thể làm được bước này, bọn họ còn có gì để nói."

Văn thị không có ý kiến, chừng mực nói, "Nói đến cùng cũng là công lao các người, ta có bản sự gì kiếm nhiều tiền như vậy, nên làm thế nào mọi

người định đoạt."

Cốc Vũ không chịu như vậy, "Văn thẩm, không thể nói như vậy, nếu thiếu các người sao được việc, Đại Lâm ca ra vào, còn có ta và Tiểu Hà đều làm việc, mặt khác trọng yếu nhất là người niêm sáp, bằng không mứt đào bị hư rất phiền toái, người nói đúng không là mình kiếm tiền. Nếu người nói như vậy, có ai dám nói gì."

Lí Đắc Giang cũng như thế nói, rồi trở lại chuyện mua quả đào, "Nói như vậy chúng ta phải ra bao nhiêu bạc mới được? Dù là một nửa cũng phải mấy chục lượng, xem thế này..."

Chuyện này Cốc Vũ đã tới lui cân nhắc qua, trải qua chuyện lần trước không biết có phải mình nghĩ không chu toàn không, hay là cùng mọi người thương nghị, nói sao cũng muốn mạnh mẽ một chút, "Ta đánh giá năm nay sẽ không tốt bằng năm đầu, quả đào đại khái có thể mua từ một trăm hai mươi đến một trăm năm mươi lượng, dựa theo tính toán này, chúng ta có thể ra một phần bạc, tìm người có uy vọng ở thôn trang chứng kiến là được, đến lúc đó đưa bạc cho mọi người."

Lí Đắc Giang nói, "Ta nghĩ ra khoảng ba mươi lượng, sang năm lúc định giá quả đào bớt chi phí này nọ, bằng đó bạc thôn trang đại khái có thể đủ sửa cầu, nếu ra bảy, tám mươi lượng, người ta còn tưởng rằng chúng ta kiếm nhiều bạc lắm."

Tiểu Hà ở một bên cũng có chủ ý, "Đến lúc đó không thể giống lần này, lúc hái đào gặp phải phiền toái, vẫn nên nói rõ ràng cùng bọn hăn, lúc đó thôn trang phải ai hái đào đưa tới cho chúng ta!"

Cốc Vũ nghe bọn hăn nói như vậy linh cơ vừa động, "Không được, bây giờ bọn họ dĩ nhiên đáp ứng lạnh lẽ, đến lúc đó không có bạc vừa phải làm việc sẽ có câu oán hận, khó mà nói được, làm việc cầu thả đào ném loạn chúng ta không thu thập được. Đến lúc đó chúng ta nói rõ là không tính tiền

công ở bên trong, quả đào quy ra tiền trừ bớt đi, đến lúc đó mời ai chúng ta tự mình định, tiền công chúng ta ra cũng tốt."

Nói xong này, Cốc Vũ lại vỗ tay nói, "Đúng, chúng ta không nói mua toàn bộ đào, chỉ cần một nửa là được!"

Đại Lâm nhức đầu, "Sao lại một nửa? Lúc này chúng ta bán được, chỉ là quả đào quá ít, sang năm nếu mua toàn bộ đào để làm mứt đào, khẳng định có thể kiếm tiền, nghe Kinh Trập bọn họ nói có đã dự định tốt lắm."

Cốc Vũ lắc đầu, "Không được, trước kia thôn trang bán một nửa quả đào, thừa lại một nửa chia cho các nhà các hộ, năm nay vì đặc thù, nước lớn cuốn trôi cầu cùng hoa mầu mới nghĩ ra biện pháp như vậy. Giả thiết sang năm chúng ta mua toàn bộ, năm nay mùa đông muốn tu sửa, mùa xuân muốn bón phân, mọi người sẽ không để ý, bởi vì luôn cảm thấy chúng ta ở đây, rừng đào của mình bọn họ lười quản, lúc hái quả đào nếu người ta đi hái một ít chúng ta còn có thể nói lời không xuôi tai? Chúng ta dứt khoát mua một nửa, như vậy cùng năm rồi không sai biệt lắm, các nhà các hộ nghĩ mình vẫn được chia quả đào, mới dễ nói chuyện. Mặt khác, nếu đến lúc đó chúng ta muốn mua thêm cũng có thể mua phần các nhà các hộ được chia, bọn họ có thể lựa chọn ăn quả đào hay bán lấy tiền, trong lòng tự nhiên cao hứng."

Lí Đắc Giang cười ha ha, "Cốc Vũ, không có người thì nghĩ không ra mưu ma chước quỷ!"

Sự tình định như vậy, Lí Đắc Giang và Lí Đắc Tuyền đi tìm Trần Vĩnh Ngọc, đem biện pháp nói Trần Vĩnh Ngọc xem bên kia nói như thế nào.

Không lâu, lại nghe tiếng thanh la, xem ra tối hôm nay mọi người phải đi ra dưới cây cổ thụ.

Không lâu sau Lí Đắc Tuyền trở về, xoa tay cười, "Bên kia tự nhiên là đáp ứng, Trần bá phụ người đang vì việc này phát sầu, chỉ là như thế này

chúng ta có chút mạo hiểm, vạn nhất sang năm quả đào không tốt phải làm sao bây giờ?"

Cốc Vũ lúc đó thật không nghĩ tới vấn đề này, nhưng nàng nắm chắc, "Trồng đào bình thường đều là một năm tốt một năm không tốt, người ta nói năm lớn năm nhỏ, nếu sang năm thật sự không tốt coi như chúng ta xui, lại nói chúng ta trả ba mươi lượng không nhiều lắm, quả đào không có còn có năm sau a, chỉ là tiền đặt cọc đào thôi, phải nên đặt. Huống hồ vì người thôn trang, chúng ta mạo hiểm phiêu lưu cũng nên, mấy đào lần trước chẳng phải chúng ta mạo hiểm sao?"

Bên ngoài truyền đến tiếng cười lạnh lạnh, Cốc Vũ đi ra ngoài thấy là Trần Vĩnh Ngọc và Lí Đặc Giang, hai người thấy tươi tắn hơn. Nhìn thấy Cốc Vũ, Trần Vĩnh Ngọc khen, "Cốc Vũ, người giúp thôn trang đại ân, mọi người cảm niệm ân tình của các người, còn chưa từng có nghe nói đạo lý đồ chưa đến tay, bạc đã trả trước. Người quý quái, có phải đã sớm nghĩ tới cách này, chỉ cần đợi lúc mọi người không có biện pháp mới nói?"

Cốc Vũ le lưỡi, hai tay chấp lại, vẻ mặt bất đắc dĩ, "Trần bá bá, người cũng thấy đấy, lần trước ngay từ đầu ta đề nghị mọi người cùng nhau làm mấy đào, rồi rước lấy kết cục thế nào? Lần này dứt khoát không làm như vậy, chờ mọi người không còn cách nào mới nói ra, mọi chuyện sẽ khác đi, nếu ngay từ đầu ta đề nghị ra bạc, xem như mua quả đào sang năm, khẳng định sẽ có người nói chúng ta tính kế."

Trần Vĩnh Ngọc gật đầu, tỏ vẻ có thể lý giải, "Các người không cần nói ta cũng nghĩ tới vấn đề này, buổi tối làm bộ như không có cách nào đề nghị nhà các người mua quả đào, sau đó tìm vài người thuyết phục các người, các người cũng không nên sẵn khoái đáp ứng, diễn cho đầy đủ, sang năm các người mới dễ nói chuyện."

Cốc Vũ thán phục, mình cũng không ngờ còn có chiêu số này, mình không đi nói để người khác tới cửa cầu, là có thể ra điều kiện, dù sao mình

sẽ không quá đáng, nhưng phải mạo hiểm tự nhiên phải nghĩ rất nhiều, "Đúng, chúng ta nhất định diễn trò hay mới được!"

Lí Đắc Tuyền lúc này cũng lên tiếng, "Được rồi, việc này ta coi như không biết, ta tìm Nhị ca cùng nương Đại Lâm thương lượng chuyện chúng ta mua quả đào, đến lúc đó người nhiều chúng ta không đồng ý với ý kiến không có vấn đề, chuyện diễn trò này ta làm không được."

Lí Đắc Giang thấy chắc ăn nói, "Lão Tam, người không cần vội, người đáp ứng là được, tính tình người ngay thẳng, đến lúc đó để chúng ta nói, rồi tùy cơ ứng biến, dù sao không ai biết là chủ ý của mình, làm như vậy hai bên đều tốt, bọn họ giải quyết chuyện sửa cầu, chúng ta bên đây không nói nhiều! Còn may mà Cốc Vũ muốn ta nói."

Lời khen ngợi Cốc Vũ chịu không nổi, "Kỳ thực đây là chủ ý của Cẩm Hiên ca, ngày hăn ăn cơm bên nãi nãi về nói với ta, lúc hăn đi đến tiệm vải ở trấn trên, lại dẫn ta đến thời cơ mới nói, ta còn không biết lúc nào là thời cơ, nghĩ bây giờ không có cách nào liền nói ra."

Trần Vĩnh Ngọc và người lớn nhìn nhau, không hện mà cùng vỗ đùi nói, "Thời cơ vừa vậ!"

Ban đêm, Lí Đắc Tuyền tìm cơ không tham gia cuộc thảo luận của dân làng, Lí Đắc Giang rõ ràng buổi chiều đã nói có chuyện, thảo luận qua nhiều ngày như vậy, mọi người đều có chút lười biếng, có vài người không đi cũng là bình thường.

Trần Vĩnh Ngọc vừa nói biện pháp để Lí gia mua quả đào năm sau, người muốn bỏ tiền ra lúc này không cần ra dĩ nhiên vui vẻ, người không có bạc cũng vui mừng, đến lúc đó không cần làm công cảm giác thật tuyệt. Không có ai dị nghị liền thông qua, chọn vài người khéo ăn nói, đi qua Lí gia khuyên bảo.

Giữa trưa hôm sau, Cốc Vũ bọn họ vừa mới ăn cơm xong ở trong phòng nhàn rỗi. Tiểu Hà đứng ở cửa, thấy có vài người đi về hướng bên này, vội vào báo tin, "Đến! đến!"

Cốc Vũ khụ khụ hai tiếng, mọi người cảm thấy có chút buồn cười, nhưng vẫn bất động.

Người đến không ít, trừ bỏ vài lão nhân ở ngoài, cha Đại Trụ và hắc tử đại ca, còn có Lão Thiết Đầu, Lí gia bên này có Cốc Vũ, Tam gia gia đều đến đông đủ. Những người này không đến tay không, hắc tử đại ca mang theo một hộp điểm tâm. Nhà Cốc Vũ khi nào hưởng qua lễ ngộ như vậy.

Lí Đắc Tuyền làm bộ như kinh ngạc tiến lên tiếp đón, Vương Thị và Văn thị châm trà cho mọi người, chờ mọi người ngồi vào chỗ của mình, Cốc Vũ nghe cười theo phân phó của Lí Đắc Tuyền đi thỉnh Lí Đắc Giang tới.

Chờ hai người bọn hắn tới, ngồi vào chỗ của mình. Người thôn trang tại kia nhìn nhau, tựa hồ rất khó mở miệng.

Rốt cục, Tam gia gia Cốc Vũ nói chuyện, "Tuyền, Giang, các người hiện tại có tiền đồ, quả đào cũng có thể làm ra một đào bán lấy tiền, lúc này thôn trang gặp nan đề, nghĩ gọi các người giúp đỡ một chút."

Lí Đắc Tuyền không nói gì, Giang mở miệng nói: "Xem Tam gia gia nói đến đâu vậy, có chuyện gì cứ việc nói thẳng."

Có lẽ hắc tử đại ca cảm thấy Tam gia gia nói chuyện quá chậm, như đậu đỗ ra từ ống trúc, bùm bùm đem chuyện muốn nhà Cốc Vũ mua quả đào năm tới của thôn trang nói ra.

Lí Đắc Tuyền không nói chuyện, Văn thị cũng nhìn chăm chăm trên đất, Lí Đắc Giang có thể này mới dụng tẩu hút thuốc, "Các người cũng biết, chuyện buôn bán có kiếm có bồi, chưa thấy bóng dáng đã trả tiền sợ là không có tiền lệ."

Ánh mắt mọi người nhìn hắc tử đại ca, tựa hồ trách hấn lỗ mãng. Nhất thời không có người nói chuyện.

Tiếp đó cha Đại Trụ nói một hồi, đem nỗi khó xử của thôn trang, tình hình nhà Cốc Vũ bên này một, hai năm nay đều nói ra, cuối cùng còn làm cho bọn họ an tâm, nói có lo lắng gì cứ việc nói, mọi người cùng nhau giải quyết.

Thấy không sai biệt lắm, Văn thị và Lí Đắc Giang, Lí Đắc Tuyền ba người nói ra những lo lắng, tỷ như đến lúc đó quả đào không có người quản, không có người hái, lại sợ bị người tới cửa mắng, hoặc là sang năm vạn nhất quả đào bị hư rụng hết thì phải làm thế nào. Mọi người trải qua thương nghị, đưa ra đáp án vừa lòng.

Vài người này đều là người có uy vọng ở thôn trang, bọn họ đều nói như vậy, còn cam đoan nếu có vấn đề gì sẽ do thôn trang giải quyết, để Lí Đắc Tuyền bọn họ an tâm.

Cuối cùng, Lí Đắc Tuyền đột nhiên toát ra một câu, nói muốn chọn ra một ngày mà mọi người đều thấy được, làm một phần khế ước cho các nhà các hộ ấn dấu tay, rồi một tay giao bạc một tay lấy khế ước, đến lúc đó liền tính là mọi người đều đáp ứng, giải quyết không ít phiền toái.

Mọi người đều gật đầu đáp ứng nói nên làm, còn nói Lí Đắc Tuyền ở bên ngoài kiến thức rộng rãi.

Vấn đề được giải quyết, nhất thời ai cũng tốt đẹp vui vẻ.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Uy Vọng Là Thứ Không Do Mưu Tính Mà Có

Thời tiết càng nóng bức, trên cây ve không ngừng kêu, chó Trần Giang Sinh nuôi ở nhà nằm le lười dưới mái hiên, thời tiết làm cho người ta mệt rã rời, Tiểu Mãn và Tiểu Hà ở trong phòng thêu hoa không ngừng buồn ngủ, tay bị đâm vài lần chảy máu, nên ngừng thêu, dù sao hiện tại không vội giúp gia dụng. Hộ nông dân ra vào đi trên đường thôn cũng cảm thấy nóng chân, Hứa Tần Thị có chút khuyếch đại nói, bột gạo rớt trên phiến đá, có thể biến thành bánh.

Hàng năm ngày mưa cùng ngày nắng đều có định số, ông trời già quyết định ngày đó đổ mưa hoặc nắng trong. Nếu điều phối tốt thì một năm mưa thuận gió hoà, nếu phạm lười sẽ theo ý đi qua. Tỷ như thời gian trước trời không ngừng đổ mưa tựa hồ đã dùng lượng mưa của năm, thừa lại đều là ngày nắng, bầu trời trong xanh không một áng mây, cũng không thấy dấu hiệu đổ mưa.

Lí Đắc Tuyên phát rầu, thu gặt lúa thì không có vấn đề, nhưng cấy mạ phải làm sao bây giờ, nắng như vậy mạ sao mà sống?

Lo cũng không có biện pháp, ông trời không thương, chỉ có thể lo lắng suông.

Lúc trước Lí Hà Thị thường ôm Hạ Xuyên ra ngoài, Cốc Vũ và Tiểu Mãn còn ở sau lưng nói Lí Hà Thị sĩ diện, ôm ra ngoài người thôn trang đều nói vài lời hay. Hiện tại Cốc Vũ phát hiện mình cũng rất thích ra ngoài.

Không nói thường ngày đi vườn trồng thần tiên quả hay giặt quần áo, người dân thôn trang đối với mình thật khách khí, hơn nữa là loại nói

không nên lời, khách khí nhưng lại cho người cảm thấy thân thiết. Lần trước Cốc Vũ đi giặt quần áo, nương Đại Trụ nói nàng sức yếu, giúp nàng đem mang một thùng quần áo to đến trong viện mới chịu, mà người nhìn thấy đều cùng nàng khách sáo hai câu, theo lý thuyết Cốc Vũ là một đứa trẻ, các thúc thúc đại bá ngày thường căn bản không để ý tới, lúc này ngược lại đem Cốc Vũ thành người lớn đối đãi, làm Cốc Vũ có chút vui sướng lại có chút không biết làm sao.

Lúc này nàng đi vườn trồng thần tiên quả vùi hạt đào vào trong đất, học lúc bắt đầu chuyện bùn từ sông chuyển lên, lúc đó không biết ai đi qua bên người nghe Cốc Vũ nhắc tới, vừa đi tới phát hiện vườn đã phủ một lớp bùn, kỳ thực vốn không giúp được nhiều như vậy, Cốc Vũ thụ sủng nhược kinh lại dở khóc dở cười.

Hứa Thị thấy vẻ mặt nàng như vậy trở về, cười hề hề nói: "Thế nào ? Lại có chuyện cần quan tâm sao?"

Cốc Vũ lắc đầu, đem chuyện vừa rồi nói ra.

Hứa Thị ha ha cười, "Người không nên quan tâm, xài bao nhiêu tiền mua cũng không mua được, thôn trang hồi báo chúng ta a. Ta đã nói làm cái gì mọi người đều thấy, không thiệt ai cũng không lừa ai, máy tuốt hạt của chúng ta năm nay, cha người với Nhị bá người bọn họ nói lần này căn bản không tính kiếm tiền, hoa màu bị ngâm nước qua, muốn cho lòng mọi người thoải mái nhanh chút cấy mạ, ai ngờ gặp hạn. Hiện tại cầu thôn trang do cha người chủ trương sửa, chúng ta ra không ít bạc cho cầu đá hình vòm, những người muốn đập chúng ta xuống hố đều đến cửa nhà chúng ta, những người khác tự nhiên phải kính ba phần, về sau chúng ta làm chuyện gì cũng dễ dàng hơn."

Cốc Vũ thở dài một hơi, nhất thời cảm khái ngàn vạn lần, thì ra thôn trang là nơi như vậy, một điểm dơ bẩn cũng không giấu được, nền tảng nhà ai đều biết rõ ràng, chuyện nhỏ có thể truyền khắp nơi, sinh hoạt tại nơi

trong mắt không chứa nổi hạt cát người ta tự nhiên không dám xằng bậy, bằng không ở không được. Tỷ như nàng dâu không hiếu kính cha mẹ chồng, tỷ như ai thích chiếm lợi nhỏ, ai ở bên ngoài có chi thứ hai, nếu ở trong thành không là chuyện lớn gì, nhưng nếu ở thôn trang sợ giấu không được.

Cốc Vũ vui sướng cười, cùng cuộc sống trước kia không sai biệt lắm, ở vùng nông thôn nhỏ như vậy, đâu có tình nhân mưu sát lừa dối nhiều như vậy, một là không có điều kiện, thứ hai chỉ sợ là vì nguyên nhân này, ở trong thành thì không giống với, làm gì người khác cũng không biết.

Lúc trước Cốc Vũ cảm thấy đạo lý đối nhân xử thế ở thôn trang cần tay cần chân, hiện tại dâng lên một loại tình cảm khác, nở nụ cười.

Lí Đắc Giang và Trần Vĩnh Ngọc hồi hải ở các thôn trang, áp giá máy tuốt hạt xuông rất thấp, mỗi hộ đều có thể dùng, Lí Đắc Tuyên và Đại Lâm không có đi ra ngoài, vội vàng làm ruộng nước.

Cốc Vũ thấy bọn họ mỗi ngày làm vất vả, có chút đau lòng, "Cha, vội như vậy làm gì, vạn nhất làm ra ông trời không chừng đã giáng mưa thì sao? Cái này chỉ để dự phòng thôi, đâu cần ngày đêm dấy nhanh tốc độ."

Lí Đắc Tuyên còn không nói gì, Đại Lâm lên tiếng: "Cốc Vũ người không biết, thứ này làm ra cũng không hư hao, không bằng bây giờ làm ra, nếu đổ mưa không nói, nếu không mưa nhiều người cần xài, sao chúng ta an tâm được, thôn trang có thợ mộc mà ruộng nước không có, không ươm cấy mạ được thì thật buồn cười."

Lí Đắc Tuyên cũng nói: "Nói người cơ trí nhưng không bằng Đại Lâm ca người, ta đã sớm nghĩ làm mấy cái ruộng nước, năm nay không dùng được còn có sang năm, sang năm không dùng được còn có năm sau, có gì mà lo, lúc trước vội không có thời gian, thừa dịp trời nóng không làm gì được, không bằng làm trước trong lòng cũng kiên định."

Bọn họ đã nghĩ như vậy, Cốc Vũ khó mà nói gì thêm.

Mấy ngày sau, trời không mưa, mọi người bắt đầu thu gặt.

Nghe nói Lí Đắc Tuyền làm guồng nước cho thôn trang dùng lúc cấy mạ, thôn trang tự phát giúp đỡ nhà Cốc Vũ thu gặt. Nhà Cốc Vũ có hai mảnh ruộng, máy tuốt hạt có sẵn, hai bên đồng thời khởi công, một người nông dân không đến một ngày đã thu thập thỏa đáng, thóc để ở sân phơi Trần gia, với thời tiết này một ngày đã khô được một nửa. Thừa lại rơm rạ cũng giúp đỡ kéo đến ven đường, chỉ còn chờ cấy mạ là xong.

Nhà Cốc Vũ băn khoăn, cố ý muốn mời mọi người ăn một chút, không nghĩ tới bọn họ không chịu, cuối cùng Cốc Vũ đành phải đem một ít nước mứt đào, nước ô mai, nước đậu xanh linh tinh đưa ra ruộng, mọi người lại không khách khí.

Trần Thị cũng có mặt, thấy nhà Cốc Vũ như vậy, chạy tới cùng Vương Thị nói muốn kết phường, trong nhà lao động ít, để người thôn trang giúp nhà mình thu thập.

Còn chưa nói xong, Hứa Thị đã bị sặc, "Người có mặt mũi không? Người thôn trang không phải người mù, hiện tại Tuyền làm guồng nước, thôn trang chờ dùng mới tới giúp, người xòe ngón tay ra tính coi người vì thôn trang làm được bao nhiêu chuyện, cũng dám nói ra miệng! Nói cho cùng, nếu có bản sự không cần Cốc Vũ bọn họ đi nói, thôn trang tự nhiên tới cửa hỗ trợ."

Trần Thị có thể mới không nói gì, ngượng ngùng trở về.

Thu gặt xong, lúa hong khô bỏ vào nhà chính, trong phòng đều là hương vị lúa mới.

Nhưng không biết là vận may hay bất hạnh, ông trời không mở mắt, không có dấu hiệu đổ mưa. Cũng may Lí Đắc Tuyền bọn họ làm xong mấy

guồng nước. Mỗi một phiên ruộng đều chia tới xài, các hộ ngày đêm luân phiên lấy nước, cũng may bờ sông nước sung túc. Mọi người cũng không tiếc nuôi, có người buổi tối dùng guồng nước, có người ban ngày dùng, ai cũng đủ cấy mạ. Người thôn trang dễ dàng thỏa mãn, guồng nước cũng không có náo ra chuyện.

Trần Vĩnh Ngọc cảm khái, "Trước đây gặp năm không tốt, sợ có người chạy nạn xin cơm, xem ra người thôn trang hơn phân nửa có thể sống sót, các người không cần nói, người khác ra ngoài nói Đào trang mình cũng hãnh diện, không nói chúng ta rất nhanh sẽ có cầu đá hình vòm, còn có guồng nước, ngày hôm nay lại được bảo đảm."

Lúc thu gặt vì Lí Đắc Tuyên bận rộn, Lí Đắc Giang bọn họ phải bận tâm sinh ý máy tuốt hạt, nam nay nhà ai muốn máy tuốt hạt, chỉ lấy mười văn một ngày, tiền này cũng không phải nhà Cốc Vũ lấy, trực tiếp cho Trần Vĩnh Ngọc lưu trữ dùng để sửa cầu.

Lí Đắc Tuyên bọn họ sau này cũng thương lượng qua, trong nhà hiện tại dành dụm được không ít, cũng không thiếu mấy lượng bạc, lại nói ruộng lúa mọi người bị ngập nước qua thu hoạch không tốt, đắt quá có người không thể dùng, cho dù người ta có khả năng dùng cũng không an tâm, đều là mười dặm tám thôn, cũng là quan hệ họ hàng làng xóm. Vì thế quyết định năm nay các thôn trang khác hạ giá hơn phân nửa, tiền thu hồi về, đều để cho thôn trang dùng sửa cầu.

Toàn bộ thôn trang ồ lên, đều nói nhà Cốc Vũ không giàu có nhất thôn trang, nhưng là thiện tâm nhất vân vân. Dưới áp lực dư luận, nhà địa chủ cũng xuất ra năm lượng bạc, nói là cho thôn trang sửa cầu. Trong lòng mọi người càng vững vàng, chỉ còn chờ cấy mạ xong là thỉnh sư phụ sửa cầu, không cần lo chuyện tiền bạc.

Trong ruộng mông manh một tầng nước, cả nhà Lí Đắc Tuyên đều đi cấy mạ, Cốc Vũ và Tiểu Mãn là khuê nữ không để ra cửa, nhưng Cốc Vũ ngốc

ở nhà không được, lấy cố muốn đi vườn trồng thần tiên quả đi ngang qua nơi này, thấy mọi người dùng guồng nước cao hứng phần chần, trong lòng rất vui vẻ. Người ngừng, guồng nước không ngừng, mọi người đều canh giờ dùng, cũng có người ở bên cạnh canh chừng. Lúc chờ guồng nước người cũng không nhàn rỗi, giúp nhà Cốc Vũ cấy mạ, nói nói cười cười.

Đột nhiên Cốc Vũ cảm thấy có chút hư ảo, nghĩ đến lúc vừa mới chia ruộng, Lí Đắc Tuyên đi làm nghề mộc bổ sung gia dụng, ruộng nước trong nhà vẫn là huynh muội mấy người cùng Hứa Tân Thị dưới ánh trăng gieo xuống. Lúc đó nàng đâu nghĩ đến sẽ có cảnh tượng như hôm nay.

Mạ nhà Cốc Vũ, đều cắt một khúc rồi cấy mạ, vì không để dưới ánh mặt trời mãnh liệt, về sau mạ non lớn dễ hơn một chút. Lí Đắc Tuyên vốn muốn nói cho mọi người biết, nhưng không cần hẳn đi nói, thấy nhà Cốc Vũ làm như vậy, người khác cũng học theo, dù sao cảm thấy sẽ không ăn mệt.

Lúa thu gặt xong, mạ cũng cấy trong ruộng, ngày lại khôi phục bình thường. Chỉ còn chờ xong hết là sửa cầu.

Hôm nay vừa khéo ăn qua bữa cơm trưa, cha Đại Trụ mang theo một người vào sân, rất khách khí nói, "Chính là hộ này."

Cốc Vũ bọn họ đi ra thấy, kinh ngạc sao người này đến đây?

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Thạch Bộ Đầu Cổ Quái

Cốc Vũ vừa thấy người này liền xanh mặt, nàng thật không muốn nhớ lại chuyện lúc trước, thừa dịp hai người còn chưa đến cửa đuổi hăn đi.

Ngại vì cha Đại Trụ ở đây, cũng không tiện nổi lửa, đành nhếch miệng cười nói: "Bá phụ, có phải đi làm chỗ không? Người này chúng ta không... không quen."

Sắc mặt cha Đại Trụ cứng lại, không có lương trước cốc Vũ sẽ nói như vậy, vốn hảo tâm giúp dẫn đường. Hăn có chút sững sờ, lúng ta lúng túng nói: "Người này nói là Bộ đầu trong nha môn, điểm danh muốn nói tìm nhà các người, ta mới dẫn đường."

Cốc Vũ gật đầu, cha Đại Trụ luôn nhiệt tâm, chỉ là lúc này làm chuyện xấu, mình không tiện nói gì, đành quay đầu cười: "Không có việc gì, đa tạ, ngài vội ngài đi trước, tự chúng ta là được."

Cha Đại Trụ kỳ quái nhìn cốc Vũ, nhưng vẫn đi ra sân.

Một giây trước cốc Vũ vẫn cười hì hì, vừa thấy không có người ngoài, trừng mắt lên, cả giận nói: "Thạch Bộ đầu, lại muốn bắt chúng ta đi nha môn sao?"

Lần trước ở trấn trên, An Cẩm Hiên bị Thạch Bộ đầu bắt qua, hơn nữa nhớ tới biểu muội làm người ta buồn nôn của hăn, loại không biết xấu hổ, cuối cùng còn hãm hại y thuật sư phụ, từng câu nững nịu kêu biểu ca lúc này tựa hồ quanh quẩn bên tai, nàng nổi hết da gà.

Huống hồ cũng vì chuyện lần trước, đồ thêu của Tiểu Hà, Tiểu Mãn không bán được, người lớn sợ xảy ra chuyện, dứt khoát coi như làm nữ công thôi, cho người trong nhà dùng. Tuy trong nhà hiện tại không thiếu chút tiền đó, nhưng do mình kiếm được, nếu không cả ngày ngốc ở nhà cũng thật nhàm chán, Tiểu Mãn, Tiểu Hà thở dài một thời gian, Cốc Vũ cười các nàng không bán được đồ thêu tồn làm đồ cưới, trong lòng sốt ruột. May mắn An Cầm Hiên nói hẩn ở bên ngoài thuận tiện đặt ở tiệm vải bán mới giải quyết được vấn đề.

Lúc này Thạch Bộ đầu đeo một gói đồ trên lưng, dưới chân là một đôi giày vải, không giống như làm công vụ, tựa hồ như thăm người thân, không giống như tưởng tượng của Cốc Vũ gông xiềng, xiềng xích, hung thần ác sát. Nếu bình thường Cốc Vũ sẽ cảm thấy người này thân thiết, lúc này nhìn đến lại cảm thấy không vừa mắt lại càng không hài lòng.

Thạch Bộ đầu cười hắc hắc, nói Cốc Vũ kêu Lí Đắc Tuyên. Cốc Vũ hỏi hẩn tới làm gì hẩn không nói, Cốc Vũ hận không thể về phòng đóng cửa lại, người trong phòng nghe động tĩnh đi ra xem.

Tiểu Mãn hôm nay mặc áo xanh lá mạ, váy màu hồng cánh sen, duyên dáng yêu kiều, trên tay còn cầm khung thêu, nhìn thấy Thạch Bộ đầu, cười giới thiệu với Hứa Tần Thị, Hứa Thị, Vương Thị, để hẩn vào trong phòng ngồi.

Cốc Vũ giơ chân đá vài cái, than thở, "Vết thương lành đã quên đau, không nên dẫn sói vào nhà! Hối hận không kịp!"

Thạch Bộ đầu nhìn thấy Tiểu Mãn mắt sáng lên, cười đến xán lạn, bộ dáng khiêm tốn có lẽ vào cửa, Vương Thị kêu Cốc Vũ đi qua Trần gia kêu Lí Đắc Tuyên.

Trong lòng Cốc Vũ ghen khí, vừa mắng người lỗ mãng giả làm văn nhân, vừa hận hàm răng trắng như tuyết chói mắt ra vẻ cho ai xem, nghĩ

không thể là chuyện tốt gì, nhưng ngại Hứa Tần Thị các nàng đều ở đó, đành oán hận đi gọi Lí Đắc Tuyền.

Lí Đắc Tuyền đang ngồi ở trong nhà chính Trần gia, Đại Lâm đang đo kích cỡ, nói là muốn mua thêm một vài thứ. Nghe nói Bộ đầu trấn trên đến, Lí Đắc Tuyền có chút không hiểu, Trần Vĩnh Ngọc ở một bên cũng lắp bắp kinh hãi, vì thế cùng nhau đi về.

Thấy Lí Đắc Tuyền và Trần Vĩnh Ngọc cùng nhau trở về, giới thiệu xong, Thạch Bộ đầu vui vẻ nói vừa tới, rồi cùng Lí Đắc Tuyền, Trần Vĩnh Ngọc ra phía sau viện nói chuyện.

Cốc Vũ muốn đi nghe lén, bị Vương Thị kéo lại, nàng lo lắng, "Có phải trong nhà xảy ra chuyện gì, sao hắt một người đến? Cũng không thấy xiềng xích gì, nếu hắt dám xằng bậy cũng không phải đối thủ chúng ta, huống hồ chúng ta cũng không có làm gì sai, chẳng lẽ gia công mất đào kiếm tiền cũng không đúng hay sao?"

Tiểu Mãn hé miệng cười, "Đâu cần lo lắng như vậy, Thạch Bộ đầu không hung ác như trong tưởng tượng, trước kia ta luôn cho rằng toàn bộ người trong nha môn không dễ chọc. Nhìn hắt không giống người như vậy."

Cốc Vũ mí mắt vừa lật, bất đắc dĩ, "Tỷ, khi nào người gặp những người khác trong nha môn? Cũng không thể thiện tâm quá, ở nhà cũng thế, người bên ngoài rất phức tạp, nếu hắt tốt, sao lần trước còn bắt Cầm Hiên ca, nói đến nói đi, nói rõ lý lẽ còn không phải hắt bị biểu muội đáng giận kia xoay quanh, cả nhà đều không biết xấu hổ ! Nếu không do người kịp thời nói ra tổ truyền kỹ xảo của chúng ta, nói không chừng chuyện không xong dễ dàng như vậy, hừ!"

Vương Thị nghe Cốc Vũ nói như vậy có chút xung lên, liên thanh hỏi sao lại thế này.

Tiểu Mãn chỉ trán Cốc Vũ, "Cũng không biết nha đầu này hôm nay như ăn phải pháo, tính tình như vậy sao được. Nương, mỗ mỗ, các người không cần lo lắng, là chuyện lần trước Cốc Vũ và Cẩm nhi đi cửa hàng thêu, lão bản muốn ăn chặn chúng ta, Cốc Vũ bọn họ không phục, cuối cùng Cẩm nhi cùng người ta động thủ vừa khéo bị Thạch Bộ thấy, liền mang đi nha môn, nói rõ ràng thì không có việc gì, chỉ là Cốc Vũ ghi hận người ta, người xem đôi mắt nhỏ của nàng, như là muốn ăn thịt người."

Vương Thị cũng cười, "Cốc Vũ giận sai chỗ rồi, ta nhìn Thạch Bộ đầu cũng không hung ác, chẳng lẽ người ta nhìn thấy có người ở trong cửa hàng động thủ không thể hỏi một chút? Chúc trách là như vậy thôi, bằng không chúng ta ra cửa phải lo lắng."

Cốc Vũ hừ một tiếng, thấy nương và tỷ tỷ không theo phe mình, bỗng chốc có chút bất đắc dĩ, "Ta nói không rõ ràng, các người không có thấy, lúc đó rất loạn, sư phụ cũng bị người ta hãm hại cuốn vào, là biểu muội tốt của người này làm! Không biết xấu hổ! Hừ!"

Hứa Tần Thị sờ đầu Cốc Vũ, "Thì ra Cốc Vũ bất bình cho sư phụ, không uổng sư phụ người thương người, Thạch Bộ đầu bị biểu muội hãm hại dụng liên lụy. Người hận đến hận đi cũng không nói ra được người ta không tốt chỗ nào."

Cốc Vũ nhất thời muốn bỏ đi.

Cũng may lúc này cửa thông với hậu viện mở ra, Lí Đắc Tuyền và Trần Vĩnh Ngọc đi ra, nói đi cửa hàng mua thịt nấu cơm, rồi lại bảo Vương Thị giúp đỡ thu thập phòng Kinh Trập.

Cốc Vũ càng nghe càng thấy có cổ quái, chạy tới ngăn đón, "Thế nào? Muốn ở chỗ chúng ta?"

Thấy bọn họ cam chịu, Cốc Vũ càng căm tức, "Sao được chứ? Ân, ân, nhà chúng ta không có phạm chuyện gì, muốn vào cũng phải nói rõ ràng,

người cho là người là người trong nhà môn chúng ta sợ người?"

Lí Đắc Tuyền quát Cốc Vũ một tiếng, "Không cần nói bừa, Thạch Bộ đầu tới là công vụ. Nga, đúng rồi, cũng không cần truyền ra, không gọi là Thạch Bộ đầu, về sau kêu, kêu là... biểu ca."

Cốc Vũ tròn mắt vừa chuyển, thấy bọn họ không biết thương lượng cái gì, trong lòng sốt ruột, nghe Lí Đắc Tuyền nói như vậy, liền tìm được cớ, "Không thể được, cha, Trần bá bá, bằng không ở bên người được hay không, lúc đó không bị người ta nhàn thoại, nếu bây giờ vào ở người bên ngoài nói như thế nào a!"

Trần Vĩnh Ngọc tựa hồ hạ quyết tâm, "Không ngại, cũng không cần Tuyền nói như vậy, đã nói là Thạch Bộ đầu có công vụ trong người, không có người hỏi là tốt nhất, nếu có người hỏi cũng nói là chuyện nứt đào và sửa cầu, không nói lời thừa. Ta với cha người còn muốn ra ngoài một chuyến, các người không cần nói lung tung là được. Cốc Vũ người lo lắng chuyện này kia, hiện tại quan trọng hơn, xưa nay bất đồng, chúng ta ra ngoài nói chuyện lớn tiếng cũng không cần lo lắng bị người khác nhàn thoại, tự nhiên có người thay chúng ta nói chuyện."

Nói xong Trần Vĩnh Ngọc và Lí Đắc Tuyền bước đi, Vương Thị đi giúp sửa sang lại này nọ, Tiểu Hà tại kia hưng trí đánh giá Thạch Bộ đầu, nhìn từ đầu đến chân, lăm bằm lăm bầu, "Thì ra Bộ đầu cũng không có gì khác người." Tiểu Mẫn và Hứa Tần Thị đi nhà bếp bận rộn, Cốc Vũ chấp tay sau lưng xem thường đi ngang qua, Thạch Bộ đầu coi như không thấy, trong lòng Cốc Vũ có chút không thoải mái.

Từ đó, Thạch Bộ đầu ở trong nhà Cốc Vũ.

Ngoại trừ Trần Vĩnh Ngọc và Lí Đắc Tuyền, sau đó Lí Đắc Giang cũng đi qua thương nghị một hồi, còn lại không ai biết chuyện gì xảy ra. Mọi người như cũ, nên làm gì thì làm cái đó, chỉ là phòng trống có thêm một

người, chỉ có Cốc Vũ buồn bực, người lúc ẩn lúc hiện trước mắt, nàng luôn cảm thấy không được tự nhiên, bất chợt nói móc hằn vài câu, nhưng những lời này như kim đâm vào bông vải. Mặc kệ Cốc Vũ nói gì, Thạch Bộ đầu ngây ngô cười đáp lại.

Xem thế này Thạch Bộ đầu không giống Bộ đầu, ở đây không có chuyện gì thường đi rừng đào, trở về một thân bùn đất, có một lần đem xuống trong nhà đi ra ngoài, trời tối mới trở về. Trừ lần đó ra, Cốc Vũ không có phát hiện dấu hiệu không bình thường. Hẳn giống như đến du ngoạn, đâu có bộ dáng gấp gáp gì.

Nếu ở nhà, hẳn cũng giúp đỡ làm việc, nói cần nấu nước, người bình thường là một gánh nước, hẳn lại khác, trên vai một gánh nước, tay còn xách một thùng, bước đi như bay, còn không thở gấp. Việc trong vườn rau cũng làm, theo Hứa Tần Thị tán gẫu, thắng được hảo cảm của mọi người. Nếu trời mưa hẳn an vị ở trong phòng cùng mọi người nói chuyện phiếm, có đôi khi cũng đi khoá cửa.

Tiếp qua hai ngày, Nguyệt Nga về nhà mẹ đẻ.

Thạch Bộ đầu như quen thuộc cùng Nguyệt Nga nói chuyện, trải qua nhiều ngày Cốc Vũ cũng mặc kệ hẳn, dứt khoát kệ hẳn hết ăn lại uống. Trốn ở phía sau viện tường niệm Kinh Trập và An Cầm Hiên, nghĩ bọn hẳn ở nhà, sẽ có người ở phe mình.

Không lâu sau, Tiểu Mãn và Tiểu Hà, Trần Giang Sinh cũng vào hậu viện, chuyện như thế không gặp nhiều.

Thấy biểu cảm Cốc Vũ, Tiểu Hà nói: "Bọn họ nói người lớn đang nói chuyện phía trước, muốn chúng ta ra phía sau không được nghe."

Cốc Vũ giận dữ, thanh âm nói chuyện liền lớn, "Tốt rồi, ở trong nhà người ta, ăn uống không thiếu còn muốn thế nào? Còn muốn đuổi người! Người lớn, người lớn! Hừ, cũng không xem mình có mấy cọng râu!"

Trần Giang Sinh bật cười, lấy tay gõ vào bình để trên mặt đất, "Cốc Vũ, thật lâu không nhìn thấy người dữ như vậy, người có thù oán gì với Bộ đầu kia? Bất quá ta thấy hần cũng không có bao lớn a, đã làm Bộ đầu, thật sự là giỏi."

Tiểu Mãn nói, "Cốc Vũ, không phải là Thạch Bộ đầu, là cha bảo chúng ta vào, có một số việc chúng ta không cần nghe tốt hơn."

Thần thần bí bí, làm tới làm lui Cốc Vũ cũng không biết là chuyện gì xảy ra, lòng hiếu kỳ rất là kỳ quái, nếu một chút cũng không biết thì thôi, nhưng để lại rất nhiều dấu vết, nhưng lại không biết gì, trong lòng khó chịu, giống bị mèo quào, tâm tình Cốc Vũ hiện tại là như vậy, nàng muốn biết rõ ràng Thạch Bộ đầu tới vì chuyện gì.

Rốt cục cơ hội tới.

Buổi sáng Cốc Vũ đến hậu viện, vừa mới vào bếp liền nghe thấy động tĩnh, là thanh âm Lí Đắc Tuyền và Trần Vĩnh Ngọc, nàng biết là ở hậu viện bàn tính chuyện gì. Gặp phải cơ hội tốt như vậy, nàng vội đóng cửa lại, trốn ở bên trong, qua khe cửa có thể thấy động tĩnh bên ngoài.

Quả thật là Trần Vĩnh Ngọc và Tuyền huynh đệ, còn có Thạch Bộ đầu, đáng tiếc là thanh âm nói chuyện không lớn, Cốc Vũ chỉ có thể vánh tai nghe, mới miễn cưỡng nghe được một chút, bắt người... Hội dâng hương... Bao năm qua đến... trẻ nít...

Nói như vậy, hần vì chuyện hội dâng hương mà đến? Dĩ nhiên là không có quan hệ với nhà mình.

Hội dâng hương, vài năm trước lúc vừa về thôn trang, Nguyệt Nga từng nhắc qua, chỉ là người lớn không cho trẻ con nghe, lúc trước bên lão viện náo loạn, Cốc Vũ từng để ý, hơn nữa lúc người lớn nói chuyện và lúc giặt quần áo bên ngoài nghe được đủ loại tin tức, xâu lại với nhau, thông minh như Cốc Vũ, ít nhiều cũng biết là chuyện gì xảy ra.

Hội dâng hương ở Liễu Bá Tử không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, nói trắng ra là tìm thời cơ mượn thần thánh để tiếp tục sinh hoạt thôi, tỷ như lúc trước Lí Đắc Giang và Hứa Thị, nhiều năm như vậy không có con, hơn nữa Lí Đắc Giang che chở Hứa Thị, mọi người tự nhiên nghĩ hẳn là vấn đề ở Lí Đắc Giang, muốn kêu Hứa Thị mang theo Cốc Vũ đi Liễu Bá Tử, ở năm sáu tháng dưới hàng liễu dâng hương, ban đêm nói chuyện với nhau, hoài thai không có quan hệ với bên kia.

Biết chuyện từ đầu đến cuối Cốc Vũ thờ dài, chẳng lẽ không có cách nào, lúc nàng ở bờ sông cũng có nghe vài nàng dâu loáng thoáng nói có nàng dâu, nhiều năm không có con sau này có, bằng không cả nhà coi như tan tác, nữ trở về gả không ra không nói, nam cũng không cưới được vợ, hai người tách ra không xa rời nhau đều phải cô độc sống quãng đời còn lại, còn không bằng như bây giờ, dù sao đứa nhỏ do chính vợ mình sinh ra, người khác có thể nói gì. Lại nói mọi người chỉ là đoán, chỉ có bản thân người đó biết.

Quan phủ? Quan phủ cũng mặc kệ, quan phủ quản chuyện người ta sinh con làm gì? Liễu Bá Tử nhiều năm như vậy, chỉ cần một hội dâng hương cũng không biết được bao nhiêu lợi.

Từ đó về sau, phàm là Nguyệt Nga cầm đồ đến, Cốc Vũ đều không ăn, không thể nói rõ nguyên nhân, dù sao nàng cảm thấy là lạ.

Lúc này Thạch Bộ đầu tới cửa, vì sao không đi Liễu Bá Tử bên kia? Bắt người nào? Không thể là Nhị bá phụ và Nhị bá mẫu, lúc đó Nhị bá mẫu không có đi hội dâng hương mà?

Đi một vòng lớn, ngoại trừ biết hẳn tới nơi này vì hội dâng hương, Cốc Vũ vẫn không có đáp án cần biết.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Không Phá Được Ân

Chuyện một Bộ đầu vào ở nhà Cốc Vũ đa số người thôn trang đều biết đến. Đúng như bọn họ dự liệu, không có người tới cửa gây chuyện cũng không có người ở bên ngoài nói bàn ra tán vào. Chẳng lẽ mọi người không dám chọc Bộ đầu, hay là nhà Cốc Vũ ở thôn trang có thanh danh, người ta sẽ không nghĩ bậy hoặc nghĩ bậy cũng không dám nói lung tung?

Vô luận như thế nào đây coi như là một chuyện tốt. Người thôn trang trước hết là tò mò, thường tìm cớ vào nói hai câu, đa phần là muốn nhìn người trong nha môn, không nhìn thấy gì đặc biệt, lại nói Thạch Bộ đầu thường xuyên xuất hiện ở thôn trang, lâu dần thành việc không đáng bận tâm. Tận lực giải quyết một ít lông gà vỏ tỏi cũng ào ào tìm tới cửa, cái gì má chông không vừa mắt nàng dâu, mất trứng gà linh tinh đều tìm đến, càng kỳ quái hơn là nương Nhị Căn, trong nhà heo không ăn cũng tới cửa hỏi.

Thấy thế cả nhà đều dở khóc dở cười, Tiểu Mẫn bất đắc dĩ nói: "Bá mẫu, heo không ăn cũng đến tìm người ta, chẳng lẽ là muốn đóng gông heo của người sao?"

Cốc Vũ ở một bên vui sướng khi người gặp họa cười trộm, "Có gì không được, người ta là Bộ đầu có bản lĩnh, bá mẫu có thể gọi hần đi điều tra vì sao heo không ăn, không chừng là bị ai không cẩn thận cho ăn cái gì, hoặc bị chó dọa? Tóm lại rất nhiều nguyên nhân, cùng đạo lý tra án thôi, dù sao người ta có rất nhiều thời gian, dù không giống tra án nhưng cũng có thể tra heo đi."

Lời còn chưa dứt Tiểu Hà phốc một tiếng, nhin không được cười ha ha, Cốc Vũ cũng cười theo, cuối cùng vẫn là Cốc Vũ cười quá cú vào lòng Hứa Tân Thị kêu nàng xoa bụng.

Tiểu Mãn giận liếc các nàng một cái, "Các ngươi hai người thật là điên, có gì đáng mà cười thành như vậy, không chừng người ta thật sự đến tra án thì sao?"

Không cần Cốc Vũ mở miệng, Tiểu Hà cũng nói: "Tiểu Mãn tỷ người cũng nói là không chừng? Nhiều án như vậy không đi tra, ta không thấy gì, mỗi ngày ngốc ở nhà nếu không ra ngoài đi dạo, người nói đúng không Bộ đầu? Huống hồ lúc trước nhà chúng ta bị người ném chết gà cũng không thấy hấn tới a."

Thạch Bộ đầu ở một bên cứng miệng nói không nên lời, nhưng cũng không biết xấu hổ, tựa hồ gặp nhiều trường hợp như vậy, thật lạnh nhạt, khom người cùng Vương Thị nói chuyện.

Cốc Vũ xuy một tiếng bữu môi nói: "Cũng không biết học từ đâu, còn tuổi nhỏ giả bộ thâm trầm, nơi này cũng không phải công đường."

Thấy Cốc Vũ và Tiểu Hà đối đãi Thạch Bộ đầu như vậy, Tiểu Mãn rất băn khoăn, chỉ tiếc nàng không tiện nói gì. Chỉ có thể ý tứ nhìn Thạch Bộ đầu, nào biết hấn vừa vận nhìn qua, gật đầu, bộ dáng không có để ý, làm nàng yên lòng.

Cứ như vậy không mặn không nhạt qua hai ngày.

Trần Vĩnh Ngọc đến thỉnh Thạch Bộ đầu, thuận tiện cùng Lí Đắc Tuyền, Lí Đắc Giang vào nhà, cố ý giao phó kêu Giang thị và Trần Giang Sinh ngốc ở bên cạnh.

Đoàn người trở lại sân, Trần Vĩnh Ngọc nhìn ra cửa sân, thấy không có người khác, muốn đóng cửa lại.

Thạch Bộ đầu lại nói: "Không cần, như vậy không chừng có người nghe lén, mở rộng như vậy, có người vào là thấy được, không ngại."

"Tiểu Thạch nghĩ chu đáo." Lí Đắc Tuyền nói.

Trần Vĩnh Ngọc kỳ quái nhìn Lí Đắc Tuyền, sao Thạch Bộ đầu lại biến thành Tiểu Thạch. Nhưng Thạch Bộ đầu lại gật đầu, "Không ngại, là ta nói Tuyền thúc kê, vốn ta gọi Tiểu Thạch, cha ta lúc đó nghĩ lớn một chút đặt lại tên khác, nhưng rồi quên đi, cũng may Thạch Bộ đầu cùng Tiểu Thạch cũng chỉ kém một chữ."

Mọi người cười cười.

Lí Đắc Giang âm thầm thán phục trong lòng, Tiểu Thạch không kiêu ngạo, tuổi không lớn làm chuyện gì cũng cẩn thận, nói cười như vậy khiến cho mọi người yên lòng, một khi yên tâm tự nhiên có thể mở miệng nói chuyện.

Trần Vĩnh Ngọc gật đầu nhìn Tiểu Thạch, rồi nói: "Tiểu Thạch, Thạch Bộ đầu, vẫn là kê Tiểu Thạch trôi chảy hơn. Người cũng ở nhiều ngày rồi, chúng ta thực không có giấu giếm người, chuyện đã như thế, địa phương người cũng xem qua, đây xem như chuyện lớn, hội dân hương cũng không biết kết quả ra sao, nếu lúc này bắt người chỉ sợ bên nha môn sẽ có người kê oan."

Tiểu Thạch trầm mặc không nói, đến đây là để điều tra chuyện hội dân hương. Có người ở Tiểu Tiền Trang nhỏ bầm báo nha môn, nói ở thôn trang có người bắt cóc con bọn họ. Bắt cóc trẻ con là đại sự, chẳng lẽ còn có thể cướp người sao? Lúc đó Tiểu Thạch cảm thấy có cổ quái, đưa ra nghi vấn mới biết chuyện không đơn giản như vậy, hẳn nói đùa bé, chính là ở Đào trang, đã hơn một tuổi, kê Lí Thiên Bầm, trẻ con hơn một tuổi người khác làm sao bắt cóc? Nghe khẩu khí tựa hồ chuyện đã qua thật lâu, như vậy

càng không có khả năng, đứa bé lúc đó chẳng phải càng nhỏ? Vì sao hiện tại mới đến nói?

Đến lúc này đã nghĩ kêu toàn bộ người Đào trang đến hỏi, nhưng chuyện như vậy tồn tại đã lâu, không thể đưa tới nha môn, còn không biết rước lấy chuyện gì, nhưng không làm cũng không được.

Đình Trưởng cân nhắc tới lui, là Tiểu Thạch ra chủ ý, Đào trang nghe rất quen tai, thừa dịp thời gian này không có chuyện gì, để mình đến ở mấy ngày, thăm dò tình huống trở về làm việc cũng tốt.

Nếu là trước đây, Tiểu Thạch làm việc sẽ không nóng vội như vậy, lúc này không biết vì cái gì, luôn cảm thấy mình muốn đến xem. Chờ hẩn chuẩn bị từ trong gói đồ lục ra một hầu bao thêu chuỗi dây leo, bỗng nhiên nhớ tới một cô nương, quay đầu liếc mình mỉm cười, ánh mặt trời chiếu trên người nàng thật rực rỡ.

Hẩn nói với chính mình, có lẽ đi vì nụ cười rực rỡ này.

Thời gian hẩn ở đây, nghe Tuyền huynh đệ còn có Lí chính nói như vậy, biết rõ ràng mọi chuyện, ngay cả hội dâng hương cũng biết đại khái.

Hẩn trầm thờ dài một hơi, bất giác nói, "Sự việc này thật khó xử."

Vì lúc trước Lí Đắc Giang không có con nên càng cảm khái, "Nói đến cùng cũng là chuyện nhà của Tam thúc, Thiên Bẩm là tên của cháu Tam Thúc, sao lại ra chuyện như vậy, nói đến cùng người bên kia có ý đồ gì, lại nói đứa bé này không chắc là người nhà họ, tuy cha Thiên Bẩm chưa biết sống chết ra sao, nhưng chuyện trong nhà ai biết rõ ràng."

Tiểu Thạch có chút khó xử, chuyện như vậy không phải là lần đầu tiên, trước kia cũng có người vì hội dâng hương đi kêu oan, chỉ là được khuyên nhủ. Bây giờ làm lớn chuyện hẩn mới đến, trước kia không rõ, hiện tại có chút hiểu, lúc trước trong nha môn thấy người nọ khóc sụt sùi kêu trời

kêu đất cảm thấy đáng thương. Lúc này ở đây lại cảm thấy nếu cố tình chia rẽ nhà người ta nghiệp chướng càng nặng nề, nhưng làm tới cũng không biết đứa bé là ai, nhất thời nhức đầu.

Trần Vĩnh Ngọc thấy hần do dự, ngập ngừng nói: "Vốn không có chuyện như vậy, hay là đi Liễu Bá Tử? Ta thấy nương Thiên Bẩm cũng không phải loại người như vậy, thật là thanh quan khó phán việc nhà, nếu thật người ta làm phải làm sao bây giờ? Nếu bị chia rẽ, cả nhà Tuyền Tam thúc làm sao sống?"

Tiểu Thạch cũng gật đầu, "Mạng người quan trọng, nhưng chuyện này so với mạng người càng khẩn cấp hơn, bằng không sẽ không tới đây, nếu nghĩ sai không biết sẽ hại biết bao nhiêu người, không nói Đào trang các người nhà không giống nhà, nếu hội dân hương có một điểm sai trái, xử án càng phán không rõ ràng."

Cuối cùng Trần Vĩnh Ngọc cùng Tiểu Thạch nói: "Người xem như vậy được không, đem chuyện ở đây nói với Đình Trưởng, hội dân hương qua nhiều năm như vậy, không xảy ra chuyện gì. Chuyện lần này, tốt nhất không nên để lộ ra. Còn nữa khuyên nhủ người kêu oan, đứa bé này sinh ra từ bụng mẹ, bà đỡ đẻ có thể làm chứng, dựa vào cái gì nói là con của hần, nếu tính như vậy, chẳng phải về sau đều rối loạn, lời thật mất lòng, lúc Giang chưa có Tiểu Hàn, Đại Hàn, cũng không thể xem con người ta là con mình đi."

Đề cập đến người họ Lí liên lụy đến toàn bộ thôn trang, càng trọng yếu hơn là đứa nhỏ tên Thiên Bẩm, nói đến cùng là cháu của mình, lúc Lí Đắc Giang nói chuyện tự nhiên sẽ thay bên này suy nghĩ, "Lúc đó đại tỷ không nhắc qua sao, người đi hội dân hương không cần thông báo tên họ lai lịch, có phải là sai rồi? Bên kia có gì để nói?"

Tiểu Thạch khó xử, hần đã tự mình chèo xuồng đi qua Liễu Bá Tử, chỉ thấy cảnh liễu khắp nơi, nghe nói hội dân hương năm nay cũng vừa qua

đi. Hẳn lúc đó có chút đỏ mặt, may mắn là một người đi, chèo xuồng vào giữa hồ sen, ngây người một lúc lâu mới đi về.

Lúc này nghe Lí Đắc Giang nói như vậy, Tiểu Thạch lắc đầu, "Không khó, quy củ là người định, dĩ nhiên cũng do người phá vỡ, hai người sống, nhắc tới chút cũng không có người biết."

Thảo luận không có kết quả.

Cuối cùng mọi người đều có chung nhận thức, tạm thời không cần lộ ra việc này, cũng không cần để nhà Tuyền Tam thức biết, miễn cho cuộc sống cả nhà loạn thất bát tao. Tiểu Thạch đi về trước đem sự tình nói rõ ràng cùng Đình Trưởng, đến lúc đó nếu có biến hóa gì, Tiểu Thạch lại tới nơi này cùng mọi người trao đổi xem phải làm sao.

Cuối cùng việc bắt cóc trẻ con vạn lần không thể phát sinh, bằng không sẽ không đơn giản là một đứa bé như vậy, con Lí gia bị người cướp đi, vô luận là gia tộc họ Lí hay người Đào trang đều không đáp ứng, nói không chừng người hai thôn sẽ đánh nhau, đến lúc đó hậu quả càng nghiêm trọng hơn.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Di Chứng Hội Dân Hương

Tiểu Thạch như một trận gió, đột nhiên đến cũng đột nhiên đi.

Tiểu Mẫn nghe nói hần trực tiếp trở về trấn trên, cầm khăn thêu trong tay sửng sốt. Cốc Vũ nhìn ở trong mắt hỏi nàng thế nào, Tiểu Mẫn cười nhẹ, "Cũng không có gì, chỉ là muốn thêu cho xong cảnh liễu xanh lên khăn, Tam tiểu thư thích nhất thanh liễu, đã lâu ta không gặp nàng, định nhờ Thạch Bộ đầu mang đi."

Cốc Vũ bĩu môi, "Tỷ, không nên, một Bộ đầu và một thiên kim tiểu thư, sao có thể lén tặng đồ. Người nói Tiểu Thạch người này có kỳ quái hay không, lúc trước hần không phải nói mình kêu Tiểu Thạch, sau này vào nha môn đổi thành Thạch Trung, nhưng bây giờ hy vọng người ta gọi hần là Tiểu Thạch, sửa tới sửa lui không biết tên gì! Buồn cười!"

Tiểu Mẫn hé miệng cười, "Không gì, lúc làm việc chính là Thạch Trung, ngày thường kêu Tiểu Thạch cũng được."

Làm thế nào Cốc Vũ cũng không thoải mái với Tiểu Thạch, tại kia ngấm ngầm hại người nói: "Nhà chúng ta có Tiểu Thạch, nhiều quá cũng không tốt!"

Mọi người không biết nàng nói lời này là có ý gì, nhưng Tiểu Mẫn biết, đơn giản trong tên tiểu dưỡng có chữ thạch, nhị cô cô mỗi lần kêu đều là Tiểu Thạch, Thạch tử nhi, Cốc Vũ và Tiểu Mẫn ở sau lưng cũng nói qua, lần này nói như vậy có hàm nghĩa khác.

Tiểu Mãn trừng mắt nhìn Cốc Vũ liếc một cái, "Người nha đầu nghĩ đến chỗ nào đi!"

Thời tiết nóng bức, ngốc ở nhà trong lòng luôn bức bối. Cốc Vũ thấy Tiểu Mãn không muốn thêu hoa, nghĩ ở đây nàng không có bạn, dĩ nhiên là buồn, mình dù sao cũng có Tiểu Hà hợp ý, đành phải nói: "Tỷ, hay là lần tới ta đi trấn trên người cũng đi, dù sao hiện tại trong nhà cũng không thiếu gì, chỉ cần chờ Nhị bá phụ bên kia xây phòng ở, đến lúc đó chúng ta ở nhà ngói lớn, sẽ cần mua thêm một vài thứ, người đi trấn trên tìm Tam tiểu thư tâm sự, thuận tiện mua thêm một ít trướng màn gì đó, về sau dùng được."

Bởi vậy Tiểu Mãn động tâm, lâu rồi nàng không ra khỏi cửa, lại nói cá tính Tam tiểu thư sang sảng, tuy Tiểu Mãn yên tĩnh, nhưng hai người ở chung hài hoà, mỗi lần đi nhất định muốn ngủ lại, cũng từng nói qua cười ngựa đến Đào trang, chung quy một nữ tử không làm được.

Cốc Vũ đã nói như vậy, Tiểu Mãn tự nhiên đáp ứng.

Lí Hà Thị nghe nói hai tỷ muội muốn đi trấn trên, thần bí hề hề đi lại kêu các nàng.

Cốc Vũ làm như không thấy cũng không nghe, nàng nhìn không được bộ dáng thần bí của Lí Hà Thị. Lí Hà Thị vì tỏ vẻ đối với các nàng bên này tốt, thường cho Cốc Vũ các nàng bảo bối nàng cất giữ, không gì khác hơn hoa quả điểm tâm, vải dệt xiêm y, có đôi khi còn đút cho Hạ Xuyên ăn điểm tâm không biết làm lúc nào. Cũng may Hạ Xuyên tuy nhỏ, nhưng miệng điều, ngửi thấy mùi mốc từ đáy hòm, nói cách nào cũng không ăn, như thế làm Cốc Vũ yên tâm chút.

Lúc này kêu, chắc lại để Cốc Vũ các nàng nhìn loạn thất bát tao gì đó của nàng, Cốc Vũ mặc kệ.

Tiểu Mãn không đành lòng, đi một lúc lâu, trở về nhưng không nói gì thêm, bộ dáng gục đầu ủ rũ.

Cốc Vũ thấy vậy có chút vui sướng khi người gặp họa, vụng trộm tới bên cạnh đến hỏi: "Có phải đồ ăn đồ tốt gì không? Hay là lại thấy được xiêm y áp đáy hòm? Có nói chừa một phần cho người làm đồ cưới không? Cũng không là khuyên tai nói không cho người khác xem qua chứ?"

Tiểu Mẫn có chút sinh khí, quyết miệng nhưng không lớn tiếng nói chuyện, đành phải nói: "Nếu là vậy thì tốt rồi, cũng không biết từ nơi nào hỏi thăm biết chúng ta muốn đi trấn trên, bảo ta cho Nhị cô cô này nọ!"

Khó trách Tiểu Mẫn không vui, này thật vất vả đi trấn trên, vừa phải đi gặp Nhị cô cô, nhà Nhị cô cô khổ lại sĩ diện, Lí Hà Thị trên cơ bản đều trợ cấp nàng, cũng may Nguyệt Nga cùng Linh Nga gả tốt, thêm đến trong nhà ngày cũng tốt hơn, bằng không coi Nhị cô cô mỗi lần trở về lấy cái gì khoe khoang!

Chờ hai tỷ muội đi, trong nhà đột nhiên đến một người, là Tam gia gia của Cốc Vũ, Tam thúc của Lí Đắc Tuyền.

Lí Đắc Tuyền vừa thấy là biết xảy ra chuyện, vội bảo hân đi về trước lát sau mình đến, mình lại là người không có chủ ý, lại đi qua gọi Lí Đắc Giang. Lí Đắc Giang vừa vặn đi tới, hai người gặp mặt nói hai câu là biết chuyện gì xảy ra.

Nghe nói Tam gia gia thỉnh Ngũ gia gia, còn có Giang, Tuyền huynh đệ, hai huynh đệ không rõ, cho rằng chuyện lần trước đi qua, Thạch Bộ đầu cũng không đến, cảm giác trống rỗng không quá thích hợp.

Chờ Lí Đắc Tuyền nhìn thấy sân nhà, thấy nhà cửa thu thập chỉnh tề, vào cửa là mái che, một bên là phòng bếp, còn có tường vây, một góc là một cái cái ao, rêu xanh bám trên phiến đá ở bờ ao, thời tiết dù nóng, nhưng cũng cảm thấy có chút lạnh. Sạch sẽ thì sạch sẽ, nhưng quá sạch sẽ, một chút hơi người đều không có.

Nếu không có thanh âm Thiên Bẩm truyền đến, cảm giác nơi đây không có người ở.

Nghe thấy động tĩnh, một lão phụ chống thắt lưng đi ra xem, một lúc lâu sau mới nhận ra Lí Đặc Tuyền, cười cười phô hàm răng không còn lại mấy cái, xem như ra tiếp đón.

Lí Đặc Tuyền thầm thở dài, nhiều năm rồi không gặp Tam thẩm, đã già thành như vậy, lưng còng, cũng lạ nàng bình thường chú ý quá mức, nếu có đứa nhỏ ở nhà chơi luôn nói dơ bẩn, hàng xóm đi qua nói chuyện lại ghét bỏ tiếng nói người ta thô, ngay cả ăn cơm rót trên trên chiếu cũng nói là qua khí (khí = cái rắm) ăn yên tâm, nên thường không có người tới cửa, mà cha Thiên Bẩm càng quái hơn, nghĩ đến đây Lí Đặc Tuyền quay đầu nhìn xem bốn phía, "Tam thẩm, Lâm đâu?"

Tam thẩm như không có nghe thấy còng lưng từng bước nhỏ đi tới.

Lí Đặc Giang kéo Tuyền nói, "Tam thẩm có chút điếc, nghe không thấy, lại đi bên ngoài đào hố đất thôi. Sớm vài ngày họ Trần bên kia có người đi rồi, chắc hai ngày này hẳn sẽ không về đâu."

Tuyền biết tính tình của Lâm, từ nhỏ đã cổ quái, cho rằng cưới vợ xong sẽ khác đi, nào biết một điểm biến hóa cũng không có. Bình thường hẳn không nói nhiều, làm việc hờ hững, nhưng mỗi khi thôn trang có người qua đời liền khiêng cái cuốc chạy mất, không biết hẳn đi nơi nào, sau này mới biết được là hẳn đi tìm chỗ cho mình sau khi qua đời, vì thế ở phía sau núi, bờ sông, ở pha, đều có thể nhìn thấy hẳn đào hố.

Một quái nhân như vậy, trước kia còn nói qua với Lí Đặc Giang, tốt nhất là không sinh con, sinh con chẳng phải cùng mệnh chịu khổ gặp cảnh khốn cùng, về sau có năng lực làm gì, ở thôn trang làm việc địa chủ sao, chăn trâu thu gặt, rồi lại cưới vợ sinh con? Không có ý tứ, một điểm ý tứ đều

không có, cuối cùng đều phải vùi thân trong lòng đất, vì thế không cần sinh con, người còn sống là còn chịu tội.

Vì vậy, Lí Đắc Tuyền không chỉ một lần nghĩ, ngày đó Thụ nương đi hội dâng hương không chừng là thật, gả tới được một thời gian, nhưng cũng không thể nào nói nổi, cả nhà một chút hơi người cũng không có, không biết thế nào sống.

Chờ hai huynh đệ ngồi vào chỗ của mình, Lí Lão Đầu cũng đi vào, có năm người ở trong phòng.

Tuyền Tam thúc nói, "Mời các người đến cũng không phải, nghĩ đến các người cũng có thể nhìn ra manh mối, Thụ nương là người tốt, vào cửa nhà chúng ta thật là ủy khuất nàng, nhiều năm như vậy Tam thăm các người tình không tốt thân mình cũng yếu ớt, nhưng nàng không có nửa câu oán hận. Tật xấu của Lâm lâu như vậy cũng không có chuyển biến tốt..."

Tuyền Ngũ thúc cúi đầu ho khan, "Nhưng là xảy ra chuyện gì?"

"Cũng không có chuyện gì, cho đến hôm nay ta cũng không gạt các người, đều là người một nhà, Thiên Bẩm không phải là con nhà chúng ta, là nương hắt đi hội dâng hương hoài thai."

Một câu này giống như thiên lôi, làm mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Bởi vì chuyện của Giang, Lí Hà Thị nói muốn Hứa Thị đi hội dâng hương thử xem, lúc đó cũng đã cãi nhau với Lí Lão Đầu, nào ngờ bên nhà mình không có việc gì, bên này cũng không có âm tín gì, bất đắc dĩ lắc đầu, đành phải an ủi nói: "Không gì, hiện tại không là rất tốt sao, Thiên Bẩm ở đây là tốt rồi, về sau người một nhà sống yên ổn qua ngày."

Tuyền Tam thúc có khổ nói không nên lời, "Vốn chúng ta cũng nghĩ như vậy, lúc trước người không biết, vì chuyện đi hội dâng hương, nhà chúng ta còn huyên náo rất lớn, nương Thiên Bẩm không có biện pháp mới làm như

vậy, đầu tiên chúng ta cũng cho là có con là có thể qua ngày, đáng tiếc là từ khi Thiên Bẩm ra đời, Lâm mỗi ngày nằm trên mặt đất, bất luận ăn cơm làm việc, vừa nói tới là lạnh lùng nhìn chằm chằm Thiên Bẩm, nói đứa bé này sớm hay muộn cũng sẽ đi xuống dưới, người nói nường Thiên Bẩm thế nào chịu được."

Mọi người khó mà nói điều gì, Tuyền biết Tam thúc còn chưa nói xong, lặng yên nghe tiếp.

"Thấy Lâm như vậy, tâm chúng ta cũng đã chết, nường Thiên Bẩm một năm trở lại đây, sau khi đi một chuyến đến trấn trên, người trở nên không giống với trước kia, thường thường sau lưng chúng ta chảy nước mắt, nếu đã như vậy, cũng không nên hại khuê nữ người ta, ta thấy càng không thích hợp, các người nói cứ như vậy làm thế nào cho phải?"

Nói hết lời, cũng không tỏ thái độ, nhất thời mọi người cũng không biết làm thế nào hoặc nói gì, dù sao đây là chuyện nhà người ta. Giang nhịn không được, "Nếu không, ta đi nói với Lâm, Thiên Bẩm mỗi một ngày mỗi lớn, hẳn cứ như trước đây sao được?"

Tuyền Tam thúc tiếp tục nói: "Ta là đã chết phần tâm này."

"Ý Tam thúc là sao?"

"Thật sự không được, để nường Thiên Bẩm ... về nhà." Những lời này tựa hồ đã hạ quyết tâm, nói xong rồi không nói chuyện.

Tuyền ưu sầu, nhà này có một bà lão bệnh hoạn, một ông lão yếu đuối, Lâm lại cổ quái như vậy, cũng may vợ có khả năng một chút, nếu vợ đi rồi, bọn họ thế nào sống?

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Ai Cũng Không Thể Sống Thay Ai

Ý Tuyên Tam thúc là muốn để con dâu về nhà mẹ đẻ gả cho người khác, không muốn trì hoãn người ta. Chỉ là Thiên Bẩm đã hơn một tuổi, cả ngày y y nha nha ở nhà, cả nhà thương yêu, là đá cũng bị hâm nóng, hẳn tự nhiên luyến tiếc, muốn giữ lại đứa bé như giữ lại một chút hoài niệm, cùng tiện ăn nói với người thôn trang, không thể để nàng dâu mang theo đứa bé đi.

Lí Lão Đầu bọn họ cũng không đồng ý, Lí Lão Đầu là đại ca, không muốn nhìn nhà đệ đệ huỷ đi như vậy, khuyên bảo sống qua trận này là tốt rồi, không cần nghĩ nhiều, nhà ai không có một chút khúc chiết.

Không lâu sau, nương Thiên Bẩm từ ruộng về, mọi người liền đi về, không giải quyết được gì.

Kế tiếp mấy ngày không có động tĩnh gì. Lí Đắc Giang thở dài nhẹ nhõm, sau lưng nói với Lí Đắc Tuyên là chắc chuyện này cứ vậy qua đi, nhà ai lại không có chuyện. Về sau chờ Thiên Bẩm lớn một chút có lẽ hết thảm đều tốt lắm.

Nào biết lời này còn nóng, chuyện đã không giống với.

Đầu tiên là gần đây có một phụ nữ lạ mặt, đi quanh thôn trang, lúc đầu mọi người đều tưởng là đến thôn trang thăm người thân, nên không nghị luận gì, nhưng sau đó một mình đến bờ sông nghe mọi người nói chuyện một bên hỏi thăm, mọi người bắt đầu thấy có chút bất thường.

Sau này thiếu điều tìm tới cửa, rốt cục khiến mọi người cảnh giác, nhưng chưa kịp đuổi thì người phụ nữ kia đã biến mất.

Ít ngày nữa, Đào trang đột nhiên xuất hiện một người, Lí Đắc Giang nói khả năng không dính líu chuyện xưa.

Bên ngoài nói nhao nhao ồn ào, người lớn không cho trẻ con ra ngoài, sợ nghe được điều không tốt.

Cốc Vũ ở nhà có chút lo lắng, chuyện bên ngoài nàng tương đối rõ ràng, chỉ là sự tình phát triển tựa hồ không ổn, sự tình đã nháo lên, người thôn trang quan tâm có lẽ là Đào trang có thể thắng hay không, thắng thì thôn trang không mất mặt, trẻ con không thể bị cướp đi.

Tính ra Thụ cũng là đường đệ (em họ) Cốc Vũ, lúc nàng ra ngoài còn ôm qua, từ đáy lòng cũng không muốn để hấn rời đi nơi này, nhưng nghĩ theo phương diện khác, vô luận như thế nào thăm mới là người khổ nhất, mặc kệ lúc trước vì sao gả cho một người như vậy, nhưng cuộc sống giống như một quả phụ, còn phải chiếu cố cả nhà, đi hội dâng hương cũng là nghe theo bà bà. Con người có tình cảm không phải động vật, sống quen không biết là khổ, một khi có hy vọng lại là chuyện khác, bây giờ làm ầm ĩ như vậy, nếu đứa bé bị đoạt đi, nàng còn có thể ở thôn trang được sao? Nếu đứa bé và bản thân ở lại thôn trang, mỗi ngày ra vào, có thể chịu được ánh mắt mọi người sao? Vì sao nàng cũng chỉ có thể qua ngày như vậy? Mệnh? Cốc Vũ không tin.

Hạ Xuyên là đứa thích vô giúp vui, lúc này Vương Thị và Hứa Thị qua bên kia khuyên nương Thiên Bẩm, không tiện mang bọn họ theo, nhưng ba vật nhỏ này nghe động tĩnh bên ngoài không ngừng đi ra ngoài xem, lần lượt bị Tiểu Mãn lôi về, bọn họ thấy không được đi ra ngoài càng cố cong chân ngăn chạy, cuối cùng đuổi theo bọn họ mệt không chịu nổi, phải đóng cửa nhà chính, cài then cửa bọn họ mới an phận một chút.

Tiểu Mãn tại kia thỉnh thoảng lấy tay phủi mu bàn tay bên kia, động tác cứ lặp lại như vậy, tựa hồ như thói quen, làm Cốc Vũ rất tò mò. Tiểu Mãn thấy không có ai ở đây, "Còn không phải lần trước đi An Hoà Đường tìm

Nhị cô cô, đâu biết có cọ trúng đồ dơ gì không, nghĩ tới là ta khó chịu, còn có lão bản kia, nhìn người ánh mắt chớp nháy, vừa nhìn là cảm thấy hơi lạnh lạnh buốt, bây giờ nghĩ đến còn phát run, lần tới thế nào ta sẽ không đi."

"Người còn muốn có lần tới!"

Sự tình bên ngoài bình ổn một chút, lát sau Lí Đắc Tuyên bọn họ trở về, tay Lí Đắc Giang còn có chút máu, nghe nói là lúc lôi kéo bị thương, người nhiều lắm, căn bản phân biệt không hết, Cốc Vũ vội băng bó cho hắn, cũng may chỉ bị thương ngoài da.

Lát sau, Vương Thị và Hứa Thị cũng trở về, Hứa Thị giận dữ, "Những người thật không nói đạo lý, chỉ biết tới cửa cướp người. Nếu vừa rồi nương Thiên Bẩm không đi ra ngoài nói rõ ràng, nói không chừng còn không chịu đi."

Cốc Vũ nhân cơ hội hỏi: "Thẩm nói cái gì?"

"Còn có thể nói cái gì? Không sống được a!"

Vương Thị vội nháy mắt nàng, có thể Hứa Thị mới không nói thêm. Hứa Thị thấy tay Lí Đắc Giang, không lạnh không nhạt nói, "Này đến cùng là người ở đâu đến, thật đáng giận, nói sao Thiên Bẩm cũng không thể là của hắn đúng không?"

Hạ Xuyên chạy tới nói, "Bá mẫu, nghe người bên ngoài nói là bọn họ tới cướp tiểu đệ đệ? Không cần bị bọn họ đoạt, còn có ta và Tiểu Hàn bọn họ cũng không thể bị cướp đi! May mắn vừa rồi tỷ tỷ đem chúng ta nhốt tại trong phòng."

Cốc Vũ kéo hắn qua đến, giáo huấn nói, "Đừng phiền Nhị bá mẫu người, ai cướp người chứ! Người ta sợ không nuôi nổi người đâu, cái miệng nhỏ

nhăn càng ngày càng điêu, không ăn cái này không ăn cái kia, ném trên đường cũng không có người nhặt!"

Này xong Cốc Vũ có chút hối hận, dù sao Hạ Xuyên mới bấy lớn, nói nặng sợ hãi bị ám ảnh. Nào ngờ Hạ Xuyên nghe xong yên tâm gật đầu, "May mắn không có người muốn, như vậy ta có thể yên tâm ra ngoài."

Lại chọc Cốc Vũ cười.

Lí Đắc Giang hỏi Vương Thị, Hứa Thị: "Nương Thiên Bẩm tính sao?"

Đây mới là mấu chốt, xem tâm nàng đặt ở đâu, đó mới là trọng yếu.

Vương Thị bất đắc dĩ lắc đầu, "Chúng ta không nói được gì, vừa nói liền khóc, khóc không ngừng, xem cũng không thể nói cái gì, chỉ là nghe bên ngoài ầm ĩ nàng mới lao ra nói không muốn sống, thật đáng thương, người nói nương Thiên Bẩm tốt như vậy, mệnh lại khổ."

Hứa Thị oán trách Lí gia bên này, tựa hồ muốn đem oán khí trước kia phát tiết, "Lí gia các người thật là, cười khuê nữ người ta, vốn nên đặt ở lòng bàn tay thương, lại sáng khoái cho làm trâu làm ngựa, kết quả một lời hay cũng không có, nếu ta không có Đại Hàn, Tiểu Hàn, không biết có thể sống hay không!"

Cốc Vũ vội khuyên bảo: "Nhị bá mẫu sao lại nói lời không may."

Lí Đắc Giang cũng nói chuyện không dính dáng nhau, hiện tại chẳng phải rất tốt, không cần nghĩ lung tung. Đại Hàn có chút ngốc, Tiểu Hàn cơ trí hơn, thấy Hứa Thị giận như vậy, rúc vào lòng Hứa Thị làm lòng nàng mềm nhũn, đâu còn nghĩ đến chuyện buồn nữa.

Người Tiểu Tiền Trang đến náo xong, bình tĩnh hai ngày.

Sau, Kinh Trập và An Cẩm Hiên trở lại.

Cốc Vũ đang muốn tìm bọn họ, ba người về phía sau viện vừa đi vừa nói chuyện.

Nói xong tiền căn hậu quả, Kinh Trập thấy bộ dáng gấp gáp của Cốc Vũ, cười, "Cốc Vũ, việc này cũng không phải là một ngày hai ngày, nó như một cái bọc mủ, chậm rãi sẽ phồng dậy, đến trình độ nhất định sẽ vỡ ra, giải quyết xong là được, còn hơn để ngày đêm lo buồn."

Tâm tư Cốc Vũ không ở trong này, "Chuyện đó ta cũng biết, hội dăng hương vốn không nên tồn tại, chỉ là nhiều năm như vậy mọi người không cảm thấy có gì không đúng, không nghĩ tới hôm nay xảy ra chuyện này, ta thấy thậm chí như không đáng giá, về sau nàng phải làm sao bây giờ?"

An Cầm Hiên lắc đầu tựa hồ sự tình phức tạp, xét đến cùng vẫn là một nguyên do, "Như vậy Cốc Vũ, người cảm thấy người muốn thế nào, chúng ta tại đây nghĩ tới nghĩ lui không có ích gì, chỉ làm mình rối loạn, không bằng chúng ta nghĩ một chút chúng ta muốn có kết quả gì, rồi chúng ta nhìn xem có thể làm được không, nếu có thể khác đi chúng ta không cần suy nghĩ."

Kinh Trập đồng ý với ý kiến này, "Việc nhỏ không đáng kể tạm thời không truy xét."

Cốc Vũ không nghĩ qua chuyện này, bây giờ nghe bọn họ nói, liền theo phương diện này nghĩ, "Muốn tốt nhất, chúng ta không nói chính xác được, không bằng đến hỏi thăm mới biết được, nếu tự mình nghĩ, ta thấy cũng phải nhìn bên kia người kia, nếu tốt, thậm chí Thiên Bẩm đi theo hẵn, dù sao bên này ngoại trừ cái danh phận ra cái gì cũng không có, lại không có vợ chồng chi thực. Huống hồ sự tình náo thành dạng này, nàng cũng không biết thế nào sống."

"Vậy đường thúc đâu?"

Cốc Vũ đáp: "Nếu hăn có thể sửa tính tình, cưới vợ một lần nữa cũng không có gì không tốt, về sau có con của mình, mọi thứ đều kịp bắt đầu một lần nữa."

Kinh Trập kỳ quái nhìn Cốc Vũ, "Nhưng bên ngoài không ai có ý tưởng giống người Cốc Vũ."

Lời Cốc Vũ ghen trong lòng mấy ngày nay đều nói ra, "Mọi người luôn nói muốn như vậy muốn thế kia, nhưng đến cùng có thay thắm nghĩ lại hay không, người ta mới là nhân vật chính trong chuyện này, nếu nàng nguyện ý mới tốt, chúng ta không thể sống thay nàng."

Cầm Hiên nhắc lại một lần, "Chúng ta không thể sống thay nàng, ai cũng không thể sống thay cho ai."

Bỗng nhiên, Kinh Trập và An Cầm Hiên liếc nhau, hiểu ý gật đầu.

Như đã xác định, Kinh Trập chậm rãi thong thả bước, nói tiếp: "Cốc Vũ, bằng không người đi qua thắm một chuyến, người khác đi không thể yên tâm, xem thắm có nghĩ như vậy hay không, nếu thật sự muốn, cũng không phải không có cách."

Sự tình như vậy không còn là vấn đề lớn, Cốc Vũ nói không rõ vì sao luôn tin tưởng bọn hăn, biết nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ bọn họ chưa có nàng thất vọng.

An Cầm Hiên liếc Cốc Vũ cười cười, "Người mới bây lớn, sao cái gì cũng biết? Lời này cũng có thể nói, hội dâng hương vợ chồng cái gì, không cần nói ra bên ngoài tốt hơn."

Cốc Vũ có thể mới nhớ tới, mình thậm chí đã quên tình trạng ở đây, ở hiện đại có thể không để ý, nhưng ở đây thật sự không tốt lắm, nghĩ vừa rồi nói những lời này, mặt Cốc Vũ nóng lên.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Hưu Nàng

Hai ngày này Cốc Vũ thay đổi đa dạng món ăn đưa đi qua cho đường thẩm bên kia, theo lời Hứa Tân thị tiến hành cải tạo tân trang, còn kết hợp trước kia mình từng ăn qua làm ra, hương vị không sai, cái gì chân giò heo, cá kho tàu, thịt băm cái gì đều làm ra. Hoa quả rửa sạch đặt ở trong chén, còn lại là rau muối, măng mùa xuân muối với gừng đặt trong một cái chén khác, gừng màu vàng nhạt măng tuyết trắng, rau xanh trộn với ớt đỏ tươi, ngửi ề ắm hơi thở cay cay, Cốc Vũ nhìn cũng chảy nước miếng.

Vài ngày nay nàng xuống bếp mọi người đều vui mừng, món ăn không cần nói là muốn ăn, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua, lại nói nàng có nghĩ ra điều cổ quái gì cũng không có người nói. Hai ngày này Hạ Xuyên cũng không muốn chơi bàn đu dây này nọ, vừa thấy Cốc Vũ, cũng không sợ ai mắng, mềm yếu nhào tới, trong lòng Cốc Vũ nhớ thương chuyện bên kia, lại không thoát khỏi Hạ Xuyên, dở khóc dở cười.

Những ngày này nàng thật không nghĩ ra ăn cái gì ngon, nàng băm thịt và hành, đập trứng gà vào, rồi dùng lửa nhỏ, cho chút dầu vào nồi, nhúng đũa vào nước trứng gà, nhỏ vào nồi dầu thứ một tiếng đỏ thịt băm vào, đợi vàng lật lại là biến thành chả trứng, trứng bao thịt bên trong, giống như ăn sủi cảo, chỉ là bên ngoài là trứng bên trong là thịt, thứ này nấu chín vừa béo lại thơm.

Không phải Cốc Vũ muốn nghiên cứu món ăn, mà là muốn giúp Thiên Bẩm làm chút chuyện. Theo ý Cốc Vũ lúc trước, muốn một người bi quan tuyệt vọng nói ra miệng thật sự là quá khó khăn, chỉ có thể áp dụng chính sách quanh co, tỷ như mấy ngày nay nàng đưa đồ ăn qua, đường thẩm lúc

đầu cũng cảm thấy bần khoản, đâu có tâm tư ăn cơm, nên bất động. Cốc Vũ cũng không nói gì, như cũ mỗi ngày đưa qua.

Cửa gỗ nặng nề chi nha một tiếng mở ra, Cốc Vũ có chút sợ hãi Tam nãi nãi, sợ cái ao trong góc tường, kia phiến đá rêu xanh lạnh lẽo, nhưng nàng vẫn kiên trì bước vào.

Trong viện không có người, nghe thấy tiếng Thiên Bẩm khóc, Cốc Vũ đẩy cửa vào nhà chính. Đường thăm tà tà ôm Thiên Bẩm, trong tay cầm một chén cháo, sắc mặt đỏ ửng, tròn mắt không nhúc nhích, bát trong tay không ngay, nước cháo chậm rãi chảy xuống đất. Thiên Bẩm trong ngực khóc, nước dãi chảy ra, nhìn như nước cháo.

Cốc Vũ lắc đầu, thầm nghĩ, không thể như vậy được.

"Thăm thăm!" Nghe Cốc Vũ gọi, nương Thiên Bẩm phục hồi tinh thần, có thể mới để bát cháo xuống, đau lòng lau nước mắt nước miếng cho Thiên Bẩm, miếng không ngừng hừ đồ dành.

Cốc Vũ mở hộp trong tay ra, lấy ra chả trứng cùng những món khác, còn cố ý chưng bánh cho Thiên Bẩm, ôm đến tự mình dứt cho hẵn. Miệng nói chuyện cũng không khách khí, "Thăm, vốn cũng không tới phiên ta nói người, người lớn thì sao cũng được, nhưng không thể làm khổ Thiên Bẩm đúng không, lúc này thì không gì, lần tới phải làm sao bây giờ? Dưới mái hiên là tảng đá bậc thềm, góc sân đều là rêu xanh, nơi nơi đều là chỗ cần chú ý!"

Nương Thiên Bẩm bắt đầu chảy nước mắt, từ trước tới nay Cốc Vũ chưa từng gặp qua, mặc dù là lúc khổ nhất, nàng nhiều lắm chỉ đỏ ửng nhìn, nhưng hiện tại vừa khóc nước nở vừa lắp bắp nói gì đó.

Cốc Vũ không chịu nổi, nhưng cố nén dứt Thiên Bẩm ăn bánh, vừa lắng nghe những lời này sàng chọn ra tin tức, xem có thể phát huy công dụng hay không. Có lẽ là cảm thấy Cốc Vũ là một đứa trẻ không quan trọng, có

lẽ là bị chạm vào chỗ đau, hoặc vị bị ủ khuất nhiều năm trong lòng thương tâm rồi cuộc không kiềm chế được, phát tiết ra.

Cốc Vũ đứng thẳng lỗ tai nghe khóc kể, nương Thiên Bẩm rất kích động, nói chuyện bừa bãi, đôi khi không ngừng lặp lại, đôi khi từ bên này nhảy đến bên kia. Nhưng cuối cùng Cốc Vũ vẫn biết vài chuyện, thứ nhất là Lâm thúc trước kia có để ý một người, muốn kết hôn nhưng không được, thứ hai là nương Thiên Bẩm gả tới cùng Lâm như người lạ, thứ ba là hội dâng hương quả thực có một người, tuy nói năng hàm hồ lộn xộn, nhưng Cốc Vũ vẫn đoán ra một ít.

Thấy không sai biệt lắm, Cốc Vũ ôm Thiên Bẩm ra tới cửa, dưới mái hiên cầm một cái sào trúc, trên đó là khăn vải thô, Cốc Vũ cẩn thận lấy xuống, một mảnh trong đó thêu một đám hoa mai nhỏ, giặt sạch dị thường, lấy vào đưa cho nàng, "Thấm, lau lệ, khóc rồi nói ra hết để đầu thống khoái, không có chuyện gì lớn lao cả!"

Lúc này nương Thiên Bẩm khôi phục bộ dáng ngày thường, nhưng có chút ngượng ngùng, muốn đi lại ôm Thiên Bẩm, "Xem ta cái dạng này, Cốc Vũ người không nên bị dọa."

Nghe giọng điệu này nàng không định nói gì, Cốc Vũ đương nhiên sẽ không buông tha cơ hội như vậy, nếu lần này không hỏi cả đời sẽ không hỏi ra cái gì, vì thế nói: "Thấm, người có chuyện gì nói với ta, người đừng nhìn ta tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, không chừng ta có thể giúp người."

Thiên Bẩm nương có chút do dự, "Ta nào dám nói người không hiểu chuyện, vài năm nay, này quả đào máy tuốt hạt đều do người nghĩ ra, nhưng cháu gái à, người không giống như đồ vật, chờ người lớn hơn một chút tự nhiên sẽ hiểu."

Cốc Vũ không chịu buông, "Người cũng không nhất định, không biết lúc nào bộ dáng sẽ thay đổi." Thụ nương không có ý định nói thêm, Cốc Vũ

dứt khoát bằng bất cứ giá nào phải buộc nàng nói, "Thấm, lời ta nói không xuôi tai, Thiên Bẩm là đệ đệ ta, người nhần tâm để hấn cả đời cũng không biết cha mình là ai sao? Người cam tâm cứ như vậy cả đời qua sao? Người cảm thấy người đem mình nghiền nát như nước lặn đối với Tam gia gia, Tam nãi nãi còn có Tam thúc là tốt nhất sao?"

Thân thể nương Thiên Bẩm không tự giác cứng lại, nhưng vẫn nhịn xuống không nói gì, "Cốc Vũ, có một số việc tất cả không có người hiểu, thậm chí người cơ trí tâm địa cũng tốt, không cần đưa thức ăn qua, a? Dù sao ngày về sau, ta ngay cả nghĩ cũng không dám."

Nói xong câu đó, nương Thiên Bẩm im lặng, tiếp nhận Thiên Bẩm lắc lư.

Cốc Vũ không có cách nào, đành phải về nhà.

Ngày mai học đường được nghỉ, nói vậy Kinh Trập bọn họ hôm nay sẽ trở về, mình cũng chỉ có thể làm đến nước này, xem bọn hấn có chủ ý gì.

Về đến nhà đã thấy Tiểu Thạch đứng trong viện, trong lòng còn có chút cảm tức, "Nhà chúng ta là trạm dịch sao? Muốn đến thì đến muốn đi thì đi, không ai hiểm lạ quần áo của người, đều ném đi nhóm lửa đốt thành tro bụi đi!"

Tiểu Thạch còn chưa lên tiếng trả lời, Trần Vĩnh Ngọc bọn họ đi ra, đứng ở phía sau bọn họ là An Cẩm Hiên.

Cốc Vũ mặc kệ, kéo An Cẩm Hiên về phía sau viện, Kinh Trập đã ở đó, mới nói ra mọi chuyện.

Hai người bọn họ liếc nhau, Kinh Trập cười nhìn An Cẩm Hiên nói: "Xem ra cũng không sai biệt lắm, có thể làm việc nhưng phải nhanh mới được."

Cốc Vũ không hiểu ra sao, "Chẳng lẽ các người biết chuyện gì? Vậy còn để ta đi hỏi, không biết ta tốn bao công sức!"

Kinh Trập cười hề hề nói: "Không có gì, trứng bọc thịt gì đó ăn rất ngon!"

Nói xong, An Cẩm Hiên và Kinh Trập đều cười ha ha.

Vẻ mặt Cốc Vũ bất đắc dĩ như thỏ nhỏ bị Kinh Trập buộc viết chữ, "Các người cứ luôn thần bí như vậy, nhưng ngày đó nói biện pháp là biện pháp gì? Ta không thể tưởng được, thậm chí không muốn nói, tựa hồ quyết định cả đời cứ như vậy, tâm nàng đã chết, còn có thể làm cái gì?"

An Cẩm Hiên thấp giọng nói: "Chưa từng nghe qua tro tàn cháy lại sao, nàng không đành lòng đi, nhưng không phải không có cách nào."

"Biện pháp gì?"

"Biện pháp ở Lâm thúc thúc kia."

Nghĩ đến người thúc thúc cả ngày khiêng cuộc dạo loạn khắp nơi Cốc Vũ liền lắc đầu, đem hy vọng gửi gắm trên người như vậy thật sự không đáng tin, "Giống như du hồn, sao có thể gửi gắm hy vọng trên người hắn!"

Kinh Trập cười, "Ta trước kia có nghe qua một ít, không quan trọng, hy vọng của Lâm thúc còn tại một người thân, chỉ cần chúng ta tìm hiểu nguồn gốc, sự tình sẽ đơn giản hơn, người không cần nghĩ nhiều."

Đầu Cốc Vũ to hơn, dứt khoát không suy nghĩ nữa, ngược lại hỏi: "Tiểu Thạch tới làm gì? Thấy hắn là ta không thoải mái!"

Kinh Trập cười một tiếng, "Người có thấy ai thoải mái đâu? Người ta dĩ nhiên là có chuyện, nếu không là hắn còn không biết chuyện sẽ ra sao nữa, lần này nghe nói người Tiểu Tiền Trang muốn đi Liễu Bá Tử đòi công đạo,

nói nếu không xong sẽ chặt gốc liễu già đó. Thôn trang chúng ta cũng bị liên lụy, đến lúc đó không biết nên làm gì nữa, hiện tại hấn gặp phải việc này, người không cần châm chích hấn."

An Cầm Hiên hừ mũi một tiếng, "Chuyện này và gốc liễu có quan hệ gì đâu!"

Sáng sớm hôm sau, Cốc Vũ không thấy Kinh Trập và An Cầm Hiên, không biết bọn họ đi chỗ nào, cũng không kịp hỏi, bởi vì người Tiểu Tiền Trang tuyên bố, nói không những muốn chặt gốc liễu ở Liễu Bá Tử, cây đào ở Đào trang cũng không buông tha, người quan phủ không quản nổi họ, ban ngày làm không được thì buổi tối đến! Vì thế Trần Vĩnh Ngọc rất đau đầu, mỗi ngày cho người canh chừng.

Sự tình náo lớn, mọi người đều tức giận bất bình, vừa mắng người Tiểu Tiền Trang không nói đạo lý, vừa mắng người Liễu Bá Tử thương thiên hại lý tổ chức hội dâng hương gì đó, đương nhiên cũng có nói Thụ nương bên này.

Sự tình cứ như vậy bùng nổ, mọi người rất phẫn nộ, đại đa số người kỳ thực không vì chuyện nhà Thiên Bẩm, chỉ là cảm thấy thôn trang mình không thể bị thôn trang khác khi dễ, bằng không về sau đi ra ngoài không góc đầu lên nổi vân vân.

Đến lúc này, giấu giếm không được nữa, lúc Lí Đặc Tuyên bọn họ nói chuyện cũng không gạt đũa nhỏ, bên ngoài đều có người nói, bọn họ tự nhiên biết.

Buổi chiều, Kinh Trập và An Cầm Hiên trở về, tựa hồ có chủ ý, thấy Trần Vĩnh Ngọc bọn họ đang thương nghị, cũng chẳng kiêng dè, đi thẳng qua, "Bá phụ, chúng ta nghĩ hưu nương Thiên Bẩm vấn đề sẽ được giải quyết!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Duyên Đến Như Thế

Trần Vĩnh Ngọc vừa nghe Kinh Trập nói lời này, chắc lưỡi, quay đầu nhìn bọn họ buông lời nặng nề: "Các người đừng vội nói bậy!"

Kinh Trập cũng không so đo, kéo một tấm ván gỗ ra ngồi xuống, đối với bọn họ nói: "Không nói bậy, các người nghe ta phân tích một chút. Hiện tại thôn trang đến tình trạng này, không giải quyết tốt sợ mất thể diện bị thôn trang khác khi dễ đến trên đầu. Huống hồ ngay từ đầu Tam gia gia cũng có ý để nương Thiên Bẩm rời đi, nhưng hiện tại sợ người thôn trang không đồng ý, đa số sẽ nói là thể diện của thôn trang. Thật ra không khó gì, với bên ngoài nói là nương Thiên Bẩm sinh con cho người khác là có thể làm cho Lâm thúc hữu năng, không được còn có thể lấy cớ khác. Đào trang chúng ta không cần một nàng dâu cũng không phải là chuyện mất mặt gì đúng không? Tiểu Tiền Trang bên kia xăng bậy như vậy, chúng ta cũng hỏi thăm qua, đơn giản là người kia ở hội dâng hương đụng phải thăm, lúc này một mực không chịu cưới..."

Kinh Trập nói lâu như vậy, mọi người nghe sững sốt đến mù mịt, vẫn là An Cẩm Hiên đơn giản nói, "Thụ nương cùng người nọ có Thiên Bẩm, Lâm thúc cùng người khác có con, sự việc này không phức tạp, chính là hội dâng hương gây ra chuyện. Lâm thúc lúc trước cưới nương Thiên Bẩm tâm tư lại không ở nhà, bên người kia càng thêm rõ ràng, không chịu cưới! Kỳ thực tình huống giống nhau!" Bên trong phức tạp, mọi người càng hồ đồ.

Lí Đắc Giang trợn mắt há mồm, chớp hai cái rồi hạ mí mắt, "Các người... Các người làm sao mà biết nhiều như vậy?"

An Cầm Hiên sờ đầu mình cùng Kinh Trập cười cười, "Chúng ta ở trần trên, nghe được nhiều chuyện, chỉ là cái gì đều không qua chữ đúng dịp đúng không?"

Lời hăn không sai, nhớ ngày đó An Cầm Hiên và Cốc Vũ cùng nhau đối phó Tế Thế Đường, trong ngõ nhỏ sau tiệm vải An Cầm Hiên gặp một người phụ nữ ôm một bé gái tên là Thanh Nhi, vì hai văn tiền không thể đi Tế Thế Đường chần chừ, An Cầm Hiên bất quá giúp mấy văn tiền, lại hảo tâm kêu nàng đi Miêu thị y quán, sau đó cũng không để bụng.

Nào ngờ người phụ nữ đó quyết tâm tìm ân nhân, nếu không phải An Cầm Hiên trùng hợp gặp gỡ ở tiệm vải, không biết phải tìm tới khi nào, lúc này không chỉ là mấy văn tiền đơn giản như vậy, không còn là vấn đề tiền. Thanh Nhi đi Miêu thị y quán sau khoẻ hơn, trong nhà yên tâm không ít, hiện ở nhà ngày tháng không còn trở ngại, thấy An Cầm Hiên là tiểu nhị ở tiệm vải, mỗi lần đi trần trên đến đều cho hăn vài thứ, đôi khi là nửa ổ khoai sọ luộc, đôi khi là vài món ăn, hoặc là vài vài trứng gà luộc, thường xuyên qua lại tự nhiên quen thuộc.

An Cầm Hiên không quen người khác đối với mình mình như vậy, trong lòng cảm khái, mới đầu không chịu nhận, nhưng nghe Kinh Trập nói là nên nhận lấy, bằng không người khác nhất định không dễ chịu, cho rằng ghét bỏ sẽ khổ sở trong lòng vân vân, nếu mình bất an thì đưa lại một ít vải dệt để hai bên đều an tâm, trong lòng An Cầm Hiên không như Kinh Trập nghĩ cong vẹo xa xôi, chỉ là hăn tin tưởng Kinh Trập, sự thật chứng minh hăn tin đúng người.

Ngày ấy trùng hợp nói đến người Tiểu Tiền Trang đi Đào trang nháo sự, nương Thanh Nhi lúc đó rất cảm khái, "Hội dâng hương gây ra không ít chuyện, chúng ta Thạch Vĩ thôn cũng có một. Nói đến nàng dâu kia cũng là mệnh khổ, đứa bé kia nhỏ hơn Thanh Nhi chúng ta, sự tình mọi người đều rõ ràng. Lúc đó gả tới vốn vì xung hỉ, cuối cùng thấy nam nhân đó không qua được, bà bà trong nhà sợ đến lúc đó không giữ được nàng dâu, già đi

không có người dựa vào, khiến cho nàng dâu đi hội dâng hương. Nào biết là hoài thai nhưng cũng không ở lại nhà được, thúc bá huynh đệ trong nhà không biết sao lại biết sự việc này, liền đuổi người vợ ra cửa để chiếm ruộng đất người ta, cứ như vậy một phụ nữ mang theo đứa bé không biết có bao nhiêu khổ, khổ nhưng bọn họ cũng sống sót. Nàng dâu kia là người tốt, cha mẹ chồng đều trong nhà đều do nàng hầu hạ, lúc nhắm mắt cũng không có điều tiếng gì, bà bà trước khi nhắm mắt còn cùng với người thôn trang nói, cả đời không làm chuyện gì sai trái, già đi rồi lòng tham muốn giữ lại nàng dâu, ân tình này đời sau sẽ báo đáp."

Nghe được An Cầm Hiên và Kinh Trập không biết nói gì cho phải.

Nường Thanh nhi đột nhiên ý thức được nói chuyện này không quá thích hợp, ngược lại nói chuyện kỳ quái, "Người nói có lạ hay không, cũng không biết thật sự có thần linh không, người vợ kia chỉ cần ở một cái lều, ngày qua không nổi nữa thường sẽ có người ở cửa để vài thứ, đôi khi là người thôn trang hảo tâm đưa, đôi khi cũng không biết ai đưa đến, lão hán thôn chúng ta sáng sớm ra ruộng từng nhìn thấy bóng người, lúc đó nói ra mọi người đều nói là hồn bà bà báo ân!"

Sự việc này vốn cũng chỉ là chuyện nói trong thôn nghe thôi, nhưng nương Thanh Nhi cố tình thở dài một hơi, rất cảm khái nói, "Ngày đó các người cũng không biết, sau khi người vợ bị đuổi ra, nghe nói có người Đào trang tới cửa muốn cầu hôn, nhưng không biết sao lại chặt đứt, các người vừa nói chuyện hiện tại, ta nghĩ tới chuyện này, bây giờ vẫn khó khăn, thật là nghiệp chướng a..."

Chính là tiếng thở dài này làm Kinh Trập bọn họ trong hỗn độn thấy được ánh sáng.

Sự việc này lại khéo lại kỳ quái, hai lần đều dính líu đến Đào trang cùng hội dâng hương. Kinh Trập và An Cầm Hiên không phải là người hồ đồ, hơn nữa còn dính líu đến thôn trang của mình, tự nhiên sẽ nghĩ biện pháp

tìm hiểu rõ ràng. Chuyện tin đồn thường là nghe nhầm đồn bậy, chân chính đi tìm hiểu cũng không có vài người, mọi người không ai có tinh lực cùng ý niệm, đều cho rằng việc lạ truyền đến truyền đi không có ảnh hưởng đến cuộc sống của mình, ai cũng không đi tìm hiểu, vì thế càng truyền càng tà môn, càng truyền càng thái quá.

Kinh Trập và An Cầm Hiên đem việc này đều nghĩ lại một lần, nghĩ đến lời đồn về Lâm thúc, đi theo hăn vài lần là rõ ràng. Khó trách người đàn ông đó có chút cổ quái, huống hồ sự quái dị cũng không phải có từ nhỏ, cái gì có người chết không trở về nhà lại đi đào hầm, cái gì không để ý vợ trong nhà, cái gì người khác không để ý lại liệu chết làm việc. Kỳ thực vì tâm tư không ở bên cạnh thôi, bởi vì nghĩ người phụ nữ và đứa bé của mình chịu tội, nửa đêm không sợ gặp người ta vội vàng đi giúp làm việc lại vụng trộm đưa chút này nọ, người một nhà mà trời nam đất bắc sinh hoạt, một người biến thành quả phụ mang con, một người biến thành quái nhân thôn trang. Hết thấy ngọn nguồn đều từ hội dâm hương thôi. Chồng hờ vợ tạm cũng có tình nghĩa.

Sự tình từ đầu đến cuối không nhìn nổi tìm tòi đến cùng, chờ mọi chuyện rành mạch, đã không còn là vấn đề.

An Cầm Hiên và Kinh Trập đem tình huống Thạch Vĩ Thôn nói, Giang thử dài, "Nhiều năm như vậy chúng ta chỉ biết Lâm trở nên cổ quái, thì ra đằng sau cổ quái còn có nhiều chuyện như vậy, một các người cũng có thể biết rõ ràng, bằng không lúc này không dễ giải quyết, nếu Tam thúc, Tam thẩm biết nhà mình có hậu, Lâm vẫn là Lâm của ngày xưa, không biết sẽ cao hứng thành bộ dáng gì nữa."

Mọi người cảm khái, cuối cùng Trần Vĩnh Ngọc đứng dậy nói: "Sự việc này không thể giấu giếm được nữa, bằng không không biết còn có họa gì nữa, chúng ta không tranh cãi với người Tiểu Tiền Trang nhân nữa, dứt khoát thoả mái nói. Chúng ta đi nói với Tam thúc người, nàng dâu cùng đứa bé của Đào trang chúng ta không thể ở ngoài chịu khổ, làm sao cũng

phải đón về sống cuộc sống yên ổn, còn có nương Thiên Bẩm không có hai lời, chỉ cần nàng nguyện ý, chúng ta để nàng thuận lợi vui vẻ gả đi Tiểu Tiền Trang, chúng ta làm như vậy nói ra cũng làm cho người ta tâm phục, nếu người Tiểu Tiền Trang lại đến náo, cũng là bọn họ keo kiệt so đo thôi, người mười dặm tám hương thôn ánh mắt đều sáng như tuyết, chúng ta không sợ!"

Kinh Trập thấy tư thế Trần Vĩnh Ngọc nói một không hai rất kính phục, vốn nghĩ cùng An Cẩm Hiên nói đầu tiên là hưu nương Thiên Bẩm sau đó giáo huấn người Tiểu Tiền Trang, Lí Đặc Tuyên bọn họ nhất định không đành lòng, đến lúc đó lại mượn cơ hội đưa ra biện pháp này. Không ngờ Trần Vĩnh Ngọc như vậy, bớt không ít võ mồm, khó trách sao mọi người đều phục hãn, tuổi không lớn nhưng có chuyện không dựa vào tuổi.

Trần Vĩnh Ngọc cũng không nói thêm gì, kêu Tuyên huynh đệ hai người cùng đi qua Tam thúc. Tuyên Tam thúc thấy náo thành dạng này, nghĩ về sau sẽ không sống yên ổn qua ngày được, nhưng con mình quái biết làm sao bây giờ, lại hồ thẹn với nương Thiên Bẩm, hối hận còn không kịp. Ở nhà không ra ngoài, cũng không có thể diện đi ra ngoài, tinh thần suy sụp, người như già đi mười tuổi.

Đúng lúc này, Trần Vĩnh Ngọc đến nói với hãn là hết thầy đều còn kịp, nương Thiên Bẩm có thể mang theo Thiên Bẩm đến nhà tốt, tâm con mình không phải như tro tàn, còn có sẵn nàng dâu cùng cháu gái, sự tình chuyển tốt vượt quá tưởng tượng của hãn, ngay cả nỗi lo lắng nhất là cháu gái về bị người xem thường, cũng không là vấn đề, là người thôn trang đi đón về, về chuyện còn lại không quan trọng, loại chuyện thanh danh này nợ hãn coi như cũng nhìn thấu, ngày đó nếu bọn họ để Lâm cưới quả phụ kia, cảnh tượng đã không như thế này.

Thấy Tam thúc thở dài, Lí Đặc Giang liên tục trấn an nói, "Không có gì, Tam thúc, người ai cũng có lúc hồ đồ, lại nói Lâm cũng thật là, chuyện lớn

như vậy cũng không nói rõ ràng, nếu nói đứa bé kia là của mình, các người có thể không cho bọn họ vào cửa sao!"

Trần Vĩnh Ngọc cũng gật đầu nói: "Đều do hội dân hương mà ra!"

Bên này không còn vấn đề gì, Lâm nghe nói muốn đón mẹ con bên kia phong cảnh vào cửa, một hán tử như vậy, liền ôm đầu gối xồm bên bờ ao góc sân khóc. Nương Thiên Bẩm nghe từ đầu đến cuối, cũng thông tình đạt lý, chỉ nói một câu, "Tỷ tỷ giống ta cùng mệnh, chỉ là ta tốt hơn một chút, gả đến Đào trang."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Gả Nàng Dâu, Cưới Quả Phụ

Trần Vĩnh Ngọc cùng vài người có uy tín danh dự ở thôn trang thương nghị, cũng không náo loạn với người Tiểu Tiền Trang, nhưng vẫn canh chừng rừng đào. Tùy ý lại kêu người Tiểu Tiền Trang qua thương nghị, sau khi Trần Vĩnh Ngọc cùng người Tiểu Tiền Trang nói chuyện, không khí thôn trang không bình thường.

Người Đào trang rộng lượng như thế, người Tiểu Tiền Trang không thể quá mức so đo, vốn là bọn hăn gây chuyện trước. Một khi hai bên giảng hòa, lui tới liền không giống với, người ban đầu hùng hổ đó bỗng chốc biến thành hậu bối nương nung.

Nương Thiên Bẩm bên này biến thành nàng dâu đãi gả, chuyện này chưa từng xảy ra. Trần Vĩnh Ngọc nói năng có khí phách: "Hội dân hương gây ra chuyện chung quy cần có một kết liễu, chủ yếu là người tốt!" Người thôn trang, lúc này cũng cảm thấy mình có thể diện, mỗi ngày Thụ nương sống khổ như vậy, trong lòng mọi người thờ dài lo lắng có một ngày mình cũng thành như vậy, bây giờ không giống xưa, cho dù sống không tốt, ít nhất còn có thôn trang, sống tại thôn trang như thế còn lo lắng gì.

Ngay cả Miệng Rộng cũng không dám nói gì, cho dù nàng nói, rất nhanh sẽ bị những người khác ngăn chặn.

Dựa theo phong tục, trước ra cửa sau vào cửa, trong nhà mới thuận lợi, nương Thiên Bẩm ra cửa xong mới nghênh đón nàng dâu mới. Bằng không người mới đến mà nương Thiên Bẩm còn ở nhà là không tốt. Thôn trang có người bốn cột, ở sau lưng nói Lí gia làm việc quái dị, nàng dâu vào cửa còn

muốn gả ra ngoài, lại đi cưới quả phụ về. Nhưng giọng điệu không có nửa điểm chế nhạo, vốn cưới về là của vợ và con mình, muốn nói quái chỉ có thể trách hội dâm hương làm ra chuyện như vậy.

Để danh chính ngôn thuận, dưới sự làm chứng của người thôn trang, nương Thiên Bẩm nhận cha mẹ chồng làm cha mẹ nuôi. Tuyền Tam thúc bọn họ vốn luyện tiệc Thiên Bẩm, lúc này Thiên Bẩm liền biến thành cháu ngoại, thành thân thích về sau sẽ thường trở về, kết quả như vậy không thể tốt hơn.

Người Đào trang làm như đưa khuê nữ lập gia đình, phải nói là so với gả khuê nữ càng long trọng hơn, nhà ai gả khuê nữ sẽ không có nhiều người thôn trang cam tâm tình nguyện đến hỗ trợ. Người Tiểu Tiên Trang không thể qua loa, bên này người làm lớn, bên kia không thể khó coi, các loại công phu đều dựa theo khuê nữ chưa từng xuất giá làm đầy đủ. Nhất thời sân nhỏ người đến người đi, náo nhiệt không ít. Vui sướng xua đi âm khí nhiều năm tích tụ trong nhà.

Vương Thị không có chuyện gì làm, tự nhiên qua cùng nương Thiên Bẩm. Giang thị còn cười nói: "Thiên Bẩm hãnh nương, người là người đầu tiên mang theo con xuất giá, rốt cuộc tìm không ra người thứ hai, về sau không cần nghĩ nhiều, hảo hảo qua ngày, ngày lành còn ở phía sau."

Vương Thị ha ha cười, "Ai nói không có người thứ hai, Lâm nàng dâu chuẩn bị vào cửa, không phải là cái thứ hai sao."

Giang thị nghĩ cũng đúng, cười ha ha, "Tưởng là người ít nói, nào biết nói đến tai người, mỗi câu đều ở để trong lòng, nửa câu trước coi như ta không nghĩ tường tận, phần sau hảo hảo qua ngày là không sai! Nương Thiên Bẩm người nói đúng không?"

Nương Thiên Bẩm mềm yếu đồng ý, lần này thật sự là đãi gả khuê nữ. Cuộc sống rất kỳ diệu, chuyện kỳ diệu vô tình cố ý đều do nàng gặp phải,

lúc trước gả đi tới không có cảm giác như vậy, gả qua sau này trên cơ bản Lâm chưa từng nói chuyện với mình, xem nàng như người xa lạ, giống như thấy chó mèo ở thôn trang, dần dà lòng người cũng chết, ngày thường chỉ biết làm việc hiếu kính cha mẹ chồng, nghĩ cả đời cứ qua như vậy. Nào ngờ ở hội dâng hương gặp gỡ người kia, hơn nữa còn nói mình khổ sở như vậy, quy củ hội dâng hương không cho phép chỉ tên nói họ cũng phá vỡ, đâu nghĩ đến người kia không chịu cưới vợ. Như bây giờ, nếu không có Thiên Bẩm ngọc ở trong ngực ngủ say, nàng còn tưởng rằng hết thảy đều là một giấc mộng, chuyện gì đều không phát sinh, chuẩn bị làm cô nương thành thân.

Cốc Vũ và Tiểu Mẫn mang tới đồ cưới sớm chuẩn bị tốt, khăn voan mọi thứ đều do Vương Thị tự tay khâu, nhìn có vẻ phú quý không ít, ở thôn trang cũng không có vài người có thể dùng tới. Rèm cửa cùng trướng màn là Tiểu Mẫn ban đầu khâu cho Tam tiểu thư, lúc này hữu ích, mặt trên là từng phiến liễu xanh biếc, có lẽ cả đời nương Thiên Bẩm không nguyện ý theo phiến thanh liễu đi ra ngoài.

Cốc Vũ đi vào trong viện, gặp người đến người đi, đều là các nhà các hộ đưa tới vài thứ. Cá nuôi trong ao mà mình từng sợ hãi, cũng có vẻ sinh động hoạt bát hơn, tiểu viện một lần nữa được rửa sạch bùn đất, thoạt nhìn còn giữ lại hơi thở bùn đất, rêu xanh lúc trước cũng vô tung ảnh, đại khái là do người đi lại nhiều. Cốc Vũ và Tiểu Mẫn vội vàng đem giấy dán lên cửa sổ, song hỉ đỏ au chói mắt như thái dương, nháy mắt mang đến ánh sang cho viện này, cũng mang đến độ ấm.

Thấy trong phòng không có người ngoài, chỉ có Giang thị, Hứa Thị, Cốc Vũ kéo Tiểu Mẫn vào cửa.

Văn thị không có ở đây. Tuy rằng mọi người đều nói không trở ngại, nhưng Văn thẩm nói mình là quả phụ, ngày lạnh không cần đi va chạm bằng không về sau không an tâm, mọi người khuyên thế nào cũng không được, nàng chưa từng đến.

Cốc Vũ đến bên cạnh nương Thiên Bẩm, cũng không nói gì, thấy nàng lúc này xấu hổ, vẻ mặt sáng rỡ, cùng người phụ nữ cả ngày chờ đợi trước kia hoàn toàn trái ngược, tự đáy lòng cao hứng cho nàng, thế gian khó khăn, từ đầu tới đuôi đều trải qua một lần, nói vậy ngày sau nàng sẽ tốt lắm. Tựa hồ trước kia mình thích nhìn thấy đại đoàn viên cục diện, bất đồng là trong kết cục đại đoàn viên còn có chút sức của mình, Cốc Vũ rất là thoải mái.

Nàng lấy ra một cái hầu bao, nhét vào tay nương Thiên Bẩm, "Thấm, ta biết Tam gia gia bên này cũng không có gì, trong nhà chúng ta bây giờ không có trở ngại, cho người cầm áp đáy hòm, bằng không để người ta khinh thường."

Nương Thiên Bẩm tưởng Tiểu Mẫn偷 hầu bao, cầm lấy thấy có chút nặng, dứt khoát đồ ra, một đôi vòng tay bằng bạc, còn có năm lượng bạc. Tay nàng run run, chạy nhanh gói lại đưa cho Vương Thị, "Lễ lớn như vậy sao ta nhận được, muốn ta giảm thọ sao, nhiều như vậy các người cũng thắc..."

Giang thị che miệng cười, "Cốc Vũ khôn khéo ai cũng biết đến, nhà bọn họ đều bị nàng quản gắt gao, nha đầu này một văn tiền hận không thể biến thành mười văn tiền, khó được nàng bỏ ra như vậy, người không thu cũng không nên hối hận."

Nghe Giang thị nói như vậy, nương Thiên Bẩm càng không chịu nhận, cố nhét vào tay Vương Thị.

Hứa Thị kéo tay nàng, nhét hầu bao vào lòng nàng, "Nương Thiên Bẩm, là cháu gái đưa, còn có Cốc Vũ về sau không gọi là thấm, phải kêu cô cô mới được. Cũng không bao nhiêu, chỉ là may mắn, người hãy thu đi. Người không biết lúc Linh Nga xuất giá Cốc Vũ cũng đã cho, các người đều là người có phúc, có cháu gái tốt như vậy còn có gì đáng giá hơn, xem nhà

Linh Nga bây giờ náo nhiệt, cầm đi, người về sau cũng mạnh mẽ hơn đúng không?"

Nường Thiên Bẩm liền khóc, "Không biết đời trước ta tích đức gì mà đời này phúc gì cũng đều hưởng qua, cha mẹ chồng đối đãi rất hòa khí, người thôn trang cho ta ân tình lớn như vậy, cháu gái đều tốt, ta sợ là cả đời không đáp được."

"Người một nhà nói điều này làm gì?"

Đại Lâm từ ngoài cửa đi vào, trong tay khiêng rất nhiều đồ, không nói chuyện, hự hự ở bên ngoài kêu, cũng ngượng ngùng đi vào.

Tiểu Mẫn đẩy màn ra thấy, cùng Vương Thị đi ra mang vào, là một ít vải, loại tốt, xem ra có thể dùng lâu.

Cốc Vũ thấy có chút không đúng, vội hỏi: "Đại Lâm ca, ai đưa tới vậy?"

Đại Lâm cũng không nói rõ, "Trong tay Giang bá mẫu là Cẩm Hiên đưa tới, hẩn để xuống, nói phải đi một chỗ khác rồi đi, cũng không nói thêm gì. Còn lại cũng không biết là ai đưa, chỉ là nói bạn cũ, nhưng ta thấy bộ dáng như ba, bốn mươi tuổi, lúc đó cũng không dám nhận, bọn họ còn nói ra tên của các người nói đã từng tới, để lại rồi đi, ta cũng không rõ, liền đưa tới."

Sự việc này có chút cổ quái, An Cẩm Hiên làm tiểu nhị ở tiệm vải, mặc dù lão bản trả giá cao, hẩn cũng không thể vội vàng đem vải tốt nhất hết thảy chuyển về, vân cẩm cùng yên hà là người thôn trang không gặp nhiều, đừng nói không chỉ có thế, vải bố thô đều chuẩn bị tốt, phải là người ở thôn trang mới có thể chuẩn bị chỉnh tề như vậy. Lại nói bóng người cũng không thấy, cũng không biết gấp gáp đi làm gì. Không biết vì sao, hiện tại Cốc Vũ thật hy vọng, lúc đoàn tụ sum vầy, có thể cùng Kinh Trập còn có An Cẩm Hiên đứng ở địa phương không gần không xa, đi theo vui vẻ.

Mang đồ vào trong phòng, có vẻ sắc sỡ loá mắt, tay nương Thiên Bẩm không ngừng run run, nước mắt chảy xuống, một câu cũng không nên lời.

Giang thị các nàng cao hứng vuốt ve vải, âm thầm ra chủ ý nói cái này có thể làm thành màn, cái kia may áo nhỏ cho Thiên Bẩm không còn gì tốt hơn, vải bố thô ngày thường đàn ông ra ruộng đều dùng được, còn có vân cầm dùng làm vòng biên cũng là lựa chọn không sai... Nương Thiên Bẩm tựa hồ một câu cũng không nghe vào.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Vận Động Chặt Cây

Trước khi rước dâu nương Thiên Bẩm khóc một trận, tiếng khóc chộc người rung động, tựa hồ khóc cho mấy năm nay chịu khổ, cũng khóc cho ngày khổ tận cam lai, khóc suốt mướt coi như xuất giá, phụ nữ thôn trang đều rơi lệ, lại cảm khái một hồi.

Ba ngày sau lại mặt, nương Thiên Bẩm về thôn trang cũng không về nhà mẹ đẻ, mọi người biết trong lòng nàng vẫn còn giận, lúc trước cha mẹ tìm một hộ như vậy cho mình, nhiều năm cũng chẳng quan tâm, mỗi nhà đều có một quyển kinh khó niệm, việc này vẫn do tự bản thân giải quyết.

Chờ chuyện nương Thiên Bẩm hoàn tất, Đào trang liền chuẩn bị sẵn sàng cho Lâm cưới nàng dâu mới vào cửa.

Đến lúc này, mọi người mới giật mình nhớ được, lúc đưa mẹ con Thiên Bẩm xuất giá, đã cao hứng hồng rồi, vội trên bận dưới như mừng năm mới, bên này tiến bước, bên kia lại nghênh đón.

Ai cũng không suy nghĩ xa một chút, lúc nương Thiên Bẩm xuất giá còn có người bên này giúp đỡ chuẩn bị này nọ, bên Thạch Vĩ thôn hai mẹ con cực khổ, ở lều cỏ tranh, thúc bá huynh đệ không tha nàng, nếu qua đón dâu không có người nên làm thế nào cho phải?

Bên này đỏ thắm vui mừng cổ kiệu nâng đi, bên kia cũng muốn có người đưa gả. Bằng không bên này phong cảnh, càng làm bên kia khó coi mà thôi.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết làm sao.

Lí Đắc Giang quyết định thật nhanh, "Bằng không hiện tại chúng ta cho vài người qua bên đó dọn dẹp một chút, tuy rằng là lều cỏ tranh, cũng muốn thu thập một chút. Cũng tìm vài người Thạch Vĩ thôn bên kia, ngày thường không nói thân thích, cũng nên mời lán giềng ăn tiệc mừng, nghe nói thẩm Cốc Vũ người ta giúp đỡ không ít."

Giang thị có chút lo lắng, "Chúng ta đi qua như vậy bị cho là cái gì? Qua cửa chính là thân, người chúng ta bên này vừa đưa vừa nhận lễ, không cần biến thành loạn, dù sao chúng ta định làm như vậy cũng không cần vội, bên kia mọi người đều rõ ràng, ai dám nói khó coi ! Không quan trọng!"

Kinh Trập đi đến, một thân mồ hôi, xem ra là vừa mới đi đường xa, hần cao giọng nói: "Ta biết các người đang lo vấn đề này, yên tâm, Cẩm Hiên ở bên kia, nương Thanh Nhi đã sớm triệu tập người thôn trang bận rộn, ngày đó đưa tới một ít vải dệt cũng chưa kịp vào đã vội vàng qua bên kia, dù sao chúng ta đều xem như thân thích, Cẩm Hiên không ngại, hần tặng vài thứ qua, người thôn trang bên kia cũng rất vui vẻ khẳng định sẽ tới hỗ trợ, bên kia thúc bá huynh đệ coi như là không có quan hệ gì! Về sau xem bọn hần còn mặt mũi gì gặp người thôn trang. Hiện ở bên kia phỏng chừng đều thu thập thỏa đáng, chúng ta chỉ còn chờ qua đón dâu thôi."

Cốc Vũ nghe xong thở dài nhẹ nhõm, lúc đưa nương Thiên Bẩm xuất giá không thấy An Cẩm Hiên, nàng còn thầm lo sợ hần lại biến trở về bộ dáng trước kia. Cũng do hần nghĩ chu toàn, nghiêm cẩn mà nói hần không là người thôn trang, qua bên kia còn có nương Thanh Nhi quen biết, giúp đỡ xử lý không còn gì tốt hơn. Nhưng sao An Cẩm Hiên có nhiều bạc mua nhiều vải như vậy?

Nàng định hỏi Kinh Trập cho rõ ràng, nhưng Kinh Trập lại vội vàng đi viết câu đối, lúc đó gả khuê nữ, hiện tại là đón người mới, không giống nhau. Nàng bận bù đầu, Kinh Trập cùng người thôn trang nói nói cười cười, không chút câu nệ, rất thoải mái. Tam gia gia, Tam nãi nãi cũng khác xưa, mặc quần áo mới ngồi ở nhà cười như một đóa hoa.

Hết thầy chuẩn bị thỏa đáng, mọi người chỉ còn chờ buổi sáng ngày mai đi đón dâu. Chung quanh lớp trẻ đều chọc ghẹo Lâm, hẳn cũng không giống ngày xưa, cả người đầy sức sống, tuy miệng vẫn lúng ta lúng túng không nói, nhưng xem rất vui vẻ.

Sáng sớm hôm sau, đội ngũ đón dâu chậm rãi xuất phát.

Người thôn trang lí cũng không giải tán, tất cả đều tụ tập dưới gốc cây cổ thụ đầu thôn, chờ xem bộ dáng cô dâu. Cốc Vũ và Tiểu Hà ngồi trên phiến đá cười nói, đứa nhỏ leo lên cây, tùy thời báo cáo nói là nhìn thấy nơi nào nơi nào, có người đến là có thể thấy.

Có vài phụ nữ giống đứa trẻ leo lên cây, Cốc Vũ nhìn trợn mắt há mồm. Hành động như vậy theo lý mà nói là không được, nhìn phụ nữ ở trên cây cười đến cảnh xuân xán lạn là biết, thầm nghĩ mình nghĩ nhiều làm gì, chỉ cần các nàng cảm thấy khoái hoạt là tốt rồi. Mình nghĩ ngợi nhiều, cái này không dám cái kia cũng không dám, tâm trọng, thân thể cũng không tự tại.

Giờ khắc này, đáy lòng Cốc Vũ hâm mộ những phụ nữ đứng trên cây cười ha ha.

Đột nhiên, đứa nhỏ đứng ở trên cây kêu to, "Có người đến! Tân nương tử đến!"

Không lâu, quả thật một đám người chậm rãi đi tới, nhưng không có nhìn thấy bóng dáng tân nương tử, hơn nữa những người đó tựa hồ nổi giận dùm dùm, toàn bộ đều là đàn ông thôn trang, trong tay đều mang theo gì đó.

Có người sợ tới mức la hoảng lên, "Không tốt, không là người bên kia tới quấy rối đi!"

Trong lòng Cốc Vũ hoảng hốt, không thể a, bên kia vốn muốn đuổi hai mẹ con bọn họ, ước gì gả đi, còn quấy rối gì? Huống hồ nàng nghĩ An Cầm

Hiên còn ở bên kia, động tĩnh lớn như vậy, không có khả năng bên này không biết gì.

Những người này trên đường vội vàng đi tới, có người hướng về bên đây vẫy tay, hô to hai câu, không có người nghe rõ ràng, rồi đi qua.

Sợ bóng sợ gió một hồi!

Không lâu, đứa nhỏ trên cây lại báo nói là cô dâu tới, kết quả là giống vừa rồi một đám người đi qua, không phải đội ngũ cô dâu.

Phụ nữ dưới tàng cây mắng, "Thằng nhóc con, không cần kêu to! Làm giật mình, thấy kiệu hoa kêu cũng không muộn!"

Đứa nhỏ trên cây đâu có nghe vào, như trước thấy người đi tới là kêu to, mãi cho đến đi qua bốn năm đợt như vậy, mới nghênh đón đội ngũ tân nương.

Cốc Vũ ở bên ngoài chờ An Cẩm Hiên, nhưng cả đội ngũ rước dâu đã đi qua mà không thấy nhân ảnh, đành phải thất vọng ra về, lại thấy một đội nhân mã phía sau, nàng vội tránh đi. Thoáng thấy một bóng dáng quen thuộc, Cốc Vũ vui mừng nói: "Cẩm Hiên ca, ta biết người sẽ về mà."

Thần sắc An Cẩm Hiên sốt ruột kích động nói, "Nhanh đi kêu Trần bá phụ đi Liễu Bá Tử, ta vừa hỏi thăm qua, những người này muốn đi đón cây!"

"Chặt cây làm gì? Kêu Trần bá phụ đi làm gì?"

An Cẩm Hiên càng sốt ruột, "Ta không kịp nói với người, người kêu Trần bá phụ đi Liễu Bá Tử nhanh đi, không cần lộ ra, miễn cho bên kia không tốt, ta đi trước!"

Thấy hân như thế, Cốc Vũ không biết chuyện gì, vừa vặn Tiểu Hà đi ra kêu Cốc Vũ xem cô dâu. Cốc Vũ kéo nàng đem lời An Cẩm Hiên vừa nói cấp tốc nhắc lại một lần, không chần chờ, chạy đuổi theo An Cẩm Hiên.

An Cẩm Hiên thấy Cốc Vũ chạy tới, không hỏi, kéo nàng chạy chậm lại, vừa nói: "Cả nhà đại cô cô người không phải ở Liễu Bá Tử sao? Rất nhiều người thôn trang nói muốn đi đồn cây, ta nghĩ người Liễu Bá Tử nhất định không chịu, đến lúc đó vạn nhất xảy ra chuyện không tốt, người đi cũng tốt, tới đó mặc kệ tình huống gì, người chạy tới nhà đại cô cô người kêu nàng về Đào trang ở mấy ngày, chờ chuyện đi qua lại nói!"

Cốc Vũ buồn bực hỏi, "Bọn họ chặt cây làm gì?"

An Cẩm Hiên phản hận, "Ai mà biết bọn họ đột nhiên như thế! Đa số là nạn nhân hội dâng hương. Đây đều là người bơi móc chuyện xưa, ngày trước thế nào cũng không kích động như vậy, nếu người người hòa thuận, sao có hội dâng hương chứ! Người đắc tội, lại áp đặt ở cây liễu, còn nói rừng đào chúng ta bên này cũng không sạch sẽ! Thật buồn cười, nếu thật có lòng, người ta không làm hội dâng hương cũng đi địa phương khác! Bỏ đi, đi qua rồi nói!"

Lúc Cốc Vũ bọn họ đến, chỉ nghe tiếng hô vang trời, người chen lấn tầng tầng lớp lớp, An Cẩm Hiên mang theo Cốc Vũ đi ở một bên, rất rõ ràng thấy người chen lấn ở đó, Liễu Bá Tử cũng có nhiều người ngăn chặn trước cây liễu, nhưng người Liễu Bá Tử có vẻ đơn bạc hơn.

Tiếng hô qua đi là sự im lặng, tựa hồ đang chờ một mệnh lệnh sẽ xông lên phía trước chặt gốc liễu già. An Cẩm Hiên để Cốc Vũ kêu đại cô cô về Đào trang, Cốc Vũ không chịu đi, "Cẩm Hiên ca, không sao đâu, bọn họ ở bên cây liễu, sẽ không đi đả thương người."

An Cẩm Hiên hạ giọng, "Chuyện này khó nói, người xem bộ dáng bọn hân, bên này người muốn chặt cây, người Liễu Bá Tử không chịu, một khi

xung đột sẽ động thủ, khó tránh xảy ra chuyện, đến lúc đó cái gì làm được đều lấy ra, vẫn là bảo hiểm một chút, đi nhanh đi!"

Cốc Vũ lắc đầu, "Không thể làm cho bọn họ ngừng xung đột sao?"

Hai người tại đây giằng co, đột nhiên liền một người chặt bị hụt, đứng không vững liền té xuống trước mặt mọi người.

Thấy thế bên chặt cây tựa hồ tìm được cách nói, "Các người nhìn đi, người chỉ biết chui vào cây liễu, còn giữ cây liễu làm gì? Chém!"

"Chém!"

An Cẩm Hiên không hốt hoảng, không nhanh không chậm chờ mọi người la ó xong nói, "Muốn hỏi vì sao phải chặt cây này? Cây này đã ở đây không biết bao nhiêu năm, lại phạm vào lỗi gì?"

Trong đám người có hán tử liếc nhìn An Cẩm Hiên, tựa hồ tên nhóc này không làm được gì, hừ nói: "Tiêu tử vừa mọc râu kia đi qua một bên! Không tới phiên người nói chuyện!"

An Cẩm Hiên khó thở, không thể không nề hà.

Đột nhiên ở phía sau có một tiếng hét to, "Hắn nói không được, ta có thể nói."

Cốc Vũ vui vẻ, "Trần bá phụ, ca!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Đình Thiên Lập Địa Trần Vĩnh Ngọc

Trần Vĩnh Ngọc bước hai bước tiến vào trong đám người, cũng không nhìn Cốc Vũ bọn họ, kéo bọn họ ra phía sau, che ở trước mặt. Cốc Vũ đứng sau Trần Vĩnh Ngọc, cảm thấy thật an toàn.

Kinh Trập nhỏ giọng nói: "Hai người các người sao một mình tới?"

Cốc Vũ chớp mắt hỏi, "Chỉ hai người các người?"

Kinh Trập đề thấp tiếng nói, "Người không nhiều, vả lại không thể phá việc vui bên kia."

Cảnh tượng này không thể nói gì thêm.

Có một người trẻ tuổi xăm mình không phục nói, "Chuyện của chúng ta không tới phiên người nói chuyện! Còn không rút qua một bên!"

Chưa nói xong đã bị lão giả đứng kế bên khiển trách, "Trần lí chính, người không cần so đo cùng tên không có kiến thức này, bọn họ không nhận biết người."

Trần Vĩnh Ngọc chậm rãi nói, "Dĩ nhiên không thể so đo như vậy, nhưng ta muốn hỏi một chút, các người chạy đến đây là vì chuyện gì, một người lại một người đi qua thôn chúng ta, chúng ta bên kia đang có việc vui, tự nhiên mang cuộc vác đao đi qua, phụ nữ trong nhà đều hoảng hốt, tuy không thể nói va chạm chúng ta, nhưng đi lại hỏi một chút cũng không là gì chứ?"

Lão giả kia vừa nghe, ngấp ngừng muốn nói lại thôi, rốt cục vẫn nói, "Không nói gạt người, các người làm việc chúng ta chịu phục, thôn trang các người có một nhà, con trai vụng trộm đến hội dâng hương, sau đó cưới vợ cũng không sống yên, lại đem nàng dâu gả ra ngoài, rồi cưới nàng dâu ở hội dâng hương, sự tình đã phát sinh không thể làm khác hơn. Các người làm việc như vậy chúng ta đều thấy không có vấn đề, chỉ là các người không nghĩ qua, chuyện khác tạm không nói đến, người nói nếu người người đều giống người thôn trang các người phải làm sao bây giờ, còn có Tiểu Tiền Trang kia cũng thật là, vụng trộm chạy đến hội dâng hương xằng bậy, về sau chúng ta làm sao mà quản, còn không phải lộn xà ngẫu hết. Nếu không huỷ bỏ hội dâng hương, đến lúc đó mặc kệ là thành thân hay chưa thành thân đều dính vào hội dâng hương, còn có phụ nữ không tuân thủ nữ tắc làm xằng bậy, rồi giải quyết thế nào cho phải? Đến lúc đó gặp mặt cũng không biết thân nhân, bại hoại thanh danh chúng ta vùng này!"

Thì ra là thế.

Đắm chìm trong việc vui ở Đào trang, Trần Vĩnh Ngọc thật đúng không có lo đến vấn đề này, thấy người khác nói có tình có lý, nhưng sự thực là thế, nếu bên này không có một chút giáo huấn, người người đều dính vào hội dâng hương, mọi thứ đều lộn xộn đến lúc đó hậu quả có thể tưởng tượng ra.

Thấy Trần Vĩnh Ngọc không nói, người bên kia bắt đầu có chút không kiên nhẫn, nhưng ngại người đang nói chuyện với Trần Vĩnh Ngọc, lão giả không mở miệng, không ai không dám nói lời nào, nhưng ánh mắt hung hãn, đều chăm chú nhìn Trần Vĩnh Ngọc.

Say khi xảy ra xung đột với người Tiểu Tiền Trang, Trần Vĩnh Ngọc không muốn thấy chuyện như vậy xảy ra lần nữa, đều là mười dặm tám thôn, gả cưới gì đều mang theo thân thích, nếu thật sự náo sự liên quan đến mạng người thì không tốt, lại gây thù oán đến đời sau.

Việc đã đến nước này, Trần Vĩnh Ngọc đương nhiên không thể ngồi yên không màng đến, đầu tiên khẳng định bên kia là Đại Tiền Trang, lấy tư cách người đứng đầu một thôn nói, "Mọi người không cần kích động, các người nói có đạo lý, nói đến cùng chúng ta cũng biết hội dâng hương gây hại, nhưng hôm nay thôn trang chúng ta đãi tiệc mừng, nhiều năm qua nàng dâu khuê nữ của mình ở bên ngoài bị người khi dễ cũng chỉ có thể nhìn, nàng dâu trong nhà cũng dày vò, người biến thành quái nhân, chắc các người cũng đều nghe nói, hội dâng hương không thể duy trì được, chỉ là các người muốn làm sao bây giờ?"

Người Đại Tiền Trang nói, "Đã đứng bên chúng ta, người không cần quản chúng ta, nếu biết hội dâng hương không tốt, nhân cơ hội này chặt bỏ cây liễu, mọi người liền sạch sẽ !"

An Cầm Hiên luôn không mở miệng, lúc này giận dữ, "Không được!"

Phần đông ánh mắt tức giận chăm chú nhìn hân.

Trần Vĩnh Ngọc chặn lại nói: "Đây là cháu ta. Hân tuổi nhỏ không hiểu chuyện, nhưng làm việc đâu ra đó, nể mặt mũi của ta để hân nói mấy câu, đến lúc đó chặt cây cũng không muộn."

An Cầm Hiên chiếm được cơ hội, "Các người nói đến nói đi đơn giản chỉ muốn chặt cây? Vậy có thể giải quyết vấn đề gì? Hội dâng hương sẽ bị bãi bỏ sao? Chẳng lẽ người ta không biết chuyển hội dâng hương đến địa phương khác? Chỉ cần thứ này còn tồn tại, địa phương sẽ không là vấn đề. Chặt cây liễu chẳng lẽ các người không đau lòng, không tiếc nuôi? Nếu thật sự chuyển hội dâng hương đến trên sông các người cũng đem nước sông uống cạn?"

Nghe như vậy mọi người lặng im.

Lại có người nói, "Ta mặc kệ! Dù sao hôm nay chúng ta nhất định chặt cây!"

Có người đã muốn bắt đầu động thủ, người bên Liễu Bá Tử cũng không lạnh nhạt, ở bên kia kêu la, "Bất luận thế nào cũng không thể chặt cây!"

"Đúng vậy! Hội dân hương không phải do chúng ta gây ra! Đến cùng cũng là các người đến làm ô uế chỗ chúng ta, thế nhưng còn muốn chặt cây."

"Cây thì có gì, chúng ta còn phải dùng cành liễu đan sọt, nếu không có đi tìm người đòi tiền được không?"

Hai mặt nhìn nhau!

Người bên này chỉ vào người đứng đầu, "Trần lí chính, người nghe thấy không? Người xem bọn hăn được tiện nghi lại khoe mã ! Mấy năm nay nếu không nhờ hội dân hương bọn họ có thể kiếm nhiều như vậy, từng nhà có thể dư dả sao? Bây giờ nhất định không nhân nhượng, các người cũng không không cần cản trở, cùng Đào trang các người không có liên hệ gì!"

"Ta biết là tới giúp đỡ bên kia, hơn phân nửa rừng đào cũng không sạch sẽ!"

Kinh Trập mở miệng, "Không phải không có liên quan, chuyện gì đều phải có lý, môi hờ răng lạnh! Không hỏi xanh đỏ đen trắng liền chặt cây, hôm nay là Liễu Bá Tử, ngày mai lại nói muốn chém rừng đào của chúng ta, cây là của các người? Nếu một ngày nào đó chúng ta cũng tụ tập đi náo thôn trang các người, các người sẽ nói sao?"

Cốc Vũ đứng gần ở giữa đám người, phía sau là cánh rừng, phía trước là bóng lưng cao lớn của Trần Vĩnh Ngọc, hai bên là An Cẩm Hiên và Kinh Trập, kín không kẽ hở. Đầu lại không ngừng chuyển động, vội cung hai người hai bên nói, "Ca, Cẩm Hiên ca, kéo dài! Đến lúc đó tìm Đình Trưởng!"

Trần Vĩnh Ngọc thấy mọi người cầm cuốc, đào trong tay, không sợ chút nào, "Ta hiểu rõ mọi người không muốn hội dăng hương tiếp tục, nhưng chặt cây căn bản không giải quyết được vấn đề, như cháu ta vừa nói, nếu người khác làm ở trên sông thì sao, chẳng lẽ muốn uống cạn nước sông?"

"Vậy người nói phải làm sao bây giờ? Ít nhất chúng ta có thể chém Liễu Bá Tử bên này trước!"

"Đúng vậy, nếu có hội dăng hương lại đi ngăn cản."

Thấy chuyện có chút dụi lại, bên Liễu Bá Tử người đơn thể bạc kêu gọi, "Không cần chặt cây! Chúng ta cam đoan về sau không làm hội dăng hương!"

"Người cam đoan có lợi gì!"

Cứ giằng co như vậy, nói qua lại chung quy ai cũng thuyết phục không xong. Nhưng cũng dụi xuống, người thôn trang có chút bức bối, cũng có chút táo bạo, vừa rồi trên cơ bản đều là dựa vào một cổ khí tại đây chống đỡ, hiện tại không đến nỗi muốn động thủ. Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái từ từ tàn lụi.

An Cẩm Hiên bị Cốc Vũ nhéo một cái, lại nghe nàng lặp lại lời nói, trước mắt không muốn đánh nhau, mà nên đi tìm Đình Trưởng.

Vóc người An Cẩm Hiên cao, lạng lẽ cùng Trần Vĩnh Ngọc nói chuyện.

Trần Vĩnh Ngọc là người có thể đảm đương, trong lòng nắm chắc, khí thế càng có chừng mực, "Già trẻ cha con, mọi người hãy nghe ta nói vài câu! Chặt cây không giải quyết xong vấn đề hội dăng hương, các người nghĩ lại coi thân thích của nhà mình có phải cũng có người Liễu Bá Tử không, thân thích để đâu? Bây giờ va chạm cho sáng khoái, về sau làm sao gặp người?"

Nghe như vậy, có người trong đám đông thở dài, "Cô cô ta gả tới đây, không bị chọc giận ai nhần tâm chứ."

Tiếp theo là một trận ồn ào loạn thất bát tao.

Trần Vĩnh Ngọc phỏng theo cuộc điều đình lúc trước với người Tiểu Tiền Trang nói, "Các người xem như vậy có được hay không, ba ngày! Mọi người đều yên tĩnh trở về ba ngày sau tự nhiên có câu trả lời, nếu có người không vừa lòng, lúc đó có thể động thủ, ta Trần Vĩnh Ngọc sẽ không ngăn cản nửa phần! Nếu bên Liễu Bá Tử còn tổ chức hội dâng hương, ta, Đào trang chúng ta là người thứ nhất không đáp ứng! Đến lúc đó không cần nói các người, ta tự mình động thủ, chỉ là mọi người nên lo lắng là có tác dụng hay không, chúng ta cần phải giống trống khua chiêng làm việc như thế này sao? Lúc trước chẳng phải chúng ta cùng người Tiểu Tiền Trang gây túi bụi sao, hiện tại các người thấy thế nào?"

Mọi người không nói chuyện, nhưng cuốc trong tay đã bỏ xuống đất.

Trần Vĩnh Ngọc tranh thủ rèn sắt khi còn nóng, "Các người hãy nghe ta nói, chúng ta có thể thương nghị, ngay tại Đào trang chúng ta, mỗi thôn trang các người đề cử bốn năm đại biểu, đến Đào trang chúng ta nói chuyện, có gì không vừa lòng cứ việc đề xuất, đến lúc đó cùng nhau giải quyết, ba ngày sau mọi người đều có thể đến nơi đây, chúng ta tự nhiên có một đáp án vừa lòng!"

Có người không quá tin tưởng, "Người dám cam đoan?"

Trần Vĩnh Ngọc nói rất khí phách, "Ta cam đoan!"

Không phải là người cùng hung cực ác, thấy Trần Vĩnh Ngọc nói như vậy, người bên kia cũng sáng khoái, "Tốt! Nghe Trần lí trưởng nói! Ba ngày sau gặp nói rõ ràng."

Người các thôn trang lú lú đưa ra vài người đại diện, còn lại rời đi.

Thấy người đi rồi, Trần Vĩnh Ngọc thở dài nhẹ nhõm, lại nhìn người Liễu Bá Tử nói: "Tự mình trở về cân nhắc cho kỹ, ngày mai tới cửa tìm các người!"

Còn lại mười mấy hai mươi người của các thôn trang, đứng ở tại chỗ. An Cẩm Hiên thấy vậy biết Trần Vĩnh Ngọc chưa có phương pháp rõ ràng, sợ lát nữa ứng phó những người này cũng khó khăn, vì thế tiến lên nói: "Đi! Đều đến thôn trang chúng ta ăn tiệc mừng đi! Khó gặp dịp tốt!"

Bổng chốc đưa những người đó đi.

Trần Vĩnh Ngọc lau mồ hôi, quay đầu nhìn Cốc Vũ và Kinh Trập đều không có chuyện gì, thở dài nhẹ nhõm, mình ngược lại không lo lắng, "Vừa rồi Cẩm Hiên nói các người nghĩ đến biện pháp làm cho bọn họ trở về, là thật?"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Không Còn Hội Dân Hương

Cốc Vũ nghe Trần Vĩnh Ngọc hỏi như vậy, cười vui vẻ, tựa hồ vừa rồi không có cảnh giương cung bạt kiếm, "Người không biết, sao dám vỗ ngực đảm bảo, Trần bá phụ, người không sợ đến lúc đó mọi người tìm người khắp nơi sao?"

Trần Vĩnh Ngọc tựa hồ như chưa từng làm gì, thần sắc tự nhiên, "Không ngại, bọn họ không phải là người không phân rõ phải trái, trong lúc nhất thời giận đến hồ đồ thôi, nói không chừng bị người nào xúi giục, lúc này suy nghĩ rõ ràng. Lại nói kết quả cuối cùng tệ nhất là chặt cây, nếu lúc đó người Liễu Bá Tử có thể nghĩ thông suốt cũng không gì, hiện tại khó thở nhưng sẽ thông, chỉ cần không tai nạn chết người là tốt rồi, hưởng hồ các người luôn có mưu ma chước quỷ, tự nhiên ta tin các người."

Thấy đầu óc Trần Vĩnh Ngọc sáng tỏ, không dễ dàng bị dọa, khó trách mọi người đều phục hân. Cốc Vũ cười hề hề nói: "Trần bá phụ, kỳ thực không phải không có cách nào, nói đến cùng chủ yếu là hội dân hương, nếu không có hội dân hương, quản người có cây liễu hay rừng đào, người ta sẽ không thể làm như vậy, cần có người có thể cấm tổ chức hội dân hương là tốt rồi."

Trần Vĩnh Ngọc cười khổ một tiếng, ba người một đường đi về hướng Đào trang, "Dĩ nhiên chúng ta biết chuyện đó, nhưng ai có năng lực lớn như vậy, nói không thể tổ chức hội dân hương sẽ không làm."

Kinh Trập khoan thai nói một câu, "Từ xưa dân chỉ sợ quan."

Trần Vĩnh Ngọc hiểu rõ nói, "Khó trách vừa rồi Cẩm Hiên ở bên tai ta nói cái gì kéo dài, kéo dài, đến lúc đó tìm Đình Trưởng. Phía sau ta còn không nghe rõ, hiện tại nhớ tới cũng là tìm Đình Trưởng thôi, nếu hấn ra mặt, mang theo một đám người tới, sẽ không có ai dám náo lớn."

Cốc Vũ gật đầu, đôi khi lực lượng quan địa phương vượt quá tưởng tượng mọi người, đại khái tới lúc cùng đường, mọi người mới nhớ tới. Chỉ là nàng cảm thấy chỉ dựa vào quan còn chưa đủ, "Mục đích chúng ta không chỉ là thế, còn muốn mọi người biết, hội dân hương mang đến hậu quả xấu thế nào cho chúng ta, Đình Trưởng chỉ có thể trấn trụ người, muốn trị tận gốc mọi người phải hiểu rõ ràng, đến lúc đó đừng nói có người đi quản, chính là các nhà các hộ không ủng hộ chuyện đó. Nếu gặp chuyện tương tự đều dám đi ngăn cản chẳng phải là rất tốt."

Trần Vĩnh Ngọc cười hề hề nói: "Ta đã nói các người có biện pháp, ta vừa rồi liệu mạng nói một hơi như vậy, mọi việc không thể xúc động đúng không. Ta không nghe nổi người ta nói Đào trang chúng ta không tốt, chặt cây Liễu Bá Tử trái tim chúng ta cũng băng giá, về sau nếu rừng đào chúng ta gặp chuyện, tự nhiên bọn họ sẽ giúp đỡ chúng ta, ở kề bên không thể chỉ lo để mắt về phía trước."

Tức thời Kinh Trập thở dài, "Ngày thường Cẩm Hiên không xúc động như vậy, lúc này cũng không biết tại sao lại mang Cốc Vũ chạy tới, nếu không phải chúng ta kịp thời đến, thì khí hấn nổi lên chỉ sợ ăn chút khổ."

Cốc Vũ cũng ngạc nhiên, lúc nàng đi theo An Cẩm Hiên tới căn bản không nghĩ nhiều, ý tưởng hai người giống nhau, dưới hoàn cảnh đó làm như vậy nàng không thấy không ổn, hiện tại Kinh Trập nói như vậy cũng không giải quyết vấn đề.

Ba người trở về, Trần Vĩnh Ngọc đã có gợi ý, kêu Kinh Trập và Cốc Vũ không để lộ ra chuyện bên kia, hấn sẽ cùng bọn họ đi thỉnh Đình Trưởng,

huyền não lớn như vậy không phải là việc nhỏ, huống hồ lúc trước người Tiểu Tiền Trang đi cáo trạng thôn trang, dù thế nào cũng cần một cái kết.

Về vấn đề Cốc Vũ nói trị tận gốc, Cốc Vũ phải bàn bạc thêm với Kinh Trập, rồi nhìn xem cần làm như thế nào, có ba ngày thời gian, tóm lại có thể nghĩ ra cách.

Vừa về tới bọn họ chia thành hai đường, Cốc Vũ và Kinh Trập đi hướng khác, Trần Vĩnh Ngọc đi cùng người các thôn trang, bàn chuyện rõ ràng, rồi sáng sớm ngày mai qua Liễu Bá Tử xem tình huống, đến buổi trưa đi trấn trên, nếu không ngoài sở liệu, ba ngày thời gian hẳn là đủ.

Thấy Trần Vĩnh Ngọc đã đi, Kinh Trập quay đầu nhìn Cốc Vũ, trong mắt có một tia đau lòng cùng trách cứ, nói chuyện vẫn mềm mại trong trẻo, "Sao cứ như vậy chạy đi, vạn nhất xảy ra chuyện ta... cha mẹ chúng ta làm sao bây giờ? Về sau không thể như vậy, biết không?"

Cốc Vũ ngửa đầu nhìn Kinh Trập, nhìn ra một tia trách cứ, nhiều nhất vẫn là lo lắng, liền cười hề hề lắc cánh tay Kinh Trập, "Ca! Không cần lo lắng, trong lòng ta đều biết. Chúng ta vẫn nên nghĩ làm cách nào để mọi người thấy được kết quả tai hại của hội dâng hương."

Kinh Trập sùng nịch nhìn Cốc Vũ, tựa hồ trở lại thuở nhỏ, ánh mắt Cốc Vũ đen trắng rõ ràng nửa ngược nhìn như vậy làm nũng, khi đó đa phần đã gây họa hoặc là muốn đọc sách lại không muốn luyện chữ. Đột nhiên có một loại ảo giác, nhiều năm như vậy đã đi qua? Còn chờ sao?

Cốc Vũ lay Kinh Trập, hẳn mới phản ứng lại, "Nghe giọng điệu người có phải có cách gì hay không?"

"Ta muốn có người nguyện ý nói hết chuyện đã xảy ra với mọi người."

"Ai dám quăng hết mặt mũi nói ra, huống hồ việc này để cho mọi người biết, về sau sao có mặt mũi sống?"

Trong lòng Cốc Vũ sớm đã có nhân tuyến, chỉ là có chút do dự, nhưng vì tương lai mọi người có thể sống yên ổn qua ngày, nàng nhẫn tâm nói: "Tìm người ai cũng biết, bọn họ thừa nhận không phải là đến nơi sao?"

Kinh Trập nháy mắt liên hiếu, "Người nói là..?"

Cốc Vũ gật đầu. Hai người lại sửng sốt.

Cuối cùng, Kinh Trập hạ quyết tâm, "Có lẽ ngoại trừ Đình Trưởng, cũng chỉ có vậy là tốt nhất, cái gọi là trị tận gốc phải cần rõ ngọn nguồn, yên tâm, hôm nay là ngày lành của thúc, ngày mai ta đi tìm hắc. Người thấy hắc sống như vậy nhiều năm, còn đối với người bên kia như thế, biết hắc kỳ thực bất đắc dĩ, ta cảm thấy hắc là có chút nắm chắc. Bằng không hắc sẽ không mạo hiểm bị mọi người hiếu lầm nhiều năm như thế!"

Cốc Vũ vẫn so dự, nhưng không dám đem lời nói hết, "Ta đi nói với thẩm, nhưng không biết nàng bằng lòng hay không, ta tùy cơ ứng biến."

Hôm đó, Trần Vĩnh Ngọc chiêu đãi người các thôn trang ăn tiệc mừng, tỉ mỉ đem đạo lý nói, còn ước định thời gian, chỉ còn chờ trưa mai đi trấn trên tìm Đình Trưởng nói chuyện là được.

Trong lòng Cốc Vũ không nở, còn cố ý kêu Tiểu Mãn sáng mai để Đại Lâm ca đưa nàng đi trấn trên. Tiểu Mãn có ngạc nhiên, "Ta đi trấn trên làm gì?"

Cốc Vũ cũng không giấu diếm, đem chuyện trước sau đều nói ra, nàng sợ Đình Trưởng không để tâm, hoặc qua ba ngày mới xuống, như vậy chuyện sẽ không đạt hiệu quả, nói Tiểu Mãn ghé qua, cũng không cần nhiều lời, tiết lộ chuyện những người này muốn chặt cây liễu thế nào cho Tam tiểu thư biết. Tính tình Tam tiểu thư như nam tử, rất thích nhanh nhẹn, Đình Trưởng lại thương nàng nhất. Trần Vĩnh Ngọc bọn họ bên này ra sức, Tam tiểu thư bên kia cũng nói vào, Đình Trưởng ngoại trừ phải đến cũng không có lựa chọn khác.

Tiểu Mãn liếc Cốc Vũ, tức giận mắng: "Người quý nhất, bắt ta đi làm loại chuyện này!"

Cốc Vũ thấy Tiểu Mãn sinh khí, nhẹ nhàng nịnh bợ Tiểu Mãn.

Tiểu Mãn nhin không được nở nụ cười, "Hừ người, đều là chuyện của thôn trang, ngày mai ta đi là được. Nhưng chuyện quan trọng trước tiên là nói ra, ta cũng chỉ nói như kể chuyện, những lời khác ta sẽ không nói, còn làm như thế nào thì để cho Tam tiểu thư tự quyết định, bằng không ta không đi."

Vậy cũng đã đủ.

Kinh Trập đã đi tìm Lâm, dù sao hẳn luôn có cách, Lâm đồng ý. Nhưng Cốc Vũ gặp thăm xa lạ kia có chút sợ hãi, há mồm lại nói không nên lời, lại thấy nàng lo thu thập trong ngoài, ngay cả lúc Cốc Vũ qua nói với nàng, nàng vừa đem đứa nhỏ đỡ ngủ ở trên lưng, nhân cơ hội cho gà ăn, rửa tay rồi tiện thể vo gạo nấu cơm, chờ lửa lớn lại đi hái rau, vừa lưu loát bận rộn nhưng vẫn lo lắng nói chuyện với Cốc Vũ. Cốc Vũ nhìn đến trợn mắt há mồm, hiệu suất thật rất cao, huống hồ Tam nãi nãi cổ quái kia không có làm gì, Cốc Vũ cũng không lạ.

Cuối cùng Cốc Vũ không nói ra, nghĩ mệnh thăm thật khổ, vừa qua vài ngày sống yên ổn, sao nhẫn tâm để nàng kể lại trước mặt mọi người, khẽ cắn môi Cốc Vũ nhin xuống.

Trần Vĩnh Ngọc đi tìm người Liễu Bá Tử, bọn họ ngàn ân vạn tạ ngày đó ra tay tương trợ, huống hồ mấy năm nay họ cũng khá, cũng không cần hội dâng hương trợ cấp trong nhà, hơn nữa sớm đã có người ghét bỏ thanh danh thôn trang không tốt, cưới vợ cũng khó khăn. Trần Vĩnh Ngọc lần này vừa mượn cớ cho họ xuống ngựa, tóm lại không cần chặt cây đã giữ chút thể diện cho người thôn trang, hội dâng hương sẽ không làm.

Thời hạn ba ngày rất nhanh đã đến, Đình Trưởng quả thực mang theo Tiểu Thạch tới, rất nhiều người thôn trang thấy hẳn, ào ra xem náo nhiệt, còn có Tam tiểu thư cũng vụng trộm đến.

Đình Trưởng mỗi câu đều hứa hẹn sẽ không có hội dâng hương, hơn nữa còn nói về sau nếu ai tới nơi này lâu lâu sẽ dìu dắt heo.

Đầu tiên là nói lý, tiếp theo lấy tình. Lâm có chút kích động, nhiều năm đau khổ như vậy, nói mấy năm nay qua thế nào, bên kia qua thế nào, lúc bất lực vào trong rừng khóc ra sao, nhiều năm cộng lại, tựa hồ cũng kém hôm nay, nhiều phụ nữ đã sớm khóc thành một đoàn.

Không thể nghi ngờ, mọi người đều cảm thấy hội dâng hương quá hại người, làm cho người ta ngàn vạn lần muốn đoạn tuyệt ý niệm này, về sau sẽ không bao giờ có chuyện tương tự xảy ra.

Sau việc này, thanh danh Đào trang lên cao. Ở ngoài nếu đụng phải người nói người Đào trang, người ta liền dựng thẳng ngón cái lên khen trượng nghĩa.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 182+47: Không Thấy Hạ Xuyên

Cuối thu mát mẻ, trời trong xanh cao vút.

Ruộng lúa đã cắt xong chỉ còn lại rơm rạ chất đống khắp nơi. Lúa mùa thu gặt xong sẽ không giữ nước, qua nắng gió, đất cũng mềm mại, ruộng vườn trở thành khu vui chơi thiên nhiên. Bọn nhỏ trong thôn trang mỗi ngày lăn lộn ở vùng đất bùn mềm nhũn hốt lên phơi nắng, có đứa đung vào đống rơm rạ bổ nhào, vừa dựng lại đống rơm, vừa khanh khách cười không ngừng.

Toàn bộ thôn trang hiện tại vội vàng lo đại sự sửa cầu, còn lại không có gì, chỉ còn chờ mùa đông mừng năm mới. Bọn nhỏ không cần phải nói, cả ngày âm ỉ không có người quản.

Vì thế, thôn trang thường xuyên truyền đến tiếng mắng như có như không của phụ nữ, không có phần nộ cùng tự trách, chỉ là một loại giận dữ thân thiết thôi, "Đồ ranh con, lại lăn lộn ngoài ruộng, đống rơm rạ của của ta đã bị các người làm tan tác, lần tới thấy xem không đánh các người!" Lần tới thật sự gặp, cũng chỉ là giận muốn đuổi, một đám nhóc như chim chạy khắp nơi, bị đuổi thế nào đều cười ha ha, không nơi nào không có tiếng trẻ âm ỉ.

Cốc Vũ mặc vào một cái áo đơn, thân mình có vẻ cao hơn, lúc này nàng hy vọng mình có thể nhỏ một chút, nhỏ đến tuổi không có giới hạn của giới tính, đi theo một đám nhóc tại đây lăn lộn phơi nắng, cười phô hàm răng trắng như tuyết nhìn bầu trời mùa thu xanh thắm. Tuổi này, theo như thôn

trang đã có thể đánh thân, sẽ không có người ra ngoài hồ nháo. Cốc Vũ thăm thờ dài, chung quy do mình là lo xa, nghĩ nhiều.

Gần đây An Cầm Hiên liên tiếp về nhà, nói là trong cửa hàng lại có một tiểu nhị, hẳn không cần mỗi ngày đều đi. Cốc Vũ rất ngạc nhiên, luôn thấy mình có vấn đề gì muốn hỏi hẳn, nhưng lúc đến bên hẳn muốn há mồm hỏi lại không nhớ rõ mình muốn biết cái gì, đành phải từ bỏ.

An Cầm Hiên cũng cẩn thận, lúc đi bờ sông lấy nước gặp Cốc Vũ vừa giặt quần áo vừa ngậy người nhìn đồng ruộng, dăm chiêu đi về. Chờ Cốc Vũ đi về vẫn không yên lòng, liền hỏi nàng. Cốc Vũ thờ dài, "Thật ra ở thôn trang cũng thú vị, nhưng chúng ta chưa từng chơi đùa ở thôn trang, mà khổ cực từ đầu tới đuôi lại ăn qua một lần."

Nghe giọng điệu tang thương của Cốc Vũ, An Cầm Hiên buồn cười và không hiểu, "Lời không đầu không đuôi này có ý gì?"

Cốc Vũ bất đắc dĩ cười, gãi đầu nói, "Ta cho rằng cuộc sống thôn trang không phải là đông gia dài, tây gia ngắn, lời đồn đãi bay đầy trời, thiếu ăn thiếu mặc tin tức bẽ tắc, mỗi ngày vì ngày tháng mà phát sầu, đây là đau khổ, chúng ta đã ăn qua. Trước kia ta nghe người ta nói hồi nhỏ ở thôn trang chơi rất vui, nào là đi ra đồng thả diều, sau này ta đọc sách còn nói là đi câu cá câu tôm, đi ra ruộng vụng trộm hái gì đó của người ta rồi coi diễn, mọi thứ nghe rất vui, ta cho tới bây giờ cũng chưa trải qua." Kỳ thực Cốc Vũ cũng không có khái niệm gì, đơn giản là muốn trải quả cuộc sống như trong kịch dân dã lúc trước mình học qua, cảm thấy đi hái trộm gì đó ăn tương đối ngon thôi.

An Cầm Hiên đột nhiên bật cười, "Đó là người cho là ngày tháng ở thôn trang như thế thôi, hiện tại qua không tốt sao, nơi nào còn có ý nghĩ đó, thôn trang không có người làm sinh ý, còn không phải người làm? Cuộc sống mỗi người không giống nhau. Như thế này không tốt, không cần nghĩ người ta tốt ra sao..."

An Cầm Hiên còn chưa nói xong, Lí Hà Thị vội vàng chạy vào sân, "Hạ Xuyên ở trong nhà sao?"

Cốc Vũ thấy thần sắc nàng khác thường, lắp bắp kinh hãi, Hứa Thị hỏi, "Không phải nói hôm nay ở bên kia sao, Tiểu Hàn, Đại Hàn cũng ở bên đó a, sao lại qua đây tìm?"

Lí Hà Thị lúc đó gấp đến chảy nước mắt.

Cốc Vũ vừa thấy vội kéo nàng, "Nãi nãi, người đừng vội, người trước tiên nói chuyện gì xảy ra, chúng ta cũng đi tìm. Không chừng ở sau nhà. Năng gặt quá bọn họ đi chỗ râm mát cũng là bình thường." Kỳ thực trong lòng nàng so với ai gấp hơn, nhưng nếu không làm cho Lí Hà Thị an tâm nói chuyện xảy ra, mọi người càng không biết làm gì.

Lí Hà Thị vỗ đùi nói: "Vừa rồi Hạ Xuyên ở bên kia, cùng Tiểu Hàn, Đại Hàn cùng nhau chơi, ba người còn kéo thùng nhỏ lấy nước, ta còn cố ý để một cái thùng nước to nơi đó, nghĩ bọn họ muốn chơi bùn nước gì đó. Một hồi lại thấy bọn họ tìm được một cái cuốc nhỏ Giang mang về, ở trong sân không biết làm gì, cũng không biết thả cái gì trong thùng, Tiểu Hàn, Đại Hàn tại kia chơi cái gì... cái gì hòa thượng nâng nước..."

Nếu không vì đang sốt ruột Cốc Vũ sẽ cười, lời này nàng từng nói qua, ai ngờ ba tên nhóc kia để bụng.

Lí Hà Thị tiếp tục nói: "Lập Thu kêu ta đi tìm cho nàng mẫu thù, vốn đặt ở trong rừng đột nhiên tìm không thấy, lấy rương đổ ra, lại thấy ở bên kia..."

Cốc Vũ không quan tâm Lập Thu mẫu thù gì đó, chỉ là thấy Lí Hà Thị dong dài quá mức lợi hại, có chút chịu không nổi.

Hứa Thị càng nóng vội, hai đứa con trai của mình ở nơi nào còn không biết, "Nương, người đến cùng nói bọn họ đi chỗ nào? Đây vạn nhất rơi vào

chỗ nào phải làm sao?"

Lí Hà Thị lắc đầu, còn đang đắm chìm trong lời trần thuật của mình, "Ta vừa ra tới bọn họ đã không thấy tăm hơi, ta còn tưởng đến bên này."

Hứa Thị vừa nghe nóng nảy, thật vất vả có hai đứa con đang tốt lành tự nhiên không thấy. Đây chính là gốc rễ của nàng.

Cốc Vũ cũng gấp, Hạ Xuyên là gốc rễ của cha mẹ. Nàng nghĩ đến thùng nhỏ, cái cuốc nhỏ, bên trong thùng có thể đựng đồ. Cốc Vũ trong lòng có nghi điểm, "Nhị bá mẫu, người không cần gấp, ta kêu bọn hăn cùng nhau đi tìm, Hạ Xuyên trước kia từng bị sặc nước, chắc không dám ra bờ sông vọc nước, không cần lo lắng. Ta nghĩ có phải đi ra ruộng làm gì không? Bên ngoài vắng vẻ như vậy, phân công nhau đi tìm sẽ biết."

Hứa Thị không nói thêm, xoay người đi ra ngoài, Cốc Vũ giữ nàng lại, "Nhị bá mẫu, người không cần gấp, người ra bờ sông tìm, ta gọi nương ta, tỷ tỷ và Đại Lâm ca bọn họ phân công nhau đi tìm, lỡ té chỗ nào cũng không tốt, bất luận tìm được hay không, đến lúc đó tập trung ở cầu là được."

Hứa Thị đáp ứng chạy đi. Cốc Vũ kêu Vương Thị, Tiểu Mẫn bọn họ, vài người phân công nhau đi tìm. Tiểu Hà, Trần Giang Sinh, Giang thị bọn họ cũng đi qua. Một người vội vàng đi ra đường, người qua lại thôn trang nghe nói không thấy Hạ Xuyên bọn họ, không kịp buông cuốc đòn gánh trong tay, vội theo đi tìm.

Nhiều người tìm tới tìm lui, trong lòng Cốc Vũ thoáng xác định, cùng An Cẩm Hiên một đường chạy vào rừng đào.

Toàn bộ rừng đào cũng không có ai, tìm một lần lại đi ra phía cầu. Cầu vẫn là cái cầu đơn giản, ba đứa trẻ không dám đi qua mới đúng, nên không quan tâm phía bên kia, vùng ruộng đồng chung quanh đều là người, càng

ngày càng nhiều người gia nhập đội ngũ tìm người, tiếng hô chung quanh vang dội, nhưng vẫn tìm không thấy Tiểu Hàn, Đại Hàn và Hạ Xuyên.

Trong lòng Cốc Vũ như bị mèo cào, tuy nàng thường nghĩ không thể quản hãn quá mức, cái gì đều muốn cùng hãn nói, có đôi khi gấp cũng mắng qua, hiện tại thật hối hận, vạn nhất thật sự không thấy phải làm như thế nào cho phải. Cốc Vũ bi thống kêu, "Hạ Xuyên "

Nương Khánh Nhi tử ruộng trở về, "Cốc Vũ, người đang tìm Hạ Xuyên hả? Hãn dắt theo Tiểu Hàn, Đại Hàn ở trong ruộng của ta bắt chuột đồng, ba đứa nhỏ mới bây lớn các người cũng yên tâm để bọn họ ra ngoài một mình. Ta thấy cũng buồn cười, chút sức đều không có, tìm được một bờ ruộng đã dùng cái cuốc ra sức cuốc, Tiểu Hàn, Đại Hàn đi mức nước, khiêng nửa ngày cũng không nhúc nhích, nơi nào bắt được con chuột, ta nói bọn họ không nghe. Hạ Xuyên lớn hơn một chút, ta muốn hỗ trợ cũng không chịu, ta chất xong đồng rơm, thấy các người không có ai đi đón bọn họ nên nói dẫn bọn hãn trở về cũng không chịu, định gọi các người đi qua thì nghe người kêu. Đi thôi, ngay tại đầu ruộng bên kia của ta, chỗ lúc trước ta trồng củ từ."

Cốc Vũ thoáng nhẹ lòng, ít nhất là biết ba tên nhóc này không có gì đáng ngại, đang tốt lành dám tự mình chạy ra ruộng bắt chuột, thật là mấy tên quậy! Cốc Vũ biết mảnh ruộng nương Khánh Nhi trồng củ từ, vì thế nhìn nàng nói: "Thấm, chúng ta đi ra ruộng, còn phiền người thấy mọi người thì nói một tiếng, để nương ta bọn họ đến xem, cũng không tiện phiền toái người thôn trang."

Nương Khánh Nhi nhận lời rồi đi, miệng lầm bầm, người nhà này làm ra những chuyện không bình thường, đứa nhỏ chỉ cào bằng quả bí đao đã đi bắt chuột.

Cốc Vũ nháy An Cẩm Hiên một cái, hai người cười cười, đi qua cái cầu đơn giản là tấm ván gỗ, thẳng đến ruộng trồng củ từ của nương Khánh Nhi,

thấy dấu vết đào động chuột đồng, nhưng không có thùng gỗ nhỏ, cũng không có cái cuốc, bóng dáng ba đứa nhỏ cũng không có.

Cốc Vũ kêu to, cũng không có lời đáp lại, trong lòng bắt đầu nóng nảy, "Cầm Hiên ca, người nói bọn họ đi nơi nào? Không phải ở trong này canh chuột đồng, cái gì mà bắt chuột đồng, ý tưởng đó ở đâu ra?"

Hai người tìm trong phạm vi mảnh ruộng đó nhiều lần, kêu kêu rất cổ hợm vẫn không có người trả lời, phải làm sao bây giờ? Trời đất bao la bát ngát, thanh âm mơ hồ ở trong gió, thoáng chốc đã bị thổi tan tác.

Một lát sau, Vương Thị và Lí Đắc Tuyền tới, sau nữa là Tiểu Mẫn, Tiểu Hà và Đại Lâm, Giang và Trần Vĩnh Ngọc, cuối cùng mới là Hứa Thị, ai cũng hưng trí vội vàng, ào ào hỏi Cốc Vũ, "Không phải nói tìm được bọn họ sao?"

Cốc Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, không có cách nào, càng lo lắng hơn, "Vừa rồi nương Khánh Nhi thấy bọn họ ở đây canh chuột đồng, thấy không có người lớn muốn dẫn bọn họ về, bọn họ cũng không để ý, rồi kêu chúng ta tới, khi chúng ta đến thấy cái động này bị đào lên, nhưng không có bóng dáng ai, chúng ta tìm khắp nơi nhiều lần cũng không có gặp.

Mọi người đứng nhìn nơi đã đào xới qua, nước mắt Hứa Thị chảy ra, "Sẽ không là lúc chuẩn bị đi về từ trên cầu ngã xuống chứ, mấy đứa trẻ nhỏ như vậy đâu có biết bơi, bằng không sao tìm không thấy..."

Nghe như vậy, Trần Vĩnh Ngọc và Tuyền huynh đệ đi dọc bờ sông tìm, người còn lại phân tán bốn phía, lại từ đầu tìm lại một lần.

Cổ hợm Cốc Vũ có chút đau, lại thấy thái dương đang ngã về tây, có chút nản lòng, lạch cạch ngồi xuống đồng rơm đã bị đảo loạn, toả hơi ẩm dạt dạt mềm mại, đã nhiều ngày muốn đứng ở đồng rơm rạ phơi nắng, nhưng hiện tại trong lòng hoàn toàn không có tư vị, thậm chí còn nghe thấy

con chuột ở bên trong xèo xèo kêu hai tiếng, sợ tới mức nàng nhảy dựng lên.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 183+48: Đêm Dài Người Lặng Lẽ Đi Ra Cửa

An Cẩm Hiên thấy bóng dáng Cốc Vũ nhảy lên hết sức nhanh nhẹn, đã cách vài chục bước còn không ngừng lui về phía sau, không có bộ dáng trấn định tự nhiên như thường ngày, không khỏi bật cười, "Ngay cả chuột đồng cũng sợ? Là ai nói không phải là nam nhi, bằng không đã sớm lột da chuột đồng làm chuột đồng ướp xả ớt nấu ăn! Nhất định là chuột đồng đã biết nên cố ý đến dọa người."

Cốc Vũ le lưỡi, không đáp lời An Cẩm Hiên, trong lòng chỉ lo lắng cho ba đệ đệ, miệng tức giận mắng, "Hạ Xuyên thật lớn mật, dám mang theo Tiểu Hàn, Đại Hàn ra ngoài, cũng không biết đã chạy đi đâu! Hạ Xuyên "

Trần Vĩnh Ngọc đi bờ sông tìm người đã trở lại, "Giang, Tuyền tiếp tục đi xuống hạ lưu tìm, ta về trước xem có tìm được hay không." Thấy Cốc Vũ bọn họ lắc đầu, mày hăn nhăn lại.

Người đi tìm lại tụ tập trong ruộng, thấy mặt trời xuống núi càng nóng lòng. Đều lắc đầu, Vương Thị, Hứa Thị dù cố chống đỡ, nước mắt vẫn tuôn chảy không ngừng.

Đang lúc mọi người an tĩnh không lời nào để nói, trong đồng rơm rạ Cốc Vũ vừa ngồi vang lên tiếng tất tất tốt tốt, Cốc Vũ bức bối, "Con chuột đáng chết còn ra quấy rối! Nếu không muốn bắt các người, Hạ Xuyên bọn họ đâu có biến mất!"

Mắng thì mắng, Cốc Vũ cũng e ngại, không dám tới gần.

Đột nhiên truyền đến tiếng kêu lí nhí, "Tỷ "

Cốc Vũ vánh tai nghe lại không nghe thấy gì, cho là mình nghe lầm. Nhưng không chỉ có Cốc Vũ, An Cẩm Hiên, Đại Lâm ở gần đó đều nghe thấy được.

Vài người nhìn nhau rồi đột nhiên phản ứng. Đại Lâm kêu một tiếng: "Trần bá phụ, Hạ Xuyên bọn họ ở đây!"

Mọi người đều chạy tới, vạch đồng rơm qua một bên, rơm rạ bị ném loạn chung quanh. Ba đứa trẻ thật đứng ở bên trong, trên đầu trên người đều là rơm rạ, thùng, cuốc cũng ở đó, Tiểu Hàn ngồi trên thùng gỗ phía trước Hạ Xuyên, tay phải còn khoát lên vai Đại Hàn, ba người đáng thương hề hề nhìn người lớn khóc.

Vừa vặn Lí Đặc Tuyên bọn họ gặp người đánh cá trên sông, nói không nhìn thấy bóng dáng đứa nhỏ, lúc hai người trở về vừa khéo nhìn thấy ba người đang đứng trong đám cỏ rơm hỗn độn, Hạ Xuyên còn duy trì tư thế bảo hộ hai đệ đệ.

Lí Đặc Tuyên giận đến nghẹt thở, khí công tâm, muốn tới đánh, "Người, tên nhóc con này! Dám chạy đến nơi này trốn! Còn dám đem theo Tiểu Hàn, Đại Hàn!"

Lí Đặc Giang tay mắt lạnh lẽo vội kéo lại, "Tính nết vẫn không đổi, tìm được rồi gấp cái gì! Không thấy bọn họ bị dọa thành bộ dáng gì sao?"

Hạ Xuyên ngẩng đầu nhìn người bốn phía, một dòng sức mạnh trên người tràn xuống, khóc chạy về phía Cốc Vũ, "Nhị tỷ!" Rầm rầm rào rào khóc thành người nước, lòng Cốc Vũ mềm nhũn rồi tỉnh rồi mù, vừa lau nước mắt cho hẵn vừa phúi cỏ rơm trên người hẵn xuống, nhẹ nhàng hỏi: "Sao lại chạy đến nơi này, không sợ chúng ta tìm không thấy sao?"

Hạ Xuyên khóc thút thít lại bổ nhào vào lòng Vương Thị, Vương Thị vội đỡ lấy đỡ dành, Hứa Thị và Tiểu Mẫn sớm ôm lấy Tiểu Hàn, Đại Hàn. Tiểu Hàn thấy bộ dáng Hạ Xuyên, cùng mọi người nói: "Hạ Xuyên ca nói không

sợ, hăn nói nếu có người tới bắt chúng ta thì dùng cái cuốc đánh người ta!" Qua sự thu thập, người bọn họ sạch sẽ hơn một chút, nhưng Đại Hàn vẫn gãi, xem ra là bị cỏ rơm làm ngứa, mọi người vây quanh bọn họ. Hạ Xuyên khóc thút thít ghen nói: "Nhị tỷ nói muốn ăn thịt chuột đồng, nàng cùng đại tỷ đều là con gái không tiện ra ruộng bắt chuột, ta là con trai ta không sợ, ta mang theo đệ đệ tới bắt chuột đồng!"

Nghe nói mọi người vừa tức giận lại buồn cười, Cốc Vũ hồ thẹn cúi đầu, không biết Hạ Xuyên cố tình hay vô tình nói tiếp, "Đại ca phải đến trường đọc sách, ta không cần, đáng tiếc ta không bắt được." Thần sắc hăn đầy tiếc hận.

Trần Vĩnh Ngọc vỗ lưng Hạ Xuyên, "Người tên tiểu tử này có bao lớn mà đi bắt chuột đồng, người nhìn đi, ngay cả cuốc, thùng đều chuẩn bị tốt, bắt chuột đồng là như vậy, khẳng định sắp bắt được."

Hạ Xuyên cho rằng Trần Vĩnh Ngọc khen hăn, cũng ngượng ngùng khóc, bẻ ngón tay xấu hổ, "Bá bá, người ta lần này cũng sắp bắt được."

Cốc Vũ cười một tiếng, tiểu tử này không biết khiêm tốn chút nào. Cười xong thấy mọi người nhìn mình, Cốc Vũ cũng xấu hổ cười cười, "Ta chỉ tùy tiện nói thôi, ai biết hăn thật sự làm? Hạ Xuyên, chúng ta tới tìm người sao người không lên tiếng, còn trốn trong đồng rơm làm gì? Tìm cũng tìm không ra."

Vẻ mặt Hạ Xuyên hoảng sợ, lắc đầu nghiêm cẩn nhìn người lớn nói: "Các người không biết, có người muốn dẫn chúng ta đi, tỷ tỷ nói qua, nếu không có người lớn bên cạnh, gặp người không quen biết, người ta nói cái gì cũng không thể cùng người khác đi, vạn nhất đi rồi sẽ không về được, may mắn ta chưa cùng nàng đi..."

An Cẩm Hiên liếc mắt nhìn Cốc Vũ, ghen cười. Cốc Vũ cũng không ngờ mình thấy Hạ Xuyên cả ngày làm ầm ĩ, thừa dịp người không chú ý bỏ

chạy, muốn dạy dỗ một chút, ai ngờ lại thành dạng này, hiệu quả tốt thì tốt, nhưng có chút bất đắc dĩ.

An Cẩm Hiên cười ha, "Nhưng Hạ Xuyên, người kia là nương Khánh Nhi a."

Hạ Xuyên cẩn thận lắc đầu, "Ta không biết, bọn đệ đệ cũng không nhận biết, chúng ta không thể tùy tiện đi."

Lúc này mặt mày Hứa Thị đã hớn hở, nhìn ba đứa trẻ, hỏi bọn hã, "Sao lại chui vào đồng rơm, trên người còn ngứa không?"

Ngón tay Tiểu Hàn bần hề hề chỉ vào Hạ Xuyên, "Ca bảo chúng ta vào."

Hạ Xuyên rất đặc ý nói: "Đương nhiên rồi, ta sợ người kia quay đầu tìm người bắt chúng ta, chúng ta liền chui vào trốn, không sợ đâu, bọn họ cho là chúng ta đã đi rồi, sau đó chúng ta trở ra về nhà là đến nơi."

"Vậy sao người vừa rồi lại bỏ ra? Sợ tới mức người tỷ tỷ tưởng con chuột."

Hạ Xuyên hừ một tiếng, "Cẩm Hiên ca người thực khờ, người đi rồi chúng ta còn không ra, không buồn chết sao! Kỳ thực đều tại các người tới tìm chúng ta, bằng không bên ngoài không có động tĩnh chúng ta có thể đi ra. Vừa rồi là Tiểu Hàn kêu, nếu không do ta bịt miệng hã liền nói chuyện, ta cuối cùng nhìn xem là ai, không chừng là người quen."

Tiểu Mẫn lo xa, chọc hã, "Vạn nhất thật sự là mẹ mìn thì sao?"

Lúc này Hạ Xuyên ngay cả lo lắng cũng không lo, tựa hồ cũng không là vấn đề gì, "Có gì đâu, đến lúc đó thì bắt ta đi, Tiểu Hàn bọn họ sẽ không có việc gì."

Lời này nói ra làm mọi người sửng sốt, Lí Đắc Giang sâu sắc nhìn Hạ Xuyên, rồi nở nụ cười. "Người không sợ không về được?"

Hạ Xuyên cười hề hề nói: "Tỷ tỷ nói qua, nếu như ta bị bắt đi, có cơ hội thì bỏ chạy, gặp người mặc quần áo giống như Thạch Bộ đầu, hoặc là tìm cái loại cửa có thể đánh trống kêu oan, sau đó nói ta ở Vân Châu Thành, Lâm Giang Trấn, Đào trang, tự nhiên ta có thể trở lại. Lại nói ta sẽ lớn lên a, nếu như ta bị bắt đi, mỗi ngày đều nhớ Vân Châu Thành, Lâm Giang Trấn, Đào trang, nhị tỷ ta kêu Cốc Vũ, đại ca kêu Kinh Trập! Đến lúc đó ca ta làm quan ai cũng không dám khi dễ ta!"

Mọi người không nói, đồng loạt nhìn phía Cốc Vũ, Cốc Vũ không nhớ rõ khi nào dạy hẳn mấy chuyện đó, cũng có chút buồn cười, "Vậy người không sợ lúc người ta thấy người bỏ ra, sẽ vào trong đồng rơm tìm Tiểu Hàn, Đại Hàn sao?"

Mặt trời đã treo ở đỉnh núi, âm áp dào dạt, Tuyền âm Hạ Xuyên, Giang, Hứa Thị ôm Tiểu Hàn, Đại Hàn, đoàn người trở về. Hạ Xuyên còn cố hết sức quay đầu nhìn Cốc Vũ, "Tỷ, vậy người nói lần tới làm sao bây giờ? Giấu Tiểu Hàn, Đại Hàn trong động sao?"

Cốc Vũ làm như không nghe thấy. An Cẩm Hiên nhìn nàng cười ha ha.

Trên đường trở về gặp người đi tìm, ai cũng thở dài nhẹ nhõm chúc mừng, "Tìm được thì tốt rồi, mấy đứa trẻ cơ trí như vậy mất đi thật là đáng tiếc."

Vương Thị oán trách nói: "Thì trách rất cơ trí! Ngươi thắm, hôm nay thật sự mệt cho các người, đều về nhà thôi."

Lí Hà Thị ở sân bên kia thăm dò nhìn, thấy người đã trở lại rất cao hứng, "Ta biết không xảy ra chuyện gì, người thôn trang về nói tìm được ta liền nấu nước lá bưởi, cho bọn hắn gột rửa."

Hứa Thị nhẫn nhịn, lời khó nghe vẫn không nói ra.

Đêm xuống, cho bọn nhỏ tắm rửa, rồi cho bọn họ ăn cơm xong ngủ, Vương Thị, Hứa Thị lại cầm này nọ, đi thôn trang gọi hồn cho bọn hăn, sợ lúc này bọn họ đánh mất hồn về sau mắc lỗi.

Tiểu Mãn vụng trộm kê bên Cốc Vũ nói: "Sao có thể quăng hồn, nhà chúng ta đã có người một con quý, Hạ Xuyên so với người càng thêm quý, lúc người cỡ hăn cũng không có khả năng này, thật nhiều trò. Hồn ai bị mất cũng quăng không được hăn."

Cốc Vũ tỏ vẻ tán thành, đồng thời cũng đuổi người nói: "Đều mệt mỏi, hôm nay ngủ đi."

Tiểu Mãn mân miệng cười, cũng không nói thêm, sâu sắc nhìn Cốc Vũ, "Người ngủ trước, ta chờ."

Chờ đến khi Cốc Vũ ngủ một giấc, Tiểu Mãn còn chưa đi vào. Ngủ không lâu Cốc Vũ bị lay tỉnh, "Cốc Vũ, có người ở bên ngoài kêu chúng ta, ra xem đi."

Cốc Vũ vừa nghe liền kéo Tiểu Mãn, rồi ngồi dậy, "Đã trể thế này kêu chúng ta làm gì? Không thể đồng ý vội, vạn nhất gặp phải chuyện gì thì sao? Lưu manh thôn trang nhiều nha, phải cẩn thận. Còn có, nếu thật tìm đến nhà chúng ta, sao không tìm cha mẹ bọn họ? Kêu chúng ta làm gì? Chúng ta nói với cha mẹ trước, không chừng có người muốn quấy rối!"

Tiểu Mãn thấy nàng như vậy rất buồn cười, nhịn không được nói nàng, "Tật xấu của người khi nào mới sửa được, cứ có chút động tĩnh là nói có vấn đề này vấn đề kia, ta không biết sao người nghĩ ra nhiều chuyện như vậy, lại nói có vấn đề gì ngồi ở nhà thì sợ cái gì, đi ra sân lại sợ cái gì? Người cũng không hỏi xem là ai kêu đã có ý niệm này? Hạ Xuyên quá mức quý quái tinh ma là do người cả ngày nhắc tới!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Trộm Đồ?

Tiểu Mẫn thấy Cốc Vũ không nói chuyện, ngược lại ghé vào tai nàng nói: "Đêm nay chúng ta đi ra ngoài một hồi, có nhiều người đi, nường, còn có Giang bá mẫu, nhanh chút, đừng để cho cha biết, không cần làm ồn ào."

Cốc Vũ rất tò mò, nhưng không hỏi, ngược lại nghĩ vừa rồi mình quá khích phản ứng có chút buồn cười, gật đầu cùng Tiểu Mẫn chân tay co cónh ra cửa.

Trong viện đã có không ít người, mọi người đều không nói gì, lúc đi ra sân mới phát ra tiếng vang, ban đêm tối như mực Cốc Vũ không biết ai là ai. Chỉ có thể dựa theo thanh âm nói chuyện để nhận người.

Thanh âm Giang bá mẫu sang sảng vang lên, lại cố đè thấp xuống không dám lớn tiếng nói, "Các người đến lúc đó bất kể cái gì cũng không cần hỏi, chờ sáng mai nói là được, biết không? Đến lúc đó ta kêu các người làm cái gì thì làm cái đó, nghe ta là không sai."

Đợi mọi người đến cửa thôn trang mới thắp một ngọn đèn lên, ánh sáng loáng thoáng đại khái thấy một ít, Cốc Vũ đếm người, An Cẩm Hiên, Trần Giang Sinh đều có mặt, còn có Vương Thị, Giang Thị, Hứa Thị, sau nữa là mình cùng Tiểu Hà, Tiểu Mẫn. Các nàng không nói đi làm gì. Cốc Vũ không rõ cũng không hỏi.

Đi một lúc lâu, An Cẩm Hiên và Trần Giang Sinh dừng lại, chờ người phía sau đến gần rồi lên thuyền, lòng hiếu kỳ của Cốc Vũ trỗi dậy, kiên nhẫn không nói chuyện, nghĩ mọi người ở chung sẽ không có chuyện xấu gì, không cần suy nghĩ bước lên thuyền, thông thả chờ xem.

Đêm thu se lạnh, mặt nước như có như không phủ một tầng sương khói, mọi người đều lặng im, ánh mắt thần bí chớp nháy nghe tiếng nước khua.

Đi đường thủy một hồi, thấy bốn phía có một ánh lửa nhỏ, yếu ớt chiếu khắp nơi, đột nhiên nghe thanh âm Giang Thị nói, "Cấm nhi, không thể để người ta phát hiện, ta đoán cũng sắp đến."

An Cấm Hiên hiểu ý gật đầu, xuống gổ quẹo vào một vịnh cạn, mọi người ào ào bước xuống.

Dưới ánh sáng ảm đạm như có như không, Cốc Vũ phát hiện chỗ này không xa rừng đào, nơi này tương đối hoang vắng, thôn trang ngoài trừ ruộng nước rừng đào, còn lại là không nhiều bãi hoang bên sông, có rất nhiều nhà ở đây trồng một ít khoai lang đậu nành linh tinh gì đó, còn có đậu phộng, khoai núi, ngay cả những rau củ không cần thiết như củ cải cũng có người trồng, ban ngày nhìn cùng giờ phút này nhìn, hoàn toàn khác nhau, Cốc Vũ không rõ vì sao muốn đến chỗ này.

Tới chỗ này, Giang Thị tựa hồ rất hưng phấn, xoa tay phân phó mọi người, "Nhanh đi hái, nhanh đi hái, cái gì cũng hái về, rồi bỏ trên thuyền chở đi, nhưng hái thì hái, không thể đập hư đồ của người ta."

Tiểu Hà ngạc nhiên, vụng trộm nói với Cốc Vũ: "Cốc Vũ, sao lại kêu chúng ta đi ăn trộm?"

Cốc Vũ hắc hắc cười không ngừng, kỳ thực mình cũng không biết vì sao, có lẽ là nguyện vọng tiềm tàng ở trong lòng lâu lắm rồi, vụng trộm thu hoạch cũng không phải là lỗi lớn gì, nàng còn cười không kịp đâu, không nói nhiều, "Đừng hỏi nhiều, hai chúng ta đi nhổ đậu phộng."

Cứ như vậy định xuống, An Cấm Hiên và Trần Giang Sinh, Giang Thị đi đào khoai lang cùng khoai núi, Hứa Thị, Vương Thị đi hái đậu, Tiểu Hà, Cốc Vũ nhổ đậu phộng, Tiểu Mãn đi nhổ củ cải, chú ý không để người phát hiện, một khi có động tĩnh thì chạy đi.

Cốc Vũ hưng trí bừng bừng cùng Tiểu Hà nhổ đậu phộng, nơi này có chút cứng, nhổ đậu phộng cũng không phải thoải mái. Cốc Vũ cố ý mang đèn lồng tới coi, làm hại Tiểu Hà hoảng hốt nói nàng: "Người còn sợ người khác không biết a, nhanh chút không cần đèn lồng, thôi tắt đi."

Cốc Vũ không thèm để ý, đi quanh mấy khối đậu phộng một lần, xác định một mảng đất cát, tuy không biết bộ dạng đậu phộng như thế nào, nhưng tốt xấu gì cũng dễ dàng nhổ lên, kêu Tiểu Hà tới.

Tiểu Hà thót tim, nhổ một chút lại kêu, "Giang bá mẫu, đi rồi sao?"

"Giang bá mẫu, có phải có người đến hay không?"

"Vạn nhất bị người gặp được phải làm sao bây giờ?"

Cốc Vũ kéo nàng, "Đã nói là không nên hỏi, hỏi cũng không có người trả lời. Nhanh chút, nhanh chút! Bên này hình như có một bụi lớn." Cốc Vũ thật sự hưng trí, phảng phất mảnh ruộng lớn này đều là của mình, muốn động nơi nào thì động nơi đó, tâm tình thật tốt, giống như một địa chủ thu hoạch trên ruộng của mình.

Giang Thị dừng tay đầu tiên, nhìn đồ trong tay, không kể nhiều ít ném lên thuyền, rồi đi tới bên Cốc Vũ, Tiểu Hà, ôm đồng đậu của họ, "Nha, các người lấy không ít nha, mau dừng tay lại."

An Cẩm Hiên và Trần Giang Sinh cũng ngừng lại, mấy người đem toàn bộ đồ ném tới hai đầu xuống, nhìn không ít. Giang Thị rất vừa lòng thu hoạch lần này, "Thật là nhặt không ít thứ tốt, nha, bên kia có cao lương nhưng ta quên, các người chờ, ta đi cắt một lúc." Nói xong vội vàng quay người đi.

Trần Giang Sinh lúc này phát hiện bên kia có một ruộng củ năng, đem một loại lá cây tỉ mỉ làm thành ống hút thật dài, Hứa Thị đề nghị, "Giang nhi, người cùng Cẩm nhi đi nhặt một ít củ năng đi."

Hai người bọn họ không kịp cười, lập tức vào trong ruộng, ruộng củ năng lúc này còn có nước, đợi đến lúc củ năng hoàn toàn già thì thoát nước đợi cho lá cây khô bớt là có thể đào, lúc này bọn họ vui vẻ đi xuống, chân vừa giẫm lên bùn, Trần Giang Sinh ha ha cười rộ lên, "Nha, ta đào một cái!" Tay vung lên ném lên thuyền, lại đi vào trong bùn.

Đều là tuổi ham chơi, Cốc Vũ và Tiểu Mãn, Tiểu Hà cũng vào ruộng, cuộn ống quần lên, bùn trong ruộng mềm dính, nước có chút lạnh, nhưng không quan trọng, trong lòng thật cao hứng. Ba người đi không thu hoạch được gì, Cốc Vũ xem chỗ có cây con, bước tới bên cạnh, thò tay đào lên một đồng gì đó, tay đỡ bên dưới, "Nha, ta kiếm được củ năng!"

Giang Thị tới thật mau, lừa bọn họ trở về, "Được rồi, nhất không sai biệt lắm, còn không mau mang đi!"

Mấy người đang ở bờ sông tùy tiện gột rửa chân xong leo lên xuồng, chèo ra sông. Hứa Thị cười ha ha, "Hái thật nhiều đồ, trong lòng thật thoải mái."

Giang Thị nói tiếp: "Mọi thứ đều tốt, sang năm có thể rất tốt."

Tiểu Hà hắt xì một cái, có lẽ là vừa xuống ruộng lạnh chân. Mọi người lập tức trở về nhà, An Cẩm Hiên nói một câu, "Giang bá mẫu, trên người ta mang theo mỗi lửa, chúng ta có thể đi vào vườn bên kia nướng đồ ăn, nhân tiện xua đi khí lạnh, bằng không trở về không dám có động tĩnh, sợ bị cảm lạnh!"

Giang Thị đáp ứng, "Qua bên kia, nơi nào có đá bùn cũng không sai."

Trần Giang Sinh nhưng có ý tưởng khác, "Nướng, hạ du nước chảy yếu hơn, nước ở bờ sông cạn không ít, bên cạnh đều là đá cuội lớn, chẳng phải rất tốt."

Cuối cùng mọi người quyết định đi nơi Trần Giang Sinh nói.

Quả thật là cả một phiên đá cuội, Cốc Vũ thoải mái đi trên đất, chia nhau làm việc, Trần Giang Sinh cùng Giang Thị Vương Thị bọn họ đi nhặt củi, còn có thể cắt cành khô ở bờ sông. An Cầm Hiên rất có kinh nghiệm tại kia xếp đá làm bếp, Vương Thị và Tiểu Mẫn rửa sạch những thứ vừa hái trộm được, đậu phộng, khoai lang, khoai núi, củ năng, còn có đậu, thật không ít.

Không lâu, lửa bùng lên, ánh lửa đỏ rực chiếu lên mặt mọi người rất đẹp mắt, người cũng ấm áp hơn, tiếng cành khô bị đốt cháy tí tách rung động, đợi lửa cháy một lúc, nhóm phụ nữ bắt đầu bỏ củ năng, đậu phộng, đậu phộng ở bên vào lửa nướng, đồ tươi gặp lửa nóng thoáng chốc sậm màu, đậu phộng mau chín nhất, mọi người không kịp chờ, lấy ra ăn, còn không biết là loại đậu phộng gì, ăn vừa mềm vừa bùi có chút giống hạt dẻ, lại có đậu thơm ngát, cỡ ngón cái cùng lắm là lớn như vỏ sò, Cốc Vũ ăn không ít, ợ no nê, Vương Thị vỗ lưng nàng cũng không khá hơn, Giang Thị kêu nàng đi bờ sông uống nước mát mới đỡ hơn.

An Cầm Hiên ở cách đó không xa, thấy bên này nướng không sai biệt lắm, đem khoai lang khoai núi ném vào đồng lửa, bếp cũng thôi phát ra âm thanh, đã muộn như vậy.

Mọi người ngồi vây quanh đồng lửa, giờ phút này trong lòng nóng bỏng, vừa mới ăn qua gì đó tựa hồ còn ấm không biết lạnh, ở quanh đồng lửa tràn đầy vẻ hòa thuận vui vẻ. Giang Thị thở dài, "Lúc này phải uống chút rượu mới được! Chúng ta cũng hào khí một hồi."

"Người còn muốn uống, đến lúc say khướt trở về bị người thôn trang chê cười vài năm!" Hứa Thị giận dữ nói nàng.

"Có gì mà cười chứ, bất quá ngày mai mỗ mỗ Tiểu Hàn bọn họ thấy chúng ta đi trộm vật sẽ kinh hãi đến lắp bắp thôi, ha ha."

Hứa Thị lại nói: "Sao lại không cười chứ, qua vài năm nữa không chừng bọn hân làm cha, người ta sẽ không nói với cháu người chuyện mỗ mỗ hân

lúc trước uống say chắc?"

Mọi người đều cười ha ha.

An Cầm Hiên bỏ khoai lang, khoai núi vào vạt áo mang tới, mọi người không nói nhiều, cầm lấy ăn. Cốc Vũ cảm thấy mình chưa từng ăn qua đồ ngon như vậy. Thì ra cho dù là cùng loại thức ăn, cũng phải coi ăn ở đâu mới ngon.

Ăn no nê, thừa lại đều gom lại để ở trên thuyền, bếp đã tàn nhưng sợ chưa tàn hẳn nên múc nước sông tưới vào, mới an tâm chèo thuyền trở về.

Cốc Vũ ngồi ở mạn thuyền, tay bắt chọt khua nước trên sông, mọi người cũng không câu nệ, vừa nói chuyện vừa cười. An Cầm Hiên đột nhiên hỏi Cốc Vũ một câu, "Cốc Vũ, trong tưởng tượng của người cuộc sống thôn trang là như vậy sao?"

Cốc Vũ thấy rất quen tai, nhất thời ngớ ra.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Việc Vui Nối Tiếp Nhau Đến

Sáng tinh mơ hôm sau, Hứa Tần Thị đã dậy, vừa đi vừa dụi mắt suýt chút đá vào cửa, đang định dừng bước chân vừa vặn đá vào ki, nàng vừa than thở ai đem thứ này ném ở đây, vừa ngồi xổm xuống nhặt đồ rơi trên đất lên, một ít đậu phộng cùng đậu, còn có vài củ khoai lang nướng đen thui, bảy tám củ năng còn dính bùn, vỏ ngoài màu hồng tím xen lẫn củ non màu trắng, "Còn non như vậy đã nhổ lên, thật là nghiệp chướng." Thuận tay lại nhặt lên vài cái củ củ, đứng lên lại đựng vào sào trúc máng cao lương.

Mấy thứ lộn xộn này không giống như đồ nhà trồng, Hứa Tần Thị đột nhiên vỗ đùi, "Chả trách để Hạ Xuyên ngủ với ta, thì ra là đi thái thanh! Mau dậy, mau dậy! Tối hôm qua đi thái thanh cũng không nói với ta một tiếng!"

Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn ngáp mấy cái đi ra, nghe Hứa Tần Thị kêu như vậy không biết tại sao. Vẫn là Cốc Vũ cười nói, "Mồ mỗ, mấy thứ đó đều để phần cho ngài, ngày hôm qua chúng ta ra ruộng hái, cũng không biết là của ai, dù sao thật tốt, thấy cái gì thì hái cho mình ăn."

Hứa Tần Thị chỉ vào trán Cốc Vũ, "Thật là nha đầu tham ăn! Điều này sao có thể, cái gì đều mang về nhà mình, không biết nhà ai có phúc nữa, nhưng là đi chỗ nào?"

Tiểu Mãn không hiểu lời Hứa Tần Thị, bọn họ đều lớn lên ở trong thành, đến thôn trang vài năm rất ít ra ngoài, chưa hề nghe qua thái thanh, "Mồ mỗ, không phải là trộm đồ sao?"

Hứa Tần Thị bĩu môi, "Tốt, tốt! Cũng không mang mỗ mỗ đi, bây giờ tới hỏi."

Cốc Vũ le lưỡi cười, ra vẻ nghiêm trang nói: "Mỗ mỗ, ta muốn gọi người, nhưng không phải người sợ nước sao, chúng ta chèo thuyền đi, vạn nhất người choáng váng thì làm sao, không bằng an toàn ở nhà, này không phải cũng chưa phần mang về hiếu kính ngài sao?"

Hứa Tần Thị nghe thế mới không để ý nở nụ cười, "Cũng đúng, ta còn có thể sống thêm vài năm, để các người tuổi trẻ tự mình tích phúc thôi, thái thanh là hôm qua đi ra ngoài, xem đồ người ta chưa thu hoạch về hái một ít, không nói thứ này chín không có thú hoang đập hư, về sau thu hoạch tốt hơn!"

Vậy là hôm qua không phải mình đi ăn trộm mà là đi làm chuyện tốt? Này cùng với được tiện nghi lại khoe mã có gì khác nhau? Nghĩ như vậy nhưng Cốc Vũ không nói ra, chỉ là ngày hôm qua bị thèm, hôm nay lại cảm thấy không ổn, mình hái trộm không chừng người ta thương tâm, hiện tại mỗi lo lắng duy nhất cũng mất đi, rất thoải mái tự tại, "Hắn là chúng ta tích nhiều phúc, đừng đầy thuyền trở về thật tốt!"

Hứa Tần Thị tát một cái, "Thật là không biết đủ, đi thái thanh còn hận không thể chuyển hết đồ người ta trở về? Lúc trước không có gì ăn người ta mới nghĩ ra được cách đó, chủ ruộng cũng không so đo, gọi là thái thanh để người ta thoải mái hơn, hiện tại mùa màng tốt lên không ít không có ai thái thanh nữa, có ai nửa đêm dậy đi làm loại chuyện này, nên đã phải nhặt đi, cho nên tối hôm qua bị các người hái này nợ không biết ai có phúc phần này."

Tiểu Mẫn chưa hiểu rõ lắm, "Vì sao cha ta bọn họ không thể đi, sao phải là nương ta cùng Nhị bá mẫu mang chúng ta đi a, nếu cha ta bọn họ đi, nói không chừng chúng ta có thể hái về nhiều hơn."

Hứa Tần Thị không dự đoán được Tiểu Mãn sẽ hỏi như vậy, đem ki cất gọn, lại lấy cao lương đến, có chút hưng phấn đem đồ trong ki đổ vào trong thùng, rồi đem cao lương cất, xoa tay nói: "Không thể được, đàn ông đi sẽ làm mất hồn, về sau không chừng không trồng cấy được, nghe nói thôn trang cách vách chúng ta có người bị như thế, cả một mảnh vườn ngay cả một hạt đậu phộng cũng không lớn!" Nói xong Hứa Tần Thị lại bổ sung thêm: "Trên thân đàn ông có một cỗ khí, phải vào núi săn thú, tối hôm qua tất nhiên không thể đi!"

Cốc Vũ không nói gì, không chừng chỉ là sự trùng hợp, nghe đồn lâu ngày biến thành việc thực, bất quá nàng không thấy có gì không tốt, ít nhất quy củ này là tín ngưỡng chung, bọn hãn nguyên ý tuân thủ, dù sao cũng thấy hạnh phúc một chút. Thái độ Tiểu Mãn lại khác thường đến bàn tìm tòi, Cốc Vũ đột nhiên nhớ tới chuyện trước kia, thốt ra, "Ta hiểu được, lúc trước ca ta còn có Cẩm Hiên ca ra ngoài lúc đó chẳng phải như vậy, mỗi người cũng đi mà? Đàn ông săn thú là kết thúc sinh mệnh, mà nương ta các nàng là dựng dục sinh mệnh đúng không? Cây các loại mọc ra quả là mẫu tính! Cẩm Hiên ca và Giang Sinh ca nói đến cùng còn chưa tính là đàn ông thôi."

Giải thích như vậy, cái gì cũng đều rõ ràng.

Mọi người lục tục thức dậy, Hạ Xuyên mấy đứa trẻ ở trong sân, cũng không dám cho bọn họ ra ngoài. Trong sân có vẻ vô cùng náo nhiệt. Hứa Tần Thị thấy Hứa Thị, Vương Thị bọn họ lại oán giận nhưng hiểu, vội vàng đi lại nghĩ muốn thu thập Giang Thị lại bị nàng hỏi mấy lần.

Giang Thị vỗ lưng Hứa Tần thị, "Mỗi mỗi, không cần so đo mới sống lâu trăm tuổi. Lại nói đêm khuya đường xa, có lẽ nhiều năm rồi chúng ta không đi, vẫn là Cẩm Hiên theo Giang Sinh nhà ta nói, trước kia còn tưởng người ta cho nhà chúng ta thái thanh, năm nay chúng ta cũng đi cho vui, dù sao cũng không chuyện gì đúng không? Ngài nhìn ngài a, nhà ngói lớn sẽ nhanh chóng xây xong, ở trấn trên lại là một tửu lâu náo nhiệt, nhiều phúc

khí như vậy còn chưa đủ sao?" Nói xong lại sẵn giọng: "Nếu ngài thích, sang năm đi thái thanh ta cùng ngài đi, bọn họ ai cũng không cho đi!"

Hứa Tần Thị giả bộ giận rất cuộc giả không xong, ha ha cười không ngừng, nhưng miệng cũng không tha người, "Không được, tốt xấu gì cũng thừa lại một ít cao lương, ta lấy ra, người về làm cho ta một ít mè vừng đậu phộng đường đỏ, giã nhuyễn, ta nha, làm bánh cao lương cho các người ăn, bảo đảm các người thích!"

Giang Thị cũng cười, "Đi, làm ra bánh cao lương không cho mấy đứa nhỏ ăn, mỗ mỗ liền vui vẻ !" Nói xong như một trận gió chạy về nhà mình.

Cốc Vũ đứng ở một bên thấy, ngày như vậy cũng có thể qua vô cùng náo nhiệt, trong lòng thấy rất tốt, bình đạm lại hạnh phúc, không lo ăn mặc cũng có chút tiền dư, trong lòng an ổn tự tại, còn muốn cầu nhiều làm gì?

Mấy ngày sau đó, Đào trang nghênh đón một chuyện vui lớn.

Cầu rất cục cũng sửa xong, cầu đá hình vòm, hai bên còn có lan can bằng đá che chở, nhìn vừa rộng rãi lại chắc chắn và khí phái, đầu cầu điêu khắc hai con sư tử, vải đỏ cột trên đầu, màu đỏ rực rỡ như lửa chiếu hồng khuôn mặt người thôn trang.

Người lui tới đều vui sướng, bàn tính qua hai năm có thể làm một chiếc xe trâu, sang năm nếu khấm khá phải đi mua một con trâu về nuôi, cuối năm chờ để dành đủ tiền trâu cũng lớn, có thể xuống ruộng làm việc hoặc lúc thăm người thân, đi tập hợp dùng, lúc chia đào thôn trang, còn có thể bỏ trên xe kéo đi nhà thân thích, trên mặt không biết có thêm bao nhiêu sáng rọi.

Cốc Vũ cũng bị không khí vui mừng bao phủ, tuy không thể giúp gì, xem náo nhiệt cũng đủ. Nhưng rất cục nàng cũng nghĩ ra có thể làm gì, cùng Tiểu Hà cách một hai ngày đem trâu ra ngoài đi bộ, tuy chỉ có hai người, nhưng cũng tự tại, Lí Đắc Tuyên khéo tay, cố ý làm cho nàng một con diều,

các nàng càng chơi vui không muốn trở về nhà. Văn thắm cũng thoáng, không bắt Tiểu Hà về nhà, Tiểu Hà cũng biết giới hạn, nên để nàng tự do tự tại đi theo Cốc Vũ.

Ngày cầu mới khánh thành, thôn trang so với đón năm mới còn náo nhiệt hơn, nếu không vì thôn trang không có tiền dư, nhân dịp hưng trí này còn muốn thỉnh gánh hát đến một hai ngày, nhưng cuối cùng chỉ mời múa sư tử tới, ở bên cầu pháo nổ, khoa chiêng gõ trống rất náo nhiệt, thôn trang sôi trào.

Náo nhiệt hết cả một ngày, hưng trí vẫn còn dư âm như cũ. Không bỏ qua cơ hội, tuy thôn trang không có dư tiền đại tiệc, nhưng không có nghĩa mọi người không thể tụ họp.

Tiệc lớn không có, nhưng nhỏ không thiếu, vì thế chọn một mảnh đất ở tại đầu thôn, bày một hàng bàn dài, nhìn rất đồ sộ nhưng nếu đến gần sẽ thấy bàn cao thấp không đồng nhất, màu gỗ cũng kiểu dáng khác nhau. Có cái vừa thay mới một chân bàn, cũng miễn cưỡng thông qua, có cái dùng cây trấu tinh tế quét qua, có cái nhìn không ra màu sắc ban đầu, ở giữa bày mấy cái bàn tốt hơn một chút, một bên còn để ghế, còn lại chỉ là cái bàn trụ lúi, ở giữa còn có một cái đầu heo lớn, là Liễu Bá Tử đưa tới... Không còn cách nào, mọi người nghĩ ra bách gia yến.

Bà nội trợ của mỗi nhà mỗi hộ đều bận rộn. Ba năm bàn, thiếu một hai con cá, mặc kệ làm gì cũng đóng góp vào. Cũng có mấy hộ cùng nhau làm, tỷ như Giang Thị làm chung với Vương Thị, Hứa Thị, tại kia suy tính tỉ mỉ phải làm món gì, lo lắng phân lượng cũng muốn ăn ngon, cuối cùng Hứa Tần Thị làm bánh vòng đường, nồi cháo ở phía sau viện khởi động, phía trước người chuẩn bị tốt, nàng phụ trách chiên, mè vừng vẩy một tầng, chiên xong nhìn vàng óng ánh sáng bóng, vừa béo giòn lại thơm. Giang Thị làm món gân, một đám đều chặt thành khối lớn, nói là còn để đứa nhỏ cầm đi ăn. Còn làm thêm bánh gạo, Cốc Vũ muối dưa chua cũng không nhiều phiền toái, trực tiếp bưng ra một cái cái bình, đến lúc đó lấy một chồng bát,

cách vài cái bàn mang lên một chén, để mọi người nếm thử tươi mới cũng tốt.

Người lớn bận rộn, trẻ con lại buồn phát ngán. Bọn họ chưa gặp qua trường hợp như vậy, ở đây bọn họ tự tại nhất, đến đông gia vào tây gia xem mọi người chuẩn bị món gì, sau đó lại đi nhà khác báo cáo, nhà ai làm món gì bọn họ đều biết, cũng ngượng ngùng tới gần xin, chỉ tha thiết mong nhìn nước miếng chảy quanh, rồi chờ đến lúc được đặt ở trên bàn là gấp.

Mùi dầu chiên trong nhà Cốc Vũ bay thật xa, gân giò sau thơm mê người, vì bọn hắn nấu ở phía sau viện, những đứa trẻ tụ tập ở phía trước chỉ có thể dựa theo mùi bên trong đoán món gì, thoáng mắt người đi hết, so với đứng đây ngửi mùi, bọn họ càng thích xem người ta làm như thế nào hơn, không chừng còn có thể nếm trước một ít cho đỡ thèm. Nên khi Hứa Tần Thị làm xong mẻ bánh vòng đường đầu tiên đặt ở trong ki đi ra, trong viện đã không có người, đành phải trở về tiếp tục bận rộn.

Đợi đến khi các nhà các hộ bày đồ ăn lên bàn xong, nhóm đàn ông ngồi quanh bàn uống rượu nói chuyện, trên mặt sáng rỡ, nói nhiều cũng không ngoài chuyện thu hoạch ruộng vườn, ngày tốt hơn. Nhóm phụ nữ quan tâm trong ngoài, thấy tay đứa nhỏ bần nói vài câu, dọn dẹp đồ rơi rớt, nhưng cũng vui vẻ, một đám ăn thử xong nói nhà ai tay nghề giỏi, đồ của ai phân lượng nhiều, ai rất keo kiệt, chỉ mang ra một chậu dưa chua cũng được thông qua...

Tiệc kéo dài từ buổi sáng đến khi mặt trời lặn sau dãy núi, mới bỏ qua. Đàn ông say xỉn ngã trái ngã phải, đứa nhỏ theo sau nghe được những lời ngày thường không nghe được, toét miệng cười, nhóm phụ nữ thu dọn, chuyển bàn của nhà mình đi, một ít nồi bát bồn biêu bị mẻ, một ít bị vỡ, cũng chỉ là than thở vài câu, không có ai so đo nhiều.

Mọi người về nhà.

So với bách gia yến náo nhiệt, ngày Lí Đắc Giang dọn vào nhà mới đơn giản rất nhiều.

Nhà ngói xây ở giữa sân Nhị thúc công và sân Lí gia, là đất trồng rau, Lí Đắc Tuyền xây thành nhà ngói, sân cũng có sẵn, trong phòng mọi thứ đều là mới, vẫn còn ngập tràn mùi bùn đất, ngói như vẩy cá, rất khí phách. Cả đời Lí Hà Thị đều muốn xây nhà ngói, không ngờ con thứ hai xây xong trước, bên lão phòng vẫn ở nửa gian nhà ngói.

Bởi vì Giang chuyển nhà mới, bên kia Trương thị nói Lập Thu đã lớn, còn có Lập Xuân, Lập Hạ sắp đến tuổi thành thân, không thể không có một chỗ dung thân. Trần Thị không đồng ý, nói chẳng phải về sau mình sinh con ngay cả cái phòng ở cũng không có, chẳng lẽ muốn ở phòng củi? Hiện tại Lập Xuân, Lập Hạ ở một phòng, Lập Thu trước kia ở chung với Linh Nga, chờ nàng xuất giá tự nhiên có phòng ở cho Lập Hạ, phòng cũ của Giang dĩ nhiên hẳn là cho mình.

Cuối cùng tranh chấp không giải quyết xong, Lí Đắc Giang tức giận, nói Tuyền không có phòng ở, phòng đó để lại cho Kinh Trập ở, hiện tại Tuyền cùng Cốc Vũ, Tiểu Mãn, Vương thị cùng ở nhà ngói, mặc dù không có người tới ở cũng không để cho bọn họ ở, không cần nhớ thương, muốn âm ỉ tùy tiện bọn họ âm ỉ đi!

Tường vừa quét vôi còn có chút mùi, dưới mái hiên dùng vật liệu đá sửa cầu, trong phòng cũng là bùn mới làm kỹ lưỡng, Lí Đắc Tuyền và Đại Lâm đã sớm làm xong gia cụ, đồ bên phòng cũ không chuyển tới được, bọn họ mang thư đơn giản nhất qua ở chỗ mới.

Tuy không có đại tiệc, người thôn trang đến chúc mừng không ít, đến xem mang theo một bao điểm tâm liền cáo từ, cũng có người vuốt ve gia cụ nói là mọi thứ đều chu đáo, nhìn hoàn hảo như nhà địa chủ.

Hứa Tần thị cũng chuyển tới, Cốc Vũ bọn họ đã ở quen, Nhị thúc công và An Cẩm Hiên đều không ở nhà, nhà không thể bỏ không, lại nói hậu viện cùng trong phòng có rất nhiều đồ đạc, nhất thời còn chưa chuyển đi. May mắn là ở gần, không khác gì ngày thường, nói chuyện đều nghe thấy. Hứa Tần Thị ở cùng với Tiểu Hàn, Đại Hàn, một giường gỗ lớn chiếm nửa gian phòng, bốn phía còn thành gỗ, Tiểu Hàn, Đại Hàn không thể bị té. Hạ Xuyên nhìn rất hâm mộ, la hét cũng muốn một cái, nhưng không có chỗ để cuối cùng đành từ bỏ.

Nhưng Hạ Xuyên là người không cam lòng, thường xuyên đã chạy tới trèo lên giường không chịu đi, Hứa Tần Thị thấy buồn cười, ở trong phòng của mình nhìn ba đứa nhỏ lăn lộn trên giường lớn. Vì thế Vương thị rất băn khoăn.

Lúc trước thôn trang mới náo nhiệt qua, ngày vào nhà mới, Lí Đắc Giang chỉ cần thỉnh người trong viện bên kia, còn có ba chị em đã gả đi, Hứa Thị bên này cũng kêu Hứa Thế Cùng tới, thêm mấy nhà thường qua lại, tổng cộng chỉ bốn năm bàn, vô cùng đơn giản ăn một bữa cơm.

Vốn đoán trước Hứa Thế Cùng mang cả nhà tới, Thấm Nhi lớn hơn một chút lâu rồi chưa về đây, Hứa Tần Thị nghĩ bọn họ ở bên ngoài cũng khá, cầu ở thôn trang không tốt lắm nên không ra ngoài, ở lại giúp trông coi cháu ngoại.

Nào biết đến ngày chính, chỉ có Hứa Thế Cùng một người vợ vã tới, cũng không có mang theo hạ lễ, mặt có chút hồng định giải thích, bị Lí Đắc Giang kéo đi uống rượu.

Vừa ăn mấy miếng cơm, ghế ngồi chưa kịp nóng , chương quây tửu lâu vợ vã chạy vào sân.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 186+51: Tửu Lô Bị Buộc Nợ

Hứa Thế Cùng thấy chưởng quầy vội vàng đi lại, thân mình mập mạp bật đứng dậy, sắc mặt khẽ biến nhưng cố trấn định, "Như thế nào? Không phải nói có chuyện gì ngày mai lại nói? Hôm nay là ngày tốt, chuyện gì cũng đợi trở về lại nói!"

Lúc trước chưởng quầy cùng Hứa Thế Cùng qua lại, hơn nửa Giang bọn họ thường xuyên ở bên ngoài, nên cũng biết người này, lúc này nghe thấy lời của Hứa Thế Cùng, muốn nói lại thôi, bộ dáng sốt ruột ai cũng nhìn ra.

Lí Đắc Giang cũng ngồi không yên, người sáng suốt vừa nhìn là biết có chuyện, huống hồ nếu không chuyện khẩn cấp, sao chưởng quầy lại chạy đến? Cũng không nói nhiều, "Đều là người một nhà! Có chuyện gì nói ở đây là được."

Thấy Lí Đắc Giang mở miệng, Hứa Thế Cùng không nói gì, chưởng quầy sốt ruột gấp gáp nói: "Mau trở về đi! Bọn họ đều tới cửa! Ta chống không được mới để ta đi tìm ngài!"

Hứa Thế Cùng rốt cuộc không đợi được, liền chạy ra ngoài, vẫn chu toàn giao đãi Hứa Thị bọn họ, "Nương, tỷ các người đừng lo lắng, không có chuyện lớn gì."

Nói xong người đã đi ra cửa, chưởng quầy vội vàng đi theo.

Sao có thể không có chuyện gì!

Lí Đắc Giang ở lại ngồi không yên, dù sao đều là người một nhà, không gì không thể nói, "Tuyền, bằng không chúng ta đi nhìn một cái, cơm ăn lúc nào cũng được, các người ở nhà chờ, không có chuyện gì, ở tửu lâu không có gì khác ngoài sinh ý."

Lúc chường quầy vừa mới đến, An Cẩm Hiên nhìn thấy không đúng cũng đã ra cửa đóng xe, lúc này vừa khéo đem xe đuổi tới cửa, Cốc Vũ không nghĩ gì liền bò lên xe, xong mới quay đầu nhìn Lí Đắc Giang nói: "Nhị bá, ta cũng đi với các người."

Tuyền vẫy tay, "Người đi xem náo nhiệt làm gì, cũng không phải chuyện tốt, trở về."

Cốc Vũ lắc đầu, "Vì không phải chuyện tốt mới đi, vạn nhất có chuyện Thẩm Nhi các nàng bị sợ hãi làm sao bây giờ. Các người không thể nói rõ với các nàng, chẳng thà ta đi, không chừng có thể giải quyết vấn đề. Người nhiều lực lượng đại thôi."

Nghe Cốc Vũ nói như vậy, Hứa Thị cùng Hứa Tần Thị như được nhắc nhở, cũng không nói gì cũng đi, cả nhà Trần Vĩnh Ngọc và nhà Đại Lâm cũng đi, người đông, Lí Đắc Giang xua tay, "Không được, Vĩnh Ngọc đi cùng chúng ta, các người ở nhà đợi, nhà không thể không có người, nếu có chuyện gì vài bước đường sẽ gọi các người, nếu không có gì đi thêm phiền."

Nói xong, Tuyền, Giang huynh đệ cùng Trần Vĩnh Ngọc, An Cẩm Hiên, Hứa Thị, Hứa Tần Thị, Cốc Vũ, một hàng bảy người đi trấn trên.

Xe trâu nhún nhảy trên đường đi tới, lòng mọi người không yên, không ai nói chuyện, chỉ thầm thúc giục trâu có thể đi mau hơn. Mọi người dài cổ nhìn nhưng không thấy bóng dáng Hứa Thế Cùng và chường quầy, hẳn là sốt ruột vội đi giải quyết chuyện.

Cốc Vũ nghĩ không bằng xuống xe chạy mau hơn, nhưng nghĩ Hứa Tần Thị cao tuổi, càng sốt ruột càng không tốt nên cứ như vậy đi, cũng chỉ chậm hơn nửa khắc thôi.

Vừa rồi nàng cũng nghe được mấy câu, lúc đó một lòng muốn đi, bây giờ ngồi ở trong xe chậm rãi nghĩ lại, mới nghĩ tới vừa rồi chương quây nói linh tinh vụn vặt mấy câu, có người tới cửa? Người nào tới cửa? Lưu manh vô lại thì không có khả năng, như vậy là đối tác làm ăn, tóm lại không phải chuyện tốt, hơn nữa còn vội vã trở về như vậy, như Lí Đắc Giang vừa mới nói qua, chuyện của tửu lâu đơn giản chỉ là mỗi làm ăn, không gặp khốn cảnh chứ? Cốc Vũ vỗ đầu có chút nóng vội, người đi đông, nên mang theo chút bạc ở trên người mới phải.

Hứa Tần Thị hoảng hốt, thấy Cốc Vũ vỗ đầu vừa sốt ruột, vừa hối hận, tim đập lợi hại, "Cốc Vũ, người nghĩ tới cái gì? Không là đại sự chứ?"

Cốc Vũ quay đầu lại cười, "Không có chuyện gì, không bằng mỗi mỗi người ở nhà chờ, xe thật xóc nảy, ta nghĩ đi ra ngoài không ăn được món ngon ở nhà, đi tửu lâu còn sợ không có món ăn ngon sao?" Vốn muốn điều tiết không khí một chút, nào ngờ nói ra Cốc Vũ cảm thấy lạnh. Trong lòng tự an ủi mình, chỉ mong là sợ bóng sợ gió thôi.

Sự tình cũng không như theo ý nguyện.

Cốc Vũ bọn họ đến thôn trấn, từ xa đã nhìn thấy một đám người xem náo nhiệt, bọn họ không nghe ra chuyện gì, càng thêm sốt ruột.

Còn cách một đoạn, thấy cả đám người vây quanh nên vội vàng xuống xe đi bộ đi qua, An Cẩm Hiên tìm nơi để xe.

Đến gần cửa, mọi người chen vào đám người, mới phát hiện một đám người ngồi trong sảnh chính của tửu lâu, vẻ mặt tức giận, Hứa Thế Cùng chắc cũng vừa đến, ở bên trong lau mồ hôi, dáng vẻ thật như gặp nan đề.

Lí Đắc Giang không nói, kêu Hứa Thị mang theo Hứa Tần Thị, Cốc Vũ đi xem mẹ con Thấm Nhi trước, miễn cho bọn họ hoảng hốt, chuyện bên ngoài bọn họ sẽ giải quyết tốt. Cốc Vũ đến nơi này sao có thể dễ dàng đi vào như vậy, nên đứng ở một góc không chịu đi, lát sau đi ra cửa khuôn mọi người đứng xem náo nhiệt giải tán, vừa vặn An Cẩm Hiên đi vào, cùng hăn đuổi người đi.

Đa số người coi một lúc không thấy gì khác hơn, nên lui bước, còn lại vài người đứng ở một bên nhìn quanh. Cốc Vũ và An Cẩm Hiên không để ý đến họ, người vây xem đã đi bớt, áp lực trong lòng cũng giảm theo.

Hai người đứng ở một bên nghe các lão bản nói chuyện, một người có bộ râu dê cau mày, "Tửu lâu lớn như vậy, ta không tin còn thiếu tiền gạo của ta, người bên này xoay không kịp, ta bên kia còn có một đám người chờ há mồm ăn cơm, khát một lần lại một lần, hôm nay không thể khát lại nữa!"

Lời này khiến cho mọi người đồng lòng, một người đàn ông có khuôn mặt gầy choắt vỗ bàn một cái, "Đúng vậy, hôm nay không thể bỏ qua, bằng không tiệm tạp hoá của ta còn không phải chờ đóng cửa."

Một hán tử mập mạp bộ dáng cười hì hì, nói chuyện cứng rắn, "Hứa lão bản, lúc người nói như thế nào, qua hai ngày sẽ tính tiền, quỳ thịt của ta cũng không thiếu chút bạc đó, chỉ là mọi người đều đến đòi, ta không đến chẳng khác gì ta là đồ ngốc bị lừa giỡn sao?"

Mặt Hứa Thế Cùng ướm mồ hôi, ở đâu lấy ra bạc, tới lui nhắc tới chỉ mấy câu này, "Thư thả mấy ngày ta nhất định sẽ thanh toán, đều là giao tình lâu năm..."

Nói đến nói đi nhưng không có ý mới, trong lòng Cốc Vũ có chút ray rức và hối hận, nếu trước đó mình chạy về cầm ngân phiếu tới chẳng phải là có thể giải quyết chuyện khẩn cấp.

Cốc Vũ nghĩ đến dĩ nhiên Giang cũng nghĩ tới, không muốn nhiều lời, xem ra hôm nay không ra bạc là không qua được, lại nói thiếu nợ trả tiền vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, "Các vị lão bản nói tổng cộng thiếu bao nhiêu?"

Lời này nói ra, Hứa Thế Cùng muốn ngăn cũng ngăn không được, các vị lão bản cho rằng người vừa nói coi tiền như rác nguyện ý gánh nợ, xoay đồ trong tay, "Phần của ta không nhiều, 32 lượng."

"Ta ít hơn, gạo chỉ đáng vài cái tiền, thời gian này thiếu 27 lượng, thứ khác thêm hai trăm mười hai văn, ta cũng không phải người khó nói chuyện, mười hai văn số lẻ bỏ đi." Nói xong trên mặt bắt đầu có ý cười.

Cốc Vũ không nói gì nhìn trời, nói thầm với An Cẩm Hiên, "Mười hai văn mà gọi là bỏ số lẻ, ai."

Mới có hai người, những người khác cái gì tiệm tạp hoá, quầy thịt, thậm chí còn có tiệm bán chén bát nhất loại đều nói, bạc cộng lại thật không ít, Lí Đắc Giang tại kia suy xét như đang tính toán gì. Hứa Thế Cùng kéo tay áo của hắn vài lần hắn làm như không có thấy.

Tính qua xong, Lí Đắc Giang kéo Trần Vĩnh Ngọc và Lí Đắc Tuyên đến một bên thương lượng, người đang ngồi đều đứng lên, tựa hồ tùy thời muốn cướp đồ.

Trong đám người người có khuôn mặt gầy kích động nhất, "Mọi người không cần tin hắn! Các người nhìn đi, khát tới khát lui chúng ta đã cho thứ thả đủ! Đã tận hết lòng, đến lúc này lại không có thời hạn chính xác, coi chúng ta như khi đùa giỡn, mọi người đều buôn bán, Ngô lão bản, người bên kia cũng xa không ít, đến lúc phụ nữ của người sinh cái gì cũng không có người nhận tâm sao? Chúng ta buôn bán không phải là muốn nhà mình có thể qua ngày lành, chẳng lẽ để người trong nhà đi theo chịu tội đúng không!"

Một khi có người thổi gió, lửa của mọi người liền bùng lên.

Những người khác ào ào kể ra sự khó xử của mình, nếu không có bạc nhập hàng sẽ ra dạng gì, buôn bán nhỏ sẽ không chịu nổi...

Lí Đắc Giang không nói nhiều, định xoa dịu bọn họ, nào ngờ người có khuôn mặt gầy đi tới, xuýt chút đẩy Lí Đắc Giang, may mắn Lí Đắc Giang né nhanh, nhưng tức lên, "Không muốn tiền sao! Muốn động thủ!"

Người có khuôn mặt gầy như bắt được nhược điểm, nhìn mọi người nói: "Các người nhìn một cái, ở đâu chạy tới một người như vậy, chưa từng gặp qua, chúng ta hiện tại chỉ nhận tiền không nhận người, trả bạc cho chúng ta, chúng ta liền đi, bằng không chớ trách chúng ta không khách khí!"

Lí Đắc Giang còn đang kiểm chế lửa giận, Trần Vĩnh Ngọc đi qua kéo hẳn, nói: "Các vị không cần nóng vội, ta là Đào trang, Trần Vĩnh Ngọc, các người nhớ được ta là được, bây giờ ta phải đi lấy bạc, tiền của các người một phần cũng không thiếu sẽ trả cho các người, nếu lo lắng thì phải hai người theo ta trở về, dù sao chạy không thoát."

Trong đám đông có người nghe tên, "Chính là Lí chính Đào trang, danh tiếng vang xa, thôn trang chung quanh đều phục, chuyện Liễu Bá Tử huyền lớn như vậy người ta cũng giải quyết, có người này cũng an tâm."

"Đúng vậy, bằng không đi theo cũng được, chúng ta lấy được bạc nên giữ lời."

Người mặt gầy thấy cục diện không quá thích hợp, ồn ào náo ra, "Không được! Đây là chuyện ma quỷ của các người! Nói đã bao lâu, người đông hơn nhưng bóng dáng bạc đều không thấy, các người tốt rồi, vừa rồi chúng ta tìm đến, chưởng quầy nói như thế nào, lão bản trở về liền cấp bạc, bây giờ lão bản đã trở lại bạc không có. Hừ, hiện tại còn nói muốn đi lấy, mọi người không cần bị mắc mưu! Ai biết có phải mao nhận không!"

Quần chúng ồ lên.

Bên trong tranh cãi ầm ĩ, một người nhàn nhạt đi vào, "Bọn họ có thể mạo nhận, ta cũng không là mạo nhận đi?"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 187+52: Chủ Phía Sau Màn

Người đang tranh cãi ầm ĩ sừng sốt, không dự liệu được lúc này có một người như vậy xuất hiện ở đây.

Lão bản hàng thịt hì hì cười, vẻ mặt hoà hoãn, "Ninh thiếu gia, làm sao chúng ta có thể mạo nhận người đầu, lại nói ngài có cuộc sống của ngài, chúng ta chỉ là muốn lấy lại tiền của mình, cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa đúng không?"

Ý tứ trong lời nói là nói Ninh Bác lo chuyện bao đồng.

Ninh Bác hừ lạnh một tiếng, "Muốn lấy lại tiền của mình mà bức người đến thế này sao? Từ lâu người ta suy sụp sinh ý các người không ít đi? Buôn bán là như vậy sao? Nếu thanh danh truyền ra các người thế nào sống yên?"

Lão bản có khuôn mặt gầy gò không cam lòng, không nghĩ đến lúc này nhảy ra một tên Trình Giảo Kim, không cam lòng nói, "Ninh thiếu gia, ngài đừng nói chuyện không đầu thắt lưng à, chúng ta đều là mua bán nhỏ, đâu sợ mất đi mấy thứ này!"

Ninh Bác tức giận đến nghẹt thở. Cốc Vũ nhìn bên sườn mặt hắn, không biết hắn có thể giải quyết vấn đề hay không, thấy hắn tiếp tục nói: "Vài vị này không phải là Đào trang sao? Danh tiếng nứt đào các người chưa từng nghe qua sao mà nói người ta mạo nhận? Đi về nhà lấy bạc cho các người cũng không được. Chuyện nhỏ như vậy, vạn nhất náo lớn nhiễu loạn kinh động quan gia, đến lúc đó chuyện mua bán của các người có còn hay không cũng khó nói."

Người mặt choắt có chút nao núng, nhưng đã đâm lao phải theo lao, "Thì có gì, nha môn cũng phải phân rõ phải trái đúng không!"

Người có râu dê biết ít chuyện Ninh gia, hừ lạnh, "Ninh thiếu gia, ta khuyên người không cần xen vào việc này, miễn cho truyền tới Ninh lão gia bên kia, sợ là về sau ngày của người càng không dễ chịu."

Lời nói bán âm bán dương rất chói tai, đại khái là biết chút nội tình.

Ninh Bác nhịn xuống không nổi trận lôi đình, chẳng qua hàn ý trong mắt tăng thêm, "Không có gì, các người nhận ra ta là được, bằng không có thể theo ta về nhà lấy bạc, hoặc ta ngồi ở chỗ này, để bọn họ trở về lấy bạc, các người muốn nháo sự đập tửu lâu, về sau không cần nói ta, cha ta không có chỗ đi ăn uông trách tội xuống, béo thục, người bên kia mua bán sẽ không thể làm đi. Ngày của ta không dễ chịu nhưng ít nhất ta là con thân sinh của hân, người cảm thấy ta nói chuyện đáng tin hay người nói chuyện đáng tin?"

Mọi người nhao nhao nói ồn ào.

An Cẩm Hiên nhìn nơi này, tựa hồ thấy được chút gì, kéo Cốc Vũ bước đi, "Đi theo ta!"

Cốc Vũ thấy hân đi gấp, không cam lòng, "Cẩm Hiên ca, sự việc này giải quyết không xong chúng ta không thể đi a, vạn nhất đã xảy ra chuyện ít nhất có thêm vài người đúng không? Hay là ta đi tìm sư phụ ta, hoặc là chúng ta về thôn trang lấy tiền, nếu thật sự không được nữa bất cứ giá nào phải đi tìm Đình Trưởng được không?"

An Cẩm Hiên không trả lời, vẫn đi về phía trước, Cốc Vũ đi chậm theo, nhìn đường tựa hồ không đúng, không phải hướng về Đào trang, cũng không phải đi về y quán, là đi chỗ nào hân cũng không nói một tiếng.

An Cầm Hiên quẹo vào con đường lát đá, ngừng lại ở trước một cửa hiệu có hai mặt cửa, lúc này chưa có khách, nhìn thấy An Cầm Hiên và Cốc Vũ hai người, tiểu nhị trong cửa hàng đi ra nhìn quanh thăm dò, lại lùi về sau. Không phải lần đầu tiên Cốc Vũ đến chỗ này, trước kia cùng Hứa Thị bọn họ đã tới. Sau khi An Cầm Hiên làm tiểu nhị, nàng đúng là chưa có tới qua. Lúc này có chút buồn cười, chẳng lẽ An Cầm Hiên đến tiệm vài mượn bạc? Người ta có thể cho hần mượn nhiều như vậy sao?

An Cầm Hiên vội vàng đi vào cửa hàng, một tiểu nhị canh giữ trong cửa hàng đang xoay người thu thập này nọ, thấy An Cầm Hiên đi lại, cười hì hì nói: "Không phải nói hôm nay sẽ không tới sao? Kinh Trập công tử đi ra ngoài không lâu, buổi chiều trở về."

Kinh Trập công tử? Cốc Vũ có chút buồn cười. Chỉ nghe An Cầm Hiên nói: "Tiểu Hồ, sổ sách mấy ngày nay đều cho ta xem, Cốc Vũ người chờ ở bên ngoài giúp đỡ trông tiệm."

Cốc Vũ chưa kịp phản ứng An Cầm Hiên đã kéo tiểu nhị kêu Tiểu Hồ đi ra phía sau, không lâu sau đã đi ra.

An Cầm Hiên không nói gì, nhìn Tiểu Hồ gật đầu, cùng Cốc Vũ bước đi, "Cốc Vũ, xem thế này bạc nhưng là không sai biệt lắm đủ, không cần lo lắng, người mặt gầy vừa nhìn đã biết không có hảo ý, ta muốn đi tra rõ."

Cốc Vũ rất lo lắng, An Cầm Hiên sẽ không một mình lấy hết bạc của tiệm vài chứ? "Cầm Hiên ca, lão bản người không ở đó người dám lấy bạc đi không sợ hần trách tội sao? Nhưng cũng không quan trọng, quay đầu chúng ta sẽ trả lại, nhưng dù trả lại bị phát hiện cũng không tốt, về sau sẽ không tin tưởng người nữa."

An Cầm Hiên dờ khóc dờ cười, "Ai nói với người như vậy, không nói chuyện này nữa, nên ứng phó chuyện kia rồi nói, xong ta sẽ nói mọi chuyện rõ ràng với người."

Lúc hai người thở phò chạy về tử lâu, thấy Ninh Bác đang giăng co với những người đó, không biết vì sao bên ngoài có thật nhiều người ồn ào bàn tán, nói là tử lâu không trả tiền, không thấy Trần Vĩnh Ngọc, có khả năng là chạy về Đào trang, mặt Lí Đắc Giang, Lí Đắc Tuyên đều tức giận. Duy độc sắc mặt Hứa Thế Cùng nhàn nhạt, là tuyệt vọng lạnh nhạt.

Ninh Bác hừ một tiếng, "Có bản lĩnh các người đi vào lấy đồ!"

Thật sự có người nóng lòng muốn thử. Cốc Vũ xen lẫn trong đám người nghe mọi người nói như thế nào.

An Cẩm Hiên bất chấp thở gấp, chen lẫn mà vào, "Không phải chỉ là chút bạc thôi! Hủy đi đối với các người có chỗ tốt gì, muốn bạc đến bên ta, nếu muốn bị kiện thì tự mình đập phá, Tuyên thúc, không cần ngăn trở! Đến lúc đó đập phá thế nào tự nhiên phải bồi thường!"

An Cẩm Hiên nói xong, tựa vào bên người Hứa Thế Cùng. Đám người kia nghe nói có bạc, không gây chuyện nữa, người mặt choắt có xúi giục thế nào cũng không làm ra chuyện gì, An Cẩm Hiên thản nhiên ngồi, chờ Hứa Thế Cùng cùng đám người kia thẩm tra kỹ thiếu bao nhiêu bạc, đem bạc thanh toán, rồi thu hồi giấy nợ ấn dấu chỉ tay, xem như kết liễu.

Người cầm được bạc không so đo nhiều, nói chuyện cũng mềm mại không ít, "Hứa lão bản, chúng ta cũng không có cách nào, trong nhà khó xử người cũng biết, về sau chúng ta còn có rất nhiều..."

Chưa nói xong đã bị người một bên kéo đi rồi, mặt Hứa Thế Cùng như tượng gỗ, cũng không tiếp lời.

Ninh Bác lại nổi lửa, nhóm người này chỉ nhận bạc không nhận người, làm hấn mất thể diện, lúc này nộ khí đằng đằng nói: "Cầm bạc còn không đi sao!"

Mấy người sợ đặc tội Ninh gia không dám đi, sợ thiếu gia Ninh gia tính nết cổ quái mang thù, không bằng bây giờ để hẳn mạng về sau không có chuyện gì, bên ngoài nghe đồn là Ninh gia Lão gia đối với thiếu gia không quá dễ bụng, đại khái là làm gì khiến hẳn thất vọng đau khổ, lòng bọn họ lúc này không yên, không biết tình huống cụ thể, vẫn nên ở tại chỗ này giải quyết rõ ràng tốt hơn.

Bên trong đang do dự, người mặt choắt đã mệt mỏi, không có người đứng bên hẳn, tinh thần có chút suy sụp, rất nhanh thay đổi nét mặt đi qua đòi tiền.

Người mặt choắt này là người cuối cùng, Hứa Thế Cùng thở dài một tiếng, cực lực đứng vững trên mặt đất, trong lòng chua xót, những người vừa rồi ép trả nợ, đều là quen biết đã lâu, ngày thường cùng nhau uống rượu ăn thịt vỗ ngực cam đoan nào là lên núi đao xuống chảo dầu, nào là hai đao kề hai bên, bây giờ gặp chuyện bao lớn đã đối với mình như vậy. Hẳn không oán bọn họ, thương trường có lẽ là như thế, chỉ là trong phút chốc hẳn không thể thích ứng, nghẹn một hơi có chút ngộ đạo, lại thấy đã quá muộn, nếu từ lâu suy sụp, về nhà làm ruộng cũng xong.

An Cẩm Hiên kề bên Hứa Thế Cùng, không biết trong lòng hẳn nghĩ nhiều như vậy. An Cẩm Hiên nhàn nhạt ngồi, cười hì hì nhìn người mặt thuôn. Người nợ chột rùng mình.

"Phần ta không nhiều lắm, ngài không thiếu một mình ta chứ."

An Cẩm Hiên không nói chuyện.

Người nợ nhìn Hứa Thế Cùng, Hứa Thế Cùng tính đúng số, nhìn An Cẩm Hiên gật đầu, An Cẩm Hiên vẫn bất động, cẩn thận nhìn chăm chăm người kia, cho tới bây giờ chưa từng gặp người này, càng thêm có ý tứ.

Người mặt choắt đợi không được, "Người xem xét ta làm gì, còn không phải là tính tiền thanh toán, nhiều người như vậy đều tính xong, chẳng lẽ

thiếu một mình ta?"

An Cẩm Hiên hừ lạnh một tiếng, "Còn thiếu một mình người."

Gã mặt gầy muốn lôi kéo những lão bản đã lấy bạc, "Các người nhìn một cái, cũng không cần đứng, còn thiếu phần của ta."

Hứa Thế Cùng ngạc nhiên, muốn nói chuyện với An Cẩm Hiên, An Cẩm Hiên đến bên tai, hắt "Cậu, người chờ xem diễn." Hứa Thế Cùng im lặng.

Những lão bản lấy được tiền đâu muốn ở lại giao du với kẻ xấu, làm gã mặt gầy thế cô không biết làm sao.

An Cẩm Hiên nhìn kỹ, "Ta nghĩ sao có thể quen mặt như vậy, phần người không nhiều lắm, ta không thêm thiếu, người còn có mặt mũi đến đòi bạc?"

Gã mặt gầy cố nén cơn giận, "Thiếu... Thiếu nợ thì trả tiền... Có cái gì không được! Không trả ta sẽ không đi."

"Người không đi thì có thể như thế nào, vừa nói là số lượng nhỏ, số lượng nhỏ mà muốn đập phá tửu lâu người ta? Số lượng nhỏ mà triệu tập lão bản đến ép trả nợ? Vì số lượng nhỏ mà mỗi ngày đến tửu lâu đồ oan người ta? Làm sập tửu lâu này có phải chủ tửu người sẽ cho người làm chương quỳ phải không?"

An Cẩm Hiên nói những lời này là căn cứ theo những chuyện xảy ra gần đây ở tửu lâu phỏng đoán ra, người mặt gầy ra sức gào thét không giống người đi đòi nợ, khẳng định có lai lịch, cho nên hắt nghĩ đánh cuộc hắt một phen.

Gã mặt gầy xua tay, "Có quan hệ gì với ta, không trả tiền... Không trả tiền còn muốn vu hãm... vu hãm người!"

Tiểu Hồ tử vôi vàng mang Thạch Bộ đầu vào, gã mặt gầy bị dọa, Thạch Bộ đầu không nói thêm, "Có chuyện gì hỏi một chút là rõ ràng."

Ninh Bác ở một bên xem kịch vui trào phúng nhìn những lão bản, bọn họ đều tỏ vẻ mình bị lừa, nguyện ý đi công đường làm chứng.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 188+53: Cẩm Nhi, Người Trộm Bạc?

Trần Vĩnh Ngọc vội vã về nhà lục tung tìm, lại đến những nhà khá giả mượn thêm, nghĩ ứng phó trước, thiếu nữa thì lấy bên Cốc Vũ.

Nhưng khi hần quay lại đã gió êm sóng lặng, cửa tửu lâu đã đóng, nếu cần thì mở một thanh cửa ra, tránh cho người tạp nhạp ra vào. Huống hồ trải qua âm ỉ lần này, tửu lâu vốn đã không duy trì nổi, lần này càng không có người đến, mở tiếp hay không còn là vấn đề.

Chỉ còn Hứa Tần Thị và Thẩm Nhi, không thấy bóng dáng những người khác.

Trần Vĩnh Ngọc chấn động, vội vàng hỏi: "Sao lại thế này?"

Hứa Tần Thị lắc đầu, ôm lấy Thẩm Nhi nói: "Không có việc gì, vừa rồi ta cũng không có nghe rõ, là Cẩm Nhi không biết từ nơi nào lấy ra một ít bạc trả cho bọn họ, lại không biết chuyện gì, hiện tại đi nha môn, thật là nghiệp chướng, sao đến tình trạng này."

Trần Vĩnh Ngọc an ủi bọn họ vài câu dứt khoát đi xem, thế cục bên kia tốt hơn hẳn sẽ trở lại, kêu các nàng cứ an tâm.

Vừa ra đến đầu ngõ đã gặp Lí Đắc Tuyền. Lí Đắc Tuyền nhìn thấy Trần Vĩnh Ngọc nói, "Chúng ta về tửu lâu, vừa rồi đi quá mau, mỗi mỗi Cốc Vũ bọn họ nhất định sẽ nóng lòng, ta thấy không giúp được gì, trở lại an ủi bọn họ cũng tốt." Nghe như vậy, Trần Vĩnh Ngọc nhìn thần sắc Lí Đắc Tuyền, an lòng một chút, theo về.

Đến tửu lâu, Lí Đắc Tuyền thấy vẻ mặt Hứa Tần thị khẩn trương, "Không có việc gì, không có việc gì, người tới bên kia đã dụ xuống, người bắt nạt kẻ yếu thì nhiều lắm, nhìn chuyện này là biết, tửu lâu không có chuyện, chỉ là cách vách kia sợ là không qua được phải đóng cửa."

Trần Vĩnh Ngọc cũng thở dài một tiếng, "Thật là gây vạ, chờ bọn hăn về nhà thì tốt rồi, chúng ta chờ ở đây, các người không cần lo lắng."

Hứa Tần thị hận không thể đi bán bò tát ngay lập tức, lại muốn làm chút đồ ăn cho mọi người, còn muốn đi nấu nước lá bưởi, nhất thời quỳnh lên đứng lạng một chỗ.

Chuyện bên Cốc Vũ bọn họ cũng kết thúc.

Người mặt gầy kia mở cửa hàng tạp hoá, đồ tửu lâu cần vốn không nhiều, đơn giản là một ít nôi, bát, biều, bồn, dầu, muối, tương, dấm chua nhất loại. Tửu lâu có quan hệ với hăn nhưng không dự đoán được sẽ có hôm nay.

Lúc trước Cốc Vũ đứng ở cửa tửu lâu nghe người ta nghị luận, đến cửa đã thấy một đám người ngồi ở phòng chính, hỏi vài câu là hiểu, trần trên có bao lớn, liên lụy đến liên lụy đi, không có bao người không biết chuyện.

Cốc Vũ tổng hợp lại tin tức thu được.

Người mặt gầy tên Đàm Tính, đã từng đi học, sau này cảnh nhà sa sút nhưng không nản chí, lúc đó một thân hàn vi nhưng cũng cưới được một phụ nữ có gia cảnh tốt, vì thế bên nhà mẹ đẻ đuổi bọn họ đi. Khởi cực vài năm, người bên kia chung quy thương tiếc muội muội của mình chịu khổ, vì thế làm chủ cho bọn hăn mở một cửa hàng tạp hoá, Đàm Tính biết chữ biết tính toán coi như có thể kinh doanh.

Đại cữu của hăn mở tửu lâu, tửu lâu kia ban đầu là một cửa hàng bán cháo, bán bánh gạo, ngay bên cạnh tửu lâu Hứa Thế Cùng, mắt thấy cùng

Hứa Thế Cùng ra vào đều là nhân vật lớn ở trấn trên, buôn bán lời bó lớn bạc, đã sớm động tâm tư, bất đắc dĩ luôn bị bên Trần Vĩnh Ngọc chiếm tiên cơ.

Về sau cửa hàng cháo mở lớn ra, đều bị tửu lâu Hứa Thế Cùng đè nặng, làm gì cũng không cản nổi người ta. Sau này đại cữu kia vất vả tâm tư, mượn bạc thân thích bằng hữu, nâng của hàng biến thành rất thể diện, lại cũng không có bao nhiêu người vào cửa, mắt thấy nhiều năm đành dậm khó giữ được, mới động tâm.

Bên tửu lâu Hứa Thế Cùng nhiều năm qua trên cơ bản cũng không có biến hóa gì, đa phần là khách quen, nhưng gần đây khách quen cũng chuyển qua nơi khác, nói là bên hắc đất đỏ, đồ ăn cũng có chút ngấy. Hứa Thế Cùng động tâm tư đi sửa, lại không sửa hoàn hảo, sửa rồi tư vị ban đầu cũng không còn, đầu bếp cũng bỏ đi, càng như lửa cháy đổ thêm dầu không biết phải làm sao.

Cũng may còn có thể miễn cưỡng chống, chống đỡ một thời gian, lại phát hiện không có lời, không chỉ không có lợi nhuận, còn bị lỗ. Đối đầu bếp cũng không quen, một ngày hai ngày không có chuyện gì, nào ngờ qua một lúc, người ăn đồ ở tửu lâu đều bị bệnh, trên ói dưới tiêu chảy, xảy ra chuyện đầu bếp bỏ chạy, Hứa Thế Cùng đành tự nhận xui xẻo, ai kêu người trong tửu lâu làm lỗi đâu, bạc trong nhà bồi thường sắp cạn kiệt.

Vừa vặn bạn buôn bán lại đây bức ép.

Náo đến cùng lại ra kết quả như vậy, Hứa Thế Cùng dờ khóc dờ cười.

Đầu bếp bắt đầu bỏ đi là do người ta gài bẫy, dẫn dụ hắc, hắc thật không nghĩ nhiều như vậy, đơn giản cho rằng sinh hoạt ở trấn trên, đều là người từ thôn trang đến, nên bồi thường gì cũng chịu, chỉ nghĩ cái tốt sẽ tới, đầu đoán trước được người ta ra ám chiêu. Hôm nay nếu An Cẩm Hiên bọn họ

không đến kịp, tửu lâu sẽ không còn. Hãn còn chút bất đắc dĩ, thương trường hiểm ác gặp một lần, hiện tại giữ được tửu lâu lại không thể làm gì.

Gã mặt gầy Đàm Tính cùng đại cữu hãn ở lại nghe thăm, Hứa Thế Cùng đã rét lạnh tâm.

Đều cùng nhau trở về.

Cốc Vũ có chút không hiểu đi song song An Cẩm Hiên hỏi, "Cẩm Hiên ca, ta cũng nhìn ra tên mặt gầy kia không có ý tốt, sao người nhận định hãn có vấn đề, nếu thăm không ra phải làm sao?"

An Cẩm Hiên lắc đầu, "Người trấn trên, tới lui sẽ quen mặt, có một số người tự cho là thiên hạ vô địch, đều là may mắn thôi. Đàm Tính vốn cũng được cho là người tính toán còn không phải là như vậy, người có biết hãn gọi là gì sao? Hãn sợ khổ, so văt cổ chà ra nước còn keo kiệt hơn, bàn tính đánh chính xác, người ta đều gọi hãn là thiết bàn toán. Mấy ngày nay thường thấy hãn mời những người vừa rồi ép trả nợ hết ăn lại uống, đột nhiên chuyển biến như thế nếu không có việc cầu người là có mục đích khác, dù sao không làm ra được chuyện gì."

Thăm Nhi ra đón, nhìn không ra nàng có bộ dáng bi thương, vẫn mặt nạ, cười rộ lên khoe hai cái lúm đồng tiền, trên tay như cũ có hoa mai hồ, giấy cầm trong tay cắt tới cắt lui. Thấy Cốc Vũ đi vào, chỉ hỏi, "Bác Nhi đâu?"

Cốc Vũ lúc đầu không hiểu, sau mới biết nàng hỏi Ninh Bác, "Chuyện gì?"

"Không có việc gì, mỗi ngày hãn đều đến chỗ chúng ta ăn uống, hôm nay không có đến, biểu tỷ người không biết, hãn có thật nhiều thật nhiều đồ chơi... Hôm nay không đến, có thể là nài nài hãn xem hãn, thật là đáng thương..."

Cốc Vũ nhìn tửu lâu đã có dấu hiệu lụi bại, quầy cũ kỹ, bàn ghế coi như cho qua, vách tường loang lỗ, khắp nơi có chút ngậy ngấy bộ dáng, tóm lại bóng dáng huy hoàng ngày nào đã không còn, đặc biệt sau này chung quanh kiên thiết nhiều tửu lâu mới, nó trở thành một khối cũ kỹ như một khăn lau cũ.

Dưới tình huống như vậy, Cốc Vũ nghe được tiếng thở dài của Thẩm Nhi, nói "Thật sự là đáng thương..." Có cảm giác kỳ diệu. Chẳng lẽ Thẩm Nhi không biết tình huống hiện tại của nhà mình sao. Nàng nhìn không được hỏi qua, Thẩm Nhi không lo lắng gì đáp, "Không gì, về nhà làm ruộng cũng rất tốt. Dù sao cha ta không có việc gì, nương không có việc gì, nãi nãi không có việc gì, Bác ca cũng không có việc gì, mọi người đều không có việc, không vội."

Cốc Vũ cảm thấy mình lo chuyện bao đồng, Thẩm Nhi không quan tâm, không chỉ không quan tâm, trong lòng còn cảm thấy rất giàu có, bằng không sao có thể đi thương hại người khác, không có mấy người làm được như nàng. Thẩm Nhi không nói thêm gì, cùng Hứa Tần Thị và nương nàng vội vàng chuẩn bị đồ ăn cho mọi người.

Cốc Vũ đột nhiên cảm thấy bộ dạng mập mạp của nàng càng đáng yêu, an tâm không ít.

Tâm tình người chờ ăn cũng phức tạp.

Qua chuyện này, tinh thần Hứa Thế Cùng có chút suy sụp. Lí Đắc Giang hỏi hẳn có tính toán gì, hẳn lắc đầu nói: "Ta còn luôn cho rằng không là chuyện lớn, thế này cũng tốt, về làm ruộng sợ là không thể, bằng không làm lại từ đầu, thật sự không được nữa thì mở cửa hàng cháo, trước kia cũng tự mình làm, không có đầu bếp cũng không quan trọng."

An Cẩm Hiên thấy hẳn nói như vậy, không đồng ý, "Cậu, lúc trước ngài là tửu lâu đầu tiên ở trấn trên, nếu bắt đầu lại mở cửa hàng cháo người cam

tâm sao?"

Lời này chưa nói xong, Hứa Thế Cùng cười cười, "Cẩm Hiên, người có bản sự, bạc kia tạm thời cậu chưa có trả cho người."

Cốc Vũ nga một tiếng, lại muốn hỏi chuyện hàng vải.

Vừa khéo về tới cửa.

Lí Đắc Tuyền đang suy nghĩ, lập tức nói, "Cẩm Hiên, vừa rồi nhiều người ta không tiện hỏi, người ở đâu có nhiều bạc như vậy?"

An Cẩm Hiên bị tóm gáy ấp úng, "Này, này, tiệm vải ứng trước."

Lí Đắc Tuyền không tin, "Không phải người là tiểu nhị sao? Sao có thể lấy nhiều bạc như vậy? Ta biết người vì chúng ta, nhưng làm người không thể như vậy..."

Nhị thúc công từng phó thác Lí Đắc Tuyền trông nom An Cẩm Hiên, nhiều năm như vậy như người một nhà, trong lòng Tuyền đã coi Cẩm Hiên như con cháu, nên bày ra tư thái giáo huấn đứa nhỏ.

Trần Vĩnh Ngọc tán thành, hăn nói: "Cẩm Hiên, người sẽ không... trộm chứ?"

Chữ trộm được nói rất nhẹ nhưng đủ làm An Cẩm Hiên biến sắc. Hăn trấn định nói, "Các người nghĩ đến đâu vậy, lão bản tiệm vải là người tốt, sau này chúng ta trả lại là được."

"Nói cách khác lão bản các người còn không biết?" Lí Đắc Tuyền một bước cũng không thả lỏng.

Lí Đắc Tuyền trầm ngâm một lát, "Xem ra Cẩm Hiên lấy bạc từ tiệm vải, chúng ta phải đi thôi, nên thế nào phải là thế đó, Cẩm Nhi ra mặt nhận sai,

chúng ta là trưởng bối cũng không thoát khỏi can hệ, vì quá mức khẩn cấp, mọi người không cần trách Cẩm Nhi."

Cốc Vũ ở một bên nghe cũng gật đầu tán thành, làm như vậy mọi người đều an tâm.

Nào ngờ nét mặt An Cẩm Hiên lộ vẻ đau khổ.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 189: - Chương 54: Tiểu Nhị Biến Thành Lão Bản

Kinh Trập tan học định về thôn trang. Hôm nay Tiểu Hồ nghe lời An Cầm Hiên đi nha môn kêu Thạch Bộ đầu, lúc thẩm án cũng có mặt, cảm thấy mình làm việc tốt có chút đắc ý, sinh động như thật kể lại sự tình với Kinh Trập, nào là lão bản tiệm tạp hoá âm hiểm giả dối như thế nào, tình hình tửu lâu nguy cấp như thế nào, cuối cùng hóa giải ra sao.

Kinh Trập không đành lòng ngắt lời hẳn, nhưng thấy hẳn thao thao bất tuyệt, thật sự nhin không được, lại lo bên tửu lâu, muốn đến xem, Tiểu Hồ còn chưa nói xong: “Chuyện xảy ra làm chúng ta mở mắt, về sau nhưng là _____ “

Lúc Kinh Trập đến chuyện đã giải quyết xong. Thần sắc mọi người thoải mái, chỉ có An Cầm Hiên tội nghiệp ở trong góc thở dài.

Lúc này ngay cả Cốc Vũ cũng không đứng bên phe An Cầm Hiên, vì không đồng ý Cầm Hiên giấu giếm, Lây tiền của người ta nên đi về xin lỗi, nếu thật sự bị trách tội cũng chẳng trách người ta, đó là bốn phận làm người ở thôn trang. Lí Đắc Tuyền chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đem đạo lý lui tới nói rất nhiều, An Cầm Hiên không nói chuyện, bất an ở trong góc do dự.

Nhìn thấy Kinh Trập đi vào, An Cầm Hiên tựa hồ như gặp cứu tinh, ánh mắt chợt lóe lên.

Kinh Trập nghe xong có chút không yên lòng, tựa hồ đang suy nghĩ nên làm gì. Nhóm người cũng trong tư thế nói một không hai, ngay cả Hứa Thế

Cùng cũng gia nhập, “Nói đến cùng Cẩm Hiên là vì ta, nên chúng ta cùng đi, cũng không lo, cùng lắm thì không làm tiểu nhị thôi, không chừng chúng ta làm việc khác lại tốt hơn, Cẩm Hiên người thông minh như vậy, hay người đi đọc sách, không chừng hai năm thi trúng tú tài, cậu người cũng hưởng ké vinh quang.”

An Cẩm Hiên và Kinh Trập nhìn nhau, đều có chút do dự, vừa rồi bọn họ nói gì cũng không nghe vào, cuối cùng vẫn gật đầu.

Kinh Trập nhìn quanh bốn phía, chậm rãi nói: “Cậu, cha, bá phụ, chúng ta lên trên lầu trò chuyện được không?”

Người lớn cho rằng đứa nhỏ da mặt mỏng, nghĩ có chuyện gì nói rõ ràng cũng tốt, bạc bên kia cũng không chậm trễ nửa khắc này, từng người một lên lầu.

Ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ, soi rõ tro bụi bay múa trong luồng ánh sáng. Bước chân Hứa Thế Cùng có chút lảo đảo, đi đến bên cửa sổ suy nghĩ rất nhiều chuyện. Kinh Trập và An Cẩm Hiên ngồi ở bàn, đã lâu trên lầu không có khách, thoát nhìn rất vắng vẻ, Lí Đắc Tuyền, Giang huynh đệ đều có chút lo lắng sốt ruột, Tuyền vừa sốt ruột lại ngậm đau lòng cùng vội vã, Lí Đắc Giang cũng sốt ruột lại không hiểu là chuyện gì, huynh đệ hai người, một người nhân hậu, một người thành tâm, chỉ là Lí Đắc Giang khôn khéo giỏi giang hơn.

An Cẩm Hiên mở miệng, ngoại trừ Kinh Trập hẳn chưa từng nói qua với ai, lúc này rất khẩn trương, chân hơi run, ngón tay ở trên đùi bầu chặt.

Kinh Trập trấn định hơn, “Cha, bá phụ, các người biết cũng không nên giật mình, để chúng ta nói cho hết lời, sự việc này nói đến có chút xa.”

Tuyền mấy người nhìn nhau, không biết trong hồ lô bán thuốc gì, Giang khuyên nhủ: “Không ngại, lúc nhỏ ai không từng làm sai, hồi nhỏ chúng ta còn đi trộm đồ người ta trồng.”

Cầm Hiên hạ quyết tâm, “Ta không phải là tiểu nhị, ta chính là lão bản.”

“Lão bản?”

“Lão bản là người?”

“Cầm Hiên, không thể vì không muốn chúng ta đi nên nói như vậy, có chuyện mọi người cùng nhau chịu trách nhiệm, càng xa càng sai không tốt.”

An Cầm Hiên một khi mở miệng, sẽ không sợ, rất nhiều chuyện đều như thế, chỉ cần nói ra câu đầu tiên, chuyện khác không là vấn đề. Hắn có chút hơi kích động, “Nói vậy các người đều biết là Nhị thúc công mang ta về, chỉ là ta từ đâu tới các người đều không biết, hiện tại chưa phải lúc nói chuyện này, chờ Nhị thúc công về cùng nhau nói. Nhị thúc công tới lui trong thành thôn trang, chúng ta cũng dành dụm được ít bạc, vừa khéo Kinh Trập cũng đi ra đọc sách, chúng ta muốn bắt đầu từ mua bán nhỏ, ta còn muốn thử nhuộm vải, đợi đến thời cơ là có thể hành động.”

Kinh Trập gật đầu, “Quả thật là như thế này, cửa hàng là của chúng ta. Lúc vừa mới bắt đầu sợ các người lo lắng nên không nói với các người, chúng ta nghĩ làm thử trước xem hai người chúng ta có thể làm tốt việc này hay không, sau đó tiệm vải từng bước tốt rất nhiều, nếu không tốt không biết mở miệng thế nào, cứ như vậy kéo dài, nếu không vì chuyện của cậu tới quá mau, sợ là chúng ta vẫn không nói.”

An Cầm Hiên không chờ người lớn lên tiếng, nói tiếp: “Chúng ta cũng không phải muốn thế nào, vốn không muốn gạt các người. Chỉ là nghĩ một ngày kia, chúng ta không nói các người đều biết đến tiệm vải này, chúng ta có thể tự hào nói là của chúng ta, đến lúc đó mọi người sẽ vui vẻ biết bao, ai ngờ các người cho là ta cầm bạc, này...”

Một mảnh tĩnh lặng.

Trần Vĩnh Ngọc cười ha ha đầu tiên, “Thật không ngờ, các người thật có năng lực. Chuyện lớn như vậy cũng không nói với chúng ta. Tuyền, chúng ta không nhận già cũng không được.”

Lí Đắc Tuyền thấy An Cẩm Hiên không làm sai, không chỉ có không có còn tự mở tiệm vải, chuẩn bị mọi thứ, chuyện như vậy có bao nhiêu tiền cũng mua không được, dĩ nhiên hẳn mừng rỡ vui vẻ, “Chúng ta già thì già, tiền đồ bọn họ mới là mấu chốt.”

Cốc Vũ đang muốn lợi dụng thời cơ đưa trà lên nghe lén, chân vừa đạp lên thang lầu, đã sững sốt. Trách không được mình lo lắng lâu như vậy lại ra dạng này, trách sao An Cẩm Hiên thường trở về, trách không được lúc nương Thiên Bẩm xuất giá, cưới thăm mới về, An Cẩm Hiên có thể đưa tới nhiều vải tốt như vậy, ngày thường Tiểu Mãn bọn họ thuê đồ có thể kiếm nhiều tiền, hết thấy đều không như mình nghĩ, hại mình lúc đó còn lo lắng cho tiểu nhị, nào biết... Nàng cười khổ.

Vốn là chuyện tốt, dù sao An Cẩm Hiên làm lão bản, Kinh Trập ở trấn trên đọc sách, hết thấy giải quyết hoàn mỹ, nhưng lòng Cốc Vũ trống không, nàng không rõ vì sao, bước chân nặng nề xuống lầu.

Hứa Tần thị ngạc nhiên, “Không đưa trà lên sao? Có chuyện gì?”

Cốc Vũ lặng lẽ, ánh mắt trống trơn, cùng vừa rồi như hai người, buông khay trong tay xuống, nói với Hứa Tần thị như tự nói với mình, “Chuyện của bọn họ cái gì ta đều không biết, vẫn là cách xa chút tốt hơn.” Nói xong mang ghế ra đặt ở cửa, nhìn người lui tới ngẩn người.

Hứa Tần thị ngờ ngác, “Nha đầu kia, bị trúng tà sao?”

Vài người trên lầu vẫn tiếp tục nói chuyện, An Cẩm Hiên nói chuyện luôn giữ lại một nửa.

Kinh Trập cũng không miễn cưỡng, hăn cũng đang sống nhờ ở đây, so với Cẩm Hiên không khá hơn bao nhiêu, nên lý giải được tâm tình của hăn, giải thích, “Cha, việc này nên chờ Nhị thúc công trở về hỏi rõ ràng tốt hơn, hăn rất lợi hại, hăn kêu chúng ta làm gì chúng ta nên nghe theo, chuyện khác đừng hỏi nhiều, chuyện quan trọng trước mắt là chuyện của cậu. Các người biết Cẩm Hiên không có lấy bạc trong cửa hàng, bạc đều do chúng ta kiếm được, cũng không vội trả lại, coi như chúng ta hiếu kính cũng được. Nhưng bên cậu phải làm gì bây giờ.”

Quả thực không phải như thế này là xong.

Lúc này đầu của Hứa Thế Cùng rối loạn, không biết làm gì. Một người rất khôn khéo có khả năng, lúc này lại thông hiểu thế sự.

Một khi đã như vậy mọi người cũng không miễn cưỡng, trong thời gian ngắn phải quyết định là không thể.

Trần Vĩnh Ngọc chậm rãi thở, đem đồ trong tay cho An Cẩm Hiên, là tiền hăn dành dụm được, An Cẩm Hiên nói không cần. Cuối cùng Trần Vĩnh Ngọc nổi giận, “Cẩm Nhi, cầm! Các người buôn bán lời bạc là bản sự các người, chúng ta không già như vậy, về sau nếu không có cách nào khác sẽ nhờ vả các người, bây giờ đừng khách khí với ta, ở bên ngoài cái gì cũng cần bạc.”

An Cẩm Hiên vẫn kiên định lắc đầu, “Bá phụ, không được, chúng ta thật sự đủ, bằng không cũng không dám lấy ra, đó là tiền dành dụm, ta nghĩ rất nhanh sẽ dùng tới.” Nói xong liếc nhìn sang Hứa Thế Cùng.

Trần Vĩnh Ngọc có thể mới không chối từ, “Được, đến lúc giải quyết chuyện chúng ta lại nói, nếu bên người có chuyện khó xử thì nói với ta, lúc trước chúng ta buôn bán còn ít bạc, phần của người còn chưa có động qua đâu.”

Việc đã đến nước này, nên trở về nhà.

Trần Vĩnh Ngọc mang bạc về, Đại Lâm bọn họ ở nhà cũng nóng lòng, dù sao bên này cũng tạm ổn, chuyện tửu lâu phải suy nghĩ lại, áng chừng một hai ngày nữa sẽ không mở cửa, ngày sau lại cùng nhau bàn tính cụ thể muốn làm gì.

Mọi người lên xe trâu, Hứa Tần Thị không đi, nói hiện tại bên kia không có chuyện gì, Tiểu Hàn, Đại Hàn cũng lớn, Hứa Thị bọn họ không cần làm gì, mang theo cũng không ngại, mình ở lại trấn trên hưởng phúc.

Mọi người không miễn cưỡng.

Ai cũng hiểu tâm tư người mẹ, lúc Hứa Thị có chuyện không qua được, Hứa Tần Thị luôn ở bên cạnh, ngay khi sau này tốt hơn một chút cũng không dám thả lỏng, phát huy khả năng của mình, tận tâm tận lực vì nữ nhi làm lụng vất vả, bởi vì ở trong lòng nàng, Hứa Thế Cùng có một đại tửu lâu, trong nhà khá hơn. Mà bên Hứa Thị còn rất nhiều chuyện cần quan tâm, vì thế ở lại thôn trang. Hiện tại nàng nói muốn hưởng phúc, ở đâu có phúc mà hưởng, thật sự là chịu khổ, người làm mẹ là như thế, luôn nhớ tới con gái không có ngày lành, sợ bọn họ không qua được.

Hứa Thị trầm thờ dài, “Cả đời nương ta, nói là hưởng phúc kỳ thực là quan tâm.”

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thâm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 190+55: Tâm Sự Cốc Vũ

Sau khi Cốc Vũ trở về có chút không thích hợp, không nói chuyện, không làm âm ỉ, như không có gì, lúc nên ăn cơm thì ăn cơm, lúc ngủ thì ngủ, ngay cả Hạ Xuyên cũng cho rằng tỷ tỷ sinh bệnh không thích hợp, người khác càng nhìn ra khác biệt. Nàng cố làm ra vẻ không có gì, nhưng càng cố càng rõ ràng. Với mọi thứ đều lộ sự lười biếng, không làm gì cũng không nói với bọn họ. Trước kia lúc nàng cần yên tĩnh, ánh mắt cũng trong sáng, sắc mặt linh động, lúc này phản ứng như vậy ngay cả nàng cũng giật mình. Hứa Tần Thị không trở về, mọi người thấy không quen, không nói Tiểu Hàn, Đại Hàn luôn đi tìm, ngay cả Tiểu Mãn bọn họ buổi sáng ngáp dài thức dậy cũng không quá thích ứng, dụi mắt đi ra ngây thơ hỏi, "Mồ mỗ, sao người sớm như vậy." "Mồ mỗ, đợi lát nữa ta đi..." Nhưng không có người trả lời, Hứa Tần Thị thường ngồi ở băng ghế nhỏ dưới mái hiên, ghế vẫn để nơi đó, nhưng không bóng người. Những ngày này, trên cơ bản mọi người đều thảo luận, chẳng qua không tìm được phương cách nào, nên không đi qua bên Hứa Thế Cùng, chờ ngày mai lại xem. Trần Vĩnh Ngọc nghĩ xa, từ lâu cách vách gây chuyện, không bằng trực tiếp tiếp quản, rồi thỉnh một đầu bếp đáng tin, chuyện sau này cũng chậm chậm tốt lên, lại nói từ lâu Hứa Thế Cùng vốn là số một số hai ở trấn trên, tuy hai năm nay không có tốt như xưa, nếu lần này không bị người ta thiết kế hãm hại thì vẫn qua được. Cho nên không cần lãng phí thời gian giáo huấn, không chừng vừa khéo có thể bắt đầu lại từ đầu. Lí Đắc Giang thấy Hứa Thế Cùng như thế, không quá đồng ý, lúc này nếu Hứa Thế Cùng giữ từ lâu làm buôn bán nhỏ, hoặc làm thành cửa hàng bán cháo, bán bánh gạo chưa chắc không tốt, nếu làm không được một từ lâu tốt nhất, thì làm một cửa hàng tốt nhất cũng không có gì lớn lao, thứ hai tiết kiệm phí tổn lớn không cần

thiết, miễn là người một nhà không đối, nếu giống như lời Trần Vĩnh Ngọc, không chừng gặp phiền toái một lần nữa. Ngày không cầu phú quý, bình an là không thể tốt hơn. Nói đến nói đi cũng là hai quan điểm khác nhau, cuối cùng đi thương lượng với Hứa Thế Cùng. Sau khi Cốc Vũ nói với bọn họ số bạc trong tay, cũng không có nói thêm gì. Nàng chỉ muốn bọn họ biết, nếu Hứa Thế Cùng cần giúp đỡ, bọn họ có thể lấy ra bao nhiêu. Hai ngày này An Cẩm Hiên đi tiệm vải một lần, buổi trưa trở về cùng Kinh Trập. Một mình Cốc Vũ đứng ở hậu viện phơi nắng, ngồi trên cái bình nhìn chăm chăm một đàn kiến chậm rãi di chuyển trên mặt đất. Vài phút đi qua, ngón tay nàng tê rần nhưng cũng phân không ra con kiến trước mắt có phải là con vừa rồi mình mới chỉ không, nàng thậm chí nghĩ mình cũng như một con kiến thôi, tự cho mình không giống người khác, nhưng với người khác mình bất quá chỉ là một con kiến trong đàn kiến, không khác gì người ta. Cốc Vũ ngồi xồm trên đất miên man suy nghĩ, rồi dựa lưng vào cái bình lo lắng. Kinh Trập nhìn qua khung cửa, há mồm, đi tới nói, "Cốc Vũ, người không cần khổ sở, nan đề của cậu sẽ qua đi, nhiều chuyện như vậy chẳng phải lúc đó chúng ta cũng vượt qua sao?" Cốc Vũ ừ một tiếng, tâm tư của nàng không ở đây, thấy vẻ mặt ôn nhuận của Kinh Trập, đột nhiên cảm thấy mình có chút keo kiệt, nhưng cũng không biết mình muốn nói gì. Kinh Trập thấy Cốc Vũ cô đơn như vậy, gật đầu nở nụ cười. Ở thôn trang nhiều năm, bao nhiêu năm sống dưới tên Kinh Trập là bấy nhiêu năm Cốc Vũ bọn họ kêu ca, hiện tại Kinh Trập thật sự thấy mình có ý thức trách nhiệm, hơn nữa mỗi ngày càng thêm nồng liệt, hẳn luôn hy vọng có thể có một ngày, cha mẹ cùng đệ đệ muội muội không còn sầu lo. Nếu có thể ước nguyện, hẳn sẵn sàng cùng bọn họ hòa thuận mỹ mãn sinh hoạt, không cần lo buồn lung tung, đặc biệt không hy vọng vì cuộc sống mà bận rộn. Lúc này Kinh Trập chỉ mong cả nhà vì cuộc sống bận rộn cũng có thể qua hòa thuận mỹ mãn. Hắn trù mếu sờ đầu Cốc Vũ, "Cốc Vũ, không cần nghĩ nhiều, hết thấy đều có cha mẹ và ta." Nói như vậy tựa hồ có chút không ổn, có lẽ Cốc Vũ còn ảo tưởng về một cuộc sống khuê các tốt đẹp đứng ở hậu hoa viên, nhưng nàng không vội, chỉ cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng không thích hợp chỗ nào, nàng không thể nói rõ. An Cẩm Hiên đi tới kêu nàng đi

ra ngoài ném thử này nọ. Trong lòng Cốc Vũ dâng lên lửa giận, cầm một cây củi trên đất lên ném, nhìn cũng không thèm nhìn, chỉ nghe thấy âm thanh trầm đục, rồi tiếng bước chân càng ngày càng xa. Nàng thầm thở dài, không có tâm tư nhìn con kiến trên đất, đứng lên đá đến bình một cước. An Cẩm Hiên quay lại, mang theo một cái hộp, không nói trực tiếp đưa cho Cốc Vũ một đôi đũa. Cốc Vũ mơ hồ nhận lấy, thấy An Cẩm Hiên bận rộn, trong hộp gì đó rất lạ, có gà có vịt, thậm chí còn có điểm tâm, cũng không nói chuyện, ý bảo Cốc Vũ ăn. Cả một ngày Cốc Vũ không có ăn gì, lúc này đột nhiên thèm ăn, đặc biệt điểm tâm xanh xanh trắng trắng, mặt trên còn có hạt tiêu xay làm đẹp, nhìn rất muốn ăn. Nàng không khách khí, gấp bỏ vào miệng ngậm ngần cả người, đây không phải là đồ mình muối sao? Khó trách sao nhìn quen mắt như vậy, nhìn bộ dáng nghiêm trang của An Cẩm Hiên, nàng trợn trắng mắt, "Không có việc gì làm nên tìm việc, ta còn tưởng rằng từ nơi nào làm ra nữa." An Cẩm Hiên nở nụ cười, "Đồ mình làm còn ăn không ra, bất quá ta cũng không phải không có việc gì tìm việc, người nói nếu đặt mấy thứ này ở tửu lâu cậu, thế nào?" Mắt Cốc Vũ sáng lên. Từ khi trở về, nàng luôn nghĩ vấn đề này, ngày thường nàng thích ra chủ ý nghĩ biện pháp, nhưng lúc này mọi người không hỏi nàng, nói đến cùng nàng vẫn là một đứa trẻ, kệ cho nàng ngậm người. Ngay cả Kinh Trập cũng cho rằng Cốc Vũ thấy tửu lâu gặp chuyện không may trong lòng khổ sở, hơn nữa không muốn nàng quan tâm. Vì thế Cốc Vũ cứ ngơ ngác nhàn rỗi, nhưng không quen. An Cẩm Hiên cái gì cũng không nói, trực tiếp để nàng nghĩ đến chuyện tửu lâu, nàng âm thầm nghĩ mình thật không mệnh hưởng phúc, cuối cùng trong lòng đã có chuyện làm. Hai người không nói gì, An Cẩm Hiên cũng không khách khí với Cốc Vũ, giành ăn. Cốc Vũ không đưa đũa qua, hắn dùng tay bốc bỏ vào miệng, bị Cốc Vũ lấy một chiếc đũa đánh vào mu bàn tay, "Bắn chết, móng vuốt bốc bậy!" Hai người ha ha cười. An Cẩm Hiên kêu Cốc Vũ ăn thịt, "Cốc Vũ, đây là ta cố ý tìm người làm, người thấy thế nào?" Cốc Vũ nhìn có chút quen mắt, giống bạch trảm kê trước kia từng ăn qua, chỉ là hương vị sợ không đủ. Hai người nghiên cứu bắt đầu từ ăn đến thao thao bất tuyệt, "Cẩm Nhi! Không thể ăn như vậy, nếu sư phụ ta biết khẳng định sẽ dạy người. Xem đi, hình như vẫn

còn sống, vẫn là ta nấu đi." Cốc Vũ nói xong đi vào nhà chính, lại nghe tiếng cười gian của An Cẩm Hiên, đứng lại, phục hồi tinh thần, "Nga nga nga, Cẩm Nhi! Người đến kêu ta đi làm cu li đúng không? Mỗ mỗ không ở nhà để ta xuống bếp, hừ!" An Cẩm Hiên thấy Cốc Vũ đã trở về như cũ, lúc bình tĩnh nhu thuận gọi hắt Cẩm Hiên ca, lúc lợi hại không quan tâm kêu Cẩm Nhi. Mặc kệ là thế nào, lúc này An Cẩm Hiên không còn lo lắng, ít nhất Cốc Vũ đã trở về như xưa, "Không phải, Cốc Vũ, ta nghĩ chúng ta nên vì cậu làm chút chuyện, bá phụ và Tuyên thúc bọn họ cũng nói, nhưng còn chưa quyết định, nếu là người, người muốn như thế nào?" Cốc Vũ không chút nghĩ ngợi, "Đương nhiên là trở lại đương thời phong cảnh a, tâm cậu đã không còn như lúc vừa bắt đầu, nếu muốn hắt mở quán cháo, ta sợ trong lòng hắt chênh lệch quá lớn, tỷ như là người Cẩm Hiên ca, hiện tại người là một lão bản tiệm vải thì không có gì, nếu người là đại đông gia trong thành hoặc lớn hơn một chút là hoàng thương gì đó, lại cho người trở lại trấn trên mở tiệm vải, dĩ nhiên trong lòng người không dễ chịu phải không." An Cẩm Hiên cứng đờ. Răng cắn chặt môi dưới im lặng, vài giây sau hắt khôi phục bình tĩnh, lắc đầu, "Cốc Vũ, người làm sao mà biết ta là lão bản tiệm vải?" Cốc Vũ hừ cười, "Không phải là lão bản người lấy nhiều bạc như vậy Tiểu Hồ không có ý kiến gì sao? Hắt không sợ lúc mình đang trực bị liên lụy, vạn nhất người không nhận hắt liền xong đời, lại nói ta tin tưởng người sẽ không xằng bậy làm việc đó. Còn có lúc chúng ta xử lý hôn sự, người là một tiểu nhị sao có thể mang đến nhiều vải tốt như vậy! Thật là một tiểu nhị tốt! Hại ta còn lo lắng cho người bị lão bản ghét bỏ!" An Cẩm Hiên nhúc nhích đầu, "Sớm biết như vậy ta sẽ không gạt các người, thật là tính sai." Cười hì hì nói xong, An Cẩm Hiên nhàn nhạt buông một câu, "Cốc Vũ, nếu lần tới có chuyện, ta nhất định sẽ không dối gạt người." Nói xong câu này, An Cẩm Hiên dừng không được nói tiếp, "Trước kia không muốn các người quan tâm, trải qua chuyện này ta mới biết được, có đôi khi chuyện quan tâm hay không quan tâm, phải để tự bản thân người thấy nên làm thế nào, mà không phải là ta cảm thấy người nên làm thế nào." Cốc Vũ sửng sốt, lời của An Cẩm Hiên không phải là vấn đề mình luôn không rõ sao, nói đến cùng là một loại chấp niệm. Mặc kệ là chuyện gì, nàng cảm

thấy bọn họ nên ở cùng nhau, cùng nhau cười và cùng nhau khóc, lúc này tiệm vải kinh doanh thành công, tiệm vải một đã có một quá trình, nàng không thể hội được. Nếu thất bại mà nàng không kịp giúp đỡ, đến lúc đó không biết sẽ hối hận như thế nào. Ánh chiều tà chiếu vào sân, tâm Cốc Vũ sáng rọi minh bạch.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 191+56: Chinh Đốn Tửu Lâu

Cả nhà chậm rãi xuất phát. Không thể nói là cả nhà, mà là mấy nhà. Bên Lí Đắc Giang, Hứa Thị, Vương Thị, Văn Thị ở lại trông coi ba đứa trẻ và lo chuyện trong nhà, còn lại Tuyền huynh đệ, Đại Lâm, Trần Vĩnh Ngọc, Trần Giang Sinh, còn có Cốc Vũ, Tiểu Mẫn, Tiểu Hà đều đi, An Cẩm Hiên và Kinh Trập ở trấn trên chờ bọn họ. Người đông, ở chung lâu ngày thật sự thấy như người một nhà thôi. Hai chiếc xe trâu đều sẵn sàng, Lí Đắc Giang còn cố ý đi một chuyến qua sân bên kia, nhờ Lí Lão Đầu cùng Hải, Hà, "Đại ca, Hà, lần này chúng ta đi khả năng muốn đánh một trận, bên kia nhờ các người chiếu cố, nếu có chuyện gì phải đi trấn trên đến tửu lâu tìm chúng ta." Lí Hải đáp ứng không ngừng, Lí Đắc Hà ngốc nghếch cười, "Nhị ca, chuyện này cần giao phó sao, không cần nói ta cũng làm." Lí Đắc Giang an tâm đi, Trần Thị ở trong phòng bếp bận việc, tựa hồ đã quên lúc trước nói không cho phòng ở cũng không lui tới, lúc này nghe thấy thanh âm Giang nói chuyện, cân nhắc một lần, vội vàng đuổi theo, "Nhị ca, đi ra ngoài làm gì, mang theo ta và Hà cùng đi a." Lí Đắc Giang đi tới đầu sân, bước vội hai bước thoát khỏi tầm mắt Trần Thị. Cốc Vũ vỗ tay ở trên xe cười hề hề, hỏi: "Tỷ, người đã chuẩn bị tốt chưa, nường ở nhà, người có được không?" Tiểu Mẫn chưa trả lời, nàng lại quay đầu hỏi Đại Lâm ngồi trên một chiếc xe khác, "Đại Lâm ca, dụng cụ người mang đầy đủ hết chưa, bằng không đến lúc đó phải trở về lãng phí thời gian!" Lời chưa nói xong, Tiểu Hà tát qua, "Người cứ như là chim khách kêu thì thăm mãi, thật là phiền!" Cốc Vũ hé mắt nhìn Tiểu Mẫn, hai người cười thầm. "Phiền lòng?" Ánh mắt Tiểu Hà nhìn qua, quay đầu xem phía sau xe, cũng không quay đầu đáp, "Đương nhiên phiền lòng!" Cốc Vũ kéo dài thanh âm nga một tiếng, "Ai, thật sự không có cách nào, người ta mỗi chút mỗi phiền lòng

trách cứ ta, tỷ tỷ há?" Tiểu Mãn hiểu ý, "Dĩ nhiên trách người, bằng không sao kêu người ta là quái nhân gì đó sao?" Tiểu Hà sắc mặt đỏ lên, giả giận muốn đánh. Giang Thị ôm nàng, "Có gì phiền lòng nói với bá mẫu." "Nga ——" Tiểu Mãn cùng Cốc Vũ kêu xong cười ha ha. Các nàng cười là có nguyên nhân, trước đó Giang Thị và Vương Thị bàn tính, nói không nỡ để Tiểu Hà ở bên kia, ở chung Giang Thị càng nhìn càng vừa lòng, muốn Tiểu Hà làm vợ Giang Sinh, mấy ngày nay ở chung đã quen thuộc, tính tình Tiểu Hà lạnh lẽo lại không mềm yếu, có năng lực quản được Giang Sinh, cũng là người nói đạo lý. Còn đùa nói lúc trước thấy Cốc Vũ tốt, nhưng bây giờ thấy con mình không xứng với Cốc Vũ, Cốc Vũ toàn làm chuyện không bình thường, sợ ở thôn trang vui dập tòi năng. Vì việc này vẫn tiếc hận mãi, Tiểu Hà lại giống Cốc Vũ, nhưng yếu hơn vài phần, vừa vặn xứng với Giang Sinh. Vương Thị cũng thấy thích hợp, Cốc Vũ còn có Kinh Trập và Tiểu Mãn, chuyện của Kinh Trập còn chưa có tin tức, không biết phải đợi tới khi nào, cũng không thể chậm trễ người ta, Giang Sinh cũng cao hơn, cùng Tiểu Hà xứng đôi, không nói xa xôi, nói thẳng là chúc mừng. Cười xong lại thảo luận, nói nếu Văn Thị ngầm đồng ý, muốn tạm thời định xuống, đến lúc có người tới cầu hôn người lớn để nói chuyện, sẽ không lỡ mất làm cho bọn họ phiền lòng ... Lời này không biết sao bị Cốc Vũ nghe được, quay đầu kề bên tai Tiểu Hà nói cặn kẽ, Tiểu Hà xấu hổ đỏ mặt, lại nhin không được suy nghĩ, vì thế hể nhắc tới phiền lòng, Cốc Vũ và Tiểu Mãn rất ăn ý cười. Văn Thị lại thấy trong nhà mình có chút thừa thớt, sợ là trèo cao, lại nói Đại Lâm lớn rồi còn chưa có tin tức, muội muội không thể đánh thân trước, tóm lại nghĩ tới rất nhiều chuyện. Giang Thị là người lạnh lẽo, thấy Văn Thị e dè nói không có gì đáng ngại, vài câu đã làm Văn Thị thông suốt, vì thế chuyện cứ như vậy định xuống, chỉ chờ Văn Thị bọn họ xây nhà dọn ra, sẽ không sợ người ta nói ra nói vào, chờ thêm vài năm nữa bọn nhỏ lớn chút nữa sẽ thuận theo tự nhiên. Vì chuyện từ lâu của Hứa Thế Cùng, mọi người chưa có thời gian xây nhà, vì thế mọi người chuyển đến ở bên An Cẩm Hiên trước, nhà Cốc Vũ chuyển đến nhà ngói của Lí Đắc Giang, An Cẩm Hiên và Kinh Trập thường ở tiệm vải trấn trên, cần người coi nhà, nan đề được giải quyết, đẹp cả đôi đường. Từ lâu Hứa Thế

Cùng không tiếp tục kinh doanh, án chưa kết thúc, đương nhiên không ảnh hưởng tửu lâu bên này, muốn nói có quan hệ, cũng là đợi coi kẻ hại người kia phải nhận trừng phạt gì, và phải bồi thường bao nhiêu bạc cho Hứa Thế Cùng. Người phụ nữ của Đàm Tính là người hiểm thấy, thời điểm khó khăn cũng cần răng nhin xuống, mang con kinh doanh tiệm tạp hoá, người còn bị nhốt, nghe nói Đàm Tính nhận mình là chủ mưu, đại cữu bị mình xúi giục, bằng không sao có thể được bình an vô sự nhiều năm như vậy. Tên đầu bếp bỏ chạy không có mặt nên có chút khó xử. Phụ nữ của Đàm Tính vẫn kiên định, ca ca nhà mẹ đẻ hờ hững, bị bức nóng nảy thậm chí nói còn không bằng như lúc trước chặt đứt sạch sẽ, ở quê tuy khổ nhưng so với hiện tại tốt hơn, miễn cho cả ngày nghĩ đi hại người, may mắn lúc này bị bắt, về sau được thả ra có thể làm lại, nếu thật sự gây ra đại họa, nàng và con không có mặt mũi sống. Lần này Đàm Tính nhận hết tội lỗi nàng cũng không oán hằn, về sau ân oán tiêu trừ, nếu biết lúc trước ca ca gọi bọn hăn trở về để làm chuyện này, nàng ở quê hương ăn đất ăn rau dại cũng không về! Vì thế, người chung quanh không trách tội bọn họ, đều nói người phụ nữ này không đơn giản, lúc trước khư khư cố chấp gả cho Đàm Tính một kẻ không thân phận là biết nàng không bình thường, chỉ là không dự đoán được phải đến nước này, vì thế người thôn trấn không so đo, đối với bọn họ khí khái, cũng có chút đồng tình, thường đến tiệm tạp hoá mua này nọ. Chuyện như vậy truyền đến, tất cả mọi người trong tửu lâu thờ dài lắc đầu. Đã nhiều ngày Thạch Bộ đầu đến bên này, rất nhanh đã nhìn ra manh mối, Tiểu Mẫn bị Cốc Vũ liếc mắt hỏi qua vài lần, thấy Thạch Bộ đầu bắt đầu lộ ra ý tứ, tránh ở trong phòng Thẩm Nhi cắt giấy hoặc thêu thùa. Tiểu Hà cũng do Văn Thị nhắc nhở qua, nàng không thể cùng Giang Sinh thân cận quá, miễn cho người ta lời ra tiếng vào, cũng lảng tránh một ít, bên ngoài không có náo nhiệt như vậy, con gái đều trốn ở trong phòng. Thạch Bộ đầu chịu khó tới vài lần, mỗi lần nói chuyện án tình xong, có chút không yên lòng, quanh co lòng vòng hỏi thăm Tiểu Mẫn vài lần, đều bị Cốc Vũ dùng lời gắt gao chặn lại, hăn cũng không để ý, đi về. Cốc Vũ luôn cảm thấy mình nhiều chuyện, nhưng lần tới hăn lại hưng trí bừng bừng đến, Cốc Vũ trước sau như một không cho sắc mặt tốt không nói lời hay, vài lần trở thành quen,

mọi người không để ý tới bọn họ. Vài ngày nay Hứa Thế Cùng lạnh nhạt rất nhiều. Sau khi bàn luận, mọi người nhất trí cảm thấy phải gây dựng lại tửu lâu, không chỉ là gây dựng lại, so với lúc trước nhất định phải ngăn nắp hơn. Cốc Vũ tỉ mỉ đem ấn tượng của mình về tửu lâu suy nghĩ lại một lần, tửu lâu đột nhiên duy trì không nổi, không phải là chuyện một sớm một chiều, nhớ lần đầu tiên theo Hứa Tần Thị đến đã thấy tửu lâu này không có gì đặc biệt, nếu làm ăn được đơn giản vì lúc đó trấn trên chưa có tửu lâu, khí phái đã thắng người ta một bậc, lại nói cũng chú ý buôn bán nhỏ, món ăn không nhất thiết ngon nhưng lượng nhất định không ít, tổng kết lại là đi theo con đường bình dân. Lúc ưu thế đều chậm rãi biến mất, mất đi một ít khách, sau đó Cốc Vũ và An Cẩm Hiên nghĩ ra cách miễn phí đậu hoa thật sự hấp dẫn không ít người, nhưng trị phần ngon không trị được gốc. Nhìn theo góc độ hiện tại, tửu lâu ngay cả món chiêu bài cũng không có, cho là người ta nghĩ đến cũng không biết gọi cái gì, lúc trước là độc nhất tửu lâu, hiện tại không còn như vậy. Về sau nếu mở lại vẫn muốn lấy lượng để thắng sợ là không có khả năng, dù có khả năng thì lợi nhuận rất ít, đây không phải là kết quả bọn hắn muốn thấy. Phải làm thì làm đến tốt nhất, theo lời Cốc Vũ, chính là đi theo đường cao cấp, không phải người nào đều có thể tùy tiện vào cửa tửu lâu tốt nhất này. Kinh Trập nhớ hết mọi lo lắng của mọi người, cảm thấy nếu muốn làm tốt tửu lâu ở trấn trên, không gì khác hơn ba điểm. Thứ nhất là món ăn, mở tửu lâu nếu món ăn làm không tốt, không có người đến là dĩ nhiên. Thứ hai là hoàn cảnh, bàn ghế này đã không còn thích hợp, không bằng đem biến toàn bộ lầu hai thành nhã gian, tự nhiên người có uy tín danh dự sẽ nguyện ý đến, như vậy thì Đại Lâm và Tuyên sẽ có rất nhiều chuyện để làm, đem gỗ đã bào xong ở Đào trang chuyển đến tửu lâu, bận rộn ngày đêm. Ba là phải chú ý sạch sẽ, chuyện người khác ăn vào không thoải mái xảy ra một lần cũng đủ rồi, không thể có lần thứ hai nữa. Cuối cùng đó là phục vụ chu đáo, xem như ở nhà. Nghe như vậy, Hứa Thế Cùng thêm tin tưởng, "Nếu thật có thể làm được như vậy, còn lo sinh ý không được sao!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 192+57: Dục Tốc Tắc Bất Đạt*

Dục tốc tắc bất đạt* = Nôn nóng vội vàng sẽ thất bại

Mọi người ở tửu lâu bận việc, tiệm vải của An Cẩm Hiên và Kinh Trập vẫn kinh doanh như cũ, không bị ảnh hưởng gì, chỉ là bọn hăn luôn có vẻ thần bí, mọi người ngẫu nhiên hỏi, bọn hăn cũng chỉ nói Nhị thúc công kêu làm như vậy, chuyện khác không hé môi, mọi người bận việc nên không hỏi thêm.

Người nhiều lực lượng lớn, mọi người đều chăm chút bố trí trên lầu, phải làm ra vài nhã các trong không gian hữu hạn này, nhưng không thể quá mức chật chội, đây thật sự là một sự khảo nghiệm, Lí Đắc Tuyên ở trên lầu xoay ngang kẻ dọc, rốt cuộc cũng định xong. Phòng ngăn tuy hẹp, nhưng cũng có hương vị u nhã kín đáo.

Mọi người thương nghị Tiểu Mãn thiếu đồ án phù hợp với tên phòng, tỷ như nhã gian Trúc Dật Hiên, ở địa phương phụ cận có thể thuê một ít thúy trúc, An Cẩm Hiên và Kinh Trập còn tính toán vẽ một vài bức tranh thủy mặc lấy trúc làm chủ đề, hai bên lối đi thuê màu đất đỏ, người xem có thể không vui vẻ thoải mái sao, phảng phất như từng bước đi sâu vào trong rừng trúc. Cốc Vũ ở chỗ này hao hết tâm tư phối hợp đồ ăn, đã kêu là trúc, nhất định phải dụng tâm trên tên gọi, tỷ như rượu thì chọn trúc điệp thanh tốt nhất, món ăn có thể dùng măng, mùa xuân thì không thành vấn đề, mùa thu đông có măng trúc, măng chua...

Lại tỷ như nghe Vũ Các, là mảnh nước non thoải mái, một giọt mưa cũng không có, chỉ thấy rừng trúc tán loạn, cánh hồng đầy đất, mái hiên tí tách

mưa rơi. Để phối hợp, Cốc Vũ bên này làm một ít canh, món ăn rất thanh nhã, không có thịt cá, cho dù là có, cũng nhất định có đầu đề.

An Cẩm Hiên bọn họ bàn luận xong, quay đầu lại nhìn Kinh Trập nói: "Như vậy có chút bảo thủ, người đoán sẽ không dẫn tới toàn là tú tài hủ lậu đến đây đi? Nếu không về sau chúng ta phải kêu là tú tài oa (hang ô)."

Mọi người cười rộ lên. Kinh Trập không nói gì, Cốc Vũ mở miệng, "Cũng cần xem địa điểm, nếu ở trong thành khẳng định thấy được, có người thích nơi thanh nhã. Chỉ là chúng ta không phải là trà lâu, chúng ta là tửu lâu, là nơi ăn uống, là tửu lâu trấn trên, người nhà giàu ước gì có một nơi như vậy, có vẻ mình so với người khác cao nhã, kiến thức cao đủ để ngăm trắng hóng gió, lộ ra thân phận bản thân. Chúng ta quản hản cổ hủ hay không cổ hủ, không chừng đến lúc đó người nơi này ước gì hủ lậu tỏ vẻ mình kiến thức."

Cổ hủ hay không cũng chỉ là cách nói, mọi người vẫn hưng trí bừng bừng đi bận việc, cảm giác mình có rất nhiều chuyện phải làm, mệt nhưng có cảm giác thành tựu. Đặc biệt là Tiểu Mãn, vừa muốn thuê vừa muốn cắt giấy, Tiểu Hà chỉ cần ngồi một chỗ thuê đất gì đó đơn giản không ít, kích cỡ đều tính xong, Tiểu Mãn muốn về nhà, ở đây cũng không giúp gì được, đi về còn có thể cùng Vương Thị bận việc, khẳng định nhanh hơn không ít, mọi người cũng nghĩ như vậy, kêu Đại Lâm đưa Tiểu Mãn về.

Tiểu Mãn chân trước vừa đi, Thạch Bộ đầu sau lưng đã tới. Cốc Vũ như cũ không cho hản sắc mặt tốt, biết Tiểu Mãn tựa hồ cũng không có ý gì, nếu không thích náo nhiệt, sao thường đi qua bên Tam tiểu thư, vui đùa như cũ, Thạch Bộ đầu ba ngày hai bận đến, nàng không hề đi ra ngoài, đã thế còn về nhà, Cốc Vũ trong lòng có ý, nói chuyện với Thạch Bộ đầu không quá khắc nghiệt nữa, "Tỷ tỷ ta về rồi, người không cần đến, khi có kết quả xử án lại đến nói đi."

Mặt Thạch Bộ đầu cứng đờ, không biết nên ứng phó thế nào với tiểu yêu quái này, đứng lặng sừng sốt, Cốc Vũ cũng không xen vào hẳn nữa.

Mấy người Lí Đắc Tuyền đều ở trên lầu bận việc, điêu khắc này nọ đều phải phối hợp, kết cấu từng điểm thành hình, mệt thì mệt, nhưng khí thế ngất trời.

Cứ như vậy, đã không còn nhiều chuyện phải lo, chủ yếu lúc này là phải tìm vài tiểu nhị tốt nhất, trung hậu thành thật lại kiên cường, phương diện ngân lượng tự nhiên so với tửu lâu khác trả cao hơn, theo như vậy đi xem xét.

Tận lực đưa ra thực đơn, vẫn chưa tìm được đầu bếp, không thể chậm rãi tìm. Cốc Vũ nghĩ tới một ít thực đơn khác biệt, thí dụ như vịt nướng, bao tử heo nhồi gà, còn có làm một dây rút xương, nào là giò heo rút xương, gà vịt rút xương, đặc biệt giò heo rút xương, mọi người khen không dứt miệng.

Cốc Vũ rất đặc ý, giò heo sau khi rút hết xương, dùng lạt tre trúc cột lại thật chặt, rồi bỏ vào nồi nấu vài canh giờ, chờ toàn bộ giò thịt đều chín mới vớt lên. Vớt lên chờ nguội hẳn mới cởi bỏ dây trúc, cắt thành lát mỏng, thịt mỡ nạc giao nhau như trang trí hoa văn, chỗ trắng trong suốt, chỗ đỏ sậm là thịt nạc nấu chín, ăn không giống như chân giò ăn thường ngày, không có ngấy như vậy, mười phần vị thịt, hai người ăn một cái giò heo cũng không kêu là nhiều.

Cái này cũng chưa tính, thịt thái lát đặt chình tề trong mâm sứ men xanh, Cốc Vũ lại điều chế nước cốt, ngâm gừng tươi, dưa chuột muối chua, nước cốt đổ vào chén, trồn rau dưa, để vào mâm thịt, nếu không do Cốc Vũ cố ý nói ra, mọi người không nghĩ ra đây là chân giò.

Cốc Vũ rất đặc ý, món này là lúc đi phía nam ngẫu nhiên ăn được, trở về nhớ mãi không quên cố ý nghiên cứu qua, không ngờ giờ phút này có thể phát huy công dụng.

Hứa Tần Thị ăn vài miếng, xúc miệng, nhúu mào lắc đầu. Cốc Vũ sừng sốt, cho rằng nàng không vừa lòng hay phát hiện khuyết điểm gì, "Mồ mồ, sao người lắc đầu vậy?"

Hứa Tần Thị chặc chặc hai tiếng, "Thật là lãng phí, giò heo tốt như vậy, làm ra không chút vị thịt, người nói này không là ép buộc sao! Thôn trang chú ý đến sự thành thật, khó khăn lắm mới xài tiền một lần, mua về một cái giò heo, hầm củ cải cho cả nhà vui vẻ ăn một chút. Người làm ngược lại, dầu béo không có được hai hạt, thịt đã ăn hết rồi, còn không bằng ăn măng."

Cốc Vũ bật cười, Hứa Tần Thị muốn mình không cực nhọc, vì thế cười nói: "Mồ mồ, đã nói từ lâu của cậu hiện tại mở ra cho người có uy tín danh dự vào, người nhìn đi, thôn trấn có nhiều từ lâu như vậy, nhưng một cái có điểm đặc biệt cũng chưa, vì sao chúng ta không thể kiếm từ kẻ có tiền bạc chứ, người nói đúng không? Hộ nông dân chú ý đến sự thành thực, kẻ có tiền nhắm đến sự nổi bật, sao chúng ta không đánh vào điểm này? Một cái chân giò hầm, ai cũng có thể làm thì đâu cần tới chỗ chúng ta chứ? Đã vậy còn lời bạc, chúng ta làm như vậy người không biết, một cái chân giò giá bao nhiêu, chúng ta có thể làm thành hai, ba mâm, nước hầm thịt mình có thể để mình ăn, cũng có thể làm món khác, có lời hay không có lời là thấy ngay. Kiếm được tiền nếu muốn ăn thịt, nấu bao nhiêu còn không được sao?"

Cốc Vũ giải thích cặn kẽ, Hứa Tần Thị vẫn không bị thuyết phục, "Dù sao ta cũng không tin người ta bỏ tiền ra ăn món này, vị thịt thật nhạt."

Thuyết phục không được Cốc Vũ cũng không có cách nào, chỉ chờ sự thật thẳng hùng biện, nàng viết thực đơn xuống, miễn cho bị quên. Sau đó gọi Hứa Thế Cùng, "Cậu!"

Thời gian này Hứa Thế Cùng mệt mỏi có chút gầy, nhưng tinh thần vẫn tốt, "Gì?"

"Cậu, có chuyện thương lượng với người."

"Có gì cứ việc nói."

Cốc Vũ suy nghĩ một chút, "Cậu, nếu ngài không sợ vất vả, ta cảm thấy có vài thứ chính người phải đi làm, người xem có được hay không, tỷ như mấy món mấy ngày nay ăn qua, ta có thể dạy người, ở phía sau viện người một mình mở một gian phòng bếp, tự mình làm mấy món đó, tỷ như giò heo này, mọi người ăn ngon nhưng không biết làm như thế nào, cái gì cũng để đầu bếp biết, chúng ta phiêu lưu có chút lớn, lại nói người là lão bản mở tửu lâu, phải có tuyệt kỹ sống mới được, không thể dễ dàng lộ ra, về sau cho dù đầu bếp chạy đi chúng ta cũng không sợ, thỉnh ai tới đều giống nhau, món ăn chiêu bài còn."

Hứa Thế Cùng nghe Cốc Vũ nói như vậy, dĩ nhiên đồng ý, "Này có gì có mệt hay không mệt, bất quá phải đi làm vài món đồ ăn, người cũng nói là không thể để cho người ta dễ dàng ăn được, mất hứng ta sẽ không làm, lúc mở cửa hàng cháo trước kia, trời chưa sáng đã dậy hầm xương cũng không thấy khổ cực."

Mấy ngày nữa đi qua, mọi người vẫn không chút hoang mang tại kia làm việc.

Hứa Tần Thị ngồi không yên, "Cùng Nhi, người không phải nói một ngày không mở tửu lâu là không có tiền thu sao, sao các người bận việc lâu như vậy cũng không có người đến, tiêu hao như vậy thế nào được?"

Hứa Thế Cùng không lo lắng, "Nương, ma đạo không làm người đồn củi đâu, dĩ nhiên là muốn chuẩn bị thuận lợi làm mới tốt, đến lúc đó người cũng không thể nhiều, nhưng kiếm không ít bạc, chúng ta tính một ngày chỉ tiếp một phòng, cũng có thể đủ sống, không là rất tốt sao?"

Hứa Tần Thị lo lắng, trong lòng không vui. Nàng đành chịu già, chuyện của người trẻ tuổi không thể xen mồm, nếu không vì cảm thấy không quá

thích hợp hỏi một chút, nàng rất ít nói vào.

Hứa Thế Cùng đã chắc chắn, nàng cũng phải đi bận việc của mình.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 193+58: Hết Thảy Chuẩn Bị Sắp Xếp Ôn Thỏa

Công việc tỉ mỉ chậm rãi làm.

Điều khắc tinh tế làm lâu như vậy, đại bộ phận đều xử lý không sai biệt lắm.

Đầu tiên là lão bản bị nhốt kia được thả ra, nghe nói chịu phạt nhưng còn quan ở bên trong, mà muốn bồi thường bên Hứa Thế Cùng bạc cũng phải trả. Hứa Thế Cùng đang lo khai trương cần bạc, vừa khéo cũng coi như giải quyết, phần thiếu do Tuyên bọn họ mấy hộ giúp, Hứa Thế Cùng rất cảm kích, không nói bọn họ mang bạc đến, Lí Đắc Tuyên cùng Đại Lâm làm nhả các, cho dù có bạc cũng mua không được. Còn có Cốc Vũ nghĩ ra món ăn cổ quái, Kinh Trập và An Cẩm Hiên vẽ, còn có cắt giấy, thêu thùa cộng lại... Hứa Thế Cùng lắc đầu, "Bạc của bọn hã, chủ ý của bọn hã, đồ đạc do bọn hã làm ra ... Chỉ có cái phòng rách này là của mình."

Nói xong lời này mắt hã sáng ngời, không nói đến tiền, thậm chí nói đến lúc đó nếu sinh ý thật sự tốt, một nửa tính cho bọn họ, đến lúc đó sẽ cùng bọn họ nói, như vậy mình kinh doanh cũng không áy náy, hã đem việc này giấu ở trong lòng, chờ thời cơ đến lại nói.

An Cẩm Hiên và Kinh Trập ôm đồ trong lòng đi vào."Cậu, mấy thứ này dùng để dán làm mây khói, sau này nữ quyến đến đi chỗ đó không còn gì tốt hơn."

Hứa Thế Cùng mở đám vải màu xanh ngọc bích ra, một thoáng hoá ngây dại, vải màu xanh ngọc bích không có gì đặc biệt, lúc này sắc thái đã có

chút hỗn độn, đặt ở Vân Yên Các thật không sai, đến lúc đó ánh sáng chiếu vào từ những ô cửa sổ nhỏ, bốn phía đều sáng rõ, còn không chính là tốt.

"Cẩm Hiên, đây là vài gì, ta chưa có thấy qua." Hứa Thế Cùng nhin không được kinh ngạc hỏi.

Kinh Trập cũng cười, "Cậu, không nói là người, ta nghe còn chưa nghe nói qua."

An Cẩm Hiên lắc đầu, nhuyễn vân la là hãn chiếu theo phương thuốc hãn nhớ nhuộm ra, tên cũng mới đặt, nhìn không tệ, nhưng lại không giống như trong trí nhớ, hãn luôn cải tiến, bất đắc dĩ có vài thứ hơi giống nhưng không tìm thấy được, không chỉ tìm không thấy, hãn không thể nhớ được là cái gì, đành bỏ qua, nhưng thành phẩm làm ra cũng vừa lòng. Lúc này thấy biểu cảm của Hứa Thế Cùng bọn họ, cười nhẹ: "Nhị thúc công nói nhuộm như vậy, ai ngờ nhuộm ra quả nhiên không sai, không chừng ở trong thành nghe được."

Kinh Trập nhìn thoáng qua An Cẩm Hiên, lại nhìn Hứa Thế Cùng cười nói: "Cậu, lúc ta ở trong thành có nghe qua, một số vải ở Vân Châu thành là ngự cung, trong đó tương tự có vũ cẩm la, vũ yên la, tuy ta chưa thấy qua, nhưng chắc không tốt như của Cẩm Hiên này..."

An Cẩm Hiên lắc đầu vội phủ nhận, nói như đinh đóng cột, "Không có khả năng! Hiện tại ta không bì được với vũ yên la, các người không biết, vải nhuộm ra màu xanh, nhưng không phải xanh ngọc." Nói tới đây hãn dừng lại.

Cũng may Kinh Trập bọn họ không có cẩn thận nghe, cùng Hứa Thế Cùng ôm đồ đi lên lầu, An Cẩm Hiên thầm thở dài, tự trách mình thiếu kiên nhẫn. Kinh Trập đi lên thang lầu gỗ, quay đầu thoáng nhìn thấy bộ dáng An Cẩm Hiên, trong lòng đoán được hai phần, nở nụ cười.

Mấy ngày nay Cốc Vũ rất chịu khó đi Miêu thị y quán, nàng tự nhiên nói với sư phụ là ở tại trấn trên một đoạn thời gian, thừa dịp gần gũi chạy tới học thêm chút, thuận tiện hiếu kính sư phụ.

Nàng liên tiếp làm ra một ít món ngon gì đó, mang đi "hiếu kính", miệng ngọt như lau mật.

Miêu lão tiên sinh đối với Cốc Vũ thật không có biện pháp, vốn là mầm tốt, xem ra cũng không có tính toán nghiêm chỉnh học y, Cốc Vũ cũng không nhỏ, bất quá thấy nàng như vậy cũng cảm thấy lúc trước không miễn cưỡng nàng là đúng, không nhất định ép nàng nàng làm nữ đại phu. Theo ngộ tính của nàng, nếu nàng nguyện ý, có gì không thành, chẩn bệnh không thật là con đường tốt nhất của nàng.

Hắn vừa ăn rau xào Cốc Vũ đưa tới, vừa uống rượu, bóng cây mát mẻ, hắn rất thích ý. Thấy Cốc Vũ ngoan ngoãn đứng ở một bên, muốn nói lại thôi, hắn không nói chuyện, trong lòng biết nha đầu kia nhất định có gì cần hắn hỗ trợ, bằng không sao ngoan như vậy, có biết hắn cũng nguyện ý, chỉ là muốn nàng mở miệng, ai kêu mình thu một đồ đệ như vậy, còn không phải là một nửa nữ nhi. Lại nói, hắn tin Cốc Vũ sẽ không làm điều sai trái, điều đó hắn yên tâm nhất.

Cốc Vũ chung quy nhịn không được, thấy sư phụ ăn uống mắt nửa nhắm nửa mở tựa hồ đang ngủ, có chút nóng nảy, "Sư phụ, sư phụ?"

Miêu lão tiên sinh mạnh mẽ mở to mắt, "Chuyện gì? Sư phụ không ở đây sao."

Cốc Vũ cười hì hì nói: "Sư phụ, không gì, người cảm thấy thứ này ăn ngon không?"

Miêu lão tiên sinh trong lòng thầm nghĩ nha đầu kia rốt cục muốn nói gì, rất phối hợp gật gật đầu, rồi lại lắc đầu, "Bỏ vào miệng được, không có trở ngại."

Cốc Vũ có chút bất đắc dĩ, lời này không như trong tưởng tượng, nhất thời đánh ngã tính toán của mình, nàng vốn muốn làm tốt món này, chờ sư phụ nói ăn ngon nàng sẽ thuận thế nói thêm gì đó càng ngon hơn, tiếp đến thuận lý thành chương nói mục đích của mình, lấy vài phương thuốc bốn mùa thường dùng làm dược thiện, phu nhân suốt ngày không có chuyện gì làm còn không phải nghĩ nên dưỡng nhan thế nào.

Bất đắc dĩ, Cốc Vũ vẫn nói, "Sư phụ, ngài không thấy ăn thứ này có chút khát nước sao? Thêm chút canh chẳng phải là rất tốt?"

"Không gì, uống hai chén cũng không sai."

Vẻ mặt Cốc Vũ vô cùng đau đớn, "Sư phụ! Rượu là độc dược đâu! Ngày thường người nói với người ta thế nào, sao không linh nghiệm trên bản thân? Rượu không nên mỗi bữa đều uống nhiều như vậy đúng không?"

Miêu lão tiên sinh thấy đúng thời cơ, không chọc ghẹo nàng, làm bộ phản ứng, "Nga, người nói làm thế nào mới tốt?"

Cốc Vũ cười nhẹ, "Sư phụ, người nói bây giờ nên uống một chén canh có phải rất tốt không?"

"Cũng đúng, sao không chuẩn bị cho ta một phần?"

"Sư phụ, ta nào dám làm canh cho người? Sư phụ ngài mới lợi hại, ngài nói này mùa ăn cái gì tốt? Hầm canh cộng càng thêm tốt, ngài nói đi, đến lúc đó không cần ngài quan tâm, mỗi lần sẽ chuẩn bị đầy đủ cho người."

Miêu lão tiên sinh cười ha ha, "Ta biết nha đầu người quanh co lòng vòng không có chuyện tốt gì, mấy năm nay người không học được khai phương thuốc sao? Vậy người học cũng như không, thuốc bổ thường ngày cũng không khai được sao?"

Cốc Vũ không để ý, "Ta sợ làm lỗi thôi, đồ bỏ vào miệng làm sai không tốt."

Miêu lão tiên sinh không nói nhiều, "Tốt lắm, tốt lắm, đến lúc đó ta viết cho người, người mang về làm tửu lâu đi? Nghe nói các người làm rất nhiều người không dám đi, đến lúc đó phải làm sao? Có phải sư phụ cũng không thể vào cửa?"

Cốc Vũ nghe hắn nói như vậy biết không thể gạt hắn, "Sư phụ, tửu lâu cũng chỉ là sinh ý, chúng ta không bàn xa xôi, chỉ nghĩ buôn bán kiếm tiền giúp cả nhà, nếu sinh ý của mình làm không được, còn nói thế nào giúp người? Cổ ngữ cũng nói, lúc nghèo chỉ lo thân mình, lúc thành đạt đem thân giúp khắp thiên hạ, chúng ta đang ở giai đoạn chỉ lo thân mình. Lại nói sư phụ về sau đi uống rượu uống trà, không có người quấy rầy người không tốt sao? Không quan tâm như thế nào, sư phụ nếu muốn đi, luôn dành chỗ cho ngài!" Miêu lão tiên sinh vuốt râu nở nụ cười, trong lòng cân nhắc mấy câu nói vừa rồi của Cốc Vũ.

Thời tiết bắt đầu chuyển lạnh.

Bên tửu lâu chuẩn bị không sai biệt lắm, nhà các bố trí không bình thường, phòng lớn lầu một không để gì cả, vốn không tính toán làm sinh ý ở lầu này, người có uy tín danh dự vào cửa, uống rượu một hồi khẳng định không thoải mái, phải đưa kiệu đến đưa người đi. Tỷ như có người không muốn người khác nhận biết, cỗ kiệu nâng thẳng đến trong phòng, rồi lại nâng đi ra ngoài, người ta cũng không biết là ai.

Cốc Vũ thầm thở dài, "Kẻ có tiền, ai không có chút riêng tư."

Tiểu nhị cũng tìm được hai người, một do Kinh Trập gọi tới, làm Cốc Vũ giật mình là tiểu tử đó nhìn chính tề sạch sẽ lại là người cầm điếu, sau đó nàng hiểu rõ, người ta ở đây có lẽ miệng nói chút gì, tiểu nhị ở một bên cũng không ngại, là Kinh Trập chu đáo.

Bên ngoài tửu lâu không khác xưa, vẫn cũ như trước, nhưng bộ dáng bên trong hoàn toàn thay đổi, lúc trước không có chiêu bài, bây giờ cũng không cần, bọn họ tin tưởng sau này những người đó nói đi tửu lâu, tất nhiên sẽ là chỗ này, như vậy vừa không phô trương, cũng sẽ không chọc người chê trách, còn tiết kiệm một đám bạc.

Bên này đã chọn được ngày tốt, hiện đang nghĩ đến một ít chi tiết nhỏ, tỷ như thực đơn cũng không viết, ở các lầu trực tiếp treo lên, lúc có thể đổi mới, liếc mắt một cái là biết, một bên còn đặt một cái bàn gỗ nhỏ, nếu khách nhân có nhã hứng, cũng có thể tự mình viết xuống, tiểu nhị cầm về truyền đồ ăn.

Đến bước này, mọi người từ từ chuẩn bị đi về nhà, ở bên ngoài tửu lâu như vậy, đều nhớ chuyện trong nhà, chỉ còn chờ lúc khai trương lại đi một chuyến, lại nói bên rừng đào cũng cần quản lý.

Một đám chuẩn bị về nhà, Cốc Vũ và An Cẩm Hiên đi trước, như cũ ngồi xe trâu. Hoàn thành chuyện lớn như vậy, bọn họ rất thoải mái thích ý, nghĩ tửu lâu chỉ còn chờ khách tới cửa là được. Cây hai bên đường đã rụng hết lá, gió đã mang theo hơi lạnh, bọn họ trên đường chậm rãi đi, vừa khát khao ngày khai trương, như đó là tửu lâu của mình.

Xe trâu chạy qua cầu, mắt thấy sẽ đến nhà. Cách mấy chục thước, Cốc Vũ thấy Tiểu Mẫn ngồi xổm bên dòng suối giặt quần áo, chung quanh còn có mấy người đang làm gì không thấy rõ, đột nhiên nghe thấy một tiếng thét chói tai, là Tiểu Mẫn.

Cốc Vũ và An Cẩm Hiên không chút nghĩ ngợi, bất chấp đang ở trên xe, song song nhảy xuống chạy tới.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 194+59: Đại Lâm Phần Nộ

Hai ngày trước, Lí Đắc Giang bớt chút thời gian trở lại một chuyến, nói là đã nhiều ngày có thể trở về. Tiểu Mãn và Vương Thị đều vui vẻ, chuyện bên kia suông sẻ, người cũng trở về, Hạ Xuyên đều nhớ bọn họ. Vì thế bàn nhau hai ngày này đem đồ giặt rửa một loạt, mùa đông sắp bắt đầu, đem đệm chăn cần dùng ra, giặt một lần, đến lúc đó liền vừa khéo dùng tới.

Ai ngờ Đại Tráng ở thôn trang không biết nơi nào tìm đến một người, cả ngày đi quanh thôn trang, nhìn thấy tiểu nàng dâu khuê nữ độc thân đều đến tán tỉnh, mỗi lần Tiểu Mãn gặp đều không quan tâm bọn họ, vội bước đi.

Hôm nay vừa khéo đi giặt đồ, Đại Lâm còn dặn dò mấy lần, Tiểu Mãn cười nói nếu gặp sẽ đi về, sẽ không thể có chuyện gì. Nào ngờ vừa mới bắt đầu nhúng ướt quần áo đã thấy bọn họ đến, vừa định đứng dậy nhắc chân đi, đường đã bị chặn lại. Tiểu Mãn da mặt mỏng không tiện chửi bậy, lại nói tốp người nàng càng mắng càng đắc ý, đi không xong nàng tiếp tục giặt chăn, bọn họ nói gì coi như không nghe thấy, đợi lúc có người đến gọi to lại thoát thân.

Nhưng mấy tên lưu manh kia thấy nàng không để ý bọn họ, thấy không thú vị, nhặt một cục đá ném vào nước, nước văng lên người Tiểu Mãn lạnh buốt, Tiểu Mãn đang khăn trương, bị nước lạnh văng trúng sợ tới mức kêu to lên, những người này cười ha ha.

Cốc Vũ và An Cẩm Hiên tới đúng lúc.

Sắc mặt An Cẩm Hiên lạnh lùng, nhìn chăm chăm những người đó.

Đám lưu manh kia tổng cộng có năm người, cầm đầu là người sa cơ thất thế Đào Đại Tráng, Cốc Vũ đương nhiên nhớ được người này, lúc hái quả đào trước kia hẳn chọc ghẹo Tiểu Mãn, lần này lại như vậy, Cốc Vũ âm thầm nghĩ phải cho hắn chút giáo huấn mới được, miễn cho về sau lại dở trò.

Đào Đại Tráng căn bản không khiếp sợ, chỉ là hai tiểu hài tử, An Cầm Hiên nhìn có chút đơn bạc, Cốc Vũ rõ ràng bị xem nhẹ. "Hầm Tử, các người nhìn một cái, người ta có người đến, chẳng qua tên tiểu tử này xem ra cũng không có tài cán gì, có thể làm gì chúng ta chứ? Nha đầu cũng không đáng kể, nhưng miệng lưỡi lợi hại, bất quá bộ dạng càng thủy linh, kêu một tiếng ca ca sẽ cho các người đi qua, thế nào?"

Tiểu Mãn thấy An Cầm Hiên bọn họ đi lại, đầu tiên là vui vẻ, sau đó càng thêm lo lắng, giận quát một tiếng, "Cốc Vũ, còn đứng ì làm gì, mau về nhà! Nương còn nhắc tới người đâu!"

Cốc Vũ vừa nghe phục hồi tinh thần, là Tiểu Mãn kêu nàng về gọi người. Đối phương tổng cộng năm người, với thân thủ của An Cầm Hiên, đối phó hai ba người không có vấn đề, những tên lưu manh nhìn lợi hại nhưng cả ngày quen chơi bởi lâu lổ, cũng không có bản sự gì. Tiểu Mãn là không thể nào, mình đại khái có thể kéo dài một chút, hơn nữa mình coi những người này như mô hình làm đồ chơi, mẫu thân kiếp trước còn cười nói mình đối phó vài người không có vấn đề, vô luận người nào, chỉ cần xương cốt sai vị trí là được, chỉ là tình huống như vậy Cốc Vũ chưa từng gặp qua, đối phó một người có lẽ không có vấn đề gì, nhưng giờ phút này còn nhỏ sức yếu, không đủ sức lực đối phó, vẫn nên về tìm giúp đỡ tốt hơn.

Chỉ một thoáng do dự, Cốc Vũ đã bị bọn họ chặn đường, những người đó nói chuyện bừa bãi, không đem bọn họ để vào mắt. Một người trong đó ngả ngón cười, "Các người nha đầu Đào trang so với hoa đào còn đẹp hơn, chúng ta thật không uống một chuyến đi, ta cũng muốn cưới vợ Đào trang.

Tiểu nương tử, trừng mắt ca ca làm gì, nếu không làm vợ ca ca đi, bảo đảm cho người ăn ngon uống tốt." Nói xong liền đi tới.

Cốc Vũ âm thầm hạ quyết tâm, người nếu dám đi tới, cánh tay của người sợ là không còn.

An Cầm Hiên tiến lên kéo Cốc Vũ, Cốc Vũ bị hãm chặn ở phía sau, Cốc Vũ và Tiểu Mãn đứng ở phía sau chỉ có thể lo lắng suông.

Những người đó đối với An Cầm Hiên, một tên tiểu tử vừa nhú lông, còn có thể làm gì, ngược lại cảm thấy có người đến chơi càng vui, luôn nói những lời không đứng đắn, An Cầm Hiên mặc kệ bọn họ nói gì, chỉ đứng không nói chuyện, cũng không có biểu cảm gì.

Cốc Vũ thấy nắm tay An Cầm Hiên càng lúc càng nắm chặt, biết hãm rất nhanh sẽ nhịn không được, một khi đánh sẽ chịu thiệt, vì thế hãm cái khó ló cái khôn nhớ được lúc trước tên Đào Đại Tráng này hình như sợ Nhị thúc công, "Đào Đại Tráng!"

"Ai nha, tiểu nha đầu này sao gọi bậy, chẳng lẽ muốn như thế nào..."

Lời lỗ mãng còn chưa nói ra, Cốc Vũ cả giận nói: "Còn không biến đi, chờ lúc Nhị thúc công trở lại người còn có thể ngốc ở thôn trang sao! Người ta nói thỏ không ăn cỏ gần hang, người lớn như vậy cũng không e ngại, chuyên môn mang những người không đứng đắn đến thôn trang của mình trộm cắp, mặt mũi lão tổ tông đều mất hết !"

Đào Đại Tráng lắc đầu, "Hừ, nhỏ tuổi còn tưởng lấy Nhị thúc công ra đe ta có phải không? Nói những lời vô dụng đó với ta làm gì! Tổ tông của ta là ai ta còn không biết đâu, người đến dạy ta sao? Người kêu hãm tới đi!"

Cốc Vũ thấy An Cầm Hiên nháy mắt, gật đầu.

"Nếu người không sợ Nhị thúc công, sao lâu như vậy không dám lộ diện ở thôn trang, nhất định là người hỏi thăm Nhị thúc công không có ở nhà đúng không? Bằng không sao dám bừa bãi như vậy, thế nào? Lúc trộm máy tốt hạt của chúng ta không bị đánh nên không sợ sao?"

Cốc Vũ nói xong rất khẩn trương, Tiểu Mẫn có vẻ không muốn cho nàng nói, thấy Đào Đại Tráng càng hung ác, rất sợ hãi, há mồm kêu to lên. Cốc Vũ biết hôm nay không có ai ra ngoài, nghĩ chộc giận hăn tạo cơ hội cho An Cẩm Hiên xuống tay, người còn lại nếu hoảng hốt sẽ không thành vấn đề, không làm như vậy sợ là mình càng bất lợi.

Đào Đại Tráng bị Cốc Vũ chộc đến chỗ đau nổi giận, "Con nhóc này! Xem ta không cho người nếm mùi người còn không biết gia gia người, Nhị thúc công người lợi hại, lúc này a..."

Vừa nói hăn không ngừng tới gần bên đây, An Cẩm Hiên nhanh chóng bay lên một cước, đem hăn đá xuống nước, mấy người còn lại đồng loạt xông lên.

Tiểu Mẫn bị nước văng lên sợ hãi, hét rầm lên. Cốc Vũ kéo Tiểu Mẫn sang bên cạnh, nào ngờ sau khi Tiểu Mẫn kêu lên, kéo cũng không đi, hai người ở phía An Cẩm Hiên, một người đi kéo Đào Đại Tráng dưới nước lên, một người đi qua bên Cốc Vũ.

Trận thế như vậy Cốc Vũ không sợ hãi chút nào, ngày tại lúc này, một người từ phía sau lao tới, mang theo một cây đòn gánh thét to, không ngừng vung về phía trước, không khổng chế sức mạnh, là Đại Lâm đang rất phần nộ.

Cốc Vũ chưa kịp kinh ngạc Đại Lâm đã đến trước mặt, đánh vào người trước mặt Cốc Vũ, Cốc Vũ nhân cơ hội qua giúp An Cẩm Hiên, An Cẩm Hiên cùng hai người kia đánh thành một đoàn, một người đâm vào người An Cẩm Hiên, miệng còn mắng chửi, Cốc Vũ đi qua kéo, khí lực quá nhỏ

nên dùng sức cản một cái, người nọ bị đau, một bàn tay đánh qua, Cốc Vũ đem ngón tay kia gập lại kéo, tiếng kêu thảm thiết của người nọ truyền đến, Cốc Vũ thở dài nhẹ nhõm. Đem An Cầm Hiên kéo xuống dưới, bên kia Đào Đại Tráng cùng hai tên khác vây đánh Đại Lâm, Đại Lâm mạnh mẽ đánh một tên xuống nước, Tiểu Mãn cũng bất chấp sợ hãi, cầm chày gỗ giật quần áo không ngừng đánh vào cái đầu vừa ngoi lên mặt nước.

Đại Lâm không để ý, bị người đập một cú, ngã xuống đất, người nọ định đá thêm một cước, lại bị An Cầm Hiên thuận thực đi qua đá xuống nước, ngoại trừ một người đang lăn lộn trên đất, những tên khác đều bị đá xuống nước, Tiểu Mãn nổi điên dùng chày gỗ đánh đầu người, suýt chút cũng bị lôi xuống, chân Đại Lâm bị thương, ngồi dưới đất dậy không nổi, nhưng miệng không ngừng kêu lên, "Tiểu Mãn mau tới đây, coi chừng bị bọn họ bắt lấy!" An Cầm Hiên nâng Tiểu Mãn qua một bên, "Không cần lo cho bọn họ, đi về trước rồi nói."

Lúc này Tiểu Mãn mới phát hiện Đại Lâm nằm trên mặt đất, nước mắt nhất thời rơi xuống, "Sao lại vội vã xông tới như vậy. Xem thế này..."

Cốc Vũ thấy Tiểu Mãn khóc lợi hại, lấy đòn gánh lần lượt gõ vào mấy cái đầu dưới nước, xong mới bỏ qua. Đào Đại Tráng ở trong nước mắng, "Nha đầu chết tiệt kia, xú tiểu tử, lần sau ngàn vạn lần đừng để rơi vào trong tay gia gia!"

Một bên lại bảo, "Tên thối tha kia, người nằm trên đất giả chết a! Còn chưa kéo chúng ta lên!"

Người nằm trên đất lăn lộn vẫn cứ rên rỉ bản thân khó bảo toàn.

Một người cả giận nói: "Kia... Nha đầu kia có yêu thuật!"

"Yêu nữ đáng chết, kéo gia gia lên!"

Cốc Vũ lại huy động đòn gánh, "Cho người làm gia gia, cho người làm gia gia!"

An Cẩm Hiên nhìn biểu cảm phần nộ của Cốc Vũ có chút buồn cười, "Người muốn hẳn thành thế nào? Cái gì yêu thuật? Đang tốt lành sao không thể động đậy?" Cốc Vũ trừng mắt liếc hẳn một cái, cũng không nói chuyện, nhìn vết thương trên chân của Đại Lâm.

Lí Đắc Tuyền, Giang và Trần Vĩnh Ngọc ở trên xe phía sau, đột nhiên nhìn thấy xe trâu trên đường thông thả đi nhưng không có người, giật nảy mình, Lí Đắc Tuyền nhảy xuống rồi phóng lên chiếc xe đó, "Sao Cốc Vũ và Cẩm Hiên sơ ý như vậy, ném xe trâu ở bên ngoài cũng không kéo về nhà."

Trần Vĩnh Ngọc cũng nói: "Không chừng là trâu tuột dây thừng tự mình đi. May là chúng ta gặp, đánh về!"

Chờ bọn hắn lại đi tới gần một ít, nghe thấy thanh âm nhao nhao ồn ào, cảm thấy có gì không đúng, rất nhanh nghe tiếng chửi bậy, đi thẳng đến trước mặt, đều kinh hãi đến lắp bắp.

"Đại Lâm, người làm sao vậy?"

"Giới cho người, Đào Đại Tráng! Thôn trang mà người cũng muốn quậy lật trời có phải không?"

Lí Đắc Tuyền công Đại Lâm lên xe, Cốc Vũ đi theo đến y quán ở trấn trên, Tiểu Mẫn khóc thành người nước, còn muốn đi theo. Trần Vĩnh Ngọc lấy dây thừng trên xe trói hết một đám lại, nói muốn đưa đi nha môn, miễn cho gây họa tại quê nhà.

Cốc Vũ thấy bọn họ không còn nguy hiểm, đi qua nắn lại chỗ xương bị bẻ trật, đắc ý vỗ tay nói: "Nhớ kỹ cô nãi nãi, đây không phải là yêu thuật, nhiều lắm là y thuật thôi."

Mọi người choáng váng.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 195+60: Tiểu Mẫn Đau Lòng

Lí Đắc Tuyền, Giang thấy Cốc Vũ mạnh mẽ, có chút không quen . "Cốc... Cốc Vũ, người làm người thế nào?"

Cốc Vũ lắc đầu, bộ dáng vô tội, "Nhị bá, bất quá ta chỉ có hai ba phần khí lực, còn có thể đánh hãn như thế nào, là Cẩm Hiên ca đánh hãn trật tay, ta hảo tâm sửa lại cho hãn, còn bị mắng là yêu nữ, học y thật sự là không dễ dàng."

Lí Đắc Giang mới yên lòng, trối chắt người kia ném trên xe, oán hận nói: "Lần tới còn dám động thủ, không bằng để Cốc Vũ làm trật khớp tốt hơn!"

Cốc Vũ thấy Tiểu Mẫn khóc thê thảm, Đại Lâm cố nhịn đau xuống, Cốc Vũ bỗng nhiên cảm thấy hình ảnh này cũng không tệ.

Trần Vĩnh Ngọc nói cùng Giang, An Cẩm Hiên đưa vài người này đi nha môn, rồi mới nói tiếp.

Lúc này Đào Đại Tráng mới mềm mỏng, "Trần bá phụ, ngài là người lớn có đại lượng, bỏ qua cho chúng ta lần này, lần tới không dám nữa, thương hại chúng ta cơ khổ vô y."

Mặt Trần Vĩnh Ngọc xoay qua một bên, "Vài ngày nay chúng ta không ở đây, trở về nghe không ít chuyện xấu của các người. Trộm cắp không tính, làm tới nông nổi này, còn không do các người gây chuyện, lần trước máy tốt hạt không tính toán với các người, xe trâu của nương Hắc Tử có phải suýt chút bị các người khiên đi, còn có chó nhà Lão Thiết Đầu có phải bị

các người ăn thịt? Hôm nay làm ầm ĩ không sống yên ổn qua ngày, là lúc cho các người một bài học!"

Đào Đại Tráng đau khổ cầu xin, thậm chí còn nói muốn bồi thường, Trần Vĩnh Ngọc bọn họ lúc này đâu dám tin, lần này người bị thương, lần tới không biết sẽ như thế nào. Vì thế đem hăn và những người khác ngồi dựa lưng vào nhau cột lại, rồi cột vào cột xe. An Cẩm Hiên ở phía trước đánh xe, Trần Vĩnh Ngọc, Lí Đắc Giang ngồi canh chừng bọn họ, như thế bọn họ không thể đùa giỡn bày trò, huống hồ vừa bị té xuống nước, ở trên xe run rẩy vì lạnh, cũng rất đáng thương.

Đại Lâm tà tà tựa vào người Lí Đắc Tuyền, không dám cử động cái chân, đều do bọn họ khiêng lên. Tiểu Mẫn ngồi ở một bên không ngừng rơi nước mắt, nói không nên lời. Thấy bộ dáng bọn họ rất đáng thương, Cốc Vũ thấy cho bọn họ đi trấn trên cũng tốt, bằng không Đại Lâm ca chất phác như vậy, sợ là không dám nói gì, lúc đó còn có Thạch Bộ đầu đáng ghét kia... Cốc Vũ nghĩ đi y quán xem trước cũng tốt.

Nghĩ như vậy, nàng định đi qua xem, Đại Lâm co rụt lại, có chút ngượng ngùng.

Cốc Vũ bất đắc dĩ, "Cha, mở ống quần Đại Lâm ca ra nhìn xem." Sức tay của Lí Đắc Tuyền thật mạnh, kéo một cái liền mở ra.

Cốc Vũ tinh tế xem xét qua, không là chuyện lớn, bị bầm tím, trầy da, chảy chút máu, lắc đầu thờ dài.

Tiểu Mẫn ngừng nước nở, quay đầu khẩn trương hỏi, "Cốc Vũ, có phải thật nghiêm trọng hay không?"

Cốc Vũ thấy bộ dáng nàng lúc này rất động lòng người, lại sợ nàng nóng vội hư chuyện, nhất thời không biết nói gì, không trả lời rõ ràng, chỉ hỏi Đại Lâm, "Đại Lâm ca, người... còn có đau chỗ nào khác không?"

Đại Lâm lắc đầu.

Cốc Vũ có chút buồn cười, "Kia... Người xem chỗ này có thể hoạt động chỗ này hay không?"

Đại Lâm lắc lắc chân thử hoạt động một chút, quay lại sắc mặt không còn lo lắng như trước, bỗng nhiên như nghĩ thông suốt, kêu to lên, "Cốc Vũ, ta không bị gãy xương?"

Cốc Vũ không nói gì nhìn trời, "Gãy cái đầu người! Ai nói xương người bị chặt gãy!"

Đại Lâm ngốc ngốc cười, "Không phải người nói qua nếu rất đau không cử động được chính là xương bị gãy sao, khi đó không thể động, người nói với bọn họ ta nghe nhớ kỹ, vừa rồi cho rằng bị gãy xương, hơn nữa bên kia người rên rĩ kêu, ta cũng tưởng mình đã xảy ra chuyện."

Nói xong Đại Lâm lại thử thăm dò cử động, tâm lý quấy phá, cảm thấy hình như tốt lên không ít, lại giãy dựa cái chân. Cốc Vũ muốn ngăn cũng ngăn không được, trong lòng thầm mắng thật là người không biết xử lý. Tiểu Mẫn ngừng tiếng khóc, Lí Đắc Tuyên nhìn hẩn chậm rãi đi xuống, định vào xe để đỡ đựng vào chân căng, "Di, chính xác không có chuyện gì. Không cần đi y quán." Nói xong còn toét miệng cười, không ngờ cười lại đựng đến chỗ đau, tê tê kêu, so với khóc còn khó coi hơn.

"Nha, nha, ta còn có thể đi, vừa rồi đau một trận ta không thể động đậy còn tưởng bị gãy xương, xem thế này tốt lắm, trở về xoa bóp cũng dễ làm thôi, không có chuyện gì."

Tiểu Mẫn không yên tâm, "Vừa rồi đánh nhau với những người đó, không biết có bị thương chỗ khác không, không bằng cứ đi nhìn xem."

Đại Lâm vẫn chối từ, "Thực không gì, ta đi thôi."

Cốc Vũ nhin không được, trông mắt vừa chuyển, "Đại Lâm ca, ngoại thương không có gì nói không chừng còn có nội thương, để sư phụ ta nhìn xem, miễn cho có hậu hoạn, lại nói ta là gà mờ nói chuyện không nhất thiết đúng, có bệnh phải kịp thời trị, kéo dài về sau trị không hết."

Lí Đắc Tuyền nghe xong không nói hai lời, vẫy tay quyết định, "Đi trần trên nhìn kỹ hãy nói, bằng không đi về cũng lo lắng."

Một hàng ba người đi, Cốc Vũ cười lắc đầu, đi thu thập xiêm y trên đất đã loạn không còn ra bộ dáng, Đại Lâm cầm theo đòn gánh ở một bên, cũng không biết hẳn lấy đòn gánh ở đâu, ven sông là một bãi bùn đen, chắc là do người lăn lộn trên đất lúc này để lại, nhìn không thoải mái.

Cốc Vũ nhìn nước trong sông ngăn người, bực bội đi ngược về phía thượng du, "Mấy tên thối tha kia té trong nước chỗ này, không cần giặt ở đây." Kỳ thực nước cũng không biết đã chảy tới nơi nào, chỉ là Cốc Vũ không thoải mái thôi. Nàng thu dọn mọi thứ, lấy thùng không đến chỗ vừa rồi, mức nước dội hết bùn đi.

Cốc Vũ giặt xiêm y xong trở về nhà, một thùng đựng quần áo ướt rất nặng, thắt lưng Cốc Vũ mỏi, nghỉ tạm hai lần mới tới nhà. Vương Thị rất ngạc nhiên, sao con gái lớn đi giặt quần áo, con gái thứ hai lại mang xiêm y trở lại?

Cốc Vũ đem chuyện vừa rồi nói một lần, không đề cập tới chuyện Đại Lâm bị thương, dù sao nàng đã nhận định vết thương không nghiêm trọng, sợ Văn Thị lo lắng quá mức, nên nói dối họ cùng đi nha môn.

"Tỷ tỷ người đâu? Nàng đi nha môn làm gì?"

"Tỷ tỷ... Tỷ tỷ đi làm nhân chứng. Những người này không đứng đắn, nếu không phải chúng ta đến sớm một chút, tỷ tỷ đã bị vây khốn, đi làm nhân chứng bọn họ cũng chạy không được." Cốc Vũ tin tưởng tràn đầy nói, cho rằng mình tìm được cơ hay.

Nào ngờ Vương Thị vừa nghe sắc mặt càng thay đổi, há mồm lại nói không nên lời nói.

Hứa Thị thở dài một tiếng nói: "Cũng thật sự là, không nên xuất đầu lộ diện, chuyện khác để nói, cùng lưu manh đối chứng về sau truyền ra không tốt, truyền đến truyền đi sẽ rối loạn, chắc chắn."

Cốc Vũ thầm kêu khổ, "Nói không chừng không cần tỷ tỷ đi, chỉ là dự phòng vạn nhất thôi, lại nói Cẩm Hiên ca ở đó, các người yên tâm, nói không chừng tỷ tỷ bên ở Tam tiểu thư chơi."

Thấy tâm tư các nàng bất định, Cốc Vũ vội nói: "Nương, bá mẫu! Ta một người giặt quần áo lâu như vậy, không chừng bọn họ sắp về tới, nên nấu cơm."

Hứa Thị, Văn Thị bắt đầu bận rộn, Vương Thị muốn đi hỗ trợ, Hứa Thị không cho, "Người trông ba con khi con kia là được! Còn có tửu lâu không phải nói hai ngày nữa sẽ khai trương sao? Còn chút việc chưa làm xong đúng không? Chúng ta không vội, người lại muốn tìm vất vả."

Vương Thị không nhiều lời, tới ngồi dưới gốc cây làm việc, Hạ Xuyên cùng Tiểu Hàn, Đại Hàn vẫn ngồi dưới tàng cây không nhúc nhích, như là ấp gà, không biết đang làm gì.

Mùa này trời tối sớm, lúc trời tối mật, hai xe người lục tục trở về.

Vừa đến nhà, Vương Thị liền kéo Tiểu Mãn tới hỏi chuyện vừa rồi, có phải thật sự đi đối chất, có phải bị sợ hãi hay không. Tiểu Mãn không hiểu gì hết, thấy Cốc Vũ không ngừng nháy mắt, vì thế lắc đầu, "Nương, không có việc gì, chỉ là đi xem, không cần đối chất, bọn họ phạm tội đâu, nghe nói ở bên ngoài gây chuyện lớn, nên trốn về thôn trang, bằng không chuyện trộm vặt không đủ chế tài bọn họ, về sau chúng ta không cần lo."

Vương Thị thở phào nhẹ nhõm, bỏ đi làm việc.

Tiểu Mãn đi qua hỏi Cốc Vũ.

Cốc Vũ cười hề hề nói: "Tỷ, ánh mắt người còn sừng a, khóc thành dạng này. Ta sợ Văn thẩm lo lắng nên mới nói dối, Đại Lâm ca không có việc gì chứ?"

Tiểu Mãn thở dài nhẹ nhõm, "Còn nói không có việc gì, xanh xanh tím tím một mảng lớn, cũng may không bị nội thương, người nói những lời này thật làm mọi người sợ. Đào Đại Tráng đáng chết! Thật là đồ trời đánh, nếu biết vậy ngâm hẩn trong nước lâu chút nữa mới đi nha môn..."

Cốc Vũ thấy Tiểu Mãn thao thao bất tuyệt, mỗi câu đều chỉ trích Đào Đại Tráng, trong lời nói đều là đau lòng Đại Lâm, vì thế Cốc Vũ lé mắt nhìn nàng nói: "Quá?"

Tiểu Mãn quay người, một cái tát đánh qua.

Cốc Vũ cười ha ha. Sau khi cười xong cũng không đi, "Tỷ, không bằng để Văn thẩm biết, biết sẽ lo lắng, sư phụ ta nói như thế nào? Nấu thuốc này nọ người ra sau viện nấu cho Đại Lâm ca là được." Nói xong cười cười đi giúp nấu cơm.

Lúc yên tĩnh khó tránh khỏi sẽ nói đến bố trí cùng tiền cảnh khai trương của tửu lâu, Văn Thị và Hứa Thị muốn đi mở rộng tầm mắt, Cốc Vũ ở trấn trên lâu như vậy nên không có cảm giác gì, tửu lâu dù có bố trí như thế nào, chung quy cũng không có cảm giác như ở nhà, chẳng ngại là mái hiên cỏ tranh, cũng làm cho tâm an.

Hạ Xuyên lúc nhỏ thế nào cũng phải ngồi chung một bàn với Lí Đặc Tuyền, lớn chút nữa ngược lại thích dạo quanh, tự mình bưng bát cơm, cảm thấy bên này ăn ngon, vừa ngồi xuống bên kia cảm giác cũng không sai, cứ như vậy qua lại, chọc mọi người cười.

Nghe nói Cốc Vũ bọn họ gặp lưu manh, hăn còn có chút phần nộ, "Tỷ, người chờ ta cao lớn một chút, ta giúp người đánh nhau!"

Vương Thị điếm trán hăn, nói hăn không cần nói lung tung, ngoan ngoãn ăn cơm.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 196+61: Khai Trương Im Ắng

Trần Vĩnh Ngọc bọn họ đưa bọn lưu manh kia đi nha môn, Thạch Bộ đầu không biết là vì công hay vì tư, thường xuyên đến hạch hỏi. Nghe nói là vài tên lưu manh kia ở bên ngoài không chỉ gây chuyện thị phi, còn cướp bạc của thương nhân, việc trộm cắp ở thôn trang là việc nhỏ.

Có lẽ cũng đúng, một người ngay cả con mình cũng bị thương, về sau quả thật không có chỗ đặt chân.

Tiểu Mãn chiếu cố Đại Lâm, ngày thường việc khác làm không xong, nấu thuốc phải giấu Văn Thị, lúc này đều ở với Tiểu Hà, đây vẻ thần bí, người lớn thấy cũng hỏi qua, Tiểu Hà không khiếm sợ đáp là Cốc Vũ viết phương thuốc muốn các nàng uống, bằng không về sau đau bụng, người lớn nghe xong hiểu ý cười, tự nhiên không làm các nàng ngượng ngùng.

Thạch Bộ đầu tới vài lần, nói muốn gặp Tiểu Mãn, lần đó đưa lưu manh đi nha môn, có vài điều muốn hỏi. Cốc Vũ hết biết, căn bản không cần Tiểu Mãn ra đi ra, nói vài câu đã đuổi, Thạch Bộ đầu cũng là, luôn miệng nói tra án không thể đi.

Cốc Vũ nghĩ nghĩ, có chút không nghĩ ra, "Ta nói người là tảng đá thật đúng là tảng đá a. Người tìm tỷ tỷ ta hỏi cái này làm gì?"

Thạch Bộ đầu ra vẻ như giải quyết việc công nói: "Dĩ nhiên là xử án."

Cốc Vũ liếc mắt một cái, kéo hẳn đến một góc sân, "Người bị điên hay bị choáng váng hả, tình huống tỷ tỷ ta ngày đó không nói nguy cấp cũng là khó khăn đi. Người nói nàng có nguyện ý nhắc tới sự việc này hay không?"

Người giống trống khua chiêng tới hỏi như vậy nếu truyền ra về sau nàng phải làm người thế nào? Việc hôn nhân của tử tử ta sau này sẽ ra sao? Người cảm thấy nàng bằng lòng hay không bằng lòng nói?"

Thạch Bộ đầu sừng sốt, hăn đâu có nghĩ cong vẹo được như vậy, chỉ biết mình muốn gặp Tiểu Mãn, thật vất vả mới tìm được một cơ hội, đâu có nghĩ đến sẽ có hậu quả nghiêm trọng như thế, bỗng chốc ngây dại, "Kia, kia làm sao bây giờ?"

Cốc Vũ thấy bộ dáng ngơ ngác của hăn ngưng cười, ra vẻ chỉ điểm bên mê, "Làm sao bây giờ? Mấy ngày này đừng tới tìm là được, sau này lại nói, thật sự là đầu gỗ, so với Đại Lâm ca còn khờ hơn!"

Về sau, Cốc Vũ thực không nhìn thấy Thạch Bộ đầu, bỏ qua ấn tượng trước đó, nàng bỗng nhiên cảm thấy Thạch Bộ đầu không có gì không tốt, chỉ là nhớ tới hăn cùng cậu hăn và Tú Nhi biểu muội làm cho người ta buồn nôn, Cốc Vũ nghĩ nếu về sau Tiểu Mãn có liên quan gì cùng hăn, chẳng phải là cả nhà cùng hôn mê, "Phi phi phi!" Cốc Vũ hung hăng ỏi ra vài cái.

"Cốc Vũ, người làm gì vậy? Mau về nhà dọn dẹp một chút, đều phải xuất phát." Tiểu Hà ở trước nhà vỗ tay kêu.

Cốc Vũ mới nhớ tới hôm nay phải đi tửu lâu, hai chân ở trên đất bùn hung hăng đá mấy cái, không suy nghĩ quay đầu về nhà thay quần áo.

Người lớn thay quần áo thơm tất, tỉ mỉ chải đầu búi tóc, cẩn thận rửa mặt, để hai cái rổ đựng này nọ trên xe trâu.

Mọi người tụ hợp, phân tán ngồi trên hai xe trâu, vô cùng đơn giản xuất phát.

Văn Thị vốn không nghĩ đi, bị Giang Thị, Hứa Thị không phân trần túm lên xe, còn ra vẻ nói không ngại, đáng tiếc Văn Thị không yên vì thân phận mình quá mức xấu hổ, vạn nhất liên lụy tửu lâu không tốt.

Cốc Vũ thở dài, thời đại này nữ nhân thật là khổ, người khác nói người là khắc tinh là sao chổi là cái gì cũng không sao, đến cuối cùng tự mình nhận mình là người mang điềm xấu, làm chuyện gì phải suy nghĩ đến phương diện này một chút, rốt cục này cũng bận tâm kia cũng bận tâm, khuyên bảo cũng khuyên bảo không xong.

Cốc Vũ nghĩ nghĩ, "Văn thẩm, hôm nay chỉ là đi ra ngoài ăn một bữa cơm, cũng không phải là tửu lâu khai trương, ngài đừng nghĩ nhiều, tửu lâu của cậu nay không như ngày xưa, không phải là vô cùng náo nhiệt khai trương, cũng không phải là cửa hàng tầm thường, chờ các người đi là biết. Chúng ta hôm nay a, ngay tại lầu một ăn một chút, sau đó lên trên lầu nhìn xem, về sau chúng ta muốn vào đi là khó khăn."

Nghe vậy Văn Thị mới ổn định tâm thần.

Tửu lâu quả thực không có bộ dáng khai trương, thậm chí bên ngoài trông không có gì khác xưa, Hứa Thị nhướn mày, "Các người bận rộn lâu như vậy, ngay bằng hiệu bên ngoài cũng không làm mới, nhìn rách tung toé một chút mới lạ cũng không có, ai ——"

An Cầm Hiên cười hề hề nhìn Hứa Thị nói: "Bá mẫu, có gì đâu, nhà cậu vốn lúc đó là tửu lâu đầu tiên ở trấn trên, chúng ta so mới làm gì, so tới so lui, không chừng hàng năm đều có người nảy sinh ý mới hoặc xây mới, chúng ta không thể, chiêu bài cũ ở đây, nhắc tới cái cũ bọn họ nghĩ đến chúng ta, còn tiết kiệm bạc cùng tâm tư!"

Hứa Thị từ chối cho ý kiến, lắc đầu vào cửa.

Lầu một trống rỗng, trừ bỏ có một quầy gỗ phía bên phải từ cửa vào, vẫn là lúc trước giữ lại, còn lại cái gì đều không có, nói chuyện đều có tiếng vang lại, Vương Thị cũng lấp bắp kinh hãi, "Trời đất, sao tửu lâu một cái bàn cũng không có, như vậy làm sao mua bán? Khai trương như vậy có mấy người đến chứ?"

Cốc Vũ thấy bộ dáng bọn họ có chút buồn cười, nhưng không tiện giải thích, theo lý giải của bọn họ, dĩ nhiên là người càng nhiều càng náo nhiệt càng tốt, nhưng chuyện náo nhiệt, giống như bệnh viện hoặc phòng khám bệnh, nhìn vô cùng náo nhiệt, chân chính kiếm bạc cũng không ở chỗ đó.

Một người trên lầu đi xuống, tiếng bước chân đều có tiếng vọng, là Hứa Thế Cùng.

An Cẩm Hiên đến hỏi: "Cậu, không phải tính là ở lầu một ăn cơm sao, sau đó lên lầu hai xem xong chúng ta trở về."

Hứa Thế Cùng vẫy tay, "Ta nghĩ qua, là tửu lâu của mình, người một nhà còn không có thể đi lên ăn một chút, mở cũng như không, các người là khách quý, muốn ăn cái gì cứ việc nói."

Lúc này Văn Thị có chút không thoải mái, "Nếu lỡ làm dơ cũng không tốt."

Cốc Vũ không nói nhiều, leo lên thang lầu, "Các người đến xem thôi, chúng ta đến xem thử trước, đến lúc đó trăm ngàn loại khách đều có, còn không bằng sớm chuẩn bị sẵn sàng tốt hơn."

Đợi mọi người đến lầu hai, có thể này xem như thêm kiến thức, trên lầu không tính thật rộng mở, nhưng cũng ngăn ra vài nhả các, đường nhỏ ở giữa cũng không có vẻ chật chội, đặc biệt Vương Thị thấy đồ thù tự mình làm xuất hiện tại nơi này, so với để ở nhà càng tốt hơn biết bao nhiêu, tỷ như đang ở Vũ Các, chặn đẽm đều có bức họa, phía dưới là hai cái bồn cảnh thật nhỏ, tuyền đặc biệt điêu khắc hai xe nước nhỏ, nước ngay ở giữa tuần hoàn lên xuống, nghe tiếng nước chảy róc rách giống như trời đổ mưa, mưa rơi trong ngõ nhỏ cổ xưa lát đá, rất thanh tĩnh.

Cốc Vũ quen thuộc mỗi một nhả các ở nơi này, lúc này đi qua đây cửa sổ ra cùng mọi người giảng giải, "Các người xem, dù là trời đổ mưa thật cũng có thể nghe thấy tiếng mưa rơi!"

Hạ Xuyên ở trong lòng Vương Thị giãy dụa muốn xuống dưới, xuống dưới lại không thể sờ cái gì, chỉ có thể nhìn đất đỏ đá nâu, vẻ mặt mất hứng, chạy tới bên Cốc Vũ. Cốc Vũ muốn chọc ghẹo hằm, thấy hằm nhăm cái mũi nhỏ muốn khóc, trong lòng mềm xuống, ôm hằm xoay một vòng đã thấy mệt, "Nhìn người ăn thành bé mập!"

Xoay một vòng xong, nhóm đàn bà ngồi yên nghe tiếng mưa.

Nhóm phụ nữ không có ý kiến gì, cảm thấy cái này cũng tốt cái kia cũng không sai, bàn luận cuối cùng chọn Vân Yên Các, ngồi xuống xong thở dài, "Ta nói cũng không có gì đặc biệt, nhưng thanh tĩnh, còn tưởng rằng không uổng tâm tư, cũng không sợ dơ, các người nhìn vải này!"

Theo hướng ngón tay Vương Thị, ánh sáng từ cửa sổ vừa khéo chiếu rọi màu xanh ngọc bích trên sàn, nháy mắt hưng phấn. Nghe nói vài biến hóa vô cùng này là từ cửa hàng An Cẩm Hiên, càng chắc lười ngạc nhiên, may mắn An Cẩm Hiên không có bên cạnh, bằng không còn không biết trả lời thế nào những thắc mắc thất bát tao này.

Lo lắng vừa rồi của Hứa Thị các nàng đều tan thành mây khói, nhìn cái gì đều mới lạ, "Thế nào cũng lôi kéo được phụ nhân rộng rãi! Thật vui vẻ."

Lúc trước Giang Thị đã từng tới, đối với thức ăn khéo léo, ra vẻ thần bí cùng các nàng nói: "Các người biết một bàn tốn bao nhiêu bạc sao?" Nói xong vươn hai ngón tay.

Vương Thị mở miệng đầu tiên, "Hai trăm văn?"

Giang Thị cười ha ha, buông tay xuống, "Hai trăm văn ngay cả cửa các người cũng đừng mong tới! Hai lượng bạc còn sợ thiếu, nhà giàu người ta nơi nào để ý hai lượng bạc này!"

Văn Thị đang ăn đồ ăn, ngón tay chợt run run, đánh rơi một chiếc đĩa xuống bàn, đau lòng, "Một chiếc đĩa này, mấy chục văn tiền cũng không mua được, thật sự là nghiệp chướng."

Mọi người cười ha ha, Cốc Vũ nói: "Không chỉ là đồ ăn, đồ ăn có thể ăn bao nhiêu, chỉ là nơi này khó được thôi, ra vào không có người thấy, nói chuyện trên lầu cũng không có người hỏi thăm, người đi vào cũng yên tâm, hơn nữa với bài trí này, bao nhiêu bạc cũng không mua được!"

Cơm ăn xong, mọi người tụ tập ở lầu một tán gẫu, các nàng vẫn quen như vậy cả nhà ở chung vô cùng náo nhiệt thư thái.

Nói đến hai ngày sau tửu lầu khai trương, Hứa Thế Cùng tràn đầy tin tưởng, "Nhã các trên lầu đều truyền ra ngoài, ta còn cố ý để lại một cái, theo tính toán, dù một ngày chỉ có một người tới, ngày cũng có thể qua tốt."

Mọi người rất vui vẻ, nói thể đạo thay đổi, tửu lầu cũng không có bộ dáng tửu lầu, không có chương quầy đánh bàn tính bùm bùm, cũng không có âm thanh tiểu nhị nói chuyện, ngày qua thoải mái ngược lại càng kiếm thêm tiền.

Cốc Vũ cười nói, "Cậu, chờ tửu lầu vào quỹ đạo không chừng còn có người đi nịnh bợ người, đến lúc đó người ngẫu nhiên bộc lộ tài năng, ngày thường đi nghe diễn, đi dạo phố, cuộc sống cũng có thể qua tốt đẹp."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 197+62: Tiểu Mẫn Muốn Đính Thân?

Ngày lại khôi phục như thường.

Tiệm vải như trước là tiệm vải, Kinh Trập vẫn cứ đọc sách, bộ dáng như không có tính toán đi khảo tú tài, cứ như vậy kéo dài.

Ở Đào trang trời mỗi ngày càng trở lạnh, người càng ngày càng lười, thường quần tay áo ở nhà rồi một ngày cũng đi qua. À không, ngủ đến giờ cơm trưa mới dậy, người vẫn còn miễn cưỡng, củi lửa đặt ở trước mặt cũng chẳng còn vượng, phủ một tầng bụi, không có việc gì làm Cốc Vũ càng buồn ngủ.

Sắp mừng năm mới.

Văn Thị chuẩn bị xây nhà ngói trên nền của căn lều cũ, hiện tại đang ở bên An Cẩm Hiên và Nhị thúc công. Mới đầu còn ngượng ngùng, chỉ là Nhị thúc công về qua một lần nói không ngại, cho dù hấn trở về phần lớn thời gian cũng ở trấn trên làm bạn với Cẩm Hiên, bên này nhà không có người ở cũng không tốt, không bằng để bọn họ ở giúp giữ nhà.

Chuyện Trần Giang Sinh cùng Tiểu Hà mọi người đều biết, mỗi câu đều cao hứng. Ngược lại Tiểu Hà không lanh lẹ tự nhiên như trước, trở nên ngượng ngùng ít nói hơn, Trần Giang Sinh cũng biết tiến thoái, không qua bên này mỗi ngày như xưa.

Tiểu Hà đi theo Tiểu Mẫn học châm pháp, thuê đồ cưới của mình.

Cốc Vũ bình tĩnh ngồi bên cạnh có chút uể oải, cảm thấy trên đời này ngày phải như hình xoắn ốc bay lên mới đúng, chứ đi tới đi lui như vậy, không khác gì dậm chân một chỗ.

Tỷ như hiện tại khác với lúc bọn họ vừa trở về, thời tiết lạnh lẽo cùng căn nhà cũ nát, tâm tình đã hoàn toàn khác, lúc trước là bị tức giận đi ra, bây giờ người bên kia thường tới sưởi ấm, Trần Thị và Trương thị không có việc gì làm liền đi qua hỏi thăm này nọ, Trương thị nói chuyện lớn giọng có gì nói đó, nhưng cũng chẳng chán ghét như vậy, Cốc Vũ phiền nhất là Trần thị, mỗi lần qua đều quanh co lòng vòng nói những lời vô thưởng vô phạt, sau đó còn nói nhà ai thế này nhà ai thế kia, cứ như ngoài trừ nàng ra, không có ai hiểu biết lý lẽ, thấy Cốc Vũ không hài lòng liền trêu chọc nàng, nói chuyện úp mở để nàng suy nghĩ, suy nghĩ xong sẽ tới hỏi tiếp câu chuyện. Đánh chết Cốc Vũ cũng không để ý lời nàng nói, làm Trần Thị rất khó chịu nhưng không biết làm sao.

Lúc trước Linh Nga cũng ở bên cạnh theo dõi cười, bây giờ đến phiên Tiểu Hà. Tuy rằng nói chuyện của Đại Lâm còn không có tin tức, nhưng chuyện bên này đã định, Tiểu Hà có thời gian chậm rãi chuẩn bị, một đám sẽ từ từ xuất giá, tất nhiên Tiểu Mãn cũng sẽ đi đến bước đó. Đối với việc này, trong lòng Cốc Vũ không buồn được.

Về sau không biết mình sẽ đổi mặt chuyện này như thế nào, đã quen ở bên nhau bây giờ lại rời đi từng người một, tư vị này thực không dễ chịu.

Hạ Xuyên mặc giống như một quả banh, trong tay còn cầm theo khoai lang lạng lẽ ngồi xổm bên cạnh lò lửa, ném vào hai cái, khói bốc lên lên làm Cốc Vũ hắt xì một cái, một cái tát đảo qua, "Chỉ có người nướng khoai như vậy thôi!"

Hạ Xuyên cười, "Nhị tỷ, người không phải là mỗ mỗ, sao ở bên cạnh đồng lửa cũng có thể ngủ. Mau giúp ta nướng khoai, lát nữa chia cho người một nửa."

"Để người tự làm coi có chết người không!" Cốc Vũ nhần tâm nói, nhưng vẫn mang theo ý cười.

Hạ Xuyên quen kiểu này, ngón tay mập mạp không đủ đếm số lần như vậy, "Sẽ không a, ta cùng bọn đệ đệ một củ, tỷ tỷ cùng Tiểu Hà tỷ tỷ một củ, người một nửa, nương cũng có một nửa, chỗ này còn chưa đủ đâu, người nướng đi, ta sẽ chia rõ ràng." Bộ dáng chỉ huy làm Cốc Vũ cười khố.

Đại Lâm đi ra đi vào bận rộn làm người quáng mắt, thật thà làm việc nhưng không nói gì.

Vì chuyện của Đại Lâm cùng Tiểu Mãn, Giang Thị vụng trộm hỏi qua Văn Thị, "Đến lúc đó chúng ta là thông gia mang thông gia, đều là người một nhà, thật tốt đẹp, đều nhìn mấy đứa trẻ từ nhỏ đến lớn, không lo lắng gì, người coi Đại Lâm hiện tại cũng có tay nghề, Tiểu Mãn càng không cần phải nói, đáng dập tính tình đều tốt, cũng không phải chỉ biết mềm yếu, sao có thể không làm náo nhiệt."

Sao Văn Thị không muốn Tiểu Mãn cùng Đại Lâm ở cùng một chỗ, nàng cao hứng Tiểu Hà gả cho Trần Giang Sinh, cũng có chút bất an, luôn cảm thấy mình có chút trào cao, nói sao Tiểu Hà cũng là nữ tử, lại nói Giang Thị nàng cũng tin được, nên mới thôi.

Theo vài chục năm kinh nghiệm của Văn Thị, có bao nhiêu bản sự, chuyện nặng nhẹ ra sao, không thể bỏ dỡ chừng, như vậy mới an tâm. Bây giờ Giang Thị đề ra chuyện này, nàng suy nghĩ vài đêm, luôn cảm thấy không được, Tiểu Mãn dĩ nhiên là tốt, nhưng mình là cô nhi quả phụ, cho dù Đại Lâm có chút tiền đồ, chung quy đều do Tuyền đào tạo ra, không thể vừa là đồ đệ vừa là con rể. Nếu ở chung, sau này cuộc sống Tiểu Mãn khá hay không còn chưa biết, đến lúc đó Đại Lâm không thể ngăn đầu, nàng không muốn nhìn thấy chuyện như vậy phát sinh.

Trầm ngâm một lúc lâu, cuối cùng Văn Thị vẫn lắc đầu, "Ta còn không biết bản tính của Đại Lâm sao, chỉ sợ Tiểu Mẫn ngày sau sẽ khổ."

Giang Thị rất bất đắc dĩ, "Có khổ hay không cũng là phúc phận của bọn nhỏ, người nhìn bọn họ ra vào không biết là thích hợp sao, nếu người cảm thấy tốt ta cùng nương Tiểu Mẫn nói không chừng chuyện sẽ thành, nghĩ nhiều làm gì? Cuộc sống do người làm chủ, người không biết lúc Tuyên huynh đệ các nàng trở về cũng khó khăn, hiện tại đã náo nhiệt. Chủ yếu là người tốt thôi!"

Văn Thị cười khổ, "Ta cũng không gạt người, nhà chúng ta những ngày tháng qua người cũng tận mắt thấy, thật sự là khó khăn, hai năm nay tốt hơn một chút đều do các người giúp đỡ, người xem Kinh Trập như vậy, nhất định có thể đậu tú tài, trúng cử nhân cũng không chừng, đến lúc đó Tiểu Mẫn có thể tuyển chọn, nhà chúng ta sẽ uỷ khuất nàng. Nếu về sau bọn họ trở về thành, không chừng thành thiếu phu nhân. Vào cửa nhà chúng ta, cả đời cũng chỉ có thể ở Đào trang, hơn nữa chúng ta vẫn bại, sợ là ở thôn trang không thể khá hơn, ai —— "

Nói đến nước này, Giang Thị khó nói thêm gì, từ đây coi như chết tâm.

Tiểu Mẫn và Cốc Vũ không biết người lớn nghĩ đến nhiều chuyện như vậy. Thạch Bộ đầu thường đi lại, nhưng không chỉ có một người tới, mỗi lần đều đánh xe ngựa chở Tam tiểu thư, nhưng cũng học khôn, ngẫu nhiên một mình đến, đều quy củ không gì có thể soi mói, bởi vậy Cốc Vũ tiện thể đuổi người ta.

Lúc đi ngủ, trong bóng tối Cốc Vũ vụng trộm hỏi qua Tiểu Mẫn, "Tỷ, người nghĩ sao? Người cảm thấy Thạch Bộ đầu tốt hay Đại Lâm ca tốt?"

Trong lòng Tiểu Mẫn rộn ràng như hươu chạy, "Ta cũng không biết, việc này không do mình quyết định, đều là cha mẹ làm chủ, chúng ta không tiện nói gì."

Cốc Vũ một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Cha mẹ làm chủ thì mình phải vui mới được, chẳng lẽ cha mẹ muốn gả người cho ông già người cũng gả? Dĩ nhiên cha mẹ sẽ không làm như vậy, chẳng lẽ người nguyện ý gả cho người chưa từng gặp mặt, nói không chừng là kẻ điếc hoặc câm điếc a, người nói đúng không?"

Tiểu Mẫn tâm sự trùng trùng thờ dài, "Ca còn chưa có làm mai, chúng ta cũng không gấp."

Cốc Vũ nóng nảy, "Đại Lâm ca cũng chưa có làm mai a, Tiểu Hà xem như đã định, người có tay nghề, định hay chưa cũng có thể làm đồ cưới cho mình. Lại nói hiện tại nhà chúng ta cũng không thiếu bạc, sang năm còn có thể kiếm nhiều hơn, chọn người dĩ nhiên muốn chọn người tốt qua ngày."

Tiểu Mẫn rối loạn, Cốc Vũ nói rõ ràng, nhưng vẫn không có chủ ý gì, Cốc Vũ lại ép hỏi một câu, có thể Tiểu Mẫn mới nói: "Ta cảm thấy hai người đều tốt, nhưng ta cũng không biết qua ngày với ai, Tiểu Thạch luôn làm cho người không ngờ được, lại nói người không phải không biết ta dưới tình huống gì gặp hấn, khi đó ta cảm thấy đời này ta làm qua một việc lớn nhất, trong lòng luôn cảm thấy thật thỏa mãn. Đại Lâm ca quen thuộc từ nhỏ, hấn có chuyện gì ta có thể nghĩ ra, có thể làm chủ cảm giác, bên kia nhưng là..."

Tiểu Mẫn nói xong, Cốc Vũ cũng không biết làm sao, với Thạch Bộ đầu, thì ra Tiểu Mẫn cảm thấy gặp người vào thời điểm xinh đẹp nhất. Cốc Vũ thấy phức tạp, trước kia cảm thấy Tiểu Thạch không được, về sau tựa hồ không thể cam đoan, vạn nhất hấn làm việc xảy ra chuyện, Tiểu Mẫn phải làm sao bây giờ? Nhưng bên Đại Lâm cũng không có dấu hiệu gì, nhin không được nói một câu, "Tiểu Hà đã định rồi, vì sao Văn thẩm còn không nói gì, cứ kéo như vậy, Đại Lâm ca không nói chút gì? Theo lý thuyết phải vội vã làm mai cho Đại Lâm ca mới đúng a."

Trầm mặc một lúc, Tiểu Mẫn mới nói, "Ta cũng không biết."

Cốc Vũ hung hăng thở dài, "Tỷ, người nói kéo như vậy cũng không phải là cách đúng không? Bằng không về sau phải làm sao bây giờ? Ta nghĩ phải ép buộc hẳn mới được, có đôi khi người là như vậy, đến kia cảm thấy mất đi rồi mới cảm thấy đau lòng, phải để hẳn đau mới được!" Nói vừa hết lời, Cốc Vũ ngậy ngấn cả người, vội lắc đầu lấy lại tinh thần, "Ta thấy Đại Lâm ca rất tốt, mọi người đều quen thuộc, người qua cửa cũng có thể làm chủ, trong nhà mặc dù có bà bà, nhưng là người nhìn bộ dáng Văn thâm, nhất định thương người như nữ nhi, như vậy thật tốt. Có phải vì Văn thâm sợ người từ chối nên không nói, đỡ phải tổn thương tình cảm mọi người, đến lúc đó cha mẹ lại khó xử."

Tạm dừng một lát, Cốc Vũ lại nghĩ tới điều gì, "Đại Lâm ca không nói nhưng thương người a, bằng không sao nhiều người như vậy hẳn không sợ xông lên, sức mạnh đó thật khó được, nếu trong lòng người không có ý gì, sao khóc thành bộ dáng kia, còn nhịn lâu như vậy."

Tiểu Mãn thống khổ cười, "Cốc Vũ, người không biết lúc đó ta sợ có chuyện gì, có đôi khi cũng cảm thấy như vậy, nhưng Đại Lâm như khúc gỗ vậy, đánh chết cũng không mở miệng, bằng không ta nói với cha mẹ cũng không sao, chỉ là cảm thấy uất nghẹn thôi. Đại Lâm ca bị thương ta đau lòng, nhưng nếu là Tiểu Thạch, ta sẽ không cảm thấy như thế."

"Tiểu Thạch là Bộ đầu, không thể so, nhưng Đại Lâm ca rất thật thà." Cốc Vũ phân tích.

"Người muốn ta mau xuất giá để người cũng đi theo có phải không?" Tiểu Mãn bỗng nhiên nở nụ cười.

Cốc Vũ trong bóng tối sờ soạng cánh tay Tiểu Mãn, cầu một cái, "Thật là không lương tâm, xem đến lúc đó người có đi xin ý kiến của ta không!"

Nói xong Cốc Vũ xoay người chui vào trong chăn, vẫn cảm thấy lạnh, ngay cả đầu cũng rụt vào, kề bên Tiểu Mãn ngủ. Ánh mắt Tiểu Mãn không

có nhầm lại, cũng không biết nhìn cái gì.

Cứ thế lại mấy ngày trôi qua.

Thời tiết càng lạnh thêm.

Nhị cô cô về nhà mẹ đẻ. Trần Thị mang nàng qua theo sưởi ấm. Cốc Vũ bọn họ ở trong viện Nhị thúc công, nhìn thấy hai người kia đều mặc áo dài bông trùm từ đầu đến chân nhìn không quen, cứ bước một bước lại run ba cái, hận không thể để mọi người phát hiện các nàng có chỗ đặc biệt. Cốc Vũ hừ lạnh một tiếng, nói chuyện sắc giọng, "Nhị cô cô, nhà chúng ta không ở đây a, ở bên nhà ngói, cha mẹ ta đều ở bên kia, người sợ là đi nhầm chỗ, hiện tại nơi này là nhà Văn thăm ở."

Trần Thị cười ha ha nói: "Không sai, không sai. Sao có thể sai đây! chúng ta qua xem các người thôi. Văn tẩu tử, người sẽ không đuổi chúng ta đi chứ."

Văn Thị khó mà nói cái gì.

Ngọc nga vẻ mặt tươi cười, "Đúng vậy, người cô cô này khó có dịp trở về một chuyến, các người cũng không đi thăm ta, trấn trên cái gì cũng có..."

Thế là con cà con kê bắt đầu dong dài, bản thân cũng không ngại ngấy. Văn thăm nấu canh gừng đường đỏ cho bọn họ, Đại Lâm ở góc phòng điêu khắc đầu gỗ, Tiểu Mẫn, Tiểu Hà tự nhiên ngồi một chỗ thêu hoa, chỉ có Cốc Vũ nhàn rỗi nướng khoai. Khoai lang nướng thơm ngọt, nháy mắt Ngọc Nga ăn hai củ, lấy khăn tay ra lau khóe miệng, lại hí mắt đi qua xem Tiểu Mẫn bọn họ thêu, "Ai nha, người đang thêu uyên ương hí thủy hử? Là đồ cưới? Việc này thật sự là không có người so được. Khi nào thì tiến hành?"

Tiểu Hà xấu hổ đỏ mặt, Tiểu Mẫn nhàn nhạt nói: "Nhị cô cô, người chống đỡ hết..."

Ngọc Nga xê dịch qua một bên, "Tiểu Hà làm đồ cưới, Tiểu Mãn người còn lớn hơn còn không có tin tức."

Tiểu Mãn không kiên nhẫn nhưng vẫn nhịn xuống, hừ một tiếng, "Thì có sao, ta nói thân hay không sẽ không ảnh hưởng một số người đi."

Trần Thị vỗ tay cười nói: "Tiểu Mãn là cô gái không bình thường, chỉ là cô cô người đau lòng người thôi, nếu không có hay là để nhị cô cô người ở trần trên tìm cho người người trong sạch được không?"

Tiểu Mãn đang giận dữ, thấy bọn họ đều ở đây, khẽ cắn môi nói: "Cảm ơn quan tâm, chẳng qua lời này Nhị cô cô phải nói với cha mẹ ta mới được!" Nói xong vẫn còn giận, "Hãy nhớ, ta Lí Tiểu Mãn không nhận người chỉ nhận bạc, bạc tuyệt đối không thể thiếu!" Nói xong cũng không ở lại, lỗ mãng nói một câu, "Tiểu Hà ngày khác ta lại đến!" Rồi như một trận gió bỏ đi.

Văn Thị nhìn bóng lưng Tiểu Mãn ngây người, Đại Lâm càng sừng sốt.

Lúc này Cốc Vũ chợt nhớ tình hình lúc trước Tiểu Mãn mang gậy gộc qua bên kia sân nói rõ lí lẽ, bức nóng nảy nàng chuyện gì đều làm được, bằng không sao có thể nói dối như vậy.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 198+63: Yên Lặng Xem Xét

Trần Thị che miệng cười cười, không che giấu nét mặt vui sướng, nói chuyện vẫn thu liễm, "Sao Tiểu Mẫn như ăn phải pháo vậy? Chẳng lẽ nhị tỷ tìm cho Tiểu Mẫn một nhà nghèo khổ?"

Tiểu Hà ở một bên âm thầm sốt ruột, "Tiểu Mẫn tỷ tỷ không cần tìm nhà chồng!"

Ngọc Nga giận liếc Tiểu Hà một cái, ai u một câu, sau đó nhẹ nhàng nói: "Văn tẩu tử, người coi khuê nữ người thật là buồn cười, mình theo đồ cưới còn không chịu để tỷ tỷ làm mai."

Tiểu Hà sốt ruột nhìn Văn Thị, "Nương!"

Văn Thị nhú mày lắc đầu, bất đắc dĩ cười cười, trách cứ Tiểu Hà nói: "Tiểu Hà, đừng nói bậy!"

Cốc Vũ ngọc ở một bên, thấy sắc mặt Văn Thị không thay đổi, Tiểu Hà lo lắng sưng, Đại Lâm tựa hồ không có phản ứng gì, chỉ ngơ ngác ngồi ở kia, đưa lưng về phía mình nên không nhìn ra phản ứng gì.

Ngọc Nga chiếm cơ hội nói, một khắc cũng không chậm trễ, "Chúng ta không quấy rầy tẩu tử, đi về nhà đi!" Nói xong cười hề hề dặt tay Trần Thị cùng nhau đi.

Hai người ở trên đường hi hi ha ha, thanh âm trầm thấp, đi vào bên trong.

Trần Thị nhìn thoáng qua thấy Lí Hà Thị đang ngủ gà ngủ gật bên cạnh đồng lửa, Trương thị còn đang bận rộn trong bếp, ai cũng không có tâm tư dò xét mình, thoáng yên tâm dè dặt cẩn trọng khoá cửa phòng che miệng cười vui vẻ, "Ta đã nói có con gái lớn trong lòng cũng sốt ruột đúng không? mấy ngày trước ta đã nhìn ra manh mối, nhị tỷ không nên nhìn Bộ đầu kia cả ngày đến nhà, chỉ cần Tam ca, Tam tẩu làm chủ ai cũng không làm gì được đúng không? Người xem Tiểu Mãn nha đầu kia, bình thường không nói, lúc này nói ra không nghĩ quay đầu, nếu nàng chết tâm thì chuyện chúng ta cũng thành công!"

Ngọc Nga thấy Trần Thị càng nói càng đắc ý, ánh mắt híp thành một đường chỉ, nghĩ sự việc này nếu thành nhà mình cũng có được chút bạc trợ cấp, chỉ là có chút không thoải mái, cũng không rõ ràng vì cái gì, bởi vậy có chút phiền chán, "Bất tự còn chưa so đâu, đừng cao hứng quá sớm! Ta vẫn cảm thấy trong lòng không thoải mái, người nói chúng ta như vậy có phải hơi quá đáng một ít? Dù sao cũng là cháu gái, truyền ra đi..."

Trần Thị kéo tay Ngọc Nga, "Nhị tỷ, người thực thật là khờ! Người nhìn nhà người ta, mút đào kia một lần buôn bán không biết lời bao nhiêu bạc. Nếu không do ta đi trấn trên gọi người, sợ là người không có chút lợi gì. Người tính đi, người được mười hai hay tám lượng?"

Ngọc Nga vẫn suy nghĩ, "Này... Nhưng họ cũng cho một ít mút đào cùng bạc vụn, bọn họ buôn bán cũng không quá khó khăn." Kỳ thực trong lòng Ngọc Nga suy nghĩ, chân chính trợ cấp cho mình còn không là nương thôi, ngày tốt hơn Lí Hà Thị sẽ cho mình nhiều hơn, bằng không ngày làm sao qua được.

Trần Thị súc miệng, dùng ngón tay xoa, mu bàn tay chà xát qua khoe miệng, khụ hai tiếng, "Phi phi phi! Người không phải bị loại ra, còn không bằng người ngoài nữa. Người nhìn quả phụ kia, nghe nói sẽ xây nhà ngói, chúng ta vẫn như cũ thôi. Nhị tỷ, người không vì mình trời tru đất diệt,

người không mưu tính cho mình, người ta cũng không coi người là con người!"

Trong lòng Ngọc Nga vốn còn có quỷ, bị Trần Thị nói như vậy ngấm lại cũng đúng, "Cũng đúng, cũng không phải là chuyện quá xấu, dù sao gả vào cũng coi như là thiếu phu nhân, ăn ở tốt, so với chúng ta chịu khổ kiếm vất vả tốt hơn"

Trần Thị vội vàng gật đầu, "Dĩ nhiên rồi, đến lúc đó ta tìm thời gian đi xem, người cũng không cần nói chắc chắn trước, như vậy cũng có đường quay về, đông gia đó ta coi cũng tốt, cái gì cũng có, sân lớn như vậy, sinh ý lớn như vậy, tuổi lớn một chút cũng biết thương người đúng không? Chúng ta không cần nghĩ nhiều." Trong lòng cũng là suy nghĩ, An Hoà Đường không phải là nơi người bình thường có thể đi vào, ông già kia ánh mắt mê đắm không nói, phụ nữ cười một người lại một người, người thứ ba cũng ồm yếu, coi bộ không sống lâu, người ngoài nói kiếm tiền người chết sẽ nhận báo ứng, nghĩ đến đây Trần Thị nổi da gà.

Bên này Cốc Vũ đứng yên một lát, không có phát hiện gì, khoan thai thở dài đi tìm Tiểu Mẫn.

Vào phòng, Hứa Thị và Vương Thị đang bàn tính mùa đông này làm bánh cải củ, tiểu hài tử rất thích ăn, Vương Thị đang dùng thìa khuấy bột gạo, "Đông ăn cải củ hạ ăn gừng, chúng ta bỏ thịt bên trong, Hạ Xuyên sẽ ăn không ngừng!"

Hứa Thị cuốn tay áo bào cải củ thành sợi, thấy Vương Thị dùng thìa khuấy bột, "Nha nha nha, tay áo người dính vào bột kìa!"

Vừa khéo Cốc Vũ đi vào cuốn tay áo Vương Thị lên, rồi cười hề hề nói: "Làm bánh cải củ a, không phải năm rồi lúc mừng năm mới mới làm sao? Còn lâu mới tới năm mới a."

Hứa Thị vẫn không dừng tay, vừa giữu cột Cốc Vũ, "Hiện tại không có chuyện lớn gì, cũng không như trước kia không ăn nổi, đã các người thích ăn thì làm nhiều một chút, cũng không biết đến lúc đó là ai ăn nhiều nhất."

Lời này ám chỉ Cốc Vũ, đối với bánh cải củ Cốc Vũ luôn chung tình, tuy biết mùa đông ăn cải củ có lợi, chỉ là sợi cải củ hơi già nằng chịu không nổi, ăn ít đi. Cải củ cắt sợi xào chín, rồi trộn với bột gạo cho vào nồi chưng. Bình thường Vương Thị bọn họ đều tỉ mỉ dùng vải mịn lót vào rổ trúc, đổ bột gạo vào, đợi đến khi chiếc đĩa cắm vào rồi rút ra, bột không dính đĩa xem như chín.

Đặt bánh cải củ trên đất cho nguội, sáng hôm sau cắt thành khối bỏ vào nồi chiên cho vàng hai mặt, mặt khác nấu một nồi canh, cho đậu, tiêu xay, cùng hành, gừng, rau cần các loại, tùy theo khẩu vị mỗi người mà nấu, giống Vương Thị chỉ thích đầu mè cùng hạt tiêu, Hạ Xuyên thích bỏ chao, ít tiêu, Cốc Vũ thích ăn cay, mỗi lần ăn Cốc Vũ và Hạ Xuyên luôn ăn đến no canh.

Cốc Vũ đứng nhìn, "Hay là đem món ăn này tới tửu lâu của cậu đi, nói hăng cho các người bạc!"

Vương Thị và Hứa Thị bị nàng chọc cười ha ha.

Cốc Vũ không có tâm tư gì, "Nương, không phải tỷ tỷ cũng thích ăn cái này sao? Nàng ở đâu?"

Vương Thị không dừng tay được, miệng lải nhải, "Ở trong phòng a, các người đều ở bên kia a, lúc nàng trở về đi rất gấp, nha đầu kia bình thường tính tình trầm ổn không cần quan tâm, có đôi khi lại quá quật cường."

Cốc Vũ cũng không nói nhiều, vào cửa thấy Tiểu Mãn nằm trên giường xoay lưng ra cửa, Cốc Vũ kêu nàng hai tiếng, nàng cũng không hé răng, Cốc Vũ khoá cửa phòng lại phòng ngừa bị Vương Thị các nàng nghe thấy. Cốc Vũ đi qua ngòai, đem chăn kéo nhẹ, "Tỷ, hôm nay người sao vậy?"

Nhiều ngày như vậy đi qua, không phải nói tốt lắm sẽ chờ một chút, người không thật muốn kêu Nhị cô cô làm mai cho người chứ? Vạn nhất..."

Tiểu Mãn ngồi dậy, khóe mắt đã đọng đầy nước mắt, nhưng cố ngăn không cho chảy xuống, "Lòng ta không dễ chịu, người không phải nói muốn bức bọn hãnh sao? Thì cứ như vậy đi."

Cốc Vũ còn đang lo lắng, "Nhưng người cũng không thể nói như thế, vạn nhất thực tìm cho người một mối hôn nhân phải làm sao bây giờ?"

Tiểu Mãn dần lòng, cắn môi, "Cha mẹ nhất định sẽ không đáp ứng."

"Vạn nhất người ta tốt cha mẹ đáp ứng thì sao?" Cốc Vũ hỏi xong thấy Tiểu Mãn không nói chuyện, cũng không muốn làm nàng thêm phiền lòng, "Tỷ, cho dù người đáp ứng làm mai, cũng không cần nói muốn bạc không muốn người, bị Tứ thẩm truyền đi khó nghe hơn!"

Tiểu Mãn suy nghĩ một hồi, thoáng chút hối hận, quệt miệng, "Ta cũng quá nóng nảy, không đối gặt người, buổi sáng ta đi qua, nghe Đại Lâm ca cùng Văn thẩm nói chuyện, liền vụng trộm nghe rõ ràng, Văn thẩm sợ ta ghét bỏ nhà bọn họ nghèo, nếu ta là như vậy, ta sẽ không kêu Lí Tiểu Mãn!"

Thấy bộ dạng Tiểu Mãn như thế, Cốc Vũ không chịu nổi, lời của nàng chỉ mong Nhị cô cô bên kia không nên tưởng thật, còn phải khuyên cha mẹ không nên dễ dàng đáp ứng điều gì, bằng không về sau hối hận không kịp. Nàng cũng muốn nhìn một chút, đến bước này nếu bên kia vẫn không có biểu lộ gì, nhất là Đại Lâm, thì Tiểu Mãn không thể ở cùng người như vậy.

Sau ngày đó, Trần Thị thường qua hỏi dò Vương Thị, Vương Thị nói linh hoạt khéo léo, chỉ cần có nhân phẩm, gia thế không có trở ngại, trong nhà hòa thuận, Tiểu Mãn gả qua cũng không cần chịu khổ, là có thể nhìn xem. Bởi vậy Cốc Vũ có chút nóng nảy, nhưng nàng không trách nường. Tiểu Mãn đến tuổi này phải xuất giá là chuyện bình thường.

Tiểu Mãn ngược lại như đánh cược cả trái tim, không nóng nảy, mỗi ngày qua chỉ nàng Tiểu Hà châm pháp, so với Tiểu Hà còn trấn định hơn.

Tiểu Hà sốt ruột cũng không có cách nào, cái gì cũng không dám nói, có lẽ bị Văn thâm răn đe qua.

Thạch Bộ đầu lần này lại làm người đánh xe, mang Tam tiểu thư tới làm bạn với Tiểu Mãn, tuy mỗi lần đều là Tam tiểu thư nói chuyện cùng Tiểu Mãn, hẳn kỳ thực chỉ đến xem, không nhất định nói được hay không.

Cốc Vũ thấy hẳn một mình ở trong sân, nghĩ nghĩ, đi qua nói: "Này, Tiểu Thạch!"

Thạch Bộ đầu cười cười, gậy trong tay vũ động, "Đang làm gì đó? Đến đây, ta dạy người múa kiếm, lần tới nếu có lưu manh người sẽ không sợ."

Cốc Vũ nhìn có chút khinh thường, thầm nghĩ, cô nãi nãi không cần thiết học mấy thứ này cũng không sợ.

Tạm dừng một lát, không còn chỗ nào để chê bai Tiểu Thạch, Cốc Vũ trước kia quen mắt người ta, bây giờ lại muốn người ta mở miệng trước, thật khó khăn. Cuối cùng Cốc Vũ nhịn không được nói ra, "Tiểu Thạch, tỷ ta... Nhị cô cô ta làm mai cho tỷ tỷ ta, người cách mấy ngày lại tới sợ có người nhàn thoại, truyền ra cũng không tốt."

"Cái gì? Làm mai!"

Cốc Vũ nói hết lời, vội bỏ chạy.

DIỄN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 199+64: Một Chút Động Tĩnh Cũng Không Có

Nhiều ngày qua, Ngọc Nga thường xuyên về nhà, theo Trần Thị qua bên nhà ngói sưởi ấm, nói chuyện không đầu không đuôi, một vẻ tiếp tục câu chuyện Trần Thị nói lần trước, thật có ý nói thân.

Vương Thị ngược lại không dự đoán được chuyện này, ngày đó bất quá nàng nghe Trần Thị nói như vậy chỉ trả lời theo câu hỏi, nào ngờ các nàng thật sự quan tâm, ngược lại làm mình ngỡ ngàng. Vì thế nàng vừa vội vàng lo chuyện mừng năm mới trong nhà, vừa ứng phó bọn họ, bộ dáng miễn cưỡng, nói rõ, "Nhị tỷ người cũng biết, tính tình Tiểu Mẫn mềm mại, thật sự ta lo lắng nhất, Cốc Vũ có gì nói đó ta lại không lo, cái gì cũng không sợ, chỉ sợ bị ủy khuất, lại nói Kinh Trập còn ở đây đâu, chuyện Tiểu Mẫn chờ thêm một chút, cũng không phiền người quan tâm."

Ý là tạm thời không đề cập tới, Ngọc Nga và Trần Thị đâu thể buông tha cơ hội như vậy. Đông gia kia nói, nếu có thể cưới được Tiểu Mẫn, có thể cho nàng không ít ưu việt, bạc tạm không nói đến, về sau nàng có thể làm quản công, công việc thoải mái, tương đương một nửa quản gia! Hơn nữa đến lúc đó không tính là thân thích, lão đông gia không chừng phải kêu mình một tiếng cô cô, dù không gọi cũng không tiện khó xử mình, nếu thành về sau nhà mình có thể có an ổn qua ngày, ra cửa cũng có thể ngẩng cao đầu, nàng biết tác dụng của tiền. Trần Thị lại sợ nàng nửa đường mềm lòng luôn đứng ngoài cổ vũ.

Lúc này Trần Thị nói trước tiên, "Tam tẩu, việc này nói gấp là gấp, nói không vội cũng không gấp, Kinh Trập là người đọc sách, nhưng cũng không thấy thi được tú tài, đến lúc đó tìm một nhà tốt nói việc hôn nhân

cũng là tự nhiên, chỉ là Tiểu Mãn tuổi này không còn gì tốt hơn, bây giờ không nói thân, về sau sợ bị người chọn lựa." Nói xong câu này Trần Thị đề thấp thanh âm lặng lẽ nói, "Chuyện của Linh Nga còn không nhớ sao _____ "

Nghe như vậy Vương Thị có chút lo lắng, việc này nếu chậm trễ về sau làm sao cho tốt. Dù sao trước tiên chỉ nói, có thích hợp lại nói, không thích hợp tự nhiên quên đi, hai người kia không thể đến cửa, vì thế cũng gật đầu nói: "Cũng được, nhị tỷ người lưu ý một chút, có người trong sạch, trong nhà chỉ cần không có trở ngại là được, tính tình phẩm đức quan trọng hơn, người trong nhà dễ ở chung, đến lúc đó chúng ta bàn lại."

Ngọc Nga mềm yếu ai một tiếng, cùng Trần Thị tự nhiên hợp mưu.

Theo ý Trần thị, "Nhị tỷ, việc này sợ là không thể làm như vậy, không cần cùng Tam tẩu nói rõ, chỉ nói tuổi lớn một chút, cảnh nhà tốt, nhanh chóng định thân, đến lúc đó lên kiệu tự nhiên... Tất nhiên bọn họ tin nhị tỷ người."

Ngọc Nga nghe trong lòng nhảy dựng, nàng lại có chút do dự, thầm mắng Trần Thị gian xảo, đến lúc đó xảy ra chuyện sẽ đổ lên mình, về sau ngay cả nhà mẹ đẻ cũng không thể về, nàng chỉ nghĩ đến chiếm lợi, không hề nghĩ cho việc chung. Nghĩ như vậy Ngọc Nga không thống khoái, lười biếng nói, "Uh, để nói sau."

Nhìn Ngọc Nga lắc lư đi rồi, Trần Thị trên mặt đất thóa mạ một câu, dùng chân đạp, hung hăng chà vài cái, bùn trên đất đầy dấu chân, "Cho mình là ai, nếu không có ta, một mình người có thể làm xong sao."

Như thế lại qua mấy ngày, Ngọc Nga ở nhà bị mấy ngày khổ, chồng lại đi uống rượu, không có tâm tư làm việc ở An Hoà Đường, bị quản công hung hăng mắng vài lần, con ở nhà khóc náo, về nhà mẹ đẻ thanh tĩnh một

ngày nửa ngày, Trương thị lại nhìn chăm chăm như rình trộm... Không hài lòng, nàng nhịn không được.

Tính tới tính lui, thậm chí Ngọc Nga còn lấy mình ra làm ví dụ, lúc trước thấy người ta tốt thì thế nào, bộ dáng tốt thì thế nào, con người sẽ biến đổi cái gì đều không đáng tin cậy, như lúc trước mình cho rằng mình gả cho một hộ người trong sạch, hòa thuận mỹ mãn qua ngày. Sau nam nhân buôn bán say xỉn, sinh ý nói suy sụp là suy sụp, kết quả là người cũng trở nên thần kinh, còn không phải tự mình nuôi sống đứa nhỏ. Nếu Tiểu Mãn phải khổ như vậy, không bằng gả đi An Hoà Đường, ít nhất ăn mặc không cần quan tâm, nếu có một trai một gái về sau càng không cần sầu, dù sao cửa sinh ý này không có người làm, được cho là độc môn, kiếm tiền cũng kiếm đủ, về sau chuyển đi mua cái sân, chính là phu nhân giàu có!

Nghĩ thông suốt đến mức Ngọc Nga càng tới thúc giục, cùng Trần Thị một giuộc.

Tiểu Mãn lúc đó giận dữ lỗ mãng buông một câu nói, bị các nàng vin vào làm cớ, nếu gả đi qua không dễ chịu còn không phải người Lí Tiểu Mãn chính miệng nói, chỉ nhận bạc không nhận người, cũng không cần oán làm cô cô, làm thím không có đạo nghĩa.

Đại Lâm bên kia cũng bối rối, tuy nhìn không nóng không lạnh, nhưng sau lưng đã cầu xin Văn Thị vài lần, Văn Thị xem ra có chút động tâm, lại sợ mình sẽ liên lụy các nàng, một nhà Tuyên đối với mình có ân tình lớn, bằng không nàng thật không biết sẽ ra sao.

Càng nghĩ như thế, Văn Thị lại càng do dự.

Tiểu Hà là người nóng vội, đồ cưới cũng không thuê, châm pháp cũng không học, bây giờ đâu có tâm tư lo lắng mấy chuyện đó. Lúc nàng cùng Tiểu Mãn nấu thuốc cũng cười nói qua, cho tới nay tuy người lớn chưa nói

gì, nàng vẫn coi Tiểu Mãn như chị dâu, bây giờ đột nhiên nói thân, Đại Lâm bên này còn không có chút phản ứng, nàng nhịn không được.

Những lời này nàng vụng trộm nói với Tiểu Mãn.

Tiểu Mãn không biết làm sao, nàng cũng không nói hồi hận.

Ngược lại Cốc Vũ lại không nóng nảy, chỉ cần Vương Thị bọn họ không gật đầu, bên kia cũng không thể làm gì. Nàng nghĩ nếu chuyện này Đại Lâm không có chủ ý, như vậy về sau sợ khó có thể làm gì, dù thật sự có năng lực thì thế nào. Nàng thậm chí cùng Tiểu Mãn đề cập qua, "Tỷ, ta cùng Tiểu Thạch nói qua chuyện người muốn cầu hôn, đến lúc đó chúng ta nhìn xem, dù sao không thể kéo dài, vạn nhất bọn họ hai người đều..." Lời này Cốc Vũ không nhẫn tâm nói ra miệng.

Tiểu Mãn lắc đầu, "Cũng là một cái kết thúc, tâm tư ta cũng không rối loạn, ngày còn dài, không quan trọng."

Cốc Vũ cảm thấy Tiểu Mãn so với mình mạnh mẽ hơn nhiều, ít nhất chuyện lớn này nói một không hai, bình thường lại là một người bình tĩnh nhàn nhã. Nàng nói đúng, nếu hai người bọn họ không tỏ vẻ gì, Tiểu Mãn cũng không cần phải rối loạn, tìm người tốt gả đi cũng không có gì không tốt.

Tính tình Đại Lâm khúm núm nên sửa đổi, nghe Tiểu Hà nói hăn cũng sốt ruột, chỉ là Văn Thị lo lắng Tiểu Mãn không quen, lại sợ nhà mình vắng vẻ lại là người từ bên ngoài tới, nếu chịu khi dễ cũng không có ai giúp đỡ. Cốc Vũ thầm cảm thán Văn Thị lo quá nhiều, cả nhà qua như vậy không có gì không tốt, cũng như chuyển đi vào thành thôi, Đại Lâm cùng Lí Đặc Tuyên làm gia cụ, Tiểu Mãn ở nhà hoặc là làm việc khác cũng có thể.

Văn Thị cẩn thận suy nghĩ trước sau đều vì Tiểu Mãn, Cốc Vũ cũng không thể nói gì.

Tiểu Thạch như cũ không hề động tĩnh, cũng không biết vì sao, ngày đó sau khi Cốc Vũ nói qua, hẳn không có tới nữa, sợ đối với Tiểu Mẫn không tốt? Lúc trước cả ngày chạy tới làm gì? Thật sự là không hiểu. Cốc Vũ nghĩ, đại khái Tiểu Thạch sợ sẽ làm ra chuyện kinh thiên động địa gì, đáng tiếc cái gì cũng không có.

Trần Thị và Ngọc Nga cũng không biết như thế nào, cả ngày đến nhà, thật đáng ghét. Nói đến việc hôn nhân của Tiểu Mẫn, Tiểu Mẫn cũng ngượng ngùng ở lại, Lí Đắc Tuyên cũng nói để Vương Thị xem chút rồi bàn lại.

Nhưng Hứa Thị lo lắng, mỗi lần các nàng tới hỏi trên hỏi dưới, Trần Thị nửa thật nửa giả nói: "Nhị tẩu không tin ta cũng không tin Nhị tỷ sao? Nhị tỷ vì việc này quan tâm không ít, chuyện của Tiểu Mẫn dĩ nhiên do Tam tẩu định, nhìn người nóng vội, chuyện của Tiểu Hàn bọn họ còn xa mà."

Hứa Thị không thích Trần thị, bình thường không có liên hệ gì với nàng cũng lười quan tâm nàng, bây giờ cũng nổi giận, "Dĩ nhiên rồi, ta không có khuê nữ nên quan tâm đến chuyện Tiểu Mẫn, Cốc Vũ, về sau chuyện của Tiểu Hàn, Đại Hàn tự ta sẽ quan tâm, người nên quan tâm bản thân người!"

Lời này làm Trần Thị dừng lại, nhiều năm rồi nàng không sinh được đứa con nào, đã sớm vô cùng sốt ruột, vì thế còn cố ý hỏi Hứa Thị lúc đó làm thế nào để sinh Tiểu Hàn, Đại Hàn, Hứa Thị tự nhiên không có gì để nói. Sau lưng Trần Thị lại nói bộ dạng Tiểu Hàn, Đại Hàn không quá giống Lí Đắc Giang, người trong nhà đi nói, người bên ngoài sẽ nghĩ như thế nào.

May mắn người thôn trang đều biết bản tính Lí Đắc Giang và Hứa Thị, đều không cho là đúng, có người ngay thẳng còn nói Trần thị, "Người ta tốt người cũng có lợi không ít, sao nói chuyện còn như vậy, ta mà có ca ca tẩu tử như vậy, nửa đêm nằm mơ đều cười tỉnh."

Lúc này bị Hứa Thị nói một câu như vậy, Trần Thị không trả lời được.

Cốc Vũ thấy thế, nghĩ Vương Thị sẽ không dễ dàng đáp ứng, cho dù đáp ứng cũng sẽ nghe rõ ràng mới được, lại nói gần đây Cốc Vũ đem lời của Hứa Tần Thị thuật lại cho Vương Thị nghe, nào là khuê nữ nhà ai lúc trước gả cho địa chủ, sau đi qua mới biết ngày không dễ chịu, tái giá không nói còn mấy phòng di thái thái, khuê nữ không như ý, oán cha mẹ mình làm chủ, không về nhà mẹ đẻ nữa... Làm hại Vương Thị run sợ, thật sự không dám làm chủ.

Từng ngày trôi qua, Trần Thị, Ngọc Nga hai người thường đến nhà, bên Đại Lâm không có động tĩnh, Tiểu Thạch không thấy bóng người. Tuy Tiểu Mãn không có biểu lộ dị thường, nhưng vẻ mặt nàng càng ngày càng lạnh nhạt.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 200+65: Người Dựa Vào Cái Gì Làm Chủ?

Thời tiết càng lạnh lên, Tiểu Hà không thuê giá y, sau này thu dọn lại, Tiểu Mẫn bọn họ tự nhiên cũng không qua bên kia, ngồi ở nhà ngồi sưởi ấm, nhưng Tiểu Hà thường chạy đến bên này.

Cốc Vũ vẫn đi trấn trên, cũng như trước là An Cẩm Hiên trở về đón nàng. Xe trâu chậm rì rì đi trên đường, Cốc Vũ ở trong xe, trên cổ quần đủ thứ, mặc kệ là cái gì chỉ cần đủ ấm áp. Nàng kêu Tiểu Mẫn khâu thành khăn quàng cổ, trên tay là một đôi găng tay bằng da thỏ hoang, vậy còn lui vào góc phát run. Thời tiết như vậy Cốc Vũ trước kia từng gặp qua, chỉ là cảm giác nơi này lạnh, lại ẩm ướt, không có cảm giác tươi mát, hơn nữa gió lạnh thổi qua buốt tận trong xương.

Tuyết không rơi. An Cẩm Hiên nói nơi này rất ít có tuyết, năm Cốc Vũ bọn họ trở về cũng là năm kết băng hiếm khi xảy ra, thái dương vừa lên là tan.

Cốc Vũ nghĩ đến chuyện Tiểu Mẫn thở dài, "Cẩm Hiên ca, người nói có đôi khi người cũng thật kỳ quái, Đại Lâm ca cùng tỷ tỷ ta, mọi người đều nói bọn họ xứng đôi, vì sao tỷ tỷ ta muốn định thân cũng không có chút phản ứng nào, Nhị cô cô bọn họ ở một bên đốc thúc vào, hẳn không sợ tỷ tỷ ta về sau chịu khổ sao, còn có Tiểu Thạch kia, ta còn tưởng lộ ra tin tức hẳn sẽ động, nào ngờ cũng không làm gì, chẳng phải lãng phí tâm tư của ta, ai ——"

An Cẩm Hiên xì cười, nhìn Cốc Vũ cuộn tròn một đống vì lạnh còn cố quan tâm, có chút buồn cười, "Người lo cái gì, rõ ràng nương người nói

không cần quan tâm bọn họ, Nhị cô cô người ở trấn trên không có nhân duyên tốt, không biết có thể giới thiệu tốt gì, chẳng lẽ nàng muốn làm bà mối?"

Cốc Vũ lắc đầu bất đắc dĩ, "Tính tình nương ta mềm yếu, lúc Tứ thẩm nói nương ta cũng theo câu chuyện nói muốn người phẩm tốt, trong nhà hòa thuận lại không nghèo khổ quá, ai biết các nàng thật sự đi hỏi thăm, lại sợ chậm trễ, trước hết xem đã đủ sao cũng không thể định xuống nhanh như vậy đúng không? Chúng ta cũng không nên gấp gáp."

"Người nói không nóng nảy, mình lại thành bộ dáng gì?" An Cẩm Hiên có chút đau lòng, ngược lại cúi đầu hỏi một câu, "Nếu là chuyện của người thì sao?"

Một trận gió thổi qua, lời nói bay trong gió, Cốc Vũ cuộn tròn, thầm nghĩ đến y quán phải uống thêm chút canh gừng đường đỏ mới được. Nghĩ như vậy tựa hồ cũng ấm áp hơn, nói: "Cẩm Hiên ca, bằng không chúng ta đi hỏi thăm một chút xem nhà chồng mà Nhị cô cô tìm cho tỷ tỷ ta là dạng gì."

An Cẩm Hiên lại nghĩ lần tới có nên đổi một chiếc xe ngựa, lúc ra ngoài sẽ không lạnh như thế, lần trước cũng đề cập qua, bị Cốc Vũ từ chối một hơi, "Không đổi, không đổi! Trâu có thể cày ruộng còn có thể kéo này nọ, xe ngựa phiền toái, còn phải làm mảnh gì đó, cũng không phải là tiểu thư giàu có!"

Tuy xe trâu đi thông thả, rồi cũng chậm rãi đi lên dốc, rốt cuộc không nhìn thấy bóng dáng.

Vào đông, Đào trang không có ai ra ngoài, đa số ở nhà sưởi ấm, cũng có người chơi cờ tam tử. Loại cờ này rất đơn giản, nói trắng ra là ba cái hình vuông, sau từng góc dùng đường cong nối lại, ở giữa vẽ đường ranh giới, quân cờ cũng không câu nệ, đều là gì đó dễ dàng tìm được ở thôn trang, người lấy thanh cây bẻ gãy, có người dùng hòn đá nhỏ, chỉ cần xếp thành

một hàng ba cái là đủ đá một quân phe đối phương ra ngoài, một bên không còn đường đi là thua. (cũng không biết là cờ gì nữa, có vẻ giống như cờ cá ngựa)

Cờ rất dễ dàng, người lớn trẻ con đều biết chơi, mùa đông cùng nhau chơi bất quá là cái náo nhiệt thôi.

Linh Nga rảnh rỗi mang Cần Nhi về nhà mẹ đẻ.

Nàng là người chịu khó, giúp Lí Hà Thị tháo giắt đệm chăn, dùng cái giá chống, đốt một chậu than hong khô. Tay còn ấm, nghe nói sẽ làm mai cho Tiểu Mẫn, là nhà Nhị tử và Tứ tẩu tử coi trọng, vội ngừng tay, kêu Lí Hà Thị xem một ít, ôm Cần Nhi đi qua nhà ngói. Dù vậy tay cũng quên lấy này nọ qua.

Vương Thị thấy cười nhặt lấy, "Mỗi lần về nhà khách sáo làm gì, mấy thứ này chúng ta cũng có."

"Mợ có là của mợ, này là của nhà chúng ta, đều ăn ngon!" Cần Nhi tuổi còn nhỏ, nói chuyện cũng lanh lợi, nói xong bỏ chạy đi theo Hạ Xuyên chơi đùa.

Linh Nga đi thẳng vào vấn đề không quanh co, "Chị dâu, người cho Tiểu Mẫn làm mai sao? Cũng không thỉnh bà mỗi lại nói, Nhị tử ta và Tứ thẩm bọn họ thì biết cái gì, phải chọn nhiều mới biết được thích hợp hay không thích hợp."

Hứa Thị thấy Linh Nga cũng nói như vậy, cũng buông đồ trong tay xuống, lập tức tỏ vẻ đồng ý, "Đúng vậy, chỉ là Tam tẩu người da mặt mỏng, bị các nàng thuyết phục, nói là có người trong sạch, đến lúc đó kêu bà mỗi tới cửa, ta nghĩ đến chuyện các nàng làm liền sinh khí!"

Vốn Vương Thị thấy sự việc này không quá đáng tin, hỏi qua Tiểu Mẫn thấy Tiểu Mẫn không nói gì, đã nghĩ không vội. Nào ngờ trên đường về

Trần Thị các nàng còn nói Linh Nga bị trì hoãn, nhất thời mềm lòng, "Cũng không ngại, lúc bà mỗi tối cửa cũng không đóng, ta nghĩ đợi chuyện Kinh Trập xong lại nói, nếu không lần tới gặp nhị tỷ người nói quên đi, gả Tiểu Mãn đi ta thật luyến tiếc, nếu về sau... ." Vương Thị muốn nói nếu về sau trở lại trong thành, Tiểu Mãn gả ở bên cạnh, ở bên này xa, nàng càng thêm luyến tiếc, lúc trước trở về nếu nhà mẹ đẻ ở gần bên, Lí gia cũng không dám đối với bọn họ như vậy.

Nghe Vương Thị nói như vậy, Linh Nga an tâm, nàng hơ tay trên lửa, thấy trong nhà có làm bánh dày, dùng cặp gắp than đặt ngang ở chậu than, đặt hai cái trên đó nướng. Ánh mắt lại nhìn ra ngoài cửa sổ, nhớ đến thời gian mình còn ở nhà làm khuê nữ. Những năm gần đây, nàng ít qua lại với Nhị tỷ, còn có Tứ tẩu tử kia, cũng không vì cái gì khác, chỉ là trong lòng luôn có một cây kim, từ hôm xuất giá đó đã ghim vào lòng, cho rằng thời gian lâu một chút sẽ không có gì, nhưng ngày tháng qua càng tốt, lại càng tiếc nuối lúc trước, cây kim đã ghim sâu liền bắt đầu nảy mầm, còn thêm chút bông bột.

Lần này nghe nói Tiểu Mãn bên này làm mai, lại là Nhị tỷ và Tứ thím, trong lòng nàng chợt lo ngại, muốn nói ra lại sợ tổn thương tình cảm, các nàng sẽ không chịu nổi, cũng không thể làm gì chí thân của mình. Linh Nga lo lắng lại không tiện nói thẳng, liền đi qua hỏi thăm, xong tâm tư mới nhẹ nhàng một chút.

Mọi người yên lặng, lửa than rất vượng, đem bánh dày nướng khét một chút, Linh Nga vội lấy tay vỗ vỗ mới thu hồi tinh thần lại.

Đột nhiên, Linh Nga như nhớ tới điều gì, "Tẩu tử, người nói Đại Lâm và Tiểu Mãn cũng rất xứng đôi, người nhìn đứa nhỏ lớn lên, biết làm người, nhà càng ngày càng tốt hơn. Chỉ là gia thế yếu một chút, về sau Tiểu Mãn đi qua chỉ sợ là ngoại lai, không có gì dựa vào."

Vương Thị không hiểu mấy thứ này lắm. Vài năm nay, cuộc sống thôn trang nàng cũng chỉ hiểu biết đại khái, "Không ngại, chỉ là ta thử dò hỏi nương Đại Lâm, có chút không thoải mái, cũng không biết vì sao, ta cũng sợ ủy khuất Tiểu Mãn, nha đầu kia từ nhỏ đã biết chuyện, trong ngoài đều lo chu toàn, tính tình mềm mại nhưng quật cường, ta sợ nhất là không hợp tâm ý của nàng cũng không nói, ngày sau không phải là lỗi của kẻ làm cha mẹ chúng ta."

Hứa Thị cũng thấy Tiểu Mãn và Đại Lâm rất xứng, nhưng bên kia không có mở miệng, nàng cũng không thể nói gì, "Hay để ta đi nói, dù sao còn có chúng ta, bọn họ thân cận với người, ngày sau còn sợ không có người giúp đỡ sao? Không cần phải lo chuyện đó. Trước kia ta còn tưởng đây là chuyện chắc chắn, đâu có nghĩ đến còn có chút khúc chiết, cũng không biết bên kia nghĩ như thế nào, nếu thấy hợp ý, chúng ta không cần quan tâm, nếu không hợp ý, lại để Tiểu Mãn tìm người thích hợp cũng không khó, tuổi này, bộ dáng này, luận cái gì chúng ta cũng không thua người ta!"

Linh Nga và hai người chị dâu đều thấy tốt không có ý kiến, có ý kiến người lại tới cửa.

Linh Nga đi về bên kia nhất thời lạnh lùng lạnh miệng, kể chuyện Tiểu Mãn và Đại Lâm với Lí Hà Thị, còn nói hai người kia nhìn rất xứng. Lí Hà Thị liền ngồi không yên, bánh dày nướng xong cũng ném ở một bên không nói, mấy bước đã đến bên này.

Vào cửa làm mặt làm mày, thấy Vương Thị, Hứa Thị ở kia nói giỡn, vẻ mặt không thoải mái, "Nương Tiểu Mãn, người cho Tiểu Mãn làm mai?"

Khẩu khí chất vấn làm Vương Thị cũng ngây ngẩn cả người, nói, "Nương, mới vừa nói cũng chưa định xuống, đến lúc đó hợp ý mới hỏi ý kiến nương."

Nghe Vương Thị nói như vậy, Lí Hà Thị hết giận, lại vẫn tỏ vẻ không vừa ý, "Tiểu Mãn là khuê nữ tốt, không thể gả cho nhà quả phụ kia. Gia đình kia thật biết tính kế, vài năm qua phải dựa vào các người đi lên, nhà ngói cũng xây. Chẳng lẽ giúp đỡ buôn bán còn phải đem khuê nữ đắp vào, không có ngu như vậy! Khuê nữ người ta mới bây lớn đã biết quyền rũ người, Giang Sinh một đứa trẻ tốt cũng bị mê hoặc, như thế coi như đã rồi. Tiểu Mãn chúng ta muốn bộ dáng có bộ dáng, muốn gia thế có gia thế, dựa vào cái gì gả qua nhà quả phụ!"

Hứa Thị nghe không nổi nữa, "Nương, ngài cũng không cần quả phụ dài quả phụ ngắn, không xuôi tai."

Lí Hà Thị vỗ đùi, "Ta nói chuyện không xuôi tai! Dĩ nhiên không lọt tai một số người, bằng không để một đám các người mê hồn có phải không? Gia đình kia thích tính kế, năm đó còn tính kế chúng ta, hiện tại lại muốn đến tính kế cháu gái ta, không có cửa đâu! Các người không cần phải nói, ta không đồng ý, cả nhà quả phụ lòng dạ xấu xa nghĩ về sau nếu Tiểu Mãn gả qua, các người có thể buông tay mặc kệ bọn họ sao? Về sau có một chỗ dựa vững chắc, vui chơi giải trí cái gì đều có, không có kiểu tính toán như vậy!"

Lí Hà Thị càng nói càng nổi lửa, làm hai nàng dâu không biết làm thế nào cho phải.

Cửa phòng mở ra, Tiểu Mãn mắt hạnh trường lớn, vẻ mặt không kiên nhẫn, "Cha mẹ ta còn ở đây, người ta nói mai mối đều do lời cha mẹ, chưa nghe qua còn phải nghe nãi nãi! Muốn nghe cũng không nghe nãi nãi, lúc trước người đối với chúng ta thế nào chúng ta sẽ không quên. Quả phụ thì như thế nào? Ta gả qua lại như thế nào? E ngại người chuyện gì, ban ngày ban mặt mắng cái gì? Kính trọng người gọi người một tiếng nãi nãi, cũng không cần làm thái thượng, người ta tính kế ít nhất sẽ không tính kế người trong nhà. Nếu mệnh tiểu cô cô không tốt, còn không biết ra sao nữa, sao

bây giờ tính trên đầu ta? Chuyện của ta người cũng muốn làm chủ, người dựa vào cái gì làm chủ! Nghĩ cũng đừng nghĩ!"

Nói xong, Tiểu Mẫn đóng sầm cửa đi. Lí Hà Thị mếu miệng, ngồi dưới đất khóc mắng âm ỉ.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 201+66: Tảng Đá Thật Sự Là Tảng Đá

Đã lâu rồi Lí Hà Thị không có làm âm ỉ, lần này Tiểu Mãn nói vừa khéo chọc vào chỗ đau, nàng hung hăng khóc náo loạn một hồi, Vương Thị, Hứa Thị khuyên bảo không được, lại nói những lời mắng chửi này các nàng không biết khuyên như thế nào, vẫn là Linh Nga tới đem nàng về.

Vương Thị muốn nói Tiểu Mãn, lại bị Hứa Thị khuyên giải.

Bên này tranh cãi âm ỉ động tĩnh lớn như vậy, Văn Thị định tới khuyên nhủ, còn chưa tới nơi đã thấy Lí Hà Thị nổi giận ùng ùng đi lại, nàng nghĩ trước kia Lí Hà Thị bất mãn mình, sợ lửa cháy đổ thêm dầu, nên dừng bước chân lánh tránh, lại nghe thấy lời mắng chửi tục tĩu của Lí Hà Thị có chút nản lòng, lại thấy Hứa Thị, Vương Thị khuyên can, sau nghe rõ lời của Tiểu Mãn, nàng càng lắp bắp kinh hãi, trong lòng suy nghĩ tới lui cả nửa ngày, lúc Lí Hà Thị bị Linh Nga đỡ về nàng còn chưa phục hồi tinh thần lại.

Tiểu Hà ở nhà thấy Văn Thị nửa ngày chưa về nhà, tưởng xảy ra chuyện gì, đi lại thấy Văn Thị ngây người tại kia mới đỡ trở về, "Nương, sao tâm thần không yên như vậy, không thể đứng trong gió lạnh như vậy, có phải nãi nãi Cốc Vũ lại nói gì đó không xuôi tai không? Người thường theo chúng ta nói, người khác nghĩ như thế nào chúng ta không biết, nhưng chúng ta không làm thất vọng người khác, như vậy trong lòng sẽ không ngượng."

Văn Thị luôn nghĩ đến lời Tiểu Mãn vừa nói, bình thường Tiểu Mãn là người mềm mại, lần này vì chuyện nhà mình sốt ruột, vạ nhất hai đứa trẻ

vì mình, về sau hai người không qua được, chẳng phải là lỗi của mình? Nghĩ như vậy, nàng giật mình.

Muốn hỏi Tiểu Hà, lại lo lắng Tiểu Hà sốt ruột nói lung tung, vẫn nên hỏi Đại Lâm tốt hơn, "Tiểu Hà, ca người đâu?"

Tiểu Hà để Văn Thị ngồi ổn, đi rót một chén canh gừng đường đỏ nóng, bưng lại cho Văn Thị uống, "Nương, ngài uống đi, Cốc Vũ nói là không gì tốt hơn, tìm ca ta làm gì, hắn nói không biết khi nào mới về, ta cũng không biết hắn đi đâu."

Văn Thị cười thầm mình nóng vội, phải cùng người lớn nói chuyện trước, nếu người lớn đồng ý xong rồi mới nói cho bọn trẻ, không thể làm loạn tâm bọn họ.

Đã như vậy nên không nói chuyện.

Tiểu Mẫn nói hết lời trong lòng, cũng không thống khoái bao nhiêu. Nàng nhìn vách tường mới tinh, này tốt nhất nhà ngói, mọi nơi tựa hồ không quá hợp ý, ánh mắt lại dừng lại ở cái áo choàng, cười cười, là Cốc Vũ kê làm. Tiểu Mẫn ngồi không yên, trong lòng luôn nghĩ đến nơi trong mộng, mặc áo choàng ra cửa, "Nương, bá mẫu, ta đi ra ngoài một chút."

Hứa Thị thấy Tiểu Mẫn lạnh lẽo một chút, nhưng vẫn lo lắng, "Này bên ngoài rất lạnh..."

Vương Thị cười đáp ứng, "Phải về sớm."

Tiểu Mẫn gật đầu đi ra ngoài, Vương Thị cười nhìn Hứa Thị nói, "Tiểu Mẫn rất cứng đầu, ta sợ nàng nghĩ lung tung, nên đi ra ngoài cho khuây khoả. Người ở đây làm trước, ta nhìn một chút."

Nuôi con một trăm tuổi, lo âu chín mươi chín. Sau khi Hứa Thị làm nương có thể hiểu rõ cảm giác đó, Vương Thị cho Tiểu Mẫn ra ngoài, là

muốn đi xem nàng ở nơi nào cho lòng an ổn một chút.

Hứa Thị nghĩ lại lắc đầu, đem nước gừng đường đổ vào, để trên bếp than nấu.

Lúc đó trời đất như hoà cùng một mảnh, Tiểu Mẫn đi tới đi lui lại đi tới rừng đào, gió vù vù thổi mạnh, nàng quần áo choàng thật chặt, ngẩng đầu nhìn rừng đào đã không còn lá, chỉ còn lại lá khô run run trong gió, nhớ tới lúc phồn hoa rực rỡ giờ đã không còn, nhất thời cảm thấy có chút hư ảo.

Tiểu Mẫn trong lòng rối loạn, lúc về Đào trang nàng cũng không nhỏ, đối với chuyện lúc trước nhớ quá chặt chẽ, rất nhiều chuyện nàng đều rõ ràng, nhưng nàng không thể nói, cũng không tiện nói. Dù sao cha mẹ làm chủ, nàng theo về là đúng, trong lòng lúc nào cũng lo lắng, sợ cái này sợ cái kia, bây giờ cũng như vậy, Cốc Vũ thông minh nhưng làm việc có chút xúc động, Hạ Xuyên còn nhỏ như vậy, ca phải đọc sách, nói đến cùng bên người cha mẹ cần có một người đáng tin... Nghĩ tới nghĩ lui chính là việc này. Vương Thị thấy bóng người màu hồng nổi bật trong rừng đào trụi lá, mới an tâm trở về.

Tiểu Mẫn nghĩ đến việc hôn nhân của mình, càng rối loạn, hôm nay bật nói ra những lời đó ngay cả nàng cũng không thể tưởng được.

Bên Đại Lâm cũng không có gì để soi mói, nhiều năm cùng nhau lớn lên, trong lòng Tiểu Mẫn có chút hận ý, là bên hấn một chút tin tức cũng không có, lại nói còn sợ mình ghét bỏ bọn họ sao? Tiểu Mẫn là người như vậy sao? Tiều Thạch bên kia cũng là, Cốc Vũ từng nói với hấn, lại như là trận gió biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi. Chuyện trên thế gian thật không thể nắm lấy.

Về sau phải làm sao bây giờ?

Tiểu Mẫn ở trong gió ngây người, có người đi lại cũng không biết.

Người đó từng bước một đi tới, rất thông thả nhưng cũng rất kiên định, như một đốm lửa đỏ, không biết vì sao mờ mịt trong đất trời thấy có chút thừa thớt. Hắn thậm chí không dám kinh động nàng, sợ đốm lửa kia sẽ phiêu tán, cứ như vậy đi tới trước mặt nàng, tiếng nói không thoát ra khỏi cổ họng, nói ra có chút ám ách, "Tiểu Mãn —— "

Tiểu Mãn sững sốt, nhìn Tiểu Thạch trước mặt, thanh âm nhẹ lại ám ách, trong mắt tràn đầy vẻ đau lòng. Nàng vừa động, thống khổ cười, không biết nên nói gì, đột nhiên ứa lệ. Cuối cùng, ngàn lời vạn chữ tụ tập trong lòng, mở miệng biến thành, "Người đã đến rồi."

Chỉ vài chữ lại nặng như ngàn cân, Tiểu Thạch cười cười, dùng sức gạt đầu, "Ta tới."

Tiểu Mãn chờ.

Ngón tay Tiểu Thạch giật giật, đã nhiều ngày không gặp Tiểu Mãn, nhìn nàng có chút tiều tụy, trong lòng nhói lên, hận không thể nắm chặt nàng, hai người lên ngựa, tiêu sái không cần nghĩ gì.

Chuyện như vậy hắn từng gặp qua, nhưng kết cục là thế nào hắn không dám cam đoan, hắn cũng không thể để nàng mạo hiểm với mình, vì thế hắn muốn chờ, chờ lúc có thể thuận lợi vui vẻ cưới nàng, thỉnh thoảng về nhà mẹ đẻ, qua tháng ngày bình tĩnh an ổn.

Vì thế, không biết vì sao, Tiểu Thạch nói, "Tiểu Mãn, người không biết hiện tại ta ở nhà có bộ dáng gì nữa, cha mẹ ở thôn trang cũng là người có bốn phận, qua còn có thể... Lúc còn rất nhỏ, cha mẹ đánh thân cho ta cùng biểu muội, đây là chuyện người lớn, lúc đó chúng ta còn nhỏ, cứ như vậy lớn lên..."

Lời vừa thốt ra, thân mình Tiểu Mãn chao đảo, nhiều ngày như vậy, nàng thường tưởng tượng có một người, gương mặt không rõ, đưa mình đến rừng đào, hoa nở rộ đầy trời, trời đất không còn phiền nhiễu. Vì thế nàng

không chịu nổi, người đã xuất hiện nhưng tình cảnh không giống như trong tưởng tượng, kết quả còn là như thế này, hoa đào không thể nở trong mùa đông, rừng cây thưa thớt, lòng càng thêm lạnh.

Tiểu Thạch không biết tâm tư Tiểu Mãn xoay chuyển trăm chiều, nói tiếp, "Tiểu Mãn, mãi đến lúc ở nhà môn gặp người, cuối cùng ta cảm thấy có một số việc không giống như xưa, thường muốn đến thôn trang, gặp người một lát cũng tốt. Lần trước nghe Cốc Vũ nói người muốn nói thân, ta vội về nhà, năn nỉ cha mẹ. Bọn họ lại nói đã sớm định xuống ..."

Tiểu Thạch thao thao bất tuyệt nói, Tiểu Mãn cười khố.

"Dù sao ta đã quyết, người chờ ta, ta nhất định đến cưới người!" Tiểu Thạch nói tới đây, tựa hồ dùng hết khí lực, hai tay nắm lấy cánh tay Tiểu Mãn, lắc lắc.

Tiểu Mãn nhìn hắn, đây là lúc gặp người kia sao, là, cũng không phải.

"Người chạy đường xa như vậy là nói chuyện này với ta sao?"

Tiểu Thạch ngẩn người, không biết nên lắc đầu hay gật đầu, "Uh, ta muốn đến nói với người một tiếng, để... cho người... Đợi chút, bây giờ ta không thể mang người đi, bằng không về sau sao người có thể diện trở về gặp cha mẹ, ngày tháng còn dài, chúng ta phải tính toán cho kỹ không phải sao? Ta sợ người không dễ chịu, trước hết cùng người nói một tiếng, người yên tâm, ta với biểu muội cái gì cũng không có, người cũng gặp qua, chuyện bên kia ta sẽ xử lý tốt. Tiểu Mãn, đợi ta sao?"

Tiểu Mãn cắn môi, nàng biết hắn nói những lời này vì tốt cho mình, nàng cũng biết hắn với biểu muội kỳ quái kia không có gì, nhưng bây giờ nghe như vậy, nàng không thoải mái, vì sao nhất định phải nói lúc này?

Nếu bây giờ, hắn nói chúng ta cùng nhau đi, ai cũng không thể ngăn trở. Tiểu Mãn tin tưởng với tính tình của mình, không chừng sẽ làm như vậy,

cho dù tại đây nói vòng vo làm cho mình an tâm sau lại nói mọi người cùng nhau giải quyết, cùng nhau đối mặt, nàng Lí Tiểu Mãn đều nhận lời. Nhưng hẳn mở miệng là, việc hôn nhân bên kia, là biểu muội, kêu nàng nhẫn nại chờ đợi. Nàng đã đợi lâu như vậy, tự biết phân lượng của mình.

"Người nói xong chưa?" Tiểu Mãn hỏi.

Tiểu Thạch còn muốn nói chuyện, lại không biết nói gì. Bình tĩnh nhìn, gật đầu, "Vậy người chờ ta, ta đi về trước thu xếp bên kia thỏa đáng." Nói xong thấy Tiểu Mãn không có phản ứng gì, Tiểu Thạch quay đầu bước đi nhưng không ngừng quay đầu lại nhìn Tiểu Mãn, rốt cục nhìn không thấy.

Tiểu Mãn một thân đầy khí lạnh trở về nhà, uống qua canh gừng Vương Thị nấu, nàng như bị rút hết xương, xụi lơ ở trên giường, đắp kín chăn, nước mắt rốt cuộc dừng không được cuộn cuộn chảy ra.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 202+67: Tính Toán Rơi Vào Khoảng Không

Từ ngày từ rừng đào trở về, Tiểu Mãn khôi phục một ít tinh thần, ngoại trừ nói ít đi một chút, thì không có gì khác biệt. Vương Thị âm thầm thở dài một hơi, sau lưng nói cùng Hứa Thị, việc hôn nhân của Tiểu Mãn vẫn nên đợi sau này hãy tính, bằng không cô nương tâm trọng, nếu không hợp ý cũng mặc cho cha mẹ làm chủ, sợ tổn thương nàng.

Hứa Thị cũng đồng ý, còn có chút chuyện Hứa Thị không nói ra, là lúc Vương Thị đi theo sau xem Tiểu Mãn, Trần Thị đi lại qua, bị nàng nói mấy câu đuổi về, nàng càng cảm thấy chuyện không đơn giản, Trần Thị vốn là người không có lợi sẽ không làm, lúc trước nói là bên Ngọc Nga có người trong sạch muốn tìm khuê nữ, cho rằng lúc vui miệng nói nên không thêm để ý, nào ngờ thường xuyên quan tâm, không phải nàng xem thường Trần thị, nhưng biểu hiện rất không bình thường. Nàng không biết phải nói sao với Vương Thị, bây giờ Vương Thị hạ quyết tâm, thì không thể tốt hơn.

Hứa Thị thở ra nhẹ nhõm, "Như vậy là tốt rồi, Tiểu Mãn vừa nhìn là biết có phúc phận, chúng ta không cần lo lắng quá mức, chuyện cũng không gấp, tuổi vừa vặn, đâu thể nói chậm trễ là chậm trễ."

Linh Nga trở về nhà thấy Lí Hà Thị bức bối, nghĩ bên kia không có chuyện gì, dứt khoát lại ở mấy ngày, vừa lúc khuyên nhủ Lí Hà Thị, cũng yên lòng hơn.

Ngày ấy Cốc Vũ và An Cẩm Hiên đến trấn trên xem, ở trong y quán bận rộn một hồi, định đi nhà Nhị cô cô nhưng cũng không muốn đi. An Cẩm

Hiên nói cũng đúng, hỏi thăm cũng phải một lúc, có hẳn và Kinh Trập ở đây, chỉ để ý ở nhà chờ là được.

Về nhà Cốc Vũ cũng cảm thấy Tiểu Mãn có chút biến hóa, nhưng là gì nàng nói không ra, không nôn nóng bất an như trước đây, tựa hồ là... có chủ ý quyết tuyệt? Cốc Vũ thầm nói không tốt.

Linh Nga ở bên cạnh, Giang Thị cũng thường tới làm bạn, vài người tụ lại muốn nấu chút gì đó, nhưng cũng vội, một nhà có bốn đứa trẻ chạy tới chạy lui cần có người trông coi. Cần Nhi tuổi còn nhỏ, hơn nữa lại là bé gái, Hạ Xuyên cùng Tiểu Hàn, Đại Hàn đều nghe nàng, bốn người không sao ngồi ở trên ghế không nhúc nhích, nhìn đồ ăn trước mắt, nuốt nước miếng nhưng vẫn không nhúc nhích.

Tư thế giằng co lâu lắm làm người lớn ai cũng để ý, cuối cùng vẫn là Linh Nga ôm lấy Cần Nhi mới biết, thì ra lúc trước cầm đến một ít mút tằm, vài đứa nhỏ nói là tằm cha mẹ để ra bảo bảo về sau tự mình nuôi. Vì thế không dám cử động giống như gà ấp trứng, làm cho bọn họ vừa tức giận vừa buồn cười. Linh Nga tát Cần Nhi một cái, lại nhin không được nở nụ cười.

Hứa Thị thấy bọn họ chơi vui như vậy, giật mình, "Về sau đưa Cần Nhi qua cho ta tốt lắm."

Linh Nga hé miệng cười, "Nàng ầm ĩ như vậy, ta không cần nàng."

Tiểu Mãn vừa khéo đi ra cửa phòng nghe được lời này, trong lòng cũng không phải tư vị, "Việc này cần suy nghĩ cẩn thận, bằng không đến khi bọn hắn lớn lại oán trách."

Mọi người không để ý, Tiểu Hà thần bí đi tới lôi Tiểu Mãn đi.

Như thế mấy ngày lại trôi qua.

Linh Nga không nhìn thấy động tĩnh gì, cùng Vương Thị nói vài câu chuẩn bị trở về nhà, sợ nải nải Cần Nhi làm lụng vất vả nhiều ngày nay mệt mỏi, bên kia chắc cũng nhớ Cần Nhi, dù sao cách không xa cũng dễ đi, muốn trở về cũng dễ dàng.

Vì thế thu thập này nọ, Vương Thị nói với nàng chờ buổi chiều để Tuyên đánh xe trâu đưa mẹ con nàng về nhà.

Lí Hà Thị nghe nói nàng muốn trở về nhà, ai thán một câu. Linh Nga biết nhiều ngày này nàng không thoải mái, nói: "Nương, ngài cũng không cần quan tâm quá mức, con cháu có phúc của con cháu, Nhị tẩu, Tam tẩu bình thường đều tốt, chỉ là Tiểu Mãn... Có chuyện gì, ngài không cần cùng nàng so đo, lúc đó chẳng phải nàng bị bức nóng nảy sao, cũng là bởi chuyện trước kia đối với các nàng không tốt đúng không? Ngày thường người cũng nên ra ngoài đi dạo, ôm tôn tử, không lo ăn uống, phải là lúc hưởng thanh phúc mới đúng."

Tính tình Lí Hà Thị bướng bỉnh, nhưng khuê nữ mình khuyên bảo vẫn có thể nghe vào một câu nửa câu, không nói thêm gì, cầm cái rổ lấy vài thứ cho Linh Nga.

Trương thị, Trần Thị lo lắng nhất là Ngọc Nga tới cửa, luôn lấy đồ trong nhà về, Nguyệt Nga và Linh Nga khá giả hơn, mỗi lần trở về đều mang bao lớn bao nhỏ đến, tuy ca ca tẩu tử đều ra riêng, nhưng mỗi nhà mỗi hộ đều có phần, cho dù lấy về nhà cũng chỉ là chút điểm tâm trứng gà, cho nên các nàng không cần thiết đề phòng.

Nghĩ cái gì sẽ đến cái đó.

Linh Nga tính toán buổi chiều đi về thì Ngọc Nga đến cửa.

Linh Nga trong lòng có chút vội, nhưng đã lâu không gặp mặt, nên đi qua chào hỏi, nào ngờ Ngọc Nga thấy nàng tuy thân thiện, nhưng cảm giác

không quá thích hợp, nói mấy câu liền đi theo Trần Thị trốn vào phòng, cũng không biết thì thầm cái gì.

Linh Nga có chút giận, vừa trở về không từ mà biệt, ít nhất cũng chào hỏi cha mẹ một tiếng, cha ở nhà Lão Thiết Đầu chơi cờ, Lí Hà Thị ở gần ngay trước mắt, cũng không đi kêu một tiếng, liền đi theo em dâu vào phòng khoá cửa lại. Có gì chuyện tốt chứ! Bực bội, Linh Nga đi vào phòng Lí Hà Thị, ánh nắng chiếu qua căn phòng gỗ cũ kỹ, nảy lên ý nghĩ nhìn hòm xiềng của Lí Hà Thị.

Kết quả không thể ngờ được, đồ mình biểu không còn lại thứ gì, ngay cả tiền và vài vóc Nhị tẩu, Tam tẩu biểu, chỉ còn lại hai bộ xiêm y nương Cốc Vũ làm, trong thùng còn hai khối bạc vụn, nương ở nhà căn bản không tiêu xài gì, chẳng lẽ đều trợ cấp đi? Khi nào mới ngừng đây?

Linh Nga ngồi trên giường Lí Hà Thị, tức giận lại bất đắc dĩ, muốn đi ra nói Ngọc Nga mấy câu.

Thanh âm trong phòng Trần Thị càng lớn hơn.

Thì ra lần này Ngọc Nga tới là muốn kêu Trần Thị nói cùng bên kia. Trần Thị có chút không thoải mái, lười biếng ngấm ngầm hại người, nói đến chuyện tiền bạc.

Ngọc Nga khẽ căn môi nói chờ sau khi xong chuyện sẽ cho nàng hai lượng, không biết sao còn lỡ miệng, Trần Thị là kẻ không buông tha người, hai người có chút lớn tiếng, giành công lao về phần mình, Ngọc Nga còn nói Trần Thị chút mạo hiểm đều không có, chuyện khó thì giao cho nàng, Trần Thị nói Ngọc Nga tham lam cắt xén bạc, mỗi lời đều châm chích đối phương.

Hai người sớm đã có mâu thuẫn, lần này tới không thấy có người ở nhà, hơn nữa không ai nhường ai, ở bên ngoài nghe giống như đang cãi nhau.

Trần Thị chửi thề một câu, "Mỗi lần còn không phải là ta lo, người xem người không làm cái gì hết, chỉ là đi mấy con đường, còn muốn cắt xén nhiều thế này, còn muốn lên mặt, bằng không chúng ta đi trấn trên giáp mặt đông gia kia nói rõ ràng!"

Ngọc Nga phi phi hai tiếng, "Không có người ta vẫn được việc! Thật là lòng tham không đáy, nếu không là ta nói với người, người có thể nghĩ ra chủ ý này, còn có chuyện của Tuyền bên kia, đừng tưởng rằng ta không biết!"

Trần Thị nơi nào nhận thua, "Ta tham! Còn không biết là ai tham đâu! Truyền ra ta chỉ là người ngoài, còn người, tiền cưới em gái mình cũng kiếm, cháu gái ruột của mình cũng muốn gả cho ông già, cũng không nhìn coi lão già sắp xuống lỗ, cũng không nói bà vợ thứ ba chỉ còn một hơi thở, vậy mà người cũng được, người mất mặt hay ta mất mặt!"

Hai người nói qua nói lại, thỉnh linh cửa bị cây đập mạnh vào mở ra, là Linh Nga với vẻ mặt đầy tức giận.

Ngọc Nga tưởng tính tình Linh Nga vẫn hiền lành nhút nhát như xưa, tuy lời nói mới rồi bị nghe được có chút xấu hổ, nhưng không thấy những người khác, tưởng không sao nói, "Linh Nga, người làm gì? Làm ta giật mình nhảy dựng, không phải nói muốn về nhà sao?"

Trần Thị cũng không nói gì nữa.

Tay Linh Nga phát run, chỉ vào các nàng run rẩy nói, "Các người nói, các người nói! Lại làm chuyện tốt gì?"

Ngọc Nga thấy Linh Nga kích động như vậy, liền nở nụ cười, "Không gì, đến lúc đó ta tỉ mỉ nói với người."

Linh Nga cắn môi, có chút không thể nhịn được nữa, "Nhị tỷ, ta còn gọi người một tiếng nhị tỷ, người tự mình nghĩ chuyện người đã làm, ngày ta

xuất giá, bên Triệu gia không bàn tính rõ ràng sao? Các người vụng trộm đổi thành chân giò gỗ. Vốn thuận lợi vui vẻ xuất giá, người ta cũng không phát hiện gì, sau khi ta vào cửa lúc cùng bà bà nhàn thoai mới biết được, người là chị ruột của ta a!"

Ngọc Nga có chút then thùng, nhưng vẫn mạnh miệng, "Ta đâu biết đâu, cũng không phải do ta thu xếp."

Nước mắt Linh Nga chảy xuống, chỉ vào Trần Thị nói, "Các người đừng tưởng ta không biết, lúc đó chọn mua không phải là ca ca tốt của người sao? Tâm tư thu xếp cao thấp hoàn hảo, Nhị tỷ, nếu không là người cùng nường nói thì có thể trộm long chuyển phượng sao? Đã xảy ra ta cũng chấp nhận, nghĩ các người không khá giả, nhiều năm qua không nói các người, hai người các người có tự nhìn lại mình không? Nhị tỷ! Người nhìn một cái đi, người nhìn xem hòm xiềng nường còn lại gì sao? Người có thể an tâm qua ngày sao? Mình có tay có chân bây giờ muốn tính kế trên đầu cháu gái mình! Tiểu Mãn chộc gheo gì người? Ông trời đang nhìn, thanh thiên nhật nguyệt đang nhìn chăm chăm, các người không sợ mất tay gãy chân!"

Trần Thị thấy Linh Nga nói đến nói đi chỉ nói Ngọc Nga, thở dài nhẹ nhõm một hơi, "Đều là ý của nhị tỷ người, ta ở thôn trang đâu thể mưu tính nhiều như vậy!"

Trong tay Linh Nga còn cầm một đôi đế hài không biết Lí Hà Thị là lúc nào, ném vào mặt Trần Thị, "Người không cần phải bỏ trách nhiệm! Nuôi không quen bạch nhãn lang! Người nói người gả vào nhà họ Lí chúng ta đã làm chuyện tốt gì! Cũng đừng tưởng không có người biết, Nhị tẩu, Tam tẩu đều nhường các người mọi bề, cuộc sống khá hơn một chút là muốn giúp đỡ các người, bây giờ thì tốt rồi, tính kế lên đầu nhà mình, người ở bên ngoài dám nói sao. Chỉ biết khi dễ người nhà thôi!"

Hai người kia vốn đui lý, thấy Linh Nga phá vỡ mưu tính của mình, các nàng đều muốn tận lực che giấu đi.

Ngọc Nga một bước ra cửa, "Ta không cùng người nói, nha đầu người ăn cái gì mà nói bậy bạ, trong nhà ta còn có chuyện."

Linh Nga ngăn cản không cho đi, muốn đem sự tình nói rõ ràng, đẩy tới đây lui, không có sức như hai người, Linh Nga xoạch một tiếng té ngồi trên đất.

Vừa vặn Hứa Thị ôm Cần Nhi đang âm ỉ muốn gặp nương vào cửa, nhìn thấy như vậy, Cần Nhi khóc lớn lên.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 203+68: Hai Người Cầu Xin

Tiếng khóc lớn làm kinh động Lí Hà Thị, Cốc Vũ chạy tới vội ôm Cần Nhi về nhà, lại bảo Văn Thị giúp đỡ trông coi mấy đứa nhỏ, nàng phải đi qua Trần Vĩnh Ngọc kêu Lí Đắc Tuyên, Giang hai người về mới được, sau đó lại đi gọi Lí Lão Đầu.

Đi trên đường thôn, gió lạnh thổi ý nghĩ thanh tỉnh hơn nhiều, Cốc Vũ thầm nghĩ may mắn Tiểu Mãn không ở nhà, bằng không có phải khổ sở hơn không? Lát sau nàng lại cảm thấy mình lo nhiều quá, như vậy cũng vừa tốt, nếu có người tốt không chừng nương sẽ động tâm, không biết sẽ sinh bao nhiêu chi tiết, kết thúc như vậy là tốt nhất.

Sau khi tiểu cô cô lập gia đình tính tình thay đổi, đại khái là lúc làm cô nương Lí Hà Thị quá mức lợi hại, luôn bắt chẹt, còn có Nhị cô cô cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, bình thường đâu cho Linh Nga đường sống, hơn nữa việc hôn nhân không thuận lợi mới dưỡng thành tính tình khúm núm, hiện tại làm đương gia cũng có chút uy nghiêm nói một không hai.

Lúc này chuyện để nàng phan phui là tốt nhất, bằng không nhị cô cô bọn họ không biết muốn kiêu ngạo cho tới khi nào. Lại nói cho dù bên Cốc Vũ biết nhị cô cô và Trần Thị bọn họ tính kế, chắc chắn các nàng sẽ chối phắt không chừng còn trả đũa, đến lúc đó có lý cũng không nói được, dù sao mẹ chồng con dâu luôn ngăn cách một tầng, huống chi mẹ chồng là Lí Hà Thị.

Lí Lão Đầu đang chơi cờ ở nhà Lão Thiết Đầu, vừa uống trà nóng vừa nói chuyện, Lão Thiết Đầu nói Lí Lão Đầu không nên nhìn lại sự khổ cực

lúc trước, hạnh phúc cuối đời nhiều hơn mình, mắt thấy nhà lão nhị, lão tam đều phát đạt, nhà lão tam còn người đọc sách, về sau sẽ đi vào trong thành, ở thôn trang có ai dám coi thường đâu. Lí Lão Đầu ngoài miệng nói đó là phúc phận con cháu, còn không phải mình có mệnh lao碌, nhưng trong lòng vui rạo rức.

Vừa vặn lúc này Cốc Vũ đến kêu, Lí Lão Đầu có chút lưu luyến, "Chuyện gì a?"

Việc xấu trong nhà không thể nói ra, Cốc Vũ tận lực cười bình tĩnh nói, "Gia gia, nhị cô cô đến nhà, tiểu cô cô vốn chuẩn bị trở về nhà, này vừa vặn gặp ở nhà, muốn kêu ngài trở về một chút."

Lão Thiết Đầu chặc chặc hâm mộ, "Trai gái đều tốt, mau trở về đi thôi, lão già kia!"

Lí Lão Đầu hắc hắc cười không đáp lời, theo Cốc Vũ trở về. Cốc Vũ có chút bồn chồn, nhìn nếp nhăn hằn sâu trên mặt Lí Lão Đầu, hiện tại giãn ra, đợi lát nữa chắc chắn lại vì chuyện của nhị cô cô nhú lại. Cốc Vũ có chút không đành lòng, kéo tay Lí Lão Đầu, "Gia gia, ân, người nói muốn là mỗi ngày hòa thuận mỹ mãn thật tốt."

"Người còn nhỏ, sẽ có ngày chịu khổ, nhưng có ngày khổ mới có ngày lành có phải không?"

Cốc Vũ thầm mắng chính mình khờ không biết khuyên giải người, cũng không nhất định có thể khuyên giải được, nằng nứa đầu: "Gia gia, dù có chuyện gì, chúng ta đều ở đây."

Vài bước đường rất nhanh về đến nhà, trong viện âm ỉ hỗn loạn. Lí Lão Đầu vừa thấy liền thay đổi sắc mặt sải bước đi vào, Cốc Vũ hung hăng thở dài một hơi.

Linh Nga vương nước mắt, cắn môi, nhưng nửa điểm cũng không thoái nhượng, bên kia Ngọc Nga và Trần Thị tuy nói chuyện lớn tiếng nhưng không che dấu được có chút chột dạ.

Trần Thị quả nhiên đem chuyện chối không còn một mảnh, "Nương, sự việc này cũng không có gì, ta thấy Tiểu Mãn lớn như vậy, nhị tỷ còn nói bên kia có người trong sạch, nên cùng Tam tẩu nói, nếu không được thì tính tiếp, cũng không có gì đúng không?"

Ngọc Nga nắm chặt lời này, đồng ý, "Nương, nhìn ngài lo lắng kìa, tam tẩu bên kia nếu không vừa ý chúng ta không sao, chỉ là tiếc co họ người trong sạch đúng không?"

Ra vẻ làm người tốt chọc Linh Nga cười lạnh một tiếng, "Người trong sạch! Người còn có mặt mũi trước mặt nương nói là người trong sạch! Nương, người có biết người trong sạch là cái dạng gì sao? Chính là đông gia của nhị tỷ! Tuổi đủ vượt qua ngài, kiếm tiền người chết có ai không biết, phòng thứ ba chỉ còn lại có nửa cái mạng, đang hấp hối, nhiều phụ nữ đã chết không minh bạch, ngay cả một đứa con cũng không có còn nói là người trong sạch, nếu Tiểu Mãn đi qua chính là phòng thứ tư. Đây là người trong sạch đó!"

Trần Thị thấy không giấu được, bắt đầu khoe mẽ, "Linh Nga, nói cũng không thể nói lung tung, sao nhị tỷ người sẽ giới thiệu người như vậy cho Tiểu Mãn chứ? Chuyện mất nhân tính này làm không được a."

Lí Hà Thị cũng lên tiếng, "Linh Nga, không biết rõ ràng không cần nói bậy, chuyện này không thể xảy ra đúng không?"

Hứa Thị và Vương Thị đứng đó ngây ngẩn cả người, vốn muốn nói rõ ràng với các nàng, nào ngờ tính kế đến trên đầu con gái mình, trái tim Vương Thị băng giá.

Lí Đắc Tuyên hung hăng nhìn chăm chăm Ngọc Nga, "Nhị tỷ, người nói có phải Linh Nga nói thật không?"

Ngọc Nga ấp úng, trong lòng thầm kêu khổ, Trần Thị là người không đáng tin cậy, lúc này làm bộ như không biết, sao mình có thể phỉ sạch sẽ đây, chợt dạ nói, "Kia... Sao có thể chứ?"

Linh Nga nước mắt cuồn cuộn rơi xuống, "Nhị tỷ, trước kia người không như vậy, người luôn nói làm người phải kiên cường đúng không? Nhưng người nhiều năm như vậy, mỗi lần người trở về là bị người ghét, lại tính kế đến đầu cháu gái ruột của mình? Vừa rồi nếu không do ta phanh phui, các người còn muốn thế nào? Một lần lại một lần đổi trắng thay đen hay di hoa tiếp mộc, để Tiểu Mãn lên kiệu hoa khóc đến chết cũng không có người biết!"

Ngọc Nga chưa từng nghĩ tới Linh Nga sẽ kể tội mình, nghĩ trước kia mình luôn che chở nàng, giận đến khó thở, nhất thời mạnh miệng, "Có gì không tốt? Ngoại trừ tuổi lớn một chút, còn biết thương người đâu, gia sản nhiều như vậy còn không là của mình, người xem ta mấy năm nay rơi vào hoàn cảnh nào?" Nói xong nghĩ tới cuộc sống của mình mấy năm nay mà xót xa, muốn khóc nhưng không khóc được.

Lí Đắc Tuyên giận phát run, chỉ vào Ngọc Nga, "Nương, người cũng thấy, tốt, tốt..."

Lí Hà Thị ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng không thể tưởng được kết quả như vậy, khuê nữ thứ hai biết làm cho người thương miệng lại ngọt, bình thường có chủ ý, ngoài trừ cần giúp đỡ cũng không có gì khác không tốt, nào ngờ không tim không phổi, nàng bắt đầu cong ngực kể lể.

Hứa Thị nhìn không được, "Ta vốn không muốn lên tiếng, người nói ngày qua không tốt? Chẳng lẽ lúc cả nhà Tuyên trở về tốt lắm sao? Thật vất vả mới sống khá hơn, người cả ngày về nhà mẹ đẻ khuấy động còn chưa đủ

sao? Vài thứ kia đa phần đều do Linh Nga và mọi người hiếu kính, người nhìn xiêm y trên người người này, là vải nường Cốc Vũ đưa nường. Sợ người sĩ diện mới không trực tiếp cho người, mỗi lần không phải đưa này nọ cho nường sao? Bây giờ thì tốt rồi, mặc xiêm y người ta đưa lại đi tính kế con gái người ta."

Ngọc Nga sửng sốt, mấy thứ này nàng thực không nghĩ nhiều như vậy, luôn nghe lời Trần Thị nói bên kia tuy phát đạt nhưng trong nhà không được chút gì, ngay cả một cái phòng rách cũng không ra vân vân, bây giờ nghe những lời này vừa then vừa mắc cỡ, còn có thể trách ai được? Tin sai người rồi sao? Nếu trong lòng mình không có quỷ cũng không cần như thế.

Lí Đắc Tuyên trong lòng rét run, muốn nói gì nhưng không nên lời. Lí Lão Đầu vỗ bàn, Lí Hà Thị không ngừng kể lể, "Ngọc Nga, người về sau đừng trở về đây nữa."

Lời này có chút nặng, Lí Lão Đầu râu tóc bạc phơ run run, nhưng ánh mắt kiên quyết, "Lí gia chúng ta không có khuê nữ như vậy!"

Đến bước này Ngọc Nga mới có chút hối hận, "Cha, nường, ta biết sai lầm rồi, không còn có lần tới ..."

Vô luận nàng nói thế nào, đến cùng vẫn không lay chuyển được ai. Linh Nga ở một bên khóc, nhưng không có nửa lời khuyên can, Hứa Thị, Vương Thị bị thương thấu tim, cũng theo nàng. Trương thị và Trần Thị chính là xem náo nhiệt, càng không quản.

Ngọc Nga thấy Trần Thị ở một bên như không dính líu tới mình, "Người phải sạch sẽ, đừng tưởng rằng mình làm gì không có người biết, nếu không do người, ta lâm vào cảnh ngày hôm nay sao."

Trần Thị trốn một bên coi như không nghe thấy, "Nường, không quan hệ gì với ta."

Linh Nga trừng mắt liếc nàng một cái, "Nường, người cho là con dâu hiền, lúc ta thành thân không phải do nàng giúp đỡ thu xếp sao, lúc trước Triệu gia bên kia đưa toàn bộ chân giò lợn, bên này nói như thế nào, để mình mua cho tươi mới! Cuối cùng đổi thành gỗ, nhiều năm như vậy ta đều ngượng ngùng nói, nhà người ta không có bạc khổ nói không nên lời mới dùng gỗ, còn đây bạc đi nơi nào rồi? Còn không phải bị người nuốt vào bụng, muốn người không biết trừ khi mình đừng làm! Tự cho rằng mình sạch sẽ, nếu người không dính vào chuyện Tiểu Mãn, sao cứ thần bí lắm nhảm, lúc này không là vì chia bạc không đều mới gây gỗ sao? Nhanh như vậy người đã quên mất không còn một mảnh!"

Nghe như vậy, Lí Hà Thị ngậm bồ hòn, chỉ biết khóc, nàng dâu không ra nàng dâu, khuê nữ không ra khuê nữ, bình thường cảm thấy hai người này tốt nhất, một người là khuê nữ mình yêu thích nhất, một người là nàng dâu mình vừa lòng nhất, thế nhưng làm ra chuyện như vậy.

Lí Đắc Hà đang ở bên ngoài, nghe nói nhà mình có chuyện hoang mang rối loạn chạy về nhà, vừa vặn nghe thấy những lời cuối cùng này, xông tới cho Trần Thị hai bạt tai, rống to một câu, "Người còn không biết xấu hổ ngồi ở đây!"

Trần Thị vốn ý vào nhà mẹ đẻ của mình gần, thường thường hay làm ầm ĩ muốn về nhà mẹ đẻ, đều do Lí Đắc Hà đón nàng trở về. Lần này chuyện lớn như vậy, nàng nghĩ ở bên cạnh sợ không qua được, cũng may Lí Đắc Hà nàng ăn hiếp được, không bằng về nhà mẹ đẻ tránh nạn, chờ thêm một thời gian hẳn tự nhiên sẽ đi đón về.

Nghĩ như vậy, Trần Thị bụm mặt bắt lấy cơ bị đánh khóc lớn lên, "Tốt, tốt... Ở bên này làm sống làm chết còn đánh ta! Ngày qua không nổi nữa!" Nói xong cũng không thu thập, bụm mặt vội vàng trở về nhà mẹ đẻ.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 204+69: Tâm Định

Việc này Tiểu Mẫn còn chưa biết, nàng bị Tiểu Hà kéo đi ra ngoài, đi vòng vòng có thể thấy thôn trang, cảm thấy này con đường này xa lạ chưa từng đi qua.

Tiểu Mẫn nhìn Tiểu Hà cười trộm vẻ mặt kỳ quái, "Người cười cái gì, trời lạnh như vậy còn kéo ta đi, cũng không kêu Cốc Vũ, nàng nhưng là gốc không được..." Tiểu Mẫn cũng không biết vì sao mình muốn nói chuyện.

Qua một cầu gỗ nhỏ, vào đông nước trong sông nhỏ rất đầy, trong suốt thấy tận đáy, đá cuội từng viên từng viên bên bờ sông. Tiểu Mẫn và Tiểu Hà đi tới đi lui quanh những viên đá, nhìn rất thuận mắt, nhặt lên thấy đá trơn láng còn để lại hơi lạnh, lại không muốn vứt bỏ, nắm ở trong tay rất nhanh liền ấm lên theo nhiệt độ của bàn tay. Rồi lại lang thang đến rừng đào, "Bây giờ đâu còn hoa nữa, cũng đáng cho người đi ngây người đi dạo?"

Tiểu Hà không nói, mỉm cười kéo Tiểu Mẫn nhìn, lúc này quả thật không còn cánh hoa nào, nhưng cả rừng đào tựa hồ có chút bất đồng, không biết đã bao nhiêu năm, tàn cây xoè rất rộng, người đi qua dễ bị quệt trúng. Tiểu Hà như rất quen thuộc nơi này, "Gốc cây già này nở hoa rất đẹp, chỉ là quả không nhiều lắm, muốn hái cũng khó, cây rất cao, dễ té, nhưng có thể dùng sào trúc ở phía dưới chọc, vì quả đào thôn trang ăn không hết nên không có nhiều người để ý."

Đi tới chút nữa mắt Tiểu Mãn sáng ngời, "Tiểu Hà mau nhìn, nơi này có bàn đu dây..."

Không phải là bàn đu dây thường thấy, hai bên có dây leo quấn quanh, cũng không phải tấm ván gỗ tầm thường, mặt trên có điêu khắc hoa văn phức tạp, trên khung cây giắt các khúc gỗ khắc màu khác nhau. Suy nghĩ của Tiểu Mãn bay rất xa.

Thật lâu sau, Tiểu Mãn trầm ngâm nói: "Tiểu Hà người không biết, lúc ta còn nhỏ, thấy phụ thân thường ra ngoài làm việc, nghe người ta nói tới bàn đu dây, đã muốn làm một cái, nhưng hắn luôn bận hết nhà này vội đến nhà kia, ngẫu nhiên làm cho ta này nợ cũng làm được một nửa rồi bỏ dở, mỗi ngày ta theo nương học châm pháp..."

Những lời này Tiểu Mãn ngẫu nhiên từng nói qua, nhưng thần sắc không giống như bây giờ, Tiểu Hà thấy nàng như vậy cười cười, "Tiểu Mãn tỷ tỷ, người vừa lòng cái đu dây này sao?"

Tiểu Mãn ngồi trên bàn đu dây, đang đưa hai cái, tiện tay với lấy một con rối gỗ mắc trên cây đào, là một con chim nhỏ, hình dáng tuy không tinh xảo, lại vừa đúng, nàng rất kinh hỉ, ngón tay trắng nõn vuốt ve những đường điêu khắc tinh tế trên con chim.

Tiểu Hà thấy thế hé miệng cười, vụng trộm xoay người bước đi.

Tiểu Mãn đắm chìm trong suy nghĩ của mình một lúc lâu, quay đầu định nói chuyện với Tiểu Hà đã không còn thấy bóng dáng của Tiểu Hà. Từ trong rừng đào, một người đi ra, là Đại Lâm với gương mặt đỏ bừng.

Bỗng nhiên cảnh tượng như trong mộng, chỉ là thiếu một ít cánh hoa, Tiểu Mãn chợt muốn cười.

Chờ hắn từ trong rừng đi tới, Tiểu Mãn có cảm giác lòng mình rộng mở trong sáng hơn, lòng vòng dạo quanh tới lui, chẳng phải vẫn ở đây.

Lúc về đến nhà, không khí trong nhà có chút quý dị, Tiểu Mãn nghe ngóng đoán được một chút. Vương Thị sợ Tiểu Mãn biết lại nghĩ nhiều, cố ý muốn gạt đi, Tiểu Mãn cũng không nói toạc ra. Sau bữa cơm chiều, Tiểu Mãn cúi đầu nói: "Nương, đêm nay ta ngủ với người được không?"

Thấy thần sắc của nàng, Vương Thị tựa hồ hiểu được hai phần, tự nhiên đáp ứng, Hạ Xuyên muốn đi theo bị Cốc Vũ cản lại, "Được rồi, đêm nay ta trông coi các người!"

"Đại tỷ..."

Mấy ngày sau, Tiểu Hà mới cùng Cốc Vũ lộ ra một điểm nửa điểm. Cốc Vũ có thời gian liền theo Tiểu Hà đi dạo, sau khi trở về lại muốn đến hỏi Tiểu Mãn chuyện của nàng, Tiểu Mãn cũng không đáp lời, "Còn sớm đâu, cha mẹ làm chủ là được."

Cốc Vũ le lưỡi, "Hừ, đừng tưởng rằng ta cái gì cũng không biết."

Tiểu Mãn có chút buồn cười, ngón tay chỉ qua, "Về sau người tìm chồng, phải tìm gia đình có cô em chồng lợi hại cho người có khổ nói không nên lời."

Cốc Vũ không cho là đúng, lắc đầu, trầm tư hai giây, "Không chừng ta tìm người không có bà bà cũng không có cô em chồng lợi hại, muốn sống thế nào thì như thế đó."

"Nha đầu này cũng không e lệ!"

Ban ngày lại khôi phục cuộc sống hằng ngày, buổi chiều Cốc Vũ vụng trộm hỏi thăm Tiểu Mãn, "Tỷ, lúc trước không phải người nói mình cũng không có chủ ý sao? Sao hiện tại tựa hồ an lòng rồi?"

Tiểu Mãn kéo chặn Cốc Vũ, "Có một số việc luôn cảm thấy không cam tâm, nhưng nương nói rất đúng, ngày còn dài cũng không thể suốt ngày

lững lơ không có tin tức, nếu tìm được một người người thấy liền cảm thấy an tâm, thì không cần nghĩ nhiều, là được rồi."

Cốc Vũ thụt đầu vào trong chăn, nghe Tiểu Mẫn nói lời này không có chút ủy khuất nào, thật an lòng, nghĩ kỳ thực như vậy cũng tốt, Tiểu Mẫn là người thanh nhã một như vậy, không thể suốt ngày lo lắng qua ngày. Về sau có thể giống người một nhà qua ngày, Tiểu Thạch giống như một tảng đá, ném vào nước tạo nên một gợn sóng nhỏ, rất nhanh mặt nước lại bình tĩnh. Huống hồ Cốc Vũ đối với thân thích nhà hắc còn sợ hãi, nếu thật sự về sau thành thân thích của mình, Cốc Vũ không biết mình sẽ làm ra chuyện gì. "Tỷ, định đến lúc nào?"

Tiểu Mẫn dùng cánh tay chạm vào Cốc Vũ, "Đâu có tâm tư quan tâm chuyện này, chuyện nhị cô cô đã đủ loạn, sự việc này sang năm lại nói, miễn cho bọn họ..."

Cốc Vũ nghĩ đến chuyện đó trong lòng còn giận, chuyện gì cũng làm được thật không gặp nhiều, "Trên đời này có nhân sẽ có quả, nãi nãi luôn không hiểu chuyện như vậy, may mắn là không đương gia, bằng không còn không biết thành dạng gì, tổng cộng có bốn con dâu, cái khác không nói, có một bà bà bất công chuyện gì đều có thể phát sinh!"

"Người nói chuyện như bà già, mới qua mấy ngày đã nói chuyện nhân quả với ta." Tiểu Mẫn nhin không được có chút muốn cười.

Cốc Vũ bật cười "Tỷ, người tốt rồi, người xem Tiểu Hà vốn thân với chúng ta, cũng đã định xuống, về sau người liền tính quá khứ còn không phải liền cùng Văn thẩm cùng nơi, nàng lạnh lẽ lại có chủ ý, người không cần lo nhiều, về sau cái gì đều sẽ có đúng không..."

Tiểu Mẫn có chút ngượng ngùng, "Ai... cùng người nói là bên kia ."

Cốc Vũ vừa nghe xong liền qua cù lét Tiểu Mẫn, "Nhà Đại Lâm, nên có một chút chủ ý, như vậy cũng không được."

Tiểu Mân cũng cù lét lại, hai người ở trong chần nén giọng cười, sợ đánh thức người khác.

Đã nhiều ngày nay, không khí Lí gia có chút không thích hợp.

Lí Lão Đầu đã nhiều ngày không nói chuyện, nhốt mình ở trong phòng không ra ngoài, trán nhăn lại. Lí Hà Thị suy nghĩ tiêu ma, người trầm tĩnh lại có vẻ già đi rất nhiều, đã nhiều ngày nàng luôn nghĩ một vấn đề, vì sao Ngọc Nga như thế này, Trần Thị lại như thế đó, nhưng nghĩ thế nào cũng không rõ, người đại đi không ít.

Lí Đắc Giang thở dài, để Hạ Xuyên qua chơi, trong nhà có chút náo nhiệt để lão nhân gia không nghĩ nhiều. Hà bên kia cũng đi qua, cũng không biết làm thế nào cho tốt. Lí Đắc Hà đã quyết định, "Hừ, dù sao không bỏ qua dễ dàng như vậy, qua một thời gian lại nhìn."

Lí Đắc Hà quyết định không đi đón Trần thị, Trần Thị ở nhà mẹ đẻ qua vài ngày thư sướng, cùng tẩu tử Miệng Rộng nói chuyện mạnh mẽ, nghĩ qua mấy ngày Lí Đắc Hà nhất định qua đón mình, công khai trở về, như vậy vẫn có thể chế trụ.

Qua một ngày lại một ngày, bóng dáng Lí Đắc Hà đâu không thấy, Trần Thị ở bên kia ngồi không yên, lại bị vài phụ nhân Trần gia gõ một chút, cảm thấy bản thân có chút quá đáng, cũng không biết như thế nào cho phải, mắt thấy mỗi một ngày qua đi, rất nhanh có thể cảm thấy đủ mùi chua chát, không có đạo lý khuê nữ gả đi còn mừng năm mới ở nhà mẹ đẻ.

Sốt ruột quá nên cân nhắc kỹ lưỡng, muốn nghe ngóng thì Trương thị không đáng tin cậy, Hứa Thị càng lợi hại hơn, ở trên đường thôn nhìn thấy hai lần, Hứa Thị coi như không thấy Trần Thị, Trần Thị cũng đã chết tâm. Nghĩ Vương Thị tính tình mềm mại, mình nhận lỗi cùng nàng, không chừng có thể qua nói giúp, nếu nàng không so đo, người bên kia còn tức giận gì.

Trần Thị tính kế như vậy, càng cảm thấy mình không có lỗi, ba ba đi qua bên này.

Thấy Hứa Thị ở trong sân nàng ngừng bước chân, lui đầu vào một góc sân chờ, nhưng không thấy bóng dáng Vương Thị. Thật vất vả mới thấy Hạ Xuyên và vài đứa nhỏ, vội qua cản đường, "Hạ Xuyên, gọi nương người ra đây một chút."

Hạ Xuyên nhìn thấy Trần thị, lắc đầu, "Sao người không đi kêu, bên ngoài lạnh như thế nương ta mới không đi ra."

Trần Thị không còn cách nào, vội hứa hẹn đủ thứ. Hạ Xuyên không vui mang theo hai đệ đệ quay đầu đi vào.

Cốc Vũ cản bọn họ lại hỏi, nghe nói là Trần Thị đến, nàng hừ một tiếng, không muốn kêu to chắc nàng muốn tránh né, thì để cho nàng trốn tránh đi, trông mắt cốc Vũ vừa chuyển, cùng Hạ Xuyên nói thầm hai câu, Hạ Xuyên gật đầu.

Hạ Xuyên kích động chạy vào trong phòng lấy đông tây, cốc Vũ chỉ dẫn một cọng dây thừng nằm ở kia, cầm lên dùng sức ném, "A —— sao lại có rắn a. Chạy đến đầu sân bên kia đi."

Hạ Xuyên chạy tới chạy lui, lúc trước cốc Vũ nói từng gặp qua người điêu khắc đồ giống như rắn, Hạ Xuyên liền năn nỉ Đại Lâm làm, không ngờ làm thành, cầm trên tay nhìn như đang cử động, dọa không ít người. Lúc này đem rắn ném qua, lại dùng chân đá vài cái, nhìn bộ dáng thật giống như đang động, "Nha, rắn!"

Trần Thị vốn là thấy dây thừng, vỗ ngực đang định mắng, nghe Hạ Xuyên gọi là rắn, da đầu run lên, quay đầu bỏ chạy, bị trượt té ngồi dưới đất, cũng bất chấp vội chạy đi.

Vương Thị, Hứa Thị nghe tiếng đi ra, "Ở đâu có rắn?"

Hạ Xuyên nhặt răn gỗ của mình lên, cười tủm tỉm nói, "Răn ở đây."

Cốc Vũ cũng cười nói: "Đúng vậy, mùa đông răn đều ngủ đông, đụng phải quỷ như người gặp răn!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 205+70: Vô Cùng Náo Nhiệt Đón Năm Mới

Gió lạnh gào thét vù vù rung động, cây trong viện sớm rụng hết lá, cành trơ trụi trong gió run run.

Nhà ngói quét vôi nhìn sáng sủa không ít, ở giữa nhà chính đặt một chậu than lớn, ở trên là một ấm nhỏ nấu nước gừng đường, nhẹ nhẹ bốc lên hơi nóng. Trong làn hơi nước có thể thấy khuôn mặt Cốc Vũ càng hồng nhuận không biết là do sưởi ấm hay vì lý do khác, Cốc Vũ ngồi cạnh đồng lửa làm gì cũng không chịu đi.

Vào đông, Vương Thị, Hứa Thị không có chỗ đi. Nhà mới xây vừa mới dọn vào, trong ngoài đều khô ráo nhẹ nhàng khoan khoái không cần thu thập. Quần áo cũng vừa mới lấy ra sáng nay, không còn chuyện lớn gì cần chuẩn bị, Vương Thị vì chuyện của Tiểu Mẫn còn giận, dứt khoát không quan tâm bên kia, xiêm y của An Cẩm Hiên và Kinh Trập cũng không vội, chờ bọn hắn về mới làm, miễn cho không thích hợp. Vương Thị muốn dọn dẹp thịt khô lập xưởng đã ăn quen bên nhà mẹ đẻ, vì thế mỗi ngày cùng Hứa Thị làm lụng vất vả cho thức ăn mừng năm mới.

Hứa Thị, Giang Thị cũng bận việc theo, cảnh tượng trở nên nhộn nhịp, thịt khô lập xưởng làm xong tặng một ít cho tữu lâu, nhân tiện kêu An Cẩm Hiên và Kinh Trập trở lại, không cần làm lụng vất vả vân vân.

Lúc này mọi người đều hỗ trợ làm việc, chỉ có Cốc Vũ sợ lạnh đóng đo bên đồng lửa không chịu động một bước. Hạ Xuyên cũng cười nói nàng, "Thì ra nhị tỷ người cũng có lúc sợ, ai."

Tiểu Mãn kêu nàng cử động sẽ không lạnh. Cốc Vũ hạ quyết tâm không nhúc nhích, vừa rời đồng lửa chưa kịp động dậy nàng đã thấy gió lạnh lùa vào xiêm y, nổi da gà, dù sao cũng không có chuyện gì ngồi ở đây cũng rất tốt. "Ta ở đây canh chừng than lửa là quan trọng nhất, bằng không các người không dễ làm, muốn uống nước gừng, muốn ăn khoai nướng thì bảo ta."

Những ngày này, làm việc này hợp với tâm ý Cốc Vũ, cả nhà đều vây quanh làm bánh gạo. Đầu năm nay không có bánh bích quy, chỉ là nhà mình làm, Cốc Vũ thấy rất tốt. Hứa Thị sao gạo cho vàng, mùi thơm làm một đám hài tử tới bốc ăn, sau đó đem xay gạo rang thành bột.

Vương Thị đang nấu nước đường, làm Cốc Vũ nhìn qua hai ba lần, "Nương, làm đậu phộng đường sao?"

Vương Thị mân miệng cười, nhìn vẻ mặt tham ăn của Cốc Vũ rất buồn cười, trong tay cầm một cái thìa múc nước đường lên, chậm rãi đổ ngược xuống, nhìn xem có kéo tơ chưa, xong mới nói chuyện với Cốc Vũ, "Được rồi, người thềm đậu phộng đường đã lâu, người không đi bóc đậu phộng sao có thể làm đậu phộng đường."

Cốc Vũ biết chính xác an tâm, nhớ tới mùi vị đậu phộng ngào đường vừa giòn vừa ngọt, nàng có thêm động lực, xoay người tiếp tục đi bóc đậu phộng, vừa khéo nhìn thấy Hạ Xuyên rút tay về, nàng có chút dờ khóc dờ cười, khó trách Hạ Xuyên bọn họ vừa rồi che miệng cười, đậu phộng bóc tới bóc lui cũng chỉ chừng đó, là vài đứa nhỏ ăn vụng.

Vài đứa nhỏ không làm mà hưởng. Cốc Vũ khó thở, giữ một đám lại, trong túi lục ra một ít, đem ba tên đầu sỏ gây chuyện ăn ngồi ở trên ghế, "Một người bóc một chén, bằng không buổi tối không thể ăn cơm!"

Trường hợp như vậy thường xảy ra, người lớn nhìn thấy cũng không nói gì, chỉ quay đầu cười. Hạ Xuyên biết nhị tỷ ngày thường rất lợi hại, nhưng

miệng cứng lòng mềm, không nói gì lấy đậu phộng qua bóc, ngón tay non mịn bóc một hạt cũng không biết tốn bao nhiêu sức. Tiểu Hàn cũng thế, "Cốc Vũ tử, ta bóc không ra...", nhất thời nước mắt lưng tròng.

Cốc Vũ nhìn vừa bực mình vừa buồn cười, nghĩ bỏ qua lại thấy không ổn, "Các người còn ăn vụng! Đi, dưới mái hiên không phải có rất nhiều cục đá sao, đi lấy về đập là được, có sẵn công cụ mà không dùng." Bọn họ tuân lệnh, chạy ra dưới mái hiên thấy Tiểu Mãn và Tiểu Hà nhặt đá cuội về, cũng đập không it đậu.

Vương Thị bên kia nấu nước đường xong, bún xào cũng chuẩn bị thỏa đáng, Tiểu Mãn cầm khuôn bánh gạo Đại Lâm điêu khắc tới, Cốc Vũ nhìn thấy rất quen mắt. Chiều rộng khoảng năm tấc, độ dài cỡ cánh tay Hạ Xuyên, bên trong có bốn khuôn tròn, bên trong có khắc hoa cỏ hoặc may mắn đồ án. Hạ Xuyên ôm một khối trong đó không chịu buông tay, là một khuôn mẫu tương đối ngắn, vốn không đủ độ dài, nhưng Đại Lâm tiếc không muốn bỏ đi, ngược lại điêu khắc bướm bướm và cá, Hạ Xuyên đang đếm vẩy cá, bị Cốc Vũ trừng mắt, không cam tâm tiếp tục đập đậu phộng, miệng còn dằn dò, "Đại tử người tốt nhất, nhớ để dành con cá cho ta a."

Tiểu Mãn cười gật đầu, "Người không muốn bướm bướm sao?"

"Con gái mới thích bướm bướm!"

Hết thấy đều chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa, bột gạo đặt ở ki trộn với nước đường, rải mè vàng đậu phộng cùng quỳ hoa lên, Hứa Thị có sức, từng cục bột nhét vào khuôn, sau đó dùng dao ép xuống, Tiểu Mãn, Tiểu Hà dùng thìa phễu trên mặt cho đến khi bánh đồng đều mới thôi.

Cốc Vũ thở dài, "Bây giờ phải làm sao? Sẽ không bỏ khuôn gỗ ra chứ?"

Vương Thị nhìn vẻ mặt Cốc Vũ ngạc nhiên, "Mưu ma chúc quý của người đi chỗ nào hết rồi?" Một cái cây cán bột trong tay Vương Thị, nàng gõ vào khuôn bánh một cái, phát ra thanh âm giòn tan, bánh gạo rớt vào

một cái sàng sạch sẽ, một loạt xếp bánh gạo tròn tròn xếp ngay ngắn, trên mặt còn có các loại hoa văn rất sống động.

Cốc Vũ thấy như vậy cũng muốn thử, bắt đầu dĩ tay dùng sức không đủ, xem tựa hồ rất dễ dàng, thao tác lại khó, đặc biệt Hạ Xuyên thích hình con cá, mỗi lần đều bị nòng gõ đứt đuôi, hại Hạ Xuyên ngồi than thở lại không dám trách cứ bộ dáng thật buồn cười.

Hứa Thị thấy vậy, "Cốc Vũ, người cả ngày canh chậu than, đi làm thần lửa đi." Thì ra là kêu Cốc Vũ đi quây, cũng là bước chế tác cuối cùng, dùng lá chuối tây vây kín một cái sọt, đặt một chậu than ở giữa, hơi nóng sẽ bốc thẳng lên trên, đặt một cái sàng lên trên cái sọt, trong sàng là toàn bộ bánh gạo gõ ra từ khuôn, phủ lá chuối lên trên, không lâu sau đã ngửi thấy mùi.

Nước miếng Cốc Vũ nhanh muốn chảy ra, đợi bánh gạo nướng hơi hơi vàng, cứng lại, lúc đổ vào cái sọt tạo thành tiếng vang thứ thứ, thêm vào thanh âm gõ khuôn bánh, còn có một tiếng nói cười của một đám người, rất là náo nhiệt. Cốc Vũ thầm nghĩ: "Như vậy mới có không khí mừng năm mới, người một nhà đều làm lưng vất vả, lúc mừng năm mới dùng để chiêu đãi khách, thân thích thật tốt, bốc lên một khối từ cái sọt, cắn một cái, suýt chút rớt một cái răng, bánh gạo này thật sự... thật sự rất cứng, nhưng cắn thật dùng răng nanh cắn cũng thật thơm.

Bánh gạo kêu đánh, không gọi làm, chữ đánh cũng thật tượng hình sinh động, thanh âm khúc cây gõ vào khuôn bánh có thể truyền khắp nửa thôn trang, rất nhanh sẽ có đứa nhỏ vây ở trong sân, chủ nhà mang ra một cái sàng phân phát.

Nhà Cốc Vũ đánh tốt xong bánh gạo, sau đó lại làm bánh vòng dương mè vừng, cuốn nem rán, còn có cái củ làm dưa món, năm nay lại càng phát gần.

Rốt cục có thể nhờ tới cánh đàn ông.

Năm cũ qua đi, trong nhà lại tinh tể thu thập thỏa đáng một phen, món ăn ngày tết cúng cất gọn, Kinh Trập và An Cẩm Hiên cũng đóng cửa hàng trở về nhà.

Mọi người quyết định làm bánh dày, cần rất nhiều người cùng nhau làm việc, ở thôn trang đa phần vài nhà cùng nhau kết phường làm hoặc là đến phiên nhà mình làm đi gọi giúp đỡ, bên Cốc Vũ bọn họ không quan trọng như vậy, người trong nhà cùng nhau làm cũng đủ vui rồi.

Gạo nếp ngâm nước xong bỏ vào lồng hấp chưng, sau dùng chậu đựng, lúc gạo nếp còn nóng hôi hôi, cánh đàn ông dùng cây thô, dùng sức nện xuống, vài người làm thành một vòng thi nhau nện, đây là việc nặng. An Cẩm Hiên và Kinh Trập thay quần áo cũ, cũng đi hỗ trợ, không bao lâu người đầy mồ hôi.

Cơm nếp giã xong, nhìn vừa trắng vừa mịn, còn bốc lên hơi nóng đặt trên phiến đá, lúc này một sư phụ không sợ nóng, bốc lên những cục nếp đều nhau, nắn thành bánh bao, nhóm phụ nữ cầm lấy viên nếp, đặt ở trên tay không ngừng vo thành bánh dày tròn trắng, để trên phiến đá chờ vo được bốn năm viên, đưa nhỏ trong nhà cầm chiếc đũa điểm chấm đỏ. Hạ Xuyên và vài đứa nhỏ thích nhất điểm chấm đỏ, làm người cũng cọ bản hề hề, quỳ trên mặt đất chăm chú hoàn thành công tác này.

Đang khí thế ngất trời làm bánh dày, ngoài cửa một chiếc xe ngựa đến.

Người xuống trước là Hứa Thế Cùng, "Làm bánh dày cũng không nói với ta một tiếng, ta là sư phụ tốt nhất!" Nói xong cười hề hề đi qua, đi theo sau là Hứa Tần Thị và Thấm Nhi, Tề Nhi còn có nương Thấm Nhi, tới lui mang đồ trên xe vào.

Hứa Thế Cùng cũng không khách khí, tiếp nhận gậy gộc đưa lên miệng thổi vù vù, rồi bắt đầu giã. Lí Đặc Giang nhìn hẩn buồn cười, "Sinh ý không làm sao rảnh rồi trở về nhà?"

Vẻ mặt Hứa Thế Cùng không cho là đúng, "Các người trước kia không nghe Cốc Vũ nói sao, từ lâu chúng ta không để khách chọn lựa, mà là chúng ta tuyển khách, mừng năm mới nên đóng cửa nghỉ ngơi, chờ nguyên tiêu mới mở lại, dù sao cũng không thiếu chút bạc đó, chỉ là thôn trang bên kia không náo nhiệt bằng bên này, ta nghĩ qua bên tỷ tỷ mừng năm mới có chút không thỏa đáng, nhưng nường nhớ cháu ngoại, nên cùng tới!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 206+71: Tửu Lâu Chia Người Một Nửa

Thẩm Nhi bọn họ lần này ở lại đây, bên này tự nhiên cao hứng vạn phần. Vài đứa nhỏ đều nhớ Hứa Tần Thị, thấy nàng mang bao lớn bao nhỏ lôi kéo đông tây về, đồng loạt chạy tới, Hứa Tần Thị cười ha ha, không biết phải ôm người nào. Người đang bận việc định ngừng tay chuẩn bị đi nghênh đón, bị nương Thẩm Nhi xua tay bảo đừng, đều là quen biết, đem đông tây cất gọn xong rửa tay gia nhập này đội ngũ làm bánh.

Tuy mấy ngày nay Vương Thị bọn họ không thích sân bên kia, đồ Hứa Tần Thị bọn họ mang đến cũng chia một phần qua. Lí Lão Đầu cũng đáng thương, xảy ra chuyện như vậy già đi không ít, Kinh Trập tự mình qua mời, hẳn cũng không chịu lại đây, ở bên kia mỗi ngày ngồi bên chậu than, ánh mắt đăm chiêu không biết nghĩ gì.

Trần Thị về nhà mẹ đẻ khổ sở rất nhiều, người thôn trang vui lòng phục tùng nhà Cốc Vũ, Trần Thị làm ra chuyện như vậy dĩ nhiên không giấu giếm được, không nói người bên ngoài thấy nàng không cho sắc mặt tốt, gặp được người Trần gia cũng thở dài hoặc nói vài câu. Náo đến sau này, Trần Điền không nói gì, Miệng Rộng không thêm nhớ giao tình với Trần Thị trước kia, bắt đầu ghét bỏ nàng ở nhà mẹ đẻ ăn không uống không.

Cứ như vậy kéo dài, Lí Đặc Hà không định đi đón về, người trong nhà không tiện nói gì, có vợ như vậy làm lòng người lạnh ngắt, Trương thị chỉ lo chuyện gia đình mình, vì thế bên kia sân có ba hộ lại quanh quẩn vắng lặng.

Lần này bọn họ về đây mừng năm mới, quà mang về đều là tốt nhất, tinh thần lanh lẹ, không giống người buôn bán. Nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, chủ yếu là vẻ mặt hoàn toàn không có sự tính toán chi li, mọi người đều toát ra vẻ điềm đạm bình yên.

Nường Thấm Nhi và Hứa Thị tốt tính, chốc lát đã hoà đồng với mọi người, vô cùng náo nhiệt, Thấm Nhi cùng Cốc Vũ các nàng ở một chỗ nói chuyện. Nàng thấy Cốc Vũ rúc vào một góc run rẩy vì lạnh có chút buồn cười, "Xem người gầy thành dạng này, cắt một ít thịt trên người ta cho người người sẽ không sợ lạnh."

Thấm Nhi vẫn béo, trên tay vẫn như cũ có hình hoa mai, trắng non mềm mại hơn nữa tính tình nhu thuận, như lời của Hứa Tần Thị nói là có chút giống bồ tát, là người có phúc phần. Cốc Vũ vừa lòng mình yếu điệu đáng người nhỏ nhắn, không nhiều lời lời tay nàng hỏi. Thấm Nhi lại nói, "Ta thật muốn đến ở bên này, mỗi ngày ở tửu lâu không làm gì cả, cũng thật thanh tĩnh, khách tửu lâu ít đi, không ồn ã như trước kia, không có tiếng động, cha ta thường đi rạp hát nghe diễn, nếu cao hứng thì đi dạo, hẳn nói đây là qua ngày thần tiên, hì hì."

Có kết quả như vậy, Cốc Vũ cảm thấy rất vui mừng, thấy Hứa Thế Cùng tựa hồ cũng quan tâm, bằng không sao lại nói bánh gạo có thể đưa cho khách, điểm tâm cũng có thể đặt ở Vũ Yên Các, tuy không thường xuyên ở tửu lâu, tâm tư một khắc cũng không rời. Nàng thở dài một hơi, có thể như vậy là tốt rồi.

Bên này thật náo nhiệt, lúc ăn cơm phải dọn mấy cái bàn, lúc tẩy trần vẫn nên đi qua bên Nhị thúc công, chỉ có bên kia mới có kia một hàng bếp, nồi không ngừng nấu nước, để mọi người pha nước ấm tắm.

Nhà bếp ở hậu viện bây giờ dùng làm phòng tắm, Tiểu Mãn ngồi nhóm lửa, người lớn thống khoái có thể nghỉ ngơi một lát, trước hết giúp Hạ

Xuyên tắm sạch sẽ, mặc vào quần áo mới, một người cầm một cái đèn lồng, đi qua các phòng xem cũng vui mừng.

Cốc Vũ muốn ngâm mình trong thùng gỗ, lại sợ nước lạnh không thoải mái, đứng nghĩ tới nghĩ lui, "Tỷ, bằng không ta đi rửa mặt trước, đến lúc đó nhờ người giúp ta đun nóng nước."

Tiểu Mẫn che miệng cười, cầm cây củi lên gõ vài cái, thấy An Cẩm Hiên giúp Vương Thị lấy nước, mới nói, "Ta giúp người thêm nước cũng không tốt a, người nghĩ lại coi ra ra vào vào, chẳng lẽ người còn tưởng như thiên kim tiểu thư dùng bình phong che lại, nhà bếp không có gì hết, lúc ta đi vào bị... truyền ra không xuôi tai."

Cốc Vũ nản lòng, "Ta biết, vậy người giúp ta đun một nồi nước sôi đi, một nồi nước ấm ta pha trước, đến lúc đó tự ta bò ra lấy thêm nước!" Nàng quyết tâm muốn đổ đầy thùng nước.

Mang thùng không về An Cẩm Hiên có chút buồn cười, cầm trong tay hai cái ống trúc, mở cửa đem ống trúc cố định chặt chẽ, xong mới quay đầu nói: "Được rồi, đến lúc đó Tiểu Mẫn người ở bên ngoài thêm nước là được, ống trúc vừa vặn thông đến thùng gỗ."

Cốc Vũ hiểu ý cười. Tiểu Mẫn lại hỏi, "Thế nào còn muốn chế biến?"

Cốc Vũ giận liếc nàng một cái, kéo lại ghé sát vào lỗ tai, nhỏ giọng nói người vừa rồi nói cái gì, ống trúc nếu không tận dụng, chẳng phải là thấy được bên trong!"

Hai người ăn ý cười, Cốc Vũ yên tâm đi vào tắm, ngồi trong thùng to nhắm mắt lại thở dài.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào, là tẩy trần bên kia, Lập Thu ghét bỏ nước Lí Hà Thị dùng qua, Trương thị vội trên vội dưới chuẩn bị đồ ăn thức uống cùng với nước tắm cho nhiều người, nghe Lập Thu nói có

chút căm tức, nói chỉ có mỗi một người vợ, không cần kén chọn nhiều như vậy.

Lí Hà Thị nhất quyết không tha nói mọi người bắt đầu ghét bỏ nàng, người bên kia ngay cả cái bóng cũng không thấy, bên này phải nhìn sắc mặt người, ngay cả cháu gái thương yêu từ nhỏ đến lớn cũng chê bai nước mình dùng qua, trước kia lúc nhỏ, một thùng nước lớn có thể tắm cho cả nhà. Tuy mình già đi, nhưng nước tắm qua có thể dùng để tưới hoa!

Trương thị có khổ nói không nên lời, hầu hạ một nhà già trẻ, hảo ý kêu Lí Hà Thị bọn họ tẩy trần, cố hết sức cũng không lấy lòng được, rốt cục hiểu rõ tư vị của Vương Thị bọn họ lúc trước.

Cốc Vũ tắm một lúc, thấy nước có chút lạnh, ở trong phòng kêu Tiểu Mãn, bên ngoài từ ống trúc nước ấm ồ ồ chảy vào, Cốc Vũ ăn ý cười, "Tỷ, về sau mùa đông đều tắm như vậy rất thoải mái, ta cũng không nghĩ tới."

Tiếng bước chân đi xa rồi gần, như thế lặp lại vài lần, người Cốc Vũ đã ửng hồng, tỉnh táo sáng khoái đứng dậy lau tóc.

Tiểu Mãn vừa vặn từ bên kia đi ra, "Người tắm xong rồi sao? Nãi nãi ở bên kia làm ầm ĩ, ta nghĩ đến người còn ở bên trong vội trở về, hay là ngày mai sẽ giúp người nấu nước đi."

Cốc Vũ sững sốt, thấy An Cẩm Hiên một tay xách một cái thùng trở về, hối hả tới tới lui lui đổ cả mồ hôi, thấy tóc Cốc Vũ còn ướt đi ra, cũng ngần ra, ngây ngốc cười mặt đỏ lên. Cốc Vũ chợt hiểu.

Lí Hà Thị náo khuyên bảo không được, Lí Đắc Giang vài cái còn bị Lí Lão Đầu đuổi về, "Nương người cử chỉ điên rồ, để tự mình nghĩ thông suốt là hết chuyện, có cái gì mà làm ầm ĩ."

Nói xong mặc kệ lấy tẩu hút thuốc, Lí Đắc Giang bị Lí Lão Đầu nói hai lần, không yên tâm xoay người đi, vẫn không yên tâm ở nhà nghe ngóng

nửa ngày, quả thực không nghe thấy gì, âm thầm lắc đầu, "Nương không khác gì Tiểu Hàn, Đại Hàn, có người dở là làm âm ỉ không thôi, không có người để ý tới lại thôi. Ai—— "

Cả nhà đều tắm xong, tâm tình thư sướng ở trong phòng sưởi ấm, lắng nghe tiếng gió bên ngoài, trên bàn gỗ đặt một ngọn đèn, mấy nam nhân ngồi quanh bàn. Hứa Thế Cùng từ trong lòng lấy ra một ít đồng tây đưa cho Lí Đắc Tuyên và Lí Đắc Giang, "Vĩnh Ngọc không có ở đây, ta nghĩ các người nói với hắn cũng như nhau."

Lí Đắc Tuyên để sát vào đèn thấy, "Chuyện lớn gì mà muốn nói với Vĩnh Ngọc? Di, đây là ý tứ gì?"

Lí Đắc Giang cũng phát hiện không đúng, kinh ngạc, "Cùng Nhi, từ lâu của người tuy nói hiện tại rất tốt, sao lại chia cho chúng ta nhiều như vậy, cho dù là cho cũng quá nhiều, tính tiền công cho chúng ta là được rồi. Tiền công đâu có nhiều như vậy?"

Hứa Thế Cùng lắc đầu, "Lúc trước từ lâu xảy ra vấn đề, suýt chút ta bỏ về nhà làm ruộng, không chừng không chỉ là làm ruộng, còn bị nhốt trong lao đâu, ta đã nghĩ mình chỉ cần mình đủ sống, nhưng nếu người kêu ta đi làm việc khác ta không thể làm, đành phải kiên trì tiếp tục mở từ lâu. Các người nhìn xem, chủ ý là các người, dùng vật liệu của các người, ngay cả trang trí gì đều là các người làm, nếu kiếm được bạc đều vào túi mình, mỗi ngày hưởng cuộc sống thần tiên, sao ta an tâm chứ. Các người có thể hoàn toàn không để ý ta, tùy tiện mở từ lâu, tự mình cũng có thể kiếm đồng tiền lớn các người nói đúng không?"

Hứa Thế Cùng nói rõ ràng làm mọi người hoàn toàn bất ngờ, Lí Đắc Giang trầm mặc một lúc sau nói, "Chúng ta không nghĩ đến việc đó, thu hồi bạc lại đi, chúng ta có sinh ý của mình, đến lúc đó còn không phải người giúp ta, ta giúp người sao, đều là thân thích đâu tính toán như người ngoài chứ."

Lí Đắc Tuyền cũng nói như vậy.

Nói sao Hứa Thế Cùng cũng không đáp ứng, "Ta chỉ trông coi tửu lâu, chia một nửa ta đã thấy mình có lời, nếu các người không thu ta không thể tiếp tục được nữa. Tửu lâu là của mọi người, đến lúc đó tâm ta an một ít."

Cốc Vũ ở một bên nghe xong, rốt cục hiểu ra, nàng nghĩ Hứa Thế Cùng buồn cười, người ta buôn bán lời bạc hận không thể giấu hết đi, hẳn lại nhất định phải chia ra. Cũng không trách được hẳn, quả thật mọi người mất không ít tinh lực cho tửu lâu kia, ngay cả tiền vốn cũng là bên này ra, nhưng nếu cầm một nửa, vạn nhất về sau có chuyện gì, ngược lại sẽ tổn thương tình cảm thân thích, thu hay không thu, phải suy nghĩ rõ ràng mới được. Cũng may bọn họ ở lại một hai ngày, thời gian không gấp, phải có biện pháp giải quyết đẹp cả đôi đường mới được.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 207+72: Ba Thành Công Ty Cổ Phần

Đảo mắt là đã đến năm mới, Vương Thị, cả nhà Hứa Thị và cả nhà Hứa Thế Cùng chen chúc trong nhà ngói, nhưng rất náo nhiệt. Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn, Thẩm Nhi, Tiểu Hà chuyển lên gác xép.

Cốc Vũ không thấy lầu các rất hẹp nghen khuất, ngược lại cảm thấy là một cánh sắc khác, "Tiểu thư đại gia ở khuê các, lầu này là khuê các của chúng ta. Cạc cạc."

Thấy Cốc Vũ cười vui đến như vậy, những người khác cũng hưng phấn, chiếu đệm chăn pho muốn quay cuồng thế nào đều được, bình thường bốn năm người đâu có thể ngủ chung giường lớn, mỗi buổi tối lặng lẽ nói tiếp chuyện nói chưa xong.

Lầu các là lúc Lí Đắc Tuyền bọn họ vừa vào ở không lâu dựng nên, nhà chính trống rỗng có thể thấy được mái ngói cùng xà ngang, có vẻ rất cao lớn rộng mở. Hai bên phòng trên đỉnh, từ dưới nhìn lên giống như trần nhà, dùng tấm ván gỗ đặt lên xà ngang, ở một góc của nhà chính dựng một phòng vuông để cây thang, đi lên là thấy phòng hai bên khác nhau một trời một đất. Một bên có thể chất đồng lương thực cùng vật dụng không xài tới. Bên kia là phòng trống, để khách tới ở, Cốc Vũ và Tiểu Mãn bọn họ đặc biệt thích phòng này, đi trên tấm ván gỗ rất thoải mái, cũng không cần giường, trải một tấm chiếu là được.

Vài đứa con gái ở trên lầu lặng lẽ nói chuyện, đến chỗ hưng phấn, sàn gác báng một tiếng, người lớn phía dưới nghe thấy cũng buồn cười.

Văn thăm cùng Đại Lâm còn có Kinh Trập, An Cẩm Hiên như cũ ở trong viện cũ, Tiểu Hà qua ở cùng Tiểu Mãn, như vậy cũng không đến mức chọc người nhàn thoai, hết thấy chỉ còn chờ đầu xuân xây nhà ngói là tốt rồi.

Giang Thị ở nhà làm lụng vất vả mừng năm mới, Vương Thị thường qua giúp đỡ, hiện tại Tiểu Hà qua tựa hồ không quá phương tiện, nàng cùng Trần Giang Sinh phải kiêng dè chút. Vương Thị kêu Tiểu Mãn cùng Cốc Vũ đi qua xem. Mãi đến bây giờ Cốc Vũ vẫn còn thờ dài thất lạc, nếu đứa trẻ kia còn có lẽ là một tiểu cô nương phấn điêu ngọc mài, cũng may Giang Thị còn trẻ về sau muốn là được, lúc đứa bé không còn vẫn do Vương Thị, Hứa Thị thay nhau chăm sóc, xem như ở cũ, lúc trước Cốc Vũ cũng giúp đỡ điều trị, đặc biệt Miêu lão tiên sinh ngao thần tiên quả, còn nấu một ít thuốc cao, có thể mới đỡ. Bình thường có Hứa Thị khuyên giải, vốn là người lạnh lẽo, khúc mắt trong lòng cởi bỏ, nghĩ thông suốt không có việc gì nữa.

Sau chuyện đó, có người lăm mồm nhân ở thôn trang đồn đãi, lúc đi qua nhà mẹ đẻ Trần Thị ra sao, lúc đó còn có người nhìn thấy Giang Thị mang theo Cốc Vũ, Tiểu Hà qua, bụng không nhỏ, không chừng là bị đụng phải, trong bụng có đứa nhỏ người sao năng động mạnh mẽ như vậy, đứa bé không ổn chẳng phải là...

Nghe đồn bậy Trần Thị càng không dễ chịu, nên tránh né nàng. Người bên này cũng ít xuất hiện cùng nàng, không biết có phải nàng có chút tình ngộ không.

Đảo mắt đã đến cuối năm, Giang Thị dựa theo quy củ đính hôn tặng Văn Thị một ít quà, đa phần là cho Tiểu Hà, thôn trang có quy củ này, một khi đính hôn cô nương trên cơ bản là người của nhà chồng, ăn mặc chi phí nhất loại đều do nhà chồng ra, sau khi qua cửa còn muốn một phần lễ hỏi. Cho nên cũng có người tuổi thật nhỏ đã định xuống, có thể thấy được người thích hợp, cũng có thể vì trong nhà tiết kiệm. Tuy nói hai nhà hiện tại cũng không thiếu, đối với Tiểu Hà cũng là chọn quà tốt nhất.

Mỗi khi Tiểu Hà và Cốc Vũ lên lầu, mọi người hay chọc nàng là Trần gia, vòng trên tay có phải của Trần gia không, quần áo trên người có phải của Trần gia không, Tiểu Hà ngượng ngùng, cười nháo lên đánh thành một đoàn, làm hại Hạ Xuyên ở dưới la hét nói lâu muốn sụp một bên.

Cơm tất niên mọi người cùng nhau ăn, ngày thứ hai là mừng một đầu năm, ngoài trừ tiểu hài tử chúc tết, người lớn không thể đến nhà người khác. Nhưng Tiểu Hà ở bên cạnh không còn cách nào, tính toán trở về nhưng không được, sợ bị người nói vẫn là quên đi.

Đầu năm sáng sớm mừng một, Vương Thị mặc quần áo cho Hạ Xuyên, vài đứa nhỏ chạy đi ngoài đập đầu chúc tết. Cốc Vũ và Tiểu Mẫn nằm ở trên lầu cũng sớm dậy, cùng người nhà chúc tết, cũng được tiền lì xì.

Tiểu Mẫn giúp Vương Thị mở ra bánh cái củ, Cốc Vũ đi nhóm lửa, Vương Thị chuẩn bị đậu nhự, tương ớt cùng hành tỏi, làm thành canh nước để sẵn, hấp lại bánh cái củ cho người lớn và đứa nhỏ ăn.

Hứa Tần Thị một mình ở một bên tính ngày, cũng may lúc mừng năm mới thời tiết đều sáng sủa. Theo tính toán của nàng, bắt đầu từ mừng hai, mỗi ngày đều có định số, ông trời sẽ có chỉ điểm, mỗi năm đều có an bày, tỷ như mừng g hai là ngày gà vịt, nếu ngày này thời tiết tốt thì một năm sẽ tốt, mừng ba là ngày gì, mừng bốn ngày gì, đều có tính toán.

Cách tính đó có lẽ đã sắp thất truyền, bởi vì Vương Thị bọn họ chưa từng nghe nói qua.

Mùng sáu, đó là nhân ngày, trời mưa nhỏ se lạnh, mọi người đều không ra ngoài, tụ tập ở nhà sưởi ấm, ăn uống, tán gẫu cũng náo nhiệt. Chỉ có Hứa Tần Thị than thở, nói là thời tiết hôm nay, đại khái là năm này sẽ có chút khổ, nhưng không có ai nghe thấy.

Sau hôm nay, không lâu nữa là nguyên tiêu, hội đèn lồng ở bờ sông kề bên Lâm Giang trấn sẽ rất náo nhiệt, cho tới bây giờ Cốc Vũ chưa từng

kiến thức qua, cũng muốn đi.

Đảo mắt mừng mừng đã đến, Hứa Thế Cùng trong lòng không an ổn, mở miệng nhắc tới.

Cốc Vũ đã nghĩ qua, nếu bình thường đi hỗ trợ không nói, nhưng vài vóc vật liệu đều phải tiêu tiền, khó được là Hứa Thế Cùng cũng nghĩ như vậy, cũng không ngại chia bạc, về sau ngay cả làm thêm chút gì cũng tính toán.

Vì thế, thừa dịp Lí Đắc Tuyền cùng Giang không nói chuyện, nàng cười mỉm chi nói: "Cậu, có phải muốn chia bạc cho chúng ta để chi dụng cho mút dào?"

Hứa Thế Cùng cũng cười theo, "Cũng không gì, ta buôn bán, không thể thiệt mình cũng không thể thiệt các người. Hiện tại các người đều ở đây, ta cùng mọi người tính toán một chút, Vĩnh Ngọc bên kia sắp có việc hôn nhân, thêm vài mẫu ruộng tốt cũng cần tiêu phí. Tỷ tỷ bên này cũng vậy, tuy Tiểu Hàn, Đại Hàn còn nhỏ, nhưng cái gì đều phải tính toán mới tốt, nếu có thể sống yên phận ở trấn trên hết thảy đều phải tính từ đầu, nếu ở tại thôn trang, không nói chuyện đọc sách biết chữ linh tinh, chỉ tính hai huynh đệ về sau nếu một người xây một căn nhà ngói, sau này mỗi đứa con có thể có mười mẫu, tám mẫu ruộng, để cuộc sống bọn họ tốt hơn, các người tính xem có đủ hay không? Tuyền bên này không cần phải nói, Cốc Vũ, Tiểu Mẫn sẽ gả đi thì không tính, còn có Hạ Xuyên, mẫu chốt là Kinh Trập, các người không nghe thấy là thi được cũng phải cần tiền sao? Khi đó sao có thể thiếu bạc, lại nói đi thi cũng cần bạc, chỉ có đạo lý ngại ít không có ngại nhiều."

Nói rõ ràng cũng không có ai hé răng, gần một trăm lượng bạc không tính như vậy được, bọn họ cảm thấy không thỏa đáng, "Sao có chuyện như vậy được, vô duyên vô cớ đi giúp đỡ ngược lại biến thành một nửa gia sản? Truyền ra người ta cười rụng răng hàm!"

Cốc Vũ thấy bọn họ bị Hứa Thế Cùng nói có chút động tâm, nhưng ngại vấn đề tình cảm vì thế nói ra ý tưởng của mình, "Cậu, nếu người muốn như vậy, ta có một biện pháp."

Cốc Vũ thường có nhiều biện pháp, Lí Đắc Giang bọn họ liên tục kêu nàng nói mau.

"Này... Này cũng là Cẩm Hiên ca nói với ta, nói là nếu người nhiều, lại không thể toàn bộ làm chủ, không phải là rối loạn hết hay sao? Nhưng cũng dễ phân, từ lâu có một phần của chúng ta, như vậy cũng phương tiện, cuối cùng cậu làm chủ, chúng ta chiếm hai thành, cậu độc chiếm tám phần, nếu cần xài bạc cậu đồng ý chúng ta thống nhất đi lấy ra dùng, về sau kiếm về bạc tính toán là được."

Trần Vĩnh Ngọc vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Như vậy coi như mình cùng từ lâu có chút quan hệ, về sau tự nhiên sẽ càng thêm tận tâm tận lực, nếu thâm hụt tiền cũng đảm đương một điểm.

Hứa Thế Cùng trầm ngâm một chút, "Chủ ý này không tệ, nhưng Cốc Vũ tính sai."

Cốc Vũ kinh ngạc, "Tính sai chỗ nào?"

Hứa Thế Cùng mỉm cười, "Ngay từ đầu ta không tính cho các người rồi sao, kỳ thực ta chỉ ra một cái phòng, nếu nói ta làm chủ ta ở bên ngoài tính toán không tính, nhưng từ trang trí đến chủ ý, rồi đồ ăn thức uống, loại nào không là các người quan tâm, bỏ ra nhiều như vậy chỉ chiếm hai thành? Ta chiếm hai thành cũng cảm thấy không ổn, phân năm năm là đúng nhất, ta một người độc chiếm một nửa, các người cộng lại một nửa, là là tốt rồi."

Lí Đắc Tuyên lắc đầu, "Một nửa thì nhiều quá."

Cứ như vậy thôi đến đây đi, cuối cùng quyết định Hứa Thế Cùng chiếm bảy thành, còn lại mấy hộ nhân gia cùng nhau ba thành, chuyện lớn nhỏ gì

do Hứa Thế Cùng làm chủ, nếu cần mua gì hoặc là cầm cái gì đều tính tương đương thành bạc, sổ sách rõ ràng về sau sẽ không có chuyện.

Cốc Vũ xòe ngón tay nói, "Bên chúng ta không cần chia, đều kết nhóm buôn bán, lúc làm nứt đào cũng không tách ra, ba thành kia thêm vào cũng đúng, nếu không muốn làm cùng nhau chia là được."

Sự tình định như vậy.

"Tốt lắm, tết nguyên tiêu chúng ta đi ra ngoài dạo, nghe nói hội đèn lồng năm nay khó được, dứt khoát mang theo đứa nhỏ cho biết, mệt mỏi thì tới tửu lâu của ta"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 208+73: Hội Đèn Lồng Tết Nguyên Tiêu

Gió đêm đông thổi đưa ngàn hoa lên cây.

Rốt cục đến nguyên tiêu, trong nhà người lớn đứa nhỏ đều có chút nóng lòng muốn thử sức, quanh năm suốt tháng mới có một lần, ai không muốn vui vẻ, huống chi trong nhà có vài người ngay cả hội đèn lồng là gì cũng không biết, vừa nóng lòng muốn thử thêm phần mới lạ cùng chờ đợi.

Qua ngày này, từ lâu bắt đầu mở cửa buôn bán, An Cẩm Hiên và Kinh Trập phải đi trấn trên, người thôn trang cũng chờ nước đầu xuân, cây cối trồng trọt. Trần Giang Sinh và Tiểu Hà đính hôn đều giữ cấp bậc lễ nghĩa chu toàn, chỉ là tính tình chân chất là không đổi được, cũng không phải chuyện xấu, hai người so với trước kia ít nói chuyện với nhau hơn, nhưng ngày này không thể câu thúc, có thể cùng đi dạo cùng vui vẻ.

Thương lượng một lúc lâu, cuối cùng quyết định dùng xuồng đi, ánh trăng sáng chiếu trên mặt nước tuyệt đẹp, nếu đi bằng xe trâu, nói không chừng người không chen chân vào được, xe trâu cũng không có chỗ để, không bằng dùng xuồng gỗ gọn nhẹ. Lại nói hội đèn lồng dựng lên bên bờ sông, bọn họ tự mình làm đèn lồng treo ở đầu thuyền, nếu thích thì lên bờ đi dạo, không thích ở trên thuyền chuẩn bị chút thức ăn, ở trên thuyền ngắm đèn, cũng là một phen náo nhiệt.

Thoả thuận xong, Vương Thị và Hứa Thị vội vàng thu xếp chuẩn bị mọi thứ, để Giang Thị nhàn nhã, kéo Tiểu Hà nói lời riêng tư, Văn Thị nhìn rồi xoay lưng đi lau lẹ.

Hứa Tần Thị đi theo Tiểu Mãn làm một đồng điểm tâm. Mỗi lúc dừng tay ánh mắt nàng lại nhìn về bên sân vắng lặng, có chút xót xa, nhìn tỷ muội hai người nói, "Nãi nãi người quá cứng rắn, mọi việc cũng không chịu mở một mắt nhắm một mắt, thật là chiết phúc phận, cũng thật đáng thương, quan tâm cả đời kết quả là không biết mình đang làm gì. Cốc Vũ, đưa cái giỏ này qua đi, thuận tiện hỏi một chút có muốn cùng chúng ta ra ngoài đi dạo không."

Cốc Vũ không muốn đi, nàng nghĩ đến bên kia tâm tình liền không tốt, tuy đáng thương, cũng đáng giận. Hạ Xuyên hưng trí bưng bưng nhận nhiệm vụ, "Ta đi, ta đi, ta sẽ kêu nãi nãi cùng chúng ta đi ra ngoài! Nàng nghe ta nhất."

Tiểu Mãn ở một bên cũng không nói gì quay đầu qua một bên coi như không thấy, nàng không muốn qua lại bên kia, đặc biệt Lí Hà Thị nhúng tay vào việc hôn nhân của nàng, nàng không bỏ xuống được. Cốc Vũ có chút cảm khái, đứa nhỏ cũng có tim, cho dù Lí Hà Thị có ngàn vạn cái không tốt, nhưng rất thương yêu Hạ Xuyên, khó trách Hạ Xuyên cũng thân với nàng.

Không lâu sau, Hạ Xuyên tay không trở về, "Nãi nãi nói không đi, người chen chúc. Nhưng ta kêu nàng tới giúp chúng ta coi nhà, nhị tỷ nói qua, người có chuyện làm thì tốt rồi, sẽ không nghĩ chuyện khác. Nãi nãi gia gia đáp ứng đợi lát nữa chúng ta đi sẽ đi qua."

Hứa Tần Thị sờ đầu Hạ Xuyên, quay đầu hỏi: "Nhị tỷ còn nói cái gì?"

"Ân... Nhị tỷ còn nói làm buôn bán, không cần quá mức tham lam, từ lâu cũng như thế, chúng ta đứng ở chỗ cao, không cần đoạt lấy toàn bộ danh vọng, cho người giữ chút đường sống, dù sao tiền kiếm không hết."

Cốc Vũ thật không ngờ, Hạ Xuyên tuổi này nhưng nhớ được lời mình nói qua, nhớ đến lúc trước nàng từng nói với hã không cần loạn theo

người lạ, nghe chớp nhoáng tinh quái trốn vào đồng rơm, "Ta còn nói cái gì?"

"Người nói nứt đào không lâu bền, nếu muốn bền phải có hàng mới lạ, bằng không vạn nhất có người học được chúng ta sẽ không có sinh ý."

Tiểu Mãn thấy Hạ Xuyên linh hoạt, không nhịn được chọc hấn, "Còn có gì nữa?"

Hạ Xuyên cong đầu, sụp mi suy nghĩ một hồi mới nói: "Nhị tỷ còn nói buôn bán..."

Suýt chút Cốc Vũ bị nghẹn điểm tâm trong miệng, tiểu tử này mở miệng ra mỗi câu đều là buôn bán, mình cũng không dạy hấn như vậy, chẳng lẽ hấn thích buôn bán? "Ngốc tiểu tử! Ta còn nói không cần cố chấp, nhỏ như vậy mua bán sinh ý là không tốt, về sau coi chừng biến thành quỷ keo kiệt!"

Hạ Xuyên có chút không hiểu, trừng mắt nhìn Cốc Vũ, đột nhiên sờ đầu nở nụ cười, "Đúng, nhị tỷ còn nói qua chuyện quỷ keo kiệt, đã gần chết rồi còn không chịu để người trong nhà đốt hai cọng bấc, ta sẽ không như vậy, về sau nhị tỷ có thả một trăm một ngàn cọng bấc, ta đều có tiền mua!"

Hứa Tần Thị và Tiểu Mãn bật cười ha ha, nhưng Cốc Vũ không biết nên vui hay buồn.

Mọi thứ đều chuyển lên thuyền, nhưng không thấy bóng dáng An Cầm Hiên, sáng sớm Cốc Vũ nghe hấn nói là qua viện bên kia kéo xuồng, lâu như vậy cũng không thấy người, liền đi qua tìm.

Trong viện im lặng không có ai, sắc trời bắt đầu tối, ánh trăng mờ mờ, trong nhà chính có ánh sáng mong manh ấm áp lay động, Cốc Vũ đi vào chỉ thấy bóng mình hắt lên vách tường. Nàng không nghĩ nhiều, cầm ngọn đèn trên tay vào hậu viện.

Quả nhiên thấy An Cẩm Hiên ngồi trên cái bình, khoanh tay lẳng lẳng ngồi yên.

"Cẩm Hiên ca, không phải đến lấy xuồng sao, sao ngồi ngây ở đó?"

An Cẩm Hiên ngồi trong bóng tối đã lâu, ngọn đèn trên tay Cốc Vũ toả ra một vầng sáng, làm hắt tỉnh mộng, sau đó thở dài một hơi.

Cốc Vũ quyết miệng một cái, "Không phải đã nói là có gì đều nói ra sao, như vậy làm cho người ta sợ hãi."

An Cẩm Hiên khoan thai nói: "Ta vừa rồi đi về, thấy trong nhà tối thui không có một bóng người, chợt nhớ tới lúc ta vừa mới đến thôn trang, cũng giống như thế cái gì cũng không có, vậy mà đã nhiều năm trôi qua ..."

Cốc Vũ dừng lại, muốn hỏi tới nhưng lời nghẹn trong cổ họng, như cũ không thốt ra được. Lúc này An Cẩm Hiên không giống như Cẩm Hiên nàng từng quen biết, lúc vừa mới quen thì lạnh lùng, sau biến thành cột nhà việc gì cũng không đáng lo, sau này mới cùng mọi người thân thiện hơn. Không phải bộ dáng lúc mua bán cơ trí thông minh, cũng không phải bộ dáng ở Hồ Lô Câu quạt cường kiên định, khi đó vô luận hắt làm cái gì tựa hồ rất chắc chắn, mình không cần lo nghĩ gì. Lúc này, bộ dáng trong bóng tối có chút cô đơn, làm Cốc Vũ nhè nhẹ ... đau lòng.

Nàng không biết nói gì, đưa tay sờ miếng đá trước ngực, ngồi trên cái bình bên cạnh, hai người đều không nói gì, chỉ có ngọn đèn trong tay thỉnh thoảng loé lên.

Nếu không vì Hứa Thị bọn họ chờ lâu tìm đến, sợ là còn ngồi mãi như vậy.

Lên thuyền, tựa hồ như về lại đêm du hồ sen trước kia, chỉ khác là người cười nói nhiều hơn, không còn là ngày tháng căng thẳng lúc trước.

An Cầm Hiên như cũ không biết đang nghĩ gì, miệng nhắc tới đồ quyền gì đó, Cốc Vũ thấy bộ dạng của hắn, từ trên cổ cởi xuống tảng đá đưa qua, "Cầm Hiên ca, không cần lo sầu, tảng đá này cho người dính chút linh khí!"

An Cầm Hiên cười hề hề nhận lấy. Trần Giang Sinh hưng phấn chèo thuyền lớn tiếng nói chuyện, lúc này đi tới một bên chọc cười, "Một miếng đá còn bắt đeo trên cổ, Cốc Vũ thật kỳ quái, trên cổ sao đeo mấy thứ này? Hạ Xuyên đi lại đây, người không phải nói cho tỷ tỷ người một trăm cộng bắc sao, đầu tiên nên mua miếng ngọc phỉ thúy trước."

Hạ Xuyên ở trên một cái thuyền khác nhưng là lỗ tai rất thính, rất xa đáp ứng. Cốc Vũ không có ý tốt nhìn Tiểu Hà, trong lòng biết đây là lời nàng nói, khó được hôm nay không cần để ý nhiều, người lớn cũng yên tâm cho bọn họ ở chung một thuyền, bọn họ cũng định qua thân.

Cốc Vũ cười mắng một câu, "Tiểu Hà! Nhà của người cũng nên quản!"

Trần Giang Sinh chà xát tay, vể mặt ngượng ngùng, "Cốc Vũ nói đi đâu vậy, ta đi giúp chèo thuyền!" Nói xong vội đi, bỏ lại Tiểu Hà bên người không nhúc nhích.

Cốc Vũ thấy An Cầm Hiên ngơ ngác ở một bên, dùng chân khều hắn, "Cầm Hiên ca, miếng đá này... Người còn nhớ rõ Hồ Lô Câu sao?"

Mắt An Cầm Hiên sáng lên, cầm miếng đá trong tay, nở nụ cười, "Đúng nha, Hồ Lô Câu, đồ quyền hoa, đồ quyền hoa, Hồ Lô Câu..." Nói xong đưa miếng đá trong tay cho Cốc Vũ, cúi đầu hỏi: "Người còn mang về một miếng đá?"

Cốc Vũ có chút không vui. Nàng làm sao có thể quên, sao nhần tâm quên cảnh kinh hoàng ở Hồ Lô Câu kia, nàng cả đời cũng không muốn đi địa phương đó một lần nữa, nàng cong chân ghé vào lưng An Cầm Hiên, quay đầu như vẫn nhìn thấy một chuỗi dấu chân máu trên đất, lúc đó nàng đã cúi xuống cầm hòn đá dính máu lên, cho rằng mình không thể thoát được.

Muốn nói gì đó lại chỉ buông một câu, "Suýt chút đã táng mạng nơi đó, nhặt một hòn đá về làm kỷ niệm."

Rất nhanh đã đến hội đèn lồng, người náo nhiệt không khí sôi trào hừng hực. Người trên thuyền đâu thể ngồi yên, cùng nhau xuống đi dạo, rất nhanh tách rời ra. Kinh Trập đi theo An Cẩm Hiên, Cốc Vũ một chỗ, bọn họ hai người ở phía sau chậm rì rì đi theo, Cốc Vũ thấy mọi thứ đều mới lạ, nàng không dự đoán được trấn trên cũng có lúc náo nhiệt như thế, người người chen nhau, nàng còn hưng trí bưng bưng cổ động hai người bọn họ đi đoán đồ đèn thắng phần thưởng. Không đợi đoán xong, nàng lại thấy người bán đồ ăn vặt đang lớn giọng rao hàng, chạy tới mua vài cái bánh vòng chiên dầu. Cắn một miếng bánh lại thấy người ta làm trò tinh xảo. Ý vào thân mình nhỏ linh hoạt, Cốc Vũ như một con khỉ nhỏ trong rừng, lên lên xuống xuống không ngừng len lách.

Rốt cục đi tới chỗ không còn nhiều đèn đuốc, nàng cũng không khiếp sợ. Nàng hưng phấn vui vẻ đi tới, không ngờ rơi vào mắt của người ngắm đèn.

Nhắc tới nơi náo nhiệt là chỗ long xà hỗn tạp không thể tránh được, vài thiếu gia phe phẩy cây quạt đi dạo gặp một bé gái bộ dáng nhu thuận một mình đi dạo, ngừng ánh mắt liền một đường đi theo.

Cốc Vũ rốt cục dạo đến tận cùng, trong bóng tối nhìn bờ sông thở hắt ra, còn ngồi trên mặt đất quay đầu nhìn bóng đèn lồng phản chiếu trên mặt sông, một mảnh xán lạn huy hoàng. Trong lòng vẫn nhớ mãi không quên cái đèn bí đỏ, rất tinh xảo, xoay người định đi về tìm, lại bị vài tên vô lại chặn đường.

"Tiểu cô nương, buổi tối đẹp như vậy sao người một mình đi dạo, đến đây, ca ca cùng người ngắm đèn."

Ba người, xem cách ăn mặc không phải là những tên vô lại đầu đường xó chợ bình thường, hẳn là công tử nhà phú hộ ra ngoài tìm vui vẻ. Cốc Vũ

thầm mưu tính, cũng không đáp lời.

"Không phải sợ a, muốn cái gì ca mua cho người!"

Cốc Vũ trợn trắng mắt, căn môi nghĩ phải giải quyết thế nào, bất động thanh sắc len vào đám người đi. Đột nhiên thấy một bóng dáng béo tròn, linh cơ vừa động như trút được gánh nặng quát to một tiếng, "Thấm Nhi!"

Thừa dịp vài người phân tâm, nàng vòng qua bọn họ chạy nhanh vài bước trên con đường lát đá, đầu chui vào đám người đi.

Vừa định chạy trốn, đã thấy một người từ trong đám người hướng Cốc Vũ đi đến, "Cốc Vũ, người kêu ta?" Gặp Thấm Nhi một mình đứng kêu, Cốc Vũ âm thầm kêu khổ.

Thật không biết là vận may hay là vận xấu!

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 209+74: Lại Là Một Mùa Xuân

Vài thiếu gia cầm quạt càng hưng trí bừng bừng, gặp thêm một phần điêu ngọc mài, nhìn khờ khạo đáng yêu, cử chỉ càng lỗ mãng hơn.

Cốc Vũ thấy phía sau Thẩm Nhi không còn người nào khác, thật thất vọng. Theo tính tình Thẩm Nhi, đại khái không giống mình. Mình là do lùi quá nhanh nên bị lạc, nàng chắc là đi quá chậm nên bị lạc. Vô luận thế nào, Cốc Vũ thấy Thẩm Nhi thối lui qua một bên, bên kia tối tăm, đừng nhìn thấy hội đèn lồng náo nhiệt, nhưng ở đây là tận cùng, một bên là bóng tối cái gì đều nhìn không thấy, ai bận tâm được? Nàng không nghĩ nhiều, chiết thân trở về, "Đi về!"

Thẩm Nhi nhìn thấy Cốc Vũ như trút được gánh nặng muốn đi lại, lại bị ba người kia chặn lại.

Cốc Vũ nổi nóng, tròn mắt vừa chuyển, "Sao người lại chạy loạn! Người không phải nói ca ca người chuyên bắt những người quấy rối sao? Vừa rồi ta còn nói ở chỗ này chờ hẵn, cũng không biết có người muốn chết, muốn đụng vào người của Thạch Bộ đầu."

Người cầm đầu cây quạt che mặt cười rộ lên, "Thạch Bộ đầu, ở trấn trên các người nghe nói có mấy Thạch Bộ đầu?"

"Ta biết có một còn xin nghỉ, đã nhiều ngày không gặp. Chẳng lẽ còn có người giả mạo muội muội của Bộ đầu? Còn tìm chỗ dựa vững chắc cho mình sao? Phốc!"

Một chiêu tính sai, Cốc Vũ không biết nói gì, tên Tiểu Thạch đáng chết lại xin nghỉ đúng lúc này. Thấy một tên đưa tay kéo Thấm Nhi, Cốc Vũ không kịp nghĩ nhiều bổ nhào qua, "Không cần xằng bậy!" Thanh âm bao phủ ở đám người, chọc mấy người kia buồn cười, không để Cốc Vũ vào mắt.

Thấm Nhi cùng Cốc Vũ đứng ở một chỗ, ba người kia cũng chậm chậm tiến lên, rất sợ hãi, chậm rãi thối lui đến mép nước, phía trước không đường đi, mặt sau cũng không có cách nào, cùng ngây dại.

Chờ người vui cười ra tay, Thấm Nhi kêu to, Cốc Vũ cắn răng ra tay, bỗng nhiên từ một bên bay ra một bóng người, bắt lấy tây tên nọ, chân bay lên đá một tên khác, "Thật không có kiên nhẫn! Cũng may tay người chưa bị chụp trúng, bằng không tay người không còn!"

Chỉ còn lại một người, nhìn người trên đất kêu la không biết nên tiến hay lùi, lại bị một người tương đối tráng kiện bay ra đá trúng.

Cốc Vũ thấy An Cầm Hiên phi thân ra, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hắn quay đầu cười hề hề nhìn Cốc Vũ nói: "Cái này người không cần lo lắng bị mất yêu nữ." Cốc Vũ hiểu ý cười một tiếng, "Khi nào thì học được chiêu số của ta vậy?" Hai người hiểu ý cười.

Một trong hai người là Ninh Bác, cũng không cùng Cốc Vũ bọn họ khách khí gì, ngồi trên mặt đất vỗ vai Thấm Nhi, "Thấm Nhi, Thấm Nhi đừng sợ!"

Thấm Nhi thấy là Ninh Bác, oa một tiếng khóc lên.

Ninh Bác rất cảm tức, đá người trên đất, "Thì ra là các người, hừ! Quả thật có tiến bộ a, nhìn xem người còn có thể nói gì."

Một bên xoay người an ủi Thấm Nhi, "Vài tên này không ra gì, người không có gặp qua bọn họ sao, nếu người nói ra mình là ai, bọn họ chán

sống rồi!"

Thấm Nhi kinh hồn chưa định, "Là Hồng đi nương người?"

Ninh Bác dậm chân, "Ta mới không có đi nương! Hừ, bất quá là một thị tì thôi, chỉ biết theo cha ta nói ta không ra gì, mình nuôi dạy ra một kẻ càng không ra gì." Nói xong một cước đá đi, "Thúc, mang bọn họ về, nói là..."

Thúc phân phó tiểu tử phía sau, lắc đầu nói, "Thiếu gia, ta tự nhiên biết nên làm gì."

Người kia nằm kêu thảm thiết, nhưng không nói nhiều, Cốc Vũ nhẹ nhàng ỏi ra một câu, "Hắn trật khớp, muốn bẻ khớp lại trước không?"

Ninh Bác đột nhiên cười ha ha, nước mắt cũng chảy ra, "Cái này kêu là nước cạn cũng lật thuyền, các người còn dám khi dễ phụ nữ yếu đuối nữa thôi, Cốc Vũ, nghe nói lần trước là người... ? Không cần, để hắn ăn đau khổ, miễn cho trở về lại không thừa nhận !"

Cốc Vũ nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ, "Cấm Hiên ca, người nói danh hào yêu nữ của ta có phải truyền ra không xóa được không."

Thấm Nhi cũng quay lại, vài người trở về hội tụ với những người khác.

Lí Đắc Tuyền bọn họ gặp cả nhà Linh Nga, đang ngồi ở cái bàn trong quán ăn vặt nói chuyện phiếm, Cần Nhi cầm một cái đèn thật tinh xảo ngồi bên cạnh đối tới đối lui, chắc là nhà làm, Kinh Trập cũng thắp đồ đèn, vừa mới đi tới, một đám người xem như đều có thu hoạch.

Cốc Vũ và Thấm Nhi đều không nhắc lại chuyện vừa rồi, miễn cho mọi người phân tâm. Chuyện Thạch Bộ đầu xin nghỉ, nàng không biết nên nói cho Tiểu Mẫn hay không.

Sắc trời đã tối muộn, mọi người đi từ lâu nghỉ tạm, ngày mai lại tính.

Đám người yên tĩnh, Thấm Nhi rất sùng bái cùng Cốc Vũ nói: "Cốc Vũ, người đã làm gì, ta không có thấy rõ ràng, hấn trật khớp sao? Người dạy ta đi, lần tới ta sẽ không sợ."

Cốc Vũ cười cười, việc này Thấm Nhi làm không được, dù học xong cũng làm không được, nàng mềm lòng xuống tay do dự, một giây do dự ngược lại sẽ bị người ta chế trụ không bằng không làm, vì thế nàng dõng dạc đi đề tài, "Người kia là ai, người quen biết?"

Thấm Nhi thở dài, "Đó là đệ đệ của Ninh Bác, ta cũng không nhớ rõ là đệ đệ hay là ca ca, là con của một nô tì, vốn cũng không gì, nhưng di nường của hấn không chịu sống yên ổn, giựt giây Ninh lão gia đem ruộng đất trong nhà cho hấn quản lý, sau này không biết sao lại phạm tội còn bị nhốt nên không nhắc lại chuyện đó. Hai năm nay trở lại trấn trên, mỗi ngày gây chuyện. Ta gặp qua một hai lần, chỉ là hôm qua không có nhìn cẩn thận thôi."

Cốc Vũ lắc đầu, xem ra mỗi nhà đều có một quyển kinh khó niệm, vừa rồi thấy Ninh Bác đối với Thấm Nhi như vậy, nàng nghĩ đến người nhà họ Ninh, "Thấm Nhi, người cứ như vậy, không chỉ có Ninh Bác tốt, người cũng nên lưu ý đến thân thích nhiều hơn mới được, tính tình quá mức mềm mại cũng không tốt, người nên nghe nhiều, nhìn nhiều, nghĩ nhiều, miễn cho đến lúc đó ngậm bồ hòn!"

Thấm Nhi không hiểu ra sao, "Nhà chúng ta cũng không có loạn thất bát tao thân thích a, đều là tốt."

Đầu Cốc Vũ lớn ra, tâm địa Thấm Nhi đơn thuần từ nhỏ nên cái gì cũng không nghĩ, về sau xuất giá nếu gặp người có gia thế đơn giản cũng thôi, nếu gả đi Ninh gia cũng không biết ra sao. Lời này nàng không nói ra, đợi xem.

Qua nguyên tiêu đó là ra năm, các nhà các hộ đều bận công việc lu bù.

Thời tiết ẩm dần, cỏ mỗi ngày một xanh hơn, liễu soi bóng nước xanh um.

Lại qua một thời gian, hoa đào nở rộ.

Rừng đào năm nay, một nửa quả đào thuộc về Cốc Vũ bọn họ, sớm cũng đã chuẩn bị bình các loại, người đến xin việc cũng nhiều hơn.

Văn Thị đã bắt đầu xây nhà ngôi mới trên nền đất cũ. Việc hôn nhân của Đại Lâm cùng Tiểu Mãn qua sự đồng ý của người lớn coi như đã định.

Lí Hà Thị lời trong lời ngoài đều tỏ ý không vừa lòng gả cho người sa cơ thất thế, nhưng không có ai nghe nàng.

Lập Xuân đã thành thân vào mùa xuân, tính nết vợ cũng được chỉ là cùng Lập Thu có chút gập ghềnh. Năm trước Trương thị hỗ trợ Cốc Vũ cũng có một khoản bạc, nàng là người thẳng tính, cũng không kể lẽ tình trạng sân bên kia, chỉ nịnh bợ chút. Đầu năm còn tưởng nhà không đủ ở định xây thêm, nhưng là người không có tâm nhãn, không có công phu sư tử ngoạm như Trần Thị, chỉ nói xây phòng mình có bao nhiêu bạc, còn thiếu bao nhiêu bạc, kêu Cốc Vũ bọn họ ứng trước, nếu có biện pháp sẽ trả lại, bằng không cũng có thể năm nay đi hỗ trợ gán nợ.

Lí Hải là đại ca, nghèo khổ là lúc bị Trương thị quản thúc gặt gao, tính tình cũng tốt. Lí Đắc Tuyên và Lí Đắc Giang làm đệ đệ cũng thấy nên xây phòng, bằng không Lập Xuân, Lập Hạ muốn thành thân cũng phiền toái, huống hồ về sau bọn hắn không ở bên cạnh, Lí Lão Đầu cùng Lí Hà Thị cần bọn họ tận tâm nhiều chút.

Vì thế không so đo, tính toán ra bạc giúp đỡ.

Cứ như vậy, mùa xuân này, Văn thẩm cùng Trương thị đều bắt đầu xây nhà ngôi, nói là chờ mùa thu năm nay, Tiểu Mãn cũng tròn mười lăm bước

sang tuổi mười sáu, sớm định ngày xuống cũng tốt, bên kia Tiểu Hà và Trần Giang Sinh cũng đã định.

Kinh Trập cũng không biết lo lắng gì, cứ kéo dài không chịu đi thi, người trong nhà cũng không ép, để tự hắn quyết định.

Trương thị bên kia xem như cũng không có bao nhiêu hiềm khích, chỉ là Trần Thị như cũ giăng co, không có mặt mũi trở về. Lí Đắc Hà cũng không nói gì nhưng trầm mặc hẳn, ăn cơm xong vui đầu làm việc. Lí Đắc Giang đi gõ một chút, hắn cũng không nói gì, không nói muốn hưu vợ cưới người khác, cũng không nói sẽ đi đón về, cứ thui thủi im lặng một mình.

Trần Thị ở thôn trang bị cô lập, không chỉ có người thôn trang nói nàng không tốt, ngay cả ở nhà cũng thường cãi nhau với Miệng Rộng, lo lắng chỉ có thể than thở. Có một lần Cốc Vũ ở bờ sông thấy nàng giặt quần áo thường ngậy người, kêu nàng một tiếng cũng không đáp lại, nhìn như già đi mấy tuổi, cũng không biết suy nghĩ gì.

Lí Đắc Tuyên lo xong chuyện trong nhà, lại sinh ra ý niệm kiếm tiền. Tuy lúc trước Hứa Thế Cùng có chia phần lời, dù sao bạc chỉ có ngại ít, dù sau này Kinh Trập thi được công danh, cũng cần chuẩn bị một hai mới tốt, không thể vì thiếu chút bạc mà chậm trễ hẳn, hơn nữa khắc thương lượng cùng Trần Vĩnh Ngọc bọn họ nhưng chưa biết làm gì.

Cốc Vũ một lòng một dạ lo mứt đào, không ngại ngồi nghe Vương Thị tính toán, Kinh Trập thành thân xong, nên nghĩ đến chuyện Cốc Vũ, Cốc Vũ suýt chút bị ghen, không phải nàng không nghĩ tới, chỉ không ngờ mau như vậy. Người mười ba mười bốn tuổi, chung quy còn nhỏ, thôn trang không biết nàng từ nơi khác đến.

An Cầm Hiên thời gian này ở thôn trang nhiều hơn, nói là bên tiệm vải rảnh rang, làm Cốc Vũ có chút kỳ quái.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt
www.dtv-ebook.com

Chương 210+75: Trù Tính

Hoa đào cảm tạ xuân hồng, thế sự rất vội vàng.

Mấy ngày nay Đại Lâm đều ở phía sau viện bận việc, đem máy tuốt hạt lên lên xuống xuống kiểm tra một lần, coi chân máy có bị lỏng không, đầu gối có bị mưa làm mục không, trục chuyển động còn tốt không, đều cẩn thận xem qua.

Hiện tại sinh ý máy tuốt hạt không tính là mỗi mua bán lớn, chỗ cần quan tâm cũng không nhiều, lại đã kinh doanh qua vài năm, cứ theo như năm rồi là được, dù sao đây là tiền vất vả, nếu khuếch đại phải cần không ít người đi theo, nên không có nghĩ tới phải làm lớn, sẽ không đem hậu viện làm tốt.

Qua thương nghị, người lớn nghĩ không cần quan tâm, để Trần Giang Sinh và Đại Lâm lo, chuyện lớn chuyện nhỏ đều do bọn họ làm chủ, có thể kiếm bao nhiêu là bấy nhiêu. Dù sao sinh ý này không dễ bị lỗ. Chỉ là rèn luyện thôi, là thân thích, hai tiểu tử này sắp thành thân cũng cần có chủ kiến.

Lí Đắc Tuyên bọn họ mấy ngày nay không có đại sự, liền cân nhắc làm chút sinh ý.

Mứt đào dĩ nhiên phải làm, phương pháp đã rõ ràng hoàn chỉnh, nhân công cũng thỉnh xong, không lười biếng là được.

Lí Đắc Giang thấy hăn mỗi ngày hao hết tâm tư lại không có chủ ý, chê cười hăn trước kia mặc kệ mọi việc, "Người thấy người trong nhà đều buồn

bán không muốn dựa vào bọn họ có phải không? Miễn cho người ta nói lão tử không bằng."

Lí Đắc Tuyền cười ha ha, "Kệ cho người ta nói đi. Ta nghĩ đến lời Thế Cùng nói lần trước, chuyện Kinh Trập kéo dài, bao nhiêu bạc đều không đủ, vạn nhất... Không gì, dù sao bạc nhiều không là chuyện xấu, thừa dịp còn có suy nghĩ này, miễn cho về sau hối hận đi."

Trần Vĩnh Ngọc thở dài một tiếng, nhìn giọt mưa tí tách ngoài cửa sổ nửa ngày, "Mắt thấy Giang Sinh phải cưới vợ, chúng ta mỗi một ngày già đi, nếu năm đó chúng ta thông minh như Kinh Trập và Cẩm Hiên bây giờ, có lẽ hôm nay sẽ không như thế này. Đến lúc này còn lo lắng."

"Việc này còn phải nói sao?"

Vài người suy nghĩ thật lâu, ai cũng trầm mặc. Một lúc sau, Trần Vĩnh Ngọc nói làm sở đoản không bằng làm thứ mình sở trường, lúc trước không phải chúng ta cùng nhau mở một cửa hàng sao? Chuyên môn làm gia cụ, đầu năm nay nhà ai cũng dùng được, gả cưới đều muốn làm một hai, nếu không vì lúc trước thế đạo không yên ổn, không chừng chúng ta đã sớm mở, sinh ý không nói náo nhiệt ít nhất cũng có."

Mắt Lí Đắc Tuyền sáng rực lên, lời này nói đúng tâm khảm của hắn, nếu nói làm chút mua bán hắn thật không lo lắng, làm gia cụ thì khác, từ nhỏ đã làm quen đến lớn, bây giờ còn có Đại Lâm ở một bên, nếu thuận lợi lại thu thêm hai đồ đệ là đủ nhân lực, Nhị ca và Vĩnh Ngọc, một người có thể quản lý cửa hàng, một người có thể vận chuyển gỗ, nói đến cùng là chỉ cần hắn chế tác.

Vài người trở nên kích động, tranh nhau nói, càng nói càng thấy có thể làm, lại kêu Cốc Vũ tới hỏi công khổ còn bao nhiêu bạc, muốn đi tìm chỗ mở cửa hàng.

Trung tuần tháng tư, Nhị thúc công về nhà. Sau đó kéo Cẩm Hiên vào trong phòng.

Thấy An Cẩm Hiên mấy năm nay mỗi ngày một lớn lên, tính tình vốn quá mức quật cường mấy năm nay đỡ hơn một chút, nhớ lại lúc vừa dẫn hẳn về, Nhị thúc công thở dài, "Cẩm Hiên, bên kia... người có cần thận suy nghĩ qua?"

An Cẩm Hiên nghiêm cẩn gật đầu, "Nhị thúc công, người nói đi."

Nhị thúc công vẫy tay, thở dài, "Ta chỉ sợ người còn quá nhỏ, cho người mấy ngày nghĩ lại, bên kia ta đã an bày thỏa đáng, cửa hàng người nên quản lý cho tốt, quan trọng hơn hết là đem bí phương nhuộm vải ra, bằng không cũng vô dụng."

An Cẩm Hiên nhúc đầu, "Nhị thúc công, theo phương thuốc nhuộm, chỉ là... luôn không đúng."

"Việc này phải nhờ vào bản thân của người."

Hai ông cháu còn nói vài lời riêng tư xong mới đi ra cùng mọi người nhàn thoại.

Trong lòng Lí Đắc Tuyền có việc, không ngừng hỏi thăm trong thành có thái bình không, lại là người thành thực, rất nhanh bị nhìn ra sơ hở. Thấy bốn bề vắng lặng, Nhị thúc công hạ giọng nói, "Tuyền nhi, lúc này có việc lạ, ta ở bên kia hình như có người chú ý đến ta, lặng lẽ phái người dò hỏi chuyện của ta, trong ngoài hỏi thăm một đứa trẻ, đầu tiên ta còn tưởng hỏi thăm Cẩm Hiên, nhưng không phải..."

Lí Đắc Tuyền rất khẩn trương, lúc Kinh Trập vừa trở lại cửa hàng cũng hỏi thăm qua, bọn họ sợ không có biện pháp khác nên trở về nhà, lúc này lại hỏi thăm, chẳng lẽ người bên kia ngay cả một đứa trẻ cũng không buông tha, chuyện tru di cửu tộc xem ra không phải giả, nhưng Kinh Trập... Hẳn

không nhẫn tâm, lại nghe Nhị thúc công nói thể đạo thái bình, không chừng là Tô đại nhân tìm, lúc trước không dự đoán được sẽ trở về nhà, vì thế liền ôm một tia hy vọng, "Nhị thúc công, người dò hỏi có phải là... họ Tô?"

Nhị thúc công hơi nhếch miệng, chớp mắt vài cái, nỗ lực hồi tưởng, rốt cục khẳng định nói không phải, hình như là, họ Hoàng, đúng, là họ Hoàng."

Lí Đắc Tuyên suy sụp ngồi dưới đất.

Vì chuyện buôn bán, mọi người bắt đầu hành động, tìm cửa hàng thật khó khăn, nơi thì quá nhỏ không làm gì được, nơi thì quá lớn tiền thuê rất cao, tính tới tính lui cũng không có lời.

Cốc Vũ tính sổ ngân phiếu trong tay, suy xét thật lâu rồi đi đến bên bọn họ, "Cha, ta có một chủ ý."

"Thôn trấn phía nam, không phải có một mảnh đất trũng sao, lúc trước nói muốn bán..."

Mắt Trần Vĩnh Ngọc chớp chớp, ngón tay ở trên bàn gỗ nhịp tính toán.

Cốc Vũ tiếp tục nói muốn thuê cửa hàng không có lợi, tiền thuê đắt không nói, chúng ta làm gia cụ, những tháng đầu vạn nhất sinh ý không tốt rất khó chống đỡ tiền thuê. Ta thấy thôn trấn hướng nam, cũng hỏi thăm qua, mỗi mẫu mười hai lượng bạc, gần trấn trên lại có một suối nước không lớn không nhỏ, về sau chúng ta làm cũng phương tiện. Nếu mua vài mẫu kia, chúng ta xây một cái phòng ở, chỉ cần bày biện gia cụ, phía sau còn có thể làm xưởng, còn lại trồng trọt cũng được, về sau... nếu tốt sẽ mở một dãy cửa hàng rất tốt. Không được việc, coi như một phần sản nghiệp."

Lí Đắc Giang vỗ tay hoan nghênh cười, "Cốc Vũ, người ở nhà mà để ý nhiều, mảnh đất đó ta cũng xem qua, có hơn mười mẫu, đây là ý kiến hay, chỉ là... Chúng ta có đủ bạc hay không?"

Cốc Vũ cầm sổ trong tay tính tính, khó xử, "Hơn mười mẫu, mười hai lượng một mẫu, vị chi trên một trăm lượng, lần trước bên cậu xài đi không ít bạc, sau đó đại bá mẫu xây nhà ngói, còn có trả tiền công làm mứt đào, tiền mua đất cũng rất khẩn trương, cho dù mứt đào kiếm được bạc, nhưng còn có việc hôn nhân của Tiểu Hà các nàng, nhất định ..." Càng nói về sau, thanh âm càng hạ thấp xuống, "Còn phải xây dựng nhà xưởng, còn phải mua gỗ, cho dù là vào núi đốn gỗ cũng cần tiền nhân công..."

Lí Đắc Tuyền thở dài một tiếng, nếu có thể đủ tiền mua hơn mười mẫu kia không còn gì tốt hơn, nhưng không đủ bạc, ít là mấy trăm đến một ngàn lượng, thật là cả một vấn đề. Nhưng nếu buông tay lại không cam lòng, "Này... hay là chúng ta mua miếng đất trước, dựng một cái lều, mua trước rồi từ từ xây thêm, từ lâu bên kia còn có ba thành cổ phần danh nghĩa."

Đây là chuyện bất đắc dĩ, nhưng nếu vội vàng mở đầu như vậy, luôn có mạo hiểm.

Nghĩ không ra biện pháp, Cốc Vũ ngồi ở chỗ kia không bỏ xuống được, "Ta nghe nói Nhị thúc công ở trong thành kiến thức rộng rãi, cũng không phải người ngoài, hay là chúng ta hỏi, không chừng hẳn có chủ ý."

Lần này Nhị thúc công có vẻ như không chuẩn bị đi xa, mỗi ngày tu chỉnh phòng ốc nhưng ở trấn trên, điều này làm cho Văn Thị rất ngưỡng mộ, ước gì nhà ngói xây xong nhanh chút để chuyển ra ngoài, chứ chiếm nhà người ta ở cũng không tiện.

Nhị thúc công nghe tính toán của bọn họ, lặng lẽ hút thuốc túi cả nửa ngày rồi phân phó, "Cốc Vũ, người đi đóng cửa lại."

Cốc Vũ thấy vẻ mặt Nhị thúc công nghiêm túc, có chút.., chỉ làm buôn bán cũng không có người ngoài, không cần phải như vậy chứ? Sau đó lại nghe hẳn nói người đứng ngoài cửa trông chừng, không, vẫn là ngồi.

Bộ dáng như có đại sự, trong phòng là ba người lớn, nàng có chút ngượng ngùng, nhất định là có chuyện quan trọng muốn nói, nhưng ở chỗ này, rốt cục là thích hợp hay không thích hợp?

Nhị thúc công nhìn Lí Đắc Tuyên, Giang, đều là hãn tử nhỏ xem đến lớn, xem nhiều năm như vậy, đều là người đáng tin có thể dựa vào, chuyện của Cẩm Hiên, chỉ một người làm dĩ nhiên là không thành công, không bằng nhân cơ hội này nói ra, "Chuyện mua bán này ta cũng thấy được, Cốc Vũ cũng là người có nhãn lực, từ nhỏ đã bắt phàm, nhiều năm qua đều tốt, chủ ý này ta nghĩ cũng không sai, vừa vặn có sẵn suối nước về sau chúng ta không cần lo, người thấy đó, thôn trấn mỗi ngày một đông hơn, địa giới thôn trấn bên cạnh chắc là không được. Chuyện tiền bạc, các người tạm thời không cần lo, cửa hàng của Cẩm Hiên có một số bạc, có bao nhiêu không nói tới, nhưng nếu để giải quyết vấn đề trước mắt thì không khó. Nếu không đủ, có thể bán cửa hàng của Cẩm Hiên đi."

Trần Vĩnh Ngọc sợ hãi, bình thường Nhị thúc công không nói nhiều, một khi nói là nói một không hai, sao lại vì mở cửa hàng bên này mà bán cửa hàng bên kia? "Cửa hàng đó do Cẩm Hiên và Kinh Trập thật vất vả mở ra, chúng ta không thể vì bản thân mà bán đi."

Nhị thúc công khoát tay, ý bảo Trần Vĩnh Ngọc không cần nói thêm, "Đây là tốt cho các người, cũng là vì tốt cho bọn hãn, một cửa hàng như vậy, chúng ta không để vào mắt."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 211+76: Qua Lại

Vài người nhìn nhau. Nhị thúc công lắc đầu cười cười, "Tuyền, vài năm nay sao người vô duyên vô cớ về đây? Nơi này không có người ngoài ta nói thẳng, phàm có chuyện cần giúp đỡ nói một tiếng cũng tốt. Chuyện của người, người không nói ta cũng không ép, không nhất định là chuyện lớn. Chỉ là ta có việc, ta thấy cũng nên nói cho các người biết. Chẳng qua, sợ là về sau liên lụy các người."

Vài người càng thêm mặt danh kỳ diệu, "Sao lại nói cái gì liên lụy, qua ngày..."

"Nhị thúc công có chuyện gì cứ nói, chuyện của người chính là chuyện của thôn trang."

Nhị thúc công cười khổ một tiếng, "Các người cũng biết Cẩm Hiên không phải là cháu ruột của ta, ngẫm lại cũng thật là mệnh khổ, nháy mắt nhiều năm như vậy đã đi qua, Vĩnh Ngọc các người bồi phạt thấp chút, chắc không biết chuyện trước kia của ta. Thôi, thôi! Cũng không cần nói dông dài, lúc trước ta cùng Cẩm Hiên gia gia có chút sâu xa, còn kết nghĩa huynh đệ. Nói đến lúc Cẩm Hiên sinh ra, ta còn nhìn qua, vừa vặn từng nhà gói bánh ú, vốn phải đi chúc mừng, nhưng không ngờ có chuyện này."

Cốc Vũ ngờ ra, có chút tò mò cùng kích động, khó trách An Cẩm Hiên cho tới bây giờ không ăn bánh ú, khó trách lúc đầu hấn cảnh giác kỳ quái như vậy, khó trách ... Nàng thở phào nhẹ nhõm, Nhị thúc công để mình ở lại, nhất định có đạo lý của hấn.

Lí Đắc Tuyền ngậy người, hăn cho rằng chỉ có mình mới có bí mật giấu nhiều năm như vậy, không ngờ Nhị thúc công và Cẩm Hiên cũng có, chỉ là hăn có thể qua mỗi ngày, Kinh Trập thì sao?

"Mùng năm tháng năm, lúc Cẩm Hiên vừa sinh ra nhà hăn đã muốn tổng xuất hăn, ác tháng ác ngày sinh, đứa bé không tốt lành, vừa vận nhị thúc của hăn ngày kế bị trật chân. Nếu không do ông bạn già của ta ngăn cản, chỉ sợ..."

Trần Vĩnh Ngọc thở dài, "Cẩm Nhi là mệnh khổ, cái gì mà ác tháng ác ngày, nào có cách nói này, nếu người làm ác, quản hăn sinh ngày nào?"

"Trên đời, người gây họa nói không hết."

Nhị thúc công lắc đầu, suy nghĩ trôi về dĩ vãng, "Có lẽ Tuyền người từng nghe qua, Vân Châu cẩm là cống phẩm, nhuộm ra vải không bình thường, hoàng thượng coi như đảm đương rất tốt, bí phương truyền trường truyền đích, Cẩm Hiên còn nhỏ đã rất thông minh, người trong nhà ngoại trừ cha mẹ và gia gia, những người khác đều cách thật xa, sợ bị hăn khắc, ngay cả hạ nhân cũng có chút sợ hãi. Người nói có kỳ quái hay không? Có vài người vin vào hăn là mầm tai vạ, bởi vậy hăn cả ngày đi theo ông bạn già của ta, ở phường nhuộm không ra, từ nhỏ đem vải thứ kia may mò rành rẽ."

"Nếu cứ như vậy qua đi có lẽ cũng không có gì, chính là một năm kia... Ai, không nói cũng thế, cha mẹ Cẩm Hiên xảy ra chuyện, không trở về, An đại ca... phái người đi tra, không lâu sau cũng đi theo, nghe nói là hỏa công tâm. Cẩm Hiên đi theo thúc thúc thẩm, ngày ấy đừng nói tới. Sau này, hăn nhỏ như vậy nhưng nhớ kỹ tới tìm ta, trên đường không biết trải qua bao nhiêu đau khổ, An đại ca dặn dò lại, nếu thúc thúc hăn hoàn hảo thì thôi, nếu không được thì đến Đào trang Lâm Giang trấn tìm ta, chung quy chỉ có một lời dặn như thế."

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Trần Vĩnh Ngọc vỗ bàn, không thể át được cơn giận mắg: "Sao trên đời này lại có người ác độc như thế, ngay cả cháu mình cũng hạ thủ được."

Cốc Vũ hít một ngụm khí lạnh, nước mắt ứa ra, nghĩ lúc mình tới đây, cho dù là ăn đói mặc rách cũng là người một nhà. Nghe giọng điệu của Nhị thúc công, sợ là còn rất nhiều chuyện chưa nói ra hết, vì sao An gia gia hóa công tâm, thúc thúc thậm sợ là không thoát khỏi can hệ, Cẩm Hiên ca vì sao chỉ một người, chỉ mới vài tuổi dám một mình chạy đến tìm Nhị thúc công, đường xa như vậy, không chừng còn có người đuổi theo, vậy mà hắ cũng tìm được.

Nhị thúc công khẽ cắ môi lại nói: "Chuyện của cha mẹ Cẩm Hiên, nhiều năm cũng đi qua, bọn hắ cho tới bây giờ coi như không có người cháu này, tự hưởng thụ giàu có."

"Vì sao phải như vậy? Trước kia ta nghe sư phụ nói qua, vài An Cư nhuộm xuất thần nhập hóa, bằng không sao có thể làm hoàng thượng, toàn bộ Vân Châu thành không ai không biết, còn nói phường nhuộm còn treo một tấm biển, là..."

Nhị thúc công cắ môi, "Cũng không biết ai lập quy củ truyền xuống, bí phương chỉ truyền trưởng truyền đích, nếu thật sự không có... Hơn nữa, ngoại trừ đích tôn, người còn lại vừa đến hai mươi tuổi nhất định phải mang theo gia đình rời khỏi Vân Châu thành, miễn cho mơ ước lại nhiều loan tranh giành, hưởng hồ đều cưới vợ nhiều năm sau mới có tiểu thiếp."

Lí Đắ Giang cười khỗ, "Như thế càng buồn cười, cả nhà không thể cùng nhau sống, còn bị tách ra."

"Người không biết, quy củ này không sai, bằng không nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ An Cư chưa từng xảy ra chuyện tranh gia sản. Những người đồng trang lứa với ta, vài thúc thúc cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, cha Cẩm Hiên là đích tôn, mẫu thân qua đời sớm, vài tiểu thiếp tự nhiên

tranh giành, sự tình sau đó một chuyện nối tiếp một chuyện. Nhìn một nhà loạn thất bát tao, ta nói đừng cưới vợ cho phiền lòng."

Thì ra là thế.

Đầu đuôi đã nói đại khái, nhưng vì sao phải giấu giếm.

Nhị thúc công thở một hơi thật dài, lời giấu tận đáy lòng nhiều năm như vậy, hôm nay thống khoái nói ra, nếu không có cơ hội này, không biết còn giấu tới khi nào, "Là như thế này, Cẩm Hiên là người có tâm, nhiều năm ở thôn trang không có giờ phút nào yên lòng. Mấy năm nay ta đi trong thành, nghe ngóng hỏi thăm khắp nơi, có ân chúng ta muốn đền, cha mẹ đại cừ, không thể không báo. Chỉ là ta cũng già đi..."

"Nhị thúc công người không già chút nào!"

Nhị thúc công khoát tay, "Các người không cần nịnh nọt ta, vài năm nay nhìn các người làm việc, nếu tội nghiệp Cẩm Hiên, về sau giúp đỡ chút, dù là người ngoài ta cũng không bỏ xuống được."

Lúc này ba người đều tỏ thái độ. Vốn đã coi như con cháu trong nhà, biết hẳn từng hứng chịu nhiều đau khổ như vậy càng đau lòng, Trần Vĩnh Ngọc thở hắt hắt xấu hổ nói, "Nhị thúc công người yên tâm, có ta đây, như thế nào chúng ta đều giúp đỡ, trên đời không phải do những kẻ gian trá tiểu nhân lộng hành bừa bãi, công đạo tại lòng người."

Nhị thúc công vừa lòng cười, biết mình không nhìn lầm người, Tuyền thành thực là người có thể phó thác, Giang cùng Vĩnh Ngọc càng linh hoạt về sau làm gì đều có thể giúp đỡ, đã như vậy hẳn không còn có gì lo lắng, "Như vậy cũng tốt, ta muốn kêu Cẩm Hiên học kinh doanh, về sau có chỗ dùng, Kinh Trập... là người không bình thường, vài năm nay nhìn bọn họ lớn lên, chẳng qua còn phương thuốc kia, năm đó lúc Cẩm Hiên chạy đi đã nhớ kỹ, về sau muốn nhận tổ quy tông, tóm lại phải có gì đó trong tay, chắc bọn họ tưởng Cẩm Hiên đã chết ở bên ngoài, hai năm đầu còn thu liễm

chút, mấy năm nay càng làm càn, cho rằng mình là đích trưởng, chỉ là không có bí phương trong tay, bọn họ bừa bãi không được lâu."

Lí Đắc Giang gật đầu, "Về sau Cẩm Hiên phải đi trong thành, chúng ta ở thôn trang chỉ sợ có lòng nhưng không có lực, nhưng nếu cần tới chúng ta đi ra ngoài cũng được. Nhị thúc công người yên tâm, đó đến lúc đó lại tính, cần lắm thì mỗi bên chia nhau ở nửa năm bên ngoài là được."

Lí Đắc Tuyên chăm chú nghe xong những lời này, "Xem ra cần có bạc mới xong chuyện, chúng ta không cần nghĩ nhiều, kiếm bạc trước, về sau mới có thể bung tay bung chân."

Nhị thúc công nhìn vài người bọn họ, rất vui mừng, "Cho nên ta đã nghĩ, trước lấy bạc bên Cẩm Hiên ra, các người không cần phải để ý bạc, nếu việc này thành, tự nhiên sẽ không bạc đãi, hơn nữa bên kia có suối nước, Cẩm Hiên có thể từ từ cân nhắc phương thuốc."

Lại tỉ mỉ thương lượng một ít việc nhỏ không đáng kể, cuối cùng Nhị thúc công giao phó, "Cẩm Hiên đối với việc này tâm tư quá nặng, các người không cần nói ra là đã biết chuyện, mọi việc đã có ta, không cần nhiều lời, ta chỉ sợ vạn nhất ta xảy ra chuyện, Cẩm Hiên có chỗ dựa vào, cứ việc thoải mái làm tốt sinh ý rồi nói. Ai, ta chỉ thương hãn còn nhỏ tuổi lại trải qua hoàn cảnh như vậy, nếu... có thể buông bỏ an ổn sống qua ngày, ta hy vọng hãn không phải quay về, về sau có năng lực thì thế nào, ta coi như sống nửa đời người, chỉ là ta thấy khẩu khí của hãn có vẻ như không chịu buông nửa điểm, ở lứa tuổi của hãn cũng khó buông vì đã nhiều năm như vậy, không bằng đi theo, chậm rãi nhìn rồi làm."

Nhị thúc công nói xong tựa hồ đã rất mệt, không nói nữa, chỉ nghe Trần Vĩnh Ngọc và những người kia bàn tính mở cửa hàng, còn nói bên này vừa mới bắt đầu sợ là tạm thời sẽ không kiếm được bạc, còn phải dựa vào một đào trợ cấp, nếu không rơi vào đường cùng, sẽ không bán tiệm vải. Còn có Trần Giang Sinh và Đại Lâm đều quá mức thành thực, lại chưa từng trải

qua chuyện lớn, sợ là về sau gặp chuyện không nhịn được lại hư chuyện, nên không cần cho bọn họ biết. Kinh Trập ở cùng Cẩm Hiên chắc đã biết. Những người khác trong nhà cũng không cần biết miễn cho lo lắng.

Còn Cốc Vũ tuy cơ trí nhưng còn nhỏ, nên bàn tính không muốn cho nàng biết, nhưng Nhị thúc công nhìn chăm chăm Cốc Vũ cả nửa ngày nói, "Nha đầu, ngươi tới đây trò chuyện cùng Nhị thúc công."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 212+77: Hay Là Vào Núi

Cốc Vũ nhu thuận ngồi xuống kế bên Nhị thúc công, chớp đôi mắt to, có chút nước nở nói, "Nhị thúc công."

Nhị thúc công cũng là thở dài một tiếng, "Nha đầu, Nhị thúc công có chuyện muốn giao phó người."

Mí mắt Cốc Vũ giật giật, tim đập thành thịch, "Nhị thúc công người nói đi. Chuyện vừa rồi ai ta cũng không nói, ngay cả nương ta sẽ không nói, ngài cứ việc yên tâm."

Nhị thúc công bị chọc nở nụ cười, đánh giá nàng một hồi, "Nha đầu ngốc, Nhị thúc công đã dám giữ người lại, dĩ nhiên không sợ người nói lung tung. Ai! lúc người trở về chưa tới mười tuổi, bây giờ đã là đại cô nương, nói ra cũng có... bất đắc dĩ, người không giống những cô nương khác, vài năm nay cuộc sống càng khá hơn, Cẩm Hiên, hẳn còn chịu nghe người nói, ta thấy tính tình hẳn từng bước trở nên tốt hơn, cứ như thế thì không có việc gì, nếu về sau hẳn thật trở về... người thay Nhị thúc công khuyên chút, kêu Cẩm Hiên chừa lại một đường sống, ngàn vạn lần không cần quyết tuyệt, cũng là buông tha chính mình."

Nhất thời Cốc Vũ cảm thấy trầm trọng, không biết làm sao.

Nhị thúc công nhìn nàng một cái, "Ta biết người thông minh khó được, nhiều năm qua người làm mấy tốt hạt, mút đào, mỗi chuyện đều bất phàm, nếu không lớn lên ở thôn trang, không chừng có thể làm được chuyện lớn, chỉ là tâm tư quá nặng, tuổi nhỏ như vậy thật khó cho người, người cứ việc nhớ kỹ lời Nhị thúc công nói, có lẽ sẽ không có ngày đó. Ai!"

Cốc Vũ dùng sức gật đầu, cho dù Nhị thúc công không nói lời này, nàng cũng muốn làm như vậy.

Quay đầu thấy Nhị thúc công nằm ở ghế tựa, nhìn nàng phất tay, "Đi thôi, Nhị thúc công thật mệt mỏi."

Bên ngoài ánh mặt trời có chút chói mắt, lúc Cốc Vũ bước tới ngưỡng cửa, trong lòng cảm thấy nặng nề, cảnh xuân tươi đẹp chim yến nỉ non nhưng thấy quá xa vời, lớn hơn một chút thì phiền não nhiều hơn sao?

Nàng không lý giải được, lúc trước ca cũng như vậy trở về, về sau thì sao? Có phải bọn họ đều có chuyện riêng cần đi làm, còn mình thì sao? Nhị thúc công nói có đạo lý, nếu đều có thể buông bỏ an ổn qua cả đời cũng không có gì không tốt, nếu thật phải đi làm, ít nhất phải lưu lại một đường sống. Đắm chìm trong suy nghĩ, hơn lúc nào hết nàng muốn nhìn thấy hắn.

An Cẩm Hiên không đi đâu, ở trong nhà bếp chuẩn bị sọt trúc, chuyện này không thể gạt được Cốc Vũ, lúc trước bọn họ cùng nhau vụng trộm đi vào núi cũng chuẩn bị như vậy, nàng không nói chuyện, gắt gao nhìn chăm chăm An Cẩm Hiên.

An Cẩm Hiên có chút không tự nhiên, xấu hổ cười cười nhưng vẫn nói lời nói thật, ngày đó hắn hứa với nàng, có chuyện gì đều thương lượng giải quyết, tuy nàng còn nhỏ, nhưng hắn không đánh đồng nàng với những người ở trong hậu viện chỉ biết lo việc nhà, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng nghĩ tới. "Cốc Vũ, ta muốn vào sau núi nhìn xem."

Cốc Vũ dừng lại, cảm thấy có gì không thích hợp, nhưng không ngờ hắn lại muốn đi tới chỗ suýt chút mình bỏ mạng. "Cẩm Hiên ca, không phải chúng ta đã nói là sẽ không đi chỗ đó nữa sao?"

Từ ngày Cốc Vũ cho An Cẩm Hiên nhìn qua hòn đá kia, hắn bưng bình đại ngộ, muốn ra sau núi tìm xem, không chừng có thể tìm được huyết đồ quyền, trên bí phương đã viết, nhất định là trọng yếu, không thử hắn không

từ bỏ ý định, nếu nhuộm không ra vũ cấm la, hắn trở về lại có thể làm gì? Mọi sự đã chuẩn bị sẵn sàng chỉ thiếu gió đông, mà gió đông lại quá quan trọng.

Hắn nhìn Cốc Vũ mỗi ngày một lớn lên, nhớ tới nỗi khó xử của Tiểu Mãn ngày đó, hắn nghĩ không thể để Cốc Vũ bị khổ như vậy, hắn dĩ nhiên nguyện ý nhưng hắn không thể đoán được tâm tư của Cốc Vũ. Nhiều năm đi qua, hắn biết nàng không phải là người nhu nhược, nhưng dù sao cũng là con gái, đều hy vọng có một tương lai an ổn, nhưng hắn không thể đảm bảo sự an ổn đó. Nhưng vì vậy mà buông tay, hắn lại thấy không thỏa đáng, lúc trước không phải đã thoả thuận là chuyện gì đều có thể thương lượng sao, có lẽ sẽ có đường sống quay về.

Trong lòng nghĩ tới nghĩ lui, muốn nói ra nhưng An Cẩm Hiên không biết bắt đầu từ đâu.

Cốc Vũ thấy hắn không nói, không biết chỉ trong nháy mắt, hắn đã nghĩ xuôi ngược bao lần, "Cẩm Hiên ca, có phải ... đi Hồ Lô Câu?"

An Cẩm Hiên quả quyết lắc đầu, "Sẽ không đi nơi đó, ta muốn đi tìm hoa đỗ quyên."

Cốc Vũ thở phào nhẹ nhõm, không đi Hồ Lô Câu là tốt rồi. Lại tò mò tìm hoa làm gì, "Nhất định phải là hoa đỗ quyên sao? Vùng núi phía sau thôn trang cũng không có?"

"Không phải, là huyết đỗ quyên."

Mày Cốc Vũ nhíu lại trầm suy nghĩ, chẳng lẽ là bí phương Nhị thúc công nói đến? "Huyết đỗ quyên ta chưa từng nghe nói qua."

"Ta cũng chưa, nhưng là, nhưng là ta biết phía sau núi nhất định có, trước kia ta từng nghe qua nhưng chưa gặp qua."

Cốc Vũ không muốn nhiều lời, bật cười, "Không thấy qua làm sao mà tìm? Hay người nói cụ thể một chút, chúng ta cùng đi tìm, dù sao bây giờ cũng không có chuyện gì làm, người có thể không lo buôn bán nhất định là cực trọng yếu."

An Cẩm Hiên không ngờ. Hắn không muốn Cốc Vũ mạo hiểm vào núi, nhưng cũng không muốn gạt nàng, khó khăn nói, "Người không hỏi xem ta tìm huyết đồ quyên làm gì sao?"

Cốc Vũ ngay cả nghĩ cũng không cần nghĩ, "Người muốn nói, nhất định sẽ nói với ta, nếu không muốn nói, ta cũng không muốn ép người."

Trong nháy mắt An Cẩm Hiên có chút do dự, trong đầu lại hiện lên đủ loại, nếu Cốc Vũ gần gũi... hẳn tình nguyện hai người không có liên quan.

Cứ như vậy, hai người mang cái sọt trên lưng, tìm cơ đi phía sau núi. Người lớn đều vội vàng xây nhà làm ruộng, đâu có rảnh quản bọn họ.

Trong rừng phía sau núi, đất ướt sũng có chút trơn, nhưng xanh um.

Cốc Vũ bọn họ đứng xa xa nhìn những người phụ nữ kết bạn hái nấm, mộc nhĩ, thổ sản vùng núi, bọn hắn tránh bọn họ, toàn tâm toàn ý tìm kiếm huyết đồ quyên.

Cốc Vũ không tham, nhưng thấy nấm lại không cầm lòng được, cuối cùng không ngừng hái quăng vào trong sọt, vừa cố ý vô tình hỏi: "Cẩm Hiên ca, bộ dáng huyết đồ quyên trưởng thành ra sao, có công dụng thế nào?"

An Cẩm Hiên cố nhớ lại, "Ta cũng không rõ ràng, nhưng ta nghe gia gia nói qua, lớn lên ở trong núi, còn ở tại vách núi đen, màu sắc còn đỏ hơn chu sa, cho nên ta muốn tìm, nếu tìm không thấy coi như kiếm củi ba năm thiêu một giờ."

Cốc Vũ hiểu rõ tầm quan trọng của nó, muốn giúp hân mau chóng tìm kiếm, lại sợ xuất hiện nguy hiểm, lúc trước ngay cả cha mẹ Cẩm Hiên còn có kết cục như vậy, huống chi hân vẫn là một tiểu tử chưa trưởng thành? Cốc Vũ có chút bất đắc dĩ, lúc này nàng có suy nghĩ giống Nhị thúc công, nhưng nàng thấy vẫn nên đi theo hân, ít nhất hiện tại bọn họ còn có chút lợi thế là địch ngoài sáng ta trong tối.

Một ngày đi qua, không thu hoạch được gì, ngoài trừ một sọt nấm, đừng nói huyết đồ quyên, ngay cả một hoa đồ quyên bình thường cũng không tìm được.

Trở về nhà, Cốc Vũ theo Hứa Thị nhân thoại một hồi, rồi nhân nhả đi dạo. Liên tục đi qua vài nhà, mỗi câu đều theo Hứa Thị hỏi thăm nhà nào trước kia vào núi, lấy lý do nói là muốn xác định để lúc làm mứt đào năm nay có thể mới đến hỗ trợ, mắt thấy đào đã kết trái nhỏ lông mượt như nhung, vẫn nên tính toán sớm tốt hơn.

Những người đó dĩ nhiên là mừng khôn tả xiết, Cốc Vũ nói vòng vo, từ hoa đào kéo đến hoa đồ quyên, người ta không hoài nghi, vẫn là một tiểu cô nương sao lại không thích hoa cỏ, nên hứng trí bưng bưng kể chuyện vào núi trước kia.

Cốc Vũ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ngày kể bọn họ lại chuồn ra, nhưng có mục tiêu, trực tiếp đi về hướng bắc, nghe nói bên đó có rất nhiều đồ quyên. Nương Đại Trụ còn luôn miệng nói mấy ngày trước còn nhìn thấy qua, vài ngày nay đã hẹn người đi hái nấm cùng thổ sản vùng núi, đồ còn chưa phơi khô, vì chứng minh mình nói sự thật, nên lôi kéo Cốc Vũ vào viện xem nấm mình hái, làm Cốc Vũ dở khóc dở cười.

Đến nơi, quả nhiên là từng mảng từng mảng đồ quyên, Cốc Vũ đặt mình trong biển hoa, cao hứng phấn chấn tìm kiếm hoa màu đỏ, hái được mấy đóa để bên người. "Cẩm Hiên ca, người xem hoa này đẹp hơn hoa trồng

trong nhà, nở rộ tuyệt đẹp, khó trách kêu là hoa đỗ quyên, làm cả ngọn núi rục rờ hân lên!"

An Cẩm Hiên thấy Cốc Vũ hưng trí như là đi chơi xuân, cũng cao hứng, nhìn nàng trong biển hoa nhìn cụm này đẹp nhánh bên tốt, nhưng vẫn không quên huyết đỗ quyên. Hai người ngồi dưới tàng cây ăn lương khô, rồi tiếp tục đi tìm.

Có lúc đứng xa xa nhìn thấy giống, tới gần lại phát hiện không phải, không có màu đỏ như chu sa.

Tối giữa trưa, hai người đều toát mồ hôi, mặt đỏ bừng, nhưng không thấy bóng dáng huyết đỗ quyên, sắc trời lại âm u, nghĩ đến chuyện trước kia bọn họ không dám ở lâu vội đi về.

Đi vài lần, không biết đến cùng huyết đỗ quyên ra sao. Cốc Vũ đổi biện pháp đi lão nhân thôn trang hỏi thăm xem có từng gặp qua hoa đỗ quyên màu đỏ chưa.

Rốt cục cũng có một chút manh mối, nhưng làm nàng dở khóc dở cười, một cụ ông nói, lúc hân còn trẻ nhìn thấy qua, ở phụ cận Hồ Lô Câu gặp qua hoa đỗ quyên đỏ tươi, còn cường điệu, "Tựa như máu!"

Lại là Hồ Lô Câu?

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 213+78: Phân Công Nhau Làm Việc

Lúc Cốc Vũ đem sự việc này nói cho An Cẩm Hiên, hai người bọn họ nhìn nhau dờ khóc dờ cười.

Ở nơi nào cũng được, sao lại là Hồ Lô Cầu!

An Cẩm Hiên trầm ngâm một lúc lâu rồi gãi đầu, không có ý kiến hay gì.

Cốc Vũ tính đơn giản, không suy nghĩ, nói, "Cẩm Hiên ca, hay là kêu cha ta cùng nhau đi, dù sao... ừ, tiện thể coi gỗ luôn, thêm vài người đi, ít nhất có thể tương trợ, không chừng hỏi thăm thêm được chút gì, như vậy chúng ta không cần như ruồi bọ không đầu bay loạn, nếu vận khí tốt đến, hoa đỏ quỳên cũng sớm cảm tạ chúng ta."

Lí Đặc Tuyền ở bên cửa hàng không giúp được gì, máy tuốt hạt sinh ý bên Đại Lâm bọn họ cũng chưa đến lúc bận rộn, muốn đi tìm gỗ tốt nhất, về sau lúc khai trương cũng phải đi chọn lựa.

Cốc Vũ là người không yên, thế nào cũng phải đi qua bên kia xem mới được, cũng không hỗ trợ gì, chỉ là muốn yên tâm.

Từ khi biết được chuyện của An Cẩm Hiên và Kinh Trập, nàng thấy hiện tại có hai chuyện cần làm, một là kiếm tiền, chỉ có đủ bạc mới có thể chống đỡ. Hai là vào thành xem, Vân Châu thành, nàng có chút lo lắng. Nàng đến thế giới này lâu như vậy, trên cơ bản đều sống ở thôn trang, bên ngoài tình thế như thế nào, hoàng thượng là dạng gì, dính líu ra sao, nàng không thể nào biết được. Còn có chuyện của Kinh Trập, có phải đã qua đi, trong nhà

vẫn bị liên lụy hay thế nào, tóm lại Kinh Trập muốn đi thi, cứ như vậy chỉ có thể lấy danh hào Kinh Trập đi, nhưng có phải ...

Nàng có chút đau đầu, đối với chuyện không nắm chắc, Cốc Vũ có chút sợ hãi. Nếu mình là con trai vào thành cũng tiện lợi, đáng tiếc không phải. Hạ Xuyên còn quá nhỏ.

Mấy ngày nay, An Cẩm Hiên theo Lí Đắc Tuyền, Đại Lâm cùng nhau đi thôn trang. Mỗi ngày sớm đi trễ về, An Cẩm Hiên cũng không giấu diếm, nói thẳng là nhuộm vải cần đồ nhuộm màu đỏ, mọi người vào núi đều tìm giúp.

Thu hoạch không phải không có, nhưng làm ra không thích hợp. Bọn họ cũng không thật sự đốn củi, chỉ đi tìm nơi mình cần tìm, đỉnh núi kia có cây to, là bao lớn, đến lúc đó nhìn xem có dùng được hay không, nếu không được thì phải mua thôi, chỉ là phí tổn không ít, bạc đang khan hiếm, có thể tiết kiệm chút nào hay chút đó.

Tuy An Cẩm Hiên nóng vội chuyện của mình, nhưng đối với chuyện bên này cũng cẩn thận, theo Nhị thúc công vẽ ra một cái bản đồ, nhiều năm qua hẩn và Nhị thúc công đã đi khắp vùng núi rừng này, nên cực kỳ quen thuộc, vẽ ra một bản đồ cũng không khó lắm.

Mỗi buổi sáng, Tiểu Mẫn và Vương Thị thay đổi nhiều món điểm tâm cho bọn hẩn. Nhị thúc công mang theo Cẩm Hiên, Lí Đắc Tuyền mang theo Đại Lâm, trình tự không đến hai ngày sau đã thay đổi, Cẩm Hiên đi theo Lí Đắc Tuyền, Nhị thúc công mang theo Đại Lâm. Buổi tối trở về Cẩm Hiên nói với bọn họ những nơi đánh dấu, sau đó đại khái viết một ít tình huống xuống.

Nhìn bọn họ bận rộn, những người ở nhà không nói gì, không nên tranh cãi ầm ĩ mới tốt. Hạ Xuyên cũng mang theo hai đệ đệ về mặt tò mò, luôn

hỏi đi rừng cây có thể kiếm bao nhiêu tiền, Cốc Vũ bị hấn chọc giận nở nụ cười, nghĩ cách uốn nắn tính tình của hắn.

"Nhìn bộ dạng các người kìa, cứ như đi hành quân đánh giặc, đi núi rừng cũng dùng tới mấy thứ này!" Hứa Thị cười rộ lên, nói xong lại lo lắng, "Vào núi cần phải chuẩn bị đầy đủ mới được, không phải nói trong rừng có dã thú sao, nghe mà sợ, nói bên nam pha tốt hơn, trước đây nhóm săn thú làm thú sợ, nhưng cẩn thận tốt hơn."

An Cẩm Hiên cười rồi nương theo ánh sáng của ngọn đèn đem lời bọn nói chậm rãi viết ở xuống, Cốc Vũ nhìn hoạ đồ đầu đầu thật sự. Lại đến hoạ đồ trước kia, ra một cái chủ ý, "Cẩm Hiên ca, người nói dù sao cũng chỉ là tìm gỗ, không cần viết quá kỹ đúng không, ta có chủ ý, người không cần ngồi ở đây viết không ngừng."

Vài người đều đem ánh mắt chuyển về phía Cốc Vũ.

Cốc Vũ cảm thấy lời của mình nói quá vẹn toàn, khụ khụ hai tiếng, chậm rãi nói: "Cũng không gì, dù sao ta cũng không biết là cây gì, các người không cần cười ta, ta làm cách khác, tỷ như cây tùng thì vẽ một hình tam giác, cây sam thì đánh dấu tròn, như vậy có phải nhìn vào rõ ràng lại không rối loạn sao? Còn lại các người tự mình sửa là được, cũng không cần do một mình Cẩm Hiên ở đây viết, dù sao đều giống nhau."

Nhị thúc công cười gật đầu, "Chủ ý nha đầu này tốt."

An Cẩm Hiên suy một ra ba nói, "Ta cũng thấy tốt, như vậy cũng không cần nói, ta có thể phân một bản thành một hai ba bốn năm sáu bảy, đến lúc chúng ta đi ra ngoài không cần viết cái gì, chỉ dùng mấy ký hiệu này đánh vào là được, trở về ta có thể nhàn hạ, lúc xong xuôi hết sẽ vẽ thành một bản lớn, bớt việc."

Mắt Cốc Vũ sáng long lanh, luôn gật đầu. Nhị thúc công nhìn hai người bọn họ, cũng vuốt râu ha ha nở nụ cười.

Bên này tiến triển coi như thuận lợi, mỗi ngày trên giấy không cần viết chi chít, rất quy củ về một ít ký hiệu bọn họ hiểu được. Không nói nhiều, nam pha bên này mười phần đã đi qua được ba.

Bên kia, Trần Vĩnh Ngọc cũng thương lượng xong, người nợ nghe nói là hẵn mua cũng yên tâm, thanh danh luôn không sai, hơn nữa khuê nữ người nợ cùng Đào trang lại có chút quan hệ, một khối hoàn chỉnh đều mua trọn, giá cũng tiện nghi một chút, như vậy cả một phiến đất, hết một trăm ba mươi mấy lượng bạc, xem như bàn xong.

Lí Đắc Giang bên này vội vàng mượn người, hẵn quen thuộc thôn trang, nghĩ muốn tìm vài người đáng tin cậy làm việc, chuyện xây nhà, vận chuyển gỗ hoặc trông cửa coi đồ đều quan trọng. Chỉ bằng vài người bọn họ không làm xuể, chuyện nhỏ có thể kêu vài người giúp đỡ. Cũng thật tìm được, một người là hắc tử đại ca, vốn theo chuyên chở mứt đào bên này, đã quen thuộc, hưởng hồ người cũng thành thật tuân thủ bốn phận, vợ cũng giỏi giang, các phương diện ở thôn trang đều được ngợi khen, là người đáng tin cậy, tiền công do Cốc Vũ tính, cho một giá cao. Không vì cái gì, nhân tài là quan trọng nhất. Một người khác là Lí Đắc Hà, Giang thấy Lí Đắc Hà ở nhà không có chuyện gì làm, lại nói lần trước làm mứt đào cũng siêng năng, nên kêu hẵn làm, cũng coi như tạo cơ hội cho hẵn kiếm tiền, hẵn cũng không nói gì thêm.

Trương thị ở bên kia xây nhà cưới dâu, công việc lu bù, với bên này coi như không trở ngại, còn có vẻ nghĩ thiếu bọn họ bạc, làm cho bọn họ đỡ khóc dở cười. Không đi qua nói muốn tìm việc, nghe nàng ngồi tính cả nhà tổng cộng năm người đều có thể làm việc, một năm trôi qua không chừng có thể thoải mái.

Bọn họ không tiện nói thẳng, vẫn là Vương Thị nhin không được khuyên vài câu, "Đại tẩu, người cùng đại ca có thể, nhưng nàng dâu mới vào cửa không tốt kêu người ta đi làm việc, lại nói Lập Hạ cũng đến tuổi thành thân, trong nhà phải có người ... Chúng ta bên này cũng không cần nhiều người

như vậy, để Lập Hạ đến giúp đỡ trước, các người cần cày cấy lại không đủ người. Người cũng biết làm buôn bán nữa khắc một khắc không là gì, vạn nhất trễ nãi thu gặt là không có biện pháp, đến lúc đó các người hai đầu đều không xong, không bằng từ từ sẽ xong thôi."

Từ khi Vương Thị đi theo bọn họ, tâm tư vòng vo không ít, lời nói ra đều kín kẽ không tìm ra sai lầm, Trương Thị ngẫm nghĩ cũng không nói gì đi trở về.

Bận rộn mấy ngày, Cốc Vũ cũng theo thương nghị, kêu cả vợ tới, nói rõ ràng một lần, dù sao nơi dùng người cũng nhiều, bọn họ cũng nguyện ý, vốn ruộng đất trong nhà không nhiều đang phát sầu, hiện tại có hai người đi làm, bên kia cũng thoải mái một điểm, cũng không xa rời nhau, tối về nếu làm không hết lại cho bọn họ trồng trọt, không được nữa thì cho bọn họ về là được.

Ngay tại một đầu bọn họ dựng một cái lều gỗ lớn, cách vài thành là vài cái nhà rạp nhỏ, cho vợ chồng hắc tử đại ca ở, mỗi ngày phân phó thợ thầy theo đầu người, nơi này cần trồng trọt, nhưng người thoải mái rất nhiều.

Trần Giang Sinh là chân chạy tới lui hai đầu, bây giờ theo bọn họ vào rừng, phải ra sức mới được.

Chuyện lớn nổi bật nhưng Cốc Vũ không giúp được gì, xây dựng cửa hàng là việc tốn sức, nàng không làm nổi, vào rừng thì Lí Đắc Tuyên bọn họ không đồng ý, để cho nàng ngồi ở nhà chờ đào lớn trông coi người làm mứt đào là được.

Cốc Vũ và Tiểu Hà đều là người không chịu nhàn rỗi, lúc này Tiểu Hà ngoại trừ làm đồ cưới cho mình, nhưng cũng không muốn thêu thùa, cả ngày không biết làm gì, cùng nhau dạo quanh rừng đào, vườn thần tiên quả, vườn rau, nhìn bí đỏ cũng có thể ngồi nửa ngày, cuối cùng cũng bị Cốc Vũ nghĩ tới một biện pháp.

Nàng không tiện nói ra, như cũ mỗi buổi sáng liền đi ra ngoài, chỉ để ý tìm những cây đào tốt, lại năn nỉ Trần Giang Sinh đi kêu người Triệu gia tới.

Người tới rồi nàng cũng không nói gì, chỉ thì thầm nói nhờ với Triệu Thạch gì đó.

Cách một ngày, Triệu Thạch và Linh Nga tới, cùng Cốc Vũ, Tiểu Hà đi rừng đào, xem chung quanh, bận việc nửa ngày mới trở về.

Mọi người không biết bọn họ muốn làm gì cũng không hỏi.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 214+79: Vào Thành

Vội bận rộn sáu ngày qua thật mau, tháng tư bất tri bất giác đã đến.

Triệu thạch không tới, chỉ có Linh Nga thường đi lại. Mỗi lần tới đều theo Cốc Vũ, Tiểu Hà vào rừng đào, hi hi ha ha náo loạn một ngày, cứ như tiểu cô nương, bọn họ nói nhỏ với nhau cũng không biết đang làm gì, mỗi ngày cứ ra ngoài như vậy, mặt phơi đỏ bừng mới trở về.

Tiết đoan ngộ năm nay không biết do quá mức bận rộn hay cố ý lãng quên, mọi người rất ăn ý để nó đi qua.

Bên kia thu thập không sai biệt lắm, để chuẩn bị xây nhà ngói đã cố ý thỉnh một sư phụ có danh tiếng, xây nhà đều dùng những xà ngang to, một khoảng mở rộng. Phía sau là một khoảng đất trống, bốn phía xây phòng ở vây quanh khoảng đất trống, vì muốn để chỗ làm việc, đến lúc đó cũng có thể dựng thành lều.

Mọi việc cần rất nhiều người. May mắn đã sớm thỉnh vài người quản lý nên mới không quỳnh tay quỳnh chân. Bình thường Lí Đặc Hà đi các thôn trang xây nhà, lúc này làm cho nhà mình mọi chuyện rất tận tâm, cũng hồn nhiên không để ý bộ dáng của mình, ăn ở đều ở bên kia, không trở lại thôn trang. Giang dò hỏi qua vài lần, muốn hữu thê hay muốn cưới ra sao, cũng nên tính toán. Hắn không rên một tiếng.

Phía sau núi bên kia đã đi không sai biệt lắm, chỉ còn chờ xây dựng xong lại tính toán, ngẫu nhiên cũng thỉnh một ít người đi đốn củi, tiết kiệm thời gian hong khô.

Tửu lâu Hứa Thế Cùng căn bản không bận rộn, mỗi ngày khoảng một hai bàn khách, đều là khách quen, không cần tốn nhiều tâm sức, vì thế nhân tiện chiếu cố tiệm vải, còn thường xuyên chạy tới vùng đất mới mua nhìn xem có gì cần giúp, miệng còn nhắc tới nếu sinh ý thuận lợi, đến lúc đó xây một dãy cửa hàng, sẽ náo nhiệt không thể tưởng.

Bên này bận rộn, bên kia đã có thể bắt đầu làm mứt đào.

Rốt cục, chờ buổi tối mọi người ăn cơm chiều xong, ở trong sân nghỉ tạm, Cốc Vũ thử thăm dò hỏi muốn cùng nhau đi vào thành.

Bọn họ không hiểu, "Người một cái bé gái vào thành làm gì? Bên kia rất rối loạn."

Cốc Vũ đã chuẩn bị thật lâu, nàng không thể đợi đến một ngày nào đó chân chính trở về mới chậm rãi quen thuộc đường đi, vì thế đem lí do đã chuẩn bị tốt ra: "Ta, muốn đi bán này nọ kiếm tiền."

Vương Thị bị sắc trong cổ họng, dờ khóc dờ cười, "Cốc Vũ, việc này để cho bọn họ đi là được, không cần người tự mình đi, lại nói không phải lần đầu làm mứt đào, đều đã lát đường xong xuôi, chỉ cần cho người đưa đi được rồi."

Cốc Vũ đâu chịu dễ dàng bỏ cuộc, "Nương, ngài cũng biết nói là có đường, không phải chỗ đó có rất nhiều người sao, lại nói có thể kêu... Cũng không phải ta đi một mình, còn sợ cái gì, mứt đào năm nay còn chưa làm, muốn vào thành đi dạo."

Nói sao Vương Thị cũng không đồng ý, dù có người đi cùng cũng không được, xa như vậy nàng không an tâm.

Chuyện kéo tới mấy ngày cũng không có tiến triển.

Mứt đào cũng bắt đầu đỏ bấp náo nhiệt, đã quen tay, một nửa số đào của thôn trang đã thoả thuận xong, tiền cũng đã trả, Cốc Vũ không cần người khác phân chia, chính là vẽ ranh giới, bên này dùng làm mứt đào, bên kia để thôn trang chia cho các nhà các hộ. Nồi và bếp, nhân thủ đều đủ, Triệu gia sớm đưa tới mấy cái bình, nho nhỏ tinh xảo, bên ngoài còn đan giỏ trúc, như vậy cũng phương tiện cầm.

Các thứ đều đặt trong phòng Nhị thúc công, bên Đại Lâm đã xây xong nhà ngói vừa mới chuyển vào, người bên này thân phận có chút xấu hổ nên không có dự tiệc rượu. Người của Đỗ gia bên kia không dám qua quấy rồi, trước kia đã mắng tới cửa vài lần. Không thể nhịn được nữa, Trần Vĩnh Ngọc cố ý mang người thôn trang tìm tới cửa, nói để cho Văn Thị bọn họ trở về đoạt lại hết ruộng đất, đã mang theo con trẻ về Đào trang còn qua nháo sự thật không có lý lẽ, bằng không sẽ cáo trạng nha môn, dù sao Văn Thị cũng là khuê nữ Đào trang, xem ai dám khi dễ!

Như vậy quả nhiên thanh tĩnh, tâm tư Văn Thị đã chết cũng trở về.

Mọi thứ đã chuẩn bị thoả đáng, vợ chồng Trương thị luôn ở bên này làm việc, Cốc Vũ cũng vừa lòng vợ Lập Xuân, là Liêu Thị, không nhiều lời lại siêng năng, cũng để nàng tới giúp đỡ.

Trong viện tràn đầy hơi thở thơm ngọt của quả đào.

Hậu viện vẫn là quy củ cũ, không thể để cho người khác vào học lõm, đều là người của mình làm, chỉ là không đóng cửa như trước kia, người mình ra vào cũng phương tiện, người trong viện biết quy củ sẽ không đi vào.

Cách một ngày, Hứa Thế Cùng nghe nói bắt đầu làm mứt đào, vội vàng đi lại. Vừa tới là tham gia náo nhiệt, hiện thời rất nhàn nhã, mỗi ngày đi từ lâu, tiệm vải một chút, lại đi rạp hát nghe diễn, mỗi ngày như thế cũng chán

chết. Thứ hai là thuận tiện mang theo một chút mứt về, mứt đào Đào trang ở Lâm Giang trấn không bán cho người khác, có hàng tươi mới mới tốt.

Cốc Vũ nhìn thấy Hứa Thế Cùng tới, ánh mắt sáng long lanh.

Từ ngày Vương Thị không cho nàng đi, nàng liên cân nhắc người đến, Trần bá bá và Nhị bá phụ, Tứ thúc vài cái không rảnh, Đại Lâm ca lại quá nhỏ chưa từng trải việc đời, người trong nhà sẽ không yên lòng, nếu cậu cùng đi là có thể. Huống hồ, hiện tại bộ dạng của cậu này, như rất thanh nhàn.

"Cậu, ta mang người qua bên kia uống nước ô mai." Cốc Vũ thấy hần đứng bên nồi và bếp, lập tức đổ mồ hôi, phe phẩy quạt không ngừng.

Cả người Hứa Thế Cùng tròn một vòng, Cốc Vũ đột nhiên nghĩ đến bộ dáng Thẩm Nhi, không cần nói là biết cha con.

Hần thấy ánh mắt Cốc Vũ sáng long lanh, không thể ở lâu, "Giống cái lồng hấp vậy mà các người cũng chịu được."

Vài người đang bận việc cười ha ha.

Đến nhà ngói bên kia, không có ai ở nhà rất thanh tĩnh, mấy đứa nhỏ để cho Hứa Tần Thị và Lí Hà Thị trông coi không cần lo lắng, để bên này người người phải chiếu cố. Cốc Vũ không nói nhiều, làm hai chén nước ô mai đặt ở trên bàn, vừa vụng trộm thương nghị với Hứa Thế Cùng, "Cậu, người nói cả ngày ở nhà, bên ngoài ra sao cũng không biết có phải không, thật đáng sợ. Lúc trước còn không phải từ lâu phải xem qua người trong thành, làm chuyện gì đều phải có kiến thức mới phải, ngài nói có đúng không?"

Hứa Thế Cùng không đáp lời, ngưỡng cổ một hơi uống cạn nước ô mai, Cốc Vũ bưng cả chậu lên, nhìn hần liên tục uống xong mấy bát, mồ hôi càng nhiều. "Ta cũng biết vậy, nhưng kiến thức ở đâu tới?"

"Vào thành! Đương nhiên phải vào thành, chúng ta ở đây hiện tại vận khí tốt, nhưng phải lo về sau." Cốc Vũ khẩn cấp nói ra những lời này.

Hứa Thế Cùng không hoài nghi, lại bị Cốc Vũ khuyên bảo vài câu, nói mình cùng Kinh Trập và An Cẩm Hiên nghĩ đến chuyện này, vào thành nhìn xem tiện thể đi dạo, không thể làm ếch ngồi đáy giếng về sau rủi ro gặp phải khốn cảnh, coi như đi ra ngoài đi dạo cũng tốt, không cần cứ như vậy, tuy hiện tại tửu lâu không sai, nhưng thỉnh thoảng cũng cần sửa một ít mới được, miễn cho lại đi vào lỗi mòn lúc trước... còn có thể thuận tiện nhìn xem sinh ý nứt đào này nọ.

Hứa Thế Cùng bị nàng nói cũng động tâm, "Đúng, đúng, đúng! Một lần đi, vừa tới được thêm kiến thức cũng tốt, thứ hai để ý thêm sinh ý, không chừng chúng ta còn có thể có thêm mối mua bán, còn có, ở trấn trên nghe nói thanh danh Lê Hoa Ban ở Vân Châu thành, nhưng chưa có đi qua."

Đêm đó, Hứa Thế Cùng thương nghị cùng người lớn, muốn dẫn Cốc Vũ, Đại Lâm cùng nhau vào thành nhìn xem, lại đem những lời ban ngày nói ra, không kìm được kích động, làm cho bọn họ không lo ngại. Dù sao có Hứa Thế Cùng, là người biết nặng nhẹ cùng mi cao mắt thấp, nên miễn cưỡng đồng ý.

Vương Thị dặn dò Cốc Vũ đang ngồi trong xe ngựa không cần đi loạn, nhất định phải đi theo Hứa Thế Cùng, mẹ mình trong thành nhiều ...

Nói tới đây làm Tiểu Mẫn xì vui vẻ, "Nương, ngài đừng lo lắng nhiều như vậy, chỉ có Cốc Vũ khi dễ người khác, người làm sao nhìn thấy nàng bị người khác khi dễ chứ, một bụng mưu ma chước quỷ, lại nói... lần trước ở bờ sông, người không biết, một tên côn đồ bị Cốc Vũ..."

"Tỷ!"

Tiểu Mẫn cười mỉm, ngược lại nói: "Hạ Xuyên mới bao lớn, không nhớ rõ chuyện lần trước hẳn chui vào đồng rơm, còn không phải do nàng dạy

dỗ!"

Vương Thị yên tâm không ít, do dự mãi cuối cùng nói, "Cốc Vũ, nếu... thật sự có rảnh, đi xem ông bà ngoại người đi."

Cốc Vũ giật mình, về thôn trang một hồi chính là vài năm, trong lòng nương nhất định vương bận, cũng thật sự làm khổ nàng. Cốc Vũ vội gật đầu: "Nương, ta nhất định đi." Nghĩ ngợi sau lại bổ sung một câu, "Nếu không, đã lâu ta cũng không có gặp qua mỗ mỗ ông ngoại, lúc này đi sẽ ở bên bọn họ, sẽ thật náo nhiệt, không biết có phiền toái hay không."

Vương Thị mừng rỡ đến rơi lệ.

Như vậy đã định rồi, Hứa Thế Cùng mang theo Cốc Vũ bọn họ đi trong thành, nhân tiện đem số mứt đào đầu tiên theo, ở bao lâu tạm thời không bàn tới, đợt mứt thứ hai như cũ để hắc tử đại ca mang đi.

Cốc Vũ thật hưng phấn, cùng Tiểu Hà bọn họ nói nhỏ nửa ngày, hẹn với Hứa Thế Cùng đưa xe ngựa đến thôn trang đón. Đến thôn trang, bị Cốc Vũ kéo đi rừng đào, đến nơi lại đem một ít quả đào, bí đỏ chuyển lên xe, vài cái sọt trúc đều lót cỏ đựng quả đào, bí đỏ.

Hứa Thế Cùng bất đắc dĩ, "Cốc Vũ, bí đỏ mấy thứ này, trong thành còn nhiều mà, chúng ta còn mang theo nhiều như vậy?"

Cốc Vũ không đáp lời, đem này nọ thu thập xong cười hề hề nhắc giỏ quả đào lên, "Cậu, muốn ăn thì ăn trong rổ đi, sọt đào của ta có chỗ dùng."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 215+80: Cẩn Thận Tuyệt Vời

Xe ngựa khởi hành, Cốc Vũ ở bên trong lắc lư rất là thích ý, liền bắt đầu hỏi thăm chuyện trong thành, nhưng là phí công, Hứa Thế Cùng bọn họ không biết. Triệu Thạch ngồi ở ngoài đánh xe chỉ đường, nàng cách cái màn nghe tiếng đánh xe tốn quá nhiều sức! Nàng thở dài một hơi, kéo màn xe qua xem cảnh trí bên ngoài, dù sao cũng không vội.

Trời tháng năm tươi đẹp rực rỡ, là lúc vạn vật mạnh mẽ sinh trưởng. Đi qua quan đạo, hai bên là một màu xanh um, cây cao xum xuê che trời, hoa dại nở rộ lấp đường đi, bị bánh xe cán lên ép vào bùn, có xu thế như người trước vừa ngã, người sau tiến lên. Cốc Vũ nhìn mọi thứ đều mới mẻ, ngay cả ánh mặt trời xuyên cành lá chiếu xuống cũng sáng ngời, Triệu Thạch cũng hưng trí bừng bừng, miệng không ngừng nói chuyện.

Hứa Thế Cùng cũng có chút kích động, thấy bộ dáng Cốc Vũ lại muốn khuyên phục tiểu bối, vì thế cản lại, "Cốc Vũ! Nương người nói muốn sống yên ổn chút, ở trên đường người đều hận không thể nhảy xuống xe đi, đến trong thành cho người ở tại nhà mỗi mỗi người, để cho bọn họ trông coi người."

Cốc Vũ le lưỡi, đem màn xe buông xuống, lại đi lục lợi mấy cái thùng.

Xuất phát lúc bình minh, trời tối tìm nơi ngủ trọ, một đường thuận lợi, chỉ là khó có thể chịu được là thức ăn ở khách sạn ven đường thật sự khó ăn, đều là canh sông đầy nước hoặc quá nhiều thịt, Cốc Vũ không biết nói gì, đành phải dùng bánh bao cháo loãng cho đỡ đói, sau hai ngày miệng

không có tư vị gì. Tốt xấu mở một hũ mút đào, pha thành nước đặt trong bình nước, mỗi ngày uống cũng không kêu ngán.

"Cậu, người nói đúng không, may mắn có này nọ, bằng không chúng ta chỉ có thể nói là khí hậu không hợp? Rau quả trồng ở Đào trang còn mang theo mùi bùn đất, đúng không?" Cốc Vũ lại uống mấy ngụm nước chua ngọt, thỏa mãn tại kia phân tích.

Hứa Thế Cùng đang buồn rầu, Cốc Vũ nói thân mình hẳn nếu uống mấy thứ này sẽ thế nào, ra sao vân vân, phải nên kiêng cử một chút, bằng không lớn tuổi chút sẽ có bệnh, tốt xấu gì cũng là một nửa thầy thuốc, Hứa Thế Cùng bị nàng nói sợ tới mức mỗi ngày chỉ uống nước, lúc này nghe lời của nàng bị sặc, "Người còn nói không hợp khí hậu! Người đừng quên người từ Vân Châu thành trở về! Một điểm trí nhớ đều không có sao? Ta và Đại Lâm nói không hợp khí hậu còn có lý, Đại Lâm!"

Đại Lâm và Triệu Thạch hai người đang đánh xe, Triệu Thạch tỷ tỷ ở trong thành nên quen thuộc, hướng hồ trước kia hẳn đã đến đó vô số lần, hẳn đi theo người trong nhà thật yên tâm. Đại Lâm sắp thành thân, đi ra ngoài từng trải cũng là tốt. Nghe người trong xe nói như vậy, Đại Lâm không thốt ra được lời gì.

Triệu Thạch cười ha ha vỗ vai Đại Lâm, Cốc Vũ thấy trong xe xóc nảy một chút, vội kêu: "Đại Lâm ca! Ta trong xe bị hoảng không chừng nổi điên!"

Mắt thấy sẽ đến Vân Châu thành, xe dừng lại, Triệu Thạch vén màn lên nói với bọn họ, "Giờ này cửa thành đã đóng, sáng ngày mai chúng ta vào, hôm nay nghỉ qua đêm ở đây, qua khách điểm này sẽ tìm không thấy nơi ngủ trọ."

Cốc Vũ âm thầm kêu may mắn, nếu không có hẳn đi theo, không biết phải đi thêm bao nhiêu đường vòng.

Muốn vào thành sớm một chút, buổi tối Cốc Vũ ngàn dặn vạn dặn bọn họ dậy sớm một chút không cần làm hồng việc, kết quả ba người đều đã thức, chờ lâu không thấy Cốc Vũ, đi gõ cửa phòng Cốc Vũ rồi đi ăn cơm, xong tiếp tục gõ. Có thể Cốc Vũ mới lưu luyến thức dậy, dụi mắt ngáp dài hỏi ba người, "Sớm như vậy tới làm cái gì?" Làm bọn họ dở khóc dở cười.

Không lâu sau mọi người xuất phát, người đi bộ trên đường đông hơn, tới một khúc rẽ, lên một cái dốc, Cốc Vũ thò đầu ra bên ngoài nhìn lại, địa thế nơi này tương đối cao, thấy từ các con đường nhỏ người chậm rãi tụ tập trên đường lớn, giống như nhiều dòng suối nhỏ chảy vào sông lớn. Quang gánh nối đuôi xe cút kít, xe trâu vội vàng, đều hướng về trong thành, chắc là thừa dịp sắc trời sớm bán trước được giá tốt, bỗng nàng giật mình, "Nha, trong thành cũng có bán củi lửa!"

Vào thành đầu tiên là đi tỷ tỷ Triệu gia kia, nàng mở một cửa hàng bán đường mạch nha, ở một góc trên đường Đông Thuận. Nghe Triệu Thạch nói mặt tiền thật nhỏ, địa phương cũng là không tốt lắm, sinh ý chỉ có thể nói miễn cưỡng không có trở ngại, hai năm nay vì có mứt đào nên đã tốt hơn rất nhiều, mua luôn hiệu thuốc đã không duy trì nổi kế bên, đã thông thành một cửa hàng lớn, hiện tại rất náo nhiệt.

Lúc Cốc Vũ bọn họ đến, một phụ nhân ra cửa nghênh đón, thoát nhìn rất sạch sẽ lưu loát, giọng nói thật lớn, "Mấy ngày trước ta đã nghĩ hẳn các người sắp đến, bên này ta đang chờ, vừa đến lúc đào chín ta đã ngóng trông, rồi cũng đến, khó trách buổi sáng thức dậy nghe chim khách kêu!"

Đang nói chuyện thì Cốc Vũ bọn họ xuống xe, nhìn thấy nàng hơi cười cao giọng kêu một tiếng: "Cô cô!"

Triệu Thị kéo Cốc Vũ kéo qua, nhìn chăm chăm đánh giá, "Ai ô ô, người là Cốc Vũ đi, nhìn ánh mắt người này, dáng người này, không nói còn tưởng là tiểu thư nhà giàu. Không, không, không! tiểu thư nhà giàu cũng không cơ trí như vậy, vẫn là Cốc Vũ tốt! Đừng ngại ngần, mau vào ngồi." Nói

xong quay đầu hướng vào nhà kêu, "Vượng Tài, mau tới phụ chuyển đồ xuống!"

Một tiểu nhị từ từ đi ra, Cốc Vũ vừa mới nhấc chân định vào cửa, nghĩ nghĩ lại chạy ngược lại kêu lên, "Đại Lâm ca, tiểu dưỡng, các người từ từ chuyển mấy thứ này, cô cô, mấy thứ này... lát nữa ta sẽ nói với ngài, còn phiền toái người đặt nơi khô ráo mới được."

Triệu Thị cũng không hỏi nhiều, chỉ dẫn bọn họ đem đồ cất gọn, rồi cho bọn họ lên lầu ăn uống.

Mấy ngày qua Cốc Vũ không ăn được, nhìn thấy một bàn đồ ăn thềm nhỏ dãi, không khách khí, cũng không nói chuyện, không ngừng ăn.

Triệu Thị thấy vừa buồn cười lại đau lòng, "Đáng thương con của ta, đường xa như vậy cũng tới, đã chịu khổ, từ từ ăn, còn nhiều nha."

Cơm rượu no say, Triệu Thị gọi người thu thập, mới cùng bọn họ trò chuyện, "Nhà này vừa mua năm rồi, bây giờ tốt rồi, rộng rãi thoáng đãng, lớn đủ có thể thấy từ xa, lầu trên lầu dưới hai tầng, dưới lầu ta dùng làm cửa hàng, trên lầu làm nhà ở, trong ngõ nhỏ tòa nhà cũng thuận lợi, hiện tại cái gì cũng tốt." Triệu Thị nói chuyện về mặt thỏa mãn.

"Dù sao hiện tại mặt tiền lớn nhiều cửa như vậy, ta tính không thể chỉ bán đường mạch nha, ta nghĩ lấy mấy đào là hàng độc quyền, trong thành Vân Châu chỉ có mấy tửu lâu thượng đẳng, rạp hát cần mấy đào, còn lại đều đến mua ở đây. Ta nghĩ cửa hàng để đây cũng lãng phí, nghĩ lúc chúng ta ở trấn trên, có đồ ăn ngon gì. Ta kêu cha bọn nhỏ mười dặm bát hương đi vờ vét, người khác có chúng ta không bán, chỉ chuyên bán đồ hiếm lạ thôi!"

Nói xong cười ha ha. Cốc Vũ thấy nàng mạnh mẽ nhưng thích nàng từ đáy lòng, nghĩ nàng nghĩ như vậy, sinh ý có thể kéo dài.

Hứa Thế Cùng một lòng một dạ nghĩ đến rạp hát, "Lê Hoa Ban cũng dùng mút đào của chúng ta?"

Triệu Thị vỗ ba cái, "Ta quen thân với bầu gánh, đến lúc đó đưa bái thiệp, cho các người gặp mặt!"

Ánh mắt Hứa Thế Cùng càng sáng.

Cốc Vũ có chút buồn cười, quay ngược vào vấn đề chính: "Cậu! Không phải đã bàn xong, người và tiểu dưỡng bọn họ cùng đi các đại tửu lâu đưa mút đào, còn phải đưa một ít đào mỡ mỡ ngâm tới, coi như đưa cho khách hàng cũ, mặt khác chúng ta chia đồ mang từ trấn trên cho mỗi hộ một chút, đều là buôn bán, giữ các người lại ăn cơm có tâm sự gì đều nói không chừng."

Hứa Thế Cùng chinh đốn lại tâm tình, đây là trên đường bọn họ đã thoả thuận với nhau, đến lúc đó tiện thể nhìn xem mấy đại tửu lâu kinh doanh như thế nào, về sau trở về lấy thừa bù thiếu, nếu có thể làm giống đại tửu lâu trong thành Vân Châu, còn lo không có sinh ý sao. "Ta biết, ta chỉ là hỏi trước thôi."

Tức thời vài người liền ra ngoài đi dạo, chờ ngày kế bắt đầu bận việc.

Cốc Vũ ngồi trong cửa hàng, Triệu Thị cũng không để nàng đi xuống, nói là một khuê nữ không cần ngồi trong cửa hàng, không để người nhìn, ra cửa phải có người theo.

Trong cửa hàng có Vượng Tài và vài tiểu nhị chiếu cố, Cốc Vũ cùng Triệu Thị tán gẫu vài câu, nghĩ nàng lớn tiếng lại mò không ra chủ ý. Triệu Thị lại nói Cốc Vũ thông minh.

Rốt cục, Cốc Vũ nói thẳng, "Cô cô, người cũng biết Nam Trực Môn một cửa hàng gia cụ và một tiệm thuê?"

"Nam Trực Môn từng đi qua, Vọng Giang Lâu cũng ở bên đó, tiệm thêu cũng nghe nói qua, nhưng không biết người nói tiệm thêu nào, cửa hàng gia cụ, nhưng không có để ý, chúng ta không cần đi qua bên kia sao?"

Cốc Vũ lại nghĩ, nếu trực tiếp trở về như vậy, có phải có chút mạo hiểm hay không? Vạn nhất có nguy hiểm, người ta nhất định đưa đi quan phủ tra hỏi, nếu vừa vặn gặp phải... Nàng đắn đo không biết làm sao.

"Cô cô, người xem như vậy được không? Làm phiền người đi một chuyến, lúc chúng ta đi chịu người nhờ vả, nói là đưa đồ qua, cũng không trực tiếp tới nơi đó, chờ người ngày mai đi tiệm thêu và cửa hàng gia cụ, ta không nhớ được tên, chỉ biết là hai nhà nằm cùng nơi, người đi qua đưa đồ, nhân tiện ngồi lại nhìn xem có thể nhìn thấy cái gì."

Triệu Thị chớp mắt vài cái, rốt cục cũng gật đầu. "Được! Cô cô cũng không hỏi nhiều, cứ việc hỏi thăm một chút chuyện rồi về là được!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 216+81: Thật Thật Giả Giả

Cốc Vũ ở trong cửa hàng cũng không nhàn rồi, nàng hận mình không ăn không ngủ, suốt ngày bị trói ở trong này nhìn bên ngoài. Trong lòng luôn sầu lo, sợ về sau đột nhiên chuyển đến, lại hoàn toàn không biết gì cả, càng sợ... Hiện tại muốn sớm thăm dò để sớm tính toán.

Không biết Triệu Thị ra cửa lúc nào, Cốc Vũ đứng dậy rửa mặt xong, thấy trên bàn để đồ ăn, tự mình qua ăn một chút, rồi ba ba tới bên cửa sổ nhìn quanh. Vừa vặn lâu hai không làm nơi buôn bán, nhìn qua cửa sổ đánh giá ngã tư đường bên ngoài, đáng tiếc tầm nhìn hạn chế, Cốc Vũ sẽ không cẩn thận nhìn mặt tiền cửa hàng, dù sao về sau sẽ thường xuyên tới, Cốc Vũ quét mắt qua những cửa hàng gần đó, đều là tiệm trà hiệu thuốc, cũng có tiệm tạp hoá cùng tiệm ăn, còn có một gian tửu lâu. Lúc này gần giữa trưa, người ra vào vẫn thưa thớt, không biết có phải sinh ý không tốt như cửa hàng của cậu không? Ngón tay Cốc Vũ gõ nhịp lên khung gỗ lo lắng dùm cho người khác.

Rồi nhìn xuống đường cái, trước mặt cửa hàng bày hàng quán trông rất thú vị, có người bán kẹo bông gòn, bán kẹo hồ lô, còn có người nặn hình nộm, có một số người xem những vòng tay rẻ tiền, có mấy người mua quỳn hoa, đầu đường bên kia có một đám người vây quanh, không biết là nhìn cái gì, dù sao cũng rất náo nhiệt.

Cốc Vũ càng nhìn chân càng ngứa, do dự không biết có nên đi ra ngoài một lát hay không? Dù sao cũng không có chuyện quan trọng. Nhưng không được, vịn nhất lát nữa cô cô trở về không thấy lại sốt ruột. Mỗi mỗi,

ông ngoại, Cốc Vũ không có chút ấn tượng gì, còn có sư công, bình thường nương hâm mộ cũng không giả.

Triệu Thị cầm rõ vào cửa, lớn giọng kêu tiểu nhị, rồi bước lên thang lầu gỗ đến lầu hai, thấy Cốc Vũ nằm bên cửa sổ, quay đầu đi tới, "Cốc Vũ, buổi sáng thấy người còn ngủ say, nên không muốn kêu người, nghĩ chỉ là đi một chuyến, cũng quen thuộc nên tự chủ trương cầm một ít đồ trong tiệm gói kỹ tặng qua, đều là thứ không đáng giá chỉ là ở nơi khác mua không được!" Triệu Thị có chút đắc ý.

Cốc Vũ gật đầu, thấy nàng hưng trí bừng bừng không giống như có chuyện gì, "Người hỏi thăm được gì không?"

"Sao ta không biết xấu hổ dò hỏi gì, nói là từ một thôn trang đưa tới, còn mang theo hai bình mứt đào, tiệm thêu kia nhìn không giống như làm buôn bán, mọi thứ rất cũ kỹ, lão thái thái vừa thêu thừa may vá vừa sững sờ, người không có gì tinh thần. Bất quá trên đường về ta gặp một nhũ mẫu trong phủ quen biết, nói tiệm thêu kia tuy kém, nhưng sản phẩm đều là khó được, lần trước tiểu thư trong phủ qua sinh nhật, đã thêu ra một kiện áo choàng trăm hoa, người không biết, chỉ cũng không đủ dùng, ai cũng không thể tưởng tượng được có thể biến ra nhiều màu sắc như vậy, mọi màu sắc tựa hồ dùng hết, chủ nhân cao hứng, không kể giá cả, còn thưởng thêm bạc, người nói sinh ý làm rất tốt, làm một lần đủ ăn nửa năm. Không thể không phục, nghe nói mặc trên người tiểu thư không lẫn vào đâu được, chắc chắn."

Cốc Vũ mỉm cười, nhìn mắt Triệu Thị tỏa sáng, giận dữ cười nói, "Cô cô, ngài không thấy sao biết được có lẫn lộn hay không?"

"Có gì đáng nói, ta không thấy bên kia, còn không thấy đồ trong cửa hàng sao? Lão thái thái là người từng trải, nhàn nhã thêu thừa may vá, nếu không phải là ta nói ở thôn trang, còn vụng trộm nói với nàng Lâm Giang trấn, nàng không thèm để ý tới ta, ta nói gì cũng làm như không hiểu, hỏi

tiếp lại ngủ gà ngủ gật, ta nghĩ không tiện nhiều lời, liền qua bên cửa hàng gia cụ, như cũ không hỏi nhiều, suýt chút còn bị đuổi ra!"

Cốc Vũ suy nghĩ, có chút hiểu rõ, chắc là bọn họ không nghĩ nhiều, hoặc là phân không rõ thật hư, không thể cùng người ngoài nói. Xem ra không thể vội vàng ghé qua, nếu cần phải dè dặt cẩn thận, mình cần theo cô cô đi qua xem mới được, bằng không sợ bọn họ không biết lại phải cân nhắc bao nhiêu lần, lại thêm cách biệt.

Nghĩ như vậy nên chân tay có chút luống cuống, Cốc Vũ lại hỏi vài câu khác, không biết Triệu Thị có nghe không, chỉ vụng trộm cùng Cốc Vũ nói: "Lúc đi ra nghe được một ít lời bàn tán, nói là bên cửa hàng gia cụ có một tiểu tử đi theo khuê nữ tiệm thuê vụng trộm sinh đứa nhỏ, vốn đang tốt lành, sau này không biết vì sao kết thành thù hận, hiện tại hai nhà kề bên nhưng không tới cửa, một đôi uyên ương số khổ kia cũng không biết bay đến phương nào. Ai, thế nhưng náo đến tình cảnh như vậy."

Uyên ương số khổ, Cốc Vũ đầy một miệng nước trà bị sặc trong cổ họng, khụ khụ liên hồi mặt đều đỏ.

Triệu Thị giật mình vỗ lưng giúp Cốc Vũ thuận khí, "Người, đứa nhỏ này kích động cái gì, bất quá là lời đồn bên ngoài thôi, mở cửa hàng nhà ai không có vài câu nhàn thoại, bất quá nghe qua tai mà thôi."

Cốc Vũ suy nghĩ xong gật đầu, chủ ý này không quan tâm là ai nghĩ ra được, dù sao cũng sẽ không có người nghe ngóng, đối với Kinh Trập mà nói thì không thể tốt hơn, chỉ tiếc tình nghĩa hai nhà, nếu về sau... Chẳng lẽ là đến già đến chết cũng không thể lui tới.

Triệu Thị ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài, rất chắc chắn nói: "Trong vòng một canh giờ còn không có trở về, chắc chắn là bọn họ ở tửu lâu bên kia ăn cơm, hai người chúng ta ăn đi."

Cốc Vũ chợt hỏi, "Cô cô, sao không thấy biểu ca biểu tỷ?"

Triệu Thị vừa đặt đồ ăn lên bàn vừa nói: "Biểu tỳ người năm trước vừa gả ra ngoài, biểu ca người theo dưỡng người đến nông thôn tìm này nọ rồi, còn có biểu tẩu người ở nhà, chúng ta có một toà nhà, có thai không tiện ra ngoài."

Xem ra Triệu Thị là người có phúc khí, Cốc Vũ nghĩ nếu sinh ra bé gái cũng tặng tới một cẩm bào, rồi lại lắc đầu cười mình nghĩ nhiều, cẩm bào làm ra cũng phải đợi đến mấy tuổi mới mặc được, trẻ vừa sinh ra đâu thể mặc đồ thêu hoa, vải trắng mềm thích hợp hơn.

Triệu Thị chắc chắn lấy làm lạ nói, "Nha đầu người còn không hiểu sao? Ta nói người còn ở lại thôn trang làm gì, trước kia ta cũng ở thôn trang, sau này lập gia đình, cha bọn nhỏ nói muốn ra xông pha, chúng ta không nghĩ nhiều, chỉ trong mấy ngày đem đồ trong nhà bán sạch. Lúc đầu cũng không biết làm gì, còn phải đi làm cu li, ta ở nhà giặt quần áo cho nhà giàu, người không biết đâu, vừa bận rộn lại mệt. Buổi tối đi ra dạo một vòng, nhìn bóng đêm nghĩ về sau có thể đi trên đường cái rộng rãi sáng sủa này, coi như đáng giá. Người rất nhiều, chuyện bên ngoài rất nhiều người không thể tưởng được. Không sợ người chê cười, tính tình cô cô người năm đó nói một không hai, thật vất vả mới mở được cửa hàng đường mạch nha, đã nghĩ trông coi cả đời cũng thấy đủ. Nếu không là Thạch Nhi mang tới mứt đào, ta không thể ngờ có ngày hôm nay!"

Cốc Vũ thấy nàng kể lại chuyện khổ tẫn cam lai thật thỏa mãn, tự đáy lòng cảm thấy vui sướng. Trời sinh Triệu Thị có sắc mặt vui mừng, mỗi tiếng nói cử động đều làm cho người ta không tự chủ được cảm thấy cao hứng có hy vọng, khó trách sinh ý mỗi một ngày khá.

"Cho nên nói nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên*, làm mứt đào bán không phải là tốt lắm sao? Chuyện khác không nói, hiện tại có thể đứng thẳng lưng. Vì sao? Chỉ bằng chúng ta mua bán, người nhà giàu, môi giới đều coi chúng ta là người, vận khí tốt còn có thể thấy chủ tử đại gia, không phải người bình thường có thể nhìn thấy. Chẳng qua, đừng nhìn

chúng ta được nhiều, phần bỏ ra không thể nói được nửa câu, bằng không lần tới người ta không tin chúng ta, người đại gai đâu có thể tùy tiện đi ra, cô cô nói hết lời với người, thấy người ở thôn trang thật đáng tiếc đi."

Nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên* = người giỏi có người giỏi hơn, trời cao có trời cao hơn.

Mấy câu nói đó làm Cốc Vũ giật mình, cố kìm nén tâm tư kích động, ngược lại nghĩ đến chuyện vừa rồi.

"Cô cô, người xem như vậy được không, ngày mai ngài mang ta đi qua một lần, ta có vài thứ muốn đích thân giao qua, không cần nói với người khác, này... Nói đến chuyện thật dài."

Tuy Triệu Thị không biết là chuyện gì, ánh mắt ra vẻ là thấu hiểu, "Cô cô biết, không có gì cùng lắm thì, ai không có chút việc."

"Vậy người nói giờ nào đi qua tốt? Buổi sáng không làm người chú ý?" Cốc Vũ nghiêng đầu hỏi nàng.

Triệu Thị hì hì cười, "Người đây là muốn khảo nghiệm cô cô, nha đầu chết tiệt kia, muốn ta nói khi nào đi cũng không như vừa rồi hỏi ta nên đi lúc nào. Nếu đi xe ngựa, người ta sẽ tưởng là tiểu thư phu nhân đi mua này nọ, sẽ không ngạc nhiên, nếu sáng tinh mơ lén lút đi là chuyện khác, dễ làm người ta chú ý."

"Tốt, sáng mai chúng ta đi qua."

Cốc Vũ nói xong kéo tay Triệu Thị đến nơi gửi mấy cái rương ngày đó, "Cô cô, nghe ngài nói, làm buôn bán cháu làm gì cũng kém ngài, cô nhìn xem mấy thứ này có thể đổi chút bạc hay không." Tuy Cốc Vũ nói chuyện dè dặt cẩn trọng, nhưng rất có tự tin đi mở thùng ra.

Triệu Thị là người thẳng tính, cười khỗ, "Lớn như vậy lại đi xa, còn nói quý trọng, này... này bí đỏ trong viện ta còn có mấy quả, ta thích ăn, cắt ra nấu canh với thịt, ăn ngon." Nói xong nuốt nước miếng, lại nói thêm: "Bí đỏ lớn này ta không thích, màu sắc thật kỳ quái."

Cốc Vũ mân miệng cười cũng không nói chuyện, xoay bí đỏ qua một bên lại không có sức, đành phải kéo Triệu Thị đi lại xem.

Triệu Thị chậm rãi tròn ánh mắt, lắc đầu, lại dụi mắt, chứng thực mình không có hoa mắt, bí đỏ này không khác những quả bí đỏ khác, nhìn kỹ lại phát hiện ở giữa có một chữ to, hai bên còn có đồ án, không cẩn thận sẽ nhìn không ra.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 217+82: Chạy Nhanh Đi

Triệu Thị vươn tay, cẩn thận vuốt lên đồ án trên bí đỏ vàng óng ánh một hồi, sau đó lại dùng ngón tay tinh tế xẹt qua, thậm chí lấy tay nhẹ gõ vài cái nghe âm thanh nặng nề đô đô truyền ra, ánh mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên nói không nên lời, cảm thán một hơi, "Này, không là ông trời hiển linh chứ?"

Cốc Vũ thỏa mãn nhìn nhất cử nhất động của Triệu thị, lúc trước nàng và Tiểu Hà không biết tốn biết bao công sức, còn có tiểu cô cô à tiểu dượng cũng điên theo, không biết làm ra bao nhiêu cái khuôn đúc, lúc hái được vài cái, nàng rất có cảm giác thành tựu. Nào ngờ Triệu Thị cuối cùng nói một câu làm Cốc Vũ dở khóc dở cười, "Cô cô, ở đâu mà trời hiển linh, bất quá là muốn làm điều may mắn thôi, mấy thứ này ở thôn trang chúng ta rất tiện lợi, lại nói bí đỏ rất dễ trồng, tùy tiện để trên đất đều có thể sống, ta nghĩ có thể hao chút tâm tư làm thứ này cũng có thể đổi một ít bạc, như vậy hộ nông dân chúng ta ngày mới có thể tốt hơn."

Triệu Thị đi tới dang tay ôm lấy Cốc Vũ, tinh tế đánh giá một hồi. Sau đó lại đi mở thùng ra, thấy một đám quả đào đều bao gói rất tốt, nghĩ đường sá xa xôi dám vận chuyển tới, lại thở dài. Mở ra xem, quả đào trắng hồng no đủ, chữ viết trên da rõ ràng vừa vận làm cho người ta thích.

Cốc Vũ bắt đầu giải thích, "Quả đào đó cho năm mới, chẳng qua là sở cầu của mọi người, không gì ngoài phúc lộc thọ, bộ dạng tốt không nhiều, mang đến một ít, cũng không biết có chỗ lợi gì hay không."

Triệu Thị hưng trí quay đầu nhìn Cốc Vũ, ánh mắt qua cửa sổ nhìn bên ngoài, cũng không nói chuyện kéo Cốc Vũ ngồi xuống ghế, vỗ mu bàn tay nàng, "Ta đang nghĩ trong đầu người đứng cái gì mà thông minh nhanh nhạy như vậy, ở thôn trang thật là đáng tiếc."

Cốc Vũ xấu hổ cúi đầu cười trộm.

Triệu Thị nói xong chuyển về đề chính, "Thứ này là thứ khó được, chúng ta nhất định không thể trồng tốt hơn, thứ này nếu trồng nhiều sẽ không hiếm lạ, dù sao cũng không thể coi như bí đỏ, quả đào mà bán, cũng kiếm không xong vài cái tiền. Người xem thành phẩm của tiệm thêu đáng giá, chính là ở công phu khó được, chúng ta phải cân nhắc kỹ mới được, nhất định không thể bày ra trực tiếp bán."

Quả nhiên là đạo buôn bán, buổi nói chuyện làm Cốc Vũ liên tục gật đầu, cũng không nghĩ nhiều, "Ta nghe cô cô."

Ánh mắt Triệu Thị lại sáng lên, nghe Cốc Vũ tiếp tục nói thầm, "Cô cô, thứ này cũng là lần đầu tiên làm thành, nhưng cũng không biết làm sao bây giờ, ta nghĩ bí đỏ thì quên đi, đến lúc đó ta cầm tặng người, quả đào cô cô ngài xem đẹp mắt như thế, chính là... ăn không ngon như bình thường. Chúng ta sớm hái xuống, bằng không sợ chịu không nổi xóc nảy, còn sợ bị dập."

Triệu Thị có chút buồn cười, cầm lấy một trái, đặt ở bên miệng nửa ngày không thể cắn xuống, đến cùng luyến tiếc ăn, "Thứ này, đồ tốt ăn không ngon, nói như vậy ta nghĩ tới. Tỷ như lão thái thái bên An Cư, tuổi cao nhân từ, đám con cháu vì đưa lễ thọ tốn hao tâm trí không ít, nhà giàu người ta thứ tốt gì chưa nhìn thấy, lại nói bọn tiểu bối tiền bạc cũng có hạn, vừa muốn đưa đúng tâm ý là khó được, đào mừng thọ vừa dùng tâm lại là khó được, nếu làm chúc thọ lễ cho lão thái thái, cho cháu chắt ôm đi, không nói sẽ cao hứng biết bao nhiêu."

Cốc Vũ trong đầu rất nhanh suy tính, thật sự là An Cư rất..."Cô cô, An Cư là làm cái gì, quy mô có lớn không?"

Triệu Thị đang định nói chuyện, đột nhiên nghe thấy một tiếng tiếng vang nặng nề, vội vàng chạy xuống dưới lầu xem.

Đại Lâm sắc mặt ửng hồng ngồi liệt trên đất, miệng còn nhắc tới cái gì. Hứa Thế Cùng một thân thịt, lúc này cùng Triệu Thạch đỡ Đại Lâm nhìn rất buồn cười, không đứng dậy nổi, cuối cùng còn không bằng Triệu Thạch một người đỡ tốt hơn.

Triệu Thị thấy vậy đầu tiên là thở ra nhẹ nhõm, lập tức lại lo lắng, "Ai nha nha, sao đi một chuyến tặng đồ, lại say thành cái dạng này." Giương giọng muốn kêu Vương Tài, lại tự mình vội vàng đi lấy này nọ, "Mau đưa cái hộp, mấy thứ này cũng là tốt, đỡ lên lầu nghỉ tạm đi."

Dàn xếp một lúc lâu, Triệu Thạch đang định xoay người đi ra, có một tiếng trầm đục, vẻ mặt bất đắc dĩ, Đại Lâm từ trên giường té xuống, nằm trên mặt đất thở khò khè, Triệu Thạch không dám chậm trễ, cố sức khiêng hẳn lên giường, xong mới thở phào nhẹ nhõm đi khoá cửa, nào biết vừa bước đi hai bước lại là một tiếng trầm đục.

Cốc Vũ ở bên ngoài cạc cạc cười, "Được rồi tiểu dưỡng, cho Đại Lâm ca nằm trên miếng lót là được, đây là sàn gác sẽ không sao, lúc ở nhà chúng ta đều ở như vậy, nếu cứ té lên té xuống như thế, cửa hàng cô cô sẽ bị Đại Lâm ca làm sập."

Cũng chỉ có thể như thế.

Hứa Thế Cùng phe phẩy cây quạt tại kia thích ý hừ tiểu khúc, thấy mọi người rảnh rang ngồi vào chỗ của mình, "Ta xem như thêm kiến thức, thì ra tửu lâu có nhiều chú ý, đã nói chúng ta hôm nay đi bên kia, người ta vừa mở tửu lâu, chỗ của ta nhỏ, sợ là... Tính tính, này đó về sau lại nói."

"Cậu, các người qua bên kia sao lại thế này, Đại Lâm ca sao say như vậy?"

Hứa Thế Cùng ân vài tiếng mới nói: "Chúng ta đưa đồ đi, vừa vặn lão bản tửu lâu rảnh, thấy cũng hiền lành, muốn giữ chúng ta ăn cơm, ta nghĩ cũng thích hợp, nên đồng ý. Nào biết lão bản ép chúng ta uống rượu, Đại Lâm cũng không biết bị sao, người ta rót liền uống cạn, cản không được, tửu lượng của hân đâu chịu nổi, bất quá lão bản kia có chút việc muốn chúng ta..."

"Chuyện gì?" Cốc Vũ bắt lấy câu chuyện không tha.

"Hân nói nếu đem mứt đào và chiêu bài đồ ăn ở tửu lâu chúng ta cho hân, mứt đào không phải không thể bán, chỉ là không bán cho tửu lâu bên này, như vậy hân độc quyền, có thể cho chúng ta số này!" Nói xong xoè một bàn tay ra, "Vén vén năm trăm lượng!"

Cốc Vũ sốt ruột, chuyện như vậy không thể dễ dàng đáp ứng đi, lão bản tửu lâu cũng thật là gian trá狡詐, thấy bọn họ từ thôn trang đến, tưởng dùng chút tiền như vậy là có thể thu mua, hưởng hồ Hứa Thế Cùng cũng thật là, nhanh như vậy đã đem tửu lâu của mình nói ra?

Cốc Vũ nhìn chăm chăm Hứa Thế Cùng, Hứa Thế Cùng không chút hoang mang cười, "Đương nhiên không có, ta thấy lão bản kia có tướng chuột, người như thế không nên chọc vào, cũng không nghĩ có quan hệ với hân."

Chính là... lý do này. Cốc Vũ cong mu bàn tay khụ khụ hai tiếng, đang định nói chuyện, liếc mắt nhìn Triệu thị, "Cô cô, ngài nói hân đi!"

Triệu Thị vẻ mặt đầy ý cười, nói chuyện không nề mặt, "May mắn ba người các người không bị mờ heo làm mê muội, người ta mời các người một bữa cơm, đã muốn đem mọi thứ nói ra ngoài, chuyện khác không nói, đồ của chúng ta đều là phát tài pháp bảo. Lại nói chúng ta buôn bán, không

quan tâm người nợ là tướng chuột hay tướng heo, có cơ hội kiếm bạc là chúng ta kiếm, không thể làm mua bán lỗ vốn. Người ta ra năm trăm lượng, người ta sẽ kiếm nhiều hơn, người còn nói hăn tốt! Nếu từ lâu khác cũng đến cửa hàng ta mua, ta không bán chẳng phải là phá sinh ý, nếu bán lại đã đáp ứng bên kia, nên làm thế nào cho phải?"

Mọi người đều không nói chuyện.

Mứt đào mang đến, ngoại trừ ngày ấy đưa đi từ lâu, còn lại toàn bộ để tại cửa hàng Triệu thị, nhất thời đông như trẩy hội.

Cốc Vũ nhìn ánh nắng tươi sáng giữa trưa, ngồi trên một chiếc xe ngựa tới tiệm thêu, vào cửa không lâu, xe ngựa lạng lẽ đi rồi, một lão nhân tóc bạc phơ đóng cửa, chuyện như vậy tập mãi thành thói quen, người quanh đó căn bản không để ý.

Giữa trưa hôm sau, Triệu Thị chờ mấy người đi mua này nọ, lúc ra cửa có thêm một cô nương, ai cũng không để ý.

Trong nháy mắt đã ở trong thành vài ngày, Cốc Vũ có chút nhớ nhung thôn trang, ở thôn trang cái gì cũng không cần nghĩ. Chỉ là ngày ấy nàng thấy bộ dáng mỗ mỗ ông ngoại, thật có chút xót xa, các lão nhân khó có dịp cười vui như thế. Mặt đầy nếp nhăn, nghe chuyện ở thôn trang rất vui vẻ, Cốc Vũ mời bọn họ cùng nhau đi tới ở một thời gian, hai người không đáp ứng, nơi này bọn họ đã sinh hoạt hơn nửa đời người, già rồi không muốn đi nơi khác, lại nói biết sống tốt là được, còn lại đều không quan trọng.

Cốc Vũ thầm thở dài, nếu trở về thuật lại, chỉ sợ Vương Thị một ngày cũng không muốn chậm trễ muốn trở về. Nàng không nghĩ nhiều, nơi này, mặc kệ như thế nào, sẽ về đến, không thể nào nhả tâm phân trời nam đất bắc như vậy.

Ngày ấy Triệu Thị mang theo Hứa Thế Cùng đưa mứt đào cho Lê Hoa Ban, mỗi ngày nhớ mãi không quên, trong miệng như có như không râm rì.

Sau lần đi tửu lâu đó không có cơ gì đi lần nữa. Cốc Vũ còn định kêu Triệu Thị mang mình đem quả đào đi tới nhà những người đó, thuận tiện nhìn xem cũng tốt.

Triệu Thị đáp ứng, nghĩ tìm một thời cơ thích hợp lại nói. Đại Lâm và Triệu Thạch không có chuyện gì, ở trong cửa hàng cũng không giúp được gì, mỗi ngày đi dạo, toàn là này cửa hàng gia cụ hoặc tre nứa các loại.

Cốc Vũ đang chờ Triệu Thị trở về, hôm qua Triệu Thị nói nơi này có một vài thứ, mấy thứ này nhất định phải do tiểu cô nương kia mang theo tới, người ta đã đáp ứng, Cốc Vũ có thể đi theo gặp người ra vào viện lớn, nghe nói nha đầu bà tử rất nhiều, nhất thời có chút khẩn trương.

Triệu Thị vội vàng hoang mang rối loạn vào cửa, "Cốc Vũ, mau, đi mau."

Cốc Vũ vội đứng lên, "Cô cô, đi ngay bây giờ sao?"

Triệu Thị vẻ mặt kích động, kéo nàng qua một bên, "Không, không là... chạy nhanh về thôn trang!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 218+83: Đã Xảy Ra Chuyện

Cốc Vũ chấn động, không phải đã nói là lát nữa sẽ đi nhìn viện lớn sao? Trong lòng Cốc Vũ còn vương vấn cảnh tượng vào viện lớn, sao bây giờ lại thành về thôn trang. "Cô cô, người không nên gấp gáp, có chuyện gì chậm rãi nói."

Sắc mặt Triệu Thị trắng bệch, giống như một hơi chạy về, giờ phút này như nhũn ra, vịn vai Cốc Vũ ngồi xuống, ôm ngực tựa hồ kinh hồn chưa định, "May mắn là ta về nhanh, không biết là chuyện gì, ta nói người nghe, vừa rồi ta còn định sớm chút đi qua bên kia, thuận đường xem nếu không có chuyện gì lại mang người đi dạo, người cũng biết nhà giàu người ta luôn có nhiều quy củ. Cũng may là ta đi đường vòng xem, thế này không được, ta hỏi người, có phải người thôn trang không ngừng đưa mứt đào tới?"

Triệu Thị nói chuyện không đầu không đuôi, Cốc Vũ không hiểu gì cả, nghe Triệu Thị hỏi như vậy, không có khả năng này, theo sự thật nói, "Cô cô, lúc đi chúng ta đã bàn xong, chúng ta đi trước một bước, nếu bọn hăn tới, không thể vội vàng mà không tìm chúng ta, đúng không?"

Triệu Thị cũng không rõ việc này, tiện đà nói, "Ta hôm nay ra ngoài, thấy một đồng người tụ tập ở cửa Bát Phương Lâu, nói trong lâu ăn này nọ, chửi bậy thành một đoàn. Tiếp đó một đám người vô duyên vô cớ đi ra, có một người trên cánh tay có hình xăm không biết là người gì, thật hung ác, nhìn rất dọa người, còn đập vỡ cái bàn, không có ai dám lên tiếng."

Triệu Thị nói xong cau mày, nhìn thẳng vào mắt Cốc Vũ, ngẫm nghĩ lại nói: "Ta nghĩ mở từ lâu chuyện gì cũng có thể gặp, cũng đã nghĩ tới

chuyện lúc trước, vừa mới đi liền nghe thấy bên trong cái lộn, nói là một mớ mứt đào mới đưa tới có vấn đề, nếu gặp người thôn trang phải đánh gãy chân. Ta... ta vội vã đi về."

Cốc Vũ tóm tắt lời Triệu Thị vừa kể, phương diện này ít nhất có mấy tin tức, thứ nhất là Bát Phương Lâu xảy ra chuyện, thứ hai là sự việc này do mứt đào gây ra, ba là...

Nàng không tỉ mỉ nghĩ đến ba, đứng bật dậy, "Cô cô, cậu bọn họ đã trở lại sao? Có phải không? Chúng ta đi ra ngoài tìm được không?"

Cũng may rốt cục tìm thấy bọn họ ở trong rạp hát.

Mọi người bàn tính kết quả không đồng nhất. Triệu Thị muốn cho bọn họ đi về trước, nói là để nàng hỏi thăm rõ ràng rồi tính tiếp, Bát Phương Lâu bên kia, nghe nói đằng sau có người, là cửa hàng đồ cưới của một thiếu phu nhân nào đó, nếu chọc giận về sau phải làm sao bây giờ, Cốc Vũ bọn họ ở lại chỗ này sợ là không tốt, nếu trở lại thôn trang người ta không xen vào, đợi chuyện phai nhạt đi rồi nói.

Đại Lâm đồng ý, "Cốc Vũ, không cần bướng bỉnh, chúng ta đi về trước, đợi lí lẽ rõ ràng lại nói, ở lại rất nguy hiểm."

Triệu Thạch cũng có ý này, hắn cũng là bị phó thác đến, lại nói chuyện này không phải bọn họ có thể giải quyết, mặc kệ thế nào, không có chuyện gì quan trọng hơn sự bình an của mọi người.

Cốc Vũ cau mày suy nghĩ một hồi, luôn cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng không biết không thích hợp chỗ nào, bất quá nếu trở về như vậy nàng có thể khẳng định, về sau sinh ý mứt đào ở Vân Châu thành sợ là không dễ dàng, tạm thời bất luận Bát Phương Lâu gây phiền toái gì, chỉ cần tiếng xấu truyền ra về sau muốn làm buôn bán sẽ khó khăn, không có đạo lý có người bọn họ không qua được? Cản đường phát tài của người ta sao... "Cô cô, cậu, các người hãy nghe ta nói, chuyện vừa mới phát sinh, chúng ta

vừa vặn ở đây nên giải quyết thật tốt, nếu chúng ta hốt hoảng bỏ chạy, không nói sau này không thể trở lại, chỉ sợ tội danh mất đào Đào trang chúng ta lan truyền, về sau chúng ta sẽ không có cơ hội, không thể như vậy được."

Hứa Thế Cùng cũng có ý này, "Ta thấy Cốc Vũ nói đúng, bất quá sự việc này phải chậm rãi xem mới biết được, Cốc Vũ ở đây không có người nghi ngờ, nên đi về trước, ta ở lại đây, các người yên tâm."

Triệu Thị nghĩ trước nghĩ sau, nói, "Trước kia mất đào không có vấn đề, sao nhanh như vậy lại biết mất đào gây ra chuyện, ai —— "

Cốc Vũ không đồng ý, "Ta không đi, ta thấy chúng ta nên coi lại sự việc này, không chừng sẽ biết chuyện gì xảy ra, cậu, chúng ta tới được nhiều ngày, cũng không dễ dàng đi ra ngoài, cô cô có thể mang ta ra ngoài, dù sao mọi người chưa từng gặp qua ta, cô cô đi hỏi thăm một chút tình huống hiện tại của Bát Phương Lâu bên kia."

Mọi người không chịu mạo hiểm như thế.

Cốc Vũ sốt ruột, có chút không kiềm được kích động, đem lo lắng của mình nói ra, "Cậu, cô cô, các người đều biết đến làm buôn bán sao không có sóng gió, nếu một chút sóng gió như vậy chúng ta đã bỏ đi có phải rất... Huống hồ người thôn trang đều đang chờ chúng ta trở về, các người ngẫm lại, bây giờ chúng ta bỏ đi sẽ có kết quả gì? Vừa tới Vân Châu thành đại khái sẽ có lời đồn đãi, mặc dù Bát Phương Lâu không là mối lớn, nhưng nếu thanh danh mất đào chúng ta không tốt, vậy cửa hàng cô cô còn có thể tốt hơn sao? Nếu chúng ta không có nơi tiêu thụ mất đào, trong nhà nhiều người đang chờ, tiền công chúng ta có thể trả hay không còn không nhất định. Hơn nữa, ta cuối cùng vẫn thấy có gì đó không thích hợp, ngàn vạn lần không thể nản lòng mới được, ở trên đầu sóng, chúng ta càng phải cẩn thận nửa điểm cũng không được sai, dù chúng ta thật sự làm sai cũng cần có một thái độ, nên bồi thường thì bồi thường, nên gánh vác thì gánh vác,

buôn bán quan trọng nhất là một chữ tín, nếu không phải là lỗi của chúng ta, vậy càng không thể bỏ đi như vậy, đến lúc đó bị người nào hại còn không biết."

Triệu Thị sờ đầu Cốc Vũ, "Nói chuyện rồi ta mới biết người mạnh mẽ như vậy, so với cô cô người năm xưa có tiền đồ hơn, được, cô cô tán thành người, về sau xảy ra chuyện gì, cũng không có gì cùng lắm thì bán cửa hàng đắp vào, sinh ý làm lại từ đầu thôi."

Ánh mắt Cốc Vũ khẩn thiết nhìn bọn họ. Rốt cục, Hứa Thế Cùng hòa hoãn gật đầu.

Thoáng chốc đến buổi trưa, mọi người đều không ra ngoài, chỉ ngồi chờ tin tức bên ngoài.

Hôm sau, chương quỳ Bát Phương Lâu tự mình tới cửa, Triệu Thị ổn trọng tiếp đón, nghe mứt đào do thôn trang đưa tới, cũng không phản bác lời nói bên kia, còn hòa theo nói thật là hại người khó xử chương quỳ, chương quỳ rốt cục tìm được người hiểu nỗi khổ của hần, nói chuyện nhiều hơn. Thấy hơn một giờ cũng đủ rồi, Triệu Thị chậm rãi hỏi thăm, rồi cũng biết chuyện từ đâu đến.

Ngọt ngào tiến bước chương quỳ, Triệu Thị liền lên lầu, "Sự việc này quả thực không đơn giản, nghe chương quỳ nói là, năm nay mứt đào do người thôn trang đưa tới, nói là chiếu theo quy củ năm trước, bạc chỉ thu một nửa mà thôi, nghĩ không phải lần đầu tiên buôn bán, nên không nghi ngờ gì. Vốn định mở ra ném thử trước mới nói, ai ngờ ngày ấy bận rộn chân không chạm đất, vừa vặn có một đoàn khách tới muốn món vịt nướng mứt đào, mọi thứ đều tốt, đồ ăn mang lên cũng không có chuyện gì. Cách một ngày lại có một đám người tới, nghe nói mứt đào muốn ném thử, nào ngờ những người hôm qua ăn tới cửa nói lời không sạch sẽ, khách trong phòng không biết sao cũng náo lên, chương quỳ còn chưa bấm báo đông

gia, đã nhiều ngày vẫn buôn bán bình thường, chỉ là không dám dùng mứt đào nữa."

Cốc Vũ âm thầm thở dài một hơi, Triệu Thị quả thật là người không đơn giản, một thời gian ngắn như vậy đã hỏi thăm được nhiều chuyện như vậy, đa phần là bên ngoài truyền đến, vì thế lại hỏi, "Có nói mứt đào có vấn đề gì không?"

"Nghe nói mứt đào, ngửi hương vị cũng không sai biệt lắm, chỉ là ăn vào cũng rất là kỳ quái, như là... mốc meo."

Cốc Vũ thở dài nhẹ nhõm, "Nói như vậy là mứt đào bị mốc, sao chúng ta có mứt đào mốc chứ?"

Đại Lâm khẳng định nói: "Nhất định không có khả năng, nương phong miệng bình, để vài năm cũng không có vấn đề, mùi vị càng ngày càng ngon, sao lại bị mốc meo được? Huống hồ lúc chúng ta làm cũng xem tới xem lui, làm sao có thể bị được?"

Cốc Vũ vui cười nói một câu, "Nếu thật sự có thể mang mứt đào bên kia tới là vui rồi, chưởng quầy nhận hàng, nhất định cũng nhận thức người, chúng ta chỉ cần nói không biết, không thể làm gì được chúng ta, nhưng chúng ta là kẻ bị hại. Cô cô vừa rồi cũng nói qua, những người đó nói quy củ cũ, chúng tỏ hiểu biết người của chúng ta, hơn nữa thu một nửa bạc, như vậy là không cần tài, làm buôn bán mà không cần tài, một lần mua bán? Người này nhất định không phải là người của chúng ta. Càng có ý tứ a. May mắn chúng ta không có đi."

Cốc Vũ suy luận tỉ mỉ, ánh mắt Hứa Thế Cùng cũng lóe ra một lát, tiếp phe phẩy cây quạt nở nụ cười, "Thật sự là cánh rừng lớn chim chóc gì đều có, sự tình gì đều có thể gặp, ai —— "

Triệu Thạch không để lỡ thời cơ nhìn Hứa Thế Cùng, nói thầm nói một câu, "Lúc đó Cốc Vũ, cậu bên kia từ lâu, không là cũng..."

Chuyện cứ như vậy kéo dài, bên Bát Phương bị động, đã nhiều ngày trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, nghe nói chương quỳ sút đầu mẻ trán không biết làm như thế nào cho phải, người ta đồn đãi cũng không nhìn ra gì, mỗi ngày đi theo chương quỳ hỏi thăm tin tức.

Thời gian qua mau, tin đồn mất đào Đào trang trong quá trình gia công pha những thứ không tốt bắt đầu truyền ra, chỉ là phạm vi không rộng, sinh ý cửa hàng bên này cũng bị ảnh hưởng, những thứ bỏ vào miệng đều rất cẩn thận.

Cốc Vũ bọn họ không nóng nảy, dù sao sốt ruột cũng không làm được gì, mỗi ngày như cũ ra cửa hỏi thăm.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 220+84: Bắt Người

Còn rất sớm, trên đường cái lát đá đã náo nhiệt, bán bánh bao thịt, bày hàng quán bắt đầu một ngày bận rộn. Ở góc đường, cửa hàng có vẻ như vừa sửa sang lại, cửa tiệm rất lớn, mỗi buổi sáng Vương Tài ra mở ván cửa, quán bánh bao thịt chào hân như không nghe thấy, còn ngáp dài, ánh mắt còn mơ hồ, trong lòng có quyết định, thật vất vả làm ở cửa hàng hai năm, mắt thấy có cơ hội thành nhị chương quây, mỗi tháng bạc so với trước kia lúc làm thợ phụ tốt lên không ít, nào ngờ vừa nói xuất hiện chuyện xấu là xuất hiện ngay. Nếu sau này cửa hàng không cầm cự nổi hẳn phải làm sao? Lúc đó còn cùng cha mẹ nói qua năm về nhà tính chuyện hôn nhân.

“Ai ——” Vương Tài lau cái trán ướt mồ hôi, nói thầm: “Chỉ mong không xảy ra chuyện lớn mới tốt.”

Mà ở trên đường người lui tới náo nhiệt, hết thấy không khác ngày xưa.

Người trong cửa hàng thở dài, như một giọt nước rớt vào sông, không chút ảnh hưởng.

Vài người Cốc Vũ có chút khấn trương, sau khi Bát Phương Lâu có chuyện, nhưng không có động tĩnh gì, ngay cả chương quây Bát Phương Lâu cũng không qua bên nghe ngóng.

Người bên ngoài, đối với việc này nói say sưa mấy ngày. Lúc này, nghe nói phu nhân lúc chưa xuất giá, ở lầu lâu bị tiểu thiếp Dịch phủ trước mặt mọi người đánh một bạt tai, vì thế đề tài có mục tiêu mới, hơn nữa chuyện đoán không rõ, nhất thời trở thành mơ hồ.

Cốc Vũ canh giữ trong tửu lâu, nghĩ đến chuyện này hoàn toàn lý giải cái gì kêu họa trời giáng. Buôn bán là thế, cố ý hay vô tình đều bị người ganh tỵ. Nàng có thể khẳng định, mứt đào tuyệt đối không phải là bọn hăn làm, vậy là ai đây? Nếu không phải mình đắc tội người khác, như vậy là vấn đề của Bát Phương Lâu, từng đã cẩn thận suy nghĩ, tựa hồ như biết được chân tướng, đột nhiên có chuyển biến, sự tình vượt xa phạm trù bọn họ đoán trước, Bát Phương Lâu là cửa hàng đồ cưới của Nhị thiếu phu nhân Lỗ gia, Cốc Vũ tra qua mấy tửu lâu, sau khi nghe ngóng, những hộ khách quen không quá giống nhau, cho nên nói có xung đột cũng không thể nói rõ, ngày ấy Hứa Thế Cùng đi Lâm Giang Lâu bên kia tựa hồ có chút liên quan, cửa hàng đó là cũng là Lỗ gia, còn nghe nói là cơ nghiệp của Lỗ gia vẫn là cửa hàng của phòng một, hưởng hồ, nghe nói chương quây của hai tửu lâu này bình thường hòa thuận, có chuyện gì đều chiếu ứng lẫn nhau, nếu có khách không vừa lòng đồ ăn thức uống, liền đề cử đối phương, như vậy xem ra coi như thân hậu.

Sự tình cứ như vậy gác lại, Cốc Vũ lý giải tới lui cũng trở về điểm ban đầu.

Nàng ngồi không yên, Hứa Thế Cùng và Đại Lâm, Triệu Thạch gốc ở trong này cũng có cảm giác bó tay, nhưng chuyện không thể làm rõ, có chút nóng nảy. Đã nhiều ngày Triệu Thị không có tâm tư để ý tới sinh ý của cửa hàng, mọi đường có thể biết tin tức đều đi hỏi thăm, như cũ vẫn không có nửa điểm tin tức, kém xa dự đoán của Cốc Vũ.

Chẳng lẽ phải chịu oan uổng? Hoặc là, mang mứt đào trực tiếp đi Bát Phương Lâu giải thích rõ ràng? Đều không thể thực hiện được ...

Lúc này, Cốc Vũ cảm thấy lực bất tòng tâm sút đầu mẻ trán, mứt đào đều không có bán đi, nhưng năm trước bạc đã trả tiền rồi. Hơn nữa, bên kia xây cửa hàng đang chờ bạc, tiền công còn chưa trả, nếu thật xảy ra chuyện, về sau lại trở mặt nhìn qua đào hư thối sao...

Dưới tình trạng như vậy, Cốc Vũ còn nghĩ tới vài lão nhân, sợ bọn họ suy nghĩ quá mức. Vì thế vào một buổi trưa, Cốc Vũ đi qua mỗ mỗ ông ngoại, may mà bọn họ mở ra cửa hàng, nhưng ít tiếp xúc bên ngoài, nên chưa biết sự việc này, Cốc Vũ thở dài nhẹ nhõm, ngồi xe trở lại cửa hàng.

Một hơi còn chưa kịp thở đã cảm thấy không khí có chút quái dị không thích hợp, vừa xuống xe, thấy Triệu Thị đứng ở trước cửa tiệm nhìn quanh, trên tay mang theo khăn tay đặt phía trên trán, híp mắt người đi đường qua lại, có khách tới cửa nàng cũng không liếc mắt một cái.

Cốc Vũ bước tới chào, Triệu Thị cầm tay nàng, trên tay khí lực lớn dọa người, “Tiểu cô nãi nãi của ta, lúc này người chạy đi chỗ nào đi, làm ta sợ muốn chết!”

Trong lòng Cốc Vũ căng thẳng, không kịp nói chuyện đã bị Triệu Thị kéo vào trong phòng, sức kéo làm nàng đau, thấy Đại Lâm ngồi trong phòng thở dài, nàng hỏi, “Cậu cùng tiểu dưỡng đâu?”

Triệu Thị ngập ngừng một hồi, rốt cục cũng nói, “Chúng ta còn không rõ ràng, nào biết bên kia bọn họ tới cửa, Bát Phương Lâu không giảng đạo lý, đem người... bắt đi.”

Cái gì! Cốc Vũ quá sợ hãi, nàng cảm thấy mình quên chút gì, sao lại quên đi căn người thôn trang?

Triệu Thị vẻ mặt hối hận, “Ta nghĩ hàng năm nếu bọn họ tới nhất định chỗ ta trước, ai nghĩ đến như thế này, ai —— Lỗ gia chúng ta không trêu chọc được, hiện tại có lý cũng không thể nói.”

“Ai mang đồ tới?”

Đại Lâm cúi đầu nói: “Hà thúc còn có Giang Sinh...”

Cốc Vũ nóng nảy, hai người kia còn nhỏ, bây giờ không biết là dạng gì. Trong lòng sốt ruột, nói chuyện run run, “Bát Phương Lâu cũng không đến mức không phân rõ phải trái, đều là mở cửa buôn bán, một chứng cứ cũng không có, huống hồ là chính bọn họ không cẩn thận, có quan hệ gì với chúng ta gì chứ? Nói tới đâu cũng không phải là chúng ta, chúng ta cũng bị người mạo dùng danh hào, bằng không đi cáo nha môn!”

Triệu Thị lắc đầu, “Nha môn cũng đều là quan hệ họ hàng thích, chúng ta đi, đâu có nơi nào phân rõ phải trái chứ, người cũng biết chúng ta đưa người đi nói không rõ ràng, lại bị bắt, lúc này kéo chúng ta vào có chỗ tốt gì? Cậu người bọn họ đi qua, còn không biết trở về là tình trạng gì.”

Ầm ỉ như vậy đâu còn tâm tư buôn bán, Triệu Thị sớm nghĩ để Vương Tài đóng cửa, ngẫm lại lại quên đi, “Dù sao cũng không có vài bóng người, ai, rộn lòng.”

Lúc chân trời hiện ra ánh nắng chiều, gió ấm áp thổi vào cửa, trong phòng vài người ngơ ngác ngồi, ai cũng không có tâm tư nói chuyện, càng chờ càng sốt ruột, còn cảm thấy bức mình.

Hứa Thế Cùng và Triệu Thạch đã trở lại, một thân đầy mồ hôi, chưa kịp ngồi xuống đã cho người đem cửa đóng lại, nhỏ giọng nói chuyện.

Một lát sau, trong phòng truyền đến thanh âm sắc nhọn chói tai, “Cái gì? Hai ngàn lượng!”

Hứa Thế Cùng nhìn chăm chăm bọn hắn một lát, ý bảo không cần lộ ra, “Chúng ta không có cách nào, chường quầy nói qua chuyện này, sinh ý bên kia bị ảnh hưởng rất lớn, nếu để đông gia biết, còn không biết sẽ như thế nào, hai ngàn lượng là việc nhỏ, bằng không còn chưa đủ.”

Thật sự là công phu sư tử ngoạm, lòng Cốc rối loạn, “Tứ thúc và Giang Sinh ca hiện tại thế nào?”

“Bọn họ? Bên kia cũng không làm khó, cũng không tiện cho mình gặp mặt, chỉ nói giữ lại bên kia, nhưng hai người bọn họ... còn chưa gây chuyện, tuy Hà bọn họ ngạc nhiên, cũng không nói gì, ta nghĩ dù sao cũng chưa tới mức đó, thêm một người lo lắng cũng không gì tác dụng, nên để cho bọn họ ở, ai ——”

Hứa Thế Cùng lúc này không có tâm tư diễn trò, mày nhăn nhó lại.

Cốc Vũ gật đầu, như vậy là tốt nhất. Hai ngàn lượng, bất luận làm gì cũng gom không đủ. Dù gom đủ, cũng không có đạo lý bỏ ra như vậy.

Vài người có ăn cơm chiều, cũng không nói.

Ăn xong, Triệu Thị kéo tay Cốc Vũ, “Khuê nữ, ta nghĩ tới, mấy ngày nữa là sinh nhật Lão gia lão tổ tông, không bằng chúng ta nghĩ biện pháp đi cầu, lão nhân gia thiện tâm, không chừng sẽ không khó xử chúng ta.”

Cốc Vũ không biết làm như thế là tốt hay không nữa, tuy nàng chưa tiếp xúc qua, nhưng muốn gặp lão tổ tông người ta cũng không phải là chuyện dễ dàng, huống hồ bên này nếu cố ý khó xử, càng không thành. Nhưng trừ cách đó ra, nàng còn có biện pháp nào đâu?

“Cô cô, người có cách gì sao?”

“Ta quen một người là Chu ma ma, nói đến còn có chút quan hệ, ta có quan hệ mua bán sau còn qua lại, mỗi lần cũng tặng vài thứ qua, nàng ở bên trong có thể nói được.” Triệu Thị không giấu diếm nói.

Cốc Vũ lại nghĩ dù sao cũng không nắm chắc, ngồi suy nghĩ trong lòng chậm rãi bình tĩnh lại, Bát Phương Lô là của hồi môn cửa hàng của Lão gia nhị thiếu phu nhân, mà Lâm Giang Lô cũng là của Lão gia, ở giữa có phải gặp người không thể liên lụy, nên cho làm cho bọn họ ngộ thương?

Ở thôn trang lâu lắm sao? Nếu trở lại trong thành có phải thường xuyên gặp chuyện như vậy? Cốc Vũ còn chưa kịp cẩn thận suy nghĩ mấy vấn đề này, chuyện lại thành linh xảy ra, Tứ thúc cùng Trần Giang Sinh hai người còn bị bắt ở bên kia chờ bạc, mình có thể an tâm trở về sao?

Thì ra có một số việc, nửa điểm cũng không thoát khỏi.

“Cô cô, hay là... ngày mai người tìm cách thỉnh Chu ma ma tới một chuyến, phương diện tiền bạc chúng ta cũng không nên thiếu, tuy là đi lại, nhưng chúng ta cũng nên chuẩn bị, nhân tiện đưa thêm gì đó, ta ở nhà làm một bàn đồ ăn, chúng ta thỉnh người tới nhờ vả, tóm lại không thể sơ suất. Vội vàng đi nhờ vả như vậy, Chu ma ma có cho mặt mũi hay không còn phải coi, nói không chừng người ta không thể tiếp nhận, chúng ta hỏi thăm một chút trước lại nói.” Cốc Vũ tựa hồ hạ quyết tâm.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thâm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 221+85: Tìm Hiểu

Sáng sớm, người trong cửa hàng đều đã ra cửa.

Vài người Hứa Thế Cùng ở Bát Phương Lâu nói hết lời hay, xem có thể có kết quả tốt hay không, Triệu Thạch cùng Đại Lâm luôn ở phía trên trà lâu nhìn xuống dưới, nếu có người khả nghi sẽ đi theo dò xét rõ ràng, theo Cốc Vũ nghĩ, bộ dáng Đại Lâm như vậy, tính tình lại thành thật ít nói, với người khác chắc hẳn không có vấn đề.

Bên Hứa Thế Cùng cũng cố đem bạc áp xuống, để người đỡ chịu khổ, thậm chí có thể đưa này nợ cho chường quầy, mặc dù người không được thả ra, vạn nhất thật sự động đến bạc cũng có sự chuẩn bị, không chừng có tin tức ngoài ý muốn.

Triệu thị, sáng tinh mơ phải đi thỉnh Chu ma ma.

Cốc Vũ ở hậu viện lâu bận rộn nấu nướng, củi lửa ở bếp đỏ hồng, Triệu Thị còn cố ý kêu một tiểu nhị kêu A Diệu tới hỗ trợ, xem người có chút rụt rè sợ hãi.

Móng heo thuỷ tinh cắt ra nhìn trong suốt, bày ở đĩa thanh hoa, ruột xào ớt cay toả ra hương thơm nồng quanh quẩn trong nhà bếp, Cốc Vũ nhìn bộ dáng tiểu nhị bất quá mười một, hai tuổi, lại gầy yếu đang cúi đầu nhóm lửa, yết hầu cũng không ngừng lên xuống. Nàng có chút buồn cười, đứa nhỏ của hộ trong sạch, ai nhỏ như vậy phải đi làm việc. Lấy vài thứ bỏ vào chén, để trên cái ghế trước mặt hắn, “A Diệu, người ăn chút này trước.”

Đầu tiểu nhị kêu A Diệu càng thấp, tay luôn quét một bên bếp lò, cúi đầu nói: “Cô nương... ta, ta buổi sáng ăn qua cơm, mấy món này là đông gia để tiếp đón khách, ta...”

Cốc Vũ lắc đầu, nhìn đứa nhỏ lớn cỡ mình, “Ta không phải là cô nương gì, ta nói với người, chúng ta ở thôn trang cũng vừa vận ăn cơm no, có thể ở trong thành làm tiểu nhị càng không được, người về sau kêu ta Cốc Vũ là được, chỗ này là còn dư lại, không đựng hết trong mâm, dù sao cô cô ta còn chưa trở về, ăn nhanh chút.”

Mắt A Diệu sáng long lanh, lộ ra một tia hưng phấn, “Thật vậy chẳng? Ta cũng từ trong thôn ra, không có cách đi ra là không được đâu, ta theo cậu ta đi công cán làm tiểu nhị, cha mẹ ta nói về sau có tiền đồ thì ở trong thành thật tốt... Thôn chúng ta còn có một con sông thật lớn, bây giờ đều bơi lội trong sông đâu.”

Nói xong A Diệu nuốt hết đồ ăn Cốc Vũ trên mâm nhỏ, lại ăn ruột xào cay, tại kia hít hà, Cốc Vũ nhìn buồn cười, đem đồ trong mâm sửa sang lại, thừa lại để nơi hăn.

“Cốc Vũ, người nấu ngon quá, so với mỗ mỗ ta làm còn ngon hơn!” Từ khi A Diệu nghe Cốc Vũ từ thôn trang đến, thả lỏng rất nhiều, hơn nữa còn có một chút cảm giác thành tựu, ngay cả mình mỗi tháng cho nhà bao nhiêu tiền đều nói ra.

Đến cùng vẫn là một đứa trẻ, mới bây lớn đã phải xem sắc mặt người.

Cốc Vũ để đồ ăn trong lồng hấp chừng cách thủy, cũng không biết khi nào người mới tới, canh vẫn tiếp tục hầm, mấy món khác đều chuẩn bị tốt, chờ tới sẽ từ từ dọn lên là được.

Vừa rồi còn cảm thấy A Diệu có chút đáng thương, Cốc Vũ nhất thời cười rộ lên, mình tha thiết mong chờ, không phải vì cầu người bàn bạc sự tình sao? Cũng không biết có được hay không? Trước kia luôn cảm thấy,

không cần nghĩ nhiều, dễ dàng qua cuộc sống thôn trang, cả một phiên hoa đào, thích ý thoải mái chốn đào nguyên. Chỉ là chuyện đời không tính trước được, chốn đào nguyên cũng phải ăn cơm phải qua tốt một chút, muốn ăn no mặc ấm, làm một chút mua bán đã bị như vậy.

Nàng thậm chí có chút căm giận nghĩ nhà mình ở đây không thân không thế, những người này dám bừa bãi như vậy sao? Muốn bắt người liền bắt người, có đôi khi đạo lý cũng nên theo đạo lý của người đi trước.

Bọn họ là dân đen chỉ có thể nơm nớp lo sợ qua ngày, không xảy ra chuyện thì tốt, một khi có chuyện ngoài ý muốn, chỉ biết nghe theo mệnh trời thôi.

Chỉ có thể như vậy mà sống sao? Lần đầu tiên Cốc Vũ thấy ý nghĩ của mình có chút thay đổi.

“Cốc Vũ...” A Diệu ăn xong, tại kia uống trà, “Ta muốn uống nhiều một chút để xoá đi hương vị, không thôi có người tới cửa ngủ nhiều không tốt.”

Cốc Vũ phục hồi tinh thần lại, “Người đi xem cô cô ta và bọn họ có tới không?”

A Diệu như một trận gió đi ra lại đi vào, lắc đầu.

Cốc Vũ ngẩng đầu nhìn nắng bên ngoài, đã không còn sớm, không lý do thấy có chút phiền chán.

A Diệu thấy bên này không thể giúp gì, nên đi ra phía trước sửa sang lại hàng hóa.

Rốt cục, Triệu Thị lớn giọng kêu, “Cốc Vũ, mang đồ đến lầu hai đi!”

Cốc Vũ vui vẻ, thở dài nhẹ nhõm, bưng hai mâm đồ ăn lên lầu hai, rồi dặn A Diệu lát nữa theo trình tự bưng đến cửa thang lầu là được.

Thoạt nhìn Chu ma ma có chút mập mạp, lúc này ngồi thõ, một thân đầy mồ hôi, “Ai nha, ta nói đại muội, sao lại lôi kéo ta tới, ta còn nhiều chuyện chưa làm xong, người nhìn người đi, đây là... ngày sinh phu nhân còn chưa xem xong, ta phải cẩn thận coi vạn nhất xảy ra chuyện gì ta không đảm đương nổi. Thang lâu hẹp như vậy chân ta bị rút cả gân.”

Triệu Thị ở một bên nhẹ nhàng cười, cầm một cái hầu bao nhét qua, một bên quạt cho Chu ma ma, “Lão tử tử, ta muốn hiếu kính ngài thôi, ngài chắc hẳn là thương ta, vừa vặn cháu gái ta nấu ăn rất ngon, tuy Lỗ gia trên dưới cái gì mà chưa thấy qua, chỉ sợ là đặc sản thôn quê hiếm thấy, dù bận việc thế nào cũng không thể không ăn cơm đúng không?”

Cầm một hầu bao nặng trĩu trong tay, Chu ma ma tính xem có bao nhiêu phân lượng, vẻ mặt không kiên nhẫn biến thành ý cười. Thấy Cốc Vũ mang lên gì đó, đứng lên ăn một miếng, ý cười càng dày đặc.

Cốc Vũ cũng là ý cười trong suốt, xem ra ma ma là người thích nói chuyện, cái này tốt.

Rượu qua ba tuần, ánh mắt ma ma đánh giá Cốc Vũ quả thực xứng với chữ hiền lành, “Người nhà đầu kia, bộ dáng tốt, chỉ là mặc không thanh lịch, không như tuổi, áo điểm thêm vài nụ hoa sẽ sáng hơn, đáng tiếc sinh ở thôn trang...”

Cốc Vũ vừa đáp lời vừa nhìn Triệu Thị nháy mắt.

Triệu Thị cười hề hề bưng lên một chén canh cho Chu gia ma ma, “Lão tử tử, nếm thử món này, có phải đúng khẩu vị của ngài không?”

Đây là canh gà cẩn thận hầm trong nồi đất cả một buổi sáng, canh gà này người nhà giàu đều ăn qua, Cốc Vũ múc hết thịt gà và rau củ ra, lọc lại nước súp gà, tiếp tục nấu, bỏ vào đậu hũ và rau đã cắt ngay ngắn chỉnh tề, xanh trắng nhìn nhẹ nhàng, uống vào cũng không đến mức nhạt nhẽo, vừa vặn ma ma nói nhiều, đang muốn một chút canh để thông cổ.

Chu ma ma thích ý vừa thối vừa uống canh, phun chặc khen: “Món này nhìn không có gì đặc biệt, ăn vào rất hợp khẩu vị.”

Lời này vừa ra, Triệu Thị liền vội vàng hỏi: “Không biết có thể so được với Bát Phương Lâu chi mười một không?”

Chu ma ma cũng chẳng kiêng dè hai cô cháu này, lại nói người ta đưa bạc lại cho ăn uống, yêu cầu còn chưa nói ra, dù sao lúc vừa tới đã quyết định là có thể làm được thì giúp đỡ một hai, nếu không được một câu nói thoái thác cũng không có gì, lúc này người ta hỏi như vậy, rất đặc ý khoe khoang địa vị của mình ở Lỗ gia, “Bát Phương Lâu cùng Lâm Giang Lâu, một cái là cửa hàng hồi môn của nhị thiếu phu nhân chúng ta, một cái là cửa hàng hồi môn cả đại thiếu phu nhân, ta đến đó không mười thì cũng tám lần, nhị thiếu phu nhân bên kia rất khách khí, mỗi lần còn đưa chút điểm tâm ngày tết, Lâm Giang Lâu bên kia đã có thể... Hừ!”

Cốc Vũ không tiện lên tiếng, nàng vẫn là khuê nữ chưa định thân. Triệu Thị thấy vậy vội hỏi: “Chẳng lẽ còn có người dám để Chu ma ma chịu ủy khuất?”

Chu ma ma rất bất bình, “Đều là mắt chó nhìn người! Lâm Giang Lâu có gì lớn lao chứ, tuy đại thiếu phu nhân xuất thân coi như miễn cưỡng có thể, đến cùng vẫn không so được với nhị thiếu phu nhân, bản thân không tốt, chuyện trong phủ giao cho nhị thiếu phu nhân đã hơn một năm nay, có nơi nào không thỏa đáng? Nàng còn thấy chướng mắt, bản thân mình một chút bản sự cũng không có, đối với người rất khắc nghiệt, người không biết lần trước qua bên kia truyền lời, một thở hỗn hển, ngay cả một ly trà tiểu nhị cũng không cho. Phu nhân còn nói, đợi sau khi sinh xong kiểm tra sổ sách các cửa hàng bên ngoài, nếu tốt, cửa hàng trong nhà đều để nhị thiếu phu nhân quản lý.”

Cốc Vũ nhin không được hỏi: “Nếu không tốt thì sao?”

“Có gì không tốt thì xem xét lại rồi quyết định thôi, tóm lại chuyện trong nhà phu nhân không muốn quản, về sau ta hầu hạ an ổn qua ngày là được.”

Chuyện Cốc Vũ muốn biết cũng đã biết, xem ra Chu ma ma này đứng bên nhị thiếu phu nhân, hưởng hồ nhị thiếu phu nhân đương gia, đại thiếu phu nhân dĩ nhiên không phục, nếu cửa hàng đều để bên ngoài... Nếu không là người trong phủ, nhìn các nàng ra vào còn không phải thân như tỷ muội.

Nàng nhẹ cười nhạo, lại hỏi vài câu vô thưởng vô phạt, dù sao là một cô nương không rành thế sự đối hậu viện phồn hoa luôn tò mò, Chu ma ma bị chọc cười ha ha, chậm rãi giảng giải, hận không thể mang Cốc Vũ đi vào dạo một vòng để mở mang tầm mắt.

Cốc Vũ cười cười chuyềnh đẽ tài, “Ma ma, không biết sinh thần lão tổ tông, người đã nghĩ ra chọn lễ vật gì chưa?”

Chu ma ma thở dài, “Nói đến chuyện này, ta thật sự đau đầu, tháng trước đã bắt đầu không ngừng đến phiền ta, ai bảo phu nhân không bình tĩnh nhìn các nàng đâu, phu nhân thêm tuổi, thứ tốt đều kiến thức qua, nhưng không đặc biệt hưng trí thứ gì, luôn nói muốn tích phúc, các người không biết, năm trước đại thiếu phu nhân không biết từ đâu làm ra ngọc, rất tốt, còn tưởng mình sẽ được thưởng, nào ngờ phu nhân không coi trọng. Nhị thiếu phu nhân đi cầu một kiện bách gia bị, đều là người từng chịu qua Lỗ gia ân đức, cùng cho vải, nhị thiếu phu nhân chúng ta khéo tay tự mình khâu, phần hạ lễ này làm phu nhân cười đến cười toe tóe !”

Mắt Cốc Vũ sáng lên.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 222+86: Đuôi Hồ Li

Từ tối qua, Hứa Thế Cùng và Cốc Vũ, Triệu Thị mấy người thương lượng, đem tin tức thu được từ Chu ma ma cùng tin tức Hứa Thế Cùng nghe được từ Bát Phương Lâu đối ứng lại, sự tình đã có một ít đầu mối mờ hồ. Tuy nói Bát Phương Lâu, Lâm Giang Lâu, đều là cửa hàng có liên quan đến Lỗ gia, nhưng sự tranh đấu bên trong của người nhà giàu không hiếm thấy, đặc biệt hôm qua Cốc Vũ và Triệu Thị dò hỏi Chu ma ma, sự tình trở nên càng thêm hợp lý.

Một người là đích tôn thiếu phu nhân nhưng không thể quản sự nên không phục, ngựa mất chỉ thứ hai nên làm ra chuyện thiêu than là bình thường. Chỉ đáng tiếc là Cốc Vũ bọn họ không có cách nào hỏi thăm được mấy việc này, bằng không nhìn tình huống cửa hàng của nhị thiếu phu nhân sợ là hiểu rõ ràng ngay.

Thương nghị xong, Triệu Thị cũng đã nhờ Chu ma ma, cũng không nói hết mọi chuyện, chỉ nói mang theo Cốc Vũ đi cầu kiến nhị thiếu phu nhân, nói là có biện pháp chuẩn bị thọ lễ cho lão tổ tông. Xét thấy trước kia Triệu Thị thường hiếu kính, mứt đào cũng là cái không bình thường, phu nhân còn chiếm được không ít lời hay, lần này nàng đi nói với nhị thiếu phu nhân còn kiếm được một nhân tình, nói là giúp đỡ phân ưu làm việc, cho dù chuyện không thành cũng không liên lụy nàng, nếu nàng không nói việc rất khó làm, về sau ai sẽ cầu nàng nữa.

Hứa Thế Cùng lần này đến, phải ưu đãi Bát Phương Lâu để Lí Đắc Hà cùng Trần Giang Sinh hai người tại kia ăn uống, xem tựa hồ còn chưa làm gì, vì thế tuy rằng sốt ruột, cũng phải nghĩ kế hoạch vẹn toàn.

Cốc Vũ thay xiêm y, một thân nhẹ nhàng khoan khoái, Triệu Thị chuẩn bị một quả đào, may mắn bảo hộ tốt, lúc hái xuống còn xanh, nhìn không có gì không ổn, để thêm chữ thọ càng có ý nghĩa, vật như vậy, với tính tình lão thái thái như vậy, Cốc Vũ tin tưởng sẽ được xem trọng hơn phỉ thúy, một vị lão nhân thích bách gia bị, nói vậy sẽ thích.

Cốc Vũ hít sâu một hơi, lần này đi gặp nhị thiếu phu nhân, theo lý thuyết coi như là giúp nàng một điểm, nhưng người ta vừa lòng hay không là một chuyện khác, mình muốn kiếm một nhân tình cũng phải nhìn thời cơ, có thể quản gia của một đại viện, nhất định là người không đơn giản.

Triệu Thị thay một cái váy màu xanh lá cây nhạt, nhìn thật là thanh thoát, nàng thấy Cốc Vũ tại kia ngẩn người, đi qua đây, “Thế nào, bây giờ mới lo lắng? Chu ma ma nói nhị thiếu phu nhân là người biết đại thế, chúng ta đi qua chỉ cần đem chuyện nói rõ ràng sẽ không có việc gì.”

Chỉ là những lời này cũng thật đơn bạc, phỏng chừng Triệu Thị cũng không thể thuyết phục chính mình, nhị thiếu phu nhân chỉ cần nói một câu là chuyện bên ngoài nàng là phụ nữ không có cách làm chủ, không phải là phải sạch sẽ sao? Chuyện Lâm Giang Lâu nên nói như thế nào mới được, miễn được người ta nói mình châm ngòi chẳng phải là biến khéo thành vụng.

Xe ngựa đã đứng trước cửa hàng, Triệu Thị chỉnh lý lại xiêm y, đang định đi thì từ cửa lâu một người có bộ râu cá trê từ từ đi đến, nhìn gầy một cách kỳ quái, mặc dù cách một lớp áo dài, tựa hồ có thể đếm được xương sườn. Mặt mày tròn xoay, đen thui, nhìn thật quái dị.

Hứa Thế Cùng thay một khuôn mặt tươi cười, đứng lên chấp tay nhường đường: “Thật không biết là Quách chương quỳ tới, cũng nên phái người nói một tiếng chúng ta tận tình địa chủ mới là.”

Cốc Vũ nghe một hơi bị sặc, người này diện mạo kỳ quái, khó trách lúc trước Hứa Thế Cùng nói chường quầy có tướng chuột không thích giao tiếp, Cốc Vũ còn không cho là đúng, lúc này vừa thấy trong lòng thầm kêu khó trách.

Trong nháy mắt tâm thần chuyển động, Quách chường quầy tướng chuột kia đã ngồi ở bàn uống trà, chân bắt chéo đánh giá khắp nơi, “Không sai, này không sai.”

Triệu Thị ý bảo Cốc Vũ cần phải đi, chân Cốc Vũ lại như bị đóng đinh, trong lòng phiên giang đảo hải, chính mình thật vất vả mới móc nối được bên kia, còn không biết có được việc hay không, nào ngờ Quách chường quầy lại tới cửa, cứ việc xem hăn nói gì, dù sao thoát không xong can hệ, ít nhất cũng biết nhiều hơn một chuyện cũng không sai.

Hứa Thế Cùng mở tủ lâu được mấy năm, đã quen khách sáo, cho nên nói ra cũng ra vẻ.

Cùng Quách chường quầy đánh thái cực.

Rốt cục Quách chường quầy không chịu nổi, “Ta lần này đến cũng không có ý gì khác, nghe nói người các người bị Bát Phương Lâu bắt giữ?”

Sắc mặt Hứa Thế Cùng cứng đờ, tiếp ha ha cười nói: “Không thể nào, năm rồi cũng khách khí như vậy, chẳng qua chúng ta không có nơi đi, thuận tiện tại kia tâm sự mà thôi, cũng không biết ai nói bậy như vậy, Quách chường quầy nghe được từ đâu.”

Người nọ không thể phủ định cười, “Được rồi, trong lòng chúng ta đều biết, ta tự nhiên có biện pháp của ta, chẳng qua các người không biết, Bát Phương Lâu là người nhẫn tâm, đi ra ngoài tùy tiện hỏi thăm sẽ biết, chỉ là các người từ thôn trang đến, sợ là rất nhiều quy củ đều không hiểu, làm chút mua bán đến cùng quá khó khăn, ta nói các người xem có có lý không.”

Đã vào đề chính, Hứa Thế Cùng như cũ nhìn không ra biểu cảm, “Cứ nói đừng ngại.”

“Bát Phương Lâu đòi các người nhiều bạc như vậy, nói thẳng ra các người về sau nếu buôn bán ở Vân Châu thành chỉ có chịu thiệt thòi, lại nói mứt đào của các người coi như không thể bán, hiện tại bán ai dám mua, chỉ sợ cửa hàng... Khụ khụ, ta nơi này có một khoản bạc, đến lúc đó các người cứ việc chuộc người ra, về sau sống yên ổn qua ngày đi.”

Nói xong vẻ mặt chân thành nhìn Hứa Thế Cùng bọn họ.

Vài ngày qua Hứa Thế Cùng đã có chút hiểu rõ, huống chi chính hắn cũng đã ăn qua phiền phức, lúc này thoáng ngó ra vài giây, định há mồm từ chối. Kiểu này xem ra là mưa đúng lúc, kỳ thực cùng với người nhân lúc cháy nhà đi hôi của không kém là bao. Bạc lấy ra nhất định là có yêu cầu không hợp lý.

Nào ngờ Đại Lâm luôn ở bên cạnh không nói chuyện, lúc này lại bật ra một câu, “Bên kia đòi chúng ta hai ngàn lượng!”

Rõ ràng là hủy bậc thang của Hứa Thế Cùng, Quách chương quỳ càng đắc ý, hết thảy đều trong dự đoán của hắn, chuyện tốt đưa đến cửa, đến lúc đó hắn không những có thể độc môn thu mua vài tên dân quê, bọn họ còn phải mang ơn mình, Bát Phương Lâu qua chuyện này, muốn khôi phục cũng không thể nhanh như vậy, về sau là ngày lành của mình, không chừng đông gia một khi cao hứng cảm thấy mình làm tốt, có thể chia cho mình một thành cổ phần danh nghĩa.

Quách chương quỳ tính toán, Hứa Thế Cùng trầm mặc không nói, hắn không dự đoán được Đại Lâm đột nhiên nói một câu như vậy, Quách lão bản lại như biết điều gì, đối phương vì sao mà đến, rõ ràng cũng không phủ định, “Xem ra Quách chương quỳ thật thành tâm, chẳng qua Quách chương quỳ chịu bỏ ra số bạc lớn như vậy, sở cầu chuyện gì?”

Quách chưởng quầy phục hồi tinh thần lại, “Đối với các người chỉ có chuyện tốt, các người đem bí phương mút đào nói với ta, còn có các món ăn ở tửu lâu của người, ta cũng không phải muốn mấy thứ này, chẳng qua không có gì qua lại cũng không tốt giao phó. Dù sao các người cũng không thể sống yên ở Vân Châu thành, không đối gạt các người, ta có chút phương pháp, cũng vì người ta làm việc thôi, đến lúc đó nhìn xem có thể kinh doanh được không, về sau các người không thể qua lại được nữa. Ta có duyên với các người mới ra tay giúp đỡ, các người nhìn xem hiện tại thanh danh mút đào đã như vậy...”

Trong lòng Cốc Vũ cười lạnh một tiếng, hết thấy đều đã rõ ràng. Sau khi chưởng quầy mặt chuột đến, nàng không nghĩ ra tại sao nơi này bỗng chốc trở nên như vậy.

Hai vị phu nhân trong viện đấu nhau, bên ngoài là cửa hồi môn cửa hàng của các nàng, đã vào thế nước với lửa, vừa vặn lúc này Hứa Thế Cùng cùng vài người nông dân lại đến Lâm Giang Lâu bên kia tặng mút đào. Vì thế một độc kế liền hiện ra.

Lâm Giang Lâu cho vài người làm giả mạo mút đào, rồi đưa đi Bát Phương Lâu, như vậy vừa gây ra sự cũng hại cả một nhóm người, nói không chừng thực khách cũng là người của bọn họ, lại còn có thể chen ép mút đào bên này, đến lúc đó Bát Phương Lâu bắt người, Lâm Giang Lâu liền đi qua làm người tốt ra tiền mua lại, về sau mút đào trở thành độc môn mua bán của bọn họ... Nhị thiếu phu nhân bị đánh đè lại. Người cùng khổ Đào trang chỉ có thể bán phối phương xanh mặt chạy lấy người, nói đến cùng, đúng là bị ngộ thương.

Nhất thời lửa giận bốc lên. Con mẹ người, quá tự quyết định đi.

Hứa Thế Cùng đường đầu, trong lòng dĩ nhiên có so đo, cũng sợ toát mồ hôi lạnh. Lúc ở trấn trên, tửu lâu bị người ta hãm hại, chẳng qua cũng là tìm người của mình, bên này thật làm cho người ta mở mang tầm mắt. Không

biết bao nhiêu khúc mắc bên trong, nếu không dò hỏi khắp nơi, không chừng bị người ta hại chết còn muốn đập đầu cảm kích. Mua bán trong thành thật quá phức tạp.

Chờ Cốc Vũ vất vả cưỡng chế lửa giận, bình tĩnh lại vội kêu lên, “Cậu, phối phương không phải ở bên người sao? Hay là Quách chương quỳ ngày mai trở lại, chờ buổi tối lấy được phương thuốc, ngày mai cho chúng ta bạc. Thật sự là đa tạ người, Quách chương quỳ. Ta thật muốn sớm nhìn thấy Tứ thúc, bị bắt...” Nói xong nước mắt Cốc Vũ chảy ra.

Xem ra một nha đầu nông thôn, chưa từng gặp qua chuyện lớn, lại gặp khó khăn như vậy, quýnh lên tự nhiên biến thành bộ dáng này.

Quách chương quỳ không chút băn khoăn, chỉ nói ngày mai sẽ đem bạc tới, lúc phe phẩy cây quạt đi ra hắn còn cười nhạo một tiếng, cùng dân quê giao tiếp thật là đơn giản, cả một đám mùi khoai lang còn chưa rửa sạch mà muốn kiếm đồng tiền lớn, nằm mơ!

Hắn đặc ý không quay đầu nên không thấy ánh mắt mang theo lửa giận, tựa hồ thiêu chết hắn.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 223+87: Đánh Võ

Một hồ sen thật lớn phủ lá sen xanh mướt, róc rách tiếng nước chảy càng tăng thêm vẻ yên tĩnh, hơi thở thanh nhã tràn đầy, lúc gió nổi lên là lúc ánh mặt trời xuyên qua lá sen chiếu lên mặt nước, phản chiếu ánh vàng lóng lánh.

Sau giờ cơm trưa là lúc người uể oải nhất.

Cốc Vũ các nàng đi trên đường nhỏ qua hồ sen, cảnh liễu bất chợt phát qua khuôn mặt, phong cảnh tuyệt vời như vậy nhưng nàng rất khẩn trương, lần lượt suy nghĩ lát nữa sẽ ứng đối thế nào, không giống như đêm nào vui thích theo người lớn ngồi xuống gỗ đi Liễu Bá Tử.

Rốt cục vòng vào một cái đình, một bóng dáng màu xanh ngồi trong đình, tựa hồ sẽ biến mất trong cảnh trí chung quanh.

Triệu Thị thoáng chậm bước chân, chờ Cốc Vũ theo kịp. Nha đầu dẫn đường đã dừng lại, nhẹ cúi người, rồi lui ở một bên.

Cốc Vũ nhất thời ngớ ra, không biết có lẽ tiết này, nhưng thiếu phu nhân khoát tay, "Không cần câu nệ, mau tới đây ngồi."

Bộ dáng thiếu phu nhân khác với tưởng tượng, khuôn mặt tươi cười trong sáng nhẹ nhàng, nhìn độ khoảng hơn hai mươi tuổi, sao được gả đến một nhà tốt như vậy?

"Nghe Chu ma ma nói các người có thứ tốt, nhưng hai ngày nay ta có quá nhiều chuyện, bây giờ mới rút ra chút thời gian gặp các người, thật là

bắn khoán." Nói là bắn khoán, một điểm ngưng ngưng cũng không có, chẳng qua là khách sáo thôi.

Triệu Thị cầm lấy vải trong rổ, "Cũng không có gì đặc biệt, chỉ là nghe nói sinh thần lão tổ tông, có phải là thứ tốt không phải để thiếu phu nhân xem qua coi có tác dụng gì."

Nha hoàn của nhị thiếu phu nhân Lữ thị đưa lên một quả đào, có chút hơi kinh ngạc, một rổ quả đào cũng dám nói đến gặp nàng sao? Quả đào ở trong tay vòng vo hai vòng, kinh ngạc liền biến thành ngạc nhiên, nàng âm thầm tính toán, thật không ngờ có chuyện tốt như vậy đưa đến cửa, "Khó cho các người có tâm."

Triệu Thị nói vài câu lời khách sáo, nhưng lời khẩn cầu không biết ra miệng như thế nào.

Cốc Vũ đánh giá Lữ thị một lúc, ngay cả nha đầu cũng đi hết, chỉ thừa lại một vị đứng ở phía sau, xem ra là nha đầu bên người. "Có chuyện gì các người nói thẳng đi, ta không thích vòng vo, quả đào ta rất thích, để lại đi."

Tốt, so tưởng tượng thuận lợi nhiều lắm.

Cốc Vũ từng nghĩ đến tình huống không thuận lợi thì nên làm gì, nhưng không xuất hiện đành phải thu hồi suy nghĩ, nghĩ dù sao nàng đã chuẩn bị lễ này, cũng không khó nói chuyện, "Thiếu phu nhân, chúng ta từ thôn trang tới, rất nhiều quy củ đều không hiểu, mong rằng đừng phiền lòng. Thấy thiếu phu nhân cũng là người lạnh lẽo, chuyện bên kia cũng biết rõ, chỉ là không biết muốn giữ Tứ thúc ta tới khi nào?"

"Bắt người?" Ánh mắt nàng sáng quắc nhìn xuống, vẻ mặt kinh ngạc, hoàn toàn không giống làm bộ.

Cốc Vũ thở phào nhẹ nhõm, thêm một phần nắm chắc, "Thiếu phu nhân, mứt đào thôn trang chúng ta trải qua kiểm tra nghiêm cẩn mới dám đưa vào

trong thành, cũng không phải lần đầu buôn bán, ai biết lần này lại không yên ổn như vậy, sự tình tới rất đột ngột, bên Bát Phương Lâu chúng ta cũng có chút hồ đồ, nhưng thiếu phu nhân có thể thấy, bình mứt đào này mới là của chúng ta, cứ việc kêu chương quỳ Bát Phương Lâu đến coi là biết có phải cùng một nhà hay không, không ngờ người đưa tới lấy danh nghĩa của chúng ta, cho nên theo lý mà nói chúng ta cũng không thoát khỏi can hệ, chỉ sợ là Bát Phương Lâu cũng là không kiểm hàng, tính ra là mỗi bên đều có lỗi, chẳng qua người của chúng ta còn ở Bát Phương Lâu, nếu náo lớn mặt ai cũng khó coi, còn thỉnh thiếu phu nhân thương yêu, Bát Phương Lâu đòi đến hai ngàn lượng chúng ta thật sự bất lực."

Lúc này nha đầu đứng phía sau không lạnh nhạt nói, "Sao lại biến thành trói người, phải coi làm chuyện gì" nói xong liền ngừng.

Cốc Vũ cũng không quan tâm bắt đầu nói, "Đúng vậy nhưng thật kỳ quái, ta nghĩ sự việc này thiếu phu nhân biết nhất định sẽ không làm như vậy, chỉ là chúng ta thấy được một chuyện lạ."

Thiếu phu nhân này giờ không nói gì tựa hồ rất hưng trí, "Nga? Chuyện lạ gì?"

"Theo lý mà nói mứt đào chúng ta lúc này đang ở trên đầu sóng ngọn gió, vừa mới có một chương quỳ giống con chuột từ Lâm Giang Lâu tới, nói là nguyện ý dùng số tiền lớn cho chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn này, còn nói muốn bí phương mứt đào của chúng ta, bí phương này cả thôn trang chúng ta đều nhờ vào nó để kiếm chút tiền, nào ngờ... Ai! Cũng không có cách nào, chỉ có thể đến cầu thiếu phu nhân làm chủ." Cốc Vũ nói một hơi xong giương mắt nhìn thiếu phu nhân.

Thấy người ta vẫn chừng ra vẻ mặt tươi cười, tựa hồ không có tính toán gì, "Xem người này nói rất rõ ràng, người nói Lâm Giang Lâu đang muốn mua của các người này nọ, là sự thật?"

Cốc Vũ gật đầu, "Ừ, ngày mai lại qua, ở cửa hàng đã nói xong."

Thiếu phu nhân đang định nói chuyện, đột nhiên bị nha đầu kia huých một cái im miệng, "Được rồi, đồ của các người cũng thu, thật là có tâm, chuyện khác không cần phải lo lắng, trong nhà khổ sở cũng là nhất thời, Hồng tụ, lấy một phong bạc cho cô nương đi về, chuyện rất nhanh sẽ đi qua."

Bỗng nhiên chuyển biến như vậy, Triệu Thị và Cốc Vũ không biết làm sao.

Người kêu Hồng Tụ, thật nhanh nhẹn trực tiếp nhét bạc vào tay Cốc Vũ, "Ngày mai lại bàn, về trước đi."

Thấy thần sắc Hồng Tụ, Cốc Vũ như hiểu rõ, tuy nàng không quay đầu, nhưng cảm kích vạn phần nói lời cảm tạ, "Đa tạ phu nhân, vài quả đào cũng không đáng giá gì, về sau chúng ta có tiền đồ, nhất định báo đáp ngài."

Nói xong cũng không hề để ý tới, cáo từ. Trong lòng Triệu Thị gấp, không ngừng khều Cốc Vũ, Cốc Vũ lại kéo cổ tay nàng, "Ta đây cùng cô cô cáo từ."

Đi chưa được mấy bước, chợt nghe Hồng Tụ kêu lớn: "Đại thiếu phu nhân "

Cốc Vũ khước miệng nhếch lên, cũng không ngừng lại, kéo Triệu Thị đi ra cửa.

Ra tới cửa, Triệu Thị dậm chân, "Tiểu cô nãi nãi của ta ời, một cơ hội thật tốt cũng không nói ra, mấy thứ này cũng đã đưa vào, vạn nhất người ta không hỗ trợ, lần tới chúng ta muốn đi vào đều khó, người ta đã nói là mua quả đào của chúng ta, chúng ta một câu cũng nói không nên lời, làm sao cho tốt đây? Thật sự muốn bán phương thuốc kia sao?"

Cốc Vũ cười một tiếng, "Cô cô, ngài không nghe thấy vừa rồi nha đầu kia kêu đại thiếu phu nhân sao? Khăng định là bị người ta nhìn chăm chăm, chúng ta ở đó không có phương tiện nói chuyện, người xem bọn hăn muốn nói lại thôi, lại nói lúc Hồng Tụ cho ta bạc, còn nói ngày mai lại bàn luận, ít nhất không cần để bọn hăn chọc phiền toái, ngài chờ xem, sẽ có việc tốt. So với tưởng tượng của ta thuận lợi rất nhiều, nhị thiếu phu nhân thực không là người bình thường."

Bên này những lời này vừa nói xong, bên kia trong đình chủ tớ hai người vừa đuổi đi khách không mời mà đến, Lữ thị uống một ngụm trà khẽ cười nói: "Cô nương kia thật là người xảo diệu, dung mạo như vậy, không nói ai biết là đến từ thôn trang, khó được vẫn là khí độ kia, nửa điểm cũng không hoảng hốt, hơn nữa người xem nàng nói chuyện như là lộn xộn, cẩn thận nghe, điểm chính đều lộ ra, có ý tứ."

Hồng Tụ nhúc nhích đầu, "Sao ta không nghe ra cái gì? Chẳng qua nàng cơ trí, tựa hồ như biết sau lưng có người, chuyển đề cũng mau."

Lữ thị nhìn nha đầu của mình, ý cười lại nồng liệt một ít, "Người nếu có một nửa cân não của nàng ta sẽ không lo, nàng vừa rồi nói cái gì, nói chúng ta bắt người của nàng? Còn nói chương quây Lâm Giang Lâu muốn bỏ tiền ra mua phối phương, hơn nữa càng tinh diệu là, lúc này bọn họ bó tay không có cách nào, chỉ có thể đến cầu chúng ta, ngày thành giao định ở ngày mai... Hơn nữa còn có ý bảo chúng ta, nếu ép bức quá sẽ bẩm báo nha môn, cũng là thiệt chúng ta, dù sao các nàng liều mạng."

"Bên nha môn chúng ta có thể chuẩn bị không?"

"Muốn làm gì? Đi với ma mặc áo giấy, lại nói bọn họ là chân trần không sợ mang hài, chưa từng nghe qua sao, bỏ được một thân qua —— "

Hồng Tụ còn chưa suy nghĩ cẩn thận, chợt nghe Lữ thị nhấp một ngụm trà hoa sen, tâm tình tốt hơn, nói chuyện mềm yếu, chậm rãi nói: "Xem ra cũng

đến lúc để nường đi ra ngoài một chút."

Ban đêm, Hồng Tụ ở trong cửa hàng Triệu Thị ngây người một lát.

Sáng sớm hôm sau, chường quầy có tướng con chuột nôn nóng cổ trần định bước chân, lại dừng không được thậm chí có chút nhảy nhót.

Bên này Đại Lâm ở trên lầu, sợ hấn há mồm nói bậy, Cốc Vũ và Triệu Thị hai người tà tà kề bên quầy, Hứa Thế Cùng muốn cùng Quách chường quầy đối diện nói chuyện. Phòng bên mảnh nhẹ nhẹ đóng cửa, dù sao cũng không có ai chú ý.

Bên này Hứa Thế Cùng đáng thương hề hề, Cốc Vũ đều nhanh muốn khóc, nói Bát Phương Lâu không đúng. Quách chường quầy tự nhiên là muốn cùng chung mối thù, lại lục ra một ít nợ cũ, dù sao mỗi mua bán này là chắc ăn rồi, cũng không thêm để ý đến lời nói, dù sao này vài tên dân quê đầu óc đâu có nhanh nhẹn. Huống chi, bộ dáng bọn họ tựa hồ không tin hấn có thể ra nhiều bạc như vậy.

Vì mau chóng thúc đẩy giao dịch này, hấn đang cố thuyết phục.

Đầu óc Cốc Vũ vừa chuyển, "Ô ô, sao mà tốt được, chường quầy Bát Phương Lâu cũng nói, chúng ta đem phương thuốc cho bọn hấn, bọn họ sẽ trả người, ngài bên này nếu không đủ hai ngàn lượng, chúng ta sao đủ trả bên kia được."

"Người..." Người nợ không ngờ nảy sinh chi tiết này, bắt đầu tìm cớ, nói Bát Phương Lâu bên kia lật lọng, nói bên kia trối người vốn là không đúng, vạn nhất phương thuốc cũng cho, người không được trả, chẳng khác gì dùng giỏ trúc múc nước chẳng được gì, ngàn vạn lần không thể tin bên kia.

Lời này lúc đầu khó hiểu nhưng Triệu Thị cũng nghe ra, "Không biết người nào có thể làm chủ? Chúng ta cửa nhỏ nhà nghèo đâu thể ép buộc được gì."

Quách chương quỳ hừ một tiếng, "Các người sợ là không biết, hai tửu lâu đều là Lỗ gia, chuyện trời người nếu nói trước mặt lão thái thái, bọn họ còn không phải chờ chết, các người vẫn nên sớm cắt đứt với bọn họ, về sau chúng ta có thể chiếu ứng, Bát Phương Lâu khó có đường sống."

Một tiếng trầm đục truyền đến.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 224+88: Trở Về Nhà

Nghe được động tĩnh thành linh xảy ra, Quách chưởng quầy phát hoảng, "Có chuyện gì?"

Hắn là người ở bên trong nhin không được gây tiếng động, Cốc Vũ cười, "Nga, Đại Lâm ca ta uống say thôi, hắn đang nghỉ tạm đâu, nhưng thường bị té xuống giường."

Quách chưởng quầy hừ nhẹ một tiếng, trong lòng chửi thầm một câu, đã nhân ở đâu tới, ngủ trên giường cũng té xuống, chuyện đáng chê cười cũng nói ra rành mạch được, Hứa Thế Cùng bên này cũng cũng không nhả ra, hai bên đang giằng co. Quách chưởng quầy thấy vậy rất khinh thường bọn họ, người thôn trang làm việc thật khó dự, không biết bọn họ đang nghĩ cái gì nữa, "Các người còn có lo lắng gì nữa?"

Cốc Vũ cố ý chần chờ, theo lời Hồng Tụ nói hôm qua, "Người... người cũng nói các người một nhà, đều là Lỗ gia, vạn nhất, vạn nhất cho phương thuốc không cho bạc, chúng ta chẳng phải đánh mất phương thuốc cũng cứu không được người..."

"Ha ha ha, cô nương này người thực biết nói giỡn, Lâm Giang Lô chúng ta đâu làm loại chuyện này, nói thật với các người, hiện tại chúng ta xem như ở một trên cùng một chiếc thuyền, đều hy vọng Bát Phương Lô không qua được, về chuyện khác, các người không cần suy nghĩ nhiều. Xem đi, không lâu lắm, từ từ Bát Phương Lô sẽ không có người tới."

"Các người... vì sao không qua được? Đến lúc đó vạn nhất..." Về mặt Triệu Thị lo lắng.

Thấy vậy, Quách chưởng quầy không biết nói sao, rõ ràng nói, "Nói các người đúng là không có kiến thức, ta cũng không sợ nói với các người, từ lâu chúng ta là của đại thiếu gia, Bát Phương Lâu là của nhị thiếu gia, nhị thiếu gia phạm vào sự, đang bị người quản chế, lại nói không phải là đích trưởng có thể làm chủ sao? Đại thiếu phu nhân chúng ta thiện tâm tốt bụng làm chủ thu đồ của các người, về sau thù Bát Phương Lâu sẽ giúp các người báo."

"Vô liêm sỉ! Cái gì oán cừ, các người nô tài xúi giục chủ tử, đánh ra ngoài cho ta." Lão thái thái run run đi ra.

Chưởng quầy đang cười cười nói nói, vẻ mặt tươi cười cứng lại, nhắc chân muốn chạy, lại chân chờ muốn đoạt lại ngân phiếu trên bàn, sớm bị Cốc Vũ mau tay nhanh mắt lấy đi. Mà đường đi, sớm đã bị ngăn chặn. Quách chưởng quầy bị mang về vấn tội, lão thái thái tức giận đến mức chịu không nổi, Lữ thị vội vàng chạy tới một bên hầu hạ, Hồng Tụ tới trước, cùng Cốc Vũ bọn họ giao phó vài câu. Buổi chiều, dàn xếp lão phu nhân xong, Lữ thị mang theo Hồng Tụ lại đến cửa hàng bên này một chuyến.

Lí Đắc Hà cùng Trần Giang Sinh vẫn chưa trở về, bất quá bọn họ cũng không vội, bên này sự tình thuận lợi, bên kia sẽ không khó xử bọn họ, chỉ là Bát Phương Lâu làm như vậy không biết nhị thiếu phu nhân có biết hay không, nếu muốn bắt người, chỉ sợ sinh ý cũng không xong. Buôn bán cùng làm người, vốn có liên hệ rất lớn.

Nàng không biết nên mở miệng cùng Lữ Thị hay không.

Lữ Thị đem bạc đồ ra trước mặt bọn họ, hai trăm lượng không là con số nhỏ.

Cốc Vũ khoát tay, không chịu thu, "Thiếu phu nhân, tuy chúng ta nghèo khổ, nhưng cũng biết cái nào không nên lấy, cái nào nên lấy."

Hồng Tụ còn muốn nhét vào tay bọn họ, Lư Thị khoát tay, tựa hồ không ngoài ý muốn, "Ta coi người, tính tình cô nương đang giận hờn ta, người cầm bạc đi, hãy nghe ta nói, một trăm lượng là mua rổ đào mừng thọ, và mua tâm tư của phần thọ lễ, cũng không thiệt coi như là phần thưởng, không thu chính là khinh thường ta, như Cốc Vũ nói chính là các người nên được, còn một trăm lượng, ta tính tiệc rượu ngày ấy trừ vào phần này, lúc trước không để ý, coi như có một cửa hàng mới."

Nói xong, Cốc Vũ tiếp nhận, đem bạc đưa cho Triệu thị. Triệu Thị thấy Lư Thị cũng khích lệ sinh ý của mình, hơn nữa sự tình có thể giải quyết viên mãn, nên vẻ mặt thoải mái hẳn lên.

Rốt cục nhịn không được, Lư Thị diễn xuất thật lưu loát, nên trường trị thì trường trị, Cốc Vũ xem cũng thoải mái, đang muốn mở miệng nói chuyện, bên kia lại đẩy ngân phiếu ra. Cốc Vũ liền im miệng.

"Người có gì nói muốn nói sao?" ánh mắt sáng ngời nhìn Cốc Vũ.

Cốc Vũ suy tư một lát, "Thiếu phu nhân, này... tuy Bát Phương Lâu nghe nói tốt, cũng không thể tùy ý bắt người như vậy, truyền ra đâu còn có người dám tới, người ta tới ăn cơm cũng không muốn ăn ra tai họa, nên là hoà khí sinh tài."

Lư Thị sâu sắc liếc Cốc Vũ một cái, gật đầu, "Làm khó người chịu nói với ta như vậy, xem ra nếu ta cứ giấu giếm, là chúng ta nhỏ mọn. Chuyện xấu trong nhà không thể phô ra, nhưng có đôi khi cũng không có cách nào, các người cũng thấy được, Lâm Giang Lâu đối phó chúng ta thế nào, chuyện lần trước không chừng do bọn họ làm ra, chúng ta bắt đắc dĩ, mất chốt là ở mứt đào, chúng ta đành phải tương kế tựu kế, cho nên..."

Cốc Vũ đã rõ ràng, "Cho nên các người trước hết làm bộ như bị lừa bắt giữ người của chúng ta, rồi coi động tĩnh bên kia, dù sao luôn có sở cầu có phải không? Nếu bên kia không muốn mứt đào người cũng có biện pháp

khác ứng phó đúng không? Các người cũng biết chường quầy Lâm Giang Lâu tới?"

Lư Thị miệng cười thật sâu, "Quả thật là tâm tư thông thấu, chúng ta cũng luôn để ý, vốn chính là kêu bọn hăn mời người diễn một tuồng kịch, thật không ngờ các người nóng lòng làm hại các người chịu khổ. Lần này coi như chúng ta thiếu một nhân tình, về sau có chuyện gì, cầm cái này đi tìm ta."

Hồng Tụ cầm một khối lệnh bài, giống như một phiến trúc, không có gì đặc biệt, Cốc Vũ vẫn nhận lấy. Người ta đã nói như vậy, bọn họ không tiện so đo nhiều, lại nói Lí Đắc Hà bọn họ cũng không chịu khổ.

"Được rồi, chuyện này chúng ta cứ tính như vậy. Trên lập trường kinh doanh, cũng là cho các người một bài học, mứt đào độc môn sinh ý, dù các người không đem phương thuốc bán cho người khác, chẳng qua theo phong trào sẽ có nhiều hơn, hoặc là mạo danh các người, người mua ăn qua vài lần bị hại, mua bán của các người dĩ nhiên không tốt, phải tìm cách mới được. Tửu lâu của ta tổn hại danh tiếng các người, về sau mứt đào không cần trực tiếp đưa đến tửu lâu, trực tiếp đưa tới cửa hàng, đến lúc đó ta cho chường quầy phái người qua bên này kéo, như vậy sẽ không đến mức xuất hiện chuyện như lần trước."

Cầm tiền đặt cọc trong tay, Cốc Vũ nói không nên lời là tư vị gì, tựa hồ như cao hứng, chỉ là tâm tư vẫn ở mứt đào, một chuyện tiếp nối một chuyện, không chuyện nào làm cho người ta khoan khoái. Nàng thấy Lư Thị thành tâm như vậy, muốn nói vài câu, vì thế khẽ căn môi, "Thiếu phu nhân, người sáng khoái như vậy ta cũng nói nhiều vài câu, người cũng không cần để ý, tuy sinh ý tửu lâu trên mấy con phố này không đều, nhưng so với tửu lâu khác Bát Phương Lâu chỉ cao hơn một chút, sao không trực tiếp đem bậc cửa thiết trí cao hăn lên, như vậy ít nhất... có thể phòng ngừa cạnh tranh ác tính, miễn cho lần tới khả năng không là Lâm Giang Lâu, không biết sẽ bị tửu lâu nào kiếm chuyện. Không phải mỗi tửu lâu đều để

lại bút tích cho các người, về sau có thể không cần lo lắng những việc nhỏ này."

"Ta nhớ kỹ lời của người." Lư Thị thận trọng gật đầu.

Chờ Trần Giang Sinh và Lí Đắc Hà về tới, hai người đều ha ha vui sướng, hoàn toàn không nghĩ là bọn họ bị bắt giam, Cốc Vũ bọn họ cũng không tiện nói toạc ra.

Tuy đã qua một thời gian nhưng chuyện mất đào bên này còn chưa chân chính giải quyết, lời của Lư Thị luôn vang bên tai Cốc Vũ, mà mất đào Lí Đắc Hà bọn họ mang tới một nửa để bên Bát Phương Lâu, một nửa kia đặt ở cửa hàng Triệu thị, mọi người chuẩn bị trở về.

Lẽ ra không ở nhiều ngày như vậy, bởi vì phức tạp, nếu không cũng không đến mức đợi lâu như vậy.

Lư Thị trả tiền đào mừng thọ một trăm lượng, một trăm lượng tiền đặt cọc cho Triệu thị, Lâm Giang Lâu trả ngân phiếu, Lư Thị giữ lại năm mươi lượng nói là an ủi hai tiểu ca, Cốc Vũ không khách khí, hai người kia ăn không ở không còn không biết tình huống nên không có chần kinh gì, chỉ là bọn hắn giật nảy mình vì những khúc chiết bên trong, đi về sẽ từ từ nói với bọn họ. Lúc này trong túi có một trăm năm mươi lượng, còn không tính số mất đào chưa bán, lần tới đến sẽ kết toán một lần.

Thêm một ngày, mọi người không còn gì để lo lắng nên, đi ra ngoài dạo một ngày, mưa này nọ cho những người ở nhà, buổi trưa Cốc Vũ đi thăm mỗ mỗ ông ngoại.

Đoàn người đánh xe về hướng Đào trang.

Quy tâm giống như tên.

Lúc đi luôn cảm thấy bên ngoài rất tốt, nhưng trải qua chuyện này lại có chút nhớ nhung tưởng niệm sinh hoạt ở thôn trang, có chút tính toán nhỏ nhặt, cũng đáng yêu không ít.

Hứa Thế Cùng cảm khái sâu sắc, "Ta nghĩ ta ở trấn trên thoải mái hơn, tuy rằng trấn trên không có Lê Hoa Ban, nhưng cũng không có nhiều so đo như vậy, miễn cho làm chút mua bán nhỏ còn phải lo trong lo ngoài, nghĩ sao cũng không thoải mái."

Cứ thế chạy đi, rốt cục lúc thái dương xuống núi đã đến Lâm Giang trấn.

Hứa Thế Cùng trở về từ lâu, Lí Đặc Hà muốn ở lại trấn trên, nói là đi vài bước là đến bãi bên kia, hiện tại cần có người, qua đi coi mới an tâm.

Còn lại Triệu Thạch cũng nhớ người nhà nên theo một đường nhỏ đi tắt về, kết quả là chỉ còn lại Đại Lâm cùng Trần Giang Sinh, Cốc Vũ đi về hướng Đào trang.

Mặt trời lặn về núi phía tây, vòng tròn vàng rực thấp sau dãy núi, ánh nắng nghiêng nghiêng phản chiếu lên trời, những đám mây đủ hình dạng khác nhau phủ ánh chiều tà, ở trên trời chậm rãi di chuyển. Chưa tối hẳn mà côn trùng đã kêu vang, nghe rất náo nhiệt, hai bên đường thôn khói bếp đã lượn lờ, trên đường nhỏ rất yên tĩnh, bên đường bất chợt có vài nông dân kết thúc công việc trở về nhà, cuốc vác trên vai hoặc dắt trâu, người người đều lộ vẻ điềm nhiên.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 225+89: Ác Nhân Có Hậu Quả Xấu

Thời tiết mỗi ngày một nóng hơn, trong viện kề bên quả đào hái về bỏ hột xong đem đi chưng nấu, hơi thở thơm ngọt quanh quần suốt ngày, thu hút không biết bao nhiêu muỗi, tuy lúc chạng vạng sau khi xong việc là đốt lá ngải cứu, nhưng vẫn có muỗi ở trong phòng bay khắp nơi.

Hạ Xuyên và bọn Tiểu Hàn không được ngủ ngon, mỗi ngày mở trướng mắt đắp chăn mỏng, hoặc là cút đến cạnh tường, nhưng mỗi ngày đều có thêm những nốt sưng đỏ, làm mọi người thấy rất đau lòng. Suy nghĩ không biết bao nhiêu biện pháp cũng không thấy hiệu quả, cuối cùng Đại Lâm đóng thêm bốn cây cột gỗ quanh giường lớn, vây màn chung quanh, bọn họ ở bên trong lăn lộn thế nào cũng không bị muỗi cắn, có thể mới yên tĩnh một chút. Chỉ có Hạ Xuyên quyết miệng không vui, "Như vậy chúng ta như bị đặt ở lồng hấp, hừ!"

Khó trách ngày ấy Lí Đắc Hà trực tiếp trở lại bên vùng đất vừa mua, bên đó so với trong nhà càng bận rộn hơn, vừa phải dựng lều lớn bên ngoài, lại phải xây nhà, Lí Đắc Tuyên và Đại Lâm hai người bận hết một thời gian, đã bắt đầu làm ông chủ, mỗi ngày đối phó với gỗ, nói là thời gian không đợi người.

Thời gian qua thật nhanh, nháy mắt sẽ đến tháng sáu, là sẽ thu gặt lúa, cấy mạ, chờ thu thóc vào kho xong mới được nghỉ tạm. Vừa vào thu, người làm việc vui nhiều hơn, bọn họ không muốn chậm trễ thời cơ năm nay.

Cốc Vũ luôn lo lắng chuyện nứt đào, không thể cứ kéo dài mãi, không lý do gì cũng không thể để bọn hăn tự tìm phiền phức, lại nói cũng không

phải nửa khắc hoặc một khắc có thể giải quyết được. Làm buôn bán, thiên hạ muốn bắt chước theo phong trào là chuyện bình thường, chỉ cần không mạo dùng danh nghĩa Đào trang hại người làm việc bất nghĩa. Triệu Thị bên kia cùng Bát Phương Lâu quan hệ tốt hơn, mút đào năm nay sợ là chỉ có thể từ từ qua như vậy.

Gần đây ở thôn trang có rất nhiều người tìm tới cửa, trùng hợp là lúc người lớn đều ở bên ngoài, Vương Thị và Hứa Thị vốn không nhúng tay vào việc này, không bằng để Cốc Vũ nói chuyện, mà những người đều kêu Cốc Vũ giúp đỡ thu quả đào của họ.

Cốc Vũ có chút đau đầu, đầu tiên định sẽ đáp ứng, nhưng chuyện mút đào năm nay sợ bán không được, nếu mua hết số đào chia cho các hộ về làm, chỉ sợ...

Có đôi khi cự tuyệt người khác so với cầu người khác càng khó khăn hơn, nhất là đều là hương thân cùng khổ. Cốc Vũ không biết phải từ chối như thế nào mới được, nàng không đành lòng.

Nhà mình mới thoáng tốt hơn một chút, nhưng đại bộ phận người ở thôn trang vẫn khó khăn, bằng không cũng muốn giữ lại cho đám trẻ quanh năm suốt tháng ở nhà có chút đồ ăn vật, người lớn còn muốn đổi thành bạc. Nếu có chút biện pháp, ai cũng sẽ không tìm tới cửa như vậy, Cốc Vũ nghĩ tới lúc trước nhà mình không có một hạt gạo nấu cơm, khê căn môi, Cốc Vũ coi lại số bạc trong tay, rốt cục vẫn thu vào.

Mùng bốn tháng sáu, một trận mưa thấm đất. Mấy ngày liền bận rộn người không thể không ngừng lại.

Vừa vận đều trở về nhà nhìn xem, Lí Đắc Tuyền nhớ mẹ con Hạ Xuyên bọn họ, cũng đi theo về. Sau bữa cơm chiều, Cốc Vũ mới phun chuyện trong thành ra. Tuy nàng đã sáng khoái giảm bớt khốn cảnh, nhưng nghe qua cũng làm người ta run sợ.

"Nói như vậy là không có người mạo dùng danh nghĩa?" Lí Đắc Giang thở dài nhẹ nhõm.

Sau một lát, Trần Vĩnh Ngọc nói: "Đây là chuyện sớm hay muộn thôi, nên sớm nghĩ ra biện pháp khắc phục mới được, cứ như vậy thì không tốt, chúng ta không thể chờ có người mạo danh xong mới đi cứu hoả."

"Giang Sinh bọn họ bị người ta giam giữ mà không biết? Hai người này... May mắn là không có chuyện, muốn thật xảy ra chuyện, chúng ta không có cách nào, hộ nông dân muốn đi ra ngoài buôn bán thật đúng là khó khăn."

Cốc Vũ thấy bọn họ như thế, chắc cũng không biện pháp gì, nên muốn an ủi bọn họ, "Đừng nóng vội, sự việc này chúng ta nên bàn bạc kỹ hơn, nhất thời không có cách ngay, lại nói lúc trở về chúng ta cũng đã xử lý tốt, năm nay mứt đào của chúng ta sẽ không đưa đi tẩu lâu hoặc nơi khác, chỉ cần đặt trong cửa hàng của cô cô, như vậy là có thể cam đoan hàng thật, nếu xảy ra chuyện cũng dễ ứng phó. Dù sao đã có người dùng quen, không cần lo lắng số lượng. Văn thâm cũng từng nói, nếu để dành lại, mỗi năm tư vị khác hơn, năm nay không thể nghĩ ra thì sang năm lại tính thôi."

Cũng chỉ đành như thế. Trong lòng bọn họ vẫn có chút khổ sở, nếu trong nhà có một chút quyền thế hoặc có người quen biết, chuyện này đại khái chỉ cần một câu nói là xong, bọn họ lại phải vòng vo không biết bao nhiêu đường cong vẹo, lo lắng không biết bao nhiêu.

Mùng sáu tháng sáu là lúc nữ nhi xuất giá trở về nhà.

Từ sau lần Linh Nga cự Ngọc Nga, nghe người trong thôn nói Ngọc Nga thật sự qua không tốt, đến cùng là tỷ muội liên tâm, lại vụng trộm thăm hỏi, tức giận trong lòng đã không còn sót lại chút gì, bắt đầu qua lại, khuyên nài trở về nhận lỗi, về sau tiếp tục qua lại với người trong nhà, không thể không gặp mặt, ngày qua khó khăn như vậy, không có nhà mẹ đẻ chống

lưng người ta nói, bên kia càng không dễ nài trong mắt, không nghĩ cho mình, cũng phải vì đứa nhỏ mà lo lắng trước sau.

Nguyệt Nga ở Liễu Bá Tử không còn hội dăng hương hàng năm, cũng chịu chút ảnh hưởng, bình thường lạnh lẽo đã sớm qua bên đây, tìm hiểu tiếng gió từ Lí Hà Thị bọn họ.

Linh Nga về nhà mẹ đẻ, vội vội vàng vàng ôm đồ của Lí Hà Thị ra bờ sông giặt, tiện thể nhìn quanh trên đường tìm bóng dáng Ngọc Nga, đến lúc đó cùng nàng trở về.

Rốt cục, Ngọc Nga chậm chạp cũng đi tới, trên người mặc không phải đồ rực rỡ như trước kia, ngược lại không khác những phụ nhân thôn trang, áo màu xanh lá mạ cũ, một cái váy vải thô, cả người không có sức sống, nếu không nhờ Linh Nga mắt sắc, không chừng không nhận ra.

"Nhị tỷ!" Linh Nga đi qua kéo Ngọc Nga trở về.

Những cô nương lỡ thì đang giặt giũ, ngẩng đầu ngóng ra xa, miệng không dừng được, dù sao so với Trần Thị, với bọn họ Ngọc Nga đáng giận hơn nhiều, Tiểu Mãn là cháu gái ruột của nàng. Nói chuyện khó tránh khỏi có chút châm chọc, Ngọc Nga lúc này tiêu tụy không ít, bộ dáng tâm cao khí ngạo ngày xưa đã không còn, trên trán còn sưng một cục, cũng không biết bị gì, ngược lại có chút sợ hãi rụt rè, nghe những người này nói chuyện, muốn trở ngược về nhà mình.

Linh Nga nơi nào chịu, "Nhị tỷ! không phải chúng ta đã nói qua, dù khó cũng phải chịu, người nghĩ tới cha mẹ đi." Rốt cục xoay xoay vắn vắn lôi kéo về tới nhà.

Trong phòng truyền đến thanh âm giận dữ của Lí Lão Đầu, "Cút, cút đi!"

Ngọc Nga quỳ gối trong phòng, Lí Hà Thị chỉ biết khóc, muốn khuyên lão nhân vài câu, nhưng thấy ánh mắt kia lại không dám nói, sau chuyện lần

trước, không riêng gì Ngọc Nga và Trần Thị, Lí Hà Thị không có can đảm lên tiếng, nàng thoáng thấy mình làm sai, nhưng lại không nghĩ ra vì sao mình vì nhà này làm lụng vất vả cả đời, lại trở thành nông nổi này, người trở nên hoảng hốt. Linh Nga và Nguyệt Nga đi khuyên giải, cũng bị Lí Lão Đầu mắng đi trở về.

Mọi người nhất thời cứng đờ đứng một chỗ, mặc kệ Ngọc Nga khóc kể, Lí Lão Đầu không nói một lời, hàm râu hoa râu run nhè nhẹ, một lát bình tĩnh lại, như nhìn một người xa lạ, pha trà uống.

Cứ như vậy làm cho người ta sợ hãi, thì ra cứ cho rằng qua một thời gian hạ hoả rồi sẽ qua, cha và con gái nào có thù cách đêm, nào ngờ không như tưởng tượng.

Linh Nga đành phải đi tìm Hứa Thị xin giúp đỡ.

Vương Thị, Hứa Thị vốn không phải người không nói đạo lý, nhưng chuyện này thật sự đã thương các nàng sâu sắc, nên nói gì cũng không chịu đi qua. Ba nữ nhi đều ở bên kia.

"Linh Nga, chuyện này vẫn nên để cha bớt giận rồi nói sau. Người không nghĩ ... Cũng phải chờ Tiểu Mãn gả cho người mới nói tiếp, bằng không chuyện cứ canh cánh trong lòng, không phải chị dâu không giúp người, người nói chuyện này phải nói sao?" Vương Thị là người đầu tiên không đồng ý.

Hứa Thị cũng nói như vậy, "Phải cần một thời gian đúng không? Bên kia cha thật vất vả mới tâm bình khí hòa, lần này người lại chọc ra chuyện, lần trước người không phải không biết, chúng ta cuối cùng cũng nói không được, đã không nói được, chúng ta có thể làm gì."

Linh Nga bĩu môi, nhưng không nghĩ ra lý do để phản bác, tự trách mình quá mức nóng vội, không ngờ mọi người còn nhớ chuyện này, phải đợi cho

phai nhạt một chút thôi. Lúc này nàng nên về nhà, bằng không Tiểu Mãn nghe được lại ngọt ngọt.

Cốc Vũ ở trong phòng đã nghe được những lời này nhưng không đi ra, vì chuyện này Lí Lão Đầu đã nói không nhận đứa con gái này, không giống tiểu cô cô nghĩ khuyên nhủ là qua, người này một khi bị thương tổn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Huống hồ sự việc này liên lụy đến việc hôn nhân của Tiểu Mãn, nếu không là người bên này đi qua khuyên Lí Lão Đầu, hẳn nhất định sẽ không nhả ra, bằng không bị nói là thiên vị nữ nhi, Lí Lão Đầu cả đời sống được bình thản đâu dễ dàng qua cửa ải của mình? Muốn cha mẹ đi qua khuyên giải, không nói đến trong nhà đã vội đến chân không chạm đất, dù không vội cũng không nuốt trôi cơn giận kia, vì thế kết quả như hôm nay cũng không khó đoán.

Ngọc Nga khóc đến cầm cổ họng cũng không được Lí Lão Đầu tha thứ, Trương thị ở bên cạnh cũng không biết nên nói cái gì, muốn khuyên hai câu, ra miệng lại biến thành như vậy, "Sớm biết như thế sao lúc trước lại làm, hiện tại trở về có ích lợi gì, đáy hòm nường còn không phải để người dọn sạch, dù sao hiện tại chúng ta cũng không trông cậy vào điểm ấy, người vẫn nên ráng chịu đi."

Nhà ngôi của Trương thị xây ở một đầu sân, ở cùng một nơi với lão phòng, hơn nữa bản thân làm bà bà biết chuyện khó xử, cũng không điều ngoa như lúc trước, cũng may còn có con dâu hiền, trước mắt Lập Hạ cũng chuẩn bị làm mai, Lập Thu sẽ xuất giá, việc này việc kia, nàng càng biết phân tốt xấu hơn, dù sao không nên đi chọc ghẹo bên kia, ngày thường tuy không qua lại nhiều, nhưng như vợ Lập Xuân nói là luôn nhớ kỷ tình cảm, mình không bị thương sẽ không mặc kệ.

Bởi vậy, mặc kệ chuyện gì, nàng sẽ không ra mặt.

Ngọc Nga khóc ra về. Rất nhiều phụ nhân thôn trang thấy, còn chỉ vào dạy dỗ đứa nhỏ nhà mình, "Nhìn đi, đây là nhị cô nhà Cốc Vũ, là người uy không quen bạch nhãn lang, về sau xuất giá phải an ổn qua ngày, miễn cho đến lúc đó bị rơi vào kết cục như vậy."

Chuyện của Ngọc Nga bên này còn chưa ngừng, Trần Thị lại cùng Miệng Rộng triệt để trở mặt, Trần Điền là người hồ đồ cũng cảm thấy quá mức phiến toái né đi ra ngoài.

Miệng Rộng không biết nể mặt người, vì thế thừa dịp mấy ngày nay Trần Điền không ở nhà, kêu huynh đệ của mình tới, đem Trần Thị đuổi ra cửa.

Trần Thị không còn cách nào, nói thẳng ra là cùng đường, nhưng cũng không quan tâm ở trên bãi đất trống tự mình kiên cường dựng lên một cái lều, như ở goá.

Đến mức này nàng mới nuôi tiếc ưu việt của Lí gia, lúc đó tuổi trẻ không hiểu chuyện, xảy ra nhiều chuyện như vậy nhưng không ai so đo với nàng, nàng chỉ biết từng bước một tính kế những người này, mãi đến biến thành thù hận không giải được, bằng không sao lại lưu lạc thành dạng này, tình ngộ đã quá muộn.

Người thôn trang thấy nàng đều vội tránh đi, mắt thấy nàng sẽ sống không nổi, hơn nữa người không đứng đắn ngày ngày lảng vảng trước lều, ăn cơm cũng là một vấn đề, lại không có tin tức gì từ Hà, thật muốn đâm đầu chết cho xong.

Cũng may Lí Đắc Hà bên kia tuy không qua đón, cũng không nói muốn hưu, nhờ Giang Thị trở về nói, lúa rất nhanh có thể thu gặt, đến lúc đó Trần Thị chỉ để ý đi thu, thu về đều cho nàng, Lí Đắc Hà ở bên ngoài xài tiền công của mình.

Trần Thị vừa nghe liền oà khóc, nước mắt dừng không được. Giang Thị ở một bên nhìn xót xa cũng là bất đắc dĩ, lấy ra một lượng bạc Lí Đắc Hà

đưa, rất cảm khái đưa qua, "Người khóc cái gì, nhớ ngày đó... Quên đi, ta cũng không nói nhiều, bây giờ phải tự dựa vào bản thân, ngày sẽ chậm rãi qua tốt, ta nơi này còn có một chút bạc, người đi đặt mua chút đồ về, chậm rãi qua đi. Cũng nên nghĩ thoáng một chút mới được."

Trần Thị cầm bạc quỳ xuống, Giang Thị kéo nàng lên, lại cẩn thận chỉ dẫn, "Tình cảnh này thật khổ, người cũng biết đó, phải nhờ vào chính người, chút bạc này đi mua đồ dùng hằng ngày, khoảng đất trống nhỏ ngoài cửa, trồng chút rau, nếu còn thừa thì mua vài con gà con về, ngày hôm nào lại còn có thể sống được."

Mấy ngày qua, thôn trang xuất hiện một phụ nhân, mặc rách tung toé, đi thu gặt trước người trong thôn, nếu không cắt lúa, nàng sắp không có gạo nấu cơm, huống hồ sau đó còn phải cấy mạ, phải làm trước một bước mới được. Phụ nữ sức yếu, nàng không quản nhiều như vậy, mỗi ngày thu gặt một mảnh nhỏ, cõng về một bên lều phơi, chờ sắp khô hẳn, lại đi đến sân phơi của Giang Thị chậm rãi đập trên tảng đá tuốt hạt, không có người giúp đỡ nàng, qua mấy ngày thành đên thui, nàng đâu còn lo lắng mấy chuyện này. Chỉ là có người chỉ trích, nói đó nàng dâu thứ tư của Lí gia, bên kia có nhiều máy tuốt hạt như vậy nhưng không có mặt mũi đi mượn xài, đều tự mình gây ra.

Trần Thị cũng không để ý tới những người này, mỗi ngày nàng đều vội vàng, dù sao cũng phải sống, trước cửa cũng thu thập một ít đất trồng rau, đi tới một đại nương hào tâm xin ít cây non về trồng.

Những người tới nói những điều không đứng đắn, bị nàng cầm gậy đuổi đi, bị bức ép, người hiền cũng trở nên bừa hăn. Cứ thế, một người cũng qua được thanh tĩnh.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 226+90: Làm Quảng Cáo

Đầu tiên dự định máy tuốt hạt để Trần Giang Sinh và Đại Lâm lo, nhưng hiện tại Đại Lâm bận rộn bên kia không thể phân thân. Lúc này, Trần Giang Sinh một người cũng thật sự lo không xuể, huống hồ bên Lí Đắc Hà cũng tạm ổn, nên gọi hân đi theo Trần Giang Sinh chạy khắp bốn phương tám hướng.

Mặt trời đỏ như lửa, thu cắt xong đem lúa hong khô rồi bỏ vào kho, đồng ruộng từ màu vàng óng ánh biến thành bùn đất lầy lội, sau đó cho trâu đi cày bừa rồi cho nước vào, cánh đồng lại như một tấm gương lớn không có quy tắc, nháy mắt đã có những màu xanh rải rác chỗ đây chỗ thưa, là mạ vừa gieo.

Người trong nhà bận hết một trận cũng cũng thở phào nhẹ nhõm, Vương Thị, Hứa Thị đều bị phơi đen, mới bắt đầu dọn dẹp nhà cửa hỗn độn, Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn cũng không được ra ngoài, ở nhà trông đám nhỏ và nấu cơm, sau mùa thu là hôn nhân của Tiểu Mãn, nên không muốn nàng làm lụng vất vả.

Bấm tay tính cũng còn khoảng ba tháng nữa, Cốc Vũ nhất thời có chút luyến tiếc. Mỗi ngày Tiểu Mãn vẫn bận rộn như cũ, lại không quá để bụng chuyện làm đồ cưới cho mình, thêu rồi lại ngừng, tâm tư không biết đi nơi nào.

Cốc Vũ nhìn ở trong mắt, nàng đoán không ra tâm tư của cô nương sắp xuất giá, chắc là có một chút sợ hãi, dù sao về sau làm vợ người không thể tự tại như lúc còn ở nhà, hơn nữa mẹ chồng, sinh kế mọi việc phải tự mình

quan tâm. Như Vương Thị nói lúc trước, phận đàn bà, chỉ khi còn là con gái mới có chút tự do, sau này mình không còn là mình, trái tim không biết chia bao nhiêu phần, không biết phần nào giữ lại cho mình.

Không có việc gì làm, vừa vặn Nhị thúc công chuẩn bị xe ngựa muốn đi trấn trên, Cốc Vũ và Tiểu Hà ước gì có thể đi ra ngoài một lần, thuận tiện qua bên cửa hàng dạo một vòng.

Vị trí cửa hàng rất tốt, ở phía đông trấn trên, ước chừng không đến hai dặm đường, nông dân đi vài bước là tới. Ven đường như cũ có chút hoang vu, quy mô thôn trấn hiện tại có chút nhỏ, nếu về sau mở rộng ra, không chừng mở ra tới thôn trấn bên cạnh cũng không chừng, ở đây xây công xưởng, cũng phải tuyên truyền mới được, miễn cho trốn ở chỗ này không có người biết.

"Cốc Vũ, người xem kia là cái gì?" Tiểu Hà chỉ vào gì đó bên đường nói.

Nghe hỏi Cốc Vũ mới chú ý tới, thì ra ở một bên đường có một nông trang bằng gỗ nhỏ, mặt trên dính một khối mộc bài, còn có một mảnh vải vắt ngang phía trên, không biết đã có từ bao lâu, đã có chút hư hại, mộc bài đen tuyền, khó trách vừa rồi mình không thấy. Một đồng đồ còn để đây, chẳng lẽ là cửa hàng gia cụ làm quảng cáo?

Xem ra không quá thành công...

Vừa nói chuyện đã đến phía trước cửa hàng, hắc tử đại ca ánh mắt rất sáng, từ xa đã vẫy tay, chờ Cốc Vũ bọn họ đến trước mặt lại hự hự một hồi, "Đồng gia tiểu thư..."

Phốc, Tiểu Hà và Cốc Vũ đồng thời khụ khụ, xưng hô này dọa nàng nhảy dựng. Nhị thúc công đánh xe cũng bật cười, "Cùng thôn trang nào có nhiều quy củ như vậy, người từ chỗ nào học được mấy thứ này."

Sắc mặt Hắc tử đại ca có chút hồng. Cốc Vũ xuống xe cười nói: "Vẫn nên gọi ta là Cốc Vũ thỏa đáng hơn, lại nói cũng chỉ là một cửa hàng nhỏ, đâu phải là đông gia tiểu thư gì, chúng ta cùng ở thôn trang, luận ra cũng không đến mức đó."

"Ai, Cốc Vũ, Tiểu Hà ta mang người đi vào." Hắc tử đại ca tự tại hơn, đưa bọn họ vào, "Nơi này là nhà kho, các người nhìn một cái, có bao lớn, không cần đi vào, còn chưa hoàn toàn chuẩn bị xong, trên đất loạn thất bát tao vạn nhất bị giẫm phải đinh không tốt lắm, mấy ngày nữa lại đến tốt hơn, Kinh Trập còn nói phải lát một tầng đá, trên sàn đất nhà kho lót thêm một tấm ván gỗ, để tránh làm lở sạt nền. Chúng ta vòng qua bên này đi vào là tốt rồi."

Đây là một phòng lớn, như một kho hàng, Cốc Vũ thật là vừa lòng, xem ra cũng không sai biệt lắm, phía sau là một cái lều, gia cụ làm xong đều có chung một màu gỗ chưa quét nước sơn, có đã phết một lớp nước cây trấu, bốn phía đều là nhà ngói, lớn lớn nhỏ nhỏ là mười gian.

Hắc tử đại ca làm người hướng dẫn du lịch rất tận tâm, "Nơi này là chỗ ta ở, bên kia là phòng bếp, ở giữa có mấy gian phòng cũng ở đây. À! còn có hậu viện, đi qua mặt chính của nhà này là sông nhỏ, không chừng Cẩm Hiên còn đang bận làm việc."

"Hắn làm cái gì?"

"Nhuộm vải gì đó, mỗi ngày hắn đối với mấy thứ đó si ngốc mê say cũng không biết làm gì, chúng ta cũng không tiện đi quấy rầy. Ăn cơm không cần chúng ta đi gọi, cũng không biết đến cùng có ăn hay không."

Nghe như vậy, Cốc Vũ nghĩ chắc là chuyện bí phương, tất nhiên cũng không đi phiền hắn, "Chúng ta không đi quấy rầy hắn, chờ hắn nhuộm được vải lại nói."

Tham quan mọi nơi, tựa hồ hết thấy đều thật thuận lợi, tính ra chờ lúc có việc hôn nhân cũng nhanh, mặt đất phơi khô cũng hết không bao nhiêu ngày, xem ra cần cân nhắc biện pháp tuyên truyền mới được, miễn cho người ta đi làm nơi khác hoặc là kêu thợ mộc trong nhà làm thì không tốt.

Ở đây, khoảng chừng mười ngày là có thể đưa gia cụ vào, nhìn Lí Đắc Tuyên bọn họ làm mấy thứ này, đều là lưu hành một thời, đa dạng nhưng không phức tạp, bộ dáng so với trước kia làm ở nông thôn hơn một bậc, rất rắn chắc, làm sinh ý cho hương lân vốn nên như thế, rất khó có thể định chế. Hiện tại xem ra hết thấy đều không sai biệt lắm, chỉ thiếu người mà thôi.

"Cốc Vũ, người nói nơi này có người tìm đến sao?" Tiểu Hà lo lắng, nơi này trước mặt không thấy thôn sau lưng không thấy quán, đi ra ngoài nhìn ngay cả một căn nhà cũng không có, xa hơn một chút là trấn trên.

Cốc Vũ bí hiểm cười, "Chúng ta muốn có người tìm được, sẽ tìm được."

Tiểu Hà xuy cười một tiếng, cù lét nàng, "Thần bí gì chứ, nói mau!"

Cốc Vũ cũng chưa nghĩ đến chi tiết, chỉ có chủ ý đại khái, tỷ như có thể tặng đồ, bên tiểu cô cô làm một ít rổ nhỏ, hoặc đi tiệm vải của An Cẩm Hiên lấy một ít vải bố, không được nữa sẽ đưa đồ ăn, hoặc là thùng gỗ nhỏ, dù sao sẽ đạt tới mục đích, đồ tặng không ai không muốn tới xem, người nhiều tự nhiên còn có danh tiếng, nếu gia cụ đa dạng, giá cả hạ xuống một chút, sẽ không lo không có sinh ý.

Còn có chuyện cần phải lo, cửa hàng gia cụ cần có dấu hiệu mới được, về sau tìm cũng dễ dàng, "Tiểu Hà, ta biết ta có thể làm gì. Không phải người cả ngày không biết làm gì sao, lúc này chúng ta nên thay cửa hàng kêu gọi người tới."

Tiểu Hà không hiểu, "Cần nhiều người như vậy làm gì?"

"Làm buôn bán không vượt ngoài danh tiếng, nơi này hơi hẻo lánh, nếu không có người tới quỉ biết ở nơi nào a, nhưng muốn một truyền mười truyền trăm, cần có người tìm tới cửa, đến lúc đó chúng ta sẽ có sinh ý làm thôi."

Tiểu Hà nghĩ nghĩ, gật đầu, "Chúng ta tới từng thôn trang đi nói sao?"

Cốc Vũ nhìn nàng dờ khóc dờ cười, không nói đến hai cô nương chạy loạn không tốt, dù không để ý cũng không thể đi nói như vậy, mất rất nhiều công sức lại phải có quan hệ trực tiếp, nếu có người đến thôn trang thảo luận nơi nào có hàng tốt, không chừng còn bị cho là kẻ lừa đảo.

"Thêu hoa a, đến lúc đó chúng ta đi tiệm vải của Cẩm Hiên ca bố lấy một ít vải, đến lúc đó bọn họ đưa cơm hoặc bất cứ khi nào có thể, chúng ta thêu dấu hiệu cửa hàng gia cụ của chúng ta, đến lúc đó vừa nhìn là biết chúng ta nơi này, nhất định cũng lúc nào cũng nhớ tới, nông dân tiếc vật, sẽ không tùy tiện làm mất." Cốc Vũ hưng trí bừng bừng nói.

Tiểu Hà cười khở một tiếng, "Cốc Vũ, người nói thêu hoa ở những vải bố thô kia? Người tha ta đi. Người nhìn đi bao tải trong nhà có thể thêu được sao?"

Nhìn ánh mắt Tiểu Hà liếc ngang, dáng vẻ hung dữ đáng sợ, Cốc Vũ khốn đốn, nàng chỉ nghĩ đến tiết kiệm phí tổn thôi, đâu nghĩ đến mấy chuyện đó, vì thế cũng không để ý, "Đến lúc đó lại nói, ta sẽ nghĩ cách khác. Di, vừa vặn ở đây có nước sơn hồng, chúng ta chuyện khác không làm được, nhưng cái này thì được."

Hắc tử đại ca đi tới, thấy Cốc Vũ và Tiểu Hà đang thì thầm, còn muốn lấy nước sơn hồng, vội chạy tới ngăn lại, "Ai nha, Cốc Vũ, cái đó là bảo bối a, cần giữ lại có chỗ xài, người đây là muốn làm gì a?"

Cốc Vũ không gạt hấn, "Ta nghĩ chúng ta ở trong này không giúp được gì, vừa vặn Nhị thúc công ở trấn trên, chúng ta đi ra ngoài dọc theo đường

đi cầm bảng gỗ vẽ hình, chẳng phải người ta sẽ biết tìm đến chỗ chúng ta sao? Đến lúc đó còn phải làm phiền người cùng bọn họ nói, chờ ngày khai trương sẽ tặng đồ, kêu người ta cần phải đến a."

"Còn chưa định ngày khai trương đâu, nên không vội làm bây giờ, còn phải chuẩn bị." Một giọng nam ôn nhuận vang lên, tiếp theo tiếng cửa mở ra, là An Cẩm Hiên.

Đã nhiều ngày không thấy, nhìn hắn có chút mệt mỏi, cũng không biết có quá mệt mỏi không, Cốc Vũ hé mắt vụng trộm nhìn qua khe cửa. Hành động này An Cẩm Hiên nhìn ở trong mắt, có chút buồn cười, "Muốn nhìn thì vào đi, cần gì lén lút như vậy? Cũng không phải người ngoài."

Cũng không phải người ngoài? Bước chân Cốc Vũ ngập ngừng, chẳng lẽ sau khi mình từ trong thành về, người cũng trở nên miễn cảm hơn? Tự cười mình, ngẩng đầu nhìn An Cẩm Hiên, vừa vặn đụng phải ánh mắt kia, vội quay đầu, lại cảm thấy không ổn, có chút kỳ quái. "Ừ... không nhìn, chỉ là nhuộm vải thôi, tóm lại muốn tìm thuốc nhuộm màu sáng không có vấn đề gì đi?"

An Cẩm Hiên cười cười, quay đầu nhắc lên một cái thùng gỗ nhỏ, bên trong là màu hồng hồng tím tím, Cốc Vũ nhìn miệng hơi nhếch lên, kéo Tiểu Hà bước đi.

An Cẩm Hiên thấy Cốc Vũ vừa rồi đủ loại thần sắc, vẻ ngại ngùng chưa từng có, bật cười lắc đầu, đuổi sát theo sau.

Đi tới nơi để tấm bảng gỗ, Cốc Vũ dừng lại, "Bắt đầu đi."

Tiểu Hà và An Cẩm Hiên ngẩn ra, Cốc Vũ phục hồi tinh thần lại, sao mình lại thất thần khốn quẩn như vậy? Không kịp nghĩ nhiều, thấy ven đường là lúa thu gặt về, người ta cũng kéo rơm rạ về nhà, trên đất còn vương vãi rải rác, nàng không nói thêm gì, đi nhặt nhanh bó thành một cái chổi cọ nhỏ, trên tấm bảng gỗ vẽ một mũi tên màu hồng tím.

An Cầm Hiên hiểu ý đi tới, "Nga! đúng, đúng, đúng. Như vậy người ta muốn tìm cũng dễ dàng, không cần chúng ta kiên nhẫn chờ đợi."

Nói xong thấy Cốc Vũ không hiểu, An Cầm Hiên cười nói: "Vốn đã bàn với bọn họ, đợi đến ngày khai trương, cho người ở trấn trên tạo thanh thế, sau đó chỉ đường cho người muốn tới, bây giờ có mũi tên chỉ đường, tiết kiệm được việc này." Nói chung là theo Cốc Vũ nghĩ không sai biệt lắm. "Vì cái gì người ta thấy được sẽ đến?"

An Cầm Hiên xách thùng gỗ đi về phía trước, thấy tấm bảng liền dừng lại vẽ mũi tên, "Phải cho thêm chút lợi nhỏ mới được, dĩ nhiên là phải đưa chút gì đó, ta đã kêu Hồ tử ở tiệm vải chuẩn bị, này nọ cũng xài không bao nhiêu tiền, một người đưa một khối, dù sao cũng luyến tiếc đánh mất, chỉ là thứ không có quá lớn quan hệ với cửa hàng chúng ta, muốn kêu Đại Lâm bọn họ làm một ít đồ gỗ, đáng tiếc không còn kịp rồi."

Tiểu Hà nhìn Cốc Vũ lại nhìn An Cầm Hiên, xì một tiếng cười vui vẻ, đang nhìn đám mạ non vừa gieo, "Sau khi trở về các người thật không có gặp nhau sao? Sao lời nói giống nhau như thế? Chắc, chắc! Chẳng qua có người càng thái quá hơn, còn tưởng thuê lên vải bố thô làm dấu hiệu cửa hàng gia cụ nữa."

Lời này vốn để chế nhạo Cốc Vũ, An Cầm Hiên nghe xong sững sốt, vỗ đầu, "Ai nha, sao ta không nghĩ ra, không cần thuê, chúng ta vẽ lên là được, thuốc nhuộm chúng ta có, cũng còn kịp, làm dấu hiệu cửa hàng tốt lắm."

Tiểu Hà hoàn toàn ngớ ra, một lát sau lắc đầu, "Các người hai người..." Chưa nói xong thấy An Cầm Hiên vỗ ót, trên mặt trên người đầy dấu hồng dấu tím, nhìn rất khoa trương, bật cười ha ha.

Rất nhanh đến trấn trên, Cốc Vũ và Tiểu Hà đi từ lâu Hứa Thế Cùng rửa tay, Hứa Thế Cùng giữ lại cũng không ở, đi một vòng thôn trang bên

tiểu cô cô, có một số việc cần bàn, rồi cùng Tiểu Hà hai người đi dạo một vòng.

Rất lâu rồi Cốc Vũ không đi dạo, trấn trên tựa hồ náo nhiệt hơn, lúc vừa trở về nhà, ở đây cũng chỉ bán thùng gỗ, đa số bán bánh gạo đồ ăn vặt, lúc này trên đường nghiêng ngã các loại đồ chơi, các nàng thấy hưng trí bừng bừng, Tiểu Hà còn mua một cái vòng tay, lại thấy đóa quỳên hoa đẹp, thờ dài lắc đầu nói: "Đáng tiếc lúc này chúng ta lớn rồi, nếu cỡ Hạ Xuyên thì tốt rồi, trang điểm xinh xắn đẹp đẽ."

Cũng may ý niệm này rất nhanh biến mất, mua chỉ thêu cùng một ít điểm tâm, đến tiệm tạp hoá lại mua một chút thực phẩm tươi mới.

Nhị thúc công đặt mua đồ xong, An Cẩm Hiên cũng thay quần áo đều chờ ở trước cửa tửu lâu, Cốc Vũ cùng Tiểu Hà lên xe, dọc theo đường đi như cũ hưng trí không giảm, luôn miệng nói về sau cửa hàng phải như thế nào như thế nào, thỉnh thoảng Cốc Vũ còn chọc ghẹo Tiểu Hà chưa xuất giá đã nghĩ đến chuyện bên Trần gia bên kia.

Gần tới thôn trang, xe ngựa đột nhiên ngừng lại.

Cốc Vũ và Tiểu Hà không biết vì sao có một đám người vây quanh ở bên kia, Nhị thúc công không thích các nàng nghe nhiều thị phi, "Nhất định không phải là chuyện tốt gì, hai người các người trở về, ta đi xem như thế nào."

Cốc Vũ và Tiểu Hà cũng định như thế, xuống xe ôm đồ của mình đang định vòng qua đám người, đột nhiên một thanh âm chói tai truyền đến, còn có vài phần quen mắt, "Người ta nói phá mười toà miếu cũng không hồi một mối hôn nhân, hiện tại các người làm ra chuyện như vậy, cũng nên quản giáo, nếu thật sự như thế phải đi đìim lồng heo!"

Trong đám người còn có một người đang gạt lệ, Cốc Vũ chen lấn qua đám người nhìn vào không còn thái độ lạnh nhạt. Hình dáng kia sao quen

mắt như vậy... Tú Nhi!

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 227+91: Náo Tới Cửa

Lửa giận của Cốc Vũ bốc lên, đủ loại ấm ức khó chịu trước kia luôn ở trong lòng, nàng âm thầm nắm tay đi qua.

An Cẩm Hiên cũng chú ý tới, hắt chắn phía trước Cốc Vũ, âm thầm lắc đầu, "Chúng ta nghe một chút, có chuyện gì để ta đến là được."

Cốc Vũ hiểu hắt bắn khoản chuyện gì, lúc trước là ở bên ngoài, nàng muốn sao cũng dễ nói hơn, mà nơi này đều là hương thân, nếu thanh danh truyền ra là không được, tóm lại nàng phải chú ý trước sau, huống hồ Nhị thúc công vừa giao phó qua. Khụ khụ, Tú Nhi dám chạy đến thôn trang náo, cũng không xem chỗ.

Nghĩ như vậy, Cốc Vũ liền ôm tâm tình xem diễn, vừa vặn một bên là dưới gốc cây cổ thụ, phía dưới có mấy khối đá xanh, đã bị ngồi đến lảng, Cốc Vũ đang định kéo Tiểu Hà, đã thấy An Cẩm Hiên nghiêng đầu ý bảo các nàng đi qua, chính hợp ý này.

"Cốc Vũ, người kia là loại người nào? Sao trước kia ta chưa từng gặp qua, tới nơi này khóc tang hay sao?" Trong ngôn ngữ Tiểu Hà rõ ràng biểu lộ không vui, mày nhíu lại nhìn Tú Nhi làm bộ làm tịch.

Cốc Vũ hì hì cười, "Đó không phải là biểu muội của Tiểu Thạch sao, không biết tới làm gì nữa, dù sao chúng ta đứng ở đây cũng nghe thấy, muốn đánh cũng không thấy chúng ta đúng không? Chuyện chó điên cắn người gặp không ít."

Tiểu Hà phốc xuy cười, không nói nữa, lướt qua một đám người nhìn hai người bên trong.

Một phụ nhân không biết là thân phận gì, tại kia than thở nói chuyện, "Tú Nhi do ta từ nhỏ xem đến lớn, luôn ở cùng với Tiểu Thạch nhà chúng ta, không ngờ náo ra loại chuyện này, bắt cóc đứa nhỏ của ta, nếu không do Tú Nhi nói với ta, còn không biết hồ ly tinh trốn ở địa phương nào a —— "

Rõ ràng có chút giả bộ thật thà, làm cho người ta buồn cười, Cốc Vũ trong lòng thở ra nhẹ nhõm, nếu Tiểu Mẫn thật gả vào nhà như vậy, không nói đến Tiểu Thạch thế nào, chỉ cần một lão nương không phân biệt được xanh đỏ đã đủ đau đầu, còn có một Tú Nhi thích làm bộ làm tịch lại làm ra vẻ làm dáng, ngày không biết nên qua thế nào, chẳng lẽ gà bay chó sủa mới coi như tốt?

Hiếm khi có chuyện mới làm mọi người hưng phấn, ào ào nói chuyện với nhau. Nương Trụ Tử hảo tâm khuyên can, "Đang tốt lành sao lại khóc a, thôn trang chúng ta không thấy người người nói, nếu không lại đi tìm xem? Người trẻ tuổi quá nông nổi, không có vấn đề nào giải quyết không được có phải không?"

Phụ nhân kia thấy có người quan tâm nàng, theo đà nói tiếp, "Ta... ta nuôi lớn con trai, lại bị người ta làm cho hồ đồ, Tú Nhi không phải người nói chính là thôn trang này sao?"

Tú Nhi đưa tay nhỏ bé lên xoa mắt, vẻ mặt ủy khuất, nói chuyện thậm chí bị đứt quãng, "Ô, ta... ta nghe nói là cái kia, biểu ca ý trung nhân..."

"Phi phi phi, cái gì ý trung nhân, dù sao cũng chỉ là ôm ấp bên ngoài, cũng là mắt bị mù, mới coi trọng những người khác, ta nguyên lai còn tưởng..." Phụ nhân kia khinh thường nói.

Phụ nhân thôn trang, nương Đại Trụ cùng Quỳnh tẩu khuyên bảo, "Chuyện chưa chính xác, thôn trang chúng ta không có khuê nữ như vậy,

một đám đều ở nhà, ta khuyên các người không cần lãng phí thời gian, đi nơi khác tìm đi."

Có được sự đồng tình, tựa hồ đạt tới hiệu quả bọn họ muốn, Tú Nhi đỡ phụ nhân kia đứng dậy, "Này... chúng ta không nói nơi này rồi cuộc có từng cất giấu biểu ca, chỉ là biểu ca không thấy chúng ta gấp đến độ hoảng hốt, cũng bất chấp, thỉnh tẩu tử, đại nương nhóm thông cảm."

Diễn xuất này Cốc Vũ đã quá quen thuộc, hừ lạnh một tiếng, đến cùng xem nàng muốn làm gì, "Tiểu Hà, người nhìn đi, đợi lát nữa đuôi hồ li sẽ lộ ra, nếu nàng dám hắt nước bắn lên tỷ tỷ, ta không để nàng ra khỏi Đào trang!"

Đối mặt với Cốc Vũ đột nhiên cường ngạnh, Tiểu Hà từng nghe qua Cốc Vũ kể chuyện, không ngờ Tú Nhi có bộ dáng nũng nịu như vậy, nhưng mặt mũi cùng lòng dạ hung tợn quá khác nhau, đến lúc này lời bọn họ nói cũng không có sai lầm gì, vì thế tiếp tục xem.

An Cầm Hiên bên tai Nhị thúc công nói thầm vài câu, Nhị thúc công không nói gì, lặng lẽ ngồi ở trên xe.

Lâu như vậy, mọi người có chút kinh ngạc cũng có chút đồng tình thấy hai người này đáng thương, "Các người có biết tên không, chúng ta phụ tìm xem, nếu không có vẫn không cần lãng phí thời gian."

"Nhà nào nuôi ra con như vậy, thật đúng là nát tâm."

"Cũng thật sự là, chuyện trong nhà loạn thành như vậy thật là đáng buồn, khuê nữ nhà ai không biết xấu hổ như vậy, sau lưng cha mẹ muốn thông đồng bỏ trốn được sao?"

Cuối cùng có người nhiều chuyện, lời bỏ trốn vừa nói ra miệng, người vây quanh bắt đầu thảo luận, đồng tình cũng có, chỉ là người khác khổ tựa hồ bé nhỏ không đáng kể so với mình.

Tú Nhi thấy vậy lại gào khan một tiếng, hấp dẫn tầm mắt mọi người, "Nói vậy cô nương kia nhất định cũng là cái khó được, bằng không sao biểu ca bỏ ta mà đi, nhất thời ta..."

Đột nhiên có phụ nhân hỏi thăm ra, người tìm tới cửa là nương của Thạch Bộ đầu, một người là biểu muội, nhớ tới lời của bọn họ vừa rồi, đồng loạt nghi ngờ.

"Người chính là mẫu thân Thạch Bộ đầu a? Chắc chắc, Bộ đầu nhà các người cũng bị người bắt sao? Thực vẫn là lần đầu tiên nghe nói. Đứa nhỏ kia ta thấy cũng tốt, có đầu óc, chỉ là thôn trang chúng ta nhất định không có chuyện như vậy! Bằng không chúng ta là người đầu tiên không tha cho."

Người bên kia tiếp tục khóc.

"Cô nương, người nói người thông đồng là họ Lí?"

Lúc này Tú Nhi ước có người dẫn câu chuyện đi, câu hỏi này thật hợp tâm ý của nàng, chuyện lần trước xem như đã mất mặt một lần, lần này nghe nói bên kia muốn từ hôn, nàng đầu tiên là thương tâm hết mấy ngày, sau đó qua bên kia nói, khuyến khích cô cô ra mặt, ở đây náo một hồi bọn họ tự nhiên sẽ đi về, cô nương kia sẽ không còn mặt mũi, về sau không chừng bọn họ còn có thể cùng nhau, biểu ca biểu muội sao, thân càng thêm thân, đánh gãy xương còn gân. Dù làm không đúng, đến lúc đó nói mình bị cô cô thuyết phục tới, bằng không một cô nương sao có thể xuất đầu lộ diện đi tìm phu quân. Thanh danh một khi truyền ra, sợ là hãn không đồng ý, ít nhất không có bà mối nào dám đến cửa.

Đến hiện tại, nàng rất vừa lòng, chỉ còn chờ ở cửa thôn trang khóc kể một trận, người bên này một khi đồng tình sẽ nói đến nhà người kia, cứ như vậy các nàng nhất định không chiếm được lợi gì, đợi hãy chờ xem.

"Đại nương, ta van cầu ngài, biểu ca cũng không biết thế nào, dù sao cũng muốn nói rõ ràng, nếu hãn không vừa ý việc hôn nhân này, ta... ta mặc

hắn cũng được, chỉ đáng thương cô cô ta ở nhà khóc đến chết đi cũng không có người biết, van cầu ngài mang chúng ta đi gặp Lí gia cô nương."

An Cẩm Hiên ở bên cạnh xem cơ hồ buồn nôn, lúc này lạnh lùng nói, "Có muốn ta mang người đi hay không?"

Tú Nhi mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn thấy người không muốn gặp, vốn đã hỏi thăm qua mấy người này không ở thôn trang, sao không duyên cớ xuất hiện ra? Nhất thời ngớ ra.

An Cẩm Hiên buồn cười đứng đó, ánh mắt khinh bỉ không thềm che giấu, thấy Tú Nhi còn chưa lấy lại tinh thần, đối với người bốn phía cười nhẹ, "Cô nương này là người quen a, lúc trước chúng ta thường đi ra ngoài, có người xưng là tiểu thư khuê các đúng không? Sao tiểu thư khuê các lại xuất đầu lộ diện như thế? Chậc chậc, lúc trước không phải kêu bà mỗi đến nhà Kinh Trập cầu hôn sao? Thật nhiều cửa hàng a, còn có thể ra tiền cho người ta đi thi nữa... Đáng tiếc, đáng tiếc! chỉ là... Hừ, lại có hôn ước từ nhỏ, làm ta nghĩ mãi cũng không hiểu a. Ai, chẳng lẽ không thể nuốt được một mối khác sao? Ai, thật là hao tổn tâm trí. Ta nói các người nghe, lần trước ta cùng Cốc Vũ đi một cửa hàng, nói đồ chúng ta thêu là trộm của nhà hắn, sau đó náo đến quan phủ, Bộ đầu lại là biểu ca của người ta, nếu không do Tiểu Mãn đi qua tìm chúng ta, nói ra phương pháp thêu khác nhau, suýt chút là không về được. Lần thứ hai gặp mặt, liền biến thành người thông đồng, Tiểu Mãn sắp thành thân, vậy mà cũng tới nơi này hắt nước bẩn. Chẳng lẽ không cần tìm học trò sao, không có Kinh Trập cũng có đủ loại kiểu dáng khác thôi, còn muốn Bộ đầu chung tình a."

Lời nói nghi hoặc rõ ràng nói ra, nương Thạch Bộ đầu trợn to mắt nhìn Tú Nhi.

Lúc này Tú Nhi có một trăm cái miệng cũng không thể biện giải.

Nường Đại Trụ tức đến nỗi nói cà lăm, "Này này này... là chuyện gì, Tiểu Mẫn là một cô gái tốt, tới phiên người nói tam đạo tứ có phải không? Người..."

Quỳnh thậm thậm chí càng hung hiểm hơn trực tiếp nói, "Khi dễ thôn trang chúng ta không có người hả? Cút!"

Chữ cuối cùng rất có uy lực, đại khái vừa rồi người nghe rõ ràng lời An Cẩm Hiên nói người đều có thái độ này, Tú Nhi giả bộ đáng thương không có chút tác dụng nào, nương Thạch Bộ đầu từng câu tại kia chất vấn.

Tú Nhi hai mặt thụ địch, tại kia cố chống đỡ, muốn tìm chỗ trống đi ra ngoài, nhưng vừa rồi biểu diễn đáng thương quá mức thành công, hấp dẫn rất nhiều người, ngược lại là tự bê đá đập chân mình.

Nường Đại Trụ càng nói càng tức giận, thiếu điều muốn đánh qua, "Tiểu nha đầu người, làm nha đầu cho Tiểu Mẫn cũng không xứng, suýt chút còn ném người vào hố lửa, không biết sao còn tồn tại lòng xấu xa như vậy, người, người..." Phách! Một cái tát đi qua.

Tú Nhi nhanh nhẹn né tránh, cái tát quệt qua tóc nàng, kéo tóc nàng xuống, nhìn rất chật vật.

Phương thức biểu đạt phần nộ cao nhất của phụ nữ nông thôn, đơn giản là cào mặt nắm tóc, không ngừng đánh. Tú Nhi nơi nào gặp qua trận thế như vậy, nghiêng ngả chao đảo đã bị vỗ vài cái, loạn thành một đoàn.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 228+92: Nam Chúc Nữ Canh

Nam chúc nữ canh* = Nam dệt vải nữ canh tác (làm ruộng)

Lúc các nàng đang tranh cãi ầm ĩ, An Cẩm Hiên đi tới, liếc Cốc Vũ các nàng mỉm cười.

Cốc Vũ và Tiểu Hà xem cũng không sai biệt lắm, với loại này không cần cuồng loạn đi tranh thủ, không cần tốn hết tâm tư đấu ngoài sáng ám tiền sau lưng chiếm thượng phong, sau đó đem những người này cưỡng chế dời đi, cứ nhàn nhạt ngồi xem náo nhiệt, những người đó bị như vậy có lẽ quá báo, tâm tình thật không sai.

Tâm tình không sai còn có Nhị thúc công, hẳn thậm chí không tiếp tục đi, đứng ở kia nhìn Kinh Trập, Cốc Vũ, Tiểu Hà ba đứa trẻ đi, phảng phất hình ảnh lúc trước mang về một đứa trẻ, đang chậm rãi trưởng thành, đầu cao hơn rất nhiều, khí độ mỗi ngày một bất đồng, thoáng chốc biến thành một đại tiểu tử, hẳn nhất thời ngớ ra thở dài, bao nhiêu năm đã đi qua.

Tiểu Mẫn ở nhà bận việc, thấy vẻ mặt vài người bọn họ không giống nhau, Cốc Vũ sợ các nàng lỡ miệng, "Chúng ta đi cửa hàng bên kia xem qua một chút, thấy chúng ta còn rất nhiều chuyện phải làm, chờ thêm một thời gian bên kia khai trương còn bận việc khác." Nói xong Cốc Vũ đại khái nói một ít việc muốn làm, rồi qua hậu viện sân bên kia suy nghĩ nên thiết kế dấu hiệu gì cho cửa hàng. Bây giờ lúc này đã trở về như xưa, Nhị thúc công và An Cẩm Hiên ở, người đều chuyển ra ngoài, chỉ là Cốc Vũ có chuyện gì luôn thích ở bên này suy nghĩ mà thôi.

Ở nơi quen thuộc sẽ làm cho người ta tự nhiên thoải mái hơn nhiều, càng cảm thấy dễ dàng không có yêu cầu cao, lúc thức dậy sẽ không lo lắng.

Vì thế nàng dùng mảnh ngói vỡ phủi đi các loại đồ hình trên mặt đất, không vừa lòng.

An Cẩm Hiên vào lúc nào nàng cũng không biết, An Cẩm Hiên cũng không biết mình vì cái gì, ngồi trên những cái bình lớn, nghiêng mình qua xem Cốc Vũ đang bận rộn, ánh mặt trời tà tà chiếu xuống, những bóng nắng chập chờn như ẩn như hiện. Cốc Vũ biết hẩn ở phía sau, vẫn ngồi như thế không để ý tới.

Rất nhanh, người ngồi trên đất từ một biến thành hai người, thỉnh thoảng còn nghe thấy thanh âm tranh cãi, sau đó lại là tiếng cười, rớt cục, cũng không biết là ai đụng phải ai, mặt Cẩm Hiên đỏ lên, giữ chặt tay Cốc Vũ. Hai người nhìn nhau, đều sửng sốt.

Cốc Vũ đột nhiên hoảng hốt, một niềm lo lắng truyền đến, cảm thấy có chút không ổn, lại không biết chỗ nào không ổn, vì thế chịu đựng bàn tay to của hẩn bao lấy, rất nhanh đã thấm mồ hôi.

Thật lâu sau, từ bên ngoài sân truyền đến tiếng nói sắc nhọn của một phụ nữ, mắng con của mình, một bên là tiếng bước chân nhỏ vun, đại khái là tiểu hài tử trong nhà quấy rối bị nhéo trở về. Cốc Vũ mới hồi phục tinh thần lại, rút tay về, mặt nóng lên.

An Cẩm Hiên đột nhiên hạ quyết tâm, phun ra một hơi, "Cốc Vũ, ta... có chuyện muốn nói với người."

Chẳng lẽ kế tiếp là thổ lộ? Nàng bỗng nhiên không dám ngẩng đầu nhìn hẩn, nhìn mảnh ngói trong tay, rồi nhìn dấu hiệu vừa vẽ. Trong lòng thoáng chờ mong, lại bắn khoản có phải quá nhanh, việc hôn nhân của Tiểu Mẫn và Tiểu Hà đến rất nhanh, nàng không hề nghĩ tới bản thân, mới mười mấy tuổi, sẽ...

Kiếp trước, với phương diện này nàng không có kinh nghiệm gì, bởi vì từ lúc còn nhỏ phần nhiều thời gian nàng đều ở trong phòng bệnh, trong mơ hồ nàng luôn cảm thấy mình không như người bình thường kết hôn sinh con. Một ngày qua tốt hơn, rồi lại nhiều hơn một ngày, cũng đã rất thỏa mãn.

Lòng còn đang rối loạn, độ ấm trên tay cũng không tán đi, nàng đang đợi.

Thật lâu sau không nghe thấy thanh âm, rốt cục ngượng ngùng ngừng đầu, đã thấy An Cẩm Hiên vẻ mặt bi thương. Sao thần sắc này cùng trong tưởng tượng khác hẳn nhau như thế?

Nàng có chút giật mình cảm giác thoải mái hơn, nếu vừa rồi hẳn nói ra, mình phải làm sao?

"Cốc Vũ, ta chẳng phải là một cô nhi, kỳ thực còn có rất nhiều người không coi là thân nhân." An Cẩm Hiên dùng hết khí lực, phun ra những lời này.

Từ ngày ấy Cốc Vũ đã biết chuyện của hẳn, luôn giữ ở trong lòng, giờ phút này nghe hẳn nói, trong lòng có chút đau, nhiều năm như vậy, rốt cục hẳn muốn đổi mặt sao? "Ừ..."

Lời đối thoại đứt quãng, Cốc Vũ nghe được từ Nhị thúc công không sai biệt lắm, chỉ là từ miệng An Cẩm Hiên, tựa hồ không giống với, hẳn nói rất gian nan, nhưng cũng rất kiên quyết, ngón tay không ngừng vẽ loạn trên đất, như muốn vẽ đến chảy máu. "Chúng ta đã từng thoả thuận qua là có chuyện nhất định phải thương lượng, đại khái là ta phải về trong thành."

Cốc Vũ rùng mình, cắn môi, "Tốt."

An Cẩm Hiên quay đầu nhìn Cốc Vũ, "Người không sợ sao?"

Lời nói không đầu không đuôi nhưng Cốc Vũ hiểu, bắt đầu từ khi nào bọn họ ăn ý như vậy? Lúc này hắn nói những lời này, trên người hắn gánh vác nhiều lắm, mình chùn bước sao? Thật sự là làm khó hắn, nếu không nghĩ đến ngày sau, sao lại tự làm khó mình như vậy.

Hắn còn nói, "Ta biết mình không nên nói, chỉ là lúc trước chúng ta... Ta không muốn gạt người, nếu người không muốn đi trong thành, ta nghĩ ít nhất ta còn có thời gian, hiện tại người chưa được mười bốn tuổi, chờ ta hai năm, ta nhất định đem xử lý tốt mọi chuyện, khi đó chúng ta không cần nghĩ gì, nếu người nguyện ý, chúng ta..."

An Cẩm Hiên không thể nói ra được.

Lòng Cốc Vũ mềm mại có chút động, hắn đã nghĩ xa tới như vậy sao? Từ khi nghe Nhị thúc công nói, nàng có chút sợ hãi có một ngày hắn đột nhiên ra đi không từ giã, và một ngày Kinh Trập cũng ra đi như vậy, Tiểu Mãn và Tiểu Hà thành thân, chỉ còn một mình mình ở lại. Lúc này, lời hắn nói giống như nàng nghĩ, nhưng nàng không lộ ra ý tứ.

Nàng tự nhận là mình chẳng phải là một người con gái yếu đuối chỉ biết núp sau người khác, cho nên lần trước bọn họ mở cửa hàng không nói trước, nàng cảm thấy có chút thất lạc, nàng tin tưởng chuyện gì đều có thể giải quyết, giải quyết xong mới nói với nàng với lý do không muốn nàng lo lắng, có lẽ cũng thật là tốt, nhưng nàng không muốn như thế, bởi vì dù sao nàng ngay cả lựa chọn đường sống cũng không có, cùng nỗ lực đi giải quyết những trở ngại phía trước có lẽ sẽ tốt hơn, không tham dự cũng phải do mình lựa chọn không đi, tóm lại phải do mình quyết định mới được. Điểm ấy nàng thật để ý.

"Cho nên hiện tại đại khái không thể đợi, sau thu ta sẽ theo Nhị thúc công trở về, bên kia đã an bài xong, đến lúc đó ta mới chậm rãi bắt đầu, chờ người nghĩ kỹ rồi nói với ta, bất luận thế nào..."

Sắc mặt Cốc Vũ trầm xuống, liếc An Cẩm Hiên một cái, "Chuyện của người xử lý tốt sao? Nếu không trở về sao còn phiền lòng chuyện bí phương? Đã dò hỏi rõ ràng chuyện của cha mẹ người chưa? Không thể vì trong lúc nhất thời làm việc mơ hồ, còn có trở về ngân lượng chuẩn bị tốt sao? Nếu bọn họ nhận ra người phải làm sao bây giờ? Đến lúc đó còn nói cái gì trở về chứ!"

Việc này làm sao An Cẩm Hiên không nghĩ qua, chỉ là hắn không nắm chắc mười phần, lại cảm thấy thời gian không thể chờ mà thôi. Nghe những lời này liền ngớ ra, không biết nói gì mới tốt. "Cốc Vũ, người...?"

Cốc Vũ có chút thiếu kiên nhẫn, nàng biết mình, dù không nghe Nhị thúc công nói cũng đã lo lắng, nàng nghĩ đi vào thành kiếm bạc trước tiệm thể làm quen một chút, còn tưởng có thể kết được bạn sau này có thể nhờ vả, những ý tưởng, tựa hồ đều đang đợi đến ngày hôm nay hắn nói ra những lời này, nàng bỗng nhiên mới hiểu được.

Cứ như vậy thôi.

"Người có phải bị đánh trúng chỗ nào chứ? Cần thận suy nghĩ, chúng ta sang năm trở về thì như thế nào? Ta chờ đến khi nào đều không quan trọng, vẫn nên chờ cửa hàng khai trương kiếm tiền rồi đi, bên kia... ta cũng không tính xa lạ."

An Cẩm Hiên vừa thấy sắc mặt Cốc Vũ trầm xuống, âm thầm không yên, tựa hồ mình nghĩ tới việc này mà chưa trưng cầu ý kiến của nàng, những câu hỏi kế tiếp thì mình chưa hoàn toàn chuẩn bị tốt, vậy mà còn ở nơi này nói cái gì hai năm, nhất thời có chút uể oải, lại nghe xong những lời này, đột nhiên vui mừng quá đổi, chà xát tay không biết biểu đạt thế nào, "Cốc Vũ, người nói, người nói chúng ta cùng nhau trở về thành?"

Cốc Vũ cười rộ lên, nhìn bộ dáng của hắn, "Ta không nói là trở về, ta còn có cha mẹ, chờ chuyện ca ca ta giải quyết xong rồi nói sau, trong thành

cũng tốt ở nông thôn cũng tốt, không phải chỉ là vài ngày đường sao? Chẳng lẽ đến lúc đó người không có chân trở về sao, chẳng lẽ ta muốn vào thành đi dạo cũng không được? Nói giống như một đi chỉ có thể chết già không thể lui tới."

Nói luồn một hơi như đang chỉ trích, căn bản không cần thiết trả lời, An Cẩm Hiên gật đầu, rồi vuốt đầu gối cười rộ lên, hàm răng trắng dưới ánh mặt trời loang loáng, bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì, "Chuyện của Kinh Trập, ta đã biết, dù sao cũng đã một năm, cho dù là kết quả tệ nhất, cũng là lúc trở về dự thi."

Cốc Vũ kinh ngạc, thì ra hai người bọn họ đã không giấu giếm nhau chuyện gì, dù sao Lí Đặc Tuyền sẽ không nói, hơn nữa nên bên Kinh Trập có chuyện cũng không thể cái gì cũng nói để hấn lo lắng, nói vậy nếu kết quả tệ nhất, cũng phải đi về dự thi, rồi từng bước một ... báo thù? Từ vừa ra tới liền dừng lại.

"Cẩm Hiên ca, việc này, có thể chờ sau này hãy nói được không? Chờ chúng ta đem mấy chuyện này làm tốt, lại nói, dù sao, chúng ta..." Đến phiên Cốc Vũ lắp bắp.

An Cẩm Hiên không có dị nghị gì, hấn luôn lưỡng lự, lúc này nói ra thoải mái không ít, kết quả tốt không ngờ.

Cốc Vũ nói tiếp: "Lần này ta đi trong thành gặp một chuyện, mứt đào chúng ta tựa hồ không tốt lắm, hơn nữa chúng ta cũng không thể luôn dựa vào nó kiếm tiền, lần này suýt chút xảy ra chuyện, này đó... Ta hỏi thăm qua, nếu về sau người bên kia muốn, chúng ta không lo lắng chống lại bên kia, nhưng nếu không có gì, không thể đi chống chọi."

Thì ra lúc Cốc Vũ đi trong thành đã hỏi thăm chuyện bên An Cư. An Cẩm Hiên há hốc miệng, chẳng lẽ lúc nàng nghe chuyện đã bắt đầu tính toán như vậy? Hấn có chút vui mừng.

"Người choáng váng!"

"Không, không, ta luôn suy nghĩ có chỗ nào không đúng, lúc trước hái hồng đỗ quyên về tựa hồ không có chút tác dụng gì, nghĩ mãi cũng không ra, đến lúc đó đi vào thành, có phương tiện hơn một chút. Chuyện kiếm tiền cũng cấp thiết như lửa sém lông mày, cho dù cửa hàng vận chuyển bình thường, nhưng tiền đó chúng ta cũng không thể động vào, Tuyên thúc bọn họ đều thấy là về sau phải đưa ra một chiêu gì đó mới được. Đến lúc đó lại cùng Kinh Trập nói."

Đột nhiên Cốc Vũ muốn đùa dai, ôn nhu kêu một tiếng, "Cầm Hiên ca."

An Cầm Hiên không quen nhìn bộ dáng của nàng, nhất là đôi mắt long lanh, thanh âm của hắn như là bị nghẹn lại, "Ừ?"

Cốc Vũ khụ khụ hai tiếng, ra vẻ nghiêm trang nói, "Không phải người ta nói là nam canh nữ dột sao? Nhưng người cứ yên tâm, chuyện kiếm tiền để ta lo, người an tâm canh củi đi thôi!" Nói xong vung bàn tay lên, có khuông có dạng chạy đi.

An Cầm Hiên sững sốt, cảm thấy có chút không đúng, nói như vậy, nam canh nữ dột, phải là mình kiếm tiền nàng canh củi mới đúng chứ, vừa rồi Cốc Vũ nói như vậy, là nói mình như là... tiểu nương tử? Lửa giận nổi lên, "Uy —— "

Bên ngoài chỉ có tiếng cười ha ha truyền đến.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 229+93: Hòa Khí Phát Tài

Sau ngày đó, Cốc Vũ và An Cẩm Hiên không ai nhắc tới chuyện đó, vẫn như xưa, nên làm gì thì làm, nhưng vẫn cảm thấy có chút không giống.

Ngày khai trương đến gần.

Không cần biết người đến mua nhiều hay mua ít, tóm lại muốn hấp dẫn người tới trước rồi nói. Bọn họ đã bàn tính xong, theo lời của Cốc Vũ và An Cẩm Hiên, Lí Đắc Tuyên cùng Đại Lâm vội vàng làm hai dấu hiệu, ở lối rẽ đi trấn trên dựng một cái, trước mặt cửa hàng đặt một cái. Từ xa người ta có thể nhìn thấy, nhất thời người ta nghị luận ào ào, thậm chí còn có phụ nhân đến hỏi có phải dùng để trừ tà không, làm cho bọn họ dở khóc dở cười.

Những chuyện khác như ai ở trấn trên chỉ đường, ai phụ trách ở trong cửa hàng phát quà tặng, ai ghi nhớ người đặt hàng, mọi thứ đều bàn tính phân công rõ ràng, chỉ chờ đến ngày ấy mọi người cùng làm việc. Hứa Thế Cùng cũng nói muốn tặng quà cho khách đến tầu lâu, nhưng bị ngăn lại ở, tầu lâu đã không còn bộ dáng của năm xưa, nên không thể làm chuyện như vậy, Hứa Thế Cùng nghĩ lại cũng có lý đành phải thôi, bất quá nói ngày đó sẽ tới hỗ trợ.

Ngày khai trương, vài người An Cẩm Hiên, Trần Giang Sinh, hắc tử đại ca và Lí Đắc Giang, chỉnh tề ở trấn trên phát tờ rơi, "Qua bên kia nhìn xem, có hai đường đi, cầm tờ này đi đi, chậm trễ sẽ phí công, không còn gì đưa đâu!"

Cũng có người buồn cười, "Nói ta đi tới sẽ thấy. Vậy đi hướng nào mới thấy đây?"

"Nghe nói người ta từ trong thành về, ta nhìn qua, hình thức thật sự là không sai, cũng không biết có đắt hay không, hỏi thăm một chút cũng không mất tiền, dù sao cũng là thiếu niên, cũng không ngại hỏi chỉ sợ trong lòng người lớn không thoải mái!" Một nhóm phụ nữ nghị luận ào ào.

"Không thoải mái thì có thể thế nào? Nếu giá cả thích hợp thì không nói làm gì, chẳng lẽ thời của chúng ta ngay cả ngăn tủ cũng không có một cái tốt, còn muốn so sánh với tiểu bối bọn họ? Người thật sự là đa tâm! Nhìn kỹ hãy nói!"

Nghe nói có quà tặng, là cho không, rất nhiều người không tin, cũng có người bán tín bán nghi, bàn tới lúc trước từ lâu đưa đậu hủ hoa làm ví dụ thuyết phục người khác. Đợi đến giữa trưa, có người thật sự lấy được giỏ trúc nhỏ, vải dệt thậm chí vận khí tốt còn lấy được thùng gỗ, lợi ích thực tế rõ ràng trước mắt, so với lời nói có sức thuyết phục hơn nhiều, thôn trấn cứ như vậy sôi trào, dòng người như nước ào ào đi về hướng cửa hàng.

Ngoài cửa chật chội không chịu nổi, dạng người gì cũng có, Cốc Vũ và Tiểu Hà con gái không ra cửa, người lớn cũng không để các nàng đi ra, liền ngồi ở trong phòng phía sau sửa sang lại vài thứ kia, Lí Đắc Hà phụ trách vận chuyển, chạy trước chạy sau chiếu cố làm việc, Cốc Vũ bọn họ chỉ nghe đến tiếng người ồn ào, cũng cảm thấy thất náo nhiệt.

Tiểu Hà thấy quà tặng còn lại không nhiều lắm, sốt ruột, "Cốc Vũ, lát nữa bọn họ lại vào lấy phải làm sao bây giờ? Rõ đã đưa hết, vải bố chỉ còn lại 2 cây, không còn bao nhiêu. Như vậy sao được, người ta ước gì lĩnh một lần lại một lần!"

Cốc Vũ có chút buồn cười, chuyện này không vượt ngoài chút lợi lớn lợi nhỏ thôi, chịu chút phí tổn, hơn nữa bọn họ quà lấy về mặt trên còn có dấu

hiệu của cửa hàng, mang về dùng, không chừng khi nào cần gia cụ sẽ nhớ tới, "Chúng ta dựa theo tờ rơi phát, hết thấy đều ở trong dự liệu, sẽ không hết, phát hết thì thôi, không thể mỗi ngày cho người ta đến lấy không, giữ lại chút tiếc nuối mới tốt."

Vội vàng hết mỗi hai ngày, người đến sau quả thực rất tiếc nuối, không cam lòng đến không một chuyến, vào trong cửa hàng chuyển động một vòng, Trần Giang Sinh hưng trí bừng bừng giới thiệu, thứ này đặt trước trong vòng mười ngày có thể giảm một thành (10%) hoặc là có thể tặng kèm một cái bàn thấp.

Người động tâm rất nhiều, cuối cùng giao tiền đặt cọc, lớn nhỏ cũng tiếp gần hai mươi mỗi, đều trong dự liệu.

May mắn là Lí Đặc Tuyền và Đại Lâm bọn họ đã sớm chuẩn bị tốt, hơn nữa thời gian giao hàng không giống nhau, đẩy nhanh tốc độ vẫn ứng phó được. Sợ là sợ sinh ý quá náo nhiệt, cần không nổi lại không làm kịp.

Chờ cửa hàng bên này đi vào quỹ đạo, việc hôn nhân của Đại Lâm và Tiểu Mẫn đã gần kề.

Ngày ấy Tú Nhi hai người đến náo, cuối cùng Tiểu Mẫn cũng biết, chỉ xuy cười một tiếng, không có phản ứng gì. Cốc Vũ thấy nàng vân đạm phong khinh*, tảng đá trong lòng rơi xuống, "Tỷ, may mắn người lúc trước không chọn bên kia, nếu không cả ngày gà bay chó sủa làm sao bây giờ?"

Vân đạm phong khinh* = Lạnh nhạt như mây nhẹ nhàng như gió, ý nói không để ý tới.

Tiểu Mẫn cười lắc đầu, cầm trong tay xiêm y đã giặt xong vắt khô vung vẩy trong không trung, khoác lên sào trúc, lời nói cách xiêm y nhẹ nhàng truyền tới, "Nương nói rất đúng, mỗi ngày vẫn nên sống tốt một chút."

Cốc Vũ ngưng lại lời muốn nói, vài ngày nay thần sắc Tiểu Mãn nàng đều xem ở trong mắt, nhưng nhớ tới lời nói của Tiểu Mãn đêm trước, trong lòng cảm thấy nàng vẫn có chút không cam lòng, tuổi trẻ ai lại không muốn có thể oanh oanh liệt liệt, khoái ý bên chạy một hồi? Chỉ là trời đã an bày, trên đời không có chuyện thập phần vừa lòng chờ đón.

Không cam lòng có lẽ là có một chút, nhưng chọn người khác, chỉ sợ không chỉ là vấn đề không cam lòng.

Cốc Vũ thấy, ít nhất chuyện như hiện tại cũng tốt, tính tình Đại Lâm ca đã thay đổi một chút, hướng hồ là thật tâm thực lòng đối với Tiểu Mãn, bên Tiểu Thạch không nói tới thân thích trong nhà hân, mỗi ngày hân ra cửa là Tiểu Mãn phải lo lắng đề phòng suốt, về sau còn có thể an ổn sao? Nàng bất đắc dĩ cười, ít nhất, biết hân lâu như vậy không thấy biểu hiện gì, nhìn không ra đảm đương của hân, Tiểu Mãn không có khả năng ở cùng người như vậy đi.

Nhà ngói mới chưa xoá hết mùi bùn đất và vôi, từng đợt không khí vui mừng hôi hối, Văn thẩm không có thân thích gì, đều do hàng xóm hỗ trợ, khó được là năm được mùa thu hoạch, việc ruộng nương càng ít, chỉ chờ thu gặt lúa mùa xong là thời gian rảnh rỗi, tụ tập lại mấy nhà cùng nhau giúp đỡ.

Thừa dịp vài người đều ở nhà, Trương thị lạch bạch chạy tới nói, vốn năm nay cũng là ngày lành của Lập Thu, vì Tiểu Mãn lớn hơn, nên để Tiểu Mãn xuất giá trước, Lập Thu đành đợi đến sang năm.

Vương Thị lĩnh phần tình này, cảm tạ một hồi, Trương thị cười bị vợ Lập Xuân kêu đi.

Nàng dâu một bên nói chuyện, "Người thật thà quá. Lập Thu còn chưa tròn tuổi dâu, sắp mừng năm mới mới đủ mười lăm, chẳng lẽ cũng có thể

xuất giá? Sợ là sang năm nàng còn chưa xuất giá, không công đến cho người thiếu nợ nhân tình."

Sao Vương Thị không biết như vậy, chẳng qua hiện tại Trương thị so với lúc vừa trở về tốt hơn không biết bao nhiêu, việc này cũng không là chuyện lớn gì, không so đo với nàng, đều là gia đình, còn hơn là bất hoà, bình thường tốt hơn.

Hạ Xuyên nhìn bọn họ sửa sang lại gì đó, tựa hồ hiểu là muốn làm gì, khuôn mặt nhỏ nhắn nhả nhả lại không nói chuyện, trừng mắt nhìn cái này, một hồi xem cái kia.

Cốc Vũ nhìn bộ dạng ủy khuất của hắn có chút buồn cười, "Hạ Xuyên, lại đây, đại tỷ tỷ phải gả cho Đại Lâm ca ca, người nói được không?"

Hạ Xuyên suy tư một hồi, hai tay qua lại vuốt ve mu bàn tay, "Tốt, không tốt!"

Quỳnh thẩm ở một bên buồn cười, "Đứa nhỏ này nhỏ như vậy đã biết nói chuyện cong vẹo, có cái gì không tốt?"

"Đại tỷ tỷ gả đi, có phải không còn là người nhà của chúng ta?"

"Dĩ nhiên không phải, về sau người với Văn thẩm bên kia là người nhà."

"Ai, ta thấy gả đi cũng có thể, chỉ là đến lúc đó đại tỷ tỷ phải đi, có phải nhị tỷ tỷ cũng muốn đi, đến lúc đó chỉ còn một mình ta, ta lại chưa biết kiếm tiền, nhà chúng ta làm sao bây giờ?" Ánh mắt non nớt của Hạ Xuyên có một tia sầu lo.

Cốc Vũ vừa bực mình vừa buồn cười, "Xú tiểu tử, còn rất nhiều thời gian, ai nói ta cũng muốn gả ra ngoài, bằng không ta không gả ở với người được không? Lại nói còn có cha mẹ chi, đâu tới phiên người lo đến chuyện đường gia, đại tỷ tỷ gả đi cũng có thể trở về, giống tiểu cô cô vậy."

Hạ Xuyên nghe Cốc Vũ nói như vậy tựa hồ có chút hiểu, ngượng ngùng ha ha cười, gật đầu thận trọng nói: "Đúng, có thể trở về, nhị tỷ tỷ cũng không vội gả đi, qua vài năm ta trưởng thành có thể kiếm tiền. Nếu không... Nhị tỷ, chờ ta buôn bán lời thật nhiều thật nhiều tiền mới xuất giá được không? Đến lúc đó ta làm cho người một cỗ kiệu bằng vàng!"

Quả thật là đồng ngôn vô kị, những người ngồi quanh đều nhin không được cười ha ha.

"Hạ Xuyên, chẳng lẽ người đối với nhị tỷ người tốt hơn đại tỷ người?"

"Tiểu tử này, dù có cỗ kiệu vàng, cũng cần có người nâng nôi mới được a! Ha ha!" Vương Thị cười ra nước mắt, ôm Hạ Xuyên nhìn lại xem, thương yêu nựng nịu.

Bây giờ Cốc Vũ thường bị đau khổ, thăm hận mình không nên cái gì đều nói với hắn, tuy Hạ Xuyên thông minh nhưng đến cùng vẫn là một đứa bé, cái gì đều tưởng thật, hiện tại tiền tiến vào mắt, về sau thế nào được.

Hạ Xuyên ở trong lòng Vương Thị ha ha cười, nghiêm trang đối với phụ nhân vừa rồi giễu cợt hắn nói: "Ta cũng đối tốt với đại tỷ tỷ, chỉ là bây giờ ta chưa thể kiếm tiền a, nàng lại muốn gả đi, kêu Đại Lâm ca tốt một chút là được thôi."

"Người xem người, thật sự là người có phúc khí, về sau sợ là cơ trí hơn Cốc Vũ." Người ở kề bên hâm mộ Vương Thị có con như vậy.

"Còn không phải sao, hai đứa con gái, bao nhiêu người hâm mộ không được, người nào đều không bình thường, về sau người hưởng phúc a."

Cái đầu nhỏ của Hạ Xuyên không biết lại nghĩ gì, đột nhiên tránh ra, "Ca ta về sau phải làm quan, sẽ không thể thường xuyên ở nhà, đại tỷ và nhị tỷ phải gả đi, về sau trong nhà đều dựa vào ta!"

Cốc Vũ kéo hẳn, "Đúng, dựa vào người, dựa vào người được sao?"

"Nhìn miệng nhỏ của người, làm sao người biết về sau ca người sẽ làm quan?"

Hạ Xuyên đắc ý, "Nhị tỷ nói, muốn ta đọc sách, đọc sách hiểu lẽ làm quan, về sau đại ca khẳng định sẽ làm quan, ta không muốn đọc sách, ta cũng không cần làm quan, ta muốn kiếm tiền dưỡng gia!"

Xem bộ dáng tiểu đại nhân của hẳn, Cốc Vũ thật không biết nên bắt đặc dĩ hay cao hứng nữa.

Vương Thị cô đơn nhìn Hạ Xuyên, nước mắt chảy ra.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 230+94: Khách Không Mời Mà Đến

Cửa hồi môn của Tiểu Mãn Lí Đặc Tuyền sớm đã chuẩn bị tốt, lớn từ ngăn tủ gỗ giường lớn khắc hoa, nhỏ đến hộp trang điểm, mọi thứ đều làm đủ. Căn cứ theo sự thực dụng cùng mỹ quan, nhìn rất kiên cố dùng bền, nhưng cũng không giống nhà những người khác thô ráp, chưa kịp đưa trong nhà, một hàng đặt trong cửa hàng, vô tình lại thành bản mẫu.

Vài ngày nay, đường từ trấn trên đến cửa hàng gia cụ bất tri bất giác lớn hơn, không biết có bao nhiêu người từ nơi nào đi qua, sau khi xem qua, vốn nói đến xem xong mới tính, xem qua rồi không bỏ xuống được, trong mắt đâu còn chứa được cái khác, nhà khá giả đến cũng mua một bộ, kém chút cũng cố nhín chút đỉnh để mua.

Lúc này, Lí Đặc Tuyền và Đại Lâm bận rộn không ngừng, đã vài ngày không về thôn trang.

Bên thôn trang, Vương Thị, Hứa Thị, Giang Thị ở nhà chuẩn bị tiệc rượu, bọn họ không thể giúp việc mua bán trong cửa hàng, dĩ nhiên muốn quan tâm chuyện bên này, tại kia thảo luận đủ chuyện, đầu tiên là nói hai nhà thật gần, nói chuyện lớn tiếng một chút đều có thể nghe thấy, kiểu hoa tới đón dâu, phải đi quanh thôn trang một vòng mới được. Bố trí phòng tân hôn cuối cùng cũng do người ở nhà làm, ngày ngày Đại Lâm bọn họ ở bên kia bận việc, nhưng cũng có thể bố trí phòng tân hôn ở cửa hàng.

Vẫn do Giang Thị nói, Tiểu Mãn sắp thành thân không thể trực tiếp đi qua bên kia, làm gì cũng phải ở nhà dưỡng chuẩn bị làm cô dâu thôi. Cửa hàng bên kia bố trí một điểm cũng tốt, đến lúc đó đánh xe ngựa, đường có

bao xa a. Huống hồ hiện tại trong nhà cũng không phải thiếu chút bạc đó, không thể ủy khuất hai đứa nhỏ. Trong lúc nói chuyện lại nghĩ đến Tiểu Hà, "Đến lúc đó Tiểu Hà bọn họ cũng làm như vậy, thật tốt!"

Ánh mắt Văn Thị cong cong, con trai và con gái đều có cuộc hôn nhân mỹ mãn, dâu cũng vừa lòng, Tiểu Hà gả đi càng không chịu khổ, cả đời coi như có thể ngẩng đầu, về sau để bọn tiểu bối tự làm chủ là được.

Chuyện hai bên bố trí phòng tân hôn xem như đã định xong, dĩ nhiên muốn đi tìm những phụ nữ thân cận tới giúp đỡ.

Tiếp đến là việc khức mắc kia.

Vương Thị suy tư rất lâu, trong tay cầm lấy cái gì đó, rốt cục nói, "Thôn trang dĩ nhiên có thể xử lý chuyện của hai đứa nhỏ, nhưng có cần thông báo bên kia một tiếng không? Đại Lâm tốt xấu gì cũng là Đồ gia..."

Văn Thị vừa rồi vẫn cười hì hì, thoáng chốc mây mù che phủ, ngó ra không thể trả lời.

Vương Thị thấy vậy có chút ngượng ngùng, nghĩ là đã động vào chỗ đau của Văn Thị, nhưng không nói không được, "Vốn không muốn nhắc tới, chỉ sợ về sau bọn họ nói không tốt, Đại Lâm tóm lại cũng là con cháu Đồ gia."

Văn Thị nghe Vương Thị nói như vậy, phục hồi tinh thần lại, lắc đầu cười khổ, "Chúng ta không có gì phải giấu giếm bên kia, bằng không chờ ngày ấy bọn họ trở về chúng ta lại thương lượng một chút. Người nói không sai, Đại Lâm chung quy vẫn là họ Đồ, người bên kia không muốn gặp cũng không phải là hấn, giấu lại ngoại trừ những thúc bá sợ chúng ta trở về tranh giành với bọn họ, cũng không có va chạm gì, chúng ta hiện tại đã dọn ra ngoài, lần này trở về nói một tiếng, chắc bọn họ cũng không có ý nghĩ gì khác."

Vương Thị nghe xong lời này thở phào nhẹ nhõm.

Lông mày Giang Thị dựng thẳng lên, nghĩ đến chuyện trước kia có chút tức giận, "Một đám không phân rõ phải trái. Không cần sợ, đến lúc đó để cha Giang Sinh đi với người nói, có dính líu gì với bọn họ chứ."

Nói xong nói, Giang Thị chạm vào cánh tay Vương Thị, "Người bên kia của người thì sao? Có muốn gọi bọn hắn tới một chuyện hay không?"

Vương Thị khổ tâm nghĩ trăm chiều, chuyện của Kinh Trập bên này mắt thấy mỗi ngày đi qua cũng không có chuyển cơ, bằng không lần trước Cốc Vũ vào thành về đã nói, chỉ là... cha mẹ như cũ dè dặt cẩn trọng như vậy, nhiều năm rồi cũng không dám về thăm, nghe nói còn chặt đứt lui tới với bên ngoài, nếu thật sự có chuyện gì, lúc trái gió trở trời, cũng cần có người đi thỉnh đại phu, vốn cho rằng ở thôn trang yên ổn sống qua ngày là tốt rồi, nhưng nghe Cốc Vũ nói mỗi mỗi tóc đã hoa râu, ông ngoại luôn ho khan, ngay cả cháu ngoại bọn họ chưa từng gặp qua, trong lòng nàng hận không thể lập tức trở về hiếu kính bọn họ, đáng tiếc là có thể trở về sao? Còn khổ sở lo sợ người ngoài nói, chỉ đành để mặc cho sóng xô gào thét trong lòng, rồi cố quên đi để sống.

"Không báo, đường xa, cha mẹ tuổi tác cao, một đường xóc nảy không biết chịu được không, sợ là không quá phương tiện." Vương Thị nghĩ một đàng nói một nẻo.

Văn Thị nghe lời này thông cảm gật đầu, "Đúng thế, không đạo lý để cho bọn họ tới, chờ bọn hắn làm tốt mọi chuyện, để hai đứa nhỏ tự mình đi qua, thay người tận tâm cũng tốt."

Vương Thị nghe lời này lại lắc đầu xua tay, "Không cần, không cần, cứ như vậy đi." Nói xong thấy Văn Thị có chút ngượng ngùng, đành phải thở dài giải thích một phen, "Không cần đa tâm, mỗi mỗi Tiểu Mẫn vài năm nay không muốn gặp người, tính nết trở nên có chút cổ quái, ta sợ là dọa đến bọn họ, về sau chúng ta đi là tốt rồi, cùng trở về."

Hứa Thị cười hề hề nói: "Có gì đâu, là chuyện tốt sao lại buồn bã, nghĩ nhiều như vậy làm gì, không chừng đến lúc đó, mỗ mỗ Tiểu Mân sẽ gặp cả cháu trai cháu gái một lúc a."

Nghe vậy vài người ngó ra, bỗng nhiên hiểu ý cười ha hả.

Lúc lúa mùa bắt đầu trổ bông, mọi thứ trên cơ bản cũng đều bố trí xong, chẳng qua các nàng như cũ lo lắng thôi, một lần lại một lần nghĩ còn có gì cần phải làm. Người làm mẹ không bao giờ bớt lo.

Nghe nói Lí Đắc Tuyền bọn họ bận việc hiện tại cũng không sai biệt lắm, người gả khuê nữ, nhà cưới dâu, đều chuẩn bị xong xuôi, hiện tại có thể nhàn một chút, Vương Thị nghĩ không nên chậm trễ bên Đỗ gia thôn, muốn tìm người qua bên kia nói, rồi nhìn xem là tình huống gì. Giang Thị cũng có ý này, vừa khéo Trần Giang Sinh đã trở lại, nhân tiện gọi hắn đi qua nói.

Trần Giang Sinh chân trước mới vừa đi, chưa kịp tới nơi, Đào trang đã nghênh đón một đám khách không mời mà đến.

Vẫn là Tiểu Hà phản ứng trước, nàng đang ở trong nhà ngói rộng rãi sắc mặt vui mừng dụi mắt, sờ cái này lại xem cái kia. Nàng nghĩ tới cảnh lúc vừa mới trở về Đào trang, còn tuổi nhỏ trừ bỏ cảm khái, càng thêm vui sướng. Nhớ lại lúc còn ở Đỗ gia thôn đủ loại khổ sở, hận không thể nói vào mặt bọn họ ngay lập tức, "Các người đuổi chúng ta đi thì sao? Hừ! Nhìn đi, chúng ta hiện tại đã tốt hơn bao nhiêu."

Chẳng qua cũng chỉ là lời trong mà thôi, nào ngờ vừa mới cười ra tiếng đã thấy vài người chỉnh tề đứng trong viện, nàng còn tưởng rằng mình bị hoa mắt.

Trong viện là hai người lớn tuổi, thoát nhìn khoảng trên dưới năm mươi, mặc quần áo giặt có chút trắng bệch, không khác gì với những nông dân phổ thông khác, điểm khác duy nhất là ánh mắt có chút nghi hoặc tìm tòi nghiên cứu, thần sắc còn có chút cao cao tại thượng. Một bên là một người

đàn ông cao gầy khoảng ba mươi tuổi, chỉ vào nhà nói: "Chính là ở đây, chính là ở đây, thỉnh nhị vị làm chủ mới được."

Hai người đàn ông lớn tuổi vẻ mặt kiêu căng tựa hồ không quá tin tưởng, thấy Tiểu Hà ở nhà mắt đảo quanh, gật đầu, "Hà nha đầu!"

Tiểu Hà nhàn nhạt nhìn bọn họ, là hai lão nhân coi như tương đối có uy vọng của gia tộc họ Đỗ, căn môi nghĩ đến mấy ngày nay nương lo lắng, nhưng ngoài mặt vẫn cười đi ra chào hỏi, "Nhị thúc công, Tam thúc công, sao các người đến đây, mau vào trong phòng ngồi."

Một bên hán tử cười hì hì nói: "Vài năm nay không gặp Hà cô nương, trở mã thật là xinh đẹp, không biết đã đính hôn chưa?"

Tiểu Hà đón hai người đi vào, quay đầu hung hăng trừng hán tử mặt dày kia một cái, đã sớm nhận ra chính là Phan gia kê Phan Phú Quý, là hàng xóm cách vách trong thôn, lúc trước cùng cha Tiểu Hà ra ngoài một phen cũng có chút giao tình, chẳng qua sau này làm chuyện quá mức làm người ta thương tâm mới chặt đứt lui tới, bây giờ tìm đến khẳng định không có chuyện tốt gì, Tiểu Hà cũng không phải là người thiện tâm, hừ một tiếng, "Không phải nói về sau sẽ không đến cửa nhà chúng ta sao? Tự hủy lời thề sẽ bị báo ứng đó, đời sau không đầu thai nối làm người đâu." Nào biết người ta coi như không nghe thấy hi hi ha ha khom người theo sau hai lão nhân.

Thấy không có người để ý đến hẳn, tự ngồi ở trên ghế thái sư, lên mặt lên chân, tay không ngừng vuốt tay vịn gật đầu.

Rót trà xong, Tiểu Hà thu lại thần sắc, "Cũng không biết lần này Nhị thúc công đến, có phải ruộng đất nhà chúng ta đã có tin tức? Hay là nhà trả lại cho chúng ta?"

Hai lão nhân đang uống trà bị sặc, khụ khụ một lúc mới thông khí, cũng không biết thật hay giả mà bộ dáng như bị dọa.

Phan Phú Quý ra vẻ hiên ngang lắm liệt, đi qua vuốt lưng hai người, vừa quay đầu giận dữ nói: "Xem bộ dáng của Hà nha đầu, một cô nương tốt không có người dạy dỗ biến thành bộ dáng này, chỉ sợ về sau sẽ gian nan, thấy trưởng bối sao lại nói chuyện như vậy, còn không gọi nương người với ca người trở về nói chuyện."

Tiểu Hà thấy Nhị thúc công, Tam thúc công đỏ mặt tía tai, chắc là thật sự bị sặc, cố nín cười đi lấy nước cho bọn hắn, vừa ngượng ngùng nói: "Nhị thúc công, Tam thúc công, theo lý các người lâu như vậy không có tới cửa, cũng không hẳn là ngay từ đầu đã nói, chẳng qua chuyện trong nhà, muốn kêu ca ta, nương ta trở về, ca ta hiện tại không ở nhà, ta qua bên kia kêu nương ta, các người ngồi chờ."

Phan Phú Quý có chút đặc ý, tiểu nha đầu quả thật không chịu được hù dọa, một chuyến hẳn là sẽ không đến không. Một đôi mắt đánh giá nhà ngói xa hoa, ở Phan gia thôn trang lí, chỉ có nhà địa chủ mới ở được, hơn nữa các đồ dùng bên trong, một màu còn có khắc hoa, càng xem quen mắt, hận không thể nước miếng đều chảy ra. Thật vất vả thu về hồn sắc, cố chống đỡ ánh mắt hèn mọn của Tiểu Hà.

Tiểu Hà cung kính đối với kia hai vị trưởng bối Đỗ gia, lại đối với Phan Phú Quý hận thấu xương, "Chuyện của nhà chúng ta, sao để người khác tới quan tâm, Nhị thúc công bọn họ ở đây cũng không nói gì, đến phiên người tới giáo huấn ta sao? Người là loại người nào? Hừ, lại lắm bầm, coi chừng ta ra cửa tri hô, người chờ ăn cuốc ăn gậy đi!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 231+95: Làm Việc Tốt Thường Gian Nan

Phan Phú Quý nổi giận, một quả phụ nuôi lớn nha đầu cũng dám kiêu ngạo như thế, đen mặt đang định phản kích, đã thấy Tiểu Hà hừ một tiếng đi ra cửa. Hắn mới phản ứng, hôm nay đến đây không phải vì cơn giận không đâu, nha đầu này còn có thể đắc ý được vài ngày, nghe nói đã đính hạ việc hôn nhân, dù sao về sau nàng cũng là nước hắt ra ngoài, nhà này chung quy sẽ do khuê nữ của mình đương gia, ai còn cùng nàng nhận biết làm gì.

Nghĩ như thế, Phan Phú Quý thậm chí thấy mình may mắn vừa rồi không phát hỏa, ngược lại cười hì hì nhìn thoáng qua bài trí khí phái phòng ở, quay đầu lại vẻ mặt hoà hoãn, nịnh bợ cười, "Thật sự là khó xử nhị vị trưởng bối chịu đi lại làm chủ."

Tiểu Hà không có tâm tư đi vào ngõ nhỏ còn quay đầu nhìn bọn họ, cũng may chưa đi cùng, vội vàng chạy vào trong viện, thở phò phò thấy Vương Thị đang ở cửa tiền đưa, Hứa Thị và Giang Thị không biết nói gì khoái ý cười to, vừa vặn Cốc Vũ cầm một cái ki đi ra cửa.

Thấy nàng thở gấp, giận dữ cười nói một câu, "Ngốc tử, chạy nhanh như vậy làm gì, nương người và bà bà không chạy mất."

Trong phòng vừa nói về Tiểu Hà, lúc này nghe lời của Cốc Vũ, hiểu ý nở nụ cười.

Tiểu Hà hớn hớn thở, sốt ruột chạy vào trong phòng.

"Có chuyện gì? Sao hoang mang rối loạn như vậy?" Văn Thị phát hiện Tiểu Hà không thích hợp, hỏi.

Tiểu Hà thấy Vương Thị, Cốc Vũ đều ở trong này, nhất thời ngớ ra không biết nên nói hay không, thoáng do dự xong chỉ nói, "Nương, trong tộc Nhị thúc công, Tam thúc công tới, còn có Phan Phú Quý!"

Văn Thị thấy thần sắc Tiểu Hà có chút hoài nghi, nàng vừa nói ra tên Phan Phú Quý, lại thấy Vương Thị vài người đều ở đây, rất nhanh sẽ làm thông gia, nếu không nói về sau ngờ vực sẽ không tốt lắm, lại nói ở chung lâu như vậy còn không biết các nàng làm người sao?

Vì thế thu thần sắc, liếc nhìn các nàng một cái, rất cảm khái nói, "Việc này nói đến rất dài, là lúc trước cha Tiểu Hà ra ngoài mua bán, cùng Phan gia có chút lui tới, bọn họ còn từng... từng nói phải làm thông gia."

Khó trách Văn Thị nói thầm như thế, Vương Thị vừa nghe đến hai chữ thông gia có chút ngời không được, nếu là sự thật, đem Tiểu Mẫn đặt nơi nào? Trước kia sao không nói rõ ràng?

Cốc Vũ ở một bên nghe rất rõ ràng, nhìn bộ dạng Văn Thị cũng biết sự tình không đơn giản như vậy, nếu thật là thông gia, sao Văn Thị đợi đến lúc này mới nói ra, vì thế kéo ống tay áo Vương Thị, ý bảo nàng nghe trước đã.

Quả nhiên Văn Thị nói tiếp, "Chẳng qua sau này bọn họ kết phường buôn bán, lỗ vốn của cải cũng vét sạch, cha hẳn bị bệnh mới nghỉ ngơi, sau này... sau này cha hẳn cha bệnh nặng biết không trị được, nên giao phó về sau nếu không qua được thì đi tìm Phan gia, có lẽ có một ít giúp đỡ. Phan gia dù sao so với chúng ta khá hơn, sau này sinh ý càng thuận lợi."

Cốc Vũ nghe cảm thấy không thích hợp, hai nhà cùng buôn bán, vì sao một nhà thâm hụt tiền, lại bị chọc đến sinh bệnh? Còn Phan gia dựa vào cái gì càng tốt hơn? Bất quá nàng hiện tại quan tâm nhất không phải là chuyện

đó, mà là vấn đề hôn nhân, "Văn thăm, việc hôn nhân của Đại Lâm ca cùng Phan gia sau đó thế nào?"

Văn Thị cười khổ một tiếng, thở dài không muốn nói gì.

Tiểu Hà nhớ rành mạch, "Phan gia cũng không phải thứ tốt! Không chừng năm đó hại chúng ta, bằng không với tính tình của cha sao có thể làm liều vét hết của cải đi theo hăn buôn bán? Hừ! Lúc đó cha mới vừa đi không bao lâu, thúc bá sợ chúng ta đoạt đồ của bọn họ, lại e ngại ca ca không tốt đuổi chúng ta đi, toàn là âm ngoan thủ đoạn, còn không phải là vì muốn chúng ta buông tay, lúc đó chúng ta đi tìm Phan gia, người ta nói như thế nào? Hăn không thừa nhận chuyện đó, hiện tại vội vàng nịnh bợ."

Vương Thị, Giang Thị nhìn nhau. Cốc Vũ có chút hiểu được, Phan gia là loại người nịnh trên khi dưới, lúc đó không biết một nhà Tiểu Hà ăn bao nhiêu khổ, bằng không với tính tình bọn họ, sao có thể cùng hăn so đo như vậy.

Văn Thị có chút ngượng ngùng, "Để các người chê cười, lúc đó thật sự là cùng đường, ta nghĩ cha hăn giao phó qua, phải thử đi tìm, tuy Đại Lâm tuổi không lớn, gần mười tuổi, tóm lại có thể đảm đương, còn tưởng theo đi ra ngoài, theo hăn có thể làm chút mua bán, mẹ con chúng ta cũng có cơm ăn, nào ngờ..." Nói xong, Văn thăm rơi lệ.

Nhớ lại lúc bọn họ đến Đào trang, kham khổ như vậy vẫn cười, nếu không bị thương tâm sâu sắc đâu đến nỗi phải khóc như vậy.

Tiểu Hà nằm trên gối Văn Thị, đau lòng lay nàng, ngẩng đầu nói, "Nương, đừng khóc, chúng ta hiện tại tốt rồi, mọi chuyện đều đã đi qua." Nói xong lại đối với vài người Giang Thị nói: "Lúc đó Phan Phú Quý rất đáng giận, nói chúng ta ngay cả mái nhà đều không có, nói cực kỳ khó nghe, chúng ta không có gì hết, việc hôn nhân cũng bất quá là lúc đó say rượu nói, cha đã đi, muốn gì thì kêu cha đến nói với hăn mới được, người

nói đi rõ ràng là không chịu nhận sao? Nói chúng ta không cần cảm kích, còn nói chúng ta không cần tới nhà hân, đối với danh dự khuê nữ hân không tốt, vì giao tình của cha, ném cho chúng ta mười văn tiền."

Văn Thị chậm rãi thở dài một tiếng, "Chúng ta về tới Đào trang, sau đó các người cũng biết, không nghĩ đến bọn họ hôm nay tới cửa, cũng không biết là tình huống gì, dù sao các người yên tâm, chỉ cần ta ở đây, Tiểu Mân là nàng dâu nhà ta, bọn họ không làm gì được chúng ta."

Vương Thị nghe tựa hồ cũng không có gì lớn lao, tâm tư người lớn nhất thời cũng không làm rõ, huống hồ đã nhiều năm qua không có lui tới, bây giờ đến cũng không hân vì việc hôn nhân, nên muốn khuyên bảo vài câu, "Đại Lâm đứa nhỏ này ta thấy cũng kiên định, bọn hân hôm nay tới chưa chắc là chuyện này, không cần đa tâm, về xem sẽ biết."

Văn thắm cười đang định đứng dậy, Tiểu Hà ở một bên đỡ, ánh mắt vừa chuyển, nhìn bên kia lộ vẻ không kiên nhẫn, như hận không thể đuổi bọn họ đi mới vừa lòng.

Cốc Vũ có chút nóng vội, nhất thời không thể làm rõ ràng từ đầu đến cuối, lại nói trong nhà không có ai có thể làm chủ, thấy Văn Thị phải đi, vội kêu lên, "Văn thắm, đừng đi!"

Văn Thị ngừng bước chân, quay đầu nhìn cốc Vũ, có chút không hiểu.

Cốc Vũ bất chấp, dù sao cũng không có người ngoài ở đây, "Sự tình chúng ta còn chưa minh bạch, xem ra bọn họ tới đối với chúng ta bên này rất rõ ràng, không thể vội vàng về không, hơn nữa Tiểu Hà không phải nói là trong tộc Nhị thúc công, Tam thúc công đều đến, khẳng định là muốn làm chủ gì đó, vạn nhất lại đưa ra lời hứa cũ gì đó, đối với chúng ta không có lợi, Đại Lâm ca thành thân sẽ không muốn trở về trong tộc."

Giang Thị vốn là người lạnh lẽo, nghe cốc Vũ thoáng nhắc tới rất đồng ý, "Đúng đúng đúng, trở về làm gì, vạn nhất buộc người thừa nhận gì đó vậy

người sẽ nói như thế nào? Không đi, bọn họ còn có thể tìm tới chỗ này được sao? Hiện tại là thôn trang chúng ta, bọn họ còn dám âm ỉ lật trời, các người ở Đồ gia thôn ra sao, ta nói này hai ông chú trong tộc cũng không phải người tốt gì. Ta không trở về!"

Tiểu Hà nghe nói như vậy sắc mặt vui mừng, Cốc Vũ nói không sai, không cần đi về cho bọn họ tính kế, "Nương, chúng ta vẫn nên hỏi thăm một chút lại nói, cứ như vậy làm, ta trở về nói tìm không thấy người, bọn họ sẽ không thể làm ta khó xử, dù sao ta vừa nói sơ qua, nếu Phan Phú Quý dám gay chuyện, ta sẽ kêu to để người thôn trang đánh hấn ra. Dù sao chúng ta không có chút quan hệ gì với hấn."

Văn Thị cảm thấy biện pháp này không toàn vẹn, nhưng trong thời gian ngắn, không thể làm gì, nên ở trong phòng không đi ra.

Giang Thị cùng Tiểu Hà ở chung mấy năm nay, biết rõ tính tình nàng sẽ không chịu thiệt, nhưng vẫn là một đứa trẻ, nàng luôn đối đãi Cốc Vũ và Tiểu Hà như con, hơn nữa Tiểu Hà sẽ vào nhà mình, đâu thể để nàng chịu ủy khuất, "Tiểu Hà, bây giờ người trở về, ta sẽ đến sau, ta không tin bọn họ còn có thể thế nào!"

Tiểu Hà không khó xử chút nào, dù sao ba người kia không đáng giá để gặp, để cho bọn họ lượng lượng cũng tốt, dù đi về nói tìm không thấy, mình cũng không sai, giờ này ngày này nhà mình không thể để cho bọn họ tùy ý dẫn đo.

Ba người trong phòng đang có chút không kiên nhẫn, lại không biết nói cái gì. Phan Phú Quý đang nói lúc đó hấn đối với Đồ gia hết lòng quan tâm giúp đỡ cỡ nào, mặc dù Đồ gia đương gia mất, hấn còn ra tay tương trợ, tuy tiền không nhiều lắm, tốt xấu cũng là tận tâm tận lực, hiện tại Đồ gia tốt hơn một chút, cũng không chờ nhà Phú Quý, vừa khéo đứa nhỏ hai bên cũng không nhỏ, vẫn nên thỉnh các trưởng bối làm chủ, tuy mẫu thân Đại

Lâm còn tại, nhưng chung quy vẫn là con cháu Đỗ gia phải nghe theo ý tứ trong tộc mới được.

Hai người Nhị thúc công, Tam thúc công, nghe hẳn nói rất đồng ý, cảm thấy mình đều trở nên trọng yếu không thể thiếu, bị hẳn ca ngợi như vậy tự nhiên vui vẻ, lại nói đến nhà đưa lễ không cần bạc, đi tới một chuyến thì đáng gì. Huống hồ trong mắt bọn họ, Văn Thị bất quá là một phụ nữ, có thể có chủ ý gì.

Nào ngờ chờ Phan Phú Quý nói hết, không biết nói thêm gì, trà đã lạnh, tuy thời tiết còn chưa lạnh, cũng nên châm thêm trà, làm bộ cung kính đi qua hiến ân cần, "Các ngài theo ta tới đây thật sự chịu khổ, một quả phụ Đỗ gia không nghề nghiệp, thật không thể chu toàn, thế nào cũng không thể để các người ngồi không ở đây đúng không? Ta thêm trà cho nhị lão ngài."

Cười mỉm chi mượn ấm trà thuận nước giong thuyền, nào ngờ ấm nhẹ hẫng, hẳn đành phải cầm theo ra cửa, nhìn vào nhà bếp một chút lửa cũng không, tiến không được thoái cũng không xong. Vừa vặn thấy Tiểu Hà vào cửa, "Hà nha đầu! Sao bây giờ mới trở về! Cũng không nhìn sắc trời một cái!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 232+96: Hốt Hoảng Mà Đi

Tiểu Hà mừng thầm, vừa vào sân là nhìn sắc mặt Phan Phú Quý, rồi liếc nhìn cái cuốc đặt dưới mái hiên, lại quay đầu nhìn hăn, ánh mắt hai người tới lui vài lần, cười lạnh một tiếng.

Phan Phú Quý đã từng đi xa, từng gặp qua một ít thế diện, cũng biết chuyện nhỏ không nhịn sẽ bị loạn đại kế, nghĩ lại vừa rồi Tiểu Hà thầm nói cho hăn ăn cuốc, tựa hồ thấy cái cuốc bổ trên người mình, không lý do rùng mình một cái.

Tiểu Hà hèn mọn cười, lúc sắp bước tới kia cửa, thần sắc biến đổi, sự cung kính đã về tới trên mặt, bước vội đến trước mặt hai lão giả, "Nhị thúc công, Tam thúc công, nương ta, nàng không về được."

Hai người kia nhìn nhau, đợi lâu như vậy, nghĩ chuyện chỉ là một câu nói mà ngồi lâu như vậy, một quả phụ thôi, còn nói mình không về được, trong lòng không vui thét lớn một tiếng, "Sao lại không về được?"

Phan Phú Quý đã lén lút tặng lễ trước cho hai lão giả, nếu lúc này bị vắng vẻ, lần tới đến sợ phải chuẩn bị một hai phần, phải chi tiền tương đương cắt thịt hăn, nhất thời không vừa ý, không còn kể tới cái gì là nhân tâm, là không đành lòng, "Hà nha đầu, người thật đúng là kẻ lừa đảo, vừa rồi đã nói là đi mời nương người, sao không thấy tăm hơi, đừng ở trong này sĩ diện giả bộ, người dù có chuyện lớn đến trời cũng không thể chậm trễ tiếp đãi trưởng bối như vậy đúng không?"

Về mặt Tiểu Hà không được tự nhiên, muốn nói lại thôi bộ dáng thật bất đắc dĩ, tiếp theo nhẹ thở dài một tiếng, "Lời này người nói sai rồi, sao

chúng ta lại chậm trễ tiếp đãi trưởng bối chứ? Nhà chúng ta tổng cộng chỉ có ba người, ta phải đi mời người, dĩ nhiên không thể tiếp đón trưởng bối, nếu không đi lại ngỗ nghịch ý của trưởng bối, may mắn người cũng đến, tìm người người làm không được, chẳng lẽ?" Ý trong lời, đúng là Phan Phú Quý lỗi.

Tam thúc công khụ khụ hai cái, "Không nói chuyện đó, rốt cuộc là chuyện gì?"

Tiểu Hà có chút không thoải mái, nếu không đánh trả, vừa rồi có phải thành lỗi của mình? Hai lão già kia, bây giờ tới nơi này ra về, lúc cả nhà mình chịu khổ bọn họ chạy đi chỗ nào tự tại? Nghĩ như vậy nhưng sắc mặt nàng không lộ ra, chỉ có chút đau lòng, "Vừa rồi nương ta thật là qua bên kia viện ngồi, nhưng lúc ta qua, còn nói là đi tới nhà Quỳnh thăm, ta lại đi đến nhà Quỳnh thăm, tới lui cũng không biết chạy bao nhiêu lần, nào ngờ gặp phải một người, nói nương ta tiện đường xe đi ra ngoài, còn nói là nương ta nhớ ca ta, nói là đại khái có một số việc cũng không biết chừng, bình thường ca ta rất khờ khạo, cầm đồ nghề cái bào gì đó, không cần thận không chừng sẽ cắt phải, vạn nhất..."

Tiểu Hà nói xong muốn khóc. Trong lòng Phan Phú Quý gấp gáp, nhưng không có biện pháp, đương gia không ở nhà, tiểu nha đầu nhìn hoà thuận nhưng không vừa ý là mỏ nhọn lợi hại, vạn nhất tưởng thật đi ra ngoài gọi người thôn trang tới, khi không bị thiệt, hiện tại nghe nàng nói rõ ràng, có chút tâm phiền ý loạn, "Người khóc cái gì mà khóc, vậy nương người ở cửa hàng bên kia có phải không? Chúng ta đi qua tìm cũng được."

Tiểu Hà trong lòng hận không thể cho hắn hai bạt tai, còn hếch mũi lên mặt, thật sẽ đi bên kia tìm chứ, tròng mắt vừa chuyển, "Hay là Nhị thúc công có chuyện gì phân phó, ta nhất định nói với nương ta."

Phan Phú Quý nơi nào chịu, rõ ràng muốn đánh một cái trở tay không kịp, vội nghiêm túc nói: "Người một cô nương, quản nhiều chuyện làm gì,

còn không bằng ta đi tìm nương người nói rõ ràng tốt hơn."

Tiểu Hà cũng nổi giận, "Ta không muốn đương gia, chẳng qua ai kêu trong nhà chúng ta chỉ có vài người? nếu cha ta không đi sớm, hà tất chúng ta phải chịu uất ức như vậy, lúc trước ngay cả cơm cũng không có mà ăn, còn nói đương gia với không đương gia cái gì."

Một câu nói ngoài mặt là chống đối Phan Phú Quý, bên trong ngầm trách cứ hai vị trưởng bối trong tộc, nếu bọn hăn lúc trước ra mặt, thúc bá đâu thể kiêu ngạo như vậy.

Mắt thấy Nhị thúc công, Tam thúc công không muốn ở lại, "Tốt lắm, cũng không phải là chuyện lớn gì, chúng ta đi qua cửa hàng tìm cũng thể thôi."

Tiểu Hà lại muốn khóc, thấy Giang bá mẫu còn chưa đến, phải làm sao bây giờ, nếu tìm được cửa hàng, tính tình đại ca như vậy, vạn nhất đám người Tuyền thúc hiểu lầm thì không tốt, dù không phải việc này cũng không thể để bọn họ đi, ai biết có tâm địa gì mà ngay cả cửa hàng đều hỏi thăm rành rẽ. Sốt ruột quá, lại lập tức nghĩ đến một chủ ý.

"Nhị thúc công, Tam thúc công, các người thật muốn đi cửa hàng?" Về mặt tự cho là đúng ba ba hỏi.

Phan Phú Quý thật cho rằng Văn Thị ở bên kia, "Dĩ nhiên muốn đi, chẳng lẽ một chút chuyện còn để bọn họ chạy vài lần sao?"

Vài lần? Một người nghĩ ra được! Tiểu Hà trong lòng thóa mạ một câu.

Trên mặt cũng là kinh hỉ, "Nha, thật tốt, các người cũng biết chúng ta ở thôn trang này vốn là người ngoài, này thật vất vả xây nhà ngói, thiếu rất nhiều nợ..."

Không biết sao Phan Phú Quý cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, nhìn ánh mắt Tiểu Hà lờ mờ sáng lên làm người hoảng.

Tiểu Hà không quan tâm, lôi kéo ống tay áo bằng vải thô màu chàm giặt có chút trắng bệch của Tam thúc công, tiếp tục reo lên: "Tam thúc công là người tốt, vừa rồi nương ta nói giữ mọi người lại, nàng đi trước xem, nói vậy muốn đi y quán bên kia, bảo ta tận lực mượn bạc đưa qua, các người cũng biết người ở y quán dạng gì cũng có, chỉ cần không chịu khổ tự nhiên tốt nhất. Ta vừa rồi thật hoảng hốt, nghĩ các người ở đây lại không thể bỏ đi miễn cho có người nói ta chậm trễ tiếp đãi trưởng bối, mà vay tiền cũng không được. Là ta hiểu sai, các người đã là trưởng bối, ít nhiều cũng thương tiếc chúng ta, làm sao có thể trơ mắt mặc kệ chúng ta có phải không?"

Phan Phú Quý thầm kêu khổ, nghĩ mình đến thực không đúng lúc, thật là trộm gà không được còn mất nắm gạo, một tiểu nha đầu lừa đảo cũng không đối phó được, nên tức giận đứng yên một chỗ.

Chung quy là không cam lòng, lại sợ vạn nhất đi qua gặp chuyện không may phải làm sao bây giờ? Có đáng để mạo hiểm hay không?

Giang Thị vừa tới nghe bên trong không có tiếng ầm ĩ, ngược lại là thanh âm vui mừng của Tiểu Hà, dứt khoát nghe một hồi, lúc này mới ba ba tiến vào, vẻ mặt oán trách, "Người cái nha đầu! Kêu người đi mượn bạc sao còn ở đây nói đầu đầu, ca ca người còn ở bên kia. Nhanh đi, nhanh đi... Di, trong nhà có khách à?"

Tiểu Hà vừa nghe là biết Giang Thị vừa rồi nghe thấy, dĩ nhiên hòa theo nói, có chút buồn cười lại không thể cười, "Bá mẫu, người không biết, đây là Nhị thúc công nhà ta, vị này là Tam thúc công, trong nhà quang cảnh còn có thể, còn có vị này là Phan thúc thúc, buôn bán vải, cũng có chút sâu xa, đang lo mượn không được bạc phải không? Bọn họ đã tới rồi, cũng không

nói chuyện gì, chỉ nói muốn đi cửa hàng bên kia, ta không cần phải mượn bạc, giải cứu ta lúc khẩn cấp."

Giang Thị hiểu ý cười, thầm nghĩ nàng dâu này thật sự hợp ý mình, vô duyên vô cớ ba người lớn tới nhưng không có cách nào, nếu người đối với ta tốt ta tự nhiên là có ân tất báo, nhưng nếu gặp người muốn thiêu thân cũng không thể chùn tay, Tiểu Hà này có tâm tư biết tiến biết lui, Giang Sinh là người hàm hậu, hợp lại như vậy thật vừa vặn.

Nghĩ đến vừa lòng nên hơi mỉm cười, "Ai nha, thì ra là trưởng bối, ta đã nói Đại Lâm có phúc khí, một khi có chuyện là có người giúp đỡ, dù sao cũng là một nhà, thật đúng là làm phiền các người giúp đỡ, mau đi xem, Tiểu Hà phải ở lại giữ nhà."

Mặt Nhị thúc công, Tam thúc công lúc xanh lúc trắng, muốn từ chối mà không được, ghen hơi không ra được, đành hung hăng nhìn Phan Phú Quý.

Giang Thị còn ghét bỏ không đủ, "Tiểu Hà, nếu không... Lần trước còn thiếu ta hai lượng bạc, vốn không quá gấp, lần này có thân thích bức này, có thể nói Nhị thúc công người gom góp, ta muốn cưới dâu, đang cần xài bạc a."

Mặt Tiểu Hà đỏ lên, không biết trả lời thế nào.

Lúc này không cần nói, Nhị thúc công, Tam thúc công và Phan Phú Quý vội đứng dậy, còn ngồi nữa không biết còn náo ra chuyện gì, cửa hàng bên Đại Lâm xem ra không đi được, thật không hay ho, cố đưa ra khuôn mặt cười nhưng so với khóc còn khó coi hơn, "Vị tẩu tử này khách sáo, trong nhà ta còn có chuyện, không ngờ tới một hồi đã chậm trễ lâu như vậy, phải đi về thôi."

Nhị thúc công, Tam thúc công cười có bậc thềm đi xuống, hòa theo muốn cáo từ.

Giang Thị liên thanh nhắc Tiểu Hà cảm tạ, còn ra vẻ dạn dò, "Đi cửa hàng bên kia ngàn vạn lần phải cẩn thận, ở bên ngoài vắng vẻ không thể gọi người được, người cũng biết thương gia làm lớn như vậy không trông coi hết được, nên nuôi vài con chó dữ a, đều là ở trong rừng, nếu bị cắn không biết là tình trạng gì nữa, lỡ bị què chân nương Tiểu Hà càng áy náy..."

Vốn Phan Phú Quý muốn chờ Nhị thúc công, Tam thúc công cùng đi, nên khuyên giải an ủi một phen, tiếp đó tự mình qua bên kia tìm hiểu một chút, như vậy xem ra, mặc kệ chuyện chó dữ là thật hay giả, hai người bọn họ sao không cản lại, nước cờ của mình xem như đi kém, hoàn toàn thâm hụt tiền mua bán.

Nếu không phải thấy nhà bọn họ khá giả, hơn nữa mình buôn bán lỗ vốn, mới có ý nghĩ như vậy, dù sao Đại Lâm là người hàm hậu, vừa vào cửa có một đứa con, về sau còn không phải nữ nhi mình đương gia tác chủ, trợ cấp nhà mẹ đẻ ai có thể nói chữ không chứ? Nghĩ như vậy lòng hăn cuối cùng là dễ chịu một chút, bắt đầu khuyên giải an ủi rồi bước nhanh đi tới bên lão nhân.

Thấy bọn họ đi xa, Tiểu Hà phun ra một hơi, cười hì hì ngửa đầu hỏi Giang Thị, "Giang bá mẫu, ta phải đi mượn tiền trả người hai lượng bạc?"

Giang Thị bước qua, chỉ vào trán Tiểu Hà, "Còn theo ta nói nữa, nhà các người không nợ bạc ta, chỉ thiếu người thôi!"

Mặt Tiểu Hà nhất thời đỏ bừng.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 233+97: Biện Pháp Đối Phó Tiểu Nhân

Được tin từ thôn trang, vừa khéo Lí Đắc Tuyền cũng xong việc, dứt khoát để Lí Đắc Hà cùng hắc tử đại ca ở lại xem cửa hàng, những người khác đều đi về.

Cốc Vũ và Tiểu Hà ở bờ sông giặt quần áo, nghe phụ nhân thôn trang mau mồm mau miệng nói việc hôn nhân của Tiểu Mẫn, còn nói ngày đó hai người không biết xấu hổ, lần sau gặp một lần đánh một lần mới được... Chày gỗ lên lên xuống xuống gõ ra bọt nước, dưới ánh mặt trời trong suốt, tiếng cười rôm rả, "Lần sau lười đánh, chúng ta ném các nàng xuống sông là được."

"Chặc chặc, không có lời, nước đang trong lại bị dơ, người ở thôn dưới còn không đi tính sổ với người mới lạ, rửa rau về nhà ăn, ăn ra mùi lạ a."

"Ha ha ha..."

Cốc Vũ và Tiểu Hà nghe như vậy, dĩ nhiên cực kỳ cao hứng, nhớ ngày đó cùng Miệng Rộng tranh cãi ầm ĩ, bây giờ nếu nàng còn ở đây làm càn, chắc không cần mình ra tay.

Hai người khiêng thùng gỗ vào sân, thấy người ngồi thành hàng trong phòng, nhận ra là Lí Đắc Tuyền bọn họ đã trở lại, trong lòng vui vẻ, lại thấy Đại Lâm đang đứng dưới mái hiên, cách cửa sổ là phòng Tiểu Mẫn không biết nói gì đó, cúi đầu nhẹ giọng bộ dáng có chút buồn cười, như là...người bị nhốt ngoài cửa đang cầu xin người ở trong phòng, chẳng qua là không nhìn thấy được người trong phòng.

Cốc Vũ thấy hần có chút tiến bộ, cũng vui khi việc thành, nên nháy mắt với Tiểu Hà coi như không thấy, xiêm y trong thùng gỗ cũng không kịp phơi, như hai con bướm bay vào nhà chính.

Mọi người hiển nhiên biết chuyện từ đầu đến cuối, đều tự ở trong phòng cúi đầu, hai tay Lí Đắc Giang chống trên đùi, chớp mắt như đang suy nghĩ, Lí Đắc Tuyền vẫn không đổi được bệnh cũ, rất khẩn trương tới lui chà xát tay, mà Kinh Trập và An Cẩm Hiên ngồi ngay ngắn ở một bên. Kinh Trập năm nay càng cao hơn, nhìn cẩn thận chừng chặc, có dáng vẻ thư sinh, An Cẩm Hiên lười biếng ngồi một bên, dáng vẻ cân xứng tương đối khỏe mạnh, chỉ có đôi mắt là khác trước, lộ giả hoạt cười. Trần Giang Sinh hơi hơi béo, nhưng vóc người cũng cao hơn, nhìn có vẻ dễ chịu. Vài người phụ nữ làm việc một bên nghe bọn họ nói chuyện. Nam nhân đã về nhà, việc này tự nhiên do bọn họ quyết định.

Trần Vĩnh Ngọc vỗ bàn, ly trà nhảy lên tạo âm thanh vang dội, nước trà sóng sánh nhưng không tràn ra ngoài, "Thật là khinh người quá đáng! Lúc trước chạy đi đâu, bây giờ muốn tới nhận thân thích, thật đáng giận! Cẩm Hiên, ngày đó người hỏi thăm thế nào?"

An Cẩm Hiên mỉm cười, híp mắt, ngón tay ở trên bàn khẽ gõ nhịp tạo tiếng vang đều đặn, "Cũng không có gì, nghe nói bên kia không có trở ngại, gần đây cũng không biết đợi tin gì, buôn bán bị tổn thất, trong nhà đa phần cũng không còn lại gì, hai khuê nữ một con trai, mấy ngày trước, hần cầm này nọ đi tìm người Đỗ gia, nói là đã cùng Đỗ bá bá ước định, hiện tại Đại Lâm ca cũng đến tuổi, bên kia khuê nữ cũng qua mười lăm, vừa vặn có thể làm chuyện tốt."

Lí Đắc Tuyền vừa rồi nghe Vương Thị nói chuyện bọn họ ở bên ngoài thấy Phan Phú Quý dẫn hai lão nhân tới, cũng đại khái đoán được, ghen ở trong lòng khó chịu, lúc này nghe tin tức An Cẩm Hiên hỏi thăm được, càng uất giận, suýt chút cầm ly trà bóp nát, "Thực không ra gì! Lần sau đến

để ta tiếp đón hẳn. Thứ người gặp lợi quên nghĩa này còn dám há mồm nói bậy, đại muội tử, lúc cha Đại Lâm còn tại thế có từng hứa?"

Văn Thị đương nhiên biết hẳn hỏi gì, cũng không giấu diếm, "Ta nhớ được trước kia hẳn nói lúc cùng nhau uống rượu có nói như vậy, khi đó Đại Lâm còn nhỏ, chắc là có chuyện như vậy, bằng không lúc cha hẳn sắp mất sẽ không kêu chúng ta lúc khó khăn đi nhờ vả Phan gia. Đáng tiếc chúng ta quả thật có đi qua, lại bị người đuổi ra, về sau tâm tư cũng chết, lại nói kết thân không phải là lệnh cha mẹ sao, ta còn ở đây, không tới phiên bọn họ làm chủ."

Nói chuyện rõ ràng, Lí Đắc Tuyên cũng gật đầu.

Kinh Trập luôn lắng lắng ngồi nghe, đột nhiên cười, nhàn nhạt nói, "Cha, chúng ta muốn sao với bọn họ dĩ nhiên là không có gì, chẳng qua Đại Lâm chung quy là Đỗ gia, Tiểu Mẫn về sau cũng chính là con dâu của Đỗ gia, về sau sinh con cũng mang họ Đỗ, Phan gia sợ đánh vào điểm này, mới kêu trưởng bối tới như vậy, dù không muốn cũng nhất định phải đi."

Lí Đắc Giang luôn trầm ngâm không nói cũng đồng ý, "Kinh Trập nói không sai, đến lúc đó nếu náo lên, với chúng ta không có lợi, Phan gia bên kia có thể tìm được người trong tộc, đến lúc đó lại ra nói những lời hại người, về sau Tiểu Mẫn và Đại Lâm sẽ không dễ chịu, mặc dù bình thường không chọc hoạ, nhưng sắp sửa nhận tổ quy tông, không lý do gì để bọn hắn tự tìm phiền phức, phải cẩn thận bàn luận mới được."

Lời này mọi người đều biết, nhưng phải thương nghị thế nào đây. Vương Thị dĩ nhiên không muốn Tiểu Mẫn vừa gả qua đã bị nhiều chuyện vật vãnh như thế này quẩn thân, Văn Thị nghĩ đến chuyện trong tộc hận đến ngứa răng, nhưng nghĩ lại, nếu lúc trước trong tộc giúp đỡ chút đỉnh, cuộc sống của mình không thể tốt như bây giờ, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ mà thôi, nếu không bị bức đến đường cùng, sao lại có quang cảnh như hôm nay, bởi vậy có chút cảm khái, chẳng qua là sợ Phan gia mượn việc hôn

nhân châm ngòi, về sau Đại Lâm, Tiểu Mãn không tốt, nghĩ đến chuyện này còn có chút đau đầu.

Cốc Vũ vẫn cảm thấy tính tình Đại Lâm còn thêm tồi tệ, không thể ngay từ đầu đã bị người trong tộc đè đầu, lúc trước hắn còn nhỏ còn có thể, nếu việc hôn nhân ngay từ lúc đầu trở về đã bị trong tộc đè nặng, ngày sau muốn xoay người sẽ khó khăn, dù sao phải có chí khí nhưng không được mức kiêu ngạo, cũng không thể quá hiền lành, bằng không cuộc sống càng khá giả, một đồng người trong tộc tới, vậy không ổn.

"Phan gia bất quá chỉ là tìm hai ông chú trong tộc thôi, đến lúc đó Văn thẩm, người để Đại Lâm ca cùng nhau cầm lễ, dâng môn bài phò, đưa đi từng nhà một, sau đó mời bọn họ đến uống rượu mừng, như vậy không phải là tự nhiên xong chuyện, không thiếu được tiêu pha một chút, nhưng không cần nghĩ mấy chuyện phiền phức này, coi Phan Phú Quý làm được gì."

Văn Thị nghe có chút do dự, "Lâu như vậy không có qua lại..."

Cốc Vũ chưa từ bỏ ý định, nếu lúc này Đại Lâm giải quyết tốt, ngày sau tự nhiên bớt rất nhiều phiền toái, "Còn không phải vừa vặn để Đại Lâm ca về xem, lễ nhiều người không trách, dù sao cũng không có ai bắt lỗi, đột nhiên đi tặng lễ là không thông thường, bọn họ còn ước gì nữa. Nếu trong lòng xa cách thì không thỉnh các thúc bá, bọn họ làm ra chuyện như vậy, là muốn các người không quay về, để cho bọn họ yên tâm thoải mái, không chừng còn bới móc nói xấu các người, nói riết sẽ thành sự thật. Chờ các người thoải mái trở về, dù bọn hắn nói cớ nào, sẽ tự sụp đổ, dù sao... chuyện của bọn họ trước kia mọi người xem ở trong mắt, ta không tin bọn họ có thể ngày ngày đối diện với ánh mắt kỳ quái của người trong tộc, mà không làm gì. Hừ!"

"Cốc Vũ nói rất đúng, ngày ấy Tam thúc công bọn họ tới làm gì, mình đều không rõ ràng, bây giờ chúng ta trở về cũng là bình thường, dù sao ta còn ở đây, ta định ra việc hôn nhân không cho ta sẽ không thể giữ lời?" Sắc

mặt Văn Thị hơi chuyển, nhưng chưa biết nói với Đại Lâm thế nào, nơi đó vốn nghĩ sẽ không bao giờ trở lại, nhưng hiện tại ngẫm lại, quả thực không thể tiện nghi những người đó, mặc dù làm không được gì, nhưng làm cho bọn họ không thoải mái vẫn là có thể.

Đại Lâm đỏ mặt vào cửa, cũng không nói lời dư thừa, "Nường, cứ làm như vậy, ta trở về."

Văn Thị thấy thân mình khỏe mạnh của Đại Lâm vào cửa, nghĩ ở Đào trang chưa chịu khổ, hiện tại cửa hàng nhất gia cụ rất tốt, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nghĩ Đại Lâm đã trưởng thành, trong nhà rốt cục có người đương gia, đau khổ mấy năm nay rốt cục đã vượt qua, chợt kích động nước mắt rơi nhanh.

Bị Giang Thị vỗ vai cái, "Thật là hốc mắt thật cạn, khóc gì mà khóc, sắp cưới được con dâu hiền, coi người cao hứng hồng rồi."

Vương Thị cũng tiếp câu chuyện, "Nhìn người đi, nàng được dâu hiền, chẳng lẽ người không có con dâu hiền sao?"

Vương Thị nói xong cười rạng rỡ, Giang Thị thoáng thất thần, "Người xem, còn chưa qua cửa đã giúp đỡ thông gia nói chuyện, ta nói không lại các người."

Cốc Vũ ở một bên vui tươi hơn hở, có chút muốn cười, "Nường ta cùng Văn thăm là thông gia, chẳng lẽ Giang bá mẫu và Văn thăm không là thông gia sao? Giang bá mẫu tính sai rồi."

Giang Thị cũng không thấy ngại, cười ha ha. Trong phòng có mấy người bị đỏ mặt.

Sau khi cười xong, Trần Vĩnh Ngọc có chút bất an, "Vạn nhất Phan gia nháo lên phải làm sao bây giờ đây? Qua Đổ gia thôn bên kia nói lung tung, chỉ sợ... tiểu nhân cần phải đề phòng."

Ánh mắt An Cẩm Hiên sáng lên, ánh mắt bốn cột tỏa ra bốn phía, cuối cùng dừng một lát trên người Cốc Vũ, thấy Cốc Vũ gật đầu, thầm hiểu ý nhau, cao giọng nói, "Bá phụ, có một số việc quá mức quang minh chính đạo là không có cách nào."

"Di? Lại có vấn đề gì?"

An Cẩm Hiên gật đầu, phảng phất có gì rất buồn cười, "Nếu hãn từ bỏ ý đồ thì thôi, nếu thật nháo lên, chúng ta chờ xem náo nhiệt là được, đối phó với tiểu nhân, tự nhiên tiểu nhân biện pháp, dùng gậy ông đập lưng ông."

Mọi người đều rất hứng thú, mọi ánh mắt nhìn chăm chăm An Cẩm Hiên, coi hãn có ý gì, "Văn thẩm không phải nói lúc trước tìm tới cửa nhưng chính bọn họ không thừa nhận, tiểu nhân xu lợi đắc thế càn rỡ, đã như vậy thì chúng ta cũng để hãn ăn đau khổ. Đến lúc này, chúng ta... dựa vào cái gì thừa nhận. Đừng nói say rượu nói lỡ, căn bản là không có. Nửa điểm chứng cứ không có, bắt tự cũng không so, truyền ra người ta sẽ cho rằng bên kia muốn mưu đồ gia tài, như vậy khuê nữ về sau sao gả ra được, bất quá là bọn họ tự mình gậy ông đập lưng ông thôi, chúng ta cũng chậm rãi chờ là được."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 234+98: Khiêng Đá Đập Chân Mình

An Cẩm Hiên dứt lời, một chút thanh âm đều không có, ngay cả Vương Thị đang xe chỉ luồn kim cũng ngừng lại, không khí rất quý dị.

Hắn có chút khẩn trương còn tưởng là nói sai, nét giảo hoạt vừa rồi trở thành hư không, lúng túng nói quanh co, "Này... không phải là như thế sao? Là bọn hắn bất nghĩa trước, dựa vào cái gì muốn chúng ta dùng đạo quân tử đối với bọn họ? Không có lý do gì thêm phiền não." Có lẽ trong lòng lo lắng không đủ, An Cẩm Hiên nói xong thanh âm liền hạ thấp xuống.

Kinh Trập đứng lên, khó được thấy bộ dáng này của An Cẩm Hiên, cũng chỉ có ở nhà mới như vậy, thoáng cười nói: "Không là hắn, là kinh ngạc thôi."

Một trận cười vang trời, dập dờn trong phòng lớn. Tiểu Hà cười đến không thoải mái, gục ở trong lòng Văn Thị. Trần Vĩnh Ngọc cũng cười, cầm ly trà trên bàn run run, hận không thể để ly trà xuống mặt bàn được.

Lí Đặc Giang ha ha cười, "Thật không ngờ, căn bản là không là chuyện lớn gì, chúng ta dựa vào cái gì phải phiền lòng, vẫn là Cẩm Nhi đầu óc xoay chuyển mau, chỉ cần xem bọn hắn, nếu có một chút liêm sỉ, cũng sẽ không so đo, nếu đúng như vậy, biết được người ta muốn thành thân, còn không chết tâm không ngừng diễn xuất, cũng chỉ có thể trách khuê nữ đáng thương của hắn sinh tại nhà đó."

"Cũng không hắn vậy, như Cẩm Nhi nói, chúng ta thật đợi quá lâu, lần này chúng ta một mực chắc chắn, dù sao phải giữ lời, người hai nhà dù đồng ý cũng phải so bát tự xong mới cầu hôn, miễn cho thể diện rất khó

coi, đến lúc đó còn có thể nói gì? Xem ra trong tộc cũng nói không được gì." Văn Thị mừng khôn tả xiết, nhìn An Cẩm Hiên ánh mắt càng nhu hòa.

Tiểu Hà vừa rồi náo đỏ mặt, lại lớn tiếng cười, lúc này lại nghiêm trang nói, "Nương, không thể, không thể đều do chúng ta chống đỡ, lần này chúng ta không làm sai chút gì, chúng ta sẽ cùng Nhị thúc công, Tam thúc công lấy lại công đạo. Bọn hăn không đề cập tới, chúng ta làm như không biết. Bọn hăn nhắc đến, chúng ta sẽ nói rõ ràng, chuyện gì đều có thể làm chủ, về sau bọn họ không dám coi khinh chúng ta."

Giang Thị càng vừa lòng nàng dâu này, thấy nàng nói rõ ràng trước sau, mỗi câu đều đánh vào đáy lòng của mình, hận không thể đưa Tiểu Hà vào cửa ngay.

Đào trang bên này nóng nóng hầm hập, nhà ngói bên Phan gia trang cũng bận rộn.

Chỉ có đương gia Phan Phú Quý rồi rảnh, nhìn một phòng người bị hăn sai sử xoay quanh, hăn rất là vừa lòng trạng thái trước mắt, hơi nhắm mắt chìm trong giấc mộng hoàng lương, lát sau đứng lên lấy một đĩa đậu phộng nhỏ, bắt chéo chân lên.

Trong lòng tưởng tượng cảnh đại nữ nhi Xuân Hoa gả đi, cái gì đều có thể nắm chặt chẽ trong tay, trách mình lúc trước không có mắt, không nhìn ra tiểu tử kia còn có chút phúc khí, may mắn sau này nhìn thoáng qua trong cửa hàng mới nhận ra, bằng không đã bỏ lỡ chuyện tốt.

Nghĩ đến cửa hàng gia cụ, ai biết có thể trị giá bao nhiêu bạc, tuy không phải một mình hăn làm chủ, nhưng bên này không biết có thể tiết kiệm biết bao đồ cưới, nếu thành về sau mình muốn lấy này nọ, còn không phải do mình quyết định.

Càng nghĩ càng đẹp, nhìn tới Xuân Hoa ánh mắt có chút thay đổi, oán trách vợ mình, "Người cũng thật sự là, Xuân Hoa đã lớn như vậy, còn

không thuê đồ cưới cho mình, đến lúc đó gả đi qua thế nào được. Mấy chuyện nhỏ đó còn muốn nàng nhúng tay làm gì, không phải còn có Thu Cúc sao?"

Nường Xuân Hoa không biết nên nói gì, thở dài, "Người không cần có tâm tư đó, này... là chuyện gì, lúc đó ta cũng thấy Đại Lâm rất tốt, còn không phải người nói nhà bên kia nghèo túng về sau sẽ dựa vào người, ta nghĩ bên kia cũng không phải người như vậy, thấy người ta hiện tại tốt hơn lại nổi tâm tư như vậy, nếu truyền ra đi..."

Về mặt Phan Phú Quý không kiên nhẫn, "Người rồi hơi lo lắng như vậy làm gì, ta làm là vì ai? Ai không vì chính mình tính toán, lại nói bọn họ còn có thể chạy đằng trời sao? Người trong tộc định đoạt, nàng một goá phụ biết cái gì? Chẳng lẽ cứ như vậy không về lại trong tộc sao? Còn không phải là người sa cơ thất thế, tương lai ta xem dượng cũng ở trấn trên an cư ..." Nói xong lấy tay ý bảo Xuân Tiêu, "Không chừng người vẫn là mệnh thiếu phu nhân, cũng khó trách lúc trước người cảm thấy ta không phải như vậy, xem ra quả thật là đứa nhỏ này có duyên phận với Đỗ gia."

Xuân Hoa hết thảy đều là do cha mẹ làm chủ, tuy lời của nường vừa rồi nàng cũng nghe thấy, thoáng cảm thấy có chút không ổn, nhưng cha đã nói là không có việc gì thì sẽ không có việc gì, nhiều lắm về sau gả đi hiểu kính thêm một chút, nghe nói tiểu cô cũng đã định thân, bên kia còn lại hai người, nghe nói bà bà cũng là người có khả năng dễ nói chuyện, về sau là do mình nói. Nghĩ nghĩ, không biết sao liền đỏ mặt.

Phan Phú Quý ném một hạt đậu phộng vào miệng, đặc ý khi thấy hạt đậu rơi ngay vào miệng, gật đầu, "Xuân Hoa, về sau người phải vì mình tính toán nhiều hơn, xuất giá không cần nghĩ nhiều, đầu tiên phải quản lý hết chuyện lớn nhỏ trong nhà trước, đàn ông là cây rụng tiền, người cũng muốn làm cái chậu châu báu, chung quy người sẽ có ngày lành, phải nghĩ tới đệ đệ muội muội người, biết không?"

Nường Xuân Hoa nghe không xuôi tai, "Bây giờ người nói mấy chuyện đó làm gì? Bát tự còn chưa so!"

Phan Phú Quý nhất thời nổi giận, chỉ vào mũi nường Xuân Hoa mắng: "Đàn bà như người thì biết cái gì? Xuân Hoa đi qua tự nhiên muốn đem vài thứ kia chộp trong tay, chẳng lẽ muốn để lão bà tử kia trợ cấp nữ nhi của mình?"

Cảnh tượng như vậy thường xảy ra, Phan Xuân Hoa rất bất đắc dĩ, lúc trước gặp qua Đỗ Đại Lâm, cảm thấy hẳn là người thành thật trung hậu, mình có thể đồng ý mỗi hôn nhân này, sao không nghĩ tới về sau có thể cùng hoà thuận qua ngày, nường chịu ủy khuất sao nàng có thể không biết, cũng chỉ có thể khuyên nhủ, "Cha, nường nói rất đúng, trong lòng ta có chừng mực, lại nói người không phải đã nói sao, khuê nữ sẽ gả vào nhà lí trưởng, lại là dòng độc đinh, chỗ nào cần nhà mẹ đẻ trợ cấp?"

Mắt Phan Phú Quý sáng lên, "Đúng đúng đúng, tiểu cô người gả tốt, về sau dĩ nhiên có chỗ dựa, người đi qua phải dòm chừng khắp nơi, không chừng..."

Tựa hồ tiền Đỗ gia rào rào chạy vào bên Phan gia, vẻ mặt Phan Phú Quý đắc ý, năm đó ngày cả lão cha cũng có thể tính kế, tới con trai này dĩ nhiên là không nói chơi.

Nhưng chuyện kế tiếp làm hắn lắp bắp kinh hãi.

Bởi vì có chút việc cần làm, hắn không quá để ý, dứt khoát đợi thêm một hai ngày mới đi Đỗ gia thôn nói, cũng nên để hai lão nhân yên tĩnh một chút. Mang theo điểm tâm cùng thịt qua, vừa đến thôn trang có người nhìn hắn chỉ trỏ. Phan Phú Quý nhìn quen không trách cứ, người thôn trang có kiến thức gì, đến lúc đó sẽ quen biết thôi.

Ai ngờ lần này Nhị thúc công, Tam thúc công Đỗ gia đều ngượng ngùng thu lễ của hắn, còn muốn trả lại lễ lần trước, lời hay hắn nói hết, mới đổi

lấy một câu nói của Tam thúc công, "Người nói người cũng không nghe rõ ràng một chút, may mắn ngày đó chúng ta không nói gì, người ta êm đẹp rất nhanh sẽ thành hôn, bây giờ người kêu chúng ta đi cầu hôn, không phải là đánh vào mặt già của chúng ta sao?"

"Cái gì? Thành thân! Ngài phải vì chúng ta làm chủ, sống chết của khuê nữ ta còn ở trên tay ngài a. Nhiều năm trước đã ước định, còn toàn tâm toàn ý cho bọn họ thành đôi, bọn họ không thể trở mặt a. Ngài cũng thấy được, nhà ngói bọn họ cũng phải vay tiền xây lên, làm sao chúng ta cầu gì từ bọn họ chứ, lại nói của cải so với bọn hăn khá hơn, ngài cần phải làm chủ cho chúng ta!" Phan Phú Quý kêu than đến trời.

Tam thúc công do dự một chút, Phan Phú Quý nói cũng có đạo lý, Văn Thị làm việc có chút không biết điều.

Thấy tựa hồ có hy vọng, Phan Phú Quý luôn miệng hỏi, "Có phải bọn họ lừa chúng ta?"

Tam thúc công có chút tức giận, "Có lừa như vậy sao? Người ta mang theo con trai ngoan, đi tới từng nhà. Người nhìn một cái, đây là bọn hăn đưa tới, nói là thu hoạch vụ thu xong phải đi Đào trang bên kia uống rượu mừng, bằng không đi trấn trên cũng được, có như vậy gạt người sao? Người thử gạt một lần ta coi xem?"

Phan Phú Quý liếc mắt một cái, quả nhiên thấy trên bàn bày điểm tâm, thịt còn có một bình không biết là cái gì, so với đồ trong tay mình còn nhiều hơn, tự trách mình lúc cắt thịt còn muốn cắt miếng nhỏ một chút, ai...

Tròng mắt vừa chuyển, "Bên đại bá thúc phụ cũng không nói gì sao?"

"Nói cái gì mà nói, đã sớm chặt đứt lui tới!"

Trong lòng Phan Phú Quý có dự tính, nếu lúc trước việc hôn nhân đã định, thúc bá huynh đệ đều ở đây, bên kia...

Cửa hôn nhân này hẳn quyết tâm làm tới, lúc trước nghĩ không cần cương như vậy mới tìm lão nhân, hiện tại xem ra không bằng tìm thúc bá đáng hơn, nói không chừng mình không tặng đồ cũng được.

Người bên Đào trang bên nghe được tiếng gió, đều lười tức giận phần nộ, rần chuột một ổ rất tốt, dù sao không lấy ra lỗi của bọn họ được, đến lúc đó mọi người không phản ứng, không chừng có thu hoạch ngoài ý muốn.

Vì thế không lâu sau, vài người trong thôn nghe tin nhắn lại, nói là quả phụ Đỗ gia là người bội bạc, thông gia duy trì tiền vốn làm mua bán, có chút nền tảng liền ghét bỏ khuê nữ người ta.

Nhưng tin nhắn này truyền ra không được mấy ngày, đã bị chuyện mới làm chìm xuống, cách nói hoàn toàn tương phản, còn có người Đỗ gia làm chứng, xem ra độ tin cậy cao không ít. Lại có những năm gần đây chuyện thực đặt tại trước mắt, đều nói là lúc trước ghét bỏ người ta, đi vay tiền cũng bị đuổi đi, hiện tại muốn mưu đồ gia tài người ta. Còn có thúc bá gì đó cũng không phải là thứ tốt, quả phụ mang con nhỏ không những không giúp đỡ, còn cướp đi nhà cửa của người ta. Huống hồ, nàng dâu hiện tại của người ta thông minh, hiền lành lại là một tay nữ hồng, xuất thân từ trong thành, Phan gia thực không là thứ tốt...

Lại có người lục ra thủ đoạn buôn bán của Phan Phú Quý.

Đủ loại tin đồn truyền đến, khó được cơ hội bắt quái như thế, phụ nhân các thôn trang tụ lại mỗi ngày truyền bá tin tức mới nhất.

Liên quan, sinh ý trong cửa hàng lại tốt hơn một tầng. Như thế không thể tưởng được ...

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 235+99: Tiểu Thạch Lại Đến

Tiểu Mẫn nghe nói chuyện bên ngoài, rõ ràng là nói mình, nghe cũng không có cảm giác quá lớn, luôn cho rằng nói người khác.

Trong lòng nàng biết, loại cảm giác này không tốt lắm, nhưng không biết vì sao luôn muốn ra ngoài, dùng ánh mắt đánh giá xem xét hết thầy.

Đại Lâm cũng rất vội. Hắn gặp qua nữ nhi Phan gia hai lần, làm mai càng chưa nói tới. Thấy bộ dạng của Tiểu Mẫn, hắn mò không ra là sinh khí hay thương tâm, đều là vẻ không có gì.

Vương Thị xem ở trong mắt, cũng không nói vô, thấy tính nết Đại Lâm tốt như vậy, sau lưng âm thầm cùng Tiểu Mẫn nói không thể trách cứ Đại Lâm, chuyện như vậy hắn cũng không rõ, hiện tại thấy hắn như vậy rất tốt.

Mặt Tiểu Mẫn ửng đỏ cười, thấy hắn như vậy có chút đáng thương, muốn đi khuyên giải an ủi vài câu, bên tai lại vọng lời của Cốc Vũ: "Đã nhiều ngày qua, Đại Lâm ca người cũng xem ở trong mắt, có đôi khi có chút tội luyện không phải là chuyện xấu, lại nói hư cũng không đi nơi nào, về sau còn muốn trồng cây vào hắn đứng đầu một nhà, phải có chút đảm đương mới được." Vài ngày nay Cốc Vũ cùng mình nói chuyện, Đại Lâm mang theo lễ vật đi bái phỏng từng nhà, nói chuyện rất chu toàn, như vậy xem ra...

Sự tình như bọn họ nghĩ, rất nhanh đã có kết quả, lời đồn đãi từ từ nghiêng về phía bên này, lúc này Nhị thúc công, Tam thúc công trong tộc không biết sao lo lắng một hồi, bên Đại Lâm đoàn kết đại đa số người,

trong tộc đã có người lui tới, đám thúc bá ruột giúp đỡ Phan gia làm cho người trong tộc có chút tức giận bất bình.

Đến lúc này bọn họ gặp không ít phiền toái, trong tộc thậm chí lại đem chuyện lúc cha Đại Lâm qua đời chậm rãi đào ra nói, đưa nhỏ đi ra ngoài toàn bị khi dễ, ngày qua thật gian nan, bắt đầu cảm nhận được ngày đó Văn Thị mang theo một trai một gái sinh sống gian khổ ra sao.

Tình huống như vậy không liên tục được bao lâu, cũng không biết là ai đưa ra một chủ ý, bọn họ từ từ đã nghĩ thông. Nói là có hiểu lầm, Đại Lâm ngày đó còn nhỏ, cũng không biết Văn Thị có chịu hay không, vài năm nay giúp đỡ quản trong ngoài, Đại Lâm sắp thành thân, tòa nhà sẽ trả về cho họ. Nói đến dễ nghe.

Vừa nghe được tin Văn Thị bật khóc. Cái gì cũng bất chấp, nước mắt từng dòng chảy xuống không dừng được, tựa hồ đem ủy khuất của mấy năm qua thống khoái khóc một lần. Lần lượt vuốt đầu Tiểu Hà, "Nha đầu, này không chỉ là chuyện tòa nhà cùng ruộng đất, đây là trong tộc..."

Tiểu Hà thuận theo gật đầu, cũng không kèm được rơi lệ, trong lòng không dễ chịu hơn Văn Thị, khi đó nàng còn nhỏ, không mượn được gì, còn bị xem thường cùng chỉ trích, Văn Thị cứng rắn không cho bọn họ đi gặp người thân. Nàng thấy ca ca đi làm công ngắn hạn chịu khổ kiếm tiền vất vả, Văn Thị tiết kiệm, một cái bánh gạo ba người nhường tới đây lui, cuối cùng rơi xuống đất, làm sao cũng phủ không sạch bụi đất, chỉ có thể dùng nước rửa đi, ba người rưng rưng chia nhau ăn... Khi đó nương cũng không rơi lệ, ngược lại khuyên giải an ủi nàng đang muốn khóc, nói mấy thứ này đều do mình kiếm được, ăn cũng an tâm, trời luôn chứa một con đường sống cho bọn họ.

Văn Thị lúc đó thật không có cách nào, trong tay nàng còn có đồ phụ thân lưu lại có thể bán một ít bạc, nhưng không đến bước đường cùng là không thể động vào, nhiều năm qua đều giữ nguyên. Sau này Tiểu Hà đính

hôn mới hiểu được, đâu có đồ đạc gì, cha đã mất, là nương cho bọn họ một tia hy vọng cũng cho chính mình một tia hy vọng, để qua lúc khó khăn.

"Nương, không cần khóc, không phải hiện tại đều tốt sao? Những thứ đó đều là của chúng ta, bọn họ lần này muốn trả về, lại có người trong tộc chứng kiến, về sau chẳng lẽ còn đoạt lại được sao? Cho dù chúng ta không quay về trồng cấy, cũng muốn phó thác một người ổn thỏa trồng trọt, về sau chúng ta có chút địa tô, cũng có bổ ích."

Văn Thị gật đầu, đảo mắt khuê nữ đã lớn có thể đảm đương, rất vui mừng lau nước mắt, thầm nghĩ mình đã tốt hơn những hốc mắt tử lại cạn hơn.

Đại Lâm đưa lễ vật thỉnh thúc bá trong tộc, bọn họ đã nguyện ý giải thù hận, bên này cũng không thể dẫn đo, duy trì lui tới, cũng nên làm như thế, về sau nếu xảy ra chuyện gì, ít nhất không bị người ta trạc cột sống.

Chờ mọi việc xong xuôi, đồng ruộng lúa vàng đã cắt chỉ trơ lại từng đồng rơm rạ. Ngẫu nhiên có lão hán đánh trâu chậm rãi trong ruộng, còn lại đa số là trẻ nhỏ bắt đầu bắt chuột đồng, chơi trò chơi. Hạ Xuyên và hai đứa nhỏ lần này bị trồng chừng gặt gao, hẳn cũng không hứng thú, không đi vô giúp vui, chỉ quần lầy Cốc Vũ không ngừng hỏi cái này hỏi kia.

Ngày lành của Tiểu Mãn càng gần.

Tâm thần không yên sao? Có một chút, nhưng luôn cảm thấy có chuyện gì chưa làm xong, không bỏ xuống được, nghĩ mãi nhưng nghĩ không ra, nháy mắt có chút hoảng hốt, liền đi ra ngoài.

Bước ra ngoài có chút chói mắt, nhìn đứa nhỏ vui vẻ xách thùng chạy ra ngoài, nhớ tới lúc về thôn trang, trong lòng khoan khoái rất nhiều, chuyện xưa theo gió thu, ít nhiều cũng bị phai nhạt.

Không chủ đích đi dạo, từng ngọn cây cọng cỏ đều cực kỳ quen thuộc, đi ngang qua mẹ đưa nhỏ đều cùng nàng thân thiết chào hỏi, lòng Tiểu Mẫn thoải mái nói không nên lời, một đường đi tới, nhất thời lại nhớ đến lúc còn ở trong thành. Trong thành tốt nhưng có quan hệ gì với mình? Sự liên quan duy nhất chỉ là cửa hàng của cha và sư công, còn có tiệm thêu mà thôi.

Rất nhiều chuyện nàng chỉ nghe nói, ngẫu nhiên nghe mỗ mỗ nói, nàng mới biết được thì ra mình có một ca ca, lại mất đi, tuy cha mẹ không nói nhưng nàng cũng biết chút ít, hồi nhỏ Cốc Vũ thân mình luôn ốm yếu, cả ngày ngồi trong cửa hàng đưa khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nhìn người ngựa qua lại trên đường.

Mỗi ngày trôi qua bình thản, lớn hơn một chút bắt đầu giúp đỡ cha mẹ làm việc nhà, cùng nương ở trong phòng thêu hoa, trong lòng thương cha lúc này ở nhà người ta có ăn ngon không, có bị người quát nạt phải nhìn sắc mặt người không, có gặp phải chuyện gì không. Dần dà thành thói quen, nghĩ đơn giản là lớn hơn nữa sẽ xuất giá, dựa vào chồng, bằng không mở một tiệm thêu nhỏ, cả đời an ổn đi qua.

Nào ngờ sau này cha mẹ nói về thôn trang, mới đầu nàng có chút sợ hãi. Nàng cùng cha về qua thôn trang vài lần, trong ấn tượng là người nhà đều tốt lắm, chẳng qua cái gì đều không hiểu, trở về sẽ ra sao đây. Nhưng rồi cũng trở về, không nghĩ ngợi lo lắng cuộc sống ở thôn trang quá tốt hay quá xấu, cứ bình thản đi về. Hiện tại lại không muốn rời đi, dù sao người thôn trang đều đã quen biết, dù có chút chuyện nhỏ xíu cũng sẽ truyền khắp cho mọi người biết, nhưng vẫn có một loại kiên định, chỉ cần mình không làm bậy là không cần phải lo lắng gì, ít nhất là không có gì quá lớn phát sinh, không giống trong thành là nơi ẩn dấu những thủ đoạn tàn ác xấu xa, người với người không quen, bọn họ làm gì, so với người thôn trang sai ngàn lần vạn lần, cũng không có người truy cứu, nói không chừng còn có người hãm mộ.

Đi qua bờ sông nhỏ, qua bờ ruộng quen thuộc, Tiểu Mãn càng hưng trí hơn, nhớ tới Hứa Tần Thị theo các nàng đêm trăng cấy mạ, nhớ tới lúc hái quả đào, nhớ tới mấy người bên bờ sông nói lời không sạch sẽ, sau đó Đại Lâm xách gậy đuổi tới đánh, đó là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hấn giận dữ như vậy.

Mà Cốc Vũ, trở lại thôn trang cũng tốt hơn không biết bao nhiêu, bộ dáng lạnh lợi, không tưởng tượng được hình dáng ốm yếu thuở xưa, lúc trở về người Cốc Vũ ướt sũng, sợ nàng bị cảm lạnh lại bị sốt, lần trước lang trung đều nói cứu không được, bằng không mình sẽ không mang gậy gộc đi qua hỏi bên kia. Tiểu Mãn hé miệng cười, nàng thật không biết thì ra nàng có thể làm chuyện như vậy, chỉ nghĩ tới hồi nhỏ Cốc Vũ luôn luôn ỷ lại mình, lúc đó còn nghĩ sau khi thành thân vô luận như thế nào không thể ở quá xa để có thể về chiếu cố một hai, nào ngờ thế sự khó liệu, lần này thật sự gần như vậy. Chẳng qua nhìn Cốc Vũ và Hạ Xuyên, hiện tại yên tâm rất nhiều.

Đây là rừng đào, hái quả đào buôn bán kiếm tiền công, tiếp đó quả đào làm thành mứt, kiếm bạc sửa cầu đá hình vòm...

"Tiểu Mãn..." Thanh âm khàn khàn, khẽ gọi.

Trong nháy mắt Tiểu Mãn cho rằng mình nghe lầm, nghiêm cẩn quay lại mới phát hiện bên kia một người đang đứng, áo choàng trên người bẩn hề hề, mặt cũng có chút đen, mắt tràn đầy tơ máu, trong lòng không khỏi đau xót, nhưng không ngạc nhiên, "À! Người đã đến rồi."

Lúc trước tâm tư chưa định, đã từng một đêm muộn mớ thấy hoa đào nở rộ, hoa rụng khắp cả, nàng muốn cùng người kia hái hoa, mang theo nàng rải bước lưng ngựa, cười vui vẻ một đường chạy đi. Đáng tiếc, dù sao cũng chỉ là mộng...

Trong lòng ngàn hồi trăm chuyển, gặp được lại không nên lời, tâm tình lại không giống như bây giờ, không vui sướng cũng không ngạc nhiên, khách sáo như bạn cũ gặp nhau, nha, người đã đến rồi, đã không còn âm điệu nghi vấn.

Tiểu Thạch sững sốt, nhìn bộ dáng Tiểu Mẫn không nóng không lạnh, vẻ mặt điềm đạm trước sau như một, còn có câu nói kia, hẳn không biết há mồm như thế nào, nói cho nàng biết mình ngày mong đêm nhớ muốn sớm tranh thủ trong nhà đáp ứng việc hôn nhân sao? Hay nói nương đã biết Tú Nhi là dạng người gì? Hay vì sao không tìm nàng sớm hơn một chút? Muốn nói về sau bọn họ không còn trở ngại có thể công khai sao? Đáng tiếc nàng đã đính thân. Trong lòng hẳn đau xót, chờ tại chỗ này lâu như vậy, nàng đến, hẳn một câu cũng nói không nên lời.

Hai người nhìn nhau như vậy, không tiến thêm một bước cũng không lui lại một bước, gió thu thổi lá rụng trên đất rào rào rung động.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 236+100: Bụi Bặm Lạc Định

Nói hay không nói lại như thế nào, trong lòng như cũ không bình tĩnh như vậy.

Nhìn nàng đứng ở trước mặt, nếu nàng nói là: người sao bây giờ mới đến, sẽ tốt biết bao nhiêu. Hẳn thậm chí thật hối hận, nếu lúc trước không nghĩ nhiều, lúc đó đừng quản chuyện nhà rườm rà, cứ mang theo nàng... có phải sẽ có một kết quả tốt không?

Tiểu Mẫn có chút hiểu tâm tư của hắn, khóe miệng hơi nhếch lên. Nàng không trách hắn, lúc hắn cao lớn vững chãi giục ngựa rời đi, kêu nàng chờ, ngay từ đầu cũng có chút hận ý, chỉ là sau này... càng phai nhạt, nhạt dần đến bây giờ, cảm thấy lúc trước mình bức thiết muốn đi theo hắn là buồn cười cỡ nào.

Có thể bị thời gian hòa tan nhanh như vậy, nói vậy thật là buông tha rồi.

Một khoảng thời gian đi qua, may mắn nương ở bên người, cùng nàng nói một ít chuyện. Quả thực là, con gái tuy có một chút tự do trước khi xuất giá, nhưng nếu sai lầm sẽ hối hận không kịp.

Nàng thậm chí nghĩ tới, có lẽ mình đã quen nếp sống ở thôn trang, nếu đi theo hắn, về sau không nói trong lòng còn vương bận, bình thường cũng không vui. Thời gian sau này, nhìn Đại Lâm bên kia, nàng vô tư kiên định muốn, không là ấm áp kiên định sao?

Tiểu Thạch, hiện tại xác thực là vì nàng suy nghĩ, cho nên mới băn khoăn trùng trùng, dù nói như thế nào, nàng không thể trách hắn.

Cứ như vậy thôi.

"Tiểu Mãn, nếu... hiện tại ta hỏi người, có nguyện ý theo ta đi." Tiểu Thạch chung quy là không cam lòng, không phải là muốn đích thân gặp nàng hỏi sao?

Nhìn ánh mắt hần sáng quắc, Tiểu Mãn không như trước kia cúi đầu vuốt cằm, ngược lại ánh mắt lóe sáng đối diện hần, mỉm cười, "Nếu ngày đó... có lẽ ta thật sự có thể không ngần ngại đi theo người, nhưng hiện tại, trong lòng ta càng vương bận nhiều hơn, mấy ngày nữa..."

Thốt ra lời này, thế nhưng hai người đều thờ dài nhẹ nhõm.

Nghi vấn trong lòng Tiểu Thạch nhen lâu như vậy, ngày đó hần không mang nàng rời đi, trở về không thuyết phục được mẫu thân, Tú Nhi biểu muội lại tìm cái chết, hần không thể nhìn nương như vậy... Mãi cho đến sau này, hần nghe nói nàng đính hôn, nghĩ mình đã muộn, chỉ có thể đứng xa xa nhìn, càng không mặt mũi tới gặp.

Mãi cho đến nương và Tú Nhi trở về, việc hôn nhân hai nhà coi như từ bỏ. Cổ tình giờ phút này, lại có lời đồn đãi, hần nghĩ việc hôn nhân của nàng có lẽ không thuận lợi, nhất thời lại có chút đau lòng, dấy lên một tia hy vọng, còn có một chút gì đó mình không rõ, sợ nàng nhận sự thương hại, nếu đúng như vậy là có lý do mang nàng đi. Một chuyến này, cuối cùng hần không cam lòng, sao không giải quyết tâm nguyện của nàng. Từ nay về sau, hần có thể ra đi. Lúc trước hần để nàng chờ, chung quy là muốn có một cái công đạo, miễn cho nàng về sau không sống yên.

Tiểu Mãn cũng như vậy, nói xong những lời này, cảm giác như mình tháo xong một kim cuối cùng, từ đây về sau, chuyện như vậy xem như viên mãn, về sau liền bình an sống cuộc sống của mình.

"Tỷ ——" Cốc Vũ nghe nói Tiểu Mãn đi dạo khắp nơi, nghĩ nàng mấy ngày nay mất hồn mất vía, liền đi theo, cuối cùng nghe nàng nói, trong lòng

bình yên không ít.

Tiểu Mãn và Tiểu Thạch không đoán được Cốc Vũ đi tìm, mỉm cười nhưng không nói.

"Tiểu Thạch ca, người cũng ở đây a." Lần này Cốc Vũ rất khách khí, Tiểu Thạch lại không có tư vị.

"Tốt lắm, ta đến chúc mừng một tiếng, vốn muốn ngày chính mới đến, chẳng qua công vụ trong người, về sau nếu có duyên, đi thành Vân Châu gặp." Hắc muốn ở lại, sợ mình không nỡ đi. Xoay người lên ngựa, vội rời đi.

Lá rụng vẫn sà sạt rung động, xuân đến thu đi, chuyện gì đều có một kết cục.

Cốc Vũ cân nhắc những lời này, một là chuyện cần nói đã nói chứng minh hắc buông xuống, hai là nói công vụ, nghĩa là vẫn ở trong nha môn, ba là có duyên sẽ gặp trong thành Vân Châu, chẳng lẽ hắc đã quyết định đi Vân Châu thành làm Bộ đầu?

"Tỷ, sao người không đi theo hắc?" Cốc Vũ giả hoạt cười.

"Người hận ta ở trước mặt người có phải không?" Tiểu Mãn cũng cười, thật thoải mái.

Cốc Vũ cười, cảm thấy Tiểu Mãn cười như vậy, ánh mắt sáng long lanh, vẻ mặt hồng nhuận, cùng mấy ngày trước như hai người.

Tiểu Mãn thấy nàng thất thần, "Khó thấy được người ngơ ngác như vậy, ta đi về có việc!" Nói xong liền đi.

Cốc Vũ mới hồi phục tinh thần, chạy nhanh vài bước đuổi kịp, "Đại Lâm gia, gấp như vậy làm gì!"

"Người đừng chạy!"

Đều là việc vui ở thôn trang, phòng mới chân chính ở bên Đào trang, cho nên mặc dù Đỗ gia thôn đã hoàn trả tòa nhà củnguộng đất, như cũ ở bên đây bày tiệc mừng, người Đỗ gia thôn đến không ít.

Thôn trang ồn ào huyên náo hẳn lên.

Vương Thị lần đầu tiên gả khuê nữ, tuy mấy năm nay ở thôn trang thấy qua vài lần, nhưng vẫn kích động, may là ở bên cạnh người giúp đỡ rất nhiều, nên mọi việc thật thuận lợi, có thể mới chậm rãi an tâm.

Lí Hà Thị không quá vừa lòng mỗi hôn nhân này, cùng Lí Lão Đầu lời trong lời ngoài nói gả cho một quả phụ, với tính tình của Đại Lâm, chỉ sợ về sau sẽ bị bà bà quản gắt gao. Lúc này bị Lí Lão Đầu quát lớn vài câu nên không có nhắc lại nữa. Lúc qua bên này, các nàng dâu nói chuyện dễ dàng, lại thấy mình gả cháu gái rất phô trương, vì thế diện mới thay đổi một chút.

Gả khuê nữ, cưới vợ đại khái là mấy ngày này, bên cửa cũng không có nhiều việc lắm, vì thế chỉ để lại hắc tử đại ca, Lí Đắc Tuyên cũng trở về hỗ trợ. Kinh Trập và An Cầm Hiên cũng trở về, hai người đã là thanh niên, tại đây lo trong lo ngoài thật chững chạc, cùng Trần Giang Sinhhi hi ha ha nói chuyện, nhưng không lỡ bất cứ việc gì.

Thừa dịp lúc không có người, An Cầm Hiên vụng trộm nói với Cốc Vũ, phương thuốc đã có tin tức, không cần lo lắng vân vân.

Tiểu Mãn đã xác định tâm tư, thanh thân ổn định ở nhà chuẩn bị làm cô dâu, trong lòng không lo lắng như lệ thường, gả cho nhà thân quen, cùng với lúc còn là khuê nữ không có khác biệt lớn, nghĩ mình cũng có phúc khí, khó trách nương muốn gả cho cha.

Cốc Vũ, Tiểu Hà cùng Tiểu Mãn nói chuyện, tuổi còn nhỏ cũng không dạn dò gì, nói chuyện vẫn như xưa.

Bên ngoài truyền đến thanh âm sang sảng của một cô gái, "Vậy mà không đi nói với ta!" Vén màn vào cửa, là Tam tiểu thư.

Thấy ánh mắt oán trách của nàng, mặt Tiểu Mãn đỏ lên, vậy mà quên nàng.

Tam tiểu thư không là người ngại ngùng, ngồi ở trên giường nhìn chăm chăm Tiểu Mãn, "Cứ như vậy gả đi? Là gốc tử bên ngoài?"

Tiểu Mãn liếc mắt qua, đổi lấy tiếng cười của nàng, "Được rồi, nếu Thạch Bộ đầu không nói, có phải không định mời ta tới? Dù sao ta cũng không ngồi được, ngày ấy khẳng định là cha không để cho ta tới nên đến xem người trước." Nói xong lại đi ra cửa, cầm một cái hộp nhỏ, xem ra là tặng lễ vật cho Tiểu Mãn.

Cũng thật khó cho Tiểu Thạch, biết Tiểu Mãn ở đây ít bạn bè, mình đi rồi còn muốn nói một tiếng với tam tiểu thư, Cốc Vũ quan sát thần sắc của Tiểu Mãn, thấy không có gì đặc biệt, yên lòng.

Nàng cùng Tiểu Hà đi ra, nhìn sân nhộn nhịp, để phòng cho các nàng nói chuyện.

Hạ Xuyên mặc quần áo mới, áo choàng bằng tơ lụa xanh thẫm, trên đầu còn đội một cái mũ cùng màu, nhìn rất linh hoạt, thấy hần dè dặt cẩn trọng bước đi, thấy người đều cố cách xa một chút, làm cho người ta dở khóc dở cười.

Tiểu Hà ngăn hần lại, "Khi nào người lại dọa người như vậy?"

Hạ Xuyên chu miệng, lấy tay vỗ vỗ quần áo mới, "Ta mới không phải, sợ bọn họ làm dơ xiêm y của ta." Nói xong ngửa đầu nhìn Cốc Vũ, ngọt ngào cười, "Tỷ, người nói ta mặc như vậy có giống thiếu gia nhà địa chủ không?"

Cốc Vũ và Tiểu Hà đồng thời bị sặc, Hạ Xuyên nghĩ cái gì đều nói ra, vỗ đầu hần, "Vậy người cảm thấy thiếu gia nhà địa có được không?"

"Ta mới không muốn làm thiếu gia nhà địa chủ gì, ca nói về sau đi ra ngoài gặp nhiều người thể diện hơn, thiếu gia nhà địa chủ gì cũng không tính, hừ." Nói xong vỗ tay sau lưng bước đi.

Không lâu sau, tam tiểu thư cáo từ rời đi, Tiểu Mãn đưa nàng mãi đến đầu sân, thật lâu mới quay đầu.

Hai ngày sẽ rước dâu, dựa theo quy củ thôn trang, buổi tối Tiểu Mãn đi gặp trưởng bối trong nhà, nghe bọn hần dặn dò, tuy lần này xuất giá cũng không phải đi nơi xa, nhưng là cô dâu, nghe nhiều một chút cũng tốt.

Tam gia gia, Ngũ gia gia đều tới, cùng Lí Lão Đầu, Lí Hà Thị nói chuyện, Tiểu Mãn đều gật đầu lắng nghe. Sau đó theo trình tự đi xuống, tiếp đó là các cô cô.

Lí hải là người thành thật chất phác, ngập ngừng cả nửa ngày nói không nên lời, Trương thị ở một bên sốt ruột không thể giúp, đành phải xấu hổ cười, "Đại bá người cho người cái gì cũng đừng nghĩ ngợi, chuyện trong nhà đều có chúng ta. Đại chất nữ, chuyện trước kia bỏ qua đi, coi như đại bá mẫu người không biết tốt xấu."

Tiểu Mãn không đoán được đại bá mẫu luôn sĩ diện có thể nói như vậy, dĩ nhiên là gật đầu đồng ý, trong lòng cũng an tâm một chút. Vài ngày nữa xuất giá, nàng nghĩ đến nhiều nhất chính là, xuất giá xong bên người cha mẹ không có ai giúp đỡ, về sau nếu gặp chuyện gì sẽ khó khăn, Hạ Xuyên còn quá nhỏ, Cốc Vũ hai năm nữa sẽ xuất giá, ca phải đọc sách, nếu chuyện trong nhà nhiều một chút sợ là không qua được. Đại bá mẫu có tâm cầu cũng tốt, nàng còn ước gì.

Lí Đắc Giang và Hứa Thị cũng không giao phó gì, chỉ dặn dò cố sống tốt thôi.

Lí Đắc Hà ngồi ở kia có chút xấu hổ, bình thường hẳn làm việc siêng năng, không sợ khổ lại vác nặng, đến lúc này không biết nói gì, đại khái là lần đầu tiên gặp tình huống như vậy.

Tiểu Mãn mở to đôi mắt sáng, cười nhẹ, nhàn nhạt hỏi: "Tứ thúc, tứ thẩm đâu?"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 237+101: Trần Thị Hối Hận

Lí Đắc Hà hoàn toàn ngớ ra, đầy khấn trương càng nói không ra lời, Tiểu Mẫn vừa mới là rành mạch hỏi, "Tứ thẩm đâu?" Nói như vậy, nàng vẫn thừa nhận Trần Thị là tứ thẩm của nàng.

Từ sau chuyện lần trước, Lí Đắc Hà thấy Trần Thị trở về nhà mẹ đẻ, giận trong lòng, hạ quyết tâm không bao giờ đi đón về nữa, ngay cả hôn sự của cháu gái ruột cũng mưu tính, có thể là người tốt gì. Nào ngờ ngày qua, ý niệm hưu thê ban đầu phai nhạt dần, trong lòng còn nghĩ đến ưu điểm của nàng, trong nhà khổ nàng tuy oán trách nhưng làm không ít, sao cũng vì nhà này, vì hấn suy nghĩ.

Nhưng chuyện như vậy không thể tha thứ, chỉ có thể kéo, lúc nàng bị nhà mẹ đẻ đuổi đi, hấn từng có tâm tư đón nàng trở về, sau này thấy không có người nhắc tới, lại từ bỏ, mình cũng tránh né đi ra ngoài, lúc này đến thôn trang nhìn túp lều kia, vào đông sao có thể che gió đụt mưa, lại không tiện nói gì.

Tiểu Mẫn vừa hỏi, không chỉ có Lí Đắc Hà thất thần, người trong phòng đều kinh ngạc. Kinh ngạc qua đi lại gật đầu, Tiểu Mẫn là người không đơn giản, có khí độ, mình xuất giá còn muốn đem chuyện phiến toái trong nhà chuyện xử lý, lại nói lần trước là định tính kế việc hôn sự của Tiểu Mẫn, nếu nàng không đề cập tới, về sau dù thật sự Trần Thị có thể trở về, sợ là cũng thành người hạ đẳng. Lần này Trần Thị bị giáo huấn, bị nhà mẹ đẻ đuổi đi không còn chỗ ẩn thân, về sau sẽ nhu thuận một chút.

Tiểu Mãn quay đầu nhìn Lí Đắc Tuyền và Vương Thị, lúc trước nàng chưa thương lượng qua với bọn họ, bây giờ thấy Vương Thị gật đầu, nàng tiếp tục hỏi Lí Đắc Hà, "Tứ thúc, Tứ thẩm không về nhà mẹ đẻ sao? Cháu gái xuất giá cũng không đón nàng trở về?"

Lí Đắc Hà cay mũi, Tiểu Mãn có thể đi được bước này thật không dễ dàng, cho hẳn bậc thêm, tự bản thân cũng lo Trần Thị thế nào qua, Tiểu Mãn không nhắc tới, chỉ nói Trần Thị về nhà mẹ đẻ mà thôi, đi đón về cũng là thuận lý thành chương.

Lí Lão Đầu thấy Lí Đắc Hà ngồi như tượng gỗ trên ghế, gỗ tẩu hút thuốc kêu lên, "Tiểu Mãn nói chuyện người không nghe sao, nàng muốn gặp Tứ thẩm của nàng, còn không đi gọi về!"

Tuy giọng điệu không tốt nhưng nói rất rõ ràng.

Lí Đắc Hà từ trên ghế đứng bật dậy, vội vã thế nào giày trên đất cũng không xỏ chân, thật vất vả kích động người bên cạnh nhắc, xỏ giày vội vàng đi, kém chút bị vấp cửa. Trong phòng truyền ra một trận cười, không khí hoà hoãn không ít.

Lí Đắc Hà đi ra ngoài trời đã tối, nhìn chung quanh ngoại trừ ngẫu nhiên ngọn đèn chiếu ra chút ánh sáng, còn lại rất tối, cây cổ thụ biến thành hình dạng kỳ quái đứng vững trong đêm, ngẫu nhiên có tiếng chim hót lại càng thêm dọa người. Hẳn có chút lo lắng, Trần Thị luôn sợ bóng tối, đừng thấy ngày thường bừa bãi, kỳ thực lá gan rất nhỏ, buổi tối như vậy nàng ở trong túp lều xiêu vẹo tự dựng lên, không biết quang cảnh sẽ như thế nào.

Nghĩ nghĩ, bước chân dài hơn một ít.

Trần Thị đứng trong túp lều, ván giường cũng là những mảnh gỗ ghép lại, phía dưới là tảng đá, nằm ở mặt trên có chút gập gềnh không vững, ván gỗ lại không đủ, một bên để cây gậy, nằm ở mặt trên không dám ngủ say...

Mọi thứ đều có thể vượt qua, nhiều lắm khổ một chút thôi, ai kêu trước kia mình làm ra chuyện mất mặt như vậy.

Trên mặt đất kế bên để một tảng đá, mặt trên lại có vài nhánh cây bẻ gãy, kế đó mới là lương thực mình thiên tâm vạn khổ kéo về, nếu không có nó không chừng sẽ bị chết đói. Sau cách cửa là một con gà, đã đến lúc đẻ trứng, mỗi ngày tồn trữ để đổi này nọ.

Khổ thì khổ, trong lòng cũng coi như an ổn, chẳng qua ban đêm không dám ngủ say, bên ngoài có người lạ không nói, trời đen nhánh cũng có chút sợ hãi, muốn đốt ngọn đèn để thêm can đảm, lãng phí dầu không nói, trong bóng tối có chút ánh sáng, khó tránh những người đó tới sinh sự, mình nằm ở trên giường, đem đồ của mình dung nhập trong bóng tối, không đến mức sợ người như vậy.

Mấy ngày nay bên kia có việc vui, trong lòng Trần Thị lại đau đớn, còn không phải lúc trước mình tham tiền, muốn trợ cấp nhà mẹ đẻ, cuối cùng rơi vào kết cục như vậy. Lúc này Tiểu Mẫn sắp xuất giá, nàng thành kẻ dư thừa, không cần nói trở về, ngay cả lúc ở bờ sông nghe được lời của những người khác cũng rất khó chịu, hận không thể trốn tránh đi. Lúc thu gặt lúa cấy mạ cũng không có người hỗ trợ, cả ngày ra ruộng, khi đó tốt xấu gì cũng có một số việc làm, đứng trong ruộng đất không sợ gì cả, mạ sẽ không giẫm cợt mình, cây cỏ, hoa dại trên bờ ruộng không chỉ trở sau lưng, lòng sẽ không nghĩ nhiều. Thu hoạch vụ thu xong không có việc làm, đi ra ruộng xới một mảnh nhỏ trồng rau, lại không có chuyện gì để làm.

Một mình ở trong lều buồn đến hoảng, không có người nói chuyện, lục lọi đồ đạc của mình, thật vất vả tìm ra một ít kim chỉ, muốn thêu thùa chút gì đó, lúc trước vì trốn tránh việc nhà mới theo Tam tẩu học thêu hoa, hiện tại cái gì cũng không học được. Lúc trước khẳng định các nàng cũng biết, chỉ là không nói toạc ra, trong lòng đều khoan dung không như mình kiến thức hạn hẹp, tự cho mình thông minh, một lần lại một lần càng quá đáng

hơn, bằng không sẽ đi đến nông nổi này. Giờ phút này, còn có ai đoái hoài đến mình?

Bên ngoài vang lên tiếng mèo kêu, thật dọa người. Trần Thị sờ tới một tảng đá sắc nhọn đặt ở đầu giường, trong lòng thoáng an ổn một chút, nghĩ nếu thật có chuyện sẽ liều mạng, dù sao cũng không có vương bận gì.

Đột nhiên, một loạt tiếng bước chân từ xa đến gần, cuối cùng ngừng ở túp lều, nàng vội ngồi dậy, tay gắt gao cầm lấy cục đá, mím môi, thân mình hơi run rẩy.

"Mở cửa, là ta!" Thanh âm trầm nghẹn, mang theo giọng mũi, quen thuộc như vậy, Trần Thị ngồi cứng người trên giường, nước mắt rơi xuống, quên cả trả lời.

Người ngoài có chút lo âu, "Như thế nào?" Sau đó là tất tất tốt tốt tiếng động, đợi Lí Đắc Hà đi vào, lại bị đụng vào này nọ vài lần, may mắn trên người mang theo đồ đánh lửa, bật lửa lên tìm được ngọn đèn, thấy một người đang ngồi trên cái "giường" chật hẹp, định oán trách hai câu.

Thấy rõ người nọ không ngừng chảy nước mắt, trong tay còn cầm lấy một tảng đá sắc nhọn, tại kia run run. Trong lòng đau xót, thở dài một hơi, mở miệng. "Tiểu Mãn sắp thành hôn, nói tứ thẩm trở về nhà mẹ đẻ, bảo ta tới đón người."

Nói như vậy là xong rồi, Trần Thị như không nghe thấy, có lẽ là không thể tin, chằm chằm nhìn Lí Đắc Hà, mãi đến hắt gập đầu xác nhận, Trần Thị buông lỏng tảng đá, rồi bật khóc thành tiếng.

Lí Đắc Hà vừa lo lắng lại sốt ruột, ở trong phòng nhìn quanh, "Người nói người còn khóc, này..."

Nói thật lâu, Trần Thị có chút không thích ứng, trên mặt thô ráp đen đui có một tia ngượng ngùng, Lí Đắc Hà không quá thích ứng, người trước kia

cả ngày chỉ trở không vừa lòng, luôn vênh mặt hất hàm sai khiến Trần Thị đâu mất rồi? Trong lòng rất nhiều lời muốn nói, ra miệng lại biến thành, "Mọi người đang chờ, mấy thứ này ngày mai lại qua chuyển đi."

Nói như vậy là muốn đón nàng về?

Trần Thị luống cuống tay chân, "Ta như thế này sao được?" Nói xong vội rửa mặt, một chút thủy trong một cái thùng gỗ, xem ra không phải tay nghề, cũng không biết từ nơi nào làm ra, như là một cái thau gỗ thật sâu, cũng không biết ngày thường nàng thế nào khiêng một "thùng" nước kia về, nước bị đánh nghiêng chảy ra. Trần Thị vội nhìn nước chảy về phía đế lương thực, may mắn không có dính ẩm, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, rồi không biết mình nên làm cái gì.

Tuy Lí Đắc Hà biết nàng nhất định là khổ, nhưng không ngờ lại khổ như vậy, nhìn một hồi sóng mũi cay cay, một cái lều nhưng không ra hình ra dạng, nghĩ đến lúc trước nàng soi mói, bây giờ một nơi như vậy cũng có thể tiếp tục sinh hoạt.

Ôn nhu nói: "Người thay quần áo, ta chờ người, xong đi ra bờ sông rửa mặt, rồi chúng ta trở về."

Trần Thị vội vàng gật đầu đáp ứng, đi tới đầu "giường" tìm xiêm y, một cây gậy rút vào lều, trên đầu đau xót lại nở nụ cười, nhất thời nước mắt lại lưng tròng.

Thật vất vả mặc xong quần áo, rụt rè đi theo sau Lí Đắc Hà, thấy hắc ở phía trước dẫn đường, cầm trong tay ngọn đèn, hắt ra một khoảng ánh sáng mờ nhạt, để nàng theo sát sau, không bao giờ muốn đánh mất một lần nữa.

Người trong phòng đợi nửa ngày cũng không thấy Lí Đắc Hà mang theo Trần Thị đi lại, Lí Lão Đầu nhìn không được mở miệng kêu Lí Đắc Giang đi nhìn xem. Lại bị chối từ, "Cha, để cho bọn họ trò chuyện một chút, dù sao..." Lời kể tiếp mọi người không nói ra, nhưng trong lòng biết rõ ràng.

Rốt cục, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân. Bọn hắn đã trở lại.

Không đợi người trong phòng có phản ứng, Trần Thị bùm một tiếng quỳ gối dưới chân Lí Lão Đầu và Lí Hà Thị, "Cha, nương, con dâu sai lầm rồi..." Nói xong liền ô ô khóc lên.

Lí Đắc Hà ở bên cạnh sững sốt, "Không phải nói tốt..."

Trần Thị sao tới được ánh mắt Hứa Thị, thấy nàng thật sự có lòng ăn năn, không nghĩ phát sinh chi tiết, đi qua nâng nàng dậy, "Nhìn bộ dạng người, sắp đến ngày đại hỉ của Tiểu Mãn, không thể rơi nước mắt."

Có thể nàng mới nức nở ngồi xuống, thấy Tiểu Mãn đứng cười cười một bên, lại khóc, "Tiểu Mãn, Tứ thẩm trước kia..."

"Tứ thẩm, chuyện trước kia đều qua, về sau ta xuất giá, chuyện trong nhà phải nhờ đến các người giúp đỡ."

Trần Thị rưng rưng đồng ý. Lí Đắc Hà nói: "Về sau có chuyện gì, có Tứ thúc đây."

Tiểu Mãn thở phào nhẹ nhõm.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 238+102: Khách Từ Trong Thành Đến

Vừa rồi Lí Hà Thị thấy Trần Thị được kêu đến, trong lòng có chút tức giận, nghĩ đến một sự kiện khác, lại dấy lên hy vọng. Ngày đó tạo nghiệt, không phải là Ngọc Nga cùng nàng làm sao? Nếu Trần Thị có thể trở về, Ngọc Nga tốt xấu cũng thân hơn, hy vọng lần này lão nhân không quá mức kiên cường. Ngọc Nga trong nhà thế nào nàng rõ ràng, lâu như vậy không có tin tức, không biết là om sòm cỡ nào.

Tiểu Mãn không nói nữa, thấy việc đã xong, rốt cuộc Lí Hà Thị chờ không được, mở miệng nhắc nhở, "Tiểu Mãn, ngày mai sẽ mời các cô cô người đến."

Tiểu Mãn gật đầu, thấy bộ dáng hấp tấp của Lí Hà Thị, tựa hồ không để ý nói: "Cha ta nói, đại cô cô, tiểu cô cô đều đã biết."

Có đại cô cô, có tiểu cô cô, lại bỏ qua nhị cô cô, Lí Hà Thị nói, "Vậy nhị..."

Sao Lí Lão Đầu không biết tâm tư Lí Hà Thị, lúc này thấy thái độ của Tiểu Mãn bọn họ, cũng biết là không được, lại nói Ngọc Nga làm ra chuyện chính hấn cũng giận, vì thế vẫy tay, "Đã biết là được, trở về nghỉ ngơi đi, không còn sớm."

Lí Hà Thị dừng lại.

Nàng không cố chấp, chỉ cố chấp với Ngọc Nga. Tiểu Mãn kêu Trần Thị trở về, chẳng qua là thấy nàng đã ăn năn, một mình ở bên ngoài thật gian nan, qua chuyện này về sau sẽ an ổn qua ngày, lại nói bất quá nàng chỉ là

thấm của mình, một chút quan hệ cũng không có, làm ra chuyện thị phi như vậy, nhưng trong lòng nàng không quá khó chịu.

Ngọc Nga thì khác, nàng là cô cô ruột của Tiểu Mãn, vì một chút bạc, cô cô ruột tính kể lên cháu gái của mình, nói thế nào đều không đúng.

Có lúc bị chính người thân của mình hại gây thương tích càng khó tha thứ hơn.

Bên này giải tán chuẩn bị đi nghỉ. Trần Thị lại có chút sợ hãi, bộ dạng hoảng sợ chẳng biết đi đâu, nên đi ra ngoài.

Lí Đắc Hà gọi nàng lại, hai người ở trong sân nói một hồi, nhìn bóng dáng khỏe mạnh của Lí Đắc Hà mơ hồ trong bóng tối, hận không thể theo về nhà sống ngày yên ổn, chẳng qua còn tiếc chút đồ trong thời gian tân tân khổ khổ tự mình làm ra, lại sợ Lí Đắc Hà hiểu lầm nàng không muốn trở về, ấp úng nói: "Ta... ta thấy ta nên về bên kia... Ngày mai đi qua được không? Đồ của ta... nhiều, cửa cũng không chắc, vạn nhất có người đến, còn không phải bị lấy đi hết, thì phải làm sao."

Rào tới đón lui cũng là lo cho cuộc sống, Lí Đắc Hà đau xót, không thể nói rõ là nguyên nhân gì, nếu ngay từ đầu như bây giờ thì tốt biết bao, đâu có nhiều chuyện phiền lòng như vậy, nhưng như bây giờ cũng không muộn, ngày còn dài.

"Đi, đêm nay chúng ta ở bên ngoài, ta xem có ai dám đến lấy đồ của ta."

Vừa dứt lời, người đã sai bước ra ngoài. Trong lòng Trần Thị chua xót, hai chữ chúng ta, đã bao lâu nàng không nghe thấy. Thấy Lí Đắc Hà đi được vài bước, vội mềm yếu lên tiếng đuổi theo.

Sáng sớm hôm sau, Lí Đắc Hà dậy lấy nước sông rửa mặt, tìm vài người quen biết ở thôn trang, hai ba chuyến chuyển hết đồ của Trần Thị về.

Hứa Thị lắc đầu, nhin không được qua hỗ trợ thu thập hành lý.

Về mặt Trần Thị hồi hận và ngượng ngùng, liên tục nói Hứa Thị không cần làm lụng vất vả, đoạt lại hết đồ Hứa Thị thu thập, làm Hứa Thị dở khóc dở cười, "Thấm, mau dừng tay, người cho là ta giúp người thu thập đồ sao? Ta làm cho người thôn trang nhìn a, nếu ta không đi người ta sẽ nghĩ gì, có đôi khi nước miếng có thể làm người chết đuối, đây là bịt miệng người đó, mau buông tay."

Trần Thị sửng sốt, mình không đoán được sẽ là như vậy, Hứa Thị nói quả nhiên là đạo lý này, nếu nàng giúp mình chuyển này nọ, những người đó còn có thể nói cái gì, nghĩ nghĩ rồi ứa nước mắt, "Nhị tẩu, trước kia ta thật sự là..."

Hứa Thị thấy nàng muốn khóc, vội ngừng tay thu dọn, khuyên giải an ủi hai câu, "Có đáng gì, về sau an ổn qua ngày mới đúng, ai lúc tuổi trẻ không phạm sai lầm, tam tẩu người cũng muốn đến, chỉ là Tiểu Mãn lập tức sẽ xuất giá, người đông, chúng ta dọn xong phải qua hỗ trợ, người cũng không thể nhàn hạ đâu!"

Trần Thị nghĩ lại ý vừa rồi, nếu Tiểu Mãn xuất giá mà mình ở đây, về sau sợ là toàn bộ thôn trang sẽ không dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình. Thời gian này chịu nhiều đau khổ, từng nghĩ về sau cùng lắm thì cứ như vậy qua, không nghĩ tới còn có một ngày này.

Càng hận không thể tự đánh mình hai bạt tai.

Hai mươi tháng mười, một ngày cuối thu, mọi việc đều đúng lẽ nghi, Tiểu Mãn xuất giá.

Dựa theo quy củ Đào trang, ngày hôm trước sẽ mời mỗ mỗ gia và thân thích bên kia, còn có hương thân hỗ trợ làm việc, sáng sớm hôm sau nhà trai tới đón dâu, một nhóm người bên này đưa dâu, sau đó trở về ăn một chút là xong. Nếu có dư dả thì tiếp tục náo nhiệt, không câu nệ.

Cuối cùng không bàn tính nhiều, dù sao Đại Lâm là Đỗ gia thôn, tuy nhà cũ đã trả về, nhưng nhà ngói mới ở bên Đào trang, vì thế hợp hai thành một, buổi tối hôm trước bên mỗ mỗ Tiểu Mãn không có ai tới, còn lại toàn là người thôn trang, còn có một người từ Đỗ gia thôn đến, là Đỗ gia huynh đệ.

Như vậy tính ra tiệc rượu buổi tối lấy danh nghĩa Vương Thị và Lí Đắc Tuyên đãi, buổi sáng hôm sau là Đỗ gia bên kia đãi, không nhiều trắc trở. Vốn nghĩ cùng nhau đãi cũng được, nhưng Đỗ gia bên kia không đồng ý, nói là còn nhiều huynh đệ như vậy, không thể tổn hại thể diện Đỗ gia, dù sao cũng là Đỗ gia cưới vợ, hiện tại thì không có gì, vạn nhất về sau nói thành con rể vào cửa là không được, vẫn nên rõ ràng một chút tốt hơn.

Vương Thị bọn họ tự nhiên đồng ý, thấy thôn bên kia đối với Đại Lâm cũng chu toàn, còn có gì chưa thỏa mãn? Ít nhất sau này về Đỗ gia, vẫn có thể sống yên, so với lúc trước không biết tốt hơn bao nhiêu.

Một dãy đồ cưới đặt ở đầu sân, phía dưới dùng ghế gỗ đỡ, mặt trên dán giấy đỏ thắm cắt thành những mẫu hình cát tường, rất nhiều vải phủ lên trên, đều là những mẫu mã ít gặp, tân phòng bên kia cũng bố trí chỉnh tề. Nhóm phụ nữ lên lên xuống xuống xem, nhất thời lại trêu ghẹo Tiểu Mãn, nói là tiểu nàng dâu có phúc nhất Đào trang.

Ngày đưa dâu, Tiểu Mãn mặc giá y, tại kia cầm một cái khăn tay, có chút khăn trương, Cốc Vũ, Tiểu Hà cùng Tiểu Đào và thêm vài khuê nữ chặn ở cửa phòng, Đại Lâm mang theo An Cẩm Hiên và vài người nữa đến kêu cửa, đàn gái không chịu mở cửa, rất xảo quyệt ra đề khó, An Cẩm Hiên bọn họ rất phối hợp không hỗ trợ, làm Đại Lâm gấp đỏ mặt tía tai không biết làm sao.

Vẫn là Tiểu Mãn không nhẫn nại, oán trách bọn Tiểu Hà, "Người nha, không phải không biết tính tình ca ca người, nên mở cửa đi!"

Tiểu Hà bọn họ liền ồn ào, "Chị dâu còn chưa qua cửa đã giúp đỡ ca, xem ra..."

"Xem ra người cũng ngốc không lâu, thừa dịp này bàn ghế đều để lại đây, cùng nhau xuất giá đi, người xem Giang Sinh đang chờ bên ngoài kia, lấy khăn voan đỏ phủ lên, tiện thể bớt việc." Cốc Vũ cười ha ha.

Tiểu Hà xấu hổ đỏ mặt, la hét muốn đi xả miệng Cốc Vũ.

Trong lúc ồn ào, một chiếc xe ngựa dừng ở đầu sân, bộ dáng không phải loại thôn trang thường dùng. Xe ngựa thôn trang chú ý đến thực dụng, đa số là thùng xe rộng. Mà xe ngựa này sơn đen, mặt trên còn chạm trổ mây bay, sườn xe cũng rất tinh xảo.

Người xem náo nhiệt đều hướng ánh mắt nhìn qua, không biết bên trong là loại người nào đến?

Đầu tiên một trung niên hán tử khỏe mạnh bước xuống, đại khái hơn ba mươi tuổi, tiếp đó đến đỡ một lão nhân tóc hoa râm, híp mắt đánh giá đám người xem náo nhiệt, nhìn vào trong xe nói: "Lão nhân, cũng may chưa trễ, mau xuống dưới."

Một lão nhân khô cứng bước xuống.

Vương Thị đang đắm chìm trong niềm vui sướng gả khuê nữ, ngày tốt cực qua tốt lắm, Tiểu Mẫn cũng tìm được một tiểu tử kiên định, nhưng khi nào trở lại thành vẫn chưa nhất định, nhân sinh luôn có chuyện không viên mãn. Tâm tư này vừa nổi lên không bao lâu đã thấy chiếc xe ngựa này, đương gia dĩ nhiên phải đi ra tiếp đón, cũng không biết là loại người nào.

Lúc gặp lão thái thái hoa râm bước xuống xe, lại nghe những lời này, đôi mắt nàng nhất thời đỏ lên, môi run run nửa ngày, rồi mới phản ứng, kéo Lí Đặc Tuyền tiến lên, song song quỳ xuống, "Cha, nương ——" rồi nói không ra lời.

Mồ mồ Cốc Vũ thấy vậy, cũng có chút thương cảm, rất nhanh nở nụ cười, "Nhìn các người kia, Tiểu Mẫn đều thành thân còn giống như một đứa trẻ, mau đứng lên, ta cũng không chuẩn bị nhiều hồng bao như vậy, đây là cho Tiểu Mẫn." Nói xong vội lấy đồ trong tay ra.

Người vậy xem ngạc nhiên, thì ra là ông ngoại mồ mồ Cốc Vũ, nở nụ cười.

Vương Thị vội đỡ lấy Vương Ninh thị, quả thực có chút giống bộ dáng tiểu cô nương, "Nương, các người thế nào đến? Đây —— "

Cốc Vũ phản ứng vội chạy tới đón tiếp, "Mồ mồ, ông ngoại, vừa định hỏi các người đã tới rồi, mau tới!"

Hai người Vương Ninh Thị bọn họ chưa bước đi, dừng lại không bao lâu, phía sau lại có một chiếc xe ngựa, một nam tử nho nhã khoảng gần bốn mươi tuổi cùng một lão giả cao gầy bước xuống, mọi người đều ngẩn ra, nhìn cách ăn mặc không phải hộ nông dân, nhất thời đoán không ra.

Tiểu Mẫn ở trong phòng nhìn những người đó, bất chấp cái gì xuất giá hay không xuất giá, nhìn không được chạy như bay tới, Vương Thị muốn gọi cũng không kịp. "Mồ mồ, ông ngoại, sư công, các người đều đến, may mắn ta còn chưa ra cửa!"

Vương Ninh Thị trách cứ, "Người nhìn bộ dạng của người kia, sao thiếu kiên nhẫn như vậy, sắp lấy chồng rồi."

Một mình Kinh Trập ở dưới mái hiên, qua đám người chen chúc, thấy nam tử kia cười ánh mắt lại tìm trong đám người, vẻ mặt hẳn có chút hoảng hốt, nước mắt muốn rơi, không thể tin đây là thật sự, người trong mộng kia, lúc này đang đứng trước mắt mình.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 239+103: Tiền Căn Hậu Quả

Người đến thấy xe ngựa bất phàm, lại đuổi thân dài cổ xem cha mẹ Vương Thị chuẩn bị đồ cưới gì cho cháu ngoại gái, chờ đến khi một kiện giá y cùng khăn voan đi ra, đều kinh hãi.

Bình thường nói công phu thâm thừa của Vương Thị khó được, nhì nương người ta, đây mới là xảo đoạt thiên công* a, mặt trên màu sắc điểm lệ hoa văn phức tạp, nhưng không có cảm giác hỗn độn, khăn voan thâm uyên ửng hí thủy, nhìn sống động như vật sống vậy.

xảo đoạt thiên công* = tinh xảo hơn cả công phu trên trời

Vương Thị tiếp nhận, "Nương, ngài còn hao tâm tốn sức như vậy làm gì? Mọi thứ chúng ta đều chuẩn bị xong."

"Thế nào, người giả khuê nữ, không phải là ta lần đầu tiên giả cháu ngoại sao? Máy thứ này nơi nào ngại nhiều, lại nói người là phần người, ta là phần của ta."

Cốc Vũ ở một bên thấy vành mắt Vương Thị hồng hồng, không muốn cho nàng nghĩ nhiều, cười ha ha nói, "Mồ mỗ, có phải lúc nương ta xuất giá khăn voan không đẹp như vậy nên trong lòng nhớ kỹ." Dĩ Vương Ninh Thị cùng mọi người cười ha ha.

Lí Đắc Tuyền đỡ sự phụ của mình ngồi tại kia ôn chuyện, hẩn lấy một cái hà bao tặng cho Tiểu Mãn áp cổ kiệu, nghe nói giả cho đồ đệ của Tuyền càng vừa lòng hơn, vội vàng kêu đến gặp mặt. Đại Lâm là người thành thật, liền quỳ gối dập đầu kêu sư công, sư công nhìn hẩn lại nhìn Lí Đắc Tuyền,

"Nhìn bộ dạng của người, không nghĩ tới còn có thể thu được một đồ đệ tốt."

Vương Ninh Thị lại quay qua Cốc Vũ riu rít nói, "Chờ lúc người xuất giá mỗ mỗ sẽ không ủy khuất người, ta nói thôn trang quả nhiên là nơi nuôi người, Cốc Vũ của chúng ta khác xưa nhiều. Nhìn người cơ trí, muốn tìm loại nhà nào?" Cốc Vũ liền đỏ mặt.

Kinh Trập từ dưới mái hiên từng bước một đi tới, mắt không di chuyển mãi nhìn một người đàn ông lẳng lặng đứng phía sau không nói một lời. Vừa quen thuộc vừa xa lạ, làn da trắng trẻo, mặc áo dài màu xanh xám, chỉ lẳng lặng đứng như vậy, nhìn có chút giống tiên sinh trong tư thực, nhưng khí độ lại không giống. Lúc này ánh mắt lướt qua đám người, chạm tới ánh mắt của Kinh Trập, tuy cực lực khắc chế nhưng vẫn có chút kích động, môi động vài cái, không biết muốn nói gì.

Kinh Trập thấy Lí Đắc Tuyên và Vương Thị nhìn hẩn gật đầu, sau đó nhẹ giọng nhắc nhở Đại Lâm, "Muội muội xuất giá. Đại Lâm người còn thất thần làm gì?" Trung niên nam tử vừa nghe, sắc mặt thoáng có chút ngưng trọng, bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, lại nhìn Kinh Trập, nhất thời vui mừng nở nụ cười.

Đại Lâm nga một tiếng, mặt Tiểu Mẫn đỏ bừng. Người chung quanh nhân cơ hội ồn ào, mỗ mỗ Tiểu Mẫn vuốt tóc nàng, "Hôm nay người xuất giá, tốt tốt." Sau đó tự tay đem khăn voan phủ cho nàng, nước mắt ứa ra.

Tiểu Mẫn được người dìu, đột nhiên quay người lại, cùng Đại Lâm dập đầu với lão nhân, có chút không nỡ lên kiệu. Tiếng nhạc khởi lên.

Người đưa dâu khiêng đồ vòng ra thôn trang, bên này Vương Thị vội thỉnh vài người vào trong phòng ngồi, muốn đi gọi Lí Hà Thị và Lí Lão Đầu đi tới nhận thân. Lại ngừng bước chân, nói vài câu tốt lành trước.

Mấy người đến nhìn nhà ngói sáng trưng, thu thập sạch sẽ gọn gàng, đầy đủ mọi thứ, cả trái tim rốt cục buông xuống.

Thình lình gặp thân nhân, mọi người rất hưng phấn lại có chút luống cuống, Hứa Thị vội châm trà, Giang Thị cũng bớt chút thời gian lấy điểm tâm kêu Hạ Xuyên cùng Tiểu Hàn, Đại Hàn bưng lên.

Các lão nhân vốn thích đứa nhỏ, ai cũng lộ vẻ vui mừng, nhất là Hạ Xuyên bọn họ, bộ dạng thông minh nhanh nhẹn, một hàng chậm rãi bưng đĩa điểm tâm, "Mỗi mỗi, ông ngoại, đây là điểm tâm nhị tỷ ta làm, các người nếm thử, vừa ngọt vừa mềm lại không ngấy, về sau ta muốn bán kiếm tiền, các người nếm thử trước."

Vương Ninh Thị nhìn thấy Hạ Xuyên đã yêu thích không thôi, lúc Kinh Trập chết non nàng biết, dù Vương Thị bọn họ có Cốc Vũ và Tiểu Mãn, nhưng trong lòng luôn muốn có con trai, bằng không trở lại thôn trang còn không biết là hoàn cảnh gì. Lúc Hạ Xuyên sinh ra nàng không có mặt, mặc dù có tin tức nói không chịu khổ, nhưng lúc trước bụng rỗng về thôn trang thì có thể tốt chỗ nào, lúc này Hạ Xuyên có thể lên lên xuống xuống chạy khắp nơi, ở giữa không biết phát sinh bao nhiêu chuyện, lại thấy nhà ngói cũng là mới, lúc trước lại ở chỗ nào? Nhất thời cảm xúc trăm mối ngổn ngang, giang hai cánh tay muốn ôm Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên tránh né, tự mình đi đến cái ghế tựa kê bên, ngồi dựa vào Vương Ninh Thị, "Mỗi mỗi, ta nặng lắm, nhị tỷ ta luôn nói ta là bé mập, người ôm ta mệt lắm."

"Người thật nghe lời nhị tỷ người a!" Vương Ninh Thị oán trách nói.

Hạ Xuyên không chút lảng tránh, "Nhị tỷ ta lợi hại lắm, mấy thứ này đều do nhị tỷ ta nghĩ ra, nếu không nhờ nhị tỷ ta, bây giờ chúng ta không tốt như vậy đâu, về sau ta lớn lên, cũng muốn bắt chước nhị tỷ kiếm tiền, mỗi về sau người sẽ thấy, trong nhà chúng ta nhiều người như vậy, ta đều

nuôi hết." Vừa nói vừa lấy tay vẽ một vòng, sắc mặt đỏ lên, như sợ người khác không tin.

Nói rành mạch rõ ràng làm mỗi mỗi ông ngoại hấn thốn thức không thôi. Lại thấy bộ dạng Tiểu Hàn, Đại Hàn thật giống nhau, muốn hỏi ai lớn hơn, lại trêu ghẹo nói: "Không phải có Tiểu Hàn trước mới đến Đại Hàn sao? Sao Đại Hàn là anh?"

Bọn họ trăm miệng một lời đáp, "Cái kia là thời tiết, chúng ta không tính như vậy, dù sao Đại Hàn lớn, chính là lớn, cũng dễ phân biệt."

Mọi người đều khen mấy đứa trẻ thật cơ trí.

Vương Thị tranh thủ hỏi Vương Ninh Thị, "Nương, chuyện bên kia ra sao?"

Vương Ninh thị vỗ mu bàn tay nàng, gật đầu, "Không cần lo lắng, buổi tối chúng ta mới nói."

Vương Thị hiểu ý, vội đi mời Lí Hà Thị bọn họ tới.

Trần Thị vốn là người biết nói chuyện, chỉ là lúc trước một lòng một dạ luôn cúi, toàn bộ đều dùng vào việc chiếm lợi, trải qua bao chuyện bây giờ trở về như xưa. Thấy Vương Ninh Thị trở về làm Vương Thị cao hứng phần chần có chút quá mức, lại chậm chạp không gọi mình đi qua gặp thông gia, miệng than thở nàng dâu quả thật không như nữ nhi.

Nguyệt Nga và Linh Nga cũng có chút bất đắc dĩ, khuyên bảo không được, trong ba chị em người giỏi dỡ người nhất chính là Ngọc Nga, nhưng bây giờ không thể về nhà. Trần Thị thấy vậy đi qua đỡ Lí Hà Thị nói: "Nương, người nghĩ nhiều làm gì, xem đi rất náo nhiệt, đây là lần đầu tiên ngài gả cháu gái, người nghĩ lại đi, tam tẩu đến thôn trang đã được vài năm không về qua nhà, Hạ Xuyên cũng là lần đầu tiên gặp mỗi mỗi, sao có thể so sánh qua ngài a, dĩ nhiên cũng muốn nói nhiều vài câu, người xem tam tẩu

đối với người cũng rất tốt, bộ xiêm y này còn thêm hoa, so với đồ trên người ta còn đẹp hơn!"

Linh Nga ở một bên nói theo: "Nương, nói thẳng ra, ta là con gái ngài so ra đều thua tam tấu, ngài còn nói như vậy!"

Lí Hà Thị nhìn xiêm y của mình, biết ngày thường các nàng rất hiếu kính mình, chỉ là vừa rồi trong lúc nhất thời có chút không thoải mái mà thôi, hiện tại đã xuôi lòng, cười nói, "Tốt thì tốt, ta mặc như vậy có thể đi gặp thông gia không? Thông gia bên kia từ trong thành đến."

Thấy bộ dạng của nàng, vài người Trần Thị nở nụ cười, liên tục nói kia xiêm y so với nhà địa chủ còn tốt hơn, Lí Hà Thị vui vẻ nở nụ cười, "Người thật biết dễ người, ta đâu phải là nhà địa chủ gì, người hầu trong nhà địa chủ thì giống hơn!"

Cười xong, Vương Thị tới mang theo một chuỗi này nọ, "Nương, mỗi mỗi Cốc Vũ bọn họ đến cũng không mang gì, mấy thứ này là cho ngài cùng cha ta, bọn họ lần đầu trở về, ngài không nên chê cười, chúng ta đi qua đi."

Cơn giận vừa rồi của Lí Hà Thị tiêu tán hết, thấy Vương Thị cho thể diện, ngược lại mình có chút luống cuống, bị Vương Thị kéo cùng nhau đi qua.

Rốt cục đến buổi tối, vô cùng náo nhiệt đem việc hôn nhân Tiểu Mẫn làm xong xuôi.

Mọi người đều mệt đến hoảng, tự động giải tán.

Trong nhà còn lại anh em Lí Đắc Tuyền, Giang. Hứa Thị thấy bọn họ có chuyện muốn nói nên vào phòng dỗ bọn Tiểu Hàn ngủ.

Tô Thủ Nghiêm kéo Kinh Trập quỳ xuống, Lí Đắc Tuyền sợ tới mức hoảng tay chân đỡ lên."Đại lễ của ngài sao chúng ta nhận nổi!"

Tô Thủ Nghiêm nhìn Kinh Trập lại nhìn Lí Đắc Tuyền, vẫn không đứng dậy, "Lúc trước đột nhiên có biến cố, nếu không do người cứu giúp, chỉ sợ cha con chúng ta khó có ngày gặp mặt, ta quả thực không có nhìn lầm người, lúc đó thật sự khẩn cấp, cũng chỉ có thể không chào hỏi khiến người ra đi, trong nguy nan ra tay cứu trợ là việc thứ nhất, nhiều năm như vậy vẫn nuôi dạy tốt như vậy, đây là việc thứ hai, vì chúng ta mà phiền hà hai nhà các người thân nhân không thể gặp nhau, đây là việc thứ ba..."

Đường đường là đàn ông mà muốn khóc.

Lí Đắc Tuyền khuyên can mãi rốt cục nâng bọn họ dậy, "Ta cũng là... không có làm gì hết. Dù sao thôn trang hay trong thành đều như nhau."

Vương Thị lại nghĩ đến bộ dáng cha mẹ, thật xót xa, nhiều năm qua nàng không hối hận theo quyết định của Lí Đắc Tuyền, cũng may hiện tại cuối cùng cũng ngẩng cao đầu, nhất thời cảm xúc trăm mối ngổn ngang, đến ứa nước mắt.

Lí Đắc Giang có chút hồ đồ, "Tuyền, này... Kinh Trập thế nào?" Lập tức không biết nói gì.

Tô Thủ Nghiêm nhìn Lí Đắc Tuyền, thấy hẩn cười gượng, nghi ngờ, "Thế nào? Bọn họ còn không biết?"

Lí Đắc Tuyền gật đầu, Tô Thủ Nghiêm dài một tiếng, cùng Lí Đắc Giang nói đại khái. Lí Đắc Giang không phải người ngu dốt, hơn nữa mấy ngày nay quan sát Kinh Trập, quả thật có tiền đồ, chỉ đáng tiếc đứa nhỏ tốt như vậy, không phải do Lí Đắc Tuyền thân sinh, bất quá trong đáy lòng cũng vì Kinh Trập cao hứng, "Kinh Trập tốt lắm, về sau vào thư viện trong thành, đến lúc đó tất nhiên là không có giới hạn, ở thôn trang thật sự là ủy khuất người. Xem ta kìa, vẫn nên kêu là Tử Mặc."

Kinh Trập lắc đầu, quỳ gối dưới chân Lí Đắc Tuyền, "Cha, nương, các người chính là cha mẹ của Kinh Trập, về sau cũng không thay đổi."

Lí Đặc Tuyền vui mừng không biết làm thế nào, "Con trẻ, người hồ đồ, lúc đó vì giấu giếm người ta mới gọi người là Kinh Trập, bây giờ Tô đại nhân đã bình an vô sự, dĩ nhiên là nhận tổ quy tông, chẳng lẽ cả đời ở thôn trang lí sao?"

Tô Thủ Nghiêm ngồi ở nhà nửa ngày, cũng thấy, vốn nghĩ Lí Đặc Tuyền đối với Tử Mặc khẳng định là không tệ, nhưng không ngờ tốt thành như vậy, luôn cho hắn đọc sách không đề cập tới, còn nghe nói lúc gian nan nhất suýt chút ngay cả cơm cũng không có ăn, cũng không gián đoạn qua. Thân sinh cũng không hơn thế, cho nên buổi chiều lúc Kinh Trập nói không muốn thay đổi tên, hắn không chút do dự đồng ý

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 240+104: Không Có Bữa Tiệc Nào Không Tàn

Bởi vậy, mây đen trong lòng Lí Đắc Tuyền triệt để biến mất, thở dài nhẹ nhõm. Thì ra trong lòng có một gánh nặng, nghĩ chuyện bên Tô Thủ Nghiêm nếu không trở tốt, Kinh Trập muốn đọc sách tự nhiên cũng muốn đi khoa cử, lại thăm lo lắng về sau ủy khuất hẳn.

Bây giờ thì tốt rồi, Tô Thủ Nghiêm bọn họ kề nhau, Lí Đắc Tuyền cảm thấy mình có thể ngẩng đầu, ít nhất Tô gia có thể tự mình quan tâm tương lai của Kinh Trập, hẳn không cần lo lắng sẽ ủy khuất Kinh Trập. Sư phụ và mỗi ông ngoại Cốc Vũ cũng không cần cách xa cả một năm rưỡi, Vương Thị sẽ không âm thầm rơi lệ. Hẳn thậm chí thấy may mắn, ông trời đối với mình thật không tệ, ở trong thành cưới vợ sinh con, con trai trưởng chết non, Tiểu Mẫn còn nhỏ tuổi đã biết giúp đỡ gia đình, biết chuyện đã biết đau lòng, Cốc Vũ từ nhỏ ốm yếu. Lúc đem Kinh Trập về, trong lúc nhất thời hẳn có chút luống cuống, nhưng không có cách nào, đành phải trở lại thôn trang sống.

Không ngờ cứ như vậy đã vài năm, thân mình Cốc Vũ khỏe hơn không nói, người cũng thay đổi hẳn, Tiểu Mẫn tìm được một cửa hôn nhân tốt, chuyện của Kinh Trập cũng có tin tức, Hạ Xuyên biết chuyện nhu thuận, chuyện trong nhà trên cơ bản đã vào quỹ đạo. Cửa hàng gia cụ đã có chút danh tiếng...

Chuyện tốt đẹp đến có chút đột nhiên, hẳn còn cảm thấy có chút không chân thực. Vì thế uống say nằm ở trên giường nói mê sảng.

Đã nhiều ngày Tô Thủ Nghiêm theo ở chung, mỗi ngày cùng Kinh Trập, Cẩm Hiên đi dạo chung quanh, từ lâu, cửa hàng đều dạo qua một vòng. Thấy An Cẩm Hiên và Kinh Trập tuy hai mà một, lại cùng mấy hộ ở thôn trang lui tới chặt chẽ, mới đầu Tô Thủ Nghiêm còn tưởng là người cùng một gia tộc, sau khi biết rõ ràng, lại cảm khái sâu sắc, "Tử Mặc, thật không ngờ nơi này là phúc của người. Nếu người..."

Những lời này buổi tối cha con hai người đã nói qua, ý Tô Thủ Nghiêm là để cho Kinh Trập tự mình lựa chọn, nếu muốn ở tại chỗ này cũng tốt. Kinh Trập lại không cam lòng, nhiều năm chịu ủy khuất không nói tới, hẳn cũng không có khả năng ngốc ở đây cả đời, thâm căn cố đế trong lòng hẳn chính là học hành thật giỏi, như phụ thân làm một quan tốt, mục đích hiện tại không vượt ngoài chuyện lấy lại vài năm nay vất vả, còn muốn Lí gia qua ngày lành. Ở Lâm Giang trấn lâu như vậy, hẳn cảm thấy căn bản mình không có lợi gì, thấy Cốc Vũ phí sức lao động, nơi mình có thể giúp đỡ thật quá giới hạn, sao hẳn cam tâm.

"Cha, người đừng nói nữa, trong lòng ta đều biết."

Tô Thủ Nghiêm nhìn thái độ của Kinh Trập, hẳn nghĩ nếu Kinh Trập nguyện ý ở đây yên lặng cả đời, không hẳn là một chuyện xấu, nhưng tâm ý hẳn đã quyết, làm phụ thân tự nhiên cũng hy vọng hẳn trở lại chính mình, về sau bên cạnh cũng có sự giúp đỡ, còn nữa là Kinh Trập không hoang phí thời gian qua, về sau nếu có thể dùng được cũng là một chuyện vui.

Ba ngày sau, Tiểu Mẫn lại mặt, lại là một phen náo nhiệt.

Lí Đắc Giang và Lí Đắc Tuyền vì một việc mà đau đầu.

"Tuyền, chuyện Kinh Trập lúc trước người giấu giếm như vậy, nếu cha mẹ biết, sao bọn họ chịu được? Dứt khoát đừng nói ra." Lí Đắc Giang nghĩ rõ ràng, tình thế này, trước mắt Kinh Trập muốn đi ra ngoài, như vậy chuyện đứa cháu qua đời phải làm sao bây giờ? Nhiều năm qua Lí Lão Đầu

và Lí Hà Thị đều không biết, đột nhiên nói cho bọn họ, vạn nhất không tiếp thu được, ngay cả mình cũng khó chịu nữa là...

Lí Đắc Tuyền ngay từ đầu cố gắng cao hứng, không nghĩ sâu xa, "Tô đại nhân tìm nhiều năm như vậy, dĩ nhiên Kinh Trập đi theo mới có tiền đồ, chỉ cần không có việc gì là tốt rồi, hắn không tới tìm ta cũng không muốn trì hoãn Kinh Trập, cha mẹ bên kia không nói tốt hơn, miễn cho phát sinh nhiều chuyện, ta chỉ lo lắng Tô đại nhân vội vã nhận lại Kinh Trập, đến lúc đó cha mẹ sẽ biết, chuyện như vậy sẽ khó mà nói."

Nào ngờ không cần bọn họ nói, Kinh Trập đã an bày thỏa đáng, nhận thì vẫn nhận, kỳ thực truy tìm căn nguyên đến cùng có nhận biết hay không chỉ là cách nói, không khác gì lúc đó Tô Thủ Nghiêm đem Tô Tử Mặc phó thác cho người thành thật trung hậu, không liên lụy Lí Đắc Tuyền, vừa vặn trưởng tử Lí Đắc Tuyền là Kinh Trập chết non, kín tiếng không để lộ tin tức ra ngoài, Lí Đắc Tuyền liền đem Tô Tử Mặc trở thành Kinh Trập nuôi, mang về Đào trang.

Kinh Trập lúc này đã nghĩ ra đối sách vẹn toàn, muốn hiếu kính bọn họ cũng không phải nhất thời, nên hạ quyết tâm, "Cha, nương, ta nghĩ theo cha ta trở về, kỳ thi mùa xuân sang năm... Bên này không cần để gia gia nãi nãi biết, ta vẫn là Kinh Trập."

Lí Đắc Tuyền không thể nói gì hơn.

Lời khó nói đã nói ra, Kinh Trập không hối hận. Ra ngoài tìm được Cốc Vũ, thấy nàng có chút hoảng hốt, trong lòng như sóng xô thác gầm, nhớ lại một Cốc Vũ ốm yếu, nhớ lúc trước người một nhà ở phòng củi, sau vẫn do Cốc Vũ vất hết óc nghĩ làm sao để người một nhà ăn no mặc ấm, làm thế nào có thể chậm rãi sống khá hơn, hắn dĩ nhiên không bằng nàng. Lúc đó hắn đã âm thầm đã hạ quyết tâm. Lúc này, là lúc hắn phải làm việc, về sau hắn hy vọng Cốc Vũ không cần lo lắng điều gì, bọn họ vĩnh viễn là người một nhà, "Cốc Vũ, ta phải đi."

Cốc Vũ hiểu rõ Kinh Trập muốn nói gì, thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, cha ruột của Kinh Trập đến, hẳn dĩ nhiên phải rời khỏi, hẳn vốn không thuộc về chỗ này. Nhưng khi ngày này đến, Cốc Vũ vẫn cảm thấy trong lòng vắng vẻ, chẳng lẽ trước đây đã quen có người ca ca này tồn tại? "Ca, đừng khổ sở, dù sao về sau không chừng chúng ta cũng sẽ chuyển vào trong thành, đến lúc đó vẫn ở cùng nhau, chẳng qua chúng ta lớn lên đều có việc cần phải làm, có phải không?"

Thốt ra lời này, hai người đều thoải mái hơn, Cốc Vũ an ủi Kinh Trập như an ủi chính mình. Kinh Trập gật đầu, dù sao cũng không phải là âm dương xa cách, không chừng sau này đều ở thành Vân Châu, như mình ở trấn trên học thôi, sẽ thường trở về, không khác trước kia. Nghĩ đến đây, hẳn cười cười, lúc trước còn có cảm giác mất đi, hiện tại ngẫm lại không là mất đi, mà là chiếm được, bên Lí gia có một phần vương quốc, bên Tô gia có một gia đình, mình quả thật may mắn. Nhưng mình ra đi không biết về sau sẽ như thế nào, nghĩ như thế, sắc mặt Kinh Trập trầm xuống.

Cốc Vũ thấy vẻ mặt ưu tư của hắn, cho rằng hắn vẫn lo lắng chuyện trong nhà, "Ca, tỷ tỷ xuất giá nhưng không phải vẫn ở một chỗ sao? Người càng không cần lo lắng cho ta, còn Hạ Xuyên, người xem bộ dáng của hắn nào phải là người có thể chịu thiệt? Người yên tâm trở về, trong nhà có ta đâu."

Cốc Vũ trôi chảy nói, đến câu chót đột nhiên tỉnh hồn, như thế nào, ý tứ có chút như... ca ca, người đi thi tú tài, muội muội ở nhà phụng dưỡng cha mẹ. Trong lòng khẩn trương cũng không nói chuyện.

Kinh Trập khước miệng nhếch lên, ôn nhu nở nụ cười.

Nháy mắt đã qua bảy tám ngày, đã đến lúc phải khởi hành. Mọi người tổ chức tiệc đoàn viên, nhưng nói với hai vợ chồng Lí Hà Thị là ân sư của Kinh Trập ở trong thành, Kinh Trập sẽ đi Vân Châu thư viện, tận lực thu xếp sang năm ổn thỏa. Lí Hà Thị thấy ánh mắt Kinh Trập khác xưa, vội dặn

dò cố gắng học làm rạng rỡ Lí gia vân vân. Lí Đặc Tuyền thấy Tô Thủ Nghiêm ở một bên có chút ngượng ngùng, nào ngờ bọn họ cũng thản nhiên nói theo câu chuyện của Lí Hà Thị.

Sáng sớm hôm sau, hành lý thu thập xong từng bao chất lên xe. Vương Thị lo lắng trăm điều, bị Vương Ninh Thị khuyên giải, "Khuê nữ, người không cần lo lắng cho hai chúng ta, con rể ở đây, người cũng ở đây, gả cho người là như thế."

Vương Thị tuy đáp ứng, không tiện khóc trước mặt Vương Ninh Thị nhị lão, vì biết bọn họ có bao nhiêu thương tâm. Đợi xe đi khuất bóng, nàng rốt cục nhìn không được, vào cửa thoải mái rơi nước mắt.

Lí Đặc Tuyền xem ở trong mắt, căn môi không nói chuyện, trong lòng lại nổi lên ý niệm phải về thành, cha mẹ bên này ít nhất còn có ba huynh đệ kề bên, nên không quá mức lo lắng, huống hồ Tiểu Mãn gả gần nhà về sau sẽ thay thế mình tần hiếu, chẳng qua sự phụ trong thành sẽ già đi, còn có nhạc phụ nhạc mẫu đã một bó tuổi, sao có thể yên tâm ba lão nhân ở trong thành, lúc cưới Vương Thị cũng đã hạ quyết tâm cả đời phụng dưỡng bọn họ, nếu không vì chuyện của Kinh Trập sẽ không đến mức trở về vài năm như vậy. Lại nói cho dù về thành, sau này vẫn có thể cách vài tháng trở lại ở mười ngày nửa tháng, mấy năm nay dành dụm được chút bạc, nhưng chậm trễ không xong việc gì, chẳng lẽ mình không làm việc lại bị đói sao?

Từ lúc Kinh Trập đi, Cốc Vũ cũng suy nghĩ như Lí Đặc Tuyền, đặc biệt sau khi thấy Vương Thị thương tâm như vậy, càng xác định phải đi vào thành, huống hồ, An Cẩm Hiên cũng phải đi về, nàng sẽ không để một mình h lẫn ở bên ngoài.

Đã muốn sống yên ổn trở về thành, Cốc Vũ đại khái nghĩ tới sẽ có một chút trở ngại. Về phương diện tình cảm, dĩ nhiên là xem tâm tư của Lí Đặc Tuyền, nhưng nếu về sau thường xuyên trở về thì vấn đề không lớn, Lí Lão Đầu cũng thông tình đạt lý, dù sao cũng không có khả năng để ba lão nhân

ở bên ngoài. Hai là không biết An Cầm Hiên bận việc thế nào, đã đến thời cơ chưa. Ba là các loại sinh ý, phải để ý tự xuất đầu mới được,

Lúc trước vốn cùng nhau làm buôn bán là vì vừa mới bắt đầu làm, nhà mình không đủ nhân thủ sợ khó có thể phát triển. Hiện tại đã lên quỹ đạo, không cần nhiều người, miễn cho về sau phát sinh chi tiết. Hay là tách ra tốt hơn? Phương diện này Cốc Vũ suy nghĩ đến, máy tuốt hạt chỉ là kiếm chút tiền vất vả, để lại cho Lí Lão Đầu chắc mấy nhà cũng không có ý kiến gì. Đại Lâm cùng Lí Đặc Tuyên có quan hệ sư đồ, cửa hàng gia cụ giữ lại cho nhà mình và Văn thẩm, mút đào sẽ để lại cho Trần Vĩnh Ngọc, về ba thành cổ phần ở tửu lâu sẽ để lại cho Nhị bá phụ ...

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 241+105: Nháo Sự

Đảo mắt đã vào đông, ban đêm càng ngày càng lạnh, gió bắc vù vù thổi, Cốc Vũ đã đắp chăn bông, sớm đã mặc vào áo lạnh, chọc cho mọi người cười.

Kinh Trập rời đi mấy ngày nay, không khí trong nhà luôn có chút ngưng trọng, tuy mọi người cực lực biểu hiện sự vui vẻ, nhưng không quá thích hợp, ngược lại có vẻ giấu đầu hở đuôi. Bình thường dù Kinh Trập không ở nhà cũng biết la ở trần trên, lúc này trở lại trong thành không biết khi nào gặp lại. Đầu tiên là Vương Thị có chút mất hồn mất vía, “Không biết Kinh Trập bây giờ ra sao, ở bên ngoài không có người chăm sóc...”

Lí Đắc Tuyên có chút buồn cười, “Lúc đi có kém đâu, lo nhiều làm gì.”

Tốt xấu gì cũng đã nuôi vài năm, cục đá cũng bị hâm nóng nói chi tình cảm, từ trong đáy lòng Vương Thị đem hấn trở thành Kinh Trập, hiện tại một người đi xa nhà, tựa như rằng cửa đang chính tề bị rụng một cái, làm sao che lấp được, mình cũng rõ ràng. Vương Thị thấy Lí Đắc Tuyên không để ý tới, có chút phiền não, “Người biết cái gì, Tô đại nhân dĩ nhiên tốt với Kinh Trập, nhưng một nhà chỉ có hai người đàn ông làm sao mà tốt được? Đại sự thì không có gì, ta cũng không sợ Kinh Trập không tốt, chỉ sợ việc nhỏ không đáng lại ủy khuất hấn! Người nghĩ đi, ai nấu cơm, ai giặt quần áo, rồi ai làm áo bông lót hoa?”

Nói xong thấy không có người nói tiếp, lại nói tiếp, “Ngày lạnh như vậy, cha mẹ bọn họ không biết thế nào, sư phụ cũng là một bó tuổi, cửa hàng

vẫn còn mở cửa, vạn nhất gặp khách hàng không phân rõ phải trái nên như thế nào cho phải? Mắt nương không tốt lắm...” Mỗi khi nói xong lại rơi lệ.

Mấy người Cốc Vũ đều xem ở trong mắt, nghĩ nếu không trở về thành sợ là không giải được khúc mắc này, nhất thời không biết khuyên bảo thế nào. Kể từ ngày đông năm đó trở lại Đào trang đến nay, đã ở đây bốn năm, bình thường không biết Vương Thị sống sao, lúc đó ngại chuyện này khó mở miệng, tất cả là suy nghĩ cho đại cục, chuyện liên quan tới tánh mạng, nên để sang một bên. Lúc này chuyện đã giải quyết không còn cớ kị gì, lại nghĩ tới những chuyện linh tinh vụn vặt, thật không rảnh tâm trí.

Thanh âm đùa giỡn truyền đến, Tiểu Mẫn và Tiểu Hà vào cửa, “Nương, có phải lại nhớ mỗ mỗ ta không? Không phải cha đã nói sao, chờ chuyện bên này rõ ràng, xuân sang năm có thể trở về thành. Đại ca ở trong thành, mỗ mỗ bọn họ nhất định sẽ không chịu khổ gì, cũng không kém nửa khắc một khắc, chẳng lẽ nương thấy nữ nhi xuất giá rồi hận không thể đi ngay, sẽ không quản ta chết sống có phải không?”

Khuôn mặt Tiểu Mẫn lúc này yên tĩnh điềm đạm, nói chuyện nghiêm túc. Vương Thị nghe nàng nói như vậy dờ khóc dờ cười, suy nghĩ lại cũng là đạo lý này, cha mẹ mình ở trong thành không phải là không có nơi nương tựa, tả hữu còn có hàng xóm mà, Kinh Trập cũng là người hiếu thuận, lúc đi luôn nói với mình không cần lo lắng, vẫn là mình nóng nảy. “Người, nha đầu này! Lập gia đình còn không biết thu liễm một chút, càng không ra bộ dáng gì, ta quản người thì có thể làm gì? Văn thẩm so với ta còn thương người hơn, ta còn lo lắng gì.”

Nói như vậy, không khí thoải mái không ít. Vương Thị cảm thấy mùa đông năm nay sao dài đến thế, trong tay đang làm áo bông cho Hạ Xuyên, không để ý bị đâm vào ngón tay.

Hứa Thị cùng ngồi làm việc thấy bộ dạng của nàng, lắc đầu không biết nói gì, thở dài một tiếng, “Bọn họ đang ở bên Giang Sinh thương lượng đó,

chờ bên này thu xếp thỏa đáng chẳng phải là sẽ trở về sao? Chỉ là cha mẹ chồng bên này người biểu hiện quá mức rõ ràng, lão thái thái thế nào chịu được? May mắn hiện tại vợ của Hà đã thành thật sống, nàng khéo mồm khéo miệng lại không có ý xấu, chúng ta so ra còn kém nàng. Nếu không nhờ nàng, vạn nhất vừa ra khỏi cửa có ai ở trước mặt nương bố trí, tính tình của nương lại như vậy, không chừng lại có thêm chuyện lo lắng nữa.”

Nàng nhắc như vậy mới tỉnh ra, Vương Thị cũng thấy mình sơ ý, mỗi ngày lời trong lời ngoài đều là chuyện nhà mẹ đẻ, quả thật xem nhẹ bên Lí Hà Thị, luôn nghĩ mình ở kế bên cần gì phải lo. Cố nén tâm tư nói: “Là lý lẽ này, ta gấp gáp, suýt chút nào loạn đáng chê cười.”

Hứa Thị chỉ muốn dời đi lực chú ý của nàng, thấy nàng tự trách lại có chút bất an, “Người yên tâm đi, Hạ Xuyên canh chừng bên kia, người xem mấy ngày nay, ngày nào hẳn không đi qua bên kia, lão thái thái vui vẻ lắm, xem ra đám tiểu bối ai cũng không bằng hẳn.”

Cốc Vũ nói thầm một tiếng, Lí Hà Thị ngay từ đầu đã thương Hạ Xuyên, nếu lúc mình trở về chưa ở riêng, Lí Hà Thị thương bên này chắc đã không xảy ra nhiều chuyện sau đó. Nghĩ đến lập tức sờ sờ mũi của mình, nhớ tới đề hài của Lí Hà Thị, vẫn còn cảm giác đau đớn.

Đột nhiên một người chạy vào trong viện mang theo một trận gió. Cũng không quản nhiều nhìn quanh một hồi, sắc mặt sốt ruột, thở hổn hển, thấy không có đàn ông ở nhà, xoay mình, đi hai bước lấy lại tinh thần, “Tuyền đại ca bọn họ đi đâu? Cửa hàng đã xảy ra chuyện!”

Cốc Vũ nhìn thần sắc hắc tử đại ca, lại thấy ống quần bám một tầng bụi đất, thời tiết lúc này mát mẻ mà mồ hôi ướt đầm, là biết hẳn gấp chạy về, chẳng lẽ là có chuyện, cũng không hỏi nhiều, không muốn mất thời gian, “Hắc tử đại ca, người ở đây đợi một lát, ta đi gọi cha ta bọn họ trở về.”

Tiểu Mãn vội đứng lên châm trà, suýt chút phồng tay, cũng không dám hỏi nhiều, nghĩ bọn họ nhất định phải đi ra ngoài, nên đi đóng xe, nhất thời không kịp trở tay.

Một lát sau Lí Đắc Tuyền, Giang, Trần Vĩnh Ngọc đến, Trần Giang Sinh cũng mân khóe miệng đứng phía sau, nhìn vào bên trong. Tiểu Mãn thấy vậy vội nhỏ nhẹ kêu hân đi chuẩn bị xe, “Còn không biết cửa hàng xảy ra chuyện gì, nhưng chắc là muốn đi một chuyến, phải đi đóng xe ngay.”

Hắc tử đại ca cúi đầu lẩm bẩm nói: “Cũng không phải gì, có người nháo sự, Cẩm Hiên còn ở bên ngoài xem bảo ta trở về gọi các người, cũng không biết bọn họ đã đi hay còn ở đó.” Lời không đầu không đuôi làm bọn họ nghe qua quả thật hết hồn.

Cốc Vũ vội hỏi: “Kia Cẩm Hiên ca ở bên ngoài thế nào?”

Hắc tử đại ca nói không rõ ràng, càng bối rối, “Không sao, nói là đồ của chúng ta không tốt, rồi sau đó có người đến náo, kém chút đánh nhau, dù sao... Chúng ta cũng không biết rành lắm, cần Tuyền đại ca đi xem, ta cũng tìm không được Đại Lâm, nháo lên muốn chúng ta bồi thường, còn nói muốn đập cửa hàng, này... Cẩm Hiên cùng Hà ở bên ngoài chống đỡ, ta vội trở về.”

Lúc này Trần Vĩnh Ngọc cũng bất chấp nói cái gì, thấy Giang Sinh kéo xe tới, liền vội tiếp đón vài người lên xe, “Nhanh lên, vạn nhất có chuyện gì phải làm sao?” Cốc Vũ nhân cơ hội đi lên, bọn họ cũng không ngăn cản, dù sao muốn ngăn cũng ngăn không được, lại nói từ khi biết lần trước tên lưu manh bị nàng làm trật khớp, bọn họ không còn lo lắng nhiều, nha đầu kia cẩn thận không chịu thiệt thòi. Lại nói còn có bọn họ nữa.

Một đường chạy như bay tung bụi mịt mù, cũng may là không xa xôi, Trần Giang Sinh ở phía trước đánh xe, người ở trong xe đang hỏi hắc tử đại ca rốt cục là chuyện gì.

“Ta cũng không biết, buổi sáng không có chuyện gì xảy ra, lúc này hẳn là cũng sẽ không có người nào đi, ta định đi trấn trên mua chút đồ về ăn, nào ngờ vừa đi vào đã nghe thấy tranh cãi ầm ĩ, làm đồ tốt còn bị đập phá, Cầm ca đang chống đỡ, thật vất vả đẩy bọn ra cửa rồi muốn nói gì thì nói, thấy bọn họ rất tức giận suýt chút ngăn không được...” Hắc tử đại ca tựa hồ còn chưa tỉnh hồn, nói chuyện bừa bãi.

Cốc Vũ nhân cơ hội xen mồm hỏi: “Đám kia là loại người nào? Vì sao muốn đến quấy rối? Sau khi người trở về thì sao...” Nói xong im miệng, hỏi trước mấy chuyện này rồi tính.

Hắc tử đại ca thở dài, “Ta cũng không biết là ai, chưa từng gặp qua, cũng không biết là thôn trang nào, đã nói chúng ta lừa người, bán đi đồ không tốt, xảy ra chuyện lại lủi đầu, lúc trước còn đang hoà nhã nói chuyện, nào ngờ bọn họ muốn động thủ, vẫn là Cầm Nhi kéo người nọ ra bên ngoài. Thật nhiều người vây quanh bên ngoài, có mấy phụ nhân nhân cơ hội hỏi tùm lum, chúng ta đâu còn tâm trí nói chuyện ... May mắn Hà cùng vợ hẳn đi trấn trên thuận đường ghé qua xem, Hà đi qua ngăn trở, vợ hẳn cùng vài phụ nhân tranh cãi, có thể Cầm Nhi mới bảo ta trở về gọi các người.”

Sự tình đã biết rõ ràng, đến cùng như thế nào Cốc Vũ khó mà nói, nghĩ Trần Thị đang cãi nhau với vài phụ nhân kia, không biết là nhiệt tâm hay có tâm tư khác, ít nhất hơn nửa khắc nàng sẽ không chịu thiệt, bên kia còn có Cầm Hiên ca cùng Tứ thúc, hắc tử đại ca một đường chạy trở về, hẳn là không bao lâu, xem ra cảnh tượng bên kia vẫn là ngang nhau.

Tuyền cau mày, “Chúng ta buôn bán thành thật, chưa từng nghĩ tới gian lận, lại nói đồ ta và Đại Lâm làm sao có thể xảy ra vấn đề? Theo lý thuyết sau khi khai trương cửa hàng, đồ làm ra ta không dám nói tốt nhưng dùng mười năm tám năm chắc chắn là không có trở ngại, nhanh như vậy đã qua...”

Lí Đắc Giang có chút tức giận, “Là tới nháo sự! Đầu năm nay, người không đi chọc người ta cũng có chuyện, đã xảy ra chuyện, đến lúc đó nhìn họ có tâm tư gì. Chúng ta suy luận cũng không được gì, người không nhớ chuyện từ lâu của cậu Tiểu Hàn lúc trước, gặp phải người nào, suýt chút còn không phải bị người ta hại, tâm phòng người không thể không có.”

Khi nói chuyện xe ngựa đã đi ngang trấn trên, người trên đường không nhiều lắm, không ai có tâm tư nhìn xem bên ngoài thế nào, chỉ muốn đến nơi nhanh một chút mà thôi.

Cửa hàng ở một nơi trước mặt không thấy thôn sau lưng không thấy quán, nhưng người ở trên xe ngựa đã thấy không ít người vây quanh, hơn phân nửa là xem náo nhiệt, nơi này cách trấn trên không xa, có động tĩnh gì, người rảnh rỗi liền chạy đến xem náo nhiệt, hơn nữa cũng không biết có phải cố ý vây xem vì đám người đó không nữa.

Bọn hần xuống xe đa nghe thấy tiếng nói sắc nhọn của Trần Thị xuyên qua đám người đâm thẳng đến màng tai, “miệng các người phun đầy phẫn! cửa hàng không chỉ bán cho nhà các người, chẳng lẽ lừa gạt người sao? Ai biết có tâm tư gì! Đền bạc? Năm mớ giữa ban ngày! Đi a, đi a... Thử đập một món đi... Người là thứ gì! Cháu ta là cử nhân lão gia, ... Tiểu Hà trang a, bằng người đến tận trời cũng...”

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 242+106: Bưu Hãn Trần Thị

Chung quanh là một mảnh sôi trào, trạng thái càng ngày càng nghiêm trọng. Người vây xem thấy cãi nhau càng vây xem nhiều, khuyên giải ít, huống chi tình huống thế nào sợ cũng không làm rõ được, hai mắt tỏa sáng lắng nghe trong tiếng mắng chửi lộ ra tin tức, mùa đông này đã có chuyện để nói rồi.

Trần Thị chống thắt lưng dài cổ bộ dáng thật là “ra sức”, nếu Cốc Vũ không chính mắt thấy suýt nữa đã quên bộ dáng của nàng, còn cho rằng tứ thẩm trở nên cẩn thận chặt chẽ mới là Trần Thị. Phụ nhân trước mắt này hiếu chiến như gà mái, người này là Trần Thị sao? Vài ba phụ nhân đối diện đã có vẻ yếu thế.

Không kịp nghĩ nhiều, lại thấy An Cẩm Hiên và Lí Đặc Hà bên trong đẩy đẩy, mắt thấy mâu thuẫn sẽ trở nên gay gắt, tay đã nắm lại.

An Cẩm Hiên đã nhẫn đến cực hạn, những người này rõ ràng là tới nháo sự. Hôm nay nếu thật sự động thủ, bất luận ai đúng ai sai, truyền ra đi chung quy sẽ không tốt, vì hãn nghĩ như vậy nên có chút nhường nhịn, xem ra yếu thế hơn đối phương, bọn họ từng bước bị đối phương bức đến cửa của cửa hàng.

Lí Đặc Tuyên thấy chuyện như vậy, hai ba bước chạy qua, ngăn ở trước mặt Cẩm Hiên, đẩy người trước mắt ra, hét lớn một câu, “Dừng tay!”

Những người đó bị hãn đẩy, chưa kịp phản ứng lại đã bị đẩy lùi vài bước, chưa biết chuyện gì xảy ra, lúc này mới nhìn thấy một hán tử hơn ba mươi tuổi, thật tinh tráng, trừng mắt đứng thẳng, bởi vì tức giận bộ ngực phập

phòng, tay đã nắm chặt, bọn họ có chút sợ hãi. Muốn đạt mục đích, cứng rắn đối đầu khẳng định là không được, bọn họ muốn tìm kiếm dư luận để duy trì cục diện. “Các người nhìn một cái, khi dễ khách hàng như vậy sao? Thật vất vả muốn tới thương nghị, nào ngờ là cửa hàng lớn khi dễ khách hàng. Người như vậy ai muốn giao dịch chứ.”

Trong đám người vây quanh có một số không rõ chân tướng quả nhiên bị kích động, “Đúng vậy, người nhìn tình thế này, người ta ra bạc, chẳng lẽ không cho người ta tụ tập bàn tán một chút? Bọn họ nơi này cũng thật là, cửa hàng lớn như vậy, nói không cho thật đúng là có khúc mắc, bằng không sao nhanh như vậy đã tính kế...”

Cũng có một số người nhìn thấy không đúng lắm, không hòa theo nói, “Vậy thì có gì, người ta mua bán kiêu ngạo, vậy cũng nói lý sao? Nếu ta là ông chủ, không thể làm như vậy.”

Đa số vẫn là không hiểu chuyện gì.

Trần Vĩnh Ngọc vài bước đi qua, Lí Đắc Giang cũng đuổi kịp, hai người bọn họ không phải là người ăn nói vụng về, có chút uy vọng thanh danh, chuyện nói lý lẽ phải trái không cần phải lo lắng, lại nói có Lí Đắc Tuyền đám người kia cũng không chiếm được tiện nghi. Cốc Vũ thở dài nhẹ nhõm, thấy An Cẩm Hiên rất chặt vật, nghĩ có khả năng là lúc đám người kia vừa tới phụ nữ này ra tay, An Cẩm Hiên dĩ nhiên không thể đánh trả với phụ nữ, chỉ có thể trốn tránh, thấy quần áo có chút chặt vật, cổ còn có vết cào, nghĩ tình cảnh hiện tại cảm thấy may mắn Trần Thị tới nhanh một chút, nhưng trong lòng vẫn khó chịu, nhìn về phía Trần Thị đang giằng co với vài người, ánh mắt trầm xuống.

Trần Thị thấy đám người kia bị Lí Đắc Tuyền quát bảo ngưng lại, đã lâu rồi nàng không có tâm tư cãi nhau, luôn mang theo đuôi qua ngày, người trở nên thông minh rất nhiều, lần này khó được có cơ này, sở trường của mình có chỗ dùng, trình độ ra sức dĩ nhiên không cần đề cập tới, nhìn về

phía mấy phụ nữ kia vẫn chưa có ý định im tiếng, quay đầu thấy ánh mắt hung ác của Cốc Vũ, nàng biết cháu gái mình là người không đơn giản, lúc này trông như vậy, càng thêm không có ý muốn ngừng.

Vừa thở dài nhẹ nhõm lại thấy vài phụ nhân bên kia nhân cơ hội nói thầm ý vào người đông thể mạnh muốn lấy nhiều khi ít, Trần Thị phun ra một ngụm nước miếng, chân đá bùn đất vào một phụ nhân cách gần nhất khiêu khích, tay chỉ vào người nọ mắng, “Lấy một thau nước tự soi mình đi. Trông mắt dùng để làm gì? Cái miệng muốn nói gì thì nói sao? Phóng rắm gì! Các người có bao nhiêu người chúng ta cũng có bấy nhiêu.” Mắng còn phát huy vượt xa người thường cũng biết hổ động mọi người đang vây xem, “Mọi người nói đi, có người đến nói đạo lý như vậy sao? Còn muốn lấy nhiều khi ít? Phi! Người cho là mắt của mọi người giống các người sao? Mọi người nhìn cho rõ, đến lúc đó làm chứng cho chúng ta a, các người nhìn đi, ngay từ đầu ai nhiều người ai ít người? Người đáng chết này, muốn nhục nhã cháu trai của ta.”

Nói xong vội vàng chạy qua, lôi Cẩm Hiên tới, “Các người nhìn một cái, đây không phải do bọn hăn cào chứ là cái gì? Đáng thương cháu trai của ta non nớt, nhưng thành như vậy. Ôi uy —— thật là không có cách nào sống, vậy mà còn đổ cho chúng ta khi nhục bọn họ? Ông trời nhìn xuống mà coi! Lời như vậy cũng nói ra được.”

Trong đám người quả nhiên có người hưởng ứng, “Đúng, chúng ta thấy, phân rõ phải trái cũng không phải cách nói này, người ta chỉ có một tiểu tử ở đây, đã nói chờ đương gia đến mới nói rõ ràng, còn không buông tha, nói rõ muốn náo.”

“Chẳng lẽ là đỏ mắt? Thấy người ta kiếm chút bạc ngồi không yên, tâm tư đen tối a.”

Những phụ nhân này hai mặt nhìn nhau, ý tưởng không thành ngược lại không địch lại, cố cường chống, “Chúng ta bất quá là tới đòi công đạo.”

Bắt được câu chuyện, Trần Thị muốn mượn cơ hội này phát huy, “Các người nhìn một cái, đòi công đạo mà như vậy sao? Bắt đầu đã trực tiếp đánh người. Cháu ta từ nhỏ đã là mệnh khổ, còn chưa qua được ngày lành, đã bị khi nhục như vậy, các người có thể đi nhìn xem bên trong, đến lý luận kém chút muốn hủy đi cửa hàng a! Cả nhà chúng ta già là già, nhỏ là nhỏ, nhìn cửa hàng này, chỗ nào không là tiền, đầu gỗ là tốt nhất, sư phụ cũng là Tam ca, tay nghề học từ trong thành về, truyền ra cũng không sợ các người nói, mua đồ hoặc đến xem qua có thấy chỗ nào không ổn? Vô duyên vô cớ oan uổng chúng ta? Các người có thể nói giá cả chỗ chúng ta so với người khác đắt hơn, dù sao cũng là vất vả bạc, đều là quê nhà hương thân, chúng ta là đại gia đình, nếu thực buôn bán lời tiền đến tối, cha mẹ còn ở trong nhà tranh sao? Không nói được lời hay, cũng không cho chúng ta sống a —— “

Một ngăm ba than thở, thực hấp dẫn không ít người chú ý. Ngay từ đầu cửa hàng bắt đầu tuyên truyền tạo thanh thế tặng ra không ít vật nhỏ, nên có rất nhiều người nói tốt cho cửa hàng. Cốc Vũ không khỏi có chút muốn cười.

Vài phụ nhân đã có thể náo tới cửa, dĩ nhiên không phải thứ hiền, bị Trần Thị đè nặng lâu như vậy, quyết đoán sẽ bạo phát. Mắt thấy An Cẩm Hiên không nói chuyện còn tưởng là kẻ dễ khi dễ, chỉ tay vào An Cẩm Hiên nói: “Tên nhóc này! Không thể oan uổng người như vậy, người nói chúng ta là ai ra tay đánh người a!”

Vừa nói vừa đi lại giữ chặt vạt áo An Cẩm Hiên, muốn mượn cơ đòi lại công đạo, ở vừa rồi dưới tình trạng hỗn độn như vậy, An Cẩm Hiên dĩ nhiên không nhận ra ai với ai.

An Cẩm Hiên cười khổ còn chưa theo kịp Trần Thị, đã gặp phải phiền toái, đang muốn phản bác, đã thấy phụ nhân kia đưa một người ra, còn lại vài người mắng chửi, nhất thời giống như vào chuồng gà đầu lớn ra.

Cốc Vũ nổi lửa, vừa rồi thấy vài phụ nhân kia bị Trần Thị mắng trả lời được nên áp chế lửa giận của mình, lúc này bốc lên, đi qua giữ lấy bàn tay còn đang nín vạt áo, bắt lấy ngón út, cũng không ra sức, bẻ ra bên ngoài, phụ nhân kia bị đau kêu to, nhưng không làm gì được Cốc Vũ.

Cốc Vũ vẫn chưa hết giận, “Vừa rồi xảy ra chuyện gì ta không chứng kiến, bây giờ kéo Cẩm Hiên ca còn không phải là người!” Nói xong quay đầu nhìn dấu hồng trên cổ An Cẩm Hiên, lực đạo trên tay lại thêm hai phân, phụ nhân kêu ngạo kia rơi nước mắt, lại không thể động đậy, thân mình theo hướng bẻ Cốc Vũ cong thành tư thế cổ quái. Mặt An Cẩm Hiên không lộ chút sợ hãi nào, ánh mắt lại tràn đầy ý cười.

Trong đám người có người nói, “Tiểu ca không thấy rõ nhưng ta thấy rõ, chính là cào cổ người ta còn không biết xấu hổ tại đây nói lung tung !”

“Đúng, chính là nàng!”

Trần Thị nhìn phụ nhân kia bị Cốc Vũ chế trụ, rất buồn cười, “Ai u, đại muội tử này, mạnh mẽ vừa rồi đi chỗ nào rồi? Cái dạng này của người là cho ai xem? Một tiểu nha đầu còn có thể làm gì người?”

Phụ nhân kia đau đến không nói ra tiếng, lại bị Trần Thị chế ngạo như vậy, mặt tím lại.

Mấy nam nhân bên kia thấy phụ nhân bên này chịu thiệt, làm bộ muốn vây lại.

Ngón tay Cốc Vũ buông lỏng, phụ nhân kia liền té trên mặt đất, trạng thái quần bách vừa rồi đều bị người nhìn thấy, vừa then vừa giận. Một hán tử đi tới, xem ra có chút đau lòng, “Nha đầu chết tiệt kia!” Giơ bàn tay lên muốn đánh Cốc Vũ.

Sắc mặt An Cẩm Hiên đánh lại, đưa tay nắm giữ cánh tay của nam nhân kia, làm hắn không thể động đậy.

Lí Đắc Tuyền cảm tức, tay cầm trên cửa bị hấn một chưởng bẻ gãy, mọi người hút một ngụm khí lạnh. “Đến đây đánh một trận phân rõ phải trái. Dù người có lai lịch gì chúng ta cũng không sợ, có bản lĩnh thử động thủ xem!”

Có người không dám ra tiếng, sợ chưởng kia đánh vào người mình, không cần nghĩ cũng biết là kết cục gì.

Đến giờ phút này Trần Thị cũng không buông tha cơ hội này, “Các người nhìn một cái, nếu chúng ta có ý định khi dễ bọn họ, vừa rồi sẽ không duyên cớ để bọn họ đắc thủ, chúng ta luyện qua võ công, tìm người nháo sự thực là tìm sai người.”

Lời này vừa ra, mấy người biến sắc.

Thế nhưng cũng không có ý tứ bỏ qua.

Trần Vĩnh Ngọc thấy vậy có chút không hiểu, cũng không có bộ dáng đuổi người, “Có chuyện gì ngồi xuống nói rõ ràng, nếu lại làm ầm ĩ... Hừ!”

Cứ như vậy ngay cả người ấy xem đều yên tĩnh lại, nhưng vẫn rục rịch, tò mò.

Cốc Vũ thấy vết cào trên người An Cẩm Hiên kia xiêm y hỗn độn nói, “Cẩm Hiên ca, chúng ta ra phía sau đi.”

An Cẩm Hiên không dấu vết mỉm cười, bước đi.

Đến phía sau Cốc Vũ liên tiếp hỏi, “Có bị thương chỗ khác không? Sao xiêm y bị loạn như vậy? Nơi này có bộ khác thay không? Sao người có một người cũng không động thủ, không duyên cớ còn bị phụ nhân đó gây thương tích.”

Ý cười trong sóng mắt An Cẩm Hiên càng ngày càng đậm, tựa hồ muốn tràn ra, khóe miệng khẽ nhếch lên, “Cốc Vũ, không thể tưởng được vừa

rồi... người rất hung dữ.”

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 243+107: Thị Phi Khó Phân Biệt

Đợi An Cẩm Hiên thay xiêm y chỉnh tề, vừa nói Cốc Vũ hung dữ bị Cốc Vũ xem thường nhìn, hăn làm ra vẻ khen ngợi toàn bộ tiếp nhận, cười xong hai người một trước một sau từ sau viện đi ra.

Cửa làm thành một vòng tròn bất quy tắc, mấy nam nhân ngồi ở một bên, Lí Đắc Tuyên đứng phía sau, Trần Giang Sinh thở hển hển xem ra vừa chạy tới cùng với Đại Lâm, hai tay Trần Vĩnh Ngọc chống trên đầu gối, hai tay nắm lại, mày rậm run lên, nhìn thẳng người nói chuyện. Bên kia ba trung niên hán tử ngồi, người còn lại đứng ở một bên, bên ngoài là đám người vây quanh xem náo nhiệt, tầng tầng vây quanh.

Tư thế loạn xạ bát nháo đã thu liễm, nếu không nghe rõ, còn thật không biết là bọn hăn đến náo qua.

Phụ nhân kia thấy Cốc Vũ đi ra, thối thối khí, đang định nhổ nước miếng, gặp Trần Thị trợn mắt đứng ở một bên, rất khí thế, đành phải nhịn xuống xoay đầu qua một bên.

Vừa rồi ầm ĩ như vậy, giờ phút này mới nhìn rõ, bên kia người có thể làm chủ là một hán tử ước chừng bốn mươi, một thân xiêm y còn dính bùn, giống như là từ ruộng trở về, gương mặt dài, da đen đỏ có vẻ như trường kỳ làm việc, nhìn không giống như loại không phân rõ phải trái.

Lúc này tại kia mở miệng nói chuyện cũng không phải khí thế bức người, ngược lại có chút hàm xúc nghiêm trang: "Đại huynh đệ, các người làm mua bán, không gì khác là kiếm bạc, sinh ý vẫn tính đường dài mới là chiêu số phát tài, không sợ người chê cười, ta vừa đi tưới nước đất trồng

rau, cũng không hứng thú với việc mua bán, không nghĩ tới náo thành như vậy, đúng sai lúc trước tạm thời chúng ta không đề cập tới, như thế nào?"

Trần Thị nói thầm một tiếng, "Suýt chút đập nát nhà người ta, hiện tại khoe mã, hừ!"

Trần Vĩnh Ngọc có chút không vui biểu hiện của Trần Thị, nhưng cũng không có ý ngăn lại. Trong lòng biết hán tử này nhất định có chút uy vọng, xem người bên kia đều nhìn hần nói chuyện là biết. Bộ dạng cũng không phải người gian xảo, lời nói này chắc là muốn nói đạo lý, tuy tình cảnh vừa rồi làm cho người ta nổi lửa, nhưng giải quyết vấn đề là điểm quan trọng hàng đầu, so sánh ra việc khác có thể đặt ở một bên rồi nói sau. Vì thế Trần Vĩnh Ngọc rõ ràng, "Dĩ nhiên rồi, có chuyện gì đều là có thể thương lượng giải quyết, vị lão ca này vừa thấy cũng là người lạnh lẽo, dĩ nhiên sẽ không dính vào. Đập phá cửa hàng của chúng ta, các người cũng không có lợi gì đúng không? Tội gì náo đến tình trạng này!"

"Sao lại không có..." Trần Vĩnh Ngọc vừa dứt lời, phụ nhân ục ịch vừa rồi bị Cốc Vũ giáo huấn qua liền nói thầm một tiếng, Cốc Vũ nhìn qua có chút tò mò.

Người gầy mặt dài vẫy tay, "Nói đến cũng kỳ quái, sau khi thu hoạch vụ thu cháu ta thành gia, đến cửa hàng của các người tuyển chọn một bộ, không nghĩ tới... Thứ này xem đều là tốt, đáng tiếc hôm qua nàng dâu mới thu dọn, ngăn tủ liền xảy ra chuyện, còn làm người bị thương! Hiện đang nằm ở trên giường, thật ngại ngùng, người không thể trách chúng ta không nói đạo lý, tân hôn mà xảy ra chuyện như vậy, cả nhà đều thấy không hay ho, về sau sợ là không tốt, vì thế mới tới đòi công đạo."

Lí Đắc Tuyền nghe xong liền mở to hai mắt nhìn, rồi đứng lên, "Thật sự là kia ngăn tủ sập xuống? Không cần biết sai trái thế nào, đồ ta làm ra có thể bảo đảm, bằng không các người hủy đi cửa hàng của ta!"

Lời này quá vẹn toàn, có lẽ vì đối phương vũ nhục thủ nghệ của hắn, Lí Đắc Tuyên tỏ rõ thái độ.

Phụ nhân ục ịch kia nhân cơ hội hai mắt lộ vẻ vui mừng, "Là thật? Không phải nói suông?"

Lí Đắc Tuyên trợn mắt nhìn qua, rõ ràng vang dội nói: "Dĩ nhiên là thật!"

Hán tử gầy mặt dài cùng Lí Đắc Tuyên đi vào trong cửa hàng nhìn, chỉ vào kia tử đứng, nói chính là ngấn tử kia.

Lí Đắc Giang nhìn cảm thấy có chỗ không thích hợp, lại nghĩ không ra, "Mấy thứ này lúc chở đi đều tốt, sẽ không... trên đường bị gì?"

Lí Đắc Tuyên rất khẳng định nói: "Dù xóc nảy thế nào cũng tuyệt đối không có khả năng sập xuống!"

Lời hắn nói tỏ vẻ hiểu biết cùng tự tin tay nghề của mình, mới dám định luận như vậy. Nhưng phụ nhân bên kia không phục, "Chẳng lẽ chúng ta hồ người sao? Đồ tân hôn, vô duyên vô cớ bị gãy, nàng dâu mới không cử động được, đáng thương còn không phải ta! Hừ! Người ta nói nàng dâu mới vào cửa phải học làm việc, như thế hảo..." Nói xong lại náo đến chuyện nhà mình.

Hán tử mặt đen trắng kiện ở một bên ngược lại theo dõi hắn, "Người nói ít đi hai câu! Cả nhà các người có ba nàng dâu còn tranh cái gì mà tranh, bị thương một người còn có hai người, việc bếp núc còn không phải luân phiên nhau làm, mấy chuyện này cũng mang ra nói, muốn nói đến trời sao? Cũng không sợ mất mặt!"

Nội chiến tạm ngưng, chẳng qua vấn đề không giải quyết xong.

Trần Vĩnh Ngọc trầm ngâm một hồi, "Đã như vậy, bằng không mang chúng ta tới xem như thế nào? Tuy các người nói là sập xuống, nhưng là

chúng ta..."

"Không được! Phòng tân hôn của người ta, lại nói nàng dâu mới còn ở trong phòng, các người vài đại nam nhân đi vào thành bộ dáng gì nữa, truyền ra còn muốn làm người hay không?"

Lí Đắc Tuyền ồm ồm trả lời: "Vây cũng xong, đem đồ chuyển ra xem, muốn thực là chúng ta sai, sửa không cho các người không nói, gia cụ cùng tiền thuốc của nàng dâu chúng ta đều ra!"

Đám người ồ lên, thấy Lí Đắc Tuyền là người biết lễ, lời nói ra làm cho người ta tin phục, càng cảm thấy nếu ngăn tử kia có chút vấn đề thật tốt, một đám bạc trắng a.

Nào ngờ người bên kia buồn bã lại hừ một tiếng, "Này tính cái gì? Đồ đạc trong phòng tân hôn sao có thể di dời, ngày sau nếu sai lầm sao tốt được?"

Lí Đắc Tuyền nắm chặt hai tay lại.

Còn không chờ hẵn nói chuyện, trong đám người còn có người bất mãn, "Ai u, người ta không thể vào cũng không thể chuyển, vô duyên vô cớ nói là vấn đề cửa hàng người ta, nếu là ta a, tới đây mua một món, mang về rồi mình trở mặt, thật có thể qua ngày lành a."

"Người thật là ngu, không có người thấy, còn đánh trống kê oan, rõ ràng dứt khoát, mồm loa mép giải, không phải là bạc tới sao?"

Phụ nhân ục ịch thấy bọn họ nghị luận như vậy, cũng không biết là dọa người, ngược lại muốn đòi lại một ít mặt mũi, "Nói ai ngang ngược? Không lo ông trời thu thập người!"

Có người trong đám người có người cười lên, "Ông trời thu thập hay không thu thập thì không biết, vừa rồi còn không biết ai bị một tiểu cô

nường thu thập!"

Mắt thấy đã đi lệch quỹ đạo, hán tử gầy mặt dài đối diện đứng lên nói: "Bạch cô! Âm ỉ cái gì mà âm ỉ!"

"Ai u, kêu Bạch cô a, nhìn không ra chỗ nào trắng, đen thui dọa người." Trong đám người có người nói gở, lại rước lấy một mảnh tiếng cười.

"Được rồi, Cầu Chí, người mang người trở về chuyển mấy thứ kia tới, phải xem qua mới biết chuyện gì." Người cao gầy đứng kề bên phân phó nói.

An Cẩm Hiên lúc này cao giọng cười, "Cũng không phiền toái các người, miễn cho đến lúc đó còn nói chúng ta, ta cùng Giang Sinh đánh xe ngựa theo các người trở về, bằng không mọi người cũng khó chờ. Đi nhanh về nhanh, Tiểu Hà trang lại không xa."

Trần Vĩnh Ngọc gật đầu, trong lòng thầm nghĩ An Cẩm Hiên là người biết đại thế, giờ phút này trở về sẽ không sợ bọn họ động tay động chân, lại thêm chi tiết. Lại nói trên người hắn còn có chút công phu, không sợ đối phương náo, là lúc gánh vác của hai tráng niên.

Đợi khoảng một nén nhang thời gian, xe ngựa tới.

Tiếp đó là người kêu Cầu Chí mang theo người khiêng tử ra, để trên mặt đất. Lí Đắc Tuyền chấp tay sau lưng đi qua xem, Đại Lâm cũng đi theo. Phương diện này không ai giúp được bọn họ, cũng đành chờ ở một bên.

Sau một lát, hai thầy trò đều có chút không hiểu, ngẩn tu xem quả thực chính là... Mặt trên tấm ván gỗ không chắc rơi xuống, không phải chẻ ra, cũng không có dấu vết khác, là một khối hoàn chỉnh, quả nhiên là có thể rơi xuống.

"Thật là kỳ quái, lúc nào bị rơi xuống?"

Đám người phát ra câu hỏi, một chiếc xe trâu đi vào, một lão phụ mặc vải thô màu xanh bước xuống, ánh mắt đảo qua mọi người không chút khiếp sợ, mà như là khôn khéo có khả năng. Ngồi trên xe một tiểu nàng dâu, cỡ chừng mười sáu mười bảy, mặc một thân xiêm y điểm hoa nhỏ, không chờ mọi người phản ứng liền khóc ô ô, "Sao mệnh ta khổ như vậy a, vừa mới thành thân, còn chưa kịp hầu hạ bà bà đã gặp tội này, rốt cục ta phạm vào thần thánh phương nào a! Về sau làm sao mà sống, người ta sẽ nghĩ như thế nào a —— "

Lão phụ thấy nàng dâu khóc, ngay từ đầu có chút bất mãn lúc người nói chuyện bả đầu xoay đến một bên bộ dáng khinh thường, cuối cùng vẫn đi qua dễ. Cốc Vũ nhìn đại khái cũng rõ ràng quan hệ của bọn họ, lão phụ ước chừng là bà bà , vừa đi qua dễ theo lời nàng nói hẳn là dâu cả hay là nàng dâu thứ trong nhà, người bị thương chính là nàng dâu út, người buồn bã kia không biết có lai lịch gì, vừa vặn nàng kêu lão phụ một tiếng nương, lại rõ ràng.

Lão phụ nhân vừa đánh giá người chung quanh, vờ tới nhìn Lí Đặc Tuyền, cũng không hung dữ, "Đại huynh đệ, đây là chuyện gì, người xem này mọi thứ rối xuống như vậy, là không hổ người sao? Về sau chúng ta phải làm sao?"

Đại Lâm còn ngồi trên mặt đất xem xét, Lí Đặc Tuyền cũng không nói gì.

An Cẩm Hiên lặng lẽ kéo Cốc Vũ, ý bảo nàng đến một bên có chuyện nói.

Xem thế này, ngay cả mấy người Trần Vĩnh Ngọc cũng bồn chồn trong đầu, đầu gối là đầu gối tốt, nhưng không phải là tấm ván gỗ xảy ra vấn đề, là cả một phiến rơi xuống, ngay cả rơi xuống cũng không có chút gãy vụn, chẳng lẽ là trách nhiệm bên này? Có phải là Tuyền cùng Đại Lâm đẩy nhanh tốc độ làm ra mà không xem cần than?

Lí Đắc Tuyền cùng Đại Lâm lại nhìn một lát, trao đổi sắc mặt với nhau. Nàng dâu út đã khóc đến không thở nổi, bộ dạng vốn thanh tú, thật lấy không ít sự đồng tình. Hơn nữa bên Lí Đắc Tuyền chậm chạp không có kết luận, làm mọi người đều hướng về tiểu nàng dâu.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 244+108: Hình Như Có Ẩn Tình

Không khí đều nghiêng về một bên, đám người chung quanh nghị luận chia thành hai phái, thậm chí còn có người tranh cãi đỏ mặt tía tai. "Ta còn mua nhiều đồ ở cửa hàng, đâu có gì không tốt? Người không xài qua thùng gỗ của người ta sao? Lại nói người xem cửa hàng lớn như vậy hố người không phải là tự mình tìm phiền toái sao? Sao lại để ý một chút tiền đó?"

"Người cũng không biết, bán đồ xấu, ra một chút vấn đề dĩ nhiên không so đo, lần này còn không phải làm bị thương nàng dâu mới nên náo ra chuyện? Càng có tiền bụng dạ càng đen nha! Một cái thùng gỗ thì tính gì? Có thể thu mua người sao?"

Lí Đặc Tuyền cùng Đại Lâm ngồi xồm kia xem một lúc lâu, nhúu mày, "Đại Lâm, chỗ nối của cây gỗ..."

Hắn không nói hết câu, Đại Lâm vội vàng trả lời: "Bình thường ngài dạy ta phải chú ý, khi đó tuy đẩy nhanh tốc độ..."

Thầy trò hai người căn bản không nói gì thêm, lại đều là người ít nói, nhưng biết tâm tư đối phương, Lí Đặc Tuyền lo lắng Đại Lâm nóng vội không để ý chỗ đòn cây nên gặp phiền toái, Đại Lâm còn không nói xong Lí Đặc Tuyền hiểu ý, sợ không phải là lỗi của Đại Lâm.

Bên kia hán tử gầy cao cầm đầu, nhìn biểu cảm bọn họ, có chút đoán ra: "Là chỗ nào xảy ra vấn đề?"

"Nhất định là cửa hàng bọn họ lừa đảo..." Phụ nhân ục ịch gặp cơ hội này tiếp tục nói, có chút đắc ý.

Lời còn chưa dứt, vẻ mặt lão phụ nhân như cười như không, cùng phụ nhân ục ịch kia liếc nhau, lại chuyển qua nhìn nam tử kia nói: "Người ở đây nhìn chúng ta còn yên tâm chút, ai —— "

Trung niên hán tử không nói gì thêm, "Đại tẩu người cứ yên tâm, bọn họ tự nhiên sẽ cho một công đạo."

Lí Đắc Tuyền cùng Đại Lâm có chút bức bối, lại không thể phản bác, bởi vì xem ra quả thật là không rõ vấn đề từ đâu mà đến nhưng lại có chút hoài nghi, "Thứ này... theo lý mà nói không dễ dàng rút xuống như vậy..."

"Chắc chắc, chắc chắc chắc, người nói gì vậy! Chẳng lẽ chúng ta tự mình làm đập ngăn tử làm nàng dâu bị thương? Các người còn có gì để nói ?"

Trần Vĩnh Ngọc thấy Lí Đắc Tuyền cùng Đại Lâm còn chưa nói xong, "Thế nào?"

Đến cùng Đại Lâm tuổi trẻ thiếu kiên nhẫn, "Ta tra qua đều không có vấn đề gì, chẳng qua vết gãy chỗ tiếp với giá đỡ có chút kỳ quái, hoặc là đầu gỗ chưa hong khô đã làm, hong khô xong là không thích hợp, hai nữa chính là trúc đình xuất hiện vấn đề, có thể này..."

Nói như vậy, vô luận là hai vấn đề hay một vấn đề, cửa hàng sợ là không thoát được trách nhiệm.

Bên kia mặt đã có sắc.

Tiểu nàng dâu đã nín khóc, ở nơi đó lau nước mắt tiếp tục tìm đồng tình, "Mọi người cũng thấy, đáng thương ta bị xui xẻo. Vừa mới xuất giá đã gặp chuyện như vậy, người chịu khổ cũng không sao, chỉ sợ về sau số phận không thuận lợi, hưởng hồ cũng không thể hầu hạ bà bà còn để lão nhân gia chịu khổ, cũng mệt mỏi chị dâu của ta... Ô ô..."

Đến lúc này, đám người đều hướng về bên tiểu nàng dâu, dù sao người ta là người chân chính bị hại, quả thật là người mới này vận xấu, ngày dài về sau thật không biết làm sao. Nhìn tiểu nàng dâu thanh tú khóc thê thảm như vậy, thật đáng thương, nhà ai nếu gặp chuyện như vậy còn không phát hoảng, khó trách lúc đến có chút kích động cũng không quá.

Hán tử gầy mặt dài hỏi "Các người cảm thấy nên như thế nào?"

Trần Vĩnh Ngọc như hạ quyết tâm, không trách được Tuyền bọn họ, trong cửa hàng lâu như vậy, hẳn cùng Đại Lâm cũng vội vàng, mình vội không nói, lúc này ra chuyện như vậy, dĩ nhiên là cùng nhau chịu trách nhiệm. "Tự nhiên vừa đã nói, là chúng ta sai, nhà các người phạm là mua gì của chúng ta, toàn bộ đều trả bạc lại, này... tiền thuốc dĩ nhiên từ chúng ta ra."

Bên kia hán tử gật đầu, tựa hồ không ngờ rõ ràng như vậy.

Lí Đắc Tuyền mân miệng, mặt mày nhăn thành chữ xuyên, tựa hồ đang nghĩ tới vấn đề gì.

Bên kia tiểu nàng dâu nghe nói được trả lại tiền, ngay tại kia khóc kể, "Thứ này trả về chẳng phải không tốt, ta tốt người tốt, cũng không cần nhiều của các người, cho ta hai lượng bạc đi trị liệu, khoẻ lên tự nhiên là phúc khí của ta, chỉ là nếu không tốt... chỉ có thể tự trách mình không hay ho."

Trần Vĩnh Ngọc lúc đầu sợ hãi lừa bên này, nghe nói hai lượng bạc tuy có chút nhiều, nhưng có thể giải quyết phiền toái, liền gật đầu đồng ý, "Được!"

"Người làm chủ?" Lão phụ hé mắt nhìn Trần Vĩnh Ngọc.

Trần Vĩnh Ngọc vỗ ngực cam đoan, "Dĩ nhiên làm chủ được, chúng ta Đào trang nói một không hai, ta Trần Vĩnh Ngọc điểm ấy có thể đảm bảo!"

Cứ như vậy, đám người đã hoàn toàn hướng về bên kia, thấy thì ra là Trần Vĩnh Ngọc, từ người khác nghe được không biết bao nhiêu chuyện, sau chuyện Liễu Bá Tử càng truyền rộng, nhìn thấy người thật có chút giật mình, người có uy vọng bậc này, không cần thiết đầu cơ trục lợi.

Nghe Trần Vĩnh Ngọc nói như vậy, hán tử gầy mặt dài có chút trầm ngâm, "Một khi đã như vậy, chúng ta liền cứ như vậy, Tiêu Hà trang tự nhiên sẽ không làm chuyện bỏ đá xuống giếng, đại tẩu, người cảm thấy như thế nào?"

Mắt thấy phiền toái sẽ giải quyết, tuy cửa hàng bị ảnh hưởng, dù sao đối với thanh danh cũng không tốt, hào phóng bồi thường như vậy, là để cho người khác trong lòng hiểu thâm, sẽ vẫn tin tưởng, nếu đến lúc đó mua phải đồ không tốt chẳng phải là còn lời bạc? Còn có bên kia được bạc tự nhiên cũng không có gì để nói.

Như thế tựa hồ đã viên mãn, lão phụ nhân cũng trầm ngâm không đáp lời. Phụ nhân ục ịch tựa hồ không thêm để ý ý kiến này, "Hừ! Chỉ biết các người xấu lắm, các người có phải Đào trang không? Cái gì nói một không hai? Vừa rồi rõ ràng nói nếu là vấn đề bên đó các người phải đóng cửa hàng, bây giờ cho rằng đền chút bạc là xong việc?"

Lời này vốn không quá đáng tin lại có chút không hợp tình lý, nhưng quả thật Lí Đắc Tuyền nói qua như thế.

Không khí có chút cứng đờ.

Cốc Vũ cùng An Cẩm Hiên nhìn không được, kiểu này là ép buộc cửa hàng, tựa hồ có chút quái dị, vì thế cao giọng cười, "Vị đại nương này, vì sao ngài thích đóng cửa hàng chúng ta như vậy?"

Mọi người đều nhìn phía tiểu cô nương này, bộ dáng khoảng mười hai mười ba tuổi, mặc sao khoác màu hồng cánh sen, một thân váy dài ánh mắt rạng rỡ sinh động, chủ yếu là khí độ, không giống như những tiểu cô nương

cùng tuổi khác, không chút khó xử cũng không kinh hoảng, đơn giản như vậy hỏi, tựa hồ đây mới là vấn đề chính yếu. Bởi vậy, những người đó nói thầm, nói Lí Đắc Tuyền không giữ tín dụng, đồng thời lại nói phụ nhân này cũng thật bức người, chẳng lẽ còn có mục đích khác.

Quả nhiên Bạch cô kia có chút chán nản, ngập ngừng không biết nói gì, lập tức ra vẻ quyết liệt, "Cũng không phải ta nói, còn không phải các người tự mình nói, chẳng lẽ các người được không làm được sao? Cửa hàng lớn như vậy có thể tùy tiện khi dễ người mua?"

Cốc Vũ ngọt ngào cười, "Vậy các người thương lượng qua sao? Là muốn chúng ta đóng cửa hàng, hay là muốn chúng ta trả bạc? Không thể việc gì đều do người nói chứ?"

Kỳ thực là Cốc Vũ giả bộ, vừa rồi nghe giọng điệu phụ nhân kia tựa hồ đối với cô dâu mới này không có hảo cảm, chị em bạn dâu mới vào cửa, theo lý mà nói việc bếp núc dĩ nhiên muốn biểu hiện, chị em dâu có thể nhẹ nhõm một chút, ai làm dâu lại không làm việc chứ, lại nhìn bà bà, cũng không phải là người dễ nói chuyện. Cho nên ý kiến không giống nhau.

Quả nhiên, tiếng nói vừa dứt, Bạch cô cùng nàng dâu mới đồng thời ra hai đáp án, "Dĩ nhiên là muốn bạc!" "Đóng cửa hàng!"

Cốc Vũ cười nhẹ.

Chị dâu lập tức đứng ở bên muốn bạc, chị em bạn dâu vừa tới vốn đã không hợp, cái gì đều để nàng làm, thật vất vả được bạc, còn chưa ở riêng, coi như mình có một phần, đến lúc đó mặc dù mệt một chút, cũng có chút trợ cấp có qua có lại, đóng hay không đóng cửa hàng cùng nàng có gì liên quan? "Nương, ta thấy hay là lấy bạc đi, cũng không thể quá mức khinh người đúng không? Bạch cô, chuyện nhà chúng ta có nương làm chủ, không cần người quan tâm quá mức."

Quả nhiên nữ nhi gả đi ra ngoài là người ngoài, căn bản không quản được chuyện người ta. Mọi ánh mắt đều chiếu về lão phụ nhân.

Nàng cũng thích khí thế đương gia tác chủ, trong nháy mắt Cốc Vũ liên tưởng đến Lí Hà Thị, đều là nàng dâu làm, giờ phút này cũng nên uy phong, "Vừa rồi người cũng nói qua, các người Đào trang nói một không hai, như vậy chúng ta sẽ không vì mấy lượng bạc như vậy, lại nói các người nếu không có gì, sao muốn trả bạc cho chúng ta, chẳng lẽ muốn bịt miệng chúng ta sao? Ta nói vẫn là ý của Bạch cô, muốn các người đóng cửa hàng, bạc này chúng ta cũng không hiếm lạ, tuy chúng ta không có tiền, nhưng là cũng muốn kiên cường.

Nói rất có đầu có đuôi. Người bên này không thể nói gì, trên xe tiểu nàng dâu tiếp tục khóc lên, nói đời của mình nếu không có bạc trị sẽ bị phế đi về sau làm sao qua. Khó nhất vẫn là giao cho Lí Đắc Tuyên, vừa rồi vì tức quá nói ra lời nói không nên nói, bị nhiều người bức ép, tựa hồ không liên quan cửa hàng, không có đường lui, bằng không thừa nhận mình nói không giữ lời, đối với người buôn bán mà nói, ở trấn trên uy tín thương nhân đa phần đều là miệng truyền miệng.

Trong đám người có một người đến, đen mặt, một câu cũng không nói, "Đến đây làm loạn gì! Về nhà đi! Nương, các người vẫn nên lấy bạc về nhà đi." Nói xong kéo Bạch cô đi, bất thành linh có chút kỳ quái.

Như không có quan hệ gì với Lí Đắc Tuyên bọn họ. Mọi người vẫn nhìn chằm chằm biến hóa này.

An Cẩm Hiên nhẹ kéo tay áo Cốc Vũ, nàng hiểu ý đi qua, đến bên cạnh tiểu nàng dâu, "Vị đại tỷ này, vừa qua khỏi cửa cũng không khóc nhiều như vậy đâu, hay là người nói làm thế nào mới tốt? Không phải là chuyện của người sao? Bị thương cũng là người, do người định đoạt."

Tay Cốc Vũ nắm một cây châm, nàng nhớ lời An Cẩm Hiên nói qua, cũng muốn mạo hiểm, đủ loại người đến, cũng không phải vì muốn một chút bạc xong việc đơn giản như vậy.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 245+109: Nhà Nhà Có Bản Kinh Khó Niệm

Nghe Cốc Vũ nhắc nhở, tiểu nàng dâu lé mắt trộm nhìn thần sắc lão phụ nhân, thấy người ta căn bản không nhìn nàng, nhất thời nàng không biết làm sao, tay vân vê ống tay áo, có chút không cam lòng lại không dám nói.

Cốc Vũ đưa tay chuẩn bị đỡ nàng, "Thương thế thật đúng là không nhẹ a, sao lại thành cái dạng này? Bị đánh trúng không kịp thời trị liệu sẽ bị gãy a, đáng tiếc tuổi còn trẻ về sau phải làm sao bây giờ... Chắc chắc, mau mở ra xem mới tốt."

Nói xong thấy Cốc Vũ đi qua, tiểu nàng dâu bất chấp hai mắt còn hồng, kêu lão phụ kia, "Nương ——", không tự giác giật mình.

Cốc Vũ xem ở trong mắt, nói chuyện càng sốt ruột, thậm chí bộ dáng có chút nghiêm túc, "Người gấp cái gì? Ta cũng không lừa gạt người, có biết Miêu thị y quán trấn trên không? Lão tiên sinh là sư phụ của ta, tuy ta không có học được gia truyền, nhưng có thể xem thương thế của người, dù sao là đồ trong cửa hàng nhà chúng ta làm người bị thương, ta cũng muốn tẩn chút sức mới được, mặc kệ là các người muốn đóng cửa hàng hay muốn bồi bạc, tóm lại chúng ta muốn nhìn xem mới an tâm a, thế nào cũng không đến mức làm cho người ta chịu tội. Chuyện gì cũng không trọng yếu bằng người đúng không?"

Nói có lý, mọi người đều đồng tình tiểu nàng dâu, bảy miệng tám lời khuyên lớn, "Phải nhìn xem tốt hơn..."

"Hay người đi Miêu thị y quán cũng được, thế nào?"

Sắc mặt tiểu nàng dâu thế có chút không tự nhiên. "Ta nghe nương."

Lão phụ xoay người đi lại, "Do chúng ta trị liệu, đem sự việc này rõ ràng trước lại nói cũng không muộn."

Nghe nàng nói như vậy, tiểu nàng dâu cắn môi, vành mắt lại đỏ lên lộ ra chút hàn ý.

Cốc Vũ muốn khuyên giải, một phụ nhân đi khuyên bảo rất nhiệt tâm, đẩy Cốc Vũ một cái lão đảo, châm trong tay đâm vào người tiểu nàng dâu.

Người cách khá xa nghe được hét thảm một tiếng, tiểu nàng dâu nhảy xuống xe trâu thấp bé, lông mày dựng thẳng, "Ai, là ai dám đụng tới ta!"

Đám người yên tĩnh, đều mở to hai mắt nhìn. Không phải vừa nói là người bị thương gần chết sao, lại thành bộ dáng này, Lí Đặc Tuyên đi tới xem, vẫn không nói gì, dù sao có đả thương người hay không, ngăn tử cũng xảy ra vấn đề. Trong đám người chỉ có An Cẩm Hiên cùng Cốc Vũ để ý mọi chuyện.

Cốc Vũ đang muốn nhân cơ hội cởi bỏ mảnh vải buộc trên đùi nàng dâu, lại thấy chị dâu của tiểu nàng dâu giật mình cắn giận đi tới, khom người đem mảnh vải kéo xuống, có nơi nào bị thương. Vì thế một tay chỉ vào mặt nàng mắng, "Người... Người này không biết xấu hổ, nhiều ít ngày qua, chẳng lẽ ngươi cho là vào cửa là người lớn nhất! Năm mơ! Còn tưởng là người bị thương chân cẳng không có phương tiện, nhà chúng ta mạ non mới bao lớn? Sáng sớm trời lạnh như vậy phải dậy nhóm lửa nấu cơm, người cũng không biết xấu hổ nằm ở trên giường! Muốn thực như thế, người nằm luôn mười năm tám năm đi, còn có mặt mũi tới nơi này khóc! Mặt mũi đều quăng hết, nương, ngài thấy đó, phải làm chủ cho nàng dâu a, không nói thời gian này vất vả cũng thôi, nàng dâu như vậy sao được, đều lừa gạt chúng ta."

Lão phụ kia biến sắc, tựa hồ trách nàng dâu thứ hai nhiều chuyện, xem ra nàng dâu mới này cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, nhất thời có chút mệt mỏi, lại không thể thất bại trong gang tấc, cười gượng nhìn Trần Vĩnh Ngọc bên này nói, "Cũng thế thôi, dù sao người không bị thương tổn, càng không thể nói các người thế nào, tốt xấu cũng là ngăn tử các người xảy ra vấn đề, bằng không hủy đi cửa hàng, chúng ta bên này không cần bồi thường bạc." Lại về tới chủ đề.

Cốc Vũ cắn chặt răng, thật sự ngại không đủ dọa người!

Thấy đề tài bị dời đi, nàng dâu thứ hai tức giận sao có thể từ bỏ ý đồ, muốn náo một hồi mới hả, miễn cho lúc trở về cái gì cũng cho qua, bạc không có cũng không thể không công vất vả lâu như vậy. "Nương, nói cũng không thể nói như vậy, còn muốn gạt người ta hai lượng bạc được phí, sao người không nói nàng?"

Cốc Vũ như cười như không mở miệng, "Chúng ta muốn bồi bạc cũng không được, thì ra có người lừa gạt. Thật sự nhiều chuyện lạ, mở cửa hàng quả thật là kiến thức."

Lão phụ kia hận nàng dâu thứ hai nhiều chuyện, lại trách nàng dâu mới không là người bớt lo, muốn sớm giải quyết cho xong, "Người còn ở đó nhìn cái gì, mau đi về đi! Thật là có mặt mũi, thúc của hân xem rồi làm đi, nhà chúng ta thật bị người làm mất hết mặt mũi."

Sắc mặt hân tử gầy mặt dài không tốt, vốn là chị dâu đến nhờ, nghe nói gặp cửa hàng không phân rõ phải trái, nên đi qua phân rõ phải trái mà thôi. Nào ngờ nói đi nói lại chuyện chẳng phải như vậy, người ta rõ ràng, bên này lại bức người, hân có chút tâm phiền ý loạn hận mình không nên đáp ứng chuyện như vậy, lúc này lại náo khai ra giả bệnh lừa bạc, vẻ mặt giận đến đen thui, "Trở về khai tông từ!"

Vừa nghe từ đường, nàng dâu mới có chút sợ hãi, "Nương, ngài nói a."

Phụ nhân nghiêm mặt không đáp ứng, "Mình làm gì còn không biết sai sao? Nên làm gì bây giờ thì làm cái đó."

Tiểu nàng dâu có chút hận, ý nghĩa khai tông từ là gì nàng chưa gặp qua nhưng cũng biết đến, nghĩ mình không phạm lỗi lầm to lớn gì, sao phải náo đến nông nổi như vậy, về sau cả đời sẽ không có mặt mũi làm người, bất cứ giá nào cũng không được. Thấy phụ nhân vẫn phụng phịu, không khách khí cười lạnh một tiếng, sắc mặt bình tĩnh trở lại, "Nương! Con dâu là bị người bức ép. Mọi người nghe tốt lắm, đâu phải là tân phòng chúng ta xảy ra vấn đề. Hừ! còn không phải nương đau lòng khuê nữ của mình, không coi con dâu là người. Ta vào cửa lâu như vậy, mấy thứ này là của hồi môn của ta, một nửa do cha ta mua cho ta, đồ trong cửa hàng rất tốt, nói là mua không tốt sao? Lễ hỏi còn đưa thiếu thì nói cái gì? Mấy thứ này nữ nhi của người cũng có thể làm, ta mất trắng tiền tiêu uống phí, nhà chúng ta không coi khuê nữ nhà các người như người một nhà? ... Nữ nhi của người là khuê nữ tốt, ta không phải ta khuê nữ tốt của cha ta sao?"

"Người... Người... Người ngỗ nghịch!" Lão phụ nhân lặp ba lần nói. "Thúc của nàng, để người chê cười. Người còn thất thần làm gì, còn không lui đi!"

Nàng dâu thứ hai bị chỉ trích như vậy, làm bộ đi kéo, lại không dùng sức, trong lòng thật tò mò.

Hành động này càng kích thích nàng dâu mới, "Ta ngỗ nghịch? Thật buồn cười! Là ai lạng lẽ đập ngăn tủ của ta? Là ai nuôi khuê nữ tốt trở về khóc kể? Còn muốn lừa gạt tưởng ta chẳng biết gì sao? Nhị tẩu người cũng không cần choáng váng, nàng coi chúng ta như con ngốc, bình thường tiếp tế vài thứ kia còn chưa tính, mẹ con các người là thứ gì vậy, lạng lẽ đi vào hôn phòng của ta phá hư thanh gỗ đỡ tấm ván, ta không giả bị thương, ta có thể cả ngày canh giữ trong phòng sao? Ta còn không biết hiện giờ trong phòng còn lại gì không. Đều là người hại, còn mượn cơ hội đến đòi bạc, muốn người ta đóng cửa hàng. Người khác không biết trong lòng người

tính toán gì nhưng ta biết rõ một hai! Bát thúc, người nói là ta ngỗ nghịch hay là nàng già mà không đáng kính?"

Họ làm ầm ĩ lên. Cốc Vũ ở một bên xem cũng giật mình, vừa rồi An Cẩm Hiên nói lúc họ chuyển ngăn tủ có chút cổ quái, tiểu nàng dâu tựa hồ như không có bệnh, còn tưởng là cả nhà đồng lòng đi lừa bịp tổng tiền, thử một lần nhưng thật buồn cười, không nghĩ tới lại ra một chuỗi sự tình như vậy.

Đại khái là bà bà không quá vừa lòng của hồi môn của nàng dâu mới, cùng khuê nữ của mình đi phá hỏng, vừa đúng bị nàng dâu biết được, liền mượn cơ hội nói là trúng chân bị thương, nằm ở hôn phòng không chịu ra ngoài không chịu làm việc, mà bà bà mượn cơ hội này đi lừa bịp tổng tiền cửa hàng... Cốc Vũ tức giận đến nở nụ cười, chỉ là còn có chút không hiểu, chẳng lẽ bà bà này ăn no không có việc làm hay sao, đang êm đẹp lại đi phá hỏng ngăn tủ con dâu của mình? Mẹ chồng con dâu cãi loạn xà ngầu, không đầu vào đâu.

Người bên Trần Vĩnh Ngọc tuy tốt tính, sau khi nghe rõ từ đầu đến cuối đều có ít hận ý, cũng không để ý lão phụ nhân kia, thẳng thắn nói chuyện với hán tử trước mặt, "Vị lão huynh này, các người muốn huỷ cửa hàng của chúng ta? Việc này có chút quá."

Hán tử gầy mặt dài bị tiểu nàng dâu kêu Bát thúc, lúc này hồi hận đến ruột đều xanh, chuyện đến nước này thật là khó xử, người còn không biết thích hợp tranh cái, "Nói gì vậy, rõ ràng là chúng ta không muốn."

An Cẩm Hiên hét lớn một tiếng, "Nếu không phải vừa rồi đột nhiên chuyển biến, chẳng phải cửa hàng chúng ta đã bị các người huỷ đi? Tay nghề của Tuyên thúc chúng ta chưa từng hoài nghi qua, xem không giống là các người làm hư, đã nghĩ cho các người chút bạc, nào ngờ được một tắc lại muốn tiến một thước mới náo đến tình trạng này, dù là trả bạc, uy danh

cửa hàng chúng ta sẽ ra sao? Về sau sinh ý như thế nào? Cả nhà sẽ như thế nào? Muốn bức người đến tuyệt lộ sao?"

Đám người ồ lên. Đến xem diễn, càng xem càng hưng trí, trở về còn không biết có thể nói bao lâu, mình dĩ nhiên là tận mắt thấy, thật sự là không kém.

Người kêu Bạch cô vừa bị đám người lôi ra, lúc này tránh thoát khỏi hán tử kia, vội vàng quay mặt vào trong hét, "Người nói ai bức người tuyệt lộ? Ông trời không có mắt a, chúng ta đang tốt đẹp qua ngày, các người từ đâu đến, một chút mở cửa hàng lớn như vậy, vừa tặng đồ lại là kiểu mới, mọi người đều tìm đến cửa hàng các người mua, đương gia chúng ta một năm chỉ tiếp việc của một nhà a, còn phải nhìn sắc mặt người ta, chúng ta mới là không qua được. Người mới vào cửa còn muốn đồ của các người, nhà mình thì sao? Nếu không do ta cùng nương xảy ra biến cố, chúng ta bị bại lộ sao?"

Là tình huống gì, nàng là người bị hại?

Một hán tử bước ra từ trong đám người, chính là người vừa kéo Bạch cô, có chút tráng kiện, thấy âm ỉ như vậy một cái tát đi qua, "Đã nói người không cần náo còn không tín, tay nghề không bằng người ta không có gì để nói, lại cứ náo thành cái dạng này! Tự người náo đi!" Nói xong liền đi.

Lí Đắc Tuyền mắt sắc, thấy một bàn tay của nam nhân kia ngón tay bị chặt đứt nửa ngón cái, hỏi, "Người là đương gia thợ mộc?"

Đôi mắt của Bạch cô tràn ngập hận ý, "Nếu không vì cửa hàng của các người, sao chúng ta đến tình trạng này?"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 246+110: Chân Tướng Xót Xa

Sau khi Lí Đắc Tuyền nhận ra Bạch cô gả cho hán tử kia là thợ mộc, Bạch cô không quan tâm đang ngồi trên đất, hơn nữa lại bị nam nhân của mình giáo huấn trước mặt mọi người, đem thù hận đều tính trên đầu cửa hàng.

"Các người nếu không cho ta một lời, hôm nay ta sẽ không đi, xem còn có người mua đồ của các người hay không. Bức chúng ta thành như vậy, các người không có tương lai tốt, vài thôn trang đều có một thợ mộc, chưa từng có người kiếm ăn loạn chỗ. Các người thật tốt, ý có bạc muốn độc chiếm. Toàn bộ đều là tiền mồ hôi nước mắt, trong lòng các người đến cùng không áy náy sao?" Nước mắt nước mũi trộn lẫn, ngồi trong đám bùn, nghiêng răng nghiêng lợi tức giận mắng.

Bên này đa số đều là hán tử, không tiện cãi tay đôi với nàng.

Trần Thị nhin không được, lại chịu qua khổ nên biết tốt xấu, "Náo đủ sao? Là chuyện gì, chúng ta có bức người hay không trong lòng người rõ ràng, so ba nhà ai cũng không khi ai, chúng ta mất gì? Cửa hàng chúng ta cố ý không để cho người khác tới nhà các người làm gia cụ sao? Trán trên nhiều cửa hàng, nhiều từ lâu như vậy, chẳng lẽ đều như người nói? Chúng ta còn không nói người, người tốt lắm, theo nương mình phá đồ của nàng dâu mới rồi đổ trên đầu chúng ta, chẳng lẽ hủy đi cửa hàng chúng ta các người có công việc sao? Các người tính đi, này đầu gỗ này thợ khéo mất bao nhiêu thời gian mới làm ra một món đồ? Làm người không thể như vậy, người chưa ăn qua đau khổ nghĩ mình tài trí hơn người sao? Tam ca ta từ nhỏ đã đi học tay nghề, bao nhiêu năm rèn luyện, chịu đau khổ gì người

biết không? Còn không phải bắt đầu từ buôn bán nhỏ làm thùng gỗ, mở cửa hàng cũng không phải bức người, là vì để các hương thân dùng thứ tốt, như vậy cũng sai lầm của chúng ta? Sai chính là người! Đi học tay nghề hoặc thanh thân ổn định làm ruộng, có tay có chân có thể bị đói sao? Tuyệt lộ còn không phải do người nghĩ ra?"

Nghe xong cảm thấy Tiểu Mãn tha thứ Trần Thị nhanh như vậy có chút không vui nhưng lại bội phục. Trần Thị xem như đã hiểu chuyện.

Người xem náo nhiệt đã biết chân tướng sự việc, vốn đều hiểu được, nhưng thấy Bạch cô khóc thật đáng thương, lại nghe đồn nói cửa hàng buôn bán lời rất nhiều tiền, không ít người đỏ mắt, lời Trần Thị nói ra bọn họ đều có so đo, nhiều gia đình cùng làm việc này, tính tới tính lui quả thực lợi nhuận không nhiều lắm.

Không phải thật vậy sao, nghề mộc của mình không bằng người thì có thể làm việc khác, không được nữa thì làm ruộng, nhiều người không có tay nghề, còn không phải cũng sống tốt?

Náo đến nông nổi như vậy, người Tiểu Hà trang cảm thấy không mặt mũi, có người đã bắt đầu phui tay đi. Còn lại xem náo nhiệt vẫn hưng trí bừng bừng nhìn chăm chăm sắc mặt lão phụ xanh trắng, chuyện của cả nhà này thật quá mất mặt.

Thật ra hai nàng dâu không hợp nhau lắm, giờ phút này đối với Bạch cô ngồi trên đất lại nhất trí đến thần kỳ, vừa rồi nàng dâu mới nói những lời này đã bất chấp, bây giờ nghĩ lại mà sợ, cũng may Bát thúc không nhắc lại khai tông từ.

Tẩu tử không quan tâm, ý vào mấy năm nay vì trong nhà làm việc, Bạch cô vốn dư dả hơn so với trong nhà, lúc cô gia làm thợ mộc không giúp đỡ trong nhà, Bạch cô mỗi lần trở về không vừa mắt cái này không vừa mắt cái kia, chọn tam nhật tứ, còn có chuyện không có bạc, nhưng làm nương

luôn hướng về khuê nữ, vì thế nàng chịu tội không ít, con dâu làm thế nào cũng không hợp ý bà bà. Lúc này thấy bộ dáng này của nàng, lại muốn lấy tiền mồ hôi nước mắt của mình trợ cấp nàng, nên có chút phiền não, "Nương, cả nhà chúng ta không thể qua như vậy, chúng ta phải ăn đau khổ còn Bạch cô thì không, cũng phải coi bản sự của mình, hôm nay còn náo ra chuyện như vậy, truyền ra đi, về sau làm sao Thanh Miêu lập gia đình?"

Lão phụ cố gắng chống chọi, đã huyên não không còn mặt mũi, con dâu còn ở nơi này tính kế, "Thôi thôi, ta quản không được các người, quan tâm là vì ai, các người thích làm gì thì làm, xong rồi thì phân gia!"

Nàng dâu mới lúc này cũng nhịn quá mức, ở riêng nàng rất vui, nếu còn ở chung phải giúp đỡ hai phòng kia nuôi con a, mình có hai lao động còn sợ qua không tốt sao, vì thế không quản nhiều, "Bát thúc, sự việc này còn thỉnh người xem, chúng ta đều tin người." Nói xong nháy mắt tẩu tử, hai người đều nói nhờ vả, rồi nâng Bạch cô từ trên đất lên, trở lại xe trâu, mọi người giải tán.

Còn có người chưa đã nghiệm nói gở, "Ai u, lừa bạc không được đã đi rồi, sinh ý của chúng ta ở trấn trên làm sao mà làm đây?"

"Đúng vậy, ngày khác chúng ta cũng học thủ đoạn này của người ta, lừa được thì được, lừa không được cũng không thiếu nửa ngón tay, loại này không cần mua bán cũng được."

Mấy người xấu hổ mặt đỏ bừng, nhưng không dám nói gì, người vây xem có thể mới bớt hưng trí, người trong cuộc còn chưa mở miệng đâu, đâu tới phiên bọn họ quan tâm.

Người bị tiểu nàng dâu xưng là Bát thúc nhìn bọn họ ngượng ngùng chấp tay, "Vài vị huynh đệ, hôm nay đều là Tiều Hà trang chúng ta không đúng, hiện tại sự việc còn loạn, các người cũng thu thập một chút, nếu có gì đến lúc đó bảo chúng ta tới thương nghị là được, dù là bồi bạc hay là chuyện

khác, chỉ cần hợp tình lý chúng ta đều chấp nhận, nhiều người xem như vậy chúng ta không thể làm điều tác tệ. Nay thật sự là... Ta là Tiều Hà trang Hà Đại Mãn, vào trang hỏi thăm là biết."

Nghe người ta nói như vậy, Trần Vĩnh Ngọc nhìn hẩn một cái, bình thường đã nghe danh người này, chẳng qua gặp trong tình trạng như vậy... chờ phục hồi tinh thần lại, hán tử kia đã đi rất xa.

Mọi người đều đã tan hết, chung quanh yên tĩnh không ít, Trần Thị khó được khi nhanh mồm nhanh miệng ngồi ở ghế tựa, không biết đang nghĩ gì. Những lời của nàng vừa rồi, làm thay đổi cách nhìn của Cốc Vũ với nàng, đi qua đỡ bả vai nàng, "Tứ thẩm, người nghĩ gì vậy?"

Lúc Trần Thị ngẩng đầu có chút giọng mũi, "Ta thấy cả nhà kia, nghĩ tới ta trước kia... Trước kia thật sự là vô liêm sỉ!"

Cốc Vũ không an ủi nàng, việc này vẫn do nàng chậm rãi tiêu hóa tốt hơn.

Lí Đắc Tuyền và Đại Lâm đem đồ cất gọn, sau đó xem xét trong cửa hàng, nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, "Ngàn tường vạn tường, chúng ta không nghĩ đến có gia đình làm ra chuyện cực đoan như vậy, nếu không do chúng ta cơ trí một chút, suýt chút đã bị hủy."

Trần Vĩnh Ngọc không cho là đúng, hoặc là không biểu hiện ra ngoài thôi, "Tuyền người cùng Đại Lâm đều thành thật, việc này có gì đáng ngạc nhiên, các người không nghĩ người ta xấu, chỉ nghĩ tới trúc đỉnh có vấn đề, người ta đã rắp tâm muốn hại người, chuyện đề phòng luôn khó nói, về sau cẩn thận một chút là được. Cũng may không có ảnh hưởng gì, Cốc Vũ, vừa rồi người làm gì?"

Cốc Vũ đi ra, rất thành thật bộc trực, "Dùng cái này đâm."

Một ngân châm dài nhỏ, bị đâm ai không nhảy lên mới là lạ. Lí Đắc Hà ngốc ngốc nở nụ cười, "Người cũng lớn gan, nếu người ta bị thương thật rồi lại bị đâm thì phải làm sao?"

"Không thấy đáng vẻ bị thương, Cầm Hiên ca nói, lúc bọn họ đi qua chuyển ngăn tủ ra đã thấy nàng dâu mới kia không quá thích hợp, nơi nào có một người cả ngày nằm ở trên giường mà thần sắc tươi tắn như vậy, huống hồ, ta thấy miệng vết thương của nàng ta băng bó quá mức sạch sẽ." Cốc Vũ nằm chắc.

Tâm tình bình tĩnh hơn, đi vào thu thập lại tàn tích, Lí Đắc Hà thấy một cái tay vịn bị đập gãy cảm tức, "Hắc tử đại ca, đều do ta hôm nay đi về, ngày khác canh giữ ở đây, ai dám đến ta liều mạng với người đó. Nhị ca, Tam ca, không thể cứ như vậy coi như xong chứ?"

Không biết vì sao Lí Đắc Tuyền luôn nghĩ tới hán tử tráng kiện bị đứt ngón cái đó, nhớ tới lúc ngón tay mình bị thương, còn bị chủ nhà không trả tiền công. Đi làm công không phải là chuyện dễ dàng. Thở dài, "Không thể tưởng được chúng ta chỉ muốn làm tốt sinh ý của mình, thế nhưng suýt chút hại nhà người khác, thật đúng là..."

"Tay nghề của bọn họ không bằng người thôi!"

Lí Đắc Tuyền không thêm gì, lấy đồ Đại Lâm vừa đem vào mài thêm một lần nữa.

Trần Vĩnh Ngọc và Lí Đắc Giang đã nghĩ đến bắt bọn họ bồi thường như thế nào, ít nhất phải đưa phong pháo tới đốt xua đi xúi quẩy, còn tiền bạc thì làm một đầu heo quỳ tại cửa hai ngày, về sau truyền ra mới không chọc tới danh tiếng của cửa hàng. Nói xong nhìn Lí Đắc Tuyền và Đại Lâm bận rộn, lại đi qua hô một tiếng, "Tuyền, không có cách nào khác, tóm lại chúng ta làm mua bán không hại người, bọn họ làm gì không quan hệ với chúng

ta, lúc trước từ lâu Thế Cùng ế ẩm cũng không thể đi tìm từ lâu khác đúng không? Người nói có phải là lý lẽ này?"

"Ta biết." Tuy nói như thế nhưng mày của Lí Đắc Tuyền vẫn nhăn nhúm không giãn ra. Nhiều năm qua học thành nghề thợ mộc, ai có thể nghĩ đến sẽ rơi vào kết cục này, bắt đầu từ tiểu nhị đến lúc bá sự, phải bào cây, cửa, tước, chặt, đục đẽo thật vất vả luyện thành bản sự, kết quả là vô dụng, hăn nghĩ tới bộ dáng của mình lúc về già, trong lòng đau khổ. Sao mệnh người lại khổ như vậy! Mình kiếm tiền nuôi gia đình là sai lầm sao? Có sai thì sai ở chỗ nào, nếu không sai sao bị người ép thành như vậy?

Sự tình giải quyết xong đã chạng vạng, vào đông trời tối sớm, may mắn hôm nay nắng, ánh chiều tà còn lưu lại chút ánh sáng. Hắc tử đại ca cam đoan sẽ xem trọng cửa hàng, nói vợ hăn cũng ở đây, nhưng Lí Đắc Hà không yên lòng, dù sao trong nhà cũng không có gì để làm, muốn Trần Thị theo Cốc Vũ bọn họ trở về, nào ngờ Trần Thị rõ ràng nói: "Ta cũng ở lại, dù sao trong nhà cũng nhàn rồi, ta ở lại làm bạn với muội tử cũng tốt."

Vì thế, An Cẩm Hiên cùng Trần Vĩnh Ngọc, Lí Đắc Giang, Cốc Vũ ngồi xe ngựa về nhà. Dọc theo đường đi ai cũng có tâm tư nên không nói chuyện. Xe ngựa khoan thai đi .

Rất nhanh đã đến trấn trên, nắng càng yếu ớt, lại có gió, người trên đường không nhiều lắm.

Đột nhiên một phụ nhân từ trong ngõ nhỏ chạy ra kêu thảm thiết, cố gắng nhanh bước chân vừa chạy vừa kêu, một hán tử đuổi theo phía sau, trong tay còn cầm theo gì đó, "Xem ta không đánh chết người!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 247+111: Đáng Thương Đáng Giận Lí Ngọc Nga

Sắc trời đã muộn, ánh hoàng hôn bao phủ tứ phía.

Kiến trúc hai bên đường Lâm giang trấn lúc này soi mình trong bóng hoàng hôn, đan xen nhau như một bức tranh thủy mặc. Bóng đêm làm hết thảy đều trở nên tốt đẹp rất nhiều. Những vết mờ bám trên ván cửa lên góc tường dơ bẩn của cửa hàng bán bánh nướng, bánh quay được bóng tối che giấu không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Tiếng âm ỹ của tiệm rèn cũng mai danh ẩn tích. Ngay cả ánh sáng của ngọn đèn vàng yếu ớt hắt ra từ căn nhà thấp bé cũng tăng thêm vài phần ấm áp.

Ngay lúc này, một nữ nhân từ trong ngõ nhỏ ven đường phát ra tiếng kêu thảm thiết vô cùng chói tai, trong thanh âm lộ ra sợ hãi và cuồng loạn, nam nhân đuổi theo phía sau thở hổn hển, miệng mắng những lời tục tĩu, bóng người bên ngọn đèn trong nhà chột lóe, lắc đầu, "Mới yên tĩnh được hai ngày, lại là dạng này!"

Rồi quay đầu đi vào, nhân tiện đẩy cái đầu nhỏ sau cửa vào, "Nhìn cái gì mà nhìn, về sau không được học tính tình này"

Phụ nhân trong nhà nghe thấy, đón đứa nhỏ vào ăn cơm, miệng nhắc tới, "Không chịu sống yên ổn, ba ngày hai chuyện đánh như vậy, chỉ đáng thương cho hai đứa con gái, tội gì chứ."

Chỉ tiếc đôi nam nữ kia căn bản nghe không thấy lời những người này nói.

Rốt cục, nữ nhân kia té ngã trên đất, bàn tay bị trầy xước cũng mặc kệ, người dường như không còn sức lực gì, ngồi dưới đất ô ô khóc lên, thật xót xa, xem ra không còn ý định muốn chạy.

Nam nhân đuổi theo, không nóng nảy, có lẽ cảm thấy nữ nhân này chạy không thoát lòng bàn tay của mình, chỉ vào nàng mắng, "Người chạy a chạy a! Lần tới đem chân người đánh gãy, cho người chạy!"

Nữ nhân vừa khóc, vừa hàm hồ phun ra vài chữ, "Ô ô... Chỉ biết uống rượu... Trong nhà... Oa nhi..."

Người đàn ông đo thẹn quá hoá giận, nói chuyện không lưu loát, đáng vẻ từ trên cao nhìn xuống, "Hừ! Người có thể làm gì, trong nhà ăn không đủ no. Ta cái gì ta? Ta còn phải do người làm hại. Chịu được thì chịu, chịu không nổi thì cút. Không phải nhờ ta thu lưu người, bằng không người còn có thể làm cái gì? Nhà mẹ đẻ người bên kia mà không chứa người, đến lúc đó người ngay chỗ dung thân cũng không có! Nếu ta không vì tình nghĩa nhiều năm mới giữ người bên người làm nha đầu. Còn nhắc tới, cho người nhắc tới!" Một quyền đánh xuống.

Cũng không biết tại sao, người trên đất nín khóc, không náo loạn ánh mắt có chút mê mang tựa hồ chuyện đang xảy ra trước mắt không dính líu tới mình.

Thấy nàng không nói chuyện, người đàn ông kia cho rằng nàng là cố ý chống đối mình, càng nộ khí đằng đằng, "Không đánh gãy chân của người, người sẽ không thành thật đúng không?"

Người đàn bà trên đất rốt cục nói chuyện, "Vậy thì thế nào? Ta như thế này thì thế nào? Không do ta đi ra ngoài kiếm bạc, người ăn cái gì uống cái gì, đứa nhỏ ăn cái gì?"

"Người cho là người như vậy là kiên cường có phải không? Ta đem người bán cho An Hoà Đường làm nha đầu, lão già kia còn ước gì nữa.

Xem bộ dạng người đổi cái lượng bạc, người phải làm công bao lâu?"

Chung quy có chút hoảng hốt , "Kia... Kia oa nhi đâu?"

Người đàn ông hừ lạnh một tiếng, cảm thấy mình đã đụng phải điểm yếu của nàng uy hiếp, "Còn không đơn giản, ta lại cưới một tiểu quả phụ so với người tốt hơn."

"Người dám!"

"Ta có gì mà không dám, chờ xem!"

Người đàn bà đó đi qua ôm chân người đàn ông kia, cực lực chịu đựng. Người đàn ông giơ tay lên, một bạt tai hạ xuống, "Người đồ không biết xấu hổ!"

Đáng tiếc thanh âm bị ngừng lại, cánh tay của người đàn ông bị một bàn tay nắm lại, sau một lúc lâu không thể động đậy xoay mặt lại nhìn, thấy phía trước là một chiếc xe ngựa, người nắm lấy tay mình là hán tử ở ngoài, còn có vài người khác, trên người đều toát ra hơi giận, chỉ tiếc không nhìn rõ bộ dáng thôi.

Hắn cũng không khiếp sợ, cười lạnh một tiếng, "Hừ, xen vào việc của người khác thật đúng là không ít, ta quản giáo phụ nữ của mình mắc mớ gì đến các người?"

Tiếng nói vừa dứt thì cánh tay bị nắm giữ truyền đến một cỗ lực, suýt chút đã bị bóp nát, hắn hít một ngụm khí lạnh, rốt cục hạ giọng, "Có chuyện từ từ nói, từ từ nói!"

Một hán tử khác đi tới, cũng nắm lấy cánh tay kia, "Quân khốn kiếp, người là chán sống có phải không? Người nhà chúng ta người cũng dám đánh, bây giờ biết từ từ nói, Tuyên!"

Nhóm người này là Cốc Vũ bọn họ, vốn nghe thấy thanh âm kia mới đầu còn tưởng rằng là đánh nhau bình thường thôi, nào ngờ nghe kỹ không biết là tư vị gì, Cốc Vũ nghe ra thanh âm của Ngọc Nga mới kêu dừng lại.

Lí Đắc Tuyền không nói nhiều, cả một ngày tức giận không có chỗ phát tiết, tận mắt thấy tên Lạn da đầu này đánh Ngọc Nga, dù Ngọc Nga không tốt cũng là tỷ tỷ của mình, cha mẹ mình có thể giáo huấn có thể không lui tới, nhưng người khác muốn làm khó nàng, bọn họ nhất định người thứ nhất không đồng ý.

Tên Lạn da đầu đó đúng là đương gia nháo sự, cầm tiền vất vả của Ngọc Nga đi uống rượu, hăn đại khái cũng không nhớ được Lí Đắc Tuyền, nhưng Lí Đắc Tuyền nguyệt thấy hăn đối với Ngọc Nga quyền đâm cước đá, tức giận càng sâu, tay ra sức quá nặng, nhân cơ hội một cước đá bấp chân của hăn, hai chân tên khốn đó mềm nhũn, thẳng tắp quỳ trên mặt đất.

Lí Đắc Giang kéo Ngọc Nga lên, "Đứng lên! Nhà chúng ta không có loại nhu nhược như vậy. Đây là lần thứ mấy rồi? Sao không về nhà nói?"

Tâm tư Cốc Vũ lúc này thật phức tạp, vừa rồi tai thính mắt tinh kêu dừng lại là nàng, nhưng bộ dáng của Ngọc Nga lúc này... nàng luôn cho rằng Ngọc Nga là một người ái mộ hư vinh ham lợi nhỏ thôi, nào ngờ bị tên kêu là dượng đánh đáng thương như vậy.

Có một số việc nhất thời nghĩ thông suốt, có lẽ không phải là nghĩ thông suốt mà có thể lý giải thôi. Trong nhà người đương gia như vậy, cần Ngọc Nga một mình nuôi sống. Một người đàn ông bị tê liệt hay tàn phế còn tốt hơn thứ này, ăn no nổi điên còn đánh người. Khó trách Ngọc Nga thường về nhà mẹ đẻ tống tiền, khó trách trở về muốn làm bộ làm dáng như người trấn trên, đa phần là vì che giấu chốt dạ thôi. Huống hồ trở lại nhà mẹ đẻ thấy mấy hộ gia đình tương thân tương ái, nàng nghĩ tới nhà mình. Nếu không cho người khác thấy sự kiêu ngạo của mình, nàng sẽ không cân bằng.

Lý giải nhưng tạm thời chưa thể tha thứ được.

Tên Lạn da đầu này dám bừa bãi như thế, bọn họ tất nhiên không thể buông tha.

Ngọc Nga nhìn Giang, Tuyên huynh đệ, nước mắt tuôn không ngừng, nói không nên lời.

Tên Lạn da đầu kia trên đất đau khổ cầu xin, Lí Đắc Tuyên coi như không nghe thấy. Lí Đắc Giang ở một bên hỏi: "Người nói, ai cho người lá gan lớn vậy! Nếu không là nàng, người có thể sống tới ngày nay, lấy thau nước soi mặt mình đi, người dám đem nàng bán! Người có can đảm thử xem!"

Lí Đắc Tuyên không nói gì, một tay khoát lên đầu vai tên chóch da đầu đó.

Hắn nhất thời khụy xuống, ngập ngừng nửa ngày không nói được một câu.

Lí Đắc Giang không tính buông tha hắn, "Người có phải là người không, nếu nàng không bị người buộc, sao có thể cả ngày về nhà mẹ đẻ tính kế, rốt cục rơi vào cảnh không người thân! Người tin không, hôm nay ta đánh chết người cho chó ăn cũng không có người quản. Người xem người có phải đàn ông không, còn không biết xấu hổ đánh người? Nếu không là Ngọc Nga lo cho người, người ngay cả người đầu đường xó chợ cũng không bằng, sớm muộn gì cũng đói chết người!"

Lí Đắc Giang thật sự tức giận mới có thể nói như vậy, nhưng tên Lạn da đầu ở trên đất tưởng thật, hắn đã sớm nghe nói bên nhà mẹ đẻ Ngọc Nga phát đạt, một cửa hàng gia cụ lớn không biết có thể kiếm bao nhiêu bạc, còn có phần bên tửu lâu, ở trấn trên gặp người Đào trang đều là nói bên kia tốt. Hắn đã kêu Ngọc Nga trở về vài lần nhưng không kiếm chác được gì, cho rằng bên kia cùng Ngọc Nga không thân, nghĩ mình không nhờ vả

được gì, nên mới đánh người dã man như vậy. Nhưng bị đánh như thế nào, Ngọc Nga không bao giờ về nhà mẹ đẻ nữa, mỗi ngày ở An Hoà Đường làm hàng mã giấy tiền vàng bạc, ngày coi như là có thể qua, chỉ là mười ngày nửa tháng không thấy được chút thịt nào, hai đứa con cũng đứng bên nàng đem tiền đồng giấu kỹ. Hãn không có tiền uống rượu, nên ba ngày hai chuyện đánh xả giận.

Nhìn thấy một đám người, sao hãn không sợ, nghĩ hảo hán không chịu thiệt trước mặt, mặt khác hãn nghĩ Ngọc Nga cùng bên kia xem ra vẫn còn quan hệ, về sau mình qua kiểm chác tóm lại không có vấn đề, giọng điệu trở nên mềm mại không ít, "Ngọc Nga, Ngọc Nga! Ta sai lầm rồi, nói huynh đệ người tha cho ta đi, không có lần tới, ta không tốt nhưng còn hai con ở nhà a!"

Ngọc Nga nghe tới đứa nhỏ, trong lòng nhảy dựng, nháy mắt có chút mềm lòng nhìn người trên đất, thấy hãn hàn quang trong mắt chợt lóe, cả người run lên. Nghĩ trước kia hãn cũng tốt, sau này sinh ý không có nên cả ngày uống rượu, mới đầu ra tay đánh nàng xong cũng dễ dàng, dễ xong sau lần tới tiếp tục đánh, cũng là quá nặng. Lúc này nhìn bộ dáng của hãn, Ngọc Nga hết sức rõ ràng, nếu hôm nay buông tha hãn về sau sẽ không còn đường đi.

Lí Đắc Giang tự mình làm chủ, kiên cường nói: "Như vậy đi, người về thu thập một chút, đem hai đứa cháu theo luôn!"

Hơn nửa khắc Ngọc Nga mới phản ứng bước đi.

Lí Đắc Giang cười lạnh một tiếng, hận không thể dùng cả hai chân đá người trên đất kia, "Ta mang mẹ con bọn họ về. Ai nói không có nhà mẹ đẻ? Người tự mình đi chết đi! Tự nuôi sống mình, khi nào có thể nuôi sống mẹ con bọn họ thì đi đón về. Đừng giởn mặt với ta, ta sẽ cho người canh chừng người, nhìn thái độ của người."

Bao nhiêu năm qua tên Lạn da đầu đó không làm việc, hăn cũng không nghĩ ra, Ngọc Nga đã bị hăn đánh cho nản lòng thoái chí, nghe Lí Đặc Giang làm chủ cho mình, cũng không đáp lời, gạt lệ về thu thập này nọ đi.

Rất nhanh đưa con gái tới, đứng ở một bên, tựa hồ trên đất không có chóc da đầu người này.

Lạn da đầu hoảng hốt, "Ta đây... Ta làm sao bây giờ?" Hỏi xong câu này tựa hồ có chút không ổn, ngược lại nói: "Đã bắt đầu mùa đông, mùa ế ẩm, cũng tìm không được việc, này không là..."

Lí Đặc Tuyên giờ phút này biết dụng ý của Lí Đặc Giang, dù sao tìm người cũng khó, cười nói: "Có tay có chân còn sợ đói sao? Đi cửa hàng chúng ta cửa gỗ, bên kia tự nhiên có chuyện cho người làm!"

Lạn da đầu ngồi sững trên đất, trơ mắt nhìn Ngọc Nga mang theo hai đứa con gái lên xe ngựa.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 248+112: Bềnh Tĩnh Đại Ngộ

Lúc thoát khỏi quyền cước của Lạn da đầu, lại thấy Lí Đặc Giang làm chủ cho mình, Ngọc Nga thở dài nhẹ nhõm, nhưng khi xe ngựa càng tới gần Đào trang, nàng càng sợ hãi. Dĩ vãng tới lui quán một đường như vậy, cước trình không tính là xa, đáng tiếc lúc này đã không giống xưa.

Người nếu làm sai, sớm muộn gì sẽ bị lương tâm cắn rứt.

Rốt cục, xe ngựa cũng dừng ở trước thôn trang, trên xe Trần Vĩnh Ngọc, An Cẩm Hiên xuống xe trước, trong bóng tối mờ ảo xoay người đi về nhà. Mấy người còn lại cũng thế, đây là chuyện nhà, bọn họ không thể nói gì.

Lí Đặc Giang đánh xe ngựa về trước sân nhà mình, hãnh mang theo Ngọc Nga qua bên kia sân tìm Lí Hà Thị và Lí Lão Đầu nói chuyện, Cốc Vũ dắt theo hai đứa nhỏ xuống xe, nào ngờ bọn họ sợ hãi, ngồi yên trên xe chờ Ngọc Nga, nên đành phải thôi.

Lát sau, trong phòng bên kia truyền đến tiếng chửi bậy phẫn nộ cùng tiếng khóc tiếng la, rồi thanh âm đó chậm rãi bình ổn, một lát sau hai người trở về, đón hai bé gái qua sân bên kia.

Lí Đặc Giang sắp xếp ổn thoả mới vào cửa, thấy Lí Đặc Tuyền và Vương Thị ngồi ở trong phòng, "Tuyền, việc này không thương lượng với người trước, chẳng qua thấy thật đáng thương, nên dặt về miễn cho gốc ở nhà không ai quan tâm, chuyện của Tiểu Mẫn..."

Lí Đặc Tuyền chất phác, nghi vấn nhìn về phía Lí Đặc Giang, "Nhị ca, dính líu gì đến Tiểu Mẫn?"

Vương Thị ngồi gần lại, chuyện vừa rồi dọc đường đi Cốc Vũ thấy, trở về nói với nàng, nếu Lí Đắc Giang an bày ba mẹ con Ngọc Nga ở đây, trong lòng cũng có chuẩn bị, nào ngờ lại ở bên kia. Vương Thị lắc đầu, vì chuyện của Tiểu Mẫn nên oán trách Ngọc Nga, không quan hệ gì với Lí Đắc Giang, nếu chút tốt xấu ấy không phân biệt được, thật là uổng phí sống nhiều năm như vậy, "Nhị ca, việc này cứ như vậy đi, đều là người nhà, Tuyên cũng nói qua, chờ đầu xuân chúng ta trở về trong thành, chuyện kéo dài cũng không tốt, vừa vặn lúc này nên khuyên giải, nói đến Ngọc Nga cũng là mệnh khổ, sự việc này... luẩn quẩn trong lòng cũng không có cách nào."

Nói rõ ràng, tuy rằng thấy ủy khuất, nhưng tình cảm gia đình không thể thù lâu, cho dù không thân cận cũng vẫn lui tới, Ngọc Nga cũng không dễ dàng, chẳng qua chuyện của Tiểu Mẫn cũng chưa từ bỏ hẳn.

Rốt cục Lí Đắc Tuyên hiểu Giang nói gì. Nói đến thẳng tính cũng có ưu điểm của thẳng tính, trong lòng hẳn căn bản không nghĩ nhiều, "Thì ra là chuyện này, Nhị ca, thật ra không giống nhau, nàng đối với Tiểu Mẫn là một chuyện, nàng bị đánh chúng ta mang nàng trở về là chuyện khác."

Cũng đúng thôi, nàng muốn trở về gặp cha mẹ, người ta tha thứ hay không tha thứ là một chuyện, chúng ta bên này là một chuyện. Nói xong Lí Đắc Tuyên lại bổ sung một câu, "Dù sao ta cũng rõ ràng, chuyện xảy ra đã xảy ra, không cần ủy khuất Tiểu Mẫn, sự việc này là cô cô sai trước, chúng ta cũng không thể ép khuê nữ, nghĩ đến chuyện này ta còn giận, thời gian này nàng tốt nhất không cần tới đây. Lạn da đầu kia càng đáng giận!"

Lỗi mắng một câu như vậy, Lí Đắc Tuyên phải đi qua bên Tiểu Mẫn. Bước chân tới cửa mới nói, "Cơm chiều ta ăn bên Đại Lâm!"

Hạ Xuyên bị Cốc Vũ gọi về ăn cơm chiều, đi đến cửa phòng, nghe Lí Đắc Tuyên nói như vậy, trong lòng nghĩ Ngọc Nga sẽ hại Tiểu Mẫn, không suy nghĩ một mạch chạy tới, Cốc Vũ thấy không ổn vội đuổi theo.

Ngọc Nga đã lau khô nước mắt thu thập xong, cùng Lí Hà Thị, Lí Lão Đầu, hai đứa con gái, còn có Hải, Trương thị và Lập Thu cùng ăn cơm, người chen chúc chật chội nhưng cũng náo nhiệt.

Hạ Xuyên khoẻ mạnh kháu khỉnh đi qua, đóng đưa cánh tay Lí Hà Thị hỏi, "Nãi nãi, vì sao Nhị cô cô muốn hại đại tỷ ta?"

Một đôi mắt thật phần nộ, Lí Hà Thị vốn rất thương hãnh, thấy Ngọc Nga ứa nước mắt, cũng không tiện khuyên, chỉ ôn tồn dỗ Hạ Xuyên, "Nhị cô cô người không có hại đại tỷ người, nàng..."

Hạ Xuyên thấy Lí Hà Thị không giúp hãnh, buông lỏng tay nàng ra, đi qua nắm cánh tay Ngọc Nga, há mồm cắn. Ngọc Nga đau hút một ngụm khí lạnh, lại không dám đẩy đứa bé này ra.

Con gái Ngọc Nga khóc lên.

Cốc Vũ thấy vậy cười khố, Hạ Xuyên này, sao cứ bướng bỉnh như vậy, không kịp chào hỏi vội vàng kêu, "Hạ Xuyên! Nhả ra!"

Hạ Xuyên nghe lời, nắm chặt nắm tay nhỏ, trợn mắt nhìn. Cốc Vũ vừa bực mình vừa buồn cười, đi qua níu hãnh không để hãnh nhúc nhích, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Chúng ta đi về ăn cơm, bình thường cha mẹ dạy người thế nào, không được cắn người, người học từ đâu vậy?"

Bộ dáng Hạ Xuyên bức người, vạn nhất Trương thị ra ngoài miệng không đem theo cửa, nói ra ngoài sợ không tốt, lúc này Cốc Vũ cũng chỉ có thể nói như vậy.

Lí Hà Thị sờ đầu Hạ Xuyên, "Trở về ăn cơm đi, người đứa nhỏ này từ nhỏ đã không làm cho người ta bất lo." Trong ngôn ngữ không có nửa điểm trách cứ. Cốc Vũ nghĩ nếu lúc mình trở về nàng đối với mình như vậy, thì bất việc biết bao nhiêu.

Cốc Vũ kéo Hạ Xuyên qua một bên, còn nhỏ tuổi như vậy đã xúc động bướng bỉnh nếu không quan tâm về sau sẽ ra sao, "Hạ Xuyên, nói vì sao người đi căn Nhị cô cô?"

Lúc này Hạ Xuyên mới khôi phục bộ dáng ban đầu, thậm chí có chút xấu hổ, "Không phải cha mới nói là Nhị cô cô hại đại tỷ sao? Đại ca đi vắng, trong nhà chỉ còn ta, ai khi dễ đại tỷ, nhị tỷ ta phải đi căn hần."

"Nếu không phải là Nhị cô cô, người ta không để người căn thì sao?"

Vấn đề này Hạ Xuyên tựa hồ không nghĩ qua, ngẩng đầu nhìn Cốc Vũ không nói chuyện. Cốc Vũ thở dài, có một số việc vốn không muốn nói với hần, nhưng xem ra tiểu hài tử so với tưởng tượng của nàng còn thành thực hơn, đành phải uốn nắn trước, "Vậy người có nghĩ tới, có đôi khi người xấu khi dễ đại tỷ, nếu người trực tiếp căn người, bị người ta đả thương người, kết quả không phải càng làm đại tỷ thương tâm, cha mẹ thương tâm? Như vậy người không những không giúp đỡ, còn chọc phiền toái có phải không?"

"Nếu người muốn bảo hộ người trong nhà, ít nhất phải đợi mình mạnh mẽ lớn hơn một chút..." Cốc Vũ dạy dỗ, hần bé như vậy, nàng thật không biết mình có nên nói nhiều như vậy, vì thế vẫy tay từ bỏ, "Chúng ta không nói chuyện này, trong nhà chúng ta, hiện tại mỗi người đều có chuyện làm, người biết không? Đại ca đi vào thành đọc sách, người xem cha phải đi buôn bán, nường lo chuyện trong nhà, đại tỷ xuất giá, nhị tỷ còn ở đây, người không cần quản gì hết, nhớ được sao?"

Vẻ mặt Hạ Xuyên mờ mịt, liếc Cốc Vũ một cái, rút tay nhỏ lại xoay lưng đi, "Ta đói bụng, đi ăn cơm."

Cốc Vũ dở khóc dở cười, nhưng trong lòng thở dài nhẹ nhõm, nghĩ lại lời nói của mình vừa rồi, nàng thực không nghĩ Hạ Xuyên mới có vài tuổi

đã hiểu được, còn không bằng trẻ nít, đói bụng thì ăn, bị khi dễ liền cắn trả, nếu thế giới đơn giản như vậy, thật tốt.

Cứ lo lắng như vậy qua hai ngày, nào ngờ trong mắt An Cẩm Hiên hoàn toàn không là gì, thấy hắc và Hạ Xuyên chỉ biết chơi điên cuồng như vậy, bình thường Cốc Vũ sẽ xen vào nói hai câu, Hạ Xuyên nghiêm nhiên có chút khinh thường, há mồm ngâm miệng là Cẩm Hiên ca không nói như vậy, không phải như thế vân vân. Dĩ nhiên Cẩm Hiên ca là người ủng hộ nhất, Cốc Vũ không quản nhiều, tiểu nam hài đối với đại nam hài có chút sùng bái cũng tốt, mù quáng cũng tốt, dù sao nàng không thể tùy tiện nói.

Giữa trưa Cốc Vũ qua sân Nhị thúc công tìm Hạ Xuyên, thấy hắc mang theo anh em Tiểu Hàn, vây quanh An Cẩm Hiên không biết làm gì, lú lú hỏi gì đó, An Cẩm Hiên không tức giận, kiên nhẫn trả lời từng câu hỏi, bọn họ rất hợp ý.

Mãi đến khi An Cẩm Hiên suy sụp thở dài một tiếng, Cốc Vũ mới đi qua, "Cẩm Hiên ca, lại không thành công hả?"

Mấy ngày nay An Cẩm Hiên tập trung nghĩ huyết đồ quyên, nhưng làm thế nào cũng không thành, huyết đồ quyên hái xuống lúc trước bị hong khô, lâu như vậy không có hiệu quả, Cốc Vũ biết không giúp được gì.

Hạ Xuyên và Tiểu Hàn bọn họ tại kia học vẹt, đại khái không nhớ rõ, "Huyết đồ quyên."

"Không là, đồ quyên huyết!"

"Sao lại có huyết!"

"Đúng vậy!"

Đứa nhỏ tranh cãi muốn tìm người phân xử, ngẩng đầu nhìn An Cẩm Hiên, thấy hắc cau mày không nói một lời, tựa hồ căn bản không để ý bọn

họ đang nói gì, ba người đồng loạt quay đầu thay đổi nhìn Cốc Vũ, nào ngờ thần sắc Cốc Vũ không ngừng biến hóa, rồi ôm Tiểu Hàn cười ha hả, "Tiểu Hàn nói rất đúng, đúng đúng!"

Tiểu Hàn đắc ý cười. Hạ Xuyên quyết miệng không phục, "Vừa rồi Cẩm Hiên ca rõ ràng nói là huyết đồ quyên!"

Cốc Vũ không hề để ý tới hần, vỗ vỗ An Cẩm Hiên, "Cẩm Hiên ca, ta đã biết, ta đã biết, ngay từ đầu chúng ta đã bỏ qua. Đồ quyên! Đồ quyên không chỉ là hoa, cũng có khả năng là chim a!"

An Cẩm Hiên như ở trong mộng mới tỉnh, vỗ đầu mình, "Quả thực là thế! Chúng ta bỏ qua xa như vậy."

Đợi bình tĩnh trở lại, An Cẩm Hiên liền nghĩ tới chuyện khác, hai người không hẹn mà cùng nói: "Sang năm!"

"Mùa xuân!"

Mùa xuân sang năm là lúc Cốc Vũ bọn họ trở về thành, dĩ nhiên An Cẩm Hiên muốn sớm ngày trở về, nhưng không thể, hần sốt ruột cũng không có cách nào, trở về nhất định còn có rất nhiều vấn đề, nếu hần về sớm cũng không yên tâm, chẳng phải là thất bại trong gang tấc. Lúc này trong lòng hần có dự cảm rất mãnh liệt, huyết đồ quyên chính là đồ quyên huyết.

Hạ Xuyên than thở một câu, "Mùa xuân rừng đào bên kia nở!"

Đầu An Cẩm Hiên trở nên nhanh nhạy, điều gì lọt vào tai đều dính líu đến chuyện của mình, "Đúng đúng, hoa đào. Sao trước kia ta không nghĩ đến chứ?"

Làm Hạ Xuyên bọn họ hồ đồ, dù sao bọn họ cũng không thêm để ý, đi theo cười ha ha.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 249+113: Héch Mũi Lên Mặt

Mấy ngày sau Lí Đắc Tuyên trở về nói, Cẩm Hiên ở cửa hàng bên kia như cũ, cứ như tìm được bảo vật, cả ngày ở phòng phía sau, bận rộn với nước. Lí Đắc Giang và Trần Vĩnh Ngọc bọn họ đều nghe Nhị thúc công nói qua chuyện của Cẩm Hiên, lúc đó đều hứa sẽ giúp đỡ, cũng phải chờ hăn há mồm, bằng không cũng không biết có thể làm gì, dù như thế nào, trong lòng họ biết Cẩm Hiên sắp thành công, trong lòng rất cao hứng. Nhị thúc công gần đây nhàn hạ vô sự, dứt khoát cũng chuyển ra ở riêng, coi như là giúp đỡ trông giữ cửa hàng.

Nhị thúc công đã đến, hắc tử đại ca và Hà đi ra phía sau núi đốn cây, thừa dịp vào đông nhàn rồi, đều mang hành lý vào cánh rừng phía sau núi không đi ra, lúc trước vẽ bản đồ đã ghi chú rõ ràng, phân phó chặt cây mang về phơi khô năm sau dùng tới.

Vì thế Cốc Vũ rất lo lắng, nếu sau này mọi người đều đến sau sơn đốn cây rồi sẽ ra sao? Sự thật chứng minh việc này không cần lo lắng, đều không phải là chặt loạn vô độ, Lí Đắc Tuyên bọn họ chẳng những nghĩ tới lấy mười chặt một, còn có các loại tính toán khác. Huống hồ không phải ai cũng dám vào phía sau núi, những người đốn củi khác sẽ không đến chỗ bọn họ chặt, chờ bên này chặt xong, bên kia trồng, như thế qua vài năm sẽ có cây mới, nghe vậy Cốc Vũ không khỏi sinh tâm bội phục, theo cách nói của bọn họ, đốn cây như vậy sẽ không phá hư cánh rừng nguyên thủy, mà còn làm cho cánh rừng tốt hơn, dĩ nhiên nàng không thể nói gì.

Thời gian này Lạn da đầu ở trong cửa hàng không ngóc đầu lên nổi, sống nhiều năm cũng từng làm việc, không thể nói là tất cả đều bị ép buộc, hăn ở

phương diện này coi như quen thuộc, chẳng qua vì mặt mũi nói mình không theo sẽ không xong, muốn bộc lộ tài năng để không bị coi thường. Lúc hăn làm biếng, người khác cũng không quản nhiều, chẳng qua muốn trừng trị hăn cho hăn ăn chút khổ mà thôi.

Ngọc Nga biết hăn muốn vào phía sau núi, lại thấy Hà, Tuyền đều đi vào, có lẽ có nguy hiểm nhưng không nói gì thêm, tựa hồ người kia không có quan hệ gì với mình.

Hăn không ở nhà, Lí Ngọc Nga nhớ nhà ở trấn trên, ở An Hoà Đường tốt xấu gì có thể kiếm chút bạc, gốc ở đây cũng vô dụng, vì thế mang hai đứa con gái về nhà. Lí Đắc Giang đã nói qua, bọn họ đồn cây về vẫn ở cửa hàng hỗ trợ. Lạn da đầu trở về mừng năm mới cũng không dám làm gì bọn họ.

Còn một nguyên nhân phỏng chừng Ngọc Nga khó mà nói nên lời. Từ ngày Tuyền bọn họ mang nàng trở về, không thêm để ý tới, có nghĩa là còn giận, Tiểu Mãn nhìn thấy nàng cũng không hỏi một tiếng, nàng không thể giống trước kia nói ra nói vào, chỉ đành chịu đựng, không thuận ý cũng không trách được ai, đều do mình tạo nghiệt.

Ngày lại qua bình thản hơn, Nhị thúc công không có ý đi quấy rầy Cẩm Hiên, ngay cả Trần Thị bọn họ đi đặt hàng tết tiện thể ghé qua, cũng chỉ để ở bên ngoài, sợ quấy rầy.

Nhị thúc công trông giữ cửa hàng, mỗi ngày bốn phía lặc lự, cũng không biết từ đâu làm ra hai con ngựa, xem như có chuyện để làm. Mỗi ngày bốn phía lặc lự, kết quả là, người qua đường thường gặp một lão giả quắc thước vẻ mặt hồng hào, năm hai thốt ngựa cao to từ bờ sông đi tới, ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy tiếng địch truyền đến, hoặc thấy một thiếu niên tư thế oai hùng, một già một trẻ hai con ngựa, có người nhận ra liền chỉ vào cửa hàng nói là đông gia, hôm mộ nói không nên lời, thậm chí còn có người thấy bộ dáng thiếu niên kia, lại nghe thấy tên cửa hàng, liền tiến thêm một

bước hỏi thăm đã thành thân chưa, đều thầm than một tiếng, trở về suy nghĩ.

Mặt khác của bờ sông là một dải đất trống lớn, cỏ dại rau dại um tùm, một mảnh đất lớn như vậy hình như là bỏ hoang, xem có chút lãng phí, mấy ngày này có một đám người đến.

Ban đầu Nhị thúc công nghe nói mảnh đất này thuộc về một nhà giàu, nhưng quanh năm suốt tháng không thấy bóng dáng ai, bỏ hoang cũng thật đáng tiếc, nào ngờ đợi đến mùa này mới sử dụng. Đầu tiên một đám hán tử đến, vài ngày bỏ công sức ra đào ao, khoảng hai thước sâu, sáu thước rộng, ba thước dài. Cũng có cái lớn hơn một chút hoặc dài một chút, tất cả đều dựa vào địa hình mà làm, tựa hồ không câu nệ lớn nhỏ. Chỉ có một điểm chung là một đầu ao đối diện với ven sông, còn lót cỏ và đập lại bằng giấy dầu, rất cẩn thận.

Nhị thúc công và An Cầm Hiên quan sát động tĩnh bên ngoài, cũng từng đi qua nhìn, nào ngờ người ta đều dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn bọn họ, nói rõ không muốn người lạ tới gần. Bọn họ đi một lần đã cảm thấy đàn đông vô vị, dù sao người bên kia không để ý bọn họ, bọn họ tự nhiên cũng không trêu chọc người ta, bất quá xem tư thế giống nô bộc nhà giàu ở đây làm việc, nói đúng ra bọn họ có chút đánh giá cửa hàng gia cụ bên này, nhưng không có người tiếp đón hàng xóm này.

Lại vài ngày nữa đi qua, đám phụ nữ đến, bộ dáng như rất quen thuộc công việc này, ở mỗi đầu ao kề bên bờ sông đặt một cái giá gỗ, dựng vững chắc xong ở giữa lại để một khúc cây, mặt trên có một cái móc sắt. Cũng không biết người ta dùng làm gì. Đám phụ nữ không thấy ngại, thấy cửa hàng mới lạ nên đi dạo chơi một vòng, thấy kiểu dáng đa dạng nhưng cũng không để vào mắt, lộ ra vẻ xem thường, rồi như cũ trở về làm việc.

Ngày kế là biết được bọn họ muốn làm cái gì, xe ngựa không ngừng tiến vào, đưa tới từng khuông rổ củ, đều dài cỡ cánh tay, cũng không biết là cái

gì, dài cỡ như chân trẻ nhỏ, ngắn thì cỡ bàn tay. Chỉ cần đặt mấy khối trên phiến đá, nhóm dần ông dùng gậy gộc thô to nện xuống, nước văng tứ tung, dọa người xem hoảng hốt, nơi này cách ven đường một khoảng, bọn họ không để người tới gần xem, nếu không người xem sẽ buồn cười, thứ này sao có thể đập như vậy.

Chờ đám cây này bị đập dập xong, giá gỗ bên bờ ao phát huy công dụng, mặt trên mọc một miếng vải lọc to, hai phụ nữ canh một cái ao, một người dùng thùng nghiêng người ra sông múc nước đổ vào, một người khác dùng cánh tay khoẻ mạnh vắt miếng vải lọc, một dòng nước màu trắng sữa chảy vào ao.

Nhị thúc công xem vẻ mặt chần động, tựa hồ như nhớ tới cái gì, nghĩ tới đi nói, nhưng đám người bên kia đang bận rộn, không để ý người tới, trong lòng càng ngờ vực hơn, nhưng nhớ tới ngày mai người Tiểu Hà trang tới, hẳn phải đi về giao phó, đành phải thôi. Dù sao trong nửa khắc đám người bên sông cũng không xong việc.

Lí Đắc Tuyên chạy hai đầu, thỉnh thoảng ở nhà hoặc ra sau núi. Đồ ở phía sau núi đều có thể vận chuyển về, cây đã sẵn sàng, chỉ cần chờ khô một chút là kéo về. Mỗi khi Vương Thị thấy hắt vào núi tâm đều căng như dây đàn. Trần Thị sau khi trở về không có chuyện làm, hơn nữa Lí Đắc Hà đã ở trong rừng, tâm tình hai người không kém là bao, hưởng hồ thời gian này Trần Thị ra sao mọi người đều xem ở trong mắt, nàng lại là người biết ăn nói, Vương Thị ở cùng nàng tuy không thể nói không có khúc mắc, tốt xấu gì nói chuyện cũng rất hăng say.

Nhị thúc công trở về là lúc tìm không thấy người, Lí Đắc Giang đi theo Lí Đắc Tuyên ra phía sau cánh rừng, xem nên xử trí cây gỗ như thế nào, vừa vận một trước một sau đi hết.

Cốc Vũ thấy Nhị thúc công tìm cha và nhị bá có việc, há mồm hỏi một câu, "Nhị thúc công, tìm cha ta có việc gì vậy? Không phải nói là người

Tiểu Hà trang ngày mai sẽ tới cửa hàng sao? Bây giờ có chuyện gì?"

Nhị thúc công không nói nhiều, nhưng thần sắc đầy lo lắng, "Trần bá người cũng đi theo?"

"Không."

"Đi gọi hần tới, ta có chuyện giao phó hần."

Trần Vĩnh Ngọc rất nhanh đi tới, trong tay cầm một cái tẩu hút thuốc, tay kia cầm một cái bàn tính, nhìn không giống thôn trang mở kho hàng, hần đánh bàn tính rất giỏi, mọi người đều biết, thừa dịp vào đông, hần muốn tính sổ sách cho xong, đến cuối năm chia một phần cho mọi người, sau khi Tuyền trở về thành, thừa lại thương lượng chia đều cũng xong.

Trong đáy lòng cũng không nở, vài năm nay mọi người đã quen ở chung, lúc Tuyền mới về đây hần đã có ý định mở cửa hàng, nhưng đã phần đều là ý kiến của Cốc Vũ, chỉ là Tuyền không đồng ý hần đành phải thôi. Cốc Vũ nói không sai, nếu phải làm lớn làm tốt càng không thể ghen ghét, quan hệ của mấy nhà không thể vì sinh ý tách ra mà xa cách, nếu phân chia hợp lý, về sau đều tốt. Muốn dứt là dứt, đã không thích hợp mà tiếp tục kết phường, một ngày nào đó có chuyện càng rất khó coi.

Bởi vì trong lòng có chuyện, lúc nghe Nhị thúc công nói chuyện, mới đầu Trần Vĩnh Ngọc không yên, đợi khi an tĩnh lại, nghĩ tới chỗ quan trọng hơn, mới giật mình: "Ngài... ngài là nói, bọn họ? Đến nhiều người như vậy?"

Bộ dáng vừa then vừa giận Cốc Vũ xem ở trong mắt, còn có chút nao không rõ, "Này... Người nhiều không phải là rất tốt sao?"

Bàn tính trong tay Trần Vĩnh Ngọc nhoáng lên một cái, rơi trên mặt đất, hạt châu trong bàn tính rớt ra, định nhặt lên, thân mình cúi xuống, hai tay đi

xuống nhật, lại chống tay trên bàn tính, làm một hạt châu lăn vài thước xa, lại như phát hiện bảo bối, đứng lên.

Nhưng Trần Vĩnh Ngọc không để ý tới bảo bối, biến sắc, cắn răng giọng căm hận nói, "Thật không biết hồi cải! Nếu không vì thấy bọn họ ba ba thành ý tới cửa, ta còn muốn bỏ qua chuyện này. Nói thẳng ra, chẳng lẽ người Tiểu Hà trang lần trước hố chúng ta, chúng ta cứ vậy cho bọn họ đi sao? Cho là chúng ta dễ khi dễ càng lên mặt!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 250+114: Đậu Hủ Rơi Vào Bụi

Đậu hủ rơi vào bụi* = Ý nói dây dưa không dứt ra được

Tuy Nhị thúc công không phần nộ bằng Trần Vĩnh Ngọc nhưng trong ánh mắt cũng lộ vẻ khinh thường, "Nhiều năm qua Tiểu Hà trang cũng có chút thanh danh, nhưng lại không có người quản sao? Lúc nghe thấy chuyện này ta đã nói, người này nếu đương trường thả đi, trở về không chừng tính kế, muốn đòi lại thể diện cũng là tự nhiên, nhưng bọn họ dùng sai chỗ, ngày mai nếu không gây chuyện thì thôi, muốn thật náo thì đừng trách chúng ta không khách khí, người kính ta một thước ta kính người một trượng, cương cỡ nào ta cũng không sợ bọn họ!"

Cốc Vũ vẫn như lọt vào trong sương mù, hiếm khi thấy thái độ Nhị thúc công cường ngạnh như vậy, nghe thế nào... Tựa hồ rất nghiêm trọng.

Trần Vĩnh Ngọc thấy nàng lo lắng, cười khỏ một tiếng, "Cốc Vũ người không biết, lúc trước nghĩ chuyển biến tốt thì bỏ qua, thấy bọn họ cũng không dễ dàng, mềm lòng cho bọn họ đi về trước. Nhưng thanh danh của hàng chúng ta trọng yếu nhất, Hà Đại Mãn đã nói qua đi tìm hãn thương lượng, vốn ta với cha người thương lượng với bọn họ kêu người bên kia nhận lỗi, chiếu theo quy củ ở cửa hàng đốt pháo xua đi xúi quẩy, mang qua một cái đầu heo, vậy cũng đâu có quá đáng đúng không? Nào ngờ vài người Tiểu Hà trang bên kia muốn tới bồi tội, lúc đó chúng ta cũng không nói gì thêm, rất khoan dung độ lượng, sự việc này cũng không tính là qua. Không nghĩ tới bên kia còn triệu nhiều người tới, nghe nói còn giết vài đầu heo, chúng ta lúc đó đã nói rõ ràng chỉ cần một cái đầu heo, bọn họ làm như vậy người ta xem sẽ nghĩ gì về chúng ta? Nhiều ngày qua ta ra ngoài

người ta nhìn chúng ta bộ dáng là lạ, nói cái gì cửa hàng lớn khi dễ khách, về sau nên cách xa một chút, miễn cho bị bồi thường táng gia bại sản, còn có thân thích người ta là cử nhân lão gia gì đó, nếu không làm rõ ràng sẽ bị chê cười. Ta còn không để ý, cho rằng chỉ là nói lung tung thôi, nào ngờ là bọn họ phá rối. Chuyện ngày mai chỉ sợ là không dễ chịu lắm."

Cốc Vũ cả kinh, nhất thời hốt hoảng, trong đầu lập tức hiện ra đến hình ảnh tiểu nàng dâu làm trò giả dạng kia, rồi đến hình ảnh phụ nhân lăm mồm tính toán chi li, còn có bà bà đương gia tinh ranh lợi hại, một Bạch cô càn quấy, ngày đó nàng cũng có mặt, nhiều người khác cũng ở đó, nên cảm thấy cho họ đi về cũng không gì, ngay cả Hà Đại Mãn giữ bọn họ lại cũng có bộ dáng đảm đương, cảm thấy trở về cũng không đến mức dậy sóng, cũng an tâm.

Hai ngày trước, ba người Tiều Hà trang đến, nói là muốn nói lời cảm tạ, lúc đi ra nàng thấy vài người Trần Vĩnh Ngọc thần thanh khí爽, còn tưởng rằng sự việc này cứ như vậy đi qua, đâu nghĩ đến sau lưng người ta lại có tính toán khác.

Việc này giống như con vịt nổi trên mặt nước, tựa như bất động, nhưng bàn chân trong nước không nhàn rồi.

"Chúng ta phải làm sao bây giờ đây?" Cốc Vũ sửng sốt, cảm thấy chuyện này không đơn giản.

Cũng khó trách, ngày đó bên kia cả nhà lớn nhỏ đều bị mất mặt, nếu cứ như vậy thanh danh sẽ không còn, theo lý mà nói cũng là bọn họ tự làm tự chịu, đáng tiếc người húc vào sừng trâu, đâu dễ dàng bỏ qua như vậy. Bọn họ trở về nhất định muốn phản kích hoặc moi móc cửa hàng, cho rằng có thể tìm về một điểm thể diện.

Trần Vĩnh Ngọc phát tiết tức giận xong, bình tĩnh rất nhiều, hung hăng hút hai điếu thuốc mới quay đầu cùng Nhị thúc công thương lượng, "Bọn

họ cho nhiều người như vậy tới, rõ ràng muốn chúng ta khó xử, huống hồ nếu lễ biến thành nặng như vậy thì sao? Cho dù chúng ta nói không phải chúng ta yêu cầu cũng không có ai tin tưởng. Đầu óc người Tiểu Hà có phải hỏng rồi, đúng là chủ ý của kẻ lừa gạt!"

Sự thật chứng minh chủ ý của kẻ lừa gạt là giết địch một ngàn tự tổn hại tám ngàn, đáng tiếc lại hữu dụng, người bên kia xé nát da mặt cũng hạ quyết tâm không để bọn họ tốt hơn.

Tên đã trên dây, tiến không được cũng lui không được, thật sự khó khăn. Nếu nhận lễ trọng, đi ra ngoài bị nước miếng thôi cũng đủ làm người chết đuối. Nếu bây giờ đi nói không nhận lễ, bên ngoài không biết chuyện còn tưởng rằng bên kia không có lỗi, là do cửa hàng bên này chột dạ, thật là đậu hủ rót vào bụi rậm, thối không xong mà trừng phạt cũng không được.

Thật lâu sau, rốt cục Trần Vĩnh Ngọc phục hồi tinh thần lại, tựa hồ đã có chủ ý, "Ta đi tìm Tiểu Hà trang Hà Đại Mãn, nhìn hã có vẻ thành thực, sự việc này nếu có vạn nhất, ta không tin hã muốn thấy thanh danh Tiểu Hà trang không tốt, dù hã không thể hỗ trợ ta cũng phải đi hỏi rõ ràng, muốn xem tình hình bên kia."

Hã là hành động phái, nói là làm ngay, về nhà mang theo Trần Giang Sinh đi.

Nhị thúc công vẫn cau mày dăm chiêu nhìn Cốc Vũ, lại nhìn Hạ Xuyên ngồi trên đất hưng trí bừng bừng cầm bàn tính nghịch. Rốt cục hạ quyết tâm nói, "Cốc Vũ... Nhị thúc công muốn người hỗ trợ."

Tâm tư Cốc Vũ hiển nhiên không cùng với Nhị thúc công, "Nhị thúc công, người nói Vĩnh Ngọc bá bá lúc này đi qua, vạn nhất bên kia một mực chắc chắn chúng ta đòi bọn họ gì đó thì phải làm sao bây giờ? Chẳng phải là không có biện pháp gì sao? Khi không chịu uất ức như vậy, vài cái đầu heo đã muốn làm trời."

Nhị thúc công biết Cốc Vũ mưu ma chước quỷ nhiều, nhin lời mình muốn nói lại, "Nga? Vậy người cảm thấy còn có biện pháp khác?"

Cốc Vũ suy nghĩ một hồi, thật sự nghĩ tới một đề nghị, "Không phải bọn họ muốn làm cho chúng ta chịu thiệt thòi sao? Nói vậy cho dù là bá phụ đi qua thương nghị cũng không làm được gì. Nếu bọn họ đã tràn đầy tin tưởng như vậy, sao chúng ta không quang minh chính đại một chút? Ngày đó có rất nhiều người đến xem, lúc này truyền đi là được. Ta có một ý nhỏ, có thể phát bái thiệp mời những người đó, tận lực mời nhiều người đi xem lễ, trên bái thiệp viết Tiểu Hà trang cùng chúng ta quá tiết, nói thỉnh bọn họ đi qua xem lễ, nói vậy... có thể có người đến, cũng không phải là chuyện lớn gì."

Mày Nhị thúc công giãn ra, "Người nói chúng ta viết rõ Tiểu Hà trang muốn gì, muốn chính bọn họ làm chủ, trong lòng có quỷ bọn họ có quỷ sẽ hồ thẹn? Đến lúc đó nếu bọn họ khó xử chúng ta, cũng có người khác giúp chúng ta nói chuyện, nói cách khác, bọn họ tính toán hụt? Bởi vì bọn họ mời đến đều là thôn trang của mình, nói như vậy đi ra ngoài cũng không thể kiếm tiện nghi?"

Cốc Vũ nghe vậy mới gật đầu. Nhị thúc công dẫn dắt, "Tốt! Ta đi kêu Cẩm Hiên viết lên hai tờ giấy, một tờ dán trên cửa của cửa hàng, một tờ dán ở trần trên, đến lúc đó xem bọn hăn nói như thế nào. Hôm nay lúc đi ra ngoài ta sẽ đi làm."

Lòng Cốc Vũ yên ổn một chút, hỏi Nhị thúc công, "Vừa rồi Nhị thúc công nói muốn làm cái gì?"

Nhị thúc công mỉm cười, thần sắc như trẻ con, "Trộm đồ."

Cốc Vũ sửng sốt, cho rằng mình nghe lầm, Nhị thúc công luôn là người "chính nghĩa", bối phận ở Đào trang cực kỳ cao, rất nhiều người sa cơ thất thế đều sợ hăn, bình thường ghét nhất là trộm đạo, sao hôm nay lại kêu mình ăn trộm? Cốc Vũ lắp bắp, "Trộm... trộm cái gì?"

Nhị thúc công cũng không thừa nước đục thả câu, nói khẽ với Cốc Vũ: "Ông bạn già của ta trước kia nói qua một thứ này, Cẩm Hiên còn không biết, hiện tại hẳn một lòng một dạ nghiên cứu vũ cầm la, mặt khác ta sợ hẳn quá sức, hiện tại trong đầu ta có một ý niệm, cửa hàng gia cụ bên kia đến một đám người, xem ra là làm tương nước, ta cũng không dám khẳng định, lại không thể dựa vào tiền, có vẻ đề phòng gì đó, ta thấy người và Hạ Xuyên đều cơ trí, nếu không cẩn thận chạy tới té ngã, cũng là chuyện bình thường thôi."

Cốc Vũ giật mình, Nhị thúc công nói là có hy vọng, nàng dĩ nhiên cũng hy vọng mình có thể giúp đỡ, vạn nhất có thể giúp An Cẩm Hiên, không chừng bớt đi một ít đường vòng, về phần Nhị thúc công nói kêu Hạ Xuyên giả bộ té ngã, chủ ý này nàng thật sự không dám tán đồng, trong lòng tắc tắc cười, "Nhị thúc công người yên tâm, chút chuyện nhỏ ấy bao trên người ta. Hạ Xuyên, tới đây!"

Cốc Vũ không nghĩ kêu Hạ Xuyên trộm này nọ, chỉ nói mang hẳn đi chơi, xem An Cẩm Hiên nhuộm vải, Hạ Xuyên vốn tò mò, đi ra ngoài thấy một đám người bận rộn như vậy, qua đi xem là bình thường.

Hạ Xuyên nghe Cốc Vũ nói mang hẳn ra ngoài lúc Tiểu Hà trang tới đưa đầu heo, cũng không hỏi nhiều, "Đưa đầu heo xong là có thể ăn sao?"

Cốc Vũ nhìn trời không biết nói gì. Bé mập lại ăn...

Trần Vĩnh Ngọc và Trần Giang Sinh về rất trễ, vào cửa còn thở phì phì, trà trên bàn đã nguội lạnh hẳn cũng không để ý, ngửa đầu uống hết một chén lớn, xong mới quẹt miệng nói, "Thật không thể tưởng được, người Tiểu Hà trang đều không phân rõ phải trái."

Xem ra chuyến đi này không có thu hoạch.

"Ta cùng Giang Sinh đi qua tìm Hà Đại Mãn, không biết đường liền hỏi người, tới lui đi mấy chỗ không chỗ nào có thể tìm được người, cả nửa

ngày miếng nước cũng chưa uống, làm ta còn thấy hẩn thực thành, không phải nói vào trang hỏi một chút sẽ biết !" Xem ra Trần Vĩnh Ngọc còn canh cánh trong lòng.

Cốc Vũ không tiện nói toạc, "Vĩnh Ngọc bá bá, bọn họ đã cố ý muốn hố chúng ta, người cảm thấy họ tùy tiện chỉ đường cho người đi phá sao? Huống hồ người cũng không thấy Hà Đại Mãn, không chừng thật đúng là oan uổng người ta. Hay là như vậy, ngày mai chúng ta trước hết đi ra ngoài, để Giang Sinh ca đi xem, như vậy người ta sẽ không nghi ngờ, hay dù có lòng nghi ngờ cũng không để ý, đến lúc đó thấy người hỏi một chút. Mặt khác cũng không nên gấp gáp, ta vừa rồi cùng Nhị thúc công bàn qua là phê bái thiệp, ngày ấy ở đây thỉnh một ít người đến xem lễ, đều là thôn trấn chung quanh, sẽ có người nhận ra nhau, đến lúc đó viết rõ ràng, chúng ta chỉ lấy một cái đầu heo, còn lại đến lúc đó lại nói."

Nhị thúc công gật đầu đồng ý, "Coi như là không có cách nào, ngày mai lại kêu vài người đi qua nói, chẳng lẽ người của cả thôn trang đều giúp đỡ cả nhà làm ác? Hừ!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 251+115: Hạ Vốn Gốc

Vào lúc ban đêm Lí Đắc Giang huynh đệ hai người trở về, nghe nói chuyện rộn lòng, lại nghe Trần Vĩnh Ngọc nói lại chuyện bàn tính buổi chiều. Huynh đệ hai người cũng không có biện pháp nào, chỉ có Lí Đắc Giang ra chủ ý nói Hứa Thế Cùng ở trấn trên, thanh danh từ lâu không có trở ngại, có thể tìm Hứa Thế Cùng giúp đỡ phát bá thiếp, nếu bọn hắn trực tiếp đi qua, nói không chừng người ta không vừa ý.

Lí Đắc Tuyền và Lí Đắc Giang vội vàng ăn hai chén cơm, thắp chút đèn suốt đêm vội vàng đi ra ngoài, giao phó nói không về nhà, quá muộn sẽ ở cửa hàng hoặc trong tửu lâu.

Thấy bên này rồi ren như thế, hắc tử tới tìm Lí Đắc Tuyền, muốn hỏi chuyện đại ca hắn ở trong rừng nhưng thấy bọn họ vội vàng như vậy nên lo lắng không hỏi, ở một bên nghe xong một hồi quay đầu đi trở về.

Sáng sớm hôm sau, Cốc Vũ đã theo Hứa Thị Vương Thị ra cửa, Hạ Xuyên muốn theo nàng đi ra ngoài, mãi cam đoan sẽ không đi lạc, đến lúc đó cùng lắm là ở phía sau viện, phía trước có người tới nào cũng không xuất đầu lộ diện, có thể mới lên xe ngựa cùng nhau đi.

Vừa tới lộ khẩu đã thấy từng đám người đánh xe ngựa đi qua.

Nàng thầm nghĩ mặt mũi Hứa Thế Cùng thật không nhỏ, một khi bá thiếp tuyên dương, người xem náo nhiệt cũng không ít, đến lúc đó người Tiểu Hà trang không thể không biết sợ.

Xuống xe đã thấy người tụ tập trước cửa hàng, tuy rằng không tấp nập như trong tưởng tượng, nhưng không kém ngày đó, người Tiểu Hà trang còn chưa đến. Hạ Xuyên vừa xuống xe là như cá chạch đi vào trong đám người, nháy mắt không có bóng dáng, làm hại Vương Thị sợ hãi, một phụ nữ lại không tiện đi vào lôi hẳn ra, gấp đến dặm chân. Cốc Vũ ở một bên nhưng càng không thể để một khuê nữ chen vào tìm người.

An Cẩm Hiên thấy quẩn cảnh bên này, đứng ở mái nhà cong kêu to, Hạ Xuyên tự mình đi ra, vừa khéo bị nắm lại, Vương Thị qua ôm chặt đi hậu viện.

Cốc Vũ ngẩng đầu thấy An Cẩm Hiên đứng ở một bên, vóc người đã cao cỡ Lí Đắc Giang, nhưng gầy hơn, đứng ở đó mặc một thân quần áo vải gai, nhưng không thấy chút ảm đạm nào. Nơi dễ thấy trong cửa hàng đã dán một tờ giấy hồng. Ngày thường vì phương tiện trông giữ, phiên đất trống vắng trước đã quây hàng rào gỗ, nay cũng tháo dỡ chỗ cho người ta đứng. Dưới mái hiên Cốc Vũ còn thấy một vật hiếm lạ —— trống lớn! Thật kỳ quái, để một cái trống lớn trong này làm gì? Hát hí khúc sao?

Thừa dịp người Tiểu Hà trang còn chưa tới, Nhị thúc công chỉ vào địa phương kia cho Cốc Vũ xem, nhìn thấy một đám người đang bận rộn, đều là đến xem trận náo nhiệt lớn chưa từng có. An Cẩm Hiên thấy bọn họ thì thầm, "Các người đang nói gì vậy?"

Ha ha, Cốc Vũ khó lòng cười, "Đang nói đợi lát nữa chờ xem diễn, bên kia muốn mượn cơ hội lấy lại mặt mũi, đến lúc đó nên như thế nào cho phải. Cả nhà kia sợ thật sự gây chuyện, chúng ta chỉ có thể chống đỡ, đúng là đi chân trần không sợ mang hài."

An Cẩm Hiên khoe miệng nhếch lên, cũng không biết là nói với mình hay với Cốc Vũ, "Chỉ sợ nàng không hiểu."

Người đến xem lễ muôn hình muôn vẻ, có rất nhiều tiệm tạp hoá, sạp cháo, thậm chí ở ngay tại trấn trên, đều nói ngày đó mình tận mắt thấy, muốn một phần bái thiếp, nên giữ lại. Cốc Vũ bọn họ còn không biết, chuyện ngày đó miệng truyền miệng, tốc độ tuyên truyền làm người ta khiếp sợ, chỉ sợ hiện tại đi trấn trên tùy tiện hỏi một người, là có thể diễn tả Bạch cô ngồi dưới đất khóc mắng như thế nào, tiểu nàng dâu kia chảy nước mắt động lòng người cỡ nào, có một lão phụ khôn khéo mắt trái mắt phải sắc như dao. Dù sao đều là nhàn rỗi, lại có chuyện như vậy, nếu thật sự được một bái thiếp từ từ lâu, về sau giữ ở trong tay, lại là đông gia tự mình gửi ra, tuy không là thiếp cưới, nhưng tốt xấu gì cũng có thể nhắc lên một điểm quan hệ, không chừng có thể trà trộn vào kiếm ăn uống.

Dần dần, đám người có chút không kiên nhẫn, vốn là chuẩn bị xem náo nhiệt, nhưng nhân vật chính còn chưa xuất hiện, nên vào trong cửa hàng lắc lư một vòng, đi ra có chút nhàm chán, còn có nhân sinh cách ý, ai muốn trời lạnh lẽo ngốc ở trong này uống gió mới là lạ, nhưng là trong lòng lại có chút chờ mong, ngày ấy tận mắt gặp người muốn trực tiếp nắm giữ chút tư liệu, trở về có quyền lên tiếng, lần trước bỏ lỡ, lúc này đã đợi lâu như vậy, cũng không nghĩ phải đi. (Trời! tám thấy ớn luôn)

Lúc này còn có người hiểu chuyện, tại kia sinh động như thật "ôn tập" tình cảnh ngày đó, nhái lại bộ dáng tiểu nàng dâu từ trên xe nhảy xuống, còn cố ý hăng giọng kêu một tiếng, hét ra ngoài, đủ hấp dẫn ánh mắt mọi người, người khác biết người nọ cố tình khiêu khích, đem giày vung ra, lộ ra một cái tất, cái này cũng chưa tính, màu sắc chiếc tất thật rực rỡ, ở miệng tất thêu một đóa hoa, màn hài kịch rất hiệu quả, ồ tiếng cười truyền đến. Người xem cười xong ở chỗ này nói thầm, "Nhìn một cái, tất hoa vợ thêu cũng trưng ra." "Không biết thêu cái gì, thật là cổ quái, không chừng bên ngoài thân mật." Người kể chuyện đỏ mặt, nhặt giày mang vào, muốn tìm về mặt mũi, bật ra một câu, "Vậy thì sao? Ai nói chỉ có đàn bà mới mặc đồ thêu hoa?"

Hiệu quả của câu nói này không kém vừa rồi, lại một trận cười to!

Cốc Vũ xem cũng cảm thấy buồn cười, đi theo bọn họ vui vẻ thành một đoàn, nếu không vì lát nữa người Tiểu Hà trang đến quấy rối, thì chơi thật vui.

Một trận la thanh truyền đến, làm người chung quanh yên tĩnh lại, tiếp theo đám người nhường ra một đường đi nhỏ, một đám người đến từ phía sau, không cần nhìn cũng biết là Tiểu Hà trang.

Cốc Vũ còn bị ảnh hưởng tiếng đồng la, chẳng lẽ muốn lớn tiếng dọa người sao, tiếng đồng la kia thật có chút dọa người, như người phá cỗ hòng dùng sức nói chuyện. Trong lòng đột ngột toát ra một câu "Thời tiết hanh khô cẩn thận vật dễ cháy —— "

Trước mặt xuất hiện năm sáu người, bộ dáng rất khí thế. Như cũ làm chủ là lão phụ nhân, nhưng hoàn toàn không giống bộ dáng ngày đó, mặc một thân áo bông màu xanh lá, vẻ mặt lạnh băng, Cốc Vũ lạnh mắt phát hiện phía trên một bên cánh tay là một tầng mụn vá màu đen.

Một bên không chỉ có Bạch cô, còn có ba phụ nhân, xem ra đó là nàng ba nàng dâu. Trừ bỏ hai người đã gặp qua, người bên cạnh cũng là đoán.

Đoàn quân nội trợ? Cốc Vũ hừ lạnh một tiếng, chẳng lẽ nàng muốn đánh nước bài mẹ già dâu trẻ? Mặc kệ lão phụ nhân dùng thủ đoạn nào, thật sự làm cho Cốc Vũ phải nhìn thêm nhiều lần. Ngày ấy lúc rời đi, rõ ràng hai nàng dâu đã không cùng bàn, luôn cảm thấy chuyện trong nhà phải để ý nhiều hơn, nhưng hiện tại nhìn lại, bộ dáng như cùng chung mối thù. Huống hồ hôm nay bọn họ đến xin lỗi, vốn là chuyện mất mặt, già trẻ đàn ông đều ở nhà, vài phụ nhân tới, thêm một chút nước mắt, tiếp theo nói trong nhà không dễ chịu, rồi nói các nàng đã sai, cửa hàng bên này muốn bọn họ như thế nào vân vân, sợ là có thể đạt hiệu quả tốt nhất, thật biết nghĩ cách!

Dù như thế nào cũng có khe hở, nếu các nàng không cho cửa hàng một đường sống, các nàng ra ngoài như vậy, sẽ không có tiện nghi bằng trời. Cốc Vũ nhìn chăm chăm đoàn người, âm thầm cắn chặt răng. An Cẩm Hiên đứng bên cạnh Cốc Vũ, thấy bộ dáng của nàng muốn nói mấy câu, nhưng lại nhin xuống.

Lão phụ nặng nề mở miệng, làn điệu chát chúa, "Các vị ở đây, ta Tiểu Hà trang tới đưa lễ cho các người, ngày ấy thật quá mức khó thở, bọn tiểu bối không đúng mực, ta đã giáo huấn qua, ngày ấy bọn họ tới thương lượng, chúng ta đặt mua mấy thứ này trong cửa hàng, mong rằng các người chớ trách."

Cốc Vũ ngẩn ra, lão phụ này quả nhiên không dễ chọc, vài câu tuy vô cùng đơn giản, nhưng từ miệng lão nhân gia nói ra, dưới tình huống như vậy, trong ngôn ngữ có mấy điểm làm người suy nghĩ. Một là Tiểu Hà trang đến nhận lỗi, mặt đã kích lớn rất nhiều, bên kia có khí thế, bên cửa hàng đối với một thôn trang như thế, sẽ có sự xa cách. Mặt khác nói nhẹ nhàng bằng quơ chuyện ngày đó, là khuyết điểm của tiểu bối, đã giáo huấn qua. Sao không nói là hãm hại? Lợi hại nhất là câu nói cuối cùng đừng quá mức, gia cụ của tân nàng dâu đều bán đi mua mấy thứ này tới nhận lỗi, chẳng lẽ cửa hàng quá đáng như vậy?

Lão phụ vừa dứt lời, lại là một trận la thanh, không biết bọn họ tự nghĩ ra bộ lễ tiết này có dụng ý gì, bất quá người chung quanh không có mở miệng. Trơ mắt nhìn một đám hán tử Tiểu Hà trang, nâng đầu heo tiến vào, một cái, hai cái... Năm!

Thật sự là hạ vốn gốc!

Lí Đắc Giang há mồm, cuối cùng cũng không nói ra, cửa chính đặt một cái bàn, vốn chỉ chuẩn bị một món lễ mà thôi. Đám người kia tựa hồ đã liệu trước, trực tiếp đem đầu heo để trên mặt đất, một hàng năm cái, xem thực có ý tứ.

Đám người bên trong bị bất ngờ, năm mộng cũng tốt, không biết nói gì cũng tốt, một hàng bày ở nơi đó, dư luận có chút rung động, năm đầu heo? Phải biết rằng quanh năm suốt tháng có thể nuôi lớn hai đầu heo đã thật không dễ dàng, huống hồ năm đầu heo bày ở trong này, phải là mười mấy lượng bạc? Một hộ có thể qua hai ba năm.

Lão phụ kia tựa hồ thật vừa lòng cảnh tượng như vậy, như có như không nhếch miệng, sau lại trầm giọng nói: "Chúng ta sẽ y theo ước định, ở đây đốt mười ngày pháo để cửa hàng xua đi xúi quẩy."

Mọi người còn đang khiếp sợ năm đầu heo chưa phục hồi tinh thần lại, bây giờ lại giật mình một hồi. Mười ngày pháo, sợ là nhà giàu trấn trên cũng không có như vậy.

Chỉ một thoáng tiếng người ồn ào, như là bếp reo.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 252+116: Còn Có Sao?

Trần Vĩnh Ngọc nhìn trận này có chút thiếu kiên nhẫn. Tuy đã lường trước bên kia sẽ có hành động như vậy, nhưng chân chính một đám phụ nữ tới trước mặt làm như thế hẳn có chút căm giận, cho rằng ngày hôm qua đã bàn tính qua sẽ làm như thế nào nhưng không ngờ hiệu quả khác hẳn. Hẳn muốn đánh chính là chỉ đòi một đầu heo, đốt hai ngày pháo, nhưng hẳn nhìn trong đám người, người ngày ấy cùng bọn họ đi thương lượng không ở đây, mà đám người ở đây không thể nào nói nổi, chung quanh người đã xem ở trong mắt, người ta khẳng định hồi tưởng, người Tiểu Hà trang cũng không phải đầu óc hư rớt, mới có thể táng gia bại sản đưa nhiều đồ như vậy tới.

Xem ra người ta muốn buông tay đập đổ.

Như vậy cũng chỉ có một tầng, những người xem náo nhiệt, nếu mọi người đều cho là cửa hàng đòi hỏi người ta đưa tới nhiều đồ lễ, phải như thế nào cho phải? Nói cũng không phải, không nói cũng không phải.

Lão phụ thấy đạt tới hiệu quả mình muốn, quét mắt nhìn mọi người, tựa hồ rất vừa lòng tình cảnh trước mắt. Bộ dáng bi thương đã lộ ra vui sướng.

Người Tiểu Hà trang tới nhiều như vậy, dĩ nhiên có người xen lẫn trong đám người khách động, vì thế trong đám người đã có người dùng ánh mắt kỳ quái nhìn bên này.

Một thôn trang đối đầu một cửa hàng.

Chẳng lẽ, thật sự muốn ăn mệ?

An Cẩm Hiền đi thẳng đến trước mặt, mí mắt cũng không nâng một chút, mân khóe miệng vẽ mặt thanh lãnh, ngẩng đầu nhìn đám người kia. Trong suốt tiếng nói chậm rãi nói: "Còn có nữa sao?"

Lão phụ nhân đang đặc ý, mắt thấy bên kia thúc thủ vô sách trong lòng lạnh lùng cười, mấy thứ này tự mình mang đến, bọn họ có lý cũng không thể nói rõ ràng, dù mọi người biết bọn họ làm quá đáng, cửa hàng lúc đó chẳng phải buộc phụ nhân giao đến nhiều đồ như vậy sao? Bọn họ không thể tốt được, một khi truyền ra, nhất định sẽ che dấu được những sai sót lúc trước. Nàng cảm thấy lúc này đây mình vô cùng cao minh, con dâu út còn náo với mình, kia thì thế nào? Không là xếp nanh ngoan ngoan như thường sao? Để tuổi trẻ đương gia sao được, gặp chút chuyện còn không phải dựa vào mình ra mặt? Những người này theo ta đấu, còn non lắm, cùng lắm thì liều mạng ai cũng không tốt lành được.

Vì thế nàng đi tìm nhiều người đến, dù sao thanh danh nhiều năm qua không thể bị hủy, năm đầu heo, chẳng qua... Hừ, mừng năm mới trong tộc sẽ giết một hai đầu heo, thịt heo chia ra, đầu heo mình ra bạc mua lại, thật sự không xài nhiều bạc lắm nhưng người ngoài sao biết được khúc mắc bên trong, tóm lại vẫn là mình tính kế.

Từ nhà đi ra mãi đến giờ phút này, mọi thứ đều ở trong dự tính của mình, vì thế có chút đặc ý, về sau trở về đỡ tôn tử, sợ là đều cao hứng. Nào ngờ bên kia sau khi giật mình, một thiếu niên trẻ tuổi đi ra, nhìn không lớn, còn nhỏ hơn con út của mình, nhưng ánh mắt thật lạnh, nàng không khỏi run run một chút, lại gắt gao trấn định, một đứa trẻ còn có thể làm được gì.

Không ngờ người ta mở miệng là trực tiếp hỏi, "Còn có nữa sao?" Dự đoán bên này sẽ vội vã trả lời, sẽ vội vã đính chính, chỉ là không nghĩ tới bọn họ thoải mái hỏi còn có nữa sao? Chẳng lẽ năm đầu heo, mười ngày pháo, tổng cộng tốt xấu gì cũng hai mươi lượng bạc, còn không biết đủ sao?

Suy tư, trong lòng nàng có dự cảm bất hảo, khí thế liền thua không chỉ một tầng.

Người bên ngoài nghe An Cẩm Hiên hỏi một câu, chỉ thấy lão phụ nhân khó thở, "Còn... còn ghét bỏ không đủ sao? Các người... Chớ bức người quá mức!"

Nghe thật đáng thương.

An Cẩm Hiên không cố hỏi, trái lại quay đầu nhìn bốn phía nói, "Ta thật ngạc nhiên, chúng ta đầu tiên nói là muốn một cái đầu heo, còn tưởng sắp mừng năm mới, hơn nữa bọn họ bên kia vừa cưới vợ, chắc là muốn giết heo mừng năm mới tiện thể hoàn lễ, sẽ mang đến một đầu heo hai ngày pháo, nào biết đâu bọn họ lại đối với chúng ta áy náy, đưa tới nhiều như vậy làm chúng ta trở tay không kịp, cho nên ta tới hỏi, còn đưa tới thêm lễ vật gì nữa không, miễn cho lát nữa chúng ta thất lễ."

Hắn nói lộ ra vài tin tức mấu chốt, đó là đầu heo, chẳng phải con heo, người chung quanh nghe qua giật mình đều đánh giá lại giá trị, sắp mừng năm mới giết heo là bình thường, bọn họ còn áy náy đưa tới nhiều lễ, không có quan hệ gì tới bị bức hay không, mặt khác dù bọn họ không nói điểm ấy, đưa tới nhiều quà lễ, chúng ta đều nhận được hết. Bọn hắn lấy tới được, có gì không dám lấy.

Người Tiểu Hà trang đứng ở phía sau làm chỗ dựa, lúc này không nói chuyện đợi đến khi nào, hướng hồ ý vào người nhiều bên này chỉ có vài người, không chút băn khoăn, "Người đứng nói chuyện không sợ đau thắt lưng! Bức phụ nữ người ta, mệ các người vẫn kêu ngạo mua bán!"

An Cẩm Hiên gắt gao nhìn chăm chăm người kia, quay đầu nhìn Lí Đặc Tuyên nói, "Tuyên thúc, người cùng bọn họ đem đồ ngày đó chuyển ra."

Cốc Vũ hiểu ý An Cẩm Hiên muốn làm gì, khí thế trấn áp đối phương không cần thiết nói, các người bên kia muốn đánh sâu vào thị giác, chúng

ta cũng đồ bày ra, nhiều hơn so với các người bày, chúng ta mở cửa hàng gia cụ, tìm tới cửa náo! Hừ!

Lúc này nàng thấy để mình nói tốt hơn, dù sao bên kia là một đám phụ nữ, mình là một tiểu cô nương sợ cái gì, chỉ càng thêm không dễ dàng càng thêm đáng thương mà thôi.

Vì thế chờ vài thứ kia bày hết ra xong, một cái giường lớn bị bọn họ đập qua, một ngăn tủ lớn là ngày đó bọn họ kéo tới làm vật chứng. Cốc Vũ thấy bên kia có một số người nói nhao nhao ồn ào, oa một tiếng liền khóc ra, dưới mái hiên cổ bị cào một lần, Cốc Vũ chen chúc tới trước mặt, "Sao các người có thể như vậy... Ô ô... Mọi người biết không? Ngày đó chúng ta còn ở nhà, hắc tử đại ca ta vội vàng chạy về, là bởi vì sao? Nói có người muốn đập cửa hàng, người đều bị dọa thương, ta còn tưởng Cẩm Hiên ca xảy ra chuyện, nào ngờ lúc chúng ta tới nơi, chỉ thấy có người ở nơi này, dám nói đồ chúng ta làm không tốt, toàn bộ ngăn tủ bị sập xuống, đạo lý còn chưa nói cho rõ ràng đã động thủ, một đám người a, các người nhìn xem, cổ Cẩm Hiên ca ta nơi này, là bọn họ cào bị thương !" Nói xong dùng tay sờ cổ An Cẩm Hiên. Cẩm Hiên đứng người sững sốt.

"Người không nên nói bậy!"

"Chẳng lẽ chúng ta tự mình cào chính mình sao?" Cốc Vũ phản nộ đánh trả. Các người có thể làm như vậy, chúng ta vì sao không thể?

Người nhận được bài thiếp tự nhiên biết chuyện, vì thế tại kia hát đệm.

Cốc Vũ ghen ngào tiếp tục, "Lúc chúng ta tới, bọn họ xuýt chút đã xông vào cửa hàng, đây là đồ bọn họ đập. Chúng ta rất muốn giảng đạo lý, nên cho bọn họ lấy bằng chứng ra xem, đâu có ai tự đập đồ mình không dùng qua, nào ngờ bọn họ không thừa nhận, còn nói chúng ta sai phải đóng cửa hàng!"

Nói xong, Cốc Vũ dụi mắt, mắt lại đỏ hơn.

Bên ngoài đám người ào ào, lại một trận tiếng trống, nàng rút cục hiểu trống kia dùng để cãi nhau trương khí thế.

Thấy bên kia còn ngây người, nàng chỉ vào gia cụ nói, "Các người biết vì sao bọn họ muốn vu hãm, còn nói đồ cưới của một tân nương dâu vừa vào cửa đập trúng tân nương dâu, đây là cả đời xúi quẩy, chúng ta nghe cảm thấy đáng thương, tuy không phải lỗi của chúng ta, nghĩ bồi thường một ít bạc lại đưa chút gia cụ để việc nhỏ hóa không, nào ngờ người ta đã định sẵn muốn chúng ta đóng cửa hàng!"

Càng nói văn chương càng trôi chảy, "Các người nói con rể của bà cố nội này làm gì? Thì ra cũng là một thợ thủ công, người ta nói đồng hành là oan gia thật không sai. Đầu tiên là đem ngân tử thần không biết quý không hay làm hư đi, tới ăn vạ, vội vàng muốn chúng ta đóng cửa hàng, bồi bạc cũng không tính, chính là đại tỷ này nói là bị thương đến chân, các người xem xem nàng nhảy lên so với ai còn cao hơn. Bởi vì bà bà không muốn con rể mình sinh khí, đem đồ cưới của nàng dâu hủy đi, đây là cái sai thứ nhất. Hủy xong lấy đến đồ oan chúng ta là sai thứ hai. Lừa rồi còn muốn chúng ta đóng cửa hàng là sai thứ ba. Không qua được bị vạch mặt trở về nghĩ biện pháp muốn chúng ta không còn mặt mũi là sai thứ tư. Các người nói đi, ta có một câu một lời nói dối nào? Các người có dám thề hay không, ông trời ở trên, thổ địa ở dưới, nhật nguyệt soi sáng, để kẻ nói láo nát tim, nát cổ, nát phèo, chết không có chỗ chôn, đoạ địa ngục bị tiểu quỷ cầm kẹp nhổ đầu lưỡi!"

Thời buổi đó không có nhiều chứng cứ lắm, lời thề được cực kỳ coi trọng, không duyên cớ ai cũng sẽ không thề thốt, Cốc Vũ vừa nói xong đã bị An Cẩm Hiên một cước kéo đi lên.

Tình thế đã hoàn toàn nghịch chuyển, Cốc Vũ thấy lão phụ nhân kia há mồm muốn nói chuyện, đâu thể cho nàng cơ hội mở miệng, rên sất còn muốn thừa dịp còn nóng, "Người dám nói ta có nửa điểm nói dối? Người nhìn xem, nói là người già, lúc đến nhận đã nói như thế nào? Chúng ta đều

viết trên giấy đỏ, mặt mũi cho đầy đủ, đòi các người nhiều như vậy sao? Các người làm bộ làm dáng cho ai xem? Mặc thành bộ dáng gì đây, rửa cửa hàng chúng ta sao? Tâm địa thật ngoan độc!"

Đám người bây giờ mới phát hiện, lão phụ cầm đầu trên tay có một vòng màu đen, mơ hồ là vải đen, thật sự là hơi quá đáng, đi trù ẻo cửa hàng người ta, như vậy là tới nhận sai sao? Nhìn tiểu cô nương người ta khóc thành bộ dáng gì? Thật là đáng thương a.

"Chúng ta gặp người như vậy, thật sự là ngã tám đòi huyết mồi!"

"Đúng vậy, chắc chắn, còn có mặt mũi đi ra, da mặt thực dày!"

"Là ta, ta sẽ hưu bọn họ!"

"Người làm sao mà biết không phải do nam nhân người ta ra chủ ý, đem phụ nhân chặn trước mặt, chắc chắn..."

Lão phụ nhân có chút phẫn nộ, chỉ vào Cốc Vũ mắng to một câu, "Nơi nào đến tiểu yêu tinh điên đảo thị phi! Chúng ta tặng nhiều như vậy còn chưa đủ sao!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 253+117: Xung Đột Bạo Lực

Cốc Vũ không phải dễ chọc, giờ phút này không sợ người nói ngoan độc, chỉ sợ người không nói chuyện thôi.

Ổng tay áo lau nước mắt trên mặt, "Người nhìn một cái, dạng này là tới hòa giải sao? Phải không? Người cho là năm đầu heo này đáng giá bao nhiêu tiền, ta tới tính với người. Một cái đầu heo bao nhiêu cân, một cân có thể bán bao nhiêu văn? Ta tính tròn cho người một cái đầu heo năm mươi cân, năm cái là hai trăm năm mươi cân, coi như cho người giá trên trời hai mươi văn một cân. Hai mươi văn nhân 250 cân tổng cộng là năm ngàn văn tiền, là năm lượng bạc. Vậy coi là nhiều? Người mở to mắt nhìn cái giường của chúng ta là chất liệu gì? Là gỗ đàn hương tốt nhất, là trấn điểm chi bảo của chúng ta. Người nhìn một cái thủ công khắc hoa này, một cái giường đừng nói là năm đầu heo, năm mươi cái đầu heo người cũng mua không nổi! Người nhìn a? Hai mươi lượng bạc ta cũng không bán! Các người vừa xông tới là đập đồ của chúng ta, chúng ta có trách tội các người sao? Có kêu các người bồi thường sao? Dù sao thông cảm các người có ủy khuất, nào ngờ chó cắn Lữ Động Tân không biết người tốt, các người chụp mũ chúng ta, chúng ta cũng không đòi bồi thường. Đối lại được cái gì, còn có khẩu khí của người, là cảm thấy mình quá mức ủy khuất sao? Này nọ nhiều lắm sao? Chẳng phải là các người tự tìm sao? Chúng ta nói muốn một cái đầu heo, các người gấp gáp đưa, là muốn nói chúng ta không trượng nghĩa sao?"

Đám người nổi lên một trận sóng, ánh mắt sáng lên nhìn cái giường giá trên trời, nhìn đầu gỗ lộ ra ẩn ẩn màu đen tân kỳ, hoa văn điêu khắc càng không cần phải nói, ngay cả gấp đều chưa gấp qua, khó trách là trấn điểm

chi bảo, đập thứ này của người ta, bồi thường năm lượng bạc đầu heo còn ở trong này nghĩ mưu hại người ta, tâm địa quá đen tối, khó trách không dám phát thề độc.

Một bên lại nhìn tiểu cô nương kia, tài ăn nói lanh lợi không nói, lúc tính sổ có chút nghiêm túc, so với bàn tính còn mau hơn. Khó trách sinh ý người ta làm được lớn như vậy.

Một bên lại có người bắt đầu thông dụng, "Người ta từ trong thành trở về, có trường hợp nào chưa gặp qua, muốn lừa bọn họ thật là tìm sai chỗ. Đốt đèn lồng đi nhà vệ sinh, không muốn chết chứ là cái gì?"

Giờ phút này trong lòng lão phụ nhân bách vị tạp trần, mắng thầm đám người kia không biết nặng nhẹ, đi gây chuyện cũng dễ làm thôi, còn đập đồ của người ta, cố tình đập thứ quý trọng như vậy, chẳng lẽ bây giờ lại thâm hụt tiền? Năm đầu heo đi không trở về! Còn gặp bước kế tiếp không tốt?

Quả nhiên là người từng trải, suy xét một chút liền phản ứng, chụp lấy lời nói Cốc Vũ vừa rồi, "Tiểu cô nương đâu thể nói như vậy, chúng ta tự nhiên là tới nhận lỗi, đưa chút này nọ nơi nào xả xa như vậy. Tự mình suy nghĩ nhiều quá, chúng ta cảm thấy ngượng ngùng nên đưa mấy thứ này tới, tuy rằng bồi... không bồi thường nổi đồ của các người, tốt xấu gì cũng là tâm ý của chúng ta, nếu các người không vừa lòng, chúng ta đành phải trở về bán nhà, tốt xấu gì cũng muốn trả nợ." Nói xong muốn khóc ra, lại cực lực nhịn xuống.

Lời này mềm yếu, cũng là cho bọn họ bậc thêm. Bán nhà là chuyện nghiêm trọng cỡ nào, nếu thật thì không khác gì Cốc Vũ bọn họ bức nàng.

An Cẩm Hiên nghiêng ngẫm cười, tiếp tục hỏi: "Nga? Vậy người nói đầu heo này để đây cho chúng ta? Các người cam chịu?"

"Dĩ nhiên là như vậy."

"Tốt lắm, đồ để đó, nhận không tính là bồi thường, chúng ta về sau sẽ không so đo chuyện này với các người, đâu cần bán nhà nghiêm trọng như vậy, chúng ta cũng sẽ không làm chuyện thiếu đạo đức đó. Việc này coi như là xong, còn có, không phải các người tự mình nói muốn đốt mười ngày pháo sao? Cần phải nhớ kỹ không nên thiếu ngày nào mới tốt. Đốt pháo cũng không đến nỗi bán nhà chứ?" An Cẩm Hiên một mình làm chủ.

Cứ thế chặn lại miệng bên kia, mọi thứ đều do tự mình nói, chẳng khác gì bưng tảng đá đập vào chân mình, lại không thể kêu đau.

Lão phụ nhân đâu dễ dàng từ bỏ ý đồ, này năm đầu heo cũng đã quá sức, còn mười ngày pháo trúc, chủ yếu vẫn là khí không thuận, náo cả buổi còn hạ vốn gốc, vậy mà trước mặt hai tiểu bối không chiếm được chút tiện nghi nào, "Vị tiểu ca này, nơi này sợ không phải người có thể làm chủ đi? Nên kêu người lớn ra chúng ta thương lượng, các người hai vẫn là đứa nhỏ, việc này là chuyện người lớn chúng ta."

Thế nhưng cây già lên mặt, cố gắng phủi sạch lời của Cốc Vũ và An Cẩm Hiên vừa rồi.

Trần Vĩnh Ngọc đi tới cười một tiếng, nửa mềm nửa cứng nói: "Cửa hàng chúng ta ai làm chủ sợ là không tới phiên người nói. Không cần nói cửa hàng này của chúng ta, ngay cả mút đào, quả đào ở Đào trang chúng ta, còn có máy tuốt hạt, toàn bộ đều do bọn hăn làm chủ, một cái cửa hàng này lại là cái gì? Cốc Vũ và Cẩm Hiên thông minh, người lớn chúng ta không cần quan tâm, có nghe nói mẹ hiền con hiếu sao? Dạy dỗ như thế dĩ nhiên sẽ bớt lo."

"Thì ra lợi hại như thế, người ta có nhiều sinh ý như vậy, đều có thể quản, đâu có mệt bọn họ."

"Còn không phải sao, quả đào thật không kém, so với trấn trên tiện nghi không ít đâu, nói thành thực như vậy, thì ra là bọn họ."

"Đúng vậy, mợ bên nhà mẹ đẻ ta, lúc khô hạn, người ta tốt bụng, mảy tuốt hạt chỉ thu chút đỉnh bạc, bằng không còn không biết bị tội thế nào đâu."

"Phá cửa hàng lại oan uổng người ta, bồi thường năm đầu heo, thật sự là không mệt."

"Đâu chỉ là không mệt, năm mơ đều cười tỉnh!"

Sự tình cứ như vậy kết thúc, đều có tình có lý. Nếu lão phụ nhân kia còn chút liêm sỉ, nếu còn biết chịu thua, nếu còn biết một điểm tốt xấu, có lẽ chỉ mất thể diện một lần mà thôi, nhưng nàng nhịn không nổi. Người này vu hãm người khác mà nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, đến phiên mình giải quyết rõ ràng lại chịu không nổi nửa điểm bán hào ủy khuất! Quá ích kỷ.

"Vì sao chúng ta phải làm như vậy? Còn không phải do các người bức, bao nhiêu thợ mộc ở thôn trang không có cơm ăn, các người cứ yên tâm thoải mái như vậy? Chẳng lẽ chúng ta có biện pháp sao? Đến tình trạng này bất quá là muốn một điểm mặt mũi, về sau tìm nhà chồng cho cháu gái ta, còn bị các người bác bỏ. Ta, ta ta..." Lời này sao quen tai như thế, quả thực là mẹ nào con nấy.

Nhân vật chính nói xong câu đó, ôm ngực, quả quyết đi qua.

Người Tiểu Hà trang thấy vậy liền làm ầm ĩ lên, vừa rồi đã bị Cốc Vũ bên này chiếm lý, bọn họ không tiện chen vào nói, lúc này không giống với, người bên này hôn mê rồi, tựa hồ chịu thiệt quá lớn, lại tựa hồ có đạo lý, còn lo lắng nhiều như vậy!

Vì thế, vội vàng nhặt đá hoặc gây gộc, xông tới, "Người cửa hàng khinh người quá đáng!"

"Tiểu Hà trang chúng ta không phải không có người!"

"Đúng, chúng ta đập cửa hàng mới được!"

Người nhiều quả thật có thể thêm can đảm, một đám người cùng nhau xông tới.

An Cẩm Hiên kéo Cốc Vũ lùi đến phía sau, mình đỡ nàng lui lại mấy bước, kề bên Lí Đặc Tuyên bọn họ canh giữ ở cửa.

Nhưng đám người kia đã đỏ mắt, nơi nào cố được nhiều như vậy, người chung quanh xem náo nhiệt, nói chuyện mà thôi, giờ phút này thấy bạo động, người nhát gan sợ phiền phức đã bỏ chạy trước, ai không sợ bị ngộ thương chứ, không chạy cũng đứng ở một bên sống chết mặc bây, không đáng vì chuyện của người khác mà bị thương chính mình.

Cốc Vũ rất phẫn nộ, nhưng không có biện pháp, chỉ có thể đứng phía sau An Cẩm Hiên. Nhóm người này ít nhất cũng có ba bốn mươi người, nếu thật sự đánh nhau sợ là không qua được, lúc này biện pháp tốt nhất là đóng cửa ngăn chặn, qua một lúc lại nhìn, nhưng xem ra bọn họ không tính toán như vậy.

Lúc đám người xông tới trước mặt, bên này chạy ra một lão giả, nổi giận gầm lên một tiếng, "Dừng tay!"

Tiếng gầm giận dữ vang trời, quả thực người tạm ngừng lại.

Nhị thúc công tức giận đến râu tóc dựng đứng, cầm một cây gậy sắt, chặn ở trước mặt, gậy gộc chỉ vào đám người, khinh thường nói, "Nhị oa tử! Hồng Tân, Hà Trúc! Dạy các người công phu vì đến đập cửa hàng của ta có phải không? Ngày thường nói như thế nào, ai sai các người còn không nhìn thấy? Ý vào người nhiều muốn đánh nhau thì cứ việc thử xem! Nếu lúc này đánh không chết chúng ta, xem các người về sau phải làm sao? Còn có mặt mũi hay không? Còn có người, Mộc Lăng! Trở về hỏi cha mẹ các người chuyện hôm nay đi."

Quả thực đã chặn được nhóm người này, bọn họ vốn là tới chống đỡ, nhưng không ngờ gặp Nhị thúc công, lúng ta lúng túng không dám tiến lên.

Đám người đều im lặng.

Căng thẳng, giằng co.

Đột nhiên, tiếng khóc truyền đến, là tiểu nàng dâu kia, kêu trời than đất thậm chí rất đáng thương, "Nương a! nương a! Người tình lại nhìn con dâu đi. Nếu người đi như vậy, chúng ta trở về làm sao mà sống a!" Ai nói chỉ có đàn ông mới có thể khơi mào tranh đấu!

"Tình lại sao?" "Còn hơi thở sao?"

"Đồ chó má, giết bọn họ! Chúng ta Tiểu Hà trang không thể không duyên có bị khi dễ đến chết!"

Đám người kia lại bắt đầu chuyển động, không ai ngoài những kẻ vừa rồi bị điểm danh lúng ta lúng túng, khi đi tới, Lí Đắc Tuyên cũng cầm một cây gậy đứng một bên Nhị thúc công.

"Tuyên, bọn họ muốn đánh?" Nhị thúc công cười ha ha.

Lí Đắc Tuyên hừ một tiếng, "Dù sao hôm nay bất cứ giá nào cũng phải đối đầu, một người đánh mười người."

Người bên kia nghe thấy lời này càng tức giận, trước hết là chọi đá, kế tiếp là gậy gộc đánh tới, thanh âm gõ xuống ức ức. Cốc Vũ bị An Cẩm Hiên chặn ở sau người, "Cốc Vũ, người ra phía sau đưa thăm bọn họ đi ra ngoài!"

Cốc Vũ vịn phần sốt ruột, xoay mình chạy tới nói một tiếng với Vương Thị rồi trở lại cửa hàng bên này, cây báng một tiếng đem khoá chặt cửa sau

của cửa hàng. Xong xuôi nàng mới trở về, nhân tiện mang theo một cây gậy lớn, đứng trên ghế dựa.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 254+118: Cứu Binh Đào Trang

Nói Cốc Vũ lúc này không sợ đó là không có khả năng, nàng biết Nhị thúc công và Tuyền có thể đánh, những người này không nhất định bị đánh, nhưng muốn không ăn một cũng khó, dù sao bên này chỉ có mấy người, bên kia như ong vỡ tổ, nếu không canh giữ cửa khẩu này, chỉ để ý ứng phó người phía trước chỉ sợ càng thêm khó. Nhưng tình huống hiện thời nên làm gì bây giờ? Kêu nàng đi nàng không yên lòng, không chừng mình có thể làm chút gì. Nàng hận mình không có độc khí gì, có thể làm cho bọn họ tỉnh táo lại.

Thật sự không có cách nào, nàng đứng trên ghế ở cửa hướng về đám người bên ngoài nói: "Đại thúc cũng thấy bọn họ muốn cưỡng, chúng ta không thoát thân được, ai tình nguyện đi đình trưởng truyền lời để hãn dẫn người tới!"

Nhưng giờ phút này xin giúp đỡ là chuyện đã rồi, thanh âm của nàng chìm trong tiếng gõ, hoàn toàn không nghe thấy.

Cốc Vũ cắn chặt khớp hàm, nhìn bọn họ canh giữ ở trước mặt, chưa từng có qua cảm giác khẩn trương và bất lực như vậy.

Lực lượng bùng phát, nhưng không cản được.

Mắt thấy Nhị thúc công bọn họ bị buộc lui vào. Ở nông thôn hán tử đánh nhau căn bản là không có chiêu thức gì. Đa số dùng sức mạnh, còn có một dòng nghĩa khí, cùng tông cùng tộc cùng thôn trang là một phe, lúc này cho rằng lão phụ nhân kia bị tức chết, liều mạng nhào tới.

Lí Đặc Tuyên bọn họ đành phải liên tiếp lui.

Mắt thấy sẽ đẩy vào trong cửa hàng, một đám người điên cuồng như vậy, cửa hàng này sợ là không bảo đảm.

Cốc Vũ thật mâu thuẫn, vừa an ủi nghĩ Vương Thị đi ra ngoài không có chỗ đi, khẳng định trở về tìm Hứa Thế Cùng hỗ trợ, Hứa Thế Cùng là người sành sỏi, nếu biết đánh nhau ít nhất sẽ tìm người, chỉ cần có một nhóm người, chừng mười mấy người tới, bên kia nhất định sẽ không làm càn như vậy...

Tâm niệm nhanh quay ngược trở lại, cuối cùng Cốc Vũ ra một cái kết luận, mình không thể đi, trong người còn có mấy cây ngân châm, chờ bọn hắc vọt vào sẽ trốn đi ra ngoài, bên ngoài không phải còn có lão phụ nhân kia sao? Nếu nàng không có chuyện xem bọn hắc còn đánh như thế nào? Rõ ràng bộ dáng bỏ đi vừa rồi thấy quen mắt như thế...

Đang miên man suy nghĩ, bên ngoài thế nhưng ngừng lại, thanh âm dần dần thưa thớt. Tình huống rất nguy cấp, đã có một hán tử đập vào cửa, cũng không biết tình huống gì lại dừng lại, bị An Cẩm Hiên đá, ngã ra ngoài cửa.

Cốc Vũ xem ra là có cứu binh, có thế này mới thở ra nhẹ nhõm, phát hiện bàn tay mình đã thấm mồ hôi, một thân mồ hôi. Nàng phun ra một hơi thật dài rồi đi tới cửa. Bên ngoài một đoàn hỗn độn, đã có người nằm trên mặt đất thống khổ rên rỉ, vết máu vương vãi trên đất. Người không nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích.

Trong tiếng rên rỉ, Cốc Vũ nhìn rõ bên ngoài một đám người chen lấn, dụi mắt nhìn qua, đều là những gương mặt quen thuộc, cả trai lẫn gái, còn có những người làm công ở bên ngoài, toàn bộ đều quen biết hoặc quen mặt: cha hắc tử, Quỳnh thẩm, cả nhà Lão Thiết Đầu, đều trợn mắt nhìn, nhưng trong mắt Cốc Vũ lúc này thấy thật đáng yêu, nước mắt liền dào dạt chảy ra, không dừng được.

Chẳng lẽ bọn họ tới, bên kia liền dừng tay? Nếu muộn một chút, này hậu quả...

"Các người thật sự là ăn mỡ heo mê muối đầu óc hết rồi! Ai cho các người động thủ! Đại tẩu đâu, hồ đồ!" Giọng của người nói chuyện vô cùng đau đớn, đã từng gặp qua là Tiểu Hà trang Hà Đại Mãn.

Âm thanh chưa tan đã có vài người vội vàng đến, một người là lão phụ tóc đã hoa râu, bổ nhào qua đỡ một người đàn ông trẻ tuổi té trên mặt đất, "Con a! Người thật quá mức hồ đồ, trên đường Đại Mãn thúc người đã nói cùng chúng ta, vì sao người lại đi làm chuyện thương thiên hại lý này a!" Rồi đột nhiên phần nộ quay đầu mắng: "Nương Bạch cô, người muốn gì! Con trai ngoan của ta bị người làm hỏng rồi!"

"Cha hử, người xem bộ dạng của người này, về sau mẹ con chúng ta làm sao mà sống!"

Những người khác cũng khóc náo ào ào, tất cả đều chỉ về phía lão phụ nhân kia.

Trên đất có người rên rỉ không phục, "Người một phụ nhân có ý kiến gì. Chúng ta vốn tới xem khí thế hùng tráng thôi, nhưng sau đó đại nương té trên đất sóng chết chưa rõ nên mới nổi giận, mới đánh nhau. Chẳng lẽ chúng ta thấy người Tiểu Hà trang bị khi dễ thành như vậy mà không dám hé răng, vậy còn ra gì chứ?"

Lão Thiết Đầu nhìn người trên đất, cầm cước trong tay, hận không thể phang cước qua. Ánh mắt đảo qua một đám trên đất, thấy trong đám người nằm đó không có người ở Đào trang mới bỏ qua, lại nhìn qua Nhị thúc công, Lí Đắc Tuyên chật vật đứng ở cửa tiệm, cười khổ một tiếng, "Ông bạn già, chuyện đến bức này cũng không kêu chúng ta, không duyên cớ còn khi dễ đến Đào trang chúng ta, cho rằng chúng ta không có người có phải

không? Nếu không là Hắc tử cơ trí nói với ta, ta vì phòng vạn nhất nên tới đây, lúc này nằm trên đất còn không biết là ai!"

Ngữ khí không tốt, nhưng làm cho người ta uất ức. Nhị thúc công ha ha cười, không chút để ý trên tay đã chảy máu, hừ lạnh một tiếng, "Ta cũng không ngờ, thật gặp phải chó điên loạn cắn người, không biết sao lại đánh nhau, cũng là, nói đánh là đánh, nhưng dù ông cháu ta ít người cũng không để cho người khác chiếm tiện nghi."

Mắt người trên đất đỏ lên, "Lão già kia! Người chờ đó!"

Nhị thúc công xoay đầu đi không nhìn hăn.

Giờ phút này còn mạnh mẽ ra mặt thật quá mức ngu xuẩn, Lão Thiết Đầu quơ cuốc qua, may mà bị người bên cạnh tát một cái, "Xem người có thể làm gì! Trở về cha còn không chặt chân của người!"

Hà Đại Mãn mang đến một đám người, xem ra là thân thích của đám người đến nháo, đều tự nhận lãnh người của mình, nâng dậy đứng ở một bên, người chân bị thương nặng nhất tựa hồ đứng không được, cũng cố đứng ở một bên. Cứ như thế giằng co. Bên ngoài người Đào trang vây quanh đông như vậy, bọn họ còn muốn chạy cũng không xong, hướng hồ khí thể vừa đã sớm vô tung vô ảnh, chung quanh lại có lão nương, có nàng dâu, không khí mềm mại không biết bao nhiêu.

Một người đàn ông bốn năm mươi tuổi đứng ở giữa, lạ mặt, đứng một bên Lão Thiết Đầu, nhìn Hà Đại Mãn hừ lạnh một tiếng, "Đại Mãn, thôn trang các người mười dặm tám thôn đều có tiếng! Thật sự là..."

Hà Đại Mãn âm thầm kêu khổ, việc này thật oan uổng hăn, ngày đó trở về hăn đã khuyên bảo qua, người đều đáp ứng nghe lời, còn nói đã thương lượng xong biết phải làm gì, hăn tưởng người ta đã an bài xong nên không quan tâm. Nào ngờ cho tới sáng hôm nay lúc Trần Giang Sinh tìm được hăn, mới biết thực hư, nghe nói người thôn trang đi ra ngoài, hỏi rõ ràng lại

càng quá sợ hãi, lập tức triệu tập một đám chạy tới, đến cùng vẫn là muộn, bên kia không có người bị thương, coi như trong cái rủi có cái may, nhưng sự việc này phải giải quyết ra sao, hẳn khó nghĩ.

"Là chuyện gì xảy ra?" Hần hỏi một người trên hai mươi tuổi gần đó.

Người nọ ngập ngừng nói không ra lời, thật lâu sau mấp máy môi, "Dù sao... dù sao người hôn mê chúng ta đâu nghĩ nhiều như vậy?"

Lời này chọc giận người Đào trang, một phụ nhân trình diện, "Con mẹ người chó má! Giờ phút này dám can đảm nói lung tung một chữ, các người đừng tưởng đi ra ngoài!"

"Thật là mặt dày, các người nghĩ nói cái gì là làm cái đó?"

Trên đất có mấy người khóc sụt sùi, Hà Đại Mẫn trực tiếp hỏi tiểu nàng dâu kia, "Chuyện này các người rõ ràng nhất, nói mau!"

Tiểu nàng dâu gặp trận thế này, trong lòng vừa sợ vừa giận, nghĩ bà bà vì lần này, mềm cứng gì đều sử dụng, còn đáp ứng về sau ở riêng sẽ cho mình một đầu heo, bằng không làm sao có thể tới cùng làm việc xấu, bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, đâu còn dám hồ đồ nói lung tung, "Là... Là nương tới, nói là cùng bên kia thoả thuận một đầu heo làm lễ, hai ngày pháo trừ xua xúi quẩy, nàng nói chúng ta... nhà chúng ta mua vài cái đầu heo trong tộc cùng nhau mang tới, mang tới..." Lấp bắp không biết nói đến chỗ nào.

Mọi người im lặng, người làm chút chuyện tốt kia đã đi xa, thấy bên này an tĩnh ba ba đi tới.

Tiểu nàng dâu nói xong, mình tiếp lời, "Nói là chúng ta mua đồ đến cửa hàng bán gia cụ chỉ vì muốn làm cho bọn họ không mặt mũi, đến lúc đó lúc nói chỉ cần một đầu chúng ta liền náo, nói bọn họ khinh người buộc chúng ta táng gia bại sản. Như vậy thì không cần đàn ông lộ diện, thôn trang cũng

theo tới một đám, chúng ta nghĩ sẽ không dám khi nhục chúng ta, nào ngờ lúc nói xong, bọn họ nói..." Liếc cửa hàng bên kia một cái rồi run lên.

Ánh mắt có chút sợ hãi, ứa nước mắt nhìn khắp nơi một hồi, thấy không có người quan tâm nàng, tiếp tục khóc nói: "Nào ngờ bọn họ hỏi chúng ta còn thêm gì không, nói chúng ta ngày đó đập nát cái giường đó là bảo bối, năm mươi cái đầu heo cũng không đủ, người kia tính đầu heo chúng ta là năm lượng bạc, kỳ thực không đến năm lượng, ta cùng nương tính qua, là bốn lượng một trăm hai mươi văn..."

Không biết tiểu nàng đau vì sợ hãi hay thế nào, lúc này lấp bắp cũng không biết cái gì nên nói cái gì không.

Một người khác bổ sung: "Bên cửa hàng đã nói không cần bồi thường, chúng ta đã cho năm đầu heo, hỏi có phải là thành tâm đưa không, nàng nói đúng. Bọn họ nói chuyện đã hiểu rõ, sau đó Bạch cô nương mắng bọn hăn bức thợ mộc người ta, kết quả chết ngất đi, liền... liền đánh lên."

Sự tình đại khái là thế, Cốc Vũ bọn họ bên này nghe tuy đơn giản, nhưng không khác mấy, cũng lười bổ sung, xem bọn hăn làm sao.

Hà Đại Mẫn tức giận đến tay đều phát run, vốn là tâm bất chính, nếu lúc làm nhận sai nhiều lắm bị người ta giễu cợt một trận rồi thôi, nào ngờ vừa muốn ra mưu ma chước quỷ lại không chịu nổi thua trận, nào thành cái dạng này, về sau không nói người Đào trang cùng Tiểu Hà trang kết thù, sợ là nói ra toàn bộ người thôn trang không có mặt mũi làm người, "Các người liền... liền như vậy đánh, người ta vài người, các người vài người, cũng may còn có thể chịu đựng được, nếu trễ một chút, các người nghĩ tới sao? Nếu xảy ra mạng người người ta không cần chịu chút trách nhiệm nào, các người chờ vô tù mừng năm mới đi!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 255+119: Ai Nói Nàng Hôn Mê?

Hà Đại Mẫn gầm lên giận dữ, người Tiểu Hà trang thanh tỉnh một ít, đều là hán tử lỗ mãng, nghe nói phải ngồi tù là sợ, dù không sợ hãi cũng bị thân nhân chung quanh khóc náo làm rối loạn tâm tư.

Nhưng có người không phục, "Kia... người chúng ta bị hôn mê."

Quỳnh thẩm nghe xong không nhìn nổi, tức giận mắng, "Một người không tính, cả một lũ gây tai hoạ. Thực kỳ quái, cửa hàng người ta mở ở đây, lại không chạm vào người cũng không choc ghẹo người, mình không qua cũng đến trên đầu chúng ta, chẳng lẽ bây giờ người ở cuối đường không đi qua được là lỗi của tường có phải không?"

"Cùng bọn họ nói nhiều như vậy làm gì? Ý người nhiều khi dễ người ta ít người, không tính toán còn náo như vậy, muốn so người nhiều sao? Hiện tại chúng ta bắt đầu luyện đi!"

"Đúng, đánh chết bọn họ! Không lương tâm."

Hà Đại Mẫn cầm đầu người Tiểu Hà trang tới, nhìn Nhị thúc công và Lí Đắc Tuyên trước mặt, "Thật là lỗi của chúng ta, đại tẩu ta đã chết ngất, mời các người dàn xếp một chút, trước đem nàng đi y quán nhìn xem, không cần xảy ra mạng người mới tốt. Người còn lại đều ở đây, các người yên tâm chứ?"

Trước xử lý người rồi xử lý chuyện, thật đáng đề xướng. Nhưng dưới sự tức giận tận trời của người Đào trang là muốn trốn tránh trách nhiệm, "Phi! Vừa rồi ba năm mươi người đều đây, sao không nghĩ tới mau chân đến

xem, bây giờ muốn đi? Không có cửa đâu! Cho dù người chết cũng là các người gánh, là chuyện lớn gì, chúng ta bên này lại không có đưng tới đầu ngón tay của nàng, khi đó không đưa đi y quán, cứ một mực đánh nhau, còn nói an tâm gì?"

"Đúng vậy, người của mình mà không để ý người một nhà chết sống, chúng ta dựa vào cái gì muốn xen vào này?"

Người khác thêm vào, "Chết càng thêm sạch sẽ, người như vậy còn sống, ta mất mặt cho nàng!"

Hà Đại Mẫn thấy bên này chết sống không mở miệng, hết cách, nhưng không thể trách người ta, đều do bên này gây chuyện, vì thế quay mặt về hướng người đàn ông bốn năm mươi tuổi, "Bao đại ca, người là người Liễu Bá Tử, người nói lời công đạo đi, chúng ta không phải trốn tránh, nhưng mạng người tại đây, còn Thẩm thị..."

Thì ra những người lạ mặt kia là người Liễu Bá Tử, Liễu Bá Tử cùng Đào trang kề bên tương giao coi như không sai, đặc biệt lần trước Trần Vĩnh Ngọc đi qua giúp bọn họ tránh cuộc vận động chặt cây, bình thường ngày lễ ngày tết đều có lui tới, nói vậy là vài người này đi ngang qua nghe nói chuyện bên này, cố tình đi theo tới.

Vị được gọi Bao đại ca nhìn bên này, lại nhìn người trong cửa hàng, thật là khó xử.

Từ đáy lòng hắn không quen nhìn Tiểu Hà trang diễn xuất, nhưng nếu bây giờ lỡ chết người, sợ là chộc phiền toái, nên không biết như thế nào cho phải.

Bên cửa hàng lạnh lùng truyền đi qua một giọng nữ thanh thúy sạch sẽ, "Ai nói nàng hôn mê?"

Vừa dứt lời, người Tiểu Hà trang lại tức lên, ngại người làm chủ ở đây nên chưa bùng nổ, thấy một tiểu cô nương mười ba bốn tuổi từ trong cửa hàng đi ra, lạnh nhạt điềm nhiên, phảng phất đi tới trên đất không lưu lại nhiệt huyết, như là đi trên đường mòn đầy hoa, tuổi nhỏ mà có khí độ như vậy, quả nhiên là hiếm thấy. Nhất thời mọi người đều trầm tĩnh lại.

Lí Đắc Tuyền quay đầu thấy Cốc Vũ muốn đi qua, lo lắng kéo lại, "Không phải người đi rồi sao? Còn ngốc ở trong này!"

Cốc Vũ thấy hăn lo lắng cho mình như vậy, trong lòng mềm nhũn, cười nói: "Cha, ta không sao."

Hà Đại Mãn trừng mắt nhìn Cốc Vũ, cười khở một tiếng, nhận ra tiểu cô nương không bình thường này, "Vị cô nương này, người đang ở đây, tuy nàng sai trước, nhưng chúng ta không thể bỏ mặc nàng có phải không?"

Cốc Vũ cũng không phản bác, đến gần bên người hăn, đề thấp thanh âm nói nói mấy câu, con người sáng lấp lánh liếc Hà Đại Mãn một cái, cười mỉm, cũng không quay đầu lại đi trở về.

Vẻ mặt Hà Đại Mãn nghi hoặc, bộ dáng nửa tin nửa ngờ, miệng trương trương không nói gì thêm, trên mặt không giấu được tức giận, kéo tẩu thuốc móc trên người xuống châm lửa, cũng không nói chuyện, đi đến bên người "hôn mê" trên mặt đất.

Người bên người không nói gì thêm, bọn họ không dám nói gì, có chút tò mò, không biết Hà Đại Mãn nghe Cốc Vũ nói gì, muốn tới làm gì. Tân nàng dâu muốn nói gì đó, Hà Đại Mãn nâng tay ngăn lại, tay phải hăn cầm điều thuốc, đụng vài cái, lửa nhỏ giọt trên chân người nằm. Một chút, lại một chút, mắt thấy người trên đất động dậy, rồi ngồi dậy, "Bỏ chết lão nương..." Nói chưa hết lời đã dừng lại, ngừng thật mau. Khóe miệng Cốc Vũ khẽ động, lười quan tâm nàng, người khôn khéo tính kế tính tới tính lui, tính kế cả người thôn trang của mình, lúc này mình không cần động thủ

nàng cũng không khá hơn, xem nàng này, một con cua già trong nước sôi có thể giã dựa được bao lâu?

Lão phụ nhân kia rốt cục "thanh tỉnh" thấy người chung quanh đều nhìn nàng, một đoàn vắng ngắt, đủ loại ánh mắt, nàng nằm trên mặt đất lâu như vậy eo mỗi lưng đau, còn bị đá nhỏ đâm, trong lòng thầm mắng con dâu mình không tri kỷ, nhưng vẫn vãn tai nghe động tĩnh, đến lúc đó náo cửa hàng xong, trở về mình lại "bệnh" một hồi là viên mãn.

Nào ngờ tro bụi nóng bay tới chân, chỉ có thể tỉnh táo lại trước, nàng có chút chột dạ, rất nhanh liền biến thành không có việc gì, vẻ mặt không tin nhìn đám người bên cạnh, sắc mặt lại chuyển hướng phần nộ, nháy mắt không biết đã thay đổi bao nhiêu thần sắc, phốc qua bên cửa hàng, "Không cần cản ta! Khi nhục cả nhà chúng ta, còn đem người Tiểu Hà trang chúng ta đánh thành cái dạng này, chúng ta liều mạng với các người!"

Không có người để ý nàng, càng không cần nói ngăn cản, nàng không thể dừng lại, nhào qua.

Người chung quanh đều ngây dại, người không có não biết rõ nàng hôn mê tỉnh lại thế nào, tỉnh lại còn có khí lực bổ nhào qua, Hà Đại Mãn vì sao phải làm nóng nàng.

Hà Đại Mãn ở phía sau nhìn nàng hét lớn một tiếng, "Đủ!"

Cũng may người Đào trang bên này vẫn nhìn ra một điểm môn đạo, mở miệng châm chọc nói: "Không là người một nhà, không vào một cửa, chả trách có con dâu giả bệnh như vậy, so sánh với bà bà, công phu còn kém xa lắm, trực tiếp hôn mê luôn."

"Cứ như vậy dụ nhiều người đánh nhau như vậy? Chậc chậc..."

Chỉ tiếc những lời này lác đác, lọt vào tai rất ít người, không rõ tình huống vẫn rất nhiều.

Lúc này An Cầm Hiên hận không thể nhào tới cho nàng một chút giáo huấn, nào ngờ bị Hà Đại Mẫn rống giận một câu sau đó ngồi dưới đất vỗ chân khóc kể, chỉ tiếc giờ phút này nước mắt dùng sai chỗ. Hắn đi qua, đề cao tiếng nói: "Thật làm người mở mắt, dạng người gì cũng có, mọi người nghe Cốc Vũ nói không sai. Một sai, đối với gia cụ hồi môn của tân nàng dâu không do con rể làm nên không vui tự mình làm hư; Hai sai, làm hư gia cụ tới chúng ta lừa bạc; Ba sai, lừa bạc không tính, còn muốn chúng ta đóng cửa hàng để con rể nàng có sinh ý; Bốn sai, làm sai nhưng không tiếp thu sai; Năm sai, đem người thôn trang mình kéo vào làm đệm lưng, cho rằng người khác đều là đồ ngốc; Sáu sai, giả chết ngất xỉu kém chút xảy ra mạng người; Bảy sai..."

Tiếng nói An Cầm Hiên vang to, lúc nói chuyện khí định thần nhàn, từng chữ rõ ràng. Không tức giận mắng chửi so với tức giận mắng càng thắm hơn, ngay cả người ngây thơ đều hiểu là chuyện gì.

Thứ bảy sai không có cơ hội nói ra, người Đào trang bên này còn chưa có phản ứng, thân nhân người bị thương bên Tiểu Hà trang đã ngồi không yên, đặc biệt vài phụ nhân kia, tiến lên tức giận mắng, "Người lão chủ chứa, nhà chúng ta làm lỗi gì với người, lại giả chết lừa bọn họ đi đánh nhau! Ta nhìn người là..."

"Người cho chúng ta đều là ngốc tử hết sao! Cả nhà người đoạn tử tuyệt tôn!"

Cái gì đều có thể mắng ra, nhưng ai gặp chuyện như vậy mà không căm tức, người tốt bị đối xử như vậy, mình bị thương người nọ lại dương dương tự đắc.

Nường Bạch cô còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã bị người thôn trang vây quanh đánh lên. Khi thì truyền đến tiếng thét chói tai, "Đều là cửa hàng —— các người ——"

Khi phụ nữ phần nộ thật khủng bố, người chung quanh không biết ngăn cản như thế nào, mấy nàng dâu gặp tình thế đã sớm hoảng phát run, sợ liên lụy đến bản thân. Cuối cùng, vẫn là Hà Đại Mãn thấy không sai biệt lắm cho người ta tới kéo ra.

Lão phụ kia ở giữa đám người, rốt cục cũng bị báo ứng, trên mặt từng đường trầy xước rướm máu, lúc này kiên quyết đi tới, nếu nàng biết mình làm việc này về sau sẽ như thế nào, sợ sớm không có gan làm, đây là nói sau.

Náo xong, Cốc Vũ hừ lạnh một tiếng, "Được rồi, gây ra mạng người dơ cửa hàng chúng ta, đi y quán bên kia!"

Nhưng không có người nào nhúc nhích, người Tiểu Hà trang quá tức giận, nơi nào có người quản nàng, may mắn nàng dâu cả thành thật, muốn tới đỡ bà bà của nàng.

Đám người ở ngoài lại đi vây một người, khoảng năm sáu người, đều là tráng kiện trung niên hán tử. Đối đầu với nữ nhi của lão phụ—— Bạch cô.

Quả thật là mẹ con liên tâm, một khi dính vào là đại náo, "Các người muốn làm thế nào a? Nương a! Ta sợ khổ nương a!" Rống lên hai câu xong, liền nhìn người phía sau nói: "Các người xem, chính là cửa hàng này, phá hết đường sống của các người! Còn náo thành cái dạng này!"

Không là cái bớt việc, quá mức không có nhãn lực dùng sai chỗ, cũng không nhìn xem tình huống. Cốc Vũ bọn họ lúc này chỉ còn chờ xem kịch vui là được rồi.

"Đại Mãn thúc, ngài cần phải làm chủ cho nương ta a, chúng ta người Tiểu Hà trang không thể không duyên cớ bị người ta khi dễ. Về sau đi ra ngoài thế nào gặp người?"

Một phụ nhân có con bị thương ở chân, không quan tâm đi lại, Bạch cô một câu thăm còn tại bên miệng, đã bị ăn một cái tát, hoàn toàn ngây ngẩn.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 256+120: Kết Thúc Người Giải Tán

Bạch cô cùng nương nàng đã bàn tính qua, bên này mang theo một đám người tới "nhận lỗi", đến lúc đó nương mang theo vài thợ mộc tới náo, cửa hàng hư thanh danh về sau sẽ khó khăn. Nương thật vất vả mới tìm ra người, nhanh đuổi chậm đuổi đi tới đã muộn, nhìn thấy tình huống trước mắt không giống như dự tính, còn chưa hoàn toàn làm rõ tình huống, đã bị một cái tát, còn không biết chính mình sai ở nơi nào.

Về mặt Hà Đại Mãn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thậm chí nghiến răng nghiến lợi hận không thể lập tức bít miệng của nương, nhưng nhiều người ngoài có mặt như vậy, hấn nhẹn xuống. Trong lòng như gương sáng, sự việc hôm nay đều do một mình đại tẩu gây ra, nhưng cháu gái cũng không thoát khỏi quan hệ, tức giận nói: "Giờ phút này còn ở đó có tâm tư ra oai, người cũng không nhìn xem nương người đi đến nước này còn không phải bởi vì người, đi đỡ nương người đi."

"Quan... Đâu có liên quan gì tới ta chứ? Ta bất quá là muốn giúp mọi người lấy lại công đạo." Bạch cô có chút khiếp sợ Trần Vĩnh Ngọc, thật vất vả gạt được vài đương gia, đâu thể nào dễ dàng buông tha cơ hội này.

Những người phía sau chợt hiểu, lúc trước là Bạch cô lừa bọn họ nói là cửa hàng kia ngang ngược ỷ vào cửa hàng lớn, đoạt sinh ý nhà bọn họ, liên tưởng gần đây việc làm của mình ít đi rất nhiều, vì vậy đều nguyện ý đến xem, ai ngờ nơi này náo thành bộ dáng này. Lại nghe chung quanh lú rú, có người khen người trong cửa hàng, người thì đếm lỗi của lão phụ nhân, tuy không đầy đủ như An Cầm Hiên nói, nhưng cũng đem sự tình từ đầu đến cuối sửa sang lại một phen. Vài người thợ mộc nghe được sắc mặt

trắng bệch, suýt nữa bọn họ trở đồng lõa bị Bạch cô sai sử, sao có thể không giận.

"Bạch cô, tình cảm nhiều năm như vậy, người lại lừa chúng ta, muốn chúng ta xả giận cho người, người giỏi lắm..."

Một người tóc hoa râm nói: "Còn có gì để nói, bằng bản sự ăn cơm, người ta không có nửa điểm sai lầm, chúng ta còn ngốc ở trong này làm cái gì."

Sắc mặt Bạch cô lúc đỏ lúc trắng, rốt cục vẫn không phục, ngụy biện, "Vậy thì thế nào? Bọn họ không giành, các người nhìn đi biến thành cửa hàng như vậy, rồi cái gì đàn mộc khắc hoa gì đó, giá cả thấp hơn, làm lại mau, cứ như thế này các người ngay cả cơm cũng không có mà ăn ở đó còn có tâm tư thay người ta nói tốt. Chờ ta xử tên xấu xa này, nếu thành công chẳng phải lúc đó với các người là chuyện tốt sao? Không thành thì các người nói mát, ta xem như mở mắt."

Người Tiểu Hà trang sao có thể không giận, náo với một cái cơ không thể để lên mặt bàn, mình cũng bị tính kế dính vào, kết quả là dù không chịu thiệt cũng vì người khác mà may áo cưới, đừng nói còn bị thương, "Bạch cô người giỏi lắm! Vì người đàn ông của mình không có bản sự, cũng dám ép buộc như vậy, người xấu do chúng ta làm, người còn có mặt mũi ở đây!"

Bạch cô dứt khoát không để ý, chỉ nhìn vài người thợ mộc nàng mang đến. Sau khi nàng gả ra ngoài, Tiểu Hà trang có liên quan gì đến nàng chứ.

Một người đàn ông tráng kiện vẫy tay muốn đi, "Chúng ta đây cũng nhận lỗi! Kỹ thuật không bằng nhân có cái gì để nói."

Ánh mắt Bạch cô nhìn kỹ bọn họ, mặc kệ người mẹ già còn nằm trên mặt đất kiệt lực, muốn cố động khuyến bảo, "Các người cam tâm như vậy sao? Thôn trang nào không có vài người thợ mộc, nước giếng không phạm nước sông tường an vô sự nhiều năm như vậy, các người muốn trở về làm ruộng

sao? Trồng cấy đủ ăn đủ uống sao? Dựa vào cái gì chỉ một cửa hàng bọn họ phá hỏng đường sống của chúng ta, không cố ý hại người vậy là cái gì? Một cho các người đầu óc bình thường rõ ràng, ngay cả ai tốt ai xấu đều phân không rõ ràng!"

Bọn họ nhìn nhau. Bạch cô nói những lời này tuy có chút cực đoan nhưng cũng không phải sai, hiện nay nếu đòi mua đồ ở đây, về sau công việc của bọn họ càng ngày càng ít, tương lai chắc chắn sẽ không dễ chịu. Nhưng có năng lực lại như thế nào? Chẳng lẽ huỷ đi cửa hàng của người ta, không nói có thể ra tay được hay không, dù làm được sao có thể an tâm? Học nghề không phải vì đồng môn hỗ trợ sao.

Hiểu rõ đạo lý này, bọn họ cảm thấy không có gì để nói, "Tay nghề của chúng ta có thể kiếm tiền thì kiếm, kiếm không xong cũng thôi, phải làm chuyện như vậy, chúng ta làm không được! Không tiếp đãi!"

Nhắc chân muốn đi.

Lí Đắc Tuyền lúc này cũng không dễ chịu, cảm giác như ta không giết người, người vì ta mà chết, đủ loại ý niệm nhoáng lên trong đầu. Ngày đó sau khi Bạch cô đương gia tới trong lòng hắc đã không dễ chịu, bây giờ còn tới năm sáu người, càng thêm không thoải mái, mình muốn kiếm tiền, nhưng vì như vậy chặt đứt đường sống của người ta, hắc rất băn khoăn, không chút nghĩ ngợi mở miệng giữ người, "Xin dừng bước!"

Tiếng kêu quá mức đột ngột, người chung quanh, ngay cả vài người thợ mộc coi như thông tình đạt lý đều ngạc nhiên, bọn họ có thể chịu đựng không tìm cửa hàng gây phiền toái, nhưng đều thú nhận bị cửa hàng ảnh hưởng, không kết thù cũng thôi, không nghĩ còn cùng cửa hàng có quan hệ.

Lí Đắc Tuyền giật mình, cũng không nói thêm gì, "Thỉnh các vị đại ca dừng bước, ta là Đào trang Lí Đắc Tuyền, chúng ta tính ra đều cùng nghề, khó có dịp đến đây, thỉnh vào bên trong ngồi, chờ xử lý tốt chuyện bên

ngoài xong có việc thương lượng, bình thường muốn tìm các người cũng khó."

Mấy người kia có chút bất đắc dĩ, nhưng nghĩ vốn do mình đến tìm người ta gây phiền toái, người ta nói khéo giữ lại, đành hờn dỗi đi vào. Để Lí Đắc Tuyền bọn họ ở bên ngoài náo, một hàng đi vào xem bên trong ngay ngắn chỉnh tề các loại gia cụ, trừ bỏ cảm thấy cảm thấy không bằng, đó là thật sâu âm mộ ."Ai, khó trách người ta tới nơi này mua đồ có sẵn." "Nếu ta cũng mở một cái cửa hàng như vậy, đời này không biết chừng ..."

Rốt cục Hà Đại Mẫn thuận theo một nàng dâu đưa lão phụ nhân trên đất đi trấn trên. Thừa lại những người bị thương, cũng không biết giải quyết như thế nào. Người Đào trang bên này, người Tiểu Hà trang bên kia, không ai nhường ai, tranh cãi nhưng rõ ràng Đào trang chiếm thượng phong.

Người Tiểu Hà trang cúi đầu, Hà Đại Mẫn không cho bọn họ âm ỉ, vốn là bọn họ sai thái quá, nếu còn náo lớn, đối với toàn bộ thôn trang không có lợi gì, trong lòng âm thầm cảm thấy hôm nay quá mức uất ức, lại không biết nói gì.

Sự tình náo thành như vậy, may mắn người bên cửa hàng không bị thương quá nặng, nhưng nếu thả người đi, bọn họ không rộng lượng như vậy, thương lượng vài biện pháp, đều không thể thực hiện được, ai cũng không phục ai, làm cho kia Hà Đại Mẫn sứt đầu mẻ trán.

Cuối cùng, một người nha dịch đến, không nói nhiều, hỏi qua nói đem những người gây sự đi. Còn tưởng muốn dẫn Nhị thúc công bọn họ đi, người Đào trang bên này không chịu, cuối cùng đành nói đến lúc đó sẽ truyền đến hỏi chuyện, có thể mới giải tán.

Đợi người bên kia đi gần hết, Đào trang già trẻ lớn bé lại vây người một lúc lâu, xác định không có gì mới giải tán. Lí Đắc Tuyền bọn họ ngay cả

một tiếng cảm ơn cũng chưa kịp nói, nhưng cho dù là kịp nói ra lại cảm thấy quá mức xa cách.

Trần Vĩnh Ngọc cảm khái rất nhiều muốn đỡ Nhị thúc công đi vào, bị Nhị thúc công bỏ ra, "Thằng nhóc con, Nhị thúc công của người còn có thể đi, đến mười người tám người cũng không thành vấn đề, còn để người đỡ sao!"

Trần Vĩnh Ngọc bị mắng cũng không khó chịu, thuận miệng nói tiếp, "Đúng vậy, hôm nay nếu không có Nhị thúc công ngài ở đây, cửa hang của chúng ta đã bị người ta hủy đi!"

Lí Đắc Giang vài người cười ha ha, cười xong nghĩ lại mà sợ, nếu người thôn trang lí đến chậm chút nữa, còn không biết có hậu quả gì, trở về phải bày tiệc mời người toàn trang ăn mới được.

Lí Đắc Tuyên tại kia cùng đám thợ mộc câu được câu không nói chuyện, rất nhanh đã quen thuộc, hỏi chuyện khắc hoa, hỏi đầu gỗ, cảm khái nói làm việc này không dễ dàng.

Hắn làm việc cũng không nhìn thời cơ, lại thấy đều là người biết chuyện, đặc biệt vừa rồi lúc Bạch cô khiêu khích cũng không nhân cơ hội làm khó, lại có chút áy náy đoạt sinh ý người ta. Khi đó vì đẩy nhanh tốc độ, hắn và Đại Lâm vội ngày đêm không ngừng, nếu có thể thỉnh vài người giúp đỡ, hẳn dĩ nhiên vui lòng.

"Vài vị lão ca các người cũng thấy, cửa hàng mở thành như vậy, làm mấy thứ này phải hao chút tinh thần, chỉ bằng hai người chúng ta có chút khó khăn, nếu các người không ghét bỏ, có thể tới hỗ trợ, chẳng qua không phải hàng năm đều có việc làm, chỉ là lúc vội mọi người bận rộn một chút, lúc nhàn thì rảnh rỗi, cũng không khác gì bình thường."

Lời này ra khỏi miệng, các thợ mộc mới biết dụng ý của Lí Đắc Tuyên, chẳng qua lúc này không phải là lúc nói chuyện này, nhất thời vui

sống lại thờ dài.

Lí Đặc Tuyền vừa nói xong mới nghĩ ra còn có rất nhiều chỗ không chu toàn, hỗ trợ thì tính tiền công như thế nào, theo tháng hay theo thành phẩm? Điều này đưa ra thấy có đủ loại vấn đề, hơn nữa Cốc Vũ tới bằng bó miệng vết thương cho hẳn liền sưng sốt không biết nói sao.

Vừa vặn người bên kia không tiện ở lâu, ước định ba ngày sau tới cửa hàng bên này thương lượng việc làm.

Cốc Vũ thấy bọn họ đi, cười thầm Lí Đặc Tuyền quá mức nóng vội, chuyện bên này vừa kết thúc, còn chưa thu thập xong, đã muốn kéo người nhập bọn. Chẳng qua trong lòng nàng rõ ràng, quyết không thể kết phước, chỉ có thể thuê, nói trắng ra là thỉnh sư phụ cùng nhau tới, lúc có việc để bọn họ làm, trước có cái ngăn tắc có cái dài, đến lúc đó làm ra thành phẩm dĩ nhiên phải so sánh chất lượng, việc này cần không gian thương lượng, tiền công như thế nào phải rõ ràng để tránh hậu họa, ba ngày sau không thể tốt hơn.

Huống hồ bên này những người đó tuy đi, nhưng vẫn còn có một ít chuyện đáng ghét phải kết thúc.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 257+121: Người Một Nhà

Khó được một người ra ngoài làm ăn, không ngờ cũng gặp chuyện như vậy. Bây giờ cùng nhau tụ họp lại, đã thấy cảm xúc khác thường vây quanh. Không thể nói rõ là khổ sở nhưng tuyệt đối không là thoải mái, trong lòng chứa đựng một ngọn lửa giận không chỗ phát tiết.

Bộ dáng Nhị thúc công như không nghĩ nhiều, vui vẻ nói, "Lúc này đây Đào trang chúng ta đồng lòng, Tuyền, vài năm nay các người có nhiều chuyện làm, bọn họ đã xem các người như người một nhà, bằng không sao có thể vội vàng tới đây, ân tình này cũng không phải bạc có thể mua được. Ra ngoài làm việc vẫn không bằng ở thôn trang an tâm hơn."

Cốc Vũ nghe Nhị thúc công nói như vậy, giật mình, mình không để ý mỗi một ngày thay đổi khác nhau. Sau khi trở về đây nàng thường nghe thấy những lời đồn đãi, được một thời gian lại nghe lời đồn đã có người đứng về phía nhà mình, đến bây giờ nghe nói nếu có chuyện sẽ chủ động hỗ trợ. Nhìn sự tình đơn giản nhưng thật cho thấy người Đào trang đã coi bọn họ như người một nhà. Cảm giác này đúng thật không kém.

Chỉ là chuyện với Tiểu Hà trang cũng quá mức, nghĩ lại nếu không là như vậy sẽ không biết cuộc sống ở thôn trang, đoàn kết trọng yếu cỡ nào. Làm việc khó tránh khỏi va chạm, có chuyện mình có thể giải quyết, nhưng cũng có chuyện mình bất lực. Nghĩ lúc mình vừa tới, bán một ít thùng gỗ gi đó, cũng không có nhiều chuyện phiền lòng như vậy. Làm càng nhiều sinh ý càng lớn, chắc chắn càng phải đối mặt với nhiều cản trở lớn.

Nàng vừa suy nghĩ vừa băng bó tạm cho vài người Lí Đắc Tuyền, lo lắng nói, "Cha, hay là đi tới chỗ sư phụ tốt hơn, nơi này không có gì hết, phải chăm sóc vết thương kỹ lưỡng mới được, dù sao cũng chỉ vài con đường, các người đi, chúng ta ở lại xem cửa hàng."

Lí Đắc Tuyền hờn dỗi đáp, "Các người ở lại đây làm sao ta yên tâm được."

Tiếng nói vừa dứt đã nghe thấy thanh âm của Lí Đắc Hà bên ngoài, hưng trí bừng bừng kêu lên: "Tam ca, hôm nay chúng ta nghĩ ra một chủ ý, cây chặt nếu nhiều quá, chúng ta ——" đi vào bên trong cửa hàng mới phát hiện không bình thường."Sao lại thế này? Có người đến nháo sự?"

Khó được nhìn thấy hăn đến, Cốc Vũ không nghĩ phức tạp, "Tứ thúc, đợi lát nữa ta kể người nghe." Rồi cười nói, "Cha, lúc này yên tâm chưa, người cùng Nhị thúc công bọn họ đi, xong rồi trở về thế chỗ cho chúng ta là được. Bằng không ở đây không làm gì hết, đến lúc đó càng thêm có lòng mà không có sức đúng không?"

Vài người Lí Đắc Tuyền vừa đi, Hứa Thế Cùng đưa người tới, nói là cơm canh đã chuẩn bị tốt, Vương Thị và Hạ Xuyên đang chờ ở tửu lâu, bọn họ không cần lo lắng. Thấy Cốc Vũ bọn họ ở đây, đành phải đi y quán bên kia mời người, nói đợi lát nữa đem đồ ăn tới cửa hàng, bọn họ không cần đi.

Lí Đắc Hà là người không chịu nhàn rồi, nghe Cốc Vũ nhẹ nhàng băng quơ nói qua, oán hận đánh một quyền, "Hừ, nếu sớm biết bọn họ không thức thời như thế, hôm đó không nên để bọn họ đi! Đóng cửa, tốt lắm. Hừ! Để ngôi nhà lao mới tốt, thật là một đám vô liêm sỉ!" Giận xong, lại như cũ đi dọn dẹp.

Cốc Vũ ngồi ở một bên nhìn An Cẩm Hiên không nói lời gì, biết hăn có chút bức mình, vừa rồi hăn bảo mình đi nhưng mình không đi, lúc hăn ở

phía trước luôn quay đầu lại xem, trong lòng áy náy nhưng ra vẻ không có chuyện gì, "Cầm Hiên ca, cái kia... người có bị thương không?"

An Cầm Hiên quay đầu nhìn nàng, có chút bất đắc dĩ, lại sầm mặt, hừ một câu, "Vừa rồi sao không từ cửa sau đi?"

Cốc Vũ mềm yếu cười, nhưng không biết trả lời thế nào, nói quanh co, "Ta... Dù sao cũng không thương tổn đến ta, đến lúc bọn họ tiến vào, ta chạy đi là được... Nương sẽ đi gọi người..."

An Cầm Hiên đâu dễ dàng bỏ qua như vậy, "Vạn nhất bị thương thì phải làm sao? Người cũng thấy, nếu lúc đó người thôn trang chúng ta chưa đến, sợ là bây giờ người không thể ngồi ở chỗ này."

Cốc Vũ nhún vai ra vẻ thoải mái, "Nơi nào có vạn nhất gì chứ, ta nghĩ vạn nhất bọn họ tiến vào, ta lập tức từ phía sau chuồn đi, ra phía trước cầm giữ lão phụ nhân kia lại, như vậy bọn họ sẽ dừng lại, người cũng biết người nha môn không đến nhanh như vậy, nếu ta đi rồi, ta sẽ lo lắng người, cha và bá phụ sẽ xảy ra chuyện..."

Nghe thanh âm cốc Vũ càng nhỏ đi, bộ dáng dè dặt cẩn trọng, An Cầm Hiên trong lòng mềm nhũn, lại cố nén, vừa rồi hần quay đầu thấy cốc Vũ không đi, đang phân thần bị gây của đối phương đánh trúng, trong lòng sốt ruột lại không có cách nào. Lúc người thôn trang nhân vừa tới hần muốn giáo huấn nàng sao cả gan làm loạn, lại phát hiện mình nói không nên lời, nhất là hần đang lo lắng cho nàng, sao nàng không lo lắng hần chứ...

Lại là một hồi trầm mặc.

Cốc Vũ vận ngón tay, thấy tay An Cầm Hiên luôn đặt trên ghế, tâm nói đây là cái gọi là nghĩ mà sợ sao? Vừa rồi sao lại có tư thế không muốn song như vậy? Đang âm thầm oán trách, lại nghe An Cầm Hiên đột nhiên đổi giọng, cười hì hì hỏi, "Năm năm hai mươi lăm, hai năm là mười, là ai dạy người? Tính toán thật nhanh."

Cốc Vũ nhức đầu mới hiểu được thì ra An Cẩm Hiên hỏi cái này, lúc cãi nhau nàng đầu bận tâm được nhiều, nên lòi cách tính toán ở hiện đại ra, nàng không nói gì. Thấy tay An Cẩm Hiên vẫn run rẩy cảm thấy càng không thích hợp, nếu vừa rồi nói là lo lắng nghĩ lại mà sợ, giờ phút này đang cười nói còn run, nói gì cũng không phải là dạng này.

Nàng đột nhiên liền vươn tay ra, kéo tay áo An Cẩm Hiên, thấy trên tay có một mảng bầm tím thật dài, hút một ngụm khí lạnh, "Sao không đi y quán! Thành cái dạng này còn nói không có việc gì? Chỗ khác có bị thương không?"

Cốc Vũ hỏi liên tiếp làm An Cẩm Hiên buồn cười, thản nhiên nói: "Không có, cũng không phải chuyện lớn gì, đi y quán cũng không có tác dụng gì."

Tuy nói không có gì, nhưng lúc Hứa Thế Cùng đưa đồ ăn tới, tay phải An Cẩm Hiên run run không gấp nổi đồ ăn đổi sang tay trái càng khó gấp, vẻ mặt xin giúp đỡ nhìn Cốc Vũ, Cốc Vũ làm như không thấy, vừa trò chuyện chuyện trong rừng với Lí Đặc Hà, vừa quay đầu nhìn vẻ mặt đau khổ của An Cẩm Hiên, "Cẩm Hiên ca, không phải người nói không có việc gì sao? Còn không mau ăn!" Hai chữ không có việc gì nhấn càng mạnh.

An Cẩm Hiên dở khóc dở cười, kém chút đưa đầu xuống cắn, đột nhiên thấy Cốc Vũ bất động thanh sắc đưa một cái muỗng gỗ qua, có thể này mới thở ra một hơi, ăn một ngụm cơm.

Cốc Vũ buồn cười không nói gì, cùng Lí Đặc Hà nói chuyện, đại khái biết chuyện trong núi.

Đoàn người đồn cây vào phía sau núi, mục đích rõ ràng, cây hữu dụng đều được đánh ký hiệu, một ngày chặt bao nhiêu, thừa lại bao nhiêu, bao lâu có thể trưởng thành, mười cây chặt một, như thế mới lâu dài. Mọi người tuy không thèm để ý, cánh rừng phía sau núi kia không có ranh giới, cứ

chặt như vậy cũng không biết khi nào là cái tận cùng, huống hồ không kết đội người ta sẽ không đến sau núi, nếu là củi lửa, ở bìa rừng sau thôn rất nhiều, đặc biệt Đào trang hàng năm đều có một số cành đào mục, khiêng trở về bếp nấu.

Lạn da đầu trước kia luôn luôn trêu đùa quỷ kế trộm gian dùng mảnh lới, không kêu đau đầu nhức óc cũng là bị này nọ đâm trúng, sau này bị phân công nhiệm vụ, lại nghe nói còn được trả tiền, liền trở nên tích cực không ít. Hơn nữa việc này so hắc tử đại ca hẳn quen thuộc hơn, mấy ngày này ngóc đầu không nổi tư vị đã không dễ chịu, vốn muốn giả bộ một hồi, nhưng muốn kiếm bạc liền bất chấp. Hắc tử điểm coi như đúng chỗ, so với Lí Đắc Hà giỏi hơn, tuy không có người giúp sức, nhưng cũng may hẳn biết cách, chỉ cần xem hướng gió chính xác, chặt cây hơn phân nửa, thừa lại để gió đến làm ngã cây, thời gian này hẳn kiếm được nhiều, nên rất đặc ý.

Lạn da đầu càng có cảm giác thành tựu, qua một thời gian dần dần cuối cùng tìm được việc làm, mỗi ngày nghe hắc tử đại ca tính có bao nhiêu gỗ, trở về mỗi người có bao nhiêu bạc vân vân, hẳn ra vẻ lơ đãng, "Chút tiền trình đó còn chưa đủ uống một vò rượu ngon, các người không biết, lúc trước ta ở trong thành, một bầu rượu đã là một lượng bạc! Nếu không vì đến giúp các người, sao ở đây chịu khổ, thôi thôi!" Trong lòng cũng là ngọt lịm.

Hắc tử đại ca bọn họ không chấp, không bóc trần hẳn. Sợ chọc người nóng nảy, Lí Đắc Hà ngắt lời hẳn. Mặc dù là như vậy, Lí Đắc Hà cũng khen hẳn, "Nhị tỷ phụ trộm gian dùng mảnh lới, nhưng lúc làm việc cũng nghiêm túc, nếu về sau sửa đổi tốt, nhị tỷ cũng qua khá hơn."

Theo giọng điệu của Lí Đắc Hà, Cốc Vũ hiểu ẩn tượng của Lí Đắc Hà với người kia đối mới không ít.

Nghe nói Lạn da đầu ở bên trong lâu như vậy, ngoại trừ một lần Lí Đắc Tuyên thấy hẳn chặt cây ở ngoài, giáo huấn hẳn một lần, sau đó đều thành

thật, cùng ngày xưa ở trấn trên tường như hai người. Mấy người ở trong một lều gỗ, nam pha sau này yên ổn, bất quá buổi tối có chút lo lắng, nên chặt vài cây, dựng một nhà ở trên vùng đất khá cao, cuối cùng có thể ngủ an ổn.

"Nga, đúng rồi, suýt chút ta quên chính sự, nhị tỷ phu nói, chúng ta không cần lãng phí Thanh Thạch Giang, gốc nghềch nhờ người khiêng cây về, không bằng mượn một cái bè tốt, thỉnh một nhóm người kéo đến bờ sông, theo trên đường lớn bên kia chuyển về, như thế bớt việc!"

Chủ động ra ý kiến, xem ra người muốn nhàn hạ cũng không phải không đúng, Cốc Vũ có chút buồn cười trong lòng lại nhớ kỹ.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 258+122: Đạp Mòn Giày Sắt Không Tìm Thấy

Mấy ngày qua đi, sự tình trên cơ bản đã thu thập xong xuôi.

Cốc Vũ nghe nói người Tiểu Hà trang còn bị nhốt tại nha môn, có mừng năm mới hay không vẫn chưa nhất định, dù sao từ đầu tới cuối đều là lỗi của bọn hắn. Bởi vì chuyện này, Tiểu Hà trang cùng thôn trấn bên cạnh cửa hàng trong khoảng thời gian ngắn thanh danh đại chấn, chẳng qua thật giả không đồng nhất thôi. Nghe nhầm đồn bấy lâu sẽ truyền ra một ít lời nói gở, là có người cảm thấy cửa hàng này không đơn giản, không nhất thiết là nhìn thấy điều gì, thậm chí nói có người làm quan, bị người khác phủ định sau còn nói người kể chuyện trong trà lâu còn nói có vị hoàng đế nào đó cũng thích làm nghề mộc, một người làm quan cũng là bình thường, bằng không sao lại chính tề như vậy.

Nhị thúc công, Lí Đắc Tuyền vài người không biết mình thành nhân vật chờ bảo tiêu.

Lại có lời đồn đãi nói cả nhà lão phụ nhân kia không được ở Tiểu Hà trang, đại đa số người tin lời này, ngầm lại cũng là bình thường. Một nhà nào đó hảo tâm vì thôn trang ra mặt, kết quả phát hiện mình bị lừa chẳng biết gì lại bị tổng vào lao ngục, đều không qua được cửa này. Vì thế, người nhà trong một đêm không thấy bóng dáng, trẻ con đi chơi cũng bị khi dễ, đi ra ngoài nấu nước không để ý còn bị người ta ném bùn, khó nhất là đối mặt với ánh mắt sắc như dao của người thôn trang...

Ngày ấy Lí Đắc Hà trở về nói chủ ý thả bè, mọi người đều tán thành, nói như vậy không biết tiết kiệm biết bao sức lực, lại đi Lâm trang tìm được

một lão bà đầu, ở đất trống bên cạnh đắp lên một cái lều, chỉ chờ đầu gỗ chuyển tới. Con gái Ngọc Nga rút rè tới hỏi thăm chuyện của Lạn da Đầu, rồi cười đi trở về.

Cốc Vũ đáp ứng Nhị thúc công, cùng Hạ Xuyên ở cửa hàng, trong ngày thường đi trấn trên đạo, rồi đến xem An Cầm Hiên nhuộm ra vải mới, trong đó có một khối màu đỏ thắm càng nhìn càng thấy đẹp. Lúc này đã vào đông nhưng cũng có nhiều sắc thái động lòng người, nói vậy có nghĩa là bí phương kia có tác dụng, trong lòng vui vẻ, bên này sự tình không sai biệt lắm, như vậy năm sau An Cầm Hiên có thể trở về thành. Lúc vừa tới trong lòng hỗn loạn không biết sẽ như thế nào, thậm chí lúc khó khăn nhất bắt đầu có chút mơ hồ oán giận, giờ phút này lại có chút quyến luyến. Dù sao nơi này mới là nơi nàng có nhiều gắn bó, trong thành nói là cũng sống qua nhiều năm, nhưng chân chính đi vẫn là lần trước đưa mứt đào qua.

Sau khi Nhị thúc công phó thác Cốc Vũ chuyện đó cũng không nhắc lại, Cốc Vũ cũng không biết là cái gì, nhìn hình dạng rể củ, nghĩ biện pháp sử dụng như thế nào.

Mỗi ngày người bên kia đều lặp lại việc tẩy đập, nhưng cũng không biết làm gì bởi vì Nhị thúc công đã cảnh cáo, Cốc Vũ không vội vàng tiếp xúc, nhưng Hạ Xuyên không nén được tò mò, mỗi ngày chạy tới chơi cũng không sợ người, bên kia thấy một đứa bé trai cũng không đuổi, chỉ biết là người trong cửa hàng mà thôi, những phụ nhân lắm miệng bên kia không tránh được hỏi thăm một chút chuyện bên này.

Một ngày, Hạ Xuyên mang về một củ gì đó.

Nhị thúc công ngồi ở cửa ngậm tẩu thuốc, có chút kích động, đồ rơi trên mặt đất cũng không biết. Nhìn không có gì không tầm thường, bên ngoài có râu thật dài, vỏ nâu thật thô ráp, một khúc ngắn như vậy cũng nhìn không ra cái gì, Cốc Vũ thấy Nhị thúc công cầm một mảnh gỗ không ngừng mài,

lộ ra lớp da màu hồng nhạt, cắt ra bên trong đúng là màu trắng, hân thở dài một hơi, "Quả thật là bốn khoai."

"Bốn khoai là cái gì?"

Nhị thúc công cố nển kích động, "Lúc trước ta đi tìm vài năm không được, không ngờ gặp ở đây, thật là đi mòn giày sắt tìm không thấy, ở ngay dưới mí mắt mà không biết. Cũng không biết bên kia mang đến làm gì?" Dè dặt cẩn trọng đem vật kia như thuốc quý, chôn xuống ở hậu viện. Quay đầu mới hỏi Hạ Xuyên, "Nói cho Nhị thúc công, bọn họ lấy thứ này làm gì?"

"Ân... Làm ra bột màu trắng bỏ xuống ao."

Chuyện này nhìn xa xa là thấy, Nhị thúc công không làm khó hăn, đem hy vọng gửi gắm trên người Cốc Vũ, Cốc Vũ trong lòng có chút kỳ quái, xem ra là thứ rất trọng yếu, đáng tiếc mình đã mười mấy tuổi, không thể giả dạng làm trẻ con như Hạ Xuyên tới dễ người.

Đang lúc ưu sầu một trận mưa hoá giải khẩn cấp.

Có lẽ người bên kia cảm thấy lấy đồ từ ao bỏ vào thùng gỗ quá mức cực khổ, hoặc cảm thấy thời tiết cực tốt không có gì phải sợ hãi, liền phơi đồ trên bãi đất trống bên cạnh.

Tình cờ ngày ấy, một đoàn hán tử tới chuyển bốn khoai đi, còn lại đa số là phụ nhân không có chuyện làm, nên nghĩ đến trấn trên đi dạo. Nào ngờ ông trời già không nể mặt, đột nhiên giáng mưa, sắc mặt người ở lại trông chừng đều trắng, Nhị thúc công mang theo Cốc Vũ tới hỗ trợ, thu gọn lại rồi phủ giấy dầu lên che khuất, mặt trên lại đắp cỏ, tuy cũng tổn thất một ít, nhưng đa phần được giữ lại.

Nhị thúc công bọn họ sau khi làm xong rồi trở lại. Buổi chiều bốn năm người đến, cầm đầu là một người khoảng bốn mươi tuổi, nhìn rất là có khả

năng, tự xưng là Trần An, nghe nói Nhị thúc công cũng họ Trần liền tự giác thân cận không ít, "Ít nhiều nhờ lão ca, bằng không một chuyện này, này nọ bị ướn, chúng ta không chừng sẽ bị phạt."

Nhị thúc công khách khí, vài lần muốn hỏi đều bị người nọ bất động thanh sắc dờ dề tài, có nghĩa là người ta không chịu nói hoặc bọn họ nghĩ nhiều, những người đó đều đã đi nhưng Trần An còn ở lại, quanh co lòng vòng hỏi chuyện gần đây, còn nói đến ngày đánh nhau trước đó, hỏi ở đây có trộm không, lại thấy đồ trong cửa hàng, ánh mắt tới lui quét vài lần.

Lời trong lời ngoài đều có ý muốn kết giao, Nhị thúc công chỉ cười ha ha.

Người nọ thấy vậy, cũng không nhiều lời, cáo từ.

Nào ngờ ngày kế lại tới, mang theo rượu và thức ăn, sau đó càng thường qua lại cùng Nhị thúc công nói chuyện phiếm, cuối cùng rốt cục nói ra miệng, "Ta thấy lão ca cũng từng trải việc đời, không gặt người, nơi này tuy không có gì chỉ là một khối đất hoang, chẳng qua ngọn núi huyện bên cạnh trông ra bốn khoai, trong mắt người khác không có tác dụng gì, với An Cư chúng ta lại là bảo bối, ngâm ra đồ mành về dùng để hồ vãi."

"Mấy việc này chúng ta tất nhiên là không hiểu, người trong thành mới để ý, chúng ta nơi này đều tự mình tùy ý nhuộm màu chàm là xong, đâu có chú ý nhiều như vậy." Nhị thúc công vỗ vào xiêm y vải thô của mình không thèm để ý nói.

Nghe giọng điệu, Trần An thấy Nhị thúc công không để ý đến chuyện của hắn, nên thả lỏng cảnh giác, "Con trai của ta không nên thân, đều đã là người thành gia nhưng làm không ra chuyện gì, ta nghĩ đại thiếu gia cực coi trọng nơi này, nhưng không có ai chịu đến nông thôn, nếu hắn trông coi ở đây hai năm, trở về cũng dễ tìm được việc tốt, người ở trên đời, vì nữ nhân

mà không hết lo. Thứ này không thể thiếu được, gắng gượng hồ vãi có thể phát huy công dụng."

Thì ra là thế, đây là lý do. Hai ba năm nói dài không dài, bảo ngăn không ngăn, nếu không sinh trưởng ở địa phương có người che chở, xảy ra vấn đề là chuyện bình thường.

Nhị thúc công lanh lẹ, "Về sau người tới đây, có chuyện gì cứ việc tìm ta."

Trần An tất nhiên là cảm tạ không ngừng.

Trước đó Hạ Xuyên biết được ý của Cốc Vũ, lúc này thấy bọn họ không có gì để nói, cười hề hề nói, "Bá bá, các người mỗi ngày tại kia làm vài thứ giống cháo, có thể ăn sao?"

Trần An thấy Hạ Xuyên cùng cỡ tuổi với cháu mình, rất yêu thích, dĩ nhiên không gạt hăn, "Mấy thứ đó chưa có ăn qua, nhưng làm ra chơi rất vui, ta thấy người có đồ chơi đẹp, do cha người làm cho người?"

Trần An chỉ rồi gõ trong tay Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên gật đầu, "Cha ta cái gì cũng biết làm."

"Ta ngâm cho người, đến lúc đó người xem là biết." Bộ dáng bí hiểm nói.

Hạ Xuyên cầm rồi gõ đi qua, mỗi ngày không quá yên tâm, sợ người ta hố đồ của hăn, Cốc Vũ lại không đồng ý hăn cầm tới cầm lui, đành phải mỗi ngày khổ sở đi canh chừng, bộ dáng hẹp hòi mấy người thấy buồn cười. Vừa khéo mỗi ngày Cốc Vũ phải đi gọi hăn về ăn cơm vài lần, cùng vài người bên kia bắt đầu quen thuộc, mọi người đều không đề phòng nàng.

Cốc Vũ trở về nói với Nhị thúc công, "Nhị thúc công, ta nghĩ có chuyện gì xảy ra, chỉ là không biết bọn họ đang làm gì, đầu tiên là chuyển gì đó đến, sau phá đi, đập nát xong đều bỏ vào trong bản lụa trắng, lấy nước sông lọc vào ao, một chậu như vậy đại khái muốn mức ba thùng nước, vắt khô xong cặn bã vớt ở một bên. Để một ao đầy khoảng một hai ngày, chất lỏng màu trắng trong ao ngưng tụ, dùng cỏ làm chổi quét đi nước bên trên, thò tay vào bốc lên đưa qua chỗ bằng phẳng hơn bên kia hong khô. Hong khô xong bột phấn từng cục bốc lên có chút thối thối."

Cốc Vũ nói kỹ càng như vậy, từ trong túi Hạ Xuyên lấy ra một cục nhỏ, "Đây là bột phấn."

Nhị thúc công cầm trong tay bóp nát, nhúu mày thở dài một tiếng, "Thì ra là làm cái này. Ta thật lo lắng. Chuyển đến chỗ này nhưng chúng ta không biết, nhiều năm như vậy, lại ngay dưới mí mắt chúng ta... Chúng ta lại ở dưới mí mắt bọn họ, không ngờ giờ phút này lại đến. Ý trời a, ý trời!"

Cốc Vũ nghe không hiểu ra sao hết.

Hạ Xuyên lại đi qua, "Không thể ăn, cũng không thể chơi."

Cốc Vũ có chút buồn cười, "Ăn ăn ăn, người chỉ có biết ăn thôi! Cái gì cũng có thể ăn sao?" Kỳ thực mình cũng buồn bực, nhìn bột phấn trắng có chút vàng, thứ này dùng để hồ vải? Vì sao Nhị thúc công có bộ dáng trịnh trọng như vậy? Đối với Cẩm Hiên ca có tác dụng rất lớn sao?

Nhị thúc công cười cười, "Cũng có trọng dụng, chẳng qua là xem ở trong tay người nào thôi."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 259+123: Dựng Sân Khấu Kịch

Chuyện bốn khoai tự nhiên đưa đến cửa, tuy Nhị thúc công biểu hiện lơ đãng nhưng trong lòng sốt ruột muốn biết nơi nào làm ra.

Cơ hội rất nhanh đã tới, Trần An kêu hân qua hỗ trợ vận chuyển, hân liền biết được thì ra bốn khoai sinh trưởng ở một khe suối huyện phụ cận, gọi Thổ Nam Lĩnh, địa phương rất căn cỗi, cũng không có bao nhiêu nhà ở, người ở đó ra đánh xe, một người mang theo một người, hơn phân nửa người đều đi ra ngoài kiếm ăn.

Trước kia người Thổ Nam Lĩnh cũng không biết bốn khoai dùng để làm gì, đại khái là sau này ra ngoài kiếm ăn không người nào ở nhà biết được, nên bán cho cửa hàng An Cư, mỗi ngày đều do Trần An mang theo người đi thu, người bên đó chỉ nói là đồ vô dụng, có thể đổi lấy bạc cũng thấy đủ. Bởi vậy giá cực thấp.

Nhị thúc công nói thầm khó trách sao mình tìm không thấy, ai nghĩ tới một thôn trang nhỏ lại có, vì thế lúc chất lên xe ngựa làm rớt, nhân tiện cầm một ít cây để một bên vờ buộc đồ, sau đó tùy tay để ở một bên, hôm đó cần thận mang về Đào trang, dặn Cốc Vũ nhìn xem mảnh đất trồng thần tiên quả kia có thể trồng được hay không.

Vào đông, từng ngày qua rét lạnh hơi thờ, người đồn cây ở phía sau núi đều chuẩn bị về nhà, cây đồn xong đều để ở phía sau chờ chuyển về. Chuyện thả bè tạm thời không nói đến, nghe nói Thanh Thạch Giang hai bên là vách núi đen, vào đông không biết nước lớn nước ròng, nếu gặp sóng gió, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Người đã từng thả bè hai bên

bờ Thanh Thạch Giang nói như vậy, "Thả bè thả bè, người chết không cần chôn", thả bè vạn nhất gặp gỡ lốc xoáy gì đó, không chỉ không bảo đảm ngay cả xương cốt cũng không còn, nếu không khó khăn quá người ta sẽ không mạo hiểm như vậy.

Vừa nghe thấy có phiêu lưu, không cần suy nghĩ, Lí Đắc Tuyền bọn họ quyết định buông tha cho hành động mạo hiểm. Tuy thêm một ít phí dụng, nhưng thắng ở chỗ thỏa đáng, dù sao cũng không tính quá xa, đều có thể đến sau núi khiêng trở về, nhiều lắm thì mượn thêm vài người dùng xe ngựa chuyển về là được, vạn nhất đến lúc nước lớn, một khi gặp vấn đề, mình cản không nổi, không biết nói sao với người ta.

Qua vài ngày lại đi Lâm trang cùng lão bả đầu kia nói rõ ràng, vốn người nọ cũng nghĩ cuộc sống trước kia của mình, hiện thời con cháu đã lớn, người trong nhà cũng phản đối, nhưng không biết từ chối như thế nào, Lí Đắc Tuyền dám người tìm tới cửa, vừa khéo toại nguyện.

Lạn da đầu nghe xong việc này có chút không phục, sau lưng nói những người này không hiểu làm buôn bán, chủ ý tốt như vậy mà phải bỏ không làm. Nghĩ đến cũng là mình hiểm khi có được ý kiến hay, mà bị bỏ qua như vậy, có chút bị đè nén mà thôi, nên nói chuyện không quá khách khí, nói bọn họ vô duyên vô cớ muốn ra bao nhiêu bạc, khác người sợ tiện nhiều. Đương nhiên những lời này đều nói sau lưng thôi, hấn sợ nắm tay của Lí Đắc Tuyền không dám nói lung tung.

Trở lại cửa hàng, Lạn da đầu cũng không âm ỉ, thành thật ở trong cửa hàng, hành động khác thường này làm cho Lí Đắc Giang có chút buồn bực, chẳng lẽ vào rừng một hồi tâm tính thay đổi? Thậm chí bóng gió hỏi qua hấn, hấn chỉ đùa cười nói ở trong đây không lo phiền, cũng không có người quản, ăn không ở không, dù sao là bọn hấn làm cho hấn tới đây cũng đừng nghĩ đưa hấn trở về, ai muốn về nhà chính là đồ ngốc.

Thấy tình hình hãn như cũ, mọi người không để ý tới hãn, tiền công vào núi chặt cây phát ra, Lạn da đầu cầm lấy khoản tiền mồ hôi nước mắt của mình, đóng cửa đếm một lần, dùng một cái túi bỏ vào, ném ở trên giường, ngồi ngáy người một hồi cảm thấy nhiều năm qua mình dựa vào Ngọc Nga kiếm tiền nuôi sống có bao nhiêu mất mặt. Bây giờ mình làm kiếm tiền lại gian nan như vậy, làm khó nàng nhiều năm qua vất vả, bình thường mình uống rượu bạc xài không biết bao nhiêu, cũng khó trách nàng ngày thường trừ bỏ lúc gặp người ngoài không có một bộ xiêm y tốt thứ hai, còn thường về nhà mẹ đẻ tống tiền. Lúc trước mình còn cảm thấy cười một nha đầu mỗ nhon như vậy là chịu thiệt, hiện tại ngấm lại ngoài trừ nàng lải nhải mình vài câu chưa từng kêu khổ, càng hồ thẹn nhưng không muốn biểu hiện ra ngoài, chỉ là chút tiền này thường ngày không để vào mắt, lúc này lại không biết giấu ở chỗ nào mới tốt.

Lí Đắc Giang cố ý phát tiền công lại theo dõi hãn, muốn nhìn xem có phải hãn lại cầm đi uống rượu bài bạc rồi đánh người không, qua mấy ngày cũng không có phát hiện động tĩnh gì, chỉ thấy hãn trừ bỏ cột nhà ăn cơm ngủ ở cửa hàng, đi khắp nơi ba hoa cùng nhóm thợ mộc, cũng không đi chỗ khác, vùng phụ cận căn bản không có chỗ tiêu tiền, nên an lòng.

Về phần thợ mộc Lí Đắc Tuyên mời, vui mừng đi lại. Cốc Vũ thấy vậy nghĩ có thể làm nhiều một ít, dù sao cũng không trở ngại, có việc mọi người cùng nhau làm, không có đôi khi về nhà trồng trọt, xem ra bọn họ vui vẻ a, tuy tiền bạc so với dĩ vãng một mình làm ít hơn một ít, nhưng thắng ở chỗ cùng chí hướng hợp nhau cùng nhau có chuyện nói, hơn nữa cũng không cần xem sắc mặt chủ nhà, như thế khoan khoái không ít, không cần cả ngày lo lắng đề phòng. Dàn thợ mộc có thể ở các thôn trang nhiều năm như vậy, luôn có tay nghề riêng, người làm cái giá rắn chắc, người có tay nghề sơn phết tuyệt hảo, lấy thừa bù thiếu, đồ làm ra lại tốt hơn một tầng, ban đầu chỉ nghĩ giúp sinh ý cho mọi người, không nghĩ tới người trấn trên cũng chạy đến, mọi người không có đoán trước.

Cảnh tượng như vậy mọi người đều vui vẻ, về sau Lí Đắc Tuyền trở về thành, vận tác nơi này đã có một đám người ở đây, chỉ cần thường xuyên tới quản lý là cũng qua.

Lạn da đầu là người bất kể mặt mũi, rất nhanh cùng người khác thân thiết, nghe nói bọn họ làm một ngày so với mình đi đốn cây kiếm được nhiều hơn, trở mắt liền năn nỉ Lí Đắc Tuyền thu hần làm đồ đệ, cũng không e lệ, Lí Đắc Tuyền không quan tâm hần, nhưng cũng kêu Đại Lâm dẫn theo hần mấy ngày, không đến hai ngày hần bỏ cuộc, ghét bỏ vài thứ kia quá mức cẩn thận so với đàn bà thêu hoa còn khó hơn, ghét bỏ ống mực quá bẩn lại thấy cái bào sắc bén kia không vừa mắt, tóm lại cuối cùng ra kết luận việc này không phải để đàn ông làm.

Hai ngày này, hần nhờ Đại Lâm khắc một đôi rỗi gỗ, một cái hộp nhỏ điêu khắc tinh tế, coi như bảo bối đặt ở đầu giường, ngẫu nhiên lại lấy ra xem, lại thất thần một lúc, ánh mắt nhìn vào cửa hàng thông về hướng đường đi trấn trên, không biết suy nghĩ gì, muốn trở về cũng không có thể diện trở về, cái gì cũng không nói, quay đầu vẫn là bộ dáng cột nhả, lại có vài phần trống rỗng cô đơn.

Thời gian trôi thật nhanh, nháy mắt đã đến lúc muốn đẩy nhanh làm hàng tết. Bờ sông bên kia đám người Trần An cũng không thấy bóng dáng, nếu không có cái ao thì tưởng như chưa từng tới đây. Trần An lúc đi còn cố ý cùng Nhị thúc công nhắc đến con mình sẽ tới đây, Nhị thúc công cam đoan một hồi hần mới an tâm đi.

An Cầm Hiên cũng không ngốc ở bên kia bận việc, đều chuẩn bị tốt cho dự tính đầu xuân trở về thành, mấy ngày nay trừ bỏ ngẫu nhiên đi tiệm vải cũng không có việc làm, vừa vận Đào trang gần đây náo nhiệt, nên trở về Đào trang.

Thôn trang náo nhiệt dị thường, Vương Thị, Hứa Thị vài phụ nhân cả ngày nghĩ năm nay mừng năm mới hiếm khi được tụ lại cùng nhau, nhất

định phải cùng nhau qua vô cùng náo nhiệt mới tốt, chờ đầu xuân năm sau Vương Thị phải về thành, nếu không vì nhớ thương cha mẹ mình ở trong thành, dĩ nhiên luyến tiếc chỗ này, cha mẹ chỉ có một, lại chỉ có một khuê nữ duy nhất, nuôi lớn, gả cho một người thành thực, còn hai đứa con gái đúng là vẫn còn không bớt lo, cái gì cần đều nhờ cha mẹ. Kinh Trập lúc trước khi đi mắt thấy nương già đi nhiều, lúc Cốc Vũ bệnh nặng cũng là như vậy, tốt xấu sau này hoài thai không biết có phải là con trai không, lại trở về thôn trang. Vài năm nay không ở bên cha mẹ hầu hạ, Vương Thị chưa xót nghĩ, đến cùng mình cũng không tròn hiếu đạo.

"Nghĩ gì vậy? Nhìn người mất hồn mất vía, ước gì trở về thành không thấy chúng ta không phiền, ở nông thôn chán ngấy phải không?" Giang Thị và Vương Thị hợp ý, nói chuyện cho tới bây giờ không cần bận khoản nặng nhẹ, mỗi khi thấy nàng như thế cố ý chọc cười.

Vương Thị cười mỉm, trong lòng không nở, nhưng không biết trả lời thế nào.

Văn Thị hắc hắc cười, "Còn không phải nghĩ chuyện hát hí khúc thôi."

Nói như vậy, Giang Thị liền ngồi không yên, cực kỳ không đồng ý, "Trời lạnh lẽo như vậy thật có thể đi, cho là đi, ông cháu bọn họ đi ra ngoài ăn gió bắc, người nói các nhà các hộ đưa chút lễ là xong. Nếu không mời mọi người ăn uống vài ngày, bằng không đầu xuân năm sau lại đi xem cũng tốt, trời lạnh buốt mời người ta tới bị tội không nói, người thôn trang còn không nhìn! Trừ bỏ ẩm ỉ là nhất nhất a a, có gì dễ nghe!"

Lời Giang Thị hiển nhiên ám chỉ Thẩm thị nghĩ một đằng nói một nẻo, bên ngoài nghe nói Đào trang thỉnh gánh hát, vài thôn trang quanh đó đã sớm truyền khắp, còn dựng sân khấu kịch nữa, người cũng đã vây một vòng lớn, người này đi nhóm kia đến, lời gì cũng có, người thôn trang đi ra ngoài đều ngẩng đầu, nếu thân thích đến kêu để lại cái ghế càn mừng rồi đáp ứng, nói chuyện âm thanh đều run rẩy, "Có chuyện lời gì! Nghe nói hát ở

thôn trang mười ngày tám ngày, thật chán ngấy, đến lúc đó đến xem là được!"

Ngay cả Giang Thị vừa rồi đang nói hát hí khúc đừng nhìn không có thể ăn không thể uống, truyền ra thật dễ nghe, giờ phút này nói như thế, hơn phân nửa là đau lòng người hứng gió lạnh. Hứa Thị nghe Giang Thị nói xong xì cười, "Là ai nói lúc Giang Sinh còn chưa ra đời đi theo đường gia xem diễn, xem hoài cũng không phiền chán, thích nhất nghe cái kia gọi là gì ấy nhỉ, bây giờ lại ngại ầm ỹ! Chậc chậc chậc —— "

Giang Thị bị bóc mẽ, cũng không đỏ mặt, "Đó không phải là chuyện lúc tuổi trẻ sao, ta phải làm bà bà, nơi nào còn nghĩ mấy chuyện đó. Bất quá nếu người Tiểu Hà trang tới, không cho bọn họ xem, hừ!"

Ngày ấy người thôn trang đều đi hỗ trợ, hơn nữa cửa hàng, tửu lâu, mứt đào buôn bán lời món tiền lớn, hưởng hồ năm sau Tuyền phải đi, nên mới tính toán náo nhiệt một hồi, cũng cho thôn trang mặt mũi, đâu phải thôn trang nào cũng có thể thỉnh được gánh hát hay! Lời này vừa ra, người thôn trang thật vui vẻ, người đến hỏi thăm nối liền không dứt, dựng sân khấu kịch không biết có bao nhiêu người tới giúp đỡ, già trẻ lớn bé ở thôn trang đều đến bãi đất trống bận việc, có người bưng bát cơm chạy đi ra ngoài, nghiêm nhiên thành một chỗ tụ hội.

Người Tiểu Hà trang nhân bị nhốt một thời gian, rốt cục được thả ra, cũng bồi thường cửa hàng một ít ngân lượng, mọi người thương nghị xong mới làm chủ thỉnh gánh hát hát hí khúc, cả nhà lão nhân nháo sự năm trước đã chuyển đi rồi, về phần đi nơi nào cũng không có người muốn đi hỏi thăm, cứ như vậy phai nhạt đi, còn người liên quan bị người thôn trang xem nhẹ. Chuyện ngạc nhiên nhất là nghe nói nàng dâu mới kia đã chuyển về nhà, chuyện này ở thôn trang thật khó gặp, lấy chồng theo chồng gả chó theo chó, nào có chuyện gả chó đi rồi mình ở lại. Trong nhà có nữ nhân ai cũng tính toán nhiều hơn, lúc nói thân là đem nhân phẩm gia thế của đối

phương hỏi thăm đầy đủ, là con trai thì lo lắng cưới đến nàng dâu như vậy mang đến họa thủy, là khuê nữ sợ hãi khuê nữ gả vào nhà người như vậy.

Qua chuyện này, đi ra ngoài nhắc đến Đào trang, Tiểu Hà trang, mười dặm tám thôn cơ hồ không ai không biết, hơn nữa bà mỗi là loại người nào, dựa vào miệng ăn cơm, một truyền mười, mười truyền trăm, cứ như vậy truyền khắp, danh vọng thật lớn, người xấu tính đều có so đo.

Giang Thị nhắc tới không để người Tiểu Hà trang tới, Văn Thị là người tao nhã nhất cũng còn tức giận, "Chỗ nào cần đến, bọn họ cũng có mặt! Cũng không sợ mất mặt!"

Hứa Thị rõ ràng hơn, "Thôn trang phía đông, cô cô của Trần Sở ở Tiểu Hà trang, nghe nói còn muốn đến xem mắt, nương nàng trở về, cách cũng không quá xa, cũng bị liên lụy, chúng ta vui chuyện chúng ta, bọn họ đến cũng là chuyện của bọn họ, chúng ta cùng những người đó so đo làm gì.

Cho là phá rồi cũng phải nhìn chỗ đúng không? Lại nói cũng không phải chuyện của một thôn trang, giống như cả nhà cô cô của Trần Sở, vốn trung thực, không có đắc tội ai, gặp khó khăn còn không phải khuê nữ bị tội, nghe nói là Tiểu Hà trang, mắt thấy việc hôn nhân sắp thành lại bị thất bại, nghiệp chướng."

Giang Thị cười hề hề nói: "Người ăn tiên đan gì mà gần đây thông thấu, còn lo người ta đến, là người có thể quan tâm sao?"

Đang nói Tiểu Hàn đang chạy vào lấy đồ, "Nương, nhị tỷ ở phòng bếp làm gì đó, ngài ăn một cái!" Theo lý mà nói Tiểu Hàn nên kêu Cốc Vũ là tam tỷ mới đúng, nhưng hắn theo Hạ Xuyên tự động bỏ qua Lập Thu, cứ kêu nhị tỷ, nhìn thấy Lập Thu ngược lại kêu Lập Thu tỷ, người lớn mới đầu không để ý, sau này sửa chữa vài lần không có tác dụng cũng theo hắn luôn.

Hứa Thị cắn thử giòn rụm, sờ đầu Tiểu Hàn cười đến ánh mắt híp mắt. Vài phụ nhân có chút hiểu rõ ý tứ, "Thì ra tiên đan ở chỗ này."

Tiểu Hàn có chút buồn bực, lắc đầu vể mặt nghiêm túc, "Không phải, tỷ nói, cái này không phải tiên đan, kêu... cốm! Các người không cần nói lung tung." Nói xong ngón tay nhỏ bọc lấy một miếng cốm, tại kia lắc lư.

Đang nói Hạ Xuyên hai tay bưng một cái bát đi tới, "Nương, bá mẫu, Văn thẩm, nhị tỷ ta làm cốm, đều có phần." Bộ dáng mười phần đặc ý đến hiến vật quý. Vài người thấy bên ngoài bọc một tầng nâu nâu cảm thấy rất hứng thú, cắn khen không dứt miệng, vừa giòn lại thơm hương, còn mang theo một chút vị mặn có lạt có, mỗi miếng dĩ nhiên là không đồng dạng, sợi tươi mát càng khó được, đều cảm thấy quen quen lại ăn không ra thứ gì, nên cảm thán, "Cốc Vũ nha đầu kia cái gì cũng có thể làm ra." "Nhà ai nếu cưới được nàng dâu như vậy có thể bớt lo." "Còn không phải sao" "Người tham lam quá, Tiểu Mẫn làm dâu không rất tốt sao? Tiểu Hà cũng tốt." "Các người khen nàng như vậy sao nàng nhận nổi, ngay cả cây kim còn không cầm, cũng không biết gả ra ngoài được không." Hiển nhiên câu cuối cùng này từ Vương Thị. Nếu Cốc Vũ nghe những người này khen mình như vậy, không biết có đỏ mặt hay không.

Vừa nói vừa ăn, Hạ Xuyên còn không quên giao đãi, "Đều có đều có, cốm này một người một lần chỉ có thể ăn mười miếng, ăn hơn yết hầu đau ! Nhị tỷ còn nói, đến lúc đó mọi người xem diễn khẳng định phải có một ít đồ ăn mới tốt, nếu đi ra ngoài mua còn không bằng tự mình làm, còn có hạt hướng dương, có kẹo mè, có..."

Hứa Thị cười ha ha, nhéo khuôn mặt tròn phúng phính của Hạ Xuyên , "Nhị tỷ người còn nói gì?"

"Nhị tỷ ta nói, ai muốn ăn cái gì phải đi hỗ trợ!"

Vương Thị ha ha cười, "Xem nha đầu kia, đi sai khiến chúng ta!"

"Trái phải không có chuyện làm, là Cốc Vũ nghĩ chu toàn, xem diễn trong miệng có chút gì đó nhai mới tốt, muốn xem diễn chúng ta lại không thể bày bàn, làm chút này nọ cũng được." Giang Thị lúc này càng vừa lòng Cốc Vũ, nghĩ nếu mình có thêm một đứa con, xứng hay không xứng cũng muốn cầu đi.

"Ai u, chúng ta chưa từng trải việc đời, chỉ cần là người diễn là người xem nhiều, nói vậy không sai chứ!" Giờ phút này Hứa Thị cũng không quên trêu ghẹo Giang Thị.

Vài phụ nữ nói cười vào phòng bếp, gặp Tiểu Mãn, Tiểu Hà đang đối phó với một thau bột trên mặt đất, Cốc Vũ đang ở bếp canh một cái cái lồng đang bốc hơi nước hôi hối, Đại Hàn cũng có khuông có dạng tại kia canh lửa, vài người tuy vội nhưng không loạn, rõ ràng ở một bên đứng gì đó nhưng là không ít, ngoại trừ cỗ vừa rồi, còn có kẹo mè xừng, bánh bột... rất nhiều món chưa từng thấy bày chung quanh, đa số là dầu chiên hương thơm nhiều.

Nhìn thấy Vương Thị bọn họ đi tới, Cốc Vũ biết là công lao của Hạ Xuyên, nghĩ rằng lời truyền này thật đúng là đúng chỗ, cũng không khách khí, "Nương, người cùng Văn thẩm làm chút đậu phộng cùng mè vừng rang lẫn với nhau, Giang bá mẫu, người đi xay chút bột gạo, Nhị bá mẫu đến xem lửa, ta đi giúp các tỷ tỷ."

Vài người không dị nghị, cười ngồi xuống.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 260+124: Kinh Trập Gởi Thư

Vài ngày nay, có Giang Thị thu xếp, người hỗ trợ càng nhiều lên, nhân viên làm mứt đào cũng đều cùng nhau tới giúp một tay, phụ nhân đến, bọn nhỏ dĩ nhiên không thể vắng mặt theo một đám, Lí gia sân náo nhiệt hẳn lên.

Xuân Đào là nàng dâu mới, thành thân ngày trước ngày sau với Tiểu Mãn, hai người bình thường rất thân thiết, lúc này tới hỗ trợ, có nàng đi đầu, một đám đại cô nương tiểu nàng dâu đều tới, mọi người ở một chỗ tự nhiên nói, "Chưa từng nghĩ tới thôn trang chúng ta náo nhiệt như vậy, tẩu tử ta còn ghét bỏ ta gả nhà bên này nghèo, không muốn qua bên đây, hôm qua còn đi lại nói giữ ghế cho nàng, người nói lần náo nhiệt này, hàng năm đều có thể tổ chức thật tốt."

Thúy Bình miệng lưỡi lợi hại, nghe Xuân Đào nói nàng cũng cảm khái, vốn ngày qua coi như không có trở ngại, dựa vào cánh đàn ông ra ngoài kiếm tiền, các nàng đều phải quản gia. Hôm nay xuân đến, đi gọt vỏ bỏ hạt đào việc nhẹ như vậy cũng kiếm được chút tiền, đỉnh đầu dư dả một ít, tự mình kiếm được tiền sống lưng thẳng hơn. Người tay đang bị dính cháo gần đó, giận liếc Xuân Đào một cái, "Người nghĩ đến hay, lúc này đừng nói thỉnh bên ngoài, chúng ta làm mấy thứ này, còn không phải toàn bộ đào bạc bên Tiểu Mãn, nếu hàng năm đều có, chẳng phải là làm cho toàn bộ Đào trang chúng ta qua năm?"

Cốc Vũ tại kia nhìn một đám cô nương, nàng dâu lớn nhỏ tụ ở một chỗ, làm không sai biệt lắm, từng rõ từng rõ, lời Xuân Đào vừa nói làm nàng cảm khái, bình thường ngơ ngác nghĩ nhà mình thế nào qua, lúc này coi

như tốt, về sau nếu có chuyện gì, cả một thôn trang sẽ cùng đứng lên, nàng nhất định vui tổ chức. Nhưng ý niệm này nhất thời bốc lên thôi, sang năm phải về thành, chỉ sợ mấy ngày nữa thôi sẽ xa cách, đâu có thể bận tâm nhiều như vậy.

Qua mấy ngày, sân khấu kịch được dựng đằng trước Đào trang, gánh hát vào ở. Đào trang như là mừng năm mới, già trẻ lớn bé vây quanh, mảnh đất trống vừa khéo vị trí thật tốt, chỗ dựng sân khấu kịch thấp một chút, đằng trước là vài khoảng đất trống bằng phẳng lớn nhỏ, lúc này một hàng mấy cái bàn, vài người Trần Vĩnh Ngọc thương lượng qua, hơn phân nửa là để một số lão nhân thôn trang ngồi ở phía trước, ngoại trừ một số không đi được, đã số đều do con cháu khiêng tới, miệng không còn mấy cái răng thỏa mãn cười.

Lát sau vài người khác cũng có một bàn, là Trần Vĩnh Ngọc, Lí Đặc Giang, hắc tử đại ca, đàn ông chủ gia đình ngồi, địa thế phía sau cao hơn, là băng ghế của các nhà các hộ, sớm đến giữ chỗ sẵn, chật chội ồn ào náo nhiệt.

Tiểu hài tử ngồi không yên lại nói chỉ là thấy sân khấu kịch hiếm lạ, mặc kệ trên kia hát cái gì, chỉ vui đùa náo nhiệt, một bên là vài cái cái sọt lớn, bên trong là đồ ăn vặt để mọi người bốc ăn. Vì thế, trong không khí náo nhiệt ở đây, lại có một ít dầu chiên đồ ăn thơm phức, người bên ngoài chỉ hận mình không sinh ở Đào trang. Liễu Bá Tử từ khi được Trần Vĩnh Ngọc tương trợ luôn lui tới, Đào trang bên này hát hí khúc bên kia cũng đưa tới này nọ, đương nhiên người cũng theo tới.

Đầu ngày hát tuồng "hỉ đường hồng", được cả sảnh đường ủng hộ, một mở đầu tốt đẹp. Tiếp theo là tuồng "tam thăm người thân", "Trạng nguyên mới" được cánh phụ nữ yêu thích xem, đa phần là thư sinh đi thi gặp khó khăn, được tiểu tử trợ giúp rồi cao trúng, thành tựu một đoạn giai thoại nhân duyên. Cánh phụ nữ nước mắt rưng rưng xem giai đại hoan hỉ, tiểu

sinh anh tuần trên sân khấu kịch không biết bắt cóc bao nhiêu trái tím người xem.

Lần náo nhiệt này, Cốc Vũ nhìn qua một hồi, ngại bên ngoài quá lạnh thêm giọng hát quá mức khó hiểu nên bỏ cuộc về nhà, thế nhưng cũng có chút tâm sự.

An Cẩm Hiên vừa khéo nhân cơ hội này cùng nàng đứng chung một chỗ, có đôi khi hai người không nói gì, một người ngồi ở nhà chính ngây người nhìn cái sọt, một người nằm ngoài hiên hóng gió cười mỉm chi, ngẫu nhiên Cốc Vũ cầm một quyển sách lên câu được câu không xem, An Cẩm Hiên tại kia pha chế thuốc nhuộm, hoặc cầm mấy khối vải lên xem xét, tuy không nói gì nhưng thật ấm áp.

Mọi câu nói trở nên đơn giản, "Sẽ mở cửa hàng sao?" "Ân."

Trầm mặc một lát, giọng nữ lại vang lên, "Cần vài năm?"

"Không biết."

"Tốt."

Nếu người khác ở đó sẽ không hiểu bọn họ đang nói gì, đơn giản vài lời như vậy nhưng bọn họ hết sức rõ ràng. Cốc Vũ trong lòng đã định, phải đợi đi qua mới biết. Khi nào thì chuyện của An Cẩm Hiên lại biến thành chuyện của mình? Hẳn muốn đi làm nàng cũng muốn đi làm, không cần lý do, cứ đơn giản như vậy.

Nghĩ đến đây, nàng mỉm cười, lời nói rốt cục cũng nhiều hơn, "Cẩm Hiên ca, chuẩn bị hát hí khúc sao?"

"Rất nhanh hoá trang lên sân khấu!" An Cẩm Hiên thật phối hợp.

Cẩm Hiên trở về thành xong, Nhị thúc công đã giúp đỡ an bày chỗ đi, là một tiệm vải không quá thu hút, chẳng qua trong lòng bọn họ đều hiểu, tiệm vải này sẽ từ từ khuếch đại, chờ đúng thời cơ đánh cửa hiệu lâu năm kia một cú.

Giống như diễn kịch vậy, người trên đời không thể tránh khỏi cùng người diễn kịch, diễn trong diễn ngoài, đâu dễ dàng phân rõ ràng như vậy!

Hát mấy ngày, người không ít đi, ngược lại đông hơn, nhưng lão nhân có chút chịu không nổi. Nhưng không sao, chỉ cần không đến quấy rối là được.

Sân khấu kịch hát đến ngày thứ tám, Hứa Thế Cùng bị kích động chạy tới xem, liên tục thở dài bảy giờ rất lạnh, lúc xuân về hoa nở là hợp nhất. Bất quá mọi người cũng coi hẩn như nói giỡn thôi, xuân về hoa nở là lúc, kế hoạch không thiếu, chẳng qua nông dân lúc này cày cấy, ai có tâm trí xem diễn.

Lần này Hứa Thế Cùng tới, ngoại trừ xem diễn còn mang đến một việc vui, Kinh Trập gửi thư.

Vương Thị nhớ đến phát hoảng, đâu còn nghĩ đến diễn hay không diễn, Kinh Trập đi nhiều ngày như vậy, tâm nàng tâm luôn trầm trọng, vài năm nay, nàng thật đem hẩn thành Kinh Trập của mình, nghĩ lần này hẩn trở về là có thể yên tâm, nhưng không biết sao nàng không thể an tâm được, không lo lắng bị đói, chỉ là cuộc song cha con hai người nhất định chịu chút ủy khuất, cho dù có nha đầu, cũng không thấy thỏa mãn.

Kinh Trập gửi thư, nàng kêu Lí Đắc Tuyên theo Hứa Thế Cùng cùng nhau về nhà, Kinh Trập thật cẩn thận, bên trong còn có hai cái cho Cốc Vũ và An Cẩm Hiên. Bọn họ nhận thư rồi không đề cập tới.

Cốc Vũ thấy giấy hơi ố vàng, nhưng thuận mắt, vừa mở ra, nét chữ vững vàng, sáng sủa phiêu dật của Kinh Trập ở trước mắt, nàng đột nhiên nghĩ

đến Kinh Trập ngồi ngay ngắn ở trước bàn, mỉm cười viết thư cho bọn hăn, ân, là như thế này.

Cốc Vũ:

Thấy chữ như thấy người!

Ngày đó từ biệt đã trên ba tháng, hết thầy mạnh khỏe không? Ta không muốn chào từ biệt. Nhưng, đại trượng phu làm sao có thể bịn rịn, đành nhịn đau tạm dừng... Chờ sắp xếp làm xong việc, một nhà hưởng phúc, sẽ không xa cách.

...

Cốc Vũ thở dài nhẹ nhõm, trong lòng có chút là lạ, đại ca có chút khách khí, chẳng lẽ ngày đó hăn ra đi mình lại hẹp hòi nói hăn không lương tâm sao? Rồi lập tức thoải mái, nghĩ Kinh Trập ở bên kia tất nhiên là tốt, bằng lá thư này, tựa hồ người nhẹ nhàng không ít, người cẩn thận chặt chẽ nhưng cũng thay đổi, lúc này chỉ nghĩ làm thế nào để thi triển khát vọng thôi. Nghĩ đến cũng là người trẻ tuổi huyết khí sôi trào trẻ, bị liên lụy vài năm qua không được như ý, nếu luôn thuận lợi trưởng thành, sợ là cách biệt một trời so với hiện tại.

Nhớ kỹ dưỡng dục chi ân của cha mẹ, lại có chút hồ đồ, cả nhà lại thế nào, về sau mình cũng lập gia đình sinh con, hăn cũng phải cưới vợ, đến lúc đó đâu có thể như người một nhà, chẳng qua nói như vậy nàng cũng cảm thấy không gì. Biểu hiện quyết tâm thôi, nhớ ngày đó lúc mình mười mấy tuổi, còn không phải nằm trên giường bệnh viết, ta nhất định phải đánh lui bệnh tật, để sinh mệnh như hoa tươi sáng nở rộ. Đáng tiếc chung quy đánh không lại mệnh trời thôi.

Cốc Vũ không nghĩ nhiều, thu hồi suy nghĩ tiếp tục đọc, ngoại trừ khách khí kêu nàng chiếu cố cha mẹ, cuối thư viết hai hàng chữ nhưng đúng tâm ý
Cốc Vũ: biết người lo lắng chuyện mất đào, cùng Ngô phụ bàn qua, đã

đăng ký tên hiệu, nhờ tiểu cô chế bình là lúc đóng tên hiệu phía trên, đến lúc đó như có người mạo dùng, cáo quan phủ là được. Tên từ tên người đặt, hai chữ Đào Nguyên, hợp ý người chứ.

Cốc Vũ ý cười càng nồng liệt, thư tổng cộng bốn trang, không gì ở trang trước, trang thứ tư Kinh Trập tô đậm hai chữ "Đào Nguyên".

Từ lần trước đi Vân Châu thành gặp tửu lâu cho người làm giả mứt đào hại người, trong lòng nàng bồn chồn, nếu mặc kệ chỉ sợ sinh ý mứt đào sẽ không lâu dài, sau khi trở về cũng không nghĩ ra biện pháp. Nào ngờ Kinh Trập luôn nhớ tới, lúc này gởi thư còn dặn đi dặn lại chuyện đặt một tên hiệu, đến lúc có người dám mạo dùng là có thể báo quan, Cốc Vũ thật không ngờ thì ra chỗ này cũng chú ý đăng ký nhãn hiệu? Mặc kệ như thế nào, dù sao có thể đăng ký tên hiệu lại không bị người làm khó dễ là tốt.

"Đào Nguyên mứt đào, Đào Nguyên mứt, Đào Nguyên chốn đào nguyên!" Cốc Vũ không khỏi nói thầm ra tiếng, hận không thể nhảy lên, "Cha, nương, về sau không sợ mứt đào của chúng ta!"

Vương Thị vừa nghe Hứa Thế Cùng đọc thư xong, nghĩ Kinh Trập mấy ngày nay thế nào qua, lại thấy thư không có nhắc tới chuyện khó xử gì, đa phần đều quan tâm chuyện trong nhà, thầm nghĩ đứa nhỏ này quả nhiên không uổng thương hẫn, nước mắt không dừng được chảy xuống. Nghe Cốc Vũ kêu hào hứng như vậy, vừa lau nước mắt vừa giận dữ mắng: "Đều là người sắp lập gia đình còn có bộ dáng này, cũng không biết có thể gả ra ngoài hay không!" Đột nhiên dừng lại, lại cười, trong mắt trừ bỏ yêu thương còn có một chút... Xem kỹ. Cười đến Cốc Vũ tò mò.

Nàng nhin không được hỏi, "Nương, người làm sao vậy, đại ca gởi thư người không vui?"

Vương Thị lấy mu bàn tay lau khô nước mắt, nở nụ cười, "Người đứa nhỏ này nào có cái gì, đại ca người muốn ăn tương ớt mẫu làm, cũng không

phải là việc khó gì, đứa nhỏ này!" Nói xong, vẻ mặt tươi cười đi bận việc chuẩn bị.

Cốc Vũ thầm nghĩ Kinh Trập thực biết xử lý, nếu thư nói hết thảy mà không muốn được quan tâm, đa số cha mẹ ngược lại sẽ cảm thấy về sau không thể giúp hẵn, cảm thấy chính vô dụng mà nghĩ nhiều, nếu nói mình ở ngoài sẽ như thế nào, nghĩ kêu bọn họ giúp đỡ làm cái gì, vẫn nên làm cho bọn họ càng thêm thỏa mãn, làm cha mẹ tâm...

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 261+125: Trở Về Thành

An Cẩm Hiên cũng xem xong thư của mình, ánh mắt sáng lên, "Cốc Vũ, Kinh Trập nói cái gì? Xem người vui thành như vậy." Nói Cốc Vũ vui, ánh mắt hẳn không nheo thành độ cong đẹp mắt sao.

Cốc Vũ cũng không gạt hăn, "Đại ca nói, sinh ý mất đào là chúng ta độc nhất, đầu năm không phải ta đi vào thành sao, suýt chút xảy ra chuyện, về sau nếu có người mạo dùng tên tuổi Đào trang chúng ta, chúng ta sẽ gặp khó khăn. Sang năm thì tốt rồi, đại ca nói mất đào của chúng ta kêu là đào nguyên mất đào, đến lúc đó hẳn ở bên kia giúp chúng ta làm tốt, về sau nếu ai dám mạo dùng tên của chúng ta là có thể báo quan!"

An Cẩm Hiên gật đầu, đối với biện pháp này hiển nhiên là rất đồng ý, "Kia... khác nhau chỗ nào đâu?"

"Để tiểu cô cô bọn họ lúc nung bình ở mặt trên khắc chữ, hoặc làm dấu hiệu, chẳng lẽ có biện pháp lại không thể làm? Cha, người đi tìm tiểu cô cô nói chuyện được không?"

Lí Đắc Tuyền đáp ứng.

Hát kịch vền vện mười ngày, rốt cục giải tán, cả nhà lại bận rộn mừng năm mới.

Năm sau sẽ phân chia chuyện làm ăn.

Lí Đắc Tuyền cùng Đại Lâm hai thầy trò dĩ nhiên phân được cửa hàng gia cụ, không lâu sau Lí Đắc Tuyền trở về thành, Đại Lâm ở lại có một đám

thợ mộc hỗ trợ, hẳn có thể ứng phó được, lại nói nếu Lí Đắc Tuyền ở trong thành không có việc gì, một tháng lại trở về mấy ngày. Phân chia như vậy mọi người đều không có ý kiến, đối với Lí Đắc Tuyền và Đại Lâm mà nói đều là trong nghề, không có khó khăn gì.

"Vậy thì tốt rồi, muốn chia cho chúng ta, là tốt là xấu phải phân rõ ràng, nếu có người tới quấy rối, bằng giá nào chúng ta đều đến."

"Năm tay của Tuyền cũng lưu loát lắm."

Đại Lâm còn có chút lo lắng, hai thầy trò bọn họ chỉ cần lo cho cửa hàng này, về sau Lí Đắc Tuyền trở về thành, chắc hẳn phải ngốc ở trong này cả ngày, không biết có làm được hay không, "Trong lòng ta bồn chồn, có một số việc không biết phải thế nào cho phải."

Trần Vĩnh Ngọc và Đại Lâm bên này rất nhanh sẽ thành thân thích, dù không là thân thích cũng phải giúp đỡ, "Nghe người nói kia, không còn chúng ta sao? Lại nói người sẽ thành gia, việc này sớm hay muộn người sẽ gặp, yên tâm đi, nhiều năm như vậy chúng ta từng gặp nhiều chuyện không qua được."

Đúng là chống không lại lòng nhiệt tình yêu thương, Đại Lâm không có gì khác muốn nói, "Cũng đúng, ta ở trong cửa hàng, nếu có gì cũng có thể đi qua."

Chuyện cửa hàng tính như vậy là xong, tiếp đến là ba thành công ty cổ phần ở tửu lâu cùng mất đào sinh ý, giao cho Giang cùng Trần Vĩnh Ngọc, lại muốn mở rộng chi nhánh.

Lí Đắc Giang nghĩ thân phận Trần Vĩnh Ngọc có chút miễn cảm, "Hay là người lấy phần tửu lâu bên kia, quả đào bên này sợ là thôn trang nói người làm việc thiên tư, lúc trước bạc cũng có phần người, sợ là sẽ có phê bình kín đáo."

Trần Vĩnh Ngọc cũng không muốn ngồi không mà được chia tiền, chê cười Lí Đắc Giang, "Người có ba người, cặp song sinh còn chưa lớn, người còn rộng lượng như vậy, không bằng người lấy tửu lâu tốt hơn."

Đều vì đối phương mà suy nghĩ, sau đó lại nở nụ cười, "Chẳng phân biệt được, dù sao chúng ta quanh năm suốt tháng đều ở đây, về sau Tiểu Hàn bọn họ lớn một chút lại phân cũng không muộn!"

"Ta cũng nghĩ như vậy!"

Tiếp theo lại đề nghị, sinh ý phân như vậy không quá thỏa đáng, rõ ràng phân ra để quản, tỷ như cửa hàng gia cụ do Đại Lâm và Tuyên quản lý, bọn họ chiếm 6 phần, Trần Vĩnh Ngọc và Giang chiếm 4 phần, mứt đào do Giang và Ngọc quản, Đại Lâm và Tuyên cũng chiếm một phần, như vậy bọn hắn không quản sự nhưng cũng có vài thứ, về sau dù một mỗi sinh ý làm không nổi nữa, cũng không đến mức. Tửu lâu bên kia ba phần cho Cẩm Nhi, hắn về sau cần bạc.

Cứ như vậy định xuống.

Lí Đắc Tuyên gõ bàn, có chút ngập ngừng nói: "Máy tuốt hạt của chúng ta, bằng không để cho Hà, hắn làm việc thỏa đáng, cũng không sợ chịu thiệt, nhân tiện có thể ở nhà hiếu kính cha mẹ."

Mọi người đều đồng ý.

Lí Đắc Giang lại có chút lo lắng, "Hà có khả năng, chỉ là như thế sợ đại ca bên kia cũng không tiện nói, hay là để bọn hắn cùng nhau làm, mỗi người một nửa, Lập Xuân, Lập Hạ cũng có thể giúp, một mình Hà làm cũng không hết việc."

Như vậy là tốt nhất.

Không có dị nghị gì, sinh ý chia như vậy.

Về phần An Cẩm Hiên, tiệm vải cũng cần có người trông coi, tính tới tính lui vẫn là Trần Giang Sinh thích hợp, Trần Vĩnh Ngọc cũng không chối từ, thay con nhận trách nhiệm. Vì thế lúc chia bạc, dĩ nhiên chia thành 5 phần, phần của An Cẩm Hiên nhiều hơn một chút cũng không để hấn biết, còn lại chia đều ra.

Lí Đắc Tuyền sờ túi tiền vài năm nay cả nhà dành dụm được, thế nhưng cũng có đến ngàn lượng, là hiện ngân, cứ như thế này đi qua, về sau cuộc sống sẽ không bị nghen khuất, cha mẹ vợ có thể an hưởng tuổi già, nếu cả nhà đều dựa vào hấn mà nói... Đứa nhỏ chung quy so với hấn có tiền đồ hơn.

Phần của Đại Lâm đưa Văn thẩm cầm, nàng vừa thấy liền phát hoảng, xoay người đưa cho Tiểu Mãn."Lão bà này cũng nên hưởng phúc, về sau đều do các người tuổi trẻ làm, ta thấy nhiều như vậy bạc sẽ mụ đi, không biết dùng như thế nào."

Tiểu Mãn không chịu lấy, đẩy tới lui vài lần, Văn Thị cầm hơn phân nửa cất, còn lại để Tiểu Mãn cầm chi phí gia dụng.

Lí Đắc Giang ha ha cười không ngừng, "Ta cũng không biết nói gì, bao năm qua không thể so sánh được, trước kia một năm chỉ có năm lượng bạc thôi."

Nghe nói cả nhà Vương Thị sẽ trở về thành, thật nhiều người đến nhà Lí gia, đa số là đến cáo biệt, tặng không ít quà, một ổ trứng gà, một khối thịt khô, thậm chí là một khúc vải, một bao bánh gạo tự mình làm, Xuân Đào còn đưa tới một bao lớn khoai lang khô, một gói to khoai lang, "Không có gì cho các người, thấy Cốc Vũ thích ăn cái này, sợ là trong thành mua không được hợp ý, liền mang đến, cũng không biết khoai lang có ngon không, ăn ngon lần tới nói với ta, trong nhà có!"

Cốc Vũ vội vàng cảm tạ, mấy thứ này không quý trọng, khó được là tâm ý.

Nhiều ngày qua Tiểu Mẫn đều ở bên cạnh hỗ trợ thu thập, kỳ thực đồ đạc không nhiều, là Vương Thị luôn tiếc vật, luyện tiếc vứt đi muốn mang về, việc này có chút phiền phức, Tiểu Mẫn thấy nàng như vậy nói, "Nương, nếu ngài thương ta để cho ta là được, dù sao ta còn chưa có đầy đủ hết, đêm giường người muốn mang về làm chi a? Cũng không phải vừa tới ..." Nói xong Tiểu Mẫn biết gợi lên chuyện thương tâm của Vương Thị, lúc bọn họ về thôn trang trời cũng lạnh như vậy, vốn nghĩ tốt xấu gì cũng về đến nhà, nào là tình trạng như vậy.

Nàng vội chuyển giọng, "Nương, người cũng không nghĩ lại, bây giờ thu dọn đồ, lúc trở về là ngày gì? Đến lúc đó mua một đêm giường là xong, đâu cần phải mang, cứ đem tiền theo, cái gì mua không được? Không chuẩn mỗ mỗ ông ngoại đã sớm chuẩn bị tốt!"

Vương Thị có thể mới có ý cười, "Ta không nghĩ tới, cũng đúng, mấy thứ này mang về quả thật là không có lợi gì, không bằng mang thứ khác trở về, ca người thích ăn tương ớt ta làm, Cốc Vũ thích ăn khoai lang, cha người hút thuốc không ít, mang theo mấy thứ đó không sai, cũng không phải là không trở lại, ta thật hồ đồ."

Tiểu Mẫn giận dữ nói nàng một câu, "Quảng khuê nữ ở đây không nghĩ về thăm?"

Vương Thị thấy bộ dáng Tiểu Mẫn, biết nàng đang nói giỡn, có chút xót xa, Tiểu Mẫn từ nhỏ đã biết chuyện, chưa từng xa người nhà, vốn nghĩ gần một chút dễ chăm sóc, không ngờ cũng phải tách ra, ánh mắt còn có chút ghen tuông, "Tiểu Mẫn, nương thật muốn các người ở chung..."

Tiểu Mẫn phản ứng lại, "Nương, nghe người nói kìa, nhị bá mẫu bọn họ không ở đây sao? Còn có đại bá mẫu, tứ thẩm, bà bà ta cũng thương ta,

người còn lo lắng gì, hơn phân nửa thôn trang đều quen biết, ở đây thật tốt, dù sao mỗi tháng phụ thân đều sẽ trở về, nếu người lo lắng không có thể đi theo sao?"

Vội bận rộn năm mới rất nhanh đã đến.

Bên sân Lí gia sân bày cơm tất niên. Người đến rất chỉnh tề.

Vợ Lập Xuân đã có thai, Lí Lão Đầu và Lí Hà Thị mắt thấy năm sau sẽ ôm cháu, thật vừa lòng. Lập Thu hai năm nay xuất giá, vài nàng dâu cũng miễn cưỡng không có trở ngại, Ngọc Nga bên kia cũng không gì lo lắng. Lí Hà Thị cảm thấy mình già đi, không so đo như trước kia nữa.

Lão đại, Lão Tứ nghe nói đem máy tuốt hạt đưa cho bọn hăn, thật cao hứng, phải biết nếu làm tốt, một năm mấy chục lượng bạc là không thành vấn đề, Lập Xuân, Lập Hạ ở nhà coi như không có trở ngại. Bên cửa hàng Lí Đắc Hà cũng có một phần bạc, Trần Thị không cần băn khoăn về nhà ở, nhất thời giai đại hoan hỉ.

Mừng năm mới xong là bắt đầu đi tới từng nhà thân thiết từ già.

Cốc Vũ có chút sợ hãi đi gặp Miêu lão tiên sinh, bản thân là đồ đệ mà ba ngày đánh cá hai ngày phơi vông, không chút vững chắc, lại phải đi, để lại một lão nhân ở trấn trên, thật bất đắc dĩ.

Nhưng Miêu lão tiên sinh không nghĩ nhiều như vậy, dặn dò một hồi xong, cũng không khách khí, "Thần tiên quả ngày khác người mang ta đi qua nhìn một cái."

Cốc Vũ kinh hãi, thì lão nhân còn nghĩ đến trà này, giao cho ai cũng không yên tâm, nàng còn tưởng hàng năm trở về chăm sóc một hai lần, nghe sư phụ nói như thế, cũng chỉ có hăn mới có thể phát huy cách sử dụng lớn nhất, tức thời vui vẻ. Không đến hai ngày, ở nhà nghĩ lại chăm sóc cây như thế nào, mùa đông bón phân câu cắt rễ cây ra sao, không để lạnh quá,

mùa xuân đâm chồi là lúc không thể tham nhiều, để có thể đậu nhiều quả, mọi thao tác đều viết ra, giao cho sư phụ bảo quản.

Rồi đi từ lâu gặp Thấm Nhi, bộ dáng tròn phúng phính như trước, mặt mày nẩy nở một chút, gặp Cốc Vũ rất vui sướng, nghe nói phải đi, vụng trộm nói cho Cốc Vũ cha nàng cha đã đồng ý Ninh gia, với điều kiện là không thể đưa nàng vào thành, phải ở tại trấn trên.

Cốc Vũ cười thầm, tính ra Thấm Nhi còn nhỏ hơn mình một chút, còn hơn một năm nữa mới đủ mười lăm, đã quan tâm chuyện đó, nhưng chợt hiểu rõ, cậu chỉ có một khuê nữ bảo bối, hơn nữa lần trước đi vào thành sau gặp đủ chuyện, nhận định nơi đó không phải là chỗ nên đến, nên mới ra điều kiện đó, tính ra cũng không là chuyện lớn gì, còn rất nhiều thời gian để hăn thay đổi, nên không nói thêm gì.

Đầu tháng ba, lúc này hồi hương càng có thể cảm thụ được xuân ý dạt dào, một nhà Cốc Vũ rất cực khởi hành.

Một trước một sau hai chiếc xe ngựa, An Cẩm Hiên chia tay Nhị thúc công, theo bọn họ cùng nhau trở về, qua một phen mưa gió, cũng chỉ có thể tự hăn đi.

Hạ Xuyên khóc náo không chịu đi, chộc Lí Hà Thị rót nước mắt một hồi, Vương Thị cũng luyến tiếc Tiểu Mẫn, nhưng nghĩ đến lúc thấy cha mẹ vui sướng nên thôi, bánh xe hồi hương lăn trên con đường bùn xộp, dấu bánh xe lưu lại niềm vui cùng sự lưu luyến tràn đầy.

Cốc Vũ mang theo Hạ Xuyên ngồi ở chiếc xe cùng An Cẩm Hiên đi trước, Lí Đắc Tuyên chở Vương Thị ở phía sau. Bên ngoài mưa nhỏ, nàng chỉ có thể thấy bóng lưng mơ hồ của An Cẩm Hiên, thở dài một tiếng, đột nhiên hạ quyết tâm, "Về sau dù mưa dù gió, sẽ cùng nhau qua."

Hạ Xuyên còn đang khóc, quệt mắt đứng lên vén lên màn. Lúc qua cầu, địa thế khá cao, còn thấy một đám người thôn trang tới đưa tiễn chưa rời đi.

Cốc Vũ không đành lòng quay đầu nhìn, kéo Hạ Xuyên, "Tốt lắm, về sau chúng ta còn có thể trở về."

"Nhị tỷ, bên ngoài mưa rất nhỏ, không có chút gió nào, người nói lung tung !"

Cốc Vũ không trả lời, đột nghe thấy tiếng cười sang sảng của An Cẩm Hiên vọng lại.

Hết cuốn hai

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 262: - Chương 1: Nhà Tri Châu Thân Giày Rơm

Tiết thanh minh trời mưa, người đi ào ào trên đường. Nhân gian đẹp nhất là lúc mưa bụi mờ lung này.

Xe ngựa dày đặc ra khỏi thành, con đường lát đá trong thành Vân Châu rất náo nhiệt, hiếm khi công tử tiểu thư nhà giàu có thể xuất môn một chuyến, thẳng đến ngoài cửa nam là Nam Manh Sơn, sau dãy núi là sông Thanh Loan, nước trong suốt thấy đáy, đá cuội trong làn nước trong vắt tựa hồ cũng có sức sống, linh động hẳn lên.

Không phải lúc nào cũng tự tại ra khỏi thành như lúc này, cảnh xuân chiếu lên sông Thanh Loan phản chiếu làn nước trong vắt, tươi mát hơi thở cỏ mùa xuân thảo đập vào mặt, các cô nương trên đầu đội hoa tể thái mặc váy dài xanh biếc phấn hồng, mặt hoa mảy phấn thơm nức một đường xem không đủ, tay ngọc xẹt qua mặt nước mắt lạnh, qua bờ sông lại chạy tới một gốc cây đa. Nghe nói cây đa này đã già, dong dỏng như một cái lọng, nhưng không đủ hấp dẫn nhiều người như vậy, những người này chạy đến đây, vì này dưới tàng cây là miếu lương duyên, các cô nương đều đến chỗ đó bái tế, cô nương đến tuổi, ai không muốn cầu được một nhân duyên mỹ mãn.

Cũng có người may mắn, nhìn lại dưới tàng cây, mơ hồ nhận biết một đám thiếu niên tuần lã, bên sông nâng chén, ngâm thơ làm đối, rất khoái hoạt.

Xem nhiều sẽ liên tưởng, vừa bái tế xong nguyệt lão, liền gặp những người này, nói không chừng về sau một trong đám người đó sẽ là lương xúng của mình, nhất thời mặt phấn hàm xuân, hai gò má ửng hồng.

Cũng có kẻ tiếc nuối không nhìn thấy, ngày kế người thừa thốt đi thẳng đến cửa nam đến cuối con đường cái, không cần nhìn cũng biết là Nguyên Dật Tú Trang, lúu rúu đi vào.

Cốc Vũ nghe tiếng náo ồn từ bên ngoài, ngáp dài, xoa chân cẳng có chút tê mõi, "Không làm gì sao lại mệt chết người như vậy." Quay đầu thấy trên đài đặt hoa tế thái mới nhớ lại hôm qua theo Vương Thị đi Nam Manh Sơn, gặp một đám tiểu tử nhiệt tình quá độ, vừa khéo mượn cơ hội không nghe Vương Thị dạy bảo vội vàng trở về.

Chẳng lẽ một buổi sáng đã trôi qua? Một tay nàng vỗ trán, trong lòng thầm mắng, kiếp hoa đào của đại ca cho tới bây giờ cũng không ngừng lan xa làm cho cửa hàng thêu cũng bị tai ương theo. Tính ngày, Kinh Trập trở về đã một năm rưỡi, cả nhà bọn họ trở về đã là chuyện của đầu xuân năm trước, đến nay đã tròn một năm. Mỗi mỗi ông ngoại dĩ nhiên khoan khoái rất nhiều, ngâm kẹo, đùa cháu, đi ra ngoài, qua rất tự tại. Cửa hàng hai bên do cha mẹ quản lý, tiệm vải của An Cẩm Hiên ở một con phố khác phía trên, hết thầy đều chậm rãi tốt lên.

Nào ngờ bọn họ xem nhẹ lực sát thương của Kinh Trập, con trai độc nhất của tri châu, vừa mới mười tám, du học vài năm trở về, người thần kỳ nho nhã tuấn lãng không cần phải nói, tài học cũng được khen ngợi, năm trước gặp ở bờ Thanh Loan làm thơ hạng nhất, lời văn đơn giản lại thật bất phàm, trong thành Vân Châu gặp người biết chữ sẽ nghe nhắc tới một hai, kỳ thi mùa xuân năm nay tất nhiên là không sai.

Hỏi thăm thêm là biết công tử Tô gia không kiêu ngạo, đối với người khác ôn hòa sẵn sốc, có người thấy hấn ở Nguyên Dật Tú Trang hỗ trợ làm chứng. Mặt khác, Tô gia không có bà bà quản lý, cũng không có huynh đệ

chị em bạn dâu, một khi gả tới chính là nãi nãi chủ gia đình, bởi vậy nhiều loạn không biết bao nhiêu phương tâm của thiếu nữ khuê phòng, bọn họ không thể đi chỗ khác, cũng không tiện đi ra ngoài, chẳng lẽ còn không thể đi Nguyên Dật Tú Trang? Từ hàng trung đẳng đến một hai loại châm pháp cũng là không sai, đồ trong cửa hàng tuy rằng quý lại không nhất định có thể mua được, nếu vận khí tốt còn có thể nhìn thấy Tô gia công tử.

Tô gia cùng tú trang này có quan hệ gì, có lẽ không ai nói được rõ ràng, lời đồn đãi rất nhiều, còn nói là coi trọng tiểu cô nương ở tú trang, hành động giữa bọn họ thật quá mức thân mật, còn kêu ca ca muội muội, thật là rối loạn thể thống, cũng có người nói là vì báo ân, lúc trước du học từng gặp cướp, cùng đường được người ta cho cơm chi ân... Đồn đãi rất nhiều nhưng không có cơ hội biết sự tình thật giả, nhưng đa số đều không tin vào tin đồn thứ nhất, nhất là các đại cô nương.

Bộ dáng tiểu cô nương kia miễn cưỡng được cho là thanh tú, nhưng đôi mắt nhìn quá mức sắc sảo, không có nét của tiểu thư khuê các, lại không biết ngâm thơ làm đối cũng không thể xe chỉ luồn kim, chỉ là một nha đầu mệnh mà thôi, chỉ là người thấy nàng luôn thân mật kề cận mãi. Xem ra vẫn là loại thứ hai hoặc là n cách nói, có lẽ là có quan hệ thân thích, nhà ai mà không có thân thích, nhà cử hoàng đế còn có hai cửa giầy rơm đâu? Nếu trên người mặc sản phẩm của Nguyên Dật Tú Trang, lần tới gặp Tô công tử không chừng có thể được hăn liếc nhiều thêm một cái.

Có đôi khi người ta luôn lựa chọn tin vào điều mình muốn tin.

Cốc Vũ nghĩ tới bên ngoài có một đám chim khách, có chút đau đầu, nhất là ánh mắt của đàn chim khách này nhìn mình không thiện cảm, lại không muốn một mình Vương Thị ở bên ngoài ứng phó.

Do dự một lát nàng vẫn đi ra cửa, vừa vặn thấy Hạ Xuyên trong sân nhà, mặc áo đơn màu xanh da trời, ngồi trên đất không biết đang làm gì. Hơn một năm nay Hạ Xuyên đã trưởng thành hơn, tính ra cũng đã năm tuổi,

người như cũ mập mạp, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa, miệng lại ngọt, lúc kiểm được bạc hai mắt càng tỏa sáng. Cốc Vũ có chủ ý, "Hạ Xuyên, đến đây——"

Hạ Xuyên thấy bộ dáng Cốc Vũ, có chút buồn cười, "Nhị tỷ, trên đầu người còn có hoa tể thái, còn không chải đầu gọn gàng, bộ dáng lôi thôi như vậy về sau sao gả ra ngoài được?" Khẩu khí học mỗi mỗi Vương Ninh thị, sau khi trở về thành, Vương Ninh thị tập trung tâm tư giáo huấn Cốc Vũ, nào là cười không được lộ ra lợi vân vân, không thể như nha đầu thôn dã, sớm sửa lại tìm nhà tốt.

Cốc Vũ dờ khóc dờ cười, "Đi, đem đám người kia đuổi đi, ta chờ mang người ra cửa hái ngải diệp làm bánh ngải diệp cho người ăn."

Hạ Xuyên nuốt nước miếng, nắm tay nhỏ lại, đi về phía trước. Cốc Vũ cũng đi theo đứng phía sau màn xem.

Sau khi Vương Thị trở về sửa lại một chút kết cấu của cửa hàng, Cốc Vũ giúp đỡ mỗi mỗi lo liệu hậu viện, Vương Thị ở phía trước trông cửa hàng, đặt một cái quầy lớn, phía sau là một loạt giá hàng, bên hông đặt một đồ thêu. Lúc này thấy những người này đi vào miệng không ngừng hỏi thăm, dù Vương Thị tốt tính cũng có chút ăn không tiêu.

Lúc Hạ Xuyên đi ra thấy Vương Thị bị năm sáu cô nương vây quanh, tuy mặt tươi cười, câu hỏi đều quanh co lòng vòng xả trên người Kinh Trập. Hắn ngọt ngào cười, "Mấy vị tỷ tỷ muốn mua gì?"

Các cô nương đang vây quanh Vương Thị nói chuyện nghe Hạ Xuyên hỏi như thế mới hồi phục tinh thần lại, ấp úng nói: "Uh, chúng ta tới đợt mưa, thuận tiện đến xem."

Hạ Xuyên cũng không quản nhiều, trong lòng nhớ thương bánh ngải diệp của Cốc Vũ, chạy ra cửa thò đầu nhìn, "Nha, mưa đã tạnh!"

Sắc mặt cô nương vừa rồi nói đụt mưa đỏ lên.

Người bên cạnh cơ trí, "Đến xem mảnh lần trước đặt thù như thế nào." Kinh Trập thường xuất hiện ở đây, cầm theo một đám son bột nước, phải đến mua chút gì đó mới có cớ, Nguyên Dật Tú Trang kinh doanh theo đường tinh phẩm cao cấp, mọi thứ đều do Vương Thị cùng Vương Ninh thị tự tay thù, còn không dễ dàng thỏa mãn như cầu tiêu thụ, hàng đặt không biết phải làm tới khi nào, cho nên người thường tới hỏi cũng không ít.

Hạ Xuyên nga một tiếng, có người đã đem mục tiêu chuyển đến trên người hắn, "Vị tiểu huynh đệ này nói chuyện thật nghịch ngợm, hôm qua cũng ra ngoài?"

Hạ Xuyên cau đôi mày nhỏ, làm như suy nghĩ sâu xa lắm, "Lần trước còn nói ta giống như một cái bánh bao. Các người vây quanh nương ta nàng không có cách nào làm việc, các người đặt gì đó còn không biết phải làm đến năm nào đâu."

Về mặt mất hứng, nhưng không ai cùng một đứa nhỏ mấy tuổi so đo, Vương Thị bị các nàng quấy rầy cũng lười ngăn cản. Những người đó không tìm ra lý do ở lại, ào ào cáo từ, nhưng không cam lòng, "Sao? Ngày hôm qua đại ca người mang người ra ngoài, ta từ xa thấy được."

"Ca ta đã sớm khởi hành, nếu còn ở đây, ai đi lấy Trạng nguyên về chứ!" Hạ Xuyên nói chuyện đồng dục, làm như Kinh Trập không đi dự thi thì vị trí Trạng nguyên lang phải bỏ không.

Vài cô nương bỏ đi, nha đầu chờ ở một bên đã sớm chuẩn bị giấy vẽ đến, "Tiểu tử, sao Tô công tử hôm nay không tới? Ngày hôm qua chúng ta nhìn thấy không phải hắn sao?"

"Nhiều chuyện, Tô công tử phải dự kỳ thi mùa xuân, tính ngày phải là mấy ngày này, là ta hồ đồ."

Hai người này đi ra ngoài, những người khác không tính tốt như vậy, "Tiểu bánh bao này thật không có mắt, nếu không là Tô... công tử ta mới lười ngốc ở đây, không vì hăn vội vàng đi, ta lại chờ như kẻ ăn xin sao? Ý vào mình thân cận nhà quan liền có đức hạnh này!"

Một người bên cạnh cười lạnh, "Chẳng lẽ chúng ta đều là bộ dáng chờ đợi kia sao? Người cần gì đem mình phủi sạch sẽ như vậy. Nếu Tô công tử biết người chủ bếp của hăn như vậy... lúc Tô đại nhân cùng gia phụ nhắc tới, cũng chỉ có tâm cảm niệm, lời của Trương tiểu tử người truyền ra đi..."

Nói xong cười nhưng tâm tư hoài niệm đã gọi đi xa.

Vương Thị hung hăng thở dài nhẹ nhõm, vượt đầu Hạ Xuyên, nhưng không quên giáo huấn Hạ Xuyên, "Người còn nhỏ, tính tình không thể như vậy, đến cùng các nàng không có chọc ghẹo gì người, chỉ là nhớ thương đại ca người mà thôi, chúng ta mở cửa hàng, không có đạo lý đuổi người."

Cốc Vũ vén rèm đi ra, "Nương, cứ như vậy sớm hay muộn gì người sẽ bị các nàng phiền chết! Một đám canh ở chỗ này, đại ca mới không cần tìm tẩu tử như vậy đâu, người thấy các nàng khách khí, xem ra cũng không là thứ tốt gì, Hạ Xuyên đuổi đi là tốt nhất. Ngày mai ta làm bánh ngải diệp cho người."

Tình cảnh như vậy đại khái nhiều lắm, Vương Thị cười bất đắc dĩ, "Người nha đầu kia ở trong thành một thời gian đã không có cơ trí như ở thôn trang, nói chuyện làm việc thật bướng bỉnh!"

Cốc Vũ thấp giọng nói thầm, "Cũng phải nhìn đối với người nào."

Nhìn sắc trời, Vương Thị buông khung thêu, "Cốc Vũ, người trông coi cửa hàng, chắc sẽ không có người nào đến, ta ra phía sau nấu cơm."

Hạ Xuyên thấy Cốc Vũ hứa ngày mai dẫn hẳn ra ngoài, trở về lại có bánh ngải điệp ăn, nên đi ra cửa. Ngã tư đường không lớn, đường liền nhau rất quen thuộc, Hạ Xuyên ra cửa kè bên là cửa hang gia cụ của Tuyền, một bên là cửa hàng điểm tâm Ngũ Vị Trai, có một chắt trai kêu Đình Hữu, cùng cỡ Hạ Xuyên, cặp vợ chồng đều là người hiền lành, hơn nữa bên này có cái gì đều đưa qua, mỗi lần Hạ Xuyên đi qua đều có đồ ăn mang về, một điểm cũng không khách sáo.

Cốc Vũ chống má ngăn người, nhìn người bên ngoài lui tới, bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại, ngẩng đầu thấy một hán tử râu ria khoảng hai mươi mấy, trong tay cầm một bao vào cửa, cười mỉm, "Cầm Hiên ca, ta đang muốn đi tìm người."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 263+2: Lập Gia Đình, Đề Ra Chương Trình Hội Nghị

Vào cửa đúng là An Cẩm Hiên, nói chuyện trầm ổn làm việc chắc chắn, ai nghĩ tới đương gia kim lão bản Vân Cẩm Các là một tiểu tử mười mấy tuổi chứ.

Lúc này hần buông đồ xuống, giao phó, "Vải là cho mỗi, là lần trước thẩm kêu cầm đến, dùng hết rồi thì nói với ta, còn cái này cho Hạ Xuyên chơi đi." Cốc Vũ nhìn hần đặt từng thứ lên mặt bàn, đều là thứ tốt, ngay cả Hạ Xuyên cũng không quên, cô đơn thấy không gì cho mình, Cốc Vũ còn chưa phát ra tiếng thở dài, An Cẩm Hiên đã lấy ra sổ sách, "Đây là mấy ngày gần đây, người xem, ta đi xem mỗi." Nói xong đi vào để lại Cốc Vũ với vẻ mặt phẫn nộ.

Hạ Xuyên vào cửa, trong tay còn lau mảnh vụn điểm tâm, rất thỏa mãn hỏi Cốc Vũ, "Tỷ, ngày mai khi nào thì đi ra ngoài?"

Người nào đó trừng mắt, "Ngày mai không đi!"

Hạ Xuyên chấp tay sau lưng, bước nhỏ bỏ đi, không quên châm chọc một câu, "Ai, như vậy sao gả đi ra ngoài..." Lại là ngữ điệu của Vương Ninh thị ngày thường dạy Cốc Vũ.

"Lí Hạ Xuyên!"

Hạ Xuyên sớm không có bóng dáng.

Thời gian này tiệm vải của An Cẩm Hiên đã vào quỹ đạo, mỗi ngày đều vội, Cốc Vũ mới đầu nhàn nhã khách khí nói có gì cần hỗ trợ, An Cẩm

Hiên liền cho nàng tính sổ sách, không có gì so với sổ sách có thể nhìn ra tình huống vận tác của một cửa hàng. Chỉ là sau khi mình nhận việc, kết quả là đầu to ra. Cốc Vũ dờ khóc dờ cười, biến thành dê tể lễ...

Một bên cảm khái người nào đó, lúc mở ra sổ sách lại cực kỳ nghiêm cẩn, cũng không như biểu hiện không vừa ý như vừa rồi, là sự ăn ý của bọn hắn, tuy An Cẩm Hiên không nói, nàng cũng biết tình huống của tiệm vải, bây giờ vẫn là một cửa hàng nhỏ mà thôi, mặt tiền không lớn, cũng may đã vững vàng gót chân, danh tiếng coi như không sai.

Nàng biết, An Cẩm Hiên luôn lơ đãng như vậy, chậm rãi từ từ cảm giác dễ mua bán vải trong thành Vân Châu, thẳng đến khi thương gia trong thành Vân Châu không thể bỏ qua hắn, ngăn ngừa một năm, bí phương hắn nắm giữ không lộ ra chút nào, chuyên bán sa, cẩm, đoạn, tiền thu cũng khá. Cách một hai tháng hắn sẽ đi ra ngoài, với bên ngoài nói là phải đi đánh hàng, kỳ thực là giấu tai mắt mà thôi. Đầu xuân là lúc cửa hàng bán đi một đám vũ cẩm la đầu tiên không nhuộm thành công, lúc trước dùng để trang trí từ lâu Hứa Thế Cùng, hiệu quả bất ngờ tốt, sau còn có người thỉnh thoảng tới cửa hỏi thăm, chẳng qua An Cẩm Hiên nói không nhập được hàng nên từ bỏ. Vì thế, An Cẩm Hiên đã chú ý tới điểm ấy, vậy là đủ rồi.

Lật sổ sách xem, đột nhiên trên trang giấy hơi ố vàng, thấy một màu xanh lá cây, thật đẹp, trong lòng không khỏi nháy dưng. Đây là một cặp lá cây khéo léo đáng yêu, đặt trong sổ sách, là An Cẩm Hiên cố ý ép ở trong đó, nếu người khác nhìn thấy cũng không hiểu như thế nào.

Lúc Cốc Vũ và hắn cùng nhau trở về thành luôn không có việc gì, thu năm ngoái ngẫu nhiên một lần ra ngoài, An Cẩm Hiên đi công việc, nàng đứng ở bên đường chờ, lúc An Cẩm Hiên trở về thấy nàng ngơ ngác đứng, trong tay cầm hai chiếc lá, "Lá này cùng nhau mọc ra, rồi chậm rãi lớn lên, cuối cùng lại cùng nhau rụng xuống hóa thành bụi đất, ta nhìn một lúc lâu còn liền một đôi, nhìn giống nhau lại bất đồng, không phải là duyên nợ sao."

Hồi tưởng lời này còn cảm thấy ê răng nhưng lại thấy rất tốt đẹp, không phải do người làm ra, như là trời sinh một đôi, cùng nhau sinh, cùng nhau rụng, cùng nhau hóa thành cát bụi, chẳng phải lá cây nào cũng có vận khí như vậy, người cũng thế.

Về sau, An Cẩm Hiên đi đâu hoặc ở nơi nào, thấy hai lá cây, vật kỷ niệm xinh xắn, luôn nghĩ cách mang về, lơ đãng cho Cốc Vũ. Khó trách vừa rồi thấy ý cười khó che dấu trên khóe mắt hăn, thì ra là ở chỗ này. Từ khi nào mình biến thành như vậy, Cốc Vũ cười thầm chính mình.

Trong lòng ấm áp, nàng dè dặt cẩn trọng cất lá cây, xem lại nợ nần, Vương Ninh thị cười tới kêu ăn cơm, "Ai u, làm nữ chương quay từ khi nào vậy, Cốc Vũ của ta thật có khả năng, phải kêu Cẩm Nhi trả một phần tiền công mới được."

"Mồ mỗ! Người xem mấy thứ này có được tiền công không?" Cốc Vũ cười tủm tỉm hỏi lại.

"Xem nha đầu người tính kỹ như vậy làm gì? Cẩm Nhi là người một nhà."

"Là, người một nhà vừa rồi ai nói đòi tiền công?"

"Xem cái miệng nhỏ nhắn lợi hại của người kia, về sau lập gia đình thế nào được."

"..."

Lúc ăn cơm, mọi người luôn hỏi An Cẩm Hiên gần đây sinh ý như thế nào, có cần hỗ trợ cần thỉnh thêm vài người vân vân, An Cẩm Hiên đều cười trả lời từng câu hỏi. Hạ Xuyên nghe có chút rục rịch, ra chủ ý, "Cẩm Hiên ca, ta giúp người làm buôn bán được không? Không phải nói bên người không có ai hỗ trợ sao, ta bán đồ rất nhanh, ta bán được nhiều hàng trong tiệm thêu chúng ta lắm."

Thấy bộ dáng hưng phấn của Hạ Xuyên, Vương Thị kéo lỗ tai hăn, "Không cần gây phiền toái, vài thứ kia đều là người tới cửa mua, người cho là dễ dàng như vậy a? Người biết chữ sao, người biết tính sổ sao? Biết nói hai câu là có thể buôn bán hả, đọc sách giỏi cho ta là đứng đắn nhất." Từ khi trở về thành, Kinh Trập đề điểm, Vương Thị một lòng một dạ muốn Hạ Xuyên đọc sách, về sau tiến bộ một chút cũng tốt, nào ngờ trong mắt đứa con trai mình yêu thương nhất toàn bộ đều là kiếm tiền kiếm tiền, cũng không biết khi nào đã trồng cây tư tưởng này cho hăn, lúc này nghe hăn nói như vậy, ước gì chặt đứt ý niệm này của hăn ngay lập tức.

Sao An Cẩm Hiên và Cốc Vũ không nghĩ như vậy, thấy vẻ mặt Hạ Xuyên không phục, khuyên: "Nường nói đúng, nếu người đọc sách, càng mua bán giỏi hơn, bằng không người nhìn Cẩm Hiên ca, hăn đọc sách đã nhiều năm."

Hạ Xuyên nghe tựa hồ cũng có đạo lý nên mới không tranh cãi ầm ĩ, "Uh, ta muốn làm ăn lớn."

Có thể mới yên tĩnh.

Sáng sớm hôm sau, đã bàn tính ra khỏi thành. Ông ngoại Cốc Vũ gọi Vương Lão Đầu cùng cháu ngoại ra ngoài, một hàng sáu người, Cốc Vũ, An Cẩm Hiên, Hạ Xuyên, Vương Lão Đầu, còn có Ngũ Vị Trai Khưu thăm nghe Cốc Vũ nói đi hái ngải diệp, nàng đối với làm điểm tâm là người si mê, Cốc Vũ lại nói muốn dạy nàng, nên không khách khí, khoá cửa mang theo Đình Hữu đi ra, vừa vặn cũng có thể làm bạn với Hạ Xuyên.

Ra khỏi thành đi về hướng nam, cũng chính là thượng du sông Thanh Loan, An Cẩm Hiên cùng Vương Lão Đầu cầm cần câu tại kia thả câu, một già một trẻ nhưng rất hợp ý. Cốc Vũ và Khưu thăm cầm theo giỏ trúc nhỏ tại bờ sông ngắt lấy ngải diệp, ngắt một hồi tay đều dính nước màu xanh, hai đứa nhỏ cũng thật bận rộn, lúc ra cửa Cốc Vũ cho bọn hăn mang theo một con diều, lúc này vội vàng nhưng không làm diều bay lên được.

Khuru thăm muốn đi hỗ trợ bị Cốc Vũ ngăn trở, "Thăm, kệ bọn họ đi, việc này phải tự mình làm mới có tư vị, một lần không được thì có tiếp theo, người không thể luôn giúp đỡ bọn họ đúng không."

Khuru thăm càng nhìn Cốc Vũ càng thích, nghĩ Đình Hữu là đứa khó nuôi, ở trong cửa hàng cũng không nói lớn, sau khi đi theo Hạ Xuyên mới thay đổi một chút, có thứ gì tốt đều giữ lại một phần cho ông bà nội của hắn, có thể thấy được là không sai. Lúc rảnh rỗi thỉnh thoảng Cốc Vũ còn dạy Hạ Xuyên cùng Đình Hữu viết chữ, đứa nhỏ mới mấy tuổi nhưng cũng có thể viết ra tên của mình, tuy xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng trong mắt Khuru thăm là có tiền đồ. Bởi vậy rất tin tưởng lời Cốc Vũ nói, "Ta thấy người không giống cô nương mười mấy tuổi, lời nói ra làm cho người ta tin phục. Thời gian này ta thấy Đình Hữu không giống trước, ít nhiều do người dạy hắn."

Có ai không thích người ta khen đâu, lúc Cốc Vũ vừa tới rất nhanh làm tốt quan hệ với bà con láng giềng, không vì cái gì khác, là vì vài năm qua chăm sóc mỗ mỗ ông ngoại còn có sư công, đều phải cảm tạ người ta, đặc biệt là Khuru thăm, hai người đều là người thành thật, tới hỗ trợ bất cứ việc gì cho tới bây giờ đều nghiêm túc, Cốc Vũ bọn họ đến sau cũng không thấy như người ngoài. Lúc này nghe nàng nói như vậy, có chút áy náy, "Coi thăm khách khí kìa, ta có thể làm gì bất quá là xem bọn họ thôi, Hạ Xuyên là con mèo tham, điểm tâm cửa hàng các người vào bụng hắn không ít."

"Mấy khối điểm tâm thì có là gì, cốm cùng bắp rang cũng từ người, không nói Hạ Xuyên, cho dù cả nhà các người ăn, có thể ăn được bao nhiêu? Không biết trong đầu người đựng cái gì nhưng thật nhìn không ra trưởng thành tại nơi đó." Khuru thăm cảm khái nói.

Cốc Vũ cười cười, từ chối, "Chỉ là theo đại ca học vài năm thôi."

Nhắc tới Kinh Trập, "Ta thấy Tử Mặc đứa nhỏ kia tốt, chẳng qua là có danh phận huynh muội, người không nghĩ tới sao? Thấy các cô nương nhà

giàu đến cửa hàng cả ngày như vậy người cũng không chú ý?" Khưu thẩm ướm lời.

Cốc Vũ sao lại không hiểu, hiểu lầm thật lớn, nghĩ đến sau khi Kinh Trập trở về cửa hàng, Khưu thẩm bọn họ thường thấy, với cha mẹ, Hạ Xuyên và mình thì không cần phải nói, là một loại thân cận gia đình, nhưng người ngoài nhìn sẽ không cho là như thế, mình sắp mười lăm, tuy vẫn còn nhỏ, nhưng ở thời đại này người có thể lập gia đình. Còn có Kinh Trập một thanh niên cực phẩm ở đây, còn nghĩ nhiều làm gì.

"Thẩm, hẳn là ca ta, người hiểu lầm, lại nói về sau hẳn muốn làm quan, cho dù muốn cưới gần nhà cũng phải chú ý môn đăng hộ đối. Về sau đừng nói bậy." Cốc Vũ vội vàng phủi sạch quan hệ.

Chưa dứt lời, Khưu thẩm tiếp tục hỏi, "Thật không nghĩ tới?"

Cốc Vũ rất nghiêm túc nói: "Thật!"

Khưu thẩm hì hì cười, trong tay cầm rổ nhỏ, bước hai bước tới gần Cốc Vũ, "Ta nói vẫn nên tìm nhà môn đăng hộ đối tự tại hơn, Kim lão bản cũng được, nhưng không biết tuổi." Dừng hai giây, vui cười nói, "Ca ca ta có con trai, năm nay vừa mười sáu, là người cơ trí ..."

Là muốn làm mai, lời quá mức rõ ràng, Khưu thẩm a Khưu thẩm, dù quen biết cũng cần có quá trình có phải không? Cốc Vũ uốn éo đầu, thấy Hạ Xuyên ba ba chạy tới, vội chạy theo, "Hạ Xuyên, chạy chậm một chút, coi chừng té ngã !"

Đều lại Khưu thẩm tại kia có chút không hiểu, "Vừa rồi không phải nói mặc kệ bọn họ chạy, đến khi mình chạy lại không nhớ sao?"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 264+3: Gặp Cô Nường Bị Nạn, Có Cứu Hay Không

Cốc Vũ vì tránh Khuru thắm nói lảm nhảm chạy tới kêu Hạ Xuyên, nào ngờ Hạ Xuyên lại không chạy về phía Cốc Vũ, lại chạy trốn về hướng cánh rừng. Phía sau Đình Hữu cũng cong chân nhỏ vừa kêu lão huynh vừa đi theo.

Cốc Vũ ngây ngẩn cả người, có chút buồn bực, đối diện là An Cẩm Hiên cùng ông ngoại như cũ tại kia thả câu, bên này là vùng nước cạn, cả một mảnh cỏ xanh bằng phẳng, đi qua là cánh rừng, Hạ Xuyên bọn họ đang ở đó chơi đùa, không thể nào chạy vào rừng. Nàng bất chấp kêu, "Khuru thắm, mau tới!"

Không cần kêu, Khuru thắm thương con sốt ruột đã sớm chạy về bên đó, "Lúc này trong rừng nhiều muỗi côn trùng, về nhà lại sưng hết cả người, gặp đồ dơ bẩn không tốt."

Đang nói liền gắt gao theo ở phía sau, Hạ Xuyên xông vào trước nhất, đột nhiên phát ra một tiếng kinh hô, "Nha —— "

Cốc Vũ thâm nghĩ, hồng rồi, thằng nhóc này không bị đập đình chứ?

Ba bước hai bước đạp lên lá rụng ướt sũng trong rừng, mặc kệ xiêm y bị đồ vướng vào, trên tay còn bị vật lạ đâm, bỏ mặc cơn đau, nàng rút cục đến trước mặt Hạ Xuyên, thấy bộ dáng hấn ngốc hồ hồ, "Hạ Xuyên, người làm sao vậy? Bị cắn?"

Hạ Xuyên thấy Cốc Vũ lo cho hấn như vậy, đưa ngón tay mũi mũi lên chỉ, "Có người."

Khuru thắm đã ôm Đình Hữu đến, nhìn thẳng qua bên kia, thấy một người nằm trên đất cách khoảng năm sáu thước, nàng vội ấn đầu Đình Hữu xuống vai mình, tới giữ chặt Cốc Vũ, "Dẫn bọn hăn đi ra ngoài rồi nói."

Cốc Vũ thấy thế cũng giật mình, cánh rừng đang yên bình sao đột nhiên có một người nằm trên đất, mặc một áo choàng màu xanh ngọc, nhìn cũng không tệ, té trên mặt đất toàn thân ướt sũng, bùn bám trên màu vải sáng càng thêm quý dị, dù Cốc Vũ tự cho lá gan mình không nhỏ, lúc này thấy cũng sợ hãi, khó trách Hạ Xuyên bị dọa choáng váng.

Nàng thấy Khuru thắm ấn đầu Đình Hữu, bộ dáng không muốn tiêu hài tử thấy, muốn kéo Hạ Xuyên đi, nào ngờ Hạ Xuyên đã đi tới trước mặt người nọ, "Người tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh —— "

Đứa trẻ này, gan thật lớn.

"Hạ Xuyên, vạn nhất là người chết—— mau cùng tỷ tỷ người đi ra ngoài!" Khuru thắm cũng bất chấp khiển trách.

Hạ Xuyên mở to hai mắt đen như mực, mím môi lắc đầu, "Không được, trên người nàng vẫn còn ấm, trên đầu còn đội này nọ, muốn thật sự đã chết, này nọ đã sớm bị người ta đoạt đi. Vừa rồi ta ở bên ngoài còn thấy bóng phản chiếu, khẳng định là bị choáng váng." Ý nghĩ thật rõ ràng.

Khuru thắm cũng là người thiện tâm, chỉ là không muốn nhiều chuyện thôi, lúc này thấy Hạ Xuyên nói như vậy, lại thấy Cốc Vũ ngồi xuống, nên đi tới, thấy gương mặt xanh trắng của cô nương kia, sửng sốt, "Bộ dáng thật thanh tú, không biết theo ai chạy đến đây. Thật là nghiệp chướng."

Cốc Vũ lấy tay bắt mạch, thật mỏng manh, lại thấy trên người nàng có vết thương, quần áo coi như chỉnh tề, quả như lời Hạ Xuyên nói, trên đầu còn cài một cây trâm, không phải là loại tầm thường nha đầu có thể cài ra ngoài. Mặt khác, này mạch tượng... có chút kỳ quái. Lúc này thấy quần áo

trên người, không kịp nhìn kỹ, nàng nâng cô nương trên đất dậy, không nặng lắm.

Khuru thắm thấy người còn tốt, buông Đình Hữu xuống, qua đi hỗ trợ, "Ta phụ người, bộ dáng người không có đến hai cân khí lực."

Bị ép buộc, cô nương trên đất chậm rãi mở mắt, mông lung nhìn thấy trước mắt vài người đứng, đầu tiên là cả kinh, cố sức muốn tránh thoát, đợi khi nhìn rõ thấy một tiểu hài tử hàm hậu liếc mình cười, có thể mới thở dài nhẹ nhõm mềm xuống dựa vào người Khuru thắm.

Khuru thắm vừa đỡ nàng vừa hỏi, "Cô nương, sao người lại ở chỗ này, là nhà ai?"

Cô nương kia miễn cưỡng cười, cử chỉ chật vật, Cốc Vũ thấy ánh mắt của nàng quật cường kiên định thậm chí nồng đậm hận ý. Không khỏi thầm than một tiếng.

"Ta... Ta, tú..."

Chưa nói xong, trong rừng truyền đến tất tất tốt tốt thanh âm, còn có tiếng người truyền đến, "Mỗi tắc đất đều tìm cho ta! Tiểu *****, tìm được ta sẽ lột da nàng."

"Người dám, lão gia trở về còn không với người..."

"Ta là ban sai trước mặt phu nhân."

Cô nương đang nằm trong lòng Khuru thắm vừa nghe thấy lời này, suýt chút ngất đi, ngẩng đầu nhìn Cốc Vũ bọn họ, ánh mắt làm cho người ta khó có thể cự tuyệt, đột nhiên buồn bã, "Các người không cần lo cho ta, đi nhanh đi, không cần bị tai họa." Nói xong nhắm mắt lại, mặt xám như tro tàn, vừa rồi còn chống một hơi, lúc này hoa lệ bất tỉnh.

Cốc Vũ cùng Khuru thăm nhìn nhau, Khuru thăm khẽ căn môi, "Đỡ đi ra ngoài trước rồi nói, nếu vừa rồi chạy đi đỡ phiền toái, bây giờ nếu bỏ lại, ông trời thấy không tha đâu."

Cốc Vũ không nghĩ nhiều, không thể thấy chết mà không cứu, nghe tiếng vang bên kia, phỏng chừng rất nhanh sẽ tìm tới đây, nghe Khuru thăm nói như vậy, nhìn nàng nháy mắt một cái, chậm rãi chuyển đi ra ngoài.

Hạ Xuyên thấy Cốc Vũ yếu ớt đỡ cô nương đã sớm chạy ra bên ngoài, tới chỗ An Cẩm Hiên bọn họ nói: "Ông ngoại, chúng ta nhặt được một người."

An Cẩm Hiên không nghĩ ngợi gì, thấy Cốc Vũ bọn họ đều vào rừng, cũng không có tâm câu cá, vội chạy tới, vừa khéo gặp Khuru thăm đỡ người đi ra, vừa thấy hoa văn trên quần áo của cô nương đó, ánh mắt lộ ra một chút dị sắc, nhìn Cốc Vũ.

"Cẩm Hiên ca, chưa hỏi ra được là nhà ai, trong rừng còn có người đang tìm, xem ra nàng quyết tâm phải chết." Nói xong, Cốc Vũ lại nhớ tới ánh mắt phức tạp vừa rồi của nàng kia, không khỏi rùng mình một cái.

An Cẩm Hiên không nghĩ nhiều, đỡ người đi về hướng xe ngựa, nghe thấy tiếng vang cùng tiếng rống giận dữ từ trong rừng, lập tức đổi ý.

Rất nhanh khôi phục lại bộ dáng du xuân, lão giả câu cá cùng thiếu niên, vẻ mặt điềm nhiên, một phụ nhân cùng một cái thiếu nữ trẻ đang dùng giỏ trúc hái ngải diệp, một bên là hai đồng tử, đang ở cầm điều tranh cãi. Xem ra chính là cả nhà rảnh rồi đã ngoại.

Nếu cẩn thận tới gần một chút, có thể nghe thấy thanh âm hai hài tử tinh tế đối thoại.

"Hạ Xuyên, vừa rồi Kim đại ca nói có người hỏi chúng ta nói không thấy, nhưng không phải trước kia Cốc Vũ tỷ tỷ nói không thể nói dối sao?"

Chúng ta phải nghe ai, đợi lát nữa đám người kia tới phải sao bây giờ, bộ đáng thật hung dữ."

Hạ Xuyên thoáng suy tư một hồi, khẳng định nói, "Đương nhiên không nói cho bọn họ, người không thấy sao, vừa rồi Cẩm... lúc Kim đại ca nói như vậy, tỷ tỷ ta không phản đối, lại nói người là chúng ta cứu được." Nói xong lại bổ sung một câu, "Nghe lão huynh, không sai."

Đình Hữu dùng sức gật đầu.

Rất nhanh, còn có bảy tám người từ trong rừng đi đến, xiêm y tươm tất, xem ra là hạ nhân, ở trong rừng dạo qua một vòng, đi ra liền tới bờ sông rửa tay rửa mặt, thấy Cốc Vũ cùng Khưu thắm tại kia hái ngải diệp, lại nhìn thêm hai mắt, "Cô nương nhà ai, thật là thủy linh! Nếu tìm không thấy kia tiểu *****, mang người này trở về cũng có thể báo cáo kết quả công tác."

Cốc Vũ không cần nhìn cũng biết người nọ là đức hạnh gì, cong nắm tay, nếu không nghĩ đến cô nương vừa rồi, nàng thật muốn đi qua giáo huấn hăn một chút.

"Triệu Tứ, chuyện đứng đắn quan trọng hơn, bằng không trở về người sẽ sáng mắt ra." Một người cao gầy khiển trách hăn một câu, quay đầu nhìn Khưu thắm khách khí hỏi: "Vị tấu tử này, xin hỏi có thấy phu nhân nhà của ta không? So với nàng cao hơn một cái đầu, mặc quần áo màu xanh, nàng đi lạc chúng ta thật nóng vội, nếu gặp được xin các người chỉ đường."

Khưu thắm thấy bọn họ vừa rồi nói Cốc Vũ như vậy, có chút tức giận, trong lỗ mũi hừ ra một tiếng, "Không gặp, thế nào làm nô tài, để lạc mất phu nhân mà không biết, còn có mặt mũi hỏi chúng ta!"

"Người!"

Tên kêu Triệu Tứ thở hổn hển, tên cao gầy còn giả khuôn mặt giả dạng khách khí một hồi, "Làm phiền."

Cốc Vũ bộn họ thở ra nhẹ nhõm.

Nào ngờ tên cao gầy là người khôn khéo, thấy Hạ Xuyên bên kia là hai đứa trẻ, đi qua đưa gì đó, "Tiểu huynh đệ, ăn chút điểm tâm."

Cốc Vũ âm thầm sốt ruột, chỉ nghĩ đến không để người phát hiện, sao không nghĩ nhiều hơn, Hạ Xuyên một đứa trẻ mấy tuổi như vậy, rất dễ bị người lừa gạt, còn có đồ ăn ngon ...

Hạ Xuyên thấy điểm tâm nuốt xuống một ngụm nước miếng, đưa tay muốn lấy, đột nhiên quay đầu, bộ dáng ghét bỏ, "Di, tay người bẩn như vậy, cầm điểm tâm không thể ăn, nhị tỷ ta nói ăn sẽ bị đau bụng. Không ăn!"

Nhà Đình Hữu mở cửa hàng điểm tâm, đối với mặt xám mày tro điểm tâm càng không có phản ứng.

Tên cao gầy thấy không có tác dụng, trực tiếp hỏi: "Hai vị tiểu huynh đệ có gặp được một vị cô nương cao như vậy không?"

Quả thực đến.

Hạ Xuyên nghiêm cẩn, "Cô nương cao như vậy nhiều lắm."

Sắc mặt người nọ cứng đờ, không ngờ bị một đứa trẻ đánh bật về, cười cười, "Phu nhân nhà của ta mặc quần áo màu xanh. Vóc dáng cao gầy, khoảng hai mươi tuổi." Còn muốn nói thêm nhưng tìm không ra từ để hình dung.

"Này bộ dáng như thế ta thấy không ít, ai biết có phải là phu nhân nhà người không?"

"Nhìn thấy ở đâu?" Về mặt người cầm đầu vui sướng.

Hạ Xuyên đỡ cằm nhỏ thoáng suy nghĩ, "Uh, lúc ra khỏi thành, đi thẳng cửa nam gặp hai người, đường Đông Thuận cũng thấy một người, bất quá

trên mặt có nhiều chấm lấm, hình như là trong nhà làm bánh nướng mè
vừng ... Ha ha "

"Khanh khách "

Người kêu Triệu Tứ bị tên cao gầy khiển trách, lúc này cười lạnh một
tiếng, "Hừ, đa phần là không thấy, dân quê mùa còn hỏi ra cái gì, đừng trì
hoãn chuyện lớn!"

Không cam tâm bỏ đi.

Đình Hữu vẽ mặt khấn trương, "Lão huynh, vừa rồi người làm ta sợ
muốn chết."

Hạ Xuyên thấy bọn họ đi xa mới quay đầu rất có khí thế cười nói, "Sợ
cái gì, lão đệ, lại không ăn người."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 265+4: Gặp Phải Người Bị Phiền Toái, Quán Hay Mặc Kệ

Nguyên Dệt Tú Trang như ngày xưa, lôi kéo một đám cô nương như hoa như ngọc, náo loạn một trận, rất nhanh lại yên tĩnh. Vương Thị và Vương Ninh thị ngồi ở phía trước trông coi cửa hàng, trong lòng bất an, kim trên tay lần lượt đâm vào ngón tay, chảy máu ra như hạt châu, gây người ngẩn ngơ.

Đột nhiên ngoài cửa một cái đầu nhỏ thò ra, tròn mắt liếc quanh, bị Vương Thị nhìn lại né trốn, trộm cười một tiếng, lại thăm dò đi vào mở miệng, "Bá nương, Hạ Xuyên huynh đâu?"

Vương Thị bất đắc dĩ cười, Hạ Xuyên về thành không còn gần gũi anh em Tiểu Hàn, lúc trước còn sợ hãi không có bạn, nào ngờ bên cạnh như cũ không thiếu người hầu nhỏ, cũng không biết từ khi nào Đình Hữu bắt chước ai xưng huynh gọi đệ với Hạ Xuyên, chọc người lớn dở khóc dở cười, lại sửa không được "Ở phía sau viện!"

Đình Hữu quay đầu nhìn phía sau, "Nương, ở phía sau viện!"

Khưu thị bưng một chén canh, nhìn Vương Thị cười nói: "Người nhiều, lại không ra tay, làm cho Cốc Vũ chịu vất vả, cũng là khuê nữ số phận tốt, gặp Hạ Xuyên ánh mắt lợi hại, bằng không còn không biết bây giờ là bộ dáng gì nữa, suýt chút là gặp nguy hiểm."

Hai ngày trước mang cô nương kia về. Khưu thẩm làm mua bán nhỏ tính tình cẩn thận chặt chẽ khó tránh khỏi có chút sợ hãi, đương thời gặp cô nương kia bị đám người đó tìm, trong lòng không qua được chính mình nên mang về. Sau đó nghĩ nếu giữ lại không chừng mình gặp phiền toái. Từ khi

có Đình Hữu, nàng không thể không lo lắng nhiều hơn, mua bán nhỏ, ai cũng không thể choc vào, không giống như tiệm thêu có thân thích làm quan chiếu cố.

Cho nên lúc Cốc Vũ nói mang cô nương về tiệm thêu, nàng đã thở ra nhẹ nhõm, trong lòng có chút ngượng ngùng, nên chạy qua giúp đỡ.

Tâm tư Vương Thị không khác gì Khưu thị, bộ dáng cô nương kia thanh tú, hai ngày này thật sự suy yếu, chỉ là nàng không vừa ý, đuổi đi lại nói không nên lời, chỉ có thể thấp thỏm, âm thầm nói không nên nhiều loạn mới tốt. Lúc Lí Đắc Tuyên mang Kinh Trập về, nàng cũng luôn bồn chồn như vậy, nhưng lúc đó không nặng nề như lúc này, nếu... lúc này giống như, nàng lại phải trốn thêm vài năm nữa, đã nếm qua cay đắng, nàng không muốn ăn thêm lần thứ hai.

"Xem người kia, là người gì chúng ta vào xem, thuận đường hỏi rõ ràng. Tuy Cốc Vũ cơ trí, nhưng vẫn là một đứa trẻ, có thể hỏi không ra được gì, vô duyên vô cớ xảy ra chuyện gì cũng không biết. Ngày đó xem ra cũng không phải là người trong nhà bình thường, người đuổi theo thật hung dữ..." Khưu thị thấy Vương Thị cau mày, đoán nàng cũng lo lắng, buông canh nước trong tay xuống nói.

Vương Thị cũng nghĩ như vậy, không nghĩ nhiều, nhìn Vương Ninh thị đang ngủ gà ngủ gật nói: "Nương, người trông cửa hàng, ta vào xem cô nương kia."

Nhiều năm qua, Vương Ninh thị đã thích ứng mọi tình cảnh, xem ra con cháu đều có phúc của con cháu, rất nhiều thứ không cưỡng cầu được, bọn họ tự nhiên sẽ xử lý tốt chuyện của mình, tác phong như vậy không chỉ bản thân thoải mái, Cốc Vũ cũng rất thích. Có đôi khi, ta vì tốt cho người lại làm cho chuyện thêm phức tạp, quan tâm có thể biến thành gánh nặng.

Lúc này nghe Vương Thị nói như vậy, Vương Ninh thị hơi mở mắt, "Đồng nhi, việc này người không cần quan tâm, Cốc Vũ tuy nhỏ nhưng biết xử lý."

Vương Thị cười khở nhếch miệng, không ác ý lên tiếng, "Nương, ta hiểu." rồi theo Khưu thị vào hậu viện.

Vương Ninh thị nhìn theo bóng lưng của nàng, không nói gì thêm: "Cũng như thế." Lại bắt đầu buồn ngủ.

Nhiều ngày Hạ Xuyên đều canh giữ ở hậu viện, thấy Vương Thị và Khưu thị bưng một chén canh đi tới, "Nương, Khưu thẩm! Người tới xem vị tỷ tỷ kia sao?"

Từ ngày Hạ Xuyên thành công đã lừa gạt đám người kia trở về, cảm giác thành tựu mãnh liệt, lời trong lời ngoài đều là ta cứu được vị tỷ tỷ kia như thế nào như thế nào, sợ người ta không biết hẳn làm việc tốt. Vương Thị thấy bộ dáng của hẳn, bất đắc dĩ lắc đầu, cùng Khưu thị không nói gì, đi vào.

Đình Hữu thấy Hạ Xuyên tại kia buồn bực, chạy tới vỗ vỗ bả vai hẳn, "Lão huynh, các nàng là như thế, có lẽ bá mẫu cảm thấy ngày đó nàng không ở đó là không cứu được người."

Hạ Xuyên dùng sức gạt đầu, "Người lớn thật nhỏ mọn."

Đằng trước là cửa hàng, đi vào phía sau là một cái sân không lớn, bên trong trồng hai cây đào còn nhỏ, do Cốc Vũ bọn họ sau khi đến trồng, một dãy phòng, cô nương kia ở trong phòng khách, vừa khéo cách vách Cốc Vũ.

Vị cô nương kia nằm ở trong phòng, hôm vừa trở về đã thỉnh đại phu bốc thuốc, người đã tỉnh lại, nói mình họ Hoa ở Tú huyện, đặc tội nhà giàu nên mới xảy ra cố sự. Các nàng sợ nàng quá gắng sức, nhìn rất suy yếu, nên để

nàng tắm rửa xong rồi ngủ, ngày hôm qua mơ mơ màng màng ngủ cả một ngày.

Lúc Vương Thị và Khưu thị vào cửa, thấy cô nương kia đang ngồi ở trên giường ngây người, một đôi mắt trống rỗng không biết nhìn chỗ nào.

"Hoa cô nương, người khoẻ hơn chưa?" Vương Thị nhìn thấy bộ dáng nàng, trong lòng đã mềm vô cùng, vẻ mặt tinh tế, so với bàn tay lớn hơn một chút, cảm thấy nhưng lúc này dường như vừa chết qua một lần, không biết sao liên tưởng tới bộ dáng Cốc Vũ, nước mắt nhịn không được rơi xuống.

Cô nương kia thấy các nàng đi vào, bộ dáng hiền lành, ánh mắt thương tiếc nhìn mình, Khưu thị lại bưng bát canh đến bên giường ngồi xuống, tự tay đút cho nàng uống, "Đây là canh gà, đại phu nói qua, ăn cái này không sao."

Vị Hoa cô nương thấy Khưu thị đưa thìa tới, há mồm uống vào, nhưng không nuốt xuống được, đôi mắt đã mờ sương.

Khưu thị cầm khăn tay lau miệng nàng, "Cô nương, chưa bị bắt, người còn trẻ, có chuyện gì thì nói với chúng ta."

Hoa cô nương ngậm miệng, muốn nhổ ra, lại cố nhịn xuống, trong lúc nhất thời có chút giật mình, hai người phụ nữ trước mắt, một người mở ra tiệm thuốc, một người mở cửa hàng điểm tâm, mặc dù đều thật thà, nhưng phải nói với các nàng như thế nào đây? Nói mình là người Hoa gia, bị Đoàn gia coi trọng ép đi làm thiếp? Nói mình tuổi còn nhỏ đã làm sai chuyện, trong bụng đã có cốt nhục của người yêu? Hay nói lòng mình bây giờ thật khó chịu, Đoàn gia là nơi vào được ra không được, đến lúc đó cũng chỉ có thể tùy bọn hắn bài bố; Lão mẫu vì không muốn ngoan ngoãn giao nàng cho Đoàn gia, mặc mình đi trốn, lão mẫu ở nhà vì để mình trốn đi hiện tại

sống chết không rõ? Hay là nói lúc mình ở thành bắc suýt chút được người hảo tâm cứu giúp, lại làm người ta chuốc họa vào người?

Nàng không muốn nói, có nói cũng không nên lời, ngăn ngùn trong nháy mắt tâm như tro tàn. Thôi, không cần hại người, trong bụng có thể bảo trụ thì bảo trụ, cũng không thể để hăn còn chưa ra đời đã gánh nhiều nợ máu như vậy, "Cũng không có gì, là ta không hiểu chuyện, nương ta còn ở nhà chờ ta, cho ta qua hai ngày nữa thân mình tốt hơn sẽ về xem lão nhân gia."

Sắc mặt Khưu thị và Vương Thị đều buồn lòng, tuy vẫn còn nghi vấn, thí dụ như những người đó sao hung ác như vậy, thí dụ như nàng trở về có gặp nguy hiểm không, rồi lại nghĩ, nàng có năng lực làm gì chứ, mỗi người đều có nỗi khổ riêng, đã giúp không được thì không nên hỏi hay hơn.

Đợi Vương Thị và Khưu thị đi rồi, cô nương trên giường vuốt bụng của mình, "Cũng không biết cha người khi nào có thể trở về? Hai mẹ con ta sợ là chống đỡ không được." Nước mắt chảy xuống."Hai nhà bọn họ đều là người tốt, không thể gặp phiền toái, Đoàn gia không dễ chọc, ngày ấy thiếu ân tình, thừa dịp bọn họ chưa tìm đến, chúng ta đi tìm cha người, chỉ là... Đuổi theo cũng là mệnh chúng ta, đi là có thể gần cha người cha hơn một chút."

Sáng sớm hôm sau, trời còn tờ mờ sáng, Hoa cô nương đã dậy, trên người không mang theo gì, chỉ là xiêm y Vương Thị đưa để tắm rửa thay , nàng đặt trong gói đồ, nhìn quanh phòng nhỏ, đem đồ trên người tháo xuống, nhẹ nhàng đặt ở trên bàn, hít một hơi, rón rén ra cửa.

Bước ra khỏi cửa phòng, đi qua con đường vòng qua cây đào, vòng qua cái giếng, người nhà này còn chưa thức dậy, thời tiết hơi mát, quang cảnh giống như lúc mình còn ở nhà, nếu có thể, nàng thật sự hy vọng có một cuộc sống yên tĩnh như vậy, đáng tiếc là không có cơ hội này. Bước chân nàng nhanh hơn, nếu không nàng sợ mình không nỡ rời đi, tay vén màn bước vào trong cửa hàng, ánh sáng yếu ớt chiếu qua khe của tấm ván cửa,

ánh mắt đã thích ứng bóng tối, nàng dừng lại. Nếu bây giờ ra đi, không chừng bọn họ đang chờ ở bên ngoài. Chẳng lẽ mình phải không ngừng trốn chạy mà nhất định thoát được...

Hoa cô nương khẽ cắn môi, thở dài một tiếng, đi mở tấm ván cửa.

Đột nhiên phía sau truyền đến tiếng nói, "Người cho là cứ như vậy mà đi là không có chuyện gì sao?"

Hoa cô nương dừng bước, quay đầu nhìn, trong ánh sáng nửa sáng nửa tối, một bên quây, một cô nương khoảng mười ba bốn tuổi đang đứng cười cười, con ngươi long lanh sáng rỡ nhìn mình tựa hồ có thể nhìn thấu. Nàng cười bất đắc dĩ nói: "Cốc Vũ muội, ta chính là người... mang họa, các người cứu ta, ta vô cùng cảm kích, ta phải đi." Tay đưa lên muốn tháo tấm ván cửa.

Cốc Vũ không có ý ngăn cản, giọng điệu như cũ không nhanh không chậm, "Người không vì chính mình nghĩ lại, chẳng lẽ cũng không vì đứa nhỏ trong bụng mà nghĩ lại sao? Hẳn có gì sai, dựa vào cái gì không thể có mặt trên đời này?"

Người đứng trước tấm ván cửa, vừa kinh ngạc lại đau lòng, ngừng tay lại.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 266+5: Người Đàn Ông "Phụ Lòng", Tìm Hay Không Tìm

Sắc mặt An Cẩm Hiên không biết là vui sướng hay mâu thuẫn, nhàn nhạt nói, "Cốc Vũ, người thật muốn giữ nàng lại sao?"

Cốc Vũ rất kiên định gật đầu.

An Cẩm Hiên chần chờ, vẫn nên đem mọi chuyện nói với cốc Vũ một lần, cũng không quản ánh mắt cốc Vũ càng lúc càng lớn, "Vừa rồi người không biết nàng có thân phận gì, nhiều năm trôi qua có lẽ cũng không nhất định là Hoa gia kia, nhưng người còn muốn giữ nàng lại? Vạn nhất gặp phiền toái... Có nguyên nhân gì sao?"

Cốc Vũ cười nhẹ, "Cẩm Hiên ca, ta chỉ là, từ trên người nàng, thấy bóng dáng lúc trước của người, ta không đành lòng."

Không phủ nhận tâm tư của mình, cũng không phải mình không có cố kỵ muốn cứu người, chỉ là cảm thấy vị cô nương này với tình trạng trước mắt, cũng khó khăn như lúc An Cẩm Hiên rời nhà khi xưa, có người đuổi theo mà không có sức phản kháng, chạy trốn cũng không biết có hy vọng hay không...

An Cẩm Hiên giật mình, một lúc lâu nói không ra lời, lại mỉm cười, trên môi còn có dấu răng.

Cốc Vũ lặng lẽ đứng một bên quầy, cũng không nói lời nào, nhìn Hoa cô nương đứng ở trước mặt trù trừ, không biết vì sao, muốn cùng An Cẩm Hiên nói chuyện.

An Cẩm Hiên còn nói với nàng, vị cô nương này mặc xiêm y màu xanh ngọc cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng nhìn kỹ hoa văn trên vải là khó được.

Loại này kêu thủy bàn ti văn lộ, không có bao nhiêu người có công phu dệt ra, phải chế ra một dụng cụ đặc biệt trên máy dệt, hồi nhỏ An Cẩm Hiên từng thấy gia gia đặt một miếng nhỏ trong hộp gấm, khi đó không thấy bán bên ngoài. Năm mươi năm trước ở thành Vân Châu Hoa gia danh tiếng một thời, tơ Hoa gia cũng vang danh độc môn, hàng năm sản nghiệp tơ rất lớn, Hoa gia đồ trạng nguyên, sau này không biết sao, nhưng chỉ vài năm đã không còn tung tích. Tú huyện... Cách thành Vân Châu không xa, cũng là Hoa gia... Huống hồ, xiêm y trên người...

Nếu cho là trùng hợp, nhưng có nhiều trùng hợp như vậy là điều không đơn giản.

Sáng tinh mơ một người đứng như vậy, dùng ngữ điệu trong trẻo lạnh lùng, tựa hồ như người đứng xem, lẳng lặng hỏi nàng những lời này, huống hồ còn là một tiểu cô nương mười mấy tuổi. Hoa cô nương có chút động lòng, thì ra tâm không kiên định dễ bị dao động, "Cốc Vũ, sao ngươi biết?"

Là hỏi sao biết nàng ra đi, hay hỏi sao biết nàng mang thai? Cốc Vũ lạnh nhạt nhếch khóe môi, "Ngày ấy người té xỉu, Kim lão bản giấu người đi. Những người đó vội vã tìm đến, chúng ta dĩ nhiên là không nói gì, nhưng tới hỏi hai hài tử kia, tuy bọn họ lừa được người khác, nhưng chung quy tâm trí chưa thành thực, nói lời không nên nói, nếu người bên kia không tìm thấy người, một khi trở về cân nhắc nhất định không hết hy vọng, hai đứa nhỏ kia quá nhỏ, còn nói đi thẳng cửa nam đường cái Đông Thuận, còn có kẹo mè vừng, thông tin này không khó đoán, hơn nữa lúc trở về không phải ban đêm, có người thấy cũng là bình thường, huống hồ còn phải đi thỉnh đại phu..."

Hoa cô nương biến sắc, nàng chột hiều, thì ra không muốn cho người khác thêm phiền toái cũng không được. Nếu mình bỏ đi như vậy, vạn nhất đám người kia tìm đến, cửa hàng này... ở lại là để lại nhân chứng, đến lúc đó một đường vu cáo, cửa hàng còn chạy được sao? Nếu bỏ đi, người bên kia bắt không được nhược điểm, chắc chắn xì hơi trên người các nàng, càng khổ hơn, "Là ta... làm phiền các người."

Cốc Vũ thấy nàng trầm tư lâu như vậy, hơn nữa ngay từ đầu lúc còn ở trong rừng đã từng nói qua không cần lo cho nàng, còn kêu họ đi mau, trong lòng nhận định nàng không phải kẻ ác, giờ phút này sợ là khó xử bọn họ, ngược lại cười nói, "Hoa tỷ tỷ, chẳng lẽ người không nghĩ tới còn có con đường thứ ba sao?"

"Con đường thứ ba?"

"Đã không có đường đi, nói không chừng quay đầu lại nhìn, có lẽ có thể tìm đường sống trong chỗ chết." Đã quyết định giữ người không biết là may mắn hay phiền toái này lại, Cốc Vũ không nghĩ nhiều, có một số việc tuy chưa từng có làm qua, chỉ là, nếu để nàng đi, mình sẽ bất an, vạn nhất xử lý tốt, bên An Cẩm Hiên có thêm một người hỗ trợ, huống hồ nàng biết, cho dù như thế nào, Tô bá phụ sẽ không bỏ mặc bọn họ, Đoàn gia ở Tú huyện sẽ không đến mức khó xử bọn họ, vậy là đủ rồi.

Hoa cô nương ngó ra, đi hay không, nói không chừng đều phải làm phiền cả nhà. Mình đi ra ngoài cũng không có đường sống, kịp thời may mắn trốn thoát, còn lão mẫu trong nhà thì sao? Còn không bằng nghe xem Cốc Vũ nói như thế nào, không chừng thật sự có con đường thứ ba.

Cốc Vũ thấy nàng dừng bước chân, đã biết hiều một hai, cười mỉm đi qua đỡ cánh tay của nàng, "Hoa tỷ tỷ, nương ta sắp ra mở cửa hàng, người ở đây nhiều, chúng ta vẫn nên đi vào nghỉ ngơi."

Hoa cô nương như cũ ngồi ở trên giường, ngón tay vặn góc chăn mỏng, thừa dịp Cốc Vũ không chú ý lại đồ trên đeo vào cổ mình, nghĩ đến lời nói vừa rồi của Cốc Vũ, tim đập càng lúc càng nhanh.

Cốc Vũ bưng vào một chén cháo, thanh đạm, đưa qua, "Lúc này lại sốt ruột, cũng không nên bị đói."

Hoa cô nương ứa lệ, không ăn cháo, "Cốc Vũ muội, ta nghĩ kỹ, nếu quả thật có con đường thứ ba, ta sẽ đi làm."

Nói xong không thể ngừng, tỉ mỉ nói về tình trạng của nàng.

"Ta họ Hoa, theo họ mẹ, khuê danh kêu Ti Nhu, phụ thân rất sớm đã qua đời, lúc đầu chúng ta sống ở Tú huyện, có một mảnh đất nhỏ trồng trọt, nương canh cửi thêu hoa là số một, ta cũng tập được một hai phần, vốn nghĩ ngày cứ như vậy qua ..." Lời khỏi miệng nhưng vẫn giữ được bình tĩnh.

"Trong nhà không có người đương gia, ngày qua thật gian nan, nhưng người chung quanh rất tốt, chỉ là phần lớn không dám gây chuyện thị phi, nếu có lưu manh đến quấy rối, chúng ta cũng không có biện pháp gì, nhưng may mắn gặp một vị hảo tâm, nếu hấn tới, rất nhiều chuyện chúng ta không cần phải quan tâm, người quấy rối cũng không đến." Trong ánh mắt lộ ra sự ngọt ngào, Cốc Vũ trong lòng cười khổ, người ở bất lực nhất, luôn mang ơn kẻ đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, nhìn thần sắc thẹn thùng của Ti Nhu này, chẳng lẽ người kia là cha đứa bé trong bụng nàng? Nếu thật là như vậy, sao lại cứ như vậy ... bỏ rơi?

Ti Nhu không nhìn thấy biểu cảm trên mặt Cốc Vũ, cúi đầu tiếp tục nói, "Nào ngờ có một ngày, nương bán đồ trở về, sắc mặt rất tệ. Không biết vì sao, người của Đoàn gia nói nương ta trồng trọt trên mảnh đất đó, thiếu bọn họ mười mấy năm tiền thuê, còn nói nhà ta thu đồ bọn họ, bắt chúng ta vào phủ. Nương ta già yếu, ta lại... cái dạng này, suýt chút bị bọn họ bắt được,

may mắn trốn thoát, có thể nương nói với ta, nhà ta... có chút lai lịch, bọn họ coi trọng gì đó của nương, nếu ta vào nơi đó, nương ta đành phải nghe bọn họ an bài, ta đã làm sai chuyện, trong bụng lại có cốt nhục của Mộc đại ca, vì thế nghĩ trốn đi tìm hãn."

Bỏ qua chi tiết râu ria qua một bên, Cốc Vũ nghĩ, người bên kia không muốn bỏ qua lão thái thái, nhưng lấy không ra chứng cứ, lại sợ ném chuột sợ vỡ đồ, chỉ có thể tìm Ti Nhu, tính nàng quật cường, lại chỉ chung tình với Mộc đại ca kia, đến cùng Mộc đại ca kia là thần thánh phương nào?

"Mộc đại ca ở nơi nào?"

"Thành Bình Châu."

Bình Châu cách thành Vân Châu vài trăm dặm, với điều kiện giao thông ở đây, nếu nàng đi tìm thật khó như lên trời, còn không biết nam nhân có phải là người dễ đối phó hay không.

Cốc Vũ sốt ruột , "Tên tự của Mộc đại ca là gì? Ở thành Bình Châu làm gì? Không bằng người ở đây chờ hãn quay lại tìm được không?"

Hoa Ti Nhu ngơ ngác lắc đầu, cuối cùng gian nan phun ra hai chữ, "Không biết."

Cốc Vũ có dự cảm bất hảo, vội hỏi: "Nhà hãn ở đâu, ở Tú huyện có bạn cũ hay bằng hữu gì không? là thân phận gì? Có nói với người nếu gặp chuyện gì thì đi nơi nào tìm người không? Bình thường lúc ở chung có từng nghe ra manh mối gì không?"

Hoa Ti Nhu vặn ngón tay, tựa hồ phát hiện mục đích của Cốc Vũ, ngừng đầu kiên định nói: "Mộc đại ca sẽ không gạt ta!"

Cốc Vũ hít một hơi khí lạnh, kinh nghiệm kiếp trước tuy không nhiều lắm, nhưng cũng hiểu biết, nếu trong lòng một người đàn ông có người, tất

nhiên sẽ không để ý người tham gia trong sinh hoạt của hã, Mộc đại ca này là loại người gì, khi dính vào tình cảm nữ nhân đều là đồ ngốc sao? Xem Hoa Ti Nhu là người như vậy, nào ngờ này cả tính danh của đối phương cũng không biết, làm chuyện gì cũng không hiểu, cũng không biết gia cảnh thế nào, lại một lòng say mê hưởng minh nguyệt, lại không biết minh nguyệt của người ta có phải đã trở thành sương sớm?

Trong lòng Hoa Ti Nhu có chút không yên, nhưng nghĩ tới người kia bình thường ôn tồn, vẫn kiên định đứng bên Mộc đại ca của nàng, "Mộc đại ca hàng năm đều đi Tú huyện ở một hai tháng, chỉ là ta một nữ tử thật không quá phương tiện theo hã đi ra ngoài, hã còn không biết trong bụng ta đã có cốt nhục của hã, trước khi đi hã còn nói đi Bình Châu xong về sẽ cưới ta vào cửa."

Nói xong còn sợ Cốc Vũ không tin, "Nha, tâm cái này do hã để lại cho ta, nói sau này ta muốn tìm hã, cũng có vật chứng."

Cốc Vũ không muốn kích thích nàng, mấy chuyện này để tự nàng từ từ nghĩ, nếu nàng không có hy vọng vào Mộc đại ca kia, không chừng tình huống càng thêm hồngбет, "Hoa tử tử, ăn chút gì đi, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp. Hiện tại phải đi tìm Mộc đại ca, chưa nói tới có thể tìm được hay không là một chuyện, vạn nhất bị sảy hoặc ra chuyện, còn thêm những người đó còn đang chờ bên ngoài, huống hồ cho dù người thật đi Bình Châu tìm được người, ít nhất cũng là mấy chục ngày, người ở nhà có thể chịu được sao..."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 267+6: Đoàn Gia Đáng Giận, Cáo Trạng Hay Không Cáo

Hoa Ti Nhu nghe Cốc Vũ nói như vậy, nghĩ lúc mình đi nương cơ khổ ngồi ở nhà, còn an ủi nàng nhất định phải sinh đứa nhỏ ra, chuyện khác sẽ nói sau. Nàng lộ vẻ sâu thẳm cười, thần sắc mang theo một tia quyết tuyệt, "Sẽ tìm được Mộc đại ca. Trước hết ta phải sinh đứa nhỏ ra. Nếu lúc này nương không thể nhìn được, ta không thể để Đoàn gia được tiện nghi, chờ mọi chuyện thỏa đáng, sẽ cùng nương đi."

Quả nhiên đã chuẩn bị rõ ràng, nhưng có điều kiện tiên quyết là tìm được người, sinh hạ đứa nhỏ, sau đó báo thù mới kết thúc. Nói như vậy so với "Nếu nương gặp chuyện không may, ta cũng không sống" càng làm cho người ta động dung, cho dù chết cũng không thể để người ta tốt hơn. Cho dù nàng có chết đi cũng không ảnh hưởng gì đến Đoàn gia, người ta đâu quản người sống hay chết.

"Lúc tỷ tỷ đi, bá mẫu không đi trốn sao?" Cốc Vũ không muốn nhìn thấy cục diện cuối cùng như vậy, ôm một tia hy vọng, nàng hỏi.

Hoa Ti Nhu có chút bất đắc dĩ lắc đầu, tựa hồ có chuyện khó nói, bĩu môi, "Nương ta không chịu đi."

Vì sao không chịu đi? Là vì ở lại sẽ làm cho Hoa Ti Nhu trốn dễ dàng hơn sao, hay là canh cái gì, Cốc Vũ suy nghĩ nhưng không hỏi lại.

Đột nhiên không biết nói gì, mọi người im lặng.

Nàng chưa từng gặp qua loại chuyện này, đột nhiên cảm thấy bản thân vội vàng ra chủ ý, có phải có chút không đúng?

Hoa Ti Nhu lại không nghĩ nhiều, đã nhiều ngày qua nàng liều chết chạy trốn, trong lòng chỉ có một ý niệm là tìm Mộc đại ca, thậm chí vì sao muốn tìm hắn nàng cũng không thêm nghĩ nữa, chỉ có tìm được hắn là có thể giải quyết việc này.

Bị những người đó đuổi theo, thật vất vả mới chạy tới cánh rừng. Nàng vừa vội, vừa sợ, rốt cục thể lực chống đỡ hết nổi mới ngất đi. Lúc bắt đầu trốn đi, nàng đã quyết tâm liều chết, lúc này nghe thấy nói có con đường thứ ba, đặt tay lên bụng đã có chút nhô lên, cười khổ, "Cốc Vũ muội, xin người nói rõ một chút, thật còn có con đường thứ ba? Hiện tại trước mắt ta rối loạn không thấy ra được gì cả."

Cốc Vũ là người không thích thừa nước đục thả câu, nhìn Hoa Ti Nhu hỏi, "Tỷ tỷ, kế đất của các người có ở trong tay không, nếu là ở thì không thể nói thiếu tiền thuê, nếu không thì ở bọn họ có kế đất? Bọn họ nói các người cầm gì đó của hắn có bằng chứng không? Còn có, hắn muốn nạp người làm thiếp, người Tú huyện có biết không? Dọc theo đường đi, người có gặp nhóm người giống nhau?"

Hoa Ti Nhu ngó ra, lúc trước nàng cảm thấy Cốc Vũ là một tiểu cô nương cơ trí, nhưng bộ dáng gặp chuyện không hoảng hốt càng khắc sâu hơn. Bây giờ càng rõ ràng, so với rất nhiều người trưởng thành mạnh mẽ hơn, mấy chi tiết đó nàng không nghĩ qua. Mẹ goá con cô cùng nhau qua ngày, luôn có một số người tìm đủ lý do khi dễ bọn họ. Thỉnh thoảng có thể mắng trả, nhưng cũng có lúc chỉ có thể nén giận, dần dà thành quen, không nghĩ nhiều, kỳ thực chẳng phải là cường thế một phương nói cái gì là cái đấy sao.

"Cốc Vũ, ta thật không ngờ lại chạy thoát, không muốn vào ngòi thật sao, đầu óc ta thật nghĩ không thông."

Thấy vẻ mặt Hoa Ti Nhu uể oải, Cốc Vũ không có tâm tư an ủi nàng, mà là ăn ngay nói thật, "Hoa tỷ tỷ, nếu ta gặp chuyện như vậy cũng không biết

đi đâu, chỉ là ta đứng ngoài cuộc, nhìn vấn đề không giống như người vậ
thôi. Huống hồ nếu người không trốn, nếu quay về chỉ sợ hiện tại đã vào
lồng giam. Trốn đi dù sao cũng tốt hơn ở đó chịu chết."

Ánh mắt Hoa Ti Nhu trống rỗng, cố gắng nhớ lại, "Khế đất ta chưa từng
nghe qua, một mảnh ruộng dâu luôn được trồng như vậy, nương ta cũng
chưa từng nói với ta mấy chuyện này. Bọn họ nói đồ vật gì đó nhà khăng
định chúng ta không có lấy, tuy ngày qua kham khổ, nhưng là còn không
đến mức như thế. Về phần nạp thiếp người bên ngoài đa phần không biết."

Cốc Vũ nghe nàng nói như thế, ý nghĩ trở nên rõ ràng hơn. Đoàn gia coi
trọng gì đó của nhà bọn họ. Ngoại trừ người, chắc còn đồ gì đó của Hoa gia
nên muốn lừa gạt. Một quả phụ, một đại cô nương, còn có thể gây sóng gió
gì? Ngàn tính vạn tính tính không được, nữ tử này lại có ý trung nhân, cá
tính cương liệt nên chạy thoát, bằng không sẽ không có chuyện sau đó.

"Đám người đuổi bắt người là cùng một đám?" Ngày ấy ở trong rừng,
Cốc Vũ nghe đám hung thần ác sát kia thầm nói phu nhân gì đó, còn nói là
người của phu nhân, giọng điệu kiêu ngạo, nếu Hoa Ti Nhu vào cửa, nơi
nào có đường sống?

"Chắc không phải, ngày ấy ta kỳ thực... đã bị bọn họ bắt được, nhưng coi
như khách khí, bằng không ta cũng không thể trốn đi, sau này trốn dung
thân ở thành nam, đám người sau thật hung ác." Hoa Ti Nhu rùng mình.

Cốc Vũ hé miệng cười, "Tỷ tỷ, người có nghĩ tới hay không, Đoàn gia
lão gia muốn nạp người làm thiếp, vì sao không để cho người ở huyện lí
biết? Nếu hãn truyền ra nói người là người của hãn, đã hạ lễ, hoặc từ trong
nhà các người lấy ra gì đó, nói là các người thu sính lễ, thủ đoạn này của
nhà giàu rất cao minh, sau đó ngênh các người vào cửa, một điểm người
sẽ không nói nên lời, người bên ngoài chỉ biết các người coi trọng nhà
người ta phú quý, ngay cả khóc người cũng không có cửa, huống hồ không
thể mang theo mẫu thân chạy trốn, vì sao hãn không đi bước này? Còn có

vik phu nhân kia vì sao bắt người, có phải không muốn để hấn nạp thiếp, không chừa Đoàn gia lão gia có bí mật không thể cho ai biết, muốn vụng trộm giải quyết, vị kia trong nhà cũng không biết, bất hạnh bị vị kia biết muốn nạp thiếp, nên nổi lên lòng nghi ngờ? Bằng không vì sao có hai đám người, hoặc là, ha ha, hấn thấy tỷ tỷ xinh đẹp như hoa, nghĩ muốn phồng tay trên."

Hoa Ti Nhu trừng mắt nhìn Cốc Vũ, "Người còn có tâm tư vui đùa? Ta đang buồn muốn chết." Nói xong, mình cũng hé miệng cười vui vẻ một hồi, được một lúc, nàng không còn khuôn mặt tươi cười, "Ta có chút hiểu, ta nghĩ thật đơn giản, lần này bị bắt còn không phải hợp hấn ý, hấn không muốn náo lớn, ta càng muốn..."

"Đúng vậy, như thế có thể giải quyết vấn đề, bất quá nếu đồn đãi ra ngoài, tỷ tỷ người một khuê nữ chưa xuất giá, theo bên kia làm âm ỉ, sợ là giết địch một ngàn ở tổn hại tám trăm, lời đồn đãi đáng sợ, người ta biết nếu không hướng về người, sau này người còn chỗ đứng sao? Nếu Mộc đại ca của người trở về kịp thì hoàn hảo, nếu qua mấy tháng người kéo được những đứa nhỏ trong bụng người kéo được sao? Hấn trở về thấy người như thế còn tin tưởng người sao?" Cốc Vũ nhẹ nhàng nói, nhưng mỗi một chữ, đều đánh vào tâm khảm của Hoa Ti Nhu.

"Mộc đại ca sẽ tin ta, chúng ta... nhưng là trừ bỏ như vậy, ta còn có biện pháp gì chứ?"

Cốc Vũ thấy nàng không xác định, lại toát ra chút cay đắng, Hoa Ti Nhu là một nữ tử thông minh, sao lại không biết quan hệ của nàng và Mộc đại ca có chút mơ hồ không thích hợp, chẳng qua là nàng tin hấn mà thôi, bởi vì Mộc đại ca chính là niềm hy vọng cuối cùng của nàng, nàng không có lựa chọn nào khác.

"Vậy người nghĩ lại đi, nếu người cứ như vậy trở về, nói không chừng còn chưa tới nơi các người bên kia cũng đã bị bắt, kiếm củi ba năm thiêu

một giờ, người muốn náo lớn cũng không có biện pháp náo lớn, phân lượng người sợ không đủ để làm."

Thấy lời Cốc Vũ mâu thuẫn với lời lúc nãy, Hoa Ti Nhu cố tươi cười.

Cốc Vũ có chút không đành lòng, "Hoa tỷ tỷ, người có nghĩ tới cáo quan không?"

Thoạt nghe Hoa Ti Nhu mới đầu còn không có phản ứng gì, đột nhiên mắt sáng lên, rồi ngọn lửa nhỏ trong mắt lại dập tắt, "Sao ta không nghĩ qua chứ, nhưng quan phủ cấu kết bao che cho nhau, chúng ta đâu còn chỗ nói rõ lý lẽ, nghe... Người bên chúng ta nói, tri châu trong thành Vân Châu cùng Đoàn gia có quan hệ, ta không dám."

Cốc Vũ nghe xong bị sặc, khụ khụ nửa ngày, dù Tô gia có quan hệ với Đoàn gia, nhất quyết không đến mức duy hộ bọn họ, chẳng lẽ Đoàn gia kéo cờ lột da hổ, buồn cười nói, "Tỷ tỷ, chuyện khác ta không dám nói, nếu người tin ta, ta cảm thấy người có thể đi cáo trạng, người có thể đi hỏi thăm một chút, dân chúng chung quanh rất rõ ràng."

Cáo quan thật là một đường ra, chỉ là Hoa Ti Nhu còn do dự, không là vạn bất đắc dĩ, nàng sẽ không nguyện ý dính líu tới quan phủ.

Thấy nàng vẫn do dự, Cốc Vũ khẽ cắn môi, "Tỷ tỷ, nếu người không vừa ý, nhưng còn một bất đắc dĩ biện pháp, chỉ xem người có bằng lòng hay không thôi."

"Biện pháp ra sao?"

"Người có từng gặp qua Đoàn gia lão gia chưa?"

"Dĩ nhiên."

"Hắn đối với người có tâm?"

"Uh, khả năng..."

"Có hai đạo nhân mã truy đuổi, hãn nóng lòng muốn lấy gì đó, sao người không chịu chút uỷ khuất giả bộ, tốt nhất để hãn lập chứng từ để bắt nhược điểm của hãn, mấy thứ đó chỉ do người xem mà thôi. Nếu... cộp mẹ nhà hãn thấy được mấy thứ đó, sự việc này dù người không náo lớn, cũng sẽ có người thay người náo lớn, đến lúc đó có người ra mặt, chẳng sợ trì hoãn một lát, Mộc đại ca của người cũng có thể gấp trở về."

Hoa Ti Nhu cắn môi, xoắn tay áo của mình, xem ra còn chưa thể quyết định.

Cốc Vũ không có ép nàng, "Tỷ tỷ, người suy nghĩ cẩn thận, nếu có biện pháp khác thì nói ra, chúng ta cùng nhau thương lượng, nhớ kỹ một điểm là không nên lên đi ra ngoài như vậy. Dù người không muốn liên lụy chúng ta cũng đã liên lụy. Đây là chuyện sau này, người đi như vậy không những là vừa vạ hợp ý Đoàn gia, không chừng người ta còn đang chờ người."

Nói xong câu này, Cốc Vũ nhẹ nhàng ra cửa, đến bước này, nên nói nàng đều nói, nếu Hoa Ti Nhu cần hỗ trợ nhất định sẽ tìm đến mình, về sau đường muốn đi như thế nào phải do chính nàng quyết định.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 268+7: Thịt Đến Miệng, Ăn Hay Không Ăn

Tú huyện cách thành Vân Châu ước chừng năm mươi dặm, hai bên quan đạo thôn xóm giao nhau nhưng cũng hoang vắng. Ra khỏi thành hơn mười dặm có một ngọn núi, đường vòng quanh cực kỳ khó đi, hai nơi cách nhau cũng không xa, xe ngựa đi một hồi cũng tới.

Người rảnh rỗi thường vào thành.

Chung quanh Tú huyện là những triền núi thấp vây quanh, núi tiếp núi như một thung lũng, đất đai phì nhiêu, ngành nuôi trồng dâu tằm có tiếng. Chỗ dựa vững chắc ở vùng này là ăn dựa vào núi nước dựa vào sông, có tiện lợi bậc này, người Tú huyện phần lớn có vườn dâu, chẳng qua cửa nhỏ nhà nghèo đánh nhỏ náo nhỏ không việc gì được lâu dài, "Toàn thân mặc tơ tằm, không là người nuôi tằm", dù khổ cực ở nhà trồng dâu nuôi tằm, nhiều lắm là miễn cưỡng qua ngày, kết quả cũng vì người khác làm giá y mà thôi. Chân chính có thể kiêu ngạo rất nhỏ nhoi. Tú huyện chỉ có hai nhà dệt tơ có tiếng, một hộ là huyện bắc Đoàn gia, một hộ huyện đông Tề gia. Mặt khác, ở Tú huyện thành Vân Châu nhà giàu có thật nhiều vườn dâu.

Đoàn gia ở Tú huyện là số một số hai, trên người tôi tớ mặc so nhà nghèo tốt hơn rất nhiều, một hàng đều là nhà ngói, mái cong sừng sững, tường quét vôi, mặt đất một đá xanh, mỗi ngày được gã sai vặt quét dọn sạch sẽ.

Lúc này cửa bên hông bị đẩy ra, một người hậm hực bước vào cửa, "Người nói rõ ràng chính mắt thấy, còn có thể bay lên trời sao?"

"Như vậy trở về phải giao phó như thế nào đây?"

"Triệu Tú, người cũng lo lắng việc này?"

Tốp người này do Đoàn gia phu nhân phải đi đuổi bắt "tiểu tiện nhân" kia, lúc này không thu hoạch được gì, cúi đầu đi vào từ cửa hông, nói không nên lời ừ rừ cảm tức. Một gã sai vặt đứng phía sau cửa, khoảng mười lăm sáu tuổi, sắc mặt đen đui, thấy nhóm người này vào cửa, chạy tới kêu lên, "Ca, phu nhân và lão gia đang trong phòng ằm ỉ, nghe nói là nói chuyện đó, các người nên đợi lát nữa hãy vào. Miễn cho lão gia..."

Vài người vừa trở về nhìn nhau, người cao gầy cau mày nghĩ, Triệu Tú có chút không chịu nổi, "Triệu Ngũ! Người nghe chuyện từ đâu? Nếu lát nữa phu nhân trách tội chúng ta phải làm sao bây giờ? Người, tên đầu gối này! Đầu óc không chịu suy nghĩ, cho người vào làm có tác dụng gì, gặp phải chuyện gì cũng không nhìn thêm hai mắt." Khuyên răn dạy dỗ càng như nói chính mình.

Triệu Ngũ vì không muốn ca ca nhà mình bị chủ tử chỉ trích, đã nhiều ngày canh ở hai cửa hông, còn làm tốt quan hệ với tên gác cửa, nghe nói chủ tử cãi nhau nên lo lắng, thật vất vả canh được người trở về chưa kịp thở còn bị giáo huấn, vô cùng ủy khuất.

Vóc người cao gầy là Chu quản sự, vợ là quản gia của phu nhân, ở trong nhà này có chút thể diện, chuyện bên phu nhân đều gọi hần làm chân chạy, lúc này cũng không ngoại lệ. Hần thấy rõ ràng, phu nhân ở nhà cầm quyền hần mới được lợi, vốn là gấn bó một mạch, nếu thật cưới thiếp thất về, một khi được sủng ái sau này mình không kiếm chác được, chỉ sợ không những không có lợi còn là bất lợi, nghe Triệu Ngũ nói như vậy, có chút không hiểu, "Triệu tú, người xem người, sao đối với huynh đệ mình như vậy, chẳng phải Triệu Ngũ vì tốt cho chúng ta sao? Nếu không có hần quan tâm, có ai muốn đứng dưới nắng gắt chờ người, còn không biết tốt xấu!"

"Chu quản sự." Triệu Ngũ nhẹ kêu một tiếng, trong lòng cũng thấy quản sự này so với ca ca mình có tình lý hơn, khó trách có thể làm quản sự.

"Nghe được những gì?" Chu quản sự hiền lành hỏi.

Triệu Ngũ có chút ngượng ngùng vò đầu, "Nghe nói người nọ chạy trốn, ta thấy vương quản sự đi theo sau lão gia, ra ngoài mấy lần, lần này trở về liền âm ỹ, cũng không dám đứng lại nghe, lúc đi qua chỗ phu nhân ta hỏi Tiểu Thúy, nàng nói là chuyện của nãi nãi mới, nên đến chờ, miễn cho các người đi vào, ta sợ lão gia mắng các người."

Chu quản sự gật đầu, vỗ vai của hắn, "Vất vả cho người, như vậy đi, các người về trước tắm rửa dọn dẹp một chút, ta đi nghe ngóng trước, nếu có chuyện gì thì tìm các người, giải tán đi."

Một đám người sợ bị trách cứ, trong lòng đều nơm nớp, trở về nếu không thu hoạch được gì, không biết phu nhân sẽ trách phạt thế nào. Lúc này Chu quản sự kêu giải tán, có chuyện gì sẽ do Chu quản sự chịu trách nhiệm, vì thế không hỏi nhiều, khách khí hai câu rất nhanh như chim lủi mất.

Trong thư phòng ở hậu viện, những thứ bày biện cho ra vẻ vốn không được yêu chuộng, lúc này gặp ương, giấy bút sách vở vương vãi trên mặt đất, bọn nha đầu phát run không dám tới gần cũng không dám rời đi.

"Người nói, một người như vậy, người ăn dấm chua cái gì, này... đây chính là đại sự!" Đoàn lão gia Đoàn Vô Vi tức giận đến phát run, dùng ngón tay chỉ vào nữ nhân mập mạp ngồi trên ghế.

"Đoàn Vô Vi! Người ăn gan trời sao, lúc trước nếu không nhờ nhà mẹ đẻ của ta, người có hôm nay sao? Hiện tại thì tốt rồi, có tâm tư quỷ quái kia, ta có điểm nào xin lỗi người, con đều sinh, căn cốt người dài rồi thì xoá hết sao? Cái gì kêu đại sự hả?" Một thân thịt của người phụ nữ kia đang rung động, mặc tốt nhất tơ lụa màu xanh lá cây, tư thế này thoát nhìn giống như một con tằm vĩ đại đang mấp máy. Khí thế bức nhân, vốn có lý biến thành vô lý, nói xong lại có tư thế quyết tuyệt, "Hừ, ta còn không biết người đem

tiểu tiện nhân kia giấu vào thành, chờ người của ta tìm được, ta trước hết bắt nàng xem người đi đâu tìm người!"

Đoàn Vô Vi vừa nghe xong sốt ruột, "Người phái người đi bắt nàng? Hiện tại ở đâu?"

Đang tức giận, lúc này thấy phu quân của mình khẩn trương một nữ tử như vậy, nghiến răng, "Người xem người, giờ phút này còn khẩn trương tiểu tiện nhân kia. Không cần biết coi trọng điểm nào, người nhớ kỹ cho ta, đừng nói vào cửa, nếu vào chỉ có một đường chết, nếu hai người dám ở bên ngoài, ta không biết thì thôi, nếu đã biết, cả người ta cũng không buông tha!"

Đoàn Vô Vi nổi giận, nói hăn coi trọng Hoa Ti Nhu xinh đẹp là oan uổng nàng. Nếu hăn là người như vậy lúc trước sẽ không cưới phu nhân hiện tại, nương nhờ nhà vợ ra sức từng bước đi cho tới hôm nay, ngày ấy nhìn thấy Hoa Ti Nhu cũng nghĩ qua hưởng tề nhân chi phúc*, nhưng tính nết của vợ hăn, hăn rõ ràng nhất, một nữ nhân sao sánh được với gia nghiệp, chờ về sau mình có thể lực chân chính nổi lên, muốn cưới thì cưới, muốn nạp thì nạp, nàng còn dám nói gì? Nhưng điều kiện tiên quyết là hiện tại không thể đi sai một bước.

tề nhân chi phúc* = phúc đức căn bản của đời người

Trong lòng có so đo, hăn vẫn không nhìn được phụ nhân kia trước mặt nha đầu dè mình, dám tự ý phái người đi tìm người, mình lại không thể nói ra lý do, bằng không nàng khẳng định sẽ bầm cáo với đại ca của nàng. Vài năm nay kinh doanh vải vóc, tiện nghi bọn họ không ít, bằng không lúc này sẽ không nghĩ vụng trộm đưa người vào, nào ngờ lại có chuyện như vậy, hăn hận đến ngứa răng, ly trà trên tay ném tới dây tằm xấu xí.

Lúc này không phải là lúc phát tác. Ngoài cửa, Vương quân sự lớn tiếng răn dạy một nha đầu không hiểu chuyện, thanh âm lớn muốn không nghe

cũng không được, "Nhìn người tay chân thô thiển, lần này là đổ lên người ta, cứ như vậy sao được chứ? Suýt chút bị người làm lỡ đại sự..."

Đoàn Vô Vi rốt cục nhìn xuống, hẳn còn có chuyện trọng yếu cần đi làm, nhưng còn muốn tìm về một ít thể diện, "Thực không biết gì hết! Tìm được người ta sẽ rước vào cửa, hừ!"

Nhìn tư thế chạy trốn chết của hắn, người trong phòng "Tầm" có chút đắc ý, "Còn dám cùng lão nương đấu! Cũng không nghĩ mình có bao cân lượng. Rước vào cũng chỉ có là chết. Xuân Nha, dọn dẹp một chút."

Lúc Đoàn Vô Vi ra tới cửa nghe lời nói của phu nhân mình, nắm chặt nắm tay cười lạnh một tiếng. Vương quản sự thấy lão gia đi ra, không để ý nha đầu đầy nước mắt, vội vàng đứng ở phía sau.

"Thế nào? Lão bà tử kia nói như thế nào?" Đoàn Vô Vi rất nhanh khôi phục thần sắc, hỏi.

"Vẫn là dầu muối không ăn. Lão gia, nàng như vậy, thật là Hoa gia đó sao? Mở miệng là nói chúng ta bắt khuê nữ nàng, nếu không đưa trở về, nàng sẽ cáo quan."

Đoàn Vô Vi có chút phiền lòng, một chương đánh vào cây cột ở hành lang, "Lão bà đáng chết, nếu không có này nọ, xem ta không thu thập nàng!"

"Tìm được người không?"

Wương quản sự lắc đầu, "Vốn sắp bắt nha đầu Hoa gia, chính là... bị nàng trốn thoát, còn có, lúc bọn họ ở bên ngoài, gặp Chu gia mang theo người, ta sợ..."

Đoàn Vô Vi lại quay đầu nhìn về hướng thư phòng, nghĩ tới mục đích xoa nhà mình, trong lòng càng bức bối, thật là được việc thì ít bại sự có thừa, cả

ngày còn kiêu ngạo, "Yên tâm, lại đi tìm, người không tìm được nhanh như vậy. Nếu thực tìm được, nàng nhất định không để trong lòng, còn không biết phải nói như thế nào nữa." Nghĩ đến cuộc tranh cãi vừa rồi, Đoàn Vô Vi chắc chắn nói.

"Bên kia thì sao?"

"Tiếp tục hỏi lão bà kia, nếu thật không tìm thấy người, ta không tin ta trị không được nàng! Cho dù là xử lý sạch sẽ, tuyệt đối không thể để Tề gia được lợi."

Vương quản sự biết lão gia đang nói dối, vì thứ đó, bọn họ vất vả không ít, đã bận bịu lâu như vậy, còn kém một bước cuối cùng đi sai, nhưng hiện tại cũng còn cơ hội, không đạo lý thết tới miệng lại không ăn.

Một cái gã sai vặt đi đến, "Lão gia, có người đưa thư tới."

Vương quản sự vội vàng hỏi; "Người nào đưa tới?"

"Không biết, nói nhất định phải đưa cho lão gia, đã đánh xe đi rồi." Gã sai vặt trả lời.

Vương quản sự cũng nổi lửa, khiển trách hai câu, "Người không có đầu óc hay sao, ai nói tìm lão gia thì cũng đi tìm, vạn nhất bên trong có trá, người ăn không xong cũng phải ..." Vừa nói vừa thư mở ra, vừa đọc hai hàng liền biến sắc, vội đưa cho Đoàn Vô Vi, thanh âm không che giấu được vui sướng, "Lão gia?"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 269+8: Cài Bẫy

Đoàn Vô Vi đại khái nhìn một lần, tựa hồ không dám tin, đọc đi đọc lại vài hàng chữ mấy lần, phảng phất như muốn tìm ra chút gì mới bỏ qua.

Nhưng mấy chữ kia vẫn như thế, quan trọng nhất là mấy chữ "Giờ Mùi, Bát Phương Lâu."

Lăn lộn ngoài đời đã thành thói quen, lúc này Đoàn Vô Vi không để vui sướng chiếm cứ nội tâm, ngược lại thấy có chút không thích hợp, người nào truyền tin cho mình?

Vương quản sự ở một bên ngưỡng ngừng cười, kêu gã coi cửa lui xuống, thấp giọng nói: "Lão gia, ta thấy không chừng có khả năng, lúc đó nàng chỉ biết chạy trốn, đáng tiếc ra cửa mới biết được khó khăn, một bé gái mồ côi ở bên ngoài không chừng gặp phải chuyện gì, cùng đường mới thấy trở về tốt hơn, đây không phải là xin mời lão gia người đi sao? Bằng không sao nàng có mặt mũi trở về?"

Đoàn Vô Vi không thể không mỉm cười, tuy biết lời này không đủ để hoàn toàn tin tưởng, nhưng nghe một nữ tử phải dựa vào mình để tồn tại, trong lòng toát ra một tia thỏa mãn, nhất là nàng kia thật xinh đẹp, có nghĩa là mục đích kia tìm không được người, huống hồ, trên người nàng còn có đồ của Hoa gia. Nghĩ như vậy, ý cười càng khuếch đại hơn, ngay cả Vương quản sự cũng nhìn ra, "Sợ là giữa đường xảy ra chuyện gì, ta thấy nàng là người không dễ thuyết phục, tính tình lợi hại, còn tưởng phải mài dũa một trận."

Lời nói có chút bán tín bán nghi, nghĩ tới đáng vẻ hờn hờ vừa rồi, Vương quản sự lên lửa, "Lão gia, ngài cũng nói nàng có tiểu tính tình, nhưng chưa từng trải chuyện bên ngoài, người coi trước kia chỉ cần ở huyện này, nói nhao nhao ngang ngược, đi ra ngoài không phải là yên tĩnh sao? Lại nói, lúc chúng ta tìm được nàng một điểm sinh khí đều không có, cả người ốm yếu, hơn nữa không chừng bên phu nhân cũng tìm được người hoặc nàng đã biết nên mới có chủ ý này, nghĩ tìm đến lão gia, an toàn hơn so với phu nhân."

Tâm tình Đoàn Vô Vi lúc này dĩ nhiên cực tốt, nổi ngượng ngùng vừa rồi cũng tan thành mây khói, vỗ bả vai Vương quản sự, "Khi nào trở nên thông minh như vậy?"

Thấy tâm tình chủ tử chuyển tốt, Vương quản sự lại vuốt mông ngựa, "Đi theo lão gia đã lâu, học được một điểm nửa điểm đều đủ cho nô tài hưởng thụ."

"Ta từ đây đi thẳng qua?"

"Tự nhiên đi, không có gì, nàng cũng không biến mất!"

"Ha ha "

Bát Phương Lâu, là Cốc Vũ chọn lựa, Lão gia Lữ nhị nãi nãi vì chuyện mất đào lúc trước cùng Cốc Vũ thân thiết hơn. Đã hơn một năm qua, từng gặp nhau vài lần, rất hợp ý. Có một số việc, Cốc Vũ không thể giấu diếm, nói một nửa giữ một nửa đơn giản là hai cô nhi quả phụ bị khi dễ, trốn tới khi không còn đường sống. Đây là không cố ý tiết lộ tư ẩn bên kia, chỉ nghĩ nếu thành công Hoa Ti Nhu còn phải đặt chân trong thành Vân Châu. Nếu giấu giếm, đến lúc đó phải nhờ đến Nhị nãi nãi, sợ không tốt.

Giờ Mùi, lúc này đa số người đều ngủ trưa, bận rộn cả một buổi sáng Bát Phương Lâu lúc này xem như an tĩnh khó được, khách mời còn chưa đến. Lúc này ánh mặt trời chiếu lên tấm cửa đá phản chiếu ánh sáng chói mắt, cả

người đều có cảm giác mệt mỏi. Toàn bộ tửu lâu cơ hồ không có ai, ngay cả tiểu nhị lau bàn cũng đang ngủ.

Lúc này, Cốc Vũ và Hoa Ti Nhu đứng giữa gian nhĩ thất ở lầu hai, rất khẩn trương, "Tỷ tỷ, người nghĩ kỹ chưa, thanh danh về sau thì sao?"

"Chỉ có một con đường chết, thanh danh? Người sắp chết ai có tư cách để ý chứ?"

Vẻ mặt Cốc Vũ nghiêm nghị nhìn Hoa Ti Nhu, biết nàng đã quyết định, cũng không khuyên bảo, chỉ nhìn xuyên qua màn, "Tỷ tỷ, bọn họ đến." Nói xong gật đầu, đi ra ngoài.

Hoa Ti Nhu cắn răng, "Nhất định phải chịu đựng, qua cửa này sẽ không còn phiền toái. Mộc đại ca, Mộc đại ca sẽ về." Nghĩ tới điểm ấy, nàng đi vào phòng ngồi vào chỗ của mình, trên mặt hiện lên vẻ then thùng ngọt ngào cười.

Một chút ý cười vừa vạn bị Đoàn Vô Vi vào cửa xem ở trong mắt, trong lòng không khỏi động. Tiếp theo lại thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng có một chút kinh hoảng cùng phòng bị, tâm động lập tức lại chuyển về thương tiếc, suýt chút quên mình vì sao đến đây.

"Lão... Lão gia." Hoa Ti Nhu cúi đầu hô một tiếng, đứng ở một sương phòng khác nhìn lên Cốc Vũ nhin không được nhíu mày, nếu vạn nhất làm không xong chuyện thì phải như thế nào?

Nào ngờ Đoàn Vô Vi thấy Hoa Ti Nhu mảnh mai như vậy, trong lòng đã sớm mềm như nước, lại nhớ tới mục dạ xoa ở nhà, đây chính là khác biệt trên trời dưới đất, không biết sao nhiều năm qua mình làm sao chịu được, không khỏi nghĩ thầm trong lòng, nếu nàng có thể theo mình, về sau tất nhiên phải bảo bọc nàng chu toàn mới được.

Hoa Ti Nhu vắn khăn, bộ dáng lê hoa mang vũ*, hơn nữa thời gian này lo lắng hãi hùng còn chưa khoẻ hẳn, bộ dáng càng mảnh mai thêm ba phần, thấy Đoàn Vô Vi chăm chú nhìn mình, nàng khẽ cắn môi, "Lão gia, ngài thật muốn... cho Ti Nhu một danh phận?"

lê hoa mang vũ* = hoa lê dưới mưa

Đoàn Vô Vi cố ổn định tâm thần, "Dĩ nhiên không giả."

"Ti Nhu... Là Ti Nhu không biết phân biệt, lúc trước ở Tú huyện, không biết bị khi nhục thành bộ dáng gì, nên đối với ai đều có lòng phòng bị, thường được sự chăm sóc của lão gia, bằng không bức tranh thêu sẽ bán không được, Ti Nhu sẽ không có đường sống ..."

Thấy Hoa Ti Nhu đều lời ƠN NGHĨA, cảm giác thành tựu trong lòng Đoàn Vô Vi lại tăng hai phần, được người sùng kính sẽ không khó chịu, chỉ là hẫng lợ ra một tia không hiểu, đã như vậy vì sao nàng còn muốn chạy trốn, "Vậy sao người ngày đó không đồng ý?"

Vừa nghe câu hỏi, Hoa Ti Nhu liền nức nở, trong lòng nghĩ tới những ngày qua gian nan như thế nào, Mộc đại ca không ở bên người, nếu không nhờ Cốc Vũ bọn họ cứu giúp, còn không biết hiện tại như thế nào nữa, nên nước mắt chảy hết sức thoải mái, thút thít nói, "Ngày đó nương đầu tiên là vui sướng, tiếp.. tiếp đó có một ngày về đến nhà, nói là lão gia ngài, vu oan khối ruộng dâu nhà chúng ta là của các người, bên ngài nói muốn vụng trộm cướp ta đi, trong lòng ta biết tất nhiên không phải là chủ ý của lão gia. Ngày ấy muốn đi hỏi rõ ràng, nhưng chưa đi vào đã bị đuổi ra ngoài. Ngày đó, còn có một người cao gầy đến truyền lời, nói ta không vào cửa còn có khả năng sống, nếu... nếu đồng ý, về sau sẽ không có đường sống."

Lời này nửa thật nửa giả, Đoàn Vô Vi xảo quyết nhưng tin hơn phân nửa, "Người cao gầy trông thế nào?"

"So với lão gia thoát nhìn cao hơn một ít, rất gầy, hơi đen, thanh âm nói chuyện rất nhỏ." Hoa Ti Nhu cố hồi tưởng.

Lúc này Đoàn Vô Vi triệt để nổi giận, cộp mẹ kia chỉ biết phá hoại, người nọ rõ ràng là Chu quản sự. Khó trách trước đó một ngày không tìm được mình, thì ra là muốn ngăn cản Hoa gia cô nương cầu kiến, trách sao lúc vào cửa thấy một bóng người bên đầu sư tử bằng đá, bây giờ nhớ tới, lại xác minh ý tưởng kia.

Thấy Đoàn Vô Vi như vậy, trong lòng Hoa Ti Nhu có tính toán, nước mắt đã cạn nhưng vẫn cầm khăn tay tại kia giả vờ giả vệt, "Vốn nghĩ muốn vào cửa báo đáp chi ân lão gia mấy năm nay quan tâm, chẳng qua ngày đó sợ hãi đại nãi nãi, nên mới bỏ đi, ai biết... Ô ô, ai biết đại nãi nãi không buông tha ta, suýt chút mất mạng, Ti Nhu cùng đường, chỉ cầu lão gia cho một đường sống, không cần nói làm thiệp, chỉ cần làm nha đầu Ti Nhu cũng thấy đủ."

Đoàn Vô Vi rất hưởng thụ, nhanh chóng đáp ứng, "Ta có thể bảo hộ người chu toàn, đã vào cửa, mẫu thân của người, tính ra cũng là mẹ vợ của ta, cùng nhau vào phủ để các người có thể chiếu ứng lẫn nhau."

Hoa Ti Nhu ngẩn ra, khẽ cắn môi, lão hồ li này, tính tới tính lui còn không vì đồ của nương, nhưng nàng vẫn làm bộ như mang ơn, "Đa tạ lão gia, biết được Ti Nhu cùng mẫu thân không phân ra, nếu Ti Nhu có thể vào phủ, mẫu thân cũng đi theo, không còn có ý nghĩ khác, chỉ là..."

Sự tình thuận lợi như vậy, lúc trước các nàng thật không biết đồ gì đó có tác dụng bao lớn, dù sao đã nhiều năm như vậy, lại là phụ nữ, đâu hiểu biết đạo lý bên trong, mắt thấy sắp thành công, thấy Hoa Ti Nhu có chút run run, ngập ngừng sợ hãi nói, hăn vội hỏi: "Còn lo lắng gì?"

"Đại nãi nãi... Ta muốn theo lão gia trở về, về sau sẽ như thế nào?"

Không biết vì sao, đã nhiều ngày qua Đoàn Vô Vi luôn không thuận lợi, mỗi lần đều do phụ nhân kia ở sau lưng phá rối, trong lòng hận thêm hai phần, "Không nên lo lắng bên kia."

Hoa Ti Nhu nước mắt chảy xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn nhả nhả lại, "Lão gia, ngài là người bận rộn, bình thường thì không sao, vạn nhất ngài ra cửa, chẳng phải ta chỉ có thể do nàng quyết định, đến lúc đó ta đâu còn đường sống."

"VẬY NHƯ THẾ NÀO NGƯỜI MỚI YÊN TÂM."

Rốt cục đến bước này, Hoa Ti Nhu tỉnh tể, uyển chuyển hàm xúc cười khổ nói, "Thật không có cách nào mới cầu lão gia như thế, viết xuống giấy này nếu tình huống nguy cấp, cũng tiện ra ngoài tìm người giúp."

Tuy Đoàn Vô Vi có chút bất mãn Hoa Ti Nhu dè dặt cẩn thận đề phòng như vậy, trong lòng lại không giận nổi, vẫn làm theo, hẳn cũng không có đem theo giấy viết, dù sao đám người này sẽ vào phủ, mẫu chốt nhất vẫn là đồ trên người bọn họ, về sau dù Tề gia đối đầu Đoàn gia, mấy thứ này dù bị người khác thấy cũng không ngại, nhiều lắm truyền ra phong lưu thanh danh thôi.

"Cũng được, nếu người lo lắng có thể đem lão mẫu tới trước, bên kia ta có một căn nhà, trước hết ở đó, chờ ta giải quyết tốt sẽ tiếp người trở về."

Hoa Ti Nhu gật đầu, lúc này thật tình nở nụ cười.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 270+9: Phía Sau Màn

Lúc Đoàn Vô Vi đi ra cửa vẫn còn như đang nằm mộng, bàn chân như nhũn ra. Trong lòng hẩn ghi ý cười trên mặt nàng, cùng lúc vừa mới vào cửa bất đồng, không biết có tư vị gì.

Vương quán sự luôn chờ ở sát đường, đã hẹn với lão gia rồi nếu bất đắc dĩ sẽ tới bắt người, nào ngờ thấy Đoàn Vô Vi một mình đi ra, không khỏi có chút kinh ngạc, "Lão gia, kia... sao tân nãi nãi không đi theo người? Chẳng lẽ là không chịu đi, bây giờ dẫn người đi lên."

Đoàn Vô Vi còn đang ngây ngất với tình cảnh vừa rồi, thấy Vương quán sự chặn hỏi như vậy, không nghĩ nhiều, hừ lạnh một tiếng, "Đi lên làm gì, vạ vạ lần không thể va chạm nàng, đã muốn vào phủ nào có đạo lý cướp người như vậy."

Vương quán sự nhất thời không hiểu, tuy lúc trước lão gia đối với tân nãi nãi kia hòa khí, nhưng cũng không đến nỗi như vậy, nhưng là... Cũng thế thôi, đều là chuyện của chủ tử, may mắn vừa rồi mình kêu một tiếng tân nãi nãi, bằng không coi chừng bị mắng. Làm nô tài luôn phải nhìn sắc mặt chủ tử làm việc mới được.

"Lão gia, lúc nào sẽ vào cửa để trở về chuẩn bị." Nêu lão gia đã để ý, hẩn ước gì có thêm ưu việt, tân nãi nãi nếu cảm niệm mình, cũng không đến mức nhiều năm qua bị Chu gia đè đầu.

Đoàn Vô Vi tán thưởng gật đầu, "Đây mới là bốn phận phải làm, nhưng cũng không cần người làm, đi, đem lão bà đưa vào trong thành, khách khí một chút, về sau ta còn muốn đưa vào phủ. Xem ra nàng không chịu cứng,

chỉ cần đến lúc đó ta cười khuê nữ của nàng, nàng sẽ không có ý nghĩ khác nữa, đồ của nàng không cho ta chẳng lẽ giữ mang đi âm tào địa phủ sao?"

Vương quán sợ không nghe sai, phải đi đón lão bà kia, há to miệng, "Đưa vào thành?"

"Uh, trong thành có một tiểu viện, trước để các nàng ở, đến lúc đó cũng tiện từ bên này nghênh đón về." Đoàn Vô Vi nhớ đến khuôn mặt lê hoa mang vũ kia, còn có chút rung động.

Nàng chỉ có thể dựa vào hắc, hắc chính là trời của nàng, vận mệnh của nàng đều trong tay của hắc. Loại cảm giác này thật đúng không bình thường, tuyệt vời.

Vương quán sợ ý thức được vấn đề nghiêm trọng, xem ra là muốn làm lớn, phu nhân ở nhà có thể chấp nhận sao? Nếu nháo lên, vị này lại chạy hay thế nào? Nếu rốt cuộc bắt về không được, bây giờ còn có thể nghĩ có lão bà kia ở đây, nếu thật phát sinh chuyện xấu, chẳng phải là thêm chuyện sao. Hắc không nghĩ đến tình hình lại ra như vậy, chỉ là thấy lão gia đã quyết, nhất định phải vào tay, vội chuyển động cân não, rốt cục nghĩ đến, "Phu nhân bên kia phải làm thế nào?"

Đoàn Vô Vi trong lòng đã có chủ ý, Hàn thị sở dĩ xem thấp mình không vượt ngoài sự nâng đỡ bên nhà mẹ đẻ mà thôi, nàng còn tưởng rằng mình là Đoàn Vô Vi của trước kia sao? Vài năm gần đây Hàn gia bất quá dựa vào An Cư mới đến bước này, mà hắc đã sớm móc nối với An Cư, nếu lúc trước không nhờ vào mưu kế của hắc, sợ là bây giờ An Cư đại thiếu gia vẫn như những người khác. Lúc trước hắc chỉ mở ra một cửa hàng nhỏ qua ngày, nhân tình lớn như vậy, hắc không thể dễ dàng lãng phí. Lần này đã khác xưa... chẳng qua bây giờ chưa thể động vào Hàn gia thôi. Những châm chọc khiêu khích khinh thường lúc trước, còn có một lần thứ nường An Cư đoạt đi mối làm ăn của hắc, hắc nhẫn nhịn một lần nữa, vì có một

ngày hăn có thể dẫm bọn họ dưới chân, cho bọn họ nếm thử mùi vị những ngày sống không bằng người.

Nghĩ như vậy, trong lòng hăn đã có tính toán. Phụ nhân ngu xuẩn ở nhà một lòng hướng về nhà mẹ đẻ, có chuyện gì đều nghĩ cho Hàn gia trước tiên, bằng không hăn có thể niệm tình. Đáng tiếc nàng không tính toán giúp đỡ mình cũng thôi, gả vào Đoàn gia mà trong lòng chỉ có Hàn gia, thật ngu xuẩn. Nhưng Hàn gia bên kia đâu có để nàng vào mắt, bằng không lúc trước hăn đâu có để dàng cưới nàng về nhà như vậy. Bên kia nếu không có lợi, sẽ không tìm đến khuê nữ đã gả đi này.

Lần này nếu An công tử ra mặt... Hàn gia tự nhiên sẽ không dám làm gì, không chừng còn gấp gáp tới khuyên phục Hàn Thị, lúc đó mình chỉ cần làm bộ như hoàn toàn không biết gì đưa người vào cửa, nàng còn nề hà được sao? Một phụ nữ không có nhà mẹ đẻ dựa vào, xem nàng còn dám lật trời! Mặt nặng mày nhẹ thì sao, phong cảnh nhiều năm như vậy, cũng phải trả giá.

Vợ chồng Đoàn Vô Vi và Hàn Thị bất hoà nhiều năm nay, kết quả vẫn không thoát hai chữ lợi dụng.

Lúc này, hăn muốn đứng lên đi tìm An Cư đại công tử, lần trước nghe nói ở Bình Châu, nếu phỏng chừng không sai, còn gần một tháng nữa mới trở về, nhưng nhớ tới khuôn mặt Hoa Ti Nhu vừa rồi, nghĩ sau này nếu có đồ của Hoa gia là cơ hội tới với hăn. Một tháng này, hăn không thể chờ được. Hít sâu một hơi, hăn lên xe ngựa.

Nhìn theo bóng lưng đầy đặc ý của hăn, Cốc Vũ hiện lên một nụ cười lạnh, tay nắm chặt đến trắng bệch. Đoàn Vô Vi a, Đoàn Vô Vi! người đã sớm quên, nợ lúc trước sẽ có một ngày phải trả đủ.

Hoa Ti Nhu thấy Cốc Vũ tại kia nhìn theo, nghĩ tới bộ dáng Đoàn Vô Vi vừa rồi, lại nhớ thương mẫu thân ở nhà, vừa lo lắng vừa khẩn trương, còn

có chút chờ mong, nhất thời không nói chuyện.

Sau một lát, tiểu nhị vào cửa, thấy Cốc Vũ ở đó, cười hì hì kéo dài thanh âm nói; "Cốc Vũ cô nương, khách quan đó ra cửa, nói là muốn đi Bình Châu."

Cốc Vũ nghe thanh âm tiểu nhị nói theo thói quen, thấy khăn lông trắng vắt trên vai hắn, bật cười ra tiếng, đem bạc vụn nhét vào tay hắn, "Vất vả cho người, cầm uống trà."

Tiểu nhị vội đẩy về, "Cô nương nói gì đó, đây là chuyện chủ tử giao phó, chẳng lẽ còn khách khí như vậy."

Cốc Vũ cười thầm, tiểu nhị này là người biết xem sắc mặt, cho dù là nhị nãi nãi giao phó cũng không thể không công sai sử người ta, giao phó là một chuyện, tận tâm hay không tận tâm lại là một chuyện, không bằng mình chuẩn bị tốt, "Tiểu ca nói nói gì vậy, ta còn có chuyện cầu ngài đâu, ngày thường nếu nghe thấy gì... phải phiền toái người báo cho biết một hai, đây cũng không phải là chuyện nãi nãi người giao phó chứ?"

Có thể tiểu nhị mới hơn hờ tiếp nhận, quay đầu suy nghĩ một hồi, nhiều hơn một tháng tiền công đều của mình, thật là hào phóng.

Cốc Vũ thấy Hoa Ti Nhu ở khi ngơ ngác, "Hắn đi Bình Châu, tỷ tỷ xem ra còn có chiêu khác, nếu vào ở, trong thời gian ngắn hắn không thể khó xử người, phụ nhân kia cũng không thể làm gì người, không chừng lúc đó Mộc đại ca sẽ trở lại, không nên nghĩ nhiều, dù sao đến cuối cùng, không phải chúng ta còn cái này sao?"

Hoa Ti Nhu hiểu lời Cốc Vũ nói, nếu kéo dài không được còn có thể chạy. Chạy không được, nhiều lắm thì có thể qua bên kia làm ồn ào. Nếu không được nữa thì còn có thể cáo quan. Ở tiệm thuê vài ngày, nàng nhìn ra nhà Cốc Vũ cùng tri châu có chút sâu xa. Nếu phải đến chiêu cuối cùng, nàng không lo lắng.

"Hai ngày này tỷ tỷ vẫn nên ở tiệm thêu, chờ bên kia đón bá mẫu đến lại nói." Cốc Vũ sẽ không nhẫn tâm để một mình nàng vào ở, bên kia đều là người của Đoàn gia, chỉ sợ vạn nhất có biến.

Hoa Ti Nhu gật đầu, "Hắn... sẽ không đi đường vòng?"

Thấy nàng không xác định, Cốc Vũ cười cười, "Tỷ tỷ không sợ, hắn không cho người chút gì sao? Đã muốn vào viện, bên cạnh không có nha đầu sao được? Xem ra viện đó cũng cần vài người, những người này, đương nhiên là ta chuẩn bị tốt cho tỷ tỷ."

Hoa Ti Nhu nghe vậy nở nụ cười, nếu quanh mình đều là người của mình, dù hắn trở lại cũng không sợ, "Cốc Vũ, nếu không nhờ người, đầu óc ta lúc này rối tung, trước kia còn tưởng tốt xấu gì mình cũng có chút đầu óc, lúc này lại không thể nghĩ được gì."

Cốc Vũ chống lại ánh mắt nàng, trong lòng không biết tư vị gì. Theo lý mà nói lúc cứu nàng, nàng không có tư tâm tạp niệm gì, chỉ cảm thấy nàng có chút giống An Cẩm Hiên nên không đành lòng mà thôi. Sau vì giúp nàng, An Cẩm Hiên cố ý đi Tú huyện hỏi thăm, nào ngờ bị Cẩm Hiên nhìn thấy Đoàn gia lão bản, người kia, hẳn cả đời đều quên không được, hơn nữa loại này loại rắc rối phức tạp quan hệ, rất nhanh nghĩ tới một kế sách. Đối với Hoa Ti Nhu, đương nhiên là không có hại, chỉ là đến cùng vẫn là lợi dụng nàng, trong lòng có chút không được tự nhiên.

Rất có khả năng Hoa Ti Nhu chính là người của Hoa gia. Bản thân Đoàn gia là người cứng rắn, sau này dựa vào nhà vợ lập nghiệp. Còn Hàn gia lại dính líu An Cư. Ngay cả Đoàn Vô Vi cũng có chút liên hệ với An Cư ... Quan hệ này rõ ràng, nếu để Đoàn gia tranh với Hàn gia, hoặc hai nhà cùng tranh chấp với An Cư ... Dù như thế nào, đối với An Cẩm Hiên cũng không là chuyện xấu.

Hoa Ti Nhu còn đang đắm chìm trong chuyện của mình, "Chúng ta trở về ở mấy ngày, ta nghĩ nương sẽ đến, Đoàn gia vô lương tâm, bạc của bọn họ không xài sẽ uổng phí, người không nên đưa thêm cho ta, người của người phải do ta chi trả. Đến lúc đó hăn trở về, ta sẽ nói với hăn cố kéo dài, có người của chúng ta ở đó, hăn dùng sức mạnh cũng không thể đạt được, bất quá náo lên, ta sẽ đi tìm mục dục xoa nhà hăn..."

Cốc Vũ cười vang nói, "Xem bộ dáng tử tử này, là phong thái phu nhân, hiện tại chỉ cần Mộc đại ca của người sớm ngày trở về, bạc vẫn nên giữ lại, không cần khách sáo với ta, chỉ cần người dưỡng sức, không đúng, còn có cháu nhỏ trong bụng."

Nghe Cốc Vũ trêu ghẹo, Hoa Ti Nhu sờ bụng mình, vẻ mặt thẹn thùng, lại có chút thất lạc, chưa xuất giá lại có thân mình, dù gì cũng không phải là chuyện đáng cao hứng..

Cốc Vũ tự biết lỡ lời, không nói thêm gì nữa.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 271+10: Quyết Tuyệt

Hai ngày sau, Vương quân sự vội vàng vào thành Vân Châu, đơn giản vì Hoa lão thái thái không muốn vào thành.

Vừa vặn Hoa Ti Nhu cùng Cốc Vũ đi xem tiểu viện của Đoàn Vô Vi, không xa Nguyên Dật Tú Trang, cách hai con phố. Vừa vào sân, tuy có chút nhỏ nhưng cũng thanh nhã, từng ngọn cây cọng cỏ viên đá được sắp xếp cẩn thận, quản lý cũng rất sạch sẽ, nghe thôi tưởng tượng coi nhà nói viện này là lúc trước Đoàn Vô Vi mua trong thành Vân Châu. Cốc Vũ thấy cách bài trí này, đột nhiên cảm thấy có chút quen mắt. Đoàn Vô Vi thế nhưng không giống người buôn bán, có loại... nho nhã hoặc là nói học đòi văn vẻ ý tứ hàm súc.

Không từ mà biệt, chỉ cần nhìn bài trí trong thư phòng, xem ra không phải không có người sử dụng. Bút gác ở một bên, cái chặn giấy đè lên trang giấy đã sẵn sàng, một bên là một quyển sách mở ra ngỏ, phẳng phất như chủ nhân vừa mới rời đi mà thôi, nàng đi vòng qua có hưng trí nhìn thêm hai mắt, nếu giả vờ giả vịt cũng không cần đến nước này, huống hồ không phải là hãn, ai dám sử dụng thư phòng này?

Xem ra, Đoàn Vô Vi đối với Hoa Ti Nhu, thật sự có lòng.

Lập tức nàng chột hiếu. Hàn thị từ nhỏ nghe chuyện buôn bán, mưa dầm thấm đất, đối Đoàn Vô Vi lại quản rất gắt gao, sợ là không có chân tình gì, một thể tử như vậy chắc hẳn không vừa lòng, chỉ là bây giờ thoát không xong mà thôi. Lại nhìn Hoa Ti Nhu, bộ dáng nhu nhược, có đôi khi mở miệng một chút, huống hồ ngày ấy lại đối với hãn cúi đầu nói ơn nghĩa,

so sánh hai người, một người đàn ông đều biết lựa chọn thế nào. Sợ là Đoàn Vô Vi nghĩ Hoa Ti Nhu ở đây, nên học đòi văn vẻ, hồng dầu thêm hương ban đêm đọc...

Mới vừa ra cửa, Vương quản sự đã tới rồi, "Nhị nãi nãi, ta đang tìm ngài, nói gì lão nhân gia cũng không chịu nghe ta... Ta không có cách nào, lại tìm không ra lão gia, chỉ có thể tìm đến ngài."

Sắc mặt Hoa Ti Nhu bị kiềm hãm, tiếng nhị phu nhân làm nàng có chút khó chịu, giống như bị đâm, lại không thể nói gì.

Cốc Vũ thấy nàng mất tự nhiên, giải vây cho nàng, cười xen mồm nói, "Hoa tỷ tỷ, còn chưa xuất giá đã thành nhị nãi nãi, để người ngoài nói thì thật buồn cười."

Vương quản sự vừa rồi nóng vội, vừa thấy Hoa Ti Nhu vội vàng bước qua, không thấy bên cạnh có người. Hiện tại đánh giá, thấy một thiếu nữ mười ba bốn tuổi, đôi mắt hạnh như cười như không nhìn mình nói, không chút khiếm sợ, làn trắng nõn, mắt to, miệng nhỏ, toàn bộ khuôn mặt thật hài hoà, cùng với khuôn mặt hơi tròn lại có vẻ thanh tú rực rỡ không tả được; đứng bên khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Ti Nhu lại có nét riêng, nhưng lại như tỷ muội, không khỏi nhìn thêm.

Trong lòng biết nếu là khuê nữ đại gia, sẽ không tùy tiện ra ngoài như vậy, nếu không phải, lại nghĩ không ra ai có bộ dáng khí độ như thế, nhất thời không biết nói gì.

Vẫn là Hoa Ti Nhu thấy Vương quản sự ngạc nhiên, "Đây là người bạn nhỏ của Lỗ gia nãi nãi Bát Phương Lâu, lần trước ta may mắn gặp được tán gẫu vài câu, vừa vặn muốn đến xem qua viện này, không có người làm bạn nên kéo nàng theo."

Vương quản sự nghe qua, sợ không có phương tiện nói, bạn bè của Lỗ gia nãi nãi khó trách có khí độ này. Không rồi rẫm, gật đầu, sửa miệng đáp

lại lời nói đùa của Cốc Vũ vừa rồi, "Cô nương, sao lại nói như vậy? Chỉ sợ chậm trễ không dậy nổi."

Hoa Ti Nhu không biết phải làm gì nên có chút nóng nảy, tâm tư ngóng trông sẽ thấy nương rơi vào khoảng không, nhin không được nói, "Nương thật hồ đồ."

Cốc Vũ đứng ngoài cuộc có chút hiểu ra, lão bà ở Tú huyện, không chừng muốn canh giữ cái gì, hoặc là cảm thấy nàng giữ lại, Hoa Ti Nhu còn có hy vọng, không muốn Hoa Ti Nhu ở bên ngoài bị bắt, nàng dẫn đo cho nữ nhi của mình nên không chịu đến, huống hồ chủ yếu là đám người đi mời người hai ngày trước vừa đấm lại vừa xoa, sao nàng có thể tin được? Nàng lại không là tiên tri, biết tính toán của nữ nhi mình.

Chỉ là Vương quân sự còn ở trước mắt, Cốc Vũ cười nói, "Tỷ tỷ, bá mẫu đâu biết tâm tư của người a, nương không đến, tự nhiên phải đi đón thôi."

Hoa Ti Nhu dẫn đo, nàng không tiện đi, nhưng là không đi đến địa phương kia, trong lòng lo lắng, vạn nhất trở về rồi vào trong tay đường gia phu nhân, sẽ thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Cốc Vũ cười cười vẻ như không có chuyện lớn gì, "Vị này, nhìn người thật hung dữ nên bá mẫu không chịu đi với người tới đây, hay là như vậy, bên tỷ tỷ còn nhiều việc chưa làm, nghĩ đến bá mẫu cũng không phải không cho phép nàng chuẩn bị, nữ tử xuất giá đâu thể qua loa, cũng may đại bộ phận đều có thể mua, Hoa tỷ tỷ lúc này rất vội, người bên kia cũng không trì hoãn, cầm tin vật của Hoa tỷ tỷ đi qua mời chắc sẽ không có vấn đề gì, đến lúc đó phiền người đi hai lần, bên này cũng thể không trì hoãn, lão gia các người trở lại chỉ có khen người."

Vương quân sự nghe Cốc Vũ nói như vậy không khỏi cao hứng nhìn nàng một cái, lứa tuổi này không biết thế sự nhưng lời nói ra mạch lạc, ý nghĩ cũng rõ ràng, thật là người khó được. Nếu đón Hoa Ti Nhu trở về, hẳn

còn sợ phu nhân... nếu có chuyện ngoài ý muốn hẳn không biết giao phó ra sao, nhưng nếu chậm trễ chờ lão gia trở về sẽ trách hẳn hành sự bất lực. Biện pháp này rất tốt, dù sao mình cũng là chân chạy, ai kêu mình là nô tài.

Hoa Ti Nhu ngấm lại, từ trong tay áo lấy ra một hũ bao thêu hoa sơn trà màu tím, "Làm phiền ngài đi thêm một chuyến, lần trước lão gia nói, sau khi qua cửa còn phải ở lại đây một thời gian, nơi này trống rỗng ở cũng buồn, thừa dịp vài ngày này ta cũng phải đi chọn vài người hầu, miễn cho nương đến không có ai hầu hạ."

Vương quản sự bĩu môi, hoàn cảnh Hoa Ti Nhu ra sao hẳn còn không biết sao, ở bên ngoài dựa vào canh cải thêu thừa sinh sống, lúc này lại ra về không có người hầu hạ là không được. Nhưng đã do lão gia phân phó, Vương quản sự không nói thêm gì, chuyến này là giải quyết nan đề lão thái thái không chịu đến, trong lòng vui vẻ, cũng không ở lại lâu, cầm hũ bao đi về.

Hoa Ti Nhu cũng vội chuẩn bị, chọn vài người đáng tin vào hầu hạ.

Cầm đồ của Hoa Ti Nhu, rốt cục Hoa phu nhân cũng chuyển chỗ, vào thành. Cốc Vũ đi qua gặp mặt, nhìn cũng như những phụ nhân phổ thông khác, nghe nói khoảng bốn năm mươi tuổi, thoát nhìn rất trẻ, tựa hồ như chị của Hoa Ti Nhu, thấy Hoa Ti Nhu ở tiểu viện của Đoàn gia, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, tức giận mắng nàng một trận.

E ngại lúc đó Vương quản sự có mặt, Hoa Ti Nhu chỉ khóc, kêu trời kêu đất nhưng không quá thương tâm, chỉ cầu mong xiếc làm đầy đủ, đem chút nghi ngờ cuối cùng của Vương quản sự trôi hết, còn ở một bên khuyên nhủ, rốt cục yên tâm rời đi. Đợi lúc hai mẹ con nói chuyện, nàng mới đem đầu đuôi nói một lần, cuối cùng hai người lại ôm khóc một trận.

Cuối cùng Hoa lão thái thái ngừng khóc, hướng Cốc Vũ nói lời cảm tạ, Cốc Vũ sao không biết xấu hổ nhận lễ của nàng, khách sáo một hồi rồi bắt

thương nghị, chậm trễ canh giờ thì không tốt.

Lão thái thái lắng nghe, ánh mắt hốt độn bỗng nhiên lóe sáng lên, "Người nghĩ kỹ chưa?"

Lúc này Hoa Ti Nhu thấy mẩu thân rối rắm, có chút do dự, "Nương, trừ cách này, chúng ta còn có chiêu số khác."

Lão thái thái thở dài một tiếng, "Người làm như vậy, trừ phi chúng ta chạy đi, nương không nghĩ làm, nhiều lắm là đến Vân Châu, bằng không thà rằng ở lại Tú huyện. Cả đời nương lênh đênh cũng đủ rồi, người không thể tiếp tục qua ngày như vậy. Lại nói nếu người đi rồi, về sau cha đứa nhỏ trong bụng người trở về phải đi nơi nào tìm người? Người cần phải nghĩ kỹ cho đứa nhỏ!"

Nói cách khác, lão thái thái không tán thành hai người cùng nhau chạy trốn, nguyên nhân trọng yếu là Mộc đại ca, còn có nàng không muốn rời đi nơi này. Đây là nơi Hoa gia đời đời sinh sống, ít nhất nàng còn có một mảnh ruộng dâu, bằng không vài năm qua cũng không sống được. Người Hoa gia đời đời ở đây, nếu chạy trốn hết, sau này đâu còn mặt mũi đi xuống gặp tổ tông Hoa gia.

Về mặt Hoa Ti Nhu kiên quyết, "Nương nói không đi, chúng ta sẽ không đi, mấy ngày nay nữ nhi ở ngoài coi như hiểu rõ, người xa quê thành hạ tiện, nếu đi khó đảm bảo sẽ không có Đoàn gia thứ hai, ở lại đây, sớm muộn gì Mộc đại ca có thể tìm được chúng ta, còn có một chút niệm tưởng."

Hoa lão thái thái gật gật đầu, "Nếu người đã định không đi, nếu thời gian này hãn chưa trở về, người phải làm sao bây giờ?"

Điểm ấy Hoa Ti Nhu cũng đã nghĩ qua, "Nương, ngài không đồng ý hãn còn có thể cướp người sao. Lúc đó ta có vật đó, cùng phu nhân nói, chẳng lẽ nàng cũng muốn ta vào cửa sao? Náo lớn đi cáo quan, họ Đoàn chung

quy phải để ý thanh danh, hễ có nhà có sự nghiệp, chúng ta chỉ có một mệnh tiền còn sợ hễ sao."

Đi chân trần không sợ mang hài, hễ bức người quá đáng, chỉ có thể liều mạng.

Lão thái thái cười cười, sờ đầu Hoa Ti Nhu, "Người thật giống cô cô người... Nếu thật sự náo lớn, đứa nhỏ, danh tiết người cũng bị phá hủy, hễ trở lại sẽ không để ý sao? Số mạng nữ nhân chúng ta luôn khổ như vậy, một bước sai là từng bước sai."

"Tốt xấu gì ta còn có hy vọng, ta tin tưởng Mộc đại ca không là người như vậy. Đi một bước tính một bước, nhiều lắm... Nương, ngài mang theo ta, nhiều năm qua cũng không lui tới sao?" Hoa Ti Nhu cắn môi, rốt cục thốt ra một câu như vậy.

Cốc Vũ hít một ngụm khí lạnh, đây là tính toán tệ nhất của Hoa Ti Nhu, chưa thành hôn đã làm mẹ, thật lớn mật.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 272+11: Gặp

Rốt cục Mộc đại ca không xuất hiện, Hoa Ti Nhu cũng không như cô bé lọ lem, hoa lệ xoay người.

Nàng vẫn từng bước gian nan, mà Đoàn Vô Vi, đã trở lại.

Lúc hần trở về, niềm thích thú đương nhiên không giảm, liên tục nói với Hoa Ti Nhu sẽ không cần chờ lâu. Hoa Ti Nhu can đảm chiến đấu, may mắn Hoa lão thái thái ở bên cạnh, hần không dám xằng bậy, cũng không nhất thời nóng lòng. Nghe Đoàn Vô Vi nói những lời này, Hoa Ti Nhu suýt chút quên hiện tại mình đang trong tình huống vội vã vào phủ, nhất thời không chững ra bộ dáng vui mừng được, đành lấy cố nói ưu sầu vì lo lắng sợ đại phu nhân không buông tha, nên nửa vui nửa buồn.

Đoàn Vô Vi biết rõ Hàn Thị từng phái người đi bắt Hoa Ti Nhu, nàng lo lắng như vậy cũng không sai, nên kiên nhẫn khuyên giải an ủi một hồi, lời trong lời ngoài kêu nàng không cần lo lắng Hàn Thị, hần về nhà sẽ lo chu toàn, chỉ để ý dưỡng thân mình cho tốt.

Nghe hần nói chắc chắn như vậy, Hoa Ti Nhu càng thêm tâm phiền ý loạn, lại lo lắng tìm hiểu thêm vài lần, càng hoài nghi càng không có cách nào nên ra ngoài tìm Cốc Vũ thương nghị.

Cốc Vũ và An Cẩm Hiên từng thương nghị qua cho nên biết trước một chút. Đoàn Vô Vi đi Bình Châu, có khả năng nhất là đi tìm An Cư đại thiếu gia. Không biết hần đã nói gì, hình như nương của An Cư đại thiếu gia tạo áp lực với Hàn gia, mà Hàn gia vì cầu chu toàn chỉ có thể ủy khuất Hàn thị.

Lúc này nghe Hoa Ti Nhu không xác định tâm tư, cảm thấy An Cẩm Hiên phỏng đoán đúng tám chín phần.

"Cốc Vũ, người ta nên làm thế nào bây giờ? Nghe ý của hã, tựa hồ như dù vị trong nhà kia náo lên, hã cũng không sợ, như vậy chẳng phải là ta..."

Cốc Vũ vỗ vỗ mu bàn tay nàng, chờ nàng nói xong mới nói: "Tỷ tỷ, đừng hoảng hốt, kế hoạch luôn cần không nổi biến hóa. Hã có kế sách của hã, chúng ta cũng có đối sách của chúng ta đúng không?"

Hoa Ti Nhu đau khổ, khóc không ra nước mắt, "Đã mơ hồ vào cửa, phải như thế nào cho phải chứ."

Mắt Cốc Vũ sáng ngời, nghĩ ra một ý, "Tỷ tỷ, hay là người đi nói, nói là nhà của Đoàn gia, người là khuê nữ đợi gả, theo quy củ Hoa gia các người là phải ở nhà mình xuất giá, đến lúc đó thuê một viện nhỏ là được. Trước hết là chuyển ra, nếu bên kia không thể thực hiện được, Hàn thị không có cách đối kháng bên kia, ít nhất người vẫn có đường để đi."

Hoa Ti Nhu không phải là người ngu dốt, "Với lý do thoái thác này, trước mắt khó mà nói, cũng thế, vẫn nên chuyển ra ngoài rồi tính tiếp."

Cốc Vũ im lặng, việc này luôn làm nàng cảm giác lực bất tòng tâm, không thể vực tinh thần dậy nổi. Có đôi khi dù người không đi trêu chọc người khác cũng không thể bình an qua ngày, đừng nói tới tình huống của Cẩm Hiên kia kia không đơn giản là vấn đề trêu chọc hay không.

Hoa Ti Nhu cầm lấy trong bóp gì đó, vừa muốn, lại không quá cam tâm, "Cốc Vũ, ta có ý này..."

"Nga?" Cốc Vũ có chút ngoài ý, lập tức vui sướng.

Hoa Ti Nhu bình tĩnh nói xong, "Ta nghĩ hay là đi tìm phu nhân Đoàn gia."

Cốc Vũ phản ứng không kịp, không phải Hoa Ti Nhu mới vừa nói đi tìm vị phu nhân kia cũng vô dụng sao, lúc này lại đổi ý.

"Ta nghĩ trên tay ta có vật này, nếu đi tìm vị kia phu nhân, nói rõ ta không muốn vào phủ. Chuyện này ta không nên thụ động, đáng giá thử một lần. Nếu nàng không tin không chịu gây lớn, thì để cho nàng chờ vài ngày. Ta nghĩ đến khi Đoàn Vô Vi ra tay, lúc đó nàng cùng đường sẽ chịu thua, không bằng hợp tác với ta đi cáo quan, cũng có thể cho nàng đi cáo, ta không trực tiếp đi cáo, cũng được." Xem ra Hoa Ti Nhu lo lắng cho chuyện này không chỉ nửa khắc, bộ dáng nói chuyện như đã quyết định.

Tiến triển của việc này từ từ phải dựa vào bên An Cẩm Hiên. Nếu bên này cùng nhau cáo quan, Đoàn Vô Vi sứt đầu mẻ trán, không nói tới Hàn gia sẽ ghi hận hằn, ngay cả An Cư lúc trước bên phe hằn cũng sinh hiềm khích với hằn, là một người làm ăn khôn khéo, hằn không có khả năng vì một cô gái mà buông tha cho thứ mà hằn cố tranh thủ nhiều năm như vậy.

Hoa Ti Nhu nghĩ bước này là một kế sách tốt, chỉ là xem Hàn thị có gạt đầu không.

Tự làm bậy, không thể sống.

Đã quyết định như vậy, bên Hoa Ti Nhu không thể nảy sinh chi tiết mới được.

Cách một ngày, Hoa Ti Nhu đưa ra chuyện muốn chuyển ra ngoài đợi gả. Nàng thì không có gì, nhưng là chủ ý của lão thái thái, cũng nói là quy củ Hoa gia, không có chuyện chưa gả đã vào nhà chồng ở, thật sự là không ổn. Còn nữa, mấy ngày trước khi thành thân không được gặp nhau.

Tuy Đoàn Vô Vi không vui, nhưng nghĩ những ngày này còn có chuyện cần làm, để nàng ở trong này cũng có chút không hợp quy củ, đặc biệt chữ nhà chồng, làm hằn nghe rất thoải mái, nên không so đo, muốn giúp đỡ thuê sân, đều bị Hoa Ti Nhu cự tuyệt.

Không còn gì khác, hần nhẹ nhàng khoan khoái ra cửa đi về hướng đường cái Đông Thuận.

Chiều hôm đó, trên đường cái kẻ đến người đi, xuất hiện một chiếc xe ngựa, Hoa Ti Nhu an vị ở trong xe, quần áo gọn nhẹ xuất phát về hướng Tú huyện. Một mình nàng trong xe cũng không sợ hãi, một lòng nghĩ đến Mộc đại ca, khi nào thì người kia trở về, bụng của nàng sợ là chờ không kịp. Nàng không thể khoanh tay chịu chết, muốn tìm cách lấy tin cho đứa nhỏ trong bụng.

Nghĩ như thế, một khắc nàng cũng không muốn chờ, "Thạch đại ca, khi nào chúng ta có thể đến?"

Người đánh xe không là ai khác, chính là Tiểu Thạch ở trấn Lâm Giang. Ngày đó hần thương tâm rời đi, vừa vắn tới Vân Châu, làm đương sai ở phủ nha. Nào ngờ sau này Kinh Trập trở về, hần tròn mắt. Thật vất vả né tránh ra đi, lòng vòng loanh quanh vẫn đánh vào một chỗ. Mấy ngày trước Cốc Vũ nhờ hần hỗ trợ, hần dĩ nhiên đáp ứng.

Hần cũng tội nghiệp Hoa Ti Nhu không dễ dàng, thấy nàng hỏi như vậy, "Trời tối có thể đến, nếu trì hoãn một hồi sẽ trễ một ít, bất quá người yên tâm, không cần lo lắng vất vả quá mức, Cốc Vũ giao phó qua, con đường này ta nhắm mắt cũng có thể đi đến."

Hoa Ti Nhu cười cười, cũng không nhiều lời. Xe ngựa đi thật êm, bên trong còn đặt đệm mềm, sợ thân mình Hoa Ti Nhu chịu không nổi.

Sáng sớm hôm sau, gã sai vặt trông cửa nghênh đón một chiếc xe ngựa. Tiểu Thạch một thân trang phục nghiêm chỉnh đến cửa chính cầu kiến. Thấy ăn mặc như vậy gã cũng không dám chậm trễ, vội vàng đi vào thông báo.

Hàn thị béo, mùa hè càng nóng hơn, nghỉ ngơi không tốt, hơn nửa lần trước Đoàn Vô Vi tức giận bỏ đi, lâu như vậy cũng không trở về, nên vài

ngày nay nhìn cái gì cũng không thuận mắt, bọn nha đầu hầu hạ rất khắt khe, trong lòng ước gì lão gia mau trở về.

Chợt thấy gã sai vặt vào cửa nói có người cầu kiến, Hàn thị sửng sốt, không nghĩ ra được là ai.

"Phu nhân, người nọ nhìn rất có tinh thần, nói cô nương nhà họ cầu kiến, còn thỉnh phu nhân xem thơ. Đây là hắc đưa." Gã sai vặt đưa lên một phong thơ.

Hàn thị cầm ở trong tay, đưa cho đại a đầu Như Ý ở bên cạnh. Như Ý đọc, sắc mặt có chút thay đổi, cúi đầu sát vào tai Hàn thị, "Phu nhân, là chuyện lão gia nạp thiếp, vị cô nương kia nói có chuyện cùng phu nhân thương nghị, lúc này đang chờ ở phòng khách."

Sắc mặt Hàn thị trầm xuống, muốn phát hỏa, Như Ý lại cúi sát vào người nàng nói thêm vài câu, có thể mới bình ổn lửa giận, "Được rồi, đệ hắc trở về, lát nữa chúng ta đi qua coi có lai lịch gì, khi dễ Đoàn gia chúng ta không có xe ngựa sao?"

Hoa Ti Nhu chờ ở phòng khách, vuốt ve ly trà trên tay, nhìn lá trà chìm nổi trong chén, khẽ cắn môi, nàng đã không còn đường để đi, lúc này đã không thể quay đầu.

Tiểu Thạch vào cửa, nhìn biểu cảm của nàng có chút lo lắng, "Nàng lát nữa sẽ tới, người... chuẩn bị tốt sao?"

Hoa Ti Nhu bình tĩnh nhìn hắc một cái, gật đầu.

Tiểu Thạch đứng phía sau nàng, bộ dáng như không muốn rời khỏi. Thấy Hoa Ti Nhu quay đầu nhìn hắc, cười giải thích một câu, "Cốc Vũ bảo ta một tắc cũng không rời, sợ người chịu thiệt, vạn nhất người nọ tức giận thì không tốt, đa thương đến người."

Lúc bọn họ đang nói chuyện, sàn gác chợt chấn động, tiếp đó một thân lụa xanh thắm đập vào mắt, là Hàn thị mang theo Như Ý đến, thấy Hoa Ti Nhu và Tiểu Thạch, bộ dáng trên cao nhìn xuống, "Tìm ta có chuyện gì?"

Hoa Ti Nhu thấy nàng như vậy cũng không giật mình. Hàn Thị chưa gặp qua nàng nên không biết nàng, nhưng nàng nhận ra Hàn Thị, vì thế không quanh co lòng vòng, "Phu nhân, không phải là người phái người đi bắt ta sao? Ta tự mình đến."

Hàn Thị có chút hồ đồ, "Vô duyên vô cớ ta bắt người làm gì? Vừa nhìn đã thấy không có hai lạng thịt làm nha đầu cũng không có khí lực..."

Như Ý ở một bên kéo ống tay áo của Hàn Thị, "Phu nhân, cái kia..."

Hoa Ti Nhu uống một ngụm trà, cười nhẹ, "Không sai, Đoàn đại ca nói, rước ta vào phủ."

Thấy Hoa Ti Nhu xuất hiện trước mắt như vậy, lại nhẹ nhàng băng qua nói mấy câu, Hàn Thị giận dữ, là tiểu chân* đến thị uy sao? Ánh mắt không khỏi đỏ lên, muốn bổ nhào qua.

Tiểu chân* = con đĩ nhỏ. Dùng câu này thấy tục quá nên Rongreu để nguyên văn.

Tiểu Thạch vội ngăn ở trước mặt.

Hoa Ti Nhu cũng không e ngại, "Phu nhân, coi tính nết của người này, không cần nói Đoàn đại ca muốn tiếp ta vào phủ, chỉ sợ trong ngày thường cũng khó ân ái được, không nên nổi giận thì tốt hơn."

Hàn thị có thể nào không giận, nhưng có chút kiêng kỵ Tiểu Thạch đứng ở một bên, không động được.

Vẫn là Như Ý phản ứng trước, nhin không được, "Vị cô nương này, lần này ngài đến sẽ không vì thị uy chứ? Tìm phu nhân chúng ta có chuyện gì, không ngại nói thẳng."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 273+12: Cùng Chung Mỗi Thù

Hoa Ti Nhu thành công chọc giận Hàn Thị, phải nói là nàng không cần cố ý chọc giận đối phương, nàng chỉ cần cho biết mình là ai, Hàn Thị muốn không giận, chuyện khó.

Vốn nàng nghĩ trước tiên phải nói hết đầu đuôi xong mới nói mình là ai hoặc không cần nói, lấy thân phận kẻ thứ ba tới khuyên Hàn Thị, vạn nhất bại lộ thân phận ngược lại là Hàn Thị đa tâm, nàng thẳng thắn vô tư ăn ngay nói thật, nàng đã nghĩ kỹ không có sơ hở. Dù sao nàng thấy mình sẽ nổi giận, hy vọng nàng giận xong có thể tỉnh táo lại suy nghĩ một chút.

Cũng may đại a đầu Như Ý bên cạnh coi như có lý trí, hỏi mục đích của Hoa Ti Nhu đến làm gì.

Nàng nhìn chăm chăm Hàn Thị nói, "Dĩ nhiên ta không nhân nhả đến mức nhàm chán tự tới tìm phiền phức. Người không nghĩ lại, nếu ta thật muốn vào cửa, sao không vô cùng cao hứng chờ làm tân nương, tội gì phí công sức hao hết tâm tư chạy đến đây chịu cơn giận của người? Nếu ta tới thị uy, ta không muốn sống sao? Nếu thật muốn như vậy, không bang ta trước mặt ngài phục tùng ngài, ở trước mặt hăn đâm thọc xúi giục, có hiệu quả hơn nhiều."

Nghe nàng nói như vậy, tuy Hàn Thị vẫn giận, nhưng đã có chút nghi hoặc, nếu Hoa Ti Nhu thật sự vào phủ, với thủ đoạn nàng vừa nói, chỉ sợ không cần sử dụng vài lần, quan hệ vốn đã có chút căng thẳng giữa hai người không chừng sẽ đứt đoạn. Đây là kết quả bất luận như thế nào nàng đều không nguyện ý nhìn thấy.

Như Ý đỡ nàng ngồi xuống, bưng cho nàng một ly trà, Hàn Thị ngửa cổ uống một hơi, rốt cục nhin không được mở miệng hỏi: "Không cần thừa nước đục thả câu! Người tới làm gì?"

Hoa Ti Nhu cười khố, "Ta đến giúp tỷ tỷ, kỳ thực cũng là giúp chính mình."

"Người không muốn thuyết phục ta cho người vào cửa chứ? Người có thể vào cửa chỉ sợ không tới phiên người!" Hàn Thị biết được thân phận Hoa Ti Nhu, lời nói không che giấu được sự khinh thường.

Hoa Ti Nhu không thềm để ý, Hàn Thị càng không muốn cho người ta vào cửa, đối với nàng mà nói, càng có lợi."Phu nhân, ta cũng nghĩ như vậy, không phải muốn đối đầu với ngài, ngài cũng biết, nếu ta nguyện ý thì ngày trước đã không chạy trốn, tội gì nào thành như vậy, mặc kệ người tin hay không, phái người hỏi thăm là biết hẳn chuẩn bị như thế nào."

Lời này Hàn Thị dĩ nhiên tin, nhiều năm vợ chồng như vậy, tính tình nàng hơi lỗ mãng nhưng đầu óc không bị hỏng, tuy Đoàn Vô Vi cưới nàng, trong lòng làm sao không nghĩ hồng tự thêm hương, nói đến cùng vẫn là người tâm cao khí ngạo, mà Hoa Ti Nhu lại thanh nhã quyến rũ, nhất định là hợp ý. Trong lòng nàng chua xót, "Vậy người tìm đến ta làm gì?"

Có lời này là tốt rồi, chỉ sợ nàng không tin. Hoa Ti Nhu nhàn nhạt nói, "Tỷ tỷ người không muốn ta vào cửa, ta cũng không nghĩ muốn vào, nói đến cùng chúng ta hiện tại là đứng chung một tuyến, ta là một thiếu nữ, nếu hẳn nhất định phải đón ta vào cửa, sao ta phản kháng được, nên mới cầu đến cửa tỷ tỷ, phàm là có một chút biện pháp, ta sẽ không đến đây."

Hàn Thị trầm mặc không nói.

Như Ý ở một bên nghe được trong lòng bồn chồn, xem vị cô nương kia thật đáng thương, nhưng đã lẫn lộn nhiều năm như vậy, sao có thể dựa vào lời nói của một bên mà tin nàng, nhưng vạn nhất phu nhân cùng lão gia

không hợp, về sau nàng vừa vào cửa sẽ được sung ái ngay, lòng để phòng phải có. Trong lòng quỳnh lên nàng bất chấp, "Người có bằng chứng gì, vạn nhất phu nhân chúng ta nháo lên, làm lão gia không vui, người sẽ làm người tốt? Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi !"

Hoa Ti Nhu cười khố, khẽ cắn môi, nhắc tay thề: "Ta, Hoa Ti Nhu, nếu có lòng vào Đoàn gia làm thiếp, khiến cho dung nhan ta bị hủy, chết không thể siêu sinh, đoạ vào địa ngục chịu khổ!"

Dù Hàn Thị là người bừa hãn, nghe lời thề nặng như vậy đều hít một ngụm khí lạnh, lời thề độc này, vào địa ngục chịu khổ nhưng là nhìn không tới cảm thụ không ra, không phải không có người nói dối, nhưng dung nhan bị huỷ là... Nếu dung nhan nàng bị hủy, Đoàn Vô Vi sẽ không liếc nàng một cái.

Như Ý ở một bên, phức tạp nhìn vào mắt Hoa Ti Nhu.

Hàn Thị nhìn chăm chăm Hoa Ti Nhu, gật đầu, "Ta tin người."

Hoa Ti Nhu thở dài nhẹ nhõm, "Tỷ tỷ, vì ta không có cách nào, lại không muốn vào cửa, tuy ta xuất thân hàn vi, nhưng lòng dạ lại cao, không muốn làm thiếp người ta, chẳng sợ qua ngày khổ, chỉ nguyện ý cả đời một đôi, không cần nói Đoàn gia, cho dù là nhà cao cửa rộng nhà giàu trong thành, ta cũng không thể vào, không nói gạt người, ta đã đến thành Vân Châu, nhưng dựa vào một mình ta khó có thể đào thoát, huống chi còn có mẹ già ở một bên, không còn cách nào chỉ có thể đồng ý rồi lại tính toán tiếp. Hôm nay may mắn có thể đi ra ngoài, vội tìm tỷ tỷ thương nghị việc này, mong người ngàn lần vạn lần ngăn cản."

Hàn Thị cắn môi, đau khổ cười rộ lên, nếu lúc trước biết Hoa Ti Nhu có tâm như vậy, nàng đâu cần phái người đi bắt nàng, mấy năm nay bọn họ qua không được như ý, luôn có người vào cửa thông đồng trợ giúp phu, sau đó tranh thủ tình cảm, cuối cùng vẫn là con mình chịu khổ. Nếu lúc trước

biết như vậy, nàng nhất định phải người đem nàng đi rất xa, đầu não thành như bây giờ.

"Muội tử, người yên tâm, ta sẽ trở về khuyên." Chữ khuyên nói càng nặng.

Hoa Ti Nhu thấy thời cơ đã chín, từ hầu bao dè dặt cẩn trọng lấy ra tờ giấy kia, "Đây là lúc trước ta đã hăng lập ra, tỷ tỷ người nhìn xem."

Hàn Thị tiếp nhận, nhìn một hồi, không tin vào mắt mình lại nhìn một hồi, lửa giận vừa tắt lại hừng hực dấy lên lên, một cái tát nện trên mặt bàn, ly trà nhảy dựng lên, nước trà chảy xuống mặt bàn, nhưng không có người muốn đi thu dọn. Tiểu Thạch thấy nàng như vậy vội tiến lên hai bước.

Hàn Thị nhìn Hoa Ti Nhu, há mồm muốn mắng hai câu lại nhịn xuống, nếu Hoa Ti Nhu muốn, khẳng định nàng không cần đưa đồ trọng yếu đó cho mình, nhưng đối với Đoàn Vô Vi đã lạnh thấu tâm. Nhiều năm qua mình tận khổ giúp đỡ hăng dựng gia nghiệp, kết quả là, không cần nghĩ ngợi đã chia phần cho người khác. Nàng cần phải cẩn thận suy nghĩ.

Đây chính là bước đầu tiên, Hoa Ti Nhu biết, bước này chỉ có thể làm cho Hàn Thị tin tưởng nàng, đứng ở bên nàng, lại không thể ngăn cản hành vin của Đoàn Vô Vi , vì thế lớn mật nói, "Tỷ tỷ, không ngại nói với người, lúc đó ta chỉ ôm chút hy vọng may mắn thôi, nói là sợ hãi người không buông tha, cho nên không thể vào phủ..."

Đột nhiên lúc này Hàn Thị lại không nổi giận, "Nhất định nói ta như như cộp mẹ, kỳ thực nếu hăng một lòng một dạ đều ở trên người ta, đáng giá cho ta lãng phí mình. Không có dung mạo, tính tình cũng không tốt lắm, nếu không hung ác, hăng sớm sẽ không đem ta để vào mắt."

Khó được hai nữ tử dưới tình huống không thích hợp, nói ra lời như vậy. Hàn Thị chống đỡ nhiều năm chưa than thở một lời, nhưng lại nói với Hoa Ti Nhu, đại khái ngày thường đều chưng ra bộ mặt hung ác, đâu thể nói ra

lời như vậy, dù có nói thật phỏng chừng cũng không có người tin, ở vị trí của Hoa Ti Nhu lại thấu hiểu, coi như là đồng bệnh tương liên, cùng chung mối thù.

"Tỷ tỷ sao nói vậy, gia nghiệp lớn như vậy, nếu không có người, từ chỗ nào đến? Ti Nhu sinh hoạt nhiều năm ở Tú huyện, nếu điểm ấy đều không biết, ta thật sống uổng phí. Một người đàn ông đối với người như vậy... Ta không có gì hết, nếu về sau hết sủng ái không biết sẽ nếm mùi đau khổ gì, cho nên cũng nên vì mình suy nghĩ. Lời ta nói người không thích nghe, hai ngày trước không biết hấn đi đâu, nghe qua tựa hồ ngài cũng không thể ngăn cản? Ta không quá hiểu biết tình huống hiện tại của người, chỉ sợ đến lúc đó người thật sự không có cách nào, không thể không đồng ý, nhưng có vì chính mình mà tính toán?"

Hàn Thị mất tự nhiên cười cười, không tin lời Hoa Ti Nhu nói, ở trong mắt nàng, mặc dù Đoàn Vô Vi có gia nghiệp như vậy, nhưng vẫn phải dựa vào Hàn gia, vì thế cười lạnh một tiếng, "Người yên tâm, chỉ cần người không chịu, hấn không làm gì được ta. Cho rằng cánh mình đã đủ cứng sao? Ta có thể giúp hấn đi tới hôm nay, cũng có thể đem hấn kéo xuống dưới." Nói đến đây, bộ mặt dữ tợn hấn lên, nếu sở hữu hết thảy đều là không, nàng làm gì chấp niệm như vậy.

Hoa Ti Nhu trầm nghĩ một câu, như vậy là tốt nhất, nhưng vẫn lo lắng, "Ta có một chủ ý, tỷ tỷ, nếu thật đi tới bước đó, vì phòng ngừa vạn nhất, nếu không còn đường đi, chỉ có thể đi cáo quan!"

Hàn Thị lập đứng dậy, có chút không thể tin. Nàng còn chưa tới bước đó, tự nhiên không có khả năng nghĩ cùng Đoàn Vô Vi xé rách thể diện, như vậy đối với nàng không có lợi gì, "Người nói gì vậy? Tuy hấn muốn nạp người làm thiếp, chẳng qua người không nguyện ý, hấn buộc người cũng không có gì, cùng lắm thì trốn đi mà thôi, nhưng bảo ta cáo quan, người có mưu đồ gì?"

Hoa Ti Nhu bất đắc dĩ lắc đầu, "Không vì gì cả, chỉ vì lão mẫu của ta, nàng không muốn rời thành Vân Châu, bỏ không được Tú huyện, bằng không chúng ta đã sớm rời đi. Trước kia nương lênh đênh đã chịu đủ khổ cực, già đi không muốn rày đây mai đó, ai có thể cam đoan đi đến nơi khác sẽ có đường song cho chúng ta? Trong nhà không có đương gia, đi đến nơi nào cũng giống nhau thôi. Cho nên ta chỉ có thể tới tìm người, người coi như vừa rời ta không nói gì, nếu không có vạn nhất là tốt nhất, nếu người thật khó xử, cũng đã nói lên tình ý của hẵn đối với người như thế nào. Tỷ tỷ, người hồ đồ quá, nếu hôm nay hẵn có thể qua cầu rút ván, người còn không vì chính mình tính toán, về sau khó tránh xảy ra chuyện, ta cũng chỉ có thể nói cặn lời như thế."

Nói cho hết lời, Hoa Ti Nhu như không có xương cốt, khí lực hao hết, mềm người.

Biểu cảm Hàn Thị có chút kỳ quái, không biết là hận hay đáng thương, không lên tiếng, mà Như Ý ở một bên cố nén nước mắt.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 274+13: Tình Phá

Phòng khách trang nhã này, mỗi một chỗ đều có tích, nơi này gọi là Yêu Nguyệt Cư, đại khái là từ câu thơ "Nâng chén yêu minh nguyệt", chỉ là chén không phải rượu mà là trà thôi. Đơn giản thanh nhã nhưng cũng rất phong tình, ở giữa treo một bức "Phía nam có gia mộc" lớn nhìn thật hợp ý, bàn gỗ một bên bày đồ trang trí, lớn nhỏ ăn ý nhau đều có "Trà" ý tứ, ngay cả ấm trà, mặt trên vẽ hoa sơn trà tỉ mỉ.

Ở giữa nhã thất chủ tớ hai người một đứng một ngồi, ai cũng không để ý tới sự chuẩn bị tỉ mỉ này, thậm chí một ly trà ngã trên mặt bàn, nước trà chảy dài đọng ở mép bàn, rồi từ từ tích tấp nhỏ giọt trên mặt đất, giống như hài đồng không để ý tới nước dãi chảy xuống, lại như tên khát cái không chú ý tư thái, nhìn hỗn độn kỳ quái.

Hoa Ti Nhu như chưa từng xuất hiện qua, nói chuyện xong liền rời đi. Hàn Thị nắm tờ giấy trong tay đã nhăn nhúm, nhìn không được lại nhìn, mỗi một lần xem, thấy bút tích quen thuộc hai mắt nàng đau xót, nếu không có tờ giấy này, nàng cho rằng hết thấy vừa rồi là đang nằm mơ.

Hàn Thị suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, từ lúc nàng vẫn là cô nương, Đoàn Vô Vi từng vì nàng giải vây, còn lạnh nhạt khen ngợi nàng lanh lẹ, cương liệt.

Lúc đó còn rất nhỏ, mười mấy tuổi, không biết gì hết, chuyện trong nhà có phụ thân cùng huynh đệ quản lý, người bên người nàng luôn giả ý khen nàng xinh đẹp để nàng cảm thấy rất thuận tai, nhưng đều không nguyện ý liếc nhìn nàng thêm một cái. Mãi đến khi gặp Đoàn Vô Vi, hăn nho nhã cỡ

nào, nàng thường tưởng tượng như vậy, sau đó ở trước cửa tiệm vải, kiên định đứng bên cạnh mình, còn dùng... ánh mắt đó nhìn mình, hẳn thế nhưng còn nhớ mình, khen nàng làm buôn bán vững chãi, trời biết nàng có tài cán gì. Không chờ nàng lấy lại tinh thần, hẳn xoay thân mà đi.

Sau này, bọn họ rốt cục thành thân, cũng qua vài năm ngọt ngào, khi đó trong nhà phụ huynh không ai tán thành, cuối cùng vẫn không cản được nàng, sau có đứa nhỏ, hẳn càng ngày càng bận rộn, càng ngày càng lơ là không liếc nhìn nàng một cái, nàng lại béo lên không ngừng nổi, đến bây giờ ngay cả mình cũng chán ghét hình dáng này. Nhưng là nàng thường nhớ tới ngày bọn họ gặp nhau, phảng phất độ ấm của ánh mặt trời hôm đó, cũng sưởi ấm mấy năm nay của nàng.

Kỳ thực nàng biết, hẳn ở bên ngoài tuyệt đối không như hẳn biểu hiện, dù nàng thô ráp nhưng vẫn là nữ nhân, tâm tư vẫn sâu sắc, chẳng qua hẳn không nói, nàng sẽ không hỏi, cho rằng cứ duy trì sự ăn ý này thì bọn họ vẫn là vợ chồng, sẽ không có gì khác. Như Ý là nha đầu trung tâm, lúc đó cũng nhắc nhở nàng, đều bị nàng đánh.

Châm chọc đến cỡ nào, thì ra có vài thứ không phải người không xem, người không nghĩ tới, sẽ không tồn tại.

Hàn Thị cầm tờ giấy trong tay, tay run lấy bấy, trong lòng từ từ hạ quyết tâm, cuối cùng có chút thỏa hiệp: hẳn nhất định là bị Hoa Ti Nhu mê hoặc, sau này khẳng định sẽ hối hận, chỉ cần lúc này hẳn trở về, nàng sẽ không truy cứu, nàng có thể mặc kệ. Dù sao còn có đứa nhỏ, đều lớn như vậy, còn có gì không qua được.

Đột nhiên trên mu bàn tay dính một giọt nước, nàng ngẩng đầu thấy Như Ý tại kia chảy nước mắt, "Người nha đầu kia, sao khóc thành cái dạng này?"

Như Ý không nói gì, chỉ cực lực chịu đựng, nhưng nhin không được chảy lệ.

Hàn Thị thở dài, nha đầu kia tốt. Trước kia bên cạnh nàng có hai đại a đầu, Như Ý đến sau, Cát Tường theo nàng qua cửa, chỉ là sau này Cát Tường... suýt chút làm nha đầu thông phòng, lúc nàng hoài thương Như Nhi, đưa thức ăn khuya kém chút trèo lên giường Đoàn Vô Vi, nàng chưa nói gì thì Đoàn Vô Vi đã đem nha đầu kia xử trí, lúc đó trong lòng nàng thỏa mãn cỡ nào...

Sau này nàng cũng nhận ra, nghĩ không có nàng, lúc sinh Song Nhi muốn đem Như Ý cho hã, Như Ý cũng quỳ trên mặt đất nói chuyện, đúng rồi, trách sao Như Ý khóc, Như Ý cũng có một mẹ già, như lời Hoa Ti Nhu vừa nói, một đời một đôi... Ở đâu ra một đời một đôi nhiều như vậy. Hiện tại nàng coi như thấu hiểu, đàn ông đều không đáng tin cậy.

Hàn Thị đứng dậy, "Như Ý, năm nay người đã mười tám, là ta chậm trễ người. Chờ sự việc này qua, ta cho người đi."

Như Ý sững sốt, vội hồi phục tinh thần, "Phu nhân, Như Ý vừa rồi chỉ là..."

Hàn Thị khoát tay, dẫn đầu ra cửa.

Hai ngày đi qua. Hai ngày này, đầu tiên là Hàn Thị thấp thỏm nôn nóng mong hã trở về, lại sợ hã trở về. Mâu thuẫn tới lui khi nhìn thấy Như Nhi lại nghĩ thông suốt như có kỳ tích. Còn có gì đâu, không thể lừa gạt chính mình. Hoa Ti Nhu nói đúng, làm mẹ phải nghĩ cho đứa nhỏ của mình, đứa nhỏ này coi như không có cha, cũng không thể có thêm mẹ kế. Hàn Thị là người nói một không hai, cuộc sống làm vợ nhiều năm qua đã lặng lẽ mài đi góc cạnh của nàng, chẳng qua lần này nàng muốn nhìn xem người mình luôn để ý, có đáng giá cho mình đối xử như vậy với hã hay không.

Nghĩ thông suốt nên yên tĩnh hẳn, tình huống tệ nhất thì trong lòng cũng có sẵn phương pháp cuối cùng, không còn gì phải sợ.

Đoàn Vô Vi, rốt cục đã trở lại.

Hàn Thị đang ở thư phòng xem Như Nhi viết chữ, khuê nữ ở một bên thêu hoa. Hẳn sững sốt, không quen thấy Hàn Thị bình thản như thế. Nhìn con nói, "Đi ra ngoài đi, cha có chuyện thương lượng với nương người."

Hàn Thị cũng không ngăn cản, hẳn chờ không kịp sao?

Đoàn Vô Vi bối rối chà xát hai tay, ngồi xuống kế bên nàng, vỗ vai Hàn Thị, nàng né một chút, hẳn cũng không để ý, cười nói, "Sự việc này thật quá âm ỉ, ta cũng biết vì sao, nhưng đã qua nhiều ngày rồi, ta nghĩ hay là thôi đi."

Bộ dáng cầu hòa, Hàn Thị nghi hoặc nghĩ, hiếm khi như thế lại không giống như Hoa Ti Nhu nói, hẳn muốn buông tay sao, nhớ tình xưa sao? Nghĩ như vậy, nàng có ý cười, "Nga, vậy lần này người trở về là vì chuyện gì?"

Đoàn Vô Vi có chút ảo giác, cảm thấy Hàn Thị có chút không thích hợp, tựa hồ mềm mại không ít, nhưng nhớ đến Hoa Ti Nhu, Hàn Thị mềm mại một trăm lần cũng kém nàng, thở dài một tiếng, đè lại nỗi vui mừng như điên trong lòng, "Lần này ta đi thành Vân Châu, không phải là vì sự nghiệp tư tầm sao? Người cũng biết tư tầm nhà chúng ta, có chút danh tiếng, đương nhiên người mất không ít khí lực, nói đến cùng đều do đại ca bọn họ giúp đỡ."

Hàn Thị càng thích, nói như vậy là hẳn vẫn nhớ tới sự giúp đỡ của nhà mẹ đẻ, chắc là mình nghĩ nhiều.

"Người còn nhớ là tốt rồi, ta nghĩ, nhiều năm trôi qua như vậy, ta không có tư sắc gì, mà người lại thủ như vậy, có đôi khi cũng cảm thấy người thua

thiệt, có mấy ai có thể giống người chứ..."

Đoàn Vô Vi bị kiềm hãm, nếu Hàn Thị nói sớm hơn, có lẽ còn hẳn có thể cảm động một chút, nhưng lúc này một lòng một dạ nhớ thương Hoa Ti Nhu, đâu bận tâm được nhiều như vậy, lời nói ra có chút khẩn cấp.

"Lần này, ta cũng gặp được đại ca, hẳn thế nhưng... thế nhưng có chủ ý."

Tâm Hàn Thị đã thả xuống, không thêm để ý hẳn nói cái gì, "Đại ca có nhiều chủ ý."

"Chỉ là lần này... ta cũng khó khăn."

Những lời này Hàn Thị nghe qua rất nhiều lần, hẳn khó khăn, nàng liền về nhà mẹ để tìm kiếm trợ giúp, cuối cùng đại ca bọn họ không nói gì, tầu tử không vui nhìn mình, lúc này lại khó xử, Hàn Thị có dự cảm không hay.

"Là chuyện gì?"

Đoàn Vô Vi nói không ra lời, thanh âm nghẹn ngào, tại kia thông thả bước, cuối cùng nói: "Nghe đại ca nói, bên An Cư không biết sao tìm được một người, chắc là cùng Hoa gia có chút quan hệ, chuyện bên ngoài người không hiểu được lợi hại. Ai, An Cư lại không tiện ra mặt tìm hiểu, nên tìm đại ca hỏi ý. Đại ca cũng thật là, muốn ta làm chuyện này, nói phải dùng người của chúng ta mới tin được, bọn họ biết đâu rằng, sự việc này đặt ở người khác có lẽ không là gì, nhưng là nhà chúng ta chưa từng có tiền lệ như vậy!"

Trong lòng Hàn Thị có chút lạnh, càng ngạc nhiên, "Là chuyện gì?"

Đoàn Vô Vi nói đệm lâu như vậy, mới bắt đầu nói, "Vị kia thật khéo là Hoa cô nương, đại ca cũng biết chuyện này, muốn ta tương kế tựu kế, ta đã sớm không nghĩ đến việc này, còn nói về sau chúng ta sẽ có lợi, dù sao phải đi đường dài, chờ này nọ tới tay, chúng ta chỉ quản một người."

Hoa gia cô nương Hoa Ti Nhu? Nói xong lời này, Đoàn Vô Vi cực kỳ khó xử, không dám liếc Hàn Thị một cái.

Nếu dĩ vãng, Hàn Thị tức không hài lòng cũng không đi ra, nếu không là Hoa Ti Nhu tới nói với nàng, nàng sẽ tin hẳn, sẽ nghe hẳn chờ tiểu tiện nhân vào cửa sẽ đối phó, nhưng tiểu tiện nhân có hứa hẹn hẳn tự tay viết. Sống nhiều năm như vậy, Hàn Băng Diễm a, Hàn Băng Diễm! Người lại ngốc thành dạng này sao!

Hàn Thị oán hận tự mắng mình một câu, "Nga? Sao lại khéo như vậy? Đại ca thật nói như vậy?"

Thấy Hàn Thị không quá tin tưởng hỏi, như không tưởng tượng được nỗi gian nan bên trong, thì ra Đoàn Vô Vi còn tưởng rằng mình phải sử dụng chút khổ nhục kế, xem ra tiết kiệm được công sức, từ trong lòng lấy ra, "Ta sợ người không tin, là đại ca viết người nhìn xem, lúc này, ai... đều do ta."

Hai ngày trước Hàn Thị nhận được một tờ giấy, trong lòng vạn loại tư vị bốc lên, người nếu không dựa vào chính mình, không ai có thể đáng tin. Hai tờ giấy, một tờ cho phụ quân mình coi như trời, một tờ là cho mình từ vị đại ca mình yêu thương không hết, cả hai tờ đều chung một mục đích —— nạp thiệp.

Quả thực như lời Hoa Ti Nhu nói, sao nàng có thể cự tuyệt? Đại ca viết thư, Đoàn Vô Vi không có điểm sai lầm gì, chỉ là mình muốn ồn ào những chuyện không đâu. Kết quả ai sẽ đồng tình với nàng, một phụ nhân không phân rõ phải trái? May mắn... sớm một chút đã biết sự việc này.

Khóe miệng Hàn Thị run lấy bấy, nhàn nhạt nói, "Nếu ta không nguyện ý thì sao?"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 275+14: Tính Toán Cuối Cùng

Đoàn Vô Vi thấy Hàn Thị nhàn nhạt hỏi hẵn "Nếu ta không nguyện ý thì sao?", hiểu lầm đây chính là tư thái đã đến đường không thể không đáp ứng nhưng lại muốn bảo hộ tôn nghiêm của mình. Loại tư thái này hẵn đã trải qua nhiều lần, dĩ nhiên học ra kinh nghiệm.

Giờ phút này hẵn chỉ cần cho nàng một bậc thêm, sự tình sẽ thành, vì thế Đoàn Vô Vi ôn hoà nói tiếp: "Ta cũng không muốn, thú này đã mất dấu lâu như vậy, tuy rằng Vương gia nói đã tìm được, nhưng không biết là bộ dáng gì, vài ngày nay ở bên ngoài không biết có chuyện gì, sao có thể vội vàng mang về nhà. Nhưng đại ca người đã đáp ứng An Cư, muốn ta hồ đồ đưa nàng vào cửa, hiện tại ngoại trừ cách phải chấp nhận chúng ta cũng không có chủ ý khác, thật sự là khó xử."

Buổi nói chuyện, hẵn nói hẵn sai lầm, nghe như mềm mại nhưng thật cứng rắn, là bên đại ca không thể giao phó cho An Cư. Nếu nàng không đồng ý, không chỉ là Đoàn gia không qua được, cả nhà mẹ đẻ cũng bị liên lụy, nàng đâu có đảm lược đặc tội chứ. Nàng dựa vào cái gì phải nhận phần lỗi này? "Lão gia, rốt cục là chuyện gì, không chừng có biện pháp khác, hay là nói ra ta cùng nghĩ cách."

Đoàn Vô Vi nghe Hàn Thị nói như thế, kém chút không phản ứng được. Sau khi thành thân, nàng nhúng tay vào chuyện gì đều do nàng quyết định, việc hỏi đầu đuôi, quá ít, hẵn chỉ phải cười khổ, "Ta cũng là chiếu theo lời nói bên kia thuật lại cho người. Ai! còn chưa tính cái này, đại ca người ngoại trừ tờ giấy còn viết một phong thư, sợ người nhất thời hồ đồ, người

nhìn xem. Bằng Diễm, chúng ta đến bước này thật không dễ dàng, đã có phần gia nghiệp ở đây, không thể kiếm cùi ba năm thiêu một giờ."

Tiếng kêu này làm Hàn Thị nổi da gà. Đoàn Vô Vi làm việc luôn chu toàn, lúc đó còn cảm thấy hần có bản lĩnh, nào ngờ đến giờ này ngày này, thì ra bản sự này chỉ dùng để đối phó mình. Hàn Thị chịu đựng, lúc này có chút vô lại, "Nga? Có chuyện gì chứ, chỉ cần người nói một câu, người bằng lòng hay không bằng lòng nạp nàng vào cửa?"

Lòng Đoàn Vô Vi dâng lên một trận cuồng hỉ, nhưng không dám biểu hiện ra ngoài, "Ta không nghĩ tới, chẳng qua thật sự..."

Tốt lắm, có những lời này của người là đủ rồi, bên đại ca của ta có ta đi nói, không phải bọn họ cũng muốn như vậy sao? Người tội gì đem bản thối hắt lên thân. Bên đại ca không thể làm người khó xử." Hàn Thị ra vẻ tức giận bất bình, "Người nói là muốn biết rõ ràng chuyện của người kia sao? Đáng giá hao tâm tốn sức như vậy sao? Nếu muốn như vậy, sao bên đại ca của ta không làm? Tẩu tử đệ đệ của ta có tiếng ... Lại nói, nếu nàng nguyện ý vào cửa thì tội gì phải chạy trốn? Trốn không thoát người tìm được nàng đưa vào phủ, chẳng phải lúc đó sẽ đề phòng người sao? Người đối với nàng không thiệt tình, kết quả là người không làm được gì, đến lúc đó phải giao phó thế nào? Đẳng nào cũng làm đại ca khó xử, không bằng ngay từ đầu không nhận chuyện phỏng tay này."

Hàn Thị không phản đối, nhưng hoàn hảo nói đạo lý với hần, hần thật không thể tưởng được.

Không thể tưởng được vẫn cố, "Người xem, hiện tại coi như nàng đã cùng đường, nếu lúc này người bên kia cứu nàng thì sao? Không mang ơn, tội gì phải chịu khổ như vậy đúng không? Đến lúc đó sợ là các người muốn gì nàng đều nói ra, dù sao nhà chúng ta không cần gặp phiền toái như vậy."

Nói ra một tràng, Đoàn Vô Vi không tìm được lý do phản bác, hăn cho là thông qua Hàn gia có thể chế trụ được Hàn thị, xem ra nhiều năm qua hăn đã xem thường nàng, lúc nàng gả cho hăn, không phải đã nổi danh tàn nhẫn trên thương trường sao?

Đoàn Vô Vi không lên tiếng, hăn suy xét, hăn không thể buông tha Hoa Ti Nhu, nhưng không thể chịu thiệt bên này, nên có chút tâm phiền ý loạn, giọng điệu đột nhiên trở nên cường ngạnh, "Ta có chủ ý gì chứ, nếu có thể từ chối, ta đã sớm làm đâu cần đợi người đến bây giờ cho ý kiến. Nói đến cùng, người ghen tỵ không muốn ta nạp người vào cửa, không cần phải tìm lý do này nọ."

Thấy hăn xé rách mặt, cuối cùng ý nghĩ của Hàn Thị liền tan biến, không khách khí, "Đoàn Vô Vi a, Đoàn Vô Vi! Người nói rõ đi, người muốn nạp thiệp, người không chỉ muốn nạp thiệp, còn... cho rằng mình cánh dài cứng rắn có thể bay lên trời đúng không? Tốt, tốt, tốt!" Chuyện Hoa Ti Nhu đưa ra tờ giấy suýt chút nói ra, cũng may vẫn cố nhịn xuống, Hàn Thị bị phần đan xen.

"Bất quá chỉ là nạp một người về, đừng có chuyện bé xé ra to. Người nhìn xem, người có chút mặt mũi ở huyện này, vì người không hiền mới như vậy."

Hàn thị gầm lên, "Đoàn Vô Vi, ngày đầu tiên người gặp ta, đã biết ta không phải là người hiền đức, tội gì phải cưới ta, hôm nay lại hối hận?"

Đoàn Vô Vi nóng lên, phụ nhân này thực không thể nói lý, mềm cứng gì cũng đã nói hết, nàng còn muốn như thế nào, "Ngày đó người tốt hơn hiện tại, lại nói nếu không vì đại ca người bên kia cầu xin, sao ta ngênh đón người vào cửa chứ? Người cũng không xem lại bộ dáng hiện tại của người."

Những lời này, Hàn thị triệt để bị thương tổn. Thì ra lúc trước lại đổ lên người đại ca, hẳn đã nói nàng những gì, nàng vì hẳn không để ý sự phản đối của gia đình, gả đến lúc đó Đoàn gia chỉ có một cửa hàng.

Đoàn Vô Vi cũng không nói nhiều, cũng không kích động, khinh miệt nhìn Hàn thị nói: "Người cho là người còn có lựa chọn khác sao? Nếu không muốn thì đi hỏi ca ca tốt của người một chút, hẳn có chủ ý gì. Nếu không nghĩ tình của Như Nhi, Bình Nhi, người còn tưởng dễ dàng qua ngày ở đây sao? Người phải học biết đủ đi."

Nói xong giận dùm dùm ra cửa, ở cửa quay đầu lại nói, "Việc này, người chịu hay không chịu, cũng phải đáp ứng."

Hàn thị tê liệt trên đất, thịt trên người đều rung động, Đoàn Vô Vi cùng nàng hoàn toàn xé rách thể diện, tuy Hoa Ti Nhu đi rồi, nàng cẩn thận nghĩ tới sẽ có một màn như vậy, nhưng lúc chân chính phát sinh vẫn đau như vậy. Đau còn phải chịu đựng. Nàng cắn môi, Đoàn Vô Vi a, Đoàn Vô Vi! người tưởng thật cho rằng có thể không kiêng nể như vậy sao?

Như Ý vào cửa đánh thức Hàn thị dậy, nhìn thấy nàng một thân rối loạn, thanh âm nức nở nói, "Phu nhân..."

Hàn thị phục hồi tinh thần lại, "Không có việc gì, đi Hàn gia, Chu quản sự đã trở lại sao?" Chu quản sự, sau khi Hoa Ti Nhu đến, nàng muốn nhà mẹ đẻ bên kia trợ lực, sai Chu quản sự đi qua.

Tờ giấy kia và thư, nàng đã cầm ở trong tay, tuy không ôm hy vọng, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định.

Chu quản sự vào cửa, vẻ mặt đau khổ, quả thực cùng tờ giấy nói không có gì khác, chỉ bổ sung thêm, "Phu nhân, trong thư đại thiếu gia không tiện nói, là lão nô do thám khẩu phong của hẳn, tựa hồ... tựa hồ lão gia cùng An Cư bên kia thông đồng, là An Cư mở miệng, kêu đại thiếu gia nghĩ biện

pháp cho lão gia nạp Hoa cô nương, hình như cũng không có biết Hoa gia cô nương có thân phận gì, chỉ biết là thiếu lão gia một nhân tình gì đó."

Hàn thị nhắm mắt hai nói câu này, chẳng lẽ Đoàn Vô Vi có tính toán khác? Nếu bên đại ca không làm theo chẳng khác nào đắc tội An Cư? Đắc tội An Cư, là hậu quả gì nàng cũng biết, chỉ là có biện pháp gì có thể bảo toàn nhà mẹ đẻ, lại có năng lực chế trụ Đoàn Vô Vi?

Như Ý ở một bên nhắc nhở nói: "Phu nhân, ngày đó không phải cô nương kia nói ngài nếu thật sự không còn đường đi, còn có một biện pháp sao?"

Hàn thị ngẩn ra, "Người là nói?"

Như Ý gật đầu.

Hàn thị do dự, "Ý đó quả thật là tốt, chỉ cần nhẫn tâm, mặc kệ hấn nói với An Cư như thế nào, đến lúc đó An Cư nhất định cho rằng hấn có dị tâm, cứ như vậy chẳng khác nào để hấn cùng An Cư có nghi kỵ, mà căn bản Hàn gia không biết chuyện, An Cư sẽ cảm thấy bạc đãi Hàn gia, chẳng qua đến lúc đó nhà mẹ đẻ ta tốt, nhưng bên này lại... ta lại có lợi gì?"

Chu quản sự là người của Hàn Thị, cười khở một tiếng, "Phu nhân, người hồ đồ, giờ phút này nếu lão gia đã thông đồng với bên kia, chỉ sợ về sau ngài sẽ gặp khó khăn, dù không có vị Hoa gia cô nương này, không chừng sẽ có Diệp cô nương, Thảo cô nương. Đến lúc đó lão gia không còn chút kiêng kỵ nào, cũng không phải là chuyện tốt. Nếu thật là như vậy, nhiều lắm cũng chỉ là khơi dậy hiềm khích, về sau người từ từ giúp đỡ lão gia tái khởi, nhân cơ hội cũng có thể vì mình chuẩn bị, so với tình huống hôm nay sẽ đỡ hơn, nói không chừng, lão gia sẽ nghĩ thông."

Chu quản sự nói xong, Hàn thị chợt tỉnh. Đúng vậy, giờ phút này còn quản gì đến Đoàn Vô Vi, kế sách này tốt nhất là thuận lợi giải quyết chuyện, giảm bớt thế lực của Đoàn Vô Vi, về sau hấn không thể xem nhẹ

mình. Tệ nhất tính toán là Đoàn gia không còn An Cư làm chỗ dựa vững chắc, nhưng còn Hàn gia, đại ca bọn họ sẽ không bỏ mặc mình, hết thầy làm lại từ đầu, còn vui vẻ sạch sẽ.

Hàn thị suy nghĩ cẩn thận, "Tốt, người đi nói với hãn, ta đồng ý."

"Phu nhân!" Như Ý biến sắc.

Hàn thị nhìn nàng một cái, trong lòng thật sự luyến tiếc nha đầu này luôn vì mình, nhưng vẫn không nên trì hoãn nàng, mềm giọng nói: "Người lo lắng gì, ta đáp ứng, nhanh chân đến xem đám nhỏ đi. Ta không nhìn tới sao yên tâm được? Bằng không sao ta có thể thuận lợi vào thành? Không vào thành, sao ta có thể nhân lúc hãn lơ lửng phòng bị tố cáo hãn?"

Nở nụ cười, nàng phân phó Chu quản sự, "Người đi theo hãn nói, nhớ không thể không nề hà, người vừa mới từ bên đại ca của ta về, Thẩm Thị tưởng thật là chúng ta không còn đường đi. Sau đó lại nói, ta muốn gặp Hoa gia cô nương kia để biết là loại người nào. Nếu hãn lo lắng có thể phái người đi theo."

"Lão nô biết." Chu quản sự biết phu nhân đã hạ quyết tâm, việc này, tự nhiên hãn đi làm.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 276+15: Nghèo Túng

Đoàn Vô Vi nằm mơ cũng không ngờ, nhờ hắc "thuyết phục" phu nhân nhà mình, chuẩn bị đón Hoa Ti Nhu vào phủ, chờ hưởng tề nhân chi phúc, chờ đến lúc bị kéo vào nha môn, với một lý do kỳ quái không hiểu được —— mưu hại phu nhân, cường đoạt dân nữ.

Mãi đến khi hắc mờ mịt đi đến công đường vẫn còn chút ngây thơ, không biết mình làm sai chỗ nào, rõ ràng Hàn thị đã chịu thua. An Cư ở giữa nói, Hàn gia không thể không theo, vậy ai tố cáo mình? Có khả năng nhất là Hàn thị, nàng nhất định vào thành gặp người nọ mới cho nàng vào cửa, hắc không thêm để ý, nghe người phái đi nói, hai người gặp mặt cũng chỉ là âm ỉ một hồi, rất nhanh Hàn thị bỏ đi, hôm nay náo ra chuyện gì? Hàn thị cùng đường lại muốn tố cáo mình? Chẳng lẽ nàng không sợ làm phiền Hàn gia? Đối với nàng có chỗ tốt gì, chẳng lẽ nàng giận quá hoá khùng sao?

Không kịp suy tư nhiều hơn thì đã thấy người quỳ kề bên, không là Hàn thị thì là ai. Hắc oán hận nhìn nàng, Hàn thị ngẩng đầu lên cũng không quay đầu tránh né, nhìn chăm chăm vào hắc, hai đôi mắt nhìn nhau, tim Đoàn Vô Vi đập bộp một hồi, tình nghĩa trong mắt Hàn thị đã không còn, hận ý làm hắc can đảm chiến đấu.

Mộc gỗ vỗ trên công đường, "Đoàn Vô Vi, phu nhân nhà người cáo người muốn mưu hại nàng, cường đoạt dân nữ nhập phủ, người có biết tội không?"

Đoàn Vô Vi thấy chung quanh có mấy người, hăn vẫn không hiểu rõ sàng tại sao bị cáo, trời biết là chuyện gì, vì thế chỉ phải cười khổ một tiếng, chua chát nói, "Thảo dân không biết."

Tri châu Tô Thủ Nghiêm thấy hăn như thế, lớn tiếng hỏi, "Nhân chứng vật chứng tại đây, người còn muốn dối trá?"

Đoàn Vô Vi sửng sốt, thấy người bên cạnh có chút quen mắt, cũng không biết khi nào gặp qua, chỉ nghe người nọ nói: "Đúng rồi, chúng ta ở Tú huyện, là láng giềng của mẹ con Hoa gia, đại khái mười ngày trước, chính là Đoàn Vô Vi nói muốn nạp Hoa gia cô nương làm thiếp, còn náo loạn nói người ta chiếm đồ của nhà bọn họ. Ông trời có mắt, mẹ con Hoa gia toàn dựa vào chính đôi tay của mình kiếm ăn, khi nào làm ra chuyện như vậy? Cô nương chỉ có thể bất đắc dĩ chạy trốn, nào biết những người đó năm lần bảy lượt đến làm khó lão phu nhân, mặc dù chúng ta ở chung quanh, nhưng ngại thế lực của Đoàn gia, cũng không có biện pháp nào, thật là nghiệp chướng. Mẹ con Hoa gia đều là người lương thiện, có gì trêu chọc đến hăn."

Lời này có phải là lời nói thật hay không hỏi thêm vài người sẽ biết, một bên còn có người cứu giúp lúc Hoa Ti Nhu chạy tới cửa nam thành Vân Châu, lại bị đuổi theo, lúc này cũng tới. Tuy người nọ không biết người do Hàn thị phái tới hay là Đoàn Vô Vi, lúc này dĩ nhiên tính trên người Đoàn Vô Vi.

Đoàn Vô Vi thấy cục diện bất lợi với mình, mê mang nhìn Hàn thị nói: "Việc này người có biết là như thế nào không? Vì sao nói mấy lời này?"

Hàn thị lạnh lùng nói: "Ta chỉ biết là người muốn cướp Hoa cô nương vào cửa, người ta chạy trốn còn truy đuổi người ta không cho đường sống. Điểm ấy người chung quanh đều có thể làm chứng, lời ta nói là thật!"

Đoàn Vô Vi còn chưa há mồm, quan sai lại cho hăn xem một tờ giấy, đúng là hăn tự tay viết, lời của Hàn thị làm hăn toát mồ hôi lạnh.

Hàn thị quỳ rạp trên mặt đứt từng khúc ruột khóc kể, "Ta cực khổ lo liệu nhà này, không ngờ rơi vào kết cục như vậy..."

Đoàn Vô Vi đối mặt với trận này, thật sự không biết xuống tay từ chỗ nào, thầm nghĩ khẳng định mình bị người nào hại, Hàn Thị chẳng qua là ở bên ngoài mà thôi, bên trong còn không biết dính dáng đến người nào. Lúc này hăn mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, hung hăng nhéo mình để tỉnh táo lại, tìm được vấn đề, "Đại nhân, ngài nghe tiểu dân một lời, sợ là có chút hiểu lầm. Lúc trước muốn nạp Hoa gia cô nương nàng quả thật có chút không vui. Sau này phu nhân ta đổ kị, tuyên bố muốn tìm nàng rút gân bóc da, ta vì lo lắng nàng chọc phiền toái, nên mới cho người đuổi theo, cô nương kia sợ hãi, vì thế tìm tiểu dân, nói là có ý với ta, nhưng thấy phu nhân hung hăn đổ kị, lo lắng vào cửa khó giữ được cái mạng nhỏ này, nên mới đào tẩu, vì thế tiểu dân mới viết xuống tờ giấy này, cũng là suy tính không cẩn thận."

Khá lắm Đoàn Vô Vi, biết rõ mình nói những việc khác là vô dụng, nên đem điểm này nói ra, đổ cho Hàn thị làm bậy trước, hành vi của hăn tùy thời mà thôi.

Hàn thị quả nhiên giận dữ, "Hừ! Ta hung hăn đổ kị cũng không muốn gia hại người!"

Lời này có chút sơ hở, nói đúng là không gia hại Đoàn Vô Vi, nhưng có khả năng gia hại người khác. Đoàn Vô Vi vội bắt lấy sơ hở, "Đúng rồi, người không gia hại ta, tội gì khó xử Hoa gia cô nương. Nếu ta không tới kịp, sợ là cũng không có cục diện ngày hôm nay."

Tô Thủ Nghiêm nhìn hai vợ chồng, cũng không hỏi nhiều, "Đoàn Vô Vi, người nói là thật?"

Đoàn Vô Vi gật đầu, "Mỗi câu đều là thật."

Tô Thủ Nghiêm thở dài một tiếng, cũng không nói nhiều, "Truyền mẹ con Hoa gia."

Hoa lão thái thái cùng Hoa Ti Nhu vào cửa, Đoàn Vô Vi nhìn thái độ của các nàng khi vào cửa đối với mình, đột nhiên có dự cảm chẳng lành.

Hoa Ti Nhu quỳ trên đất, "Đại nhân cần phải vì dân nữ làm chủ, Đoàn Vô Vi thật sự tàn bạo, tiểu nữ đã cùng đường từ Tú huyện chạy trốn tới thành Vân Châu, nhưng vẫn không thoát miệng cọp, thật là bất lực."

Đoàn Vô Vi vừa nghe đầu hấn liền to lên.

Sau đó Hoa Ti Nhu cùng đại nhân nói cái gì, hấn đều không nghe thấy, biện giải cũng không xong, trong lòng mơ hồ hiểu ra, có lẽ từ lúc bắt đầu, nàng chính là lá mặt lá trái, chỉ có thể tự trách mình mê sắc lú lẫn, nên tin lời của nàng. Hiện tại nên làm cái gì bây giờ, làm sao bây giờ...

"Nga, đúng rồi, đại nhân, ngày đó sau khi cô nương đáp ứng còn từng đến ở biệt viện của ta, một lòng đợi gả, sao có thể biến thành cường đoạt chứ?"

Hấn đầu nghĩ ra được, toàn bộ đều là người của Hoa Ti Nhu. Nhưng cho dù là người của hấn, cũng chỉ là tôi tớ trong nhà không đủ làm chứng.

Hoa Ti Nhu khóc không thành tiếng lên án, mấy ngày nay gian nan như vậy, người phía sau đuổi theo không tha, trong nhà mẹ già không người chăm sóc, nàng quả nhiên trải qua máu và nước mắt, bắt đầu bộ dáng còn có chút diễn trò, sau đó hoàn toàn là tâm tình thật, làm cho người có mặt đều khóc, lòng đầy chua xót.

Thế cục đã định, Đoàn Vô Vi còn chưa làm rõ ràng, cũng đã có kết quả, bên Hàn thị chứng cứ không đủ, Đoàn Vô Vi cam đoan không nạp Hoa Ti

Nhu vào phủ, vì thế cũng đành phải thôi.

Kết quả vừa ra, Đoàn Vô Vi thở dài nhẹ nhõm, chỉ bồi một chút bạc, nhưng bảo trụ căn bản thì tốt hơn. Hoa Ti Nhu sớm muộn gì không trốn thoát bàn tay của hắn, vẫn nên trở về đỡ Hàn thị mới được.

Hắn biết đâu rằng, kết quả như vậy người ta đã nghĩ tới, là chủ ý của Hàn thị, không muốn làm quá mức với Đoàn Vô Vi, còn muốn lưu lại chút tình cảm về sau, mặc kệ xé rách mặt thể nào, gia nghiệp Đoàn gia nàng khổ cực gây dựng, không thể để Đoàn Vô Vi làm lụn bại đi, về sau lá mặt lá trái cũng tốt, làm bộ hòa hảo cũng thế, dù sao nàng muốn đem gia nghiệp Đoàn gia nắm trong tay mới được.

Đoàn Vô Vi ra khỏi cửa đứng chờ Hàn thị đi ra. Hiện tại hắn xem như hiểu được, dù không thu được lợi gì từ chỗ Hàn Thị, hiện tại hắn tuyệt không thể mặc kệ nàng, phụ nhân này cái gì cũng làm được, may mắn lúc này huyệt náo không tính lớn, bằng không Hàn gia ra lực, hắn không có quả ngon ăn.

Ôm thái độ như vậy, hắn chỉ có thể chờ ở cửa, nào ngờ Hàn Thị không ra, lại chờ đến một chiếc xe ngựa, "Đoàn lão gia, công tử nhà chúng ta cho mời."

Người này hắn nhận thức, không dám không đi, đặc tội Hàn Thị không sao, đặc tội An Cư, hắn chưa chán sống!

Chờ Đoàn Vô Vi xuất hiện lần nữa thì đường phố đã lên đèn. Chuyện khác hắn không biết, lời nói vừa rồi của An Cư đại công tử làm hắn không biết như thế nào, "Không phải người nói cùng cô nương kia ở một chỗ sao? Vì thế ta mới cho người nói, bằng không người cho là Hàn gia có thể đồng ý? Vậy người nói đi, ta nên nói như thế nào đây? Nếu Hàn gia căn không tha chẳng phải ta thành tội nhân? Bọn họ không so đo, người bảo thể diện của ta bỏ đi đâu?"

Đoàn Vô Vi cam đoan, nhất định đem sự việc này xử lý tốt, có thể mới qua được cửa này, nhưng hần cũng biết qua chuyện này, sợ là bên An Cư sẽ tin vào mình nữa. Còn Hàn gia thì sao, lúc này trở về nên làm thế nào cho phải? Trong nhà còn đang ầm ĩ, chuyện của Hoa gia không dám cam đoan người khác không biết.

Đoàn Vô Vi hoảng sợ như chó nhà có tang, phảng phất về tới những ngày nghèo túng cũ. Không được! hần nhất định không thể để tình cảnh như vậy tái diễn. Hần tới lui trên đường mãi cho đến trên đường không còn ai mới có chủ ý.

Không muốn bị Hàn gia trách cứ, cũng không muốn Hàn gia đi An Cư kêu oan, biện pháp tốt nhất là ở trên người Hàn thị, tuy mấy ngày trước hần còn cùng Hàn thị đại náo, dù sao sinh hoạt nhiều năm như vậy, hần biết nàng nghe lọt những lời nào, tìm được nhược điểm của nàng, chỉ cần mình nhượng bộ, hần không tin Hàn thị để hần lâm vào cảnh nghèo túng. Dù như thế nào, bọn họ đều là châu chấu chung một ổ.

Huống chi, còn có đứa nhỏ...

Qua một đêm, Đoàn Vô Vi đau triệt nội tâm rất cực "tĩnh ngộ", không biết nhốt trong phòng nói bao lâu, mãi đến khi Như Ý vào cửa, ánh mắt phụ nhân đều ướt.

Hoà giải xong bên này, sáng sớm hôm sau Đoàn Vô Vi thấy Hàn thị trở về nhà mẹ đẻ, vội vàng chuồn ra, tìm được vài người, giao phó một phen.

Đối với Hoa Ti Nhu, sao hần có thể để nàng tự tại được? Không nói đến nàng đối với mình như thế nào, mình có thể nhẫn nhịn hay không, nhưng vài thứ kia của Hoa gia, hần đều muốn lộng tới tay, đến lúc đó đừng nói Hàn gia, ngay cả An Cư cũng không dám khó xử mình, Hàn thị muốn quản gì thì cứ theo lời nàng, ánh mắt phụ nhân nông cạn, chút gia nghiệp đó chờ sau khi xong chuyện sẽ không là gì.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 277+16: Triển Lãm Tư Tầm

Một hẻm nhỏ trên đường cái Đông Thuận, trong một tiểu viện được thuê, Hoa Ti Nhu cùng Hoa lão thái thái ngồi ở trong phòng không nói gì.

Cửa chi nha một tiếng bị đẩy ra, một phụ nhân khôn khéo giỏi giang bước vào, thấy các nàng như vậy, cười đem hộp thức ăn trong tay đặt xuống, nở nụ cười, "Xem hai mẹ con các người kìa, biết các người không ăn cơm chiều, cũng không có làm gì, cha đám nhỏ đi lên trấn nhỏ mang về một ít cá, ăn rất ngon, ta dùng ớt xay chiên qua, lúc này ăn nhất ngon miệng, các người cũng nếm thử."

Hoa Ti Nhu thật vất vả ép ra một trận cười, "Ta thật đúng muốn ăn chút gì đó, Triệu thẩm, ít nhiều nhờ người, mấy ngày nay chúng ta quấy rầy người không ít, ta cùng nương thương nghị qua, ngày mai chúng ta tự mình nhóm lửa, ngài cũng cần buôn bán, chúng ta không thể trì hoãn người."

Phụ nhân giỏi giang này là tỷ tỷ của Triệu Thạch, chị chồng của tiểu cô Linh Nga, Cốc Vũ bọn họ lần trước đến ở cùng với nàng, nàng ở trong ngõ nhỏ trên đường Đông Thuận, ngày chậm rãi tốt hơn nhưng vẫn nhớ tình cũ. Lúc Cốc Vũ tìm tới nàng không nói hai lời, để cho Hoa Ti Nhu chuyển tới ở, con dâu nàng cũng vừa thêm một cháu trai, đúng là lúc mừng rỡ thoải mái. Hoa Ti Nhu đang mang thai, một lòng nghĩ Mộc đại ca có thể trở về, không muốn ở nhà Triệu thẩm, thứ nhất mình không quá phương tiện, thứ hai không muốn quấy rầy nhà người khác, lại nói chuyện của Đoàn Vô Vi lúc trước không biết như thế nào, không thể để người ta gặp phải phiền toái.

Triệu thị vẫn cho các nàng thuê một chỗ kề bên gần viện nhỏ. Hai mẹ con nàng mẹ ở như thế cũng phương tiện, nàng lo lắng một ngày chạy lên hai ba lần, chuyện của Đoàn Vô Vi sau khi chấm dứt, mới đến ít một chút, để các nàng yên tĩnh qua ngày, chuyện khác không cần nghĩ nhiều như vậy.

Sao Hoa Ti Nhu có thể không nghĩ, nhưng không có năng lực, tình huống trước mắt đã là tốt lắm, nàng không xa cầu nhiều.

Cầm đồ ăn, khẩu vị không sai.

Triệu thị nghe nàng nói, trong lòng biết muốn qua ngày, nhưng bản thân bất lực vẫn cố gắng, cũng không khuyên nữa, "Đều là người một nhà, Nhu muốn gì cứ nói với ta, bản sự khác ta không có, rất quen thuộc vùng này, các người ở sẽ không có người gây khó khăn, chờ thêm một thời gian trở lại bình thường chúng ta lại tìm kế, các người có ý tưởng gì, ta ở đây nhận thức một ít người, tìm chút việc để làm không thành vấn đề."

Hoa Ti Nhu và Hoa lão thái thái đều là người không nguyện ý phiền toái người khác, Triệu thị nói ra tâm tư của các nàng, nếu chỉ dựa vào người khác giúp đỡ sao có thể lâu dài, còn chưa nói đến ơn nghĩa.

Hoa lão thái thái cười cười, nhìn Hoa Ti Nhu tại kia ăn ngon lành, nhất thời không nghĩ nhiều, trước mắt ngoại trừ đứa nhỏ trong bụng thì không cần lo lắng gì khác, nên nói, "Việc này, chúng ta không biết nhiều, nữ hồng còn không trở ngại, canh cử cũng miễn cưỡng, nếu như không được thì giặt quần áo cái gì đều có thể làm..."

Triệu thị suy nghĩ một lát, đột nhiên vỗ bàn, "Ta thật là đầu gỗ, mỗ mỗ Cốc Vũ là làm gì chứ? Nguyên Dật Tú Trang bên kia, các người vừa khéo phái huy công dung. Ta nghe nói sản phẩm bên đó đều là tự mình khâu, bình thường sợ là không vào được mắt, nhưng không vội, chúng ta tính kỹ, Cốc Vũ là nhân tinh, ý kiến trong đầu nàng có cả rồi. "

"Cái gì cả rồi?" Ngoài cửa một giọng nữ thanh thúy truyền tới, đúng là nói Tào Tháo Tào Tháo liền đến, Cốc Vũ vằm theo một gói đồ đi vào cửa.

Triệu thị vừa thấy Cốc Vũ, nhoẻn miệng cười, "Nói người cơ trí, người đoán đi?"

Cốc Vũ thấy Hoa Ti Nhu đang ăn cái gì, nổi lo lắng nhẹ đi một chút, cùng Triệu thị cười nói: "Còn phải đoán? Đương nhiên là cửa hàng cô cô ta đại phát tài, kiếm tiền đầy mâm, đựng không hết phải mang cái sọt đến chứa, không là một rổ lại một rổ sao."

Hoa Ti Nhu cùng Hoa lão thái đều cười ra tiếng, Triệu thị càng mừng rỡ cười toe tóe, lấy tay bóp mặt Cốc Vũ, "Nhìn một cái người, há mồm là cô cô, ta tưởng thật đến ngày nào đó, không làm gì hết, để Cốc Vũ của chúng ta kiếm tiền cho cô cô."

"Chuyện khác ta không biết nhưng kiếm tiền thì rất rành rẽ." Cốc Vũ chuyển đề tài.

Không khí trở nên thoải mái hòa hợp không ít, Hoa Ti Nhu, Hoa lão thái thái giữa không khí sung sướng, rất nhanh ăn được cơm, dọn dẹp một chút.

Cốc Vũ nói mục đích đến đây, đem gói đồ đặt lên trên bàn, "Hoa tỷ tỷ, bá mẫu, qua hai ngày nữa là ngày hội thi đua của ngành dệt tơ tằm trong thành Vân Châu, ta nhàn rồi không có việc gì, mỗi ta, nương ta các nàng đi để thêm kiến thức, muốn cho các người cùng đi, dù sao ở nhà cũng buồn, không bằng đi xem."

Hoa lão thái thái nghe vậy, sắc mặt đột biến, cực lực chịu đựng, rốt cục nhịn xuống, lại không biết nói gì.

Hoa Ti Nhu không nghĩ gì, tay lơ đãng phủ bụng, có chút lo lắng, "Không biết người có nhiều hay không?"

Triệu thị cười hì hì, "Đây chính là một năm một lần, sao người có thể không nhiều? Lúc ta vừa mới vào thành cũng đã nhìn qua, sau này làm mua bán thừa dịp người nhiều hơn bình thường đi bán này nọ, như vậy cũng tốt nhiều năm không đi. Đi thôi, chúng ta cùng đi, nhiều người không ngại đại gia tiểu tử nhà cao cửa rộng đều đi ra, công tử càng đừng nói, người thì sợ gì người nhiều."

Hoa lão thái thái quyết định, cúi đầu nói: "Cũng nên đi xem."

Lời nói ý vị thâm trường, ngoại trừ Cốc Vũ sớm đã có chuẩn bị, người còn lại đều không nghe ra khác thường, Hoa Ti Nhu gật đầu, "Vậy ta đi xem." Nàng quyết định như vậy chẳng qua là nghe theo lời nương, nhìn xem vài thứ kia, hiện tại là tình trạng gì.

Cốc Vũ thấy các nàng đồng ý, liền chỉ vào gói đồ trên bàn, "Xiêm y này do mỗi mỗi ta làm, cũng không biết vừa người không, sợ các người không kịp chuẩn bị."

Hoa Ti Nhu giở ra xem, "Thẩm làm đương nhiên không kém, nhưng là..." Nhất thời lại cảm khái, mở gói đồ ra.

Cốc Vũ lại đề lại, "Tỷ tỷ muốn ở trong này thay sao? Không bằng vào trong phòng, thứ này mặc vào cần chút chú ý, ta tài khôn nói một chút với tỷ tỷ."

Nói xong kéo Hoa Ti Nhu vào trong phòng.

Ít khi, Hoa Ti Nhu thấy hình thù kỳ quái gì đó, nghe Cốc Vũ nói đây là nhờ phúc. Đây là cái gì, đủ loại, thậm chí còn có một đôi hài mềm mại, nàng vui mừng thay đồ, quả nhiên thấy thật thoải mái.

"Tỷ tỷ, ngài không cần lo lắng, ngày sau ta tới đón người, đến lúc đó ai cũng không thể đụng vào người, chúng ta cùng đi cho biết."

Cách một ngày sáng tinh mơ, Cốc Vũ cùng Vương Thị, còn có Vương Ninh Thị đều tới đón Triệu thị cùng mẹ con Hoa gia, hướng đại hội ngành tơ tằm xuất phát.

Người không thật nhiều, bên ngoài đều là người buôn bán, bên này vây quanh một sân lớn, người đi vào đều dựa vào bài thiếp đến lãnh mấy thẻ trúc, Cốc Vũ buồn bực.

Vương Ninh Thị đã tới không chỉ một lần, giải thích nói, "Đến lúc đó người xem nơi đó, tỷ như nói bên này là tơ, bên này dệt, bên này chủ yếu là nhuộm, tương ứng đều có trúc ký, trúc ký bản sắc đại biểu tơ, khắc một ít hoa đại biểu dệt, nhuộm màu đỏ chính là nhuộm, nếu cảm thấy cái nào tốt, để lại ở trước mặt, đến lúc đó sẽ đi bình chọn..."

Quy củ không nhiều, hơn nữa có một số người không vào được, tỷ như Cốc Vũ bọn họ đi theo Vương Ninh Thị vào, nên các nàng không có trúc ký, chẳng khác nào không có quyền biểu quyết. Cũng may nàng cũng không cần, chỉ cảm thấy bình chọn như vậy không biết có người ác ý giấu phiếu đi hay không, hoặc là muốn làm xấu đi cũng dễ dàng, nhưng nàng không hỏi. Mấy thứ này cuối cùng đều đều nhập chung thành một khối, nếu tác tệ, kết quả vẫn là mình chịu thiệt, có quy củ như vậy, sợ là cũng có tính toán hợp lý.

Vương Thị và Vương Ninh Thị đối với tơ lụa có hứng trí, tại kia giảng giải. Cốc Vũ đi theo bên người Hoa Ti Nhu, sợ nàng bị va chạm nên để ý chung quanh, lời An Cẩm Hiên nói có phải là sự thật không.

Quả thực, nhìn thấy nhiều thứ làm mắt Hoa Ti Nhu sáng lên, Hoa lão thái thái kéo Vương Ninh thị, hai người vừa đi vừa nói, rất hợp ý, dần dần đều nhìn về hướng bên kia.

Hoa Ti Nhu đứng không có ai chen lấn, ngón tay mảnh khảnh sờ qua hàng vải dệt, tiếp theo cầm lên một khối tự làm lên xem, Cốc Vũ nhìn

không ra có gì bất đồng, "Hoa tỷ tỷ, đều không giống nhau sao? đều mềm mại, có gì phân biệt a?"

Hoa Ti Nhu hé miệng cười, "Người nhìn một cái, đây là tổ dệt, mặt ngoài thật thanh nhã thật sự, cũng không có hoa văn; khối này chính là bình văn, hai khối này tuy là bình văn, một khối biến hóa của phương bình văn, một khối là vĩ trọng bình; khối là này vân nghiêng, lại có cấp vân nghiêng, hoãn vân nghiêng, ma vân nghiêng... chú ý thật nhiều, mặt khác còn có biến hóa đoạn văn."

Cốc Vũ nhìn theo hướng Hoa Ti Nhu chỉ nhưng thực nhìn ra điểm không giống, nhưng khi tay Hoa Ti Nhu rời đi, nàng lại nhìn không ra, nói thầm một câu, "Thật nhiều trò."

Hoa Ti Nhu rốt cục dừng lại trước một khúc vải, thấy rất nhiều trúc ký phía trước, xem ra có người xem, nàng kinh ngạc xem các loại, tay với tới với lui nhìn, có chút ủ rũ lắc đầu, "Hẳn là không phải."

Cốc Vũ nghe nàng nói, biết nàng là người trong nghề, xem ra An Cầm Hiên đoán đúng tám chín phần, khúc vải này nhìn trúc ký là biết nhưng ánh mắt nàng không có chút ngạc nhiên, ngược lại... có vẻ nghi hoặc."Hoa tỷ tỷ, sao có nhiều trúc ký như vậy?"

Hoa Ti Nhu phục hồi tinh thần, cười giải thích, "Đây là hàng dệt văn hoa nhỏ, không quá khó khăn..."

Đột nhiên, Hoa Ti Nhu ngừng câu chuyện, mảnh vải kia theo tay cũng bị kéo lên, Cốc Vũ nhìn theo mảnh tơ lụa nàng kéo nhìn lại.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thâm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 278+17: Mộc Đại Ca Xuất Hiện

Cốc Vũ và Hoa Ti Nhu vén lên một góc hàng dẹt hoa văn nhỏ kia nhìn lại, thấy từ đối diện năm sáu người đi tới, ba nam hai nữ, trong đó trong tay một nữ tử béo mập còn ôm một đứa bé, nha đầu gã sai vặt đi theo phía sau, thoạt nhìn như là cả nhà xuất hành.

Cầm đầu là một người đàn ông, cười ấm áp như gió xuân, giơ tay nhắc chân đều ôn nhu đến nói không nên lời, cây quạt trong tay, ngẫu nhiên điểm vào cái trán của đứa bé trong lòng nữ nhân kia, tiếp theo ha ha cười, một bức tranh gia đình tuyệt đẹp.

Không hiểu sao Cốc Vũ cảm thấy người này có chút quen mắt. Bộ dạng này có lẽ là con nhà đại gia, nhưng mình tiếp xúc người không nhiều, ngay cả quan hệ với Kinh Trập, bọn họ cũng chưa từng nói rõ là quan hệ gì. Không quen thuộc tìm đến, cho tới bây giờ sẽ không dễ dàng kết bạn, cho nên quả thật chưa có gặp qua người như vậy. Nàng theo ánh mắt Hoa Ti Nhu nhìn lại, cũng không biết nàng đang nhìn ai, chỉ cảm thấy mấy người đó càng đi càng gần, từ bên đó nhìn qua là có thể thấy một khúc vải bị vén lên, từ góc này nhìn qua, có thể rành mạch tình hình bên kia. Lúc cách các nàng vài bước, đám người kia dung lại, tiếp đó phu nhân ôm đứa nhỏ xem mấy thứ này, trong lời nói không giấu được vẻ kiêu ngạo: "Ai, vốn cho rằng năm nay có thể có thứ đập vào mắt nên mới đi ra một chút, nào ngờ như vậy còn không bằng đi dạo xưởng nhà chúng ta, Hồng Nhi, người nói đúng không?"

Có lẽ được nữ tử này chỉ thị, đứa bé trong lòng y y nha nha nói, chọn mọi người cười ha ha.

Nam tử kia thấy tâm tình thư sướng, quay đầu nhìn bốn phía, "Không bằng chúng ta nhìn..." Bỗng nhiên chống lại ánh mắt Cốc Vũ bên kia, có chút giật mình, cây quạt cầm ở trong tay run lẩy bẩy.

"Nhìn cái gì?" Nàng kia thấy hắn nói chuyện nói một nửa, ngây thơ hỏi.

Vốn muốn nói nhìn xem tư sống cùng vài dật bên kia, nam tử đột nhiên phục hồi tinh thần lại, cười cười: "Chúng ta nhìn lâu như vậy, vẫn nên trở về, Hồng Nhi còn nhỏ, người cũng mệt mỏi, đi lâu tổ mẫu nhớ nàng, nếu nàng tỉnh lại, đâu thể không liếc mắt một cái?"

Nàng hé miệng cười, cái gì cũng không nói, vẻ mặt đầy vẻ ngọt ngào. Người bên cạnh ồn ào, "Đại ca đối với đại tẩu, phần tình ý tưởng thật khó được..."

"Không phải chỉ có vậy, lúc đại tẩu có Hồng Nhi cũng không có người khác, một người chạy tới xó xinh đó chịu khổ, đem chuyện phiên lòng giải quyết."

Nam tử kia nhếch khóe miệng, trầm ổn bước nhưng thoáng chậm hơn đám người hai bước, kéo một gã sai vặt qua, chỉ chỉ vào phía sau đám vải, dặn dò vài câu, rồi mới đuổi theo sau.

"Đại ca, sao giờ phút này còn bận sinh ý? Kêu người đi làm gì?"

Người được gọi là đại ca cũng không nói nhiều, "Tư sống cùng vài dật bên kia chưa nhìn kỹ, nên kêu hắn đi hỏi thăm một chút. Nếu làm như năm rồi thì không xem cũng thể." Nói xong cũng không liếc người hỏi thêm một cái, vội bước đi.

Hoa Ti Nhu bên này cũng vội vàng lau nước mắt, nhưng càng lau chảy càng nhiều, sao cũng dừng không được. Cũng không nói gì, quay đầu chạy về phía cửa.

Nhìn bộ dáng lão đảo của nàng, Cốc Vũ vội đi ra phía trước, trong lòng biết vài người vừa rồi nhất định có cổ quái, nào ngờ vừa đến cửa đã thấy xe ngựa rời đi, nàng cẩn thận nhìn cỗ xe có nước sơn màu đồng có khắc hình mây, quay đầu đã thấy người tiếp đón, "Nha! vị cô nương này, sao không cùng Ninh đại nương cùng nhau trở về?"

Lúc đi vào, người nọ cùng Vương Ninh Thị chào hỏi qua, nên bây giờ thấy Cốc Vũ các nàng đi ra, liền hỏi nhiều một câu.

Cốc Vũ vội ra một khối bạc vụn, nhét qua, "Tỷ tỷ ta đột nhiên có một số việc, chờ các nàng đi ra còn làm phiền ngài thông báo một tiếng, chúng ta đi về trước."

Nói xong vội đuổi theo Hoa Ti Nhu, tiểu nhị kia có chút không hiểu, nhìn bạc trên tay, "Ai —— "

Còn chưa xong, vừa muốn nói gì, đã có người đứng một bên hỏi, "Vừa rồi cô nương kia đi hướng nào?"

"Hướng kia."

Người nọ lại nhét vào người hăn gì đó rồi vội vàng đuổi theo, tiểu nhị thấy bạc so với lúc này còn nhiều hơn, không duyên cớ được thưởng hai lần, hăn cong cong đầu, "Uh, trở về phải cảm ơn quản sự, hăn nói đến đây là cái chức quan béo bở, quả nhiên không sai."

Cốc Vũ một đường đuổi theo phía sau Hoa Ti Nhu, thấy nàng vội vàng chạy như vậy, cũng có chút lo lắng, có đứa nhỏ trong bụng, sao có thể chạy như vậy. Nhưng bây giờ Hoa Ti Nhu không nghĩ đến những điều đó, nghẹn ngào chạy đi, Cốc Vũ chỉ đành cố hết sức theo ở phía sau.

Rốt cục vòng vào ngõ nhỏ, vào cửa, Hoa Ti Nhu không nói gì, nằm ở trên giường gào khóc. Cốc Vũ không biết khuyên như thế nào, chân tay luống cuống đứng ở một bên, trong lòng loáng thoáng biết đã xảy ra

chuyện gì, đơn giản là thấy Mộc đại ca phụ lòng, nếu không sao lại đột nhiên dị thường như vậy? Thử nghĩ người ta có vợ có con, diễn xuất như vậy, vừa khéo bị Hoa Ti Nhu thấy, nàng gian nan như thế nào, đãi ngộ này quả nhiên là một người ở trên cao một người ở dưới thấp, ai có thể làm cho phu nhân chính quy tới, âm thầm làm ra chuyện như vậy vốn không có đường quay về. Nàng cũng đồng tình Hoa Ti Nhu, cứ như vậy... sao có thể chịu được. Cũng may nàng còn có thể khóc ra, để về sau từ từ qua đi.

Hoa Ti Nhu khóc nước mắt, rốt cục ngừng lại, ánh mắt chờ đợi.

Cốc Vũ thấy vậy, hỏi nàng, "Người kia chính là Mộc đại ca?"

Hoa Ti Nhu gật đầu, nước mắt lại chảy xuống.

"Hắn có từng nói với người, hắn là người có vợ?"

"Hắn không có nói qua, ta cho rằng hắn như vậy, tất nhiên là không có, nào ngờ..."

Cốc Vũ cười rộ lên, "Hắn nhắc đến với người cái gì sao? Hắn có từng nói qua muốn đi tìm người? Nhà hắn ở thành Vân Châu?"

Hoa Ti Nhu trừng lớn mắt, "Hắn kêu ta chờ hắn..." Thanh âm càng ngày càng nhỏ.

Cốc Vũ đại khái nghĩ, tên Mộc đại ca kia đáng giận đến cực điểm, nhưng Hoa Ti Nhu không quản không hỏi gì, sợ là ai cũng không rõ ràng, chỉ bằng một tín niệm mang đứa nhỏ của người ta. Vốn người phải đi Bình Châu, sao có thể xuất hiện ở Vân Châu? Phải như thế nào đây, với tính tình này, cho dù là người kia có thể đón nàng vào phủ, nàng cũng không thể thuận lợi qua, lại nói còn có một lão nương, sợ là còn không bằng một nha đầu.

Việc này thật phiền toái.

Nói như vậy, Cốc Vũ đột nhiên nhớ tới: "Vừa rồi ta cảm thấy có người đi theo, người nói có phải là người của Mộc đại ca? Người cũng thấy, chỉ dựa vào một màn như vậy cũng không thể kết luận, phải nói rõ ràng mới tính tiếp được."

Hoa Ti Nhu ngó ra không ra tiếng.

Nghe thấy trong viện có động tĩnh, là Hoa lão thái thái đã trở lại, thấy Cốc Vũ còn ở nơi này, "Cốc Vũ, mẫu thân, mỗi mỗi người các nàng còn ở bên ngoài, lát nữa người hãy trở về."

Đụng phải chuyện này của người ta, Cốc Vũ cười nói: "Vừa khéo ta vòng qua đi xem cô cô. Lâu rồi không đi tới cửa hàng của nàng."

Cốc Vũ vừa khéo thoát thân đi ra, đi vòng trong ngõ nhỏ tới y quán mua thuốc dưỡng thai cho Hoa Ti Nhu, rồi tự mình đi cửa hàng đưa cho Triệu thị, giao phó xong xuôi mới về nhà.

Hoa Ti Nhu đã tỉ mỉ nói với Hoa thị sự việc, ngồi ở một bên rơi lệ.

Hoa thị nghĩ nghĩ, "Không sai, dù thế nào cũng muốn nhìn thấy người rồi nói, nếu quả nhiên là người của hắc theo ở phía sau, người chỉ cần chờ, đến lúc đó không thể mềm lòng, tất cả đều hỏi rõ ràng, rồi mới tính toán... Còn có, trong bụng người, không cần nói trước."

"Nương?"

Hoa thị dẫn lòng, nhưng vẫn nói ra, "Người như thế này, vạn nhất hắc làm như không biết, người phải thế nào đây? Cho dù có thể cho người vào cửa, người cũng nói hắc đã có gia đình, dù phu nhân kia bao dung, nhiều lắm cũng là xem phân thượng của cục thịt trong bụng người cho người vào, chờ chân chính sinh xong người còn đường sống sao? Chuyện như vậy sao nàng có thể trách người đàn ông của mình, hơn phân nửa đều nghĩ người quyền rũ hắc. Về sau đường đi càng khó, cho nên nương lo lắng, người

không nên nói với hân, nhìn kỹ hãy nói. Hơn nữa... nếu chuyện của Đoàn gia truyền ra, người từng ở trong viện của họ Đoàn, hân còn nhận đứa bé này là của hân hay không?"

"Dĩ nhiên là của hân "

"Nương còn không biết là của hân sao? Đáng tiếc phải xem hân nghĩ như thế nào."

Hoa Ti Nhu đã thanh tỉnh không ít."Ý của nương là?"

Sắc mặt Hoa thị rất kiên nghị, sự việc này lúc trước nàng đã mắng qua, sau này thấy Hoa Ti Nhu đã có thân mình, nên không nói, một câu nàng không nói thêm, nhiều năm qua những mưa gió gì đều trải qua, chuyện lớn gì cũng không trọng yếu bằng con gái của mình, nào ngờ nàng lại đi trên con đường như vậy.

"Nhu Nhi, thật không có biện pháp, đến lúc đó cần phải tuyệt tình. Nếu cùng đường, chúng ta không cần đứa nhỏ này. Người còn trẻ, nếu sinh đứa bé này, nương không có cách nào tưởng tượng, lỡ nương đi rồi, sao người có thể chống đỡ chứ."

Hoa Ti Nhu quá sợ hãi, ôm bụng mình, "Không không không! Nương, không phải người đã nói, Hoa gia chúng ta, không thể bị chặt đứt như vậy, lời người nói trước kia nữ nhi đều nhớ được, nếu thật không còn biện pháp, chúng ta lại chuyển đi, chuyển đi Tú huyện không được, chúng ta liền đến thôn trấn phía dưới Tú huyện, đến thôn quê, miễn là có thể nuôi lớn đứa nhỏ, chỉ cần còn đứa nhỏ, chúng ta còn có biện pháp không để Hoa gia thất truyền..."

Thấy Hoa Ti Nhu kiên định như vậy, Hoa thị không nói gì thêm, ngược lại khuyên giải an ủi nói: "Nương là nói lúc không có biện pháp, lúc này người không cần nghĩ gì, nghỉ ngơi cho tốt, chờ xem."

Vừa vặn Triệu thị tới, cầm mấy bao thuốc, dặn dò Hoa thị vài câu, rồi vội vàng đi.

Hoa thị dọn dẹp một chút, rồi đi nấu thuốc.

Ngồi canh nồi thuốc, sự kiên nghị vừa rồi của Hoa thị hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại vẻ tiều tụy già nua, cầm quạt hương bồ trong tay, nửa ngày bất động, thuốc trong nồi sôi lên, hơi thuốc đem nàng bao lại.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 279+18: Khắc Phục Khó Khăn

Hai mẹ con Hoa Ti Nhu nghĩ đã có người theo ở phía sau, nhất định là người kia, sợ vài ngày nay sẽ tới cửa, nhưng các nàng không lường trước, người tới cửa không chỉ một đám.

Tỷ như, chưa từ bỏ ý định Đoàn Vô Vi...

Đoàn Vô Vi trong lúc không hề phòng bị, bị Hoa Ti Nhu lật ngược thế cờ, lại cùng Hàn Thị làm âm ỉ một hồi, tuy lúc trước hẳn chẳng phải thiệt tình, nhưng sau khi gặp qua Hoa Ti Nhu vài lần, hẳn quả thật muốn đón nàng vào cửa, thậm chí nguyện ý vì nàng cùng Hàn Thị xé vỡ mặt, nào ngờ nàng phụ mình. Chuyện này hẳn cần răn nhin, cảm thấy qua một thời gian có thể xử lý tốt, nhưng cùng An Cư trở mặt, về sau đều phải dựa vào Hàn gia, phạm vi này hẳn không thể chịu được.

Như vậy, chuyện chính yếu trước mắt chính là làm sao cởi bỏ mối hận trong lòng An Cư, biện pháp tốt nhất là lấy được đồ của Hoa Ti Nhu vào tay, chứng thực lúc trước nàng vì nguyên nhân gì đó mới làm chứng cáo mình, vốn thật là mình như lời nói với An Cư, nàng cam tâm tình nguyện vào Đoàn gia, cứ như vậy, hẳn có thể xoay chuyển thế cục.

Như thế, Hoa Ti Nhu nghĩ như thế nào, hoặc trong lòng nàng có ai hoàn toàn không trọng yếu. Quan trọng là, nàng còn có chỗ lợi dụng.

Sau khi Đoàn Vô Vi dàn xếp Hàn Thị tại biệt viện, mỗi ngày đều quanh quẩn Hoa Ti Nhu, cơ hội rất cục đến ...

Tiểu cô nương thoát nhìn cơ trí đuổi theo vào cửa, sau lại đi ra hiệu thuốc, đưa thuốc đến một cửa hàng, tiếp đó thấy người nọ đưa thuốc vào cửa, hăn còn có chút sầu lo, tự mình đi thỉnh một đại phu, chỉ nói là thân thích gặp rủi ro lại tâm cao khí ngạo không chịu giúp đỡ, lừa đại phu chạy một chuyến, nói là cô nương vừa rồi bốc thuốc mời đến xem, rất nhanh đã được tin tức mình muốn, Hoa Ti Nhu... thì ra có thân mình.

Đương nhiên sẽ không là của Đoàn Vô Vi hăn. Về phần là ai sẽ không cần vội, hiện ở trong lòng hăn chính yếu là, có thể đem nàng đưa vào phủ, như vậy ít nhất An Cư bên kia có thể nghe hăn giải thích, lại nói Hoa Ti Nhu vì đứa nhỏ, muốn lấy bí phương, kia còn không phải càng nhiều một tầng năm chắc. Về phần đứa nhỏ kia sẽ ở dưới danh nghĩa mình sao? Hăn lạnh lùng cười, không phải đứa nhỏ muốn sinh ra sẽ được sinh, muốn chết thì sẽ chết.

Hăn là thương nhân, sẽ không làm thâm hụt tiền mua bán.

Một kế hoạch lớn mật hiện ra, hăn tìm Hàn thị.

Lần này nói chuyện bình tĩnh khó được, chỉ nghe Đoàn Vô Vi lẳng lẳng uống xong một miệng trà, chuẩn bị thu võng, "Lúc trước ta mê muội, một lòng nghĩ học nghề trong tay nàng, về sau Như Nhi, Bình Nhi của chúng ta có thể tốt hơn một ít, lại sợ người đa tâm nên không cùng người nói lời nói thật, nào ngờ xem nhẹ nàng, ngay cả người đều cuốn vào."

Thật rõ ràng vợ chồng nhất thể, làm sao Hàn Thị không nghe rõ, đang giận nhưng cũng nhẫn xuống. Lúc này chỉ còn lại nồng đậm hối hận, nàng vốn nghĩ Đoàn Vô Vi thay lòng, vì Hoa Ti Nhu muốn trốn nàng không để ý, nào ngờ còn có ẩn tình như vậy, hưởng hồ lần trước mình tố cáo hăn, hăn không làm gì mình, ngược lại đi an ủi mình, cứ như vậy, mình thật không biết phân biệt.

Hoa Ti Nhu quả thật có đứa nhỏ, khó trách không dám vào cửa, đến lúc đó không những nàng không tha, Đoàn Vô Vi phát hiện nàng cũng không có đường sống, nhưng nàng thông minh, tiểu tiện nhân kia, cũng dám đùa bỡn nàng.

Hàn Thị hồi hận ruột đều xanh, "Lão gia, đều là ta... Ngài nói bây giờ làm sao đây? chúng ta không thể không duyên cớ ăn đau khổ như vậy."

Đoàn Vô Vi nói rõ ràng, cuối cùng nói "Chỉ cần người tin tưởng đứa nhỏ kia không phải là của ta, ta thề, nếu như vậy, khiến cho ta biến thành kẻ nghèo hèn không xu dính túi. Phu nhân, mọi kế sách là nàng đùa giỡn chúng ta, chúng ta tương kế tựu kế, gây ông đập lưng ông. Dem nàng đưa vào, nàng với một đứa trẻ, chúng ta muốn gì còn không phải do chúng ta."

Hàn Thị cười lạnh một tiếng, Đoàn Vô Vi tưởng không tin mình, vừa muốn thề, Hàn Thị lại nói "Chuyện này còn không đơn giản sao, ta sẽ đi nha môn, lần này sẽ làm thỏa đáng cho người xem, chúng ta nói tuy với lão gia rằng ngài trúng gian kế của nàng, nhưng không thể không nhớ tình bạn cũ muốn đem nàng vào cửa. Nào ngờ nàng không biết phân biệt nghĩ người muốn gia hại ta, người không có cách nào đành phải viết tờ giấy lần trước. Người không có đáp ứng nàng, nàng còn muốn ta tố cáo người, đến lúc đó ta vì thương tâm đòi cùng cách với người, nàng danh chính ngôn thuận thành Đoàn gia phu nhân. Như vậy cái gì đều có thể nói được, lại đi nghiệm thân, ta không tin, dưới tình huống như vậy nàng có thể nói khác đi? Chúng ta có thể mặc kệ nàng, nhưng Đoàn gia cốt nhục... ta không thể mặc kệ, lão gia, ngài nói đi?"

Chỉ cần Hàn Thị không ăn giấm, thủ đoạn quả nhiên rất cao minh. Đoàn Vô Vi mừng thầm, vốn hẵn có mưu kế khác nhưng không trực tiếp như vậy, huống hồ vẫn do Hàn Thị đi làm, hẵn dĩ nhiên mừng rỡ được thanh nhàn. Nếu hẵn đem lời vừa rồi của Hàn Thị nói với An Cư, nhiều lắm chỉ là một phụ nhân không hiểu chuyện đắc tội thôi.

Hắn thật cao hứng.

Chờ Đoàn Vô Vi ra cửa, Như Ý luôn khẩn trương đến trước mặt Hàn thị, "Phu nhân, ngài thật muốn đi phủ nha lần nữa? Mấy ngày trước lão gia đối với ngài như vậy, bây giờ lại nói như vậy..."

Tươi cười vừa rồi đã không còn trên mặt Hàn thị, ngược lại bình tĩnh nói, "Người cho là ta còn có thể thế nào? Hắn cho rằng như vậy có thể lừa được ta, ta khiến cho hắn tin có gì không thể, chỉ cần có thể lấy đổ vào tay, hắn sẽ không thể đối với ta như lúc trước. Đoàn Vô Vi a Đoàn Vô Vi! Hắn quả nhiên cho ta dễ dỗ như vậy?"

Như Ý thở dài nhẹ nhõm, "Phu nhân có thể hiểu rõ là tốt rồi, Như Ý chỉ lo lắng ngài lại..."

Hàn Thị cười cười. Làm vợ chồng nhiều năm như vậy, khi nào thì là giả khi nào thì là thật nàng còn không phân rõ ràng? Lần trước bị hắn uy hiếp như vậy, sao nàng có thể quên? Vì mình, nàng cũng không thể không nghĩ nhiều. Lúc này có lẽ Đoàn Vô Vi đối với Hoa Ti Nhu không là thật, nhưng không đảm bảo về sau sẽ có Diệp cô nương, Thảo cô nương. Nàng không có tâm tư quản mấy chuyện đó, nàng chỉ có thể quản gia nghiệp nàng, chộp vào trong tay, nàng còn có gì mà sợ? Cho nên lần này giúp Đoàn Vô Vi, cũng là thể diện nhà mình, nói đến cùng cũng là thể diện Như Nhi bọn họ, ai kêu nàng hiện tại chỉ có thể cùng hắn cột vào một khối.

Thấy Như Ý ở đây, nhà đầu này tin được, "Như Ý, lần trước ta từng nói với người, chờ chuyện này rõ ràng, ta cho người đi, người có tính toán gì không?"

Như Ý còn chưa có chuẩn bị tâm lý, một lòng nghĩ bên này như thế nào, nghe Hàn Thị nói không giống như giả bộ, vội quỳ gối trước mặt, "Phu nhân, ngài đuổi Như Ý sao?"

Hàn Thị lắc đầu, "Nếu người nguyện ý ở lại, người sẽ ở lại đây, về sau làm quản sự, ta đã nói với con Chu quản sự, tuổi tương đương người, hẳn cũng cầu qua ta, người nếu nguyện ý ta sẽ gả người cho hẳn, nếu không nguyện ý, ta cho người đi thành Vân Châu, đứng vững gót chân trước, ngày sau ta muốn quản phần gia nghiệp này, không chừng chúng ta còn có thể... , chính là điểm này, đã đi ta không quản được người, việc hôn nhân người phải nhờ vào bản thân của mình."

Như Ý biết mình không có con đường thứ ba, trong lòng nàng rất mâu thuẫn, mình đã vào Đoàn gia vài năm, chuyện bên ngoài đều phai nhạt dần, không ngờ còn có cơ hội ra ngoài, con Chu gia tuy nhìn thành thật, nhưng vợ chồng Chu quản sự cũng không dễ đối phó. Với ủy khuất như vậy, không bằng ra ngoài nhìn trời rộng, dù khổ cực cũng là mệnh của mình.

Suy nghĩ xong, nàng ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt rõ ràng, "Nô tì muốn đi Vân Châu."

Hàn Thị nhìn chăm chăm nàng một hồi mới vỗ tay cười nói, "Tốt, người đi dọn dẹp một chút, thực có bộ dáng của ta năm đó."

Như Ý đi thu thập này nọ xong, đẩy cánh cửa nặng nề của Đoàn gia, lắc mình đi ra. Nàng không biết ra đi sẽ ra sao, nhưng ra khỏi cửa Đoàn gia, nàng liền cảm thấy không khí không bình thường. Đoàn gia tốt nhưng không phải là nhà của mình. Mỗi ngày đều nơm nớp lo sợ, rụt đầu như rùa, không dám có nửa điểm luống cuống, rốt cục từ một tiểu nha đầu vấy nước quét nhà đi tới trước mặt phu nhân, tưởng cả đời qua như vậy, nàng nghĩ cũng không dám nghĩ, về sau làm gì đều do mình làm chủ. Nàng nở nụ cười tự đáy lòng, trong tóc cất giấu bạc, xiêm y cũng khâu ngân phiếu, trên người mang theo vài đồng tiền, mua vài cái bánh bao, gặt gao ôm giữ gói đồ trên người, hướng thành Vân Châu đi.

Trong lòng không yên nhưng hưng phấn, nàng nghĩ có lẽ sẽ tìm được một phần việc, sau đó sẽ tìm cho mình một đối tượng, sắc mặt không lý do

đỏ lên.

Hai ngày nay Hoa Ti Nhu uống vài thang thuốc xong, cuối cùng an ổn, chờ người Mộc đại ca phái đến hoặc có thể nhìn thấy hãn, xem hãn muốn an trí mình như thế nào. Đến bước này, nàng không còn gì để sợ.

Hoa thị cũng không khuyên Hoa Ti Nhu, cũng không nói gì, xem như bình thường chỉ là cả người già đi không ít.

Có lẽ là thật già đi không còn dùng được. Loại tâm tình này nàng cả đời đại khái chỉ qua có hai lần, một lần là Hoa Ti Nhu sinh ra không lâu, một lần chính là lúc này, nữ nhi đi trên con đường này, nàng cũng có trách nhiệm. Nếu nàng có bản lĩnh, sao từ nhỏ Hoa Ti Nhu đã chịu khổ bị người khi dễ? Dần dà liền gây dựng môn hộ, nàng còn tưởng rằng nữ nhi mạnh mẽ hơn nàng, ai ngờ lại dễ dàng mắc mưu. Cũng khó trách, những người bên ngoài đó, có mấy ai giống như họ Mộc kia chăm sóc bọn họ.

Nghĩ đến nhập thần, tiến gõ cửa bên ngoài rất lớn, nàng cũng không nghe được. Cả người đắm chìm trong suy tư, vẫn là Hoa Ti Nhu nhắc nhở nàng, "Nường, bên ngoài có người kêu cửa."

Nàng nghĩ là kẻ phụ lòng kia đến, căng thẳng trong lòng lập tức thoải mái. Thôi thôi, đến bước này không còn nghĩ gì khác, nên đi ra mở cửa, lại thấy người bên ngoài xông vào, suýt chút đẩy nàng ngã xuống đất.

Cảm thấy không đúng, "Quan gia, sợ là tìm sai chỗ?"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 280+19: Lại Không Có Đường Lui

Hoa thị thấy biểu cảm của người tới, có chút giật mình, nàng còn mang theo may mắn hỏi "Quan gia, sợ là tìm sai chỗ."

Tính tình nha dịch vốn vội vàng xao động, thấy Hoa thị như vậy, trực tiếp nói "Hoa gia sao? Lần trước đã truyền qua, không sai được."

Hoa Ti Nhu nghe thấy động tĩnh, vào nhà chính, nhìn thấy nha dịch hơi hoảng hốt, nhưng cố trấn định, ngẩng đầu cười, "Chư vị đại ca, làm phiền các người đến một chuyến, xin hỏi một chút, là chuyện gì?"

Thấy bên kia không hề động tĩnh, Hoa Ti Nhu ôn nhu nói tiếp: "Cốc Vũ muội tử nói hôm nay tới, ta cùng nương đều đi, nàng sẽ một chuyến tay không, vậy làm phiền bẩm báo một tiếng, miễn cho nàng lo lắng."

Nếu là người khác Hoa Ti Nhu không dám nói như vậy, nhưng biết được nhà Cốc Vũ cùng tri châu có chút quan hệ sâu kín, lúc này nàng hoảng hốt, chỉ có thể đánh cược một keo. Trước mắt không có ai có thể dựa vào, những người này chắc cũng hiểu, nên cái khó ló cái khôn, nghĩ ra biện pháp này.

Một vị tráng kiện ở bên cười lạnh một tiếng, "Ai u, giọng điệu thật lớn a! Có cần cho người trang điểm xong rồi đi Bát Phương Lâu ăn một chút, rồi mới đi qua? Người cho là thăm người thân sao?"

Vừa dứt lời đã bị người khác kéo một chút, sử một ánh mắt, vẻ như có ẩn tình khác. Lập tức tươi cười nói: "Hoa cô nương, bên Lí cô nương dĩ nhiên chúng ta đi thông báo, người nên theo chúng ta đi, miễn cho sốt ruột chờ sẽ

không tốt, cũng không có chuyện lớn gì, chính là Đoàn gia lần trước thua trận, lúc này nói có ân tình khác, nên mời đến công đường."

Hắn nói nhẹ nhàng băng quơ, nhưng nếu là chuyện đơn giản, làm gì ra toà, lúc này nàng ngoại trừ Mộc đại ca, cái gì cũng không sợ, lại nói những người đó có thể thông báo Cốc Vũ, nàng cùng Hoa thị đi.

Nào ngờ lúc người kia đi tìm Cốc Vũ, Cốc Vũ vừa khéo đi Vân Cẩm Các, không gặp người, Vương Thị và Vương Ninh Thị tại kia hỏi chuyện gì, sợ các nàng lo lắng nha dịch chỉ nói không phải là chuyện của Cốc Vũ, Hoa gia bên kia truyền một câu nói mà thôi, trong lòng nhớ tới sự nhắc nhở của những người đó, chỉ sợ lão gia thấy còn phải khách khí vài phần, hắn làm sao dám chậm trễ, vội đi về hướng Vân Cẩm Các.

Lúc này Cốc Vũ và An Cẩm Hiên không có chuyện gì, đi loanh quanh trong tiệm vải, nơi đó không lớn, nhưng không ít trò, nghe lời An Cẩm Hiên nói, "Tơ sống tốt, đây là căn bản, nhưng chỉ có tơ sống cũng không đủ, tơ sống ở nơi này, tốt nhất là ở Tú huyện, cũng chính là nơi người ta kinh doanh nhiều năm, chẳng qua muốn có chỗ của riêng mình, nhưng dệt cũng quan trọng không kém, đồng dạng tơ sống, hàng dệt xuôi hàng dệt nổi khác nhau đại ..."

Cốc Vũ thấy hắn đối với việc này chuyên chú như vậy, có chút giật mình, cũng cười nói: "Khó trách ở đại hội tơ tằm, nhìn không ra hàng dệt nổi, thì ra quý nhân đều mặc vải đó, hay là lần tới chúng ta cũng tham gia hội chợ tơ tằm đó, chỉ cần danh vọng chúng ta truyền ra là tốt rồi, bằng không khi nào thì..."

An Cẩm Hiên thấy Cốc Vũ vì hắn sốt ruột, ngược lại nở nụ cười, "Không vội, ta đã coi mấy chỗ, nếu thích hợp sẽ mua xuống một chỗ làm xưởng. buôn bán cũng cần có thời gian."

Chuyện khác Cốc Vũ không giúp được gì, nhưng mua nhà đất nàng có thể tham mưu, An Cẩm Hiên sẽ mang nàng đi coi. An Cẩm Hiên cũng không chối từ, dẫn nàng đi, chẳng qua là đến cửa lại nghĩ tới cái gì, đi vào phân phó vài câu.

Nói vài câu, rốt cục để nha dịch kia tới kịp, còn thở phì phò đã ba ba cười nói: "Lí cô nương, rốt cục tìm được người."

Cốc Vũ buồn bực, xem bộ dạng này, chẳng lẽ là Kinh Trập có chuyện? "Ta ca... đi tới cửa hàng bên này, có chuyện gì sao?"

Người nọ suyễn hơi đi tới, "Không gì, không gì! là Hoa tử tử nói hôm nay hẹn với người tới nhà, nhưng vừa rồi lúc ta tới truyền lời nàng lo lắng, kêu ta đi nhắn tin, ta thấy cũng phiền toái, sợ người tới không thấy người, không thể chậm trễ chính sự, nên tới một chuyến."

Trong nháy mắt Cốc Vũ sửng sốt, Hoa Ti Nhu còn chưa yên tĩnh, thần sắc vòng vo chuyển động, rồi mới nói, "Là phiền người, cũng không biết là vì chuyện gì?"

Người nọ nói không tốt, là linh tinh vụn vặt phiền toái, "Đại phu nhân cùng Đoàn lão gia nói Hoa cô nương là người nhà bọn họ, cả nhà làm ầm ĩ, ta đi về trước."

Vừa vặn An Cẩm Hiên đi ra, thấy thần sắc Cốc Vũ không đúng, hỏi ra mới biết.

"Cẩm Hiên ca, lần này sợ là không thích hợp, lúc trước Hàn Thị có thể cùng Hoa tử tử tố cáo Đoàn Vô Vi, dĩ nhiên Đoàn Vô Vi có thể liên hợp phu nhân của hã gây bất lợi với Hoa tử tử, là ta xem nhẹ hã ..."

An Cẩm Hiên nhượng mày, có chút khó xử, "Bây giờ lên công đường, lúc này chúng ta thì sao?"

Cốc Vũ lắc đầu, trong lòng suy nghĩ trăm chiều, lo lắng nhất là lỡ Đoàn Vô Vi biết được Hoa Ti Nhu hoài thân mình, ở công đường ồn ào nói ra, đây là chuyện lớn.

Dù như thế nào, bọn họ phải đi xem mới biết.

An Cẩm Hiên lạnh nhạt nói: "Chúng ta không thể đoán trước được hết, thủ đoạn những người này không tầm thường, phải xem sổ phận Hoa cô nương lúc này như thế nào."

Vì thế, chờ bọn hắc đầu tới bên kia Hoa Ti Nhu đã ngồi phịch ở công đường, Hoa thị đang lau nước mắt, Hàn Thị có vẻ đang tức giận nhưng không che giấu được đặc ý, "Ta không muốn để tiểu tiện nhân này vào cửa, ai kêu trong bụng có cốt nhục Đoàn gia chúng ta. Ta không thể tưởng được, lúc trước nàng nói không muốn vào cửa, dĩ nhiên là vì muốn ta chuyển chỗ, ta ngốc nghếch còn cùng nàng đối phó lão gia chúng ta. Được rồi, lúc này chúng ta cũng không cần nói nhiều, đi theo chúng ta trở về."

Đến bước này, Hoa Ti Nhu nói gì cũng sai, nếu nói đứa nhỏ không phải của hắc, lời này có người tin hay không là một chuyện, chỉ sợ thanh danh sẽ bị phá huỷ, còn có cha đứa nhỏ còn không biết, ở hoàn cảnh như vậy sợ là sống không nổi. Nhưng là nếu nói là Đoàn Vô Vi, trở về tuyệt đối không có kết cục tốt.

Tô Thủ Nghiêm cũng không có cách nào, hai bên đã đạt thành chung nhận thức, không có cách khác, đành phán ba ngày sau, Đoàn Vô Vi đón Hoa Ti Nhu vào cửa.

Đoàn Vô Vi và Hàn Thị chuẩn bị rời đi, nhưng để một ma ma có hiểu biết ở lại, nói là chiếu cố Hoa Ti Nhu, kỳ thực là cùng trông giữ. Lão ma ma kia vừa nhìn là biết không dễ nói chuyện, nói là hầu hạ nhưng mắt luôn nhìn chăm chăm Hoa Ti Nhu, giống như trông chừng đồ vật, làm Cốc Vũ không thoải mái, cũng không có tâm tư cùng nàng cãi cọ.

Hoa Ti Nhu liệt trên mặt đất, xương cốt trên người như bị rút hết, lúc trước đi trốn tới đây thì quyết tuyệt, đến sau này bị truy cùng ép sát quần bách, sau được cứu giúp lại có hy vọng, mãi cho đến mấy ngày trước còn cho rằng chuyện đã kết thúc vừa thở dài nhẹ nhõm, nào ngờ hết thảy lại vòng vo một vòng tròn, nỗ lực lâu như vậy, kết quả là không qua được mệnh. Người đấu tranh nhưng không qua được chữ mệnh.

Nàng khóc không ra nước mắt.

Cốc Vũ đỡ nàng cùng Hoa thị về nhà, ba ngày, còn có ba ngày. Tô bá bá còn lưu đường sống, Cốc Vũ vẫn không tuyệt vọng, nhưng bộ dáng Hoa Ti Nhu như đứt từng khúc ruột như vậy, rất tuyệt vọng.

Nàng muốn mở miệng an ủi, lại cảm thấy giờ phút này nói gì đều phí công, nghĩ Hoa Ti Nhu ít ngày nữa sẽ đi Đoàn gia, về sau ngày sẽ khó khăn, Đoàn Vô Vi bị lừa bịp há có thể dễ dàng buông tha nàng. Cả đời này chỉ có thể bị hủy.

Đoàn Vô Vi vừa ra khỏi cửa liền đi thẳng đến An Cư. Cũng không dám vào cửa, chỉ chờ ở cửa, gặp một người cao lớn vững chãi đi ra, vội tới ngăn đón, "Đại thiếu gia —— "

Người bị gọi lại là An Cư đại thiếu gia An Cẩm Hoa, xem ra tâm tình không sai, "Nha, người lại có chuyện gì? Đừng nói là lại có một cô nương từ đâu tới, rồi nói là thiếp thất nhà các người chứ?"

Nghe lời chế nhạo này, trong lòng Đoàn Vô Vi thả lỏng, nhưng không dám coi nhẹ, cung kính thỉnh An Cẩm Hoa tới, An Cẩm Hoa cũng không nói nhiều, cũng không đề cập tới.

Đoàn Vô Vi chỉ có thể kiên trì nói, "Chuyện lần trước làm đại thiếu gia chê cười, chẳng qua nàng kia có dã tâm, đã có cốt nhục Đoàn gia, muốn giấu giếm nghĩ về sau áp chế ta. Thiếu gia, hiện tại đã đều giải quyết, nàng biết canh cửi, ta sẽ cố lấy tới tay, đến lúc đó muốn đem bí phương cho ngài,

cũng không biết có thể phát huy công dụng hay không, nhưng là một điểm tâm ý của ta."

An Cẩm Hoa nghe hắc nói nàng kia đã có cốt nhục Đoàn gia, nghiền ngẫm nở nụ cười, lại thấy hắc nói cái gì cách dặt, liền không thèm để ý, một tiểu nha đầu có bản sự gì, bất quá thái độ Đoàn Vô Vi rất hợp ý, nên không nói nhiều, "Được rồi, được rồi! Người còn có chút lương tâm. Ta còn có chuyện khẩn yếu sẽ không giữ người."

Đoàn Vô Vi nhìn theo bóng lưng An Cẩm Hoa rời đi, lau mồ hôi lạnh một hồi, trong lòng đặc ý, xem ra An đại thiếu gia đối hắc đã không có cái nhìn khác, tuy hắc không thèm để ý vài thứ kia, nhưng mình đã cùng hắc chào hỏi qua, chỉ cần cách dặt kia hữu dụng, hắc sẽ không coi thường mình, cứ như vậy mình có thể đứng vững gót chân, chỉ chờa thứ hữu dụng nhất dùng khi lập nghiệp.

Cửa này gian nan như vậy, xem ra mình vẫn qua được.

Đoàn Vô Vi dưới ánh mặt trời đặc ý hắc lên.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 281+20: Còn Có Hy Vọng

Trong cửa hàng, các cô nương như cũ chưa từ bỏ ý định, cách mấy ngày lại tới một hồi, làm cho tiệm thuê không náo nhiệt lắm rộn ràng thêm hai phần. Sáng sớm Lí Đắc Tuyên đã đi cửa hàng cách vách, Vương Lão Đầu cũng đi qua xem náo nhiệt, hai lão nhân có thể trò chuyện. Vương Thị, Vương Ninh Thị ở đằng trước tiếp đón khách. Vì thế hậu viện to như vậy, náo nhiệt ở đằng trước không lọt vào, lớp rêu xanh càng làm cho người ta cảm thấy mát mẻ yên tĩnh. Cây đào một bên xanh lá, đã có vài quả đào non đáng yêu trên cành.

Hạ Xuyên hưng trí bưng bưng dẫn Đình Hữu tại kia nhìn một hồi, "Không lâu nữa là có thể ăn, lớn như vậy, lúc chúng ta ở Đào trang, cả một rừng đào lớn, có... còn lớn hơn con phố này của chúng ta, đến lúc đào chín, ta cho người ăn trước."

Cốc Vũ và An Cẩm Hiên ngồi một bên cũng không có thành thới như vậy.

Bọn họ ngồi ở ghế bành Lí Đắc Tuyên làm, trong lòng không khỏi nghĩ đến chuyện của Hoa Ti Nhu.

Cốc Vũ không có kế sách gì, đến bước này chỉ có thể chờ kỳ tích xuất hiện, thật lo lắng không biết làm thế nào.

An Cẩm Hiên bất đồng, hẳn biết được nhiều hơn, năm đó Đoàn Vô Vi làm gì, hẳn là người thứ nhất biết, còn muốn bức ép thêm, lúc này là một cơ hội cực tốt. Chẳng qua, nếu thao tác không thoả đáng, sợ là An Cư sẽ thêm một cánh tay, về sau mình sẽ khó đối phó hơn.

Nhưng nếu hãn không làm gì, không chừng An Cư tiếp tục lớn mạnh, việc này hãn không muốn nhìn thấy, lại nói trong lòng hãn còn có một chút thương hại, việc của Hoa cô nương, người của hãn có thể đủ giúp một phen, nhưng vạn nhất ngược lại biến thành địch nhân của mình thì sao? Hãn khó xử.

"Cốc Vũ —— "

"Ân?"

An Cẩm Hiên không vòng vèo, "Chúng ta thật có cơ hội giúp Hoa cô nương, nhưng như vậy lẽ mình sẽ gặp khó khăn, người nói nên như thế nào?"

Câu hỏi rõ ràng không mịt mờ, Cốc Vũ thầm đoán được chút gì, hưng trí nghe hãn nói tiếp.

An Cẩm Hiên cũng không biết bắt đầu từ đâu, "Ai, ta nói với người, Mộc đại ca kia, là hãn."

Cốc Vũ cả kinh, bật đứng dậy, kinh ngạc đến lão đạo, Mộc đại ca chính là hãn? An Cẩm Hiên nói hãn, Cốc Vũ biết là người của An Cư, khó trách hãn khó xử, muốn cứu Hoa Ti Nhu thì phải nói cho An Cư biết. Hoa Ti Nhu có bên kia trợ lực, như vậy chẳng phải An Cẩm Hiên càng thêm gian nan?

Nàng cũng khó xử, cuối cùng vẫn là nói: "Cẩm Hiên ca, ta nghĩ kỹ rồi, như vậy cũng không là chuyện xấu, chúng ta không quản được người ta làm như thế nào, nhưng Hoa tỷ tỷ chưa từng làm qua chuyện có lỗi với chúng ta, nếu chúng ta cứ để nàng vào Đoàn gia như vậy, chẳng phải là chúng ta trợ Trụ vi ngược sao, sợ sẽ bất an."

An Cẩm Hiên biết Cốc Vũ muốn thế nào, thở phào nhẹ nhõm, "Người nói không sai."

"Cầm Hiên ca, ta thấy cũng không nhất định là chuyện xấu, có một số việc vốn là phúc họa tương y*, ta không tin Hoa tử tử là người không có lương tâm. Nếu người bên kia biết được, nói không chừng trong đầu cũng có một căn thứ. Đoàn gia nhìn nhận cốt nhục của nàng, trong lòng bên kia đều biết, chỉ cần hãn có lòng nghi ngờ, chúng ta sẽ có cơ hội, huống hồ sự việc này không có người không có lòng nghi ngờ."

Phúc họa tương y* = Phúc và họa tương trợ lẫn nhau, trong họa có phúc.

An Cầm Hiên rốt cục cười rộ lên, nói đến cùng mình bản khoản quá nhiều, "Người nói đúng, cứ như thế thì Đoàn gia và An Cư không tránh khỏi hiềm nghi, chỉ cần bọn họ còn hoài nghi, Hoa cô nương sẽ được cứu, chỉ sợ đến lúc đó sẽ khó xử, nhưng so với hiện tại vẫn tốt hơn vào Đoàn gia."

Trong đầu Cốc Vũ toát ra một chủ ý lớn mật, "Cầm Hiên ca, không phải người nói muốn đi xem xưởng nhuộm sao? Nếu đến lúc đó Hoa tử tử không có chỗ đi, không bằng người..."

Mắt An Cầm Hiên sáng lên, cười ha ha, "Đúng, cái này phải xem hãn làm như thế nào? Phải làm như vậy, Hoa cô nương đến bên chúng ta, ngày sau nếu hối hận cũng không nói chúng ta không cho hãn cơ hội."

Cốc Vũ gật đầu, "Cầm Hiên ca, người đi thông báo bên kia, ta đi xem Hoa tử tử, tiện thể trấn an nàng vài câu."

Hai người phân công nhau làm việc.

Vẫn là khoảng sân quen thuộc, nhưng bên trong không yên tĩnh, một bà tử lão nhải thật chói tai, càng làm da đầu người ta run lên, "Người cũng không xem bản thân mình là cái gì, có thể đi vào Đoàn gia chúng ta đã là phúc khí của người, còn chừng vẽ mặt cầu xin cho ai xem, nếu không nhờ phu nhân chúng ta đại nhân đại lượng, chỉ bằng người, người có chết ba lần cũng không ai đoái hoài..."

Gặp nô tài điều ngoa còn như thế, nếu đi vào sẽ phải ra sao nữa? Cơn tức lên tận đầu Cốc Vũ, càng cảm thấy lựa chọn vừa rồi với An Cẩm Hiên là đúng, cho dù như thế nào, bọn họ không thể trở mắt nhìn Hoa Ti Nhu vào Đoàn gia.

Vén rèm lên, Cốc Vũ thấy sắc mặt bà tử kia khê biến, cũng chỉ bữu môi, căn bản không đem Cốc Vũ để vào mắt.

Cốc Vũ ra vẻ kinh ngạc nói: "Nha, vị ma ma này, vừa rồi người nói cái gì, lão gia các người cho người tới làm gì?"

Ma ma kia không được tự nhiên nở nụ cười, giọng điệu vẫn không hòa dịu, "Dĩ nhiên là chăm sóc nhị nãi nãi."

Cốc Vũ vẫn không hiểu, "Uh, đã là chăm sóc, còn kêu là nhị phu nhân, nhưng vì sao là Đoàn gia các người? Chắc chắn, thì ra là nô tài của Đoàn gia. Nhị phu nhân tốt xấu gì cũng là chủ tử, vì sao còn nói muốn tử tử chết ba lần? Lời này ta nghe rõ ràng, có nên đi phủ nha cáo một nô tài ác độc khi chủ hay không? Chỉ là không biết sẽ phán như thế nào? Còn có nếu Đoàn lão gia biết huyết nhục của mình còn chưa xuất thế đã bị nô tài nhà mình trù ẻo chết ba lần, sợ là..." Nếu là Đoàn Vô Vi cốt nhục, mặc kệ người chết ba lần hay ba trăm lần chứ, trong lòng Cốc Vũ không hề áp lực.

Lão ma ma kia biết gặp một người lợi hại, cũng không giữ mặt mũi, về sau còn dài, vạn nhất thật xé rách mặt đi cáo trạng, cũng không bảo hộ được bản thân, "Nhị nãi nãi, ngài đại nhân đại lượng đại từ đại bi, không cần so đo với nô tì, về sau không dám nói lung tung."

Hoa Ti Nhu bị nàng quấy rầy tâm phiền ý loạn, danh xưng nhị nãi nãi không dễ nghe, khoát tay kêu nàng đi ra ngoài, bà tử kia không dám ở lại, sợ Cốc Vũ đổi ý.

Về mặt Hoa Ti Nhu đau khổ, "Người so đo với nàng làm gì? Ta thành dạng này, cũng không sợ nàng." Là bình võ không sợ đập phá sao?

Cốc Vũ không nói gì thêm, đợi Hoa thị ra cửa nhìn một hồi, xác định lão bà tử không ở ngoài cửa nghe lén, thuận tay kéo màn, mới an tâm kéo Cốc Vũ tới, nghiêm túc nói: "Cốc Vũ, tới đây."

Cốc Vũ có chút không hiểu.

Chỉ thấy Hoa Ti Nhu và Hoa thị liếc nhau, Hoa thị quyết tuyệt gật đầu, "Cốc Vũ, ta muốn phó thác người một việc, ngàn vạn lần đừng chối từ."

Cốc Vũ cảm thấy không thích hợp, các nàng là muốn đi trốn sao, muốn nói gì đây, nàng không ngại nghe một chút.

"Hoa gia chúng ta nhiều năm qua không nghĩ tới sẽ đến tình thế này. Trên người ta có vài thứ, lát nữa đều phó thác cho người, chỉ là người... người phải lập thế, về sau nếu thứ này có thể xuất hiện một lần nữa, phải là Hoa gia. Ta biết khó xử cho người, nhưng mà... mẹ con chúng ta đều không thể nhìn thấy ngày đó." Nước mắt Hoa thị liên tục rơi xuống.

Cốc Vũ bắt đầu mâu thuẫn, mẹ con Hoa gia lần này quyết tâm lấy chết nên mới đem đồ của Hoa gia giao cho mình, hy vọng còn có một ngày lại thấy ánh mặt trời. Mình nên nhận hay không? Lập tức nàng nghĩ thông suốt, đã quyết định cứu các nàng, đến lúc đó dĩ nhiên sẽ trả về. Không bằng lúc này làm một nhân tình, đến lúc đó các nàng sẽ nhớ được đại ân, cái gì cũng không bằng tâm con người.

Cốc Vũ nhếch khóe miệng cười, "Bá mẫu, người nói gì vậy? Các người đều tốt, đồ của Hoa gia dĩ nhiên là người Hoa gia làm chủ, dù sao ta cũng là người ngoài."

Thần sắc Hoa thị buồn bã, có chút do dự, sao nàng không nghĩ như vậy chứ.

Hoa Ti Nhu thì khác, nàng hiểu rõ tình cảnh của mình, "Cốc Vũ, tỷ tỷ không khách khí với người. Chuyện gì người đều giúp đỡ chúng ta, dù mạo

hiếm thế nào, ta cũng không báo đáp được ân tình của người, chẳng qua chuyện này không bình thường. Chúng ta vào Đoàn gia, xem ra ta cùng nương khó thoát một kiếp, thứ này sẽ bị Đoàn gia thu nạp, không bằng người thay chúng ta giữ gìn, cũng giải quyết tâm nguyện của chúng ta, nếu như không được, người còn có về sau, còn có con cháu..."

Cốc Vũ dờ khóc dờ cười, mình vẫn là một cô nương chưa thành thân tính gì đến con cháu, nhưng nàng cười không nổi. Suy xét một lát, rốt cục nghiêm cần nói: "Hoa tử tử, không đối gạt các người, ta đến đây muốn nói với các người một tiếng, ở đại hội tư tằm, chúng ta thấy... thấy hãn. Người nghĩ đi, có thể xuất hiện ở địa phương đó, ít nhiều gì cũng là con cháu đại gia, không chừng chính là người trong nghề, người nghĩ lại, chẳng phải Đoàn gia cũng là như vậy sao?"

Hoa Ti Nhu nghe ra một chút manh mối, "Thế nào?"

Cốc Vũ khẽ mỉm cười nói: "Thời gian cấp bách, ta tự tiện làm chủ, Kim lão bản đã phái người hỏi thăm, chỉ mong có chút hy vọng là Mộc đại ca có thể ngăn cản Đoàn gia, nếu Đoàn gia biết được đứa nhỏ trong bụng người là của Mộc đại ca, mà Mộc đại ca có thể lên tiếng, Đoàn gia sẽ không dám xằng bậy, người nói đúng không?"

Hoa Ti Nhu không chắc chắn, mình ép buộc lâu như vậy, kết quả là thế nào đây? Còn không phải là quá bi thảm? Tin tức này tuy không chắc chắn, nhưng hãn còn nhớ tình xưa? Vì thế nước mắt chảy xuống kéo tay Cốc Vũ, "Cốc Vũ, nếu việc này không thành, dù sao cũng nhờ người lo lắng."

"Dưỡng thân mình cho tốt, cái gì đều không trọng yếu bằng bản thân. Tử tử, bá mẫu, nói một câu không xuôi tai, việc này không thể đều dựa vào người khác, kết quả sẽ hại chính mình. Nếu qua khỏi khó khăn này, ta cảm thấy người cùng bá mẫu nên phát huy công dụng vật ở trên tay. Chờ các người có thể quật khởi, ai cũng không dễ dàng làm khó các người" Cốc Vũ lời nói này như chỉ ra con đường sáng trước mắt.

Mắt Hoa thị sáng ngời, lập tức ảm đạm xuống, nhàn nhạt lo sầu cười.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 282+21: Chuyển Tới Phường Nhuộm

Hôm đó, Cốc Vũ từ trong viện đi ra, gặp một người đàn ông đi tới, quả thật là người đàn ông dẫn đầu gặp ở hội tơ tằm, hèn chi thấy hắn có chút quen mặt, thì ra là An Cẩm Hoa.

Nàng khẽ căn môi lui qua một bên, để hắn vội vàng đi qua, rồi trừng mắt nhìn tấm lưng kia.

An Cẩm Hoa cùng Hoa Ti Nhu ở trong phòng nói cái gì không ai biết, đảo mắt đến thời hạn ba ngày, cũng không thấy Đoàn Vô Vi đến đón người, không những không có người tới đón, ngay cả lão ma ma kia cũng chẳng biết đi đâu.

Hắn không đến lại có người dám đến, là chủ nhà. Hoa Ti Nhu ra công đường, chuyện xấu dĩ nhiên có người âm thầm truyền ra. Người nọ cảm thấy Hoa Ti Nhu không có đức hạnh, làm hỏng phong thủy nhà mình, muốn đuổi các nàng ra ngoài. Triệu Thị cũng gặp chủ nhân nói, nàng đã chuẩn bị, nhưng đành chịu đựng ghen khuất đi cầu người ta tha thứ mấy ngày.

Việc đã đến nước này, Triệu thị dẫn theo Hoa thị, đi chung quanh tìm chỗ ở thích hợp, dù không đặc biệt không thích hợp, nhưng nghe nói là mẹ con Hoa gia là không chịu cho thuê. Hoa thị và Triệu thị bị người ta châm chọc không ít.

Triệu thị chạy như vậy hai ngày có chút phiền não, "Ta nói không tìm nữa, chuyển vào trong nhà ta đi, người không nhiều lắm cũng rộng rãi, tội gì phải nhìn sắc mặt những người này."

Hoa thị cho là nói đùa, trong lòng tuy cảm kích Triệu thị nhưng cảm thấy không được. Nhà Triệu thị không kém, nhưng trong nhà còn người khác, dâu của nàng còn có một đứa bé mới sinh, nếu Hoa Ti Nhu ở trong nhà người khác dưỡng thai, dù sao cũng không được.

Đành phải thôi, trở về lại tính tiếp.

Đáng tiếc người ta vội thu nhà, các nàng đã không còn đường đi.

Chờ lúc Cốc Vũ và An Cẩm Hiên biết được, Hoa Ti Nhu và Hoa thị đã hạ quyết tâm, thu thập xong đồ đạc, nhưng chậm chạp không biết đi đâu.

Chén trà trên bàn đã chỉ ra trong phòng vừa có người tới, Hoa Ti Nhu nói: "Nương, hă nói gì?"

Hoa Thị bất đắc dĩ cười, khuê nữ nghĩ gì dĩ nhiên nàng hiểu, chắc là cảm thấy vừa rồi An Cư đại thiếu gia kêu chuyển về ở biệt viện hă mua riêng. Bằng lương tâm mà nói, từ khi hă biết được Hoa Ti Nhu có thai, mỗi lần đến đều hoà thuận, thậm chí còn mang theo về hồi hận. Nhưng đã trải qua nhiều thế sự, Hoa thị luôn cảm thấy sự việc này không đáng tin. Nếu người này thật tâm, vì sao lúc trước ngay cả tên cũng giả, lại nói nếu không do hă làm ra việc này, hai mẹ con nàng đâu ra nông nổi như vậy.

Làm mẹ luôn bao che khuyết điểm, tuy Hoa Ti Nhu có phần không đúng, nhưng Hoa Thị tự động xem nhẹ.

Thấy Hoa Ti Nhu tựa hồ nghe lời hă động tâm, tới ở trước, chờ lão nhị cưới vợ xong sẽ đón nàng vào cửa, Hoa thị nghĩ cũng không dám nghĩ, ở như vậy khác nào dưỡng ở bên ngoài, đến lúc đó vô thanh vô tức mang theo đứa nhỏ trở về, sao có kết cục tốt. Phu nhân hiền lành cỡ nào cũng không nhìn được, đừng nói đến lúc đó không có chỗ dựa vào, chỉ dựa vào sủng ái thì không lâu dài, hưởng hồ vào được hay không là chuyện khác, vạn nhất đến lúc đó cái gì cũng nhờ hă, chỉ có thể mặc cho số phận. Ngày như vậy mẹ con các nàng trả giá quá lớn!

Cốc Vũ ngày đó nói không sai, phải dựa vào chính mình mới được, không thôi sẽ bị người đè bẹp.

Nghĩ như thế Hoa thị thầm thở dài, "Nhu Nhi, sợ là mình không về Tú huyện được, dù Đoàn gia không dám đắc tội chúng ta, nhưng phát ra một ít lời đồn đãi, chúng ta cũng không tốt hơn chút nào, chúng ta đừng nên hy vọng trở về. Đi trấn trên, đi vào thôn, là không sai. Chờ sinh đứa nhỏ xong lại tính."

Hoa Ti Nhu còn ôm một tia may mắn, vừa rồi người kia khẩn cầu nàng như vậy, còn cam đoan về sau sẽ như thế nào như thế nào, huống hồ đứa nhỏ này cũng không phải của một mình nàng, "Nương!"

Ngờ khí Hoa thị liền trở nên nghiêm khắc, "Giờ phút này người còn phân không rõ ràng, vết thương vừa lành đã quên đau sao? Thật vất vả qua một cửa như vậy, chúng ta cần phải cẩn thận suy nghĩ chuyện của Hoa gia chúng ta. Nếu chúng ta có thể, hẳn không đến mức khinh thị người, về sau người muốn vào cửa, cũng phải có chút này nọ mới được, người thật cho rằng một đứa bé có thể giữ được hẳn? Xem phu nhân nhà hẳn thì rõ, tội gì như vậy chứ! Đến lúc đó khóc đến chết cũng không có chỗ, không thể giày xéo phúc phận của mình, con gái!"

Hoa Ti Nhu thấy Hoa thị nghiêm túc như vậy, trầm mặc.

Lúc Cốc Vũ vào cửa, trùng hợp nghe Hoa thị nói những lời sau, nhin không được nở nụ cười.

"Bá mẫu, Hoa tử tỷ, ta cùng Kim lão bản đi vào được không?"

Hoa thị ở trong tiếp đón một tiếng, Cốc Vũ và An Cẩm Hiên ăn ý nhìn nhau cười, vào cửa.

Thấy các nàng thu thập xong, Cốc Vũ hiểu rõ, vài ngày nay các nàng gian nan đều tìm không ra nơi đặt chân, xem ra là có tính toán.

Vẫn làm bộ như không biết, "Đây là sao?"

Hoa thị ha ha cười, không có chút ủy khuất khổ sở nào, như bình thường nói: "Cốc Vũ, lời của người nói đúng, nhờ phúc khí chúng ta có thể qua cửa ải này, về sau muốn dựa vào chính mình, Hoa tử tử người—— chúng ta chuẩn bị đi, không biết làm sao nói lời từ biệt với các người."

Hoa Ti Nhu không nói chuyện vân vê ống tay áo. Cốc Vũ đem động tác nhỏ của nàng để trong mắt, "Thế nào, trong thành không tốt sao? Thân mình Hoa tử tử bị kinh sợ vài lần, vậy muốn đi chỗ nào? Sợ là..."

Sao Hoa thị không đau lòng nữ nhi, là bất đắc dĩ thôi.

"Người không biết, Hoa tử tử người không chịu nhưng phải khuyên nhủ nàng. Biệt viện Đoàn gia dứt khoát không thể ở, đi vào sẽ không có đường lui." Hoa thị không coi bọn họ là người ngoài, chuyện nên biết không nên biết, bọn họ đều đã biết.

Hoa Ti Nhu cũng nghĩ thông suốt, "Nương, không phải nói ta muốn ở biệt viện kia, nhưng có thể đừng đi xa như vậy hay không? Ở đây không tốt sao? Nếu người đi trấn trên hoặc nơi khác, khó đảm bảo không có người khi dễ chúng ta. Lại nói nơi này tuy xảy ra chút chuyện nhưng người ở đây tốt, trong thành không tốt như vậy, mọi thứ đều tự qua, chuyện của chúng ta không lâu sau sẽ phai nhạt."

Hoa thị cũng bất đắc dĩ, "Nếu có đường sống, hà tất nương bức người như thế."

Quả thực như An Cầm Hiên sở liệu. Trong lòng Cốc Vũ cười lạnh một tiếng, An Cầm Hoa thật có thể bức bách các nàng. Nếu Hoa thị không kiên quyết, chỉ sợ các nàng chỉ có thể trụ vào ở biệt viện của hắn. Nếu thật vì các nàng suy nghĩ, sao lại tính kế như vậy? An Cầm Hoa a, An Cầm Hoa! Đây là do người chấp tay nhường cho, chúng ta sẽ không khách khí với người.

Cốc Vũ khẽ mỉm cười, "Bá mẫu, nếu thật có chỗ đi mà không cần một nhọc, coi như vì Hoa tỷ tỷ suy nghĩ."

Hoa thị cho rằng Cốc Vũ để các nàng vào ở nhà nàng, vội vàng xua tay, "Không được không được. Ai! bá mẫu không thể hại người, nữ nhân sinh đứa nhỏ không thể đến nơi khác, đặc biệt nhà người còn có trẻ con, Hạ Xuyên là người cơ trí, ta không thể chiết phúc phận của hã."

Cốc Vũ biết có một số người tin điều này, nếu không là nhà của mình, dứt khoát không có đạo lý đến nhà người khác sinh con, nên bước qua ngòi xuống, "Coi ngài nói đến đâu vậy! Biện pháp khác không có, muốn tìm một chỗ sao, cũng không khó như vậy. Nhà chúng ta quen biết Kim lão bản, mấy ngày nay hã xem một chỗ muốn làm phường nhuộm, nhưng tạm thời chưa tới bước đó. Viện này lớn cũng bỏ không, chỉ là cách mấy con phố có chút xa, nếu các người không ghét bỏ có thể tới ở."

Lời của Cốc Vũ ngoài trừ cho các nàng biết Kim lão bản có chỗ ở, lại để lộ ra một tin tức, thành Vân Châu lớn như vậy, mà các người tìm không được một nơi thích hợp. An Cẩm Hoa nếu thật muốn giúp người, muốn an trí một chỗ cho các người sẽ không khó khăn gì.

Mắt Hoa thị sang lên, "Phường nhuộm? Đây..."

Hoa Ti Nhu có chút vui sướng.

Hoa Thị nói, "Kim lão bản, người còn chưa khai trương buôn bán, lại phải làm xưởng nhuộm, chúng ta ở chỗ đó phải đến một năm rưỡi, về sau người buôn bán, sẽ không sợ sao?"

An Cẩm Hiên dĩ nhiên biết ý nàng, một năm rưỡi có nghĩa là muốn sinh hạ đứa nhỏ ở đó, vội vàng tỏ thái độ, "Có ngại gì, nhà cửa tuy trọng yếu, nhưng người quan trọng hơn, nếu trong lòng các người bất an, coi như là ta cho các người thuê, cũng không cần trả tiền thuê, ta vốn cũng muốn mượn

người trông coi, cứ như vậy vừa khéo tiết kiệm, thuận tiện cả hai bên. Lại nói, nể mặt Cốc Vũ, các người cũng nên tới ở."

Lần này, ngay cả Hoa Ti Nhu cũng tới ngồi kề bên, những lời này lại không là An Cẩm Hoa nói. Nếu hấn thất tình, đâu chỉ có thể chuyển tới biệt viện. Đến cùng có phải nàng quá mức tin tưởng hấn không? Chẳng lẽ phải nhất định chờ nhị lang thành thân mới được vào cửa? Chẳng lẽ tìm chỗ ở cho các nàng lại khó xử như vậy? Có thể thấy được hấn cảm thấy nàng không có trọng yếu như vậy mà thôi.

Hoa thị vỗ tay, trong lòng quyết định, "Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, về sau lão bà ta nhất định sẽ không để cho các người gặp phiền toái."

Hoa Ti Nhu cũng phục hồi tinh thần lại, "Nương, về sau chúng ta phải tự dựa vào chính mình mới được. Lần này cũng chỉ có thể làm phiền Kim lão bản."

Không ngờ giờ phút này Hoa Ti Nhu nói được như vậy, Hoa Thị cười cười không nói gì.

Cốc Vũ lập tức nghiêng đầu liếc An Cẩm Hiên, "Còn thất thần làm gì? Mau tới chuyển đồ."

An Cẩm Hiên không chút phản cảm với bộ dáng chỉ huy đó, liên tục đáp, "Được rồi." Một tay cầm một gói đồ đi ra cửa.

"Chuyển nhà không phải là bưng đồ ăn, không cần giống tiểu nhị vậy." Cốc Vũ ở phía sau nói một câu.

Hoa Ti Nhu vốn đơn giản, ngoài trừ hai gói đồ An Cẩm Hiên xách ra ngoài, chỉ còn lại chút vụn vặt đặt ở trong rổ, Hoa Thị ôm lấy, Cốc Vũ tiến lên đỡ Hoa Ti Nhu đi ra ngoài.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 283+22: Gặp Cố Nhân

Phường nhuộm ở thành bắc, cách nhà Cốc Vũ ở cửa thành nam có chút xa, nếu có xe ngựa thì không xa lắm.

Hoa Ti Nhu chuyển đi, nếu nàng rảnh rồi sẽ chạy tới xem, ngẫu nhiên Hoa Ti Nhu cũng ra ngoài, nhưng mỗi khi đều có Hoa Thị đi theo. Theo giọng nói của mẹ con hai nàng, Cốc Vũ biết là họ có chút oán giận An Cẩm Hoa.

Sau khi Hoa Ti Nhu các nàng chuyển tới, An Cẩm Hoa luôn có chút bất mãn, nói nơi này không nên để người của An Cư đến, hẳn nói đến khi Hoa Thị ứa lệ hẳn mới bỏ qua. Hẳn làm trò nói nơi ở của Kim lão bản không thích ngoại nhân vào cửa, quay đầu gõ Hoa Ti Nhu, người là người của Hoa gia không phải là An Cư, nhưng huyết nhục trong bụng sẽ là họ An, người xem bộ dáng hẳn lúc này còn trông cậy vào hẳn sao? Những lời tương tự nói không ít, Hoa Ti Nhu và Hoa Thị khuyên bảo mãi mới đỡ hơn một chút, không rồi rắm.

Hôm nay, An Cẩm Hiên và Cốc Vũ cùng nhau đánh xe tới phường nhuộm, nhân tiện mua một ít đồ dùng hàng ngày. Hoa Thị mỗi ngày ở bên cạnh Hoa Ti Nhu, nhưng vì tuổi tác cao đôi khi lực bất tòng tâm. Cốc Vũ xem ở trong mắt, càng cảm thấy phải tìm người giúp đỡ mới được. Ăn cơm trưa xong, lúc Cốc Vũ và An Cẩm Hiên cáo từ, Hoa Thị muốn mang theo Hoa Ti Nhu, tới Vân Cẩm Các của An Cẩm Hiên nhìn xem.

Phường nhuộm nói là thành bắc, kỳ thực có chút hoang vắng. Không có nhiều cửa hàng ở các ngã tư đường, đa phần dùng làm nhà kho chứa gỗ,

còn có một ít kho phòng của nhà giàu, người không nhiều lắm, ở thừa thớt, kề bên là nơi một số tam giáo cứu lưu trong thành tề tụ, chỉ là thỏ không ăn cỏ gần hang nên thành bắc rất thanh tĩnh. Sau khi An Cầm Hiên mua sơn cũng có cái gọi là hàng xóm đến thăm đáp lễ, mời tiệc. Sau này mỗi khi An Cầm Hiên tới đây, bọn họ coi hẵn là người một nhà, làm cho An Cầm Hiên thật không ngờ.

Lúc An Cầm Hiên đến xem mảnh sơn này, cái khác không nói, chính là có một con sông nhỏ kề bên rất tiện lợi, sơn cũng sạch sẽ, không có gì cần mua thêm, nên mua. Hơn nữa người ở đây cũng bình an vô sự, có gì đều đặt ở trên mặt, không làm người chán ghét. Còn nữa, những người này đều ở các nơi tụ tập đến, nghĩa khí làm đầu, nếu người không nói mình làm gì sẽ không có người hỏi. Điểm này làm cho An Cầm Hiên rất cao hứng.

Hoa Ti Nhu các nàng ở đây cũng quen, ngẫu nhiên cùng tam cô lục bà qua lại. Nàng vốn là người hiền lành, đối với người khác đều khách khí, hơn nữa lúc này thân phận mình như vậy cảm thấy xấu hổ, cho nên càng thu liễm. Cuộc sống của những người đó vốn gian nan, nhưng thấy người khác khách khí nên cũng khách khí lại, qua lại vài lần tạo thành quan hệ tốt. Không chỉ như thế, kề bên phường nhuộm là một bà mối, thấy Hoa Ti Nhu to bụng, trên đường kéo tới một bà đỡ, nói là về sau muốn sinh không cần khách khí, bà đỡ này đáng tin cậy, mình cũng có khí lực, nâng đỡ gì đều có thể làm!

Bởi vậy, mẹ con Hoa Ti Nhu ở đây không bị lời đồn đãi quấy nhiễu, cảm thấy vài phần ấm áp khó được.

Hôm nay xe ngựa đi ngang qua sơn lạnh tanh, qua con phố đầy bùn, đánh lên một mảng bụi bặm. Ngẫu nhiên đám người qua lại chào hỏi An Cầm Hiên đánh đang đánh xe.

Cốc Vũ ở trong xe cùng Hoa Ti Nhu vui đùa, "Tỷ tỷ, người xem Kim lão bản vội như vậy, một đường đi như vậy phải ăn đến hai cân bụi."

Hoa Ti Nhu hé miệng cười, Hoa Thị nói: "Tuổi Kim lão bản như vậy nhưng với người chung quanh rất tốt, ở nơi này cũng có ưu việt của nó. Người thấy người ở đây không để ý nhưng gặp hàng xóm đều chào hỏi một tiếng. Bà con xa không bằng láng giềng gần, trước kia ta cảm thấy chúng ta không thể ở chung với những người này, bây giờ xem ra ta sai lầm rồi."

Hoa Thị luôn không lỡ thời cơ gõ Hoa Ti Nhu.

Nói xong không để Hoa Ti Nhu nhiều lời, lại khen An Cẩm Hiên hai câu, "Kim lão bản này nhìn khoảng hơn hai mươi, lại có thể chu toàn như vậy. Người thấy hãn không tới đây thường xuyên, nhưng những người chung quanh thấy hãn đều khách khí, tuổi này coi như là khó được."

Cốc Vũ đang ăn miếng Triệu thị đưa tới, bỗng chốc sặc, An Cẩm Hiên mới hơn hai mươi? Khụ khụ khụ, vừa ho vừa buồn cười. Xem ra hãn đã lừa gạt được những người này, tuổi tác quá nhỏ làm buôn bán quả nhiên không tốt lắm.

Hoa Ti Nhu vừa vuốt cho nàng thuận khí, vừa nói: "Lớn như vậy nói sặc là sặc, tốt nhất không nên ở trên xe ăn vặt..."

Mặt Cốc Vũ đỏ bừng, đang muốn biện giải hai câu, đột nhiên bên ngoài có thanh âm khóc náo.

Ở nơi này dạng người gì đều có, ngoài trừ có chút ưu việt ở ngoài, đều có chút chuyện bận lòng, tỷ như mẹ mìn bà đỡ đều có, người mua bán cũng có, cho nên thanh âm này dĩ nhiên không hiếm thấy. Cốc Vũ thấy Hoa Ti Nhu đã bắt được cánh tay Hoa Thị, ba người đều không nói gì, chỉ hy vọng An Cẩm Hiên mau chòng đánh xe rời đi.

Tiếng khóc náo vẫn rõ ràng như trước, xe ngựa đột nhiên ngừng lại.

Thanh âm An Cẩm Hiên vang lên đến, Cốc Vũ và Hoa Ti Nhu bọn họ nhin không được, kéo màn nhìn ra bên ngoài.

Trên đất là một cô nương tóc tai lộn xộn lại cắm cây trâm hoa có đính hạt châu, bị một phụ nhân lôi kéo nhưng không chịu đi. Hoa Thị nhận ra phụ nhân kia, chính là bà rằng vàng cách hai ngõ nhỏ, xem ra cô nương này... Không nói cũng biết chuyện gì xảy ra.

Người người đều có sự đau khổ, chuyện trên đời vốn khó lường toàn.

Bà rằng vàng không ngừng mắng, "Nhìn người đi, tìm cho người một tốt lại bị người đập cho hư, người cho người là tiểu tử nhà giàu chắc? Nếu lần tới người còn dám, ta... ta sẽ bán người cho kỹ viện."

Nữ nhân kia khóc thật đáng thương, lại không nói gì, lúc này chỉ lôi kéo xe ngựa, An Cẩm Hiên sợ kéo đến nàng mới dừng lại. Bà rằng vàng kia chửi bậy: "Người lôi kéo xe ngựa của người ta làm gì? Mau buông tay, buông tay!"

Kêu réo, bà rằng vàng cũng kéo không ra vị cô nương kia.

An Cẩm Hiên vào thế khó xử, chỉ có thể nhìn. Giúp cũng không giúp được, ngày nào mẹ mìn lại không bán một ít người? Hẳn căn bản không đồng tình, nhưng kêu hấn kéo cô nương kia ra, hấn cũng không ra tay được.

Hoa Ti Nhu trải qua nhiều chuyện, tâm tư có chút mất cảm, nhìn lại có chút xót xa.

"A ——" một tiếng, cô nương buông lỏng, bị bà rằng vàng kéo ra, hai người cùng té trên mặt đất. Hoa Ti Nhu lúc này chấn động, người này, nàng thấy quen mặt.

Bà rằng vàng không có tính toán khác, "Người nghĩ lại đi, lúc trước ta mua người, sao người không nhớ kỹ ta tốt? Xem bộ dáng người còn được, làm nha đầu Kiều gia cũng không bôi nhọ người, nếu được coi trọng, người có thể thành thiếp, tội gì qua nghèo khổ, làm nha đầu có gì tốt."

Tuy cô nương kia không tình nguyện, nhưng không có cách nào, khóc sướt mướt bị bà răng vàng kéo đi.

Cốc Vũ thấy Hoa Ti Nhu nghe đầu đuôi, không có phản ứng gì, ngược lại như nghĩ đến cái gì, thậm chí người ta thấy nhiều, lòng dạ sẽ cứng rắn hơn.

Cùng một ý niệm, Hoa Ti Nhu liền thốt ra, "Như Ý!"

Cô nương kia bị kêu run lên, vội quay đầu, quỳ gối trước xe ngựa, "Phu nhân, phu nhân ngài biết Như Ý, cầu ngài mang Như Ý đi thôi, Như Ý làm trâu làm ngựa báo đáp ngài, hoặc là, hoặc là làm nha đầu cũng được, nô tì không muốn đi làm thiếp thất..." Như Ý đã tuyệt vọng, chỉ biết đập đầu trước xe ngựa, căn bản không nhìn lên xe, hướng hồ giăng co một hồi, nàng xem không rõ.

Tuy bà răng vàng bà là mẹ mìn, làm nhưng cũng là mua bán, mua được cô nương đa số là đưa vào nhà giàu làm nha đầu, cũng sẽ không đưa đi kỹ viện, gặp Như Ý như vậy, nàng thật sự đau đầu. Vốn cho rằng nói thấu đáo cho nàng biểu hiện tốt một chút, nào ngờ lúc nói đi làm nha đầu, Như Ý không có phản ứng gì, nhưng lúc nói đến về sau không ra ngoài, có thể nâng làm thiếp liền để ý.

Lúc này nàng có khổ nói không nên lời.

Hoa Ti Nhu thấy Như Ý như vậy, lại nhớ đến lần trước thấy nàng, nàng vẫn là nha đầu bên người Hàn thị, khi đó mình nói chuyện, ngẩng đầu đã thấy nàng rơi lệ đầy mặt, một khuôn mặt nhỏ nhắn chọc người thương. Trước khi rời đi, còn đối với nàng nói một hồi, lúc đó mình ở hoàn cảnh nào, Hoa Ti Nhu trong lòng cảm niệm. Nào ngờ gặp lại ở địa phương này.

Nói vậy cũng là Đoàn gia tạo nghiệt, bằng không sao một đại a đầu không làm, lại ở nơi này, trong lòng nàng rất mâu thuẫn.

Cốc Vũ thấy vẻ mặt của nàng, chắc người này là bạn cố tri, vừa vặn có thể mua lại, để hầu hạ Hoa Ti Nhu.

An Cẩm Hiên tựa hồ nghĩ tới một điểm, ngẩng đầu trưng cầu ý kiến các nàng. Hoa Ti Nhu không nói thêm gì, chỉ vừa rơi lệ vừa gật đầu không ngừng. An Cẩm Hiên thấy vậy liền nhìn bà rằng vàng nói: "Nha đầu này bao nhiêu bạc?"

Lần này bà rằng vàng mang Như Ý trở về, một bụng hờn dỗi, cảm thấy cho dù nàng vào nhà giàu, sợ sẽ gặp phải phiền toái, bây giờ có người muốn mua, dĩ nhiên vui, lại thấy Kim lão bản không sai, ngày sau không chừng có thể giúp đỡ mình, liền đưa ra khuôn mặt đầy ý cười, "Kim lão bản a, người nhìn đi, nha đầu này có phúc khí, là tử khế, vốn ta tính bán nàng năm lượng bạc, nếu ngài để ý, trả lão thân bốn lượng, coi như vì chúng ta là hàng xóm một thời gian."

Hàng xóm thì quá xa, nhưng An Cẩm Hiên không nói phá, "Đây là năm lượng bạc, cũng không thể kêu ngài chịu thiệt, đây là cố nhân của thân thích nhà chúng ta, may mắn có ngài, ta nhớ kỹ tình cảm của ngài."

Hoa Ti Nhu luôn lấy thân phận thân thích của An Cẩm Hiên ở tại viện này, vừa rồi nàng kêu ra tên Như Ý, cho nên bà rằng vàng không nghi ngờ, cầm năm lượng bạc, đem bán thân khế cho An Cẩm Hiên, rồi hung hăng khen An Cẩm Hiên vài câu, mới vừa lòng đi.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 284+23: Tha Cho Người, Gian Như Quỷ

Bởi thế Như Ý vào ở phường nhuộm. Hoa Ti Nhu và Hoa Thị thiện tâm, hơn nữa Như Ý xuất thân nha đầu, biết xem mi cao mắt thấp, rất cẩn thận chăm sóc hai mẹ con. Hoa Ti Nhu có nàng chiêu cố, Hoa Thị không cần động tay, goiing như lão thái thái hưởng phúc.

Trong lòng mỗi người đều có một khúc mắc. Hoa Ti Nhu có, Như Ý ra cửa cũng dĩ nhiên là có, nên không hỏi nhiều, như vậy có một đoạn trải qua ăn ý, hai người có chút tỉnh táo ý tứ hàm xúc ở bên trong.

Cốc Vũ ở bên này như cũ thật yên lặng. Ngày thường có nương cùng mỗ mỗ trông cửa hàng, cha cùng ông ngoại và sư công đều ở một chỗ, ngày thường nàng nhiều lắm dạy Hạ Xuyên cùng Đình Hữu, ngày qua coi như là bình thản, chỉ là quá mức bình thản.

Bên cửa hàng An Cẩm Hiên nàng không giúp được gì, rất tự tại thoải mái, mỗi ngày ăn no ngủ ngon rồi lại ăn, cũng không có nhiều quy củ không thể ra ngoài, nàng thường đi ra ngoài lặc lự, Vương Thị thấy bộ dáng nàng rất thoải mái, thường nói đến tuổi này phải cao ráo mập mập mới tốt.

Ngày này, Cốc Vũ lại hưng trí bừng bừng muốn ra ngoài, "Nương, mỗ mỗ, ta đi ra ngoài dạo sẽ trở lại."

Vương Ninh Thị không thể không nề hà, "Ta nói tính tình mỗi người, cả đời nói bao nhiêu, làm bao nhiêu chuyện đều có định số. Người coi Cốc Vũ trước kia yên lặng cả ngày trốn ở trong phòng, đây là muốn bù lại đây."

Vương Thị cũng cười, "Không cần gây phiền toái cho cô cô người!"

Cốc Vũ gật đầu, ra ngoài đi dạo.

Thẳng cửa nam đến đường cái Đông Thuận vốn có một khoảng xa, hơn nửa mặt trời bắt đầu gắt, Cốc Vũ nhìn trên đường không nhiều cô nương mang nha đầu ra cửa, chỉ có một hai người, đều dùng khăn che mặt che khuất. Nàng còn nói thầm thời đại này nữ nhân thật chịu tội, thứ này che rất nóng, nhưng với các cô nương yêu quý làn da trắng non mịn của mình thì không chịu lộ ra.

Liên quan, người đến tiệm thuê cũng ít hơn.

Ánh mặt trời chói chang trên đầu, Cốc Vũ cũng cảm thấy nóng lên, ỷ vào quen đường tính toán đi xuyên qua ngõ nhỏ, không chỉ đường gần hơn, không cần bị phơi nắng, lại thanh tĩnh.

Con đường lát đá vắng vẻ, nhà hai bên đường ngẫu nhiên có thể thấy được mái cong, vách tường loang lỗ, cách đường cái rất gần, lại thanh u khó được, ngón tay Cốc Vũ xẹt qua vách tường, còn dùng ngón tay nhẹ gõ, nàng nghe mờ mờ nói qua, rất nhiều người thanh chuyên xây phòng, nhưng người cùng khổ đều là tường đất, kẻ nửa vờ muốn chút thể diện nên dùng thanh chuyên và bùn, không ít nhà còn có tường ngăn.

Lúc này Cốc Vũ thấy mặt tường là thanh chuyên, lại ngẩng đầu nhìn xem có phải lợp ngói không, đoán nhà này không phải toàn bộ là thanh chuyên, đoán vậy cũng không biết là nhầm chán.

Ánh sáng trước mắt tối lại, Cốc Vũ nhìn thấy một người đứng trước mặt mình, nàng ngẩng đầu hí mắt nhìn một cái, không khỏi ngần ra, cũng không nói nhiều, nghiêng người muốn đi.

"Tiểu nha đầu! Nói, người ở đây làm cái quỷ gì?" Ngừ khí rất không tốt.

Cốc Vũ nhìn hẩn, cũng không e ngại, không phải là một Đoàn Vô Vi sao? Tuy không có ôn nhuận như ngày thường, nhưng cũng không hung ác,

hiều lắm chỉ có chút lời thôi. Không cần Đoàn Vô Vi nói nàng cũng biết hiện tại hắn như thế nào. An Cầm Hoa đâu còn dung chứa hắn, không nói đến đứa nhỏ trong bụng Hoa Ti Nhu là của An Cầm Hoa, huống hồ hắn cùng Hoa Ti Nhu còn có chút tình cảm. Dù không có tình cảm, Đoàn Vô Vi muốn buộc Hoa Ti Nhu nhập phủ, còn không phải là đánh hắn một bạt tai? Cứ như vậy, dựa vào An Cư, Đoàn Vô Vi còn có kết cục tốt gì.

Vị trong nhà kia cũng không bớt việc. Lúc trước Đoàn Vô Vi vì Hoa Ti Nhu lại náo như vậy, Hàn Thị lạnh lùng đem gia sản chộp trong tay, cuộc sống của Đoàn Vô Vi tuyệt đối không khá hơn.

Là người không dễ dàng buông tha, bằng không sao có thể nói đứa nhỏ trong bụng Hoa Ti Nhu của hắn, còn có thể cáo nha môn, lúc này hắn ở đây, còn không phải tự mình đến?

Đủ loại ý niệm chột lóe, Cốc Vũ như cười như không nhìn hắn, "Nha, sao chặn đường ta? Thôi thôi, ta theo hướng khác đi thôi."

"Đứng lại!" Đoàn Vô Vi có chút hoài nghi, lắc mình ngăn trước mặt Cốc Vũ.

Cốc Vũ quay đầu bước đi, Đoàn Vô Vi như cũ chặn lại.

Cốc Vũ có chút buồn cười, với thân thủ của Đoàn Vô Vi, nếu không có người giúp đỡ, trong lòng nàng lạnh nhạt thật sự, hắn nếu dám ra tay, thì tự mình chịu chết.

Bất quá nàng có chút hưng trí, mấy ngày nay nhàn muốn chết, nên tìm chút việc để làm.

"Nha, người chặn ta làm gì?" Cốc Vũ làm bộ như không hiểu hỏi.

Về mặt Đoàn Vô Vi tàn khốc, hắn hỏi thăm được, Hoa Ti Nhu luôn dựa vào tiệm thêu này qua ngày, cùng nha đầu này thân thiết, mấy chuyện trước

đây, nàng tránh không thoát can hệ. Đoàn Vô Vi không thể trêu vào An Cư, chẳng lẽ không thể trêu vào một tiểu nha đầu sao, tức giận tự nhiên chuyển tới trên người Cốc Vũ.

"Người cùng họ Hoa có quan hệ gì? Có phải người ở giữa phá rồi không? Ta không tin mẹ con các nàng có thể bay lên trời!"

Nghe hăn nói như vậy, Cốc Vũ biết Đoàn Vô Vi cho rằng mình là tiểu nha đầu dễ hù dọa, rất phối hợp nói: "Thì ra người biết Hoa tử tử. Hoa tử tử là người tốt. Trước lúc đi còn ở trong nhà ta một thời gian, nói là gặp người ác muốn hại nàng. Chúng ta là người tốt, gặp người đáng thương dĩ nhiên muốn chứa chấp, không vi phạm luật pháp chứ? Huống hồ nhờ phúc Hoa tử tử, có người tặng cho cửa hàng chúng ta thật nhiều đồ, vải vóc mỡ mỗ ta cầm áp đáy hòm, nói là thứ tốt gì đó của An Cư."

Bộ dáng Cốc Vũ thoát nhìn có chút ngây thơ, Đoàn Vô Vi tìm không ra sở hử gì, nghe Cốc Vũ nói như vậy, có chút không thể tin, hử một tiếng, "Chuyện khi nào?"

"Thật lâu. Nga, Hoa tử tử ở mấy ngày nay a, sau này nàng chuyển đi rồi."

Đoàn Vô Vi sững sốt, chẳng lẽ ngay từ đầu Hoa Ti Nhu đã tìm được An Cư? Nói như vậy An Cư hoàn toàn biết mình muốn làm gì sao? Hiện tại hăn bồi thường cho An Cư mảnh ruộng dâu kia cũng là hăn đề xuất? Đã sớm có mưu đồ sao? Dù không hoàn toàn tin tưởng, Đoàn Vô Vi cũng hoài nghi. Khó trách Hoa Ti Nhu không biết sợ, thì ra là có nơi dựa vào, mình còn tưởng rằng chỉ là một tiểu nha đầu như vậy. Xem ra rất cơ trí, nói chuyện không đáng tin. "Hiện tại nàng ở đâu?"

Cốc Vũ đâu biết hăn nghĩ như thế nào, chỉ là cảm thấy Đoàn Vô Vi biết Hoa Ti Nhu không có vào ở biệt viện của An Cư, chuyện như vậy không khó hỏi thăm. Hăn tính thật hay, nếu như bị hăn bắt lại, hăn sẽ phá hồ dìm

thuyền bất cứ giá nào. Nói vậy có thể đồ trên người Hoa Ti Nhu, về sau cho dù ly khai nơi này, ở nơi khác cũng có thể xảy ra lần nữa.

Làm sao Cốc Vũ có thể để hấn như ý, không nói chuyện, cứ như vậy nhìn hấn.

Trong lòng Đoàn Vô Vi thật không thoải mái, bị một tiểu cô nương đánh giá mình như quái vật, ác độc nói, "Đừng có không biết tốt xấu. Nói! Nơi thành Bắc là ai tìm, nói ra ta sẽ không so đo với ngươi, nếu nói không nên lời, hừ hừ hừ..."

Là uy hiếp? Cốc Vũ buồn cười, "Ngươi đi chỗ đó làm gì? Người bên đó thật hung dữ, Hoa tử tử kêu ta đi chơi hai lần, bên ngoài nhìn không là gì cả, bên trong... Chậc chậc, đột nhiên vài người cỡ tuổi như ngài hiện ra, ánh mắt hung dữ nhìn ngươi, ta mới không muốn đi đâu. Hoa tử tử thực thà, cứ như vậy bị xem gắt gao, ai ——"

Đoàn Vô Vi thấy Cốc Vũ như vậy không biết có nói dối không, trong lòng nghĩ, đúng rồi, quy củ cũ của An Cư trước kia sợ sẽ không vâng theo. Hiện tại An Cư cũng không chỉ có một đứa con, An Cẩm Hoa nghĩ cách muốn con trai, như vậy lúc ở riêng sẽ là đích tôn, về sau đó có thể gọi cao đầu không lo.

Hấn tính toán thật hay!

Bởi vậy không khỏi lên tiếng, "An Cẩm Hoa, sao ta có thể để ngươi không công mà có con trai!"

Cốc Vũ cười hì hì hỏi: "Ngươi ta sinh con là bình thường thôi!"

Đoàn Vô Vi há mồm nói, "Còn chưa ở riêng ——" rồi bỏ lửng câu, "Vì sao cùng ngươi nói? Ngươi biết cái gì? Họ Hoa kia mưu mô như vậy. Ngươi không biết, nếu nàng sinh con tất nhiên sẽ bị cướp vào An Cư, đến lúc đó đừng nói vào cửa, ngay cả gặp mặt cũng khó khăn. Ta nghĩ đến cùng

coi như nàng là tình cũ, không đành lòng như vậy, nhưng xem bộ dáng người nói, ta không thể không nề hà."

Khá lắm! Đoàn Vô Vi gian trá, thấy Cốc Vũ đứng bên Hoa Ti Nhu, cố ý lộ tin tức để Cốc Vũ truyền ra, như vậy hẳn mừng rỡ xem Hoa nha đầu không dễ chịu. Đoàn Vô Vi à Đoàn Vô Vi! Cho ta là ngu ngốc sao?

Thấy Cốc Vũ có chút không tin nhìn hẳn, có chút chua xót cười, "Ta cũng không muốn giấu giếm người, cho tới bây giờ ta không thể trách nàng. Còn không phải bị họ An lừa bịp? Nàng biết, An Cư giàu có, trước kia chỉ cho phép người đại phòng kế thừa gia nghiệp, chỉ khác chỉ có thể rời đi nơi khác, lấy đi hơn phân nửa gia sản qua ngày. Nhưng lúc này đây, lão thái thái sửa lại chủ ý. Nàng có ba người con trai, nghe nói là không phân biệt. Nếu đại phòng có con, người tam phòng đều thành thân, như vậy ở riêng..."

"Vì sao phải có con?"

"Người biết cái gì? Lão thái thái nói qua, chỉ cần đại phòng có con, hơn phân nửa sản nghiệp sẽ do hẳn kế thừa, phần gia sản còn lại sẽ chia các phòng kia. Nếu không có con mà phòng khác có con, sẽ chia mỗi người một phần, xem ai kinh doanh tốt sẽ cho người đó. Nếu Hoa tử tử sinh con, bên kia còn không phải muốn cướp đi? An Cư sẽ không thừa nhận nàng là người của An Cư."

Cốc Vũ cười thầm, đây có lẽ là nửa thật nửa giả. Trong lòng nàng lại so đo, nếu đại phòng không có con, chẳng phải ba phòng bọn họ có thể vì kế thừa một phần gia nghiệp sẽ đấu nhau, một khi đã đấu nhau thì phần thắng của An Cẩm Hiên chẳng phải là lớn một chút sao?

Cốc Vũ vừa mới phục hồi tinh thần lại, "Người thực ngu! quản gì đến chuyện của Hoa tử tử chứ? Người nói không có đích tôn, như vậy ba phòng

chi thứ hai cũng có gia sản a, đến lúc đó người ngấm giúp một phòng, về sau đại phòng sao dám làm gì người."

Đoàn Vô Vi hoàn toàn sững sốt, hẳn không ngờ cô nương này có chút thông minh.

Thấy hẳn suy nghĩ, Cốc Vũ cười lạnh một tiếng, lại bắt đầu sốt ruột, "Không được, ta phải đi nói cho Hoa tử tử, không muốn nàng bị người ta lừa."

Cứ như vậy, Đoàn Vô Vi tin hai phần, vội hòa theo: "Nhanh đi! nhanh đi!"

Thấy hẳn như vậy, Cốc Vũ ngược lại không đi, "Ai! Người bên kia thật hung dữ, nơi này cách rất xa, ta tới nơi đều tối rồi, tối rồi nương ta sẽ lo lắng ta, lúc ta ra cửa lại không có..."

Sao Đoàn Vô Vi có thể thất bại trong gang tấc, khẽ cắn môi lấy ra một khối bạc vụn, đưa cho Cốc Vũ, "Nhanh, đi mượn một chiếc xe, không thể để Hoa tử tử người mắc mưu. Hoa tử tử người đối với người như vậy, vài tên hung ác thì thế nào chứ."

"Lần trước Hoa tử tử còn mời ta ăn đường tam giác, sao ta có thể đi tay không..." Cốc Vũ khó xử.

Đoàn Vô Vi cũng không nói nhiều, lại nhét một thỏi bạc qua, Cốc Vũ cầm lấy bỏ chạy, "Ta muốn chạy nhanh qua."

Một lát sau, không ngồi trên xe ngựa, Cốc Vũ vượt bậc tới tay, vừa ăn đường tam giác vừa nói, "Tha cho người, gian giống như quỷ cũng phải uống nước rửa chân của lão nương ..."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 285+24: Dò Hỏi

Xe ngựa là mướn, Cốc Vũ không đau lòng bạc trên trời rơi xuống thấy đã đến sân quen thuộc ở thành bắc liền nhảy xuống xe, nhìn xa phu nói: "Đại thúc, làm phiền ngài đợi chút, ta vào một hồi sẽ đi ra rồi đưa ta về. Đường tam giác ngài ăn chút."

Người đánh xe có sinh ý, dĩ nhiên là mừng rỡ chờ, lại nói ít khi có thể gặp khách hàng dễ tính như vậy, ra tay hào phóng còn có đồ ăn vặt, khó được là luôn tươi cười, làm cho tâm tình của mình cũng tốt hơn không ít. Vì thế xa phu kéo một khối vải thô lau mồ hôi, chỉ vào một gốc cây cách sân không xa nói: "Cô nương, ngài không cần gáp. Chờ người đi ra kêu một tiếng, ta ngay tại kia chờ."

Cốc Vũ gật đầu, liền vào cửa.

Một mùi gì đó xông lên, là Như Ý ngồi xổm ở cửa trộn gì đó, nghe thấy động tĩnh quay đầu nhìn lên, thấy là Cốc Vũ, trong mắt hiện lên vẻ vui sướng, ba ba chạy tới, giày vải cũng không mang ngay ngắn, đi tới, "Cốc Vũ, người đã đến!"

Cốc Vũ dừng lại, thấy Như Ý kích động như vậy có chút không hiểu, mình thân với nàng từ khi nào? Dù cho là thân cũng không vui sướng đến như thế chứ? Vì thế đưa đường tam giác và mút hoa quả trong tay phần cho Hoa Ti Nhu qua, "Như Ý tỷ tỷ, nếm thử."

Như Ý không đáp lại, đầu vụng ra ngoài cửa viện, Cốc Vũ kêu một tiếng nữa mới hồi phục tinh thần lại, chậm chạp một hồi mới hỏi ra miệng, không giấu được vẻ thất vọng, "Hôm nay Cốc Vũ tới một mình?"

Cốc Vũ còn đang suy nghĩ lời nói của Đoàn Vô Vi, nên không nhiều lời, cười cười đi vào xem mẹ con Hoa Ti Nhu.

Như Ý lại ngồi xuống, quạt hương bồ trong tay không hướng về bếp lò, đôi mắt mông lung không biết nhìn nơi nào.

Cốc Vũ đi vào cửa, thấy Hoa Ti Nhu và Hoa Thị tại kia làm hài xiêm y, từng kiện thật đáng yêu. Cốc Vũ lấy qua một bộ trắng thuần, cười nói: "Thêu gì lên cái này đều đẹp. Cái này cũng không sai, màu này tiểu hài tử rất thích."

Hoa Ti Nhu mân miệng vui vẻ, Hoa Thị cũng nhin không được, "Nghe giọng người nói kia, mình chưa từng có tiểu hài tử mà nói như rành rẽ lắm. Ha ha, vải bông trắng này không thể thêu hoa. Tiểu hài tử sinh ra da non mịn, không nói đến thêu, đường may không thể khít quá, xiêm y tốt nhất giặt qua vài lần, cũ đi sẽ mềm mại hơn, miễn cho mặc vào cọ xát không thoải mái, trẻ sơ sinh không thể mở miệng nói chuyện, chẳng phải cả ngày khóc réo."

Cốc Vũ đỏ mặt, hì hì nở nụ cười. Mình thật không biết có nhiều chú ý như vậy, cũng vì nghĩ tới lời của Đoàn Vô Vi mới rồi, muốn dò hỏi hai mẹ con một chút, dù sao lời này cũng không quá khó nghe, bằng không về sau thật xuất hiện cục diện này, nàng hối hận cũng không kịp. Huống hồ theo cảm giác của Cốc Vũ, Hoa Thị là người cứng rắn, nếu biết bên kia có tâm tư đó, sợ là sẽ chủ động bước ra một bước trước, bước này đối với An Cẩm Hiên rất trọng yếu.

"Nói đến đứa nhỏ này, có biết là con trai hay con gái nữa?" Cốc Vũ dè dặt cân trọng hỏi.

Hoa Ti Nhu nhớ tới lời An Cẩm Hoa nói lúc trước, nếu là con trai về sau sẽ như thế nào, nhưng chỉ cười cười, không nhiều lời. "Không có tìm đại phu xem qua nên không biết là nam hay nữ. Dù sao đều thịt của mình."

Cốc Vũ giật mình, chẳng lẽ... tìm đại phu xem qua có thể nhìn ra nam nữ? Thật là bất khả tư nghị.

Hoa Thị gặp Cốc Vũ như thế, hé miệng cười, "Nghe người ta nói mang thai đến nửa đường có thể nhận ra nam nữ. chẳng qua nếu nam Hoa gia chúng ta xem như có hậu, nếu nữ oa ta cũng vui, truyền xuống đời của Hoa gia chúng ta."

Cốc Vũ thấy nàng không chút lo lắng gì, cũng không nhiều lời gì, "Ai, An Cư..."

Quả thực sắc mặt Hoa Ti Nhu căng thẳng, tay duỗi ra, bấu chặt vào cánh tay Cốc Vũ, "Cốc Vũ, An Cư như thế nào?"

Cốc Vũ cười khố, nhìn Hoa Ti Nhu này... Cũng khó trách, ai kêu trong bụng nàng còn có cốt nhục người ta, việc này không chặt đứt dễ dàng như vậy, cuối cùng quyết định ăn ngay nói thật, "Hoa tử tử, lúc ta đi tới đây, vòng trong ngõ nhỏ, không ngờ bị người ngăn cản, người nói là ai?"

Nghe không được chuyện của An gia, Hoa Ti Nhu hời hợt, "Sẽ không là cướp đường chứ?"

"Là Đoàn gia, Đoàn Vô Vi lão gia. Hẳn hiện tại không thể so với dĩ vãng, cả người râu ria xồm xàm ..."

Hoa Thị không muốn nghe Cốc Vũ nói thêm, "Như Ý làm đồ ăn ngon, người đã tới, thật có lộc ăn."

Cốc Vũ như cũ không có nhãn lực tiếp tục, "Ngay từ đầu hẳn có chút hung dữ, biết Hoa tử tử ở bên cạnh, ta nói dối trong viện có hộ viện hẳn mới không đi tới. Còn có a, hẳn... hẳn còn nói chuyện của An gia."

Hai mẹ con lấp bấp kinh hãi, Đoàn Vô Vi biết chuyện An gia, như thế có khả năng, hai nhà đều là một cái nghề, dĩ nhiên sẽ có chuyện nhất thời rằng

nanh đưng tới đầu lưỡi, lời kế tiếp Cốc Vũ làm cho các nàng giật mình, "Đoàn Vô Vi nói không muốn Hoa tử tử vào cửa chịu khổ, nói hiện tại An Cư là con thứ ba, lão thái thái đã định xuống, nếu con lớn nhất có con, con thứ hai thứ ba thành gia, sẽ đem đại bộ phận sản nghiệp cho đại phòng, cho bạc tam phòng chỉ thứ hai. Nếu đại phòng không có con, mà chỉ thứ hai hoặc tam phòng có con, thì gia nghiệp sẽ chia thành ba phần, xem ai kinh doanh tốt sẽ lấy phần lớn. An Cư đại thiếu gia, phu nhân hiện tại sinh con gái."

Sắc mặt Hoa Thị hoàn toàn trầm xuống, Hoa Ti Nhu ngơ ngác, tuy không muốn tin tưởng, nhưng cũng thấy ra một ít râu ria. Không phải hăn cả ngày đều nói lão thái thái thích chặt trai sao? Nếu muốn con trai của mình, như vậy đi vào cũng dễ dàng hơn. "Đoàn Vô Vi không là gì cả, lời hăn nói sao có thể tin được?"

Như thế có vẻ giấu đầu hở đuôi, nếu không tin chút nào, không cần nổi lửa vô cớ. Trong lòng Cốc Vũ hiểu rõ, lại nói thêm, "Ta cũng không biết Đoàn Vô Vi có tâm tư gì, hăn còn nói cái gì bên kia cũng làm được. Nếu là con gái thì thôi, nếu là con trai khẳng định sẽ đoạt đứa nhỏ đi, sau đó các người cả đời... cách xa nhau."

Tiếng nói vừa dứt, ly trà trong tay Hoa Ti Nhu rơi xuống.

Như Ý vội vàng chạy tới thu thập, "Ai u, đây không phải là đùa giỡn, tuổi bình an, tuổi bình an."

Hoa Ti Nhu thấy Như Ý như vậy, có chút ý tưởng, "Như Ý! người nói Đoàn? ? ? ? ? Lời hăn nói có thể tin sao?"

Sao lại lòi Như Ý vào?

Như Ý cũng không giấu diếm, "Lúc ta còn đi theo phu nhân, lão gia có rất nhiều chuyện giấu giếm, sau này phu nhân biết, hăn cùng An Cư đại thiếu gia tình bạn cố tri, bằng không phu nhân không đến mức bị động như

vậy. Chẳng qua đứa nhỏ trong bụng tỷ tỷ người là An đại ca nên mới qua cửa, bất quá Đoàn... lão gia không dễ chọc, chiêu thức gì hăn đều có thể nghĩ đến được. Bị An Cư đoạt trước như vậy, hăn nhất định tức giận, không chiếm được cũng sẽ không để An Cư tốt hơn..." Nói xong Như Ý nhớ tới Cát Tường lúc trước, lạnh lùng, "Tỷ tỷ, người nên cẩn thận chút đi, hăn nói... nửa phần cũng phải tới tay, cho nên càng có thể lừa người."

Bây giờ Cốc Vũ mới hiểu được, thì ra Như Ý là nha đầu của Hàn phu nhân, xem ra là ở bên người hầu hạ, lập trường nói chuyện đều hướng về phu nhân, đối với lão gia không có ấn tượng tốt, Hoa Ti Nhu cùng nàng thân như tỷ muội?

Nghe Như Ý nói như vậy, Hoa Ti Nhu khẩn trương lên.

Hoa Thị không thể không nề hà, chuyện này tiếp chuyện kia, mẹ con các nàng đi thì quá mức gian khổ, như câu cách ngôn kia, nếu mình cứ chờ như vậy chỉ có thể để người sắp đặt, sinh xong còn vài năm nữa. Tam phòng chi thứ hai dễ dàng sinh con trai sao? Nghe nói vẫn chưa thành thân, bất quá nếu không là con trai thì thôi, vừa tốt nhìn rõ bộ mặt người kia. Nếu là con trai, nhiều lắm có vài năm chuẩn bị, bên kia sẽ không làm quá mau, nhưng phải nhất định phải thủ, thừa dịp còn chút thời gian phải chuẩn bị cho tốt, đại gia cửa hàng lớn gì đều bắt đầu từ một cửa hàng chậm rãi phát lên.

An Cẩm Hoa muốn phát lên, mình cũng có lo lắng. Nếu không tốt cũng có chuẩn bị, không thể chờ chết.

Điều nên nói Cốc Vũ đã nói, cũng không lắm miệng, thấy Hoa Thị tựa hồ động tâm mưu tính, mà Hoa Ti Nhu lo lắng nghĩ lời nói kia là thật hay giả, đến nước này, cũng không thể trách trong lòng nàng chỉ nghĩ đến nam nhân kia. Còn có Như Ý thật tâm nóng vội, nhìn ra được vì Hoa Ti Nhu tốt.

Hoa Thị nghĩ nghĩ, rồi cười nói: "Cốc Vũ, sao hôm nay người một mình đến? Kim lão bản không cùng với người?"

Cốc Vũ oán thầm, Cẩm Hiên tiểu tử này thật làm người nhớ thương. Viện này có ba người, đã có hai người hỏi vấn đề này, nhưng có thể đợi đến lúc Hoa Thị hỏi, nàng vừa lòng, có vẻ như Hoa Thị có tâm hợp tác với An Cẩm Hiên?

Vì thế cười nói: "Bá mẫu bất công, ta vừa tới liền hỏi Kim lão bản, không ngờ ta là người không ai muốn gặp."

Như Ý sờ mặt nàng: "Nhìn bộ dáng này lại ăn dấm chua. Đi, đi, ta làm bánh ngàn tầng! Xem có thể bịt miệng người không."

Hoa Thị có chút sốt ruột, "Nếu không ta với người đi gặp Kim lão bản đi."

Cốc Vũ không đồng ý, nàng muốn An Cẩm Hiên có thời gian chuẩn bị, cẩn thận suy nghĩ, vì thế ngăn lại, "Bá mẫu khi nào trở thành nôn nóng vậy? Đây là chuyện khẩn yếu, còn có mẫu chốt, vừa rồi Như Ý tỷ tỷ cũng nói người kia không là người thiện lương, ta cũng nói trong viện có hộ viện dọa hấn, nếu người đi ra, chừa lại hai vị tỷ tỷ như thế nào cho phải? Không bằng ta đi ra trước, kêu Kim lão bản hoặc hai người hộ viện đến mới được, sáng ngày mai nhân tiện cùng nhau tới, người thấy sao?"

Hoa Thị gật đầu cười, cũng thấy mình có chút nóng vội, tuy thời gian không đợi người, nhưng không kém gì nửa ngày đó, huống chi nàng thật không rời được con cháu, "Là ta sốt ruột, muốn làm theo lời người ngay."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 286+25: Hà Vào Thành

Cốc Vũ ra cửa cũng không trì hoãn, lập tức đi đến gốc cây lên xe ngựa, vội vàng đi Vân Cẩm Các.

An Cẩm Hiên biết rất nhiều chuyện, so với Cốc Vũ còn rõ ràng hơn, vì thế nàng không nói nhiều, rất nhanh giao phó rõ ràng, "... Xem ra Hoa bá mẫu đã hạ quyết tâm, Cẩm Hiên ca, bên người đã chuẩn bị tốt hết chưa?"

An Cẩm Hiên thoáng giật khóe miệng, "Chuyện đưa đến cửa như vậy, ta sẽ làm cho đẹp mắt. Sự việc này đối với chúng ta chỉ có tốt, thông thả chờ." Hai chữ chúng ta làm Cốc Vũ mỉm cười, phục hồi tinh thần lại mới phát hiện lời này không đáp lại câu hỏi của mình.

Cốc Vũ nhin, đề cập đến chuyện của An gia. Nàng chủ trương có thể không hỏi sẽ không hỏi, không muốn khơi ra vết sẹo.

An Cẩm Hiên thấy bộ dáng Cốc Vũ muốn nói lại thôi, nói rõ, "Trước kia, đều là người đại phòng nắm giữ, ngân lượng thừa lại chia cho các chi khác, nếu gặp si ngốc cũng liền thôi, lần này xem như tay mở khơi dòng, đến lúc đó chia gia sản ba phần đều tự kinh doanh cũng là một biện pháp, chỉ là biện pháp này tuy có vẻ đặc dụng, nhưng đề cập đến lợi ích của các phòng, lại không cần che đậy, bọn họ còn không phải náo loạn, giành giật vào tay..."

Thấy An Cẩm Hiên nghiền ngẫm cười, tựa hồ như nói chuyện nhà người khác.

Cốc Vũ có chút kỳ quái, tiếp đó hỏi, "Trước kia vì sao..."

"Chỉ biết là chuyện thật lâu về trước, nghe nói là ý của tổ tiên, đồ gì đó chỉ truyền dòng chính, miễn cho mỗi lần vì vật đó mà tranh đấu không nghỉ."

Ý kiến khá hay, không là đại phòng thì không cần nghĩ tới, bằng không mỗi đời mỗi tranh, còn tổn thương tình cảm, nhưng cứ như vậy có phải đại phòng ngồi mát ăn bát vàng không? Cốc Vũ khởi một tia hy vọng, hỏi dò: "Như vậy Cẩm Hiên ca, thúc thúc người, ông chú..."

Quả nhiên là lòng có linh tê, An Cẩm Hiên chưa nghe Cốc Vũ nói xong đã hiểu ý nàng, là sợ hấn thế yếu lực cạn đi, cũng không giấu diếm, "Còn chưa đến lúc đó. Nếu đến lúc đó chúng ta lấy không ra đồ, dù có thể trở về nắm quyền cũng phiền toái. Không bằng trước hết như vậy, không nhất định bọn họ không thể đến."

Chỉ cần về sau có thể giúp được là tốt rồi. Nói như vậy có nghĩa là phải mau chóng khuếch đại thế lực, như vậy bên mẹ con Hoa gia xem như dùng được. Cốc Vũ thậm chí có chút ích kỷ nghĩ, nếu Hoa Ti Nhu sinh con gái thật tốt. Như vậy ít nhất còn có vài năm, An Cẩm Hoa không thể nhanh chóng làm chủ, chưa tiếp thu sản nghiệp còn có thể làm thành công. Hoa gia có một lòng hướng về bên này không? Mình nghĩ thoáng một chút, có con, bên kia muốn ôm vào phủ cũng không có dễ dàng như vậy. Chỉ cần Hoa Thị không đồng ý, trừ phi bọn họ bên kia bỏ được để Hoa Ti Nhu đường đường chính chính vào cửa. Nhưng nghe nói nhà mẹ đẻ của phu nhân An Cẩm Hoa cũng không dễ chọc, thật sự không được, lúc Hoa gia có thai, nha môn nhận định là của Đoàn Vô Vi ...

Miên man suy nghĩ , Cốc Vũ đã về tới cửa tiệm thêu.

Hạ Xuyên đang hưng trí bừng bừng căn cái gì đó, thấy Cốc Vũ xuống xe ngựa, nói liếng thoảng: "Nhị tỷ! Người xem đây là cái gì? Còn có cái này?" Cầm trong tay bánh chiên dầu gì đó, sao nhìn quen mắt quá! Lúc này Hạ Xuyên mỗi tay một cái, ăn khóe miệng đều là bột.

Cốc Vũ đột nhiên phục hồi tinh thần lại, "Là ai đến?"

"Tứ thúc. Đây là mỗ mỗ Tiểu Hà làm." Nói xong hếch mặt nhìn Đình Hữu cười nói, "Lão đệ, ta nói cửa hàng nhà người không có nhiều thứ lắm, ăn!"

Cốc Vũ cũng không quản nhiều, vội đi ra phía sau, nghe thấy tiếng Lí Đắc Hà ở trong sân để này nọ, vừa nhàn thoai việc nhà với Lí Đắc Tuyền, "Giang Sinh cùng Tiểu Hà cũng sắp thành thân, vào mùa thu này, hỏi các người đến lúc đó có trở về không? còn có cũng sắp đến lúc làm mứt đào. Lần này làm bình nhỏ như lúc trước đã nói, lúc nung bình mặt trên có tên hiệu, về sau không ai dám giả mạo ..."

Cốc Vũ đi vào thấy Lí Đắc Hà trắng kiện không ít, nhìn thấy Cốc Vũ cười lấy ra vài thứ, "Đây là tứ thâm người đưa cho người, đây là Tiểu Mẫn làm cho Hạ Xuyên và người ..."

Nhớ tới Tiểu Mẫn còn sống tại thôn trang, Cốc Vũ nhớ thương hoảng, không nói nhiều, thấy Lí Đắc Hà một mình đến, nàng ,có chút giật mình, sao không thấy người khác? Có lòng muốn hỏi lại nghĩ không vội, chỉ cười nói: "Sao tứ thâm không cùng đến?"

Mặt Lí Đắc Hà đỏ lên, trong mắt toát ra một ngọn lửa phẫn nộ, nhưng vẫn nhịn xuống, lại hậm hực phun ra một câu, "Không có phương tiện."

Lời này bị Vương Thị nghe vào tai có chút không quá vừa lòng. Lần trước Trần Thị muốn giao hợp việc hôn nhân của Tiểu Mẫn đã chặt đứt tình cảm. Sau đó hai người cũng không có gì nói, cuối cùng Trần Thị chịu khổ nàng xem ở trong mắt. Lúc Lí Đắc Hà muốn đón Trần Thị về nhà nàng cũng chỉ thờ dài không nói gì, chỉ cảm thấy cứ như vậy thôi, tựa như rất nhiều chuyện nhận hay không nhận cũng thế, chỉ là mắt không thấy tâm không phiền mà thôi.

Nhưng Lí Đắc Hà nói như vậy, tựa như vẫn tức giận, nàng không mặt mũi, "Tứ đệ, sao người nói lời này? khi chúng ta trở về cũng có nói, vào thành chơi cũng không là việc gì, ta với nhị ca người không để ý."

Lời của Vương Thị hết sức rõ ràng, lúc này nàng không đối phó với Trần Thị như lúc trước, cũng có thể nói chuyện, huống hồ sợ là không nói gì, vì mặt mũi Lí Đắc Hà sẽ không làm khó xử.

Lí Đắc Hà vừa nghe lời này lập tức nóng nảy, lúng ta lúng túng nhưng không thể nói rõ, vô cùng ủy khuất, dẫu môi nói, "Nhị tẩu người đa tâm, vốn đã bàn qua là cùng nhau tới, nhưng sau này Tiểu Mãn... Tiểu Mãn một mình ở cửa hàng, hắc tử đại tẩu thường ra ngoài nhưng không có phương tiện, làm cho tứ thẩm nàng cùng, này... Lần sau sẽ đến."

Lí Đắc Hà nói không đầu không đuôi rồi kéo Lí Đắc Tuyên qua một bên.

Vương Thị thất thần không phản ứng.

Cốc Vũ cảm thấy nhất định có kỳ quái. Khi nào Lí Đắc Hà trở nên ấp a ấp úng như vậy, nhưng nghe hẳn nói, khi nào Tiểu Mãn lại cùng Trần Thị ngại ngần gặp mặt? Chuyện này không phải không có khả năng, lúc trước do Tiểu Mãn nói Lí Đắc Hà mới đi đón Trần Thị, huống hồ Tiểu Mãn có gì không phương tiện chứ? Bên cửa hàng gia cụ còn có văn thị, chỉ là Tiểu Hà muốn thành thân...

Lí Đắc Hà cùng Lí Đắc Tuyên bước đi, quay đầu dặn một câu, "Cốc Vũ xem đồ tỷ tỷ người đưa cho người."

Lung tung dặn dò một câu như vậy.

Cốc Vũ có chút buồn, cũng không nói nhiều, đi về phòng mình. Trần Thị cho mình hai đôi hài mềm, là bản vẽ cho Tiểu Mãn lúc trước. Cốc Vũ đặt trên mặt đất mang thử xem có vừa vặn không, so với ngày thường mình mang hơi rộng một chút, may thông khí lại mỏng, nhìn không thấy chân lại

mát mẻ, đáng thương là đầu năm nay không thể mang dép lê ra ngoài, nàng lại là người sợ nóng.

Xem ra Tiểu Mẫn cùng Trần Thị qua lại chặt chẽ không ít, bằng không sao Trần Thị có mấy thứ này.

Cầm xiêm y Tiểu Mẫn làm cho mình và Hạ Xuyên, cảm thấy sao có chút cứng rắn, giữ mạnh trên giường, một phong thơ rơi ra.

Cốc Vũ thấy thật mới mẻ, vội lá thư mở thư ra, chữ của Tiểu Mẫn từng nét rất nghiêm cẩn, nhưng thiếu một điểm mượt mà. Cốc Vũ nhớ tới cảnh tượng lúc nàng kéo Tiểu Mẫn cùng nhau học với Kinh Trập. Bây giờ ba người lại ở ba nơi...

Thư rất bình thường, đơn giản hỏi thăm dặn dò giữ gìn sức khỏe mỗi ông ngoại, cha mẹ, còn có sư công. Dặn dò một hồi đã hết nửa lá thư, còn nói nhớ nhiều, lại kêu cha mẹ không cần lo lắng, Văn Thị và Tiểu Hà đối với nàng tốt lắm, nàng không có phương tiện đi, người bên này có rảnh về thăm.

Thư viết có chút mật mờ.

Quả nhiên là muốn gì thì nhờ Tứ thúc tiện thể nhắn. Tiểu Mẫn sẽ không cố sức viết một phong thơ như vậy, nhưng cũng muốn nhờ người khác, bằng không đã kêu Giang Sinh viết. Như vậy không biết Tiểu Mẫn viết bao lâu, còn để lại vài chữ dở dang, không biết là lâu quá không viết nên quên hay vì lý do khác.

Đọc tiếp Cốc Vũ há to miệng, vài chữ làm nàng có chút không tin, "Ba tháng có thừa..." Có nghĩa là Tiểu Mẫn có thai đã trên ba tháng, việc vui như vậy sao lúc Lí Đắc Hà vào cửa không nói? Mà Tiểu Mẫn trong thư không nhìn ra vẻ vui sướng? Bằng không ở đầu thư đã nói chuyện này. Kế tiếp còn nói Tứ thúc gần đây có nhiều bất tiện, bị mệt, còn nói nếu rảnh về thăm vân vân.

Thư như vậy, Cốc Vũ nhúc đầu cũng không nghĩ ra sao cho đúng, đọc thêm một lần, liên tưởng biểu hiện vừa rồi của Lí Đắc Hà vẫn đoán không ra, nhưng luôn cảm thấy Tiểu Mẫn có chuyện muốn nói. Thư này nàng cũng không đành đưa cho Vương Thị bọn họ đọc, miễn cho họ lại thắc thỏm. Thư Tiểu Mẫn nhắc đi nhắc lại hai lần dẫn phải trở về xem, tất nhiên là kêu mình trở về, bằng không ngay từ đầu sao không muốn cho cha mẹ nhớ thương nàng... Còn có Lí Đắc Hà vừa vào cửa thấy Cốc Vũ đã nói thật lâu không có trở về, Tiểu Hà bọn họ đều nhắc tới. Chủ yếu là, phong thư này nằm trong đám quần áo cho Cốc Vũ.

Cốc Vũ bất chấp nhiều như vậy, ra sân tìm Lí Đắc Tuyên và Lí Đắc Hà, "Tứ thúc, khi nào người trở về?"

Sắc mặt Lí Đắc Tuyên trầm xuống, nhìn Cốc Vũ có chút kỳ quái, "Tứ thúc người vừa tới..."

Lí Đắc Hà không có chút không vui, chỉ cười nói: "Trong nhà nhớ thương đâu, ba năm ngày là về."

Cốc Vũ lo lắng, "Tứ thúc thúc qua hai ngày chúng ta sẽ nói."

Chuyến này nàng phải đi về, chỉ là không biết An Cẩm Hiên bên kia an bày thế nào, bên Hoa Ti Nhu nếu Cốc Vũ không ở đây, An Cẩm Hiên cũng không có phương tiện đi qua, phải an bày tốt trước khi rời đi, cũng may còn có ba năm ngày.

Khó trách lúc thấy Hà Cốc Vũ không hiểu, lúc này hẳn trong nhà đang lo lắng vấn đề mất đào, hẳn còn có thể này tới bên này được.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 287+26: Hợp Tác

Chạng vạng, vừa khéo An Cẩm Hiên tới, nghe Cốc Vũ nói Lí Đặc Hà vào thành cũng có chút ngạc nhiên, nhưng xa như vậy bên kia phát sinh ra chuyện gì, nếu Hà không nói bọn họ đoán không xong, chung quy phải trở về xem mới được.

Ý của Tiểu Mãn trong thư, Cốc Vũ không nói với Vương Thị chuyện Tiểu Mãn có thân mình, hết thấy đều chờ về thôn trang xem xét, để mọi chuyện được rõ ràng.

"Cẩm Hiên ca, ta muốn trở về, bên kia vạn nhất bị Đoàn Vô Vi đụng chạm..."

An Cẩm Hiên nhìn bộ dáng quan tâm lo lắng của Cốc Vũ, "Hai ngày này tiện thể mang chút gì đó trở về. Lâu rồi ta không thấy Nhị thúc đưa ra giải quyết chung. Bên kia vốn có hai người xem, chỉ là xin nghỉ về quê một lúc thôi, hai ngày nữa có thể về, để xa phu trong cửa hàng của ta cách mỗi một ngày qua xem, nếu Hoa bá mẫu muốn đi đâu có xe đó, Hoa tỷ tỷ thì bảo Như Ý chiếu cố nghỉ ngơi, mọi thứ có thể an bày được."

Cốc Vũ thầm nói, Nhị thúc công ở trong thành cũng vì người, hiện tại ở lại quê, không biết bốn khoai hấn trồng ra sao? Lần này trở về tốt xấu gì cũng đem chuyện bên này thuật lại rõ ràng, cho nên một chuyến này, dù Tiểu Mãn không gởi thư cũng phải đi về, chẳng qua là sớm một chút mà thôi.

An Cẩm Hiên gặp Lí Đặc Hà nhàn thoai vài câu, cũng không nói để hẳn đi xem cửa hàng bên kia, chỉ nói sẽ mang này nọ về thôi.

Sáng sớm hôm sau, An Cẩm Hiên mang vài vóc quà tặng tới, dĩ nhiên từ Nhị thúc công đến Tiểu Hàn đều có phần, làm Lí Đắc Hà chặt lưỡi, mấy người cùng nhau ăn điểm tâm, mang theo Cốc Vũ đi phường nhuộm.

Từ cửa nam đến thành bắc tương đương đi toàn bộ thành Vân Châu, cũng may đã quen đường có thể đi đường tắt, nghe bên ngoài tranh cãi ầm ĩ, Cốc Vũ nghi hoặc, đợi đến khi vào khu bắc ít người, mới vén màn lên hỏi, "Cẩm Hiên ca, vừa rồi là chuyện gì?"

"Vừa rồi chúng ta đi ngang qua An Cư. Năm nay đại hội tơ tằm qua đi, bọn họ muốn kiếm tiếp món tiền lớn, vừa rồi ta vòng qua cửa hàng thấy vài người ở cửa vì nhị thiếu gia bất bình, phải thật phân ra..."

Cốc Vũ mặc kệ việc xấu của An Cư, dương khóe môi, "Xem bọn hăn có thể đắc ý được bao lâu."

Như Ý thấy An Cẩm Hiên bọn họ cùng nhau tới, rất vui vẻ, lo trong lo ngoài thu xếp. An Cẩm Hiên muốn cùng Hoa Thị nói chuyện nên không thể không nói, "Như Ý cô nương, người nên đi nghỉ đi, Hoa bá mẫu bắt người làm khuê nữ, không phải làm nha hoàn, đều là người trong nhà không cần khách khí."

Như Ý đầu tiên là sững sốt tiếp đó cười đi xuống, Cốc Vũ nhìn bộ dáng của nàng, thầm nghĩ chẳng lẽ nha hoàn làm lâu cũng có bệnh nghề nghiệp?

Hoa Thị nhìn An Cẩm Hiên Cốc Vũ trước mặt, lại nhìn Hoa Ti Nhu đang ngồi ở một bên, hiển nhiên hai mẹ con đã thương nghị xong xuôi, "Kim lão bản, mấy ngày nay qua lại, ta sẽ không gạt người, bên kia là cửa hàng bên này là phường nhuộm, xin hỏi về sau muốn phát triển thành một phần nhỏ trong ngành tơ tằm ở thành Vân Châu sao?"

An Cẩm Hiên không ngờ nàng hỏi trực tiếp như thế, phần nhỏ... đường dài không là mục đích của hăn, không chỉ muốn phần nhỏ nhoi, còn muốn

An Cư không có đất cắm dùi. Nhưng hẳn không thể nói như thế, sắc mặt nghiêm túc gập đầu, xem như xác nhận.

"Ta nói thẳng, người muốn phát triển ở đây, nếu không có nét đặc biệt, từng bước một đi lên như vậy, không mười năm tám năm là không thành. Tuy người còn trẻ, nhưng có nghĩ đến hay không?"

Lúc này An Cẩm Hiên đã khẳng định tám phần là mẹ con Hoa gia cùng Hoa gia năm xưa có quan hệ, bằng không nàng sẽ không nói như vậy, sắc mặt căng thẳng, "Thỉnh bá mẫu chỉ giáo."

Hoa Thị thấy bộ dáng An Cẩm Hiên như vậy, cảm thấy có tương lai. Điều chính yếu khác nàng không nói ra, đó là tin cậy, An Cẩm Hiên cùng Cốc Vũ cứu mẹ con hai người không dưới ba lần. Phần ân tình phải ghi nhớ, ngoài trừ người trước mắt này, người khác nàng lo lắng. Hoa gia năm xưa không phải bị người khác lừa sao.

"Tham gia đại hội tơ tằm chính là một cơ hội."

An Cẩm Hiên cười khổ lắc đầu, "Nếu không duy trì dài lâu, nếu được tham gia thương hội chẳng qua cũng là hư danh mà thôi, trước mắt... vẫn nên khuếch trương thêm vài cửa hàng hoặc mở lớn có đặc sắc có năng lực, đến lúc đó tham gia đại hội, có thể từ danh sinh lợi."

Nghe An Cẩm Hiên nói như vậy, Hoa Thị kinh ngạc, cùng hẳn thương nghị một lát.

Cốc Vũ nghe bọn họ nói đến dệt vải gì đó, có chút không hiểu gì, cái gì máy trư lung đến giấu ngàn hoa, nàng không biết, chỉ nghe các nàng tại kia thăm dò nào là tơ, dệt, nhuộm các loại đều hưng trí bừng bừng.

Cuối cùng, Hoa Thị thu liễm tiếng cười, "Kim lão bản, đại khái ta đã nói, hiện tại chúng ta không có mấy thứ đó, nhưng vẫn có một điều kiện."

"Cứ nói đừng ngại."

"Cách dệt này, nếu ngày sau thành công, vẫn là danh nghĩa Hoa gia ta..." Hoa Thị rốt cục nói đến chỗ nàng chú ý nhất. Hoa gia sau nhiều năm dốc chỉ còn lại mẹ con các nàng, yêu cầu này theo lý mà nói cũng không quá phận.

An Cẩm Hiên trầm tư, điểm ấy hẳn không sợ, chỉ lo lắng vạn nhất bên An Cư lại xảy ra chuyện gì, nếu mình hoàn toàn tin cậy bọn họ, chẳng phải là thất bại trong gang tấc?

Hoa Thị tựa hồ hiểu hẳn đang nghĩ gì, "Tình huống trước mắt, mẹ con chúng ta tuyệt đối sẽ không ra mặt, chuyện bên ngoài vẫn giao cho Kim lão bản quản lý, chờ ti nghiệp ở thành Vân Châu phát triển, chúng ta lại nói, bất quá nếu Kim lão bản còn nguyên ý, nếu về sau Hoa gia chúng ta nổi lên, chỉ cần người có thể nuốt được, sở hữu hàng dệt đều ưu tiên cho người trước, lấy trăm năm làm hạn định."

An Cẩm Hiên không khỏi hút một ngụm khí lạnh, Hoa Thị quả thật xuất thân từ Hoa gia, ra tay rất hào phóng, nói cách khác, phải làm cho bọn họ có thể vững vàng gót chân ở thành Vân Châu, dệt nhuộm sẽ tách ra, trăm năm Hoa gia, chỉ cần cửa hàng An Cẩm Hiên có thể dùng nhiều như vậy, sẽ ưu tiên cung ứng, này...

Hai người lại thương nghị chi tiết. Thời gian không ngắn, Như Ý vào cửa thăm chừng hai lần, Cốc Vũ thấy có chút không vui, đành phải đi qua giường giọng nói: "Như Ý tỷ tỷ, có chuyện gì sốt ruột như vậy?"

Như Ý co rụt lại, cười gượng lui về sau, "Ta muốn xem giải tán chưa, để đi chuẩn bị cơm canh, các người đến một chuyến cũng không dễ dàng."

Khá lăm lý do gượng ép này...

Cốc Vũ đứng ở cửa một lát, thấy nàng không đến nữa mới quay đầu. Như Ý ở giữa sân, Hoa Ti Nhu có lẽ không đề phòng nàng, trong lòng Cốc Vũ vẫn có một cây kim, dù sao nàng cũng từ Đoàn gia ra, nói gì đi nữa không tiện bán, mua vào cửa, dùng được hay không phải xem xét lại, đặc biệt chuyện hôm nay, không thể để nàng phá rối.

Chờ Cốc Vũ yên tâm trở về ngôi ổn, thấy An Cẩm Hiên cầm trong tay một mảnh đồ án, há hốc mồm có chút không thể tin, tiếp đó nói: "Tự trước đến nay cứ cho rằng hàng dệt nổi là do thợ thủ công chế tạo ra máy dệt nổi, tốn thời gian cố sức, tuy là sang quý khó được, nhưng không thể làm ra nhiều, thứ này nếu thật như lời bá mẫu nói, chỉ sợ tung ra thì không lo hạn chế số lượng hàng dệt nổi, cách dệt này vô cùng tận, nếu thứ này có thể làm được, nhưng là..."

Nhìn An Cẩm Hiên giật mình đủ biết đây là một đột phá trọng đại.

Sắc mặt Hoa Thị trầm xuống, rồi thở dài, "Kim lão bản, người ở tuổi này đã có thể nói ra căn nguyên, quả nhiên ta không nhìn lầm người. Năm đó Hoa gia làm ra bản vẽ, bất đắc dĩ... không nói cũng thể, bây giờ ở đây, nếu không hạ quyết tâm sẽ không lấy cái này ra, nhưng lão bà ta mắt thấy chỉ sống thêm vài năm lại không thể làm ra thứ này, chỉ sợ về sau ngay cả người dùng cũng không có."

Lúc này An Cẩm Hiên mới nghĩ tới vấn đề này, nhưng không tiện hỏi.

Hoa Ti Nhu nói tiếp, "Hoa lâu cơ là thứ căn bản nhất của Hoa gia chúng ta lưu lạc nhiều năm qua, trải qua việc lần này, chúng ta không thể đợi đến thời cơ tốt nhất mới để nó lại thấy ánh mặt trời, sớm một ngày là một ngày, Hoa gia vẫn là Hoa gia."

An Cẩm Hiên nghe xong gật đầu, lại nhìn vật trong tay. Đồ án vẽ thật kỹ càng, phải tìm người có tay nghề tốt nhất mới làm tốt, còn không thể để lọt tiếng gió...

An Cầm Hiên cầm vật đó có chút không được tự nhiên, "Hoa bá mẫu, thứ này thật sự quá mức quý trọng, nếu ngài không để ý, ta... vẫn nên để ngài giữ tốt hơn, bằng không nếu xảy ra việc ngoài ý muốn, ta đảm đương không nổi."

Hoa Thị tất nhiên đáp ứng.

An Cầm Hiên không nói nhiều, cầm bút giấy đi thư phòng, thừa lại vài người dọn cơm, Như Ý không thấy An Cầm Hiên hỏi, "Kim lão bản thật bận rộn, cơm cũng không ăn."

Cốc Vũ cười nói, "Trong thư phòng có bảo bối của hãn, đợi lát nữa bá mẫu mang một ít cho hãn là được."

"Để ta đi thôi, dù sao cũng không kém này hai bước đường."

"Đợi lát nữa đi!" Hoa Thị và Cốc Vũ đều ra tiếng, một người lo lắng bên kia, một người dĩ nhiên là không thể để người khác biết chi tiết nhà mình.

Như Ý sừng sốt, có chút ủy khuất, lại lập tức quay lại, "Xem các người này, ta mừng rỡ được thanh nhàn." Cực lực che lấp nhưng vẫn không che dấu được vẻ thất lạc.

Cốc Vũ xem ở trong mắt cũng không nói gì thêm, chuyện như vậy trước tiểu nhân sau quân tử tốt hơn.

Đợi đến khi An Cầm Hiên vẽ xong tấm đồ đã là buổi chiều, bản chính trả về Hoa Thị không đề cập tới. Trước khi rời đi, lại cùng Hoa Thị nói chuyện này, "Vài ngày nữa Cốc Vũ phải về quê, bên kia ở nông thôn có hai người, một người là Cốc Vũ tỷ phu, một người là dưỡng, là thợ mộc và thợ đan tre nữa, thứ này dùng trúc chế ra, có thể cho bọn họ xem thử trước. Về sau ta để xe ngựa trong cửa hàng ách mỗi buổi sáng sẽ tới đây, nếu có chuyện gì có thể trực tiếp đi qua."

An Cẩm Hiên nói rõ ràng như vậy, dĩ nhiên là nói rõ ngọn ngành với Hoa Thị.

Hoa Thị suy xét một hồi, cũng nói: "Không cần phiền toái như vậy, ngày thường nếu có chuyện gì, viện này không phải đã có vài người sao? ta cho bọn họ ai đi qua nói một tiếng là được."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 288+27: Hồi Hương

Cốc Vũ nghe An Cẩm Hiên nói giật mình, một hồi công phu như vậy ngay cả làm như thế nào đều tính hết, mãi cho đến lúc ra cửa nàng còn không phục hồi tinh thần lại.

An Cẩm Hiên thấy nàng như vậy, "Hoa bá mẫu là người hào khí, chúng ta làm việc dĩ nhiên phải có công đạo, nàng lấy đồ trọng yếu giao phó cho chúng ta cũng đã là không bình thường. Nhưng chúng ta cũng phải cẩn thận, người xem Như Ý còn ở trong phủ, nếu chúng ta đi ra ngoài bốn phía phô trương không chừng có thể gặp họa, không bằng hồi hương kêu Đại Lâm bọn họ cân nhắc một chút, về phần bên Tuyên thúc đợi xong xuôi lại nói."

"Cho nên người cảm thấy không chừng có người nhìn chăm chăm chúng ta, tỷ như Đoàn Vô Vi luôn để ý? Lúc này ta hồi hương, là Tứ thúc tới đón sẽ không có gì?"

An Cẩm Hiên thấy Cốc Vũ như vậy cười nói: "A! trở nên thông minh sao? Bất quá Đoàn Vô Vi bây giờ không chừng còn sợ hãi, hẳn lúc này có hiềm khích với An nhị nhưng làm cho An đại có lòng nghi ngờ. Đoàn Vô Vi có chút nhân lực, cảm thấy An nhị là người có thể tranh, bất quá người vẫn nên cẩn thận một chút, đến lúc đó nếu gặp người nào cứ giả ngu là được."

Trong lòng Cốc Vũ đều có so đo, Đoàn Vô Vi thật sự phải đi ra ngoài, lần này hẳn tính kế Hoa Ti Nhu, có ngàn tính vạn tính cũng không thể tưởng được Hoa Ti Nhu dính líu tới An Cẩm Hoa. Lúc này theo tính tình

của hần đầu thể ngồi chờ chết, sẽ cùng An nhị làm trò cẩn thận, có thể tranh phong.

Chuyện của An Cẩm Hiên không thể sót ruột được. Đã hơn một năm trôi qua, đã đứng vững gót chân, sinh ý không sai, chẳng qua không nổi bật, miễn cho đến lúc đó bị chèn ép. Hơn một năm qua không có sóng gió lớn, tốt xấu gì cũng qua.

Theo tình thế trước mắt mà nói thì không có chuyện gì, An Cẩm Hiên tuyệt đối không thể để lặng im nhìn người hại mình nhớn nhoe trước mắt, sợ là không thể nhịn lâu. Cũng may trước mắt có một thời cơ tuyệt hảo, Hoa gia có Hoa gia sở cầu, An Cẩm Hiên có mục đích của hần, trước mắt hai nhà cùng nhau hợp tác là thượng sách. Đến lúc đó chỉ cần An Cẩm Hiên nắm chắc tơ tằm, hàng dệt nổi kia vốn là thứ khó được, một khi bọn họ từ nhỏ sau có năng lực đủ có danh tiếng, phần thắng tự nhiên lớn hơn. Về phần An Cư, ngày lành cũng sắp hết, chẳng qua sự việc này muốn làm tốt gọn một lần, miễn cho đả thảo kinh xà lưu lại hậu hoạn rất phiền toái.

Lúc này đây An Cẩm Hiên ở bên cạnh trừ bị Cốc Vũ hồi hương sao không trọng yếu, "Nhiều năm qua Hoa lâu cơ chưa có ở trên đời. Tuy bản đồ kỹ càng, cũng không biết Đại Lâm ca có thể làm được không..." Trong lòng bồn chồn, bản vẽ gồm một bộ dáng tổng thể cùng các bộ vị, cũng không có số đo chính xác xà ngang kia mấy cm hay phải sử dụng ra sao, chỉ cần một sai sót là không thể sử dụng được. Cốc Vũ lo lắng.

An Cẩm Hiên gật đầu, "Cốc Vũ, người không cần khó xử, đây vốn là thu hoạch ngoài ý muốn, nếu thật không được, chúng ta còn biện pháp khác."

Cốc Vũ vui vẻ, đương nhiên, còn có bốn khoai bên Nhị thúc công, nhưng không nói với An Cẩm Hiên.

Sau khi ăn cơm chiều xong, cả nhà đều ở giữa sân sau nói chuyện, Vương Ninh Thị cầm quạt hương bồ trong tay, ngẫu nhiên phe phẩy quạt

cho Tuyền, Hà, hỏi thăm những người còn ở nông thôn, loáng thoáng trong không gian mùi hương nhàn nhạt của bó lão ngải. Gió đêm man mát, người đắm trong sương chiều nhưng vui mừng.

Cốc Vũ ngồi giữa Vương Ninh Thị và Vương Thị, nhắc tới câu chuyện, "Nương, nếu tỷ tỷ ở đây thì tốt rồi, thật lâu ta không thấy bọn họ, cũng không biết là khoẻ hay không."

Tuy Tiểu Mãn là nữ nhi gả ra ngoài, cũng là người Vương Thị nhớ thương nhất, nhưng cũng ngại vì đã là người của nhà chồng, dù nhớ thương cũng không thể làm gì, "Tỷ tỷ người tất nhiên là tốt, bằng không Tứ thúc người đã không ở đây, đâu cần người quan tâm chuyện này."

"Nương, người nói ta trở về thăm được không?" Nói xong sợ Vương Thị phản đối, "Dù sao ta ở đây cũng không có chuyện gì làm, tỷ tỷ ở thôn trang sợ là cũng nhớ ta, về xem cũng tốt, lúc này Tứ thúc tới vừa khéo, lần tới ta theo người đưa mứt đào trở về, đi một thời gian cũng không trì hoãn gì, vừa vặn tốt."

Vương Ninh Thị thấy bộ dáng nàng liền nở nụ cười, "Đi thì đi thôi, hai chị em cũng không có bao nhiêu năm như vậy, chờ thêm hai năm đều con cái đùm đũe muốn đi thăm cũng khó khăn, huống chi còn cách khá xa. Thừa dịp còn là cô nương còn tự do một chút, đi qua ở một thời gian, thay cha mẹ kính hiếu gia gia nãi nãi người."

Vương Thị thấy Vương Ninh Thị nói như vậy, làm sao không biết tiểu tâm tư của Cốc Vũ, "Được rồi, không cần cầu cạnh ta, đến hỏi cha người kìa."

Lí Đắc Tuyền đang nói chuyện trong cửa hàng với Lí Đắc Hà, "... Đại Lâm là đứa có khả năng, lúc đầu ta tính toán một tháng trở về một hai lần, hiện tại cũng không cần, chờ sau khi gặt hái mùa thù trở về một hai chuyến

là được. Mọi thứ trong cửa hàng đều tốt, cũng không có gì lo lắng. Sinh ý trong thành lại khác với thôn trang chúng ta, ta..."

Tối tới lui lui cũng có bấy nhiêu, Lí Đắc Hà nghe vào tai lại không có tư vị, cũng không biết trả lời thế nào, thấy Lí Đắc Tuyền kéo một vòng tử lại trở về Đại Lâm, hăn nhin không được bật ra một câu, "Là càng ngày càng có khả năng!"

Lí Đắc Tuyền sững sốt, lời của Lão Tứ có chút không đối, cân nhắc xem có phải có chuyện gì không, chợt nghe khuê nữ mình nói: "Cha, có khả năng hay không thế làm, lúc này ta cùng tứ thúc về xem chẳng phải sẽ biết sao? Người nói đi?"

Lí Đắc Tuyền còn chưa kịp nói chuyện, Lí Đắc Hà đã nói, "Đúng, đúng! Cốc Vũ theo ta trở về rất tốt, một thời gian ngắn nữa đưa mút đào là có thể trở về. Tiểu Mẫn cả ngày nhắc không thấy các người, thật nhớ thương, nàng ở cửa hàng bên kia... Về xem cũng tốt."

Lí Đắc Tuyền nghe như vậy, lại thấy Cốc Vũ nói Vương Thị đã đồng ý, lại dặn thêm hai câu.

Cốc Vũ không nói nhiều, về phòng mình thu thập đồ đạc, cẩn thận cất giấu bản vẽ hoa lâu cơ An Cẩm Hiên phó thác, lại giấu kỹ thơ của Tiểu Mẫn, mang theo hai bộ đồ thay đổi, mọi thứ chuẩn bị thỏa đáng.

Được lời này của Cốc Vũ, Lí Đắc Hà vốn chuẩn bị qua hai ngày nữa sẽ trở về, sáng ngày thứ hai liền lấy cớ trở về, vì thế buổi chiều đã cùng Cốc Vũ khởi hành.

Một đường đuổi nhanh đuổi chậm, Cốc Vũ thoáng thấy là biết hăn nóng vội, định trêu ghẹo hai câu đã thấy sắc mặt hăn không tốt lắm, nên không nói nhiều, thắc mắc hỏi nhưng hăn không chịu nói.

Vì thế hai người vội vàng chạy đi, không nói gì thêm.

Lúc xe vào địa phận trấn Lâm Giang thái dương đã ngã về tây. Người ta nói lên núi ngày xuống núi lửa, lúc này mặt trời lặn nóng gay gắt. Ngồi ở trong xe Cốc Vũ cảm thấy trên người không còn chút nước nào, bị ép khô như cà tím héo, mặt đất đều nóng hôi hổi, cũng may thỉnh thoảng có chút gió thổi qua, có thể hít thở thêm hai hơi.

Cốc Vũ ngồi ở trong xe càng thấy khó chịu, ở đây không cần chú ý nhiều, đem mảnh khoát qua một bên, hướng Lí Đặc Hà nói: "Tứ thúc, gần tối rồi, không vội về thôn trang, hay chúng ta trực tiếp đi cửa hàng nhìn xem, thuận đường nghỉ một đêm. Nếu đi về như thế này, nhị bá mẫu các nàng còn tưởng chúng ta gặp cướp nữa."

Vốn Lí Đặc Hà nhớ thương cửa hàng bên này, sợ Cốc Vũ nói phải về thôn trang mà mình cũng không tiện cản, nghe nàng nói như vậy tất nhiên không hai lời. Nhiều ngày qua không biết cửa hàng như thế nào.

Xe đi qua trấn trên, đúng lúc gặp Hứa Thế Cùng mang đồ ra ngoài, thân mình mập mập rất sợ nóng, trên vai còn vắt một khối vải bông thấm mồ hôi nhìn giống như tiểu nhị, nhưng ở trấn Lâm Giang không có ai đem hũn thành tiểu nhị. Lúc này thấy một chiếc xe ngựa nên nhìn thoáng qua, rồi vui sướng reo lên, "Cốc Vũ!"

Cốc Vũ xuống xe cùng hũn nhàn thoạt vài câu, nhân tiện đem đồ trên xe cho hũn. Hứa Thế Cùng cũng hứng khởi nói muốn vào thành xem bọn hũn, Cốc Vũ biết lời này hơn phân nửa là khách sáo. Từ sau lần cùng nhau vào thành trước kia, hũn đã cong queo hạ quyết tâm không đi, cái này cũng chưa tính, Thẩm Nhi hứa gả cho Ninh Bác còn kèm theo một điều kiện là bọn họ không thể dọn vào thành sống. Bóng ma lần đó xem ra không nhỏ.

Nói một hồi, Hứa Thế Cùng đem đồ vào nhà, rồi cầm một cái hộp đi ra, sắc trời càng tối, Cốc Vũ chuẩn bị cáo từ, liền hỏi một câu, "Cậu người chuẩn bị đi đâu?"

"Còn không phải đi cửa hàng. Tiểu Mãn không có phương tiện, không xoay xở được, thời gian này gầy đi, ta cũng không giúp được gì, người trở về thì tốt rồi, về xem, ta sẽ không đi qua, cũng không giữ người, chờ người về thôn trang xem qua rồi lại đến người cậu này, người mang theo cái này, cẩn thận chút, canh này là sư phụ người phân phó."

Từ khi Lí Đắc Hà vào thành đến bây giờ trở lại trấn trên, nhắc tới chuyện trong cửa hàng đầu, không biết Cốc Vũ nghe hết bao nhiêu lần câu nói không có phương tiện, Tiểu Mãn chỉ hoài thân mình, có cái gì không có phương tiện? Nàng cùng Trần Thị hai người ở cùng nơi, còn có hắc tử đại tẩu chiếu cố, như thế lại không rảnh đến nấu cơm? Cốc Vũ nhìn cặp lồng cơm Hứa Thế Cùng đưa âm thầm nghĩ.

Còn có câu kia, canh sư phụ người phân phó? Chẳng lẽ thai vị bất ổn cần sư phụ ra tay? Hay là việc gì? Cốc Vũ hận không có đôi cánh bay trở về hỏi.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 289+28: Không Hợp?

Cốc Vũ cáo biệt Hứa Thế Cùng, đi xuyên qua đường cái, xa xa thấp thoáng ngọn đèn như có như không rất nhỏ, rất sốt ruột nhìn xe ngựa đi vào lối rẽ.

Sắc trời càng tối, côn trùng kêu vang càng làm tăng thêm sự yên tĩnh của đất trời, cũng tăng thêm hai phần phiền chán trong lòng Cốc Vũ. Dưới tình huống này, tâm tư không có chút thản nhiên nào. Ngẫu nhiên nhìn thấy nông dân vác cuốc kéo trâu kết thúc công việc trở về nhà chào hỏi Lí Đặc Hà, ngẫu nhiên chào hỏi Cốc Vũ một tiếng, Cốc Vũ ở trên xe thất thần không nghe thấy.

Cuối cùng xe ngựa cũng ngừng trên bãi đất trống trước cửa hàng, nàng khẩn cấp nhảy xuống, ngoại trừ cây đuống trước cửa cao hơn, trong bóng tối không có cảm giác khác, ngọn đèn trong cửa hàng lóe ra ánh sáng nhàn nhạt, nhưng không có ai dưới đèn.

Cốc Vũ chân không chạm đất chạy xuyên qua cửa hàng, đến phía sau sân, "Tỷ —— Tứ thẩm —— "

Trong bóng đêm, âm thanh mở cửa của một căn phòng nào đó vang lên, rất nhanh đóng lại.

Giữa phòng bếp hiện ra một người, xem ra là bị khói sặc, nghe được thanh âm chạy đến, mang theo mùi khói cũng không biết là người phương nào, không ngừng dụi mắt.

Cốc Vũ trong bóng tối, nhận ra đây là hắc tử đại tẩu, "Đại tẩu tử, người hun khói chuột sao?"

Vốn Cốc Vũ nói đùa, nào ngờ hắc tử đại tẩu có chút giận dữ, "Lúc này chuột đến rất nhiều, cả ngày hôm nay hun khói cũng hun không đi. Ngày đêm không ngừng chạy loạn chỉ có thể là chuột!"

Mắng xong thấy Cốc Vũ ngơ ngác, vội kéo nàng vào phòng bếp, lại cảm thấy có chút không thích hợp, xoa bóp tay nàng, "Ai, ta không phải nói người... Xem ta hồ đồ !"

Lại nghe thấy thanh âm vui sướng của Tiểu Mãn, "Cốc Vũ! Người đã trở lại, tới đây ngồi." Nói xong liền đi qua kéo Cốc Vũ.

Hắc tử đại tẩu vì vừa rồi tức giận có chút hối hận. Cốc Vũ vừa trở về không thể biết đầu đuôi, vì thế vội khoả lấp, "Đúng vậy, tỷ muội các người ra bên ngoài ngồi cho mát một chút, ta vừa trở về suýt chút quên nấu cơm, củi lửa còn ẩm khói đến nghẹt thở! Tốt lắm, tốt lắm! nấu xong sẽ gọi các người."

Cốc Vũ biết Tiểu Mãn mang thai ba tháng, đỡ nàng đến cửa hàng, để nàng ngồi vào một cái ghế bành, lại xem thần sắc nàng có tốt không. Cả người có chút hoảng hốt, cũng không thấy có gì không ổn, vừa rồi ghen một bụng nhưng lúc này không biết mở miệng từ đâu.

Tiểu Mãn kéo nàng một cái ra vẻ hỏi mỗ mỗ ông ngoại thế nào, xương cốt sư công còn vững vàng, sáng sủa, có bớt uống rượu hơn, cha mẹ có hoàn hảo không, Kinh Trập như thế nào? Hạ Xuyên có nghe lời...

Hết thầy như thường?

Cốc Vũ trả lời từng câu hỏi, cầm theo hộp cơm mình mang về cân nhắc "Tỷ, nương thật nhớ người... Nga! đúng rồi, đây là lúc ta đi qua trấn trên cậu đưa, nói là sư phụ phân phó canh, thừa dịp nóng người uống đi."

Lúc này Tiểu Mãn cũng chỉ cười, "Không phải cho ta uống, là Tứ thẩm. Xem bộ dạng ta này vẫn nên kêu Tứ thẩm uống canh này mới tốt, nếu bệnh căn không dứt về sau không tốt." Nói xong có chút gấp gáp đi lấy vài thứ.

Cốc Vũ vội kéo lấy nàng, "Được rồi, được rồi! mấy tháng đầu người cần chú ý, nơi nào có nhiều chuyện cần quan tâm như vậy? Đây là thai đầu, cần phải cẩn thận, miễn cho Đại Lâm ca không tha cho người."

Nghe lời này, Tiểu Mãn rùng mình, há mồm nhưng không ra tiếng, may mắn sắc mặt giấu trong bóng đêm.

Cốc Vũ không phát hiện, trong lòng nàng còn đang cân nhắc, sao tỷ tỷ không đối đầu với Tứ thẩm, giờ phút này xem ra rất thân thiện. Chẳng lẽ tứ thẩm có cái gì? Xem nàng sốt ruột như vậy.

Cũng không nghĩ nhiều, nàng mở hộp cơm ra, Hứa Thế Cùng quả nhiên cẩn thận, bên trong là một bàn đồ ăn, phân lượng không ít, một lọ sành canh còn nóng hổi, xem ra chính là cho Trần Thị, cơm thức ăn đều sung túc.

Hai tỷ muội cùng đi tới, kêu hắc tử đại tẩu không cần bận rộn, qua bên kia bày cơm là được.

Trần Thị nửa nằm trên giường, dù ngọn đèn mỏng manh, Cốc Vũ nhanh chóng phát hiện Trần Thị gầy yếu đi không ít, một người tính tình không chịu nổi nửa phần thiệt, sao lại biến thành mảnh mai như vậy?

Lí Đặc Hà canh giữ ở trước giường, thấy Cốc Vũ bọn họ vào cũng không khách khí, tiếp nhận canh nước rồi phân phó nói: "Các người đi ra ngoài dùng cơm trước, ta xem nàng uống xong sẽ đi ra ngoài. Cốc Vũ một đường cũng mệt mỏi, ăn cơm xong bên kia nhưng có nước ấm, trước nghỉ tạm, ngày mai ta mang người về thôn trang."

Tiểu Mãn đương nhiên nghe ra ý ở ngoài lời, thăm nghĩ lần này Cốc Vũ trở về dù sao cũng không phải một ngày, nên nghỉ tạm trước.

Hắc tử đại tẩu động tác nhanh nhẹn, rất nhanh đã thu xếp xong, cơm canh bày sẵn, "Kia hai người thế nào ..."

Đang nói thấy hắc tử đại ca cùng Đại Lâm vào cửa, trong mắt không dừng được ý cười, "Lại đưa một chuyến cũng không sai biệt lắm ..."

"Tỷ phu, hắc tử đại ca!" Cốc Vũ chào hỏi bọn họ.

Đại Lâm thấy là Cốc Vũ: "Sao Cốc Vũ trở lại?"

Theo lý mà nói những lời này cũng không có gì, nhưng Tiểu Mãn nghe không lý do nổi giận, "Cửa hàng cũng không phải họ là Đỗ! Trở về còn phải hỏi qua người sao? Không đạo lý!"

Đại Lâm cũng không biết thế nào, thu liễm ý cười giải thích hai câu, "Tức giận gì vậy, chỉ thấy hỏi một câu thôi, tính tình người này..."

Tiểu Mãn cũng không quan tâm hẳn, kéo Cốc Vũ ngồi xuống, ăn cơm không đề cập tới.

Hắc tử đại tẩu ở một bên cười gượng giải vây, "Cốc Vũ cũng mệt mỏi, các người còn không mau đi rửa tay ăn cơm!"

Đại Lâm còn chưa nói xong bị hắc tử đại ca giữ lại, hai người rửa tay xong đi ra, lúc hẳn ăn cơm lại nhìn hậu viện.

Năm lần bảy lượt như vậy, chiếc đĩa Tiểu Mãn cầm trong tay có chút run, vài lần muốn rớt xuống thấy Cốc Vũ ở một bên xem nàng, lại cười khổ ăn cơm, gấp thức ăn cho Cốc Vũ, như vậy lặp lại vài lần, cái bát của Cốc Vũ như đỉnh núi.

Thẳng đến lúc Hà vào, mới xem như che trước mặt Đại Lâm, miệng cùng Cốc Vũ nói chuyện, "Tứ thẩm người ăn canh xong nghỉ ngơi, nghe người đã trở lại rất cao hứng. Người nghỉ tạm một đêm, sáng ngày mai nàng sẽ tìm người kể chuyện."

Cốc Vũ gật đầu đồng ý, "Thì ra thân mình Tứ thẩm không tốt, sao lần này yếu ớt quá?"

Mặt Lí Đắc Hà lộ ra vẻ sầu khổ, cũng không nói câu nào.

"Cốc Vũ, nương người ở trong thành như thế nào? Lúc đưa mứt đào ta cũng muốn đi gặp nàng, nhân tiện cũng để nàng mang theo dân quê này đi dạo." Hắc tử đại tẩu vội chen vào, quan hệ của nàng và Vương Thị không sai.

Qua một lúc, Cốc Vũ không có gì để nói, một bữa cơm ăn đến không có tư vị.

Sau khi ăn xong thu thập gọn ghẽ, Hắc tử đại tẩu muốn đi chuẩn bị nước tắm cho Cốc Vũ, Cốc Vũ ngượng ngùng, nói tự mình làm là được, cũng không phải là tiểu thư khuê các không cần khách khí như vậy, lại nói trở về đây cũng như về nhà...

Tranh nhau đều vào phòng bếp, hắc tử đại tẩu đột nhiên không làm.

Xem vừa rồi bếp nấu gì đó, ngực lên xuống mấy lần, cũng không nói nhiều, tay run run, há mồm muốn mắng lại nuốt vào bụng, bộ dáng giận dữ, từ trên đất cầm lấy một cái bát thô, hướng một cánh cửa ném tới, trong đêm yên tĩnh vang lên một tiếng báng, có thể này nàng mới quay đầu ngượng ngùng nhìn Cốc Vũ đang sừng sốt nói: "Người nhìn đi, chuột nhiều khiến người chán ghét, vốn người tới nói tởu lâu bên kia tặng đồ tới, ta nghĩ cháo này trễ một chút ăn hoặc là chờ Tứ thẩm người thức dậy tốt xấu cũng có thể uống một chút, vừa quay đầu đã không còn."

Cốc Vũ đương nhiên biết chuột không thể ăn được, nàng đã không nói sẽ không hỏi, trong lòng càng tò mò.

Ban đêm, Tiểu Mẫn kéo Cốc Vũ vào sương phòng, bỏ mặc Đại Lâm ở một bên, đến cùng Cốc Vũ nhìn không được, "Tỷ —— "

Tiểu Mẫn luôn là tính tình này, bình thường nhu thuận, lại là người trong mắt không chứa nổi hạt cát, một khi chịu uỷ khuất thì lửa giận có thể đốt người, không biết sao Cốc Vũ lại nhớ tới bộ dáng Tiểu Mẫn mang gậy đi tìm Lí Hà Thị, dĩ nhiên giờ phút này không thể như thế, chẳng lẽ Đại Lâm chọc hấn?

Cũng không phải gốc ở nhà, Cốc Vũ trở về, Tiểu Mẫn lại hoài thân mình, hai tỷ muội ở một phòng không ai có thể nói gì.

Đại Lâm ở trong sân ngây người một lúc lâu, căn môi cũng không lấy đèn xông vào phòng, đột nhiên tiếng động va chạm truyền đến, còn có tiếng Đại Lâm kêu rên, xem ra là đụng vào cái gì, lại buồn không nói, ngã đầu ngủ.

Tiểu Mẫn và Cốc Vũ ở trong phòng, đầu tiên là nói chuyện riêng tư, lại hỏi tình cảnh trong thành, nhất thời có chút buồn bã. Cốc Vũ muốn khuyên giải an ủi hai câu, nhưng đối với tình huống nơi này chưa quen thuộc lắm, không bằng không nói, để Tiểu Mẫn khôi phục tâm tình, ngày mai sẽ hỏi một chút.

Nào ngờ Tiểu Mẫn đột nhiên phun ra một câu, "Cốc Vũ, Tứ thẩm có thân mình... Lại không có."

Nghe Tiểu Mẫn chua chát nói, khúc chiết bên trong tuy Cốc Vũ không tham dự, vẫn có chút tiếc nuối, nhiều năm qua Trần Thị không sinh được, thật vất vả có lại rớt, khó trách Lí Đắc Hà có bộ dáng kia. Trách không được lúc ở trong thành nói không có phương tiện, sắc mặt rất kỳ quái.

Nhìn bộ dáng Trần Thị nhất định phải bồi bổ thật tốt mới được...

Chờ Cốc Vũ nghỉ xong, muốn cùng Tiểu Mãn nói cái gì, lại truyền đến tiếng hít thở có quy luật của Tiểu Mãn, thì ra đã ngủ.

Nàng mỉm cười, Tiểu Mãn bao dung, bây giờ có thể ngủ ngon là không sai.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 290+29: Tiểu Bạch Hoa

Sáng tinh mơ hôm sau, Cốc Vũ đã thức dậy. Ở trên xe điện mấy ngày toàn thân cao thấp đều đau nhức, vừa hừng đông lại không có tâm tư tiếp tục ngủ.

Nghĩ tới lời nói dở dang hôm qua của Tiểu Mẫn, nàng hốt hoảng vội đứng lên. Lúc nàng ngồi dậy Tiểu Mẫn còn ngủ say.

Cửa hàng là nơi phía trước không thấy thôn sau lưng không thấy điểm, nhưng thật thanh tĩnh. Con đường từ cửa hàng đến thôn trấn lác đác nổi lên một ít phòng ở, chẳng qua còn không có ra hồn thôi.

Sương sớm còn chưa tan, Cốc Vũ cảm thấy cánh tay đã thấm lạnh. Ánh mặt trời nổi lên qua màn sương như một lòng đỏ trứng thật lớn. Nàng đẩy cửa ra múc nước, rửa mặt ở chỗ dành cho An Cẩm Hiên nhuộm vải lúc trước, nhìn vệt hoang bờ lội bên bờ sông. Vốc nước lên rửa mặt, cả người thần thanh khí爽, vừa vận suy nghĩ lời nói của Tiểu Mẫn đêm qua.

Trần Thị có thai, sao đột nhiên bị sảy? Lí Đắc Hà vào thành chuyến này dĩ nhiên không phải đơn giản đi thăm bọn họ, chỉ muốn nàng trở về? Nàng trở về có năng lực gì đây? Không hiểu sao Tiểu Mẫn nói Trần Thị muốn tìm mình tâm sự... Muốn biết rõ ràng mới tính toán, tự nhiên Cốc Vũ nghĩ tới một người —— Hắc tử đại tẩu, hỏi nàng một chút không thể tốt hơn.

Y niệm nổi lên tay chân nàng lạnh lẽo đổ nước trong thùng, nhìn bùn đất màu vàng trong nước sông thoát chốc nhặt nhoà, Cốc Vũ mang thùng liền quay mình trở về.

Cốc Vũ một lòng cân nhắc chuyện, ở cửa phòng bếp suýt chút va phải một người, hai người đồng thời kinh ngạc kêu một tiếng, Cốc Vũ lui ra phía sau hai bước, thấy người trước mắt khoảng mười bảy mười tám tuổi, trong mắt đầy lửa giận, ánh mắt dài nhỏ, môi mỏng, đầu mũi có mấy điểm tàn nhang rất rõ ràng, bộ dáng không đẹp cũng không khó coi, thấy Cốc Vũ như đụng phải nàng, mắt nước lưng tròng "Còn không đi!"

Ở trong cửa hàng sao đột nhiên có một người như vậy? Cốc Vũ cau mày nghĩ cũng không nhớ rõ mình đã từng gặp người này, chẳng lẽ tới cửa hàng hỗ trợ? Nghe giọng điệu không tốt.

Còn đang suy nghĩ thì nghe thấy tiếng bước chân, là Đại Lâm cùng Hắc tử đại ca ở đi vào rửa tay, người kia bất chấp, mặt đầy nét cười vội đi qua, "Đại Lâm ca! người còn chưa ăn sáng, đây là cháo gạo người thích ăn, ta cố ý sáng sớm nấu, người..."

Cốc Vũ khước miệng nhếch lên, đây gọi là gì, đột nhiên có người này, thùng trong tay ném xuống, thanh âm vang lên làm vài người đều nhìn qua bên này.

Thân ảnh bưng bát kia đột nhiên run lẩy bẩy, bộ dáng như muốn ngã, lúc lắc mấy cái, vẫn đứng vững, nhanh vài bước tới gần Đại Lâm, sợ hãi rụt rè nhìn Cốc Vũ bên này, "Đại Lâm ca, vị cô nương này là ai? Ta không có chọc nàng, vừa rồi cầm thùng đụng phải cánh tay này của ta. Vị cô nương này, Xuân Hoa nếu có gì không phải xin lỗi ngài trước..."

Nếu Cốc Vũ còn không rõ chuyện trước mắt sao, mảnh mai Tiểu Bạch hoa a. Tiểu Bạch hoa người có chủ ý gì? Có thể cho người đạt ý nguyện thì người đã sai lầm rồi, "Ai u! đây là Xuân Hoa tử? Ta vừa mới thức dậy thấy trong bếp nấu gì đó, còn tưởng là ai hảo tâm nấu cho tứ thẩm hoặc tử tử ta, hai người này một người có thân mình, một người vừa rút đĩa nhỏ, cần người chiếu cố, không phải ta đã trở lại sao? Lúc rửa mặt còn đang suy

nghĩ nên làm như thế nào, đâu nghĩ đến phòng bếp có thêm người chứ. Đụng phải người sao? Ta giúp người xem thế nào."

Nghe lời này, Đại Lâm và Hắc tử đại ca đều ngây ngẩn cả người, trong mắt Đại Lâm có chút phức tạp, Hắc tử đại ca nhìn Xuân Hoa hèn mọn hừ một tiếng, cũng không muốn nhiều lời. Ngay cả hắc tử đại ca thâm từ bên ngoài chạy vào vẻ mặt không tin nhìn Cốc Vũ, cảm thấy bối rối, sao có thể đối với tiện phôi tử này tốt như vậy?

Thì ra Phan Xuân Hoa khẳng định Cốc Vũ sẽ phủ nhận, đến lúc đó nàng có thể ra vẻ ủy khuất, Đại Lâm sẽ không mặc kệ nàng, bọn họ không thể làm chủ, còn có thể làm gì mình? Vị có thân mình kia có năng lực như thế nào? Đến lúc đó mình khóc không thừa nhận đánh người, khẳng định sẽ tìm vị kia ra giúp đỡ, mình sẽ nói ở trong này sống không nổi đi tìm chết... Tiết mục như vậy diễn qua rất nhiều lần, đã hoàn toàn quen thuộc, đáng tiếc cô nương này không như mình tưởng tượng, không biết nàng không có tâm nhân hay thật nghĩ như thế?

Đại Lâm nghe Cốc Vũ nói như vậy, có chút kỳ quái, xem Phan Xuân Hoa đáng thương lui ở một bên nói, "Đây là Cốc Vũ, đều là người trong nhà..."

Lời này Cốc Vũ không thích nghe, làm bộ như không hiểu: "Đại Lâm ca, cái gì đều là người trong nhà? Ta với người và tỷ tỷ còn có Văn thâm, Tứ thúc bọn họ mới là người một nhà."

Mặt Đại Lâm đỏ lên, tự giác biết mình nói sai, không cần nhiều lời nữa.

Phan Xuân Hoa rất hợp thời đem cháo qua cho Đại Lâm, "Đại Lâm ca! Sáng sớm người đã ra ngoài cần phải lót dạ. Cốc Vũ muội tử, Đại Lâm ca dĩ nhiên là người một nhà của các người, hẳn sẽ không nói."

Cốc Vũ xem thường, những lời này đến phiên người nói sao? Nghĩ như thế, trong lòng Cốc Vũ, Phan Xuân Hoa này không đáng thương hại. Nàng

vội tiến lên đoạt cái bát lại, "Đại Lâm ca! Người cũng biết tỷ ta vốn là người mềm lòng, hoài thân mình mấy tháng đầu, dĩ nhiên lòng bất ổn, người không cần cả ngày ra ngoài làm việc, còn có nhiều sự phụ làm, người cũng nên một lòng. Ngày hôm qua trở về nàng chưa cho ta sắc mặt tốt. Một người hai mạng không thể bị đói, còn có Tứ thẩm cần chăm sóc, Xuân Hoa tỷ tỷ đã có lòng, là cháo thôi, vốn là ta muốn chăm sóc, nhưng phải về thôn trang. Không bằng để Xuân Hoa tỷ tỷ lo lắng, nấu thêm một chút cháo cho các nàng uống."

Phan Xuân Hoa đang muốn nói chuyện, Cốc Vũ đưa lưng về phía nàng, nâng chân lên đạp nàng một hồi, lại nói: "Ai u, Xuân Hoa tỷ tỷ không vừa ý sao? Thật là khó trách, trong cửa hàng không có ai rảnh rỗi, hầm cháo tốn công phu tốt xấu gì cũng không cần thiết ra sức, hay là ta nói Đại Lâm ca tính tiền công cho người? Chẳng lẽ còn nhớ vừa rồi ta va vào người? Người yên tâm, để ta nhìn, bản sự khác ta không có, nhưng có học qua một ít y thuật."

Nói xong một tay cầm cháo, một tay kia kéo Phan Xuân Hoa, "Có phải là nơi này không?" Khi nói chuyện liền nhéo vài huyệt vị, Phan Xuân Hoa chỉ đành hít hà.

Đại Lâm nghe Cốc Vũ nói, trong lòng biết Tiểu Mẫn không nói gì với Cốc Vũ, trong lòng áy náy, còn có dù nói như thế nào Tứ thẩm cũng không có đưa nhỏ, trong lòng hăn cũng không lạc ý.

Phan Xuân Hoa bị Cốc Vũ đạp một cước dờ khóc dờ cười, lại bị nhéo không thoải mái, trong lòng biết không có người bên phe mình, thấy Đại Lâm nhìn mình, vẻ mặt không được tự nhiên tỏ thái độ, "Không cần nói hầm cháo, làm trâu làm ngựa chiều cổ các nàng cũng nên, chỉ sợ các nàng không cho ta ..."

"Xem người nói, tỷ ta cũng không yếu ớt, được rồi, cứ định như vậy. Đại Lâm ca, người cùng Hắc tử đại ca đến trấn trên ăn chút gì đó là được. Cả

ngày ăn cháo không tốt.

Hắc tử đại ca nhìn hành động của Cốc Vũ đầu tiên không hiểu, bây giờ có chút hiểu, đi tới kéo Đại Lâm, "Được, chúng ta đi ra ngoài ăn hai cái bánh gạo là tốt rồi, một chén cháo không có tác dụng gì." Cứ thế kéo Đại Lâm đi.

Phan Xuân Hoa không tha nhìn theo tấm lưng kia.

Thần sắc Cốc Vũ không tốt như vừa rồi, ném bát cháo trong tay về hướng người đó, "Nhìn cái gì? Còn không đi hầm cháo? Hôm nay nếu không nấu được người không xong!"

Phan Xuân Hoa nhảy dựng lên, xiêm y màu chàm in hoa đều dính nước cháo, may mắn là không nóng, chẳng qua đây xiêm y tốt nhất của nàng, vừa muốn khóc thấy Cốc Vũ tàn khốc nhìn nàng, không dám sinh sự vội vàng đi về phòng bếp.

Hắc tử đại tẩu ở một bên vỗ đùi, "Cốc Vũ, cũng là người lợi hại! Ta áp chế không xong cô gái nhỏ này! Nói hai câu là khóc, Đại Lâm hỗn tiểu tử kia cả ngày còn tưởng chúng ta khi phụ nàng."

Cốc Vũ kéo nàng qua ngồi xuống giữa hậu viện, phòng bếp giữa đã băng ghế, Phan Xuân Hoa không dám nói gì, chỉ quỳ rạp trên đất hầm cháo.

"Đại tẩu tử, đây là chuột đó?"

Hắc tử đại tẩu bĩu môi, than một tiếng, nói rõ, "Người nói đi, không phải là thứ lương thiện gì. Hai tháng trước tới quỳ gối trước cửa hàng, nói cái gì lúc trước Đại Lâm lui thân nàng mặc kệ, từ nhỏ đã nhận định làm vợ Đại Lâm —— phi!"

Cốc Vũ cảm thán, là khuê nữ của Phan Phú Quý kia. Đúng là rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con chuột sẽ đào động, Hắc tử đại tẩu không

nói sai. Lúc trước Phan Phú Quý muốn tới làm thông gia, ép buộc bản thân ngược lại đem thanh danh khuê nữ cũng ép buộc đủ. Không thể gả ra ngoài là bình thường, nhưng càng không biết xấu hổ, muốn ở lại đây. Đại Lâm vốn là đầu gỗ, bằng không sẽ không dễ dàng đắc thủ như vậy. Ngấm lại Tiểu Bạch hoa quý gối, nói lúc trước cha làm bậy nàng không biết, trong lòng xác định là người của Đỗ gia, hiện tại quyết tâm không gả, cũng không cần Đại Lâm cưới, chỉ giữ ở bên người làm nha đầu... kêu Đại Lâm làm sao bây giờ? Tình huống trước mắt rất bình thường nhưng làm như Tiểu Mãn đã chia rẽ bọn họ vậy.

Cốc Vũ khẽ cắn môi, nghe Hắc tử đại tẩu tiếp tục nói: "... Ở đây cũng không sống yên. Tiểu Mãn vừa có thân mình, nàng gấp gáp nói khích nàng, tượng đất còn có ba phần thổ tính đâu, Tiểu Mãn giáo huấn nàng một hồi, vừa vặn bị Đại Lâm đổ ngược lại Tiểu Mãn, còn không giận sao? Hai người này thật lâu đã không có yên ổn nói chuyện. Tính tình Tứ thẩm người nóng nảy, vài lần đuổi nàng đi, ai ngờ người ta mặt dày mày dạn, bên này đuổi đi bên kia trực tiếp ra ngoài tìm Đại Lâm, bên ngoài không biết còn tưởng là người nhà Đại Lâm, đây gọi là chuyện gì? Tứ thẩm người một lòng một dạ che chở Tiểu Mãn, gây với nàng một trận, lại có người tìm nàng, cùng đi ra ngoài nóng vội đá vào cửa, cái này... làm bậy nga. Mỗi ngày không gây chuyện không bỏ qua. Người nhìn đi, hôm qua người vừa trở về, bắp nôi lạnh tanh, bó củi lúc đó chẳng phải bị ẩm, làm ta cay cả mắt."

Hắc tử đại tẩu nói đầu đuôi, Cốc Vũ đại khái hiểu rõ. Người này hạ tiện vô địch, Phan Xuân Hoa dám nói nàng đã là người Đỗ gia, Đại Lâm có ngượng không? Lần này Trần Thị bị liên lụy. Nhiều năm qua mới có đứa nhỏ đã thành như vậy. Cốc Vũ cũng không có tư vị. Khó trách Tiểu Mãn viết thư như vậy, sợ Vương Thị đi theo, còn có Lí Đắc Hà bị ủy khuất.

Cốc Vũ còn chưa nghĩ xong, trực tiếp nói với hắc tử đại tẩu, "Đại tẩu tử, có ta đây, còn củi ẩm không?"

Hắc tử đại tẩu hiệu rõ vỗ tay cười nói, "Xem đầu óc người thật lạnh!"
Nói xong đem củi nửa khô nửa ẩm ném vào phòng bếp.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 291+30: An Tâm Người Trước

Sự tình đều làm rõ ràng, Cốc Vũ thở dài nhẹ nhõm, so với tâm tình lúc trước tốt hơn nhiều.

Chuyện của Phan Xuân Hoa theo lý mà nói muốn ở đây cũng không có vấn đề gì, chẳng qua lúc này Tiểu Mẫn có thai lại bướng bỉnh, hưởng hồ tính nết Tứ thẩm như vậy nên sự việc trở nên như bây giờ, muốn người nơi này nghĩ tốt cho nàng cũng khó.

Vì thế sự tình vào một vòng lẩn quẩn, càng hung dữ với nàng, nàng càng dễ dàng giả bộ đáng thương tranh thủ đồng tình. Dù lòng Đại Lâm hướng về Tiểu Mẫn, nhưng giằng co lâu dài như vậy cũng không được. Càng che chở bên kia, Tiểu Mẫn càng tức giận, một khi tức giận đối với người càng không tốt. Da mặt Phan Xuân Hoa dày hơn các nàng nhiều, cứ lâu dài như thế sẽ bị nàng ép buộc gặp chuyện không may. Nghĩ đến đây, Cốc Vũ cảm thấy may mắn. May mắn là Tiểu Mẫn viết thư cho mình, bằng không chuyện cứ như vậy, về sau kết quả khó nói.

Theo việc này, Cốc Vũ hiểu rõ việc trước mắt phải làm là: Một, đuổi Phan Xuân Hoa đi. Nàng có thể ở lại lâu như vậy, phỏng chừng cũng không là chuyện dễ dàng, hưởng hồ còn muốn Đại Lâm không thể nói gì, không chỉ không lời nào để nói, còn muốn hắt áy náy hơn nữa sẽ cam đoan về sau sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa. Hai, phải điều trị thân mình Trần Thị cho thật tốt. Trước kia nàng suýt làm hư mối hôn nhân của Tiểu Mẫn, bây giờ bởi vì chuyện của Tiểu Mẫn lại mất đi đứa nhỏ rất vất vả mới có được. Việc trên đời quả thật là nhân quả tuần hoàn. Chỉ mong sau chuyện này, mọi chuyện trước kia đều cho qua, trong nhà có thể hòa thuận mãi mãi. Ba

là chuyện của Đại Lâm và Tiểu Mãn. Xem ra Tiểu Mãn ghen khí không có khả năng hoà thuận nhanh chóng. Việc cần giải quyết mới được. Bốn, nàng cầm bản vẽ đến, phải tìm Đại Lâm làm.

Mọi chuyện đều diễn ra trong đầu Cốc Vũ một lần, rất nhanh phải đưa ra kết luận. Thân mình Trần Thị phải điều trị lập tức; Còn Tiểu Bạch hoa kia, không thể để nàng kiêu ngạo như thế. Hai chuyện này cần phải xử lý trước hết mới được.

Hắc tử đại tẩu nghe lời Cốc Vũ không cần làm gì cả. Nếu quá bận rộn thì tìm một người làm công nhật, chăm sóc Tiểu Mãn và Trần Thị quan trọng hơn. Nàng cũng không thể cả ngày ở cửa hàng. Thấy Phan Xuân Hoa bị Cốc Vũ ép tới phòng bếp hầm cháo, phải dùng củi chính mình làm ướt, bị sắc khói cũng chỉ dám ra ngoài hít thở không khí lại vào làm, trong lòng cảm thấy hả giận.

Nàng làm việc rất lưu loát, nhanh chóng đi tầu lâu lấy canh cháo, nói về sau mình làm là được. Trở về thu dọn cho Trần Thị, xong đem chuyện hồi sáng kể lại tường tận.

Trần Thị nghe Hắc tử đại tẩu nói chuyện, lại ăn chút cháo và canh tầu lâu nấu, sắc mặt trắng bệch tốt hơn, thở dài: "Cốc Vũ, thời gian này ta thật hết hoảng, người trở về có thêm tâm phúc. Ta nghĩ đến người nợ ở bên ngoài lên mặt, Tiểu Mãn bị khinh bỉ sẽ không thoải mái, hận không thể cầm gậy gộc đuổi đi. Nhưng đều làm không được, ta thật vô dụng!"

Nhìn dáng vẻ tức giận của Trần Thị không giống giả vờ, hận ý của Cốc Vũ trước kia đã sớm tan thành mây khói. Nàng qua khuyên giải an ủi nói: "Tứ thẩm, người thấy ta trở về để làm gì? Việc này người không cần lo lắng, việc gì cũng không bằng bản thân mình. Điều trị cho tốt rồi ra mặt thay cho tỷ ta. Lại nói người dưỡng tốt thân mình, sinh cho ta một đệ đệ mới là chuyện đứng đắn."

Sắc mặt Trần Thị buồn bã, cười khổ, "Ta biết bản thân mình. Không đối gạt người, trước đây ta tạo nghiệt, bây giờ bị báo ứng. Ta cũng nói với Tứ thúc người, một ngày nào đó sẽ để hãnh cưới thêm một người, có thể mau chóng có hậu... Cả đời này, ta thấy đủ."

Bệnh nhân rất dễ suy nghĩ miên man nhất. Nếu Trần Thị luôn nghĩ như vậy, sợ là uống thuốc gì cũng không khá lên. Cốc Vũ không gấp gáp khuyên giải an ủi, ngược lại nói: "Tứ thẩm, người thật hồ đồ!"

Trần Thị tưởng Cốc Vũ muốn khuyên mình, "Những lời này ta để ở trong lòng, ai khuyên cũng thế thôi, người không cần nhiều lời."

"Ta nói người hồ đồ, người càng hồ đồ, mạnh mẽ lúc trước đi nơi nào rồi? Tứ thẩm, người đừng trách ta nói thẳng, nếu lúc trước Tứ thúc có tâm tư như vậy, lúc người ở nhà kho nhỏ đã tách ra, còn phải chờ tới hôm nay sao? Cho nên người phải dưỡng thân mình cho tốt, bằng không về sau ngày dài như vậy, người nhẫn tâm để Tứ thúc một mình ngay cả người nói chuyện cũng không có, đến già vẫn cô linh một mình?" Cốc Vũ muốn Trần Thị đánh mất ý niệm, không thể không miêu tả tình cảnh đau khổ của Lí Đặc Hà.

Nói xong thấy vẻ mặt không cam lòng của Trần Thị, biết những lời này có hiệu quả, tiếp tục nói: "Tứ thẩm, người không nghĩ lại, đây là chỉ là chuyện nhỏ, về sau còn ngày dài đâu, tính tình tỷ tỷ ta mềm mại có chút bướng bỉnh, Tứ thúc lại là người thành thật, về sau nơi này chỉ có người mới có thể chống đỡ, người không thể không quản! Còn có cháu người làm gì à? Bệnh của người ngược ngàng nói với sư phụ ta, hãnh chỉ có thể đoán đại khái, ta cam đoan với người, chỉ cần người thả lỏng tâm tình, ta có mười phần nắm chắc."

Vốn Trần Thị vạn bất đắc dĩ mới tính toán như vậy, nhưng nói chuyện với Cốc Vũ, nàng dĩ nhiên không thể để về sau Lí Đặc Hà lẻ loi hiu quạnh, hưởng hồ do mình bí lỗi nên lời này dấu trong tâm khảm, nàng không cam

lòng cũng không nguyện ý, nghĩ như vậy thần sắc tốt hơn, "Đều do ta bị quan, cũng là người làm người giải sầu."

Cốc Vũ thở dài nhẹ nhõm, nàng biết thân mình Trần Thị, vừa mới sảy thai, sợ không có nữa, hơn nữa lại thấy Phan Xuân Hoa suốt ngày làm âm ỉ, Tiểu Mẫn cũng chịu khổ, người trong nhà ra ra vào vào không có sắc mặt tốt, nàng là một bệnh nhân càng nghĩ nhiều hơn, làm cho mình chui vào ngõ cụt không lối thoát. Nghĩ đến đây, Cốc Vũ càng ghét Phan Xuân Hoa thêm một tầng, ra ngoài tiếng bước chân còn nặng nề, nghe thanh âm sắc khói của Tiểu Bạch Hoa vẫn hận.

Đột nhiên nghe tiếng xì cười, ngẩng đầu thấy khóe miệng Tiểu Mẫn vênh lên, nói Cốc Vũ một câu, "Chỉ có người mưu ma chước quỷ nhiều!"

"Nếu ta không nhiều mưu kế, sao người viết thư cho ta chứ?" Cốc Vũ nói xong câu này đứng xem Tiểu Mẫn rửa mặt xong, mang nàng đến cửa hàng, "Đại tẩu tử, người ở đây trông chừng, lát nữa ta tới thay người."

Hắc tử đại tẩu cười gật đầu không nói."Được, Tứ thẩm người cũng sắp ăn cháo xong, ta ở đây, có chuyện gì nàng kêu ta.

Cốc Vũ đỡ Tiểu Mẫn ngồi bên ngoài: "Tỷ, người cùng người như vậy sinh khí sao?"

Tiểu Mẫn thành thật nói, "Ta không cùng nàng sinh khí."

Quả thật như vậy, Phan Xuân Hoa làm âm ỉ thế nào, Tiểu Mẫn cũng không giận đến mức đó, nhưng giận Đại Lâm nhiều, người thành thật như vậy cứ bị kẻ giả đáng thương kia che mờ.

"Người nghĩ đi, lúc trước tưởng việc này đã xử lý xong, nhưng người nọ chạy tới quầy trong cửa hàng, còn nói sống là người của Đỗ gia, chết cũng là quỷ của Đỗ gia, thề cả đời không gả cho người khác, người nói Đại Lâm ca

có thể làm gì bây giờ? Muốn hăn không biết gì đuổi đi sao? Chỉ sợ khi đó người sẽ thấy Đại Lâm ca bạc tình."

Gần đây Tiểu Mẫn không muốn nghe bất cứ ai nói, nàng cảm thấy Cốc Vũ tự đến chính sẽ thấy rõ. Vừa nói ra đột nhiên hiểu, không phải lúc trước mình thấy Đại Lâm thành thật mới bằng lòng gả sao? Lúc trước người nọ khóc thảm thiết, lòng mình cũng mềm, nếu đuổi đi, nàng cũng không qua được, ai ngờ rước phải rắc rối, "Cũng không thể..."

Cốc Vũ thấy nàng suy nghĩ cẩn thận, qua kéo tay nàng, "Không được, nàng ở đây giả dạng đáng thương, Đại Lâm không có tính toán muốn nạp nàng chứ?"

Tiểu Mẫn giận quát một câu, "Hăn dám! Nếu hăn có ý đó, ta còn có thể ngồi như vậy?"

Thấy Tiểu Mẫn mạnh mẽ lợi hại, trong lòng Cốc Vũ lại có lo lắng, "Đại Lâm ca nhiều lần là tội nghiệp nàng có phải không? Cho nên các người cũng không cần vì nàng châm ngòi mà giận dữ. Giận hờn nhìn thì dễ giải quyết nhưng khó, giống như sáng hôm nay, ngay từ đầu nàng phủ đầu ta nói ta đừng nạp nàng, ta không chịu nhận còn cảm thấy nàng ngậm máu phun người, khi gây gổ nàng ra vẻ đáng thương, ai xem ở trong mắt còn không phải nàng bị khi dễ, lời này không có chỗ nói, không bằng giả rộng lượng một chút, nàng chỉ có hai ba chiêu đó thôi, bây giờ còn không như con chuột trong phòng bếp bị hun khói sao? Chỉ có chút năng lực đó, người lý nàng làm gì? Như vậy chính là đẩy Đại Lâm ca tở bên nàng."

Tiểu Mẫn suy nghĩ, khẽ cắn môi, "Chuyện đó ta cũng biết, nhưng ta thấy nàng khóc lóc trước mắt ta, ta nhìn không được phát cáu!"

Cốc Vũ thấy Tiểu Mẫn ủy khuất như vậy, lại có chút phiền Đại Lâm, lại nhìn xuống, đến cùng vẫn nói: "Tỷ, có ta đây, ta không kêu người nhìn nàng. Bây giờ người mắng nàng vài câu, đánh vài lần ai so đo chứ? Trước

mặt Đại Lâm ca người đừng gây với nàng. Nếu cảm thấy bị đè nén, lúc Đại Lâm ca trở về người không cần một mình tiếp xúc với nàng. Tứ thẩm bên kia cần điều trị, không có việc gì các người trò chuyện với nhau, tự mình vui vẻ, không thể vì một hạt phân chuột làm hư cả nồi nước đúng không?"

Lúc này Tiểu Mẫn đã có nụ cười, lại sờ bụng, vẻ mặt từ ái nói, "Ta nghe người."

Dàn xếp xong hai người này, Cốc Vũ lại giao phó Hắc tử đại tẩu trông chừng, nghe nói Đại Lâm buổi chiều sẽ trở về. Bây giờ còn sớm, nàng phải đi làm chuyện của mình, phải đi qua sự phụ làm một ít thuốc mới được, canh thuốc không cần uống nữa. Qua đợt này, nàng cảm thấy vẫn nên mở phương thuốc bổ cho Trần Thị. Về thôn trang phải đi thăm hết một vòng, bằng không sẽ nhớ thương, còn phải thăm Nhị thúc công nữa, thuận tiện nói với hắn chuyện bên kia.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 292+31: Ủ Rũ Thất Bại Đi

Một năm qua, thôn trang biến hóa không lớn. Cốc Vũ trở về Lí Đặc Giang và Hứa Thị rất cao hứng. Tiểu Hàn, Đại Hàn đuổi theo Cốc Vũ reo mừng, lời trong lời ngoài đều không ly khai Hạ Xuyên ca như thế nào, chờ đến khi nhận được quà Cốc Vũ mang về mừng rỡ chạy ra sân, cảnh trí thật náo nhiệt.

Lí Lão Đầu cũng vui vẻ, chỉ có Lí Hà Thị bĩu môi, "Sao Hạ Xuyên cũng không biết trở về một chuyến."

Cốc Vũ oán thầm: đến cùng vẫn thương nhất Hạ Xuyên, nhưng Hạ Xuyên mới vài tuổi sao yên tâm trở về? Mình về đây lại bày sắc mặt đó? Nhưng cũng không cùng nàng so đo.

Nhị thúc công hoàn hảo, trong viện thu thập chỉnh tề, nghe Cốc Vũ nói tình huống trong thành. Hắn lập tức vào phòng cầm đồ ra, đưa cho Cốc Vũ, miệng nói với hắn thứ này không có quan hệ gì, "Người ở đây tốt hơn ở trong thành. Chờ bên kia thuận buồm xuôi gió hãy trở về, hoặc cứ ở đây đợi hắn tới đón người là được."

Cốc Vũ không để lời của Nhị thúc công trong lòng, cầm khối vuông đó chăm chú tò mò lặn qua lộn lại xem, nhìn như vãi vì cầm trong tay cẩn thận nhìn có thể thấy loáng thoáng tơ sợi, nhưng lại sáng bóng, thứ này sợ là không có người dùng làm quần áo mặc. Nhưng dùng làm thứ gì? Cốc Vũ nhất thời nghĩ không ra. Không cần nói thấy, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Nhị thúc công cũng không nói nhiều, mang ra một chén nước, đổ lên. Cốc Vũ nâng khối đựng nước, thế nhưng không có thấm xuống lấy một giọt, không khỏi chặc chặc ngạc nhiên, "Thứ này thoát nhìn giống lá sen, ha ha."

"Nhưng có gì thần kỳ?"

"Uh, tối như mực, không rỉ nước, thoát nhìn như là vải, cũng không có gì thần kỳ..." Đợi chút, Cốc Vũ đột nhiên nghĩ tới cái gì, nhìn biểu cảm Nhị thúc công sao thâm trầm như vậy? Đột nhiên trong lòng vui vẻ, "Đây là vải dầu."

Thấy Cốc Vũ rốt cục nói ra tên, Nhị thúc công vuốt râu cười ha hả, một lát cao giọng nói: "Nếu có thể làm ra vải dầu, Cẩm Hiên sẽ thêm một phần thăng."

Không phải lần đầu tiên Nhị thúc công nhắc tới lời này. Cốc Vũ bắt đầu nghe được từ lúc sử dụng khoai. Bây giờ trở về xem thấy cây đó rất dễ trồng, rễ củ có nhiều tác dụng. Nhưng người bên An Cư còn không nghĩ tới mặt này, chỉ dùng để hồ vải mà thôi, thật sự đại tài tiểu dụng.

Thời tiết trên đời này tất nhiên do ông Trời định đoạt. Dù người cao quý hay đê tiện, nên mưa thì đổ mưa, nên trong thì nắng trong. Lúc này không nói Vân Châu, khắp nơi đều sử dụng đồ che mưa, đa số dùng dù giấy vẽ, áo tơ, đấu lạp... Dù giấy vẽ gọn nhẹ, nhưng mưa lớn sẽ khó khăn; huống hồ từ tòa đại trạch muốn ra cửa, dĩ nhiên không tự mình bung dù, mà nha đầu lão mục tử làm, cho dù nhắm mắt theo đuôi cũng quá mức khó coi.

Cốc Vũ không lý do nghĩ đến Hồng Lô Mộng, giữa đêm mưa Đại Ngọc hỏi Bảo Ngọc áo tơ, đấu lạp là hàng mây tre lá gì. Bảo Ngọc cũng là trả lời, đôi guốc gỗ để ở bên ngoài, đấu lạp thuận tiện nhất, đổ mưa hạ tuyết có thể dùng... Tuy nghĩ xa xôi, ngay cả Bắc Tĩnh Vương Phủ cũng dùng áo tơ, đấu lạp, guốc gỗ, chẳng qua đan tinh xảo hơn thôi. Nếu Nhị thúc công nói

vải dầu phòng thủy, có thể phát huy công dụng như vậy, một khi phát triển, đối phó bên kia là bảo đảm nhất.

Có thứ gọn nhẹ này, ai muốn một thân cỏ mặc ở trên người như con nhím? Nếu có kiểu dáng sang trọng tân thời, đầu lạp gì đó đặt qua một bên, guốc gỗ đối với Lí Đặc Tuyền bọn họ là trò chơi.

Càng nghĩ càng hưng phấn, nếu việc này thành công, sẽ lũng đoạn thị trường mua bán, hưởng hồ đây cũng không phải là gì quá lớn... Quan phủ sẽ không khó xử, độc môn sinh ý kiếm tiền không là việc khó.

Trong lòng suy nghĩ một vòng, rồi lại nhìn vải dầu, cười một tiếng, "Nhị thúc công, là người làm ra?"

Nhị thúc công không rõ Cốc Vũ vì sao bật cười, lắc đầu, "Đây là ông bạn già của ta năm đó đưa, chỉ tiếc... Bất quá ta có thể nói đại khái, rễ củ của bốn khoai kia, thêm cỏ tím, vàng, mài nhỏ nấu chín, tẩm vào tổ dệt chi cầm, ngâm xong lấy ra, cứ gõ, hong khô xong lại tẩm, cứ như thế lặp lại, màu sắc từ tím đến đen, cuối cùng sẽ ra một khối như vậy."

Cốc Vũ không gạt Nhị thúc công, đem suy nghĩ vừa rồi của mình nói với hắn, nói thẳng về sau lúc bán ra một bộ ba thư không thể xé lẻ, còn chia làm cực phẩm, thượng phẩm, trung phẩm, hạ phẩm, để có thể tạo phúc cho dân chúng, Nhị thúc công triệt để tán phục, "Trước kia chỉ nghĩ người lanh lẹ một chút. Thôi, có người ở đây, chuyện sau này lão già ta sẽ không nghĩ nhiều, chuyện này giao người. Không cần nói với Cẩm Hiên, đợi đến một ngày làm ra đã."

Cốc Vũ tự nhiên hiểu tâm tư của hắn, "Nhị thúc công, người muốn ta tự mình làm vải dầu này?"

Nhị thúc công gật đầu, "Này nọ đều đầy đủ hết nhưng chưa có làm ra được, người nên suy nghĩ kỹ."

Đương nhiên phải suy nghĩ lại, bất quá cũng không nóng lòng nhất thời. Cốc Vũ cất khối bố vào trong ngực, ghi nhớ lời của Nhị thúc công nói vừa rồi, xong mới gật đầu.

"Cốc Vũ ——" âm thanh kéo dài Cốc Vũ, là một người không chịu nổi Tiểu Hà. Ngày lành của nàng và Giang Sinh định vào sau thu, vậy còn gần nửa năm thời gian, bị Văn Thị bắt ở nhà thuê đồ cưới đến không còn kiên nhẫn, vừa vặn lần này thừa dịp Cốc Vũ đến muốn ở trong cửa hàng, nói với Văn Thị đi gặp Cốc Vũ. Văn Thị dĩ nhiên đồng ý.

Nghe nói, Cốc Vũ về thăm Nhị thúc công, nàng vội mang theo gói đồ tới, sắc mặt vui mừng và khẩn cấp, sợ Văn Thị đổi ý.

Một năm qua Tiểu Hà không thay đổi nhiều, chỉ đầy đà hơn, nhưng có chút yếu điệu. Lúc Cốc Vũ nhận lời còn có chút cố kị chuyện trong cửa hàng, lúc này đã thay đổi cách nhìn. Nhị thúc công muốn mình làm dầu vãi dầu, nàng nhất định phải cố gắng. Như vậy Phan Xuân Hoa trong cửa hàng vốn do Đại Lâm mang về, chuyện này để Tiểu Hà đi thu thập, bằng không nàng sẽ nhàn đến chết. Tiểu Mẫn không tiện đem chuyện nói với Văn Thị, Cốc Vũ không cố kị như vậy. Lại nói Tiểu Hà sắp xuất giá, về sau dĩ nhiên phải để ý trước sau, vạn nhất Trần Giang Sinh... Phi phi phi! ý niệm này... Cốc Vũ vội lắc đầu, coi như là tích lũy kinh nghiệm thôi.

"Cốc Vũ, sao người cười thành dạng này?" Tiểu Hà tự cho là thông chính nhất cũng bị ghen. Văn Thị cả ngày nói quy củ, cái gì trước bà bà mặt phải như thế nào như thế nào, không thể quá chấp nhất chịu không nổi ủy khuất muốn về nhà mẹ đẻ, phải như thế nào như thế nào... Với Tiểu Hà, Giang Thị không phải cọp mẹ, không cần phải học mấy thứ này, ngồi kể lẽ một nửa là ngọt ngào một nửa là bất đắc dĩ, nói xong thấy Cốc Vũ không có phản ứng, vẻ mặt gian tặc cười hề hề, có chút không hiểu.

Cốc Vũ phục hồi tinh thần lại, nhìn Tiểu Hà mặc dù oán giận nhưng nét mặt hồng nhuận, nhìn ra được nàng vừa lòng việc hôn nhân này, cảm thấy

yên lòng.

Đến trấn trên, lúc quẹo vào đường nhỏ, Cốc Vũ mới nói đại khái chuyện trong cửa hàng.

Tiểu Hà nổi giận, "Cái gì? Phan gia thật đúng là âm hồn bất tán còn quần quít? Xem ra ta phải đuổi nàng đi."

Dự đoán được Tiểu Hà sẽ phản ứng như vậy, Cốc Vũ kéo tay áo của nàng, "Người cũng biết tính tình ca ca người, nếu thật có thể đuổi ra như vậy, tứ thẩm ta không còn sớm đuổi đi sao? Sao chịu ầm ức như vậy? Vạn nhất đuổi đi, không chừng ở bên ngoài lại tìm Đại Lâm ca, ở bên ngoài không bằng ở trước mắt, chủ yếu muốn ca người biết."

Tiểu Hà căm tức, "Ca ta cũng thật là, tẩu tử có thai cũng không về nói. Lần trước ta tới xem tẩu tử đã phát hiện có chút không thích hợp, thì ra vì người kia. Cốc Vũ, người nói làm sao bây giờ?"

"Ta nói làm sao bây giờ? Không phải mời người ra tay sao? Ta đuổi nàng đi, ca người sẽ tưởng là tỷ tỷ ta xúi giục. Người cô em chồng nói chuyện kiên cường hơn, chỉ là người phải vững vàng mới được. Người vừa tới làm như không biết gì cả. Lúc người nọ nịnh bợ người, người nói với nàng là được, nói nhiều luôn có sơ hở, có thể lợi dụng, tỷ như nói nàng nói không gả, có phải vì thanh danh không tốt gả không được không? Nàng nói bị trong nhà đuổi ra, vậy cùng người nào trong nhà liên hệ? ..."

Mắt Tiểu Hà sáng rực lên, gật đầu, "Sự việc này giao cho ta đi."

Khi nói chuyện cũng đã đến cửa hàng, Tiểu Hà cầm đồ vào cho Tiểu Mãn, nói chuyện một hồi. Cốc Vũ đi xem Trần Thị, tuy sắc mặt vẫn không tốt nhưng tinh thần tốt hơn một chút, chắc nghe lời Cốc Vũ khuyên cởi bỏ khúc mắc.

Điều dưỡng một thời gian hẳn không có vấn đề lớn. Bên Hắc tử đại tẩu không có chiêu số khác, tận chức trách trông coi Phan Xuân Hoa hầm cháo, dĩ nhiên dùng củi ẩm.

Về sau có Tiểu Hà, mấy chiêu đó sợ là không dùng được.

Đại Lâm trở về sớm cũng đã là buổi chiều, còn mang về thịt xương gà, đem Cốc Vũ thành khách chiêu đãi.

Phan Xuân Hoa làm ỗ ở phòng bếp cả ngày bị hun khói, bị đói, mắt đầy lệ lập tức lao tới, "Đại Lâm ca —— "

Kêu lên thê thảm, Hắc tử đại tẩu đặt mông ngồi ở một bên, mang ra lọ sành tổ cáo, "Người nhìn đi, đây là cháo cho Tiểu Mẫn và Tứ thẩm sao? Đây là cho người ăn sao? Tiểu Hà và Cốc Vũ mới từ thôn trang đến, nếu không mang tới chút thức ăn... Tiểu Mẫn cả ngày không ăn gì, hoài thân mình không có phương tiện làm gì, lúc này đang nói chuyện với Tứ thẩm nàng, còn nói cái gì làm trâu làm ngựa, tự mình ở trong bếp ăn uống đã không tính, còn muốn làm thứ mà cả đời của mình chưa từng ăn cho các nàng ăn sao? Còn có mặt mũi nói là thật vất vả nấu tốt. Không bệnh ăn xong là có bệnh. Củi thì ẩm ướt làm cho khắp nơi đều là khói, đáng thương các nàng chỉ đành chịu, lại không thể chuyển chỗ..."

Sắc mặt Đại Lâm đen lại, rốt cục Phan Xuân Hoa cũng cảm nhận được tư vị có khổ nói không nên lời, căn môi muốn khóc ra, "Rõ ràng củi còn ẩm."

Hắc tử đại tẩu không nhường nhịn, "Còn không phải do người làm ẩm, là thời tiết gì? Không cần trừng ta, cũng không phải ta làm, ai làm ẩm thiên lôi đánh chết không tử tế." Nói thật rõ ràng sáng khoái.

Tiểu Bạch hoa ử rữ muốn khóc cũng khóc không được.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 293+32: Đại Lâm Thay Đổi

Bốn phía cửa hàng trống trải, đã qua Ngọ (12h trưa), ánh mặt trời tà tà toả ánh vàng óng ánh. Trong viện cây đào đã trổ quả tròn trĩnh trắng hồng.

Ve kêu vang, cửa hàng càng thêm an bình. Là giờ nghỉ trưa, ở hậu viện đột nhiên truyền đến tiếng kêu, "Tiểu Hà!"

Tiểu Hà và Đại Lâm tại kia thương nghị. Từ khi Cốc Vũ đem chuyện xấu của Phan Xuân Hoa nói cho nàng nghe, Tiểu Hà luôn tận chức trách. Mấy ngày trước Phan Xuân Hoa còn nịnh bợ nàng, coi nàng như cô em chồng tương lai vậy. Đầu tiên Tiểu Hà không nói gì, về sau nghe được một ít manh mối lời nói liền mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị, làm như không thấy bộ dáng đáng thương ai oán của Phan Xuân Hoa, trong lòng càng xem thường nàng, cái miệng nhỏ nhắn đỏ Tiểu Mẫn vui vẻ.

Lúc này càng cố giữ Đại Lâm ở nhà, mở miệng câu đầu tiên khiến cho Đại Lâm nhảy dựng lên, "Ca, người thực tính toán để Phan gia vào cửa?"

Lời này chỉ có Tiểu Hà dám nói ra, huống hồ chỉ có nàng mở miệng hỏi là thích hợp nhất.

Đại Lâm nắm chặt tay, sắc mặt đỏ bừng, rống lớn một tiếng, vẫn không ngồi xuống, "Người nói cái gì vậy?"

Tiểu Hà cũng không quản bộ dáng của hắn, bữu môi, nhàn nhạt tiếp tục nói: "Ta nói cái gì? Đương nhiên là tiếng người. Người xem một cô nương nơi nào cũng không đi, cố tình ở trong cửa hàng? Làm sao mà con của thẩm Cốc Vũ không còn, còn không phải bị nàng làm hại? Bây giờ tẩu tử còn

hoài thân mình các người làm ầm ĩ như vậy, người ngoài ai không nói là muốn người kia vào cửa chứ? Hiện tại tẩu tử đang mang thai người liền muốn làm đại gia tìm nha đầu hầu hạ?"

Ngay từ đầu Tiểu Hà đã nói thẳng thừng, làm Đại Lâm kinh hãi toát mồ hôi lạnh, phục hồi tinh thần lại vội lắc đầu, lắc đầu xong lại hỏi: "Người bên ngoài thật sự nói như vậy?"

"Người bị ngốc à?"

Muội muội lại càng giống tỷ tỷ. Cũng khó trách, sau khi cha qua đời, là Tiểu Hà và Văn Thị đương gia. Đại Lâm có sức lại là người thành thật, hầu hết thời gian đi làm công. Người trong tộc làm khó dễ đều do Tiểu Hà mắng trở về, tính tình có chút mạnh mẽ, hơn nữa chuyện của phụ nữ, Đại Lâm thật đúng là không biết.

Xem ra hẳn chỉ thấy Phan Xuân Hoa đáng thương, lại bị đuổi đi, cùng bản thân có chút quan hệ, cứ như vậy không nghĩ trước sau. Lúc này Tiểu Hà nói như vậy làm hẳn không biết làm thế nào, gãi đầu nói: "Tiểu Mẫn cũng không có nói."

Tiểu Hà dờ khóc dờ cười, "Người kêu tẩu tử nói như thế nào đây? Không phải tẩu tử ác độc, nếu nàng thật sự đáng thương, người kêu tẩu tử ra mặt cho chút bạc vụn không được sao, lại cứ muốn giữ người lại? Hiện tại đuổi cũng đuổi không đi, không chỉ có đuổi không đi, nàng còn muốn người bỏ tẩu tử cưới nàng vào cửa kìa. Người không biết hai ngày này ta cùng nàng nói chuyện, nàng nói trước kia đã định xuống, cho nên ta hôm nay cũng không hỏi người cái gì, người muốn tẩu tử ta không sinh ra cháu hay là muốn nàng? Nếu muốn tẩu tử là tốt rồi, chưa thấy qua người như vậy, nếu muốn Phan gia, nàng sẽ không mang con người, ta sẽ không có người ca ca này..."

Nói chưa nói xong, Đại Lâm sững sốt, "Ta... Ta cho tới bây giờ không có nghĩ tới chuyện nàng vào cửa."

Lời này làm cho Tiểu Hà có nụ cười, phụng phịu tiếp tục giáo huấn: "Người không nghĩ không có nghĩa là nàng không nghĩ. Bộ dạng của người giống như là cho nàng đi vào, bằng không sao tẩu tử không vui người cũng không hé răng?"

"Ta, ta còn tưởng rằng nàng có thân mình nên nhiều cảm xúc, Miêu lão tiên sinh nói thế, vậy làm sao bây giờ?"

Tiểu Hà chống nạnh, nhìn Đại Lâm, "Làm sao bây giờ? Hiện tại mới biết hỏi làm sao bây giờ? Lúc trước là ai giữ lại, đuổi không đi? Hừ, chờ xem, Cốc Vũ còn chờ người kia, đi ra bờ sông phía sau đi!"

Quả thực Đại Lâm đi ra phía sau.

Cốc Vũ đang làm gì đó ở một cái vại lớn đen như mực, đầu đầy mồ hôi. Đây là Nhị thức công nói thụ khoai và hoàng gì đó, bỏ vải trắng vào ngâm, dùng chày gỗ Hắc tử đại tẩu ngày thường dùng giặt quần áo, đặt trên mặt đất gỗ, thấy đen thùi nhưng chưa đạt tới mức không thấm nước.

Lại bỏ vải vào ngâm, trong lòng nàng bình thản. Có Tiểu Hà ở đây, chuyện của Đại Lâm bên kia không đáng lo. Gần đây Tiểu Bạch hoa kia không có làm âm ỉ, dù muốn làm âm ỉ cũng không được. Sau khi mình khuyên giải, Tiểu Mãn một lòng dưỡng thai, còn có thể cùng Đại Lâm nói vài câu, ngày ấy thấy Tiểu Mãn va trúng ghế, Đại Lâm thật khẩn trương, đi tới đỡ, lại bị Tiểu Mãn mắng, cố chịu đựng một tiếng không dám nói, bộ dáng đáng thương hề hề nhưng làm Tiểu Mãn nhin không được xì cười vui vẻ, như hai người đang giận dỗi vu vơ.

Trần Thị ăn phương thuốc Cốc Vũ cố ý khai, đều là đường quy hoàng kì a giao gì đó, nấu thành cao mỗi ngày cắt thành viên khoảng hai ngón tay, dùng rượu vàng chưng cách thủy ăn. Ăn mấy ngày nay mặt đã có sắc hồng,

nói với Tiểu Mãn, hai người tốt đều như nhau, Tiểu Mãn không cần áy náy, nhưng Lí Đắc Hà nhìn trong đầu ê ẩm, lại ngẫm đi cảnh cáo Phan Xuân Hoa, nếu nàng còn dám gây chuyện, mặc kệ như thế nào hẳn sẽ đánh nàng ra vân vân... chuyện này Cốc Vũ bọn họ không biết.

Lúc này, Cốc Vũ dùng cây gỗ dài quấy vại chất lỏng kia, thấy Đại Lâm đi đến, vẻ mặt chợt dạ nịnh bợ cười, ánh mắt nhìn qua một bên, không quan tâm hẳn.

Đại Lâm ba ba nói: "Cốc Vũ, người đi khuyên nhủ tỷ người. Lúc trước ta không biết, với Phan gia ta thật không có gì hết, chỉ cảm thấy đáng thương mới giữ lại, ai ngờ lại biến thành như vậy. Tiểu Hà nói ta mới biết được, không có người nhắc ta, ta sợ..."

Cốc Vũ ném cây gậy, nước đen bắn tung tóe lên người Đại Lâm, "Ai u, nếu không có người nói thì người giận dữ như vậy, chờ tỷ ta sinh đứa nhỏ sẽ tìm người cho người hưởng tề nhân chi phúc? Người cho rằng mình là ai?"

Đại Lâm bị Cốc Vũ nói như vậy, càng không biết nói gì cho phải, nước mắt muốn rơi xuống. Cốc Vũ cũng không nhìn hẳn, "Bây giờ người có khổ nói không nên lời, lúc tỷ ta bị oan uổng người có giúp nàng không? Tứ thẩm thật vất vả có thai, còn không phải bị người kia làm hại sảy? Lúc đó tỷ ta vốn giận người, phải ngại ngừng cứu bên kia, còn phải giúp người gạt Văn thẩm bọn họ, một người khó khăn biết bao. Tứ thúc có nói qua với người, nếu người cứ như vậy, hôm nay Xuân Hoa, ngày mai Hạ Hoa, ngày sau Thu Hoa, người xem đến cùng còn không phải là người bên cạnh người thay người chịu khổ? Đã sắp làm cha cũng không chịu suy nghĩ."

Đại Lâm ngốc trên mặt đất, Cốc Vũ cũng không nói nhiều, lúc trở về nàng muốn chinh hẳn, đừng nhìn hẳn chịu khó, nhưng không nói rõ ràng không chừng Tiểu Mãn còn chịu khổ dài dài, cho nên lúc này đây nàng

không chần chờ trực tiếp đuổi Tiểu Bạch hoa đi, cho hắn bài học, tóm lại về sau phải có chút đảm đương mới được.

Thấy hắn sững sốt một chỗ, nghĩ tới bản thân và lời của Tiểu Hà chợt lo lắng, không nói gì xoay người về sân. Trong nháy mắt trong lòng suy nghĩ, nếu lúc trước Tiểu Mẫn không gả cho Đại Lâm mà là Tiểu Thạch, có phải sẽ không cần chịu ủy khuất như vậy hay không? Nhưng không có chữ nếu, bên Tiểu Thạch còn có thân thích khó đỡ, khi đó Vương Thị lại khuyên Tiểu Mẫn nói qua ngày an ổn tốt hơn. Tiểu Mẫn cũng không phải đối với Đại Lâm vô tình. Lần đó Đại Lâm xách đòn gánh lao tới giáo huấn bọn lưu manh, thấy Tiểu Mẫn rơi lệ Cốc Vũ đã nhận định, một nữ tử vì nam nhân yêu mến rơi lệ. Rất nhiều chuyện tự nhiên mà đến.

Còn nàng thì sao? Cốc Vũ không nghĩ qua vấn đề này, lập tức sẽ mười lăm, nhưng nàng không có cảm giác lo lắng, ngược lại cười. Chuyện bên cửa hàng Cẩm Hiên ca còn chưa xong nơi nào có tâm lo lắng việc này... Đợi chút, vì sao chỉ nghĩ đến An Cẩm Hiên mà không là người khác? Nàng mỉm cười, lại không tự chủ nghĩ, bên phường nhuộm bây giờ phải là như thế nào?

Ngày hôm sau Đại Lâm chậm chạp không có rời giường, thức dậy ở trong cửa hàng một bước chưa ra ngoài, cả người ngây ngốc. Phan Xuân Hoa tận lực lấy lòng bị hắn rỗng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún đáng thương. Đại Lâm cũng không để ý, như thế đã qua ba ngày.

Ba ngày sau, xem ra vẫn bình thường, ra sớm về trễ, nhưng nghe Hắc tử đại ca và Lí Đắc Hà nói, hắn ra ngoài nhưng không cùng bọn họ đi tới nhà khách hàng, hoặc đi kiếm mối. Nhóm thợ thủ công thừa dịp chưa thu gặt nhận hạ lực tục đến bắt đầu làm việc.

Tan làm, nhóm thợ thủ công thu thập dụng cụ của mình, ngày mai bắt đầu giúp trong nhà thu hoạch, chờ cấy mạ xong lại tới, đây cũng là nguyên nhân bọn hắn thích làm ở cửa hàng này, nhà chủ trả tiền công công đạo

không nói, đi theo bọn họ nói cười tay nghề tinh tiến không ít, còn nữa lại không cần xem sắc mặt kiểm ăn. Trước kia một mình nhận việc, gặp chủ tốt cũng thôi, gặp người không tốt mùa thu gặt cấy mạ cũng phải làm, chỉ vất vả người trong nhà.

Lí Đắc Hà thấy Trần Thị mỗi ngày một tốt hơn, hiện tại đã ra ngoài đi lại, người cũng béo hơn, tâm tình dĩ nhiên tốt, mua rượu thịt cùng mọi người ăn, hẹn đến khi cấy mạ xong sẽ tụ họp lần nữa.

Vừa dọn lên bàn, hai người từ bên ngoài đi vào, bùm một tiếng ném gì đó xuống.

Lí Đắc Hà giận, "Ai dám tới quấy rối?" Đám công tượng đều đứng lên theo.

Đợi một người phía sau đi vào mới nhìn rõ là Đại Lâm, lại nhìn người trên đất cảm thấy có chút quen mặt. Mặc dù như thế, sắc giọng nói chuyện, "Đang làm gì đây? Giữ lại một người không đủ, muốn giữ thêm một người nữa?" Miệng còn có một câu càn độ: muốn làm cha sao? Nhưng cố nuốt trở vào, quay đầu không nhìn.

Một người là thợ thủ công ở thôn cách vách Phan gia, chăm chăm đánh giá người trên đất một lúc lâu, bỗng nhiên kêu ra tiếng, "Phan Phú Quý!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 294+33: Rốt Cục Đi

Một đám vô cùng náo nhiệt đang chuẩn bị ăn, bởi vì Phan Phú Quý đều đứng lên, ánh mắt đa số ngơ ngác. Người đầu tiên nhận ra Phan Phú Quý biết chuyện trong nhà, tại kia thấp giọng nói với người kế bên, hơn nữa bên cạnh còn có Lí Đắc Hà, hai phen ba bận là biết người trong cửa hàng là Phan gia.

Nhìn thấy có náo nhiệt, ánh mắt là lạ nhưng vẫn ra oai nói, "Ta nói đại cháu, người người bắt ta đến nơi đây làm gì?" Phan Phú Quý làm như không nghe thấy những lời bàn tán, mặt mũi không thể làm cơm ăn hay làm bạc, tuy lúc này mình không muốn tới, nhưng đã tới cũng không sợ, rất trấn định.

Đại Lâm thở hỗn hển, xem ra kéo một người đàn ông tới có chút cố sức, lại giận không thể át hẳn, "Không phải là người đuổi khuê nữ người ra khỏi nhà sao? Sao lại không biết ta tìm người làm gì?"

Nghe xong lời này Cốc Vũ vỗ trán. Đại ca! bộ dạng này không được nhưng tốt xấu gì coi như Đại Lâm có tiến bộ, còn biết bắt người tới, Cốc Vũ không để ý sẽ giúp hẳn một phen. Tóm lại mở mắt gút cần một quá trình, một khi mở miệng, Phan Phú Quý có thể tìm rất nhiều cố.

Quả nhiên vẻ mặt Phan Phú Quý đáng thương hề hề, "Đại cháu, đây là chuyện trong nhà ta, với người không có quan hệ gì chứ?"

Đại Lâm sừng sốt, "Sao nàng chạy đến chỗ ta? Sao lại không có quan hệ."

Phan Phú Quý cũng không nóng nảy, ngồi dưới đất thậm chí còn có vẻ thích ý, bộ dáng vô lại, ánh mắt gian tà đánh giá cửa hàng, không che giấu được sắc mặt vui mừng, thậm chí còn ôm quyền chẳng ra gì nhìn đám thợ mộc sư phụ cười nói: "Các người nhìn một cái, khuê nữ lớn không thể quản, nàng chạy một cái đã không có bóng dáng, ta không quản được, lại nói các người có hôn ước nàng không chạy đến người còn có thể chạy đi nơi nào?"

Đại Lâm ghen lời, mặt đỏ bừng, bàn tay to nắm chặt, trợn mắt nhìn.

Đám thợ thủ công đều ở mười dặm tám thôn, lúc Đại Lâm và Tiểu Mãn thành thân làm âm ỉ một trận, dĩ nhiên là biết, giờ phút này nghe Phan Phú Quý nói như vậy, sắc mặt những người đó không thích hợp, mặc dù Phan Phú Quý không có ý khác, cũng không có lỗi gì, ở cùng Đại Lâm lâu như vậy, đều biết bản tính của hắn, có chút không đành lòng nhìn người nọ kiêu ngạo hống hách như vậy.

Người nhận ra Phan Phú Quý mở miệng, "Lời của người không đúng, nếu con người có hôn ước phải đưa bằng chứng mới được, bằng không hôm nay chạy đến nói có hôn ước, ngày mai chạy đến nhà khác nói có hôn ước. Đại Lâm là người thực thành, chuyện này hắn không chịu nổi, huống hồ khuê nữ chưa xuất giá, người tự làm chủ mặt dày mày dạn chạy tới ở nhà người khác thật không thấy nhiều, gia giáo nhà các người thật sự tốt! Không nghĩ cho con gái mình sau này phải làm mai, người cũng không ngẫm lại?"

Cốc Vũ nhìn thoáng qua hán tử, gầy gò nhưng nói ra lời rất hợp tâm ý của mình, điều làm rõ không nói, bỗng chốc khởi ra thủ đoạn nham hiểm của Phan Phú Quý, cuối cùng còn có ý hỏi người cảm thấy thanh danh khuê nữ trọng yếu, hay những thứ khác trọng yếu.

Nàng không khỏi thầm than một tiếng tỷ phụ, học đi học đi, đây mới là bộ dáng đương gia tác chủ.

Quả nhiên Phan Phú Quý trầm mặc, tựa hồ đang cân nhắc, ánh mắt gian tà nhìn khắp cửa hàng, lắc đầu cười khổ, "Ta có biện pháp gì, nếu lúc trước nói tốt đã kết thân, bây giờ sẽ không có chuyện phiên lòng như thế này. Khuê nữ lớn không giữ được người, là ta không có bản lĩnh, nếu lúc trước trong nhà không có trở ngại sẽ không hủy Đại Lâm như vậy. Hiện tại ta trong ngoài không được lòng người, người nhìn một cái, khuê nữ lại oán ta hận ta, ta giữ nàng ở nhà nàng lại không chịu lập gia đình, ta để nàng ở ngoài người lại nói như vậy, đâu còn đường sống cho người nghèo chúng ta."

Xem ra là muốn để nàng lại ở trong này, thừa dịp lên làm lão bản nướng cửa hàng sao? Còn luôn miệng nói những lời này, nói Đại Lâm coi trọng gia sản Tiểu Mãn sao? Mình là loại người nào, tưởng người khác đều như mình, thật chỉ có hăn thôi.

Mọi người không biết nên nói gì, đột nhiên thanh thúy thanh âm vang lên, "Chẳng lẽ bây giờ còn muốn làm đôi vợ chồng hoạn nạn sao?"

Là Cốc Vũ, sắc mặt Đại Lâm khổ sở.

Phan Phú Quý thấy có người theo phe mình, là ước gì, "Dĩ nhiên là như vậy, khuê nữ của ta, ta hiểu, không phải là người chịu khổ, chỉ cần cùng Đại Lâm cháu..."

Cốc Vũ không đợi hăn nói hết, hèn mọn cười, quả nhiên là thế, còn chuyện nhà Đại Lâm đến Đào trang tị nạn thì sao? Nói đến cùng là ngại bản yêu phú mà thôi, người như thế cũng dễ đối phó. Nếu lúc này Đại Lâm hai bàn tay trắng, không tin hăn còn để khuê nữ hăn ở lại, rõ ràng muốn cửa hàng.

Cốc Vũ quét nhìn đám người một vòng, đột nhiên cười nói: "Như vậy a, thật sự là cảm động lòng người nha."

"Ai nói là không chứ? Khuê nữ ta là đứa ngốc, ta đã mắng nàng, nào ngờ nàng ở nhà nói, đã có hôn ước, sinh là người Đỗ gia chết là quỷ của Đỗ gia, nếu không để nàng đi, nàng... nàng sẽ không sống! Người nói ta làm sao bây giờ? Đành phải để nàng đi, là phúc là khổ tự mình chịu."

Cốc Vũ chỉ sợ hãi không nói như vậy thôi, "Nga, như vậy a. Cũng tốt, mọi người đều đây chứng kiến, đã nói như vậy, Đại Lâm ca người mau thu dọn đi. Tiền công trong cửa hàng ta tính toán đưa cho người. Ra ngoài nếu không có chỗ đi, người có thể tới nhà nhạc phụ tương lai, dù sao cũng có thể chịu khổ, tình nghĩa này có phải thật khiến người ta cảm động sâu sắc vô cùng không?"

Đại Lâm nghe Cốc Vũ nói như vậy có chút gấp, "Ta khi nào thì" chưa nói xong đã bị Tiểu Hà đá một cước, cũng không biết có hiểu hay không, nhưng không nói chuyện nữa.

Phan Phú Quý còn chưa từ bỏ ý định, "Này... Không phải là cửa hàng của người?" Nói xong cảm thấy mình lỡ lời, "Còn có thể đi Đào trang, khuê nữ gả ra ngoài" "

Tiểu Hà ở một bên xem coi như rõ ràng lời Cốc Vũ nói, muốn để Đại Lâm một nghèo hai trắng xem khuê nữ hãnh còn muốn đi theo không, liền tiến lên một bước cười hì hì nói: "Ai, không thể nói lung tung, mẹ ta nói, nhà ở Đào trang không thể cho ai. Lúc nàng ở Đỗ gia thôn, chúng ta không có cha, người trong tộc không chứa chấp, lúc đó không phải các đũa chúng ta đi sao? Có nhà của mình đương nhiên thoải mái hơn, nhà đó do Đào trang xây lên, nương ta ở không có vấn đề, ta và ca ca ta thành gia lập thất thì nhà đó không thuộc về chúng ta, nên không thể trở về. Hay là để ca ta đi Đỗ gia thôn bên kia, nhà chúng ta còn có một túp lều."

Mặt Phan Phú Quý lúc xanh lúc trắng, khễ cắn môi tựa hồ không quá tin tưởng.

Lí Đắc Hà ở một bên tức giận nói: "Người tưởng cửa hàng này là của hần? Người tùy tiện nghĩ có thể hiểu rõ, hần bất quá là học đồ, cha vợ có hai con trai, đến phiên hần hưởng sao? Còn có, bọn họ trở về đây, chỉ có vài năm thời gian có thể xây lớn như vậy?"

Phan Phú Quý nghĩ đúng là lý lẽ này. Náo cả nửa ngày thì ra hần đương gia, rốt cuộc không được gì cả, thật đã tính sai.

Vài thợ thủ công bắt đầu nói, lời khó nghe gì đều nói hết.

Đột nhiên nghe thấy tiếng khóc, là Phan Xuân Hoa đã cố nén giận, "Phụ thân, người thật nham hiểm! Ép buộc khuê nữ của mình như vậy, người ta rõ ràng có hôn ước, lúc tìm tới cửa người không tiếp, bây giờ muốn khuê nữ của mình tới cửa, kết quả là người ta đã có vợ có con, ta ở đây tính là gì? Ô ô ta cũng không quản nhiều như vậy, thủ đoạn xấu này người cũng nghĩ ra, còn muốn ta chuốc say hần để trong nhà thấy, ta thật sự làm không được, chia rẽ người ta làm gì, người có biết ta ở đây lâu như vậy, mỗi ngày ta đều nằm ác mộng, đứa nhỏ máu chảy đầm đìa kia bắt ta..."

Phan Xuân Hoa càng nói càng gấp, bùm mặt chạy ra ngoài.

Phan Phú Quý không quá tin tưởng lí do thoái thác vừa rồi, thấy nữ nhi của mình phá rồi còn muốn đi, không nghĩ nhiều, vội níu lại, "Sao người có thể bỏ đi như vậy, không công tiện nghi người ta!"

Nói xong lại quay đầu nhìn Đại Lâm, vẻ mặt bất cứ giá nào, "Trong sạch của khuê nữ ta đều bị người hủy, nếu người không cho bạc, ta liền... người không xong với ta."

Đại Lâm mở to hai mắt nhìn, cảm tình vài ngày nay mình còn tội nghiệp người ta, giờ phút này không có ai tội nghiệp mình, "Ta hủy trong sạch của nàng lúc nào? Ta ta cho tới bây giờ không có, ta cho nàng bạc kêu nàng đi, chính nàng nói không có chỗ đi, lại "

"Người, hồn tiểu tử này, ta quản người nói trên trời dưới đất gì, về sau khuê nữ ta giả không ra, người chỉ có thể nhận bút trưởng này, bằng không đi cáo nha môn cũng là người chịu thiệt!"

Một sắc nhọn thanh âm cuồng loạn tức giận mắng, "Người cáo nha môn! Thật sự là ăn mỡ heo mộng tâm, giờ thì tốt lắm, khuê nữ biến thành người không ra người quý không ra quý, người dễ nhìn không? Giờ phút này còn muốn dùng nàng đổi bạc, lương tâm người bị chó ăn rồi hả."

Phan Xuân Hoa cố kéo chạy ra cửa, Phan Phú Quý còn muốn cứng rắn chống đỡ, đã thấy bên ngoài vài người đàn ông đi vào, cũng không nói chuyện, kéo hẳn ra ngoài.

Một phụ nhân với khuôn mặt buồn khổ đi vào, chính là người vừa mắng, nhìn người trong phòng với vẻ mặt không được tự nhiên.

"Thẩm, sao bây giờ người mới đến?" Đại Lâm như là tìm được cứu tinh.

Sắc mặt phụ nhân ngượng ngùng, "Đại cháu, ta muốn gọi thêm vài người tới, sợ không làm gì được hẳn, người quá nôn nóng dám đến trước, may mắn đến kịp."

Nói xong cũng không có người để ý nàng, tự mình đứng đó một lúc lâu muốn nói lời xin lỗi, lại không biết mở miệng từ đâu, biến thành một câu: "Thật sự không có mặt mũi nói cái gì, kéo hẳn về đi, qua hai ngày tới tạ lỗi các người."

Dứt lời xoay mình bỏ chạy. Tiếng khóc náo cũng dần yếu đi.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 295+34: Nên Nhớ Lâu

Cái cửa ở trong tay kéo đến đáy đi, vụn gỗ ào ào rơi xuống, dưới ánh mặt trời từ từ rớt xuống.

Từ hương cát vàng nhìn lại là những sợi trúc, trộn lẫn cùng vụn gỗ bào nhưng không quá mức hỗn độn. Không gian tràn ngập mùi gỗ, mùi trúc, dưới ánh mặt trời nóng cháy, quanh quẩn trong cửa hàng.

Một người ngồi dưới đất, dao trúc trong tay lướt nhanh, khuôn mặt ngăm đen đầy ý cười, định nói gì đó, thấy người đang cầm cửa đen mặt, há mồm nói rõ, "Có gì mà ngỡ ngàng ngừng, lúc trước có thể làm, hiện tại Tiểu Mẫn cũng không nói người, người còn không thông suốt, nghĩ sao mà đem Phan Phú Quý tới được? Còn lôi kéo cả một đoàn người."

Đại Lâm dừng tay lại, "Bằng không làm sao bây giờ? Hai bên đều không nhận lỗi, chỉ có thể làm cho bọn họ ………" tiếng nói vừa dứt, tựa hồ phát giác bị mắc mưu, bỏ cửa xuống, quay đầu muốn đi.

Triệu Thạch thấy phản ứng của hắn cười ha ha, "Tứ tẩu cùng Cốc Vũ bọn họ một đám người còn ở bên kia, người muốn đi qua với bọn họ hay ở với ta?"

"Ta ra bờ sông được không?" Bước chân Đại Lâm không có ngừng.

"Dĩ nhiên không được. Cốc Vũ cần xài gấp, bằng không người cho là người dễ dàng qua cửa như vậy? Người còn phải cảm kích ta, nói người một câu người đã bỏ đi, thì khí cũng lớn qua, tốt xấu gì cũng kêu ta một tiếng dưỡng, ta sẽ không so đo với tiểu bối người." Triệu Thạch hiện tại đã

có hai con gái, trong nhà vốn đã tốt, lúc này nâng cao một bước, cả ngày không có chuyện phiền lòng, nói lại càng nhiều hơn.

Lúc này Đại Lâm âm thầm kêu khổ, bất đắc dĩ nghĩ trở lại hậu viện càng thêm gian nan. Từ ngày Cốc Vũ nói những lời này, hẳn nghĩ mình sống uổng phí, một đại nam nhân không thể chống đỡ nhà, ngược lại mềm lòng bị người ta lừa không nói, còn suýt chút gây thành đại họa.

Hắn chỉ thành thật, chẳng phải ngốc, lại dễ dàng lay chuyển, bất quá nhốt ở trong phòng cẩn thận suy nghĩ vài ngày, hồi tưởng lúc bắt đầu quen biết Phan Xuân Hoa, nhớ lời nàng nói chung chung, vì thế mới hạ quyết tâm đi tìm Phan Phú Quý. Hẳn dĩ nhiên là không thừa nhận, nhưng nương Phan Xuân Hoa còn có lương tâm, lo cho trượng phu của mình, nhìn thấy Đại Lâm liền ăn ngay nói thật, không muốn nữ nhi của mình bị cha làm thành như vậy, vì thế mới có tình cảnh lôi kéo Phan Phú Quý trong cửa hàng.

Mấy ngày sau đốt pháo xua đi xúi quẩy, mọi chuyện qua đi như một trò khôi hài.

Trò khôi hài kết thúc, Đại Lâm thật khổ sở. Hẳn có chút không hiểu rõ, mình luôn hy vọng người quanh mình tốt, nhưng vì sao Phan gia không biết xấu hổ làm ầm ĩ như vậy? Vậy mà mình không phát hiện gì cả, thật là ngốc mà! Thật là xuân! Cốc Vũ nói không sai chút nào.

Vì thế hẳn rất hối hận, trong đầu luôn nghĩ tới lời Phan Xuân Hoa nói lúc bỏ đi, cái gì quá chén muốn vu oan mình xoá trong sạch của nàng. Nghĩ lại rùng cả mình, nếu thật đến bước đó, Tiểu Mãn sẽ không cho mình đường quay lại. Nghĩ đến tình trạng đó, Đại Lâm hận không thể đập đầu mình, thì ra lúc trước mình oan uổng Tiểu Mãn, hại nàng hoài thân mình còn lo lắng hãi hùng. Đại Lâm thở dài một tiếng, buồn cho mình.

Có người đi ra, là Tiểu Hà, còn cầm canh đậu xanh. Triệu Thạch hưng trí bừng bừng qua uống, Đại Lâm buồn bã tiếp tục giăng co.

"Ca! Canh đậu xanh!" Tiểu Hà kêu lên.

Đại Lâm không ngừng việc trong tay, ngược lại quay đầu qua một bên như không nghe thấy, chỉ nghe tiếng kéo cửa sần sạt.

Tiểu Hà hé miệng cười, "Ai! Cũng không có cách nào. Tẩu tử thật vất vả vác bụng to đi nấu, thì ra có người không ăn, ta đã nói thôi, còn không bằng

Lời còn chưa dứt, bát trong tay đã bị đoạt đi.

Tiểu Hà cười to, "Xem bộ dáng người kìa, chẳng lẽ ngay cả bát cũng ăn sao?"

Đại Lâm cầm chén không đưa cho Tiểu Hà, rồi tiếp tục công việc, cả người bỗng tràn đầy khí sức, Tiểu Hà đi rồi trong viện cả một đám người đều không biết.

"Ai u, Đại Lâm thật ra sức, đang làm gì vậy? Làm tới làm lui cũng không ngại phiền toái!" Là Giang Thị, Văn Thị, Hứa Thị đến trấn trên tập hợp thuận đường ghé qua bên này xem.

Đại Lâm nghe thấy thanh âm, việc trong tay cũng không bỏ xuống được, quay đầu với một tư thế kỳ quái nhìn các nàng cười cười. Các nàng cũng không so đo, cùng nhau đi ra phía sau.

Tiểu Hà vừa thấy Văn Thị liền kéo qua, hai mẹ con thì thầm không biết đang nói gì. Giang Thị nhìn Tiểu Hà đang trở mã vừa lòng cười cười, ánh mắt không dời đi được.

Cốc Vũ ở một bên nhìn có chút buồn cười, "Giang bá mẫu, về sau mỗi ngày Tiểu Hà sẽ ở trước người, có rất nhiều thời gian để nhìn, hai ngày nữa ta phải đi, cũng không liếc ta một cái, chặc chặc."

Giang Thị thấy Cốc Vũ đi tới, ngón tay điểm cái trán của nàng, "Nhìn đi, người còn cao hơn Tiểu Hà, sao cứ giống như một đứa trẻ vậy? Thế nào, lần này phải đi nhanh như vậy? Nghe cậu người nói người muốn tìm chúng ta, cũng không biết có chuyện gì?"

Cốc Vũ đưa canh đậu xanh cho Hứa Thị. Trần Thị ở một bên không biết nói gì với Hứa Thị, sắc mặt đỏ bừng, nhưng Cốc Vũ không cho nàng uống canh đậu xanh, mà đưa qua một chén lớn nước quả thần tiên đã để nguội, thích hợp Trần Thị dùng.

Đưa nước xong xuôi mới kịp trả lời: "Đã đi nhiều ngày nên phải về. Lần trước không phải Hắc tử đại ca đưa mứt đào đi sao? Nghe nói lọ sành nhỏ đã làm xong, mẹ ta nói Cẩm Hiên ca muốn nhập tơ tằm thương hội, là việc lớn nha, hơn nữa nương ta cũng nhớ ta, nếu không có chuyện sự qua một thời gian phải đi về."

"Nương người không có chuyện gì cũng không về đây chơi, thật là đi rồi là khó gặp mặt." Hứa Thị luôn thân thiết với Vương Thị, "Hai đứa nhỏ thấy người trở về lại nhắc Hạ Xuyên. Hai đứa còn nói thầm với nhau, mấy thứ Hạ Xuyên gởi cho bọn hăn là thứ tốt, nên bàn bạc phải đáp lễ cái gì, đi qua hỏi bọn hăn không chịu nói, thần thần bí bí rất buồn cười, nghĩ xong còn không phải nhờ ta lấy ra cho các người mang đi."

Lòng Cốc Vũ ấm áp, Hạ Xuyên có phúc phận, cả nhà giả trẻ lớn bé đều thương hăn, ngay cả Lí Hà Thị có cái gì đều nghĩ tới hăn trước tiên, càng đừng nói tới Tiểu Hà huynh đệ. Sau khi chuyển vào thành, hăn nhanh chóng thân thiết với cả nhà Đình Hữu, đi theo Kinh Trập ở phủ nha chạy khắp nơi, nơi nào cũng không sợ.

Lúc này trở về nàng muốn ở với Tiểu Mãn lâu một chút, lại nghe thấy chuyện bên kia không tốt, liên tục nửa tháng An Cẩm Hiên đã không có đi tiêm thêu. Tơ tằm thương hội nàng cũng nghe qua, nhưng An Cẩm Hiên

nói bỏ qua năm nay, hết thấy đợi đến sang năm lại nói, muốn tạo căn cơ vững vàng trước rồi mới đi bước tiếp theo.

Nhưng hiện tại cũng không biết vì nguyên nhân gì, nàng cảm giác thật không tốt.

Bên này Nhị thúc công cho bí phương, bàn tính qua nàng cảm thấy để Hứa Thị làm không có gì tốt hơn, thứ nhất là có thể tin được, thứ hai là có đủ năng lực ở bên cạnh chăm sóc Tiểu Mãn, thêm nữa là ruộng đất trong nhà không cần các nàng ra tay, nếu có thể về sau ở đây dựng một loạt nhà, dù sao đất nhiều, gần trấn trên, mọi người ở gần một chút cũng không sai, người nhiều ý kiến nhiều, không cần giống Trần Thị nóng nảy, lần tới nếu có Tiểu Bạch Hoa gì thì hoàn toàn không cần cố kị.

Nghĩ thế nên nói Hứa Thế Cùng kêu các nàng đến xem.

Thao tác đơn giản không thể đơn giản hơn, Cốc Vũ nói xong, Giang Thị lập lại một lần là được, thở dài nhẹ nhõm, "Ta tưởng có chuyện gì, giống như chúng ta giặt quần áo thôi, không khó."

Cốc Vũ không phủ nhận, thứ này nàng ngại kêu vải dẫu không thuận tai, nên trôi chảy gọi là vải che mưa, "Giang bá mẫu, cứ như vậy ngâm rồi lấy ra đập, đập xong hong khô, rồi lại ngâm, việc không khó chỉ tốn công, chủ yếu là không thể để cho người khác biết."

Mấy năm nay Giang Thị thấy Cốc Vũ làm mứt đào, máy tuốt hạt đã quen, "Biết! Lại là bí phương gì đó, chờ Cẩm Nhi kiếm đồng tiền lớn là được, chẳng qua thứ này ta làm sao biết gõ đến lúc nào, miễn cho người không trở lại, chúng ta mỗi ngày gõ hoài."

Cốc Vũ hé miệng cười, mình chưa giảng giải vấn đề này, "Không ngại, chờ hong khô xong người thấy đổ nước lên mà không thấm qua là được."

Giang Thị đáp ứng không đề cập tới, nói đến chuyện của Giang Sinh và Tiểu Hà, Cốc Vũ không biết có hẳn, nói hai người cùng nhau là không sai, sông lớn có sông nhỏ mới có sức sống, không uổng là một sông cái, nhánh sông nhỏ có nước sông mới có thể sống, về sau có con có thể kêu Giang Hà. Giang Thị mừng rỡ, nói thẳng chủ ý này không thể tốt hơn, nhưng theo họ mình sợ Trần Vĩnh Ngọc không chịu vâng vâng. Cười xong đổi giọng hỏi chuyện hôn sự của Cốc Vũ, "Người gần mười lăm rồi, tính theo tuổi mụ, qua không lâu là mười sáu, từ nhỏ người có chủ ý, nói với bá mẫu người định như thế nào?"

Cốc Vũ khó xử, không nghĩ tới Giang Thị hỏi tới chuyện này. Còn chưa nghĩ thông trả lời như thế nào đây, chợt nghe thấy Tiểu Hà ở bên ngoài kêu to ra tiếng.

Hai người vội vàng chạy đến, đã thấy Văn Thị cầm một cây to, hướng trên người Đại Lâm quất, Tiểu Hà ôm tay Văn Thị lớn tiếng khuyên can. Hứa Thị, Trần Thị cũng đi qua kéo. Văn Thị giận run, mắt đỏ hồng đứng đó mẫn, xem ra là Tiểu Hà kể chuyện Phan gia với nàng, khó trách Văn Thị phản ứng như thế.

Đại Lâm cũng không biết trốn, cảm thấy mình sai nên quỳ trên mặt đất để Văn Thị đánh, cũng không biết biện hộ một câu. Văn Thị đang nổi nóng, thấy hẳn như vậy càng cho là hẳn cứng miệng, tức giận thêm một tầng.

May mắn Tiểu Mẫn đi ra nói hai câu, Văn Thị ném cây gậy vào giữa phòng khóc lên, ai khuyên cũng không được, ai cũng nói không xong, mãi cho đến buổi chiều cũng không ra ngoài.

Từ nhỏ Đại Lâm chưa gặp qua cảnh như vậy, càng sợ hãi hơn, càng cảm thấy mình không thể giống trước kia.

Cốc Vũ ở một bên coi chừng, cảm thấy đây không chừng không phải là chuyện xấu, để hẳn ăn giáo huấn, về sau nhớ lâu hơn.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 296+35: Như Ý Tính Toán

Sau khi Văn thẩm giáo huấn Đại Lâm, một tắc nàng cũng không rời cửa hàng bên này, trông chừng Tiểu Mãn, cả ngày khuyên nhủ, hết canh bố này tới canh bố kia, nói nữ nhân, nhất là lúc này, không thể ủy khuất mình, còn oán trách Đại Lâm làm sai chuyện cũng không nói với nàng, khi không chịu ủy khuất, bộ dáng thật thà coi Tiểu Mãn như con gái ruột.

Cốc Vũ xem ở trong mắt, cũng thích, ít nhất về sau nếu Đại Lâm muốn làm gì cũng không dễ dàng.

Mà hiện tại cả nhà, chuẩn xác mà nói là hết thầy mọi người trong cửa hàng, nhìn Đại Lâm là lạ, lời trong lời ngoài khách khí, hẳn không được tự nhiên nhưng cũng không thể nói gì, cả ngày vẻ mặt xấu hổ, nhưng Tiểu Mãn tươi cười nhiều hơn không ít.

Đến ngày Cốc Vũ trở về thành, không biết Văn Thị từ nói nào ra chủ ý, muốn Đại Lâm đi theo, nói là tuy Vương Thị và Lí Đặc Tuyền chưa biết việc này, nhưng không thể che dấu, kêu hẳn đi dập đầu nhận sai, nhân tiện cũng thông báo Vương Thị một tiếng, về sau sinh con còn muốn Vương Thị đưa gạo nếp trứng gà đỏ. Đại Lâm đều nghe Văn Thị, nhưng Cốc Vũ cảm thấy có chút là lạ, không biết Văn Thị tính toán gì.

Đáp án rất nhanh đã rõ ràng, Vương Thị và Lí Đặc Tuyền nghe thấy Tiểu Mãn hoài thân mình, đối với Phan Xuân Hoa không nói gì, Lí Đặc Tuyền đóng cửa cùng Đại Lâm nói gì đó, sáng hôm sau khẩn cấp đi thôn trang, nói là đi thăm Tiểu Mãn rồi trở về.

An Cẩm Hiên thấy Cốc Vũ và Đại Lâm trở về, vui sướng một hồi, rồi lại bận rộn dàn xếp bên phường nhuộm, không lâu sau cũng đâu ra đó.

Dàn xếp xong vẫn mặt ủ mày chau, làm Cốc Vũ rất ngạc nhiên.

"Cẩm Hiên ca, có phải cửa hàng bên kia có chuyện?"

An Cẩm Hiên cười cười, không giấu được chua xót, bất định nói, "An Đại và An Nhị đã bắt đầu hành động, lời lão thái thái nói chưa hẳn bọn họ sẽ nghe, phải xem ai có thủ đoạn cao minh hơn. An Nhị đã chuẩn bị thành thân, sinh con hay không, lời lão thái thái nói sợ khó giữ, nài cho rằng mình như năm xưa có thể nắm trong tay? Chê cười!"

Trai ngọc tranh chấp, An Cẩm Hiên ở một bên xem hằm nên cười mới đúng, nhưng nhìn bộ dáng của hằm trong lòng hiểu rõ, chắc là nhớ đến năm đó hằm và bên kia tranh chấp. An Cư, chẳng lẽ phải tranh chấp thêm một lần nữa sao? Hằm không đồng tình nhưng chạnh lòng nhớ về lúc xưa.

Trong nháy mắt Cốc Vũ cảm thấy mình nói gì đều là dư thừa, nên nói chuyện vui, "Đại Lâm cũng theo đến, ta còn tưởng là Văn thẩm tác quái, thương con là một chuyện, chờ hằm trở về có thể bỏ qua. Về phương diện khác, chắc biết Đại Lâm giúp chúng ta làm chuyện này, cũng không biết có thể hay giúp gì, trước hết tới gặp Hoa bá mẫu đã, cố hạn chế đi đường vòng, chúng ta không có thời gian trì hoãn."

An Cẩm Hiên quay đầu, vẻ âm trầm không còn trên mặt, phảng phất như chưa từng do dự. Việc đã định, nên vô luận phát sinh chuyện gì đều không có cách thay đổi, "An Nhị đi tìm ta, nói chỉ cần chúng ta có thể đem phi hà đoạn bán cho hằm, là có thể gia nhập tư tằm thương hội, cũng không đơn giản là tìm ta, những cửa hàng có tiềm lực đều đi tìm, nơi căn cơ chưa vững lại có phối phương riêng của mình, ánh mắt hằm không sai."

An Nhị không phải là kẻ đầu đường xó chợ, An Cẩm Hiên luôn luôn cúi thấp người làm việc, cũng bị hằm để ý đến, nhưng đã đến bước này, bọn họ

cũng không có lý do gì cự tuyệt, "Cấm Hiên ca, An Nhị thật không đơn giản, người bán phi hà đoạn cho hăn, nói không chừng hăn có thể phát huy công dụng, người sẽ được vào thương hội, về sau lúc cạnh tranh là ngang hàng, nhưng lại thiếu tài chính, về sau muốn tìm người hợp tác tất nhiên là tìm hăn, hăn cho người đường đi, mà người không có gì khác ngoài bí phương, hăn tính toán thật giỏi."

An Cấm Hiên khó nghĩ, "Không gia nhập cũng xong, chỉ sợ sau này không còn cơ hội chắc chắn tốt như vậy mà thôi, ta đã đáp ứng, dù sao để hăn nghĩ ánh mắt ta thiếu cận không có kiến thức, cũng tốt."

Đã như vậy, bước tiếp theo chính là bạc.

An Cấm Hiên có bao nhiêu bạc, Cốc Vũ không biết, nhưng đại khái có thể đoán. Vài năm nay, nếu quan gia muốn cái gì, đều theo thương hội trạch định, cho nên cần phải nhập thương hội, không chỉ phải gia nhập, còn phải một lần lấy đến hoá đơn, xem ra Hoa Lô Cơ phải sớm làm ra, còn cần một số vốn lớn, về sau khuếch trương ra mới có tư bản.

Việc này có chút lo. Tài chính của An Cấm Hiên, không cần nói trắng, bước khởi đầu là không có, cho dù có phương thuốc kia, cũng sẽ bị chất vấn, đến lúc đó sợ là phương thuốc sẽ bị chú ý, đối với An Cấm Hiên không có lợi gì.

Nghĩ xuất thần, thấy cửa kia đã thăm dò không biết bao nhiêu lần, nàng dờ khóc dờ cười, ánh mắt Như Ý nhìn An Cấm Hiên làm nàng có chút buồn cười. An Cấm Hiên không lớn bằng Như Ý, nhưng nhìn có vẻ chừng chạc. Lúc vừa vào thành mở cửa hàng hăn để râu làm cho cả người già hơn. Như Ý đã qua mười tám, là nha đầu cho ra ngoài gả, ít tiếp xúc người ngoài, nói sao cũng do An Cấm Hiên ra bạc mua, An Cấm Hiên lại là người làm ăn chưa vợ con, đủ loại cộng lại khó trách Như Ý sẽ như vậy, cảm thấy An Cấm Hiên là lương nhân của nàng.

"Cầm Hiên ca, người còn không đi, người xem bóng người ở cửa kia, đều thành cái gì?" Cốc Vũ hé miệng cười, nàng mới không thêm bực bội đâu.

Nếu điểm này còn không tin được, về sau không thể chung đụng được.

Mọi thứ An Cầm Hiên đều nói cho nàng, tất nhiên vì sợ mình đa tâm mà thôi.

An Cầm Hiên chưa kịp mở miệng, Như Ý lại ở cửa thăm dò cười nói: "Kim đại ca, bá mẫu bên kia sắp xong, người mau đi xem một chút!"

Một chuyện tốt lớn, An Cầm Hiên mau chóng rời đi, cuối cùng nháy Cốc Vũ một cái, ý tứ là người hiểu được, Như Ý bên này giao cho người, khuyên nhủ đi.

Cốc Vũ mỉm cười, gật đầu một cái.

Quả thực Như Ý không có lập tức rời đi, ngược lại bưng đến một mâm điểm tâm, "Cốc Vũ, người nếm thử cái này, bá mẫu dạy ta làm bách hoa cao, Kim ca hẳn thích ăn, người không biết bộ dáng kia ăn, hì hì!"

Cốc Vũ không khách khí, cầm lên cắn, cũng không tệ, mùi hoa không đậm cũng không nhạt, điểm tâm vào miệng mềm lại không ngấy. Nàng vừa ăn vừa nói thầm, đến đến, lời này cho thấy nàng cùng người ta cỡ nào quen thuộc cỡ nào thân cận.

Người kia ngừng nửa câu chuyện rõ ràng muốn Cốc Vũ nói tiếp, sau đó lại đỏ mặt oán giận như nghĩ tới cái gì. Như Ý này làm nha đầu đã lâu, muốn phát huy sở trường, nhưng Cốc Vũ cố tình không cho nàng vừa ý, nên ăn điểm tâm cũng không nói chuyện.

Như Ý khụ khụ một tiếng, đè nặng thanh âm nhỏ giọng nói: "Cốc Vũ người sắp mười lăm rồi phải không?"

Muốn nói gì đây? Cốc Vũ gật đầu không ra tiếng, làm bộ như thích ăn điểm tâm lắm.

Như Ý lại cười, sờ đầu nàng giúp nàng thuận tóc, "Người nhìn người kìa, cứ như là trẻ con. Cũng đúng, trong nhà có tỷ tỷ cha mẹ thương yêu, ta nghe nói người cùng Tri Châu đại nhân thành Vân Châu có quan hệ sâu xa, không giống như ta cần gì phải nhờ người."

Cốc Vũ không nói chuyện xem ra là không được, "Như Ý tỷ tỷ, người nói gì vậy? Ta bắt quá chỉ giúp mỗ mỗ trông tiệm thêu, ở đâu có bộ đáng được sủng? Người xem lúc trốn chạy về thôn trang không phải là chuyện gì cũng phải tự mình làm sao? Tỷ tỷ ra đã thành thân, đệ đệ còn nhỏ, trong nhà không phải chỉ còn ta có thể dùng sao? Lại nói bên Tri Châu, trước đây chỉ gặp qua mà thôi, nào có sâu xa gì chứ."

Như Ý tựa hồ không có hứng thú với lí do thoái thác của Cốc Vũ, theo ý nghĩ của mình nói, "Ta lần trước không cẩn thận nghe được Kim ca với tỷ phu người ở trong sân nói cái gì cả một đời một đôi, nếu không thể đối tốt với người ta không nên cưới vào cửa, thật là khó được, người nói như thế tốt hay không?"

Như Ý tỷ tỷ, người rất trực tiếp, "Ta đâu biết đâu, hay là người đi tìm Kim lão bản hỏi một chút?"

Như Ý giật mình, cũng không nhiều lời, nói thẳng: "Cốc Vũ, người đã kêu ta một tiếng tỷ tỷ, ta phải nhắc nhở người một câu, ngày thường cũng phải xem trước sau. Người là con gái, thanh danh là trọng yếu nhất, nếu người cả ngày ở cùng Kim ca, người quen biết các người là huynh muội tương xứng, nếu không biết, về sau người muốn xuất giá, sợ nhà chồng để ý."

Cốc Vũ nghe xong trong lòng rất không thoải mái, cẩn thận nghĩ lại cũng có chuyện như vậy, Như Ý ra vẻ quan tâm nàng không tiện nói, chỉ lơ đãng

đáp trả một câu, "Không thể nào?"

Sắc mặt Như Ý lập tức nghiêm túc hẳn, "Người còn không biết sâu cạn đâu, tuy người nói trong nhà có một tiệm thuốc, nhưng ở thôn trang cũng có gia nghiệp, chỉ sợ về sau của hồi môn không ít, còn có quan hệ với Tri Châu, về sau phải làm thiếu phu nhân, không nên vì không hiểu chuyện chiết đi phúc phận của mình, phải để ý chuyện của mình mới được. Trước kia ta đi theo phu nhân thấy việc nhiều, lời nói không xuôi tai, nếu lúc trước Hoa tử tử người chú ý một chút, cũng không rơi vào tình cảnh như bây giờ."

Cốc Vũ giả ngu, trong lòng không vui, nhưng cũng không vội vã phản bác.

Như Ý cho rằng lời mình nói có tác dụng, "Người coi như không phải vì mình cũng vì Kim lão bản mà suy nghĩ, bằng không vài người ở chung cũng không có thành thân, ngay từ đầu ta còn cho rằng hẳn không đáng tin cậy, ở đây lâu mới thấy người rất tốt. Cả ngày người ở bên cạnh hẳn, về sau làm mai sẽ khó. Người còn nhỏ, vì chính người, vì hẳn, cũng không thể tự tại như hồi nhỏ. Đúng không?"

Đây mới là mục đích cuối cùng của người, Như Ý? Người cho là chỉ cần nói như vậy là có thể đạt mục đích của mình sao? Không coi lại chuyện mình làm.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 297+36: Quan Mới Lên Nhậm Chức

Thời gian qua nhanh, nơi nơi phủ năng hê chói chang, trong cửa hàng phát sinh vài chuyện lớn.

Thứ nhất là An Cẩm Hiên vào tư tằm thương hội, không nói đến tốt hay không tốt, bí phương phi hà đoạn bán cho An Cư nhị thiếu gia An Cẩm Lâm, được một khoản lớn ba ngàn lượng. Có số bạc này, toàn bộ phường nhuộm được bố trí đầu ra đó, người đến người đi cảnh tượng rất phồn vinh. Bụng Hoa Ti Nhu to hơn, chỉ ở trong một viện phía sau do Hoa Thị chăm sóc. An Cẩm Hoa đã tới không dưới năm lần. Lần thứ nhất Hoa Thị thấy, há mồm nói nếu An Thị vì khuê nữ của mình thì phải người đến đón, bằng không mình không muốn cho hấn lui tới, cứ như vậy truyền ra đi về sau nàng làm sao làm người được? Người của An Cư sau này không đồng tình một nữ nhân ở bên ngoài sinh con, trong mắt bọn họ An Đại luôn không sai, kết quả lại là Hoa Ti Nhu núu kéo hấn, Hoa Thị không muốn chuyện phát sinh như vậy, An Đại không dám đón vào phủ, vì thế nên luôn giăng co, đến không dưới năm lần đều bị Hoa Thị ra mặt đuổi đi.

Thứ hai là hoa lâu cơ dưới sự không ngừng nghiên cứu chế tạo của Đại Lâm và Lí Đắc Tuyên rốt cục đại công cáo thành, nhưng chưa tới lúc ra mắt.

Phương diện nhân công cũng do Hoa Thị định đoạt, An Cẩm Hiên không tiện miễn cưỡng. Hoa Ti Nhu lớn bụng cũng ngồi ở một bên xem, Hoa Thị và Như Ý hai người, Hoa Thị ngồi phía trên hoa lâu, miệng hát tay kéo, tạo thành một điệu, cẩn thận để ý là có thể phát hiện lời hát đều là chỉ dẫn, Như

Ý chân đập máy, tay múa cực kỳ mau lẹ, người xem hoa cả mắt, hoa văn phức tạp dần dần lớn ra, biến hóa ngàn vạn.

Lúc thất vãi dẹt nổi đầu tiên lấy xuống là lúc Hoa Thị rơi lệ đầy mặt, cảm xúc thành linh bất ngờ tốt. An Cẩm Hiên dĩ nhiên là không cần nói, một lòng chỉ nghĩ đến khuếch đại cửa hàng, năm sau nếu quan gia có sinh ý sẽ một lần đoạt được, quan gia thiếu hàng dẹt nổi, hẳn rất tin tưởng.

Vì thế, người thành Vân Châu phát hiện vãi của Vân Cẩm Các tuy không xuất sắc nhất, nhưng rất hợp tâm ý của đại gia, không quý nhưng không có nghĩa không lên nổi mặt bàn, người bình thường đều có thể mua được, vì thế dưới tình huống không đoạt An Cư sinh ý, nhưng có con đường riêng của mình. Không đến nửa năm, Vân Cẩm Các ở thành Vân Châu đã bốn cửa hàng, trong đó một nhà mở tại đường cái Đông Thuận.

Tuy cửa hàng phát triển không sai, nhưng cũng không gây chú ý đặc biệt, An Cẩm Hoa một lòng mong đứa bé trong bụng Hoa Ti Nhu là con trai, dùng hết tâm tư hỏi thăm, nên ít đi phường nhuộm nhà mình, lại càng không bị những cửa hàng nhỏ phân tâm, mà An Nhị vừa khéo nhân cơ hội phát triển thế lực của mình. Vân Cẩm Các khuếch trương như vậy hẳn xem ở trong mắt, trong lòng vui vẻ nghĩ cũng may mình xuống tay sớm, ngày sau muốn ở thương hội định đoạt, luôn phải có người của mình, mà Vân Cẩm Các, hẳn tin tưởng về sau sẽ là thứ nhất.

Thứ ba là Vương Thị nhớ Tiểu Mẫn ở thôn trang đến mất hồn mất vía. Nàng là người đa tâm, ở thôn trang nhớ thương cha mẹ già trong thành, ở trong thành nhớ thương Tiểu Mẫn đang hoài đứa nhỏ, suy bụng ta ra bụng người cũng không thể mang Tiểu Mẫn về thành, rốt cục bị bệnh. Sau khi lành bệnh Văn Thị và Tiểu Mẫn cùng nhau vào thành ở, nói là Đại Lâm ở trong thành, Tiểu Mẫn dĩ nhiên cũng nên ở bên Đại Lâm, chờ sinh đứa nhỏ xong lại tính toán.

Mặt khác Kinh Trập trúng cử kỳ thi mùa xuân, chức quan tốt cực đã định, là Huyện lệnh Ngô huyện Bình Châu, nhưng vui nhất là Ngô huyện và Tú huyện liền nhau, hai huyện cách nhau một con sông, thật nhiều ruộng dâu, người nuôi tằm nhiều. Cứ như vậy, Kinh Trập muốn đến Vân Châu hoặc Tô Thủ Nghiêm muốn đi Ngô huyện đều không khó, tính ra chỉ là mấy ngày hành trình thôi.

Lúc biết được tin tức này, Kinh Trập đang ở Vân Châu, chỉ chờ khoảng nửa tháng là hết nhiệm kỳ cũ. Tin tức từ kinh truyền ra, khuê gia tiểu tử trong thành Vân Châu đang yên tĩnh lại oanh động một thời gian. Tuổi còn nhỏ mà như thế về sau tiền đồ như cấm, lại là quan ở ngoài, không có bà bà quản, chính là cuộc sống của hai người, trong lúc nhất thời lại nhắc lên một trận sóng gió, cũng không biết cô nương nhà ai có thể có lương xứng bậc này.

Gió vừa nổi là có người quen đi Nguyên Dật Tú Trang tìm hiểu, đến cửa thấy tiệm thêu không mở cửa, gán một khối mộc bài viết nhà có việc vui, tháng sau mới mở cửa lại. Kẻ ngóng chờ chuyện tốt xấu chuỗi sự kiện lại, càng cảm thấy quan hệ của Tô gia Tử Mặc và tiệm thêu nay không tầm thường.

Tìm không thấy người, tìm hiểu không ra tin tức gì, có người quen với nhà Tri Châu cũng nói bóng nói gió tìm hiểu một hai. Tô Thủ Nghiêm giả ngu, người ta cũng không hỏi nhiều, đều là đoán mò, rất nhanh liền phai nhạt đi.

Thành bắc tương đối không có phồn hoa thắm cảnh, nhưng yên tĩnh không ít.

Sáng sớm, Trương bà mỗi vừa chuẩn bị đi phường nhuộm, trong đầu không quá vui, ai kêu cháu mình coi trọng Như Ý chứ? Nàng đã đến cửa hai lần, nha đầu Như Ý kia không nói ra, hôn nhân vốn do cha mẹ định đoạt, ai kêu Như Ý không có thân nhân. Bình thường nàng nói chuyện với

Hoa Thị nhưng cũng không tìm hiểu được có tâm tư gì. Tối hôm qua Trương bà mới lại bị cháu mình cuốn lấy không có cách nào, đành đáp ứng sáng hôm nay lại đi một chuyến, nếu thành nàng cũng vừa lòng. Như Ý coi như biết chuyện, bộ dáng tính tình đều không tệ, về sau mình phải dựa vào đứa cháu duy nhất đó, nên cần phải tìm người tốt tính mới được, miễn cho bộ xương già này chịu tội, bằng không nàng sẽ không thể để bụng hôn sự của đứa cháu này như vậy. Nếu không được nàng cũng hiểu, Như Ý tuổi hơi lớn, trước kia vẫn là phận nô tỳ……

Nàng nhắc đôi chân bó chậm rì rì đi tới, dọc theo ngã tư đường thanh tĩnh, ghé ngang cửa hàng uống nước trà ăn hai cái bánh bao, miệng không có mùi vị gì cả, nhớ tới Như Ý, "Nếu có nha đầu kia ở đây, ta có thể ăn bánh ngàn tầng, kẹo mè, lại là người có hiểu biết, bình thường đều có tiếng tốt." Nghĩ như vậy, bước chân lớn một ít, đến cửa, thấy hai chiếc xe ngựa ngừng lại, có chút kỳ quái.

Người trước mắt không quá quen thuộc, nàng chậm bước chân, đưa mắt nhìn nhìn, đồ trên xe không ít. Chắc chắc, có nhà có nghiệp người thật không thể so, muốn hỏi thăm lại không quen biết, thật vất vả thấy Như Ý mang một gói đồ đi ra, vội chạy qua cầm lấy tay nàng, "Ai u, cô nương tốt của ta, đây là muốn đi đâu?"

Vốn Như Ý thấy An Cẩm Hiên bọn họ ra cửa gấp gáp muốn đưa tiễn, bị nàng tóm lấy có chút dở khóc dở cười, lại không tiện thẳng thừng tránh ra, đành phải cười nói hai câu.

Sắc mặt người đàn ông trẻ tuổi trong xe thả lỏng, đột nhiên nghe thấy một tiếng cười bên kia, trừng mắt nhìn qua, "Có cái gì buồn cười !"

Người cười là Kinh Trập, thấy An Cẩm Hiên bị quần lấy không có cách nào thoát ra nổi cái mà không chỗ phát tiết, lắc đầu thở dài, "Cẩm Hiên huynh, hai ngày trước là ai nói, có nữ …… "

Chưa nói xong, bị cây quạt của An Cẩm Hiên gõ xuống, "Được rồi, được rồi! Năm mươi bước cười một trăm bước, người đừng quên, nếu người không trốn tránh những người đó, sao có thể khởi hành từ chỗ này? Còn cười ta!"

Nghe tiếng cười của bọn họ vang vọng, Cốc Vũ ở trên xe phía sau hưng trí bừng bừng nhìn Vương Thị cười, "Nương, người nói gì đây. Đại ca và Cẩm Hiên ca đều làm cho người thích, người lo lắng như vậy, không bằng để đại ca thành thân, còn có người chiếu cố hẳn, bằng không bên Vân Châu có mỗ mỗ, tỷ tỷ lại về thôn trang, còn có đại ca ở Ngô huyện, người muốn quan tâm cũng không quan tâm được."

Vương Thị không cảm thấy Cốc Vũ đang nói giỡn, nghiêm trang đáp, "Uh, người nói không sai. Nếu đại ca người thành thân, chuyến này ta cũng không cần đi theo như vậy. Người xem hẳn, dù cẩn thận cũng là đàn ông, đến chỗ đó dàn xếp xong, bếp cũng lạnh, phòng lại bụi bặm, ngày thường ăn cơm xã giao, vạn nhất người ta khi hẳn tuổi trẻ không hiểu chuyện hoặc tập tục bên kia không đồng nhất, bên người hẳn ngày cả người nói chuyện cũng không có, ta thật không yên lòng, phải đi qua xem mới biết được."

Vương Thị nói xong, nhưng lại nghĩ đến chuyện khác. Chuyến đi này, quần áo mùa đông, chăn mền cho Kinh Trập đều phải dự bị, một năm bốn mùa phải chuẩn bị cho tốt, tốt nhất là tìm một gã sai vặt giao phó cho rõ ràng...

Làm nương luôn lo xa như vậy.

Cốc Vũ vén màn lên, "Thạch đại ca, đã chuyển hết đồ đạc lên chưa?"

Tiểu Thạch đến Vân Châu, lúc này theo Kinh Trập đi Ngô huyện nhậm chức, không tính toán trở lại. Hẳn thật tội nghiệp, đến Vân Châu cũng tránh không khỏi, đành phải đi nơi khác.

Lúc này trong tay hắn mang theo một gói đồ, ném lên xe: "Tốt!" Quay đầu chạy vào trong phòng.

Cốc Vũ nghe Vương Thị nói xong chuyện Kinh Trập, bắt đầu nói tới mình, vội nhảy xuống xe ngựa, chuyển tới chiếc xe của Kinh Trập và An Cẩm Hiên, "Đại ca, các người xong hết chưa?"

Hỏi xong thấy vẻ mặt trêu chọc của Kinh Trập, đầy ý cười, Cốc Vũ theo ánh mắt hắn kia nhìn lại thấy Như Ý đang nóng vội kéo tay Trương bà mỗi ra, lại không thể quá thô lỗ, mà Trương bà mỗi không biết nhìn sắc mặt, luôn quần lấy nói chuyện, nhìn rất buồn .

Cốc Vũ tiến lên, "Ai u, Trương thẩm đang làm gì đây, muốn cướp Như Ý tử tử về làm vợ sao?"

Trương bà mỗi thấy Cốc Vũ, cười một tiếng, "Thật sự là muốn làm mai cho cháu ta... Ai u, Như Ý cô nương —— "

Đang phân thần khiến cho Như Ý tránh thoát ra, nàng chạy tới đem gói đồ trong tay đặt ở xe, sắc mặt hồng nhuận, cũng không biết là vì vừa mới nóng vội hay vì cáo biệt thẹn thùng, nửa ngày nghẹn ra một câu, "Kim lão bản, trên đường cẩn thận, đây là ta làm kẹo mè vừng, trên đường ăn."

Nói xong câu này thấy Trương bà mỗi đi đến, nàng lại không cam long cứ như vậy đi, lướt mắt nhìn vào xe bật ra một câu, "Đi sớm về sớm!"

Tiếng nói vừa dứt, bùm mặt chạy vào phòng, lại thăm dò đi ra nhìn, thấy gói đồ bị bỏ vào trong xe, cắn môi cười, ngón tay vuốt tóc vài lần, trong mắt ý cười càng rõ ràng, mọi người chưa kịp hiểu ra, lại nghe thấy kia tiếng nói làm phiền lòng vang lên, "Như Ý cô nương —— "

Tươi cười của Như Ý biến mất, vào phòng.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 298+37: Ba Ngọn Lửa

Giữa sân có hai cây, một cây là ngô đồng, cây khác là cây đa. Xem ra cây đã được trồng từ năm ngoái, dong dỏng cao, xoè tán như cái lọng. Vừa vào viện thấy có chút râm mát, thậm chí có chút cô đơn không hơi người.

Lúc này, khói bếp vươn thẳng vào không trung, tiếng cười không ngừng, giữa phòng không nhiễm một hạt bụi.

An Cẩm Hiên xách thùng gỗ, ống quần cuốn cao, trên vai vắt một cái khăn, đứng dưới bóng cây lau mồ hôi, cùng Kinh Trập nói chuyện, "Người nhìn đi, bộ dạng của người kìa, đâu có tư thế của huyện thái gia chứ. Vốn cho rằng theo người đi hưởng phúc, cáo mượn oai hùm, lại bị thành gã sai vặt."

Kinh Trập cười, nghe Cốc Vũ ở trong phòng sai khiến Tiểu Thạch. Trước khi đi phụ thân đã nói với hã, quan mới nhậm chức, mặc kệ như thế nào phải vững vàng, kiểm kê giao tiếp là mấu chốt nhất, trên tài khoản tất nhiên sẽ có một chút việc khó xử... Lúc vừa mới tới, có người thấy hã vào huyện nha nhưng không có ai tới đón. Nếu chỉ một mình hã sẽ không để ở trong lòng nhưng nhất định có chút không thoải mái.

Mấy người An Cẩm Hiên đến làm cho hã cảm thấy không có tiếp đón cũng không có quan hệ gì. Mọi thứ đều rất quen thuộc, Cốc Vũ lú lú có chủ ý. Vừa đến, bọn họ cố ý đi khách sạn ở một đêm, sáng sớm hôm sau mới đến xem phủ nha. tro bụi không thể làm sạch trong nửa khắc, Cốc Vũ quyết định thật nhanh cho bọn họ đi lấy nước, xối rửa trước sau. Hôm nay trời vẫn còn nóng, cứ như vậy còn lời thêm sự mát mẻ nữa.

Không lâu sau mọi thứ được sửa sang lại có khuôn có dạng. Cả người hẳn đầy mồ hôi, ngược lại tâm tình lại tốt lên, không khỏi nghĩ đến tình cảnh lúc trước ở Đào trang.

Đang giằng cợt lẫn nhau, Cốc Vũ cầm một cái chổi đi ra, thấy hai người trong lúc bận rộn tranh thủ thời gian chọc ghẹo nhau, ánh mắt xem thường ném tới, "Còn không mau đi lấy nước đi! Nếu không buổi tối mặc kệ các người ở trong ao nước."

An Cẩm Hiên quay đầu lại cười, "Vừa vặn lại đi ở khách sạn!"

Nói là thế, người cũng đã đi được vài thước.

Dọc theo đường đi Kinh Trập nhìn lại chính mình, trong lòng hỗn loạn. Hẳn nhớ tới lúc còn ở thôn trang đều do cả nhà Cốc Vũ lo cho mình, thậm chí trong tình huống gian nan còn cho hẳn đi đọc sách, bản thân làm đại ca thật không có trách nhiệm. Cốc Vũ còn nhỏ tuổi đã biết kiếm tiền lo cho gia đình. Sau khi vào thành cũng là như thế. Hẳn luôn cho rằng, lúc đó mình vô dụng, nhưng chỉ cần mình nỗ lực, có thể làm cho cả nhà qua tốt hơn. Đến lúc đó Cốc Vũ không cần vất vả gian nan nữa, cả nhà có mình chiếu cố...

Nhưng dọc đường đi, hẳn nghe Cốc Vũ và Cẩm Hiên bàn chuyện cửa hàng, lo chuyện sinh ý thậm chí là những phiền não ngày thường, thấy mình căn bản không dính líu gì, bỗng nhiên phát giác ra, có lẽ đây cuộc sống Cốc Vũ muốn. Cho tới bây giờ nàng không muốn là chim hoàng yến ở trong lồng. Mình quá sai lầm rồi. Lúc này, hẳn như cũ là đại ca của bọn hẳn, hẳn không biết thân phận có phải tốt hay không, chỉ là trong lòng luôn xem bọn họ là chí thân.

Cẩm Hiên hiểu rõ nhưng không nói, trong lòng có chút thất lạc. Hôm qua hẳn nói một câu, nếu hẳn tiếp tục muốn làm việc mà Cốc Vũ cảm thấy không vui, hẳn nhất định sẽ không để nàng ở bên người hẳn.

Nói đến tận đây, hai người đều hiểu.

Rốt cục đem nơi này thu thập xong, Vương Thị đã bày cơm dưới tàng cây, cơm canh vô cùng đơn giản, nhưng vì mệt nhọc nên ăn rất ngon. Trong lúc ăn cơm đa số đều là Vương Thị lải nhải, nào là đi nhậm chức sao không có người tới đón, may mắn là nàng đi theo bằng không chỉ có chịu khổ. Một bên lại an ủi Kinh Trập không cần nghĩ nhiều, còn nói mang không đủ đồ, chờ dàn xếp xong sẽ tới phụ cận mua thêm một ít. Còn có bàn ghế không thể dùng, hối hận không đưa Lí Đặc Tuyên tới……

Kinh Trập nghe lải nhải, hốc mắt nóng lên, không là người chí thân, ai có thể lo đến bước này chứ? Vợ đưa bát cơm lên ăn như sói nhai hổ nuốt.

Cốc Vũ nhìn bộ dáng của Kinh Trập, cười hì hì nhìn Vương Thị nói: "Nương, cái gì đều bị người nói ra, không phải người nói muốn ở bên đó chiếu cố mỗ mỗ ông ngoại sao? Còn có tỷ tỷ đã ở đó, bây giờ còn nói phụ thân không đến. Nếu không yên lòng, chờ chúng ta trở về lại để phụ thân hoặc tỷ phu tới là được, hưởng hồ đại ca cũng không phải đến đây chịu khổ, mà là làm quan mới, không chừng người ta không biết hân hôm nay đến, nên chưa tới gặp, đợi lát nữa người muốn hỗ trợ cũng không có chỗ chen tay."

Đang nói, một đứa nhỏ trên dưới mười tuổi đi tới, đánh giá bọn họ một phen, lại vội vàng chạy đi.

Ăn cơm xong, Cốc Vũ rửa chén, Vương Thị lại lo lắng vào phòng thu thập một chút, bận đến lúc mặt trời sắp lặn, một đám người ra hóng mát dưới tàng cây.

Vương Thị không ngừng tay, muốn vội vàng thêm một cái màn cửa.

Tiểu Thạch cùng một xa phu đang khác ở kia chơi cờ, An Cẩm Hiên nhìn Kinh Trập, "Xem bộ dạng này người cần chuẩn bị cho tốt, sợ là tiền nhiệm

thiếu hụt gì đó. Đến lúc người kiểm kê sợ sẽ bị lộ, nên kéo như vậy. Ta từng nghe qua chuyện như vậy."

Kinh Trập nhớ kỹ lời Tô Thủ Nghiêm nói, không lo lắng chút nào, chỉ cười, "Người cũng không cần gấp gáp, dĩ nhiên ta muốn Huyện lệnh đi ngay tức khắc, người có thể làm chuyện kia."

An Cầm Hiên biết hẳn đề cập tới vấn đề tư sống. Ngô huyện có nhiều người nuôi tằm, nhưng đa số không có quy luật gì, phải qua tầng tầng bóc lột, tới tay thật sự ít, lợi nhuận vào tay người không nuôi tằm. Kinh Trập làm quan ở đây, vừa vặn hẳn muốn tư sống. Nếu làm tốt, Kinh Trập làm quan muốn tạo phúc một phương tất nhiên không cần phải nói. An Cầm Hiên cũng giải trừ khẩn cấp, phải biết sở dĩ An Nhị yên tâm hẳn như vậy cũng vì An Cầm Hiên là không có cách nào lấy tư sống tới tay ở thành Vân Châu. An Nhị lúc này cùng hẳn một chỗ, hẳn cũng làm như không biết, ngày sau khó tránh khỏi việc phản bội, cho nên hẳn cần phải tìm cho mình một đường ra. Về phần hiện tại, để An Nhị yên tâm đối phó An Đại, hẳn không có lý do gì không giúp hẳn.

Từ đó, người nuôi tằm ở Ngô huyện, cuộc sống cũng có thể tốt hơn một chút.

Một trận tranh cãi âm ỉ truyền tới, có người vội vã đến, trong tay còn mang theo gậy gộc.

Tiểu Thạch vừa thấy, vội đứng dậy ngăn ở trước mặt, chau mày.

Cốc Vũ nhìn thoáng qua, yên lòng, lại cười Kinh Trập, "Ca, người này là Huyện lệnh? Thật đúng là nghe những điều chưa hề nghe, ha ha!"

Nghe thấy tiếng cười, người cầm đầu định khiển trách, đã thấy Tiểu Thạch cầm kiếm hai người cầm gậy té trên mặt đất, "Tân nhậm Huyện lệnh tại đây, người dám bừa bãi như vậy?"

Người mặc áo choàng trắng ở giữa ngẩn ra, rồi cười, "Xin hỏi là Tô đại nhân?"

Kinh Trập gật đầu, cũng không nói gì, sắc mặt cũng không tốt hơn. Có ai vừa lên nhậm lại bị người ta cầm gậy xông tới, sợ là cũng phải sầm mặt.

Người mặc áo trắng cười gượng, người đứng phía sau cũng thu liễm thần sắc, có chút không được tự nhiên, "Không biết Tô đại nhân đã đến bản huyện, cũng không có người thông báo một tiếng, tiểu nhân Ngô Bình, thật không cố ý mạo phạm. Có điều ngài không biết, hôm nay nơi đây có trộm, sợ có người vụng trộm đi vào ở, ta vừa nghe tin liền vội đi tới, đứa nhỏ này thật không hiểu chuyện, ta quả nhiên đã nghĩ sai rồi."

Trong ngoài đều là lời xin lỗi, thần sắc lại không giống, xem ra không phải là hấn sai, ý tứ là người ta không mời mà đến? Trách không được hấn, còn có tiểu hài tử báo lầm, đứa nhỏ không hiểu chuyện là một chuyện, mặt khác không phải nói là bộ dạng các người giống trộm nên cứ như vậy xông vào.

Sắc mặt Kinh Trập phát xanh, lời này hấn không muốn tiếp, Tiểu Thạch muốn trách cứ cũng không biết nói như thế nào.

Cốc Vũ không sợ, lúc này vừa vặn dùng đến mình. Việc Huyện lệnh có tiểu muội điều ngoa, trong TV thường có. Nhìn cách ăn mặc của Ngô Bình, nàng có chút buồn cười, "Là Ngô sư gia phải không? Lời của người không có đạo lý, người ta nói quan mới nhậm chức như ba ngọn lửa, ta thấy các người là muốn diệt ba ngọn lửa hạ uy phong của đại nhân."

Tuy Ngô Bình cười làm lành, nhưng không để tiểu cô nương này trong lòng, loại trách cứ trực tiếp này hấn không sợ, "Sao cô nương nói như vậy? Chúng ta ngày ngóng đêm trông, cuối cùng đã trông được đại nhân ..."

Cốc Vũ xì cười, "Ai nha, ta nói chưa nói xong đâu, đã là ngày ngóng đêm trông, sao lúc chúng ta đến, cũng không giấu kín hành tung, vì sao

không có người phát giác? Vậy cũng thôi, sáng sớm hôm tới thu thập, không một người nghênh đón ở phủ nha, đây là ngày ngóng đêm trông sao? Đây là lửa thứ nhất. Vừa vào cửa, nhìn sao cái bàn cũng không giống như gần đây có người dùng, nếu có người dùng sao giống như bị dầm mưa dãi nắng mục nát như vậy? Bụi cũng quá mức kỳ quái, chẳng lẽ người ở lâu cũng thành bụi? Đây là lửa thứ hai. Không người ở phủ nha cũng thôi, nha môn lại có trộm? Đại nhân chưa đến nhận chức, chẳng lẽ sư gia ngài cho rằng không có người quản thì không cần làm việc? Huống hồ thấy có người, để một đứa trẻ đến tìm hiểu, vài canh giờ sau mang gậy gộc đến, còn nói là không mạo phạm? Chẳng lẽ các người là cho rằng đại nhân không đến, mình có thể tiêu diêu tự tại, đây là lửa thứ ba. Quả nhiên thật uy phong, không biết là ai cho người quyền đó?"

Chân Ngô Bình mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, hắn thật không có dự đoán được, một cô nương đem tính toán của bọn họ nói ra hết, thậm chí giật mình nhưng không thể nhận, muốn kêu khổ cũng khó, ai kêu vừa rồi mình lắm mồm, cho là phụ nữ trẻ con, vừa rồi Nhậm đại nhân xem là chuyện nhỏ, muốn gây khó khăn cho hắn, lúc này mình không xuống đài được. Nếu tội danh ban xuống, thật là chịu không nổi, đặc biệt chuyện khố phòng bên kia không chừng cũng bị hoài nghi đến bản thân

Ngô Bình toát mồ hôi lạnh nhưng không biết nói gì cho tốt.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 299+38: Tâm Ý

Lúc đang giăng co, Kinh Trập đảo mắt qua Ngô Bình quỳ trên đất, ôn nhuận nở nụ cười, "Ngô sư gia, xá muội là người thẳng tính, có gì nói đó, người cũng đừng làm như người xa lạ."

Thẳng tính? Không phải là điêu ngoa hoặc nói hươu nói vượn, như vậy hẳn nhận định nàng nói điều mình muốn nói. Ngô Bình không ngừng toát mồ hôi lạnh, càng lúc càng nhiều, nhưng đại nhân trước mặt ôn nhuận nhìn người cười như xuân, nhất thời hẳn cũng không biết như thế nào, nhóm người phía sau sợ là vẫn cảm thấy đại nhân này nho nhã rộng lượng.

Mặt đỏ mặt trắng, không qua người này.

Ngô Bình khổ sở, không dám coi nhẹ, nói mình có mắt như mù, vội thỉnh đi tẩy trần. Kinh Trập không đáp ứng cũng không nói không đáp ứng, chỉ nói rõ ngày gặp lại.

Sáng sớm hôm sau, Ngô Bình một lòng canh giữ ở cửa. Tuy Kinh Trập đã thức dậy, nhưng không vội vã đi ra ngoài, ngồi một hồi, mang theo An Cầm Hiên, Tiểu Thạch đi ra. Huyện nha đã có nha dịch, hẳn yên tâm ra cửa.

Đợi lúc Cốc Vũ thức dậy, ánh mặt trời đã xuyên qua cây ngô đồng trong viện, hiện lên màu vàng óng ánh. Vương Thị cầm một cái giỏ trúc, ngồi dưới bóng cây, khoác trên người nhưng đốm nắng sớm tại kia thêu rèm cửa. Thấy Cốc Vũ ngáp đi ra, có lòng muốn nói vài câu, há mồm lại là, "Giờ này mới dậy. Có há cáo phần người trong bếp, ăn cho đỡ đói bụng."

Cốc Vũ rửa mặt xong lấy bánh gạo ngồi xuống ăn.

Vương Thị thấy bộ dáng nàng ngoan ngoãn, lại nhắc tới lời nói vừa rồi, "Vẫn là ở trong nhà mình, người muốn ngủ canh giờ nào nường cũng không nói người, nhưng nếu người ra ngoài thì không thể tự tại như vậy. Tuy người có chủ ý, nhưng vạn nhất gặp gỡ nhà chồng khó tính, lại ủy khuất chính mình."

Cốc Vũ đang nhai, nghe Vương Thị nói như vậy, uống nước sặc khụ một hồi, mới uống tiếp, thuần túy là kéo dài thời gian muốn nói sang chuyện khác. Vương Thị nói những lời này, nàng không tiện đáp lời, chẳng lẽ muốn nói là tìm người không có bà bà? Vương Thị nói tiếp, nàng lại muốn nói Vương Thị lúc còn ở nhà là người có phúc, nhưng vài năm ở thôn trang cũng không biết bị Lí Hà Thị chọc ra bao nhiêu oan uổng.

Nàng không thể nói ra nên cố chọc, "Nường, mình thêu thật tốt. Nha, thì ra thêu cây ngô đồng a, chẳng lẽ nghĩ muốn ca chiêu phượng hoàng đến?"

Vương Thị như cười như không nhìn cốc Vũ, lấy tay khuỷu tay chàng một hồi, "Người nha đầu kia, bình thường hào phóng nhưng nói đến việc này cũng biết thẹn thùng, chẳng qua nường sợ ủy khuất người, phải tìm nhà tốt cho người mới được, ca người nường không cần quan tâm, cha hẳn là người có hiểu biết." Cha hẳn, dĩ nhiên là Tô Thủ Nghiêm.

Lời vừa chuyển là Vương Thị nói đến cốc Vũ, "Người phải thu liễm tính tình. Lúc nường với người cha ngày trước không có dự đoán được nhiều, bình thường không có ra ngoài, nhưng con gái sau khi lấy chồng tốt nhất nên chừng chặc. Người nhìn lại lúc chúng ta vừa về thôn trang, hoàn cảnh như thế có thể thấy được dựa vào ai cũng không bằng dựa vào chính mình. Thế sự khó liệu, nường hy vọng cả đời người đều thuận lợi, nhưng phải phòng ngừa vạn nhất mới được."

Hiếm khi Vương Thị được dịp tâm sự cùng Cốc Vũ, Cốc Vũ không tiện trốn đi, ngấm lại nếu không chung nhận thức với Vương Thị, về sau nếu coi trọng nhà ai người nào, đến lúc đó có thể khó được.

"Nương, ngài nói con gái nên gả vào loại gia đình nào?"

Vương Thị ha ha cười, "Người nhìn người kìa, lời này cũng có thể hỏi ra được, không xấu hổ sao? Cốc Vũ, trước khi về thành, Tô bá phụ muốn nhận các người, nhưng ca người không đồng ý, người có biết vì sao không?"

Sự việc này lúc đó Cốc Vũ cũng biết, nhận con kết nghĩa dĩ nhiên qua lại phương tiện hơn, nhưng lúc đó Kinh Trập và Lí Đắc Tuyên nhất trí không đồng ý, cây to đón gió lớn không nói, chỉ sợ cửa hàng cũng không thể an bình, "Nương, chúng ta có cuộc sống của mình, nhận thân như vậy đối với chúng ta cũng không có lợi gì, có tình cảm hay không, không ở chuyện kết nghĩa này."

Vương Thị gật đầu, nhìn Cốc Vũ cười, "Lời của người giống ca người."

Cốc Vũ không nghi ngờ hấn, "Cái này gọi là không là người một nhà không vào chung cửa."

Ý cười trong mắt Vương Thị lại dày thêm hai phần, nghĩ tới lúc trước Kinh Trập gởi thư, mơ hồ từng có ý tứ đó, lại do mình từ nhỏ nuôi lớn, nếu Cốc Vũ đi theo hấn thì không cần phải lo, chỉ là không biết Cốc Vũ nghĩ gì, "Cũng không phải tất cả đều là như thế, nếu thực nhận thân, ca người là đại ca người, nương còn tưởng người muốn làm cây ngô đồng chiêu phượng hoàng nữa."

Cốc Vũ luôn cảm thấy Vương Thị có chút cổ quái, gom những lời này lại, nếu nàng còn không có nghe ra ý tứ thật là sống uống phí nhiều năm, "Nương, người nói gì vậy? Đại ca chính là đại ca, hiện tại là vậy, về sau cũng là thế." Nói xong lại bổ sung một câu, "Chẳng lẽ nương sợ hấn về sau

nhận người sao? Nữ nhi cũng không phải là mệnh phượng hoàng, ta muốn chim sẻ nhỏ tự tại, ha ha." Vương Thị thở dài một hơi, nghe ý của Cốc Vũ là không thành, cũng không có nhiều thất vọng, cả hai đều là đứa nhỏ của mình, nàng không muốn bất cứ đứa nào chịu ủy khuất, "Cốc Vũ, nương chỉ hy vọng người gả người tốt, về sau sống yên ổn qua ngày, không cần có nhiều người nhớ thương tranh nhau. Cẩm Nhi cũng là ta nhìn lớn lên, nếu nhà hân không có mấy chuyện này thật tốt... bằng không lúc trước sao tử tử người vì phải gả cho Đại Lâm chứ?"

Cốc Vũ rùng mình, thì ra nàng và An Cẩm Hiên lại không được xem trọng. Nhưng Tiểu Mãn gả cho Đại Lâm, lập trường của Vương Thị không có chút sai lầm nào, nàng chỉ hy vọng con gái của mình có thể qua những ngày tháng hạnh phúc yên ổn, không biết Tiểu Mãn còn gặp chuyện như vậy. Bình thường Cốc Vũ không thể nói với Vương Thị, bây giờ đã nói tới mức này, nàng cũng bất chấp, "Nương, người cũng biết, Đại Lâm ca là người ít nói, tuy tử tử hoà thuận, nhưng lúc về thôn trang người cũng biết, Đại Lâm ca là người tốt, nếu không do tử tử sớm truyền tin đi, cũng không biết về sau sẽ là thế nào, cho nên người nọ ra sao nữ nhi cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy, nếu cùng người kia ở chung, gặp chuyện gì cũng không lừa gạt, cùng nhau thương lượng làm, thì con đường nào đều có thể đi qua. Lúc trước ngài cùng phụ thân về Đào trang, lúc đó chẳng phải khó khăn sao? Đời dài như vậy, đâu thể không gặp chuyện khó khăn chứ, như bây giờ thì tốt rồi."

Vương Thị sờ đầu Cốc Vũ, có chút đau lòng, "Nương nghĩ nếu người gả đi sống ngày tháng như vậy thì có chút đau lòng người thôi. Cha người cũng là ý tứ này. Lần này trở về, tử tử người nói với ta về việc hôn nhân của người, nên nghe theo người, mấy ngày trước nàng còn đề cập qua, ít nhất về sau sẽ không hối hận. Nương đã đồng ý với nàng."

Cốc Vũ thở dài nhẹ nhõm, nghĩ Tiểu Mãn dưới tình hình như vậy còn nhớ tới việc hôn nhân của mình, chẳng lẽ nàng đã có chút mơ hồ nghĩ tới

lúc ở chung với Tiểu Thạch, có phải có thể sống bừa bãi khoái hoạt hơn không? Không có nếu, Cốc Vũ cong cong khóe miệng thờ dài, chuyện của mình, phải do mình tính.

Nghĩ đến đây, Cốc Vũ thờ dài nhẹ nhõm, "Nương, ngài yên tâm, về sau ta sẽ tốt, không phải còn có người cùng cha sao? Còn có Tô bá phụ, ca ca, tỷ tỷ nữa, tuy Hạ Xuyên còn nhỏ, người xem hắn cũng là người có tiền đồ, ta về sau sẽ hưởng phúc, dù sao có các người giúp đỡ ta."

Vương Thị bị nàng chọc cười, "Người là quỷ tinh!"

Cốc Vũ ha ha cười, trong lòng suy nghĩ, vô luận thế nào Kinh Trập đều là đại ca của mình, điểm ấy sẽ không thay đổi. Hắn là người thân, nàng đối với hắn như đối với Tiểu Mãn và Hạ Xuyên. Nếu có chuyện gì nhất định trước hết sẽ nghĩ đến bọn họ, nhưng lại không là người đi cùng mình.

Mà An Cẩm Hiên, từ khi nào thì bắt đầu, hai người vô cùng ăn ý đi với nhau? Cốc Vũ cố sức nghĩ, thời gian như đã qua thật lâu, Cốc Vũ sờ táng đá mướt mà trên ngực mình, nhớ được lúc đó An Cẩm Hiên gầy teo yếu đuối, trong hoàn cảnh tuyệt vọng ở Hồ Lô Câu, đều không bỏ mặc nàng, chân trần đi ra từ biển lửa, lúc nàng ngồi dưới đất nhìn một chuỗi dấu chân máu, có lẽ đã cảm thấy tương lai đường hắn đi sẽ không bỏ mình, không hiểu sao cái mũi đau xót.

Lúc này, hắn muốn làm việc này nhiều năm như vậy, nàng không có đạo lý lùi bước, hơn nữa nàng tin tưởng, chỉ cần việc này xong, về sau là ngày lành của bọn họ.

Nhưng với Vương Thị, nàng không dám nói chuyện Hồ Lô Câu, tuy đã qua đi thật lâu, nàng cũng không thể để Vương Thị lo lắng, huống hồ ai biết có phải nàng nghĩ nhiều hay không.

Dù Cốc Vũ không nói, Vương Thị vẫn không an tâm, "Cốc Vũ, bên kia... chuyện buôn bán này, vạn nhất bị buộc đến đường cùng, chỉ sợ sẽ phát sinh

chuyện không thể tưởng được, đến khi đó hẳn có thể bận tâm đến người không, nường thật lo lắng."

Thình lình nghe phía sau bùm một tiếng, là An Cẩm Hiên quỳ trên đất, "Thấm, ngài yên tâm, không có ngày đó, mọi chuyện đều thuận lợi. Chúng ta cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt, chẳng qua thù của cha mẹ không thể không báo. Nếu thực có một ngày không thể chu toàn, việc gì cũng không so được với Cốc Vũ, ta cam đoan."

An Cẩm Hiên quỳ trên đất, thần sắc nghiêm túc hoàn toàn không giống nói giỡn, ngẩng đầu nghiêm mặt nhìn Vương Thị. Vương Thị hoàn toàn sững sốt, nàng chỉ muốn hỏi ý tứ của Cốc Vũ thôi, không biết sao lại nói đến tình trạng này. Cũng may Cẩm Nhi cũng là từ nhỏ xem đến lớn, hẳn có thể cam đoan như thế, Vương Thị nhẹ lòng không ít, vội kéo hẳn đứng lên, "Người, đứa nhỏ này! Thấm tin người. Không chỉ là Cốc Vũ, hai người các người đều phải bình yên mới được."

Tiểu Thạch nhìn sắc mặt Kinh Trập thay đổi mấy lần, trong nháy mắt từ thất lạc đến hăm mộ sau đó là bình tĩnh, rồi lại ôn nhuận cười, hẳn có chút không tin tưởng vừa rồi có phải mình tận mắt thấy, nghĩ đến chuyện của mình, trong lòng đau khổ, lấy tay vỗ vai Kinh Trập, "Đi, hai chúng ta đi uống đi!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 300+39: Con A, Đừng Làm Tham Quan

Ngô huyện, nháy mắt đã qua nửa tháng, nửa tháng này, trừ bỏ sổ sách, có vài chuyện hỗn độn một ít ở ngoài, còn lại coi như bình yên.

Kinh Trập luôn ứng phó những người đó, Vương Thị ở trong sân cũng rất ít ra ngoài, Tiểu Thạch cùng Kinh Trập một tắc cũng không rời, nhưng An Cẩm Hiên và Cốc Vũ rảnh rỗi thường ra ngoài đi dạo, xem thái dương bên bờ sông chậm rãi ngã về tây, nghe gió đêm đùa cỏ lau, xem hải đồng dắt trâu một thân đầy bùn chuẩn bị trở về nhà. Rồi lại đi tới ranh giới của hai huyện coi vườn dâu, Cốc Vũ luôn lo lắng tằm rớt vào người, nàng sợ nhặt mấy con vắt mềm nhũn đó. Sự thật chứng minh là dư thừa, ngành dâu tằm này làm nàng xót xa không thôi. Ngẫu nhiên vào ngõ nhỏ, có chút cũ kỹ, rêu xanh từng tắc bám trên tường yên tĩnh chưa từng có. Bằng không lại đi hội chùa, mua về một đồng quà lưu niệm, hết thấy đều mới lạ nhưng không có tác dụng gì.

Vương Thị cũng không ép Cốc Vũ, trong lòng biết hai đứa lớn lên từ nhỏ, sẽ không gây ra chuyện gì, để Cốc Vũ vui vẻ một chút là nàng vừa lòng. Những đồ này nọ, tuy không có lợi gì, bất quá hiếm khi Cốc Vũ có thần thái của một cô gái nhỏ, nàng không nói gì, ngược lại thấy Cốc Vũ hối hận đã mua thứ không nên mua, nàng lại khuyên bảo, nói có thể cho Hạ Xuyên chơi hay là cho đứa nhỏ khác cũng được.

Về phần sư gia Ngô Bình kia, lần đầu tiên kích động gặp Kinh Trập, sau đó không dám chậm trễ, ngoài mặt tôn kính hay trong đáy lòng sợ hãi thì không biết. Kinh Trập là người bình tĩnh, không nói cái gì quan mới lên nhậm có ba ngọn lửa, thậm chí cái gì cũng không có làm, Ngô bình an bày

yến hội cũng tùy cái mà đi, nhàn rồi không có việc gì thì dạo chơi khắp thị trấn.

Vương Thị mang theo Cốc Vũ, nên thu thập nên sửa sang trên cơ bản đều đã biết rõ, chỉ là mỗi khi Kinh Trập mang theo mùi rượu trở về Vương Thị luôn đau lòng, lại không muốn nhiều lời, bởi vậy thấy Cốc Vũ bọn họ trở về, luôn nhin không được oán giận "Ca người như thay đổi thành một người, toàn là đám bằng hữu lang sói thôi, nhìn là thấy không có thứ tốt, cả ngày đi theo đi họ ta thực sợ hấn đi sai đường."

Cốc Vũ cười cười, cũng không nói gì. "Ca đâu?"

Vương Thị nói chuyện cũng không biết thêm tin gì, vung rèm cửa trong tay, "Còn có thể làm gì, vừa rồi nói là có mấy lão bản tiệm vải bán phỏng, đang ở sảnh kia, người nhìn một cái, một đám già lồi đời, ca người còn trẻ, sợ là bị lừa "

Cốc Vũ thấy Vương Thị lo lắng như vậy, không hiểu sao có chút buồn cười, "Nương, người quan tâm nhiều như vậy làm gì. Ngày hôm qua không biết ai nói không cần người quan tâm nhất chính là đại ca, hấn biết chuyện lại có chừng mực sao bây giờ lại..."

"Trước đây hấn chưa làm quan!" Vương Thị không thêm để ý lời nói của mình trước sau mâu thuẫn, ngược lại tìm được một cơ.

Đang nói chuyện, Kinh Trập cũng đã tiễn khách, thấy Cốc Vũ trở về nói một hồi, thấy thần sắc sâu lo của Vương Thị, hấn không giống như ngày xưa giấu diếm, ăn ngay nói thật là vừa rồi lão bản tặng cho hấn ngân phiếu năm trăm lượng.

Mắt Vương Thị trừng to, nhin không được nghiêm khắc trách cứ, "Kinh Trập, tốt xấu gì đã nhiều năm khổ đọc như vậy, người làm quan sao có thể chung đụng với những người đó? Huống hồ người thấy người ta đưa ngân lượng còn thu vào, không là tham ô chứ là cái gì? Ngày sau phải như thế

nào đây? Không phải người chưa từng chịu khổ, làm quan phải tạo phúc một vùng bằng không dân chúng phía dưới sao qua được ngày lành chứ. Bọn họ có thể không công cho người bạc sao? Bất quá là muốn vẽ đường cho hươu chạy thôi, người là người lương thiện, về sau cũng bị kéo xuống nước, đến lúc đó đừng nói thân bất do kỷ."

Kinh Trập cười cười, tựa hồ không quá để ý, "Nương con ngài là hạng người như vậy sao?"

Vương Thị còn giận, thấy hăn không chịu nhượng bộ, vẻ mặt còn vui cười, lại tiếp tục gõ, "Ta nghĩ người tuổi trẻ không biết sự dễ dàng phạm hồ đồ, quả nhiên, ngay từ đầu đã ở chung với những người đó nên ta mới nói người, người từng bước một đi cho tới bây giờ, thừa dịp còn chưa gây thành đại họa, mau trả lại, bằng không đừng kêu ta là nương."

Lời nói ra nghiêm trọng, vừa rồi Kinh Trập còn đáng vẻ hờn hờ không lo, bây giờ trầm mặc, nghĩ nên dùng phương thức nào nói rõ với Vương Thị.

Cốc Vũ và An Cầm Hiên ngồi ở một bên, chuyện như vậy không tiện há mồm.

Rốt cục, An Cầm Hiên nói, "Thẩm, nước quá trong ắt không có cá, Kinh Trập làm như vậy dĩ nhiên là có đạo lý của hăn, chỉ cần người tin tưởng hăn sẽ không làm xằng làm bậy là được."

Vương Thị hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi không để ý.

Cốc Vũ thấy An Cầm Hiên cam chịu, hé miệng cười, mới đi qua kéo cánh tay Vương Thị, vừa xoa vừa cười nói: "Nương, người coi Ngô Bình như vậy, nếu ca ca bày ra vẻ ngay thẳng vô tư, hăn có chuyện gì ca ca có thể biết sao? Người thấy đó hăn không phải là thứ tốt, nhưng khi đó khổ phòng không có kiếm kê, nếu bọn hăn trả đũa, ca ca ứng phó thế nào đây? Mình chưa quen thuộc nơi này, vài người chúng ta, có ai sẽ đứng bên chúng

ta chứ? Dân chúng thì phải giúp, nhưng có thể giúp mới được, lại nói bọn họ cũng không biết Huyện lệnh đại nhân mới tới có phải là quan tốt hay không."

Vương Thị nghe lời này còn có hai phần đạo lý, vẫn lắc đầu, "Dù người nói gì đi chăng nữa cũng không nên thu bạc của người ta."

Cốc Vũ đánh thiết thừa dịp nóng, nếu không nhân cơ hội này nói rõ Vương Thị, về sau sợ nàng càng lo hoảng, "Nương, người nghĩ lại, tỷ như mùa đông chúng ta vào viện này, nơi nơi đều trụi lủi, mọi nơi cỏ dại lan tràn, người nói phải làm sao bây giờ?"

Vương Thị không nghi ngờ nói, "Không cần nói lung tung với ta, viện này nơi nơi cỏ dại, dĩ nhiên là toàn bộ trừ bỏ sạch sẽ."

"Vạn nhất bên trong có hoa lan quý thì sao? Hoặc là có hoa cỏ dùng làm thuốc? Nếu mùa đông nhìn không thấy đều nhổ hết, về sau sân sẽ trụi lủi."

Vương Thị nghĩ nghĩ, đột nhiên thả lỏng cười, "Có gì khó chứ, chờ mùa xuân đến, không phải sẽ mọc lại sao."

Cốc Vũ thấy Vương Thị đi theo ý nghĩ của mình, vừa lòng nói tiếp, "Nương, cùng ý như thế, cho nên ngay từ đầu là phải chờ mùa xuân đến mới được, chẳng qua có thứ vào mùa thu hoặc mùa hè mới nhìn ra được, cho nên chờ mùa xuân đến vẫn không đủ, phải chờ tới một mùa khác mùa đông, cứ như vậy mới đủ biết loại nào có ích lợi gì, có phải không?"

Kinh Trập và An Cẩm Hiên nghe Cốc Vũ khuyên Vương Thị, mới đầu muốn xen mồm, giờ phút này hoàn toàn trầm tĩnh, ăn ý cười.

Vương Thị gật đầu, không nói. Vẫn cảm thấy có chỗ không thích hợp, nhưng không tìm ra lời phản bác.

Cốc Vũ thấy không sai biệt lắm, vui vẻ, "Nương, người xem có phải như vậy hay không, đại ca vừa đến nhậm chức, những người này giống như cỏ cây mùa đông trong viện không có phân biệt gì, ca muốn nhận rõ, dĩ nhiên không thể nhanh chóng động thủ được, bằng không sẽ làm cỏ đại tề cứng thì không ổn, hoặc là mặc kệ hết thấy đều thanh lý càng lãng phí hơn. Như vậy về sau làm việc mới có người giúp đỡ, cũng không đến mức mất lòng người, trong lúc nhất thời bị hiểu lầm, ca bụng lớn có thể chống thuyền mà. Lại nói vì dân tạo phúc cũng không vội nhất thời."

Vương Thị suy nghĩ một hồi, Cốc Vũ nói có đạo lý, có thể mới có ý cười, giận liếc Kinh Trập một cái, "Vậy mà người cũng chịu không nói sớm, làm hại ta không công lo lắng. Cốc Vũ, nha đầu kia, đã biết cũng không nói với ta. Chẳng qua về sau đi ra ngoài uống ít một chút."

An Cẩm Hiên thấy Vương Thị quay lại vấn đề cũ, "Hắn có thể uống bao nhiêu đâu, một cân uống một chén, chỉ là dấu điểm thôi, thậm chí không cần quan tâm."

Vương Thị suy nghĩ cẩn thận, cảm thấy Kinh Trập không phải muốn đi trên đường làm tham quan, vui mừng hẳn lên, nhưng vẫn lo lắng, "Người thu bạc thì sao?"

Kinh Trập nhàn nhạt nói: "Cẩm Hiên và ta xem qua khố phòng. Bao năm qua Huyện lệnh đều là tham ô, kết quả là khố phòng trống không thất thoát bảy tám phần, muốn truy cũng không ra, chỉ đành nhận lấy. Muốn lấp đầy chỉ có thể dựa vào thời gian tại vị đi làm. Ngay từ đầu Ngô Bình làm mấy chuyện đó, là muốn thử. Ta không có cách nào chỉ có thể tương kế tựu kế, chờ thăm dò sâu cạn của bọn họ mới có thể làm việc. Lại nói bạc đó không ngại, đa số do ngành dệt đưa tới, bọn họ đã nuốt không biết bao nhiêu tiền mồ hôi nước mắt của dân chúng, đến lúc đó ta tự nhiên có biện pháp bắt bọn hắn nhõ ra."

Cốc Vũ có chút nghi hoặc, An Cẩm Hiên ở bên người nàng thấp giọng nói: "Thu tằm phun con, Ngô Bình cho ca người chủ ý, kỳ thực cũng không tính là chủ ý, chính là thuế dâu tằm, bao năm qua đều như thế. Hơn nữa tơ song ở Ngô huyện chỉ có thể bán đi trong bản huyện, nếu không sẽ luận tội, đều là dân chúng dè dặt cẩn thận, nhiều năm như vậy cũng không biết bị bao nhiêu khổ."

Cốc Vũ hiểu rõ, không nên nhìn mè vừng đậu xanh đại quan, có chuyện gì cũng có thể hô mưa gọi gió một phương. Một khi nhậm chức, không biết đã cướp đoạt bao nhiêu đất ở Ngô huyện. Quan viên tiền nhiệm không biết đã chiếm được bao nhiêu lợi lộc. Trên mặt là đến tra xét, sợ không tra ra nhiều vấn đề, thuế dâu tằm nói là dùng cho thủy lợi, trừ lương cái gì. Nếu thuế không đạt tới định mức cũng là bình thường. Lại nói tơ sống bản địa không bán ra địa phương khác, cũng là bình thường, cũng không cấu thành nguyên nhân gì, ngược lại có cớ nói đúng không muốn có cạnh tranh ác tính hỗn loạn.

Nhưng nếu như thế, thương nhân Ngô huyện trong ngành tơ tằm chỉ cần gấn bó thành một mạch, thống nhất ép giá, sẽ biến thành lũng đoạn, giá thấp dân chúng cũng phải bán cho bọn hắn. Như vậy quan phủ bóc lột một tầng, lúc bán lại là một tầng, tiền mồ hôi nước mắt bị cướp khô một nửa, khó trách chỉ có thể miễn cưỡng duy trì sinh kế thôi.

Cốc Vũ nghĩ đến ngày ấy cùng An Cẩm Hiên ra ngoài, nhìn thấy này người trồng dâu, miệng nói thu tằm rất tốt, nhưng thần sắc không cao hứng, đều là lắc đầu vẻ mặt đau khổ, tất cả là vì người khác làm đồ cưới thôi.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 301+40: Mấy Nhà Vui Mừng Mấy Nhà Ưu Phiền

Vô luận ở đâu, thời đại nào, dân chúng là tầng thấp nhất, cuộc sống kham khổ gian nan, mong muốn đơn giản là không cần trôi giạt khắp nơi thôi. Trong cảnh khổ cực ở đây, có thể qua yên ổn một chút, là phải xem quan địa phương vó vì dân suy nghĩ hay không.

Trước kia, Cốc Vũ luôn cảm thấy buồn cười còn có chút bất khả tư nghị khi thấy người mang ơn tiểu huyện quan. Lúc này có thể đích thân thể nghiệm, không khỏi thốn thức, chỉ mong Kinh Trập có thể làm tốt ở đây. Hẳn không có việc gì thì thôi, trong gian nan khốn khổ, người thường không thể hiểu.

Chuyện khác không nói, thuế ngành dệt phải thu, bạc nhà giàu phải lấy, nhưng làm thế nào gián tiếp chuyển giao cho người nuôi tằm mà bọn họ không có lời nào để nói, là vấn đề lớn Kinh Trập phải đối mặt. Nếu cải cách mà động đến những thương nhân này hay thế lực sau lưng bọn họ, bọn Ngô Bình mất đi lợi lộc, không biết sẽ dẫn đến xung đột khúc mắc gì nữa. Nếu không xử lý tốt xung đột lợi ích, hậu quả sẽ không tưởng nổi.

Nhân viên công vụ ở cổ đại, thật không dễ dàng.

Vương Thị không nghĩ nhiều như vậy. Chỉ cần con mình không là tham quan là nàng yên lòng, thậm chí còn vì từng hoài nghi Kinh Trập nhận tiền mà áy náy. Chuyện bên này không sai biệt lắm, cũng không thể canh cả ngày, mà chuyện của An Cẩm Hiên không chờ được. Vương Thị không biết quan trường hiểm ác, cảm thấy hai bên tương đối, bên An Cẩm Hiên bức thiết hơn.

Vì thế hơn nửa đoàn người chuẩn bị trở về thành.

Ngô huyện qua thật yên lặng, về trong thành, An Cầm Hiên chân không chạm đất đi phưởng nhuộm, lại xem xét hoa lâu cơ, rồi đi Vân Cầm Các, tiếp đó bái phỏng An Nhị, thương lượng về sau nên làm như thế nào...

Vương Thị và Cốc Vũ vừa về nhà đã nghe tin Trần Vĩnh Ngọc và Giang Thị, mang theo Trần Giang Sinh, đến thành đặt mua đồ kết hôn, lúc đó trùng hợp Vương Thị mang Cốc Vũ đi Ngô huyện, xê xích chỉ một ngày. Vương Thị hối tiếc không thôi, đành phải tự an ủi là chờ Tiểu Mãn sinh đứa nhỏ dưỡng cho tốt chút, trở về thôn trang thâm.

Thời gian không tiếng động lặng lẽ chảy xuôi, nháy mắt lại đến một năm xuân về.

Nguyên Dật Tú Trang sức sống bừng bừng, hoa xuân rực rỡ, tường viện bị chiếm lĩnh, hoa đào thược dược, hồng vàng xanh, ong mật bướm bướm bay lượn. Ý xuân tràn đầy.

Đột nhiên có tiếng bước chân, giữa đám lá xanh lộ ra một cái đầu tròn, hướng về phía thiếu nữ thất thần trong sân kêu, "Nhị tỷ! Tiểu Đào đang khóc kìa, sữa dê đã nguội chưa?"

Cốc Vũ thấy là Hạ Xuyên, hé miệng cười, ánh mắt cong lên.

Hoa Ti Nhu cùng Tiểu Mãn trước sau cùng sinh con vào mùa đông. Con Hoa Ti Nhu kêu Thiên Nhi, Tiểu Mãn ở tiệm thuê sinh con gái, đều là bảo bối, cũng dựa theo phong tục treo đèn.

Hạ Xuyên đột nhiên có cháu ngoại, người có vẻ trầm ổn hơn, nhưng chung quy vẫn là một hài đồng mấy tuổi, nói chuyện trong trẻo tính trẻ con lại muốn làm người lớn, nhìn rất buồn cười. Nhìn thấy đèn lồng treo cao nên đặt nhũ danh —— Đăng Nhi, sau thấy hoa đào trong viện rất rực rỡ, hẳn lại có chút hối hận, nói muốn đổi tên—— Tiểu Đào. Tiểu Mãn thích

tên Tiểu Đào, nói tốt xấu gì cũng từ Đào trang, tên này tốt, tên Đăng Nhi, sợ gió thổi tắt sẽ không tốt lắm.

Mọi người đều gọi Tiểu Đào, mà Hạ Xuyên càng là người bao che khuyết điểm, Đình Hữu và hăn chơi với Tiểu Đào, Tiểu Đào tiểu ướt quần, Cốc Vũ vội đi tới thay. Hạ Xuyên mượn cơ hội này vội dùng ngón tay mập mập che khuất mắt Đình Hữu, "Người là con trai, như xem Tiểu Đào như vậy là không hợp quy củ." Đứa nhỏ mấy tuổi, sao hiểu được mấy chuyện đó, cũng không biết hăn từ đâu nghe được.

Vậy cũng thôi, có đôi khi hăn còn vỗ vai Đình Hữu, "Lão đệ, ta làm cậu, người không có phúc khí này của ta, còn phải làm trẻ con. Nhị tỷ ta nói, Tiểu Đào là ngoại sinh nữ của ta, về sau ta chính là trưởng bối, phải có trưởng bối bộ dáng mới được. Người xem ta như vậy giống không?"

Nói xong chấp hai tay sau lưng, mím miệng không cười.

Bộ dáng nghiêm trang, người lớn thấy che miệng cười.

Hai năm này Đình Hữu và Hạ Xuyên như hình với bóng, Hạ Xuyên có hăn đều có, hăn có Hạ Xuyên cũng không thiếu, đột nhiên nghe Hạ Xuyên nói hăn không có ngoại sinh nữ, có chút ủy khuất, trong lúc nhất thời không biết như thế nào: "Kia Tiểu Đào cũng có thể kêu ta là cậu."

Hạ Xuyên nghiêm túc lắc đầu, "Đương nhiên không được, nhiều nhất chỉ có thể kêu thúc thúc."

Lúc Đình Hữu muốn khóc, rốt cục Hạ Xuyên nghĩ tới biện pháp giải quyết, dùng sức vỗ Đình Hữu một hồi, "Ta biết, lão đệ, người nói với nương người có muội muội, chờ muội muội người có đứa nhỏ, là người có thể làm cậu, đúng là như thế."

Đình Hữu nghe xong, suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng đúng, vội vã chạy về, tìm nương mình muốn muội muội.

Hạ Xuyên nhìn bóng lưng của hân, gật gật đầu, có chút bất đắc dĩ thương xót, "Thật đáng thương, muội muội lớn lên thật lâu mới có con, Đình Hữu lão đệ thật lâu sau mới được làm cậu, vẫn là ta tốt hơn."

Đình Hữu chạy về nhà muốn muội muội làm người lớn buồn cười lại càng vui mừng. Hạ Xuyên vẫn ra dáng tiểu đại nhân, nhả khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đi theo cười, rồi suy xét vấn đề vừa rồi, càng thấy Đình Hữu thật đáng thương.

Mỗi ngày đều thấy tình cảnh như vậy. Sau khi Tiểu Mãn sinh đứa nhỏ, tiếng cười trong viện càng nhiều hơn. Khuừ thắm là người sáng khoái, lúc ghé qua cao giọng đại khí nói không có cách nào, sau này đột nhiên không thoải mái, tìm đại phu mới biết là có, chỉ là không biết nam hay mà thôi. Lời tiểu hài tử nói thật linh.

Xương cốt Tiểu Mãn yếu, sữa không đủ, vốn định thỉnh một vú nuôi, nhưng trong khoảng thời gian ngắn tìm không thấy người thích hợp, vẫn do Cốc Vũ ra chủ ý, mua dê. Trước chuẩn bị tốt sữa dê, ban đêm trước khi đi ngủ chuẩn bị nước sôi, lúc Tiểu Đào đói bụng sẽ đặt một chén sữa dê vào nước sôi hâm nóng. Việc này Vương Ninh Thị, Vương Thị, Cốc Vũ đều có thể đảm nhiệm. Ban đêm Tiểu Mãn không cần thức dậy, nghỉ ngơi nên khoẻ lên không ít, người cũng có tinh thần hơn.

Hạ Xuyên mỗi ngày đều nhìn chăm chăm Tiểu Đào, mỗi ngày đều có thể phát hiện một chuyện tươi mới, sau đó chạy đến người lớn báo tin vui, Tiểu Đào chảy nước miếng, Tiểu Đào mặt tròn trịa, Tiểu Đào vừa nở nụ cười, Tiểu Đào... một khi khóc thì đi tìm Cốc Vũ, giọng điệu còn không êm tai, tỷ như lúc này.

Cốc Vũ với hân rất bất đắc dĩ, một khi Hạ Xuyên thấy Tiểu Đào khóc, liền nghĩ đói bụng, "Người cho là Tiểu Đào giống người có thể ăn a, vừa rồi mới cho ăn xong. Nàng chưa biết nói, nói không chừng nước tiểu ướt nên khóc, nóng khóc, lạnh cũng khóc, đói bụng dĩ nhiên sẽ khóc, nói không

chừng thấy người cả ngày nhìn chăm chăm nàng, nàng không kiên nhẫn nhìn người, cũng chỉ có thể khóc."

Hạ Xuyên bẻ ngón tay, "Tiểu Đào thật đáng thương, không biết nói gì, nhưng nàng nhìn thấy ta không khóc, còn chụp ngón tay của ta cắn, nhưng nàng không có răng nên không đau, chỉ chảy nước miếng thôi."

Hạ Xuyên nói xong chạy đi tiếp tục xem Tiểu Đào, Cốc Vũ không nói gì nhìn trời.

Bên này náo nhiệt vui mừng có chút bất đồng với bên kia. Hoa Ti Nhu sinh con, nghỉ ngơi coi như tốt, lúc này lại là có chút thất thần, một mình ngồi trong hậu viện.

Người ra vào phòng nhuộm đông, phía sau lớn, An Cẩm Hiên cho người ta xây một viện độc lập, mặt khác là một dãy phòng, sân nhỏ đó lại thực dụng, mẹ con Hoa Ti Nhu và Như Ý ở đó.

Lúc này Như Ý đang ôm Thiên Nhi tại đùa, ánh mắt thường nhìn Hoa Ti Nhu. Hoa Ti Nhu cũng không nhìn nàng, ánh mắt bình tĩnh nhìn con kiến trên đất đến xuất thần. Lúc trước Hoa Thị không để An Cẩm Hoa vào xem Hoa Ti Nhu, không chỉ có không cho, còn luôn khuyên bảo nàng phải có bản sự, Hoa Ti Nhu nghe cảm thấy có đạo lý, không muốn sống cuộc sống như năm rồi.

Nhưng ngày Hoa Ti Nhu sinh hạ đứa nhỏ, Hoa Thị không thể cứng rắn hạ quyết tâm cự tuyệt An Cẩm Hoa vào cửa, dù sao cũng là đứa nhỏ của hãnh nên cho hãnh vào thăm. Lúc này Hoa Ti Nhu nghĩ đến tình cảnh bây giờ của mình, trong lòng ôn nhu, hãnh vừa vào cửa đã sốt ruột, đầu tiên là hỏi nàng có khoẻ không, lại ôm lấy đứa nhỏ lộ ra nụ cười ôn nhuận. Nàng luôn nghĩ, mình từ nhỏ chưa gặp qua cha, chẳng lẽ con mình lại đi chung một con đường như vậy sao? Nương nói đừng nên quá tin vào đàn ông, hơn nữa An Đại nói không chừng là vì con trai mà đến.

Nhưng nàng không tin. Hôm đó An Cầm Hoa không kịp hối hận, vẻ mặt áy náy, nói không đành lòng để mẹ con nàng ở bên ngoài chịu khổ, nhưng hẳn có thể chờ, chỉ cần Hoa Ti Nhu nguyện ý, hẳn dù khó khăn cũng muốn đón các nàng trở về. Trước khi rời đi, một đại nam nhân, trong mắt đều phiếm lệ.

Hoa Ti Nhu mềm lòng rồi tình rồi mù, thậm chí có chút hận ý. Vì sao nương ngăn trở mình như vậy? Vào phủ thì sợ gì, mình có đứa nhỏ, hẳn đã nói là cho mình một danh phận, mình làm thiếp lại như thế nào? Không phải hẳn thường đau lòng mình sao?

Nhưng nghĩ như vậy, Hoa Ti Nhu cũng không dám cùng Hoa Thị nói. Nàng vừa bắt đầu câu chuyện đã bị Hoa Thị đánh gãy, nói đến nói đi đơn giản là, "Đứa nhỏ, nương sẽ không hại người. Nếu hẳn có phần tâm tư này, dĩ nhiên sẽ nâng kiệu rước người vào cửa, bằng không về sau sao người có đường sống? Nghe nương, chúng ta tự mình qua ngày, chờ hàng dệt nổi làm tốt, về sau hẳn không dám coi thường chúng ta, khi đó người muốn thế nào, nương sẽ không cản người."

Những lời này Hoa Ti Nhu không nghe vào tai. Vào cửa như thế nào nàng không thèm để ý, chỉ cần An Cầm Hoa đối tốt với nàng là được. Chẳng lẽ ở cùng một chỗ lại không thể lui tới? Đã bị ngăn cách vài năm, sao nàng nhẫn được.

Vì thế cả ngày mặt ủ mày chau.

Như Ý xem ở trong mắt, mới đầu cũng đồng ý với Hoa Ti Nhu, sau này không biết sao lại kiên định đứng bên Hoa Thị, cả ngày khuyên nàng không cần nghĩ nhiều, còn nói phu nhân An Cầm Hoa như thế nào, bên kia nhà lớn tranh đấu nhiều, tính tình Hoa Ti Nhu mềm yếu. tóm lại nếu đi qua chính là đưa dê vào miệng cọp.

Hoa Ti Nhu càng thêm khó xử.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 302+41: Đều Vì Mình

Như Ý luôn chăm sóc Hoa Ti Nhu. Hoa Ti Nhu đối với nàng cũng không kém, người ở phường nhuộm thấy hai người thân như tỷ muội.

Hoa Ti Nhu đang khó xử giấy dựa , ngày đi qua tiền xài không ít. Thiên Nhi vẫn ở phường nhuộm, từ từ có biến hóa, vài ngày nay dài hơn, cầm lấy cái gì đều đưa vào miệng cắn. Hoa Thị cẩn thận xem chừng, An Cẩm Hoa bỏ bao công sức, Hoa Thị đã có lòng đề phòng, nên không thể thương lượng.

An Cẩm Hoa không cử người đến, người đầu tiên thở dài nhẹ nhõm - không cần lo cho bảo bối nữ nhi của Hoa Thị, cũng không cần lo lắng bí mật trong cửa hàng bị An Đại biết, lỡ sau này An Cẩm Hiên càng gian nan hơn - không là Cốc Vũ mà là Như Ý.

Lúc Cốc Vũ và Vương Thị cùng đi Ngô huyện, Như Ý một lòng nghĩ mình ra ngoài gặp lương nhân. Xem ra Kim lão bản là người đáng tin cậy, gia nghiệp cũng không nhỏ, chủ yếu là đối với người thân thiết. Tuy nàng từng làm nha đầu, nhưng lúc này đã là thân tự do, hưởng hồ tuổi nàng xứng với Kim lão bản, bộ dáng tính tình cũng không kém, không phải lúc trước từng có người nói với phu nhân muốn đề thân với mình sao, là quan gia tuy là tái giá...

Như Ý đang nghĩ thì thấy có người vào cửa, chào nàng, dọa nàng nhảy dựng. Thì ra là chị em Xuân Hồng, nàng vội vàng né tránh. Như Ý chợt nhớ ra là người cung cấp rau xanh, "Tỷ tỷ, ta đi ra ngoài một lúc."

Gần đây Hoa Ti Nhu tâm phiền ý loạn, nhưng mỗi ngày Như Ý đều ở kề bên, trên dưới khuyên giải nên mới khá hơn một chút. Như Ý mệt mỏi cả người hao gầy không ít, luôn nói Lưu ma ma mua đồ về không tươi mới, muốn ra ngoài mua cá chích cho nàng, cam đoan sẽ có nhiều sữa. Nàng cả ngày ôm Thiên Nhi trong tay, nói Thiên Nhi có phúc khí, nhưng không thể vào cửa An Cư, về sau nàng muốn gặp cũng không thấy được. Thiên Nhi còn nhỏ, không thể lớn lên ở hậu trạch tranh đấu không ngừng.

Nghĩ lúc trước Hàn Thị kia còn như thế thì không cần nói An Cư, Hoa Ti Nhu thở dài. Nghĩ đến Như Ý có nhiều tính tốt, nàng có chút đau lòng, "Muội muội, không cần đi ra ngoài, chuyện này cũng đã mấy tháng rồi, hay là chúng ta đi bên kia coi hoa lâu cơ. Nương nói đúng, về sau chúng ta phải có sự nghiệp riêng sẽ không sợ. Vào thu, Kim lão bản sẽ ra hàng, chúng ta cũng phải nhanh."

Từ Hoa Ti Nhu ra tháng, Hoa Thị không muốn Hoa Ti Nhu cả ngày nghĩ vớ vẩn. Minh già đi Hoa Ti Nhu phải kế thừa gia nghiệp. Nàng và Như Ý đối với hoa lâu cơ đã quen thuộc. Bây giờ nàng và Như Ý rất ăn ý, Hoa Ti Nhu ngồi ở vị trí vãn hoa công, đến tháng sau là có thể dạy đồ đệ. Về sau muốn phát triển, không có hoa lâu cơ là không được.

Như Ý cười hì hì, giận liếc Hoa Ti Nhu một cái, "Gấp gì chứ? Cũng không phải là chuyện một giây. Cái gì cũng không trọng yếu bằng xương cốt của mình, lại nói người cũng không thể ủy khuất Thiên Nhi. Ta không nghe theo người, lúc này đã có măng mùa xuân, ta đi tìm một ít về nấu canh bát tiên cho người ăn ngon đến cắn đầu lưỡi!"

Cười nói xong muốn đi, Hoa Ti Nhu rất cảm động, mềm mại hàm hồ kêu một tiếng, "Muội muội —— "

Như Ý ngẩn ra, trong lòng không biết sao cảm thấy có chút khổ sở, không dám quay đầu, bước đi.

Đợi đến khi bước ra bên ngoài, vòng qua ngõ nhỏ, trái tim vẫn bất ổn không dễ chịu. Hoa Ti Nhu đối với mình tốt như vậy, mình đối với nàng như vậy sao? Nàng có gì sai đâu, đơn giản chỉ muốn ở cùng người mình thích thôi, huống hồ đã có đứa nhỏ. Loại này cầu còn không được, nàng có thể lý giải.

Sau khi bọn họ từ Ngô huyện trở về, Kim lão bản đi tìm mình, nàng còn tưởng hẳn sẽ thổ lộ với nàng, cả trái tim đập bùm bùm, tô son chải đầu trang điểm, chậm rãi đi đến giữa sân. Tuy cảm thấy chỗ hẹn có chút không đúng, nhưng nàng bất kể không so đo, một lòng muốn nghe điều mình muốn. Nào ngờ hẳn cũng lòng có tương ứng, kêu nàng không cần nghĩ nhiều, về sau tuyệt đối không có khả năng. Không sai, lúc đó thần sắc hẳn nghiêm nghị nói hai chữ tuyệt đối.

Nàng khóc chạy đi, suýt chút nàng rời khỏi. Nàng không muốn làm kẻ mặt dày.

Nhưng sau khi ra ngoài, gió lạnh thổi qua nàng liền tỉnh lại. Trừ những người này, nàng ở bên ngoài phường nhuộm còn gặp một người, đó là lão gia lúc trước đi tìm mình, Đoàn Vô Vi. Trước khi Kim lão bản rời đi Đoàn Vô Vi đã tìm qua nàng, bị nàng cự tuyệt còn trốn tránh.

Hắn nói với nàng chuyện của Kim lão bản. Hắn là người có chí lớn, có nhiều cửa hàng, cho nên bây giờ hắn không nghĩ đến chuyện tư tình nam nữ. Như Ý ở bên hắn, nàng là người hữu dụng, hắn tự nhiên sẽ không xem nhẹ nàng. Đây là bước đầu tiên, về sau chờ sinh ý an ổn, hắn sẽ phát hiện hắn không thể rời xa nàng. Đàn ông đều là dạng này.

Như Ý kinh hãi, chuyện của Đoàn Vô Vi và Hàn Thị sự nàng cũng là biết được một ít, cũng không phải là như vậy sao? Huống hồ lời của Đoàn Vô Vi cũng có đạo lý, chủ yếu là nàng không muốn rời bỏ chỗ này, chẳng sợ, hắn đã nói như vậy.

Chuyện sau đó tựa hồ thuận lý thành chương. Đoàn Vô Vi nói hiện tại mình cùng An Cư Nhị thiếu gia một chỗ, Kim lão bản cũng quen biết hẳn. Hai người nói trắng ra là đều ở trên một con thuyền, mà trong thương hội ngành dệt, người chia phe phái kỳ thực là lựa chọn An Đại hoặc An Nhị mà thôi.

Hắn và Kim lão bản cùng phe An Nhị, nếu Như Ý muốn thì xem nàng lựa chọn thế nào. Hoa Ti Nhu có đứa nhỏ với An Đại, nếu một khi đứa bé này vào phủ, an Nhị sẽ không có gia nghiệp, đâu còn kịch hay để coi.

Như Ý lay động thật lâu, ý niệm của mình chiếm thượng phong. Nói đến cùng Hoa Ti Nhu vào cửa là chuyện không tốt, chẳng qua nàng cho An Nhị thêm chút thời gian mà thôi, cũng tốt cho Hoa Ti Nhu nghĩ kỹ tâm tư của An Đại đối với nàng. Huống chi, Hoa bá mẫu luôn không thích Hoa Ti Nhu không quang minh chính đại vào cửa An Cư.

Một khi con người ta làm chuyện sai trái, luôn hận không thể cho mình ngàn vạn lý do, tự an ủi mình, tự ma túy với lý do đó, cho đến cuối cùng cảm thấy căn bản mình không sai, đâu chỉ là không sai, hết thấy mình vì tốt cho nàng.

Như Ý, hôm nay cầm rổ ra ngoài, bất quá thấy Hoa Ti Nhu cảm kích mình thôi, trong lòng có kế hoạch nham hiểm, không biết khi nào mới bộc phát.

"Như Ý!" Đoàn Vô Vi đã ở chỗ tối vẫy nàng vài lần, thấy nàng vẫn thất hồn lạc phách, thanh âm không khỏi có chút lớn.

Như Ý mới hồi phục tinh thần lại, bị Đoàn Vô Vi kéo vào ngõ nhỏ.

"Gần đây như thế nào?"

Như Ý có chút mờ mịt, có chút xin lỗi Hoa Ti Nhu, lại nghe thanh âm nhàn nhạt của mình vang lên, "Gần đây cũng không có gì, an ổn không ít,

không phải lần trước người nói phải đợi An Nhị cưới vợ sinh con thì tốt rồi sao? Ta thấy nàng luôn có ý niệm này, bên kia không có thể nhanh chút."

Đoàn Vô Vi nghe xong thở dài nhẹ nhõm, "Bên kia không cần người quan tâm! Vô luận như thế nào người phải trấn an hẳn, bằng không Nhị thiếu gia sẽ không có cách nào, đến lúc đó không hay ho, Kim lão bản đâu thể qua ngày lành."

Như Ý nghe được rõ ràng, miệng như tâm đồng ý lời của Đoàn Vô Vi.

"Này, có phải như vậy đối với Hoa tử tử không tốt lắm? Nói đến cùng nàng cũng không sai, ta thấy nàng tín nhiệm ta như vậy, trong lòng..." Như Ý không biết sao lại nói những lời này.

Đoàn Vô Vi nhìn bộ dáng nàng, sao có thể để nàng có ý niệm đó, về sau làm sao mà sai sử? Vì thế ra dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Người cứ phát thiện tâm của người đi, cũng không nhìn xem người ta có cảm kích không. Phải nói các người như thế nào đây? Tuy Kim lão bản cứu nàng, ân tình đó bao lớn, nàng dựa vào cái gì muốn đến An Cư, cuối cùng là Kim lão bản vì cứu người bị răn cấm, người nhần tâm thấy có một ngày như vậy sao? Không nhờ Kim lão bản, nàng có mệnh hay không là một chuyện, đừng nói sinh hạ đứa nhỏ còn có thể coi người như chị em. Nàng là kẻ không nhớ ân tình, không nên thấy nàng ra ơn với người, lúc trước chẳng phải ta bị nàng lừa dối sao, chút tâm nhần đó người cũng không có, ngày sau làm sao ở lại bên người Kim lão bản quản lý chứ?"

Lời của Đoàn Vô Vi đã mê hoặc Như Ý, quả thật không phải là như thế sao? Hoa Ti Nhu là người lợi hại, nàng gặp qua những người đó, ai mà không hảo tâm giúp nàng? Đầu tiên là Cốc Vũ sau là An Cẩm Hiên, ngay cả Đoàn Vô Vi giả dối như vậy đều bị nàng lừa xoay quanh, mình cũng bất tri bất giác luôn vì nàng suy nghĩ, người này không đơn giản. Mệnh của nàng tốt như vậy sao có thể vào cửa làm thiếu phu nhân? Mệnh của mình lại khổ như vậy...

Đoàn Vô Vi thấy sắc mặt trở lại bình thường Như Ý, mềm giọng, "Người cũng không cần tự trách. Người cho là nàng có thể vào An Cư, nhưng không nhất định có thể sống được. An Cầm Hoa là loại người nào? Hẳn dùng nàng đối phó An Cư Nhị thiếu gia, sau này nàng có đường song sao? Người trở về khuyên nàng, đây là đại phu nhân gật đầu đồng ý, phải phân tích lợi hại cho nàng, miễn sau này đi vào bị người ta tính sổ, còn không vì tốt cho nàng."

Đoàn Vô Vi nói lời này có lẽ có mục đích khác, nhưng vào tai Như Ý lại cảm thấy Đoàn Vô Vi bị nàng làm hại như vậy còn vì nàng tính toán, mình cũng không thể hại nàng...

"Kim lão bản bên kia?"

Đoàn Vô Vi hì hì nở nụ cười, "Người nha đầu kia, Kim lão bản sao có phúc khí như vậy, lúc trước người nhưng là..." Nói tới đây Đoàn Vô Vi ngừng lại, trong lòng biết chưa là lúc nói lời này, "Người yên tâm, về sau chờ sự thành, hẳn dĩ nhiên sẽ nhớ kỹ người tốt, người thấy hẳn lui tới, ta cũng giúp người nhìn chăm chăm, ta nghĩ hẳn chưa cùng người nào lui tới, tâm tư tiểu tử căn bản là không ở chuyện thành gia, bằng không người ở bên cạnh hẳn, hẳn có thể nghĩ tới người khác sao?"

Đoàn Vô Vi nói làm mặt Như Ý đỏ lên, có chút ngượng ngùng, nên lúc tới nơi cung cấp rau xanh, bước chân thế như lướt nhẹ.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 303+42: An Cư Nhị Thiếu

Đoàn Vô Vi nói chuyện với Như Ý xong, lập tức đi thương hội tơ tằm, ở đến trưa, xong mới vào tửu lâu chuẩn bị cơm trưa.

Từ khi hấn đến thành Vân Châu, suy nghĩ thật lâu, không thể phủ nhận lúc trước hấn thật động tâm với Hoa Ti Nhu, gặp báo ứng, dạo một vòng trở về, hấn có chút hiểu rõ lại có chút ngây thơ, cũng may hấn đã đỡ được Hàn thị, sở hữu sản nghiệp ở Tú huyện đều là của Hàn thị, con của mình vẫn là con, đến cùng Hàn Thị cũng không tuyệt tình được, không tình thì còn nghĩa, cứ như vậy ôn hoà duy trì.

Cùng Hoa Ti Nhu sinh hoạt một thời gian ngắn, hấn mới cảm thấy mình chỉ có hai bàn tay trắng. Có vài chuyện, hấn không cần miễn cưỡng mình. Qua chuyện Hoa Ti Nhu và Hàn thị, hấn mới biết được trước kia hấn cho rằng nữ nhân đều nghĩ như nhau, là có bao nhiêu hoang đường.

Hiện tại hấn ở thành Vân Châu có nuôi một người, nói là nha đầu cũng tốt thông phòng cũng xong, chỉ cần sinh đứa nhỏ hấn sẽ nạp nàng, là người coi hấn như trời, hấn ho khan một tiếng, nàng có thể sợ tới mức hét to.

Mà Hàn Thị cùng đứa nhỏ, một tháng hấn ở ba ngày năm ngày, tường an vô sự.

Nhưng hấn biết, ngày lành có thể qua đi, hiện tại mình có gì đâu? Vì thế không chút do dự, dựa vào An Cầm Lâm. Cây này không vững chắc như An Cầm Hoa, nhưng hấn không thể không duyên cớ bỏ qua để mình bị trắng tay một lần nữa, huống chi, An Nhị cũng không kém An Đại mắt cao hơn đình.

Ở sương phòng bên cạnh, An Cầm Lâm tiến bước khách xong, trực tiếp vào phòng Đoàn Vô Vi, "Đoàn đại ca, bên kia thuận lợi hết chứ?"

Nhìn xem, An Cầm Lâm ngay cả một giọt nước cũng không rỉ như vậy, dù đối với một kẻ ở xa không bằng người của mình, đều có thể thật khách khí. An Cầm Hoa quá mức kiêu ngạo, tự nhận là người có ưu thế tuyệt đối, nên có chút ương ngạnh.

Mông của Đoàn Vô Vi vừa rời ghế muốn đứng lên lại bị An Cầm Lâm đè xuống, "Đoàn đại ca, người với ta còn khách khí gì."

Đoàn Vô Vi cười cười, "Ta đi gặp Như Ý. Nàng nói Hoa gia nha đầu kia tâm thần không yên, cũng may Hoa gia lão mẫu luôn trông chừng nàng, coi như là an ổn."

Nghe Đoàn Vô Vi nói như vậy, An Cầm Lâm cười cười, uống một ngụm trà, cũng không nhiều lời. Nghi người thì không dùng, lại nói Đoàn Vô Vi đã là lão làng.

Đoàn Vô Vi nghĩ đến lời của Như Ý, không khỏi nhiều lời hai câu, "Nhị thiếu gia, không thể cứ thủ như vậy, chuyện của người phải đến bao giờ đây? Chỉ cần người có, bên kia còn có thể nói cái gì, cứ kéo như vậy cũng không phải là chuyện tốt."

Trong lòng An Cầm Lâm hừ lạnh một tiếng, hắn nào biết là muốn tìm được một người toàn tâm toàn ý có bao nhiêu khó. Từ nhỏ hắn từng nghe nói, tổ mẫu của mình là tiểu thiếp, bị không biết bao nhiêu vũ nhục và giễu cợt, cũng may còn có đại ca. Không chỉ là như thế, quy củ An Cư cũng do tổ mẫu phá hủy, mấy năm nay tự bản thân nói tổ mẫu là ruột thịt của mình, thương mình biết bao. Từ nhỏ nàng ở một bên nói quy củ An Cư là đích tôn kế thừa, một bên lại nói mình về sau nếu làm tốt thì có thể ở lại. Hắn ở giữa không biết giãy dụa bao nhiêu lần, mãi đến cuối cùng An Cầm Hoa xé rách mặt, có người nhìn về hắn, trưởng tử...

Sau này hần mới hiểu được, bọn họ vừa muốn rửa sạch tội nghiệt của mình trước kia, vừa muốn con cháu mình có thể yên vui, nhưng đã quên phần gia nghiệp này như thế nào có được. Có lẽ bọn họ đã quên, là ai mỗi một năm đều nói muốn người có bản lĩnh kế thừa gia nghiệp, là ai liều mạng phủ nhận năm đó, người lúc nhỏ đối đãi tốt với mình lại như thế nào đây? Vì thế hần chỉ có thể ăn năn cùng bọn họ lại không thể quay ngược thời gian. Hần nhớ khi còn nhỏ, hần thích nhất là nhìn thấy đại ca. Chỉ có hần mới dắt mình ra ngoài chơi, khi xảy ra chuyện sẽ cho hần chạy trước, hần bị khi dễ đại ca hần sẽ đi tìm người ta đánh trả thù, không sợ lúc đó hần căn bản không lại đánh lại người ta.

Ca ca trên danh nghĩa của mình thì sao, chỉ biết làm sai chuyện gọi hần ra mặt, dùng thân phận ca ca đè hần, đặc biệt sau khi thành thân, đối với hần đã ra tay vài lần, hần không tin người trong nhà không biết cũng mặc kệ nó, trong lòng một mảnh lạnh lẽo, ngôi nhà đó còn có gì đáng để lưu luyến?

Mà đại ca lúc trước tốt với mình, càng ngày càng không tốt, mất tích không rõ ràng. Là tổ mẫu nói dẫn hần ra ngoài, kêu đại ca cùng đi. sau này đại ca không trở về, nhiều năm như vậy, nhìn khuôn mặt với nhiều nếp nhăn, lòng hần một mảnh lạnh lẽo. Đều do mình, bằng không, nói không chừng đại ca sẽ không thấy tăm hơi như vậy. Lúc đó hần đã hơn bảy tuổi, làm sao có thể không nhớ rõ một chút chuyện, lại có vài người biết. Đại ca đi rồi, hần không còn là tiểu hài tử, hần làm sai chuyện chỉ có thể tự mình gánh vác hậu quả

Ánh mắt An Cầm Lâm lóe lên, nhưng không thể nói với Đoàn Vô Vi. Hần biết gì đâu, nếu mình tùy tiện cưới vợ về sinh con tranh gia sản, hần và An Đại có gì khác biệt đâu? Một mặt đối với đại tẩu dễ bảo, một mặt đối với Hoa Ti Nhu như vậy, hiện tại đại tẩu chắc là không biết hần đã có con riêng.

An Cẩm Lâm nắm chặt nắm tay, hồi nhỏ hẳn chịu cười nhạo vũ nhục, hẳn sẽ không để con mình đi trên con đường đó.

Hắn nghe thấy mình cười ha ha, "Người lo gì chứ! Mặc kệ có con không con, chỉ cần cho chúng ta một năm là đủ rồi!"

An Cẩm Lâm ra cửa, cứ đi bất tri bất giác đã đi tới Vân Cẩm Các. Hắn có chút kinh ngạc, không thấy Kim lão bản trong cửa hàng đón khách, lại gặp được cô nương kia, đôi mắt to lấp lánh phi thường cơ trí. Hắn nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ngay trước cửa hàng nàng kéo một đứa nhỏ mấy tuổi từ trên đất lên, chống thắt lưng cùng người khác lý luận, thật khác biệt với những tiểu thư con nhà hắn thường tiếp xúc.

Sau đó mỗi khi có thể nhìn thấy bóng dáng của nàng, cá nường cùng đủ loại món ăn ở Vân Cẩm Các làm hắn giật mình. Lí lão bản là lão bản Vân Cẩm Các, tiểu nhị lại không giống tiểu nhị, có tiểu nhị nhà ai có thể cùng lão bản cò kè mặc cả không lớn không nhỏ? Tiểu nhị nhà ai có thể chia tiền lời? Tiểu nhị nhà ai có thể lúc khách tra hỏi tự mình chống đỡ mà không vội vã từ chối? Lúc đó hẳn còn tưởng là công lao của Kim lão bản, sau này mới biết thì ra là Cốc Vũ cô nương. Lúc nàng nói chuyện với tiểu nhị là một buổi sáng sớm, "Người không cần nghĩ như vậy, người cứ làm việc của người, ai dám xem nhẹ người? Người ở đây làm việc nuôi sống một nhà lớn nhỏ, không ai có đủ tư cách chê cười người..."

Hắn nhớ được thật rõ ràng, nàng nói, trong lòng người phải coi trọng chính mình. Lúc đó hẳn còn cảm thấy buồn cười, lại cảm thấy ánh mặt trời chiếu lên người nàng rạng rỡ đầy sức sống.

Vì sao hắn cứ tới nơi này vậy? Hắn luôn không nghĩ tới vấn đề này, vừa rồi nói chuyện với Đoàn Vô Vi bất chợt nhớ tới chuyện cũ, hẳn mới hiểu được, nơi này, hẳn có cảm giác trở về tuổi ấu thơ, có cảm giác về nhà.

Không sai, chính cảm giác có thể cùng nhau chia sẻ. Hắn rất thích chờ đến buổi tối sau khi đóng cửa, một đám người to mồm thoải mái cùng nhau uống rượu. Khi đó không có tiểu nhị cũng không có lão bản, đều là người vì cuộc sống mà hối hả. Bọn họ đều giống nhau, mà chính hắn cũng thay đổi không ít, phát hiện hắn càng tôn trọng những người đó hơn, đã mang đến không ít nhân duyên tốt đến cho mình, hắn thật không ngờ.

"Vũ, Kim lão bản có ở đây không?"

Cốc Vũ vừa đến cửa hàng chờ An Cẩm Hiên, ai ngờ lại nghe sau lưng có người kêu mình, là An Cư Nhị thiếu gia, nàng mỉm cười lắc đầu.

Với An Cẩm Lâm, mới đầu nàng bắt quá chỉ là tạm thích ứng theo kế tuy nghị thôi, nhưng ở chung càng lâu, nàng cảm thấy kỳ thực bản thân An Cẩm Lâm không hư hỏng. Hắn muốn tranh gia nghiệp, nghe nói là do An Cư từ nhỏ đối với hắn không tốt. Hắn tựa hồ luôn trầm mặc, chỉ khi ở bên cạnh người khác mới chính thức vui vẻ. Hắn xử lý có một số việc, thậm chí có thể nhìn thấy bóng dáng An Cẩm Hiên, nghĩ về sau nếu An Cẩm Hiên đối phó với hắn, trong nháy mắt Cốc Vũ có chút không đành lòng, lại rõ ràng, chuyện của An Cẩm Hiên, nàng chỉ có thể đề ý kiến, cũng không nghĩ quản lý ý tưởng của hắn. Mọi khổ cực và bất công, hắn sẽ một tay đòi lại.

Trải qua quan sát lâu như vậy, Cốc Vũ luôn cảm thấy lúc An Cư Nhị thiếu gia và Cẩm Hiên ở chung, có chút là lạ, nhưng nàng không thể nói rõ.

"Hay là người ra phía sau đợi chút?" Có trời mới biết vì sao nàng xen vào việc của người khác? Là nhìn thấy khuôn mặt âm u của hắn?

Đang hối hận, nào ngờ người ta cũng không cự tuyệt, "Cũng tốt, vừa vặn ta không có chuyện gì làm. Văn đại ca, phía sau còn rượu không?"

Người kêu Văn đại ca, đứng sau quầy, cũng là vận may của hắn, rời quê hương cả nhà không có việc làm, y vào mình từng là tiên sinh dạy tư thực không bỏ được mặt mũi, cuối cùng trong nhà không có gì ăn, vừa lúc cần

tiểu nhị, làm cũng không tốt, bị Cốc Vũ mắng tỉnh. Một tiên sinh mà kiến thức không bằng một tiểu nha đầu. Hắn rất ngượng ngùng. Quả thật, mình không ăn trộm không cướp giật dựa vào lao động nuôi sống gia đình nhỏ của mình, không mất mặt gì. Sau này sinh ý Vân Cầm Các tốt không nói, mình là tiểu nhị thế nhưng cũng được chia một phần, một khoản cũng có thể đủ dành dụm một hai, tin tưởng không bao lâu, hẳn có thể thăng làm chưởng quầy, cuộc sống an ổn không là vấn đề nữa. Không chỉ có như thế, Cốc Vũ cô nương nghe nói vợ mình ủ rượu, lại giúp đỡ lo liệu, hiện tại có mấy tửu lâu và vài cửa hàng, đều lấy rượu nhà hắn.

Nghe An Cư Nhị thiếu gia nói như vậy, hắn chỉ ra phía sau, "Bao no!"

An Cầm Lâm không nói nhiều, theo lời tiểu nhị chỉ, liền đi vào.

Lúc An Cầm Hiên trở về, Cốc Vũ đang cùng Văn đại ca kiểm tra sổ sách, đang nghĩ qua chuyện này mình có thể nhàn hạ, ngẩng đầu thấy An Cầm Hiên, "Kim đại ca, An Cư Nhị thiếu gia đang ở phía sau chờ người."

An Cầm Hiên cười cười, "Cùng ta đi nhìn xem."

Lúc Cốc Vũ và An Cầm Hiên vào cửa, đã thấy phía sau không có tiểu nhị, An Cầm Lâm nằm trên đất, một bên là vài bình rượu nghiêng ngã, nhưng không có đồ nhắm. Cốc Vũ đang định quay đầu lấy canh tỉnh rượu.

Lại nghe An Cầm Lâm nói lời say.

"Đại ca, hôm nay trong nhà náo thành như vậy, người thật không ngờ đi, người nhất định không thể tưởng được..."

"Đại ca, vì sao?"

"Đại ca, đến cùng người đi nơi nào? Nhiều năm như vậy, vì sao người chưa từng trở về qua...?"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 304+43: Trộm Tiểu Đào

Tiếng kêu đại ca thứ nhất của An Cẩm Lâm vang lên, Cốc Vũ ngẩn ra, còn tưởng là hắc gọi An Cẩm Hoa, còn có chút lo lắng có phải An Cẩm Lâm hối hận, có phải lúc đó huynh đệ hai người đối với An Cẩm Hiên bất lợi?

Mỗi tiếng sau đó càng không thích hợp, kết quả là, "Đại ca, đến cùng người đi nơi nào, nhiều năm như vậy, vì sao người chưa từng trở về qua...", Cốc Vũ kinh ngạc, quay đầu nhìn An Cẩm Hiên, đã thấy hắc kích động nhin không được run run, thần sắc thật phức tạp nhìn An Cẩm Lâm.

Bỗng dừng, hắc quay đầu vội rời đi.

Đợi Cốc Vũ phản ứng lại, nhanh chóng đuổi theo, ở cửa kêu một tiếng Văn đại ca, "Lấy canh tỉnh rượu ra phía sau viện!"

Một mình An Cẩm Hiên sải bước đi phía trước, người đến người đi không ít. Cốc Vũ ở phía sau vội theo sát, trong lòng ngàn hồi trăm chuyển. Vì sao? An Cẩm Lâm hắc là đứa nhỏ của kẻ thù hại Cẩm Hiên, sao có thể nhớ thương An Cẩm Hiên? Là kẻ thù lại có tình thân ràng buộc sao? Nhưng họ không phải là huynh đệ cùng cha mẹ, cảm tình có thể tốt đến đâu chứ? Về sau có phải An Cẩm Hiên càng thêm rối rắm khổ sở không? Bất quá nhìn bộ dáng An Cẩm Lâm, thật là có chút xót xa. Chẳng lẽ đã nhìn ra chút gì cố ý thử? Nói như vậy chẳng phải là tâm cơ thâm trầm, An Cẩm Hiên ở trong cuộc không thấy mình có nên nhắc nhở không?

Dọc theo đường đi đầu Cốc Vũ không biết vòng vo bao nhiêu ý niệm, nhưng nghĩ không rõ.

Rốt cục, An Cẩm Hiên ngừng lại, ánh mắt có chút hoang mang cũng có chút nghi ngờ, đầu đầu môi, "Cốc Vũ, người nói ta làm như vậy, đúng hay không?"

Thì ra hẳn biết mình đi theo ở phía sau, đây là lần đầu tiên hẳn hỏi như vậy. Cốc Vũ không biết trả lời sao, đành phải nói ngược lại: "Cẩm Hiên ca, lòng của người đang rối loạn, lúc này chúng ta không nên nghĩ vấn đề này, qua chuyện sẽ rõ thôi."

An Cẩm Hiên gật đầu, thở dài một tiếng, ánh mắt trống trợn tựa hồ về tới thật lâu trước kia, "An Cư cũng chỉ có hẳn ta có thể coi trọng vài phần thôi. Cốc Vũ người không biết, hồi nhỏ người ta nói ta sinh vào tháng ác ngày ác, bao nhiêu người đều xa lánh ta. Nhưng hẳn không sợ, bất quá hẳn so với ta còn đáng thương hơn, ngay cả cha mẹ ruột vì lấy lòng tổ phụ không muốn hẳn gây chuyện, mỗi lần bị khi dễ liền về nhà khóc, lại không người giúp đỡ, ngược lại đôi khi còn bị cha mẹ giáo huấn một hồi, nói hẳn không hiểu chuyện về sau sẽ như thế nào. Hẳn là tuyển lệ, chúng ta còn cùng nhau đánh qua, giá..."

Nghe giọng điệu của An Cẩm Hiên, không có oán giận hay phần hận, chỉ có hoài niệm. Hiện thời như vậy, làm sao hẳn có thể an tâm xử lý quan hệ với An Nhị đây? Cốc Vũ có chút thất thần, "Cẩm Hiên ca, phải xem hiện tại người để ý cái gì, nếu buông tha ai trong lòng người bản khoả. Dù sao người chỉ muốn lấy lại công đạo, không phải là đuổi tận giết tuyệt, cũng không phải là oan oan tương báo, có phải không?"

An Cẩm Hiên tiếp tục trầm mặc, gật đầu. Hai người một đường trở về không nói gì khác.

Ngày vẫn như bình thường trôi qua, nhưng Cốc Vũ thấy có chút không thích hợp. An Cẩm Hiên và An Cẩm Lâm, vẫn giống dĩ vãng tiếp xúc như vậy, nhưng Cốc Vũ cảm thấy hai người tựa hồ càng ngày càng giống, nếu

có khả năng, nàng hy vọng đây là sự thật, ít nhất An Cẩm Hiên còn có thân nhân, nếu có thể nói là thân nhân...

Phường nhuộm bên kia rất thuận lợi, hàng dệt nổi sẽ ra lô, cứ như vậy chỉ còn chờ quan phủ năm nay đến đóng dấu, bên thương hội tơ tằm còn không biết tranh chấp như thế nào. Nhưng mặc kệ như thế nào, Cốc Vũ xem ra, ban đầu An Cẩm Hiên có chút không gọi là bộ dáng, hiện tại lại không nhất định.

Bên Nguyên Dệt Tú Trang, Thiên Nhi đã mấy tháng, tuy Tiểu Mãn rất luyện tiếc, nhưng cũng nghe lời Vương Thị, "Đứa nhỏ, người là nàng dâu người ta, không có đạo lý luôn ở đây. Bà bà người một mình ở quê hương, sợ là cũng nhớ thương các người. Tiểu Đào cũng phải đi về, nàng họ Đỗ, không muốn cho người chê cười."

Tiểu Mãn ôm Tiểu Đào, hôn một cái, lại có chút nhớ nhung khóc.

Cốc Vũ và Hạ Xuyên ở một bên xem, cũng không nghĩ, lần trước Tiểu Mãn bị ủy khuất như vậy, nàng hận không thể có thể ở lại chỗ này, ít nhất có người giúp đỡ, huống hồ sau khi trở về Tiểu Mãn có thể làm được gì đây? Mang đứa nhỏ? Ở đây đã quen cuộc sống này, lại là tiệm thêu, tóm lại có hữu dụng, bất quá lời này Cốc Vũ ckhó mà nói ra, Tiểu Mãn gả cho người ta, phải do nhà chồng làm chủ.

Qua mấy ngày, Đại Lâm và Lí Đắc Tuyên làm tốt hoa lâu cơ, sẽ khởi hành về quê.

Bên này Vương Thị quan tâm giúp Tiểu Mãn thu thập này nọ, tâm thần không yên tại kia lải nhải, "Một chuyến trở về cũng không biết khi nào có thể gặp lại. Ở thôn trang không thể cùng bà bà người bức bối, có chuyện gì phải viết thư đến, hoặc tìm Giang thẩm người nói, không thể ghen khuất mình. Tiểu Đào đứa nhỏ này thanh tú, người nhưng là. . . ."

Dặn dò thông suốt, Tiểu Mãn nhất nhất nghe xong, Vương Ninh Thị chê cười nàng, "Người xem người bộ dạng kìa, Tiểu Mãn có phúc khí của nàng, không phải người nói là có thể thế nào, còn không để nàng ăn cơm, còn phải đi một đoạn đường nữa."

Có thể Vương Thị mới vội vàng bày cơm cho bọn hăn, rồi ra phía sau chuẩn bị sửa dê cho Tiểu Đào, lại lo lắng, "Kêu các người kéo dê về người lại không chịu, lúc này phải mua một đầu, bằng không người không cho Tiểu Đào bú no, nàng gầy đi sẽ không tốt lắm, lúc này ..."

Tiểu Mãn hé miệng cười, "Nương, được rồi, trong lòng ta biết."

Vương Thị kéo màn vào cửa, đột nhiên vội vàng chạy đến, "Tiểu Mãn, Tiểu Đào đâu?"

Tiểu Mãn thấy nàng thất hồn lạc phách, "Nương, không ở trong phòng ta sao?"

Vương Thị lắc đầu, Tiểu Mãn có chút sốt ruột, lại an ủi nói: "Không chừng là cha ta ôm đi cửa hàng của sư công bên kia, ta qua đi xem." Tiếng nói vừa dứt Lí Đặc Tuyên đi đến, phủ nhận, "Không phải buổi sáng ở phía trước sao?"

Đáng tiếc xe đẩy trống trơn, đi trong đi ngoài tìm, nhưng không thấy bóng dáng Tiểu Đào.

Tiểu Mãn quýnh lên khóc, "Tiểu Đào đi đâu, không bị người què bế đi chứ? Người xem xe đẩy đặt ở cửa, xẽnh một cái liền ôm đi, số khổ ——" nước mắt không dừng được.

Đại Lâm cũng khổ sở sốt ruột, lại ôm hy vọng an ủi Tiểu Mãn, "Người đừng khóc, không chừng là ôm đi đâu đó, a?"

Tiểu Mãn khó thở sinh giận, "Lúc Tiểu Đào còn trong bụng đã không hài lòng, sinh ra con gái người ước gì bị ôm đi có phải không? Ta có thể không nóng lòng sao?"

Lời này có chút quá, Đại Lâm tức giận, thấy Tiểu Mãn khóc thành như vậy lại đau lòng, lúng ta lúng túng nói: "Người... Ta thương nàng không kém người, sao người nói như vậy chứ?"

Tiểu Mãn nói xong liền hối hận, cảm thấy miệng mình không dẫn đo, lại kiên cường không chịu nói thêm một câu, trong lòng luôn nghĩ Tiểu Đào đi chỗ nào, nếu bị bắt cóc, về sau sợ là lại bị bán trao tay... Nàng không dám nghĩ thêm.

Cốc Vũ thấy bộ dáng gà bay chó sủa, cũng đi cửa hang, hậu viện thậm chí bên sư công tìm khắp một lần, đều không có, gấp muốn khóc ra, Khưu thẩm bên kia nghe tin đi lại, trong tay còn có chút bột phấn, "Có chuyện gì vậy?"

Tiểu Mãn khóc không ngừng, Vương Thị hoang mang lo sợ, Đại Lâm mặt ủ mày chau, Lí Đắc Tuyên quyết định đi ra cửa tìm, còn có Cốc Vũ luôn để ý kết quả ra sao. Vương Ninh Thị dấy lên hy vọng, vội hỏi: "Thẩm hân, Tiểu Đào có ở bên người không?"

Khưu thẩm nghĩ nghĩ, "Ta còn tưởng cái gì, vừa rồi người nhiều lắm, Đình Hữu và Hạ Xuyên còn đang chơi, cũng không biết có ôm Tiểu Đào không, qua xem là biết."

Một hàng chạy đi, trở về mang theo thất vọng, "Hai người đang chơi, không có gặp Tiểu Đào."

Cốc Vũ cảm thấy bỏ sót cái gì, lại nghe Khưu thẩm khuyên giải an ủi mới phát hiện, Hạ Xuyên vốn thích quản chuyện, rất thương Tiểu Đào, Tiểu Đào không thấy, Khưu thẩm còn đi qua tìm, không đạo lý lại bình yên như vậy, trừ phi ——

Nàng không nói nhiều, vội vàng đi qua, vào nhà Khưu thẩm, thấy hai người kia trên mặt đất dùng bùn làm sủi cảo bánh bao, đặt ở trên lá sơn trà, cũng có chút bộ dáng. Cốc Vũ nhìn chăm chăm Hạ Xuyên hỏi: "Tiểu Đào không thấy, người có thấy không?"

Đình Hữu vội nói: "Không gặp, không gặp."

Hạ Xuyên cũng không ngẩng đầu, "Không."

Cốc Vũ lôi hân đứng lên, "Chúng ta trở về tìm xem."

Hạ Xuyên không nói chuyện, Cốc Vũ lại kéo Đình Hữu, "Đình Hữu cũng đi giúp đỡ một chút, chúng ta đều đi tìm."

Thấy bị lôi ra cửa, có thể Hạ Xuyên mới nói: "Nhị tỷ, ta nhỏ như vậy ta không đi, vạn nhất ta bị lạc các người còn phải đi tìm ta."

Đình Hữu phụ họa: "Ta cũng vậy, ta cũng vậy."

Cốc Vũ đầu quẩn nhiều như vậy, mỗi tay kéo một đứa đi ra ngoài, Hạ Xuyên giãy dụa, "Ta không đi tìm."

Cốc Vũ trừng hân: "Cả nhà đều gà bay chó sủa, đại tỷ bên kia khóc thành như vậy, vạn nhất khóc hư mắt phải làm sao bây giờ? Còn Tiểu Đào thì sao? Cũng không biết Tiểu Đào ở đâu, vạn nhất bị người ta bắt cóc sẽ không tốt, còn có thể bị bán "

Đình Hữu sốt ruột, vội nói: "Sẽ không bị bán, Tiểu Đào sẽ không bị bán!"

Hạ Xuyên bĩu môi không nói chuyện.

Cốc Vũ thấy có đầu mối vội rèn sắt khi còn nóng, liên tục hù dọa: "Còn không mau đi tìm! Vạn nhất Tiểu Đào xỉu ở chỗ nào đó phải làm sao? Lỡ đói bụng thì sao? Nàng còn nhỏ như vậy đúng không?"

Cuối cùng Khuru thắm tới, thần sắc Cốc Vũ thật nghiêm trang, vừa định mở miệng khuyên bảo người không nên làm đứa nhỏ sợ, chợt nghe Đình Hữu khóc lên, "Tiểu Đào không có việc gì, không có việc gì."

Rồi chạy về hướng phòng của Khuru thắm, Hạ Xuyên thốt ra, "Nàng lừa gạt người, muốn đem Tiểu Đào đi!"

Đáng tiếc là đã quá chậm, Cốc Vũ và Khuru thắm theo vào, thấy Tiểu Đào đang ở trên giường lớn ngủ say sưa, nước miếng còn đọng trên khuôn mặt nhỏ nhắn. Ở mép giường còn có mấy khối gạch, nhưng đã biến thành bần hề hề, non nửa bát sữa dê Tiểu Đào uống đặt ở trên tủ kê bên.

Cốc Vũ dở khóc dở cười ôm lấy Tiểu Đào, Hạ Xuyên không phục theo ở phía sau.

Tiểu Mẫn vừa thấy, ôm gào khóc.

Tiểu Đào mới tỉnh.

Vương Thị hỏi: "Sao tìm được?"

Cốc Vũ đẩy Hạ Xuyên ra phía trước.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 305+44: Người Trong Cung Tới

Hạ Xuyên vụng trộm ôm Tiểu Đào đi, huyên náo thành gà bay chó sủa, cũng may làm ầm ĩ không lâu đã tìm được Tiểu Đào, xem như hữu kinh vô hiểm*. Thấy hăn tại kia không rên một tiếng, Lí Đặc Tuyền nổi giận, một cái tát đánh vào mông đầy thịt của hăn. Cho tới bây giờ Hạ Xuyên chưa bị đánh qua, miệng mếu máo, nhưng không có khóc ra.

hữu kinh vô hiểm* = Hoảng sợ nhưng không nguy hiểm

Vương Thị đau lòng, kéo Hạ Xuyên qua, "Mau nhận sai với cha, tử tử, tử phu người."

Hạ Xuyên nước mắt lưng tròng, cực lực chịu đựng, mãnh liệt lắc đầu, "Không, ta không sai, vì sao Tiểu Đào phải đi về? Nơi này tốt, vì sao phải đi về chứ! Nhà chúng ta nhị tử ta ở đây, các người đều ở, vì sao tử tử, tử phu không thể ở cùng chúng ta, còn có Tiểu Đào nữa?"

Vốn Vương Thị có chút luyến tiếc, thấy Hạ Xuyên như vậy càng xót xa hơn, cố vực tinh thần lên, "Ngoan, Tiểu Đào của nhà chúng ta, cũng là của nhà tử phu người a, nãi nãi nàng đang ở thôn trang chờ đâu."

Vương Ninh Thị kéo Hạ Xuyên lại, "Hạ Xuyên ngoan! Chờ ca ca người có con, bọn họ không trở về nhà người có thương tâm không?"

Mọi người đều khuyên nhủ, Hạ Xuyên vẫn như cũ không chịu, tức giận, "Ta không thích Tiểu Đào trở về!" Lập tức đi ra hậu viện, ngồi xổm dưới gốc cây đào khóc lớn lên.

Tiểu Mãn và Đại Lâm có chút khó xử, ôm Tiểu Đào, thấy nàng an ổn tại kia, một đôi mắt đen vòng vo mấy vòng, tiếp tục ngủ.

"Nương, hay là ở lại thêm hai ngày?"

Vương Thị vừa muốn nói gì, Vương Ninh Thị ngắt ngang, "Nghe mỗ mỗ, về đi. Hạ Xuyên tiểu hài tử làm ầm ĩ một hồi là không có việc gì. Hai ngày nữa các người đi lại khóc nữa."

Đại Lâm đánh xe, Tiểu Mãn ôm Tiểu Đào, Vương Thị đem này đồ đạc bỏ vào trong xe. Triệu gia bên kia cũng về quê một chuyến, nói là muốn mua tiểu cá bạc trấn Lâm Giang về trong thành buôn bán vừa vặn làm bạn.

Bọn họ đi mấy ngày Hạ Xuyên không nói gì, Đình Hữu cũng không dám qua chơi. Cốc Vũ sợ hấn buồn kêu Đình Hữu, lại bị Hạ Xuyên mắng vài câu, hai người hờn dỗi, nhìn rất buồn cười.

Nháy mắt đã vào thu, mặt trời vẫn như cũ nóng gắt.

Theo An Cẩm Hiên nói, quan gia sẽ cho người tới, bộ dáng khẩn trương lại có chút chí đắc ý.

Cốc Vũ tự nhiên hiểu rõ lúc này đối với hấn có ý nghĩa gì. Hiện tại hấn tạm thời không có mâu thuẫn với An Nhị. Hai huynh đệ sở quản An Cư ti nghiệp, chiếm cứ hơn phân nửa giang sơn ở thành Vân Châu, nhưng vẫn có thể có thiếu sót. Lúc này, An Cẩm Lâm và An Cẩm Hoa không đối phó nhau. Bọn họ đều tự duy trì cửa hàng, định mức doanh số càng lớn càng tốt, về sau có thể gấn bó một mạch.

Vì thế An Cẩm Hiên không để lộ phường nhuộm bên kia ra. Hấn nhuộm vũ cẩm la, sở nhu đều ở tiệm nhuộm, xong xe ngựa kéo đi. Hàng nhuộm, hàng dệt nổi, chiếm hết nổi bật trong thương hội.

Cốc Vũ có chút lo lắng hảo ý nhắc nhở, "Cầm Hiên ca, lúc này lộ ra thực lực có thỏa đáng không? Vạn nhất An Cư bên kia đoán được thì sao? Sợ là sẽ biết thân phận của người. Hiện tại căn cơ người chưa trầm ổn vạn nhất..."

Sau khi An Cầm Hiên nghe được lời nói của An Cầm Lâm, bất tri bất giác đã sửa lại một ít kế hoạch ban đầu, chỉ là mình không nhận ra thôi. Lúc này nghe Cốc Vũ nói như vậy, cũng không thay đổi tâm ý: "Đây là cơ hội duy nhất, quan gia xuống ba năm một lần, chúng ta không thể chờ thêm ba năm. Đây là cơ hội tốt nhất để chúng ta lấy được văn thư cung cấp hàng hoá, nên bên An Cư cố tình muốn phá hư. Nếu nao không tốt còn đặc tội quan phủ, bọn họ cần suy nghĩ cẩn thận, huống hồ ta bên này đại khái cũng không lừa được lâu, nếu thật sự cần thiết, có thể để bọn họ biết ta cũng không sợ. Trong lòng bọn họ có quỷ, nao mới tốt."

Cốc Vũ còn gì để khuyên, trong lòng cũng rồi thành một đoàn.

Qua hai ngày, quan gia tới.

An Cầm Hoa đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, biết được thời điểm cụ thể, hơn nữa chiếu theo lệ xưa ngựa quen đường cũ chuẩn bị hậu lễ, đơn giản là ngân phiếu, lại phân phó quản gia luôn đi theo mình làm việc, giao phó xong đặc ý dào dạt, trong lòng cười lạnh. Tuy mấy năm nay An Nhị có chút tiền đồ, nhưng đều là tiểu thông minh, quan gia chọn mua mới là đại sự, chỉ cần mình bảo trụ một khối như vậy, còn lại để hắn xoay sở, chỉ biết nhặt mè vừng quăng dưa hấu, kết hợp với cửa hàng nhỏ có thể có tiền đồ gì. Thôi, thôi! Từ nhỏ hắn đã không có tiền đồ.

Đương nhiên, cho dù nghĩ như vậy, An Cầm Hoa cũng không lộ vẻ đặc ý vênh váo, phái người đi nói, An Cầm Lâm không hề động tĩnh, thậm chí còn dặn dò lão bản cửa hàng để dành hàng hoá lại.

An Cẩm Hoa xếp đệ đệ thấp thêm một tầng. Hàng trong thành Vân Châu, dĩ nhiên hẳn quen thuộc, toàn bộ đều không sai biệt lắm, không quá mức phát triển, ai mua đều là mua, khách hàng tới sao không cho mình kiếm lợi chứ? Cẩm Lâm a, Cẩm Lâm! Người hồ đồ như vậy nhưng đúng ý ta, về sau không cần buôn bán nữa, giống như nhà của thúc đi xứ người bình yên qua ngày không phải là rất tốt sao, làm gì căng như vậy. Lúc này người nhất định tâm phục khẩu phục. Mà ở Vân Cẩm Các, An Cẩm Lâm quả thật lo lắng, thông thả đi tới đi lui không có biện pháp, "Kim đại ca, người cứ chờ như vậy, sinh ý đều bị hãm cướp sạch chúng ta làm sao bây giờ?"

An Cẩm Hiên thấy hẳn sốt ruột như kiên trên chảo nóng, lúc này người đến chọn mua, hẳn hiểu là ý nghĩa gì. Nếu cơ hội này có sai sót, ba năm nữa đi qua, sợ là An Cẩm Hoa đã có con, cho dù không có, ba năm sau nói không chừng Hoa Ti Nhu cũng nhập phủ, sợ là lão thái thái sẽ lên tiếng kêu hẳn rời Vân Châu. Hẳn có thể không rời đi, lại vô cớ xuất binh, ai lại muốn bị bêu danh đâu, như An gia năm xưa.

Hẳn vừa nghĩ vừa cầm lên một miếng bánh Cốc Vũ làm mở miệng nói, "Thứ này không sai, bình thường người không thích ăn sao? Mặt trên có rất nhiều mè."

An Cẩm Lâm không yên lòng cầm lấy một cái, đột nhiên hỏi, "Kim đại ca, sao người biết ta thích ăn mè vùng điểm tâm?"

An Cẩm Hiên ngẩn ra, dĩ nhiên biết, hồi nhỏ không phải người thường đi theo ta sao, nhưng lời này không thể nói ra miệng, ít nhất hiện tại không được.

Cốc Vũ vội hoà giải, "Người quên, không phải lần trước ăn cơm năm mè vùng đã nói rồi sao?"

An Cẩm Lâm nghe vậy không nói gì thêm, "Bây giờ ta đâu còn nuốt trôi mấy thứ này. Ai! sợ là hẳn bên kia đã tiếp xúc với người ta, chúng ta bên

này phải làm sao bây giờ?"

Cốc Vũ thấy bộ dạng hần có chút trẻ con, nhin không được chọc hần: "Người ăn ba năm, Kim đại ca sẽ nói cho người nghe."

Năm này làm từ gạo nếp, một nắm non nửa nắm tay, thường ăn không có gì, nhưng có người thấy gạo nếp dễ ngấy, An Cầm Lâm là thế, vẻ mặt đau khổ không cam lòng, "Là thật?" nhìn An Cầm Hiên.

An Cầm Hiên gật đầu có chút buồn cười.

Chờ An Cầm Lâm tiêu diệt mâm điểm tâm xong, vội vã kêu An Cầm Hiên nói, miếng cuối cùng còn trong miệng, lại vội vàng đứng lên, nhìn rất buồn cười, "Kim đại ca, có thể nói chưa?"

An Cầm Hiên cười gật đầu, "An Đại tiếp xúc người nọ cũng không ngại, ta được tin, năm nay thay người chọn mua, nhưng mới vừa vào quan trường chắc phải làm ra chút gì. Nếu An Đại dùng phương pháp trước kia đối đãi, sợ là cố hết sức cũng không lấy lòng được."

An Cầm Lâm tựa hồ có chút không rõ, nghe An Cầm Hiên tiếp tục nói: "Người này vừa vào sĩ đồ được chọn mua hàng tư nhân, người cảm thấy hần sẽ vì một chút lợi nhỏ ảnh hưởng về sau sao? Huống hồ lúc mới nhậm chức vẫn một lòng vì dân. Người ta nói tự tiến cử phải làm quan địa phương, bởi vì ngay thẳng mà ở lại chọn mua tư, người nói người như vậy, đang lúc tại vị hần giống trống khua chiêng thu ưu việt sao?"

Nghe An Cầm Hiên nói như vậy, tuy An Cầm Lâm chưa yên tâm lắm, nhưng không có biện pháp khác, đến lúc đó hành động thiếu suy nghĩ càng thất bại hơn.

Cũng may hần không hỏi vì sao An Cầm Hiên biết nhiều như vậy, tôm có cách nói của tôm, cua có cách nói của cua, cũng không tiện hỏi, dù hỏi cũng không sao. Cốc Vũ biết lúc trước Kinh Trập từng nói qua nên chỉ nhẹ

nhà băng quơ hai câu, cũng không biết vì sao An Cầm Hiên có thể nói kỹ càng như vậy.

"Nhưng chúng ta chờ như vậy cũng không phải cách, người nói hàng dệt nổi kia có thật tốt như vậy? Thôi thôi, coi như ăn không phải trả tiền ba cái năm kia."

An Cầm Hiên biết hẳn còn lo lắng nhưng không tiện nói thêm.

Văn chương quầy vào cửa, chân như lướt gió, cười nói vui vẻ, "Chuyện tốt, đại chuyện tốt!"

Văn chương quầy vừa lên làm chương quầy, ba phần tiền lãi trong cửa hàng dùng chia hoa hồng cho chương quầy và tiểu nhị. Chương quầy được nhiều hơn, cho nên những người này đối với cửa hàng rất tận tâm. Văn chương quầy đi Bát Phương Lâu hỏi thăm, theo lý mà nói chuyện buôn bán lại dính líu quan gia, bình thường Bát Phương Lâu không dính vào. Nhưng Cốc Vũ quen biết Lư nhị nãi nãi, kêu Văn chương quầy ở cách vách làm cái phòng ăn cơm cũng không quá khó.

Nói trở lại, "Các người không biết, đại nhân mới tới thật uy phong. Ta vừa ngồi xuống đã nghe hẳn mắng chửi, bên kia tựa hồ như chưa từ bỏ ý định, phái người đi cũng không biết nhìn sắc mặt. Lúc chủ tử bọn hắn vừa đến, bị đại nhân mới tới dùng ngân phiếu ném vào mặt, ngay cả cơm cũng không ăn."

Có thể An Cầm Lâm mới thả lỏng cười, "Hắn cũng có hôm nay, bình thường đều sử dụng chiêu đó, nghĩ rằng cho hạ nhân đưa cho người ta này nợ thần không biết quý không hay, nhưng ai kêu hắn lại đi vào vẽ vời thêm chuyện. Như thế cũng tốt, người ta không tiếp thu ta coi hắn làm như thế nào, còn tưởng rằng mình rất giỏi."

Hết thấy tựa hồ đều ở trong dự liệu, An Cầm Hiên nghe xong cũng không phát biểu ý kiến, "Bước này là chúng ta đi đúng rồi. Nếu người này

ngay thẳng, qua chuyện này sẽ không khó xử An Đại bên kia. Chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng, vạn nhất bị người ta động tay động chân, là không có cách nào."

Mấy người ở đây, biến sắc

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 306+45: Chủ Quán Kỳ Quái

Tư vị chờ đợi thật không tốt, thật không tốt.

An Cẩm Hiên và An Cẩm Lâm vừa chờ tin tức thương hội bên kia, vừa quan sát động tĩnh của An Cẩm Hoa. Cả hai đầu đều như đá rơi xuống nước, ngay từ đầu có chút gợn sóng, sau đó đều bình tĩnh, bình tĩnh tựa hồ chưa có phát sinh điều gì.

An Cẩm Hiên tin vào phán đoán của mình, quả quyết không đến vô giúp vui. An Cẩm Lâm lúc đầu khẩn trương, sau cũng thuận theo tự nhiên. Mà An Cẩm Hoa sau ngày cam chịu ấy, không có người tới chăm chăm bên này, miễn cho bị phát hiện sinh nghi. Không có người nhìn chăm chăm, bọn họ phải hiểu rằng động tác của hã không phải không có con đường.

Ngày này, Cốc Vũ đi Bát Phương Lâu, từ chương quây Bát Phương Lâu biết được, người nọ đã nhận gì đó của An Cẩm Hoa.

Cốc Vũ biết được sự việc này, trong nháy mắt trong đầu liền hiện ra vẻ mặt sốt ruột của An Cẩm Lâm. Dĩ nhiên nàng sẽ không nói cho hã biết, miễn cho hã thiếu kiên nhẫn.

Nàng lộ ra ý cười, từ từ lâu chuẩn bị đi Vân Cẩm Các tìm An Cẩm Hiên.

Cuối thu không khí trong lành sáng khoái. Xuyên qua những con hẻm nhỏ, cô nương ra ngoài nhiều hơn. Mùa hè các cô nương cơ bản đều trốn trong phòng để tránh đen da. Lúc này ra ngoài, đứa nhỏ, ma ma, nha đầu

theo sau. Hai bên ngã tư đường mua bán đông hơn, tiếng thét to cao thấp nối tiếp.

Bên người mang theo nha đầu, ít nhiều cũng xem này nọ, nhóm bán hàng rong thét to không giấu được nét hưng phấn, thậm chí có người da mặt dày, ngán cản trước mặt người ta lớn tiếng chào hàng, bản sự cũng không phải người bình thường có thể có, lại lần nào cũng đúng.

Xem ra, ở thời đại nào, bạc của nữ nhân, đứa nhỏ đều tương đối dễ kiếm.

Cốc Vũ cảm khái nhìn người bán hàng rong. Lúc mình ở thôn trang, đều không bằng ở đây. Chẳng phải lúc mình bán thùng gỗ cũng lớn tiếng thét to, chỉ là mình không thể so với những người này. Hiện tại tiếng rao hàng này cũng trở nên thân thiết. Có người vừa rao, thấy người mua liền đưa ra một mặt cười, khách lại làm như không thấy, vẻ mặt bọn họ có chút thất lạc, cũng may vẻ thất lạc cũng không liên tục lâu lắm, rất nhanh lại ngênh đón vị khách tiếp theo.

Cứ nhìn như vậy, Cốc Vũ hơi ngừng lại, có một chủ quán, tựa hồ có chút không hợp nhau. Cốc Vũ đứng lại mới phát hiện thì ra bất đồng. Vẻ mặt của hắn như không liên quan đến việc mua bán, cho nên trước quầy hàng cơ hồ không có người. Có người dừng lại một khắc, cũng là bị chủ quán kề bên lôi kéo đi. Hắn như cũ không nói một lời, vẻ mặt lạnh nhạt, mím môi.

Đâu thể có kiểu buôn bán như thế, Cốc Vũ không khỏi có chút buồn cười, tiến lên nhìn một hồi, người nọ vẫn hờ hững. Cốc Vũ cố tình không đi, đánh giá hàng hóa. Chỉ là một ít đầu gỗ điêu khắc, từ trầm gỗ đến hạt châu, tất cả đều là vật nhỏ, huống hồ vài thứ kia bộ dáng đen thùi, so với một bên sáng rõ có quá mức đen tối, khó trách không có người muốn mua.

Cốc Vũ cầm một trầm cài lên, thấy mặt trên có chạm rồng thật nhỏ, đầu trầm có hình chim yến, nhìn đơn giản nhưng sờ rất thoải mái. Hàng gỗ nàng chưa từng thấy qua. Một đầu gỗ khác cỡ chừng hạt đậu phộng, thế nhưng

điều khắc một bức đồ, là tùng hạ đồng tử. Lá thông hiện rõ, hình đồng tử nghịch ngợm cũng ánh vào mi mắt. Mắt Cốc Vũ mở lớn, lại xem mấy thứ, trong lòng mừng thầm, rồi mới cầm lại cho Lí Đắc Tuyền nhìn, kỹ thuật thật tinh xảo.

Chọn trâm cài và tùng hạ đồng tử đồ, lại nhìn khắp hết, cảm thấy mình hiếm khi thấy đồ ưng ý, nên mua nhiều một chút, vì thế lại tùy tay chọn thêm ba bốn dạng.

Đang định hỏi giá, người bán mở miệng , "Cô nương, ngài chọn nhiều quá, thứ này chỉ bán hai kiện."

Buông bỏ sinh ý còn không là quái nhân. Cốc Vũ có chút không tha, "Vì sao? Người bán ta mua, bán cho ai cũng thế, sao lại như vậy? Huống hồ người xem, căn bản người không có người mua mà, thật vất vả ta mua thêm hai loại người còn không bán?"

Trung niên hán tử đó khoảng bốn mươi tuổi, thần sắc lạnh nhạt, khoé môi dày giật giật, "Ta thấy cô nương là đối với trâm cài và hạt thông gỗ có tâm, còn lại là bất quá là làm nền mà thôi, nhìn hai mắt đã cầm ở trong tay, nhất thời mua về cũng là ném ở một bên. Nếu là như vậy, không bằng để cho người coi trọng mua."

Cốc Vũ vừa nghe, thầm nói cánh rừng lớn chim nào cũng có. Người ta không bán còn chưa tính, còn nói ra lời, nhưng thật có chút đạo lý. Mình mua về bất quá là thấy tinh xảo đặt ở trong phòng, nên nhất thời không thể phản bác.

Nàng cũng không phải là người cố chấp, buông những thứ còn lại xuống, hỏi: "Xin hỏi hai kiện này bao nhiêu bạc?"

Người nọ từ đầu tới đuôi, sắc mặt đều không thay đổi, vừa rồi lúc cùng Cốc Vũ trao đổi, hăn cũng chỉ là giật giật môi, lông mày cũng không cau

một chút. Lúc này lại mở miệng nói: "Một kiện một lượng." Nói xong lời này, ánh mắt của hắn rất cục có tiêu điểm, là đánh giá Cốc Vũ.

Nói thật, hắn ở đây đã ba ngày, không bán được món nào. Vốn hắn không biết thét to, căn bản không có mấy người chú ý tới, dù có người nhìn muốn mua hết về hắn cũng không bán. Đương nhiên cũng có vài cô nương tiểu tử tò mò, cũng chọn lựa nhưng khi biết giá lại phần nộ không thôi, "Một thanh gỗ, đen thùi còn muốn bán nhiều bạc như vậy!", "Chắc chắc, mua thoa bên kia cũng không đắt như vậy, một khối đầu gỗ thôi.", "Cho rằng cô nãi nãi không biết hàng sao? Muốn lừa bạc cũng không xem lại hàng của mình."

Hắn lường trước Cốc Vũ sẽ như họ.

Bởi vì cô nương này xem cơ trí, bộ dáng cũng không sai, ăn mặc quá mức thanh nhã, trên người cũng không có trang sức thu hút gì.

Nào ngờ không như hắn nghĩ, cười mỉm chi lấy ra bạc, "Không quý, hôm nay kiếm được."

Tức thời giá tiền hai bên thoả thuận xong.

Người đàn ông trung niên nhìn theo bóng lưng của Cốc Vũ, cười khổ lắc đầu, "Thật ngốc! Người thật cho là thế sao? Tuổi tác tựa hồ cũng không đúng. Thôi thôi."

Nói xong lời không đầu không đuôi, rốt cuộc không nói thêm lời nào, cuốn tấm lót lại, nhanh chóng làm thành một cái tay nải, trực tiếp vào tửu lầu đối diện.

Phố xá vẫn như cũ náo nhiệt dị thường, người bán hàng rong vừa chào đón khách vừa nói: "Người xem kìa, quái nhân lại tới nữa, hôm nay bị hắn bắt được một con chuột chết, hai lượng bạc a! Chúng ta đi sớm về tối biết bao lâu cũng không kiếm nổi."

"Cũng đúng, hăn đến nhưng không rên một tiếng, nào ngờ người ta không cần nhiều, chỉ một mối mua bán đủ ăn một tháng, thật là người khờ có phúc của người khờ."

"Cũng phải, muốn hăm mộ cũng không được, chúng ta mệnh cực khổ. Ai! Ánh mắt phu nhân thật tốt, sạp của ta đều là đồ cổ..."

Cốc Vũ đang suy nghĩ đến người vừa rồi. Đồ trong thành thật quái lạ, đen thùi nhưng sờ vào lại có cảm giác ôn nhuận, như là có sinh mệnh, thật hợp với khẩu vị của Cốc Vũ, phảng phất hương vị của hoa mai, thật đậm lại kéo dài không thôi. Nàng cại trâm cài lên đầu, lại nghe thanh âm cười trộm của hai vị cô nương kế bên, nhìn quanh người bốn phía, lẫn trong đám quần áo lụa là hương phấn, có ai là không đeo vàng mang bạc. Ngay cả người trên tay đeo vòng vàng vòng ngọc, cũng vàng bạc đầy đủ, còn điểm thêm bảo thạch đủ màu. Cốc Vũ nhìn buồn cười, oán thầm, cho người đeo nặng năm sáu cân coi có bị nhức cổ không!

Cô nương phổ thông, nếu không thật sự nghèo khổ, cũng không cài trâm gỗ, tệ nhất cũng là trâm bạc, cho dù là loại rẻ nhất cũng tốt.

Cô nương đi trước mặt mình cài trâm vàng, kiểu dáng rất khác biệt, là một cây trâm chuồn chuồn, cúi đầu, đi đứng tựa hồ như muốn giương cánh bay lên. Kiểu dáng khá biệt, hơn nữa lúc đi đứng rất lả lướt, xem ra tục khí không phải do vật, mà là xem ai đeo thôi. Nhìn mái tóc đen nhánh của người ta, để giầy vải màu hồng cánh sen, váy màu xanh ngọc bích, này... Đợi chút, bộ quần áo này nhìn quen quen.

Ý niệm cùng nhau, người phía trước quay người nhìn ra sau, vẻ mặt sốt ruột lại quay đầu đi về phía trước, người quay đầu lại, Cốc Vũ lắp bắp kinh hãi, Hoa Ti Nhu.

Nàng ra đây làm gì? Nhìn bộ dáng sốt ruột như vậy, lúc nàng và Thiên Nhi ở trong cửa hàng, thần sắc đã không tốt, luồn rơi lệ, Hoa Thị đau lòng

cũng không muốn khuê nữ của mình lại phạm sai lầm, chỉ là không mở miệng, Hoa Ti Nhu càng khó qua.

Sau này thấy nàng cả ngày mệt mỏi, Cốc Vũ sợ bị trầm cảm nên đi khuyên Hoa Thị. Hoa Thị vốn lo lắng, sau này cũng nghĩ ra một biện pháp trung hoà, nàng muốn ra ngoài cũng được, nhưng giữ Thiên Nhi lại. Nếu hai mẹ con đều ra ngoài, Hoa Thị nhất định đi theo.

Tuy Hoa Thị nhẫn tâm nhưng cũng là bất đắc dĩ. Nàng thật lo Hoa Ti Nhu và Thiên Nhi bị An Cẩm Hoa dụ vào cửa, đến lúc đó cái gì đều chậm.

Hôm nay một mình Hoa Ti Nhu, hiển nhiên là không mang Thiên Nhi theo, như vậy vừa rồi nàng đang đợi người, nếu không sao lại sốt ruột như vậy?

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 307+46: Khách Khó Hầu Hạ

Bước chân Cốc Vũ không tự chủ đi theo, qua một con phố mới thấy Hoa Ti Nhu quay đầu nhìn sang, xoay người vào một ngõ nhỏ. Cốc Vũ đang do dự không biết nên theo hay không, một người vội vã đi lên suýt chút va trúng.

Cốc Vũ vừa ổn định, không phải là An Cẩm Hoa sao? Hai người kia không thấy mình, cảm giác tồn tại của mình lại kém như thế sao? Thôi thôi, người ta đi hẹn hò, mình lại nghĩ đến đâu chứ.

Dù sao bây giờ Hoa Ti Nhu không thể đem Thiên Nhi trốn ra ngoài, An Cẩm Hoa cũng không có cách nào, mình theo dõi bọn hăn làm gì. Dù Hoa Ti Nhu có thể mang Thiên Nhi ra, nàng khờ dại đi cùng An Cẩm Hoa thì mình có quyền gì ngăn trở đây? Chẳng qua là hiện tại An Cẩm Hiên và An Cẩm Lâm dính vào một chỗ, mình không muốn hăn quá mức bị động thôi.

Xoay người đi về hướng Vân Cẩm Các.

An Cẩm Hiên không ở đó, Văn chương quầy cũng không biết. Cốc Vũ không biết tin tức của Bát Phương Lâu. Không thể tiếp tục đi tìm, vạn nhất không gặp được chẳng phải càng lãng phí thời gian, nên ở phía sau chờ.

Trong lòng lại suy nghĩ, có phải người đi chọn mua như lời An Cẩm Hiên nói dầu muối đều không ăn? Nhưng vì sao lại thu bạc của An Đại? Quên đi, đã đưa đi, sợ là đã chậm hơn người ta một bước, chỉ đành chờ thôi, đại ca sẽ không lừa bọn họ.

Nghĩ đến Kinh Trập, Cốc Vũ nhướng mày, đã lâu không có thư của hắn, cũng không biết ra sao. Cuộc sống người nuôi tằm đã tốt hơn chút nào chưa? Bên người Kinh Trập ngoại trừ Tiểu Thạch còn có thêm người giúp đỡ không? Lúc trước hắn nhận tiền của người ta có gặp tai vạ gì không? Sợ là không thiếu một phen sóng gió. Bất quá mấy chuyện này không cần quá mức lo lắng, hắn biết mình nên làm gì.

Mắt bỗng sáng ngời, cũng không phải sao, lúc trước Kinh Trập thu tiền của người ta, chẳng phải đại nhân thu mua hàng cũng nhận bạc của An Đại sao? Là phúc hay họa còn chưa nhất định đâu, chẳng lẽ người chọn mua tư có tính toán giống Kinh Trập? Nếu không sao nhiều ngày qua hắn cũng không có động tĩnh gì? Nhưng cũng không đúng, Kinh Trập làm quan địa phương cần thời gian dài, hắn đến một chuyến chẳng lẽ đều biết mọi thứ?

Bất quá Kinh Trập cho tin tức như vậy, càng nghĩ càng tin mình chiếm thượng phong, chỉ mong là mình nghĩ nhiều.

Cốc Vũ ra phía trước, vừa vận nhìn thấy Văn chương quầy ở tiếp đón khách, trên quầy đã để hơn mười thất vải, thế kê bên trống, vẻ mặt tươi cười đi đến bên ghế, "Muốn xem loại này sao? Cửa hàng này bán rất tốt, tuy tấm đoạn màu tía này khác với áo mặc ngoài, nhưng là hoa chìm, nhìn sang trọng, cùng giá với loại này, mua về người sẽ thích. Nếu mua nhiều, lần tới đến chúng ta có thể tặng hai thước hàng mới."

Vốn Văn chương quầy gầy yếu, lúc này mồ hôi đã chảy ròng ròng, xem ra người khách này ép buộc không nhẹ, nhưng tựa hồ Văn chương quầy vẫn kiên nhẫn, nói chuyện vừa đúng, cũng không quá nhiều lời làm người khác phiền chán.'

Cốc Vũ thầm nghĩ sao lại có khách soi mói như thế? Vì thế đi ra đứng bên quầy hàng cao cao, đợi thấy rõ rồi lấp bắp kinh hãi, còn tưởng rằng người này không là tiểu nàng dâu cũng là phụ nhân, nếu không sao chọn lựa hoài không tìm được hàng thích hợp? Nhưng người trước mắt này,

khoảng hai mươi bảy hai mươi tám, cầm trong tay một cây quạt đen thùi không có gì đặc sắc, trên người cũng không nhiều trang sức, vẻ mặt ôn nhuận, nếu không vì cái mũi ưng có sát khí quá mức rõ ràng, thật là bộ dáng thư sinh. Vẻ mặt lạnh nhạt, cây quạt trong tay bất chợt vỗ hai cái, lông mày cau lại, cả người có phẩm chất rất kỳ quái rất riêng. Đập vào mắt đầu tiên là ôn hòa, nhìn kỹ lại cảm thấy có chút dọa người, nhìn thêm một lần lại là bình thường, bộ dạng người này thật đúng là... mâu thuẫn, người như vậy lại đi mua vải?

Ân, có thể là hộ khách lớn, hoặc là quấy rối. Sau khi Cốc Vũ quan sát xong kết luận.

Chỉ thấy ngón tay dài nhỏ của người nọ xẹt qua mặt vải, thở dài một tiếng.

Thấy khách nhân lắc đầu, mắt thấy mỗi này không được, Văn chương quỳ cười cười, vỗ trán, "Công tử không thích khúc này? Coi ta thật không có ánh mắt, ngài chờ, nơi này chúng ta còn có vũ yên la, người nhìn đi, ta dám cam đoan là độc nhất ở toàn thành Vân Châu, lão bản chúng ta tự tay nhuộm, ha ha!"

Cốc Vũ không khỏi bội phục Văn chương quay. Nếu là mình, sợ là sẽ không kiên nhẫn hoặc để khách bỏ đi, sẽ không giữ lại như vậy. Nhớ lúc vừa tới đây, người ta chỉ nói vài câu hắn đã cảm thấy nhục nhã, thật sự ba ngày làm thay đổi cách nhìn của tướng. Người đứng nhìn một đồng trên quầy, chỉ cần đem vũ yên la ra, tinh tế đánh giá một hồi, ánh mắt mới sáng lên.

Xem qua xong, hắn mở miệng, lại không hỏi vải vóc, "Vị chương quỳ này, xem ra người thật tận tâm với cửa hàng, so với chương quỳ khác không chỉ gấp đôi."

Văn chương quầy hơi giật mình, không hiểu vì sao người ta nói mấy lời này, đành cười làm lành trả lời: "Xem công tử nói, Vân Cẩm Các như nhà của chúng ta, lão bản đối với chúng ta tốt không thể chê. Ngài không biết đâu, chỉ có Vân Cẩm Các mới có thể chia tiền hoa hồng cho chúng ta. Hiện nay nhiều người muốn làm tiểu nhị cửa hàng chúng ta, ở trong thành cũng không phải là bí mật."

Văn chương quầy nói giấu không được vẻ đắc ý, ngụ ý là nếu người tới hỏi thăm vấn đề này coi như không công, bởi vì như Cốc Vũ nghĩ, người này nói không chừng cũng có cửa hàng của mình đến xem người ta buôn bán thế nào, vì thế hẳn nói rõ ràng, chia tiền lời.

Nào ngờ người đó chau mày, thỉnh linh bất ngờ khinh miệt nói, "Đều là giả, thì ra cũng vì vài cái tiền dơ bẩn!"

Lời này có chút quá, Cốc Vũ nhin không được nói: "Vị công tử này, cho người bậc thềm người lại muốn trèo lên cao đúng không? Chương quầy trêu chọc gì đến người? Nếu quả thật muốn mua sao lại nói đến vấn đề này? Kiểm tiền có sai sao? Người không cần ăn không cần uống sao? Hay là không cần kiểm tiền nên không biết củi gạo dầu muối quý? Cũng khó trách, nếu ai cũng ăn no rãnh rồi cầm quạt nhàn chán vào tiệm vải khoa tay múa chân tìm lạc thú, thế đạo sẽ thái bình!"

Văn chương quầy nghe Cốc Vũ nói như vậy, trong lòng uất ức, sao không nghĩ là công tử này đại khái tới gây chuyện, bằng không lấy ra nhiều loại vải như vậy đều không vừa mắt, xem rất nhiều vải in hoa, một đại nam nhân xem vải hoa làm gì chứ? Không chỉ xem mà còn hỏi một đống vấn đề không dính líu gì hết, nào là mua bao nhiêu thì có bao nhiêu, còn tưởng là người mua soi mói, ai ngờ càng nói càng không đáng tin, chẳng lẽ là lên tới? Cốc Vũ nói, Vân Cẩm Các vận hành như vậy khẳng định có người muốn học. Nếu Cốc Vũ ra sớm chút nữa thì không biết cô nãi nãi có mắng chửi người hay không nữa. Cũng khó nói, Cốc Vũ biết chừng mực.

Cũng chỉ là tại công tử kia nói ra những lời này mới lên tiếng.

Vị công tử kia không tức giận, "Khá lắm, cô nương mỗ nhón lợi hại, bất quá ta không có ý gì khác, chỉ thấy chương quầy các người kiên nhẫn, quả nhiên không ngoài sở liệu thôi."

Cốc Vũ thấy hân thu liễm, không có khí thế bức người, trong lòng khó chịu, "Chương quầy cũng thế tiểu nhị cũng thế, mỗi người đều có hy vọng, lời công tử vừa rồi không công bằng, lần tới không nên nói như vậy."

Nghe thế, người mũi ưng đột nhiên giật mình, "Nghe giọng điệu người là này... Lão bản nương là người bao che khuyết điểm."

Ba chữ lão bản nương làm Cốc Vũ ngẩn ra, chẳng lẽ mình đã sắm vai này? "Hừ, Vân Cẩm Các không có danh tiếng đó, ta chẳng qua là người quen tầm thường thôi, thấy chương mắt bất quá nói một hai câu."

Văn chương quầy cười gượng nói: "Công tử nói lời ấy sai rồi, người dựa vào bản sự ăn cơm, chỉ cần đi ngay không sợ đàm tiếu, mở cửa làm buôn bán tám phương đều là khách, xin hỏi công tử có cần vũ yên la này không?"

"Vừa rồi người nói mua hai thất lần tới sẽ đưa hai thước hàng mới?"

Văn chương quầy thấy người ta đổi đề tài, tiếp tục nói: "Nếu là khách hàng quen, cửa hàng chúng ta đều nhớ. Cách mỗi một tháng cửa hàng có hàng mới, tỷ như tháng này có thanh hoa trù cùng tổ sáng đoạn, có thể đưa cho mua tháng trước. Nếu tháng trước không có mua đủ hai thất, tính đòn vào mua hơn năm thất chúng ta cũng có thể đưa, chúng ta đều nhớ kỹ không làm sai trái."

Người nọ lại vỗ cây quạt, "Thật là cách mới, khó trách Vân Cẩm Các các người ở thành Vân Châu lại nhiều cửa hàng như vậy, chỉ khoảng hai năm thôi, lão bản các người ở đâu?"

Nghe khẩu khí, là muốn bàn mỗi làm ăn?

Thần sắc Văn chương quầy cung kính thêm hai phần, "Lão bản hôm nay không ở đây, trong vòng năm trăm thất tại hạ có thể làm chủ, cũng không biết công tử có yêu cầu gì?"

Người nọ nghe, cũng không nói gì thêm, cười hì hì phe phẩy cây quạt, quay đầu đi.

Nhìn hăn giáo hoạt cười, Cốc Vũ cùng Văn chương quầy liếc nhau, không là kẻ thiện, ép buộc xong chạy lấy người.

Văn chương quầy không nói gì, xếp vải trên quầy lên giá, Cốc Vũ vội qua hỗ trợ để lên, vài thứ kia vào đúng vị trí, hăn còn an ủi Cốc Vũ, "Cốc Vũ không cần thờ dài, cũng là người dạy ta đâu, khách đến một lần không nhất định có thể mua. Người xem hăn còn xem hoa trù, không chừng về sau là khách của chúng ta. Mọi thứ đều nói, trong lòng hăn nhất định sẽ nhớ một hai phần, về sau nếu cần gì có thể nghĩ đến Vân Cẩm Các chúng ta, thật tốt. Huống hồ, người như vậy cũng không nhiều, chúng ta hầu hạ tốt, người bình thường đâu có rảnh như vậy."

Cốc Vũ không nói gì, thầm nghĩ sao hôm nay mình gặp toàn người kỳ quái, cáo biệt Văn chương quầy trở về tiệm thêu, đem hạt thông điêu khắc cho Vương Ninh Thị. Vương Thị xem qua, trong lòng đặc ý, "Quầy hàng bày nửa ngày đều không có người, có bảo bối mà bọn họ không biết hàng."

Vương Ninh Thị ngừng tay thêu, cười nói: "A, chỉ có Cốc Vũ nhà chúng ta biết hàng."

"Mồ mồ! Ta cũng biết hàng!" Hạ Xuyên bật ra, cướp đồ trong tay Cốc Vũ, thấy là một đôi hạt châu, "Không có đồ họa a, ở đâu có họa?" Đưa hạt châu để lên mảnh vải thêu của Vương Ninh Thị, lại đuổi tay muốn lấy về.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 308+47: Giận Này Không Tranh

Rốt cục thương hội tơ tằm truyền đến tin tức, là đại nhân chọn mua tư đến thương hội.

Cốc Vũ, Văn đại ca, tiểu nhị tất cả đều ở cửa hàng chờ, khẩn trương đến độ nói không nên lời nói. Cốc Vũ thật thích cảm giác chờ đợi vinh quang này. Không qua nửa canh giờ, An Cẩm Hiên trở lại.

Cốc Vũ giật mình, "Cẩm Hiên ca, sao rồi, đại nhân chọn mua tư ra sao? Có nói chuyện gì không? Có đối xử đặc biệt với An Đại bên kia không?"

An Cẩm Hiên mở ra hai tay, vẻ mặt bất đắc dĩ, "Nếu biết thì tốt rồi, chúng ta ngay cả mặt cũng không nhìn thấy, chỉ có một gã sai vặt truyền lời, nói là ba ngày sau sẽ quyết định rõ ràng. Còn có mấy điểm, một là vải của chúng ta như thế nào, từ tơ dệt đến lúc nhuộm phải trình bày rõ ràng, đến lúc đó phải tìm người ăn nói lưu loát nói rõ trình tự. Hai là có năng lực sản xuất đến một định lượng nhất định, việc này cần phải tìm người bảo lãnh, miễn cho hỏng việc. Còn có vải của chúng ta phải trưng bày thành phẩm. Nói xong, người đã không thấy tăm hơi, người này thật kỳ quái."

Cốc Vũ cũng có chút mê mang, đại nhân chọn mua tư làm quý gì đây. Rất nhiều thứ đều là bí phương, căn bản sẽ không truyền ra ngoài, cho dù là bày ra sẽ khó bảo toàn sẽ không tạo thành ảnh hưởng? Vạn nhất có người trà trộn quấy phá thì sao?

"Thành phẩm là ý tứ gì?"

An Cẩm Hiên ngược lại gật đầu, "Dĩ nhiên là vải, người đừng thấy có loại lúc vừa làm ra nhìn tốt, nhưng khi làm đồ may sẵn, quần áo mặc trên người lại không đúng, tuy là phổ thông, mặc vào có khác biệt."

Lời này Cốc Vũ tin, xem ra vị đại nhân này không phải không biết gì.

Người ta đã ra tay, bọn họ chỉ có thể đi về phía trước.

Cốc Vũ cười hì hì, "Người có phúc khí, tiệm thêu của chúng ta không phải người bình thường có thể mua được, huống hồ vải Nguyên Dệt Tú Trang, luôn là từ người, người xem người tốt sẽ có báo ứng tốt, bằng không mấy có mấy ngày người tìm đâu ra nhiều thành phẩm để trưng bày."

Mắt An Cẩm Hiên sáng lên, cười.

Văn đại ca một bên nói: "Cái này gọi là hảo tâm cuối cùng hảo báo, cũng là vô tâm trồng liễu liễu rợp bóng..."

"Chưởng quầy, chứng nghiệm tú tài lại tái phát."

"Ha ha."

Hai người tách ra làm việc, An Cẩm Hiên về Vân Cẩm Các cùng An Cẩm Lâm thương nghị, thuận đường nhìn xem bên An Cẩm Hoa có chuẩn bị gì, lòng đề phòng không thể không có.

Cốc Vũ về nhà, định nhân tiện nói chuyện với Vương Ninh Thị, mượn mấy thứ từ tiệm thêu.

Vừa vào cửa đã cảm thấy không khí quái dị, Vương Thị thấy Cốc Vũ bước, khẩn cấp vẫy tay, "Cốc Vũ người nhìn xem ai tới !"

Cốc Vũ tập trung nhìn vào. Trời! không phải là An Cẩm Hoa cùng Hoa Ti Nhu sao? Hai người sao như âm hồn không tiêu tan cả ngày gặp? Nghĩ tới Cốc Vũ liền lắc đầu, ra vẻ như chợt thấy bọn họ.

Nhưng lúc này gặp An Cẩm Hoa, hẳn muốn gì? Chẳng trách mình nghĩ nhiều, coi như nể mặt Hoa Ti Nhu và Thiên Nhi, chỉ cần hẳn cạnh tranh công bằng với An Cẩm Hiên nàng sẽ không quản. Nói đến cùng hẳn đối đầu An Cẩm Hiên, lúc này lại ở đây, muốn nói cho người ta biết là cho tới bây giờ hẳn không để ý việc này.

"Hoa tỷ tỷ, sao ngài đến đây?" Kinh nghiệm từ lúc trước, Hoa Ti Nhu tương đối dễ đối phó hơn.

Sắc mặt Hoa Ti Nhu ngượng ngùng, hơi thối hồng, bộ dáng ngọt ngào, "Không gì, chỉ là hẳn nói muốn mua vài thứ cho Thiên Nhi, ta cũng thật lâu không có nhìn thấy bá mẫu bọn họ, thuận đường đến xem."

Quả thực, Cốc Vũ thấy An Cẩm Hoa cầm hai cái mũ đội trong tay, trong lòng bắt đầu oán niệm: Hoa Ti Nhu người thật dễ dụ, người ta mua hai cái giống nhau, không cần nói một cái là cho khuê nữ của hẳn, người dễ dàng thỏa mãn như vậy sao? Tuy Hoa Ti Nhu dễ dỗ, tự cho là mình chưa thành thân đã có đứa nhỏ, tuy Vương Thị bọn họ đồng tình với mình, nhưng thật sự coi rẻ. Bây giờ dẫn cha đứa nhỏ tới, chắc muốn nói mình quang minh chính đại với cha đứa nhỏ, nhưng việc này dù thế nào đều có vẻ như giấu đầu lòi đuôi.

... Không nói cũng thế, mà An Cẩm Hoa vừa nhìn là biết không phải là loại công tử dễ dàng bỏ qua, còn cùng đi lại làm dáng, ghê tởm, đàn ông cận bã! đàn ông cận bã!

Trong lòng nghĩ như vậy nên Cốc Vũ không chó sắc mặt tốt, "Ai u, mũ này Thiên Nhi đội sợ là còn lớn đi?"

An Cẩm Hoa không nói chuyện, ra vẻ lương thiện sẵn sóc, Hoa Ti Nhu nóng lòng giúp hẳn giải thích, "Qua một thời gian Thiên Nhi có thể đội vừa, lại nói hiện tại ta làm mũ cho hẳn, lớn hơn một chút dự bị là vừa."

Cốc Vũ không cam lòng, "Hai cái giống nhau không có ý tứ, hay là chọn lại?"

Như cũ vẫn là Hoa Ti Nhu tiếp tục giải thích, sắc mặt xấu hổ, "Một đôi hạt châu, đỏ sậm là cho tử tử Thiên Nhi, dù sao về sau tử đệ hai. . . . "

Cứ như vậy, Cốc Vũ triệt để hết chỗ nói, một người nguyện đánh một kẻ chịu đòn, người ta vui vẻ chịu đựng người lo gì nữa.

Thấy không sai biệt lắm , An Cẩm Hoa kéo Hoa Ti Nhu cáo từ, "Làm phiền."

Vương Thị xua tay nói không cần ngân lượng, Vương Ninh Thị đưa tay nhận lấy, cũng không nói chuyện, để bọn họ đi.

Lúc Hoa Ti Nhu xoay người có chút kỳ quái nói: "Người không phải nói muốn đi tới sân lúc trước ta được cứu về xem sao? Thế nào ..."

Thanh âm không lớn, lời nói lại truyền vào tai ba người trong cửa hàng.

Vương Thị nhíu mày thở dài, "Người nói thế này gọi là gì? Công tử này nhìn dáng hoàng, đến cùng cũng không đáng tin cậy, sao lại coi trọng hẳn vậy?"

Vương Ninh Thị hừ lạnh một tiếng, "Hừ! Nếu không vì người nói ta sẽ không bán cho bọn hắn. Nhìn đi, cả đời Ti Nhu nhất định sẽ bị nam nhân này ăn sạch sành sanh. Ngay từ đầu đã biết, nàng là người dễ mềm lòng, về sau xem như bị hủy."

Cốc Vũ còn đang suy nghĩ đến lời nói vừa rồi của Hoa Ti Nhu trước khi ra cửa, có gì đó không thích hợp. An Cẩm Hoa đã đến xem nơi lúc trước Hoa Ti Nhu được cứu khi vừa đến thành Vân Châu? Đó là nhà của ta, dựa vào gì mà cho người xem? Phi! Sao lại không nhìn thấy bãi sông này? Cốc Vũ rùng mình một cái, chẳng lẽ An Cẩm Hoa lợi dụng Hoa Ti Nhu, phải

biết rằng thuốc nhuộm cùng hoa lâu cơ đều chuyển từ trong cửa hàng qua , nếu như vậy...

Hoa Ti Nhu a, Hoa Ti Nhu! Đừng trách về sau xảy ra chuyện ta sẽ không giúp người. Tự bản thân người có từng nghĩ cho cửa hàng không?

"Gấp sao, vừa nói tới chuyện này người liền giả bộ hồ đồ?" Vương Thị khều khều Cốc Vũ.

Cốc Vũ phục hồi tinh thần lại, "Làm gì?"

Vương Ninh Thị tát qua, "Người, nha đầu kia! Vừa nói đến việc hôn nhân, người liền giả bộ hồ đồ. Thế nào? Về sau người người chọn lựa ai cũng được, dám giống như nàng ta đánh gãy chân của người. Bất quá Cẩm Hiên đứa nhỏ kia xem ra cũng là tốt ..."

Cốc Vũ thấy Vương Ninh Thị tự quyết định, "Mồ mỗ —— "

Vương Ninh Thị nở nụ cười, "Thôi, thôi! hôm nay trong lòng không yên, người có hứng thú với hạt châu gỗ kia đã bị người ta mua đi, lòng ta không thoải mái, không bằng ta đi coi cháu ngoại trai của ta. Hạ Xuyên —— "

Người này già đi lại như một đứa nhỏ. Từ khi cả nhà Cốc Vũ vào thành, Vương Ninh Thị không cần thiết như trước kia phải chống đỡ cửa hàng, cả người khoan khoái không ít, tính trẻ con lại càng rõ ràng.

Lại nói đến Hoa Ti Nhu, An Cẩm Hoa đưa nàng đến cửa phường nhuộm, đang định đi vào, lại bị một đứa trẻ ngăn cản, dùng thanh âm non nớt nhưng rất kiên quyết nói, "Nơi này người ngoài không thể vào."

Hoa Ti Nhu định mở miệng cầu tình, nghĩ mình cũng đang sống nhờ nơi này, đành phải không nỡ quay đầu chia tay, "Người đừng gấp, có rảnh ta đi ra là được."

Sắc mặt An Cầm Hoa thống khổ, bộ dáng không đành lòng, "Vậy người bảo trọng, chờ chuyện lần này qua đi, thế nào ta cũng tiếp người trở về!"

Hoa Ti Nhu vào cửa, An Cầm Hoa quay đầu đi. Tiểu hài tử canh cửa làm việc ở phường nhuộm, hiện tại cả nhà xem như đều ở đất. Thấy An Cầm Hoa vừa đi, hăn vừa đóng cửa vừa xì một tiếng khinh miệt.

An Cầm Hoa dưới chân sinh gió, đặc ý dào dạt từ trong lòng lấy ra cái mũ hình bát giác.'

Rất nhanh, cái mũ bát giác đã vào tay một phụ nhân, "Thứ này hiếm có, thật khéo léo đáng yêu, tay nghề giỏi lại tinh tế, rất thích hợp Hồng Nhi của chúng ta đội, từ đâu có vậy?"

Lúc này An Cầm Hoa lại có bộ dáng sẵn sóc, "Đã nói người không cần tự tay khâu thừa người còn không tin, không cần hao tâm tốn sức làm hư mắt. Hôm nay ở thương hội nên ra ngoài dạo, thật vất vả mới mua được thứ này. Người đừng coi khinh cái mũ này, kỹ thuật khâu không dễ tìm trong thành Vân Châu. Người nhìn xem có gì đặc biệt?"

Trong ông phụ nhân trẻ tuổi tràn đầy mật, mình thật chọn đúng chồng. Trước khi mình xuất giá nương đã từng nói qua, An Cư cái gì cũng tốt, nhưng người gả cho trưởng tôn, cần phải nhanh chóng sinh con nối dõi tông đường, hưởng hồ còn dính líu tới vấn đề gia nghiệp. Nhưng mình lại sinh ra khuê nữ, bên nương có chút lo lắng, tới khuyên giải an ủi, nói là đem của hồi môn cho hăn để hăn ổn định mới được, lúc đó mình còn có chút buồn cười. Hăn cũng không chịu, coi khuê nữ như bảo bối thương yêu, vì một cái mũ mà phí tâm như vậy, "Kiểu dáng rất dễ thương, nhìn có chút giống bí đỏ, tú công không sai, chẳng lẽ còn có chú ý khác."

An Cầm Hoa cao thâm cười, ngón tay lướt qua hai gò má của nàng, "Người xem người, giống như cô nương vậy. Nhìn bên này có sợi tơ màu đỏ, không cần nói đến tú công không sai, chính là khâu một đóa hoa hồng

lớn. Đây là một loại chi đặc biệt, lão bản nói là một loại kieu hoa hồng, người trong nhà nàng vẽ kieu, ở giữa hoa hồng hoa mới là đặc biệt. Người xem hoa hồng còn là chữ hồng, vừa vận Hồng Nhi của chúng ta đội, về sau bảo đảm người đẹp hơn hoa, người làm nương không cần so đo."

Phụ nhân cười trộm, bĩu môi reo lên: "Ta nào có keo kiệt như vậy, ta luôn ước Hồng Nhi tốt."

An Cẩm Hoa nhân cơ hội ôm lấy nàng, nói tiếp: "Người xem ở phía trên có hạt châu đỏ, sờ vào rất tốt. Nếu mũ này khó được thì hạt châu càng chưa từng gặp qua. Hình dạng, chất liệu hơn nữa tú công cùng hạt châu, cũng chỉ có mũ như vậy mới xứng với Hồng Nhi của chúng ta ."

"Là người nói, thương khuê nữ như vậy."

"Ta cũng thương người a, hay là lại muốn thêm một đứa để thương yêu."

Tiếng vui cười dần dần sa sút, ngọn đèn tối sầm lại, đầy phòng kieu diễm.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 309+48: Cướp Nhà Khó Phòng

Bước chân Hoa Ti Nhu nhẹ nhàng xuyên qua sân phơi đằng trước, đủ màu đủ dạng vải dệt. Lúc này tâm tình nàng phơi phới, ngay cả hơi thở trong không trung cũng không có nỗi phiền chán của ngày xưa. Một đường đi tới nàng còn chào hỏi với người đang bận việc, tâm tình tốt không lời để nói, thấy có vài người đang kiêng một lu lớn từ cửa vào, "A, sao thuốc nhuộm không tự mình phà trộn, chuyển đến chuyển đi nhiều phiền toái."

Đáng tiếc mấy người kia không để ý đến nàng, khiến cho nàng sửng sốt.

Nhớ tới thần sắc thống khổ của An Cẩm Hoa vừa rồi nói với nàng, "Lúc này sợ là nhị đệ đang đối phó với ta." Nhưng lúc hần nói lời này cũng không có nhiều phiền não, chỉ là lắc đầu cười khổ, "Không thể tưởng được hần sẽ như vậy, chỉ là chúng ta là người một nhà, hần như vậy cũng không phải không tốt, về sau không sợ hần không có đường khác để đi, cũng có thể đến nơi khác quản lý mỗi làm ăn nhà chúng ta, nhưng lúc ta nói chuyện với hần, hần cũng không cảm kích. Thôi! hần bận rộn một ít cũng tốt, chỉ mong không cần trả giá quá lớn, ai —— "

Hoa Ti Nhu chưa từng thấy bộ dạng khó xử của hần, "Mộc đại ca, có hoa lâu cơ cũng không được sao?" Tuy biết thân phận của hần, nàng vẫn như cũ gọi hần là Mộc đại ca.

Hần luôn như vậy, tình nguyện khó xử, tình nguyện tự mình khiêng cũng không cần người bên cạnh hỗ trợ, nói trường tôn phải có trường tôn bộ dáng, hiện tại sẽ làm tốt bốn phận của người đứng đầu trong nhà. Minh đưa bản vẽ hoa lâu cơ cho hần, hần từ chối không cần, nói không muốn mình

khó xử, lại nói đó là đồ của Hoa gia. Nàng vốn là người Hoa gia, về sau cùng hã sẽ thành người một nhà, dĩ nhiên phải giúp hã, chẳng lẽ còn muốn đổi phỏ hã sao? Nói như thế nào cũng là cha của đứa nhỏ.

Có đôi khi nàng cảm thấy vận mệnh đã an bày, bằng không vì sao ở Tú huyện gặp được hã, khúc chiết đi cho tới bước này. Lúc trước cảm thấy có thể yên ổn sinh ra Thiên Nhi đã là vạn hạnh, đến hôm nay lại muốn có thể cho cha con bọn họ nhận nhau. Từng bước một, người luôn có mong ước khác nhau.

Hã luôn có tâm đợi nàng, bằng không sao lúc nghe nàng chịu tội lại rơi lệ, rồi vội muốn gặp người ơn của nàng, muốn biết nơi nàng từng trải qua ra sao. Có lẽ Mộc đại ca nói không sai, khó khăn của bọn họ sắp qua hết rồi, về sau chính là ngày lành.

Vì ngày lành này, nàng giả bệnh để nương phóng cho mình ra ngoài. Vì ngày lành này, nàng đem bản vẽ hoa lâu cơ của Hoa gia cho hã. Vì ngày lành này, nàng vụng trộm lấy hàng dệt nổi. Hôm nay mình ra ngoài chẳng phải là đến ngõ nhỏ đó, cầm tay những người đó dạy sử dụng hoa lâu cơ thế nào sao? Nhưng là thời gian quá eo hẹp, hàng làm ra luôn chẳng được vừa lòng, lại chỉ có một mình mình, không giống như ở phường nhuộm có Như Ý giúp đỡ, chỉ mong làm kịp.

Chỉ tiếc là ngày lành còn chưa tới, hã càng vất vả. Kỳ thực không phải là không nghĩ đến biện pháp khác, là mang theo Thiên Nhi đi qua, như vậy nhị đệ không hiểu chuyện của hã sẽ không khó xử hã. Nói đến cùng nếu hã có con, có phải hết thảy sẽ đơn giản rất nhiều, mình cũng có thể giúp đỡ.

Hoa Ti Nhu nghĩ, sờ cái mũ quả dưa trong lòng mình, bước nhanh vào độc viện của mình, kêu Như Ý ôm Thiên Nhi đang chơi đùa tới. Hoa Ti Nhu không kịp liếc mắt một cái, vào cửa tìm Hoa Thị, hai chân mềm nhũn, quỳ trên mặt đất, "Nương —— "

Hoa Thị đang nạt hài, mắt thấy Hoa Ti Nhu như vậy, ngón tay run lên, một giọt máu ứa ra, chịu đựng không nói chuyện. Khẽ cắn môi tiếp tục đâm kim tiến vào giữa lớp vải thật dày, nhưng làm sao cũng không xuyên qua được.

Hoa Ti Nhu thấy Hoa Thị dờ dẩn như vậy, có chút không đành lòng, nghĩ đến An Cẩm Hoa lại mềm lòng, mềm yếu kêu một tiếng, "Nương, xin ngài thương xót để Thiên Nhi vào An Cư đi. Cha con bọn họ phụ tử chia cách như vậy chung quy là không tốt. Hồi nhỏ ta cũng không thấy được phụ thân, chẳng lẽ để Thiên Nhi đi lại con đường xưa sao, rõ ràng cha con kề bên a..."

Hoa Thị tức giận đến sắc mặt trắng bệch, hài trong tay hài đột nhiên ném về hướng Hoa Ti Nhu đang quỳ trên đất, kim vừa vắn đâm vào mặt nàng. Hoa Thị thấy khuôn mặt non mịn của khuê nữ bị đâm, lập tức ứa ra một giọt máu đỏ sẫm, cũng bất chấp. Người này tâm và ánh mắt đều bị che mờ, còn muốn da mặt này làm gì, "Người bị ngu muội sao? Người nói cái gì? Người cầu ta! Ta không cần người tới cầu, không phải đã nói rất rõ ràng sao? Nếu hãn thật muốn nhận người thì làm tất cả lễ tiết, cuối cùng ta biến thành ác nhân, người nói đi hãn đối với người tốt cỡ nào? Người cứ u mê như vậy, ta lo lắng như vậy là vì ai? Hãn cái gì cũng không chịu làm, người lại đến cầu ta, không ngờ người nguyện ý cho nương người làm ác nhân! Người ta còn không nhất định can đưa con trai này đâu, mà người gấp gáp đưa đi!"

"Nương, ngài không nên hận hãn, hãn không nói gì hết, là ta thấy hãn lúc này qua không được, người chọn mua tư thay đổi, vạn nhất hãn lấy không được mỗi mua bán này, trong nhà lại có đệ đệ không có hảo ý rình chừa, người nói hãn nên như thế nào a nương."

Hoa Ti Nhu khóc nói.

Nếu là dĩ vãng, Hoa Thị đã sớm mềm lòng. Nàng nuôi Hoa Ti Nhu từ nhỏ đến lớn, hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau, bình thường nàng cũng không phải kẻ ngốc, nhưng khi gặp An Cầm Hoa lại trở nên nông nổi như vậy, "Ta không hận, ta muốn hận cũng chỉ hận chính mình. Cái gì ta đều suy nghĩ cho người, kết quả là người vì một người đàn ông như vậy ngộ nghich nương người!"

Lời này vừa xong, Hoa Thị đột nhiên nghĩ đến lời nói của Hoa Ti Nhu vừa rồi, tỉnh ngủ, hai tay nắm chặt Hoa Ti Nhu, mạch máu trên đôi tay gập phập phồng, ánh mắt trừng lớn như là muốn ăn thịt người, "Vừa rồi người nói cái gì? Chuyện thương hội tơ tằm của hân? Người ngốc a người, ta nói cho người biết, Hoa gia chúng ta cùng Kim lão bản thành bại ở một lần duy nhất này. Kim lão bản đối với người có đại ân, nếu người vong ân phụ nghĩa người sẽ không là người của Hoa gia nữa. Vì sao người nghĩ như vậy, có phải người đã đem bản vẽ hoa lâu cơ cho hân? A!"

Hai tay Hoa Ti Nhu bị Hoa Thị nắm chặt đến đau đớn, hít một ngụm khí lạnh. Nàng không có đoán được Hoa Thị sẽ phản ứng lớn như thế, không hiểu vì sao lại đứng bên phe đối lập với Mộc đại ca. Nếu phải xé rách mặt, hân sẽ tha thứ cho mình sao? Nàng không muốn làm rõ ràng, nhưng ánh mắt Hoa Thị dọa nàng, nàng chưa từng thấy bộ dáng này của Hoa Thị, vì thế vội tránh thoát, "Nương, không có, bản vẽ kia còn đây, ta đi lấy cho người."

Trong lòng lại nghĩ vẫn là Mộc đại ca thông minh, tự mình vẽ một phần.

Hoa Thị nhìn thấy bản vẽ thở dài một tiếng, thầm nghĩ mình có chút quá đáng. Thấy bộ dáng rụt rè sợ hãi của Hoa Ti Nhu, lắc đầu cười khổ, "Người không nên oán ta, nương cũng biết người chịu nhiều đau khổ, nhưng chúng ta không thể nhượng bộ, bằng không người không có gì hết, không nhớ ân cứu mạng uống làm người, còn bên hân người không cần nóng vội, chờ nương tính toán cho người."

Hoa Ti Nhu thấy Hoa Thị khôi phục sắc mặt bình thường, ủy khuất khóc oà, "Nương —— ngài đừng làm ta sợ, ta sẽ tốt về sau còn có Thiên Nhi nữa."

Trong lòng Hoa Thị lo lắng, thời gian này Hoa Ti Nhu ra ngoài, nàng nghe người ta nói cả ngày ở cùng An Cẩm Hoa, nếu xảy ra chuyện gì, hoặc khuê nữ mình trộm gì đó ra ngoài thì phải làm sao đây. Hôm nay gõ cho một hồi, cũng may bản vẽ còn đây. Bên Kim lão bản pha thuốc nhuộm xong mới chuyển về bên này. Nàng không thể trộm Thiên Nhi ra, cũng tốt, ít nhất không có chỗ trống, chậm rãi nàng sẽ nghĩ thông.

Hoa Thị và Hoa Ti Nhu trong phòng tranh cãi ầm ĩ làm Như Ý ở bên ngoài ôm Thiên Nhi lấp bắp kinh hãi, nàng mơ hồ nghe được vài chữ hoa lâu cơ, An Cẩm Hoa, lại đứt quãng nói cái gì thương hội. Trời ạ! Hoa tử tử lại làm chuyện như vậy. Không được, nếu An Cư Nhị thiếu gia có chuyện, chính là Kim đại ca có chuyện. Kim đại ca xảy ra chuyện thì mình cũng không tốt qua, huống hồ giờ phút này vừa vặn là thời khắc của mình.

Lúc Như Ý chạy ra cửa, một dòng sứ mệnh dũng cảm như lửa nổi lên trong lòng, ra tới bên ngoài gặp gió, càng vững.

Qua ngõ nhỏ lầy lội, băng qua ngã tư đường, đang lo làm sao đi qua, mình không đủ tiền mướn xe, vừa vặn gặp Trương bà mỗi đang ngồi trên xe ngựa đi vào, chắc có người kêu nàng đi làm mai.

Trời cũng giúp ta, Như Ý một bước nhảy lên, xong mới kịp nói chuyện, "Bá mẫu, ta có chuyện gấp, ngài cho ta quá giang một đoạn đường, cầu ngài."

Đúng là Trương bà mỗi đi Hoàng gia ở thành Nam, xem như lấy tiền hai đầu giai đại hoan hỉ, tâm tình tốt cũng không keo kiệt một đoạn đường, phát khăn tay che ở khóe miệng, "Xem người đứa nhỏ này, chuyện gì gấp thành như vậy?"

Như Ý lên xe ngựa cũng không nhiều lời, vén màn lên không ngừng nhìn bên ngoài, sợ mình quên đường đến Vân Cẩm Các. Bụi đường bay tứ tung, Trương bà mỗi đánh phấn quá dày, lúc này bị bụi đất bám vào, mặt như cái bánh rắc mè. May mắn là nàng chỉ cảm thấy bụi đất làm mờ mắt không nhìn thấy khuôn mặt của mình, bằng không sợ là không có tin tốt.

Như Ý đâu có quản nhiều như vậy, đợi đến ngõ nhỏ, vội kêu ngừng, vừa nhảy xuống đất bỏ chạy không còn bóng dáng, ngay câu cảm tạ cũng không kịp nói.

Tâm tình của Trương bà mỗi bị phá hư, tức giận mắng hai câu, thấy gã đánh xe quay đầu nhìn nàng, vẻ mặt kỳ quái, nàng cười phe phẩy khăn tay, "Ai u, tiểu huynh đệ, còn không phải là nóng nảy nói hai câu thôi sao?"

Màn buông xuống, gã đánh xe không nhịn được, phá lên cười.

Trương bà mỗi ngồi trong xe buồn bực, người này thật là có bệnh.

Như Ý nhớ rất rõ ràng, qua một tiệm may, kế đó là tiệm bán trang sức, rồi đến Vân Cẩm Các. Mình luôn tưởng tượng đến nơi đó, không ngờ có tình cảnh như thế.

Cửa lớn rộng mở, nàng còn thở hỗn hển, cũng không nói nhiều, vội kêu người đang đứng sửa sang hàng hoá ở quầy: "Mau, tìm Đoàn quân sự, ta có việc gấp!"

Đoàn Vô Vi đang phiền lòng vì An Cẩm Lâm không mang theo mình đi thương hội gặp người chọn mua tư. Vốn nghĩ muốn lót đường, về sau tự mình khai môn hộ cũng có một điểm giao tình, nào ngờ không có cơ hội, lại để một tên tú tài nghèo kiệt hủ lậu đi, hẳn có thể làm được chuyện gì! Lăn lộn trên thương trường nhiều năm như vậy, so ra còn kém hẳn!

Vậy cũng thôi, không thể đi còn phải thay hẳn trông coi cửa hàng, bao nhiêu năm không có làm qua chuyện như vậy, những người đó đều gây khó

dễ, leo lên leo xuống cầm hai hồi, xương sống thắt lưng chân nhuyển không cần phải nói.

Nghe người nói như vậy, "Tìm Đoàn quân sự cái gì, tìm tới chỗ này làm gì!" Ngẩng đầu lên nhìn thấy Như Ý, sắc mặt đỏ bừng, thở hổn hển, xem ra là chạy đến, "Người ngốc a người, có việc gấp gì mà chạy đến đây, không phải nói là có việc sẽ đi tìm người sao?"

Như Ý bất chấp, thầm nghĩ mình hôm nay gặp vận may, xem ra là ông Trời cho mình cơ hội. "Đoàn quân sự, này... có chuyện, hôm nay ta nghe được nàng... nàng tựa hồ nói là đem hoa lâu cơ gì đó cho An Đại, nếu vậy thì chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Nghe xong tin này, Đoàn Vô Vi ngớ ra, vốn lúc trước chỉ biết Hoa Ti Nhu có gì đó, sau này trở mặt kém chút mình không có cách xoay người, lại bị người của An Đại trông chừng, may là cơ trí dựa vào bên An Nhị. Biết được vật đó là hoa lâu cơ dệt nổi, trong lòng không thoải mái, vật đó nên là của hắc. Nhưng hắc không khó chịu lắm, hiện tại mạnh mẽ hơn bên An Đại, đối phó với An Đại xong, Hoa Ti Nhu tính là cái rắm gì.

Đúng là Hoa Ti Nhu có hoa lâu cơ, bên này mới làm ra hàng dệt hoa, nên mới có thể lộ mặt trước tân đại nhân chọn mua tư, có thể nhân cơ hội triệt hạ một nửa số lượng hàng hoá. Hắc từng tưởng tượng vô số lần, chờ có kết quả, chân chính đả bại mình lại là tiểu lão bà của mình. Ha ha! không biết sắc mặt có phải thật phấn khích hay không.

Mà hiện tại, Như Ý đến nói cho mình biết, An Đại cũng có hoa lâu cơ, sao hắc lại không nóng lòng cho được!

"Như Ý, lời này là thật?"

Như Ý mạnh mẽ gật đầu, "Dĩ nhiên, các nàng còn gây gỗ thanh âm rất lớn, ta chỉ sợ gặp chuyện không may, Kim lão bản bọn họ đâu?"

Nghe Như Ý hỏi, Đoàn Vô Vi vỗ đùi, "Xong rồi! Không còn kịp rồi, bọn họ đã đi thương hội."

Thân mình Như Ý xụi lơ, dựa vào quầy, Đoàn Vô Vi coi như còn thanh tỉnh, vội chạy đi, "Người xem cửa hàng!"

Giờ phút này, An Cẩm Hiên, An Cẩm Lâm, Văn chương quầy và Cốc Vũ, đã đến cửa thương hội.

Tính ra bọn họ tới sớm, chưa có ai đến, thật bất ngờ, còn tưởng rằng An Cẩm Hoa sẽ tới từ sáng sớm. Cái bàn phòng giữa không có người ngồi, chỉ có nha đầu châm nước trà xong, là chờ đại nhân chọn mua tư đến.

Phía sau rất nhanh có động tĩnh, đôi chân lộ ra, mang đôi hài nhung tơ đoạn, một góc áo choàng màu thiên thanh, sau đó là bóng đen quen thuộc, gương mặt đỏ, mũi ưng, mày rậm, lại có nụ cười ôn nhuận như xuân phong, kỳ lạ diện mạo như vậy, không phải là người tìm tra trong cửa hàng ngày đó sao?

Cốc Vũ chấn động, nước trà trong miệng kém chút văng ra, cố nhịn xuống nên bị sặc, khụ khụ hai tiếng, "Người, không phải là người đó sao?"

Người đàn ông có chút buồn cười vẩy cây quạt trên tay, "Chương quầy, chúng ta lại gặp mặt."

Văn chương quầy cũng hoàn toàn cứng đờ, nói không ra lời.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 310+49: Rút Củ Dưới Đáy Nồi

Chờ Cốc Vũ và Văn chương quây phục hồi tinh thần lại, đã thấy bọn người An Cẩm Hiên và đại nhân tán gẫu.

Ba người đều khiêm tốn nho nhã lễ độ, "Nơi nào, nơi nào..." "Kính đã lâu, kính đã lâu..."

Nghe xong hai câu, đúng là đại nhân tìm tra, ngày ấy gây khó dễ như vậy, còn tưởng là con cháu nhà giàu nhàm chán, ai biết là người chọn mua tư đâu. Nhớ tới tình cảnh ngày đó, hình như không có sai sót gì ngoại trừ tiểu tiết cuối cùng.

Ai kêu người ta làm quan, Cốc Vũ đành tự động bỏ qua chuyện ngày đó. Nàng không muốn nhắc tới, người ta lại không vừa ý, "Lúc đó vị cô nương này không phải rất nhanh mồm nhanh miệng sao, sao hôm này có tư thái này?"

Cốc Vũ nhin, nhếch miệng nói, "Đại nhân, ngày ấy thấy ngài như vậy còn tưởng rằng ngài là muốn mua đồ, sau này ta còn buồn bực, nói xong là bước đi ngay, tưởng đại nhân vội. Trong thành nhiều cửa hàng như vậy đi thử một chuyến, khó trách cần nhiều ngày, chỉ tiếc lúc đó ta có mắt như mù, hôm nay mới biết thì ra là đại nhân cải trang vi hành."

Vị đại nhân cũng không nói thêm gì, bởi vì đã có người lục tục vào cửa.

An Cẩm Hoa mang theo mấy người vào cửa, trông rất lưu loát, trong tay cũng ôm này nọ, phía sau còn đi theo một đám, bị hãm cho đứng đợi ngoài

cửa. Lúc vào mặt mày hớn hở, công phu mặt ngoài làm được đầy đủ, còn đỡ bả vai An Cầm Lâm nói vài câu, An Cầm Lâm biến sắc, phủi tay hắt ra.

Cốc Vũ bẹt miệng, diễn xuất của hắn là kéo bè kéo lũ đánh nhau sao, người nhiều sẽ thắng?

An Cầm Hoa tư thái đắc thắng, "Các vị thật sớm, nhưng chuyện mua bán luôn vì một chữ khéo, bằng không đến sớm cũng không thấy được gì." Nói xong tự mình cười gượng hai tiếng.

Sắc mặt An Cầm Hiên không vui, cũng mặc kệ hắn, trong lòng thấy kỳ quái, An Cầm Hoa không phải là người không biết xem sắc mặt người, sao trước mặt đại nhân chọn mua tư nói giọng điệu này.

Có chung ý niệm, chỉ chờ đáp án, lại nghe An Cầm Hoa nói: "Di, các người chờ lâu như vậy, đại nhân còn chưa đến?"

Tình huống gì đây, lần này những người trong phòng đều hai mắt nhìn nhau, không phải nói chọn mua tư đã nhận bạc An Cầm Hoa sao? Có hiểu lầm gì đây, hay là An Cầm Hoa cùng hắn ăn ý làm bộ như không biết? Ân, có chút không quá khả năng.

Xem ra, Lục đại nhân không giống người như vậy.

Lúc này hắn nói chuyện: "Thì ra Lục mỗ không giống như người làm quan, nghe nói An Cư có ảnh hưởng một phương, An Cư đại công tử không nên hiểu lầm như vậy mới đúng."

Lời vừa nói, An Cầm Hoa toát mồ hôi lạnh, quay đầu nhìn người bên cạnh, hán tử kia ập úng, "Không phải... Không phải này..."

Lời còn lại bị nuốt xuống.

Lục Duệ vẻ mặt lạnh nhạt, lông mày run lên, đánh giá người trong phòng, rồi mở miệng, "Hôm nay vừa vặn mọi người tới đây, nói vậy sự việc này không cần ta nhiều lời, chẳng qua lần trước đã nói, thứ nhất là phương thuốc, dùng lượng các loại không cần thiết nói ra, chỉ là cầm vài thứ kia vào, người cho người của mình nhuộm vải cho ta xem. Lần trước bên Định Châu bên tra ra thuốc nhuộm bị cấm, nói vậy các người biết can hệ trong đó."

Lục đại nhân lo thành như vậy sao? Cốc Vũ bọn họ không sợ, bên chọn mua tư cũng có quy củ, chỉ cần là cục dệt nhuộm trong cung sử dụng, tỷ như lư hoàng thì bên ngoài tuyệt đối không dùng đến. Nếu pha trộn một ít để đạt hiệu quả, đó là mạo hiểm bị tra ra sẽ không ổn.

Nhưng chỗ có lợi, sẽ luôn có người muốn mạo hiểm.

Tiếp theo, Lục duệ lắc lắc cây quạt trong tay, lạnh nhạt nói: "Mặt khác các người phải nói rõ xuất xứ, không thể không rõ ràng cứ đưa hàng lên, còn phải có một người bảo lãnh, bằng không một cửa hàng nhỏ, hàng tốt thì tốt, cũng dám mở miệng ăn mấy ngàn thất, lại không biết lượng sức mình. Các người hẳn đều là người thông minh, nhưng cũng có kẻ có công phu sử tử ngoạn! Bị tội gì ta mặc kệ, chỉ là không cần trì hoãn việc của ta!"

Lời này nói ra sắc mặt mọi người trong phòng ngượng ngùng, An Cẩm Hoa nhìn thẳng qua bên An Cẩm Hiên, "Lục đại nhân, ngài không cần lo lắng, An Cư chúng ta nhiều năm như vậy..."

Mí mắt Lục Duệ vừa lật, "Ta chỉ cảnh tỉnh. Lo lắng cũng không phải là ta."

Bộ dịch bắt đầu triển khai một dãy bàn, cây quạt của Lục Duệ đóng lại, vỗ vào tay, đứng lên, "Được, đồ của các vị có thể để ở chỗ này, đến lúc đó sẽ bình định."

Văn chương quây nâng đỡ của An Cẩm Hiên bọn họ đến để thê bài ngay ngắn, có dệt nổi, ám văn đoạn làm thành váy sam, vải phi mây tía hình quạt, rất nhiều mũ bát giác, đa số là hàng nhẹ, cũng may vải vóc đều do Vương Ninh Thị trong ngày thường tỉ mỉ chọn, thành phẩm sẽ làm cho người cảm thấy, vải này nên làm như thế.

An Cẩm Hoa nhìn, nói thầm một tiếng, "Có làm cho lắm cũng mất mặt xấu hổ thôi."

Bên kia là những cửa hàng lớn, mỗi một dạng đều chiếm chỗ lớn, An Cẩm Hoa phe phẩy cây quạt cười hì hì nói: "Tuy nói là thành phẩm, hàng của chúng ta là như thế này, phải có thể lên mặt bàn mới được."

Vài người Cốc Vũ không cùng hãnh nhiều lời, ánh mắt nhìn chăm chăm vào vật cuối cùng được nâng lên trên bình phong. Đúng vậy, kia dệt nổi kia ám văn, tuyệt đối cửa hàng An Cẩm Hoa không thể làm được, hoa văn tuần hoàn đều nhau, thiên biến vạn hóa, trư lung cơ, dù lớn cũng không có khả năng như thế, trừ phi chỉ có một khả năng, hàng dệt nổi của hãnh và hàng dệt của Vân Cẩm Các, xuất ra từ một chỗ — hoa lâu cơ. Sao hãnh có thể có? Chuyện này tựa hồ đã không trọng yếu.

An Cẩm Hoa rất vừa lòng với lối đánh bất ngờ thành công này, thấy bộ dáng giật mình của vài người không khác với tưởng tượng của mình, rất vừa lòng, "Thế nào? Nhị đệ, người không biết vài cửa hàng của ta, hiện tại sư phụ đã có thể làm hàng dệt nổi? Cũng khó trách, người rất ít khi đi qua."

Các đốt ngón tay của An Cẩm Lâm bắt đầu trở nên trắng, nhưng cố nhịn xuống.

Đầu Cốc Vũ trống rỗng, nhớ tới ngày ấy Hoa Ti Nhu vội vàng ra ngoài, nếu mình đi theo thêm chút nữa có phải sẽ thấy được chút manh mối không? Nói trở lại, dù mình phát hiện lại có ích lợi gì đâu? Hoa Thị khẩn trương Hoa Ti Nhu, nàng không có khả năng không biết hậu quả như vậy,

nhưng nàng vẫn là làm, chẳng lẽ muốn nói vì một chữ tình sao, vẫn là một chữ ngu...

An Cẩm Hoa mang theo tư thái đắc thắng nói, "Đại nhân, xin hỏi khi nào thì định xuống, bên ta đều chuẩn bị tốt."

Lục Duệ giật nhẹ khóe miệng, nhìn vài người An Cẩm Hiên, thấy bọn họ không có biểu cảm gì, vượt cằm, ngược lại nhìn An Cẩm Hoa, "Thế nào, người thực vội?"

An Cẩm Hoa nhếch khóe miệng, xua tay, "Không vội, không vội! Chỉ là họ không có thứ này, nên hỏi khi nào thì bắt đầu."

"Lắm miệng!" Thanh âm tuy không lớn, nhưng biểu cảm của Lục Duệ đã nói lên hết thấy.

Qua một thoáng, hần mới nói tiếp: "Nếu định xuống như vậy sợ là không tốt lắm đâu, miễn cho có người nói bản quan bất công."

Trong lòng An Cẩm Hoa muốn mắng, người này không biết xấu hổ, vốn do người định đoạt, người chọn lựa cái gì thì làm cái đó, bày vẽ như vậy, thật là! Còn có bạc lúc trước không biết đưa đi chỗ nào, quay đầu phải tìm họ Chu tính sổ mới được, theo đà này chắc không định xuống, người bên Vân Cẩm Các tựa hồ cũng không có kinh hoảng, chẳng lẽ thật sự đã có ăn ý?

Trong lòng An Cẩm Hiên càng gấp, nhưng không biểu lộ trên mặt, trong lòng ba đào cuồn nổi, từ khi thấy được hàng dột nổi, hần mới hiểu được, có một số việc không thể theo góc nhìn của mình. Cốc Vũ từng nói qua, nữ nhân làm việc không thể dùng thường thức để nhìn. Bằng không sao Hoa Ti Nhu lại hồ đồ đến bước này?

Tốt xấu gì mình còn đem kia bí phương dùng tới, đến lúc đó nhuộm màu, hy vọng có chút đường sống, bằng không hàng dột nổi giống nhau như đúc,

mình nên như thế nào? Không có chút nắm chắc nào.

Mặc kệ bọn họ nghĩ như thế nào, trái lại Lục Duệ tự nói xong, "Lúc này cũng tiện sửa tiền lệ, người bên Định Châu, Bình Châu đều chuẩn bị tới đây, dĩ nhiên là có danh vọng là có thể nói, đến lúc đó xem biểu hiện của các người như thế nào là sẽ rõ, chỉ cần vượt qua một nửa số người quảng thê xuống, là có thể ở lại."

Đến lúc mọi người giải tán, mọi người như chưa thể hoàn toàn tiêu hoá những lời này, nhưng Cốc Vũ hiểu thời điểm thương hội ký kết không xa, nhưng ai có thể cam đoan những người đó không có tư tâm? Nhưng cũng khó nói, lúc này người rất coi trọng thanh danh của mình. Nếu họ trưng bày sản phẩm không tốt sẽ ảnh hưởng đến môi làm ăn của mình thậm chí là danh vọng. Chỉ là phế phẩm thường xuất hiện trong tình huống không ngờ, nếu xảy ra thì sao? Chẳng lẽ chỉ đành nghe theo mệnh trời? Chuyện hôm nay tựa hồ đối với Cẩm Hiên càng bất lợi.

Lúc chuẩn bị ra cửa, An Cẩm Hoa nghiêm trang nhìn An Cẩm Lâm nói, "Cẩm Lâm, người còn muốn cùng bọn hắn đi sao?"

Vài người An Cẩm Hiên và Văn chương quây đứng lại, An Cẩm Lâm không lên tiếng.

An Cẩm Hoa lại truy vấn một tiếng, "Sao người làm như thế? Tâm tư của người ta đều biết, đến lúc đó ta đi nói với tổ mẫu là được, không cần phải đi như vậy. Lại nói người xem, hiện tại các người có gì đâu? Tội gì tranh cái này nọ chứ. Chẳng lẽ một chút tình nghĩa huynh đệ người cũng không có?"

An Cẩm Lâm phản nộ không thể nhịn được nữa, cuối cùng bùng nổ, "Vậy thì sao? Lúc các người đối với đại ca như vậy, người có nghĩ tới cái gì kêu là tình nghĩa huynh đệ không? Người cảm thấy bố thí chút xiu sẽ khiến cho ta tay không đi ra sao? Hay là ta muốn mang ơn, người thực cho ta đường sống sao? Người tưởng sẽ thắng sao? Dù là thắng cũng chưa chắc

xong. So thủ đoạn ta không bằng người, nhưng dựa vào thủ đoạn lừa gạt phụ nữ hết lần này đến lần khác cũng chỉ có người mặt dày dùm!"

Chờ An Cầm Hoa phản ứng định đánh trả, An Cầm Lâm đã giận dữ đi thật xa. Mà bên cạnh, một đám người không rõ chân tướng vây quanh.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 311+50: Suy Tính Đối Sách

Người vây quanh An Cẩm Hoa nghe An Cẩm Lâm nói xong, bắt đầu chỉ trỏ hăn, còn khe khẽ nói nhỏ, cảm giác ngày xưa lại trở lại, có chút chột dạ, tựa hồ hôm nay sở hữu hết thảy đều do mình không từ thủ đoạn đoạt lấy, chưa nói đến thủ đoạn của hăn bị bóc trần giữa ban ngày ban mặt làm cho người ta nói. Hăn có chút chịu không nổi.

Người chột dạ luôn có phản ứng, xám xịt rời đi là thượng sách, có người gào to tỏ vẻ lo lắng cho mình, An Cẩm Hoa không thích thế, nhưng chỉ có thể cắn răng hận An Cẩm Lâm. Hừ! đến bây giờ hăn còn dám lên mặt, qua vài ngày nữa xem hăn như thế nào. Cho hăn khóc!

Lúc này Chu quản sự thấy đám người vây quanh, đúng là lúc cần đến mình, huống hồ lúc này chắc là chủ tử có thể đứng vững gót chân, nên đại nhân chọn mua tư mới tới mới ra quy củ này, đối với hăn cực kỳ có lợi. Có lẽ những người khác không biết nhưng hăn rõ ràng nhất. Nếu mời người từ Bình Châu, Thanh Châu đến, thương nghiệp tơ tằm luôn có chút liên lạc với những người đó, vốn rất quen thuộc, không thiếu được nên chuẩn bị một phen. Lúc này đứng vững gót chân, chuyện khác không nói, chỉ sợ An Cư gia nghiệp sẽ do hăn quản, nếu mình có thể thành quản sự bên ngoài, sẽ rất thể diện hơn bất cứ cái gì.

Trong lòng vui sướng khát khao một tương lai tươi sáng, Chu quản sự âm thầm áp chế kích động, sắc mặt hung ác, "Nhìn cái gì! Người đâu?" Vài gã sai vặt vội vàng đi lên.

Có thể Chu quản sự mới cúi đầu khom lưng với An Cầm Hoa nói: "Lần này cần chúc mừng chủ tử. Bên bọn họ sợ là không có gì để diễn xướng."

Thấy bộ dáng hoà nhã của An Cầm Hoa đang theo dõi hẳn, Chu quản sự thầm kêu không tốt, quả thực là thế, "Người làm ra chuyện gì! Bạc đưa đi nơi nào rồi? Tự mình nuốt sao?"

Tuy thanh âm vững vàng nhưng Chu quản sự đã phát run, "Tiểu nhân đâu có lá gan đó. Đã đưa đi, ai biết hôm nay đại nhân chọn mua tư "

An Cầm Hoa vốn đã kêu quản sự đưa bạc, tự cho là hạ thấp giọng để lót đường người ta lại mang ơn. Tất nhiên là không thể để quản sự đi, chuyện khác không nói, chỉ cảm thấy thương nhân làm chuyện gì cũng không sao. Có bao nhiêu gia nghiệp, không đều là thương hộ sao! Sĩ nông công thương, một cái xếp hạng đầu tiên một cái xếp hạng cuối cùng, có tiền lại bị khinh mạn như vậy. Lúc này hẳn chi bạc, lại không đoán trước được hiệu quả, dĩ nhiên muốn truy cứu.

"Người đưa cho ai? Đã không đưa cho đại nhân, thì hoàn trả lại cho ta." An Cầm Hoa nói xong câu này cũng không quay đầu lại, đi.

Còn lại Chu quản sự với vẻ mặt đau khổ, hẳn tuyệt đối tin tưởng chủ tử nói được sẽ làm được.

An Cầm Hoa trở về nhà, thấy phu nhân đang ôm Hồng Nhi tại kia chỉ vào này nọ dạy phân biệt, hai mẹ con cười thành một đoàn. Vốn định nói với nàng về chuyện của Hoa Ti Nhu, miễn cho có người mách lẻo với nàng mình sẽ phiền toái, nhưng bị An Cầm Lâm nói một trận tâm hắc liên rối loạn, hơn nữa tình cảnh lúc này này không thích hợp nên nhịn xuống.

"Hồng Nhi, xem ai đã trở lại? Hôm nay có thuận lợi không?" Vẻ mặt ôn nhu cười.

An Cẩm Hoa bỗng nhiên nhớ tới cái gì, cười đem chuyện xảy ra hôm nay nói với vẻ sầu lo, "Ta quen biết nhiều, chỉ sợ Cẩm Lâm tên tiểu tử kia, không biết bị cái gì mê tâm trí, muốn đối đầu với chúng ta. Ta tự nhận ta đối với hắn cũng không tệ, nếu không lúc trước ta nên nói cùng tổ mẫu, muốn kế tục gia quy năm đó, hắn không nhất định có thể ở lại đây đâu."

Phụ nhân cười nhẹ, trong lòng nói thầm chẳng phải năm đó các người cũng chiếm đoạt của đại phòng, vô cớ xuất binh sao? Mấy chuyện đó nương từng nói qua, chỉ là mấy năm nay nhạt dần, lão thái thái một lòng muốn tẩy sạch, nhưng những lời này nàng vĩnh viễn sẽ không nói ra miệng, chỉ khuyên giải an ủi, "Người không cần cùng hắn so đo nhiều như vậy, hắn chỉ nhất thời mê tâm trí, không phải người đều chuẩn bị tốt sao?"

An Cẩm Hoa tự đắc một hồi, lại có chút khó xử, đem trọng điểm đại nhân chọn mua tư nói vừa rồi, là thỉnh người bình phán, nói một lần, sau đó lo lắng nói: "Người cũng biết thương hộ đều đương đầu với tư lợi, vạn nhất hắn phải đi ra ngoài sẽ không ổn, những người đó sẽ thừa dịp chúng ta không để ý tính kế, còn nữa hai năm nay Cẩm Lâm chạy qua bên kia không ít."

Phụ nhân để vú nuôi ôm Hồng Nhi đi, rồi mới nói: "Dù như vậy người cũng đừng lo lắng, phụ thân cũng quen biết nhiều, đến lúc đó chờ những người đó đến, ta mang Hồng Nhi về nhà mẹ đẻ."

Sắc mặt An Cẩm Hoa vui vẻ.

Bên An Cẩm Hiên không có thoải mái như vậy. An Cẩm Hoa sử chiêu này làm cho bọn họ bất ngờ không kịp đề phòng, cũng may lúc đó vũ yên la vẫn là tốt, nhưng hàng của An Cẩm Hoa cũng không kém, còn không biết là người nào.

An Cẩm Lâm cũng sút đầu mẻ trán, "Thật là thất bại, ta muốn lấy danh nghĩa của ta đút lót, ta không tin bọn họ không động tâm!"

An Cẩm Hiên chưa nói gì, Đoàn Vô Vi lại thấy rõ, "Không được! Làm thế không khác chi giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm. Nếu chúng ta cho không bên kia cũng đưa, căn cơ của chúng ta không bằng người ta không chịu thua nổi cũng không có khả năng chi ra, lại nói biện pháp này quá nghiệt và cũng còn chưa tới bước đó." Lúc này, Đoàn Vô Vi đồng tình không muốn bên kia đắc thế. "Chẳng qua hẳn có nhà mẹ đẻ phu nhân trợ lực, một ngoại thất nuôi ở bên ngoài cũng giúp đỡ, người nói đây là số phận gì chứ!" Hiên nhiên là muốn nói đến cảnh ngộ lúc trước của mình.

Cốc Vũ nghe thế rung mình, trong lòng âm thầm tính toán.

An Cẩm Hiên cũng nhanh nhạy, giờ phút này nhất quyết không thể buông tha, rất nhanh phân công công tác, "Ta nhất định phải biết rõ ràng, Đoàn đại ca đi tới xưởng của bọn họ tìm hiểu, nói vậy bên kia có người quen biết. Vừa rồi Cẩm Lâm cũng nói chưa từng thấy qua hàng dệt nổi kia, quả nhiên là đã... lấy ra, sợ là không thể làm được giống như đúc. Cẩm Lâm! Người trở về tận lực hỏi thăm là người nào. Văn đại ca! Người ở trong cửa hàng, có tin tức cái gì đều đến nơi này, Như Ý..."

Cả trái tim Như Ý luôn hồi hộp, bây giờ nghe Kim lão bản kêu, là lúc dùng mình, vẻ mặt nghiêm túc, "Kim đại ca! Chỉ cần ngài nói cần Như Ý, Như Ý..."

An Cẩm Hiên nhú mày ngắt lời của nàng, vốn định để nàng trở về nói chuyện với Hoa Thị, giờ phút này bỏ ý niệm đó, "Thôi, ta đưa người trở về, phường nhuộm bên kia ta có chuyện cần xử lý, Cốc Vũ —— "

Cốc Vũ cười cười, xua tay nói: "Ta còn có một số việc làm, các người không cần để ý ta, đến lúc đó lại coi sao."

Nói đến đây, sắc mặt mọi người đều ngưng trọng, chỉ có tâm tư Như Ý như nai con nhảy loạn, đỏ mặt vụng trộm đánh giá An Cẩm Hiên, nhưng An Cẩm Hiên đã ra cửa. Cốc Vũ cũng ra cửa tìm một chiếc xe.

"Cốc Vũ, người?" An Cẩm Hiên có chút không yên tâm.

Cốc Vũ biết hẳn muốn nói cái gì, nhưng có một số việc không thích hợp nói ra trước mặt nhiều người, nên quay đầu cười cười, "Ta muốn đi tìm một người."

An Cẩm Hiên vừa thấy động tác của nàng ngớ ra một chút, trong lòng biết Cốc Vũ có lời muốn nói, lập tức đổi ý, vẫy tay, "Hổ Tử! Người đưa Như Ý cô nương trở về, ta đưa Cốc Vũ đi xem xét lát nữa sẽ về, người ở phường nhuộm bên kia chờ ta."

Như Ý cứng lại, xoắn khăn tay trong tay, phần nộ nhìn Cốc Vũ. Gặp chuyện lớn như vậy, nàng còn muốn làm gì? Lưng không thể khiêng tay không thể xách, không ngoan ngoãn cút về nhà ngốc còn chạy loạn bên ngoài, thời điểm mấu chốt còn muốn liên lụy Kim lão bản đưa nàng. Hừ! Loại tiểu thư này không thích hợp ở bên ngoài chạy. Thôi thôi! Sau này tự nhiên hẳn sẽ hiểu mình mới là hữu dụng nhất, tốt nhất.

Cốc Vũ chờ bọn hắn phân công nhau làm việc xong, "Cẩm Hiên ca, người hoài nghi phường nhuộm bị mất đồ?"

Theo lời An Cẩm Hiên nói, không có khả năng hàng dệt nổi giống nhau như đúc. Cốc Vũ còn nghi ngờ, nên An Cẩm Hiên muốn đi dò thám rõ ràng. Đoàn Vô Vi sẽ đi tìm hiểu vì sao An Cẩm Hoa làm được. Nếu thật là một mình Hoa Ti Nhu, nàng đi ra ngoài không lâu lắm, theo lý mà nói không có khả năng hoàn thành trong thời gian ngắn như vậy. Hoa Ti Nhu có thể sử dụng hoa lâu cơ, nhưng nàng khác Hoa Thị, trong khoảng thời gian ngắn làm ra được như vậy, thật không thích hợp.

Như vậy chỉ có một khả năng, là An Cẩm Hoa không muốn bị bên này cướp đi mỗi mua bán, lớn mật kêu Hoa Ti Nhu trộm hàng dệt nổi đi. Đơn đặt hàng cùng giao hàng còn có một khoảng thời gian, hẳn tin tưởng có thể

làm được trong thời gian đó. Nhưng quy củ của đại nhân chọn mua tư lúc này, nếu hãn không thể làm ra mà mượn gà đẻ trứng, sợ là khó khăn.

Nhưng trước mắt tình thế của An Cầm Hoa quả thật cực tốt, có nhà mẹ đẻ phụ nhân và người tình của mình giúp đỡ, bằng không An Cầm Lâm sẽ không nói dối muốn đi đứt lót.

An Cầm Hiên quay đầu thấy bộ dáng suy tư của Cốc Vũ, "Cốc Vũ, người nghĩ gì?"

Cốc Vũ ngẩng đầu nhìn hãn, cúi đầu nói: "Vừa rồi Đoàn đại ca nhắc nhở ta, bọn họ có hai trợ lực, một người là vợ chính, một người không phải là kẻ chúng ta cứu trở về sao? Nhưng các người đã quên, hai người trợ lực này có khả năng là thủy hỏa bất dung ..."

An Cầm Hiên nhìn Cốc Vũ, "Nếu lúc trước biết có hôm nay, người vẫn cứu nàng sao?"

Kỳ thực sao nàng không hỏi lại mình chứ. Cốc Vũ dĩ nhiên hiểu tâm tư mâu thuẫn của hãn lúc này, có tính không là dẫn sói vào nhà không, "Cầm Hiên ca, sự việc này chúng ta làm không sai. Trước kia chỉ nghĩ là cứu một mạng, sau này phát triển thành cái gì chúng ta không biết, cũng không thể tưởng được, chỉ bằng tâm tư lúc đó mà thôi. Có một số việc đã không thể đoán trước, chúng ta không thẹn với lương tâm là được. Chuyện này không vì người khác, mà vì chính mình."

Nói ra là tiếng lòng của An Cầm Hiên. Hãn kích động, cầm tay Cốc Vũ. Tìm được một người hiểu mình như thế thật rất khó, bất quá hãn đau lòng, "Cốc Vũ, cuốn người vào chuyện xưa của ta như vậy, ta thật áy náy. Ta đã đáp ứng Kinh Trập..."

Cốc Vũ không muốn nghe hãn nói tiếp, trái lại tự đi lên xe, "Không so với ta còn có người thích hợp hơn, Cầm Hiên ca! Đưa ta đi gặp Lữ nhị nãi nãi."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 312+51: Mũ Huyền Cơ

Lư nhị nãi nãi nhận được bái thiếp, dùng tốt nhất thiếp vàng, bút tích nhẹ nhàng tiêu sái.

Lúc này, bái thiếp ở trong tay An Cẩm Hoa phu nhân, Tề Thị. Nàng lấy tay chạm đến đầu chữ viết, để nhũ mẫu ôm Hồng Nhi nói: "Trước kia ta nghe nói Lư Thị rất giỏi quản gia, trong vòng luẩn quẩn của những phu nhân thành Vân Châu xem như là người khéo léo. Đây là lần đầu tiên ta thu được bái thiếp như vậy."

Nhũ mẫu cũng không phải là người không có kiến thức, thấy nãi nãi nhà mình có chút chua xót, vỗ Hồng Nhi cười nói: "Lư nhị nãi nãi là kỳ tài, nghe nói hồi nhỏ được nuôi dưỡng như nam tử, dĩ nhiên sẽ có chút phong thái tiêu sái. Còn nãi nãi ngài là bảo bối do phu nhân chăm lớn lên nên lịch sự tao nhã. Nghe nói Lư nhị nãi nãi một năm tổ chức yến hội một hai lần. Lần trước ngài không có thu được, không phải vừa lúc sinh hạ Hồng Nhi sao? Trước kia ngài còn ở khuê trung, dù nàng muốn mời, lúc đó phu nhân cho người đi sao? Yến hội đó cũng không có thỉnh mời khuê trung, chờ đến khi nãi nãi thành thân, lúc nàng muốn thỉnh, bảo bối bọn họ còn không bằng, trong nhà ai chịu cho người đi ra ngoài?"

Lời nói không khêu nãi nãi nhà mình, cũng không có nói Lư Thị không tốt, lại làm lòng Tề Thị thấm thía, những câu thấm lòng người. Tuy nàng lớn lên ở khuê các nhưng nếu có nha đầu lúc này nói những lời không hiểm lạ hoặc không có gì đặc biệt hơn người, chắc nàng sẽ không thoải mái.

Mà nhũ mẫu này, nhiều năm mi cao mắt thấp nhìn đời, lời nói ra làm cho người ta thoải mái.

"Hong nhi, đi cùng nương được không?"

Hồng Nhi y y nha nha than thở, trông rất vui. Mời các phu nhân, có đưa nhỏ đi là bình thường, huống chi nàng trừ bỏ muốn kết bạn với vài vị phu nhân hợp ý ở ngoài, cũng muốn để Hồng Nhi lộ mặt trước mọi người, trong lòng có chút đắc ý, mình sinh hạ khuê nữ phu quân ngay cả thông phòng cũng không có, còn không là tiện sát người khác. Đã đi ra ngoài, lại là lần đầu, dĩ nhiên không thể thua trận.

Rất nhanh, Tề Thị cầm cầm cây quạt An Cầm Hoa cố ý mua cho nàng trong tay. Chất liệu dĩ nhiên là tốt nhất trong cửa hàng của mình, quan trọng là coi như là hợp với tình hình, là một bộ sen hạc ảnh đồ, giang mai hạc bút tích, mặt trên còn khảm lục bảo thạch hợp lại càng tăng thêm quý phái. Nàng đi một đường tới trước, trong lòng thật là vừa lòng.

Chủ nhà Lữ Thị nhiệt tình tiếp đón. Thấy Tề Thị đến vội vàng kéo qua cười, "Đã sớm muốn mời người, trước kia từng nghe nương người nhắc tới, đáng tiếc tới tới lui lui mãi đến hôm nay."

Một bên có người mày rậm mắt to cười nói: "Còn không phải sợ không ngồi được nơi này? Hay là sợ ăn trên đỉnh đầu người?"

Lữ Thị giận liên vổ một chút, ngược lại nhìn Tề Thị cười nói: "Nàng là người không quy củ, người không cần để ý nàng. Nói cũng lạ, người mạng tốt. Người vừa gả tới ta đã nhìn chăm chăm, nào ngờ thật vất vả được đập tuyết thưởng mai, người lại có thân mình. Muốn mời tới lại sinh đứa nhỏ. Cũng không phải là lần đầu tiên, đừng làm như người xa lạ, đều là người một nhà chơi đùa thoải mái."

Tề Thị vừa vào cửa đã nghe giọng điệu các nàng như vậy, chưa từng kiến thức qua, trừ bỏ âm thầm ngạc nhiên là rất hứng thú, nhưng không thất lễ.

Đám người đến đông đủ ở Liên Hoa Đường nghe vũ, nghe thấy có người xì cười, "Các người nhìn một cái, nàng muốn thỉnh cũng không chọn thời tiết tốt một chút. Xem ra không chừng lát nữa sẽ đổ mưa, chúng ta ngồi canh lá sen tàn người bùn đất, chẳng lẽ tranh nhau bị ướt sũng sao?"

Mọi người cười một hồi.

Tề Thị thấy là mày rậm mắt to lúc này, thầm nói nhà ai sao không có quy củ như vậy, lại thấy Lư Thị không phiền lòng, ngược lại tiếp theo câu chuyện, "Nhờ ta mới mới biết được chỗ tốt, xem ra có thể sử dụng được người. Vừa rồi phải nói bùn nhão ở hồ sen sao? Hay là người đi xuống ngắt mấy cái lên, coi như một cảnh. Nếu vừa khéo mưa rơi, ướt sũng cũng có thưởng."

Giọng nói không có hạ xuống, người chung quanh đã ồ ồ cười vang, phu nhân mày rậm mắt to kia càng thoải mái, ngửa đầu cười xong rục rịch, "Nhưng người nói để ta đi xuống làm củ sen, ta sẽ đi xuống đi hái hai đoạn lên, đến lúc đó cũng tốt đem ngào đường, cho miệng quý tâm đẹp các người nếm thử, lúc đó mới biết được ưu điểm của ta."

Lư Thị che đầu ra dáng nhức đầu, "Các người nhìn một cái, coi như ta gặp hạn. Nàng cầm tinh con khỉ, ước gì mình biến mình thành con khỉ dính bùn, ta không có cách nào, hay là uống ly trà này coi như ta nói sai rồi, không cần nói tiếp nữa được không?"

Mày rậm mắt to Tạ Thị, thấy nàng chịu thua cũng không khách khí, đón lấy ly trà uống, "Hiếm khi thấy người chịu thua, bất quá là đau lòng cái hồ của người thôi, trà này chắc cũng không có tư vị gì."

Lư Thị thấy không sai biệt lắm, bất động thanh sắc cười, đem lời nói ra, "Người nhìn người kia, cũng không hẳn là trà, chỉ bỏ thêm nước mật. Người cho là ta nguyện ý chịu thua sao? Ta chỉ sợ người đi xuống thì bà bà người không buông tha ta!"

Đến phiên một phu nhân kể bên nói, "Bà bà nàng không quản rộng như vậy. Hôm nay chúng ta vui chuyện chúng ta là được."

Lư Thị hé miệng, thâm ý nhìn nàng, cười thần bí, "Nếu người khác như vậy ta không tiện thỉnh. Nàng thì khác, thế nào cũng phải đến."

Vừa nghe lời này, đều là huệ chất lan tâm, trong khoảng thời gian ngắn liên hệ tới nước mặt vừa rồi, hơn nữa đều là người từng trải, hiểu ra xong ào ào chúc mừng. Tề Thị ăm Hồng Nhi tại kia khanh khách cười, phá lệ thoải mái.

Tạ Thị mang thai đầu tiên, thấy mọi người cười như vậy có chút câu nệ, vừa vặn thấy Hồng Nhi cười đến vui vẻ, lại ôm lấy nựng nịu, "Nha, bé thật dễ thương, cái mũi rất khác biệt, làm ta hâm mộ người, ta cũng muốn sinh một khắc băng ngọc mài như vậy là tốt rồi."

Thì ra Tề Thị tưởng các nàng sẽ khen cây quạt của nàng, nhưng nghe tới mũi của Hồng Nhi, ánh mắt mọi người hấp dẫn nhìn qua, rất thích nhưng cũng nhàn nhạt cười nói: "Mũi không do ta làm. Cha nàng tự mình đi ra ngoài kiếm về."

"Hoa hồng nhưng trên mặt thoát nhìn không sai, chỉ là lớn một chút."

"Nghe nói là lão bản tiệm thêu tự mình vẽ, hoa hồng gọi là hoa hồng giống, vừa khéo thích hợp Hồng Nhi của chúng ta đội."

Tạ Thị cảm thấy hứng thú với lời này, "Chỗ nào, chỗ nào? Ta phải đi mua hai cái để dành."

Người một bên bế Hồng Nhi, nhìn cái mũi một hồi nói, "Không cần hỏi, đây là hàng của Nguyên Dật Tú Trang, ta đã nói nơi khác không tinh xảo như vậy. Mặt trên có dấu hiệu của tiệm thêu nè. Lại nói ngoại trừ hai mẹ con họ, ta chưa thấy tú công tốt như vậy. Sợ là trả không ít bạc đi, nhưng cũng thật đáng giá."

Đề tài vừa mở ra, dĩ nhiên không ai tỏ vẻ mình lạc hậu, tiếp tục nói: "Nhã nương, người không cần nghĩ, ta nói chả trách này mũ nhìn rất quen thuộc. Ta thường đi tiệm thêu đó, nhà chúng ta không có khuê nữ, lão thái thái nói đôi hạt châu ở phía trên là cái gì châu tối, không chịu bán cho ta, nhất định là có một nam một nữ cầm, lại nói nàng tổng cộng chỉ thêu một cặp mũ bí đỏ, nơi khác muốn bắt chước cũng khó."

Lời này làm Tề Thị nghe xong nhảy dựng, lời trong lời ngoài cảm giác không thích hợp.

Phu nhân nói xong thấy nàng như thế, vội khoả lấp, "Người không nên đa tâm, ai không biết nhà các người có bản sự, nhà người là ngành dệt, nàng là tiệm thêu, phải trông cậy vào vải vóc của các người mà, không chừng đã bán cho nhà các người, người chờ lúc sinh con tới lấy mũ là được!"

Lời này không làm Tề Thị thoải mái hơn. Dĩ nhiên nàng biết Nguyên dệt Tú Trang, chẳng qua bởi vì nghe An Cẩm Hoa nói tiệm thêu đó cùng Vân Cẩm Các và An Cẩm Lâm qua lại rất thân mật, tất nhiên là vải Vân Cẩm Các. Nàng chưa từng đi qua bên kia, phu nhân kia nói vì quan hệ song phương nên bán cho hẳn, cơ hội này quá nhỏ, có phải vì con gái mà mua về không……

Tâm, rối loạn. Bên ngoài trời tối sầm, mưa thu rơi. Tích táp thanh âm, lúc nghe mưa nên tâm bình khí hòa, nàng lại cảm thấy gió thu ào ào có chút lạnh.

Có phu nhân cười nói: "Hoa tàn nghe tiếng mưa rơi, thì ra là cảnh trí này. Nhã nương, người vừa nói muốn thu về, không phải là thưởng thức, đúng là kêu chúng ta nghe."

"Ta đã nói sao lại đến đây nghe mưa, chỗ không lớn còn xa, trước kia là ở phía trước."

Nói cái gì nữa, Tề Thị tựa hồ đã nghe không vào, nên lúc hành lệnh nàng chờ dẫn đợi người ta nhắc nhở mới hồi phục tinh thần lại, tạm tiếp được, uống vài ly rượu, đầu óc cũng mơ hồ.

Lúc mưa tạnh là lúc không sai biệt lắm, chén bàn hỗn độn, hơn nữa đều uống một chút rượu, nóng lên, chỉ có Tạ Thị uống nước, tại kia bất mãn lải nhải.

Giải tán, lúc Tề Thị vực tinh thần cáo từ đám người đã có chút hoa mắt. Nhũ mẫu che chở Hồng Nhi ở trong xe ngựa, thấy thần sắc nàng không đúng vội khuyên bảo. Tề Thị luôn cho rằng mình mỹ mãn, trong lòng sao không có trở ngại, lại uống rượu, nên không quan tâm kêu xe ngựa đi Nguyên Dệt Tú Trang.

Có một lão thái thái và một cô nương ở đó. Thấy nàng đến liền tiếp đón, nàng ngượng ngùng hỏi: "Cô nương, trong cửa hàng còn có bán mũ bát giác bí đỏ không?"

Cô nương kia liền ngậy ngấn cả người, hì hì cười nói: "Phu nhân, mỗi mỗi ta chỉ thuê có hai cái thôi, là một vị công tử mua rồi. Lúc đó hình như mang theo một nha đầu, nói là mình có một nam một nữ, vừa vặn nữ nhi thích hợp đội cái hoa hồng, con trai là đám mây, một cái là hạt châu đỏ sậm, một cái là hạt châu màu xanh. Cả thành sẽ không tìm được cái thứ hai. Ai! Công tử kia thật có phúc, có một đôi long phượng thai nhi..."

Hai mắt Tề Thị đen lại.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 313+52: Thận Trọng

Người nếu xui xẻo, uống nước lạnh cũng bị sặc. Hiện tại Chu quản sự xem như sâu sắc thấm thía ý tứ này.

Hắn vừa mới đi hỏi thăm người mình đưa bạc lúc trước, một chút mặt mũi đều không có, trong lòng thầm trách chủ tử mình nhưng không dám nói ra. Hắn chưa gặp qua đại nhân chọn mua tư, người ta lại không phủ nhận, kết quả biến thành mình có lỗi. Chỉ đành kêu khổ, mắt thấy phải bỏ tiền túi ra đền, hắn sao bồi thường nổi chứ. Đang lúc sốt đầu mẻ trán, nghe nói phu nhân cho mời, hắn tha thiết mong chờ đi vào, nào ngờ câu nói đầu tiên là, "... Người là người đi theo bên cạnh, cần phải suy nghĩ kỹ trước khi nói."

Cho tới bây giờ phu nhân đều cười tủm tỉm.

"Phu nhân ngài cứ việc hỏi, tiểu nhân tất nhiên biết sẽ nói tường tận." Trường hợp phải nói, Chu quản sự có thể nói thành hàng.

Tề Thị cũng không vòng vo, nàng một lòng nghĩ, nói không chính chừng các phu nhân bên ngoài đều đã biết hết rồi, mình lại như bò khoe khoang phu quân mình yêu thương khuê nữ bao nhiêu, nghĩ tới ánh mắt đầy thâm ý, nàng liền đứng ngồi không yên.

Tính nhẫn nại bình thường tiêu ma hầu như không còn, hừ lạnh một tiếng, "Ta hỏi người, lão gia ở bên ngoài nuôi một người."

Mồ hôi lạnh của Chu quản sự tí tách xuống dưới, nếu nói có, về sau An Cẩm Hoa truy cứu mình không còn đường sống, nhưng tình cảnh trước mắt

không thể tùy tiện hỏi, đang chần chờ đã nghe xoạch một tiếng, ly trà vỡ thành mảnh vụn ngay dưới chân mình. Chân hẫng mềm nhũn, vội quỳ trên mặt đất, một mảnh sứ vừa khéo ngay dưới đầu gối hẫng, chỉ dám chuyển mông không dám hé răng, "Phu nhân, tại hạ thật sự không biết. Tuy ta luôn đi theo gia ở bên ngoài, nhưng thường bị sai phái đi ra ngoài, chẳng phải lúc nào cũng ở kề bên..."

Lời này tựa hồ không giả nhưng Tề Thị đã mở miệng hỏi sẽ không có khả năng buông tha hẳn, "Đừng cho là ta không biết các người ở bên ngoài có tâm địa gian xảo gì. Không lòng vòng với người, hiện tại người làm hư chuyện, ta có thể cùng gia nói, phải coi người như thế nào."

Như thế có thể lo lắng, nhưng Chu quản sự vẫn có chút băn khoăn. Chiếu theo tình thế này, nếu sau này An Cẩm Hoa biết chuyện của mình hôm nay, tuy chuyện đưa tiền làm ầu tả những tốt xấu gì có thể lượng giải, nhưng nếu làm xấu sau lưng hẳn, làm sao hẳn có thể buông tha mình... Đến lúc đó phu nhân được sung ái hay không còn khó nói.

Hắn không có cơ hội nghĩ lâu, thanh âm cách bình phong lại vang lên, "Người đừng tưởng có thể đắc tội gia, hiện tại đúng là thời điểm mấu chốt của hẳn, nếu người có thể nói với ta, ta còn có thể nhìn xem có cơ hội vãn hồi hay không, bằng không hẳn sẽ bất chấp. Người cho là ta tìm người là người có tư cách cò kè mặc cả sao? Đừng tưởng rằng lấy lòng hai bên, nên biết mình có phân lượng gì. Ta nói một câu, người không là gì cả."

Chu quản sự cười khổ, ấp úng nói: "Chẳng phải tiểu nhân không nói, chỉ là suy nghĩ chuyện gần đây. Tiểu nhân thật không có nhìn thấy gia lui tới cùng người nào, gần đây nhất hẳn thường một mình đi tới Sừng Dê phường nhuộm."

Lời này cho mình một đường sống, tựa hồ không nói gì, nhưng là đều nói.

Tề Thị hừ lạnh một tiếng, xem như buông tha hẳn.

Chờ hẳn lui ra, Tề Thị vội kêu một gã sai vặt vào, "Mau qua bên kia nhìn xem, coi là hồ mị nào mê hoặc hẳn thành như vậy!"

Nhũ mẫu ở một bên cảm thấy nàng có chút quá, hơn nữa nàng và Tề Thị là một cọng dây thừng. Nếu Tề Thị không dễ chịu, nàng cũng tốt không đi đâu. Vì thế liền khuyên nhủ: "Nãi nãi, ngài nên bình tĩnh một chút, cho dù gia ở bên ngoài có người, ngài... đi tìm như vậy hẳn không hận người sao? Đến lúc đó người ở chỗ nào?"

Tề Thị đã giận đến hồ đồ. Nếu lúc nàng có thai, An Cẩm Hoa có một hai thông phòng, thậm chí nạp thiệp về, nàng sẽ nhẫn, sao cứ phải làm thành như vậy? Hiện tại có một phu quân biết lạnh biết nóng, còn tưởng rằng mình có phúc phận, bỗng nhiên nghe nói hẳn ở bên ngoài có người, không chỉ vậy mà còn có đứa nhỏ. Con! Chẳng phải là mình vào cửa không lâu đã có..... sao nàng chịu được cơn giận này.

Quả thực là sỉ nhục của cả đời nàng.

Nhũ mẫu không có cách nào, thấy sắc mặt nàng trắng bệch vội khuyên bảo, thật vất vả ổn định một hồi, mới kêu nha đầu hồi môn tên Hồng Tụ vào, "Người mau về phủ, đi gọi phu nhân, phải nói rõ mọi chuyện!"

Hồng Tụ nghe lời đi.

Bên này náo nhiệt như vậy, lại nghe nói người quan chọn mua tư thỉnh từ Bình Châu, Thanh Châu đã đến.

Xe ngựa trực tiếp vào thương hội tơ tằm, tuy không giam lỏng, nhưng không có người đến dứt lốt. An Cẩm Hoa nghe xong giương giọng cười to, "Thật sự là trời giúp ta."

Về nhà định kêu Tề Thị về nhà mẹ đẻ, nào ngờ tìm không thấy người.

Lại nói ngày đó An Cẩm Hiên đi phường nhuộm, chuyện lớn như vậy hẳn không định giấu giếm Hoa Thị, huống hồ cảm thấy không cần giấu diếm. Hàng dệt nổi, quả thật thiếu một thất, chẳng qua còn chưa biết có phải là Hoa Ti Nhu đưa qua bên kia không, và đưa đi như thế nào. Đoàn Vô Vi tìm được tiểu nhị quen biết trước kia, nói chính là Hoa Ti Nhu qua bên đó dạy bọn hắn.

Biết được tin tức, Hoa Thị hôn mê bất tỉnh.

Hoa Ti Nhu nghe thấy động tĩnh, vội chạy đến, có chút lo lắng, nước mắt chảy dài hỏi người bên cạnh, lại không ai trả lời nàng, thậm chí không ai nguyện ý nhìn nàng một cái.

Hoa Thị từ từ tỉnh dậy, thấy Hoa Ti Nhu rơi lệ, giương tay một cái tát đi qua.

Hoa Ti Nhu chưa từng chịu tội như vậy, ô mặt khóc nói: "Nương —— "

Mặt Hoa Thị không có một tia huyết sắc, cắn chặt răng, hai mắt trừng nàng.

Hoa Ti Nhu cảm thấy không thích hợp, lại không biết vì sao lại như vậy, đành phải mềm yếu lại khiếp đảm kêu một tiếng, "Nương, ngài như thế nào, không cần làm ta sợ."

Hoa Khửu khóc không ra nước mắt, "Người đừng kêu ta là nương. Hoa gia chúng ta... Hoa gia chúng ta không có người như vậy!"

Hoa Ti Nhu ngớ ra.

Hoa Thị nhìn chăm chăm nàng hỏi: "Người nói, hàng dệt nổi bên An Đại là người đưa? Bản vẽ cũng là người trộm đi ra ngoài? Còn có, người giả bệnh cũng là vì đi ra ngoài gặp hắn? Người thật giỏi!"

Đã biết đáp án, nhưng nàng vẫn muốn chính miệng Hoa Ti Nhu nói ra, trong lòng sao không mong nàng lắc đầu phủ nhận, nhưng nàng thất vọng rồi, "Nương, vì sao? Người tội gì nhất định phải bị khuê nữ của mình như thù nhân? Vài thứ kia đều cho ta, ta lấy có gì sai đâu? Nói đến cùng chẳng phải hấn vì chúng ta sao? Thiên Nhi có cha cũng có nương, nhưng vì sao lâu như vậy ngài không cho gặp mặt? Vì sao nhất định phải đau khổ đối phó hấn? Như vậy về sau ta còn mặt mũi nhìn hấn? Vì sao người không muốn thấy nữ nhi tốt chứ? Nữ nhi biết trước kia ngài chịu rất nhiều đau khổ, nhưng Thiên Nhi không cần lớn lên giống như nữ nhi như vậy, vì sao người nhất định khiến cho hấn sống như vậy..."

Phách một thanh âm vang lên, không là Hoa Thị đánh, là Như Ý với vẻ mặt phần nộ. Nàng nhìn chăm chăm vào Hoa Ti Nhu, lại để nàng trốn tránh được. Nàng nghĩ là nhìn chăm chăm như vậy Hoa Ti Nhu sẽ áy náy, chưa từng tính toán đối phó với nàng, nhưng không ngờ nàng mặt dày đến nông nổi đó.

"Hoa tỷ tỷ, đây là lần cuối cùng ta gọi người như vậy, bởi vì người không xứng. Những lời của người là con người nói sao? Người trách bá mẫu? Người trách sao? Chưa thành thân đã cùng người tư tình, lúc bá mẫu với người chạy trốn chết có oán trách qua người sao? Cốc Vũ cùng Kim lão bản cứu người về, nghĩ hết mọi phương pháp giúp người thoát khỏi Đoàn gia, người báo đáp thế nào? Lúc này đây, ở thời điểm mấu chốt nhất, người trộm thứ quan trọng nhất ra ngoài, đến lúc bọn hấn thua hai bàn tay trắng người sẽ vui vẻ sao? Đến lúc đó chỉ sợ khi An Cư đón người vào cửa, lúc đó người sẽ gặp ác mộng mỗi ngày không được an nghỉ, ngay cả súc sinh cũng không bằng. Còn có, người là người của Hoa gia, sao người không biết hàng dệt nổi đối với Hoa gia có ý nghĩa gì? Vậy mà người đem tặng ra ngoài..."

Lúc đầu Hoa Ti Nhu nghe còn có vẻ xấu hổ, nhưng sau đó hừ lạnh, "Khá lắm! Chính nghĩa lắm! Người lại tốt được đến đâu? Không phải lòng người

âm thầm hướng về người khác sao? Hừ, đáng tiếc người ta chướng mắt người! Còn lén lút đi theo ta, người tưởng ta không biết sao! Không có người, ta không lấy ra được sao, hừ!"

Sắc mặt Như Ý lúc đỏ lúc trắng, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, "Người là nói ……", ngón tay phát run, "Ta không giống người mặt dày như vậy!" Nói xong vẻ mặt mất tự nhiên xoay mặt qua một bên.

Hoa Ti Nhu nhìn người bốn phía, thấy toàn là ánh mắt hèn mọn, nàng bất chấp, "Nường, qua trận này là chúng ta tốt rồi..."

Thanh âm Hoa Thị lạnh lùng vang lên, "Người đi đi, coi như ta như không đưa con gái này. Tội nghiệt của người sợ là không bồi thường nổi, tự giải quyết cho tốt."

Hoa Ti Nhu thấy Hoa Thị kiên quyết như vậy, xụi lơ trên mặt đất, lại không cam lòng ngẩng đầu nhìn.

Bỗng nhiên, trong lúc mọi người cho rằng nàng đau thương muốn chết, nàng lại đứng lên, tay thẳng tắp tới giành lấy Thiên Nhi đang ở trong tay Cốc Vũ, "Ta đi, ta mang theo Thiên Nhi đi, ta..."

Cổ tay Cốc Vũ bị nàng kéo, Thiên Nhi khóc lớn lên, mũ trên đầu cũng rơi xuống đất. Hoa Ti Nhu đâu còn lo lắng nhiều như vậy.

Vốn Cốc Vũ không có khí lực, lại không đoán trước nàng sẽ làm như vậy, cố ôm chặt Thiên Nhi. Rốt cục, Hoa Ti Nhu bị Như Ý dùng sức đẩy té xuống đất, Hoa Thị tức giận đến ngất đi.

Hoa Ti Nhu có chút điên cuồng, cướp người không được, nói: "Thiên Nhi, Thiên Nhi người chờ, nường đi tìm cha người, tìm cha người..."

Cứ như vậy chạy đi ra ngoài.

Sau một lát, Đoàn Vô Vi từ ngoài cửa vào, nhìn về phía bọn họ gật gật đầu.

Đương nhiên Cốc Vũ biết lúc này bên kia hẳn đã an bày xong, chỉ còn đợi trình diễn một hai màn hay, nhưng trong lòng không có nửa điểm thoải mái, ngược lại khó chịu như nuốt phải ruồi bọ.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 314+53: Chống Lại

Như Ý thấy Hoa Ti Nhu chạy, chạy nhanh qua ẩn vào nhân trung của Hoa Thị. Cốc Vũ ở một bên cũng nén giận lấy lại tinh thần, vừa dỗ dành Thiên Nhi vừa bắt mạch cho Hoa Thị. Nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, một ngày như già đi mười tuổi. Có con như thế, thật là nghiệp chướng.

Trong lòng không có tư vị gì, Hoa Ti Nhu quá mê muội, ngoại trừ An Cẩm Hoa, trong mắt nàng rốt cuộc không còn thấy bất cứ ai, không thấy cả mẹ ruột của mình, cứ như vậy không để ý mà đi, bởi vì ma lực của tình yêu sao? Thật làm bắn hai chữ này.

An Cẩm Hiên và Đoàn Vô Vi hai người chỉ có thể ở một bên lắc đầu cười khổ, không thể giúp gì. An Cẩm Hiên định thần nhìn Cốc Vũ nói: "Nơi này giao cho các người, chúng ta đi thương hội, chút nữa là bắt đầu."

Cốc Vũ tự nhiên biết chuyện nặng nhẹ, thấy hấn lo lắng, liền cho hấn ăn khóa thuốc an thần, "Cẩm Hiên ca, các người yên tâm, chờ bá mẫu tỉnh dậy đi lại sẽ không ngại. Phường nhuộm nhiều người như vậy cần gì kêu họ làm."

An Cẩm Hiên và Đoàn Vô Vi ngấm lại cũng đứng, liền ra cửa, ở trong ngõ nhỏ tách nhau ra làm việc. Hoa Ti Nhu chạy đi đã một lúc, sợ là sẽ đi phường nhuộm. Đoàn Vô Vi dĩ nhiên biết Tề Thị đã chờ ở đó, nhưng sao mà biết? Nói đơn giản cũng đơn giản, hấn đã ở bên An Cẩm Hoa lăn lộn nhiều năm như vậy, làm chuyện lớn không được, nhưng phá rồi chuyện của hấn thì không khó. Lát nữa thôi An Cẩm Hoa sẽ sút đầu mẻ trán. Trên mặt An Cẩm Hiên không có nét vui sướng, ngược lại lộ ra nghi hoặc. Trải qua

việc này, hẳn rất rõ ràng. Tuy An Cẩm Hoa có thể giở trò khôn lỏi, nhưng dựa vào chút năng lực ấy phải cố hết sức đối phó với An Cẩm Lâm. Lúc trước dùng cách gì mà làm cho cha mẹ đến nông nỗi đó? Chẳng lẽ cha mẹ mình không có quan hệ gì với hẳn hay cha mẹ hẳn là kẻ ác... Sao lại đi nhanh như vậy, là báo ứng sao?

Hắn lắc đầu, thầm nói: "Người nghĩ nhiều như vậy làm gì." Như không chấp nhận được suy nghĩ này, trước mắt còn nhiều chuyện cần hẳn xử lý, chỉ mong đến lúc đó có thể hòa nhau một ván.

Mặt Hoa Thị trắng bệch, rớt cục tỉnh lại, vẻ mặt đờ đẫn, ánh mắt trống trơn.

Lúc này có ai nhẫn tâm để nàng nói, Cốc Vũ đỡ nàng, "Hoa bá mẫu."

Lúc này Hoa Thị mới ngẩng đầu thấy các nàng, đã không có bóng dáng An Cẩm Hiên, "Kim lão bản đâu? Bọn họ đi thương hội?"

Thanh âm khàn khàn già nua đầy thương tâm, nói xong lại khụ một trận, Như Ý vội vuốt lưng nàng, "Bá mẫu! bây giờ người không cần quan tâm, bọn họ đã đi, sẽ biết xử lý."

Hoa Thị trầm ngâm một hồi, khẽ cắn môi "Như Ý, cho chải đầu cho ta. Cốc Vũ! đưa bá mẫu đi qua."

Như Ý kém chút nhảy dựng lên, vội khuyên bảo: "Bá mẫu! Người không cần đi qua, thân thể là quan trọng nhất. Lại nói còn có Kim lão bản, có Đoàn đại ca, sẽ không sao."

Cốc Vũ trầm ngâm nhìn vẻ mặt kiên quyết của Hoa Thị, tuy nàng không rõ lúc trước Hoa Thị bị tội gì, mấy năm nay trải qua đau khổ ra sao, nhưng là truyền nhân Hoa gia tổ nghiệp, tân khổ canh giữ nhiều năm, trong lòng khổ sở không phải người bình thường có thể cảm nhận. Mắt thấy trách

nhiệm trọng chốn tổ nghiệp sắp thành, lại bị khuê nữ của mình đảo loạn, sao nàng cam tâm được. Đối lại là mình, mình cũng hội hợp lại đi ra ngoài.

Biết khuyên can vô dụng, Cốc Vũ không nói nhiều, từ trong lòng lấy ra hai viên cổ thần hoàn, "Bá mẫu, người ăn thuốc này, từ từ không nóng nảy đi, bọn họ cũng vừa đi không lâu."

Như Ý trừng mắt nhìn Cốc Vũ, vẻ mặt không đồng ý, "Cốc Vũ, người nên khuyên giải. Đi qua như vậy không giúp được gì, càng làm cho bọn họ thêm loạn."

Bình tĩnh mà xem xét, Như Ý có ý tốt. Bên An Cẩm Hiên không thể bị quấy rối, nhưng nhìn ánh mắt của Hoa Thị, nàng không thể cự tuyệt. Chẳng lẽ nàng có ý khác?

Hoa Thị từ từ hồi sức, nhìn các nàng nói: "Nàng cầm đi bản vẽ, nhưng công đoạn ở giữa do ta đích thân xem xét, còn có khác... Khụ khụ! nàng còn chưa học được chân truyền... Ta nên mau chân đến xem, An Cư có mặt mũi gì mà dùng thứ đó, dám dở thủ đoạn âm hiểm. Đồ của Hoa gia là của Hoa gia, không ai được lấy đi."

Như Ý ngó ra. Cốc Vũ cẩn thận suy nghĩ những lời này, đột nhiên mừng rỡ, "Bá mẫu, người nói cho dù các nàng có món đồ đó, cũng không thể làm ra được hàng chính tông!"

Đã nói, là bí phương đâu thể đơn giản như thế? Quả nhiên là như vậy, Hoa Thị đi An Cẩm Hoa không thể làm ra được hàng dệt nổi. Cho dù làm ra, ở trước mặt chính bản, đồ nhái căn bản không có đường đi, chọn mua tư thế sẽ có ấn tượng không tốt. Với ấn tượng không tốt đó, có phải An Cẩm Hiên sẽ có thêm cơ hội hay không?

Trong lòng nháy nhót, Như Ý cũng phản ứng, "Đúng, đúng, đúng! An Đại thật đáng ghét, chỉ muốn chiếm đoạt đồ của người khác, Bá mẫu nên đi vạch trần hắn!"

Nói xong liền vui rạo rức chải đầu cho Hoa Thị, thay một thân xiêm y, rồi ra cửa phân phó xe ngựa.

Hoa Thị hạ quyết tâm, định đứng dậy lại đá trúng cái mũ trên đất, Như Ý nhặt lên cả giận nói: "Thật sự là, các người đi là được, ta ở nhà trông nom Thiên Nhi, miễn cho..." Ý thức được lời này tựa hồ không đúng, ngược lại nói: "Người xem mũ này. Bá mẫu, người vừa ra tay là không giống với, nhìn thật tinh xảo."

Từ khi biết được tính toán của Hoa Thị, Như Ý trở nên nói nhiều. Hoa Thị quay đầu liếc nàng một cái, thấy mũ quả thực lạ mắt, nhưng không phải do mình thêu, "Không phải là người thêu?"

Như Ý lắc đầu, Hoa Thị cầm lên, thấy hạt châu xanh trên mặt mũ, ánh mắt đột nhiên trừng lớn: "Này... Này từ đâu đến?"

Như Ý thấy nàng phản ứng như vậy, có chút thất kinh, "Bá mẫu, ta thấy mũ đẹp, nghĩ là người làm ... Chẳng lẽ là do nàng làm?"

Nàng, dĩ nhiên là chỉ Hoa Ti Nhu. Hiện tại nàng không biết đáp án, lúc đó thấy Hoa Thị nói chuyện quyết tuyệt như vậy, vừa muốn giữ Thiên Nhi, trong lòng nàng dựa vào một cổ sức mạnh, chạy đi ra cửa.

Những ủy khuất trong những năm gần đây tựa hồ đều tuôn trào ra. Từ nhỏ nàng đã không nhớ rõ hình dáng của cha mình, nhưng cũng không nói. Nhiều năm qua, nàng luôn cảm thấy nương không dễ dàng. Nào ngờ nàng thật nhẫn tâm, không ngờ nương lại nhẫn tâm đến thế. Rõ ràng Thiên Nhi là ruột thịt của mình, nàng nhẫn tâm không để hấn nhận cha ruột còn không tính, chẳng lẽ còn muốn nàng giúp đỡ đối phó cha hấn sao? Phụ tử phản bội nhau về sau sẽ như thế nào? May mắn là mình tỉnh ngủ sớm, mới không gây lỗi lớn. Về phần ân cứu mạng của Kim lão bản bọn họ, sẽ có rất nhiều phương thức hồi báo, ai kêu hấn ngay từ đầu đã đối chọi với Mộc đại ca

chứ? Không có mình, không có Thiên Nhi, bọn họ đi đến bước này được sao...

Hoa Ti Nhu tội nghiệp mình. Ai lại không có khó khăn riêng. Nàng không mang Thiên Nhi đi được, mẹ ruột coi mình như kẻ thù, mình cũng không có danh phận gì, tội danh vong ân phụ nghĩa chắc phải đeo trên lưng. Nhưng nàng không thấy mình làm sai. Đúng vậy! nàng không sai. Là mẹ của Thiên Nhi, trong lòng nàng chỉ có thể dung hạ bọn họ. Nói đến cùng mình bất quá là một nữ nhân có số khổ mà thôi, vì sao tình thế luôn làm cho nàng cùng đường? Không đúng, còn có đường đi, phải mau đi tìm hắc, phải đoạt Thiên Nhi về. Thiên Nhi là cốt nhục của bọn hắc, nói đến đâu cũng không qua lý này.

May mắn thay thấy có xe ngựa, người tốt bụng trên đời còn rất nhiều, "Cô nương có việc gấp, muốn đi một đoạn đường?" Nàng không nói hai lời vội đi lên, "Phiền toái đi Sừng Dê Hạng!"

Nàng khóc suốt, nước chảy dài, cũng không thấy khác thường.

Một chiếc xe ngựa phía sau luôn đi theo.

Sừng Dê Hạng An Cư phường nhuộm, An Cẩm Hoa đang làm chuẩn bị cuối cùng, lập tức phải thương hội. Trong lòng hắc có chút bất ổn, hàng dệt nổi bên cạnh không sai biệt lắm, sinh ý cuối cùng cũng không bị cướp đi, bằng không tổ mẫu sẽ thất vọng mình. Cẩm Lâm tên tiểu tử lại cả gan làm loạn, hắc cho rằng hắc có cái gì! Qua hôm nay, hắc chỉ có ngưỡng mộ mình. Nếu đón Thiên Nhi vào cửa, sẽ để hắc về thôn trang. Đi thôn trang miễn cho quấy rối.

Tâm tình trước mắt tuyệt vời không bình thường.

Đột nhiên có người vừa khóc vừa chạy vào, một thân bẩn hề hề , không khỏi ghét bỏ nhú mày, "Sao lại mở cửa thế này... Xúi quẩy!"

Còn chưa mắng xong, người khóc sụt mướt liền mềm yếu kêu lên: "Mộc đại ca, nhanh đi cứu Thiên Nhi đi!"

Phường nhuộm của An Cẩm Hoa, tất nhiên Hoa Ti Nhu thường đến, người bên hăn cũng tin được, nên không có cố kị, "Chuyện gì mà náo thành như vậy, qua hôm nay..."

Hoa Ti Nhu nhào vào trên người hăn, nước mắt nước mũi chảy xuống dưới, như là tìm được chỗ dựa, cả người như nhũn ra, khóc nói không ra lời.

May mắn canh giờ còn chưa tới, An Cẩm Hoa vỗ lưng nàng: "Thật là khổ người. Người yên tâm, chờ thêm vài ngày ta tiếp người trở về, không để người như vậy."

Hoa Ti Nhu nói, "Mộc đại ca, chờ... chờ không được. Nương biết ta đưa đồ của Hoa gia cho người, đuổi ta đi, ô ô..."

An Cẩm Hoa nhượng mảy, chưa nói qua với gia đình, vốn nghĩ từ từ rồi tính, nói chỗ lợi hại với nàng, là mượn con trai để quản gia, đến lúc đó chộp gia nghiệp vào tay mình, Tề Thị hăn sẽ lấy đại cục làm trọng. Còn nữa, đến thời điểm đó mình sẽ kiên cường một chút, nàng không sinh con trai cho mình... Nhưng bây giờ Hoa Ti Nhu muốn xuất hiện, phải nên làm thế nào đây.

Hăn không nghĩ gì, "Vậy thì đi, trước hết ở bên ngoài đã..."

Nước mắt Hoa Ti Nhu nhiều hơn, "Ta đi ra thì không gì, nhưng nương nói muốn Thiên Nhi mang họ Hoa, ta cũng giành bất quá bọn họ, Thiên Nhi —— "

An Cẩm Hoa đau lòng, lại dỗ, "Chớ sợ, chớ sợ, có ta đây. Dù gì cũng là con ta đúng không? Ngoan, hiện tại chúng ta qua bên kia, chọn mua tư

muốn chính mắt nhìn thấy đâu, vừa vặn người không ở đây, chờ chúng ta đả bại bọn họ, vợ chồng cùng quản gia còn, nương tử —— "

Câu độc thoại cuối cùng thuần túy muốn chọc cười Hoa Ti Nhu, nàng vừa nghe quả thực có chút thẹn thùng.

Trong phòng lại vang lên một tiếng cười lạnh, lạnh triệt nội tâm Tề Thị. Nàng đến xem, quả thực thấy, ngay từ đầu muốn nhào ra, nào ngờ vú nuôi cản, nói muốn giữ đường quay lại, nàng cắn chặt răng, mãi đến khi nghe An Cẩm Hoa nói vợ chồng cùng quản gia, sao nàng nhẫn được, hắn đặt mình ở chỗ nào? Yêu hồ kia là vợ sao? Mình lại là cái gì?

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 315+54: Thì Tính Sao

Năm đó Hoa gia nổi tiếng một phương, thành Vân Châu không nhất định ai cũng biết, nhưng nói tới cha con Hoa gia không ai không biết. Nếu dư dả một chút, đều mong muốn mặc vào vải của Hoa gia mà vinh dự.

Trước kia có tổ cấm, cán hoa cấm, tuyết đoạn, đến sau này có trang đoạn hoa đến thiên hương quyên, đan la sa, không loại nào không nổi tiếng.

Nhưng tổ huấn của Hoa gia từ trước đến giờ chỉ làm hàng dệt, một lòng nghiên cứu các loại dệt in, tục truyền là không muốn đi theo con đường mua bán luồn cúi. Ngày qua bình yên, phường nhuộm và cửa hàng, đều coi mỗi buôn bán với Hoa gia là quan trọng nhất. Từng đã còn có người nói: Tiệm vải thành Nam Lâm, ba lần bị nạn tai, chịu nhiều tổn hại, tơ lụa bị mất, người ta nói, lấy được vật của Hoa gia, được bí phương, sẽ thịnh vượng lâu dài.

Hoa Gia Tuấn là truyền nhân Hoa gia ở thời điểm cường thịnh nhất. Nhưng hắn không cam lòng với hiện trạng, một lòng không muốn canh giữ tổ nghiệp qua ngày, mà muốn phát dương quang đại nên bắt đầu thu tư sống vào tay, ở Tú huyện mua một vùng đất rộng lớn, bắt đầu nghiên cứu nuôi tằm, vừa muốn cải tiến máy dệt. Ai ngờ trời ganh tỵ người tài, mắt thấy sắp thành công, một trận lửa lớn, Hoa Gia Tuấn qua đời. Hoa phu nhân là người si tình nên cũng đi theo. Người chết cây đổ, quản sự lại mượn cơ hội sinh sự, càng ngày càng phá tan tành. Hoa gia là truyền thuyết trong ngành dệt, cho dù đã mai danh ẩn tích nhiều năm nhưng không ai qua mặt được bọn họ, nào ngờ lúc này đây Hoa Thị đang đứng trước mặt mọi người, hỏi sao không kích động.

Đặc biệt là chọn mua tư Lục đại nhân, cây quạt đen trong tay run run, "Này..." Đến cùng, vẫn nhìn xuống.

Hoa Thị nhìn về phía An Cẩm Hiên, gật đầu, rồi lại nhìn phía bình phong bên kia "An công tử, xin hỏi đây là do chính các người tự mình làm?"

Đây không phải là lần đầu tiên An Cẩm Hoa gặp Hoa Thị. Lúc này thấy nàng nhìn mình như vậy không khỏi có chút chột dạ, lại nghĩ mình đã an bày hậu chiêu, mất tự nhiên đáp: "Bá mẫu không cần khách khí với ta, này... "

Hoa Thị cũng không để hấn vô nghĩa tới thẳng, "Mấy thứ này chắc là trộm từ phường nhuộm của chúng ta ra."

Từ trộm thật sự rất chói tai, An Cẩm Hoa nhìn không được cãi lại, "Xem ngài nói, chúng ta đều là người một nhà, sao để người ngoài chê cười."

Mọi người cho rằng vốn Hoa Thị đứng bên Vân Cẩm Các, nhưng lúc này nghe An Cẩm Hoa nói như vậy, chẳng lẽ nàng cùng bên kia cũng có sâu xa, hàng dệt nổi là của ai?

Ánh mắt Hoa Thị lạnh lùng, "Người đừng kéo quan hệ với chúng ta. Ti Nhu đã chết tâm đi theo người, ta không coi nàng là người Hoa gia nữa. Nói đến cùng là Hoa gia hợp tác cùng Kim lão bản, tên là đoạn hoa, còn lại ta không cần biết nhiều như vậy. An lão bản! người nói thứ này là chính mình làm, xem ra chưa hẳn."

Nàng nói lạnh nhạt mà chắc chắn. Mặt An Cẩm Hoa ướm mồ hôi. Dù là như thế nào hấn không thể tưởng được, trước mặt nhiều người như vậy nàng dám nói như thế, ngay cả con gái cũng không để ý sao? Xem ra nếu bức người quá mức, cái gì cũng bị đập đổ.

An Cẩm Hoa mạnh miệng nói: "Dù vậy, không thể chỉ có các người mới có hàng dệt nổi đúng không? Hoa gia các người biến mất nhiều năm như

vậy, ai biết có phải người là Hoa gia không. Trái lại An Cư chúng ta nhiều năm qua chăm lo việc nước, hàng dật nổi đã có đại sư phụ rành rẽ."

An Cầm Lâm thấy bộ dáng An Cầm Hoa kiêu ngạo lại làm người ta chán ghét, mở miệng phản bác, "Không thể, thứ này không phải là An Cư."

An Cầm Hoa hèn mọn liếc An Cầm Lâm một cái, "Người cũng xứng nói An Cư? An Cư còn không tới phiên người đương gia. Tuy người quản vài cái cửa hàng nhưng không cần bừa bãi thành như vậy đi? An Cư có cái gì không có gì, không phải do người định đoạt."

Sắc mặt An Cầm Lâm bị kiềm hãm. Vừa muốn phản bác, chợt nghe đại nhân chọn mua tư cười ha ha, tựa hồ hân rất hứng thú, lại làm cho người ta cảm thấy lạnh gáy. Cốc Vũ đỡ Hoa Thị ngồi xuống, yên tĩnh đứng ở một bên xem tình thế phát triển.

Sau khi Lục Duệ cười xong, nhẹ nói một câu, "Chuyện nhà các người ta không dám có hứng thú. Ta cũng không phải là Tô đại nhân, ngay cả gia sự của các người cũng quản. Ta chỉ quản hàng hoá của các người, muốn biết chắc các người có thể tự tay làm ra, ngày mai sẽ biết rõ ràng. Nếu lừa dối về sau sẽ nếm mùi đau khổ. Về phần tranh cái gì không cần nói ở đây!"

Mọi người an tĩnh lại. Lục đại nhân hỏi An Cầm Hiên, "Người dám cam đoan ngày mai có thể giao đồ ra, thật có khả năng cung ứng?"

An Cầm Hiên gật đầu đáp ứng.

An Cầm Hoa cũng gật đầu đáp ứng, vẻ mặt chắc chắn làm cho Cốc Vũ lắp bắp kinh hãi. Theo lý mà nói giờ phút này Hoa Thị đã ra mặt, hân còn muốn cứng rắn chống đỡ sao? Đối với hân có lợi gì?

Bên ngoài một trận khóc gào truyền đến, Lục đại nhân cau mày. Vẻ mặt Tạ Hồng và mọi người không hờn không giận. Dù sao bọn họ vừa tới đây, cần biết cán của những nhà buôn ở đây, bọn họ có cái để lo đâu. Huống hồ

dù cảm thấy không ổn, đại nhân chọn mua tư còn ở đây, bọn họ không cần lo.

Lục Duệ quả thực có chút không kiên nhẫn, "Các người muốn làm gì? Người nào đến?"

Người ngoài cửa khúm núm đáp: "Nàng nói có liên quan với chuyện lần này, chúng ta sợ trì hoãn..."

Người xông vào là Hoa Ti Nhu, vừa thấy Hoa Thị liền reo lên: "Nương, van cầu người, đem Thiên Nhi trả lại cho ta đi."

Đây là chuyện gì? Hoa Thị nhìn Hoa Ti Nhu, xoay đầu đi. Cốc Vũ thấy hai mắt Hoa Ti Nhu rưng rưng nhưng không bi thương, cũng không biết nàng chạy đến đây làm gì, chẳng lẽ thật là đến cầu Hoa Thị? Sao lại không có nhân lực như vậy?

Hoa Ti Nhu gặp Hoa Thị không trả lời, quỳ xuống ôm đùi Hoa Thị, "Nương, Thiên Nhi còn nhỏ như vậy, chẳng lẽ người thật sự vì người kế tục của Hoa gia mà làm cho hãn không thấy được cha mẹ ruột của mình sao? Một đại ca, người mau tới van cầu nương a."

Mọi người thấy là một người tuổi trẻ, trong lòng đồng tình. Thấy Hoa Thị như thế, định mở miệng khuyên, nào ngờ lại nã tới An Cẩm Hoa. Là tình huống gì?

An Cẩm Hoa cũng đi tới, quỳ xuống trước Hoa Thị, đựng đầu, "Việc này đều do ta không đúng, chỉ cần ngài đồng ý ta sẽ tiếp Ti Nhu cùng Thiên Nhi vào phủ. Hãn là đứa nhỏ của An Cư chúng ta, một bút không viết ra được hai cái..."

Còn có gì không rõ. Hoa gia nữ nhi cùng An Cư dây dưa. Hoa lão thái thái vì Hoa gia, dĩ nhiên không chịu, lại cùng Vân Cẩm Các gán bó một mạch, như thế có thể lý giải.

Hoa Thị run run muốn đứng lên, Cốc Vũ thấy nàng như vậy vội giữ lại nàng nhỏ giọng nói: "Bá mẫu, sợ là không có đơn giản như vậy."

Hoa Thị đột nhiên tỉnh ngủ, phóng hoãn thanh âm nói: "Các người đang làm gì? Lục đại nhân không phải đã nói, gia sự không tiện thương lượng bên ngoài, nhưng đồ của Hoa gia... hừ."

An Cẩm Hoa vừa nghe, sắc mặt có chút xấu hổ, phảng phất như vừa rồi mình thật nóng nảy bây giờ mới phản ứng lại. Không chỉ có như thế, hẳn còn kéo Hoa Ti Nhu đứng lên.

Hoa Ti Nhu không quan tâm cứ gào khóc, "Nương a, ngài thật nhẫn tâm. Ta biết ngài giữ vật của Hoa gia không dễ dàng, nhưng máy dệt nổi đều không chỉ có Hoa gia mới có a. An Cư cũng có thể làm ra, tay nghề không sai biệt lắm. Người không chịu đối mặt với sự thật này, một lòng chỉ có Hoa gia. Ngài làm thế thì nữ làm sao mà sống a. Thiên Nhi là đứa nhỏ của Cẩm Hoa ca, điểm ấy không thay đổi được. Chẳng lẽ ngài chỉ cần một người kế thừa Hoa gia mà để nữ sống như vậy sao?"

Hoa Thị nghe Hoa Ti Nhu nói không rõ ràng, có chút phiền não, nhưng cũng có thể lý giải. Dù sao Thiên Nhi cũng không thể để cho bọn họ. Khi nào An Cẩm Hoa cũng có hoa lâu cơ?

Hoa Thị không trả lời, Hoa Ti Nhu tiếp tục khóc kể, hoàn toàn khác sự thật. "Người trong coi nhiều năm như vậy, muốn đồ của Hoa gia thấy ánh mặt trời. Nào ngờ vô tình biết được Cẩm Hoa ca cũng có hàng dệt nổi, ngài sợ bị ảnh hưởng nên nhất nữ nhi cùng Thiên Nhi ở nhà không cho ra ngoài. Cẩm Hoa ca chỉ có thể khó xử, hàng dệt nổi đã đưa đến bên này, người lại bắt Thiên Nhi, sai nữ nhi đem hàng dệt nổi sở bên kia thiêu huỷ... Ha ha, ha ha ha! Ta đã đem Sừng Dê Hạng phường nhuộm của An Cư hỏa thiêu. Ngài vừa lòng chưa? Nhưng người vì sao, vì sao còn không đem Thiên Nhi trả lại cho ta?"

Người đang ngồi, đột nhiên nghe được tin tức chấn động như thế, hai mắt sáng lên. Chuyện bi thảm nhưng không phát sinh ở trên người mình, bọn họ không cảm giác đau đớn người.

Hoa Thị kém chút đánh qua.

Cốc Vũ không có cách nào, nàng cũng không tiện giải thích. Loại chuyện này, càng nói càng đen.

Vài người bình phán, bộ dáng như hiểu rõ. Hoa gia thật ác độc, vì mình có thể thấy lại ánh mặt trời, lợi dụng cả nữ nhi của mình, còn không cho mẹ con nhận nhau, như thế hơi quá đáng một chút. Đã nhiều năm như vậy, An Cư có khả năng làm ra vật như vậy.

Liên tưởng đến việc buôn bán, bọn họ đều cảm thấy hợp lý. Để được kiều ngạo, ai mà không có chút thủ đoạn.

Như vậy, đợi lát nữa hàng của Vân Cẩm Các... Ai!

Hoa Ti Nhu nói xong bộ dáng đã có chút điên cuồng. An Cẩm Hoa ở một bên không ngừng an ủi, "Ti Nhu, không quan trọng. Phưởng nhuộm thì tính cái gì, hàng dột nổi tính cái gì, chỉ cần mẹ con các người không có việc gì là tốt rồi."

Nghe một chút, quả thật là uyên ương số khổ, làm nương mà quá mức nhẫn tâm.

Hoa Ti Nhu nói hết lời giống như đã hoàn thành đại sự, thân mình mềm nhũn, bất tỉnh nhân sự.

Rất nhanh, có người đưa nàng ra ngoài, An Cẩm Hoa lại đi không được, đối với Lục Duệ nói: "Đại nhân, người xem này, vốn ngày mai chúng ta có thể hoàn thành, nhưng hiện tại mọi thứ này đều bị hủy, sợ là ngày mai nhất quan..."

Yêu cầu này tựa hồ không quá phận.

Lông mi Lục Duệ khẽ chớp, "Vừa rồi người không nghe rõ lời bản quan nói? Ta chỉ hỏi người, ngày mai người có thể làm ra những thứ đó hay không? Muốn nói gì, đến lúc đó chuẩn bị cho tốt, muốn được sẽ được, không được sẽ không được."

An Cẩm Hoa nóng nảy. Biểu hiện của Hoa Ti Nhu trong dự kiến của hãn, nhưng Lục Duệ tựa hồ không có ý muốn nhả ra, sao hãn cam tâm, "Còn thỉnh đại nhân thư thả mấy ngày, hoặc là... "

Lúc này Lục Duệ mới hiểu được thỉnh cầu của hãn, "Người nói là bên người bị Vân Cẩm Các dối trá làm hỏng, muốn bản quan cho người một ít thời gian? Hay miễn cho người lúc này đây?"

An Cẩm Hiên vội vàng gật đầu.

Sắc mặt Lục Duệ trầm xuống, "Chuyện của người có quan hệ gì với ta? Cho dù là Vân Cẩm Các thì tính sao? Ta chỉ hỏi người chuyện ngày mai."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 316+55: Tài

An Cẩm Hoa ngạc nhiên nhìn Lục Duệ, như tiêu hoá không nổi lời hăn nói.

Lục Duệ không có biểu cảm gì, nhìn bốn phía một hồi, "Nga! chẳng lẽ An lão bản muốn ta thư thả ngày, nhất định nhận định là Vân Cẩm Các gây nên sao? Nếu Vân Cẩm Các còn nói thư thả thời gian muốn tra ra chân tướng, rồi bên người tiếp tục kêu oan uổng..."

Có người hợp với tình hình cười ha ha, "Lục đại nhân người quả nhiên là khó xử, nếu vậy sợ là sang năm cũng giao không xong. Ta không ngại, Lục đại nhân không đuổi thì ta không đi."

Có người nói như vậy, những người còn lại vội vàng hòa theo.

An Cẩm Hoa không cười. Sao hăn còn cười được. Đại nhân này thật sự quá mức kỳ quái, mới đầu không thu bạc cũng thôi. Sau này Chu quản sự hỏi thăm ra là bạc do tùy tùng hăn thu, chẳng lẽ hăn không nhúng tay? Đến phiên mình thì bị đè ép. Mặc dù thật sự mình không có hàng dẹt nổi kia, nhưng Vân Cẩm Các cũng bị bôi đen giao du với kẻ xấu.

Hăn một chọn mua tư có hiểu biết, không thể để ý đến mọi tranh luận, miễn cho đến lúc đó mình bị cuốn vào.

Quan gia không đều là như thế này sao? Tình nguyện không công chứ không muốn gánh tội. Tuy Lục đại nhân đặc biệt một chút, nhưng hăn mới nhậm chức hăn là cần than hơn, lại nói còn có bạc...

Hắn tính tốt lắm. Hoa Ti Nhu náo như vậy, hàng dệt nổi bị ngâm trong nước bẩn sẽ bị hư hỏng, như vậy Vân Cẩm Các và An Cẩm Lâm sẽ không có phần thắng. Đến lúc đó chọn mua tư bỏ qua đoạn hoa, lời đồn bên ngoài lan nhanh, thanh danh không tốt chẳng lẽ còn có người thích mặc ở trên người sao? Mà Vân Cẩm Các, không có danh vọng, bọn họ còn có thể chống đỡ bao lâu.

Đây là chủ ý duy nhất An Cẩm Hoa có thể nghĩ ra giữa lúc hỗn loạn ở phường nhuộm, chính tự nhận cao minh, bất đắc dĩ đại nhân chọn mua tư lại không kiêng kị.

Hắn trừ bỏ ngạc nhiên còn có thể làm gì, hắn là nghĩ đến một câu nói, người đi ở bờ sông, một ngày nào đó sẽ ướm hài.

Tạ Hồng mỉm cười hợp thời mở miệng, "Lục đại nhân, lão phu có thể nói một câu không?"

Lục Duệ thấy hắn như vậy, đành phải gật đầu.

Tạ Hồng ha ha cười "Nghe ra là hai bên đều có hoa lâu cơ cùng hàng dệt nổi, phân biệt không ra. Nếu không có gì cũng thôi, nhưng nghe kỹ lại không quá thích hợp. Nếu đều làm như vậy, về sau khó tránh khỏi việc ngài đi đến nơi nào, những người đó sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ để đạt mục đích. Chúng ta buôn bán cũng có người lương thiện, chỉ sợ trái tim băng giá, đó cũng là việc nhỏ, chỉ sợ ảnh hưởng đến thanh danh của ngài. Lại nói, ta tuyệt đối tin tưởng Hoa... phu nhân không là người như vậy."

Lời này nghe rất công tâm, nhưng nghe kỹ lại không như thế. Nếu không điều tra rõ chuyện này đã vội vàng dùng hàng của Vân Cẩm Các, chẳng phải về sau quan chọn mua tư sẽ không quản người gia hại lừa gạt, đến lúc đó sợ sẽ có tổn hại đến phát triển chung. Tuy thương nhân muốn kiếm bạc nhưng làm như thế tất nhiên sẽ khiến người nản lòng; Hơn nữa lời này truyền ra, vị trí chọn mua tư của hắn sẽ dao động, lại còn nói tin tưởng Hoa

gia không là người như vậy, nhưng có chứng cứ gì đâu? Quan hệ mẹ con, ai cũng không thể thù hận mẹ của mình như vậy. Xem là trời giúp Vân Cẩm Các, kỳ thực cũng là giúp An Cẩm Hoa một tay.

An Cẩm Hoa vui vẻ. Quả thực Tề Thị vẫn giúp mình.

Cốc Vũ thầm mắng, lão hồ li, Lục Duệ bị hấn nói đều sượng mặt.

Nàng bất chấp, khẽ cười nói: "Vị bá bá này, ngài tin tưởng Hoa bá mẫu thật sự là không có tin sai người.

An Cẩm Hoa lé mắt nhìn Cốc Vũ một chút, cười lạnh, "Cô nương, nơi đây cũng không phải là nơi cho người lên tiếng."

Cốc Vũ không sợ hấn, ngược lại là buồn cười, cũng không để ý tới hấn, "Ta nói bá bá không có tin sai người, lời ta nói là có nguyên do, mọi người đều nói mấy loại hàng này đều bị Hoa bá mẫu sai sử Hoa tử tử thiêu huỷ, nhưng là các người nghĩ lại xem tại sao phải làm như vậy? Nói là ghen tỵ hãm hại thì cũng chỉ là lời nói, sao không nói là bọn hấn ra điều kiện đáp ứng Hoa tử tử vào cửa chứ? Quả là tình thâm! Lúc Hoa tử tử chạy nạn đến Vân Châu, sao người không có mặt? Huống hồ khi đó không phải là đang mang hài tử của người sao? Lúc lên công đường người đi chỗ nào? Ở thành Vân Châu không có chỗ đi, vì sao không là người đi an bày, ngược lại là Vân Cẩm Các chứa chấp hấn? Sau khi sinh hạ Thiên Nhi người có thái độ gì?"

Mọi người nghe, thì ra còn có những chuyện này. Bọn họ không xa lạ gì gia huấn của An Cư. Nếu thật như vậy, xem ra An Cư cũng không phải là người tốt. Buổi nói chuyện, nước bắn hắt trên người Hoa Thị, lại bị Cốc Vũ tiếp được hắt ngược lại.

Cốc Vũ thấy An Cẩm Hoa muốn phản bác, vội cản: "Tốt lắm, ngài không cần phản bác, Lục đại nhân cũng nói là không phải lúc, chúng ta

không cần tranh nhau. Người nói thiêu huỷ hàng của người, xin hỏi có thiêu chết người không? Đại sư phụ a, tiểu nhị a có bị thương không?"

An Cầm Hoa phát tác không được, lại không hiểu nói, "Không có."

Đoàn Vô Vi ước gì không cần nhân chuyện của Hoa Ti Nhu mà đề cập tới mình, lúc này bắt đầu câu chuyện, "An lão bản thật liệu sự như thần a, vừa biết được tin bị thiêu huỷ rất trấn định không nói, còn có thể biết chuyện chưa được báo cáo."

An Cầm Hoa bị Cốc Vũ nói có chút choáng váng, lại nghe Đoàn Vô Vi nói như vậy, cảm thấy mình lỡ miệng, "Nếu người bị cháy, Ti Nhu vừa rồi. "

Cốc Vũ thấy trận tuyến của hắn có chút rối loạn, nói, "Tốt lắm, đại sư phụ của các người đều có mặt, lại do hắn làm ra hoa lâu cơ, như thế cũng không khó, các người lại làm ra là được. Vật là chết, người là sống, ai đúng ai sai sẽ biết, chuyện này không thể trì hoãn, người nói đúng không? Chỉ là một trận lửa thiêu phường nhuộm, người nói là người một nhà thiêu, kia không là..."

Thiêu cũng thiêu không, người lòng dạ đen tối.

Cây quạt trong tay Lục Duệ hợp lại, ha ha cười nói: "Còn chưa kết thúc, không muốn theo các người nói cong queo, còn tưởng rằng bản quan giúp đỡ."

Đến lúc này An Cầm Hoa cũng không nhận thua, "Đại nhân, không phải là chúng ta xấu, hoa lâu cơ cũng không khó làm, mọi thứ đã bị thiêu huỷ, ít nhất năm ngày mới có thể..."

Hoa Thị nghe trong lòng hiểu được, sao lại chịu cho An Cầm Hoa cơ hội xoay người, "Hoa lâu cơ của chúng ta cho các người dùng, ngày mai hy vọng người có thể làm ra!"

Thấy An Cầm Hoa há mồm muốn nói, Hoa Thị hừ một tiếng, "Chắc lại muốn nói không đồng dạng khó làm chứ gì! Nếu chỉ để ra đoạn hoa, hoa lâu cơ cũng không sai biệt lắm. Nếu người từ chối, sợ là muốn tính mưu kế gì, bằng không người cho sư phụ so với ta, cùng làm đoạn hoa, xuyên qua đánh vĩ ra sao, người ở đây đều ở trong nghề sẽ rõ ràng, sẽ không oan uổng người. Nếu không được, các người nói hoa lâu cơ có bao nhiêu tổng, nhiếp? Nếu giống của chúng ta thì dùng máy của chúng ta. Nếu không giống với, người có thể dùng máy không đồng dạng dệt ra đoạn. Làm được thì đồ của Hoa gia chấp tay đưa cho người!"

Lúc này mọi người không giấu được sự kinh ngạc, nhất là Hoa Thị nói đồ của Hoa gia, cái này không bao gồm hoa lâu cơ, cho dù trước kia có chuyện gì, cũng tuyệt đối là bảo a. Hai là Hoa Thị cân nhắc không kém nam nhân, vừa rồi Hoa Ti Nhu làm âm ỉ đã hoàn toàn lạnh nhạt.

Lúc này An Cầm Hoa xem như cảm nhận được tư vị chua sót, đâm lao phải theo lao không nói, mọi người đều nhìn mình, chỉ cần mình không thể làm ra hàng dệt nổi

Hắn rõ ràng nhất, tuyệt đối làm không được hàng dệt nổi. Lần này xem như hắn gặp hạn.

Nhưng không có một bậc thềm để bước xuống, hắn cố ổn định tâm thần, cười nói: "Đồ của Hoa gia dĩ nhiên là của Hoa gia, Ti Nhu từng nói với ta bá mẫu khổ tâm, nên vô luận như thế nào, ta là không muốn đi đến bước đó. An Cư hoa lâu cơ, bị huỷ thì huỷ, hết thầy đều là thiên ý, bá mẫu không cần truyền tin như vậy, miễn cho người có tâm"

Tuy lý do này có chút gượng ép, tốt xấu cũng không phải hoàn toàn không thể nào nói nổi.

Cốc Vũ nhìn hắn cười lạnh, nếu không biết người này, quả nhiên là vô địch a.

Tạ Hồng lão gia tử ha ha cười không ngừng, "Được, nhỏ tuổi coi như biết tốt xấu, nếu không là các người nào như vậy, chúng ta còn không biết Hoa gia đã đến, chúng ta chỉ có thể tưởng nhớ thôi. Hoa phu nhân, bán ta một mặt mũi, vẫn là Lục đại nhân nói đi."

Hoa Thị bức lui An Cẩm Hoa, trong lòng như cũ chua xót, nàng không muốn đưa hoa lâu cơ ra đây, bằng không ở đây đều là người khôn khéo, về sau hàng dệt nổi đâu còn là hàng độc môn nữa. Vừa rồi bị dồn đến đường cùng, giờ phút này dĩ nhiên xuống giọng, "Do đại nhân làm chủ."

Lục Duệ nhìn nàng, mỉm cười, "Cũng không sợ mọi người nói ta là bất cận nhân tình, có thể làm ra được làm chuẩn mức, những chuyện khác ta mặc kệ."

Uống qua trà, không khí trở nên hòa hợp hơn. Màn châm chọc vừa rồi cứ vậy đi qua.

Hàng dệt nổi của An Cẩm Hoa bị triệt hạ, Vân Cẩm Các đổ trạng nguyên.

Không còn gì để tranh luận, Cốc Vũ thấy Hoa Thị buông lỏng, cười nói: "Chuyện kế tiếp ta không hiểu, không bằng ta theo bá mẫu đi về trước."

Lục Duệ nhìn sắc mặt Hoa Thị, lại nhìn Cốc Vũ, thầm nghĩ này họ là người biết tiến thoái, không chỉ biết tiến thoái, ở lúc mình bị bí lại nhanh trí lấp lỏ hồng, làm cho người ta chỉ nghĩ đến Hoa gia... Lúc này nhìn kỹ lại là một tiểu cô nương thiên chân vô tà, nhiều lắm có chút nhanh mồm nhanh miệng thôi, quang mang phảng phất vừa rồi không còn, bị nàng giấu đi.

Có ý tứ.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 317+56: Lời Đồn Bắt Đầu

Đội Cốc Vũ các nàng đi rồi, vẻ mặt An Cẩm Hoa có chút hoảng hốt.

An Cẩm Hiên có chút kích động.

Hết thầy đều tiến hành đầu vào đấy. An Cư thiếu hàng dẹt nổi, còn lại cũng không kém cỏi. Bên An Cẩm Hiên, An Cẩm Hiên cố ý lấy điểm nhấn vào vũ cầm la, đơn độc chiếm được ưu ái của mọi người.

"Như hồng như trắng, phi vũ phi tình, nhìn không hoa mỹ nhưng có vẻ khác chẳng lẽ là?" Tạ Hồng đang thích ý ngồi uống trà, nghe mọi người nghị luận hàng dẹt kỳ quái, đầu tiên còn không cho là đúng, lúc nghe thấy hai câu trước hẳn đứng lên, lại nhìn kỹ nhẹ đạm hàng dẹt kia biến hóa vô cùng, rốt cuộc nhìn không được đi qua, "Đây gọi là cái gì?"

An Cẩm Hiên khẽ cắn môi, đang do dự lúc không biết lúc này có đúng thời cơ chưa.

Ánh mắt An Cẩm Lâm lóng lánh, trong lòng hiểu rõ, "Cực phẩm vũ yên la, Tạ đương gia cũng không biết sao?"

Tạ Hồng ngẩn ra, lập tức lấy tay sờ sờ, lại nhìn xem, "Hậu sinh khả ẩu, hậu sinh khả ẩu! Không nghĩ tới đây là vũ yên la, thật đến trình độ này."

An Cẩm Hiên thờ dãi nhẹ nhõm, thấy An Cẩm Hoa không có phản ứng gì, cười khố lắc đầu, sợ là mấy năm trôi qua, hẳn căn bản không nhớ được vũ cầm la của An Cư khi xưa có bộ dáng gì thôi.

Nhưng An Cẩm Hoa người này... An Cẩm Hiên không hiểu. Nhiều năm qua Cẩm Lâm không thay đổi, An Cẩm Hoa tựa hồ cũng không có biến hóa lớn, chẳng qua chống đỡ An Cư nhiều năm, có vẻ như đang xuống dốc. Tại sao lại là như thế, cùng đôi vợ chồng qua đời kia có quan hệ gì sao?

Mãi cho đến khi mọi người giải tán, An Cẩm Hiên không hiểu vấn đề này.

An Cẩm Lâm vui vẻ như đánh thắng trận. Lúc trở lại Vân Cẩm Các, mọi người cùng nhau ẩm ỹ đến nửa đêm, Văn chương quây phải tới khuya bảo, "Hôm nay tuy vãi của chúng ta vừa mắt mọi người, nhưng ngày mai cũng không thể thả long. Ngày mai ta đi theo xem cũng không sai biệt lắm, vãi người các người nên đi nghỉ ngơi mới được, qua lần này mới là lúc chúc mừng..."

Đoàn Vô Vi uống có chút say, "Thật giống đàn bà..... "

Lải nhải than thở cũng vì say.

Vì thế chỉ còn lại An Cẩm Hiên và An Cẩm Lâm.

An Cẩm Lâm cũng có chút men say, nhưng vẫn còn thanh tỉnh, cười khố cùng An Cẩm Hiên nói: "Kim đại ca... Đại ca, người biết không? Thật nhiều năm, thật nhiều năm rồi ta không có vui vẻ như vậy. Từ nhỏ ta là người không có chủ kiến, nhưng ta có đại ca... Đại ca ta lúc bảy tuổi đã đi mất, là ta sai, ta gọi hắn đi ra ngoài, tổ mẫu nói mang chúng ta đi Túy Tiên Các. Ta muốn ăn cuốn lung chưng của nơi đó... Nhiều năm qua ta không còn ăn nữa."

An Cẩm Hiên đau xót chỉ đành cười khố. Cẩm Lâm! Người còn không rõ sao? Cho dù người không kêu ta đi ra ngoài, bọn họ còn có biện pháp khác, không là lỗi của người.

Nhưng lời này An Cẩm Hiên không nói ra. Hắn nhớ tới tình cảnh đen tối lúc đó còn có côn bổng phía sau, không có mạng để chạy. Không có giày, dưới chân đau đớn, trong túi chỉ có cuốn lung chừng Cẩm Lâm đưa cho hắn. Dựa vào nó, hắn chống đỡ ba ngày thẳng đến khi xác định hoàn toàn không còn nguy hiểm, hắn mới hướng trấn Lâm Giang đi, rốt cục đi vào một vòng tay ôm ấm áp.

Lúc đó, hắn cũng hận An Cẩm Lâm. Sau này từ từ hắn hiểu ra rằng chẳng phải lỗi của hắn, mình cũng không sai, chỉ là vì sao cha mẹ chết thảm như vậy, chẳng lẽ mình thật khắc chết người bên cạnh sao? Hắn không có cách xác định.

Đau đớn dưới chân lại chuyển đến trong lòng, mãi đến lần đó ở Hồ Lô Câu, đầu tiên là rắn cuốn lấy hắn. Lúc đó Cốc Vũ mới bao lớn, trắng bệch nghiêm mặt giết rắn. Rồi cả đàn rắn đánh tới, bắt đầu một trận lửa. Rắn đã chết, bọn họ cũng đi tới tuyệt lộ. Khi đó hắn cũng quên nỗi đau đớn dưới chân. Hắn chỉ biết hắn không thể chết, Cốc Vũ trên lưng cũng không thể chết... Nghĩ đến đó, hắn nở nụ cười.

An Cẩm Lâm tiếp tục nói. Người này uống say luôn nói nhiều, "Sau này, sau này tổ mẫu ăn chay."

An Cẩm Hiên cười lạnh, biết mình tạo nghiệt nên ăn chay chuộc tội sao? Tay đã dính máu có thể dễ dàng rửa sạch sao?

"Vài năm sau, bọn họ cũng đã chết... Ta vẫn thương tâm. Vì sao ta thương tâm, bọn họ có từng quản ta lấy một ngày? Đối với ta như vậy, kỳ thực ta biết, bọn họ ... sợ, sợ trên người đại ca của ta có diêm xui xẻo, sợ ta và đại ca lại gặp lại bọn họ ... một lòng cho rằng có gia nghiệp có thể ... trời đang nhìn, nhưng bọn hắn không còn, ta còn khóc mấy ngày, ta như thế nào, như thế nào..."

Đây là khúc mắc của An Cầm Lâm thôi, huyết mạch tương liên, đâu thể nói hận thì có thể hận, nhưng qua đời như thế nào? An Cư đầu tiên là cha mẹ bị chết kỳ quái, cách vài năm lại... Nghĩ thật khéo.

An Cầm Hiên không nguyện ý nghĩ tiếp, vô luận như thế nào, An Cư không là của một mình An Cầm Hoa. Hắn không thể để hắn nhờn nhờn, còn có lão thái thái ăn chay niệm phật kia, hừ!

Hắn tới đỡ An Cầm Lâm, "Người uống say, ta đỡ người đi nghỉ tạm."

An Cầm Lâm không chịu.

An Cầm Hiên hết cách, đem hắn kéo lên, "Kim đại ca, người nói đại ca của ta... ợ!.. sẽ tha thứ ta sao? Hắn nguyện ý trở về sao?"

Lời này vô cùng vội vàng, An Cầm Hiên trong lòng chấn động, bỗng nhiên vang lên câu nói, ác tháng ác ngày, vội lắc đầu cười nói: "Cầm Lâm, không cần nghĩ đến chuyện không liên quan."

An Cầm Lâm ứa nước mắt, nhắm hai mắt lại, trong lòng đau khổ. Khó trách vừa nhìn thấy Kim lão bản liền cảm thấy thân thiết. Khó trách hắn biết mình thích điểm tâm mè vừng. Hết thảy mọi chuyện, nếu hôm nay không có vũ cầm la, hắn còn không dám khẳng định. Hiện tại đã không còn hoài nghi. Một chuỗi sự tình, đều là quá khứ, chỉ có An Cư mới làm ra được. Nhưng vì sao hắn muốn giấu diếm? Đúng rồi, chẳng lẽ còn sợ năm đó...

Đại ca, không là đại ca của năm đó. Còn mình đã không là mình của năm đó. Những chuyện như vậy sẽ không xảy ra lần thứ hai.

Chuyện sau đó không có gì thắc thỏm. Hàng hoá bên An Cầm Hiên nào là hoa rên, vũ yên la, phi hà lăng đều được vào chọn mua tư tập, hàng năm năm ngàn thất.

Bên An Cẩm Hoa cũng không ít, chỉ cần là lựa đồ hàng năm tám ngàn thất, nhưng hăn vẫn cảm thấy bức mình. Vốn có thể đại đả kích Vân Cẩm Các bên kia, thuận tiện cho An Cẩm Lâm một bài học. Không ngờ hăn nhất được tiện nghi, mình thua ở chỗ nào đây? Ngoại trừ bức mình vẫn là bức mình, nhiều năm qua An Cẩm Hoa với đả kích lần này, có chút hoảng hốt.

Mà An Cẩm Hiên rất vừa lòng, cũng không muốn ăn vội một hơi cho mập, đã nghĩ kế sẵn cho mình. Vậy đi, đường tương lai có thể thông thuận một chút.

Trong thành Vân Châu, quét một trận gió đã bắt đầu bàn tán ồn ào.

Cũng không biết từ đâu đưa ra tin tức, nói võ đài giữa Vân Cẩm Các và An Cư, kịch liệt đoạt được mỗi mua bán lớn, sau này cục diện An Cư độc quyền sợ sẽ bị đánh vỡ. Lại có người cười nói, An Cẩm Hoa vốn là người không bản sự.

"Nói sao? Không phải về sau sẽ đương gia An Cư sao?"

"Người còn không biết, Hoa gia lúc này cũng hiện thân, đừng nói người ngay cả Hoa gia cũng không biết chứ? Kém chút đã bị tiểu tử An Cư kia lừa đi này nọ..."

"Là thật?"

Lời đồn càng truyền càng lớn, An Cẩm Hoa trốn ở nhà bức mình, không dám ra ngoài. Hoa Ti Nhu ở nơi được dàn xếp cả ngày khóc sụt mướt. Tề Thị đã trở về nhà mẹ đẻ, hăn một mình đối mặt với hạ nhân càng khổ sở, ngẫu nhiên đi thỉnh an tổ mẫu, nghĩ kiếm một chủ ý, nhưng cả nửa ngày không chiếm được một câu nói.

Mà ra đi giải sầu đều phải lo lắng đề phòng, ồn ào huyên náo nói hăn không đáng tin không đảm bảo. Xem ra An Cư Nhị thiếu gia cơ hội lớn như thế nào như thế nào.

Sao hăn cam tâm được.

Sau này, lời đồn đãi chia thành hai phái. Một phái nói là An Cư đại thiếu gia cùng Hoa cô nương tình đầu ý hợp, An Nhị thiếu gia ở giữa phá rối, gạt được sự chống lưng của Hoa gia phu nhân. An Đại chính là cặp uyên ương số khổ, sau này náo thành như vậy... vân vân.

Cốc Vũ thấy An Cẩm Hiên vẫn duy trì tư thế đó thật lâu, "Cẩm Hiên ca, người nói, lời đồn này từ đâu ra? Nếu không phải là người có mặt tại hiện trường sao có thể nói tỉ mỉ như vậy, với ai có lợi chứ?"

An Cẩm Hiên có chút lo lắng cho An Cẩm Lâm. Hăn luôn để ý ánh mắt của người khác, với lời của Cốc Vũ hăn không cho là đúng, "Lời đồn một ngày đó sẽ phai nhạt, dù sao cũng không ảnh hưởng đến toàn cục, chẳng qua Cẩm Lâm bên kia..."

Vài ngày nay số lần tên An Cẩm Lâm bắt tại bên miệng An Cẩm Hiên rõ ràng tăng nhiều, chỉ là hăn không chịu thừa nhận thôi. Kỳ thực Cốc Vũ hy vọng hăn không ôm lòng muốn trả thù; huống hồ, nàng cũng cảm thấy chuyện có chút không thích hợp. An Cẩm Hoa tựa hồ không thâm trầm như trong tưởng tượng. Nếu không liên quan đến hăn, như vậy có phải An Cẩm Hiên có điều cố kỵ không?

"Nếu lo lắng, đi xem là được." Lời này Cốc Vũ không nói ra miệng, "Hay là chúng ta đi phường nhuộm bên kia nhìn xem, rồi hãy đi Vân Cẩm Các?"

Mấy ngày nay không phải An Cẩm Lâm luôn đi về ở hai nơi này sao? An Cẩm Hiên lập tức động tâm, lại nói: "Mau chân đến xem, miễn cho gặp chuyện gì."

Là sợ An Cẩm Lâm gặp chuyện đi? Cốc Vũ cũng không trạc phá, cười cười theo hăn đi.

Nghe thấy có người ở kia nghị luận, An Cầm Lâm tựa hồ rất hứng thú nghe. Nghe xong, ngược lại thần thanh khí爽 đi ra phía trước hỏi: "Vị huynh đài này, sao người biết rõ ràng như vậy?"

"Dĩ nhiên, khuê nữ của biểu cữu ta làm việc ở phường nhuộm mà."

An Cầm Lâm vẫn cười, "Nga, như vậy a. Ta là người nói tới An Nhị. Muốn biết cái gì tới hỏi ta, truyền đến truyền đi như vậy sẽ sai sự thật."

Người nọ như là gặp được quý, sắc mặt hồng một trận bạch một trận, vội quay đầu bước đi.

An Cầm Hiên yên tâm, cũng hiểu, nhiều năm như vậy, An Cầm Lâm đâu còn là An Cầm Lâm của năm xưa. Việc này trước kia hẳn không muốn lo lắng, hiện tại lo lắng cũng lo không được.

Hết thủy tùy duyên.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 318+57: Điều Là Mệnh

Trong lúc lời đồn lan khắp nơi, đã có người lạnh lùng xem, luôn ở nhà mẹ đẻ Tề Khưu.

Đầu tiên nàng còn tưởng An Cẩm Hoa sẽ đến đón, đợi mấy ngày không thấy đến, nàng liền lạnh tâm; Hơn nữa lời đồn truyền như vậy, nàng đứng ở tư thái bàng quan nhìn trượng phu của mình mới phát hiện, thì ra không tốt đẹp như mình thường thấy.

Như vậy, càng thêm không nguyện ý trở về, trong đầu lại nhớ thương Hồng Nhi.

Tề phu nhân Tiết thị thấy bộ dáng của nữ nhi, rốt cục hạ quyết tâm đi vào khuyên.

"Người vẫn muốn ở đây sao? Cha người bên kia không mở miệng."

Nữ nhi đã xuất giá, ở nhà mẹ đẻ chỉ có thể coi là khách. Tề Thị có chút bi thống, nước mắt cuồn cuộn chảy ra. Tiết thị đau lòng bước qua đỡ nữ nhi, "Người cái nha đầu ngốc, đều do nương bình thường quá mức thương người, không để người biết chuyện đời hiểm trá, cũng không gì cùng lắm thì..."

Vành mắt Tề Thị có chút hồng, cũng hiểu được khổ tâm của Tiết thị, trong nhà có di nương, "Nương, ngài không cần khó xử, hai ngày sau ta đi về." Nói xong còn cố ý dương dương tự đắc khước miệng, "Ta cũng nhớ Hồng Nhi. Không ai như ta bỏ con về nhà mẹ đẻ, nương còn nghe theo ta."

Tiết thị nhin không được, đỏ hốc mắt, "Con ngoan, bộ dạng người như thế này sao nường lại nhẫn tâm. Nhưng nam nhân trên đời này, hiếm có người không thay đổi thất thường. Chúng ta trừ bỏ nhận mệnh còn có thể như thế nào? Huống hồ hãn đối đãi người không tệ, lúc này đây, hãn cũng quá khó khăn."

Tề Thị trong lòng có chút lạnh, nghĩ tới nường, từ nhỏ không có chuyện gà bay chó sủa, không khỏi thở dài "Trong lòng ta kỳ thực cũng không oán như vậy, ta chỉ trách hãn giấu giếm ta cực khổ, còn là con trai, về sau nếu truyền ra ta là người không hiền lương, hãn nên hiểu..."

Nghe Tề Thị nói như vậy, Tiết thị yên lòng.

"Người có thể nghĩ như vậy, nường thật vui mừng. Hiện tại không có gì đáng sợ, bất quá là một nữ tử không có căn cơ thôi. Nếu ngay cả nàng người không đối phó được, về sau làm sao quản nổi một trạch viện lớn như vậy? Huống hồ nếu hãn thật sự có tâm với nàng, sao không sớm tiếp vào? Nường đã hỏi thăm qua, chẳng phải trước kia đã liên lụy đến Đoàn gia sao. Cho nên về sau người bắt nhược điểm này của nàng nói không khó, nói dễ cũng không dễ dàng, liền coi hãn tín ai."

Tề Thị nghe Tiết thị an ủi mình, cũng thư sướng không ít.

Tiết thị không ngừng cố gắng, khuê nữ gả ra ngoài không thể cả ngày ở bên người, "Nường nói với người, người vui mừng hờn giận gì đều hiện trên mặt, lúc chưa xuất giá đó là thẳng thắn đáng yêu, nhưng lúc này người ta sẽ nói người không hiểu chuyện. Vú nuôi người ở bên cạnh người ta rất yên tâm. Lúc này trở về đừng có náo cương, mà người nên nhận lỗi với hãn. Thời gian này hãn gặp khó khăn, nếu người đứng ở bên cạnh giúp đỡ, hãn sẽ cảm niệm phần tình của người, căn cơ về sau mới ổn định, thừa dịp này hai năm sinh con trai thì càng tốt hơn."

Ánh mắt Tề Thị sáng long lanh, "Nhưng nữ nhân kia sinh con "

Tiết thị một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Người ngốc à, con cũng là con của người! Hiện tại đứa nhỏ kia mới bao lớn? Người cái gì cũng không cố gắng, cứ chạy về là không được. Phải lộ ra khí độ, dù rốt rang cũng phải nuốt vào, đem đứa nhỏ kia nuôi ở bên mình, chưa từng nghe qua ƠN SINH không bằng ƠN DƯỠNG sao? Người là chính thất, nàng ngay cả di nương cũng không là, ngày sau người tới trong tay người, người phải có tư thái. Nếu hấn tin người, dù nâng lên thành di nương, có gì không nằm trong tay người? Nàng ta dựa vào bất quá là trù mển của hấn thôi, người đừng nghĩ nhiều."

Đêm nay, Tề Thị cảm thấy chính mình quả thực thoát thai hoán cốt.

Ngày thứ hai đã sớm rời giường, thấy thần thanh khí sảng, nếu nam nhân đều không đáng tin cậy, mình đã quán triệt, khóc không được gì, ít nhất nàng nên vì mình tranh một tiền đồ tốt đẹp.

Khẽ mỉm cười, nhìn gương mặt trong gương vừa quen thuộc lại xa lạ, "Ma ma, chải mẫu đơn kế cho ta đi. Không phải ngài nói ta búi tóc kiểu đó xứng với khuôn mặt ta sao?"

Kiều ma ma thấy Tề Thị như vậy, biết đã nghĩ thông, trong lòng vui mừng, "Nãi nãi, người nghĩ được như vậy là tốt rồi, nên mặc tươi hơn một ít mới được, nếu sần mi khổ kiếm …… "

Tề Thị cười cười, "Được rồi ma ma, để ta thử một chút, lát nữa trở về ta còn có đại sự phải làm."

Kiều ma ma liền cười, động tác nhanh nhẹn búi tóc cho Tề Thị, lại thấy nàng chọn màu xanh cổ vịt mặc ở trên người, cả người đều có vẻ kiêu mị. Trong lòng lại không lý do đau xót, tiểu thư vẫn phải giả ngây thơ không biết sự. Tuy nàng lo lắng trong lòng nhưng cũng vui mừng, tựa như bọn họ trước kia. Nhưng không đáng kể, hiện tại coi như đã suy nghĩ cẩn thận, trong lòng kiên định. Nữ nhân thật không có bao nhiêu thời gian tốt đẹp.

Trong lòng thờ dài, Kiều ma ma vẫn lộ nét tươi cười. Nghĩ chuyện vô dụng làm gì, đêm này nọ chộp vào tay mới là lẽ phải.

Hoa Thị như cũ ở phường nhuộm trông coi, đôi khi còn chỉ điểm Như Ý.

Bằng không nàng cả ngày trông Thiên Nhi, không cần người khác nhúng tay, không có một khắc rảnh rỗi.

Như Ý muốn tới giúp đỡ nhưng lại nhớ tới lời của Cốc Vũ, là phải nghe bá mẫu. Nếu nàng nhàn nhã sợ lại nghĩ ngợi lung tung, canh chừng là tốt rồi, đâu còn cách nào khác.

Ai nói không là chứ? Như Ý đem quần áo đã giặt sạch sẽ của Thiên Nhi máng lên sào trúc, trong lòng hận Hoa Ti Nhu thêm một tầng, cuối nàng sẽ như thế nào? Lúc trước mình lúc trước cũng như vậy, nhưng vì một người nam nhân như thế bố trí nường không để ý tới sao? Sợ là đến lúc đó sẽ nếm mùi đau khổ. Thiên Nhi mà theo nàng vào An Cư về sau nên làm thế nào cho phải.

Sắc mặt Như Ý không rất dễ nhìn. Lúc đầu mình ở nơi này chẳng phải như thế, còn động tâm tư lớn như vậy, đi bước này... không chắc chắn sẽ không đi lại con đường của Hoa Ti Nhu, nàng đã không còn cách nào, nhưng ít nhất Hoa Thị không nguy hiểm đến tánh mạng, còn có thể bảo toàn đứa nhỏ... Tay Như Ý run lên.

Một bước sai, sẽ từng bước sai, mình lại nghĩ đến đâu vậy.

Thấy Hoa Thị ôm Thiên Nhi tại kia trầm tư, muốn đi qua lại không muốn phá rối ý nghĩ của nàng, đành phải ngồi ở một bên, lo lắng.

Cốc Vũ vừa mới vào sân đã thấy một hình ảnh cổ quái. Hoa Thị ôm Thiên Nhi đi tới đi lui. Tuy cả người di động nhưng không có sinh khí. Như Ý nhìn chăm chăm nàng, cắn môi, tay hơi hướng về phía nàng, vẻ mặt khẩn trương, bộ dáng khó tả.

Chỉ mong ... Như Ý sẽ không là Hoa Ti Nhu thứ hai. Hoa Ti Nhu đáng thương, nhưng cũng đáng giận, còn không biết tương lai sau này ra sao. Hoa Thị thương tâm là chắc rồi. Hiện tại Như Ý có đáng về lo lắng, đặc biệt lần trước bị Hoa Ti Nhu nói toạc ra, cái gì cũng không gạt bọn họ.

Như Ý thấy Cốc Vũ đi vào như trút được gánh nặng bước qua nói với Hoa Thị: "Bá mẫu, Cốc Vũ đến, các người rất nói chuyện, ta mang Thiên Nhi." Thuận tay ôm Thiên Nhi, thở dài nhẹ nhõm.

Cốc Vũ không chối từ, kéo Hoa Thị ngồi xuống, muốn an ủi hai câu, lại không biết nói như thế nào.

Cũng may Hoa Thị cũng không nóng lòng nhắc tới Hoa Ti Nhu, mà hỏi Cốc Vũ, "Cái mũ kia do các người偷?"

Mũ thế còn quan trọng hơn nữ nhi? Hoa Ti Nhu thật đã tổn thương Hoa Thị, không đề cập tới cũng thế. Nhưng nếu thật nàng hỏi tới Hoa Ti Nhu, mình nên trả lời thế nào?

"Đúng vậy, lúc bọn họ mua ta cũng có mặt."

"Còn hai hạt châu gỗ kia?"

Lần trước đã hỏi qua, Cốc Vũ nói về nhà hỏi một chút, kỳ thực là muốn có tin tức chính xác, "Ta cũng không xác định. Lần trước sau khi ngài hỏi, ta trở về suy nghĩ, là ta ở trên đường Bát Phương Lâu tùy tay mua. Hạt châu nhìn không ra cái gì, đây là lúc đó ta cùng mua, người xem xem!"

Cốc Vũ nói xong, đem trâm cài cùng hoa văn hạc đào gì đó đều đưa qua.

Tay Hoa Thị run lên, "Không sai, không sai! Chính là nó!"

Cốc Vũ hơi nhú mảy. Sao thần sắc Hoa Thị kích động như vậy? Chẳng lẽ có quan hệ gì, trong đầu cố nhớ tới khuôn mặt của nam tử kia, nhưng chỉ mơ hồ không có ấn tượng gì, chỉ nhớ sạp đó, rất đặc biệt.

Hoa Thị run run, cười cười, thần sắc kích động, "Mau mang ta đi tìm xem!"

Cốc Vũ không hỏi nhiều, vào cửa cùng Như Ý nói một tiếng: "Như Ý tỷ tỷ, ta cùng bá mẫu ra ngoài một chuyến. Thiên Nhi phải làm phiền người."

Như Ý dỗ Thiên Nhi, "Người yên tâm, ai tới cũng không đem Thiên Nhi đi được, huống chi nơi này còn có nhiều người như vậy, không ai dám xằng bậy."

Như Ý nghĩ quá nhiều...

Cốc Vũ không ngắt lời nàng, cẩn thận chút cũng tốt, liền mang Hoa Thị ra cửa.

Trên xe, Hoa Thị muốn giải thích vài câu, lại không biết nói từ đâu, "Nếu có thể tìm được, ta an tâm."

Cốc Vũ không hiểu ra sao, cũng không nói gì, thẳng đến Bát Phương Lô.

Ngã tư đường vẫn vậy náo nhiệt, sạp vẫn bày một hàng, ngay cả người bán hàng rong cũng nhiệt tình như cũ. Nhưng không nhìn thấy quầy hàng đặc biệt kia.

Hỏi thăm vài người bán hàng rong, đều có vẻ mặt không kiên nhẫn, "Người nói hử a! Có bạc liền vui chơi giải trí, không có mới đến, sợ là lại gặp vận may!"

"Mua không mua ..."

Cốc Vũ lui về buông tay lắc đầu, Hoa Thị đã chẳng khóc.

Cốc Vũ vội vàng an ủi nàng nói: "Bá mẫu, muốn tìm thì sẽ tìm được, người coi hẳn bày một quầy hàng chờ đợi lâu như vậy, chắc cũng là muốn tìm các người nhưng không biết bắt đầu từ đâu."

Hoa Thị đành chịu, vành mắt đỏ lên. "Vẫn là không có duyên phận..." Đột nhiên cảm giận nói: "Nếu biết như thế đã không sinh nàng!"

Nàng là Hoa Ti Nhu?

Cốc Vũ suy nghĩ rồi cục trung niên hán tử kia là ai.

Hoa Thị thấy Cốc Vũ không hiểu, thở dài một tiếng, "Là Hoa gia, chúng ta khó mà nói hết..."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 319+58: Vào An Cư

An Cẩm Hoa uống chút rượu, choáng váng lão đảo đi vào trong nhà.

Trong lòng nghĩ trở về chung quanh cũng là trống rỗng, không dễ chịu, lão đảo va trúng gì đó, đang muốn trách cứ gã sai vặt, đã thấy một phụ nhân quỵn rũ ở giữa sảnh đường, chạy tới đỡ mình, "Gia, sao uống nhiều như vậy, cũng không để ý đến thân mình."

Nói xong, lại phân phó nha đầu, "Còn không đem canh tỉnh rượu tới."

An Cẩm Hoa mới ra là Tề Thị, tựa hồ không giống với, vẻ mặt như mừng như giận nhìn mình, lại mang theo nét đau lòng, trong lòng không khỏi ấm áp, cầm tay nàng.

Tề Thị thấy hần như thế, đỡ vào phòng, tự tay dùng khăn nóng lau mặt cho hần, xong mới khuyên nhủ: "Cha nói bên kia đã nói chuyện với Tạ lão bản bọn họ, nói người không cần lo lắng, bên Nhị đệ cũng không gì cùng lắm thì, An Cư không lên được thì chuyện sau này đi một bước tính một bước. Nếu không vì thân mình ta không tốt, sợ trở về gay phiền toái cho gia, cũng nên sớm một chút trở về mới đúng."

Nói xong, đưa ra bộ dáng tự trách.

An Cẩm Hoa càng áy náy hơn, thì ra nàng không trở lại vì bị bệnh, vậy mà mình không để ý tới.

Kiều ma ma ở một bên cũng đau lòng phụ nhân của mình, "Điều này sao có thể trách phụ nhân được. Ngày ấy... trở về sau đo người bị bệnh đến hồ

đồ, còn muốn hỏi bên này có việc gì hay không..... "

An Cầm Hoa nhìn, quả nhiên sắc mặt vàng như nến.

Tề Thị cười cười, "Gia không nên gấp gáp, hiện tại đã khoẻ nhiều, bên ngoài lời đồn khẩn cấp, ta nghĩ Hoa muội muội một mình ở bên ngoài, ngài phải đối mặt với nhiều việc như vậy, vốn nghĩ làm chủ đón vào, lại sợ nàng đa tâm, người xem chung quy cũng là người một nhà."

An Cầm Hoa đâu còn gì để nói, trong lòng không lý do an định lại. Tề Thị vốn dĩ bỏ về nhà mẹ đẻ, chuyện của Hoa Ti Nhu giải quyết không xong bên ngoài lời đồn truyền đầy đủ chi tiết, hẳn không muốn quản bất cứ cái gì nữa.

Lúc này, Tề Thị vừa trở về, trong lòng liền yên ổn. Nàng còn nói muốn đón Hoa Ti Nhu, có nàng quản lý, mình đối phó bên ngoài là được. Huống hồ nàng còn nói chuyện này không tổn thương gân cốt, sợ cái gì nữa.

Trong lòng khoan khoái không chỉ một chút, tinh táo không ít đối với Tề Thị cười cười, "Thật sự là làm khó người."

Lòng Tề Thị có chút nhàn nhạt thất lạc, quay đầu qua một bên, thấy Kiều ma ma nhìn mình, thầm nói thì ra cũng không khó khăn gì, chỉ cần ở trước mặt hẳn nói ra mọi suy nghĩ là được, vì thế tươi cười lại trở về trên mặt, "Giữa vợ chồng đâu cần nói mấy thứ này. Lúc này ta về nhà, nương cũng nói sống với nhau không thể quá mức kiêu căng, một chút ủy khuất không chịu nổi, mà ngày lại dài như thế thì sao qua. Lần trước cũng vì ta quá giận, có thể này..."

Kiều ma ma ở một bên âm thầm sốt ruột, thầm nghĩ sao Tề Thị lại nhắc đến chuyện hôm đó.

Đang khẩn trương, chợt nghe An Cầm Hoa nói ngược lại: "Đều do ta không chu toàn. Lúc trước định nói với người, sau đó lại kéo dài. Vốn là ta

làm chuyện hoang đường liên lụy người, nghĩ để ở bên ngoài ai ngồi lại tìm đến, về sau. . ."

Hôm qua Tề Thị nghe mẫu thân của mình nói phải rộng lượng, nàng suy nghĩ kỹ, người luôn thay đổi, cho nên nàng đánh bạc một phen, nói mình kỳ thực cũng không hơn gì An Cẩm Hoa, cũng sẽ tin. Lúc này là lúc nên tỏ thái độ, "Gia! Người ở bên ngoài cũng không dễ dàng, nếu tin được ta, bên Hoa muội muội giao cho ta, tuyệt đối sẽ không bạc đãi nàng, lại nói đã có con với ngài, dù thế nào cũng không thể nuôi ở bên ngoài, để ở nhà dạy dỗ."

An Cẩm Hoa lắng nghe. Lời nói không nhanh không chậm, mỗi một câu đều nói đúng lòng của mình, ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông, mỗi một cái đều như được gió xuân ấm áp thổi qua, vô cùng thoải mái.

Kết quả, dĩ nhiên là đáp ứng.

Khóe miệng Tề Thị vênh vênh lên, ánh mắt loé lên một tia hàn ý.

Sáng sớm hôm sau, Tề Thị mang theo kiều ma ma, phía sau là nha đầu gã sai vặt, ngồi nhuyển kiệu ra cửa. Kiệu phu thuần thực khiêng trên đường, thừa dịp trên đường huyên náo còn trò chuyện vang vang, "Ai, ta nói với người, sớm hai ngày cầu được một phương thuốc, dùng tắc kè ngâm rượu, thích hợp nhất cho chúng ta dâng lên cho chủ gia."

"Ta cũng nghe qua phương thuốc này..."

Rốt cục cũng đến phố Trường Đình phụ cận Sừng Dê Hạng. Nơi này có tòa nhà An Cư, Hoa Ti Nhu, được dàn xếp ở đây.

Tề Thị vịn tay Kiều ma ma xuống kiệu, đi tới cửa, ngón tay nhéo nhéo, "Ma ma, lần này làm khó người."

Nhiều người nhiều miệng, Kiều ma ma vỗ vỗ mu bàn tay Tề Thị, nhẹ nói một câu, "Xem nãi nãi nói kìa."

Nha đầu bên cạnh lên gõ cửa, tiểu nha đầu mở cửa thấy là Tề Thị, không quan tâm quay đầu chạy.

Kiều ma ma quát bảo ngừng lại, "Dã nha đầu từ đâu đến? Nhìn thấy phu nhân không hiểu phải hỏi lại dám chạy như vậy, xem không đánh gãy chân của người!"

Một phụ nhân trang điểm đi ra cười, "Đây là nha đầu gia vừa mua, không hiểu quy củ."

Tề Thị biết ma ma này, trong lòng cười lạnh. An Cẩm Hoa đối với nàng rất dễ bụng, lão nhân trong phủ cũng phái ra. Nếu mình không theo lời nường nói không chừng sẽ chịu thiệt.

Nghĩ như vậy, Kiều ma ma đã cùng phụ nhân nói chuyện, "..... gia cũng không đành lòng nàng bên ngoài chịu khổ, phu nhân cố ý tới tiếp..."

Cả ngày Hoa Ti Nhu rửa mặt bằng nước mắt, thần trí có chút không tỉnh táo, An Cẩm Hoa còn kêu mình mình khuyên nhủ, nhưng dâu nghe lọt tai. Không là muốn con rồi muốn nường, cả ngày ngơ ngác, bà tử đã sớm hối hận. Nghe Kiều ma ma nói như vậy, phu nhân lại đích thân đến, nàng còn lo lắng gì, hy vọng nhanh chút tiếp trở về miễn cho ở bên ngoài xảy ra chuyện gì mình đảm đương không nổi.

Hoa Ti Nhu cúi đầu ở trong phòng không ngừng đi tới đi lui, miệng không biết nhắc tới cái gì.

Thế nên Tề Thị cùng Kiều ma ma vào cửa cũng không biết.

Tề Khuru khụ khụ hai tiếng, Hoa Ti Nhu ngẩng mặt đánh giá một chút, rồi thần sắc đại biến, lúng ta lúng túng kêu, "Phu... Phu nhân."

Tề Thị tươi sáng cười, đi qua kéo tay nàng, "Muội muội, thật sự là làm khó người. Lần trước vội vàng gặp mặt, thật sự ta ăn mỡ heo mộng tâm, có thể này ……" nói xong rất ngượng ngùng.

Kiều ma ma vội quỳ gối trên đất, "Là lão nô không có quy củ, lễ này cho ngài nhận. Muốn đánh hay không sẽ do ngài, ngàn vạn lần chớ trách phụ nhân nhà chúng ta." Nói xong giương tay tự tát mình hai bạt tai.

Hoa Ti Nhu chưa từng gặp qua chuyện như vậy, vội tới ngăn đón, Kiêu ma ma cũng không dừng tay. Trong lúc nhất thời tay chân nàng không biết để đâu, mềm yếu kêu một tiếng tỷ tỷ, thấy Tề Thị không phản đối, mới nói: "Khi đó cũng là ta không đúng, ma ma giáo huấn một chút cũng nên, sao có thể quỳ trên mặt đất?"

Bộ dáng ôn nhu yếu đuối, Tề Thị cười lạnh một tiếng, bộ dáng vừa thấy đã thương này, sao An Cẩm Hoa chịu được, lại nở nụ cười, "Chỉ cần muội muội người không trách tỷ tỷ là được. Kỳ thực lòng chúng ta đều như nhau, chính là hy vọng gia có thể tốt, trước kia bên người không có ai, ta lại tuổi trẻ không biết sự, không phải không biết tha người."

Tâm Hoa Ti Nhu loạn lên, vội nói: "Mộc đại ca …… gia nói phụ nhân hiền lành nhất..."

Nói chưa dứt lời đã âm thầm hận chính mình.

Tề Thị cắn chặt răng, Mộc đại ca ·... Hừ! Thân thiết như vậy, hân thích cửa nhỏ nhà nghèo sao? Toàn là thứ không bỏ lên được mặt bàn, từ chỗ nào học được, cũng không sợ ghê tởm người. Nghĩ vậy nhưng trên mặt không có chút phản ứng nào, vẫn như cũ áy náy nhìn Hoa Ti Nhu.

Kiều ma ma còn quỳ trên mặt đất, Hoa Ti Nhu nhin không được liên tục cầu, Tề Thị mới chuẩn, "Muội muội chính là người hào phóng đầu tiên ta gặp. Nô tài là để hầu hạ chúng ta, chúng ta hầu hạ gia, không thuận thì tát một cái là được!"

Hoa Ti Nhu không biết nên tiếp thế nào, chân tay luống cuống, đôi mắt phủ sương nhìn Tề Thị.

Nói đến chuyện đón về, sắc mặt Tề Thị mới hòa dịu một ít, nở nụ cười, "Nói đến cùng vẫn là gia không hiểu lòng ta. Ta ước gì có muội muội trở về nói chuyện với ta, hẳn lại đem người cất giấu. Đứa nhỏ sinh ở bên ngoài, bị khổ không ít. Nếu ta biết, muội muội phải trước giường hầu hạ mới là lẽ phải. Xem này, gãy thành như vậy..." Nắm tay Hoa Ti Nhu, hai giọt lệ rơi xuống.

Hoa Ti Nhu nghĩ đến thời điểm trước và sau khi sinh Thiên Nhi, không phải là chịu khổ sao, sắc mặt ảm đạm.

Lại bị Tề Thị khuyên nhủ, trong lòng thoáng hơn, lại nhớ thương Thiên Nhi, "Hôm nay..."

Tề Thị thấy nàng buồn lòng, không ngừng cố gắng, "Hôm nay dĩ nhiên là An Cư chúng ta, nhưng Thiên Nhi trọng yếu, muội muội người không thể xuất hiện như vậy. Cả nhà chúng ta trở về bàn bạc kỹ hơn mới được. Nói đến không sợ người chê cười, người ta nói miệng tỷ tỷ không hiền lương, thứ hai muội muội là công thần của An Cư chúng ta, đâu có đạo lý ở bên ngoài, ba là cũng muốn giúp gia. Bên ngoài lời khó nghe nào đều nói, nếu muội muội chối từ, tỷ tỷ ta sẽ không quay về, ở lại làm nha đầu chải đầu đổ nước cho muội muội, chỉ cần trong lòng muội muội thoải mái."

Hoa Ti Nhu kinh hãi, sau đó nước mắt cảm động chảy xuống. Đã bao lâu rồi? Đã bao lâu không có người nói với mình những câu này? Từ lúc vào trong thành, lúc nào nương cũng canh chừng mình, sợ sai lầm vào cửa An Cư. Lần này nàng trở về nghĩ kỹ, lúc trước còn cảm thấy mình xin lỗi bên kia, hiện tại xem ra hoàn toàn không là như vậy, bằng không vì sao đều nói An Cư không tốt thế nào, phu nhân ác độc ra sao. Xem thành ý của người ta, hành động này, đâu là người không biết buông tha. Nói đến cùng, bọn họ bất quá là muốn giữ Thiên Nhi lại thôi, vậy mà lừa gạt mình khổ sở.

Kiều ma ma giỏi nhất là nhìn sắc mặt người, mắt thấy sự việc đã thành, vội nháy mắt nha đầu bên người, tự mình tiến lên, "Hoa cô nương, để lão nô đỡ ngài trở về."

Tề Thị hất tay nàng ra, "Muội muội, ở cùng với tỷ tỷ, chúng ta từ từ nói chuyện."

Bước chân Hoa Ti Nhu không tự chủ đi theo.

Hoa Ti Nhu ngu ngốc, đến chết sẽ không biết chết như thế nào.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 320+59: Đại Sinh Sản

Một trận mưa thu mát mẻ.

Dưới cơn mưa triền miên, trong sân của một phường nhuộm ở thành bắc, người như mưa thanh tĩnh khó được, cùng cảnh tượng náo nhiệt trước kia là một sự đối lập. Tiếng hoa lâu cơ chi nha, âm thanh nhóm thợ dệt phụ xưởng tựa hồ còn quanh quẩn đâu đây. Những thất vải, lụa nhuộm xong tươi đẹp cũng không còn, chỉ còn từng trận mưa bụi bám trên nền gạch, tiêu điều hoang lạnh.

Tiểu nhị trong thành vừa khéo đúng dịp là ngày trở về nhà. Người từ bên ngoài đến ở tại hậu viện, có được ngày thanh nhàn hiếm có.

Phía sau một hàng tiểu viện, không khác gì nơi Hoa Thị ở. Chim sẻ tuy nhỏ nhưng đầy đủ ngũ tạng, tuy rằng kém tam tiến, tứ tiến sân, cũng chỉ là tường viện không cao vây kín, cửa lớn đối diện nhà chính, hai bên nhà chính là một gian sương phòng, hai bên sân một bên là nhà bếp, một bên là phòng nhỏ chất đồ đạc tạp vật. Một bên là để cho người có gia đình hoặc đại sư phụ ở, còn thừa một chỗ cho nữ công nhân không chỗ trở về nhà. Như Ý ở cùng các nàng, vì Như Ý luyện tiếc Hoa Thị, vì chuyện của Hoa Ti Nhu, thốn thức rất nhiều luôn ở bên cạnh làm bạn cùng Hoa Thị.

Nhưng chưa thành thân không thể ở chung sân với các nam nhân làm việc nặng, nên ở bên cạnh phường nhuộm xây một dãy phòng, hai người ở chung phòng, cũng thuận tiện trông coi viện, qua rất tốt.

Tính ra cũng là cố gắng lớn nhất của An Cẩm Hiên, hình thức là cùng Cốc Vũ thương lượng xong chiếu theo Đào trang mà xây. Ban đầu cũng

không nghĩ nhiều, nhưng Cốc Vũ nói là an cư mới lạc nghiệp, an cư hiển nhiên là đặt ở phía trước, không phải không thể chi ra. Phường nhuộm vốn xa, nếu giống những nơi khác dựng một dãy giường ghép, sợ là không có nhiều người đến. Dù sao cũng phải ra tiền công, không bằng xây luôn đối với mọi người đều tốt, nên sân được xây dựng cho vài gia đình vào ở, quả thực mọi người đều thanh thản ổn định làm việc, trở thành người trong nhà.

Tuy điều kiện chưa nói tới mức thật tốt, nhưng tuyệt đối tốt hơn rất nhiều lần so với những phường nhuộm khác trong thành. Huống hồ chương quây còn nói, về sau nếu làm tốt, điều kiện càng thêm tốt, hơn nữa người cũng hòa khí, chỉ cần thanh thản ổn định làm việc, chuyện khác không cần lo, còn có người chuyên môn nấu cơm, dù có đứa nhỏ cũng có thể cùng đi ăn cơm. Ăn cơm không là vấn đề, ở cũng được thông qua, dĩ nhiên có người tìm tới.

Ưu việt không chỉ có như thế, mừng mười, hai mươi và ngày cuối cùng trong tháng, là thời gian được nghỉ ngơi. Chương quây chọn một ngày cho mọi người tụ họp, tiếp theo còn nói thời gian tới bắt đầu làm việc, ai làm tốt sẽ ghi lại, được ba lần tuyên dương là có thể đi phòng thu chi lãnh thưởng. Ai làm biếng dùng mách lới sẽ bị nêu ra xấu hổ. Nếu không thay đổi sẽ bị sa thải. Nói xong là giải tán, ai muốn trở về nhà thì trở về nhà. Ai muốn thăm người thân thì đi thăm người thân. Ai có đứa nhỏ đưa đến nơi đây làm việc còn có thể nghĩ đến có phúc lợi như vậy? Nhưng nơi khác làm quanh năm suốt tháng cũng chưa có cơ hội về nhà. Gặp thời điểm tốt còn cùng nhau liên hoan, uống ly rượu lớn thoải mái, phụ nữ tụ tập với nhau trò chuyện, đứa nhỏ chạy tới chạy lui, náo nhiệt không thể tả.

Căn bản không cần phải dán bố cáo, cũng không lo không đủ người, chỉ cần nơi nào có người đến phường nhuộm, một truyền mười mười truyền trăm, người đến ngày nhiều hơn. Ai tới cũng lựa được hàng, muốn sang năm giao hàng đoạn hoa, mọi người đều tin tưởng tràn đầy.

Cốc Vũ, Hoa Thị còn có Như Ý, bên xưởng dệt. Các cô nương vào làm tháng đầu tiên, sẽ do Hoa Thị hoặc là Như Ý chỉ dẫn, học dùng hoa lâu cơ. Nếu thật sự học không được, còn có việc khác như giặt, hồ, phơi nắng, chỉ là giá tiền công không giống nhau. Nếu học không được lại lười biếng, tháng đó sẽ trả nửa lượng bạc rồi đuổi đi.

Bên phường nhuộm của An Cẩm Hiên cũng áp dụng phương thức này, tính đến lúc này nhân thủ đều ổn định, ít người muốn bỏ đi, một khi ra đi muốn trở lại rất khó khăn, thậm chí còn có người quanh co lòng vòng tặng này nọ lấy lòng người bên trong. Đối với việc này, tuy Cốc Vũ cùng An Cẩm Hiên cảm thấy buồn cười nhưng trong lòng lại cao hung. Khi nào thì nơi này biến thành nơi dâng bánh trái? Nhưng cũng không muốn chuyện như vậy xảy ra, nên lúc tụ tập đã nói rõ ràng, mỗi người làm một năm có cơ hội giới hai người đến, nếu thích hợp sẽ giữ lại, không thích hợp đành cho ra đi. Lời này nói rõ ràng, người vào làm việc không ai không tuân thủ, trở về lời nói có phần lượng, lảng giềng tự nhiên xem trọng mình hơn.

Tuy người nhiều, cũng may ngay từ đầu Cốc Vũ bỏ nhiều tâm huyết, chiếu theo kiếp trước mà làm không sai biệt lắm, cố gắng lường trước các loại khó khăn may mắn chưa gặp phải. Mọi người ở nơi này thiện lương nhiều so với tưởng tượng của nàng. Như Ý nói đúng, lòng người đều là thật, chuyện tốt như vậy đi đâu tìm, lại nói các nàng cũng có lợi, trong lòng hướng về đông gia, dù các nàng không nghĩ xa, không tưởng tới, cũng có người nhắc nhở, nhưng đều thoải mái không ít.

Tỷ như cả nhà Hồ Tử ở sân sau. Cha Hồ Tử là Lưu Đại bảo ở phường nhuộm đà là một quán sự không lớn không nhỏ. Nương Hồ tử, Lí thị, là thợ dệt, đối với cuộc sống trước mắt đã rất thỏa mãn.

Nhân dịp mưa thu, đều đã ngừng công. Lí thị lợi dụng thời gian rảnh may vá, muốn làm cho quần áo mùa đông của cả nhà, nhưng làm không bao lâu, đã có chút mất hồn mất vía đành phải thôi. Không may vá lại không biết làm cái gì, lại lấy quần áo cũ rách ra cắt chuẩn bị làm hài. Trong

lòng như cũ không bỏ xuống được, rốt cục quay sang nói chuyện với Lưu Đại Bảo đang sửa ghế , "Cha bọn nhỏ, người xem nếu mưa cứ rơi như thế này thì phải làm sao? Người có đề nghị gì với Kim lão bản không?"

Lưu Đại Bảo nghe lời của vợ chứa nòng đậm lo lắng, lắc lắc đầu cười, chọc nàng hai câu: "Người thật lo lắng nhiều quá, còn không phải là vừa khéo cho người nghỉ ngơi sao? Còn không vừa ý?"

Nghe hẳn nói như vậy, Lí thị vốn không nổi lập tức nóng nảy, "Ai ai ai! Làm người phải có lương tâm, nếu phường nhuộm không sản xuất thì mất sinh ý, sinh ý giảm xuống chúng ta được tốt sao? Xưởng tốt chúng ta cũng tốt, bằng không sao có thể có chốn ở, cơm nước không cần phải quan tâm, còn có bông vải làm quần áo mùa đông. Người xem lúc trước chúng ta mặc gì? Quần áo bị hư hao như lưới đánh cá, chúng ta dám tùy tiện cắt ra nạp hài sao? Chỉ sợ, chỉ sợ ………" Nói xong liền rưng rưng.

Lưu Đại Bảo hì hì cười, vội buông việc trong tay, đi qua vỗ vai Lí Thị, "Coi tính tình của người kìa, nói hai câu đã như vậy, cũng không nghĩ lại ta là hạng người như vậy sao? Lý lẽ này ta càng là rõ ràng, chỉ là Kim lão bản nói, lúc này nguồn nước không tốt, nhuộm vải sẽ bị ảnh hưởng, còn không bằng nghỉ ngơi, chờ qua thời gian này lại tiếp tục, mỗi tháng có bao nhiêu trong lòng hẳn nắm chắc. Thời gian này nghỉ ngơi, cũng tốt đặt mua chút đồ mùa đông. Nếu ngày sau vẫn mưa nhiều sẽ tính tiếp, Kim lão bản đều biết, cho người không cần quan tâm người còn nóng nảy..."

Sắc mặt Lí Thị hòa dịu không ít, giận hẳn một câu, "Ai kêu người không nói, trong lòng ta không nổi, nếu không có việc này, không biết chúng ta bây giờ đang ở đâu chịu khổ, sao lại không quan tâm.

Lưu Đại Bảo nhìn nàng rồi quay lại nhìn căn phòng này, cảm khái, "Nói cho cùng, người là sống cây là chết, lúc trước trong tay chỉ có chút đất bạc màu, mắt thấy sống không nổi nữa, cho người đi ra ngoài người còn nói

người xa quê tiện, chết sống không chịu, bằng không đâu có ngày lành hôm nay."

Lí Thị cười cười, có chút ngượng ngùng, miệng lại cứng rắn: "Còn không phải vận khí chúng ta tốt, người xem bên ngoài bao nhiêu người đi làm ăn, ăn cũng không đủ no. Lại nói chung quy cũng vì trong thành không có gốc rễ trong lòng luôn không nở..."

Lưu Đại Bảo gật đầu, "Ta cân nhắc kỹ càng, tính ra tiền công một năm của chúng ta không ít, cũng không xài gì, một năm cộng lại cũng có trên dưới 12 lượng, dành dụm vài năm, phải đi mua vài mẫu ruộng. Ruộng để cho người khác cày cấy, hàng năm còn có chút tiền thuê, đến lúc đó lại khuếch lớn hơn một chút, chờ Hồ Tử lớn có mấy chục mẫu ruộng, về sau chúng ta cũng không cần lo. Nếu phường nhuộm cứ phất lên, chúng ta cố gắng làm việc, tiền công càng nhiều, ruộng đất đó là đường lui của chúng ta, về sau có thể làm chủ!"

Lí thị nhìn Lưu Đại Bảo tinh thần tràn đầy, vẻ mặt sùng bái, mình thật gà đúng người. Hắn có ý tưởng, cứ như vậy đi qua, đương nhiên cuộc sống càng tốt, nhưng nàng vẫn bổ sung một câu: "Điền trang bên kia xây một cái sân!"

Lưu Đại Bảo gật đầu nói: "Vậy thì xây cái sân."

Lí thị còn chưa thỏa mãn, phảng phất trước mắt đã xuất hiện hình ảnh đó, lại bổ thêm một câu, "Trong viện trồng cây đào, Hồ Tử thích ăn."

"Trồng cây đào."

"Trong vườn chừa ra một mẫu, nửa mẫu trồng củ năng, nửa mẫu trồng củ từ, đến lúc đó củ từ nở hoa, nhìn là thấy không khí vui mừng..."

Lưu Đại Bảo còn chưa kịp đáp ứng, Lí thị lại nói: "Nuôi một đám gà con, Hồ Tử thích ăn bánh ga-tô."

Lưu Đại Bảo bị kiềm hãm, muốn cười. Chờ đến lúc có ruộng có sân, Hồ Tử đã lớn, còn nuôi gà còn, ăn bánh ga-tô gì nữa. Nhưng lại nghĩ, Hồ Tử sẽ thành gia, như vậy sẽ có cháu nội, cháu nội cũng có thể ăn bánh ga-tô, nên như đinh đóng cột nói: "Nuôi gà con!"

Nhất bóng người vọt vào, mập mạp trong tay cầm một khối điểm tâm đậu phụ vàng, đưa tới bên miệng Lí Thị, nói, "Ở đâu có gà con, ta muốn ăn bánh ga-tô!"

Lí thị nhìn Lưu Đại Bảo chau chau mày, ý tứ là người xem, ta nói không sai chưa? Có chút đắc ý cười nói: "Cái này có, đợi lát nữa chúng ta tự mình nấu cơm ăn, a? Lại chạy đi náo Hoa bá mẫu?"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 321+60: Tìm Tới Cửa

Tay Hồ Tử còn dính mảnh vụn điểm tâm, nghe nương mình nói như vậy, hé miệng cười lắc lắc đầu, "Mới không phải đâu, Cốc Vũ tỷ tỷ mang Hạ Xuyên còn có Đình Hữu tới chơi. Đình Hữu nói trong nhà hẳn có thật nhiều thật nhiều thức ăn ngon, hẳn kêu ta hai ngày nữa đi chơi. Hạ Xuyên ở kề bên có thể cùng nhau chơi đùa, ta nói muốn trở về hỏi qua cha mẹ..."

Nói xong, lay cánh tay Lí Thị, lại tha thiết mong nhìn Lưu Đại Bảo.

Đứa bé này biết trong nhà đều do cha ở làm chủ. Lưu Đại Bảo cùng Lí thị nhìn nhau, Lí thị có chút do dự, "Có gay phiền toái cho Cốc Vũ không?"

Nghe nương nói như vậy, Hồ Tử có chút không vừa ý, "Nương, ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Cốc Vũ tỷ tỷ còn nói, cho người đi cùng chứ người cũng ở nhà, không bằng ra ngoài đi dạo. Lại nói trước kia không phải người từng đi sao, chúng ta đi bên kia dạo đi! Lúc này cũng không có chuyện gì, nương —— "

Lí thị thấy bộ dạng của con, lòng mềm nhũn. Người lớn ở đây vì không có cách nào, nhưng không thể bắt con luôn ở nhà, huống hồ đương gia cũng nói qua, dù sau này con phải ở lại chỗ này làm việc, sớm hay muộn cũng phải ra ngoài kiến thức.

Lưu Đại Bảo tựa hồ không nghĩ nhiều như vậy, "Vậy hai mẹ con đi được rồi, đừng để Cốc Vũ cô nương chờ lâu. Cho người đi thì người đi đi, mắc cỡ ngại ngùng có vẻ chúng ta quá mức hẹp hòi, chỉ là đừng gây thêm phiền toái cho người ta, lui tới mới náo nhiệt."

Hồ Tử thấy cha nói cho mình, cười hề hề nói: "Cha, chờ chúng ta trở về mang cho người một bầu rượu!" Nói xong phải đi báo tin cho Hạ Xuyên.

Lí thị dờ khóc dờ cười nhìn theo, "Đứa nhỏ này —— "

Lưu Đại Bảo thật vừa lòng nhìn hãnh, "Như vậy tốt, con trai phải trước tiên phải mạnh dạn. Nếu nuôi thành tiểu khuê nữ, cả ngày ở trong viện không dám đi ra ngoài, người thấy càng sâu!"

Lí thị cũng nghĩ như vậy, có chút băn khoăn "Ta vừa làm đậu phộng đường, vừa khéo đưa một ít cho các nàng, thuận đường đi nói lời cảm tạ. Cả nhà chúng ta được không ít sự chăm sóc của các nàng. Người ta chịu giúp đỡ chúng ta là một chuyện, nếu chúng ta không rên một tiếng cũng kỳ."

Lưu Đại Bảo gật đầu, nhìn vợ mình đi thu thập này nọ, khoe miệng nhếch lên. Nàng dâu hiếu lễ, đứa nhỏ biết chuyện, ngày không lo, mắt thấy càng ngày càng tốt sao hẳn có thể không vui.

Lí thị trở ra cửa, đồ trong tay còn chưa buông xuống, đã thấy Hồ Tử cùng Đình Hữu vội vội vàng vàng chạy vào phía trong, kêu cũng kêu không được, đuổi theo sát theo sau.

Hai đứa trẻ chạy vào sân Hoa Thị, kéo Cốc Vũ, "Cốc Vũ tỷ tỷ, nhanh đi nhanh đi —— "

Cốc Vũ đang cùng Hoa Thị, Như Ý hai người làm việc nhà nói một ít chuyện náo nhiệt, muốn cho Hoa Thị nhân cơ hội ra ngoài đi dạo. Hoa Thị một lòng một dạ ở trên người Thiên Nhi sao không biết dụng tâm của các nàng, trong lòng thật không muốn đi, nhưng không biết làm sao để cự tuyệt, Hồ Tử hai người liền xông vào.

Cốc Vũ ngăn hai người lại, "Chuyện gì? Gặp rắc rối sao? Dụng đồ chào nướm hay làm ngã cái giá?"

Sắc mặt Đình Hữu đỏ lên. Đúng là trước kia cùng Hạ Xuyên gây họa, lại có chút bất mãn giọng điệu của Cốc Vũ, gấp đến độ mặt đỏ bừng, "Cốc Vũ tỷ tỷ, không phải, bên ngoài có kẻ lừa đảo."

Hồ Tử cũng ở một bên gật đầu, có chút phẫn nộ nói: "Kẻ lừa đảo!"

Lí thị vội đi vào, nắm con mình, "Kẻ lừa đảo ở đâu tới, nói cho rõ ràng."

Đình Hữu nắm chặt nắm tay, bắt lấy tay Cốc Vũ, "Nói không chừng là An Cư bên kia đến hỏi tới hỏi lui, còn muốn xông vào. Hạ Xuyên lão ca đang giảng co với hã ở ngoài kia, còn có lão căn đầu gia gia canh cửa ở đó, thấy ánh mắt của lão ca, ta vội chạy vào gọi người...."

Cốc Vũ có chút buồn cười, chuyện của An gia, ngay cả tiểu hài tử cũng miễn cảm như vậy. Nếu quả thật là người của An Cư phái tới sao có thể không vội vàng ở cửa nói như vậy, huống hồ đến thì có thể làm gì chứ. Hạ Xuyên là quý tinh, bình thường cái gì cũng nghĩ ra được, thật vất vả cho hã có cơ hội này, còn tưởng rằng mình có thể đại triển thân thủ, cũng không tiện dả kích bọn họ, Cốc Vũ cười kéo bọn họ: "May mắn các người phát hiện ra, chúng ta đi xem một chút!"

Lí thị cũng muốn đi hỗ trợ, Cốc Vũ quay đầu liếc nàng nháy mắt mấy cái, nàng liền hiểu đi lại, "Các người đi là được, ta cũng không giúp được gì, ở đây tâm sự với Hoa bá mẫu."

Đình Hữu, Hồ Tử giống hai đuôi nhỏ đi theo Cốc Vũ, ở phía sau không ngừng nói, "Hạ Xuyên lão huynh lợi hại nhất, vừa thấy người nọ lén lút liền nhìn chúng ta nháy mắt, hã bám theo người kia không để hã phát hiện, chúng ta liền chạy, chúng ta đi nhanh chút."

Rất nhanh liền đến cửa lớn, Hạ Xuyên cùng lão căn đầu đứng đối diện một người đàn ông cao lớn, đang cùng Hạ Xuyên nói chuyện.

"Người tới tìm người, tên gì? Từ đâu đến? Người trong viện ta đều biết, người nói đi rồi chờ ta giúp người kêu, chờ hẵn đến mang người đi vào." Hạ Xuyên đang nói chuyện, trong mắt tràn đầy sốt ruột, lại sợ hẵn vọt đi vào, trong lòng có chút gấp, nghĩ sao Cốc Vũ các nàng lâu như vậy.

Người đàn ông có chút buồn cười, cũng nhẫn nại nói gì đó.

Cốc Vũ ba bước thành hai bước, giữ chặt người nọ, "Hoa bá phụ!"

Người đàn ông kia cứng đờ, nhìn chăm chăm Cốc Vũ một lúc lâu, nhìn đến trâm gỗ trên đầu nàng, có thể mới nở nụ cười, "Người chẳng lẽ thật là?"

Cốc Vũ lắc đầu xua tay, "Ta không phải, nhưng nơi này là."

Nói đến nói đi người chung quanh không hiểu ra sao. Cốc Vũ cũng rối loạn, vội vàng nói tiếp, "Người theo ta đi vào, Hoa bá mẫu đang trông chờ người."

Hán tử không hai lời, nhắc chân vào cửa.

Hạ Xuyên ủ rũ ngốc ở nơi đó, quay đầu bước đi. Không cần phải nói, phía sau vẫn là hai cái đuôi nhỏ.

Cốc Vũ không kiềm chế được kích động trong lòng, nói không nên lời, dẫn người đàn ông kia đi về hướng sân của Hoa Thị, bên tai luôn quanh quẩn thanh âm của Hoa Thị lúc đó, "Hoa gia chỉ còn lại huynh muội hai người chúng ta, cũng không thể ở cùng nhau. Đều do ta, nếu lúc trước ta không cứng đầu như vậy sẽ không có Ti Nhu. Quả thực lời nói đã ứng nghiệm, ta quá thể diện, thậm chí nói mình mang theo khuê nữ cũng có thể làm Hoa gia qua ngày." "Chờ đến lúc muốn đi tìm, rốt cuộc tìm không thấy, nhiều năm như vậy, chưa gặp qua..."

Nghĩ đến đây, Cốc Vũ quay đầu nhìn nam nhân bên người. Mặt bóng loáng thoáng ngăm đen, tóc đen nhánh, hai mắt lóe sáng, khóe miệng hơi nhếch lên không biết sao luôn cảm thấy có chút trào phúng, nhưng nhìn không ra tuổi. Chắc khoảng hơn ba mươi nhưng nói bốn năm mươi cũng có thể. Cả người cho nàng cảm giác đặc biệt quen thuộc, không nói chuyện khóe miệng cũng hơi nhếch lên, tựa hồ đã từng gặp qua.

Cốc Vũ âm thầm cười, chắc vì Hoa bá mẫu từng nói với mình chuyện trước kia, cho nên cảm thấy quen thuộc.

Cũng không nghĩ nhiều, dẫn hắc vào cửa, giòn giã kêu lên: "Hoa bá mẫu, người xem ai tới!"

Hoa Thị đang nói chuyện thêu thùa với Lí thị, Như Ý, trong tay còn cầm cái rổ tre như đang tìm cái gì, nghe Cốc Vũ kêu, nàng cười ngẩng đầu lên, thấy một người đàn ông cao lớn đứng trong ánh mặt trời, vừa muốn nói gì, khóe miệng cứng đờ, rổ tre trong tay rớt xuống đất, đồ nghề, vải vụn, chỉ thêu đủ màu lăn ra đất...

Môi run run vài cái, mắt Hoa Thị đầy lệ, mới kêu ra một tiếng, "... Đại ca..."

Cốc Vũ nháy mắt Như Ý và Lí thị, ba người lẳng lặng lui ra ngoài.

Lí thị kêu hai người đi tới viện của nàngngồi. Cốc Vũ từ chối, đi ra tìm Hạ Xuyên.

Chắc đứa nhỏ này bị đả kích, vừa rồi vội vã dẫn người đi gặp Hoa Thị, dĩ nhiên không để ý hắc, lúc này phải nói với hắc một tiếng mới được, miễn cho chui rúc vào sừng trâu sau này sẽ phiền toái.

Hạ Xuyên ở một góc sân, bĩu môi, chân như có như không đá vách tường. Đình Hữu và Hồ Tử phía sau nói gì đó, hắc không quay đầu lại.

Cốc Vũ thấy buồn cười, đến gần một chút, xua tay kêu hai người bọn họ không lên tiếng, "Hạ Xuyên —"

Hạ Xuyên còn than thở : "Kẻ lừa đảo, đồ siêu lừa đảo!"

Nghe thấy Cốc Vũ kêu mình, vẻ mặt khó chịu quay đầu nhìn nàng, "Tỷ —"

Cốc Vũ sờ đầu hắn, "Hạ Xuyên chúng ta càng ngày càng lợi hại, sao nghĩ đến người nọ là kẻ lừa đảo vậy?"

Hạ Xuyên lo lắng người vừa rồi mình ngăn lại quả thật là khách; thứ hai mình nghĩ rằng có thể phát huy công dụng, nào ngờ đụng phải ô long, cũng không biết Cốc Vũ có trách mình hay không, Đình Hữu và Hồ Tử có cười nhạo mình không. Lúc này nghe Cốc Vũ nói như vậy, miệng nói, "Nhị tỷ, người không trách ta?"

Cốc Vũ sững sốt, cười nói: "Ta trách người làm cái gì? Người xem lúc bá phụ đến, không nói mình tới tìm ai, không nói là người, ngay cả ta ở cũng không có khả năng cho hắn đi vào đúng không? Phờng nhuộm của chúng ta không thể tùy tiện cho người ta đi vào, về sau chẳng phải là lộn xộn!"

Hạ Xuyên có được khẳng định, gói đồ nhỏ trong lòng buông xuống, "Đúng vậy!"

Cốc Vũ thấy hắn như thế, thở dài nhẹ nhõm, lại tiếp tục khen ngợi, "Người như vậy là có dũng có mưu. Bên này kéo dài thời gian, lại cho Đình Hữu đi báo tin, còn có lão căn đầu gia gia tại kia, cũng không lo lắng hắn xông vào, tốt lắm."

Hạ Xuyên gãi đầu, "Uh, ta cùng lão căn đầu gia gia nói qua, về sau gặp người như vậy phải chú ý..."

Đuôi nhỏ cứ vậy vênh lên, Cốc Vũ cũng không hất mặt mũi của hẳn, nàng một mực gật đầu. Hạ Xuyên cho tới bây giờ rất khá. Có rất nhiều chuyện về sau sớm hay muộn hẳn sẽ hiểu được, nàng tình nguyện để hẳn như hiện tại thông suốt phóng khoáng, mà không gạt bỏ hẳn phủ định hẳn, cho nên lúc này mới như vậy.

Hạ Xuyên lên mặt nhìn hai người kia vui cười, ôm lấy bả vai bả vai hai người, "Lão đệ, ít nhiều nhờ các người!"

Cốc Vũ biết tính hẳn, lúc này sẽ không đắc ý khoe ra, ngược lại cùng người khác cùng nhau chia xẻ, nàng hiểu ý cười.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 322+61: Người Đâu

Sau buổi trưa, bên sân Hoa Thị.

Một đám người thần sắc khác nhau ngồi ở trong phòng, không khí ngưng trệ.

Thiên Nhi tại kia y y nha nha phát ra chút thanh âm mới làm cho người ta có cảm giác không khí lưu động. Huỳnh trưởng của Hoa Thị, Hoa Kế Chi lúc này đã chuyển vào, sống cùng Hoa Thị. Như Ý chuyển về phòng riêng của mình.

Trước sau cũng chỉ là hai ba ngày công phu, Hoa Kế Chi đã quen thuộc người trong viện, còn cố ý đi gặp An Cẩm Hiên một chuyến, sau khi mình chuyển vào, đương nhiên đương gia tác chủ. Hoa Thị không biết là thương thấu tâm hay cảm thấy Hoa Kế Chi đã trở lại nên muốn buông tay. Vốn Hoa Thị chỉ dựa vào một cổ khí chống đỡ. Hoa Ti Nhu đã không ở bên người, nàng nghĩ mình không thể ngã xuống, nếu không Hoa gia thật không còn gì, hết thảy phải do mình làm chủ, không chỉ phải làm chủ, còn phải nuôi lớn Thiên Nhi.

Vì Hoa Kế Chi xuất hiện, cả người Hoa Thị thả lỏng. Sau khi trầm tĩnh lại, ánh mắt không còn lợi hại hữu thần, giọng điệu không còn kiên định nữa, tựa như lão phụ nhân ôn hòa thật thà, nhìn già đi mấy tuổi. Nàng một lòng một dạ chơi với Thiên Nhi, ngoài trừ việc này, tựa hồ không có gì có thể khơi dậy hứng thú của nàng.

Rất nhiều thời điểm, dưới tình huống không còn cách nào, người đặc biệt kiên cường hơn.

Cốc Vũ theo An Cẩm Hiên tới, Hoa Kế Chi mời bọn họ vào ngồi, lại nửa ngày không nói chuyện. Nàng không hiểu còn có chút khẩn trương, Hoa bá phụ rõ ràng có chuyện muốn nói với bọn hắn, nhưng nói cái gì đây? Loáng thoáng luôn cảm thấy có chút không thích hợp.

Bằng không, hắn không phải là một người then thùng, sao lại không tiện mở miệng như vậy.

Quả thực, một khi Hoa Kế Chi mở miệng là làm cho người ta chấn động, "Ta nghĩ nên đón Ti Nhu về."

Tên này, không biết bắt đầu từ khi nào, trên dưới phường nhuộm đã có chút kiêng kị, thật lâu không có người nhắc tới. Có đôi khi ôm Thiên Nhi nói lỡ miệng, cũng vội lướt qua, tựa hồ viện này, Hoa Ti Nhu chưa từng xuất hiện.

Cốc Vũ nghe thấy Hoa Kế Chi nhắc tới lời này, nhất thời không biết nói gì, không được sao? Cốt nhục chia lìa, lại do người ta quyết định, dù mình muốn phản đối, dựa vào lập trường nào? Nhưng nếu há mồm nói đồng ý, nàng thật sự nói không nên lời, chuyện rắc và nông phu đã làm qua một lần chẳng lẽ còn phải làm lần thứ hai? Đầu tiên mình có lòng cứu nàng, ai ngờ có kết quả như vậy. Lúc này tìm nàng trở về, không phải là tự nhắc đá đập vào chân mình? Kể gốc mới làm chuyện như vậy.

Không ít người bắn khoả như nàng, nên không có người nói chuyện.

Hoa Thị phản ứng lại, là người thứ nhất đứng lên, trầm đình tiệt thiết nói, "Không được!"

Không biết sao Cốc Vũ thở dài nhẹ nhõm.

Tiếp đó, Hoa Thị lại bổ sung một câu, "Hoa gia không có người như vậy, đại ca! Người không có nghe rõ ràng mấy ngày nay ta cùng người nói ..."

Hoa Kế Chi lắc đầu cười khỏ nói: "Sao ta lại không biết nàng đã thương thấu tim người? Các người hãy nghe ta nói rõ ràng. Ta nói tìm nàng trở về, không phải nói để nàng về ở đây, đến lúc đó lại gây ra chuyện làm các người thương tâm. Người nuôi Ti Nhu từ nhỏ, tính tình nàng người còn không biết sao? Giờ phút này nếu người không đi tìm nàng, không biết nàng còn sẽ làm ra việc gì nữa. Người ngấm lại, nếu lúc trước nàng một lòng muốn thấy người bên kia, người không ép buộc nàng mà cùng nàng nói chuyện, có phải sẽ không đi đến bước này?"

Cho tới nay, mọi người đều nói Hoa Ti Nhu đáng giận như thế nào, lấy oán trả ơn ra sao, ngốc như thế nào, lại tựa hồ không nghĩ qua, vì sao nàng từng bước một biến thành như hiện tại.

Hiển nhiên Hoa Thị không ngờ nhiều năm mình không thấy huynh trưởng, vừa nhận lại nhau liền nhắc tới Hoa Ti Nhu, còn là thái độ như vậy, nàng không thể không ngấm lại. Chẳng lẽ mình cũng có chỗ sai sao?

Rất nhanh Hoa Thị suy nghĩ rõ ràng, "Đại ca, mặc kệ như thế nào, nàng làm ra chuyện như vậy, người nói nàng có mặt mũi trở về sao? Hoa gia chúng ta còn dung hạ người như vậy sao?"

Hoa Kế Chi như không nghe thấy lời Hoa Thị nói, tiếp tục: "Ta nghĩ, nàng có phải là người của Hoa gia hay không lúc đó sẽ nói, chỉ là chúng ta nhìn theo hiện tại. Chúng ta tìm Ti Nhu trở về, trong lòng người cũng có công đạo, đến lúc đó để nàng ở bên ngoài, như vậy nàng mới không đi rất xa. Tính tình mẹ con các người giống nhau, người quên năm đó sao? Lại nói, nếu nàng xảy ra chuyện gì, người thật có thể không quan tâm sao? Nếu An Cư lợi dụng điểm này, chẳng phải chúng ta phải sợ đầu sợ đuôi, nếu nàng bị người ta lợi dụng, đến mức không thể đổi ý, chúng ta nên lựa chọn như thế nào?"

Sắc mặt Hoa Thị trắng bệch, ức chế không được run run.

An Cầm Hiên và Cốc Vũ liếc mắt nhìn nhau, gật đầu.

Cốc Vũ còn chưa phản ứng, An Cầm Hiên đã nói tiếp: "Hoa bá phụ, đây là việc nhà của Hoa gia các người, chúng ta không cần ở lại đây nghe, nhưng ta nói trước, nếu tiếp nàng trở về, ta không nguyện ý."

Ít khi An Cầm Hiên nói lời tuyệt tình, cũng không có thái độ kiên quyết như vậy, không cho đường quay lại.

Hoa Kế Chi bước qua vổ bờ vai của hắn, "Người không cần lo lắng, cho dù người đồng ý, người cho là chúng ta làm được chuyện như vậy sao? Đây là chuyện Hoa gia, cũng là chuyện của cửa hàng chúng ta, không phải ta vội vàng nói đến chuyện này. Ngẫm lại, nhiều năm qua ta không có dạy dỗ nàng, dĩ nhiên không có tư cách lúc này chỉ ba đạo tứ, nhưng ta nghe Hoa bá mẫu người nói việc này mới phát hiện chúng ta xem nhẹ một việc, tùy ý để Ti Nhu ở bên ngoài, còn không biết An Cư sẽ lợi dùng xúi nàng làm ra chuyện gì. Dù nàng không muốn nhưng nàng không có lựa chọn khác, không bằng chúng ta để nàng bên người có thể trông chừng, ít nhất sẽ không thiệt hại chúng ta.

Hoa Thị nghe có chút động lòng. An Cầm Hiên nghe xong lời Hoa Kế Chi nói, hiểu được hắn cũng không phải là người không rõ ràng, vậy là đủ rồi.

Cốc Vũ không có vấn đề gì khác, thậm chí nàng nghĩ lúc đó các nàng quyết định quá nhanh, có phải đối với Hoa Ti Nhu thiếu phần lo lắng cùng cân nhắc, chẳng sợ nàng quá sai, ít nhất không để nàng tiếp tục sai, trọng yếu nhất là không để ảnh hưởng đến ti nghiệp về sau.

Việc này không nên chậm trễ, đã quyết định, Hoa Thị đi ra tìm, nghĩ nếu có thể tìm được, ngay tại thành Bắc tìm một chỗ trọ, không quay về phường nhuộm bên kia.

Nào biết đến lúc muốn tìm mới phát hiện tìm không thấy Hoa Ti Nhu. Bên ngõ nhỏ Sừng Dê, bên ngoài phường nhuộm, Đoàn Vô Vi thậm chí đi hỏi thăm bên An Cư, đều không có tin tức gì.

Hoa Kế Chi có chút thất lạc, "Chúng ta đã đến chậm."

Lời này, bởi vì có lời nói lúc trước, mọi người đều cảm thấy, chắc Hoa Ti Nhu đã bị An Cẩm Hoa giấu chỗ nào...

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 323+62: Trong Ngoài Không Được Lòng Người

Đời chân tướng nghe rõ ràng, đã là chuyện nửa tháng sau đó.

Đoàn Vô Vi đối với việc này, vẫn có chút năng lực. Trước kia hẳn quen thuộc An Cẩm Hoa, mua chuộc gã sai vặt mưu tính đường tương lai cho mình, nhưng biến hóa quá nhanh, cũng may người còn dùng được. Gã sai vặt đó vốn là bạn cố tri của Đoàn Vô Vi, hơn nữa chuyện hỏi thăm cũng không có gì đáng ngại, hướng hồ hẳn không thể bỏ qua được bạc, tức thời đi tìm người dàn xếp chỗ ở cho Hoa Ti Nhu, rủ đi uống rượu là có thể biết được bảy tám phần.

Đoàn Vô Vi nghe rõ ràng xong cũng đổ một ngụm khí lạnh.

Nghĩ tới lúc trước mình và Hoa Ti Nhu chỉ tốt ở bề ngoài, biện hộ không cho là tình cảm, nhưng nói không tựa hồ lại có một chút, hiện tại quay đầu thấy như đã qua thật lâu. Lúc này kinh hãi không vì thương tiếc một người, mà là vì lợi ích trước mắt, hẳn cảm thấy không thể để Vân Cẩm Các có chuyện. Hoa Ti Nhu vào An Cư, nói không chừng một ngày nào đó lại làm ra chuyện để bên này trở tay không kịp, hoặc cho người ta có cơ hội lợi dụng áp chế, đoạn hoa Hoa gia có liên hệ rất lớn với Vân Cẩm Các, vạn nhất bị động tay động chân hoặc An Cư nhân cơ hội áp chế, sao Hoa Thị có thể bỏ được nữ nhi của mình, dù nói là không nhận nhau...

Tức thời hẳn vội vàng nhắm thẳng hướng thành bắc chạy, trùng hợp An Cẩm Hiên ở đó, ngay giữa sân của Hoa Thị, đóng cửa lại tức thời đem sự việc này nói, ". . . Tề Thị tự mình tới đón, nghe nói lúc đi vào rất vui mừng."

Nói cách khác, đi vào đã mấy ngày, có việc gì còn chưa biết.

Trong lòng Hoa Thị lộp bộp, vẻ mặt mây đen mù sương dự cảm không yên, Thiên Nhi trong lòng tựa hồ cũng bị ảnh hưởng, bắt đầu khóc lớn.

Hoa Kế Chi ở trong phòng bất an thông thả bước, đi tới đi lui đột nhiên quay đầu hỏi Cốc Vũ "Cốc Vũ người cảm thấy việc này có gì không đúng sao?"

Cốc Vũ đang suy nghĩ, đột nhiên bị điểm tên, nơi nào phản ứng được, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái, sao Hoa bá phụ chỉ hỏi mình.

"Bá phụ, vì sao Tề Thị phải đối với nàng thân thiết như vậy, chuyện khác ta không dám nói, chỉ cảm thấy khác thường. Một là Tề Thị quả nhiên là người lương thiện, biết phu quân ở bên ngoài dưỡng ngoại thất, còn có thể như rộng lượng ra mặt thỉnh mời. Hai là nàng ra bộ dáng để chiếm sự đồng tình áy náy của phu quân. Ba là muốn đưa người vào tự mình bài bố, bên ngoài thì nói muốn một nhà hòa thuận vui vẻ, nhưng thoát nhìn tựa hồ không có khả năng. Đứng ở lập trường của nàng, nếu phần nộ khóc gào cũng không đến mức làm người ta sinh nghi, hoặc là An Cẩm Hoa phải muốn đón người vào nhưng không ra mặt. Dù sao đương gia chủ mẫu ra mặt tiếp ngoại thất, tựa hồ... không quá thích hợp."

Sao Hoa Kế Chi không nghĩ như vậy, "Ta nghĩ sẽ không thể đơn giản như vậy. An Cư đón người vào có ý đồ gì đây? Đoán được chúng ta sẽ tìm nàng trở về sao?"

Cốc Vũ suy nghĩ mãi trong đầu. Cảnh tượng này, sự việc này nghĩ sao đều cảm thấy quen thuộc? Thật vất vả nhớ lại, lúc trước mình xem Hồng Lô Mộng, không phải Vương Hi Phượng cũng tiếp Vương nhị tỷ vào cửa như vậy? Chuyện sau khi vào cửa còn cần nhiều lời sao?

Hoa Ti Nhu vào cửa An Cư, công sức Hoa Thị uốn nắn nàng toàn bộ đều đã uống phí, nàng có thể bảo trụ mạng sống hay không còn chưa biết.

Không khỏi lo lắng trùng trùng...

Hoa Ti Nhu vào An Cư, rất nhiều vú già ngạc nhiên, ánh mắt nhìn nàng vừa xa cách lại kỳ quái. Chủ tử không phân phó xuống dưới, các nàng giả ngu không phải không được. Vì thế có đôi khi khe khẽ nói nhỏ bị nàng bắt gặp cũng không né tránh, ngược lại ngấm ngầm hại người. Thấy Hoa Ti Nhu lúng ta lúng túng không dám nói gì, người trong phủ càng làm tới, mi cao mắt thấp, hơn nữa Kiều ma ma có chuyện, thấy Hoa Ti Nhu lại càng không kiêng nể gì, nói chuyện càng lúc càng khó nghe.

Hoa Ti Nhu lớn như vậy, lần đầu tiên cảm thấy bị ai có khổ không nơi giải bày, giống như là dao nhỏ, mỗi ngày ngày cắt thịt nàng. Nàng không thể nói, cũng không thể quát to. Nghĩ tới ngày xưa tuy nghèo khổ, ít nhất còn có thân nhân bên cạnh. Mình cho rằng sau khi vào cửa Mộc đại ca sẽ coi mình như châu như bảo, ai ngờ căn bản hăn chưa tới qua vài lần. Đã lâu không thấy Thiên Nhi, không biết bây giờ hăn ra sao, còn nhớ người mẹ không có tiền đồ này? Mình lại không thể oán giận Tề Thị, dù sao mình do người ta tiếp về, bình tĩnh xem xét, nàng đối đãi với mình không sai.

Lúc này Tề Thị tán gẫu với Kiều ma ma, cười tủm tỉm, nếu biết Hoa Ti Nhu lúc này đang cảm niệm mình, không biết khoe miệng kia càng nhếch lên cao hơn không.

Kiều ma ma híp mắt, "Nãi nãi người không biết, lúc đó ta trốn bên gốc cây, nàng còn tưởng mình đi dạo giải sầu. Tiểu Yến Nhi vừa thấy vài người nhà Vương Thiếu Châu đi tới, đã vội tìm cơ nói với nàng trở về lấy này nọ, có nhãn lực như vậy, không uống phí lúc trước người đưa nàng đến trước mặt vị kia. Người Vương Thiếu Châu không phải là thiện trà, vừa khéo lúc qua cầu còn đụng phải nàng.

Tề Thị đưa miếng mứt hoa quả lên miệng, "Thứ này làm ăn thật ngon, thay đổi nữ đầu bếp?"

Đầu bếp nữ do Kiều ma ma tiến cử, có quan hệ họ hàng với nàng, dĩ nhiên tăng bốc, "Đúng vậy, có thể làm việc."

Tâm tình Tề Thị cực tốt, "Đợi lát nữa truyền nàng đến, thưởng!"

Bên người dĩ nhiên có nha đầu đi làm chuyện tốt này không cần đề cập tới. Nếu làm tốt quan hệ với đầu bếp trong viện, về sau mình muốn thêm một ít thức ăn, tự nhiên có mặt mũi.

Tề Thị ngẩng đầu hỏi Kiều ma ma, "Rồi sao nữa? Nàng cùng các nàng tranh cãi?"

Kiều ma ma thấy Tề Thị cao hứng càng ra sức thêm mắm thêm muối nói: "Nàng chỉ nha một tiếng nào dám đối miệng. Chỉ là một tiếng kia còn bị mấy người nhà Vương Thiếu châu giễu cợt nửa ngày. Một người nói người ta có di nường mệnh, người đụng vào người ta làm người ta bầm tím gia sẽ đau lòng. Một người khác nói phi, trong phủ chúng ta cho tới bây giờ chưa nghe nói có di nường..."

Kiều ma ma nắm bắt cổ họng học ngữ điệu của hai người kia, nói tiếp: "Người nhà Vương Thiếu Châu vừa khéo thấy trong nước có một đôi vịt hoang, liền dắt cổ họng kêu, không thấy thiên nga trắng nhưng vịt hoang giả thiên nga trắng thì có một cái, nàng liền che mặt chạy trở về."

Tề Thị cười ha ha, nắm lấy tay áo Kiều ma ma, "Này này điều phụ! Há mồm không tha người."

Kiều ma ma cũng cười theo, "Nãi nãi, người nói nàng chịu không nổi như vậy, sẽ không ra phủ chứ? Đến lúc gia trở về chúng ta báo cáo công tác như thế nào? Tuy hiện tại trong mắt hãn chỉ có nãi nãi, dù sao bên kia cũng sinh đứa nhỏ ..."

"Ma ma, người không thể để ta tốt hơn một chút sao? Trong lòng ta đều biết, ta tốn nhiều công sức đón nàng về, sao có thể để nàng đi ra ngoài như

vậy? Về sau dù không ngủ ta cũng sẽ lưu nàng tại bên người, coi bộ đáng thần kinh hoảng hốt của nàng. Về sau gia trở lại ta còn muốn đưa nàng sang bên kia. Nam nhân là như thế, luôn cảm thấy càng lén lút càng hứng thú, đến lúc để gia chán ghét, ngay cả đường sống nàng cũng không còn. Về phần đứa nhỏ kia sẽ là hài tử của ta. Về sau chúng ta có con, đường còn dài đâu. Gia sản An Cư chỉ có thể là của đại phòng chúng ta."

Kiều ma ma nghe xong trợn mắt há hốc mồm. Nàng thật không ngờ, Tề Thị nhìn xa như vậy. Nghĩ đến trước kia nàng nàng không nghe lời khuyên của mình, lúc này bởi vì chuyện của Hoa Ti Nhu, không những nàng biết chuyện còn an bày tốt như vậy, nhất thời không biết mình nên vui mừng hay nên xót xa, bất quá tốt xấu gì cũng yên lòng, nàng có thể nắm trong tay, về sau không lo.

Tuy là như thế, giọng điệu vẫn đau xót, "Nãi nãi, hiện tại không nghĩ mấy chuyện này, thừa dịp mình có thể sinh thì nên sinh, có tiểu thiếu gia về sau còn có người chống đỡ bên mình, chứ để nàng kia bên gười vẫn là bất ổn, chỉ là..." Nhè nhè chải tóc cho Tề Thị.

Tề Thị cũng có chút cảm khái, "Ma ma, người làm sao vậy? Nương nói nữ nhân luôn phải có bước này, cũng may không tính là trễ, ta cũng không khó chịu như vậy, còn chưa đưa người về mà, đợi chút lại nói... . Hồng Nhi lớn lên, ta nhất định phải chọn lựa kỹ càng cho nàng, miễn cho lại chịu khổ."

Kiều ma ma nghe Tề Thị nói như vậy, một câu nói ghen ở trong lòng, người ở đâu mà dễ chọn như vậy chứ? Cũng may ngày còn dài, cứ chậm chậm chờ xem.

Ăn xong mút hoa quả, Tề Thị dùng trà súc miệng, ngồi ngay ngắn một hồi, "Được, chúng ta đi Lim Lâu đi."

Lim Lâu nằm hướng tây bắc phía sau viện, phía trước là hoa viên, còn có một hồ nước không lớn không nhỏ, đá ở Thái Hồ được mang về đây không ít, cây cối âm u bạc phơ. Lúc trước An Cầm Lâm rất thích Lim Lâu này. Tề Thị tiếp Hoa Ti Nhu về trình diện lão thái thái. Đã sinh con cho An Cư, dĩ nhiên lão thái thái phân phó dàn xếp đàn hàng hoàng, Tề Thị liền đưa nàng vào Lim Lâu, thứ nhất ra vẻ mình hiền lương, thứ hai là làm cho An Cầm Lâm ngọt ngào, dù sao hăn cũng không thể nói gì.

Hoa Ti Nhu ở Lim Lâu không xa nơi ở của vú già. Dù nàng không muốn ra khỏi cửa, mỗi ngày như cũ vẫn phải đi vấn an, mà trên đường luôn có thể "xảo ngộ" gặp một ít người, không tránh khỏi bị chế nhạo lại không thể lên tiếng. Nếu trốn tránh được còn có thể thanh tĩnh một chút. Ở trước mặt Tề Thị người khác không dám làm gì. Lúc trước Kiều ma ma vừa nói cho nàng đến Lim Lâu, ngay từ đầu Tề Thị cảm thấy tiện nghi cho nàng, lúc này xem ra thật là đúng chỗ.

Kiều ma ma đỡ Tề Thị, "Bây giờ đi qua? Vạn nhất nàng khóc lóc kể lể, không phải nãi nãi bị làm khó?"

Tề Thị ha ha cười, không chút để ý nói: "Ta có gì mà khó xử? Nhiều lắm ta chỉ lấy vài người làm bè, về sau nếu sự việc càng lúc càng nhiều thì không cần bẩm báo với ta. Nếu nàng cáo trạng nhà Vương Thiếu Châu, hơn nữa người chung quanh đều giúp đỡ, người nói gia sẽ tin ai? Chúng ta rõ ràng đối đãi với nàng tốt như vậy, nàng còn chưa thỏa mãn, người nói về sau nàng không nằm trong tay ta. Lâu ngày tất nhiên sẽ mất ân sủng, nói ra ta mới là người bị ủy khuất nhất, nàng muốn trừng trị vú già ta sẽ giúp nàng trừng trị, nàng không hài lòng, ta còn có biện pháp gì?"

Kiều ma ma phản ứng, "Đúng, chỉ sợ nàng không ôm oán hờn thôi. Oán khí của nàng càng nặng, chúng ta càng dễ hành động."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 324+63: Ngọt Đăng Tự Biết

Tiểu Yến Nhi mắt lạnh nhìn chủ tử của mình ngồi bên cửa sổ rơi lệ, đầu xoay qua một bên.

Từ trong đáy lòng nàng xem thường nàng ta.

Nghe nói là chủ tử ở bên ngoài còn có đứa nhỏ, chuyện không mặt mũi đều đã làm bây giờ còn cảm thấy mình uỷ khuất sao? Thực coi mình là thiên kim tiểu thư sao? Tuy mình là nha đầu, tốt xấu gì cũng là thanh bạch, đâu làm ra được những chuyện như vậy. Không hiểu sao phu nhân phải tiếp nàng trở về, vạn nhất nàng được sủng ái chẳng phải là đoạt lòng của gia? Lúc trước muốn phái mình qua hầu hạ, dù mình là thô sử nha hoàn, hiện tại hưởng lương nha hoàn bậc hai, nhưng nếu mình có thể lên tiếng, nàng không nguyện ý đến.

Nói là theo chủ tử, nhưng tính chủ tử gì? Mình làm thô sử về sau không chừng có vận khí tốt có thể hầu hạ trước mặt tiểu thư, đợi đến tuổi thả ra ngoài cũng tốt. Bây giờ thăng lên hai bậc, lại phá hỏng hết đường tương lai. Nhìn nàng cả ngày một bộ phải chết không sống, mình cũng ghen thở, ra ngoài còn bị người khác cười nhạo. Nếu không nhờ cô cô của mình là đương sai trong phủ, mình sẽ bị người ta cười không góc đầu nổi. Xem ra chủ tử này cũng không lâu dài.

Nàng hận nắm chặt nắm tay, ngón tay trở nên trắng bệch. Nếu là một chủ tử lợi hại thì mình sẽ nhận, một lòng đi theo nàng, được sủng ái về sau nâng lên làm di nương, lại sinh ra trưởng tử, sau này dù thế nào cũng có chút thể diện. Bây giờ thì tốt rồi, chuyện của mình cũng không làm chủ được, một

lòng một dạ đến hỏi phu nhân, phu nhân có thể đem người thành tỷ muội sao? Ngay cả bản thân cũng không bảo hộ nổi, về sau nếu mình có chuyện gì còn có thể trông cậy vào nàng sao?

Cho nên vừa qua khỏi nửa tháng, tâm tư Tiểu Yến Nhi đã không ở trên người Hoa Ti Nhu. Lúc trước nghe nàng khóc kể Tiểu Yến Nhi còn khuyên giải một hai câu, cảm thấy nàng không có tư thế của một chủ tử. Hiện tại xem ra mình lại thêm một tỷ muội nha đầu! Trưng ra bộ dáng yếu đuối cho ai xem? Theo bộ dáng của nàng, nếu không vì chính mình trừ tính về sau chỉ có đường chết. Cô cô có thể nhìn được, mình vẫn nên sớm tính toán mới được.

Hai mắt Hoa Ti Nhu đắm lệ mông lung, nào biết đâu tâm tư người bên cạnh. Nàng còn ngây thơ nhớ tới lúc mình vừa vào cửa, hăn chỉ tới vài lần rồi phải đi Bình Châu, để lại mình trong đại trạch viện này, mỗi ngày phải đi vấn an Tề Thị. Trên hành lang và đường nhỏ, đi đến đâu đều có thể gặp người không muốn gặp, người sau so với người trước càng chán ghét hơn.

Lúc trước nương từng nói với mình về danh phận, mình còn lơ đãng cho qua. Lúc này nghĩ lại mới biết vì tốt cho mình. Nếu lúc vào cửa, dù không là giá y đỏ thắm, ít nhất cũng có vài hồng lót để giày, dựa vào danh phận một di nương, ít nhất vú già cũng phải coi sắc mặt của mình, chứ đâu giống như bây giờ lập lờ ở giữa, nha đầu không là nha đầu, di nương không là di nương, bay cũng bay không được, đánh cũng đánh không xong, nói không chừng ngày nào đó bị gió thổi đi không ai biết.

Hiện tại hối hận còn có công dụng gì.

Hoa Ti Nhu nhàn nhạt thở dài, trong đầu lại hiện lên tiếng cười chói tai vừa rồi của vú già, "... Giả làm thiên nga trắng cũng là vịt hoang..."

Cắn chặt đôi môi đến đau đớn, lại không phát hiện.

Trong lòng đau thương nghĩ, mình tốt xấu gì cũng không xong. Nếu để nương trù tính, nói không chừng mình vẫn ở bên ngoài, Tề Thị không thể làm gì mình, thì vú già là cái gì chứ, không để ý các nàng là xong, chờ đón Thiên Nhi vào cửa, về sau mình từng bước đi tới là có thể qua ngày, so với trở về nhìn sắc mặt người ta tốt hơn...

Có đôi khi người ta không muốn cúi đầu trước mặt người thân nhất của mình.

Vừa nghĩ đến Tề Thị, chợt nghe thanh âm trong trẻo của Tiểu Yến Nhi kêu lên: "Phu nhân! Ngài đến —— "

Hoa Ti Nhu vội phục hồi tinh thần lại, thấy Tề Thị, nước mắt như muốn rơi, lại cố nhịn xuống, ánh mắt hồng hồng, nhìn có bao đáng thương là bấy nhiêu đáng thương.

Tề Thị vừa thấy liền nổi lên lòng phòng ngừa, thầm nghĩ cái dạng này nếu để gia thấy sẽ như thế nào? Nương theo Tiểu Yến Nhi dâng trà, nàng cúi thấp đầu, hơi nóng bốc lên mặt, thu hồi tâm thần lại rồi ngẩng đầu lên, "Ai, vẫn là bên muội muội thanh tĩnh."

Hoa Ti Nhu một bụng ủy khuất muốn cùng Tề Thị nói, nhưng thấy vẻ mặt Tề Thị mỗi một tinh thần suy sụp, không nói lên lời, chỉ có thể thuận theo lời Tề Thị nói, "Ít nhiều đều nhờ tỷ tỷ mới có thể vào Lim Lâu". Lúc Hoa Ti Nhu vừa vào cửa, Tiểu Yến Nhi như chim yến bay tới bay lui, từng vụng trộm nói với nàng, thì ra nơi này do lão phu nhân giành cho nhị thiếu gia thành thân dùng.

Nói xong câu kia thấy Tề Thị không có phản ứng gì, Hoa Ti Nhu cười cười, "Tỷ tỷ thật có khả năng, cả nhà trên dưới đều do người chuẩn bị. Ta lại không có bản sự, chỉ có thể ở trong lâu, không thêm phiền toái cho ngài đã là tốt rồi..."

Lời này thật xuất phát từ chân tâm.

Tề Thị thở dài, oán giận nói: "Muội muội tốt, cuối cùng cũng là người có lý lẽ. Người ta thấy ta bận rộn, không biết có bao nhiêu âm mưu, nói là trên dưới An Cư đều do ta làm chủ, nhưng người cũng biết, trong ngoài ai lại không biết món nào có thể ăn với cơm? Ta cũng là bị buộc thôi, phạm không có chút bản sự còn không bị ăn sống nuốt tươi sao? Nô tài điều ngoa, khắp nơi đều là ánh mắt chăm chăm nhìn mò lỗi lầm của ta."

Đây chính là một cơ hội cực tốt, Hoa Ti Nhu nghĩ có nên thuận tiện nhắc tới chuyện của mình với Tề Thị đề không? Nếu vậy có làm nàng phiền lòng không? Khẽ cắn môi, thôi, vẫn nên nói ra đi.

Cơ hội lại lướt qua, Tề Thị tiếp tục oán giận, "Lão tổ tông tại kia, cả ngày ăn chay niệm phật, phía dưới Hồng Nhi còn nhỏ, cả nhà lớn bé già trẻ đều dựa vào gia, gia thật vất vả làm lụng bên ngoài. Chuyện bên ngoài ta không giúp được gì, chẳng lẽ trở về nhà còn làm hấn phiền lòng sao? Ta kiên trì cũng vì không có cách nào. Người không biết, hôm qua muốn chọn vài người hầu hạ Hồng Nhi. Đầu bếp đương sai có một đứa cháu gái, chỉ thứ hai bên kia cũng có người, suýt chút đã đánh nhau, thật vất vả không làm âm ỉ lên, lại đến gây chuyện, còn cho Hồng Nhi ăn này nọ, muốn làm mất mặt nhà bếp, còn nói thấp hèn này nọ, dám dựa vào chủ tứ kết bè phái. Muội muội người không biết..."

Tề Thị nói xong ứa nước mắt. Hoa Ti Nhu vội vàng lên tiếng an ủi lại không biết nói từ đâu, thầm mắng mình ngu ngốc không giúp được chút gì.

Kiều ma ma vội đưa đến một cái khăn, "Nãi nãi, ngài không thể tổn thương bản thân, trong nhà đều trông cậy vào ngài. Lần trước ——"

Hoa Ti Nhu cũng biết chuyện lần trước. Người trong nhà thấy Tề Thị sinh bệnh, lúc trình báo giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, trong nhà loạn thành một đoàn, là Tề Thị mạnh mẽ chống đỡ mới qua được. Lúc đó An Cầm Hoa nói để nàng giúp đỡ một chút, đi qua nghe ngóng, chỉ là chuyện nhỏ trong nhà. Hoa Ti Nhu đi qua hai lần đều bị chọc giận khóc trở về, kết quả

là nếu không do Tề Thị lê thân bệnh đi lại, vài người đều bị đánh, không chừng không còn mặt mũi. Nhân chuyện đó, An Cầm Hoa không để Hoa Ti Nhu làm gì nữa, chỉ kêu nàng không cần nhiều chuyện.

Đều là bọn điều nô này! Hoa Ti Nhu đối với Tề Thị cảm kích thêm một phần. Trong đầu càng cảm thấy quản lý một nhà không dễ dàng, chung quanh đều là những người đó, chỉ rình rập bắt lỗi. Như lần trước sửa nhà đình đài, đã thoả thuận xong với người bên ngoài, quản sự lấy bạc nói là không thấy có sai lầm gì. Tề Thị vừa nghe, lập tức thấy số lượng không đúng, liền hỏi trong nhà có bao nhiêu đình đài, cần thứ gì, tổng cộng bao nhiêu bạc một hàng nói ra, mặt quản sự trắng bệch, nếu mình...

Tề Thị nghe Kiều ma ma nói như vậy mới thu lại nước mắt của cả đời, "Người nói ta là mệnh gì? Chính là một cái lao lực, người thường lui tới luôn nói nhàn nhã ở bên ngoài thì trong nhà khổ, không biết nhà chúng ta cũng là như vậy, có lo sâu cũng không có biện pháp. Mỗi người đều có nỗi khổ riêng, nhà nhà đều có bản kinh khó niệm."

Hoa Ti Nhu liên tục gật đầu, "Ai nói không đúng chứ."

Trong đầu lại bắt đầu khổ sở, mình quá kém, về sau muốn sống tốt thật là khó.

Tề Thị thấy đến thời cơ, lau khô nước mắt, "Xem bộ dạng ta này, thật vất vả mới đến bên muội muội một lần, toàn là kể khổ, muội muội không chê ta phiền chứ? Nhưng thật ta muốn tìm người nói chuyện cũng không có. Bên lão phu nhân thì không thể nói, hạ nhân càng không thể nói, cũng chỉ có thể ở chỗ người nói vài câu tri tâm."

Hoa Ti Nhu có chút sợ hãi, càng cảm thấy Tề Thị thiết tình với mình, vội vàng nói: "Sao tỷ tỷ nói vậy? Cái gì ta cũng làm không tốt, chẳng lẽ bởi tỷ tỷ nói hai câu cũng không được, lời này thật là chiết sát ta."

Bộ dáng Tề Thị cao hứng, cười nói: "Ta lại quên chính sự, là ta thuận đường qua xem người có tốt không? Thiếu cái gì thì nói ta với ta, ma ma không nghe lời, chỉ cần nói với ta, ta cho người ta đánh các nàng!"

Nếu lời này được nói ra lúc vừa vào cửa, khẳng định Hoa Ti Nhu sẽ phun mật vàng, không chừng nói hai cái canh giờ còn không hết, nhưng Tề Thị cố tình rào đón trước, nàng không có nhãn lực cảm thấy không nên gây thêm phiền toái cho nàng mới đúng, huống hồ không phải là những người đó chỉ nói mấy câu sao, mình cũng không mất lấy một đầu ngón tay, "Đều rất tốt, tỷ tỷ không cần vì ta quan tâm."

Tề Thị thở dài nhẹ nhõm, "Tốt, ta đã phân phó, tốt xấu gì các nàng nên có chút ánh mắt, bằng không gia trở về cũng không tha các nàng!"

Nói đến An Cẩm Hoa, hai người lại hoà hợp nhàn thoai, tính toán lúc này hẳn đến chỗ nào, khi nào thì nên trở về vân vân. Mãi cho đến sau giữa trưa, Tề Thị mới mang Kiều ma ma rời đi.

Tề Thị vừa đi, Hoa Ti Nhu thật mỏi mệt, ngã lên giường muốn nghỉ ngơi, nhưng làm sao cũng không ngủ được, ánh mắt lằng lằng nhìn màn.

DIỄN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 325+64: Kinh Trập Trở Về

Thu chỗ lộ thu hàn tiết sương giáng, đông tuyết tuyết đông tiểu Đại Hàn

*

Uyển Nhược chính là nháy mắt công phu, lập đông, thủy thủy băng, thủy đông lạnh, trĩ nhập đại thủy vì thận, tiếp, Tiểu Hàn Đại Hàn, nhận bắc hướng, thước thủy sào, trĩ thủy. (Đại khái nói đến thứ tự của thời tiết và nông vụ. Thu qua nháy mắt sẽ vào đông, nước trở nên lạnh, rồi đông đá, tiếp đến là rét nhẹ rét đậm, nhận về phương bắc, nước ngập tổ, trữ nước)

* Trích từ Tiết Khí ca (Bài ca bốn mùa) = 24 tiết trong lịch Trung Quốc

Xuân vũ kinh xuân thanh cốc thiên, hạ mãn mang hạ thử tương liên.

Thu xử lộ thu hàn sương hàng, đông tuyết tuyết đông tiểu đại hàn.

Lập đông đi qua, mùa xuân sẽ không xa.

Hoa soi bóng nước, chim ca buổi sáng, ứng hóa thành cừ, đã một năm Kinh Trập rời nhà.

Thành Vân Châu nghênh đón mưa bụi mông lung xuân tháng ba. Nếu lúc này có người đứng trên cao sẽ thấy, sáng sớm người tụ tập ở bốn cửa thành chờ giờ mở cửa, gánh củi bán đồ ăn, mua bán người nối liền không dứt, giống như dòng suối nhỏ đổ vào sông lớn. Vải thô áo ngắn cùng trường bào tơ lụa xen lẫn nhau, cũng không có người so đo.

Đợi vào thành, tiếng bước chân trên đường đá không ngừng lại, tiểu phu gánh củi từ vai trái đổi đến vai phải, có tiết tấu đi về phía trước. Người cưỡi ngựa tự tại cũng phải nắm dây cương dừng ngựa lại.

Trong thành, cửa hàng hai bên đường đã tháo tấm ván cửa xuống bắt đầu đón khách. Trong lúc buôn bán bận rộn, có người ngẩng đầu nhìn cây trên phố, kinh hãi không thôi: "Hoa đào nở rộ, lại sắp được ăn mút đào Đào trang. Nhị nha đầu, đi nói với tổ mẫu người, không cần phải nhắc, sắp tới rồi!"

Mùa xuân luôn làm cho người ta thêm hy vọng. Mút đào Đào trang mấy năm nay ở thành Vân Châu bắt đầu có tiếng. Thậm chí rất nhiều người sau khi ăn được mút đào, năm sau là lúc mấy chiếc xe ngựa, ba năm bận tốt, hướng Đào trang xuất phát, đợi đến khi chân chính thấy được rừng đào, say suốt đêm quên cả đường về.

Nhiều người không có thời gian cũng không dư dả, chỉ có thể nghe lời truyền tụng mà cảm khái "Thiên thượng nhân gian bất quá cũng chỉ là như thế, chỉ mong thế gian mãi say. Hoa đào Đào trang, dòng sông hoa, nước hoa đào..." Lời cảm khái đó đa phần bắt nguồn từ thơ sinh tức cảnh sinh tình phát ra, càng nhiều người nghĩ tới cảnh đẹp đó, trong lòng chỉ có thể nhớ thương, chờ mút đào vào thành, sớm đến đoạt mua vài hũ trở về mới thoả.

Trong mưa bụi ở ngã tư đường có hai người cưỡi ngựa nhàn nhã vào thành. Mưa phùn thấm ướt người bọn họ. Một người đàn ông hơn hai mươi khỏe mạnh, màu da hơi đen, rất tinh thần, mày kiếm mắt sáng đảo qua, mang theo vẻ phong trần, lúc này thấy cảnh phồn hoa, cảm khái nói: "Không nghĩ tới chỉ một hai năm đã khác xa như thế."

Một thiếu niên khác ôn nhuận như ngọc, tuy mặc giản dị, trường bào màu xanh da trời, chân mang giày ủng, khoe miệng nhếch lên như gió xuân ấm áp, vừa vào thành đã làm cho nhiều người nghỉ chân nhìn ngó. Đó đây

có bàn tay trắng nõn nắm chặt khăn thơm, mặt đỏ bừng. Có kẻ gan lớn nhìn: "Công tử này rất quen mặt..."

"Người nha, vừa nhìn đã nói quen mặt..."

Lúc này, trong lòng thiếu niên này không lý do cảm thấy tình cảnh này có chút đáng ghét, về tự tại dọc theo đường đi biển mất, hối hận mình nên đi sớm vài ngày, trở về nhà sớm hơn mới đúng.

Nghe hán tử kia nói nói như vậy, hướng nhìn qua hai bên, nháy mắt đổi ý "Đi, chúng ta đi lên tửu lâu kia ăn một chút."

Hán tử đang nói chuyện cảm thấy rất là kỳ quái. Vốn trên đường rất khoan thai, lúc sắp đến thành lại gấp không thể chờ, sao vào thành sắp tới nhà lại muốn đi tửu lâu ăn cơm? Đi tửu lâu, lại không đi Bát Phương Lâu danh tiếng, lại muốn chen chúc tới chỗ người buôn bán nhỏ? Hẳn muốn gì đây? Bất quá với thân phận của mình hẳn không thể so đo, sự việc như vậy thường phát sinh. Tuy ngạc nhiên nhưng hẳn không nói gì thêm, tất nhiên là đi theo.

Vào tới tửu lâu, tiểu nhị nhiệt tình đào dật vẻ mặt tươi cười, khom người chỉ vào cái bàn tràn đầy vầy mỡ cho bọn họ ngồi xuống, thanh âm líu ríu bốn phía truyền đến, thật náo nhiệt nhưng cũng quá mức ồn ào náo động.

"Khách quan, đây là bích loa xuân tốt nhất..." luôn kéo dài âm điệu cuối, tiểu nhị mang tới nước trà, đó là tốt nhất, tiểu nhị tự đắc nói.

Hai người cũng không kén chọn, kêu tiểu nhị mang món ngon của tửu lâu lên.

Thừa dịp chờ đợi, ôn nhuận công tử kia bắt đầu tìm hiểu, "Xin hỏi trong thành Vân Châu có chuyện gì mới mẻ không?"

Tiểu nhị gặp được khách nhân dễ nói chuyện, lại là thích nói, thực khách bốn phương tám hướng ghé qua, tin tức của hắn dĩ nhiên linh thông, "Ai u, khách quan nơi khác đến?"

Hai người không phủ nhận cũng không thừa nhận, tiểu nhị ca cũng cũng không cần thiết nghe câu trả lời, câu chuyện đã xả ra, "Này! các người không biết, xa không nói, bắt đầu từ sáu tháng cuối năm ngoái đi, chuyện trong thành ta rõ ràng nhất, mấy chuyện nổi bật, huynh đệ tranh đấu giành gia nghiệp, bà điên chạy ra, Hoa gia tái hiện, tri châu thiên kim, thiên thượng Đào trang nhân gian tiên cảnh..."

Mấy câu nói không đầu không đuôi làm hai người cười một lúc lâu, thầm nghĩ hơn phân nửa là từ văn nhân nghèo kiệt hủ lậu tùy ý nói ra, không liên lạc thông ý.

Tiểu nhị nhớ không hết, nhưng cũng không ảnh hưởng lời nói của hắn, vò đầu cười, tiếp tục nói: "Để cho bàn tán nhiều nhất chính là An Cư, biết An Cư không? Chính là bán vải! Hai huynh đệ tranh gia sản, thật ra cũng không có gì tranh, nhưng sau này một người làm quan gì đó, muốn một nửa gia sản, về sau còn đấu đâu. Ai, đến..."

Tiểu nhị vừa nói xong hai câu đã bị người kêu đi, vội vàng chạy xuống thang lầu.

Hán tử uống trà xì cười, "Ta còn tưởng là Cẩm Hiên tranh cái gì, thì ra là hai huynh đệ kia. Thật là có ý tứ, đại nhân... Kinh Trập, người nói đi?"

Kinh Trập hé miệng cười, nhìn bộ dáng người đối diện có chút buồn cười, "Tửu lâu bên đường biết nhiều chuyện hơn. Nhiều chuyện thư từ nói không rõ ràng, trở về nghe cũng không có tư vị gì. Chúng ta gốc ở đây, náo nhiệt thoải mái lại tự tại."

Thạch Bộ đầu cười cười, xem như tán thành lời nói của thủ trưởng mình. Tính ra thời gian hắn đi theo Kinh Trập cũng không ngắn, đây là lần đầu

tiên hai người cùng nhau về thành Vân Châu, cũng khó trách hăn muốn hỏi thăm chuyện trong thành. Tiểu Thạch không khỏi có chút bội phục hăn, một công tử nhẹ nhàng, mặc kệ lúc mới gặp hăn còn kham khổ, sau này vào thành ở trong phủ nha bị tiếp đón lạnh nhạt, tiếp đến lần tới cổ tay, núi băng được cho tiền mà sắc mặt không thay đổi, cuối cùng hăn cũng kiên thức đến. Trong lòng từng thầm nghĩ, đời này đại khái chắc không thấy được bộ dáng thất kinh của hăn.

Nhớ tới khi đó là những ngày gian nan nhất. Những người nuôi tằm hiểu lắm trùng trùng, thương buôn trong ngành gặt gao ép bức, bất cứ lúc nào đi ra ngoài đều có khả năng bị gỗ đá ném trúng. Một lần hăn bị chọi đá vào đầu chảy máu, hăn lại nhàn nhạt nhìn đám người kia bắt đầu nói chuyện, cuối cùng người khác oán trời oán bỏ đi, hăn vẫn đợi đến khi vào cửa, ngồi xuống mới choáng váng. Lúc trước mình cho rằng hăn không qua được, định về thành Vân Châu tìm Tô lão gia hỗ trợ... Cuối cùng, đi cho tới hôm nay, ra ngoài không ai không khen ngợi tri huyện tân nhậm là quan phụ mẫu chân chính. Người lúc đầu chửi rủa hăn, rất đông đều đến trước phủ dập đầu nhận sai. Thạch bộ đầu đi ra ngoài trên mặt cũng có quang.

Mà người trước mắt, còn chưa được hai mươi...

Vì thế, chút nghi hoặc cuối cùng liền tan thành mây khói, "Kính Trập, vậy người nói bọn họ lúc này ra sao?"

"Khách quan, thịt bò ngon nhất của bốn tiệm." Tiểu nhị vừa rồi bưng đồ ăn đến cho bọn hăn, tự quen thuộc không cần bọn họ hỏi, tự nhiên tiếp tục đề tài vừa rồi, "Lúc này mới nói một loại thôi, là An Cư! Không, cũng có thể nói là Hoa gia, Hoa gia trước kia đã trở lại. Quả thật lúc trước huynh muội mang theo tôn tử sống, sau đó An Cư muốn cướp tôn tử người ta vào cửa, muốn tranh gia sản. Nga! còn có đại phòng, lừa một khuê nữ trong sạch vào cửa, lúc đi ra suýt chút bị điên. Chuyện xảy ra vào mùa đông, còn kêu gọi âm ỉ, nếu ai nguyện ý thì vào xem. Quả thực có người đi vào, người nói là ai? Là khuê nữ nuôi của nhà tri châu đại nhân chúng ta. Cô nương đó

thật là người can đảm cẩn trọng, từng câu không chỉ làm cho người An Cư á khẩu không trả lời được, ngay cả nam nhân cũng không dám làm gì, ánh mắt hần cũng không nháy một cái. Thiên hạ luôn nói người ta mệnh tốt kết nghĩa với tri châu, cũng không nghĩ lại khả năng của người ta..."

Kinh Trập nghe tiểu nhị nói chuyện, một miếng thịt một ngụm rượu từ từ ăn, đợi khi nghe được con gái nuôi nhà tri châu, tay không run, lẳng lẳng đặt đĩa kề bên một cái đĩa, ngẩng đầu nhìn tiểu nhị.

Tiểu nhị thấy hần biểu hiện như vậy cảm thấy hứng thú, lại có người thưởng ngân lượng, xem ra sẽ có một lượng, tiểu nhị càng ra sức, "Công tử, ta nói An Cư không được lâu dài!"

Tiểu Thạch hoảng sợ nhìn hần cười: "Người dám nói mấy lời này? Không sợ bị người ta nghe được thì người chết."

Tiểu nhị cười hì hì, chẳng hề để ý, "Có gì đâu chứ. Ta không nói, người bên ngoài cũng nói. Lại nói, chúng ta ở đây, sao người An Cư có thể đến? Hai vị công tử An Cư kia tranh giành nhau, ta cảm thấy An Nhị tốt hơn An Đại. Chuyện như vậy An Đại còn làm được, về sau nhưng là..." Chưa nói xong, hần lại phủ định lời của mình, "Cũng khó nói, nghe nói An Đại có quan hệ với một đại lão bản ở Bình Châu, còn có một lá bài chủ, nhưng không có nghe nói rõ."

Kinh Trập vừa nghe vừa nghiền ngẫm, đem lời này kết hợp với thông tin ít ỏi trong thư của An Cẩm Hiên và Cốc Vũ, rốt cục đại khái hiểu rõ câu chuyện.

Hiểu rõ thì hiểu rõ, hần không thể thả lỏng, không khỏi muốn nghe hết câu chuyện, "Tiểu ca, sao chỉ nói phân nửa, mặt khác..."

Điểm tiểu nhị giật mình, vỗ trán mình, "Người xem ta thật hồ đồ, xem bộ dạng công tử này chính là người đọc sách phải không? Không nói gạt người, người cười ngựa đến, ta nói mấy chuyện loạn thất bát tao của An Cư

này làm gì chứ? Nói những địa phương tốt đi! Ra thành nam, đi thẳng quan đạo khoảng dăm ba ngày là tới trấn Lâm Giang, không xa trấn trên có Đào trang, mút đào ở đó người có nghe qua chưa? Hiện tại các tú tài lão gia ở thời gian này xuất phát, nghe nói nơi đó hoa đào nở hơn mười dăm, bên trong còn có nước suối, có nhà nhỏ, ở lại mười ngày tám ngày rồi trở về..."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 326+65: Mỹ Danh Đào Trang Vàng Xa

Ngón trỏ và ngón giữa tay trái của Kinh Trập bưng ly trà thô, ánh mắt lóng lánh sáng rọi không di chuyển, ngẫu nhiên đưa ly trà lên môi, uống một ngụm, nuốt một hơi, rất thích ý thư sướng, tựa hồ đang uống bích loa xuân tốt nhất.

Chẳng trách hồ trong lòng hấn bị nước trà gột rửa sạch sẽ. Trong thành Vân Châu những người buôn bán nhỏ tụ hợp ở tửu lâu tám chuyện thiên hạ, còn có vài người biết rõ quan hệ thân nhân của hấn. An Cẩm Hiên cũng không có lời đồn đãi gì, nhưng đằng sau câu chuyện, hấn lại có thể nhìn đến bóng dáng của An Cẩm Hiên. Như vậy rất tốt, chuyện của An gia không có đơn giản như vậy. Hấn biết được tin tức này, vốn định viết một phong thư dài nhưng viết sao đều thấy thư tín nói không rõ ràng; Hơn nữa chuyện bên Ngô huyện vừa khéo làm hấn bận rộn, nên thanh lý thì thanh lý, nên chinh đồn thì chinh đồn, trong thời gian ngắn dân phong thuần phác không ít, chỉ là cần lắng đọng lại, trở về sau tiếp tục làm tới.

Kết quả là hấn mang theo Thạch Bộ đầu, một đường về quê. Trong lòng có lo lắng, có sợ hãi, còn có một chút tình hoài hương không thể bình tĩnh được nên đi rất chậm, nhìn thấy cái gì đều mau chân đến xem. Cũng may phong cảnh trên đường yên tĩnh, làm nổi lòng hấn dần dần bình tĩnh. Trên đường đã nghĩ thông chuyện của An Cẩm Hiên, lòng đang lo lắng lúc này xem như thả lỏng, thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng mặc niệm, hoàn hảo, hấn không hề làm gì, không có xuất đầu lộ diện. Chuyện sau này, so với tưởng tượng của hấn sợ sẽ gian nguy càng nhiều, lặng lẽ làm việc, so với chỗ sáng càng dễ hành động.

Bên Hoa gia xem như bình thường, lá gan Cốc Vũ vốn không nhỏ, hơn nữa với quan hệ của phụ thân, cho đến bây giờ không có ai dám đến gây chuyện với nàng. Nàng cũng không phải là loại không biết trời cao đất rộng, chuyên môn đi gây chuyện thị phi.

Ngồi trên tửu lâu lâu như vậy, tiểu nhị nói liên thanh như nước sôi bốc hơi, từng chuỗi từng chuỗi huyền thuyên, như muốn bao phủ người trong tầng hơi nước đó.

Thế nhưng hắn cũng không phiền lòng, lúc này nghe nói Đào trang như tiên cảnh nhân gian, nhất thời cảm thấy hân diện.

Trong lòng âm thầm nhảy nhót muốn hỏi thăm thêm một chút, phảng phất làm như không biết địa phương đó, muốn nghe thêm vài câu mới đã nghiền.

Nghĩ như vậy hiển nhiên không chỉ một mình Kinh Trập.

Về mặt Tiểu Thạch tò mò làm bộ như không tin, "Người nói thật? Thật có địa phương tốt như vậy?"

Diễn thật sâu.

Tiểu nhị giống bị phỏng giơ chân đứng lên, "Khách quan ngài đừng có không tin, xem nhị vị công tử cũng là người đọc sách, chắc là vừa đến thành Vân Châu chúng ta. Các người đi một chuyến sẽ biết lúc này đi thì không còn gì tốt hơn, bằng không hối hận không kịp. Địa phương kia cách thành Vân Châu không quá xa, nếu cưỡi ngựa càng nhanh hơn. Phía sau có núi đá, có rừng hoang, còn có sông nước trong xanh vờn quanh, Đào trang liền ngay tại đó."

Nói xong khụ khụ hai tiếng, tiếp tục lải nhải: "Ở Đào nhìn không hết đầu bên kia của rừng hoa đào." Nói xong hạ giọng xuống, "Không chỉ là

thế, nghe nói qua một thời gian nữa có hoa tấn. Nếu lúc hoa tấn có thể mang về một lọ nước, có thể bán được số này!"

Nói xong liền dựng thẳng một ngón tay lên.

Tiểu Thạch nhất thời cảm thấy buồn cười, vẫn là ngạc nhiên, quay đầu nhìn Kinh Trập hỏi, "Nước này cũng có thể bán được một lượng bạc?"

Nghe trong giọng nói của Tiểu Thạch có chút khinh thường, tiểu nhị thở dài một tiếng, "Một lượng bạc thì tính cái gì. Mười lượng! Còn không nhất định mua được. Nếu lấy được nước đầu trong vòng nửa tháng, ta vụng trộm nói cho các người một tiếng, uống nước đó có thể thi được công danh. Không biết sao? Công tử nhà tri châu chúng ta nghe nói đi làm quan. Vì sao? Người ta ở Đào trang ở một thời gian nhờ nước đó. Nhị phu nhân nhà Vương viên ngoại uống xong sau được con! Mười lượng bạc lại đáng gì chứ..."

Có người gọi tiểu nhị, hắn còn chưa muốn đi, quay đầu đáp lời, vội cấp tốc nói vài câu với Kinh Trập, "Các người mau đi, năm nay còn kịp, người nói nước tốt như vậy, nuôi dưỡng không bình thường cây đào, nếu có thể cao trúng, đừng quên đến tửu lâu của ta uống một hồi!"

Điểm nhị lắc lư bước đi, hai người Kinh Trập và Tiểu Thạch rốt cuộc không nín được, cười ha ha đến rơi nước mắt.

"Kinh Trập, không thể tin được, không thể tin được a! Lâu lắm rồi người không trở về nhưng người ta vẫn nhớ được người. Càng không thể tin được, huyện lệnh vẫn nhờ uống nước mà ra. Chúng ta lấy nước bán tốt lắm, có thể sánh bằng tiền làm quan của người, không thể uống phí a."

Kinh Trập không thể nín cười, tính tiền, hận không thể trở về ngay lập tức.

"Xem ra chúng ta phải tách ra làm việc. Người đi cửa hàng bên kia trước, ta trở về cùng phụ thân cùng nhau đi qua."

Tiểu Thạch đáp ứng. Hai người chia tay ở đầu đường cùng giục ngựa chậm chậm đi về hai hướng.

Mưa phùn vẫn rơi nhưng người đi bộ trên đường vẫn không ít đi. Có người đội đầu lợp, người không cao giọng nói chuyện, "Người trong thành chính là chiều chuộng, mưa nhẹ như sương cũng đội đầu lợp nặng như vậy, còn mang guốc gỗ nữa. Thật buồn cười! Đường lát đá đâu có bùn đâu."

Hạ Xuyên, Đình Hữu, Hồ Tử ba người hi hi ha ha ở trong cửa hàng ra ra vào vào. Tâm thần Vương Thị không yên mắt nhìn chăm chăm vào châu sai. Thấy mấy đứa nhỏ chạy không xa mới yên tâm, kim thêu trong tay đâm vào ngón tay vài lần, nên ngừng lại, "Các người không nên chạy, bên ngoài người xe nhiều, coi chừng bị va chạm."

Hạ Xuyên ha ha cười, nói nhiều chứ không ác ý đáp một câu, "Đã biết nường —— "

Vương Thị cười khố.

Lát sau Hạ Xuyên bọn họ lại đi vào, học lại lời vừa nghe với Vương Ninh Thị, "... bùn, mỗ mỗ, vì sao phải mang guốc gỗ? Ta thấy bọn họ đều là đi chân trần tới, ta thích đi chân trần, dẫm trên đất mát."

Vương Ninh Thị thấy Hạ Xuyên đến vẫn mang hài, lại thấy chân có bọt nước, bất động thanh sắc cười cười muốn ôm hân lên, nhưng người Hạ Xuyên không lớn, béo lùn chắc nịch, có lòng nhưng không đủ sức. Hạ Xuyên nhu thuận đi đến ngồi trên ghế kê bên, ánh mắt quay tròn nhìn Vương Ninh Thị, nghe nàng nói: "Người ở thôn trang bình thường sợ phí hài nên lúc này đều đi chân trần, bằng không hài bị mài mòn. Qua trận mưa lớn, lội bùn cũng tự tại, bằng không giày bị ngấm nước. Có nhà mang guốc gỗ, khoác áo tơ, đội đầu lợp."

Hồ Tử gật đầu, cười hề hề nói: "Đúng là như vậy, cha ta còn có áo tơi và guốc gỗ!"

Thần sắc rất đặc ý, ánh mắt Hạ Xuyên liền buồn bã, cố nặn ra nụ cười.

Vương Ninh Thị nhân cơ hội vô thanh vô tức cởi giày của hắn ra, dùng vải khô lau lòng bàn chân hắn, thay hài mới, xong mới vỗ hắn, "Biết các người muốn đi chơi. Đi! mang theo Đình Hữu, Hồ Tử đi qua bên cha người bên kia!"

Ba bóng nhỏ chạy đi thoát cái không còn bóng dáng.

Rất nhanh lại trở về, ba bóng dáng phốc phốc đi tới, đội đầu lập nhỏ bằng trúc. Trúc đan vừa kín vừa mỏng, bên trong lót lá trúc, một cọng dây thừng ở bên trong cột ổn định dưới cái cằm. Trên người mặc áo tơi, trông như con nhím. Đặc biệt nhất là dưới chân mang đôi guốc gỗ nhỏ, tinh xảo đáng yêu.

Hạ Xuyên dậm chân như khoe khoang, suýt chút bị ngã sấp xuống, cũng may hai người kế bên một trái một phải đỡ. Guốc gỗ hơi cao, mấy đứa trẻ chưa mang quen.

Hắn thật vất vả mới đứng vững, "Nhị tỷ, người xem, ta mang guốc gỗ cao gần bằng người. Phụ thân nói, có guốc gỗ đi đâu cũng được, cho dù là đi đường đất cũng không có vấn đề."

Cốc Vũ xem bộ dáng lên mặt của hắn dở khóc dở cười, trong lòng biết bọn họ không đi nổi chỗ lầy lội, chẳng qua là tới làm ầm ĩ, Lí Đắc Tuyên không có biện pháp, thứ hai cũng đau lòng hắn, mới hao hết tâm tư cố ý làm ra mấy đôi guốc gỗ nhỏ, sao mình có thể làm hắn mất hứng, "Được rồi, được rồi! Ở đâu mà có nhiều đường đất cho người đi. Ta mang người về Đào trang là có thể mang rồi."

Ánh mắt Hạ Xuyên tỏa sáng, bổ nhào qua, Cốc Vũ sợ tới mức vội đi lên đỡ hăn, đã thấy ánh mắt tròn to nhìn mình, "Có thật vậy không tỷ tỷ? Ta về gặp đại tỷ. Đúng rồi! ta nói phụ thân làm cho Tiểu Đào một bộ như vậy!" Nói xong chạy đi, bất đắc dĩ chưa quen đôi guốc gỗ dưới chân, suýt chút lại bị té.

Vương Thị bị dọa mặt trắng bệch, muốn chạy tới ôm. Hạ Xuyên bị rơi vào một cái ôm mềm nhũn, nha một tiếng.

Người tới đỡ hăn đứng lên, cười ha ha, "Hạ nhi, sao ở trong phòng cũng giả thành con nhím vậy? Ăn mặc như vậy đi cũng không vững."

Thanh âm vang dội, chọc người đều đến xem.

Hạ Xuyên đánh giá một lát, cười ha ha, "Thạch đại ca, người đã trở lại! Người đã nói lần này trở về mang một bộ cung tiễn nhỏ cho ta."

Tiểu Thạch cười cười, cùng Vương Ninh Thị chào hỏi qua, mới mở miệng giải thích, "Kính Trập về phủ nha, lát nữa sẽ về đây." Vương Thị vui sướng đi chuẩn bị nấu ăn.

Chào hỏi xong, Tiểu Thạch cũng không coi mình như người ngoài, ôm Hạ Xuyên đi cửa hàng cách vách, "Được! bây giờ làm cung tiễn cho người, chờ lớn hơn đi hỗ trợ ta và đại ca người được không?"

Đình Hữu và Hồ Tử thấy vậy, tự động vây quanh, vẻ mặt cực kỳ hâm mộ.

Hạ Xuyên lo lắng một hồi, đột nhiên lắc đầu, "Không được, làm cung tiễn nhỏ có thể đặt ở cửa hàng phụ thân bán lấy tiền, chờ ta có tiền thì tốt rồi. Ta học xong công phu của người, lúc đi ra ngoài làm buôn bán người ta không dám khi dễ ta, tiền của ta sẽ không bị đoạt đi."

Tiểu Thạch không nói gì, sờ đầu của hăn, "Người muốn nhiều bạc như vậy làm cái gì?"

Hạ Xuyên tựa hồ không tới vấn đề đó, một hồi lâu mới đáp: "Uh, có bạc nương và mỗ mỗ sẽ không cần thuê hoa vấ vả, đồ cưới nhị tỷ cần bạc, mua sân cần bạc, về sau Tiểu Đào cũng cần bạc..." Mười cái ngón tay đều không đủ đếm hết những khoản cần tiền, lại tiếp nói: "Còn có Thạch đại ca, chờ ta có bạc liền cho người cưới vợ..."

Trong nháy mắt người nào đó hóa đá. Hăn không cưới vợ không phải vì không có bạc.

Vốn đang định cười vấn đề đồ cưới cho Cốc Vũ, cho dù hăn có thể kiếm bạc sợ là cũng không còn kịp. Khi nghe tới nói đến mình, không thể tưởng được tiểu tử này cũng nghĩ đến mình, rất cảm động, trịnh trọng vỗ vai của hăn, "Uh, Thạch đại ca người chờ ngày đó."

Hạ Xuyên hé miệng, nghiêm túc gật đầu.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 327+66: Hòa Hợp Âm Cúng

Cha con Kinh Trập và Tô Thủ Nghiêm đi đến trước cửa hàng, thấy ván gỗ cài kín, trên cửa là những hoa văn quen thuộc. Kinh Trập nhìn Tô Thủ Nghiêm nói: "Cha, đóng cửa từ chối tiếp khách, hôm nay chắc không định buôn bán."

Tô Thủ Nghiêm vỗ vai của hấn, nghĩ nếu không nhờ gia đình này thì không biết khi nào hấn mới có thể gặp lại Kinh Trập, ý niệm trong đầu lại nhiều chút.

Một đứa nhỏ sau cửa há mồm hướng vào phía trong kêu, "Đại ca đến _____"

Kinh Trập có chút buồn cười, nhìn phụ thân nháy mắt mấy cái, ý tứ là ta nói đúng không. Xoay người muốn ôm Hạ Xuyên, này mới phát hiện đứa nhỏ trong tay sao nặng quá, trong lòng thầm ngạc nhiên. Hạ Xuyên mới sáu bảy tuổi sao đột nhiên trở nên nặng như vậy? Lần trước lúc trở về chưa nặng như vậy, "Tiểu tử lại nặng như vậy!"

Hạ Xuyên đắc ý khênh khách cười, chạy đi vào trước, tựa hồ muốn tuyên bố mình là người đầu tiên đón đại ca, mới có cảm giác thành tựu.

Mẹ con Vương Ninh Thị và Vương Thị đang ở trong sân bày biện bát đĩa. Vương Lão Đầu và Lí Đắc Tuyên đang ở kia không biết đang nói gì, tiếng cười vang vang. Một cái đầu từ nhà bếp thò ra thăm dò, là sư công. Năm đó hấn thu không ít đồ đệ, nhưng chỉ có một mình Lí Đắc Tuyên lặng lẽ ở lại bên người hấn, như một đứa con trai luôn chờ đợi hấn; Hơn nữa làm hàng xóm với Vương gia vài chục năm, dĩ nhiên hấn cũng không coi mình

là người ngoài. Nghe nói Kinh Trập trở về, hấn xung phong xuống bếp, bị Vương Ninh Thị và Vương Thị ngăn trở, hấn cũng không nghe, còn khoe khoang tay nghề giỏi nhất của mình chính là cá. Hai bên không chịu nhượng bộ, cuối cùng vẫn là Cốc Vũ ra chủ ý, hai tướng cùng làm, để hấn làm món cá, còn lại do Vương Thị ra tay.

Chạng vạng ngày xuân, mưa xuân vừa dứt, không khí trở nên trong lành, lúc này ngửi mùi thức ăn thơm lừng, tiếng nói tiếng cười náo nhiệt, ánh mắt thương yêu quen thuộc, trong nháy mắt Kinh Trập có chút hoảng hốt.

Làm quan bên ngoài, hấn thật cô độc. Tuy có Tiểu Thạch bên người, hai người không thể nói là không quen thuộc nhưng có một số việc, hấn không thể nói với Tiểu Thạch. Lại nói Tiểu Thạch vốn gần gũi với cấp dưới, hấn không tiện níu giữ hấn.

Cho nên sau mỗi bữa cơm chiều, hấn an vị ở trong sân đọc sách uống trà, ngẫu nhiên cũng đi ra ngoài dạo xem người ra ra vào vào, trong đầu cũng kiên định.

Rất nhiều lúc ngồi nhìn ánh nến ảm đạm, hấn cũng không cảm thấy tịch mịch, thậm chí may mắn cho rằng đó là tính tình của mình, có lẽ nên có cuộc sống điềm đạm như vậy. Đến lúc làm việc dứt khoát hấn hoi, cho dù có người muốn trả thù cũng là thân một mình, trong nhà không có ai, người khác không thể tính kế.

Lúc trở về bên người phụ thân, có vui sướng, có kích động, nhưng vẫn cảm thấy thiếu chút gì. Lúc này hấn chợt hiểu, ở bên phụ thân không khác gì ở một mình.

Ở đây sẽ có người muôn vạn lần không nở buông, lôi kéo tay hấn hỏi han, có ở quen hay không quen, có gì khó xử thì không cần úy khuất chính mình... Có lẽ chỉ có mẫu thân mới cẩn thận chu đáo như vậy.

Một dòng nước ấm từ trong lòng tràn ra, chậm rãi lên tới khóe mắt.

Cũng không biết qua bao lâu, một bàn tay thon thon nhẹ kéo vạt áo của hần, kéo hần ngồi xuống, "Đại ca, có phải vị đói đến choáng váng không, hay là lâu lắm không có ăn đồ ăn ngon như vậy?"

Kinh Trập hồi phục tinh thần lại, quay đầu nhìn thấy Cốc Vũ nhìn mình cười. Lại nhìn, thì ra mọi người đều đang nhìn hần, vì thế dựa theo lời này nói: "Dĩ nhiên rồi. Có cá sư công làm, đã nửa năm rồi ta không có ăn cá. Lúc này so với mèo còn tham hơn."

Sư công cười đến râu run lên, bị Hạ Xuyên đưa tay một phen kéo, bị nhốt hết hai cọng râu trắng. Hần tròn mắt gầm lên, "Tiểu tử hư hỏng! Học hư về!"

Tình cảnh như vậy không có ai để ý tới. Hạ Xuyên nhốt được râu vui vẻ cười, "Nhốt hết sư công ngài ăn cơm phương tiện chút."

Mọi người cười ha ha, không khí rất náo nhiệt.

Chỉ có Vương Thị lau nước mắt.

Tô Thủ Nghiêm và Lí Đắc Tuyền đang uống rượu, chỉ có Vương Ninh Thị thấy khuê nữ của mình như vậy, sợ mọi người đa tâm, vội lấy tay khuỷu tay thúc nàng.

Vương Thị không hiểu, khóc thành tiếng, "Nơi đó là đâu mà khổ như vậy, ngay cả cá cũng không được ăn. Kinh Trập chịu khổ..."

Không khí khoan khoái bị kiềm hãm.

Tiểu Thạch nhìn, thầm hâm mộ, lắc đầu nghĩ, không được ăn cá thì tính cái gì. Mấy ngày qua, Kinh Trập mỗi ngày chỉ nghỉ ngơi hai canh giờ, ngày thứ hai còn không phải như lính quèn, bị ép khô. Lúc ra cửa không kịp ăn cơm, cái củ sống cũng là cản qua. Lời này hần không dám nói ra, chỉ cười hề hề nói: "Thấm, hần muốn kiếm nước mắt của người đó. Người xem thân

thể của hăn, có phải tốt hơn lúc ra đi? Cá không kịp ăn cũng vì hăn ngại xương nhiều."

Vương Thị liếc mắt đánh giá Kinh Trập, thấy tinh thần hăn quả thật tốt, người hơn đen một chút, cũng bởi vì trước kia nhìn quá tái. Lúc này là vừa khéo, mới yên lòng, "Đứa nhỏ này ——" trong lời nói tràn đầy yêu thương.

Tô Thủ Nghiêm thấy tình cảnh này, trong mắt cay cay, lại cố nhịn xuống.

Một bữa cơm muôn vàn tư vị.

Sau khi ăn xong, Cốc Vũ cùng Vương Thị hai người thu dọn bát đĩa. Lí Đắc Tuyền hút thuốc lá cùng mọi người trò chuyện. Tiếng nói của Hạ Xuyên lại vang lên giòn giã, hơn phân nửa đều chọc cho hăn nói. Tiểu Thạch lại đem chuyện Hạ Xuyên nói với hăn vừa rồi, kiếm bạc mua gì cho ai, mọi người càng là cảm thấy chơi vui, cũng không để ý, chỉ có Hạ Xuyên rất nghiêm cẩn, "Ai nha, ta quên! Về sau chờ cha nuôi không làm quan, ta mua cho người một cái sân..."

Tô Thủ Nghiêm từ ái vuốt đầu hăn, "Vì sao muốn mua sân cho cha nuôi?"

Hạ Xuyên nghiêm cẩn nói: "Nhị tỷ nói qua, làm quan, nếu làm tham quan mới có tiền mua nổi sân rộng. Nhưng cha nuôi và đại ca không làm tham quan, các người không có bạc. Về sau dù sao ta cũng muốn buôn bán, ta sẽ mua cho các người, các người làm thanh quan thì tốt rồi."

Đứa nhỏ này, mới bây lớn lại biết nhiều việc như vậy.

Chỉ là hơi tham tiền một chút...

Cốc Vũ đang ở nhà bếp rửa chén, nghe thanh âm Hạ Xuyên truyền đến, rất bất đắc dĩ. Hạ Xuyên cái gì cũng tốt, Cốc Vũ chỉ sợ trong mắt hăn chỉ biết tiền, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu nói với hăn; Huống hồ xu thế

của hăn, nói gì đi nữa Hạ Xuyên đều vòng về điểm ban đầu, ngụy biện rõ ràng. Nghĩ tới cái này Cốc Vũ liền đau đầu.

Một lát truyền đến thanh âm bình ổn của Tô Thủ Nghiêm, "Vậy sau này chúng ta phải dựa vào Hạ Nhi. Không biết về sau người tính toán mua bán cái gì?"

Vấn đề Hạ Xuyên không hiểu lắm, ghen hồi lâu mới nói: "Dĩ nhiên là mua bán lớn!"

Tô Thủ Nghiêm không bàn luận, tiếp tục nói: "Nga! vậy người dựa vào cái gì làm mua bán lớn..."

Một hồi yên lặng, thanh âm rất thấp Cốc Vũ nghe không rõ ràng.

Không lâu sau, thanh âm Tô Thủ Nghiêm vang lên, "Hiện tại biết cũng không chậm. Mua bán lớn phải đọc sách biết chữ biết nghĩa, bằng không bị người ta lừa mà không biết làm gì. Mua bán là có bán có mua, nếu như bị lừa người không chỉ không kiếm được bạc, ngay cả tiền vốn cũng bị mất. Chuyện như vậy cha nuôi thấy nhiều rồi, cho nên người không cần nói là không cần biết chữ. Người xem Cẩm Hiên ca của người, hăn mua bán lớn hay không lớn? Hăn đọc sách được hay không được? Hạ nhi của chúng ta phải giống hăn, phải đọc sách. Chúng ta không làm tú tài nhưng bản sự phải lớn như tú tài đúng không?"

Không nghe thấy thanh âm của Hạ Xuyên, nhưng có tiếng bước chân truyền đến. Một đôi tay mập mạp ghé vào lưng Cốc Vũ, dùng tiếng nói êm êm nói chuyện, lộ ra vẻ thoải mái, "Nhị tỷ, nhị tỷ! ta đã biết. Ta muốn đi theo cha nuôi đọc sách!"

Thời gian này Cốc Vũ tự mình dạy hăn không ít. Hăn không chịu nghe, sau này kêu cả Đình Hữu và Hồ Tử đến, một mình mang theo ba người, Hạ Xuyên cũng không ngồi yên. Hai cha con có vẻ không kiên nhẫn, Cốc Vũ

đang lo không biết làm gì cho phải, không ngờ thành linh chuyện được giải quyết.

Xem ra có đôi khi, đứa nhỏ không như trong tưởng tượng. Mình luôn cho rằng hãn không nghe nên không giảng giải, thì ra là mình sai lầm.

Hạ Xuyên lại nói: "Người chờ ta đọc sách cho giỏi sẽ mua thứ tốt cho người. Nương, hiện tại người dựa vào đại ca trước, chờ ta đọc nhiều sách, về sau các người dựa vào ta."

Vương Thị nghe thấy Hạ Xuyên nói muốn đi đọc sách, rất vui vẻ. Khó khăn lắm mới có đứa con trai này, bình thường yêu thương không hết. Vốn một lòng muốn hãn đi kiếm công danh, nhưng hãn căn bản không thích đọc sách. Cốc Vũ cũng muốn cho người đệ đệ này đọc sách, nhưng ước nguyện ban đầu của hai người không giống nhau. Cốc Vũ từng nói với nương: "Nương! Để Hạ Xuyên đọc sách, phải nói hãn học thật giỏi, chẳng phải bắt hãn nhất định phải đi khảo công danh, mà là để hãn về sau có thể có thêm nhiều hướng đi, có thể sống tự tại một chút. Chỉ cần hãn có thể vui vẻ đi đường ngay lối thẳng, hãn làm cái gì, chúng ta sẽ không trở thành gánh nặng của hãn. Tương lai là của hãn, lớn một chút để hãn tự quyết định."

Vương Thị luôn không hiểu câu nói kia, lúc này thấy con dính bên cạnh mình, đột nhiên nhớ tới, thậm chí cảm thấy công danh hay quan gia gì đó đều gặp quỷ đi thôi. Đặc biệt sau khi Kinh Trập làm quan, nàng càng thấy phai nhạt. Nàng đã có một đứa con làm quan, tuy hãn không nói, nàng cũng biết hãn ăn khổ thế nào. Lòng đã nản, còn đứa con trai này, để cho hãn tự tại đi, tốt xấu gì để người mẹ này ích kỷ một lần.

Hạ Xuyên được Vương Thị và Cốc Vũ tán thành, chạy như bay ra ngoài đòi Tiểu Thạch cung tiền.

Cốc Vũ hơi ngạc nhiên, việc trong tay không ngừng, dùng khăn lau bát, hỏi: "Nương, người nói có kỳ quái hay không, cha nuôi tự mình dạy Hạ

Xuyên sao? Ta rảnh rồi có thể dạy hăn trước, nhưng bình thường cha nuôi trong có nhiều việc làm a..."

Đối với việc này Vương Thị rất lơ đãng. Nàng ước gì Tô Thủ Nghiêm có thể tự mình dạy Hạ Xuyên, "Người quan tâm nhiều quá, còn chưa lấy chồng chuyện này về sau hãy lo. Con trai lớn lên sẽ không muốn cả ngày ở cùng chỗ với tỷ tỷ. Bên cha nuôi người tốt, còn có người dạy võ cho hăn, chuyện khác không nói, về sau ít sinh bệnh chúng ta cũng bớt lo."

Nghe giọng điệu của Vương Thị, bắt đầu chậm rãi nói qua Vương Ninh Thị. Cốc Vũ nở nụ cười, nói mình quan tâm nhiều, cũng không biết vừa rồi ai rơi lệ đầy mặt.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 328+67: Kỳ Quái

Cảnh xuân tươi đẹp, nụ non trên cành rũ xuống, trong sân Nguyên Dật Tú Trang, cây đào lớn không ít cành lá sum xuê, rũ trong sân loang lổ ánh sáng.

Trên một cái bàn gỗ trong sân, là bánh đậu xanh rải mè trên đĩa sứ thanh hoa, mẩu xanh mẩu đen. Một cái giỏ trúc nhỏ kê bên đựng sơn trà vàng óng ánh với cành lá đọng sương sớm. Lá cây dưới ánh mặt trời phản chiếu ánh sáng làm cho mặt trái trở nên sáng trắng.

Hạ Xuyên sau khi nghe lời của Tô Thủ Nghiêm, nghe lời rất nhiều. Cốc Vũ thấy hân hửng trí, liền cùng Vương Thị khâu một túi sách nhỏ cho hân, cố ý thêu tên Hạ Xuyên. Hân thích thú, lập tức đeo đi cách vách khoe khoang. Khoe khoang kết quả là Đình Hữu tha thiết chạy tới, cũng không dám nói thích, mắt thèm thường nhìn, Vương Thị cười hề hề cũng làm cho hân một cái, nhưng việc dạy chữ, bọn họ không tiện phiền toái Tô Thủ Nghiêm. Cũng may Đình Hữu không có tính toán đi phủ nha với Hạ Xuyên.

Sau này bọn họ mới biết được, thì ra là Hạ Xuyên nói với hân, "Lão đệ, người rất ngốc. Chờ ta trở lại sẽ dạy người."

Cốc Vũ cảm thấy như vậy thì không thể tốt hơn. Nếu Hạ Xuyên học tình tình mê mê thì hân làm sao có thể dạy Đình Hữu? Mơ màng như trở lại tuổi học trò tốt đẹp của mình lúc trước, Cốc Vũ mỉm cười, nhớ tới lúc đó mình làm đại biểu trong ban ngữ văn, rất nhiều đồng học đến thỉnh giáo, nàng

cảm thấy mình phải học thật giỏi mới không mất mặt, sau này quả thực thành tích tốt lên.

Cho nên lúc Hạ Xuyên trở về vụng trộm đi cách vách, nàng coi như không có thấy, còn nói Vương Thị không cần lo lắng.

Lúc này, dưới ánh mặt trời rực rỡ, buổi sáng Hạ Xuyên cùng ông ngoại ra ngoài, giữa trưa trở về, buổi chiều tự giác đi tìm Đình Hữu cùng viết chữ hoặc là cầm cung tiễn nhỏ so dây.

Thế nên, Vương Thị thường bỏ điểm tâm vào túi sách nhỏ của hần, để hần ăn lúc đói. Hần kiên quyết cự tuyệt: "Nương, ta đi tập võ đọc sách, cũng không phải đi làm đầu bếp, thứ này không cần. Bên cha nuôi cái gì cũng có." Cuối cùng ra cửa, trong túi chỉ có cây cung tiễn nhỏ cùng một quyển vở.

Hạ Xuyên không ở nhà làm ẩm ỉ, sân càng u tĩnh hơn.

Cốc Vũ và Kinh Trập ngồi ở sân nhàn thoại.

"Lúc ta trở về cố ý đi tửu lâu, nghe lời đồn vụn vặt bên ngoài, nói vậy lúc đó cũng thật khó xử đi?"

Cốc Vũ biết hần là đã biết chuyện lúc trước, nên ra vẻ thoải mái, "Dĩ nhiên rồi! Đại ca, người không cần lo lắng, dù sao bọn họ cũng không dám động ta a. Cũng may nàng cũng không hoàn toàn hồ đồ, cũng không biết có phải có đường khác không, thấy ta đi vào lộ nét hy vọng, cuối cùng theo ta đi ra."

Nàng, mọi người đều quen thuộc, Hoa Ti Nhu. Tinh thần nàng hốt hoảng, sau khi cứu ra Hoa gia tìm trạch viện an trí nàng, lại không gặp người.

Kinh Trập lấy một quả sơn trà, không ăn, dùng ngón tay nhè nhẹ vuốt ve, cười nói: "Vì sao người còn muốn cứu nàng?"

Cốc Vũ cũng không giấu diếm, chuyện trước kia, lúc viết thư nàng đã nói cho Kinh Trập. Nếu người khác hỏi, có lẽ nàng sẽ qua loa cho xong chuyện, nói một ít có hay không đều được. Lúc này thật rõ ràng, "Bởi vì Hoa gia đáp ứng, cứu nàng, về sau nếu Hoa gia có mẫu hàng mới sẽ để cửa hàng chúng ta độc quyền bán hai năm."

Kinh Trập thấy nàng không che giấu chút nào, giật mình, nhìn bộ dáng Cốc Vũ mỉm cười, phảng phất như đang nói chuyện đi vào tiệm mua son. Lại hồi tưởng trước kia mình luôn nghĩ mơ tưởng làm cho nàng không chịu khổ, hiện tại giật mình hiểu ra một chút, mình luôn coi thường nàng. Nhưng có chút đã muộn.

Ngay từ đầu Cốc Vũ đã không là hoa thủy tiên nuôi dưỡng ở trong sân .

Tâm tình biến chuyển, Kinh Trập hỏi, "Cốc Vũ, người có việc gì muốn làm sao?"

Cốc Vũ không nghĩ nhiều, "Thật ra ta cũng nghĩ, hình như ta không có chuyện gì để làm. Nhưng sau này ta hiểu được, ở bên cha mẹ và Hạ Xuyên, còn có cửa hàng kia, ta cũng không biết nữa. Dù sao người một nhà hòa thuận mãi mãi qua ngày, những chuyện khác ta không thêm nghĩ nữa."

"Hòa thuận mãi mãi..."

Kinh Trập muốn nói rất nhiều, nhưng không biết bắt đầu từ đâu, lại không thể không nói, "... Chuyện An gia sợ là không đơn giản như vậy. Người cũng cập kê, cha mẹ hơn phân nửa đã đồng ý, nhưng nếu người cả ngày qua cửa hàng như vậy, có phải không tốt lắm?"

Thần sắc Cốc Vũ lay động. Nàng từng hỏi An Cẩm Hiên chuyện An gia, hẳn luôn nói không cần lo, hết thảy đều thật thuận lợi. Dù sao nàng cũng

không lo lắng. An Cẩm Hiên phối hợp với An Cẩm Lâm, chẳng lẽ còn không đối phó được An Cẩm Hoa sao? Trải qua nhiều việc như vậy, nàng phát hiện An Cẩm Hoa kỳ thực chẳng phải là một đối thủ mạnh mẽ. Theo nàng phỏng chừng, trong vòng một hai năm nữa, hẳn sẽ tự rối loạn trận tuyến, đến lúc đó An Cư sẽ do An Cẩm Hiên định đoạt, về sau sẽ lộ ánh rạng đông.

Nhưng Kinh Trập lại nói, chuyện An gia không đơn giản, cho tới bây giờ hẳn chưa từng nói dối mình, chẳng lẽ có khó khăn gì sao?

Kinh Trập gian nan nói, "Cốc Vũ, người có nghĩ tới về Đào trang ở một thời gian."

Cốc Vũ theo bản năng lắc đầu, "... Hạ Xuyên còn nhỏ, cha mẹ cần người quan tâm, trong cửa hàng..."

Nói đến nói đi, chính là không rời cửa hàng, ngôn ngữ có chút gượng ép.

Thấy nàng kiên quyết như vậy, Kinh Trập cũng không nói gì nữa. Hết thấy đều chưa phát sinh, chỉ mong... là hẳn nghĩ nhiều.

Lo lắng trong lòng đợi đến khi An Cẩm Hiên đến cũng chưa tán đi.

"Cẩm Hiên, người có nhận thấy có gì không ổn không?" Kinh Trập không vòng vo. Lúc này trở về gấp gáp không vì chuyện này sao?

An Cẩm Hiên nhíu mày, "Ta thật cảm thấy. An Cẩm Hoa người này, thật sự không giống người làm đại sự. Trải qua chuyện Cốc Vũ đi cứu người Hoa gia, ta càng khẳng định như vậy. Nếu nói năm đó phụ mẫu ta đều do hắn hại, hẳn không có lá gan đó."

Kinh Trập yên tĩnh nghe, "Còn gì nữa?"

"Còn có, trước kia ta cũng nghĩ qua, có phải cha mẹ hấn hại chết song thân, nhưng lúc này như không giống. Nghe nói, người An Cư lúc chết bộ dáng đều giống nhau, trên người không có vết thương gì, cũng không giống như là bị độc chết, thần thái an tường, nhìn không ra dị thường..." Nói tới đây, An Cầm Hiên cười khổ, "Cho nên thiên hạ đồn đãi, An Cư xuất hiện đứa trẻ sinh ngày ác tháng ác, đời trước đều bị nguyên rủa ... nên mới có kết cục như vậy."

Kinh Trập nhú mày, "Người tin?"

An Cầm Hiên đáp lại, "Người nói đi?"

"Dĩ nhiên là không!" Hai người trăm miệng một lời nói.

Đột nhiên cả hai cười oà, không khí thoải mái không ít. Kinh Trập nghĩ Lục Duệ viết thư cho mình, lại không tiện trực tiếp nói với An Cầm Hiên, chỉ có thể nói bóng nói gió, "Vậy người lần này xuất môn vì cái gì?"

An Cầm Hiên cũng phát hiện mình đi ra ngoài một hồi, có rất nhiều chuyện mình không có cách nào giải thích, đúng lúc Kinh Trập ở đây, lòng hấn thâm sâu, vừa vận giúp đỡ mình, nên nói từ đầu đến cuối với hấn một lần, "Lần trước sau khi Lục đại nhân tới, đoạn hoa và vũ cấm la bắt đầu bán đắt. Chuyện này cũng hợp tình hợp lý nhưng có một ngày có khách thương từ Định Châu tới, nói là muốn hợp tác với chúng ta, đưa ra bảng giá thật sự mê người. Lúc đó... thật sự là gian nan, vốn có chút tâm động, sau này lại phát hiện một ít chuyện kỳ quái, đặc biệt hấn còn đưa ra một yêu cầu quái gở, chính là muốn xem bí phương kia. Người nói đây là chuyện không thể nào, nhưng hấn còn nói chỉ là liếc mắt một cái, hoặc là chúng ta phải một quản sự qua bên bọn họ nhuộm vải, toàn bộ phí tổn do bọn họ bỏ ra, lại chia cho chúng ta ba thành bạc... Còn nói vũ cấm la là bí phương của chúng ta, quan chọn mua tư đã định xuống, dĩ nhiên danh hào vẫn là của chúng ta ... Hỏi thăm qua, hấn úp mở nói là muốn cảm kích chúng ta, hấn có hiềm khích với An Cư nên vui mừng nhìn chúng ta đoạt An Cư sinh ý..."

Kinh Trập nhường mày, làm buôn bán không thể đến mức đó. Thương nhân muốn kiếm lời, dù tính là An Cầm Hiên đoạt An Cầm Hoa sinh ý, hãn chỉ cần thăm vui vẻ là được, hà tất phải làm như vậy? Tốt quá hoá tệ, nên làm cho An Cầm Hiên hoài nghi.

"Cho nên, đề cập đến bí phương của người, người liền muốn đi xem coi có phát hiện được gì không?"

An Cầm Hiên nở nụ cười, tựa hồ hết thảy đều không thể gạt được Kinh Trập, "Nếu không vì hãn lộ tiếng gió, ta cũng không đa nghi đến như vậy, cũng may cũng có thu hoạch. Nhờ Lục đại nhân nhắc nhở, khẩu âm của hãn là giọng Bình Châu, đi theo dõi, quả thật lúc ở trong thành, hãn còn tiếp xúc với Tạ Hồng, cảm thấy hiểu rõ, lại không hiểu bán thuốc gì. Ta không có phương tiện ra mặt, Lục đại nhân cũng không dấu giếm hành tung. Tạ gia mở tiệc chiêu đãi, hãn nhắc tới câu chuyện, Tạ gia làm ra vẻ không biết chuyện gì."

An Cầm Hiên nhớ tới tình huống lúc đó, nói: "Đáng tiếc, sau này ta thấy An Cầm Hoa, bằng không sẽ tin lời hãn nói."

Kinh Trập cười ha ha, "Tạ gia là lão hồ li. Tạ Hồng lão gia tự mình lập nghiệp, trong thời gian ngắn có thể được như hôm nay, không thể không có mưu kế. Các người cũng không ngốc, không cạy được miệng hãn, các người liền xuống tay với An Cầm Hoa?"

An Cầm Hiên cười vỗ vai Kinh Trập, "Còn không phải là nhờ Lục đại nhân ra mặt. Người có biết, trong thành Vân Châu hiện tại một nửa là của An Cư, chúng ta cùng Hoa gia chiếm một nửa, có thể nói đều nhờ Lục đại nhân. Còn nữa hãn không phòng bị hoặc cảm thấy không cần phải phòng bị, ba năm nữa sẽ biết."

Lúc này Kinh Trập mới cảm thấy hứng thú, "Nga, là có chiêu gì?"

"Cũng không quá mức tường tận nhưng có thể khẳng định, người nọ tuyệt đối do Tạ Hồng phái ra, phỏng chừng là làm việc không thỏa đáng, trở về bị đuổi đi, vừa vặn An Cẩm Hoa ở Tạ gia làm khách, không hiểu sao hắt lại kết hợp với Tạ gia. Lục đại nhân còn nói một câu kỳ quái, ngày lành của An Cẩm Hoa sắp kết thúc."

An Cẩm Hiên vui vẻ, "An Cẩm Hoa cùng Tạ gia giao hảo. Tạ gia phái người ra đối phó An Cẩm Hoa sao?"

Kinh Trập nghe xong hiểu rõ toàn bộ, nghĩ tới thư Lục Duệ gửi, mọi thứ đều minh bạch.

"Cẩm Hiên, người nói, Tạ gia đứng ở lập trường nào? người có thể có dò hỏi ra ngày đó hắt dựa vào cái gì làm giàu? Dù Tạ gia ở Bình Châu, nhưng vài vóc của hắt có gì đặc sắc đâu, còn có, vì sao An Cẩm Hoa thân cận với hắt như vậy? Vì sao hắt vừa muốn phái người đi vừa trêu chọc người? Vì giúp An Cẩm Hoa hay có mục đích gì khác? Hay là chờ các người đấu nhau hắt ngư ông thủ lợi?"

Bị hỏi liên tiếp, An Cẩm Hiên ngó ra, một lúc lâu cũng không phản ứng. Kinh Trập nói mấy vấn đề này, kỳ thực hắt cũng nghĩ qua, nhưng thấy không có quan hệ lớn tới mình, không bằng mình chờ, lấy tĩnh chế động, đến lúc đó bình đến tướng chẵn, nước đến đất chặn là được. Lúc này xem ra không đơn giản như vậy, cho tới bây giờ Kinh Trập sẽ không vô duyên vô cớ nói mấy chuyện này, như vậy chỉ có một khả năng, Tạ gia không chỉ có một chút vấn đề đơn giản.

Mồ hôi lạnh toát ra. An Cẩm Hiên nghĩ mà sợ, "May mắn người đã trở lại. Tầm nhìn của ta hạn hẹp, một lòng nghĩ làm tốt chuyện trước mắt... "

An Cẩm Hiên có ưu điểm là có thể nhanh chóng tiếp nhận ý kiến người khác.

Kinh Trập thầm nghĩ, nếu không do Lục Duệ nhắc nhở hăn, hăn cũng không cẩn thận như An Cầm Hiên, "Người làm gì tự coi nhẹ mình, nếu không nhờ lúc ta phá án nghe nói một việc thì bây giờ cũng như lừa chẳng biết gì. Nếu không có chuyện của bá phụ bá mẫu, Tạ gia cũng không có gì, nhưng lúc này xem ra sản nghiệp Tạ gia quả thực thật có vấn đề, Cầm Hiên... người phải cẩn thận."

An Cầm Hiên nhìn Kinh Trập có chút kích động, "Kinh Trập, người... có phải đã phát hiện cái gì?"

Kinh Trập cũng không phủ nhận, đề thấp thanh âm, "Bá phụ và bá mẫu, nơi bị ngộ hại là Vân Châu và Bình Châu, nghe nói lúc đó phải đi thăm viếng thân hữu, vì sao vô cớ mà chết? Sự việc này đã qua lâu lắm, rất nhiều chuyện ta không biết, chỉ là bên Ngô huyện thường có người đi vòng đến giao giới, nơi không có người quản. Xảy ra án mạng, hai huyện dĩ nhiên từ chối tiếp nhận án, hơn nữa lại không có nhiều chứng cứ, nên thành án chết... Thêm nữa trong nhà không có người tới hỏi..."

Trong nhà, sau khi cha mẹ mất, người kế tiếp là mình. Bọn họ cực lực chứng tỏ mình thanh bạch, muốn mình biến mất, sau đó mới cấp tốc chống đỡ An Cư lên, nhiều năm rồi chẳng lẽ không phải như thế? Ngón tay An Cầm Hiên nín chặt vạt áo, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên.

Kinh Trập thấy hăn như vậy vẫn làm như không thấy. Có lúc lời nói không thể an ủi người. Điều Kinh Trập có thể giúp là tận lực cho hăn biết chân tướng."Xấu tốt gì cũng đã bảy tám năm đi qua. Một cặp vợ chồng khác chết ở nơi đó, giống nhau không có dấu vết gì. Sau này có người nói là bị nguyên rửa, ti nghiệp, bị thần tẩm ghi hận... Ta ở phủ nha vô tình đọc được một bản chép tay, trong đó có việc lạ này, lập tức nghĩ tới An Cư, đi tìm hiểu, quả nhiên có. Nhưng chỉ có thế, cho nên lần này trở về ta nhờ phụ thân hỗ trợ. Ngày biết được chân tướng chắc sẽ không xa."

Thật lâu sau, An Cầm Hiên mới bình tĩnh lại, "Nói như vậy, không chừng có thể là An Cầm Hoa bên kia?"

Kinh Trập lắc đầu, "Không biết, có thể là tự tuyệt đường sống, cũng có thể là bị người hại, ta sẽ tra rõ ràng, nhưng người hiện tại nên bắt đầu đề phòng, cũng phải... chăm sóc tốt cho Cốc Vũ bọn họ."

An Cầm Hiên có chút không hiểu, "Tri châu kết nghĩa, bọn họ cũng dám?"

Kinh Trập cũng không quay đầu lại, " Có một số người vì lợi ích của mình lúc nhận được tổn hại, thậm chí cửa nát nhà tan, chuyện gì cũng làm được."

An Cầm Hiên nhìn bóng lưng Kinh Trập, hoảng hốt.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 329+68: Hồi Hương?

Thật lâu sau, An Cẩm Hiên chưa hồi phục tinh thần lại.

Từ khi giao thủ cùng An Cẩm Hoa tới nay, hắn càng ngày càng cảm thấy chuyện lúc trước không đơn giản như vậy, rất nhiều dấu hiệu đã biểu lộ không chỉ như thế. Hắn và Kinh Trập cùng nhau điều tra nghe ngóng, Càng tra càng lâm vào một vòng lẩn quẩn. An Cư là một vai trong trường quyết đấu, lại không trọng yếu... Hắn chưa từng sợ hãi, nhưng lúc này, trong lòng hắn một mảnh lạnh lẽo.

Bởi vì vừa rồi Kinh Trập nói với hắn, người vì lợi ích lúc nhận được tổn hại thì việc gì cũng có thể làm. Còn nói, Cốc Vũ là uy hiếp của hắn. Hắn biết, người trong tối cũng biết, trừ Tạ Hồng còn có những ai, bọn họ căn bản không biết. Lúc này còn chút vui mừng là ít nhất bọn họ chưa biết mình là người An Cư, như vậy chưa cần chống đối trực diện, hắn còn có đường sống. Nhưng sớm hay muộn sẽ không giấu được lâu, phải xem tình huống bên An Cẩm Lâm, nói không chừng ngày mai hay tháng sau chuyện này không còn là bí mật nữa. Hắn đang đợi một kỳ tích. Tuy Cốc Vũ chỉ là quan hệ kết nghĩa với tri châu, nhưng dù sao cũng là quan. Trong lịch sử mấy chuyện này, cho dù là quan to đều có chuyện vô duyên vô cớ biến mất, mà quan phủ tra không ra, càng không cần nói Cốc Vũ chỉ là một người con gái nhỏ nhoi?

Hắn luôn cho rằng mình và Cốc Vũ, từ Đào trang đi từng bước một đã không dễ dàng. Cũng may rốt cục đi đến trước mặt An Cẩm Hoa. Trên đường đi gian khổ, đều chừng chặc đi tới, mắt thấy rất nhanh có thể đi qua

ngày tháng bình tĩnh, nhưng chưa tới được ngày bình tĩnh đã tới rừng rậm. Hãn không dám mạo hiểm, cũng không thể mạo hiểm.

Kết quả là An Cẩm Hiên hạ quyết tâm đi tìm Cốc Vũ.

Lúc này Cốc Vũ đang rảnh rỗi. Hiên tại Hạ Xuyên không cần nàng quan tâm. Lí Đắc Tuyền ở đây sống cũng thích ý tự tại. Nường và mỗ mỗ luôn có chuyện nói không hết, qua ngày bình an. Bên cửa hàng nàng không giúp được gì. Lại nói An Cẩm Hiên cũng không đề nàng quản, nhưng hãn thường đem tin tức nói với nàng, để nàng không quá lo lắng. Mà Cốc Vũ biết được tin tức bên An Cẩm Hiên, thấy An Cẩm Hiên ứng phó tốt, Kinh Trập lại khuyên giải nàng, làm nàng cảm thấy mình đã xen vào việc của người khác. Lúc này mình không hỗ trợ hãn cũng tốt, nàng vui vẻ được thanh nhàn.

Thừa dịp Kinh Trập còn ở thành Vân Châu, nàng xuống bếp làm món mới, nghe hãn nói chuyện có thể mở rộng tầm mắt. Có một đại ca như vậy, nàng cảm thấy mình thật may mắn. Có đôi khi nàng nghĩ, đại ca ruột của mình sẽ có bộ dáng gì? Có lẽ sẽ không tao nhã như Kinh Trập, có khả năng là người có tay nghề, giống Lí Đắc Tuyền trung hậu thành thật, như vậy hãn về Đào trang chẳng phải là đắc dụng sao. Nghĩ như vậy, nàng tự cười mình. Nếu là vậy, cả nhà bọn họ sợ là không về Đào trang. Bất luận như thế nào, nàng tin tưởng người kêu là Kinh Trập đại ca nhất định sẽ bảo hộ mình.

Nghĩ đến đây, nàng mỉm cười ngọt ngào.

An Cẩm Hiên vào cửa. Mỗi lần đến nơi đây, hãn luôn cảm thấy có một dòng nước ấm chảy trong lòng, như chưa từng có uất ức đấu tranh. Suýt chút hãn không đành lòng. Cuối cùng bước chân không dừng lại. Hãn không thể ích kỷ như thế.

Đi vào trong, hắn liền nhìn thấy một màn. Mười lăm mười sáu tuổi cô nương, sáng chói như hoa đào trong sân nở rộ. Đó là Cốc Vũ, một thân áo vàng váy xanh như cành liễu ven hồ, đang khom người trong phòng bếp bận rộn. Nàng là người không chịu ngồi yên, luôn muốn làm cho mỗi ngày trở nên nóng bỏng náo nhiệt mới tốt. Trong khói lửa nhân gian nồng liệt, sao hắn lại thấy không tầm thường.

Một mùi hương ngọt ngào truyền tới, An Cẩm Hiên phục hồi tinh thần lại, "Cốc Vũ!"

Cốc Vũ thấy hắn đi lại, ngọt ngào cười, "Cẩm Hiên ca!"

An Cẩm Hiên thấy Cốc Vũ ngẩng đầu nhìn hắn cười, trong tay đưa qua một miếng bánh tinh tế mỏng manh, hắn liền cắn một miếng, "Bánh thật ngon. Trên đây là cái gì? Thơm ngát hợp lòng người, chưa có ăn qua."

Cốc Vũ xì cười.

An Cẩm Hiên ngẩn ra, "Thế nào, nói không đúng sao?"

Cốc Vũ nhìn hắn một lúc lâu, cười hề hề, "Không phải là không đúng. Ta nghĩ đến Hạ Xuyên tên tiểu tử kia, hắn cũng nói như vậy. Tiểu tử kia nói, bánh này ăn một lần, như đem hương vị mùa xuân nuốt vào trong bụng. Cũng một hắn nghĩ ra được." Tuy nói như vậy, mặt nàng hếch lên như là đắc ý lắm.

"Hương vị mùa xuân... không sai!" An Cẩm Hiên cũng nở nụ cười.

Cốc Vũ muốn buông việc trong tay xuống đi ra ngoài nói chuyện với An Cẩm Hiên. Sửa sang lại quần áo, thân trên mặt trên đã dính cháo màu trắng, còn có một chút bụi khói đen, chật vật không chịu nổi. Tây rửa hơn nửa khắc sẽ không xong, nàng không muốn đi thay quần áo miễn cho lại dơ thêm một bộ xiêm y, nên mặc kệ đi theo hắn ngồi ở sân trước.

Câu nói đầu tiên của An Cẩm Hiên làm nàng chấn động, "Cốc Vũ, người có nghĩ tới về Đào trang ở một thời gian không?"

Cốc Vũ há hốc mồm, bánh kem vẫn chưa bỏ vào trong miệng, bọn họ có ý gì? Kinh Trập vừa kêu nàng về quê ở một thời gian, nàng còn có thể lý giải vì hấn nhớ quê, hoặc là lo lắng chuyện của An Cẩm Hiên làm nàng khó xử. Nhưng lúc này An Cẩm Hiên phun ra một câu như vậy, chắc hẳn chuyện không đơn giản.

Nghĩ nghĩ, Cốc Vũ chần chờ hỏi: "Cẩm Hiên ca, nghĩ gì mà muốn ta về Đào trang vậy? Không tốt đâu, cha mẹ và Hạ Xuyên đều ở chỗ này. Tuy ta nhớ tỷ tỷ và bá mẫu bọn họ nhưng ta vừa trở về lúc mừng năm mới, cũng không cần nóng lòng giờ phút này trở về. Ta còn tính chờ lúc đào chín sẽ trở về, không là lúc này."

Nàng nói nhiều như vậy nhưng trong lòng không ngừng chột dạ, cảm thấy nhất định bọn họ có chuyện gì gạt nàng, như vậy tức là chuyện không tốt. Bọn họ gặp chuyện không tốt, nhất định đưa mình đi... Muốn để mình đi...

Nàng không cần nghĩ lâu liền hiểu ra, trừ bỏ chuyện An Cư còn có cái gì có thể làm cho bọn họ như vậy chứ?

Nhưng hấn có lo lắng của hấn, nàng cũng không nguyện ý một mình tránh ở Đào trang chờ đến khi gió lặng mây tan mới trở về. Không chừng nàng còn có thể giúp được gì đó. Vì thế không cho hấn cơ hội nhiều lời, "Được rồi! Nếu ta trở về khẳng định sẽ nhớ cha mẹ bọn họ. Hạ Xuyên còn nhỏ như vậy, mỗi mỗi ông ngoại cũng già đi, ta trở về sao được chứ."

An Cẩm Hiên nghĩ, còn không chính là như thế sao?

"Cốc Vũ, người hãy nghe ta nói. Nơi này không đơn giản như vậy, bên An Cư sẽ không bỏ qua, huống hồ bọn họ cũng sẽ biết chuyện chúng ta, có phải không? Kinh Trập đã từng nói với người, hấn là người lo lắng chu

toàn, không thể đợi đến bước cuối cùng chúng ta mới tính toán, mà phải tính ngay từ đầu, không để ánh mắt người khác nhắm vào các người, như vậy mới là an toàn nhất."

Mặc cho hần nói gì đi nữa, Cốc Vũ cũng cảm thấy không có chuyện lớn gì, "Cầm Hiên ca, không có gì đâu, đến đâu hay đến đó. Chúng ta không cần quá cẩn thận, bằng không tự loạn trận tuyến sẽ không tốt."

An Cầm Hiên không có cách thuyết phục Cốc Vũ, đành phải từ từ tính tiếp, nhưng vẫn cẩn thận dặn dò, "Cốc Vũ, vậy người không cần lo chuyện của An Cư."

Cốc Vũ ngớ ra, hỏi, "Cầm Hiên ca, chuyện bên kia? Có phải gặp khó khăn gì?"

An Cầm Hiên không muốn Cốc Vũ lo lắng, nhưng lại cảm thấy Cốc Vũ biết một mà không biết hai sẽ càng khó chịu, đành phải theo câu chuyện nói tiếp, "Không sai! Người cũng biết chó bị ép cũng sẽ nhảy tường, chuyện cá chết lưới rách, ta sợ ngộ thương đến người."

Cốc Vũ trầm ngâm một lát. Lúc này nàng không nhúng tay cũng không thể trở thành liên lụy, vì thế hiểu rõ, Kinh Trập cũng tốt, An Cầm Hiên cũng tốt, chỉ sợ là nàng ở chỗ này, làm An Cầm Hoa bị thương, như vậy An Cầm Hiên ngay cả ốc còn không mang nổi mình ốc.

Nhưng có phải nàng đã xem nhẹ An Cầm Hoa? Cho dù hần liều mạng cũng không làm gì được mình. Chỉ là nàng không thể để An Cầm Hiên lo lắng, "Tốt lắm, ta ít ra ngoài là được. An Cầm Hoa người này, ta nghĩ hần không đến mức dám náo đến cửa chúng ta, vì như thế đối với hần có lợi gì chứ? Khẳng định hần sẽ đem đầu thương nhắm ngay các người, người cần phải chú ý." Ngữ khí đã có chút không yên lòng.

An Cầm Hiên có chuyện, may mắn có Cốc Vũ kiên trì bên cạnh cùng đi qua.

Không lâu sau Kinh Trập rời đi, An Cẩm Hiên càng thêm bận rộn. Hẳn khó có dịp qua cửa hàng bên này. Cốc Vũ không chịu đi, hẳn chỉ có một mình đi không được.

Cốc Vũ ở tiệm thuê không hỏi, một lòng yên ổn trong nhà nhưng trong lòng bất an. Chuyện An gia, nàng loáng thoáng nghe được một ít. An Cẩm Hoa không có hành động gì, ngược lại thế lực An Cẩm Lâm tăng lên vài phần.

Nghe nói An Cư lão thái thái thấy đã thành thế nước với lửa, nên muốn cho bọn họ ở riêng lập nghiệp. Chắc đã bị thương thấu tim nên không muốn hao phí thêm tâm sức, sau này càng không giải quyết được gì. Không lâu sau, An Cư lão thái thái bệnh nặng nhưng cụ thể như thế nào không ai biết được.

Suốt một mùa xuân, Cốc Vũ từng ngày ở nhà đoán già đoán non tâm thần không yên, lại không thể giúp được gì. Thấy sốt ruột cũng như không, nàng gửi một phong thư cho Kinh Trập.

Không biết vì Kinh Trập quá mức bận rộn hay cảm thấy không là chuyện lớn mà không thấy hồi âm.

Mùa hè đến càng nóng bức, nàng phiền lòng nôn nóng suýt chút quên cả ngóng trông. Thư của Kinh Trập một xấp giấy dày viết chi chít đầy hết, do Tiểu Thạch tận tay đưa đến. Nàng xem xong thư, nhốt mình trong phòng cả nửa ngày không ra ngoài.

Chờ nàng đi ra khỏi phòng, lòng càng không yên.

Người nhà cảm thấy nàng có chút kỳ dị, ngay cả Hạ Xuyên cũng thấy, về đến nhà là quần quít nàng hỏi này hỏi kia. Cốc Vũ không yên lòng trả lời mà không biết mình đang nói cái gì.

Thẳng đến một ngày, nàng chờ ở trước cửa hàng, tâm thần bất định, luôn cảm thấy thiếu cái gì. Nghe thấy Vương Thị nói thầm: "Đã qua canh giờ, sao Hạ Xuyên còn không trở lại."

Cốc Vũ lập tức đứng lên, sắc mặt trắng bệch.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 330+69: Trương Thị Bị Đuổi Đi

Thấy người chung quanh đi lên không ít, nam tử kia cọt nhả nói, "Mọi người đang vội, đừng nghe tiểu cô nương này kêu."

Cốc Vũ thấy có nhiều người, không sợ hãi, "Ta không gọi vậy, người như giồng ruồi bọ vây quanh tỷ tỷ ta làm cái gì?"

Trong đám người đã có người nhận ra nam tử này chính là lưu manh sa cơ thất thế ở thôn trang Đào Đại Tráng, ngày thường đi trộm cắp, đùa giỡn tiểu nàng dâu, liền bắt đầu nói.

Đào Đại Tráng lại còn tưởng nói sạo, "Tiểu cô nương cố họng thật là trong trẻo, ta chính là hái quả đào, người tại đây kêu. Lại nói, tỷ tỷ người hái ở cây này, ta ở bên cạnh hái, đều là quả đào ở thôn trang, chẳng lẽ chỉ cho nhà người hái sao? Còn không cho ta đến kiếm chút tiền?"

Cốc Vũ thấy hắn cãi lại cứng rắn, cười lạnh một tiếng, "Ta kêu loạn sao? Là ta kêu loạn sao? Miệng người chỉ biết phun phân! Vừa rồi là ai tại đây kêu ca ca muội muội, thật là không then thùng, ca ca ta kêu Kinh Trập, ở bên kia tính tiền a."

Cốc Vũ nói xong, Đào Đại Tráng còn muốn nói thêm, ngày thường mọi người vốn không vừa mắt hắn, lúc này mượn cơ hội ồn ào, "Đại Tráng người cũng không coi lại mình, nếu không nhờ cốc Vũ, chúng ta sao có thể kiếm tiền công!"

"Nói với hắn nhiều như vậy làm gì, ngày hôm qua ta bị mất một con gà mái, không chừng vào bụng hắn!"

Thấy các hương thân ào ào đem đầu mâu thương nhắm ngay Đào Đại Tráng, Cốc Vũ đối với sự phát động lên lực lượng nhân dân quần chúng của mình rất là vừa lòng, Đào Đại Tráng còn trừng mắt nhìn Cốc Vũ, "Tiểu nha đầu, lần sau người chống mắt mà coi!"

Cốc Vũ hừ một tiếng, ta cũng không bị dọa! Chẳng lẽ phải sợ tên lưu manh như người sao, Cốc Vũ nhìn người hấn bắn thủ, nghĩ rằng, nếu không phải vì ta ghét bỏ không muốn làm dơ tay của mình, không chừng ta làm trật hết xương cốt của người, tử kiếp trước không có bản sự gì, quanh năm suốt tháng ở trong phòng bệnh, thân thể con người, ghim kim cái gì, không có để vào mắt.

Cũng không biết là ai khởi đầu trước, từ đất nhật lên rồi, quả đào đập, hết thầy ném tới Đào Đại Tráng bên kia, Đào Đại Tráng chống đỡ không kịp, tức giận mắng vài câu rồi chạy trốn chết.

Cốc Vũ cười hướng mọi người nói lời cảm tạ, kéo Tiểu Mãn đi vào rừng.

Bây giờ nàng cũng học ngoan một chút, cánh rừng lớn như vậy, có một nửa là không cho đi vào hái, vì muốn phân cho mỗi gia đình ở thôn trang, nên nàng tuân theo môn quy, Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn chỉ ở nơi có người, phòng khi Đào Đại Tráng kia quay lại.

Tiểu Mãn hái được một chùm đào, bỏ vào thùng, lau mồ hôi, thấy Cốc Vũ bình tĩnh nhìn nàng, "Người bị điên hả? Sao lại nhìn chăm chăm người ta."

Cốc Vũ đúng là đang đánh giá Tiểu Mãn, Tiểu Mãn sắp mười hai tuổi, thân mình bắt đầu trở mã, bộ dáng yếu điệu, tuy mặc vải thô, nhưng cũng có ý nhị khác, hơn nữa làn da Tiểu Mãn trắng nõn, lúc này trải qua một phen làm việc, mồ hôi thấm ướt tóc, vài sợi tóc dán tại trên mặt, mặt hồng hồng lộ ra hơi thở khỏe mạnh, giơ tay nhắc chân như một đại cô nương. Cốc Vũ nhìn sững sốt, thầm nói khó trách có lưu manh đón đường, nguyên

lai tỷ tỷ bất tri bất giác đã trưởng thành, Cốc Vũ nghe Tiểu Mãn hỏi, liền vui tươi hơn hớn nói: "Tỷ, người thật đẹp a!"

Tiểu Mãn ngượng ngùng, Cốc Vũ trong nháy mắt có chút ảo giác, nhớ ngày đó Tiểu Mãn cầm gậy gộc qua Lí Hà Thị bên kia, đột nhiên chợt nhớ ra, nàng lại bồi thêm một câu, "Tỷ, ta nghe nói, ở thôn trang cô nương mười hai mười ba tuổi bắt đầu định nhà chồng phải không?"

Tiểu Mãn thấy Cốc Vũ cười nói chọc ghẹo, cả giận nói: "Ta chỉ biết người không nói lời gì hay, nghĩ ta không vả miệng người!"

Cốc Vũ cười chạy đi, ý người nhỏ linh hoạt, "Ta mới không sợ đâu, nếu người đối với ta không tốt ta sẽ nói cho tỷ phụ biết, xem tỷ phụ thế nào quản người!"

Cười đùa xong, tỷ muội hai người vẫn nhanh tay hái quả đào, việc hái quả đào có vẻ như không tốn sức lực, nhưng cũng không nhẹ nhàng, vì phòng ngừa có người chuyên môn hái chỗ thấp, nên muốn hái xong một gốc cây mới qua gốc cây khác, tay chạm vào nhánh cây trầy xước, hơn nữa lông đào làm ngứa da, mồ hôi lướt qua gò má, dính dính không thoải mái, có đôi khi nơm nớp lo sợ leo lên cây, Cốc Vũ cắn răng kiên trì .

Hứa Tần Thị lúc này vội vàng đi tới, "Ôi, Tiểu Mãn người không sao chứ, nghe nói vừa rồi bị một tên lưu manh theo dõi?"

Tiểu Mãn cười lắc đầu, "Không sao, đã chạy."

Cốc Vũ nghe Hứa Tần Thị hỏi chuyện này, lại quýnh lên, xoa eo nhỏ dùng ngón tay chỉ phương hướng Đào Đại Tráng chạy, "Lại đến, xem ta thu thập hãn thế nào!"

Hứa Tần Thị thấy bộ dáng của nàng phốc xích cười, chụp tay Cốc Vũ, "Xem người này tiểu nha đầu, học ai ra bộ dạng này. Người nhìn tỷ tỷ người kia, nhả nhận có chỗ nào giống người như từ rừng ra."

Cốc Vũ cũng không giận, lại chế nhạo nói: "Mồ mỗ, vẫn là ta như vậy tốt, sẽ không bị người nhớ thương. Người nói tỷ tỷ ta nhã nhặn, người hiện đang thấy nhã nhặn, người không thấy lúc trước nàng cầm một cái cây lớn, qua sân bên kia mắng, hù chết ta."

Tiểu Mẫn không nói gì, cũng không phủ nhận, "Còn không phải vì người bên kia đẩy người xuống sông, ta giận quá."

Ba người lại cười đùa, thấy thùng đều đầy, Cốc Vũ cùng Tiểu Mẫn nâng một cái thùng, Hứa Tần Thị một người khiêng một thùng, hướng xe ngựa đi đến.

Đến nơi lại phát hiện nhóm người vây quanh, lúu rúu không biết nói cái gì, Kinh Trập ở giữa.

Đến gần thấy, thì ra là Trương thị cùng Trần thị, Cốc Vũ thấy các nàng ở bên trong, lưỡng trước không phải là chuyện tốt gì, liền đứng một bên yên lặng xem xét.

Trần Thị nói."Ai nha, Đại tẩu bảo ta đi lại giúp một tay, ta đi theo nàng khiêng đi lại là được rồi, vốn nghĩ kêu Kinh Trập giúp một tay, hắn vốn đang cân ngon lành lại nói muốn kiểm tra, ta đâu biết sọt của Đại tẩu còn có này nọ a."

Sọt có huyền cơ, Cốc Vũ nhìn sọt trúc, không có phát hiện gì a, sọt trúc cùng cỡ với những sọt khác, trước đó Trần Vĩnh Ngọc vì sợ phiền toái, không cần dùng trúc khuông, chỉ can đặt lên tấm ván gỗ, cân bằng chính là một văn tiền.

Nào ngờ tốc độ Trương thị đột nhiên trở nên cực kỳ mau, hắn có chút buồn bực, nghĩ cả nhà đều đi hái quả đào, nên không nói gì thêm, nào biết Trần Thị cùng Lí Hà Thị lại đến, càng buồn bực hơn, vừa rồi thấy Kinh Trập định giúp nàng mang quả đào bỏ lên xe ngựa, thần sắc quái dị buông

tay, Trần Vĩnh Ngọc kêu Trương thị đem sọt để lên tấm ván gỗ, nhìn xem có phải mình lo lắng quá nhiều.

Ai ngờ Trương thị không chịu, còn vỗ đùi náo loạn, "Ôi uy, trì hoãn đều là tiền a, các người không giúp ta đỡ ta tự mình đi đỡ!"

"Chậm đã, ta nói lấy qua bên đây, bằng không chúng ta đến cân, không chịu nữa thì đem khuông quả đào đổ ra xem." Trần Vĩnh Ngọc đứng ở kia, tư thế nói một không hai.

Trương thị ngây người, vẫn không cam lòng, "Thật sự là lãng phí thời gian, ta đang hái quả đào ngon trớn, chỉ biết làm khó phụ nữ như ta."

Không cần Trần Vĩnh Ngọc nói chuyện, người chung quanh không khách khí nói: "Ôi uy, là người chột dạ, cứ bỏ lên cân xem hư thực thế nào?"

Trương thị tức giận, thần sắc kích động, khiêng khuông quả đào muốn đi, "Ôi uy, ta kêu người khác mang tới mới được, người chính là không tin ta."

Trần Vĩnh Ngọc cũng không nhường, "Đi đi, cũng không sợ, nếu người người đều giống như vậy chẳng phải là rối loạn hết, thật vất vả Cốc Vũ mới nghĩ ra biện pháp này, để già trẻ lớn bé ở thôn trang đều có thể đến kiếm tiền công, há có thể cho người quấy rối như vậy."

Nói xong không đợi Trương thị có phản ứng, liền đem kia khuông quả đào để lên tấm ván gỗ, mà một đầu khác, khuông trúc dùng để làm tiêu chuẩn không chút di chuyển, có người lại mang đến một thùng đào nhỏ, cái thùng nhỏ đó cũng được để lên, bên kia mới có chút động tĩnh, nhưng cũng không thể nghiêng đến thế cân bằng, đem thùng nhỏ đổi thành thùng lớn, bên kia mới di chuyển, hai đầu mới có chút cân bằng.

Trần Vĩnh Ngọc tái mặt, "Chỉ có người mới làm ra chuyện như vậy!"

Trương thị kích động, thấy có nhiều người ở đó, lại mạnh miệng, "Ta chỉ hái đào thôi, ai biết lại nhẹ như vậy, quả đào cũng không đồng đều."

Trần Vĩnh Ngọc không nói với nàng, đem sọt đào đổ ra, tất cả mọi người thở dài một tiếng.

Sọt trúc sọt được cắm rất nhiều nhánh cây nhỏ bên dưới, cứ như vậy, đáy sọt trúc biến thành một hình nón chống ngược, Cốc Vũ ở một bên xem, trong đầu đột nhiên trời lên một công thức toán, cùng diện tích cùng chiều cao, thể tích hình nón tương đương một phần ba thể tích hình trụ, như vậy chẳng phải nói, người ta hái một khuông, Trương thị có thể hái ba khuông, thật sự là tâm tư đen tối!

Sự thật đặt tại trước mắt, Trần Vĩnh Ngọc cảm tức, "Thật có nường như vậy, sẽ có con như thế, được, không cần người hái, trở về, trở về đi, ta xem như thua người, người cũng không nghĩ lại, về sau ai dám đến cửa nhà các người!"

Trương thị đi nhưng không cam lòng quay đầu lại, muốn lấy cái trúc khuông kia đi, chung quy là không dám.

Mà cái trúc khuông kia, bị đặt ở một bên xe ngựa, làm cảnh cáo.

Có người đùa cùng Trần Vĩnh Ngọc nói: "Lí trưởng, đó là có tài mới làm được sự tình như vậy, người bình thường sao mà làm được."

Trần Thị ngốc ở một bên cũng cười hề hề kêu, "Đúng vậy đúng vậy, ta nhưng là không biết, cũng chỉ giúp một tay thôi."

Trần Thị khoe mã, nhà Kinh Trập một tay khiêng đào liền rõ ràng chuyện gì xảy ra, nàng gian trá như vậy, quả đào sao đủ cho bọn họ nâng.

Sau việc này, ngày thứ hai, viện bên kia không có người đi hái quả đào, Hứa Thị nói với Cốc Vũ, vì lão Lí tức giận, bắt làm như vậy, Trần Thị có

chút khó chịu, nhưng không dám nói gì. Lúc này đây, ngay cả Lí Hà Thị cũng bị tức giận đến biến sắc, hôm nay không có đi ra ngoài ăn điểm tâm.

Cốc Vũ thở dài, gia gia cả đời sinh hoạt tại thôn trang, làm sao có thể nghĩ đến một nhà đại bá phụ náo tới náo lui, bị người thôn trang chê cười, hẳn nơi nào có mặt mũi đi ra cửa

Hái quả đào được ba ngày, Cốc Vũ cùng Tiểu Mãn, Hứa Tần Thị, Kinh Trập, bốn người kiếm được chín mươi hai văn, đều giao cho Cốc Vũ quản lý, Cốc Vũ đem tiền bỏ vào bình, lấy tay sờ sờ, xem ra đã để dành được một ít, trong lòng lo lắng, không cố tình nhưng vẫn hiện lên mặt, "Nếu mỗi ngày có quả đào hái thật tốt!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 331+70: Trở Mặt

Ninh Bác và Thẩm Nhi lần đầu tiên vào thành, bởi vì chuyện trong thành năm đó tạo thành bóng ma trong lòng Hứa Thế Cùng nên cố ý đưa ra điều kiện sau khi thành thân không cho bọn họ vào thành sống. Nhưng Ninh gia có gia nghiệp ở thành Vân Châu, mỗi một năm Ninh Bác từ từ tiếp nhận. Thẩm Nhi đi theo hẵn một năm trở về một hai lần đa số thời gian là ở trong thành. Cốc Vũ tin tưởng, không bao lâu nữa bọn họ sẽ ở luôn tại thành Vân Châu, mình lại thêm một chỗ để đi.

Ở trấn Lâm Giang, không biết khi cậu biết được kết quả này sẽ thờ dài nói nữ nhi gả đi ra ngoài như nước hắt ra ngoài, hay sẽ trách Ninh Bác không giữ lời. Có vẻ như Thẩm Nhi không phiền não về phương diện này. Một người xuất thân từ tũ lâu luôn có món mới cho mọi người nhắm nháp, còn hỏi thăm có chỗ nào không thích hợp trở về thay đổi.

Mọi người đều nói ăn ngon, chỉ có Đình Hữu nói món này mặn cái kia tanh, chỉ có điểm tâm trong nhà hẵn hợp khẩu vị. Hạ Xuyên đối với món ăn vốn không thèm để ý, nghe Đình Hữu nói chuyện bày đầu, lại nhét hai viên cá viên vào miệng, không kịp bình luận gì với Đình Hữu, chỉ có thể không ngừng gật đầu, làm mọi người cười một trận.

Ninh Bác lau miệng đùa với Vương Ninh Thị vui vẻ. Hai người kỳ thực đều coi như người nhà, kêu nãi nãi cũng được, kêu một tiếng lão cô nãi nãi cũng không có người bắt bẻ.

Cốc Vũ thường cảm thấy vị giác Đình Hữu không chỉ miễn cảm, ăn vào mà có thể nói ra được dùng nguyên liệu gì. Mọi người rất ngạc nhiên để

hắn nói, hắn lại không nói được vì sao, tới lui lại chuyển đến điểm tâm nhà mình, làm mọi người cười. Cốc Vũ cũng không nói nhiều, theo mọi người mỉm cười, nhưng nếu chú ý có thể phát hiện đáy mắt không cười.

Nhẹ nhàng nhợt nhạt không gợn sóng.

Trời nóng, tuy mặt trời lặn đã lâu, lại không có dấu hiệu tối đi. Bọn họ cáo từ, chủ nhà mời mọi người có rảnh đi Ninh gia làm khách, tất nhiên là có sự lưu luyến ra về.

Ninh Bác theo An Cẩm Hiên ra cửa, đứng trước cửa hàng nói chuyện thật lâu, cuối cùng vỗ vai rời đi, câu nói còn vang lại là có khó xử có thể tìm hắn. Cẩm Hiên đương nhiên biết lời này không giả vờ. Giao tình của hai người chưa từng gián đoạn. Hiên tại Ninh Bác tuổi không lớn, nhưng ở Ninh gia đã có thể đương gia tác chủ.

Nghe nói năm vị thiếp thất của cha hắn ỷ vào nhiều năm ân sủng, ghét bỏ hắn thậm chí vu oan giá họa, một lòng muốn đưa con mình lên. Cũng may có lão thái thái che chở Ninh Bác mới không bị hại. Hai năm nay, thiếp thất đó cùng đứa con thân sinh không còn thấy bóng dáng, nghe nói đã bị Ninh Bác bán, nghe đồn là đứa con thiếp thất sinh cũng bị tội bất hiếu đuổi ra. Hắn không trách Ninh Bác ác độc. Nếu là hắn, hắn cũng sẽ đi bước này, bằng không Ninh gia đâu được an bình, ít nhất người mình để ý sẽ không bị ủy khuất, vậy là đủ rồi.

Hai ba ngày kế tiếp, Cốc Vũ luôn lơ đãng đi theo Hạ Xuyên ra ngoài. Nàng có thể cảm giác được luôn có ánh mắt chăm chăm theo dõi phía sau, mà nàng luôn "thuận đường". Vì Thẩm Nhi đến, hai ngày nay nàng phải đi ra ngoài, trong lòng muốn biết là loại người nào theo dõi nhưng lại sợ, chỉ đành hy vọng An Cẩm Hiên có thể sớm làm rõ ràng mà thôi.

Ở khách sạn đối diện phủ nha, một bóng người lén đi vào, rất nhanh hai người khác lại vào.

Bóng người quen thuộc đến thượng phòng, gõ cửa đi vào, âm thầm nói: "Bọn họ đi phủ nha, không có cơ hội xuống tay. Đã nhiều ngày nay nha đầu kia đi dạo, không phải đi phường nhuộm thì đi đến đường Đông Thuận, lúc trở về đón người. Không biết có phải họ đã phát hiện không. Có cần bắt hết không?"

Cây quạt vờ xuống một cái, một khuôn mặt cáo già tươi cười bày ra trước mắt, nếp nhăn đã sâu, gật đầu, "Không nóng nảy, biện pháp kia không thể để lộ ra, bằng không tri châu đại nhân có thể bỏ qua cho người sao? Bước này đi không được sẽ có nhiều đường khác, người tìm người canh chừng cả hai đầu..." Thanh âm thấp đi, đưa lỗ tai đến thì thầm.

Rất nhanh, hán tử đi vào hiểu ý cười, "Chiêu này của ngài thật sự cao minh. Nếu thành công, không chỉ có chặt đứt đường lui, nói không chừng không cần chúng ta ra tay."

Ngày kế, lại là hán tử đó, đi vào khách sạn, lúc này là đến tranh công, "Không có việc gì, nghe nói nha đầu kia kêu Như Ý, chuyện đó người trong phường nhuộm không ai không biết. Ta có một cháu gái làm việc ở đó. Cháu ta là tiểu quân sự, bọn họ làm việc sẽ dễ dàng thôi. Người nói vở diễn này càng dài càng đẹp mắt."

"Lúc tiêu diệt không thể quên công lao của người."

Mấy ngày nay, Cốc Vũ và Hạ Xuyên tâm thần hoảng hốt. Đi Đông Thuận vốn là lấy mứt đào. Đến nơi lại quên mình muốn làm gì, đi rất xa mới nhớ được, lại quay đầu trở về. Cả người đi ở trên đường tâm thần không yên.

Vừa vặn hôm nay, nàng muốn đi phường nhuộm. Mí mắt nháy liên tục.

Trong phường nhuộm, Như Ý thuần thục chỉ mọi người dùng hoa lâu cơ như thế nào, "Hôm nay tốt, chúng ta ra hàng cũng mau, vừa khéo xong

trước lúc giao hàng. Bận hết đợt này là có thể nghỉ ngơi hai ngày dưỡng sức."

Hồng Nhi ngẩng đầu cười nói, "Như Ý tỷ nóng vội làm cho xong như vậy, chờ lão bản tới chắc sẽ khen người!"

Như Ý nghĩ tới An Cẩm Hiên, ý cười trên mặt lại nhiều một phần, "Dù các người nói đúng, lúc chia bạc, của các người có mất miếng nào không?"

Có người đi theo ồn ào, "Coi bộ dáng của Như Ý tỷ kia, còn sốt ruột để bụng như chuyện của nhà mình vậy."

"Nói bậy gì đó, vốn chính là chuyện trong nhà của người ta."

Như Ý không biết là tư vị gì. Vốn sau chuyện này, nàng không tính đợi chờ thêm, bằng không mình lại là một Hoa Ti Nhu thứ hai. Có đôi khi nàng cảm thấy chuyện của người trọng yếu là quan trọng nhất, dễ dàng làm mờ mắt bỏ qua người chân chính tốt với mình. Xem như nàng may mắn, ít nhất Cốc Vũ và Kim lão bản không trách cứ... Nàng nghĩ đến lời nói hôm qua, thở dài một tiếng, đại khái là mình có thể vì cửa hàng làm được một việc cuối cùng. Qua hai ngày nữa nàng sẽ đi theo người kia, cùng nhau ly khai. Nếu lúc trước mình không gặp bọn họ, không chừng mình sẽ làm tiểu thiếp cho một nhà nào đó, hiện tại có mạng hay không là một chuyện, dù là có mình cũng không còn là mình, làm sao có được duyên phận hôm nay. Ân cứu mạng sợ là không báo đáp được, về sau mỗi người đều có con đường riêng, trước mắt chỉ có thể làm bấy nhiêu.

Nàng không biểu hiện ra ngoài, ngọt ngào cười, tựa hồ thật thích mọi người nói như vậy, trong mắt cũng là lãnh ý, đánh giá người dẫn đầu hai ngày nay Hồng Nhi.

Đến lúc này vẫn an phận a...

Nếu không nhờ Cốc Vũ nhắc nhở, mình thật không có phát hiện.

Lúc trước nàng đã để Hoa Ti Nhu vào phòng nhuộm lấy đoạn hoa, nàng sẽ không phạm sai lầm như vậy lần thứ hai.

Hồng Nhi bất quá mười ba tuổi, đã là như thế này sao? Quá mức nóng vội. Nay không, việc trong tay không ngừng cao thấp tung bay, miệng cũng không ngừng, thấy Như Ý không nói gì, ngẩng đầu liếc Như Ý một cái.

Như Ý vội thu liễm thần sắc, làm bộ thẹn thùng, "Các người biết cái gì —— "

Hồng Nhi hì hì cười, thầm nghĩ chuyện đường thúc mình giao phó xem ra rất nhanh có thể hoàn thành, đến lúc đó hai lượng bạc sẽ tới tay, tốt hơn mình làm sống làm chết mới có. Huống hồ Như Ý dựa vào cái gì cả ngày chỉ tro, tưởng mình là lão bản nương sao? Lão bà giả không ra, xấu tính! Người mắng ta, xứng đáng gặp xui xẻo.

Nhìn trời sắc tựa hồ không sai biệt lắm. Nàng ngừng việc trong tay, "Ta đi nhà xí."

Hồng Nhi đi nhà xí, ở trước sân đi bộ một chút, thật mau trở về, vội vội vàng vàng chạy đến trước mặt Như Ý, còn thở gấp, ồn ào, "Như, Như Ý tỷ! Không... không tốt, Kim lão bản, hăn, hăn —— "

Nhắc đến chuyện của Kim lão bản, quả thực Như Ý nóng nảy, "Như thế nào? Lại bị cái giá tạp trúng sao? Ai nha! nói chuyện với người chậm chậm rì rì, mau dẫn đường!"

Hồng Nhi càng thích thú trong lòng, đến lúc đó ta sẽ giúp người, người đừng có trách ta! Sau đó mình sẽ nói là gặp một tên tiểu tử nói, bất quá chỉ là người truyền lời, mọi thứ đều phải sạch không còn một mảnh!

Hai người từ phía sau viện chạy đến đằng trước, vừa khéo phía trước không có người ở, chắc là bị ca ca của mình sai đi chỗ khác hết rồi, mà góc tường để vài viên đá nhỏ, Cốc Vũ đã đến.

Trời cũng giúp ta!

Còn vài bước nữa là Như Ý chạy đến trước mặt An Cẩm Hiên, thấy hăn vẫn tốt lành đứng đó, bên người không có ai, há mồm định hỏi, lại bị cái gì đó ngáng chân, hoảng sợ bổ nhào tới, An Cẩm Hiên vừa khéo đỡ ôm vào lòng.

Hồng Nhi nhân cơ hội thu hồi chân của mình lại, cửa lớn vừa khéo mở ra, nàng bất động thanh sắc nhìn biến hóa, thấy Cốc Vũ trợn mắt há hốc mồm.

Khóe miệng giật giật, đợi lát nữa nhất định sẽ rất phấn khích. Một tri châu kết nghĩa, một nha đầu già, có ngốc mới không biết chọn người nào. Hơn nữa ánh mắt Kim lão bản nhìn Cốc Vũ, kẻ ngốc mới nhìn không ra chuyện gì. Cốc Vũ nhất định nổi giận, nhiệm vụ của mình không tính là hoàn thành. Như Ý cho rằng nàng có lợi gì sao? Nói không chừng qua hai ngày cuốn gói chạy lấy người.

Cốc Vũ đi nhanh hai bước, run run nói, "Các người, các người —— "

Như Ý muốn biện giải, mặt đỏ bừng, bộ dáng giấu đầu lòi đuôi, "Chúng ta... chúng ta cái gì cũng chưa làm, vừa rồi Hồng Nhi nói Kim lão bản bên này đã xảy ra chuyện, ta sốt ruột chạy đến xem." Nói xong giấy dựa muốn đứng lên, chân tựa hồ bị thương vẫn ở trong lòng An Cẩm Hiên.

Cốc Vũ càng phẫn nộ, nói hai câu làm mọi người bên trong đến xem náo nhiệt.

Hồng Nhi thối thêm lửa, "Ta không có nói Kim lão bản thế nào a." Cũng không sai, vừa rồi nàng nói Kim lão bản, lại chưa nói hăn đã xảy ra chuyện.

Trong lòng Như Ý lo sợ.

An Cẩm Hiên cũng không giải thích được rõ ràng cảnh này.

Cốc Vũ lạnh lòng, lúc xoay người rời đi nói một câu không bao giờ tin lời hăn nói nữa.

Hồng Nhi chút mặc kệ ánh mắt phần hận của Như Ý, như người vô sự, "Vừa rồi kỳ thực ta muốn nói là Kim lão bản cầm ra mây tía cầm, rất xinh đẹp."

Như Ý trừng mắt nàng, nói không ra lời.

Bộ dáng có khổ nói không nên lời làm Hồng Nhi trong cànng vui vẻ, lúng ta lúng túng nói: "Như Ý tỷ, không phải trong lòng người luôn có người khác sao, đây vừa vặn là một cơ hội." Cho thanh danh người một cơ hội quét rác, trong lòng Hồng Nhi bổ sung một câu.

Nghĩ Kim lão bản nhất định sẽ cùng Cốc Vũ giải thích, Như Ý sẽ mang tội danh quyến rũ không rõ ràng, coi người về sau còn gả ra ngoài được không. Nhìn vẻ mặt Như Ý, Hồng Nhi thoải mái.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 332+71: Tửu Lâu Chia Người Một Nửa

Thẩm Nhi bọn họ lần này ở lại đây, bên này tự nhiên cao hứng vạn phần. Vài đứa nhỏ đều nhớ Hứa Tần Thị, thấy nàng mang bao lớn bao nhỏ lôi kéo đông tây về, đồng loạt chạy tới, Hứa Tần Thị cười ha ha, không biết phải ôm người nào. Người đang bận việc định ngừng tay chuẩn bị đi nghênh đón, bị nương Thẩm Nhi xua tay bảo dừng, đều là quen biết, đem đông tây cất gọn xong rửa tay gia nhập này đội ngũ làm bánh.

Tuy mấy ngày nay Vương Thị bọn họ không thích sân bên kia, đồ Hứa Tần Thị bọn họ mang đến cũng chia một phần qua. Lí Lão Đầu cũng đáng thương, xảy ra chuyện như vậy già đi không ít, Kinh Trập tự mình qua mời, hẳn cũng không chịu lại đây, ở bên kia mỗi ngày ngồi bên chậu than, ánh mắt đăm chiêu không biết nghĩ gì.

Trần Thị về nhà mẹ đẻ khổ sở rất nhiều, người thôn trang vui lòng phục tùng nhà Cốc Vũ, Trần Thị làm ra chuyện như vậy dĩ nhiên không giấu giếm được, không nói người bên ngoài thấy nàng không cho sắc mặt tốt, gặp được người Trần gia cũng thở dài hoặc nói vài câu. Náo đến sau này, Trần Điền không nói gì, Miệng Rộng không thêm nhớ giao tình với Trần Thị trước kia, bắt đầu ghét bỏ nàng ở nhà mẹ đẻ ăn không uống không.

Cứ như vậy kéo dài, Lí Đặc Hà không định đi đón về, người trong nhà không tiện nói gì, có vợ như vậy làm lòng người lạnh ngắt, Trương thị chỉ lo chuyện gia đình mình, vì thế bên kia sân có ba hộ lại quanh quẩn vắng lặng.

Lần này bọn họ về đây mừng năm mới, quà mang về đều là tốt nhất, tinh thần lanh lẹ, không giống người buôn bán. Nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, chủ yếu là vẻ mặt hoàn toàn không có sự tính toán chi li, mọi người đều toát ra vẻ điềm đạm bình yên.

Nường Thấm Nhi và Hứa Thị tốt tính, chốc lát đã hoà đồng với mọi người, vô cùng náo nhiệt, Thấm Nhi cùng Cốc Vũ các nàng ở một chỗ nói chuyện. Nàng thấy Cốc Vũ rúc vào một góc run rẩy vì lạnh có chút buồn cười, "Xem người gầy thành dạng này, cắt một ít thịt trên người ta cho người người sẽ không sợ lạnh."

Thấm Nhi vẫn béo, trên tay vẫn như cũ có hình hoa mai, trắng non mềm mại hơn nữa tính tình nhu thuận, như lời của Hứa Tần Thị nói là có chút giống bồ tát, là người có phúc phần. Cốc Vũ vừa lòng mình yếu điệu đáng người nhỏ nhắn, không nhiều lời lời tay nàng hỏi. Thấm Nhi lại nói, "Ta thật muốn đến ở bên này, mỗi ngày ở tửu lâu không làm gì cả, cũng thật thanh tĩnh, khách tửu lâu ít đi, không ồn ã như trước kia, không có tiếng động, cha ta thường đi rạp hát nghe diễn, nếu cao hứng thì đi dạo, hẳn nói đây là qua ngày thần tiên, hì hì."

Có kết quả như vậy, Cốc Vũ cảm thấy rất vui mừng, thấy Hứa Thế Cùng tựa hồ cũng quan tâm, bằng không sao lại nói bánh gạo có thể đưa cho khách, điểm tâm cũng có thể đặt ở Vũ Yên Các, tuy không thường xuyên ở tửu lâu, tâm tư một khắc cũng không rời. Nàng thở dài một hơi, có thể như vậy là tốt rồi.

Bên này thật náo nhiệt, lúc ăn cơm phải dọn mấy cái bàn, lúc tẩy trần vẫn nên đi qua bên Nhị thúc công, chỉ có bên kia mới có kia một hàng bếp, nồi không ngừng nấu nước, để mọi người pha nước ấm tắm.

Nhà bếp ở hậu viện bây giờ dùng làm phòng tắm, Tiểu Mãn ngồi nhóm lửa, người lớn thống khoái có thể nghỉ ngơi một lát, trước hết giúp Hạ

Xuyên tắm sạch sẽ, mặc vào quần áo mới, một người cầm một cái đèn lồng, đi qua các phòng xem cũng vui mừng.

Cốc Vũ muốn ngâm mình trong thùng gỗ, lại sợ nước lạnh không thoải mái, đứng nghĩ tới nghĩ lui, "Tỷ, bằng không ta đi rửa mặt trước, đến lúc đó nhờ người giúp ta đun nóng nước."

Tiểu Mẫn che miệng cười, cầm cây củi lên gõ vài cái, thấy An Cẩm Hiên giúp Vương Thị lấy nước, mới nói, "Ta giúp người thêm nước cũng không tốt a, người nghĩ lại coi ra ra vào vào, chẳng lẽ người còn tưởng như thiên kim tiểu thư dùng bình phong che lại, nhà bếp không có gì hết, lúc ta đi vào bị... truyền ra không xuôi tai."

Cốc Vũ nản lòng, "Ta biết, vậy người giúp ta đun một nồi nước sôi đi, một nồi nước ấm ta pha trước, đến lúc đó tự ta bò ra lấy thêm nước!" Nàng quyết tâm muốn đổ đầy thùng nước.

Mang thùng không về An Cẩm Hiên có chút buồn cười, cầm trong tay hai cái ống trúc, mở cửa đem ống trúc cố định chặt chẽ, xong mới quay đầu nói: "Được rồi, đến lúc đó Tiểu Mẫn người ở bên ngoài thêm nước là được, ống trúc vừa vặn thông đến thùng gỗ."

Cốc Vũ hiểu ý cười. Tiểu Mẫn lại hỏi, "Thế nào còn muốn chế biến?"

Cốc Vũ giận liếc nàng một cái, kéo lại ghé sát vào lỗ tai, nhỏ giọng nói người vừa rồi nói cái gì, ống trúc nếu không tận dụng, chẳng phải là thấy được bên trong!"

Hai người ăn ý cười, Cốc Vũ yên tâm đi vào tắm, ngồi trong thùng to nhắm mắt lại thở dài.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào, là tẩy trần bên kia, Lập Thu ghét bỏ nước Lí Hà Thị dùng qua, Trương thị vội trên vội dưới chuẩn bị đồ ăn thức uống cùng với nước tắm cho nhiều người, nghe Lập Thu nói có

chút cảm tức, nói chỉ có mỗi một người vợ, không cần kén chọn nhiều như vậy.

Lí Hà Thị nhất quyết không tha nói mọi người bắt đầu ghét bỏ nàng, người bên kia ngay cả cái bóng cũng không thấy, bên này phải nhìn sắc mặt người, ngay cả cháu gái thương yêu từ nhỏ đến lớn cũng chê bai nước mình dùng qua, trước kia lúc nhỏ, một thùng nước lớn có thể tắm cho cả nhà. Tuy mình già đi, nhưng nước tắm qua có thể dùng để tưới hoa!

Trương thị có khổ nói không nên lời, hầu hạ một nhà già trẻ, hảo ý kêu Lí Hà Thị bọn họ tẩy trần, cố hết sức cũng không lấy lòng được, rốt cục hiểu rõ tư vị của Vương Thị bọn họ lúc trước.

Cốc Vũ tắm một lúc, thấy nước có chút lạnh, ở trong phòng kêu Tiểu Mãn, bên ngoài từ ống trúc nước ấm ồ ồ chảy vào, Cốc Vũ ăn ý cười, "Tỷ, về sau mùa đông đều tắm như vậy rất thoải mái, ta cũng không nghĩ tới."

Tiếng bước chân đi xa rồi gần, như thế lặp lại vài lần, người Cốc Vũ đã ửng hồng, tỉnh táo sáng khoái đứng dậy lau tóc.

Tiểu Mãn vừa vặn từ bên kia đi ra, "Người tắm xong rồi sao? Nãi nãi ở bên kia làm ẩm ỉ, ta nghĩ đến người còn ở bên trong vội trở về, hay là ngày mai sẽ giúp người nấu nước đi."

Cốc Vũ sững sốt, thấy An Cẩm Hiên một tay xách một cái thùng trở về, hồi hải tới tới lui lui đổ cả mồ hôi, thấy tóc Cốc Vũ còn ướt đi ra, cũng ngần ra, ngây ngốc cười mặt đỏ lên. Cốc Vũ chợt hiểu.

Lí Hà Thị náo khuyên bảo không được, Lí Đắc Giang vài cái còn bị Lí Lão Đầu đuổi về, "Nương người cử chỉ điên rồ, để tự mình nghĩ thông suốt là hết chuyện, có cái gì mà làm ẩm ỉ."

Nói xong mặc kệ lấy tẩu hút thuốc, Lí Đắc Giang bị Lí Lão Đầu nói hai lần, không yên tâm xoay người đi, vẫn không yên tâm ở nhà nghe ngóng

nửa ngày, quả thực không nghe thấy gì, âm thầm lắc đầu, "Nương không khác gì Tiểu Hàn, Đại Hàn, có người dở là làm âm ỉ không thôi, không có người để ý tới lại thôi. Ai—— "

Cả nhà đều tắm xong, tâm tình thư sướng ở trong phòng sưởi ấm, lắng nghe tiếng gió bên ngoài, trên bàn gỗ đặt một ngọn đèn, mấy nam nhân ngồi quanh bàn. Hứa Thế Cùng từ trong lòng lấy ra một ít đồng tây đưa cho Lí Đắc Tuyên và Lí Đắc Giang, "Vĩnh Ngọc không có ở đây, ta nghĩ các người nói với hắn cũng như nhau."

Lí Đắc Tuyên để sát vào đèn thấy, "Chuyện lớn gì mà muốn nói với Vĩnh Ngọc? Di, đây là ý tứ gì?"

Lí Đắc Giang cũng phát hiện không đúng, kinh ngạc, "Cùng Nhi, từ lâu của người tuy nói hiện tại rất tốt, sao lại chia cho chúng ta nhiều như vậy, cho dù là cho cũng quá nhiều, tính tiền công cho chúng ta là được rồi. Tiền công đâu có nhiều như vậy?"

Hứa Thế Cùng lắc đầu, "Lúc trước từ lâu xảy ra vấn đề, suýt chút ta bỏ về nhà làm ruộng, không chừng không chỉ là làm ruộng, còn bị nhốt trong lao đâu, ta đã nghĩ mình chỉ cần mình đủ sống, nhưng nếu người kêu ta đi làm việc khác ta không thể làm, đành phải kiên trì tiếp tục mở từ lâu. Các người nhìn xem, chủ ý là các người, dùng vật liệu của các người, ngay cả trang trí gì đều là các người làm, nếu kiếm được bạc đều vào túi mình, mỗi ngày hưởng cuộc sống thần tiên, sao ta an tâm chứ. Các người có thể hoàn toàn không để ý ta, tùy tiện mở từ lâu, tự mình cũng có thể kiếm đồng tiền lớn các người nói đúng không?"

Hứa Thế Cùng nói rõ ràng làm mọi người hoàn toàn bất ngờ, Lí Đắc Giang trầm mặc một lúc sau nói, "Chúng ta không nghĩ đến việc đó, thu hồi bạc lại đi, chúng ta có sinh ý của mình, đến lúc đó còn không phải người giúp ta, ta giúp người sao, đều là thân thích đâu tính toán như người ngoài chứ."

Lí Đắc Tuyên cũng nói như vậy.

Nói sao Hứa Thế Cùng cũng không đáp ứng, "Ta chỉ trông coi tửu lầu, chia một nửa ta đã thấy mình có lời, nếu các người không thu ta không thể tiếp tục được nữa. Tửu lầu là của mọi người, đến lúc đó tâm ta an một ít."

Cốc Vũ ở một bên nghe xong, rốt cục hiểu ra, nàng nghĩ Hứa Thế Cùng buồn cười, người ta buôn bán lời bạc hận không thể giấu hết đi, hẳn lại nhất định phải chia ra. Cũng không trách được hẳn, quả thật mọi người mất không ít tinh lực cho tửu lầu kia, ngay cả tiền vốn cũng là bên này ra, nhưng nếu cầm một nửa, vạn nhất về sau có chuyện gì, ngược lại sẽ tổn thương tình cảm thân thích, thu hay không thu, phải suy nghĩ rõ ràng mới được. Cũng may bọn họ ở lại một hai ngày, thời gian không gấp, phải có biện pháp giải quyết đẹp cả đôi đường mới được.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 333+72: Lòng Gà Vỏ Tỏi

Xe ngựa vừa ngừng, Cốc Vũ và Hạ Xuyên đi xuống, gân cốt rã rời, đã bị nhóm người vây quanh, vô cùng náo nhiệt tiếng cười một chuỗi tiếp theo một chuỗi. Nàng cẩn thận nhìn mới phát hiện đều là những gương mặt quen thuộc: cả nhà Đại Lâm, Tiểu Mãn, huynh đệ Lí Đắc Giang, cả nhà Trần Vĩnh Ngọc, náo nhiệt chào hỏi.

Lúc Hạ Xuyên rời đi vẫn còn là đứa bé, hiện tại đã được mấy tuổi, biết chuyện không ít. Cốc Vũ nói là ai, hăn liền ngoan ngoãn kêu, làm cho người ta ngạc nhiên là hăn thế nhưng cũng nhận ra năm sáu phần.

Một đứa bé y y nha nha chạy tới, trong tay còn cầm một congấu bông, là Tiểu Đào, mặc váy màu phấn, nhìn rất đáng yêu. Đi còn chưa vững, đã nhào tới Hạ Xuyên, ngọt ngào ôm ái kêu lên, "Cậu, cậu —— "

Trên đường trở về trấn Lâm Giang, Hạ Xuyên còn tự an ủi mình nói nếu Tiểu Đào không nhận ra mình thì cả ngày ở trước mặt nàng cho đến khi nàng nhận ra hăn mới được, còn lo lắng hỏi Cốc Vũ, "Tỷ tỷ, người nói nếu nàng khóc thì phải làm sao bây giờ?"

Cốc Vũ đâu biết làm sao, đành phải an ủi hăn: "Tiểu Đào sẽ không như vậy đâu. Trẻ con biết ai thương nàng."

Bây giờ Tiểu Đào lại thân với Hạ Xuyên như vậy, Hạ Xuyên vui mừng quá đỗi, ở trong túi móc móc, lại móc không được gì, cuối cùng đem khoá vàng trên cổ mình đeo lên người Tiểu Đào. Người chung quanh giễu cợt một hồi, Đại Lâm nói quà quý trọng quá, Tiểu Mãn lại không khách sáo.

Hạ Xuyên cùng Tiểu Đào thân, lại là em ruột, cho lẽ gặp mặt cũng hợp lý. Hai đứa đều là đứa nhỏ, nàng mới không làm chuyện chán ghét kia.

Tiểu Hàn, Đại Hàn lớn lên rất giống nhau, đã lâu không thấy Cốc Vũ không phân biệt được, bọn họ một trái một phải đứng bên Hạ Xuyên.

Nghe thấy tiếng cười Hạ Xuyên đã có chút không cưỡng lại được, vội ôm lấy Tiểu Đào, bỏ chạy.

Tuy Hạ Xuyên khỏe mạnh, nhưng đến cùng vẫn là đứa trẻ, hấn lại nóng vội bỏ chạy làm người lo lắng, đi theo sát.

Tiểu Đào không biết chuyện gì, cạc cạc cười. Hạ Xuyên nhất quyết không để người khác bế Tiểu Đào, rõ ràng đã mệt đến thở không ra hơi còn đỡ Tiểu Đào, "Đi, ta mang người đi gặp nãi nãi, chính là bà cố người!"

Cốc Vũ chậm bước chân. Lúc trước Lí Hà Thị đối với hấn rất tốt, khó trách hấn nhớ bà.

Hứa Thị thấy bốn người đi tới, nói với Cốc Vũ: "Ta biết các người sẽ sớm trở về. Mút đào làm không sai biết lắm, vừa khéo mọi người tụ họp, đi ra thấy xe ngựa Tiểu Hàn còn nói các người đã trở lại, ta cười hấn như Hạ Xuyên, không ngờ thật là hai tỷ đệ các người. Đã lâu ta không gặp nương người, sao không thuận dịp trở về đây chơi."

Cốc Vũ khó mà nói chuyện trong thành, đành ha ha ngây ngô cười, "Nếu nương ta trở về, trong nhà ngay cả người nấu cơm cũng không có."

Hứa Thị ngẫm nghĩ thấy cũng đúng. Vương Ninh Thị đã già đi, còn lại Lí Đắc Tuyền, ông ngoại Cốc Vũ, thêm một sư công, như thế quả thực đi không được, "Ta hồ đồ, nàng cũng thật đi không được. Nàng dâu Hạ Xuyên vào cửa cũng còn lâu. Lần sau ta vào thành đi thăm nàng cũng được."

Cốc Vũ cười nói: "Lúc đó Nhị bá mẫu phải ghé qua, nhanh như vậy đã nghĩ đến chuyện cưới dâu sao?"

Sắc trời tối dần, tia ánh nắng chiều cuối cùng cũng chậm chậm mất đi ánh sáng.

Hạ Xuyên ôm Tiểu Đào cười đùa trong phòng Lí Hà Thị.

Ngọn đèn dầu le lói. Nửa căn nhà ngói vẫn là nửa căn nhà ngói, phía sau như cũ là cỏ tranh, Cốc Vũ không khỏi ngần ra. Xây nhà ngói có lẽ cần xài nhiều tiền, nhưng muốn xây nốt nửa căn còn lại đại khái cũng không khó; Huống hồ hiện tại đám con trai đều có tiền nhàn rỗi. Cái khác không dám nói, hàng năm Lí Đắc Tuyên đều gởi tiền về, nàng sĩ diện như vậy, chẳng lẽ nguyện ý tiếp tục ở nhà như vậy sao?

Kỷ niệm lại về. Cốc Vũ nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy căn nhà này, trong lòng tràn ngập hy vọng. Nào những chuyện kế tiếp lại là như thế.. Lúc này hồi tưởng lại, muôn vàn tư vị xâm chiếm tâm tư.

Trong phòng truyền đến tiếng cười đùa của Tiểu Đào và Hạ Xuyên. Hứa Thị thấy nàng dừng bước chân, "Đi thôi, đi vào xem, giường trước kia của người đã trải xong."

Cốc Vũ nghe vậy thoải mái một ít. Nàng còn lo lắng chuyến này trở về quá mức vội vàng, không chuẩn bị kịp phải ở bên nhà Lí Hà Thị. Nghĩ đến khuôn mặt cả ngày sưng xía của Lí Hà Thị, không biết sao trong lòng thấy sợ hãi, nhất là thời gian ở lại không ngắn tùy theo tình huống trong thành. "Nhị bá mẫu, ta ở lại đây, không đuổi ta không đi!"

Hứa Thị ha ha cười, "Ta muốn giữ người, chỉ sợ con gái lớn không giữ được. Đến lúc đó ta giữ người, sợ là người tự mình trốn đi."

Vừa thấy mặt đã nói đến việc này, Cốc Vũ bất ngờ, vội nhắc chân vào cửa.

Vào đêm, xem ra đã đến lúc đi sang bên Lí Hà Thị và Lí Lão Đầu. Cốc Vũ nhất nhất vẫn an, sau đó đem đồ Vương Thị chuẩn bị đưa cho họ, "Gia gia nãi nãi, cha mẹ bọn họ không rảnh về đây trong lòng rất áy náy, kêu tỷ đệ chúng ta trở về hiếu kính các người."

Lí Lão Đầu ha ha cười nhìn Cốc Vũ, tiếp nhận quà lễ, "Các người qua hảo là tốt rồi."

Lí Hà Thị nhìn vòng ngọc kia, âm dương quái khí nói, "Mỗi lần đều đưa vòng tay. Ta già đi, mấy thứ này còn có công dụng gì? Bọn họ về đây nhìn ta cũng không được, ghét bỏ ta tay chân già cả ..."

Cốc Vũ thở dài không biết nên tiếp lời như thế nào.

Hứa Thị vội tiếp lời nói, "Nương, xem người nói. Đầu tháng không phải Tuyên đến sao, xương cốt người còn cứng rắn mà."

Lí Hà Thị nhất quyết không tha , "Nga, theo lời người nói, ta nhất định phải nằm trên giường mới về xem ta à? Ta biết một khi vào thành là ta nuôi không một đứa con. Đừng nói trong thành, ngay ở đây chẳng phải mười ngày nửa tháng không thấy bóng dáng đâu. Ta mà dựa vào các người ngay cả ngụm nước cũng không có mà uống. Nuôi bốn đứa con trai, người bên ngoài nói cái gì một đứa so với một đứa càng có tiền đồ, ở trước mặt ta không có một đứa..."

Lão Lí ngượng ngùng, lão bà tử này, hai năm nay đầu đã bạc hơn. Ngọc Nga bên kia không cần tiếp tế. Lớn nhất lạc thú của nàng là đi dạo khắp thôn trang, gặp người đến nói nàng có phúc khí là nàng bắt đầu nói chuyện ghen hòng người ta, dần dà không có ai để ý đến nàng. Có mấy nàng dâu vây quanh nàng, nàng lại ghét bỏ người ta nói chuyện không thư sướng. Việc nhà không cần nàng làm, đi ra ngoài khoe khoang không có ai để ý, trong lòng buồn chán, nhìn thấy tiểu bối khó tránh nói vài câu. Hẳn sợ Cốc

Vũ da mặt mỏng chịu không nổi, "Xem người nói kia. Cốc Vũ thật vất vả vừa trở về, có gì từ từ nói."

Sắc mặt Lí Hà Thị cũng không khá hơn, trừng mắt liếc lão gia tử một cái, trách hăn không đồng long với mình, "Thế nào? Quanh năm suốt tháng không thấy mặt, chẳng lẽ ta không thể nói tới."

Hạ Xuyên và Tiểu Đào náo, Cốc Vũ vội nháy mắt cầu cứu hăn, Hạ Xuyên thông minh, hướng Lí Hà Thị lẩn một vòng, "Nãi nãi, ta muốn ăn bánh ga-tô người chưng, ta ở trong thành ăn không được, một đường đều nhớ tới nó."

Lí Hà Thị đối với Hạ Xuyên rất tốt, cũng không nghĩ lúc đã tối, liền đứng dậy đi làm, "Thật tội nghiệp! Trong thành có gì tốt mà tranh nhau vội vàng đi, ngay cả cái bánh ga-tô cũng không có mà ăn!"

Cốc Vũ âm thầm dựng ngón cái với Hạ Xuyên, vốn nghĩ để hăn hò hét Lí Hà Thị, hăn vừa ra tay, Lí Hà Thị không chỉ im tiếng, còn đi nhà bếp. Được thanh tịnh một chút, nàng nên làm rõ ràng tình huống, bằng không cơn tức của Lí Hà Thị đến đột xuất không ai hay, vạn nhất chĩa súng về phía nàng, nàng chịu không nổi.

Hạ Xuyên nắm Tiểu Đào, "Đi, cậu dạy người nhóm lửa, đến lúc đó để bà cố thưởng người một chén bánh ga-tô."

Hai người liền đi về phía nhà bếp.

Có thể Lí Lão Đầu mới hỏi tình huống trong thành, Cốc Vũ tự giác bỏ qua nguyên nhân trở về lần này, cũng ăn ý chưa nhắc đến chuyện Kinh Trập nhận tổ quy tông, gạt hai người bọn họ. Lí Lão Đầu còn chờ, nếu để Lí Hà Thị biết còn không giơ chân giơ tay, không biết sẽ náo thành bộ dáng gì nữa.

Trừ mấy chuyện đó ra, hết thảy đều tốt. Lí Lão Đầu cũng yên tâm.

Lúc này, Trương thị tự mình đi tới kêu tỷ đệ Cốc Vũ ăn cơm, "Nhị bá mẫu người đã ăn rồi. Hôm nay nóng quá, ta vừa từ ruộng về, vừa vận các người đến. Không ghét bỏ cơm rau dưa, qua cùng nhau ăn."

Trương thị đã làm nãi nãi, người hòa khí không ít. Năm nay đến phiên Lập Xuân, Lập Hạ thành thân, lại đều có việc làm, mỗi một năm càng tốt hơn. Nói đến đều nhờ nhà Lí Đặc Tuyền, nên thái độ của nàng đối với Cốc Vũ không quá kém. Cốc Vũ cảm kích, "Đại bá mẫu nói đến đâu rồi. Người một nhà đâu phải người ngoài."

Nàng ngẩng đầu nhìn cảm thấy ánh mắt Trương thị lờ lờ nhấp nháy có chút không bình thường.

Đi xuống bếp nói với Lí Hà Thị một tiếng. Lí Hà Thị vừa nghe liền phân phó Trương thị, "Không được, Hạ Xuyên muốn ăn bánh ga-tô, đợi lát nữa đi."

Cốc Vũ nghĩ hôm nay về nhà ăn nhiều một chút. Lúc gần đến trấn Lâm Giang, nàng đã không muốn nhai lương khô, còn tưởng rằng trở về sẽ được ăn ngon một chút, nào ngờ phải đi chào hỏi. Thật vất vả nhịn xuống, bụng đã sớm réo gọi từng hồi, lúc này nói ngược dán vào lưng cũng không đủ. Lí Hà Thị một câu nói, chờ!

Trương thị cười, người vẫn tráng kiện, giọng cũng như xưa rất lớn, "Nương, cũng không có gì. Hạ Xuyên đi ăn trước, lúc bánh chín người đem bánh ga-tô qua là được, cũng chỉ có hai bước đường thôi."

Lí Hà Thị không vừa ý, "Nhiều người như vậy lại để ta chạy tới chạy lui. Người có sống đến một trăm tuổi, ta còn chưa chết thì vẫn là nương người."

Trương thị nhẫn nhịn, không có bùng nổ, "Được, vậy chúng ta chuyển cái bàn tới, gần như vậy thì không cần nương chạy."

Lí Hà Thị rầm rì một tiếng, "Vậy còn được."

Một bữa cơm chỉ có Hạ Xuyên nói nhiều nhất. Trương thị vài lần muốn ngắt câu chuyện hỏi thăm Cốc Vũ, đều bị Lí Hà Thị cản lại. Cốc Vũ yên lặng cười, ăn không có gì hưng trí.

Rốt cục cũng đến lúc về phòng.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 334+73: Làm Âm ĩ

Thu thập sạch sẽ giường lớn lộ ra mùi quen thuộc, Cốc Vũ còn tưởng sẽ ở cùng Tiểu Mãn, Tiểu Hà. Lúc này trở về, các nàng vẫn ở đây nhưng đã làm vợ làm mẹ người ta, những chuyện khác thì thay đổi không lớn.

Chiều trải xong, Hứa Thị mới kéo tay Cốc Vũ ngồi xuống, "Nãi nãi người không biết các người trở về, bên kia cũng không có người dọn dẹp, ta nghĩ chắc người không thích ở bên kia, không bằng cứ như cũ tốt hơn, cũng không nói được gì. Nếu qua bên đó không thoải mái thì đừng đi, nếu ở cả năm sợ người khó xử."

Ăn xong cơm chiều tắm rửa xong vẫn chưa buồn ngủ. Vừa rồi nói nghỉ tạm chỉ vì có thể đi về chỗ cũ thôi. Phòng cách vách, không biết mấy người ở làm cái gì âm ĩ, bất chợt truyền đến một trận cười ha ha.

Cốc Vũ dĩ nhiên biết tính tình Lí Hà Thị, vẫn không nhịn được tò mò hỏi, "Nhị bá mẫu, nãi nãi bên kia như thế nào? Sao nhà vẫn như cũ?"

Hứa Thị không thể không nề hà, "Cũng không có biện pháp gì. Năm kia đã nói xây lại nhà rồi lợp ngói luôn phần còn lại, chứ để như vậy nhìn không vừa mắt. Ở thôn trang nhà chúng ta là độc nhất vô nhị, có người còn nói giống như người âm dương quái khí. Nào ngờ nương không chịu, nói là chuyện của bọn họ, già đi cũng không cần dựa vào nữ nhân đó, dù sao vẫn có thể ở... Kỳ thực là nàng không muốn cho đại tẩu sống thoải mái. Mấy năm trước đại tẩu không là nàng dâu vừa ý nàng. Sau này không còn chen chúc nữa, đại ca đại tẩu vẫn luôn ở đó. Phía trước một nhà ngói tổng cộng có hai gian, một gian cha mẹ ở, một gian khác nương muốn để đồ, nói già

đi không thể ở phía sau ầm thấp, cho đại bá mẫu người ở đằng sau. Người nói tội gì mà ôm mãi cơn giận không đâu!"

Cốc Vũ toát mồ hôi. Loại chuyện này chắc chỉ có Lí Hà Thị mới làm được.

Hứa Thị tiếp tục nói. Bình thường người nói chuyện không nhiều, nhiều lắm là cùng Giang Thị thỉnh thoảng gặp nhau mới tâm sự một phen, nhưng tốt xấu gì cũng là người ngoài, đương nhiên không tiện nói chuyện trong nhà, đặc biệt lại là trường bối. Cốc Vũ lại khác, nàng là cháu gái, lại thân với mình. Bản thân không có khuê nữ, Hứa Thị luôn coi nàng như con gái ruột.

Trương thị vốn thẳng tính có cái gì nói cái đó. Lão tam đi vào thành. Lão Tứ ở túc trực bên cửa hàng gia cụ, đến đi vội vàng. Bởi vậy Lí Hà Thị bên kia có cái gì, đều do Hứa Thị bao dung. Lí Hà Thị cũng không đoán được là người con dâu thứ mình luôn không vừa mắt lại là người mình dựa vào. Có lẽ, nàng chưa từng nghĩ tới chuyện này.

Nói vài câu, Hứa Thị lại hỏi tình huống trong thành, rồi có chút ngượng ngừng hỏi Cốc Vũ ở lại bao lâu.

Cốc Vũ có chút ngạc nhiên. Phải ở bao lâu nàng còn chưa xác định được, "Nhị bá mẫu, nếu ở chỗ người không có phương tiện thì ta đến ở trong cửa hàng cũng giống nhau."

Hứa Thị cười vỗ nàng, "Người nói bậy gì đó. Ta muốn tốt cho người thôi. Ở một thời gian ngắn thì không sao, nhưng nếu người ở một năm hai năm thì phải hỏi người thêm một câu, chuyện của người như thế nào rồi. Hiện tại lão thái thái không có chuyện gì làm, người đã đến tuổi, ta sợ nàng tự làm chủ cho người, đến lúc đó đánh vào thể diện nhà chúng ta."

Cốc Vũ đương nhiên hiểu rõ Lí Hà Thị có thể làm được chuyện như vậy, nhưng chuyện của mình và An Cẩm Hiên, tuy Vương Thị và Lí Đắc Tuyền

không phản đối nhưng cũng chưa đi đến bước đó, sao nàng có thể nói với người trong nhà được. Bí mật khó giữ, nếu nhiều người biết vạn nhất nói ra, về sau nàng phải làm như thế nào?

Về phần chuyện Hứa Thị nói, chỉ có thể đi một bước xem một bước, "Xem người nói kìa! Ta đã nói là cha mẹ làm chủ sẽ trở về kính hiếu gia gia nãi nãi. . . "

Hứa Thị không nói gì thêm, để Cốc Vũ đi nghỉ ngơi.

Cốc Vũ không buồn ngủ. Mùi hương quen thuộc, người cũng quen thuộc, nhưng mình không nở, chẳng lẽ vì có chuyện đè nặng tâm tư? Bộ dáng Lí Hà Thị vẫn như hồi trước, cả đời tranh cường, muốn sửa đã khó càng thêm khó. Có thể ép buộc thì để cho nàng ép buộc đi, chỉ còn có vài năm náo nhiệt như vậy. Trước kia nàng từng thấy, có nữ nhân vì để cha mẹ tốt hơn, người già thích hút thuốc lại bắt cai, sửa lại hết tật xấu cho mình vừa lòng. Sau này yên tâm thoải mái công tác, nào nghĩ đến người già đi còn có bao nhiêu thú vui, nhiều lần nhìn theo bóng lưng nữ nhân rời đi, lúc bản thân ảm đạm hao tổn tinh thần muốn rút điều thuốc, mới nhớ được làn khói này dành cho chữ hiếu.

Mặc kệ thế nào, Cốc Vũ không hy vọng Lí Hà Thị mãi như thế, phải nghĩ mọi biện pháp để sửa tính tình Lí Hà Thị lại, nàng không thể tiếp tục sinh hoạt như thế. Thở dài một tiếng.. thôi thôi! Vì lòng yêu thương Hạ Xuyên kia, cũng nên đối với nàng tốt một chút. Bằng không với tính tình của mình, nàng có quan hệ gì với mình đâu? Là nãi nãi của thân xác này ư? Nhưng nãi nãi này còn dùng để hài chọi mình kìa.

Nghĩ nghĩ, Cốc Vũ mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, trong phòng truyền đến thanh âm, nàng cũng không thấy có gì. Hôm nay mặt trời lên sớm, nông dân chịu khó, hừng đông đã thức dậy ra ruộng, rất mau phải trồng cấy vụ hè, là thời điểm bận rộn nhất

của năm. Nhưng thanh âm càng lúc càng lớn, bên ngoài còn truyền tiếng nói chuyện tiếng động, Cốc Vũ xoay người ngủ nướng, cảm thấy cả người đau nhức, chắc là vì ngồi xe ngựa. Tiếp đó lại nghe thấy tiếng bước chân dồn dập vội vàng rời đi.

Rốt cuộc ngủ không được, nàng dứt khoát rời giường coi là chuyện gì.

Đi đến cửa vào nhà chính, ghé ở khốe mắt còn chưa dụi sạch, đã nghe thấy trong tiếng ồn ào còn có nỉ non. Nàng phát hoảng, mới sáng sớm đã có chuyện.

Không thềm để ý, nàng đi vào thấy bên kia có vài người vây quanh. Nàng đi thêm vài chục bước, chưa tới gần đã nghe thanh âm Lí Hà Thị cao vút, "Một đám đều ghét bỏ ta già, không có người chăm sóc. Biết trở về, giường cũng trải xong, là dùng drap giường áp đáy hòm của ta, chiếu ta cũng thay mới, màn duy nhất trong nhà đều để cho nàng dùng, mà còn không vừa ý, không phải là ghét bỏ lão bà này chứ là cái gì, chắc là ở bên ngoài lâu..."

Cốc Vũ nổi giận, từng câu một không phải là trách móc mình sao? Mới sáng tinh mơ, nàng nhớ đến suy nghĩ của mình đêm qua, thì ra ý tưởng phải đi đôi với hành động, thật không phải là chuyện đơn giản.

Nhưng đã đến nàng không tiện trực tiếp chạy lấy người, trong lòng hối hận vừa rồi ít nhất nên rửa mặt mới đi ra. Âm ma xuyên lỗ tai, chắc phải mất toi buổi sáng nay.

Kỳ thực trong mắt Lí Hà Thị không có nước mắt. Chẳng lẽ nàng muốn có cảm giác con cháu vây quanh nàng sao? Trước kia nàng đương gia, dĩ nhiên là như vậy, nhưng sau khi ở riêng, tuy con cháu hiếu kính cũng không có khả năng cả ngày dính lấy nàng, nên trong lòng nàng thất lạc như thế sao?

Cốc Vũ nghe Hứa Thị khuyên Lí Hà Thị, "Nương! Ngài nói gì chứ? Nhà này trước kia do Tuyền và chúng ta cùng nhau xây, còn không phải là nhà Cốc Vũ sao? Đương nhiên bên này cũng là, nhưng nàng sao dám âm ỉ người, hiểu kính trưởng bối đâu có đạo lý ép buộc như thế, đúng không?"

Lí Hà Thị định làm âm ỉ một hồi, đâu có dễ dàng buông tha, "Hừ, làm như ta không biết. Nàng trách ta trước kia đối với nàng không tốt. Ta nhìn ra được. Người già đi nhưng không ngốc, lúc trước còn không phải là vì tốt cho nàng, cô gái nhỏ..." Từng chuyện từng chuyện kể ra từ Cốc Vũ lan qua chuyện người khác.

Cốc Vũ không lời nào để nói, rốt cục nghĩ ra một chủ ý. Đúng vậy, người muốn ta ở thì ta qua ở, chỉ là ít nhất bên người phải có chỗ mới được. Tổng cộng có mấy gian phòng, đằng trước một cái để chứa bảo bối, một cái để cho người ở, phía sau lại âm u ẩm ướt, "Nãi nãi, không phải cháu gái không thích ở, bên đây đều là thói quen, lại nói ta... ta muốn thuê đồ cưới, phòng bên đó sợ là không nhìn thấy."

Lí Hà Thị không chút nghĩ ngợi, "Còn có một gian phòng, chuyển đồ ra là được."

Cốc Vũ đã sớm nghĩ ra đối sách, "Đại bá mẫu còn ở phía sau, ta một tiểu bối làm sao dám ở phía trước chứ? Nãi nãi, nếu ngài thật đau lòng cháu gái, hay là cho Nhị bá phụ bọn họ mượn ngôi phòng phía sau, đến lúc đó ngài muốn đuổi ta cũng không đi."

Chủ ý này tốt. Nếu Lí Hà Thị đồng ý, nàng sẽ nhờ Lí Đặc Giang kêu thợ làm chậm một chút, không chừng bên này xây xong mình đã rời đi. Nếu Lí Hà Thị không chịu, nhiều người ở đây như vậy, cháu gái muốn thuê đồ cưới, nhà trước ở không được, nàng càng muốn ở phòng cỏ tranh. Nếu thật thì không thể nào nói nổi, truyền ra cũng khó nghe.

Cốc Vũ quả nhiên xem thường Lí Hà Thị.

"Nhìn một cái a! Ta còn chưa chết a, cái gì cũng không làm chủ được. Con không tri kỷ, Nguyệt Nga, Ngọc Nga, Linh Nga không về gặp nương sợ là cũng không còn thấy..." Nàng đang êm đẹp liền vòng vo hướng gió, Cốc Vũ còn ngồi xồm bên người nàng, thật không có cách.

Lí Đắc Giang lắc đầu thở dài, khuyên như thế nào Lí Hà Thị cũng không đứng dậy, miệng không ngừng kêu tên con gái mình.

Hứa Thị kéo cánh tay Cốc Vũ, nàng đứng lên, thấy Hứa Thị vươn ba ngón tay. Cốc Vũ không hiểu, nàng nói: "Đại tẩu! người khuyên nương. Ta mang Cốc Vũ đi rửa mặt."

Đi ra xa một chút mới bất đắc dĩ nói với Cốc Vũ, "Ngày hôm qua ta không nói với người, chút việc nhỏ lông gà vỏ tỏi nàng cũng có thể làm âm ỉ, gọi ba cô cô của người về, tháng này đã gọi ba lần. Tuy thông gia chưa nói gì, nhưng người nói thể diện chúng ta còn gì nữa? Nhị bá phụ người đi kêu cũng không còn mặt mũi, ai!"

Quả nhiên, chờ Ngọc Nga vài người tới, Lí Hà Thị mới bằng lòng than thở về phòng ngồi, dĩ nhiên kể tội thảo phạt mọi người bên này.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 335+74: Rừng Đào Bị Tao Ương

Nguyệt Nga là người thành thật, lại nóng lòng nhất, hơn nữa ở không xa, luôn có mặt trước. Hôm nay cũng như thế, sớm gấp trở về khuyển can. Lí Hà Thị nhất quyết không tha ngồi trên đất náo, nàng không có biện pháp gì. Lời của Ngọc Nga luôn có tác dụng với Lí Hà , cho nên mỗi khi như thế, Linh Nga luôn đi cùng Ngọc Nga, chờ Ngọc Nga ra mặt.

Đây là các nàng ở phía sau, Hứa Thị nói cho Cốc Vũ nghe.

Đầu Cốc Vũ lớn ra, thậm chí còn thâm lo lắng, "Nhị bá mẫu, người nói có phải nãi nãi nhất định bắt ta chuyển qua, ta... ở chỗ nào?"

Hứa Thị nhìn nàng một cái, khẳng định nói, "Không có việc gì. Lúc Ngọc Nga trở về ta sẽ cho nàng qua nói, đợi lát nữa người đi qua nói hai câu với nãi nãi người. Sự việc này cũng không tính là đi qua, dù là chuyện của người hay không, nàng cũng có thể tìm cơ làm âm ỉ. Lại nói Hạ Xuyên đã trở lại, lát nữa mang theo Tiểu Hàn, Đại Hàn đi qua, nàng cao hứng còn không kịp."

Không biết là Hứa Thị nhìn thấu Lí Hà Thị hay là Lí Hà Thị náo một mối, tóm lại chuyện Cốc Vũ lo lắng không có phát sinh. Lí Hà Thị căn bản không giận lâu đã bị dỗ ngọt, thậm chí cũng không cần Cốc Vũ các nàng qua an ủi, cứ như không có việc gì xảy ra. Cốc Vũ có chút hoài nghi nàng căn bản không tức giận, cố ý náo chuyện. Liên tưởng đến lời Hứa Thị nói vừa rồi, càng cảm thấy là có khả năng. Ba cô cô mỗi người đều có biểu cảm khác nhau. Nguyệt Nga có chút khổ tướng, nhìn các nàng muốn nói lại thôi.

Linh Nga lạnh lẽo tới trực tiếp nói chuyện với Cốc Vũ. Ngọc Nga vội thu xếp trên dưới, cả sân đều là thanh âm của nàng.

Ba người cô cô, người Cốc Vũ có thể nói chuyện nhiều nhất là Linh Nga, trừ bỏ vấn đề tuổi tác còn lại vì tình cảm trước kia. Linh Nga trang điểm so với trước kia thành thực không ít, cũng có ý nhị. Bộ dáng mướt đảnh trong lần đầu tiên Cốc Vũ gặp nàng đã biến mất không còn bóng dáng. Xem ra nàng đã gả đúng người, như được đầu thai thêm một lần nữa. Lúc này, Linh Nga kéo nàng qua một bên, "Cốc Vũ! Vừa rồi nương nói người theo đồ cưới. Thế nào? Đã định rồi sao? Sao ta không biết?"

Hai tháng trước Linh Nga đi đến thành Vân Châu. Nếu có chuyện như vậy nàng đã biết phần nào rồi.

Vốn Cốc Vũ nói bậy để bịt miệng Lí Hà Thị, nào ngờ người ta nhớ kỹ đến thế. Nàng đành phải cười lơ đãng nói: "Không gì, dù sao học theo thôi."

Linh Nga vui vẻ xì cười, "Chờ người học thì không biết đến khi nào được." Nói xong mới chỉnh thần sắc, ngập ngừng một chút vẫn nói ra, "Cốc Vũ, người nghe ta một câu. Cẩm Hiên rốt cục có ý tứ gì? Nên sớm định xuống mới tốt. Con gái không thể chờ lâu... "

Có lẽ là sợ mình đi con đường cũ của nàng. Cốc Vũ cảm kích nhưng làm bộ cau mày, "Ai! Còn nghĩ là ta ở đây thêm vài năm, không nghĩ tới ai cũng muốn đuổi ta."

Còn chưa nói xong đã bị Linh Nga nhéo miệng, "Người đang nói gì đó!"

Cốc Vũ đành nhìn trái nhìn phải hỏi, "Tiểu dưỡng đâu không thấy?"

"Vừa mới ở chỗ này, ai biết đi chỗ nào?"

Cốc Vũ thấy Linh Nga miệng nói không quản, mắt lại nhìn quanh.

Một người ngoài cửa vội vàng chạy vào. Cốc Vũ nhìn gương mặt như từng quen biết. Một tiểu tử đen đen, khoảng mười hai mười ba tuổi, lại không nhớ ra là ai, chỉ biết là có chút quan hệ với họ Vi. Họ Vi mới chuyển đến Đào trang sau này, không có mấy hộ, đa số là ngăm đen. Hắn vừa vào sân liền ồn ào, "Lí Chính có ở đây hay không?"

Cốc Vũ lắc đầu, thấy hắn quay đầu chạy, vội vàng hỏi một câu, "Có việc gấp sao?"

Chân người nọ chậm lại, suýt chút vấp ngã, quay đầu muốn nói lại thôi.

Cốc Vũ vội tìm cớ, "Người tìm như vậy nói không chừng công không, không chừng Trần bá bá sẽ tới đây, ta sẽ nói với hắn là được."

Rốt cục tiểu tử kia nói chuyện, "Lí chính kêu ta canh rừng đào. Sáng hôm nay ta vừa tới liền cảm thấy không thích hợp, nhưng không biết chỗ nào không đúng, nên kiểm tra từng chỗ một..."

"Người nói thẳng ra là chuyện gì." Linh Nga ở một bên nghe nóng ruột.

Người nọ dờ dẫm, "Ta đang nói thẳng a."

Cốc Vũ cười nói, "Không có việc gì, không có việc gì! Người tiếp tục nói."

"Nga! Buổi sáng ta đến cánh rừng... Có rất nhiều cây đào xảy ra vấn đề. Cành cây, quả không còn, có cây còn chặt đứt, lại không phát hiện người nào, ta liền chạy về báo. Tốt lắm, người đi tìm Lí chính, ta trở về canh."

Là một tiểu tử chính trực. Sự tình không nhỏ, ai không biết Lí gia nhận thầu quả đào, Cốc Vũ mò không ra hiện tại là tình huống gì, còn phải hỏi Lí Đắc Giang vài câu mới hiểu. Trước mắt quả thật cần tìm Trần Vĩnh Ngọc.

Cốc Vũ và Linh Nga phân công nhau làm việc, tìm được vài người Lí Đắc Giang trực tiếp kêu đi rừng đào, nói rõ ràng không cần ở chung, một người ở đầu này đi xuống, một người ở đầu kia đi lên, cũng chỉ có thể như vậy.

Cốc Vũ một đường đi tìm, lại không thấy bóng dáng ai, rất nhanh đã đến nhà Trần Vĩnh Ngọc, thấy Tiểu Hà đang soạn xiêm y. Giang Thị hấp tấp đi ra, điểm trán của nàng, "Người, đứa bé này thật không hiểu chuyện. Đã nói việc này không cần người làm còn nhúng tay, phải nghỉ ngơi cho tốt mới đúng."

Tiểu Hà cười một tiếng, "Nương, coi người kìa! Việc này không nặng nhọc, lại nói ta cũng không chiều chuộng như vậy, chút chuyện đó còn làm không xong?"

Giang Thị lại không nghĩ như vậy, "Việc khác thì có thể. Người còn nhỏ tuổi không biết đâu, xiêm y này dài từ trên xuống chân nặng, bụng dễ dàng bị kéo theo. Người không cần thận suy nghĩ cho tôn tử bảo bối của ta, không nên đi cà nhắc cũng không nên với đồ trên cao."

Có thể Tiểu Hà mới le lưỡi không nói chuyện.

Cốc Vũ vừa vặn vào cửa, thấy một màn ấm áp này, thầm nghĩ Tiểu Hà thật có phúc gả vào nhà như vậy, bà bà thương nàng như con gái ruột, bây giờ lại có thân mình, cuộc sống về sau càng ngày càng tốt, từ đáy lòng thay nàng cao hứng. Trong lòng cười thầm tiểu tử ngốc vẫn là tiểu tử ngốc, "Giang bá mẫu, Tiểu Hà!"

Hôm qua Tiểu Hà nhìn thấy Cốc Vũ, định buổi chiều đi qua tâm sự, ai ngờ nàng đã ghé qua liền lôi kéo nàng vào nhà, "Ngày hôm qua nghĩ người đang vội, định chiều này đi qua. Sao người lại tới đây, mau vào đi ngồi."

Cốc Vũ không có tâm tư nhàn thoải, "Không vào đâu. Vừa rồi có một tên nhóc qua nhà ta tìm Trần bá bá, nói là rừng đào bên kia đã xảy ra chuyện."

Ta đi tìm nhưng không thấy nên đi qua nhìn xem."

Giang Thị bất đắc dĩ, "Người nói Nhị Lăng? Vừa rồi còn hoang mang rồi loạn đi lại tìm người, nói chưa xong đã bỏ chạy. Bá phụ người đi qua sân phơi bên kia, ta phải tìm hẩn ngay cùng nhau đi qua."

Cốc Vũ cũng đi theo, Tiểu Hà cười không đi, "Ta có thân mình, nường nói không được lộn xộn, qua mấy tháng thai ổn lại nói."

Cốc Vũ thật vui mừng, nắm tay nàng, "Người ở nhà chờ, ta đi xem sẽ trở lại!"

Tiểu Hà đồng ý.

Cốc Vũ không do dự đi về hướng rừng đào.

Vài năm không đến, nơi này tựa hồ không có nhiều biến hóa. Từ đường thôn đi xuống, qua đường nhỏ giữa hai bờ ruộng quanh co khúc khuỷu, hai bên đường lúa đã bắt đầu ố vàng, dưới ánh mặt trời ngày hè chiếu ánh vàng lóng lánh, từng mảnh ruộng nối tiếp nhau không theo quy tắc nào, rất khả quan. Lá lúa sát đường vướng vào chân nàng vang lên tiếng rào rào. Bờ ruộng vòng theo dòng sông, một đường đi lên.

Thời điểm này đào đã chín, Cốc Vũ phỏng chừng năm nay đại khái mút đào đã làm được ba đợt, cũng sắp kết thúc, sao có thể vừa vận lúc này xảy ra vấn đề.

Nàng không nghĩ nhiều, rừng đào ngay trước mặt. Nàng đoán có một số đào chín rụng dập nát nên không khí nồng đậm mùi hương. Thân cây đào cong cong, trên thân cây chảy ra một dòng nhựa trong suốt, như là trước kia mình từng thấy qua thạch hoa quả.

Trên cành trĩu nặng quả đào, nàng tùy tay hái một trái, vậy mà có thể bóc được vỏ, chất lỏng đỏ tươi dính đầy tay nàng, bỏ vào miệng chua ngọt vừa

phải, có lẽ vì chín cây. Ăn từng miếng, thịt quả cùng hạt từ từ tách ra, chỉ còn lại một hạt đào sạch sẽ. Nếu không chín kỹ thì cắn đến cuối cùng hạt đào vẫn còn dính thịt đào.

Không nghe thấy tiếng vang, nàng tiếp tục đi về phía trước.

Thẳng đến khi nghe thấy tiếng ồn ào, nàng mới ngừng lại.

Trần Vĩnh Ngọc và Giang Thị đã đến, còn có hai ba vị lão nhân, không ngừng có người gia nhập. Cốc Vũ không nói gì, nàng đứng ở một gò đất thoáng cao hơn một chút, vừa khéo có một phiến đá, ngồi thoải mái ở đó, vừa cầm hai quả đào trong tay ăn, vừa xem động tĩnh bên này.

Vài năm không có trở về, nàng cũng không phải làm chủ, theo tới đây không gì khác hơn là muốn nhìn xem là chuyện gì. Có mấy người Trần Vĩnh Ngọc làm chủ, thì còn gì lo lắng.

Từ chỗ này đi xuống có mấy cây bị hao tổn nghiêm trọng nhất, nhánh bị gãy vài chỗ. Nhìn chỗ gãy trắng như tuyết, có chút đau lòng, bốn phía ít nhiều gì đều có đào rụng.

Nhị Lăng ở bên trong nói không ngừng gì đó.

Hắn vốn nói không rõ ràng, lúc này người đông càng thêm lộn xộn. Lúc trước Trần Vĩnh Ngọc thấy hắn thực thành không nói dối, hắn lại không biết làm cái gì, mới để hắn canh rừng đào, nào ngờ ngay cả nói hắn cũng không nói được rõ ràng.

Đã có người lên tiếng, "Có phải là người trong thành làm? Trước kia không phải bọn họ thường xuyên đến hái đào của chúng ta sao?"

"Thật là bạch nhãn lang, tốt xấu ở xa tới là khách, chúng ta lại không nói gì tới bọn họ. Ăn ở trong rừng lại ném lung tung. Không để lại tiền mua đào còn chặt đứt cây của thôn trang chúng ta. Ta nghĩ chính là vị công tử

kia, nhìn hần như là người đọc sách, sáng nay mới vừa đi không lâu, chúng ta đuổi theo!"

Trần Vĩnh Ngọc lắc đầu, "Không được! Không có bằng chứng lại không có người nhìn thấy, đi làm khó người ta, truyền ra thanh danh thôn chúng ta sẽ dễ nghe chắc? Người nói người kia là thư sinh có thể làm gãy cây đào sao?"

Cuối cùng không giải quyết được gì, chỉ có thể làm cho người ta chú ý hơn, lại dùng cây buộc vào nhánh đào chống đỡ.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 336+75: ĐỎ MẮT LÀ MỘT CHỨNG BỆNH

Sự việc này cứ như vậy đi qua, trong lòng Cốc Vũ thầm thấy bất an. Nếu sự tình là ngoài ý muốn thì tốt, nhưng nếu không phải thì sao? Trần Vĩnh Ngọc nói đúng, không có bằng chứng thì không thể đoán lung tung, càng không thể trách người ta nếu không khéo lại ảnh hưởng đến thanh danh thôn trang.

Chỉ có người một nhà mới phá như thế. Nhưng cho qua như thế này, Cốc Vũ không cam lòng. Chỉ mong là mình đa nghi.

Qua một hai ngày, Nhị Lăng lại về nói, góc tây bắc có hai cây đào cũng bị chặt đứt nhánh. Trần Vĩnh Ngọc cho người đi qua xem, không quá nghiêm trọng, nhưng không tra ra nguyên nhân gì, chỉ đành dặn dò một phen rồi cầm la báo động khắp thôn trang, kêu mọi người có đi ngang qua chú ý hơn, có cái gì không đúng phải chạy nhanh về nói vân vân.

Một sáng tinh mơ, chung quanh đều là thanh âm gột rửa cùng tiếng cười. Cốc Vũ suy nghĩ đến nguyên do mình cảm thấy thoải mái, thì ra là bởi vì rốt cục Lí Hà Thị đồng ý đến nhà Ngọc Nga ở mấy ngày, không còn sự kỳ quái thường ngày, không còn sự ép buộc đột xuất. Ngọc Nga có thể dễ dàng hoá giải tính khí của Lí Hà Thị, Cốc Vũ không thể không bội phục nàng.

Hạ Xuyên và Tiểu Hàn, Đại Hàn đi qua Nhị thúc công, nói sẽ cùng vài đứa nhỏ chơi ở đó. Lí Đắc Tuyền lưu lại con ngựa gỗ và bàn đu dây, không những không hư hao, ngược lại càng bóng loáng. Hạ Xuyên rất nhanh trở thành đầu đàn của đám nhỏ, trên tường bên này vẽ vài cái vòng ném đá. Ai lợi hại nhất ném chính xác nhất có thể dung cung tiễn của hắn một lần. Bên

kia chơi đu dây, đánh ô vuông từng trận đấu không quấy rầy nhau, đứa nhỏ hơn cũng thấy thích... Tiểu tử này có rất nhiều biện pháp, trở về mới có mấy ngày, mỗi ngày cũng không thiếu đứa nhỏ đến cửa tìm hân.

Mới đầu Cốc Vũ còn lo lắng hân bỏ bê công khóa, không ngờ hân biết nên làm cái gì không lơ là bên kia. Cốc Vũ thầm vui vẻ, đứa nhỏ thật không cần quan tâm.

Không biết có phải thừa dịp Lí Hà Thị không ở nhà Giang Thị tới giúp vui hay là trùng hợp. Sáng hôm nay, nàng và Tiểu Hà tới nói là đã lâu mọi người không cùng nhau tụ tập. Cốc Vũ cũng rất hoài niệm ngày trước. Tiểu Mẫn ôm Tiểu Đào cùng Văn Thị tới, một nhà toàn nữ nhân náo nhiệt. Hạ Xuyên vào cửa thấy vậy than thở rồi chạy đi.

Bên này đang chuẩn bị làm đậu phộng đường, trong viện có vài người đi vào. Cốc Vũ vừa thấy là bức bối. Lúc trước hân có phần trộm máy tuốt hạt, còn không biết xấu hổ tới cửa nữa. Vài người khác nàng không quen mặt, tóm lại già nhất khoảng năm mươi, nhỏ hơn một chút khoảng hơn hai mươi tuổi. Bốn năm người vào cửa, muốn gì đây?

Người lớn tuổi hơn cười hì hì, hướng về phía Cốc Vũ hô một tiếng, "Cốc Vũ cô nương đã trở lại, xem bộ dáng càng cao, trong thành thủy nhường thật nuôi người. Nghe nói cha người làm ghế dựa có thể kiếm năm lượng bạc?"

Câu đầu tiên ra khỏi miệng, Cốc Vũ còn muốn trả lời. Dù sao quê nhà hương thân cũng nên tiếp đón. Đến câu kế tiếp nàng triệt để chết tâm. Vừa thấy mặt đã như thế, nói tiếp sợ là nhà người dành dụm được bao nhiêu bạc, xài như thế nào cũng truy tới cùng.

Chán ghét nhất người như vậy.

Một người tuổi nhỏ hơn một chút, cũng theo đoàn người tới, nhìn chăm chăm Cốc Vũ. Cốc Vũ hận không thể bẻ trật tay hân, không hiểu sao cảm

thấy ác cảm.

Giang Thị thấy Cốc Vũ chen vào nhà bếp, thăm dò đi ra xem, liền phiên nảo, "Thống Tử! Các người ở đây làm gì?"

Người kêu Thống Tử cúi đầu khom lưng cười, lộ ra hàm răng đen, "Đại muội tử, tìm lý chính, nghe tiểu công tử nói ở bên cạnh."

Tiểu công tử? Trần Giang Sinh sao? Ha.

Giang Thị tức giận nói, "Nhà này không có đàn ông mà cứ như vậy xông vào. Cả mấy đứa Tiểu Hàn cũng không ở nhà. Chuyện bên ngoài không nên tìm chúng ta, chuyện trong nhà càng không dính líu người, người ra ngoài tìm đi."

Người kia không vừa lòng câu trả lời của Giang Thị nhưng không dám nói thêm gì. Quả thật Giang Thị không làm chủ được.

Định đi về, Trần Vĩnh Ngọc và Lí Đắc Giang cầm hai cái thùng gỗ, kích động vào cửa, "Đại Hàn, hôm nay có cá ăn!"

Không thấy bọn nhỏ chạy ra đón, trong viện lại đứng vài người không liên quan, Trần Vĩnh Ngọc khiêng thùng gỗ vào cửa, xoay người hỏi bọn họ có chuyện gì.

Một người khoảng trên dưới năm mươi tuổi cầm đầu cong thắt lưng, "Lí chình, nhìn cuộc sống của người kìa, thời tiết nào cũng đều thanh nhàn như vậy, tội nghiệp nhà chúng ta ngay cả gạo nấu cháo cũng không có."

Hiện tại, vài người Trần Vĩnh Ngọc ít khi đích thân đi thu gặt. Máy tuốt hạt chuẩn bị sẵn sàng thì muốn hai người làm công nhật là được, đến lúc đó kéo lúa về đến nhiều lắm là đi phơi nắng. Các nam nhân làm việc, dĩ nhiên không cần nữ nhân đi chịu khổ. Một người sức dài vai rộng như thế, sao lại không có gạo nấu cháo, "Thuần đại ca! Không phải ta nói người, hiện tại

vừa vận là lúc thu gặt, lúc đó không phải chia cho người vài phần ruộng đất sao? Nương người để lại cũng không ít. Hiện tại trừ bỏ khối đất trũng kia, còn lại đều bị người bán đi hết. Người cứ mãi mê bài bạc thì có thể còn lại gì chứ? Nếu người không có gạo, hàng tháng ta có thể cho người mượn một ít."

Vừa nghe Trần Vĩnh Ngọc nói cho hẵn mượn gạo, ánh mắt nhất thời sáng lên. Chẳng phải gạo có thể đổi bạc sao? chủ yếu là tới tay trước đã, vội hỏi: "Lí chính! Ngài thật là người tốt a, có chuyện tìm người là không sai."

Trần Vĩnh Ngọc theo dõi hẵn, thanh âm trầm xuống, "Lời của ta còn chưa có nói xong. Ta nói là hàng tháng ta có thể cho người mượn gạo lương, người sẽ không bị đói. Địa chủ luôn có việc làm, người đến làm công rồi đi trồng cấy trên mảnh ruộng trũng còn lại kia, thu lương thực, dành dụm lấy chút tiền về sau chuộc một ít ruộng trở về, lại trồng thêm trên mảnh đất trồng rau. Người còn nói người không có gạo nấu cháo sao?"

Vốn thấy Thuần đại ca được lợi, vài người đang định mở miệng yêu cầu. Nghe Trần Vĩnh Ngọc nói hết, một câu cũng không ra tiếng.

Vẻ mặt Thuần đại ca càng đau khổ, "Không phải ngài không biết chủ ruộng nhìn ta không thuận mắt, ta phải đến nhà hẵn tìm việc, nơi đó ta còn có đường sống sao? Lại nói ta già cả xương cốt lỏng lẻo, cũng không có sức a..."

Ngày tốt của Giang Thị bị những người này xông tới phá, có chút bức bối. Thấy những người này nháo sự, nàng tức giận xen mồm, "Cũng có việc không cần ra sức. Người có thể làm một cái ghế nhỏ ngồi bên đường, chỉ canh nhật tiền đồng người ta đánh rơi là được. Cũng không xem mình có vận khí như vậy hay không!"

Thuần đại ca bị Giang Thị mĩa mai, cúi đầu không ra tiếng.

Người kêu Thống Tử, nóng nảy há mồm lên tiếng: "Lí chính, như là Nhị Lăng đó, hay là cho chúng ta làm việc đó là tốt rồi."

Trần Vĩnh Ngọc bắt đầu kể, "Một người nghĩ ra được. Một cánh rừng đào không cần nhiều người đi canh. Tuy Nhị Lăng gốc nhưng thành thực. Cho tới bây giờ hăn cũng không lấy một quả đào về nhà hăn. Nếu là các người đi canh, người để tay lên ngực tự hỏi có làm được hay không? Người ta chỉ là một đứa nhỏ khờ mười hai mười ba tuổi, sống với một quả phụ chân cẳng không tiện, chẳng phải người ta cũng cố chống làm ruộng trồng rau. Nếu các người làm được như nhà bọn họ còn sợ không sống nổi sao? Chỉ để ý đi tìm ta. Ta cũng không tin người có thể bị ghen chết."

Cốc Vũ nghe xong là hiểu rõ. Thì ra là đồ mắt người ta lĩnh tiền công nhiều đến đòi cầu. Nhìn nhóm người này, nếu để bọn họ canh rừng đào, chẳng phải sẽ chuyển đi bán sạch.

Một người trong đó không phục, "Lí chính, người nói gì chứ? Ta biết người ý có người ở trong thành, một ngày làm việc thì cả tháng không lo vui chơi giải trí, một ngày có thể kiếm mấy lượng bạc. Chúng ta chỉ cầu no bụng cũng không được sao? Cũng không vì tình cảm, người ra ngoài nghe một chút, Lí gia rõ ràng có tiền như vậy, có cửa hàng gia cụ, trạch viện trong thành cái gì cũng có, còn muốn dùng rừng đào của chúng ta kiếm đồng tiền lớn, không phải do người ở giữa giúp đỡ là cái gì? Chúng ta hiện tại giúp các người trông coi rừng kiếm chút tiền vất vả cứu mạng cũng không được. Thật sự là càng có tiền càng keo kiệt, ngay cả tình cảm hương thân cũng không để ý."

Trần Vĩnh Ngọc chán nản. Hăn tốt bụng làm nhiều việc như vậy, vì tất cả mọi người của thôn trang, không nghĩ đến có một ngày bị người dùng ngón tay chỉ vào mũi nói.

Trong lúc nhất thời ngó ra.

Bị điểm danh, nếu Cốc Vũ không đi ra thì Trần Vĩnh Ngọc càng thêm khó xử, "Nhà ta một ngày kiếm bao nhiêu bạc không tới phiên người nói. Nói tới rừng đào, hai năm trước lúc chúng ta trở về, không phải đào rụng khắp đất bán không ra. Từng nhà trong thôn trang cử người luân phiên nhau đi bán đào, đi qua bao nhiêu chặng đường oan uổng, cuối cùng thu được bao nhiêu bạc về? Cả thôn trang đều bị đào hư vầy phủ, không có biện pháp gì. Rồi sau đó, thôn trang sửa cầu không có bạc, là nhà ai ra bạc sau đó dùng đào gán nợ? Nếu không nhờ nghĩ ra cách làm mứt đào mọi người có thể đi cho tới hôm nay sao? Lại nói lúc mướn người hái quả đào thì người đi nơi nào? Bây giờ nhảy ra nói canh rừng, người không tới mười bốn mười lăm tuổi hay đã già bảy tám chục tuổi rồi? Chẳng lẽ người không biết đo mặt?"

Thống Tử bị Cốc Vũ nói đến xanh mặt. Hắn không có nghĩ là nha đầu kia lợi hại như vậy, cuối cùng ghen ra một câu, "Dĩ nhiên người nói như vậy, người có bạc mà."

Cốc Vũ buồn cười, "Lúc nhà chúng ta vừa tới thôn trang cơm cũng không có mà ăn, hiện tại như thế nào? Nếu giữ khuôn phép làm việc, ta không tin có thể đói chết! Trần bá phụ đã nói, chỉ cần chịu làm, hết thầy hẳn đều có thể giúp an bày. Người đi ra ngoài hỏi thăm một chút có thôn trang nào làm được như vậy? Người lại đi hỏi thăm quả đào bên ngoài có giá nào, chúng ta dùng giá nào thu mua? Còn có thể ở đây nói chúng ta lừa tiền thôn trang. Ta có bạc thì thế nào? Ta kiếm tiền trong sạch sợ gì. Quan to trong thành, đại tài chủ bên ngoài kia càng nhiều bạc hơn, người nhìn chăm chăm ta làm gì? Người về xem muội muội người, nếu không nhờ Giang bá mẫu hảo tâm mua cho nàng vài thứ kia, lại nhờ Tiểu Hà dạy nàng khâu khăn, người cho là mỗi lần trở về đều đủ tiền cho bữa ăn nóng sốt sao? Lớn như vậy còn dựa vào em gái nuôi, thật là dọa người."

Cốc Vũ vừa nghe các nàng nói chuyện biết được em gái Thống Tử thật không dễ dàng. Nàng định hỏi thăm một chút, người này đã tìm tới cửa,

vừa vận dùng tới, bằng không tên Thống Tử đó nhỏ tuổi nhất lại khó chơi nhất, không xé mặt hăn không chùng hăn nói càng khó nghe.

Không thể nói gì, Thống Tử đỏ mặt đi về.

Thuần đại ca cũng không thể nói gì thêm, cuối cùng năn nỉ, "Lí chính, không phải nghe nói gần đây không yên ổn sao? Chúng ta vài người tốt xấu gì cũng thêm mấy ánh mắt đúng không?"

Trần Vĩnh Ngọc không chịu. Bọn họ thấy không thể nài nỉ, cũng không thể tự làm mất mặt, một đám ỏ rũ ra sân.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 337+76: Là Ai?

Mấy ngày kế tiếp Cốc Vũ không có việc gì làm, lắt lư đi cửa hàng gia cụ bên kia, gặp Lí Đặc Hà cùng Trần thị.

Lí Đặc Hà đi sớm về tối lo trong lo ngoài. Đại Lâm chỉ để ý cùng nhóm thợ thủ công làm việc trong cửa hàng, làm xong giao đến các nhà các hộ. Người tới cửa tiệm cần dùng cái gì, muốn bao lớn, loại nào, đều do Lí Đặc Hà và Hắc tử đại ca lo. Tuy vẫn là thời gian bận rộn nhưng rất nhiều nhà gả cưới, phải chuẩn bị từ bây giờ đến mùa thu là vừa, miễn cho trở tay không kịp... Máy tuốt hạt đã có nửa số định mức, lo trong lo ngoài không có thời gian nghỉ. Mặc dù bận rộn, hắc cũng không để Trần Thị quan tâm. Trần Thị đành ngốc ở nhà nghỉ ngơi nhưng nàng đâu nghỉ được, trong ngoài thu thập thỏa đáng.

Nàng lại quản vải dầu lúc trước Cốc Vũ đề nghị. Đầu tiên có Giang Thị, Hứa Thị hỗ trợ, sau này làm được vải dầu đủ tư cách, các nàng liền trở về nhà. Hiện tại các phụ nữ làm thuê, toàn bộ đều do Trần Thị tự mình trông coi, ngày ngày đến bờ sông gia công vải dầu.

Thăng đến khi biết Trần Thị có mang thai mới thôi.

Trần Thị đứng ở cửa sau, đi xuống vài bậc thềm chính là bờ sông. Tháng trước còn là nơi tụ tập ồn ào, hiện tại là một mảnh yên tĩnh. Tay đặt trên bụng, nhớ tới dáng vẻ khấn trương của Lí Đặc Hà, lòng nổi lên một trận ngọt ngào, lại có chút xót xa. Nếu lúc trước nàng cẩn thận, Lí Đặc Hà đâu cần lớn tuổi như vậy mới làm cha.

Nghe tiếng bước chân, Trần Thị quay đầu nhìn, thấy Cốc Vũ đi tới, mừng khôn tả xiết kéo tay Cốc Vũ, "Đã lâu không về đây làm ta nhớ muốn chết."

Cốc Vũ thấy khí sắc nàng tốt, trong lòng buồn lòng. Nàng sợ nhất thấy nàng nói hối hận không muốn liên lụy Lí Đắc Hà, cả ngày cam chịu nhịu mày nhăn mặt. Nếu người tự buông bỏ chính mình, người khác có thể nói gì, có ích lợi gì?

Ngồi xuống, Cốc Vũ nói tình huống trong nhà. Trần Thị trầm ngâm một hồi, thở dài nói: "Trong nhà ít nhiều nhờ nhệ tẩu. Mấy năm nay chúng ta cũng có chút dành dụm, nếu không thể về thôn trang thì xây một viện nhỏ cạnh cửa hàng, cách trấn trên gần rất phương tiện. Người xem cửa hàng trấn trên, ai cũng thích nơi chúng ta. Mảnh đất này đáng giá a!"

Cốc Vũ vui mừng cho nàng. Ngoại trừ nguyên nhân nàng nói, sợ là nàng còn điều khó nói. Lúc trước nàng ở thôn trang làm ẩm ỉ, vì chuyện của Tiểu Mãn bị Lí Đắc Hà tức giận xuyt chút cùng cách. Nàng không chỗ về một mình ở một túp lều nhỏ. Sau này nếu trở về, sợ có kẻ ba hoa nói ra nói vào nàng sẽ không được tự nhiên. Ở bên ngoài không cần lo lắng chuyện đó.

Trước kia Cốc Vũ cũng nghe Lí Đắc Tuyên nói qua, xây vài sân nhỏ lấy chỗ cho bọn họ tới lui. Chính bọn họ có ý nghĩ như vậy dĩ nhiên rất tốt, tức thời tỏ vẻ đồng ý, "Tứ thẩm, chờ nhà của người xây xong, ta lại cho người một phần quà lớn. Qua mấy tháng nữa sẽ có thêm chuyện vui."

Trần Thị hé miệng cười. Nàng hoài thân mình. Lần trước bởi vì chuyện Phan Xuân Hoa, nàng không có hoài qua. Không muốn liên lụy Lí Đắc Hà nàng kêu hãn cùng cách hoặc mua một tiểu thiếp nhưng đều bị cự tuyệt. Nàng vừa cảm động lại xấu hổ, rốt cục cảm nhận được nỗi khổ của Hứa Thị năm đó. Lúc trở về bị Lí Hà Thị châm chích, Hứa Thị luôn thay nàng nói chuyện, trong lòng càng cảm niệm mấy năm nay Hứa Thị đối tốt với nàng. Hơn nữa đồng bệnh tương liên ngược lại chị em bạn dâu càng thân thiết

hơn. Rất nhiều đồ của Tiểu Hàn, Đại Hàn đều do Trần Thị làm. Tuy Lí Hà Thị luôn cảm thấy Trần Thị không tốt, cũng may Trần Thị ở bên ngoài, Lí Hà Thị ít có dịp tới răn đe nàng.

Thật vất vả mới mang thai, dĩ nhiên nâng niu như bảo bối. Thôn trang có phong tục, có thân mình trong nhà không thể đóng gỗ. Lí Đặc Hà ngay cả ở trong phòng đóng một cái đình cũng không dám. Chuyện vải dầu cũng dừng một thời gian, càng không cần nói đại sự xây nhà.

Trần Thị có chút cảm khái, "Ta còn tưởng cả đời cứ như vậy, cũng may tứ thúc người tốt, bằng không ta đâu có hôm nay. Nghĩ lại chuyện trước kia... Ta thật sự không có mặt..."

Cốc Vũ vỗ tay nàng, đều là người một nhà đâu thể nói khách sáo như vậy, gặp ghen là điều không thể tránh được. Cốc Vũ khuyên giải an ủi một hồi.

Trần Thị bình tĩnh lại, kéo Cốc Vũ nói, "Cốc Vũ, ta có mấy câu nói với người, người đừng phiền lòng. Ta thấy người là người có lòng dạ cao, đáng tiếc chúng ta đều là dân chúng phổ thông. Nếu không có mấy chuyện lúc trước, sao ta có thể biết tứ thúc người trọng tình trọng nghĩa như vậy. Nếu lúc trước hăn bỏ lại ta cưới một người khác, ta sẽ hối hận đến ruột đều xanh nhưng lại có năng lực gì? Người không cần quá mức so đo. Lần trước ta nghe nương người đề cập qua, Cẩm Hiên hiện tại cũng tốt. Đàn ông có chuyện của bọn họ, chúng ta không thể giận hờn bỏ chạy đúng không?"

Trần Thị nói nghe như một lời khuyên nhủ tận tình, nhưng Cốc Vũ nghe không hiểu gì hết. Cố suy nghĩ mới hiểu ra là Trần Thị lo lắng mình bất mãn Cẩm Hiên nên bỏ về đây. Phải giải thích như thế nào đây? Vốn không phải là như vậy, nhưng chuyện không thể nói rõ được. Tuy khả năng lan truyền thật nhỏ nhưng Cốc Vũ không thể để vạ nhất phát sinh, vì thế đành phải cười cười không nói gì.

Trần Thị thấy nàng không nói gì, thở dài một tiếng, thầm nghĩ đến cùng vẫn là tuổi trẻ, chỉ đành để ngày sau chậm rãi khuyên.

Hai người không cùng tâm tư, lúc nói chuyện có chút né tránh.

Cốc Vũ cười cáo từ.

Trở về thuận đường ghé vào tửu lâu Hứa Thế Cùng ngồi một lát, nghĩ sẽ đi qua bên Linh Nga, tiếp đến là Nguyệt Nga, còn có vài nơi chưa đi, cảm thấy cuộc sống ở nông thôn, ngày thường không có việc gì thì đi thăm người thân. Ở đây có ruộng đất, có củi gạo dầu muối qua cũng tốt đẹp.

Hiện tại đã bắt đầu mùa thu gặt. Phía sau một mảnh vàng óng ánh là một mảnh lầy lội. Sau khi thu gặt, các hương thân bắt đầu cày ruộng, dẫn nước dưỡng đất. Nước trong ruộng in hình trời xanh mây trắng, trời đất một màu làm cho người ta vui vẻ thoải mái, xen lẫn với màu xanh của mạ non...

Cảnh đẹp như thế, Cốc Vũ có chút say mê.

Niềm say mê không kéo dài được bao lâu. Cuộc sống luôn có lúc không như ý.

Mí mắt nàng bắt đầu nháy, thấy một đám người chen chúc nhau đi về phía rừng đào. Theo bản năng nàng cảm thấy không thích hợp nên không ngấm phong cảnh nữa, theo một con đường nhỏ đi về.

Thay quần áo mát mẻ đi tới, nhìn không khác gì người trong thôn trang. Cốc Vũ nghe một phụ nữ nói chuyện, "Người nói là chuyện gì chứ? Rừng đang tốt lành lại bị biến thành như vậy?"

"Còn có thể là cái gì, nghe nói là người bên ngoài đến a..."

"Nói bậy, ta nói là Lí gia kiếm tiền đỏ mắt ông trời..."

"Chặc chặc, qua đi coi kỹ hẳn nói, thật là không để người bớt lo."

Cốc Vũ buồn bã. Nghe lời nói của mấy người này, nàng không thoải mái, đây gọi là kẻ thù của giàu có sao? Nàng tự nhận là nhà mình chưa từng thua thiệt thôn trang cái gì.

"Không phải là ca ta! Ca ta đang ở nhà!" Một giọng nữ sắc nhọn chói tai truyền ra, bị thanh âm phần nộ ong ong chế trụ.

Cốc Vũ nhìn xuyên qua đám người, là Tiểu Bình, trong lòng cả kinh.

Nghe tiếng kết tội, Tiểu Bình muốn khóc, người chung quanh không ai chịu tin lời của nàng, thậm chí còn có người nói: "Người nói không là sẽ không sao? Người là em gái của hắn, nhưng có ai nói là ca ca người đâu, ta thấy có quý nên người mới như vậy."

Tiểu Bình trừng đôi mắt đã long lanh, lấy tay chỉ rồi ngơ ngác, người vừa nói là ca ca nàng phá hại rừng dâu rồi?

Cốc Vũ không kịp tội nghiệp nàng, thấy lớn nhỏ có hơn mười cây, không giống lần trước chặt nhánh, mà có dấu vết trắng như tuyết, trên đất hỗn độn dấu chân... Vừa nhìn là biết ngay là dùng đao chặt, là ai lớn gan như vậy, muốn hủy rừng đào của thôn trang? Chặt như lúc trước có thể bổ cứu, hiện tại chặt thành như vậy, sao có thể xuống tay được?

Tiểu Bình run run, thấy rất nhiều ánh mắt sắc bén dừng trên người nàng, nàng khóc không ra nước mắt, lặp đi lặp lại: "Không, không phải là ca ta. Ngày đó hắn trở về đã hứa với ta sẽ đi tìm việc làm, hắn..."

"Thống Tử chó má! Nhớ ngày đó không là hương thân thôn trang nuôi hắn lớn... Sớm biết gây họa cho hương thân như vậy, nên để đói chết hắn!"

"Đúng là không quen nuôi bạch nhãn lang!"

Trần Vĩnh Ngọc chau mày. Không phải hắn không muốn tin Tiểu Bình, nhưng tình cảnh này, hơn nữa Tiểu Bình vô duyên vô cớ nói một câu như

vậy. Chuyện này khó nói, mấy ngày trước Thống Tử đi tìm hăn, "Vài ngày trước, Thuần đại ca, Thống Tử còn có Thuận tử đi tìm ta, nói là muốn giồng Nhị Lăng đi canh rừng, nhưng các người cũng biết, rừng là của thôn trang, hiện tại không phải là lúc hái đào, đâu cần nhiều người canh chừng như vậy, không phải là hao tổn tiền của thôn trang sao? Sau đó đã khuyên bảo bọn hăn trở về, hay là chúng ta đi hỏi bọn hăn, không thể vô duyên vô cớ định tội bọn hăn đúng không?"

"Ta nói chính là Thống Tử, chỉ có hăn mới có thể làm ra chuyện như vậy. Trước kia cũng thế, khi đó ta cùng hăn vào núi, hái nấm ngon nhất đầy một ba lô lớn, còn thừa lại hăn dùng cây đập nát. Người nói hăn không hái cũng không để cho người khác hái... Nếu mình không chiếm được, hăn sẽ hủy bỏ."

"Đứa nhỏ này từ nhỏ tâm không ngay thẳng, bằng không người nói sao có thể xuống tay được?"

"Đúng vậy, chẳng lẽ cảm thấy lần lượt phá huỷ rừng, đến lúc đó Nhị Lăng không canh được nữa, sẽ thỉnh hăn tới ăn không ngồi rồi? Một hăn có tính toán!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 338+77: Muốn Gán Tội Cho Người Khác

Tiểu Bình phảng phất như không nghe thấy lời mọi người nói, nàng đến cùng vẫn tin tưởng ca ca mình. Trước kia hẳn không biết làm gì hết, cũng làm qua rất nhiều chuyện sai, nhưng chưa từng làm chuyện có lỗi với hương thân. Hơn nữa ba ngày trước, chính miệng hẳn nói với mình là muốn chiếu cố trong nhà, nàng không tin hẳn nói dối.

Đêm qua lúc ăn cơm, nàng nói đậu đũa dây mướp quá dài, sáng sớm hẳn đã nói đi chặt cây trúc về chống lại giàn dây leo.

Nàng thật vất vả trông chờ ca ca thay đổi, việc nặng trong nhà không cần nàng lo. Nàng luôn chờ một ngày này, có người dựa vào, có người thương lượng... Làm sao có thể vô duyên vô cớ chặt cây rừng của thôn trang? Những người này không tin không quan trọng, rồi sẽ thấy ca ca không có ý định chặt rừng thì tốt rồi. Nghĩ đến đây, nàng cảm kích nhìn Trần Vĩnh Ngọc, theo đám người đi về nhà mình.

Cốc Vũ ở một bên xem, trong lòng không thoải mái. Mọi người có ấn tượng xấu với Thống Tử, chỉ sợ đợi lát nữa mọi thứ đều khả nghi, hơn nữa Tiểu Bình vừa rồi tuôn ra một câu như vậy, sợ là Thống Tử khó thoát. Loại có "tiền án" này, sợ là không dễ dàng để người khác tin tưởng.

Nhưng Tiểu Bình tin tưởng ca ca nàng như vậy, cốc Vũ chậm lại bước chân, kề bên nàng, "Tiểu Bình, sao người không ở cùng đại ca?"

Lời này, kỳ thực cốc Vũ muốn hỏi sao người khẳng định không phải là đại ca người làm, sợ lời này tổn thương nàng, cốc Vũ đành phải hỏi vòng vo, không chừng sẽ nói ra chút gì. Nếu quả thật là Thống Tử, cốc Vũ cũng

tiện an ủi Tiểu Bình, nhưng nếu không là Thống Tử... ánh mắt Cốc Vũ đau đớn nhớ tới hình ảnh cây đào bị chặt đứt, nàng nhất định phải tìm ra người kia, bằng không ai có thể cam đoan về sau sẽ không xảy ra chuyện nữa.

Tiểu Bình không nghĩ nhiều. Mỗi lần Cốc Vũ trở về Tiểu Hà đều nhắc tới. Đợi đến khi gặp được Cốc Vũ, thấy nàng trắng trẻo nõn nà, cả người nhìn rất cơ trí, hơn nữa gia thế ở trong thành, nên cho rằng Cốc Vũ không muốn nói chuyện với nàng, nào ngờ nàng nhiệt tình chu đáo, không khác Tiểu Hà. Nàng nguyện ý tin tưởng Cốc Vũ.

Nàng có chút nóng vội, "Cốc Vũ, ta biết ca ca ta làm rất nhiều chuyện sai. Trước kia chúng ta ăn không đủ no, đều là hương thân tiếp tế chúng ta, cho chúng ta bữa no bữa đói qua ngày. Sau này lí chính thấy chúng ta đáng thương, mỗi tháng cho chúng ta một ít lương thực, ca muốn cho ta ăn thêm một chút, tự mình đi ra ngoài kiếm ăn, nào ngờ sau này biến thành như vậy... Sau này lại trở về thôn trang trồng một năm hoa màu, vừa khéo bị ngập úng... Chuyện máy tuốt hạt lần trước, đầu tiên ca ca ta không đồng ý, sau này vẫn đi theo cùng, bất quá trừ lần đó ra hẳn chưa từng gây hại hương thân ... Hai ba ngày trước hẳn trở về, ta còn đang thuê hoa thấy hẳn cổ quái, ở trong phòng ra ra vào vào, hỏi một đồng loạn thất bát tao vấn đề, rồi nói về sau hẳn không ra ngoài, lí chính chỉ đường sáng, không lo về sau không có cơm ăn."

Cốc Vũ nói không nên lời là tư vị gì. Hai anh em này, từ nhỏ lớn lên đã đủ đáng thương. Không có ai dạy, hơn nữa lúc Thống Tử ra ngoài kiếm ăn ở lứa tuổi đó, bị người ta ảnh hưởng thành dạng gì cũng là điều bình thường. Thôn trang giúp được miệng hẳn, lại không quản được hẳn, về sau hẳn ở cùng đám người kia, trở về dĩ nhiên không có sắc mặt tốt... Tuần hoàn ác tính như vậy, hẳn ở thôn trang không ai cho sắc mặt tốt, trồng lúa lại bị ngập, không còn đường đi chỉ có thể tiếp tục đi ra ngoài lăc lư. Bỗng dưng nghĩ tới ngày đó, Trần Vĩnh Ngọc nói cùng bọn họ, nếu thực lòng làm

việc nhà cho tốt mà không có cơm ăn cứ việc tìm hăn, nhưng sau này Thống Tử không có đi tìm.

"Đường sáng gì?"

Tiểu Bình lắc đầu, "Ta cũng không biết, hăn nói dù sao về sau sẽ không cần ta lo , ta... Ta thêu đồ cưới cho mình là được, không cần lo cho hăn."

Cốc Vũ ngẫm lại cũng đúng. Thống Tử đau lòng em mình, trước kia không nghĩ đến, Tiểu Bình hiện tại cũng mười một hai tuổi, bọn họ không có nhà để về, nếu gặp được người không ghét bỏ thì tốt. Bộ dáng Tiểu Bình không sai tính tình lại tốt, có thể lo liệu trong nhà, nhưng nếu ngay cả đồ cưới cũng thêu không xong thì đâu có bà mối nào dám tới cửa, anh trai lại là người như vậy đến lúc đó chẳng phải là bị liên lụy?

Cốc Vũ theo lời của nàng nói theo, "Cũng đúng, ca ca người đau lòng người, người cũng nên thêu đồ cưới, về sau tìm nhà chồng tốt."

Tiểu Bình ngượng ngùng cười, cũng không phủ nhận, "Mấy ngày nay ca ca đều ở nhà. Ta yếu sức, trước kia hăn không ở nhà, ta trồng một ít rau, ngày trước thấy dây mướp ra quá dài, ta hết cách, ca ca ta nói đi chặt tre bương dựng lều bố cứu hoặc sắp thành giàn hoa, sáng sớm đã ra cửa... Cốc Vũ, thật sự không phải là ca ca ta!"

Cốc Vũ cảm thấy đã ít đi một phần hoài nghi, nàng càng muốn tin từ đây Thống Tử có thể cải tà quy chính, Tiểu Bình sẽ không còn khổ như vậy. Ngày ấy nàng chính mắt nhìn thấy Thống Tử nghèo túng về nhà. Trần Vĩnh Ngọc luôn giúp đỡ bọn họ, tất nhiên Thống Tử tin tưởng hăn. Nếu Thống Tử thật muốn sửa đổi, hết thảy có thể bắt đầu lại. Nếu hăn không sợ khổ, về sau Tiểu Bình sẽ không cần lo, là tốt nhất.

Đường không xa, Cốc Vũ và Tiểu Bình nhàn thoai rất mau đã về đến thôn trang. Theo đường đi sẽ ghé nhà Thuần đại ca trước. Đương nhiên,

Thuần đại ca là Trần Vĩnh Ngọc bọn họ kêu, Cốc Vũ phải xưng hô một tiếng bá bá.

Là một căn nhà tranh nhỏ, chuẩn xác là một căn nhà tranh nhỏ tồi tàn tối tăm. Theo lời bàn tán linh linh của đám người này, Cốc Vũ tổng kết lại tin tức. Trước kia Thuần đại ca từng cưới vợ, sau này vợ chết trở thành người không vợ, chân lại bị té gãy, sau này không tìm được nàng dâu, luôn sống đơn độc một mình.

Nhà ở thật sự quá mức đơn sơ. Tường đất đen thùi lộp cỏ tranh. Cỏ tranh là những dây mây màu xanh không biết tên, xem ra đã lâu không lợp lại. Tường lủng lỗ không chỉ một chỗ, cỏ tranh cũng đã thật cũ, toàn bộ thoát nhìn bụi bặm, dưới mái hiên cũng bắn hễ hễ. Một cái áo xám đen tùy ý khoát lên sào trúc dưới mái hiên, bên cạnh mọc một cái đậu lạp.

Như là nơi không có người ở.

Cửa khép hờ, đã có người lên tiếng.

Bên trong truyền ra thanh âm suy yếu, mọi người vào cửa. Cốc Vũ và Tiểu Bình đứng ở cửa ra vào, lắng nghe thanh âm yếu ớt, "Chân ta lại bắt đầu đau, có chuyện gì sao? Ta không thể ra tiếp đón..."

Thanh âm mệt mỏi. Ở giữa nhà là một cái giường gỗ. Nấu cơm cái gì đều ở một chỗ, khó trách biến thành dạng này. Vốn là khởi binh vẩn tội, nào ngờ gặp tình huống như vậy, nhất thời có chút cứng đờ. Vì đánh vỡ không khí nặng nề này, có người khoa trương mở nắp nồi ra, "Ta đến xem nấu món ngon gì..." Ngữ khí chậm lại, thì ra trong nồi rỗng tuếch, hắc vội cười nói: "Thuần đại ca, nhà của người không có chút khói lửa nào, muốn làm thần tiên sao?"

Vốn là câu nói đùa, nào ngờ Thuần đại ca vừa nghe, khăn khăn trả lời, "Chân lại bị trật, nhất thời không thoải mái, hai ngày nay không ra ngoài được nên không có ăn cái gì ..." Nói xong đem gì đó trong tay sau giấu.

Sớm có người tay mắt lanh lẹ lấy ra, mọi người giật mình, "Thuần đại ca, người... hai ngày nay ăn đồ sống này! Thứ này không phải là dưa chuột sao có thể ăn sống như vậy!"

Thuần đại ca không hé răng, bị ép tới mặt đỏ bừng mới hự hự đáp: "Còn tốt. Dưới sàng còn có một cái, mấy ngày nay ta có thể đối phó qua..."

Mọi người nghị luận ào ào, "Người gặp nạn cũng không nói một tiếng. Nếu nguy hiểm còn không phải chính mình chịu khổ."

Thuần đại ca không nói chuyện.

Trần Vĩnh Ngọc có chút tự trách. Hai ngày trước hắn đi tìm, mình không nên vô đoán như vậy, bằng không sao để hắn đến tình trạng này, "Thuần đại ca, yên tâm, thôn trang sẽ không mặc kệ."

Đương nhiên không thể để hắn chịu khổ, tức thời có hàng xóm mang thức ăn đến. Trần Vĩnh Ngọc làm chủ, từ thôn trang lấy chút đồ tới, dĩ nhiên không có ai có ý kiến gì. Về phần vì sao muốn đến nơi này, căn bản không có người nói một câu. Chân căng người ta bị thương thành dạng này, ăn cơm cũng không dậy nổi, ai lại chạy đi đồn cây a, ăn no rảnh việc chắc!

Tiếp đó là đi tới nhà Tiểu Bình.

Cửa phòng khép chặt, nhìn cũng thoải mái hơn, tuy giống nhau đều là cỏ tranh nhưng sạch sẽ, bốn phía còn dùng trúc đan thành hàng rào, xem như có thể qua ngày.

"Thông Tử, Thông Tử!"

Tiểu Bình vội đẩy cửa, liền choáng váng.

Thông Tử đang ngủ say sưa trên giường, một thân lầy lội, chủ yếu là, ở cửa để một cây đao chặt củi, phía trên còn dính chút gì đó.

Đã có người phản nộ, "Khá lắm Thống Tử, quả thực chính là hăn! Người xem bộ dáng lười biếng này, bây giờ là lúc nào rồi còn ngủ, đao chặt củi này không là hăn còn có thể là ai..."

"Người nói người này còn trẻ, sao cứ hết ăn lại nằm như vậy chứ!"

Rất nhanh có người phát hiện một chuỗi dấu chân bùn, "Nhìn xem, đây không là dấu chân thì là cái gì, dấu chân còn có một mảnh lá đào!"

Chứng cứ vô cùng xác thực!

Nghe thấy tiếng tranh cãi ầm ĩ, Thống Tử nhập nhèm ánh mắt tỉnh lại, thấy nhiều người có chút không được tự tại, "Đây là chuyện gì?"

"Người làm chuyện tốt a!"

Tựa hồ Thống Tử không nghe rõ những lời này, sắc mặt không đổi, ngược lại có chút ngượng ngùng, "Cũng không gì, nhắc tay chi lao mà thôi, chặt chút này nọ, ta có rất nhiều khí lực, nhanh như vậy các người đã biết?"

Có người khinh miệt cười, "Người cho rằng thần không biết quỷ không hay có phải không? Lương tâm người bị chó ăn rồi sao, rừng đào trêu chọc người sao? Nếu không nhờ rừng đào của thôn trang chúng ta, hàng năm có thể đổi về một ít tiền, người cho là người có thể sống đến bây giờ sao?"

Tiếng kết tội không ngừng bên tai.

Thống Tử đầu tiên là sững sốt, sau đó há mồm muốn nói lại bị chặn lại, cuối cùng ngược phập phồng lợi hại, cao giọng nói: "Tốt, các người nói phải thì phải, rừng đào thì thế nào, nhìn không vừa mắt thì chặt!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 339+78: Không Phải Là Hắc

Nhiều khi cái gọi là tai họa chẳng phải là người gây tội ác tà trời, ngược lại đa số là do mọi người lý giải người tốt làm.

Không hiểu sao Cốc Vũ lại nghĩ tới câu đó. Người chỉ trích Thống Tử đầy cảm phẫn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, có phải chỉ vì muốn chứng tỏ lập trường của mình? Nhưng nếu vận nhất là sai lầm cũng không có người đứng ra gánh vác gì, nhiều lắm chỉ nói một câu là lúc đó nhiều người đều cho là như vậy, sao lại nói ta? Nhớ một lần ở bệnh viện, một người huyết nhục mơ hồ được đưa vào, thì ra là một quân nhân đi thăm người thân. Kẻ bắt cóc ở trên xe hành hung, hắc một mình chống lại nhưng chỉ có thể bảo vệ được hai vị lão nhân bên cạnh, người còn lại ngoan ngoãn giao ra tài vật. Sau khi kẻ bắt cóc rời đi, lửa giận của mọi người chiếu vào hắc, đánh hắc thành trọng thương. Ánh mắt đó để lại dấu ấn thật sâu trong lòng Cốc Vũ.

Luật pháp không trách họ.

Cho nên phải cẩn thận vì không phải chỉ là một câu nói suông mà thôi, để lại một đường sống. Qua một thời gian nghĩ lại mới phát hiện thật không cần thiết nói nhiều.

Trong lúc Cốc Vũ đang ngây người cảm khái, chỉ thấy một mảnh hỗn độn, đột nhiên không biết ai ra tay, thoáng chốc hiện trường rối loạn.

Thống Tử như một dã thú bị vây bắt, ánh mắt đỏ ngầu, cắn môi, chịu đựng đá ném vào người, trong lòng hắc chỉ có một ý niệm, "Tiểu Bình đi mau!"

Mà bản thân, hần cười lạnh, bị đánh té trên mặt đất.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng sắc nhọn chói tai kêu to, "Dừng tay!" Hần nhìn qua khe hở giữa đám người, thấy một cô nương không lớn hơn Tiểu Bình bao nhiêu, ánh mắt trong trẻo nhìn mình, là cô nương ngày ấy. Không hiểu sao hần lại thấy an tâm.

Mọi người ngây người. Trần Vĩnh Ngọc nhân cơ hội cùng vài người nữa vội kéo người ra.

"Lí chính, người còn che chở hần tới khi nào? Nhỏ trộm châm lớn trộm kim, một ngày làm trộm cả đời là trộm, người này tính tình gian xảo đâu có sửa được, giữ lại tai họa hương thân."

"Đúng vậy, hôm nay chặt rừng, ngày mai ai biết tạo thêm nghiệt gì!"

Tiểu Bình bổ nhào qua ôm Thống Tử, hai mắt mông lung, "Không phải là ca ta, không phải là ca ta..." Ngoài mấy chữ này nàng không nói ra được gì khác.

Cốc Vũ bưng lên lửa giận, đứng phía trước Trần Vĩnh Ngọc, "Sao các người lại ra tay đánh người? Ai có chứng cứ là hần làm?"

Tuy mọi người không rõ vì sao hỏi như vậy, trong nháy mắt tất cả đều lặng im. Một lát sau rốt cục có người nói: "Còn không rõ ràng sao? Dấu chân chính là bùn từ rừng đào, còn có lá cây nữa!"

"Đúng vậy, trừ bỏ hần còn có ai."

"Cốc Vũ, người không nên mềm lòng, không chừng là hướng về nhà các người."

Mọi người là hương thân, trong lòng Cốc Vũ dâng lên nỗi chua xót, "Vậy có thể động thủ với người ta? Chỉ là một mảnh lá sao, không phải là hần!"

Một viên đá khởi động cuồng phong, ồn ào nhốn nháo không ngừng.

"Không phải là hắc, làm sao có thể!"

"Chính là hắc..."

Cốc Vũ có chút căm tức, "Lên công đường nghe thẩm còn có thể vì chính mình biện bạch, nào có đạo lý không nghe người ta nói đã kết tội, kỳ quái như thế, gấp gáp như thế, vậy là ý gì?"

Trần Vĩnh Ngọc cũng cảm thấy không đúng, trong lòng lại loáng thoáng cảm thấy chính là Thống Tử, ngoài ra thật không nghĩ ra được ai sẽ làm ra chuyện này? Bất quá Cốc Vũ nói cũng không sai, liền hỏi Thống Tử, "Người nói đi, sao lại thế này?"

Thống Tử lấy tay quẹt máu trên trán, ngẩng đầu nhìn một lên một đôi mắt trong sáng, cảm thấy bình tĩnh hẳn, "Ngày hôm qua Tiểu Bình nói dây mướp nhà chúng ta quá dài mà chưa dựng giàn, ta nghĩ vào rừng chặt mấy cây trúc về chẻ ra đan một cái lều, như vậy là có thể dựng. Buổi sáng đi ra cửa, thấy bên Bá Tử có chút không tốt, thuận tay bỏ thêm hai cái cọc, không ngờ giầy rớt trong nước, một thân ướt nhẹp trở về. Tiểu Bình không ở nhà ta liền nghỉ một lát, không nghĩ nằm xuống liền ngủ, ai biết các người tới..."

Lúc này mọi người mới phát hiện người hắc vừa ướt vừa bám bùn, Trên đầu gối còn bị chảy máu, không biết là lúc đóng cọc bị thương hay vừa rồi bị đánh. Cả người chật vật đến nói không nên lời.

Khó trách ngay từ đầu có người nói người làm chuyện tốt, hắc có biểu cảm như vậy, thì ra tưởng người ta khen. Làm qua trộm đạo sau ngẫu nhiên làm việc tốt, người khác cũng không tin.

Kẻ đánh người có lẽ trong lòng ngượng nên mạnh miệng, "Ai biết hắc lại bày trò gì, không lý do lại biến thành như vậy? Một ngày không lén lút là

không chịu nổi."

Hiển nhiên không ít người nghĩ như vậy.

Thống Tử đỏ mặt đứng lên, "Thống Tử ta không là người tốt, nhưng cho tới bây giờ ta chưa từng hại qua hương thân. Người nói ta trộm, ta khi nào trộm qua đồ của thôn trang? Có thể từng nghe nói qua, ngày ấy Thuần đại ca kêu vài người chúng ta cùng đi tìm lí chính, nghĩ muốn canh kẻ xấu gây chuyện ở rừng đào. Không phải ngày đó lí chính nói chỉ cần chúng ta siêng năng làm việc, cố gắng vẫn không đủ cơm ăn cứ việc tìm hăn. Ta thừa nhận trước kia ta không làm được gì hết, không biết trồng cây nhưng là ta có sức khoẻ, việc nặng ta là có thể làm, không thể lớn như vậy còn để Tiểu Bình lo cho ta. Ta đã hứa với cha mẹ sẽ chăm sóc nàng. Các người có tin hay không?"

Cốc Vũ nhìn chăm chăm ánh mắt hăn, không chút do dự nói, "Ta tin người."

Lời này phảng phất như lúc mình vẫn ở trong bệnh viện kia, mà người bị dân chúng đả thương thì thảo nói, "Ta muốn cứu mọi người, nhưng bọn hăn đông lắm. Ta gọi người chung quanh hai lần, nhưng không có ai giúp ta, một người cũng không có. Ta chỉ có thể che chở hai lão nhân kia. Nếu có người giúp ta, ta nhất định có thể đối phó bọn họ nhưng không có ai tin ta..." Cốc Vũ nhớ được, lúc đó mình cũng không chút do dự nói như vậy.

Thống Tử nói xong lời này, hăn tính toán, nếu việc này cứ như vậy, hăn sẽ mang theo Tiểu Bình rời nơi này. Trời cao đất rộng, cho dù bán thân làm nô, luôn có nơi cứu mạng.

Hăn không ngờ cô nương trắng trẻo nõn nà như tiên nữ kia, tự nhiên nhìn hăn không có chút chán ghét ghê tởm, gật đầu thốt ra, "Ta tin người." Trong lòng hăn nóng lên, cảm thấy có gì đó chậm rãi hòa tan.

Tiếp theo, cô nương kia chậm rãi hỏi: "Vậy buổi sáng người có gặp ai không? Là lúc nào?"

Tiểu Bình nghe ra chút manh mối. Vừa rồi mình chỉ biết lo lắng, không thông minh như Cốc Vũ. Theo lời Cốc Vũ nói, cây đào buổi sáng bị chặt, nếu có người thấy ca ca trong rừng trúc, chẳng phải sẽ không dính líu gì tới nhà mình? Thanh âm lộ ra chút hưng phấn, "Ca, người mau nghĩ lại."

Thống Tử cúi đầu nghiêm cẩn suy nghĩ một hồi, "Lúc ta ở trong rừng chặt trúc, có một bóng người đi ngang kêu ta một tiếng 'Người cũng chặt gậy trúc dựng lều a.' Lúc đó ta không quay đầu lại nên không biết là ai, sau này lúc ta đóng cọc, có hai người tẩu tử giặt quần áo đi qua, ta không nhìn kỹ..."

Nghĩ rõ ràng tiền căn hậu quả, Cốc Vũ có tám phần nắm chắc, nàng tin tưởng Thống Tử không nói dối, nhưng chưa hẳn người khác nghĩ như thế.

Nàng liền đề nghị, "Hay là Trần bá bá cho người đi tìm mấy người này, chúng ta bên này suy nghĩ lại."

Có người không cho là đúng, "Không phải là nói lung tung muốn thoát tội sao?"

Cốc Vũ đầy tự tin nói, "Ta nói không phải là hăn."

Người luôn mở miệng nói kia, là một đàn ông gần bốn mươi, vốn luôn khách khí với Cốc Vũ, lúc này không khỏi có chút tức giận, "Người nha đầu kia! Có lòng tốt nói nhiều với người như vậy, chẳng lẽ người nói không phải là hăn, già trẻ lớn bé của thôn trang sẽ nghe người. Đừng tưởng nhà các người có mấy cái tiền dơ bẩn là hay."

Nói xong tựa hồ còn chưa hết giận, "Các hương thân, nhà bọn họ nghe thôn trang không cho bọn họ hái đào, nghĩ đến chuyện cá chết lưới rách,

người xem việc này, không ngoại trừ chuyện nàng bài bố, không thể để cho người chạy, chúng ta phải đem Thống Tử..."

Đột nhiên bị cản ngược lại một cái, Cốc Vũ không giật mình, ngược lại trực tiếp đứng phía trước Thống Tử và Tiểu Bình, trừng mắt nhìn người nọ, "Người vì cái gì mà kích động như thế? Ta nói không phải hăn dĩ nhiên có ta chứng cứ? Từ lúc ở trong rừng, người đã kêu một tiếng là Thống Tử, bằng không Tiểu Bình sẽ kêu to không phải ca ca nàng làm sao? Mọi người đã cảm thấy giấu đầu lòi đuôi, đến cùng nhà bọn họ có ân oán gì với nhà của người mà ép người như vậy, hay là người và Thuần đại ca có liên quan gì?"

Bị đánh trúng tâm sự, hán tử kia then quá hoá giận, thấy đối phương một cô nương mười mấy tuổi thì biết cái gì? Dù sao cũng không xả đến đầu mình, nhất thời thu liễm lại, "Nha đầu mỗ nhon lợi hại. Nói gì thì nói, ta không sợ nói với người, Thuần đại ca là anh em kết nghĩa của ta, hai người quan hệ giao tình mật thiết, ở thôn trang ai mà không biết, giờ phút này người nói có ích lợi gì?"

Cốc Vũ cười lạnh một tiếng, nhìn mặt đen đỏ của hăn, vốn tội nghiệp hăn đang định chứng minh không phải là Thống Tử làm, nhưng người ta còn cần tới nhà mình, còn xúi giục người thôn trang, về sau không biết sẽ xảy ra chuyện gì, cứ như vậy thì hậu quả khó lường.

Nàng gắt gao nhìn chăm chăm người đối diện, "Nga, người nói tới giao tình, sao hăn ở một nơi như vậy, té bị thương mấy ngày nay không có cơm ăn phải ăn đồ sống quá đáng thương thì người ở đâu? Tốt, không nói người không biết, vừa rồi là ai nấu cơm lấy nước cho hăn? Vì sao người không ở bên người hầu hạ, ngược lại vội vã cùng mọi người chạy tới đây? Tò mò ai chặt cây còn trọng yếu hơn chết sống của anh em kết nghĩa sao? Chúng ta còn thiếu một mình người là không được sao? Còn có lúc ở trong rừng vì sao khẳng định là Thống Tử, giờ phút này lại động thủ đánh người? Nếu Thống Tử bị đánh tốt xấu gì cũng mang tiếng là người thôn trang động thủ,

đối với người có chỗ tốt gì? Hay là đến lúc đó tra ra việc này do nhà chúng ta hái được quả đào làm ra, người rắp tâm muốn làm gì?"

Liên tiếp vấn đề đưa ra, mọi người dần dần hiểu ra.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 340+79: Giá Họa

Hán tử mặt đen bị Cốc Vũ chất vấn đến ngẩn ngơ, không nghĩ ra lời phản bác.

"Bồi Phú, người nói đi, sao lại thế này?"

"Còn nói là hai anh em kết nghĩa. Một người buôn bán kiếm không ít tiền, không có đạo lý để người kia ngay cả cơm cũng không có mà ăn, cũng không biết đây là thế đạo gì."

"Nếu không nhờ Thuần đại ca lúc trước nhặt cả nhà bọn họ trở về, lại cầu lí chính thu lưu hãn, còn không biết hãn ở nơi nào đâu, có thể có hôm nay? Có thể ở thôn trang buôn bán?"

Cốc Vũ không buông tha tin tức này, khó trách cảm thấy người này lạ mặt, thì ra còn có một đoạn chuyện xưa. Nàng không biết hết người ở thôn trang nhưng khoảng ba mươi bốn mươi tuổi, bởi vì trong nhà mua bán cơ bản đều gặp qua. Người này kêu Bồi Phú thật nàng chưa từng gặp qua, huống hồ ở Đào trang không có bối phận họ Bồi.

Bồi Phú phục hồi tinh thần lại, hừ lạnh một tiếng, rất nhanh bắt được mấu chốt vấn đề, "Bên Thuần đại ca, ta một người đàn ông thì giúp được gì? Lại nói vài năm nay được thôn trang quan tâm, không đi tới nhìn xem cũng đuối lý, đại ca cũng là ý tứ này. Cái gì mà biến thành rắc tâm, người không có đạo lý. Lại nói ở cánh rừng kia cũng không phải là ta kêu, không tin người hỏi Tiểu Bình đi?" Vô luận như thế nào, hãn căn rằng không thừa nhận, hãn quyết định như vậy Tiểu Bình cũng không nhận ra được.

Cốc Vũ biết tính toán của hần, nhưng cũng không chú ý, để hần cứng miêng một hồi, bằng không sẽ không bắt được nhược điểm. Còn tưởng là cùng một thôn trang không thể mất mặt, nào ngờ hần là người bên ngoài đến, không biết có tâm tư đen tối gì. Một người như vậy ở thôn trang, nàng sợ cút chuột làm hỏng cả một nồi nước.

Thấy Cốc Vũ không lời nào để nói, Bồi Phú đắc ý dào dạt cười còn chưa tỉnh, lại có tật giật mình, tưởng mọi người thấy ánh mắt hần, ha ha cười nói: "Mấy năm nay ta ở thôn trang buôn bán quả đào cũng là đem đào thừa bán đi, coi như là giúp thôn trang một chút, đều là khí hậu nơi nào nuôi người nơi đó, đâu có ngốc đến nỗi đi chặt cây."

Nói xong hần liền trầm mặc không chú ý tới mắt Cốc Vũ sáng rực lên.

Chính vào lúc này, người đi tìm cũng đã trở lại, "Lí chính, nhớ lại một câu ‘người cũng chặt gậy trúc dựng lều’, ta nhớ ra nhà Lão Thiết Đầu cũng vừa mang tre bương về, nên đi hỏi quả nhiên là đúng. Bọn họ đi xem Bá Tử, cũng đóng thêm cọc, còn nhặt được một chiếc giày."

Phía sau quả thật là Lão Thiết Đầu, còn khiên hai cây tre bương thật dài, tựa hồ như vừa trở về.

Cốc Vũ vui vẻ. Nếu là người khác thì còn có chút lo lắng, nhưng là Lão Thiết Đầu ở thôn trang có uy vọng, hần nói chuyện dĩ nhiên mọi người sẽ tin phục. "Ta thấy Thống Tử, ta ở thôn trang còn nhận sai người sao?"

Đã có vài người cúi đầu, vừa rồi bọn họ cũng tham dự đánh người, bây giờ mới phát hiện đánh lầm, nhưng không ai chịu nói tiếng xin lỗi.

Tiểu Bình cũng thấy được chiếc giày, "Đây là hài của ca ta, do ta làm."

Sự tình không còn khúc mắc gì, rất nhiều người hận không thể rời đi ngay, sau này gặp lại bọn họ sẽ không còn cảm giác áy náy nữa.

Trần Vĩnh Ngọc còn chưa nói gì, đã có người không chịu, là Bồi Phú, "Cho dù thấy cũng không có gì, không thể đi chặt cây trước rồi đi chặt tre bương sao?"

Lão Thiết Đầu nhìn chăm chăm Bồi Phú, "Vì sao người nhận định là Thống Tử làm? Nói với người thêm hai câu cũng không ngại, ta tận mắt thấy hăn đem tre bương xuống. Người đi rừng tre bương nhìn xem phía dưới có nơi nào không thấy rõ. Lúc hăn đến chân núi, ta thấy hăn đến Bá Tử, dùng tre bương đóng cọc, còn bị nước trôi xuống lại trèo lên đánh tiếp, đang định đi xuống giúp hăn, hăn lại quay trở lại để mấy cây trúc xuống, chân bị thương nên không thể khiêng cây trúc về. Chuyện sáng sớm trên núi đều lọt vào mắt ta, ta còn có thể nhìn lầm sao? Tên nhóc này, người không mang hài về sau không nên lên núi, tre bương này lão già này thay người kéo về."

Quả thực không còn nghi vấn gì. Tiểu Bình lo lắng nhìn Thống Tử, "Ca, chân người bị thương sao không nói?"

Thống Tử vốn không muốn Tiểu Bình lo lắng, lúc này thấy không thể gạt được mới lộ ra đầu gối bị thương dài tới mắt cá.

Cốc Vũ tiến lên, "Không sao. Tiểu Bình, người đến nhà ta nói với nhị bá mẫu một tiếng, cần một chút dầu đỏ, thoa vào sẽ nhanh khỏi."

Tiểu Bình rưng rưng đi. Lão Thiết Đầu đi lại vỗ vai Thống Tử, "Đại cháu không cần lo lắng, thôn trang có rất nhiều người, không đạo lý người giúp thôn trang làm việc bị thương còn chịu tiếng xấu, thôn trang chúng ta chưa bao giờ như vậy!"

Trong lòng Thống Tử ấm áp, thậm chí có chút ngượng ngùng. Trước kia hăn chưa từng nghĩ tới chuyện này, thì ra nếu mình đối với người khác tốt, người khác sẽ đối với mình tốt. Lúc hăn làm chuyện này, trong lòng có tư tâm. Nếu Bá tử bị sụp, ruộng nhà bọn họ ở phần trũng sẽ bị ngập, Tiểu

Bình còn trồng một khoảnh nhỏ đậu, nói có thể đổi đậu hủ cho hai người ăn, nếu bị ngập không biết thương tâm ra sao.

"Được, không phải là Thống Tử ta cũng không cần quấy rầy hăn, để hăn tĩnh dưỡng."

Cốc Vũ thấy người nói lời này lại là Bồi Phú, càng khẳng định phán đoán của mình, đứng lên gọi mọi người, "Còn không thể đi."

"Không đi ở lại làm gì?"

Cốc Vũ nhìn đầu người đông nghịt, đang đi ra bên ngoài, "Các người đã quên chúng ta tới để làm gì?"

"Làm gì, bắt trộm!" Một câu nghịch ngợm nói tình huống như vậy làm mọi người đều cười không đứng nổi.

Cốc Vũ tiếp tục hỏi, "Vì sao vừa rồi nhận định là Thống Tử làm? Bởi vì Thống Tử cầm đao chém củi ra ngoài, vì một chuỗi dấu chân bùn đất dính lá đào? Giày Thống Tử bị rách, là từ trong nước trèo lên, ở đâu có dấu chân bùn? Vài ngày nay có mưa, dấu chân đi đến đây đều phai nhạt đi, sao dấu chân này rõ như vậy còn dính nhiều lá đào, giày ai có thể dính nhiều lá cây như vậy?"

Không có người nói chuyện, im ắng, chỉ có Tiểu Bình vội vàng đã chạy tới đem dầu xức cho Thống Tử, vừa định dùng vải cột chắc, Cốc Vũ liếc nàng khoát tay, nàng mới ngưng.

Trần Vĩnh Ngọc thoáng suy xét lời nói của Cốc Vũ, liền cảm thấy thật có vấn đề, rõ ràng không phải là Thống Tử chặt cây, dấu chân đột nhiên xuất hiện... ý vị sâu xa, nếu không bắt được người đó, ngày sau sẽ có họa lớn, vì thế nghiêm túc hỏi Cốc Vũ, "Trong lòng người có số?"

Có người nhin không được hỏi, "Dấu chân này đến cùng muốn làm gì?"

"Không muốn làm gì, giá họa!"

Hai chữ giá họa vừa ra, mọi người đều có chút phần nộ. Thôn trang chưa từng xuất hiện tình huống này, đang êm đẹp lại xảy ra chuyện xấu xa này.

Cốc Vũ gật đầu, "Nếu không là có người nói nhiều ta còn không rõ ràng. Các người xem dấu chân này có phải là một cái rất nặng một cái chỉ có phân nửa. Loại này chỉ có một cách đi, người bình thường có thể đi như vậy sao?"

Là không bình thường, "Có thể nhìn ra cái gì chứ?"

"Đúng vậy, chỉ là một cái dấu chân mà thôi."

"Là Thuần bá bá."

Cốc Vũ khẳng định nói vài chữ kia, đoán được sẽ có người phản đối, vì thế ở phía trước dẫn đường, "Chúng ta đi xem là biết."

Những người khác đi theo phía sau nàng, thấy Bồi Phú chuẩn bị rút lui, Cốc Vũ kêu hăn một tiếng, "Dấu chân của huynh đệ ngươi, dù ngươi không mặt mũi cũng không thể đi xem sao?"

Mặt hăn vốn đen đỏ bỗng tái lại, nghĩ đến lúc đó thật sự không xong thì chối hăn, ai kêu Thuần đại ca ngu như vậy, đi in dấu chân cũng bị người nhìn thấu, tưởng không làm việc mà có tiền sao? Nên ồm ồm đáp: "Này có gì, ta cũng muốn coi, bằng không còn không biết một bé gái có thể thành Gia Cát, dựa vào một dấu chân có thể oan uổng người."

Cốc Vũ để hăn nói, dù sao cũng không ít đi hai cân thịt, nên như thế nào sẽ là thế đó.

Thuần đại ca vẫn ở tại nhà tranh, đã có lán giềng cho cơm canh. Lúc này hăn cầm một cái bánh bao trong tay, thích ý ăn, trong đầu thật vui vẻ.

Chủ ý của Bồi Phú thật không sai, đi cầu xin mình cũng không có gì hay nhưng chạy đi một chuyến rồi trở về giả chết, về sau nếu mình có thể có tiền trông coi rừng, thì dù không có nữ nhân chăm sóc trước lúc lâm chung thì thế nào, cũng không đến mức đói chết, không chừng còn có thể uống chút rượu, sẽ như thần tiên qua ngày.

Không dự đoán được mọi người đã trở lại, hăn hạ thấp người lộ ra hàm răng đen, "Ta không sao, mọi người trở về đi!"

Không có ai để ý đến hăn, Cốc Vũ chỉ vào dưới giường, đây là lúc nàng đến lần đầu tiên thoáng nhìn thấy. Có người từ bên dưới lấy ra một đôi giày, còn có một bó to lá đào, có thể này mới làm cho người ta choáng váng.

Cốc Vũ hỏi: "Thuần đại ca, chân người bị thương không động không được đã nhiều ngày, vậy đi ra ngoài làm gì?"

"Ta... Ta không có đi ra ngoài."

"Người không có đi ra ngoài sao? Chắc là đêm qua đi ra ngoài trùng hợp trời mưa không gặp ai, đội đầu lụp liến ra cửa. Nếu mấy ngày nay người không ra ngoài, sao dưới hài còn dính bùn? Nếu không làm vậy bùn từ đâu ra, chẳng lẽ trong nhà còn có người khác? Đầu lụp dính nước mưa còn chưa khô, người đi làm gì?"

Thuần đại ca không nói nên lời, hăn không có dự đoán được Cốc Vũ suy nghĩ chu đáo như vậy.

Có người hiểu được, "Thuần đại ca! Sao người có thể ra tay chặt cây của thôn trang? Nếu người có chuyện khó xử thì nói còn sợ không có ngày lành sao? Người đi cầu lí chính cho trông coi cánh rừng, không được đồng ý, chẳng phải đang muốn tìm cho người phần việc thoải mái sao? Người xem người!"

Thuần đại ca bĩu môi nhưng không thể nói gì.

"Ta nói cây bị chặt sáng này, là ngày hôm qua chặt sao?"

"Ta... Ta không có chặt cây." Thuần đại ca muốn biện giải cho mình nhưng đâu có người nghe. Lúc này hắc không chỉ có tội nhân, còn vì bị hắc lừa dối mà tức giận.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 341+80: Câu Cá

Thấy mọi người tranh cãi âm ỉ, Cốc Vũ nhú mày. Chẳng lẽ còn muốn trình diễn tình cảnh bên Thống Tử một lần nữa? Cũng may Trần Vĩnh Ngọc ngăn trở bọn họ, hăn mở miệng nói: "Sợ là Thuần đại ca không làm được việc này, ta thấy chân căng hăn thật sự không tốt."

Là không thể nấu nướng, chân căng không linh hoạt, hơn nữa... vì sao hăn phải đi đốn cây? Làm việc cần có động cơ, nếu nói Thuần đại ca chỉ nghĩ đến việc trông coi cánh rừng mà không tiếc hủy hoại rung... Cốc Vũ kiên định lắc đầu. Cánh rừng này đối với thôn trang có ý nghĩa gì, nàng ở thôn trang chỉ có vài năm còn biết, không đạo lý có người dám xuống tay.

"Thuần đại ca, người nói chuyện đi, dấu chân bên nhà Thống Tử là của người?"

"Còn có gì để nói, có rắc tâm gì còn không biết sao? Giá họa! Không phải vừa mới nói rõ ràng sao? Suýt chút mọi người đều bị lừa, bằng không ai nữa đêm đi hái lá cây."

"Cũng thật là, chặt nhiều cây của thôn trang như vậy lại không dám thừa nhận."

Thuần đại ca giật mình hỏi, "Thế nào? Rất nhiều cây bị chặt?"

Vẻ mặt kinh ngạc không giống làm bộ, Cốc Vũ nhú mày, một màn như vậy không có thoát mắt của mình.

Thần sắc Bồi Phú không thay đổi, ngồi ở trên giường, "Đại ca, chân người vài năm trước nên trị. Hiện tại ta có năng lực này, không cần người chịu khổ, vì sao người không nghĩ đến? Ngày ngày để đau đớn quăn lẩy người, sao ta nhẫn tâm? Nếu không có người, cả nhà chúng ta còn không biết đang ở đâu?"

Chiêu này dời đi sự chú ý sao?

Thuần đại ca đành phải nói, "Ta có đi ra ngoài nhưng là đi xem rừng. Cánh rừng bỏ không nhiều năm như vậy, hái một ít lá cây trở về cất..."

Trên cơ bản Cốc Vũ đã hiểu rõ, sợ có người nhìn không được làm chuyện xấu, cười nói: "Lá cây nấu nước, hơn nữa cùng với thảo sinh vàng và trắng, có thể làm chân người tốt chút. Phương thuốc này cũng không tệ."

Cốc Vũ đi theo Miêu đại phu học y, lại xem bệnh cho lớn nhỏ ở thôn trang nên bọn họ cũng không nghi ngờ.

Cứ như vậy là có thể miễn cưỡng giải thích Thuần đại ca không có năng lực chặt cây.

Không có chứng cứ gì. Vừa đổ oan Thống Tử, hiện tại Thuần đại ca đã không có khí lực chặt cây, cũng không thể tùy tiện oan uổng hấn. tuy dấu chân kia giải thích không rõ ràng, nhưng ai cũng có thể bị nghi ngờ là kẻ bay đầu, không chừng người đó cũng có mặt, mọi người đều tản ra.

Cốc Vũ cáo từ, hai người đi theo phía sau, một người là Trần Vĩnh Ngọc, một người là Lão Thiết Đầu.

Lão Thiết Đầu thấy sắp đến nhà Lí Đắc Giang, nhìn ra phía sau thấy không có ai, nhìn không được, "Nha đầu Cốc Vũ, người có ý kiến quý quái gì còn không nói ra?"

Là trưởng bối, lại là rất có uy vọng trưởng bối, Cốc Vũ không thể pha trò, "Thiết gia gia, may mắn người không có nói ra. Ta thấy chân Thuần bá bá thật sự không tốt, chuyện đã bao lâu rồi?"

Trần Vĩnh Ngọc nhớ rất rõ ràng, "Gần hai năm. Ta nhớ là khi đó các người đã vào thành, lúc hăn đi ra ngoài vẫn còn tốt, trở về đã què chân, lại không có người quen giúp đỡ. Chính là Bồi Phú, nói là ân cứu mạng muốn cho hăn nhập hộ. Ta xem đều là nông dân nên đồng ý. Không nghĩ tới hăn càng ngày qua càng tốt, không phải lúc đó mứt đào chỉ cần một nửa số đào của thôn trang sao? Một nửa kia phân đến các hộ, hăn đến sau nhưng có lòng, cho người ta hái chuyển ra ngoài bán, so với hộ nông dân khác khá rất nhiều, xây được cả nhà ngói."

Cốc Vũ thở dài một tiếng, "Trần bá bá, người có cảm thấy kỳ quái hay không? Rõ ràng Thuần bá bá muốn nói gì đó, Bồi Phú ngồi xuống trên giường hăn, hăn liền vòng vo câu chuyện. Ta nghĩ dấu chân là của Thuần bá bá, hăn có đi vào rừng. Nếu chúng ta ép hỏi, hăn không nói gì, chúng ta không có chứng cứ cũng không làm được gì."

Lão Thiết Đầu cảm thấy ghen thở, "Ta không ưa Bồi Phú, ma tinh quỷ tinh. Vốn mứt đào sinh ý lớn như vậy, chúng ta còn có một nửa quả đào, hàng năm để ở nhà từ từ ăn không tốt sao? Hăn thì tốt rồi, đến mỗi một nhà nói, lão bà tử lại không quản gì hết, ngay cả lông quả đào cũng không còn, lấy chút bạc này có ích lợi gì, lại ăn không được!"

Người già đi tựa như một đứa trẻ. Lúc trước có người khuyên là bán hết đào của Đào trang, dù sao nguồn tiêu thụ mứt đào có sẵn nhưng nàng không làm như vậy. Ở nơi này vài năm, nàng nhớ mỗi khi hái đào từng nhà náo nhiệt kích động, thân thích tới nhà đều cảm thấy có mặt mũi, không đạo lý vì chút bạc lạnh lẽo kia phá hủy không khí đó.

Đáng tiếc người định không bằng trời định, nàng không làm không có nghĩa là không có người làm. Bồi Phú thu mua đào của Đào trang. Lúc

nàng ở thành Vân Châu có nghe thư sinh nói dù có bạc cũng khó mua được đào Đào trang. Nếu để cho người ta lũng đoạn, thứ Bồi Phú được ... có thể nghĩ. Cứ như vậy, động cơ có, nhìn ở lập trường kinh doanh, nếu Bồi Phú có chiêu thứ nhất, tất nhiên còn có tiếp theo, chỉ là hắn không nên dùng tới thủ đoạn như vậy, trùng hợp là mình đã trở lại.

Ý tưởng trong lòng Cốc Vũ càng kiên định. Nếu hắn có hành động gì, nàng hé miệng, đáy mắt loé lên một tia tàn khốc.

Lão Thiết Đầu oán giận xong vẫn không chịu từ bỏ, "Không thừa nhận cũng thoát khỏi quan hệ. Cây đào bị chặt mà tìm không ra người làm, quá tức đi!"

Cốc Vũ ngẫm lại, "Thiết gia gia, thôn trang chúng ta thuần phác, đời đời đều coi cánh rừng như bồ tát, nói là có thể che chở thôn trang chúng ta. Trước kia có nghe nãi nãi nói qua, có một năm thiên tai không có chỗ để đi, lại thấy bên bờ sông có một mảnh rừng lớn, liền xây dựng cơ sở tạm thời, từng thế hệ truyền xuống, sao người thôn trang có thể ra tay làm việc này?"

Cây đào hàng năm sinh lợi nhuận, hiện tại môn quy càng lớn, rừng đào cũng mỗi năm một nhiều, sau này gieo trồng cây non, đời đời thay đổi. Nhiều năm như vậy, đa phần dựa vào da, nhiều lắm là đi hái quả đào, chưa từng có người chặt cây.

Đạo lý này ngay cả Cốc Vũ đều biết, Lão Thiết Đầu bi thương, "Quả thật một năm không bằng một năm..."

Hai mắt Cốc Vũ sáng lên, "Không, hai ngày này chúng ta tăng số người canh chừng lên, không thể để tổn thất thêm rất đau lòng. Lại nói ta không muốn bỏ qua như vậy, người làm việc luôn có mục đích, ta đoán..."

Trần Vĩnh Ngọc và Lão Thiết Đầu nghe xong, nhất thời không biết có nên tin không. Cốc Vũ còn nhỏ tuổi, tâm hồn lại mở rộng như vậy, có lẽ ở trong thành thấy nhiều, nên không nghi ngờ hắn, phân công nhau làm việc.

Ban đêm, mát mẻ hợp lòng người.

Trong phòng oi bức, ban ngày bận rộn, giờ phút này cũng nên nghỉ ngơi. Đàn ông làm từ lúc mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn mới về, lúc này đa số tụ tập dưới chân cây cổ thụ, vừa hóng mát vừa nhàn thoai. Nhưng phụ nữ lại nhiều việc làm, đốt đèn thái thức ăn cho heo, cho đứa nhỏ tắm rửa giặt quần áo, như không thể làm hết việc.

Ngã tư đường trong thành lại khác. Nơi này đêm là thuần túy đêm đen. Xa xa là một ánh đèn le lói, cơ hồ thấy không rõ lắm, còn tưởng là ánh sao xa nơi chân trời.

Tiếng ếch kêu vang.

Trong ngõ nhỏ, ở một nhà xí phát ra tiếng động, không đèn không thấy gì hết.

Một người trẻ tuổi canh giữ sau cây, thấp giọng nói: "Gia gia không đoán sai chứ, kêu chúng ta ở đây nuôi muỗi, người coi một điểm động tĩnh..."

Chưa nói xong, người một bên kéo góc áo của hắn. Nghe thấy cửa chi nha một tiếng mở ra, một bóng đen chậm rãi đi ra. Xem tướng đi rất gian nan, hô lập một tiếng, cũng không biết vấp phải cái gì, té trên mặt đất, giãy dụa hai cái rồi đứng lên, rớt cục chống đỡ hết nỗi ngồi xuống.

Người đằng sau cây, đã thêm một người.

Bóng đen ngã xuống chính là Thuần đại ca. Hắn không đi được. Chân đau đớn, hắn bất chấp, trong lòng ần ần đau lại hoảng hốt. Cảm giác này ngay cả lúc hai bàn tay trắng cũng không mãnh liệt như vậy. Hắn biết lão tổ tông cũng không bỏ qua cho hắn.

Ngã xuống cũng tốt. Nhà xí này đầu tiên không phải như thế. Nhà mấy gian sạch sẽ, một bên còn có phòng bếp, bên trong có người bận rộn, hắn

từng nghĩ sẽ mãi qua ngày như thế.... chỉ là sau này, trong nhà chỉ còn lại một mình, nhà ở mỗi một gian đều sụp. Hương thân thôn trang nói với hăn, muốn xây lại một lần nữa. Hăn không có tâm tư đó, một mình trông coi gian phòng còn lại, lại qua vài năm.

Vài năm nay sao qua được, bộ dạng hăn giống như đang ở trong mộng. Hăn sợ mình già đi không có năng lực không có người dưỡng lão ma chay, phải đi tìm Bồi Phú quyết định. Hăn có tâm tư linh hoạt, ra ý kiến giúp mình, nếu có thể đi canh rừng, về sau hăn còn sợ gì? Tự mình kiếm tiền, đáng tiếc hăn không dám đi gặp lí chính nên cố động bọn người Thống Tử. Vì việc này Bồi Phú còn nói mình, đâu cần nhiều người canh rừng chứ.

Tay run run tìm đá lấy lửa, đốt tiền giấy, nhìn về phương hướng kia dập đầu một cái, "Lão tổ tông chớ trách, ta thật không biết hăn ra tay được nhưng ta không thể nói gì, lá cây là ta hái, dấu chân cũng là của ta, đui ta..."

Hăn một mình tại bãi hoang, dập đầu bái phật lại không biết phía sau có thêm ba bốn bóng người.

Một thanh âm nặng nề truyền đến, "Thuần đại ca, cho tới bây giờ người còn không tỉnh giấc sao?"

Thuần đại ca cả kinh ngồi dưới đất, quay đầu nhìn.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 342+81: Đuôi Hồ Li

Thuần đại ca lấy hết dũng khí nói những lời này, không ngờ bị người nghe thấy, còn không chỉ một người.

Hắn liệt trên mặt đất, nhất thời không biết nên làm gì.

Lão Thiết Đầu một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Người a, người! Nếu người nói sớm một chút thì có ngày hôm nay sao? Cây là do anh em kết bái của người chặt?"

Thuần đại ca vội xua tay, "Không... Không..." Nói không nên lời, vô lực.

Trần Vĩnh Ngọc tự nhiên đi lên phía trước, thở dài một tiếng, "Thuần đại ca, người tội gì như vậy. Người nghĩ lão tổ tông sẽ trách tội, nhưng cứ để hắn bụng dạ khó lường như vậy, đợi đến khi cả khu rừng bị hủy diệt, tâm người có an không?"

Ánh mắt Thuần đại ca trốn tránh trong bóng tối, đương nhiên hắn không hy vọng Bồi Phú gây chuyện, nhưng trong lòng mơ hồ cảm thấy không thích hợp; hướng hồ ngày đó hắn đã thân bí tới giao phó, nên nói, "Không phải là ta không nói, mà là ta không biết đã xảy ra chuyện gì."

Cốc Vũ đem tin tức gần nhất thu được sửa sang lại một chút. Nhìn vẻ mặt Thuần bá phụ, nàng biết hắn còn có chuyện chưa nói, cũng không nóng lòng, chỉ khuyên bảo, "Thuần đại ca, nếu người không tin vẫn cho là năm đó người cứu người kia về, sao không chờ ngày mai cho người gọi hắn tới cùng hắn nói rõ, người xem hắn qua ngày ra sao, còn người qua ngày thế nào. Nếu hắn còn chút tình nghĩa, hà tất người đi đến bước này."

Thuần đại ca né tránh, cuối cùng vẫn là đồng ý.

Ngày kế, Cốc Vũ không đi qua bên kia. Có một số việc không cần nàng tự ra tay. Nàng mở thư Kinh Trập, một chồng thật dày, nội dung bên trong làm nàng kinh hãi không thôi, nên nàng mới nguyện ý mang theo Hạ Xuyên cùng nhau trở về Đào trang, hy vọng cuối cùng mình có thể giúp chút gì đó, nhưng là...

Nàng có chút mê mang, lại đem những chuyện gần nhất nói với Kinh Trập một lần, muốn biết tình trạng bên An Cầm Hiên. Cũng không thể hỏi, giả dạng ân đoạn nghĩa tuyệt thì không thể lui tới.

Cách mấy ngày, tuy cây đào thôn trang không bị chặt nhưng có một lời đồn —— Lí gia làm mất đào làm tổn thương hồn cây đào... thế cục càng lúc càng nghiêm trọng.

Cốc Vũ cười lạnh. Còn tưởng rằng là chuyện gì, đuôi hồ li, thì ra ở trong này.

Ngôn luận rất có bộ dáng, nói nhiều đời qua cùng lắm quả đào là cho người ăn, bọn họ cũng tốt, lại đem chứng nấu kiếm được tiền trái lương tâm lại không cho người thôn trang. Nhiều người làm việc cực nhọc, lại do Lí gia đứng đầu, nên lão thiên gia khiến cho cây đào chết, về sau không đảm bảo còn có chuyện gì khác nữa hay không.

Bồi Phú lại thủ đoạn như vậy, tuy nghe rất buồn cười nhưng lại có người tin.

Cốc Vũ an ổn làm việc, rất nhanh nhận được thư của Kinh Trập. Thở ra Lí Đắc Hà bọn họ đi Vân Châu vừa khéo gặp Kinh Trập, tức thời viết hồi âm, không giống trước kia lòng vòng hết một hai tháng cũng không biết đã nhận được chưa.

Mở thư ra xem, Cốc Vũ có tính toán.

Một sáng mùa hè mát mẻ hợp lòng người, thái dương không biểu hiện uy lực, hết thảy đều rất tốt đẹp.

Tâm tình Bồi Phú dĩ nhiên rất tốt, vui vẻ nghĩ, vài năm qua tốt nhất chính là giờ phút này. Nhớ ngày đó hẫng đến thôn trang, trong lòng chứa chất oán hận. Không riêng gì hẫng, vợ con hẫng cũng ghét bỏ. Nơi này đầy bùn đất cái gì cũng không có, còn không bằng hẫng đi lừa gạt. Hẫng hạ quyết tâm, không chỉ là tới, người nơi này có chút chất phác, dễ dàng sử kế, vẫn hơn canh giữ ở nơi cũ đâu được bình yên như vậy, cái gì đều do mình tính.

Chờ về sau sinh ý ổn định, kiếm bạc, cũng đủ đến trấn trên mua một tòa nhà lớn, bên này có mua bán, ngày lành còn xa sao? Viên ngoại không phải là đến như vậy?

Có người kêu cửa, nói là đại ca kết bái gọi hẫng qua.

Hẫng đồng ý nhưng có chút không kiên nhẫn, nói thầm, một chút chuyện cũng làm không xong. Đại kế phát tài suýt chút hủy ở trong tay của hẫng. Nhìn bộ dáng không có tiền đồ của hẫng kia, không phải là chết vợ sao, cưới thêm một người là được, lại biến mình thành bộ dáng kia, hẫng liền chướng mắt hẫng.

Chướng mắt cũng phải chấp nhận, bằng không người thôn trang nhúng tay thật đáng sợ. Hẫng vẫn là người bên ngoài, còn rất nhiều việc đợi hẫng đi làm.

Qua hai ngõ nhỏ, Bồi Phú tới túp lều tranh. Hương vị chua thối làm hẫng nhíu mày, bất động thanh sắc kêu lên, "Đại ca, sáng sớm đã kêu, là chân cẳng không tốt?"

Thuần đại ca thấy hẫng như vậy, nhớ tới năm đó còn đỡ hẫng về đây, mím môi không biết nên nói hay không.

Bồi Phú không nghĩ nhiều, nói, "Người có chuyện gì không? Ta đang bận đây."

Thuần đại ca giương mắt nhìn ra cửa sau, ánh mắt kiên định hẳn lên, "Bồi Phú, thu tay lại đi."

Bồi Phú trừng mắt, tâm tình tốt bị mất hết. Thì ra tên què này sợ hãi, lúc trước đi làm gì? "Đại ca, sao người có thể nói như vậy, ta không làm gì hết, cái gì thu với không thu tay chứ!"

Thuần đại ca có chút chua xót, thấy ánh mắt của hắn âm thầm hối hận sao mình có thể theo ý hắn, gây họa cho thôn trang hối hận không kịp. "Bồi Phú, người nghe đại ca nói một câu. Lần trước ta nghe lời người làm, vừa dẫu chân rồi lá cây đổ oan cho Thống Tử. Có phải người đi chặt cây? Cây có lão tổ tông canh chừng, đời đời đều chôn cất ở đó, sẽ bị báo ứng đó."

Bồi Phú nghe hắn nói cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, ghét bỏ phun nước bọt trên đất, "Đại ca, ta còn biện pháp nào chứ. Thống Tử cũng không phải người tốt, lại nói ai kêu lí chính không đồng ý cho người đi canh rừng. Nếu được ta đâu cần ra chủ ý như vậy. Không phải chỉ chặt mấy cây sao? Chuyện tốt đã tới rồi, thôn trang đồng ý chăm sóc người, còn phiền lòng làm gì."

Lòng Thuần đại ca chợt lạnh, nói tiếp, "Hay là ta không đi canh rừng, không phải trước kia người đã nói, ít hôm nữa sẽ đón ta qua. Nhà người đã xây xong, con cháu cũng tốt. Mưa xuống nhà này sẽ sụp, không bằng hôm nay liền chuyển qua đi, về sau chuyện trông coi rừng, có các người..."

Cái gì, cái gì? Bồi Phú không nhớ rõ khi nào mình nói như vậy? Xem ra tên què muốn ở lại nhà mình? Nghĩ thật đẹp, ai muốn dưỡng lão ma chay cho người chứ? Nhưng không thể nói thẳng được, trầm ngâm một lát, "Đại ca, người đừng nóng vội. Cháu người sắp thành thân, phải giữ phòng lớn một chút cho hắn, đồ cưới con dâu chiếm hết một phòng, như vậy bên ta có

chút chậ chội. Lại nói người bên này không phải lí chính nói tìm người sửa chữa cho người sao? Một người ở tự do tự tại. Ta nghĩ dù sao sang năm sẽ xây nhà, đến lúc đó đón người qua ở, người xem thế nào?"

Lúc này trong lòng Thuần đại ca đã có số. Nhiều ngày qua, Lão Thiết Đầu và lí chính đều nói chuyện với hần, hần cho rằng Bồi Phú chỉ kiếm được chút tiền vất vả mà thôi, bây giờ đã không muốn quản về sau còn dựa vào Bồi Phú sao?

Hần đã nghĩ thông suốt, không thể tiếp tục sai, chỉ là không biết mở miệng thế nào khuyên nhủ Bồi Phú.

Bồi Phú lại mở miệng, "Đại ca, ta nghe thôn trang có lời đồn, có phải Lí gia lúc đó làm mất đào, có bí phương, người thân với Nhị thúc công, nhỏ giọng hỏi hần một câu."

Thuần đại ca cảnh tỉnh lại, trầm giọng nói, "Người hỏi cái này làm gì?"

Bồi Phú nháy mắt, "Người không nghe những lời này? Chúng ta có biện pháp phá giải, đều do Lí gia phá hư linh khí của thôn trang. Nếu muốn hóa giải, phải làm từng bước một. Ta nghĩ nếu ta đi hỏi, người ta nhất định cho là ta không có hảo ý. Nếu người đi hỏi coi như là vì thôn trang làm một chuyện tốt."

Thấy Thuần đại ca không gật đầu, Bồi Phú có chút nóng vội, tư thế bất cứ giá nào, "Ta nói thật với người. Nếu ta đem đào đi đổi tiền chẳng phải lợi cho toàn bộ thôn trang sao? Đến lúc đó bên này chú cũng giải, ta cũng có năng lực hiểu kính ngài.

Thuần đại ca cười cười, đáy mắt đã có lãnh ý, "Nga, là như vậy, ta tạm thời đi thử." Nói xong vòng vo câu chuyện, "Nhưng nếu như vậy, về sau ta không có mặt mũi ở lại thôn trang, nghĩ đến Thống Tử ta không thoải mái, nhưng ai kêu cho bọn họ bất nhân làm chi? Người nói đi, bây giờ ta còn hồ đồ."

Bồi Phú thấy hăn đã đồng ý nên không nghĩ thêm. Hăn biết rõ tính tình Thuần đại ca chết vì sĩ diện. Hăn đã xuống nước sẽ không dám nói lung tung. Cho dù là nói lung tung, ai sẽ tin chứ? "Không phải vì ta sợ Thống Tứ sẽ như vậy sao? Sợ hăn về sau làm xằng bậy, nghe thấy hăn nói ngày thứ hai muốn đi chặt gậy trúc, ta kêu người làm giả dấu chân, lại đi vào rừng hành động... Ai nha! người không cần quản nhiều như vậy, dù sao không ai hoài nghi đến người, ta bắt quá là cho người in vài cái dấu chân mà thôi. Hăn bị đuổi đi cũng vì tốt cho thôn trang, chờ sau này ta bao trọn cánh rừng, thôn trang không cho người đi canh rừng, ta cho người đi. Ở tại đó chính là ngày tháng thần tiên."

Lúc này trong lòng Thuần đại ca đã biết, "Vậy là người chặt cây? Vì sao còn nói là bị chú chứ? Lại không cần thiết giải chú, hỏi Nhị thúc công làm gì? Người cũng muốn làm mất đào?"

Bồi Phú mắng thầm, lúc cần thông minh thì không, giờ phút này nghĩ nhiều như vậy làm gì? "Người thôn trang đều nói như vậy, nói vậy là sớm có thành kiến coi Lí gia, cho nên..."

"Cho nên người liền mượn nước đẩy thuyền, muốn đuổi Lí gia đi tự mình ăn mảnh? Muốn chuyển quả đào ra ngoài tự mình kiếm tiền?"

Bồi Phú vừa định nói người đoán chính xác, mới phát hiện không phải Thuần đại ca đang nói chuyện, mà là vài người đang chui vào từ cửa sau rách tung toé, vẻ mặt phần nộ như muốn ăn thịt người.

Hăn thấy có vài bóng dáng quen thuộc, mồ hôi lạnh toát ra.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 343+82: Trong Sáng

Nếu có người lúc này vào cửa sẽ cho là lão hữu gặp nhau vui mừng quá mà khóc, hai tay run run, "Thật sự... thật là các người? Ta..."

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện lạ kỳ, sắc mặt vui sướng lại có chút xấu hổ. Càng trọng yếu hơn là hai người đối diện, sao trông ra vẻ mặt không kiên nhẫn?

Rốt cục có người mở miệng không che giấu được lãnh ý, "Bồi Phú, người cho rằng kiếm tiền trái lương tâm thì có thể tiêu dao khoái hoạt cả đời tự tại? Không bằng cuộc sống trước kia sao lại trốn vào nơi heo hút này? Hừ!"

Thuần đại ca còn không rõ tình huống, thậm chí không biết sau lưng còn cất giấu vài người không liên quan. Kỳ thực Trần Vĩnh Ngọc bọn họ cũng không biết. Lúc vừa tới, Cốc Vũ và Lí Đặc Giang đưa hai người xa lạ tới cũng không kịp giải thích gì, Bồi Phú cũng đã đến nên không thể nói gì, chỉ lắng nghe cục diện này.

Ánh mắt gian tà của Bồi Phú quay tròn, trong lòng thầm mắng những người này sao có thể tìm tới nơi này, vừa nghĩ làm thế nào thoát vòng vây. Năm đó lại thế nào, cũng là mình ra đi không từ biệt. Bây giờ dưới tình huống này gặp lại... năm đó cho là thần không biết quỷ không hay, hăn cảm thấy nhiều lắm là lộn chết không sợ nước sôi.

Nghĩ như vậy, sắc mặt liền lộ vẻ sâu khổ.

Nổi lên cảm xúc còn chưa lên tiếng đã bị người lạnh lùng ngắt ngang, "Bồi Phú, chúng ta cũng không dây dưa với người. Sổ sách năm đó hôm nay coi như hết."

Bồi Phú hi hi ha ha nói: "Lời này nửa khắc hơn cũng nói không xong, hay là chúng ta ngồi xuống chậm rãi tán gẫu."

Hai người tới cũng không nói thêm gì, "Thôn trang đối với người không tệ, ngày lành của người đã bắt đầu nhưng không ngờ người lừa chúng ta. Hôm nay người nói đúng ra là Hoa Nhi đến, có năng lực như thế nào?"

Bồi Phú vẫn là đáng thương bộ dáng, xem ra là muốn trang đến cùng "Các người hãy nghe ta nói, ta có nỗi khổ."

"Nga, chúng ta không biết là kêu chúng ta đem hết vốn liếng ra làm một chuyến mua bán lớn, nhưng hàng chuyển đi không quay lại là có nỗi khổ?"

Một người khác trợn mắt nhìn, "Có gì để nói, trả lại tiền rồi tính. Có biết vài năm nay ta và Canh Tử qua ngày ra sao không? Nếu có ruộng đất làm hộ nông dân thì tốt rồi, nhưng một nhà già trẻ của ta ở trấn trên ăn gió bắc!"

Nghe qua oán khí không ít.

Cốc Vũ ung dung nhìn chăm chăm Bồi Phú, xem hắn có thể kéo dài tới bước kia.

Bồi Phú ra vẻ tội nghiệp, nín lấy Thuần đại ca, "Đại ca, giờ phút này chỉ có người hiểu rõ khổ tâm của ta."

Nếu không có buổi nói chuyện vừa rồi, nghe Bồi Phú nói như vậy nhất định Thuần đại ca sẽ vì Bồi Phú mà tranh biện, đến lúc đó hắn dẫn đường là có thể đạt tới mục đích. Nhưng đáng tiếc là Thuần đại ca do dự, nghe qua những lí do thoái thác của Bồi Phú, hắn đã quyết tâm, người này vì tư lợi

của mình chuyện gì cũng làm được, có thái độ đó với mình, mình vì cái gì mà giúp hẳn?

Thấy ánh mắt Thuần đại ca mê mang, Bồi Phú đành phải lên tiếng, "Lúc đại ca gặp ta là khi nào?"

Lời này vừa ra hiệu quả không biết yếu đi bao nhiêu.

Thuần đại ca cũng mở miệng, buồn thanh hờn dỗi nói: "Hơn hai năm!"

Bồi Phú quay đầu nhìn bọn họ, thấy đối phương nổi giận đùng đùng, lại thấy Thuần đại ca không nói chuyện đành tự nói: "Các người không biết, khi đó không phải là có mấy trận mưa sao? Trái cây thu được, giữa đường bị hư thối không ít. Đến chỗ thu mua nói cách nào cũng không chịu thu, còn nói chúng ta không giữ chữ tín phải bồi thường. Cuối cùng tiền đều bồi hết, tóm lại đều là ta làm không được việc... Sau này nếu không nhờ đại ca thu lữu, chúng ta thật không mặt mũi trở về. Ngay từ đầu cơ không có mà ăn, chuyện này lí chính rõ ràng nhất."

Trần Vĩnh Ngọc không nói gì, lúc Bồi Phú vừa tới quả thật rất đáng thương.

Hai người kia nhìn có chút động dung. Lúc đó quả thật có ước định như vậy, hơn nữa thời tiết không tốt lắm, lúc đi cũng từng lo lắng.

Cốc Vũ thấy lúc bọn họ vừa tới rất tức giận, lúc này thấy bộ dáng Bồi Phú đáng thương như vậy sao không động dung chứ? Nhưng nếu bước này không tiếp, hẳn lại không thừa nhận chuyện đã gây ra ở thôn trang, cho dù Thuần đại ca chỉ chứng hẳn, lúc đó chẳng phải hậu họa vô cùng?

Nàng liền thêm một chút lửa, bật cười, "Ta thật không hiểu, muốn cuốn bạc đào tẩu thì luôn có dấu hiệu a. Có phải người trong nhà cũng biến mất? Một người ra ngoài còn mang theo cả nhà? Lão bản thu hàng rốt cuộc có từng nói gì không?"

Không khí chuẩn bị hòa hoãn xuống lập tức lại bùng lên.

"Ta đã nói! Lão bản cũng chỉ có người biết, rốt cuộc có từng giao dịch hay không chúng ta đều không rõ ràng. Người gặp chuyện ngoài ý muốn, nhưng sao người nhà người ngay cả đứa con nít cũng không thấy? Người đã sớm có dự mưu."

"Ma mãnh nhất chính là người. Ta từng thấy nhà của người. Nếu người không gạt tiền sao có thể ở nhà thượng đẳng?"

Vừa rồi Cốc Vũ nói chuyện, Bồi Phú mím miệng như muốn cắn đứt răng. Lúc này nghe nói thế trong lòng vui sướng, "Là ta vài năm nay buôn bán kiếm được."

Lí Đắc Giang hừ một tiếng, "Lấy mua bán đào Đào trang của chúng ta làm vốn ban đầu đi?"

Bồi Phú gật đầu, nhưng sao cảm thấy là lạ.

Cốc Vũ nhin không được, cứ như vậy không biết sẽ vòng đến chỗ nào, nên mở miệng, "Là cố ý hay vừa khéo trùng hợp cũng thế. Nghĩ lại tình trạng đó, vài người các người làm một lần buôn bán, đa số là đi các nơi thu mua hoa quả đem đến nơi khác bán, kiếm chút tiền vất vả, chẳng qua.... có một người, sợ là không cam lòng vất vả như thế, nên đem tiền vốn vài người hùn nhau vụng trộm bỏ đi muốn làm ăn lớn. Không chỉ có thế, còn lừa người ta một xe quả đào, sau này cũng không biết sao cảm thấy Đào trang chúng ta làm mất đào lợi nhuận không ít, liền nổi lên tâm tư, lại hỏi thăm không ra. Rốt cục trên đường gặp một người thành thật lại nghèo túng, không phí tâm tư có thể tới an cư lạc nghiệp, sinh ý quả đào cũng dễ làm, quen thuộc sao? Chẳng qua lợi ích không đủ lòng tham, lại nghĩ cách muốn chặt cây nói cái gì ông trời trừng phạt. Mọi chuyện thật thuận lợi, nếu cứ như vậy không có người chọc thủng người, có phải về sau quả đào Đào

trang bị người chở đi gia công, toàn bộ thôn trang còn phải mang ơn người?"

Cốc Vũ nói xong, lạnh lùng nhìn Bồi Phú.

Bồi Phú hì hì cười, "Người, nha đầu kia! Thật buồn cười, đang chuyện xưa sao?"

Lí Đắc Giang lắc đầu không nói.

Hai người kia nghe có chút hồ đồ.

Cốc Vũ tiếp tục hỏi, "Sinh ý các người làm được vài năm?"

Bọn họ gật đầu.

Cốc Vũ cười nói: "Đáng tiếc a, đáng tiếc! Vốn không có chứng cứ gì. Nếu người không nói, chúng ta cũng không thể nói gì. Người quên là đi đêm sẽ gặp ma, người thật không ngờ năm đó lừa tiền đào của chúng ta, bây giờ lại an cư ở Đào trang. Này có tính là báo ứng không?"

Ánh mắt Bồi Phú vòng vo mấy vòng, "Muốn hù dọa người hả?"

Hắc tử đại ca ở phía sau cũng đi ra, "Người là đồ siêu lừa đảo! Ở trấn Thanh Sơn, ở khách sạn Lâu Ngoại Lâu, còn nói cái gì nhất định cho chúng ta giá tốt, nhanh như vậy đã quên? Vài năm nay ta không ở thôn trang nên để cho người tiêu dao không coi ai ra gì. Trước kia gạt tiền của chúng ta, bây giờ thì chặt cây? Người giỏi lắm!"

Bồi Phú thấy hắc tử đại ca nhìn quen mắt, nhưng vẫn mạnh miệng, "Người... Các người đi trấn Thanh Sơn làm gì?"

Cốc Vũ cười hì hì nói: "Vì sao chúng ta không thể đi trấn Thanh Sơn? Đáng thương năm đó quả đào bán không ra, nghĩ mọi biện pháp mới có chủ ý này. Người, một kẻ lừa đảo nho nhỏ vốn cũng không gì cùng lắm thì rất

dễ quên. Ai kêu người xui xẻo, gặp đại ca của ta Kinh Trập. Hẳn là người đã gặp qua sẽ không quên, ở cánh rừng thôn trang gặp qua người một lần liền âm thầm tra xét. Cũng may Ngô lão bản còn ở đây, người muốn đi nha môn ăn cơm tù hay đem tiền hối ra."

Việc đã đến nước này, Bồi Phú không ngờ mình ngàn tính vạn tính sao lại gặp người Đào trang, lại nhận ra trong lúc này, có chút trở tay không kịp. Còn chưa biết nói gì, đã bị người tóm lấy, "Nói với hẳn nhiều như vậy làm gì, đưa đi nha môn, không ăn bản tử sao chịu nói thật!"

Chân hẳn mềm nhũn, liệt xuống dưới, "Ta... Ta trả lại bạc."

Trần Vĩnh Ngọc buồn cười, "Chuyện của hai vị huynh đài ta không quản được, nhưng chém nhiều cây của thôn trang chúng ta, một thân cây mười lượng bạc, người tính đi. Còn chuyện hãm hại nhà Thống Tử, cũng không cần người làm gì, sợ là người không thể ở lại thôn trang, vừa khéo nhà của Thống Tử và Thuần đại ca rách nát, thì vào ở thôi. Còn có Tuyên và Hắc tử, các người đi theo hẳn trở về, miễn cho hẳn trốn ở lại."

Hai người khách đi theo Lí Đắc Giang cùng nhau kéo Bồi Phú ra ngoài.

Sự tình xử lý thuận lợi, Trần Vĩnh Ngọc thở phào nhẹ nhõm. Không chỉ xử lý chuyện chặt cây, thôn trang cũng sẽ không nói cái gì ông trời không tha.

Chỉ còn Thuần đại ca có chút ảm đạm: "Ta... Ta đâu còn mặt mũi ở nơi đó."

Nhất thời Trần Vĩnh Ngọc không biết khuyên như thế nào, quay đầu hỏi Cốc Vũ, "Sao người biết rõ ràng như vậy? Kinh Trập thật nhớ được sao?"

Cốc Vũ hì hì cười, "Bá phụ, mấy ngày trước ta nói chuyện bên đây, vừa đúng lúc đại ca viết thư nhắc tới, hẳn nói một chuyện lại kêu Hắc tử đại ca trở về xem, nên đoán ra. Người quên sao, lúc trước ca ta đâu có cùng Hắc

tử đại ca ra ngoài? Ta nghĩ cho dù không gạt chúng ta cũng sẽ lừa người khác, nên hù hấn một hồi, quả nhiên hiện hình."

Cốc Vũ nói đến thoải mái, nếu Bồi Phú biết được không biết có tức giận đến hộc máu không nữa.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 344+83: Rút Tay

Trưa hè, toàn bộ thành Vân Châu yên tĩnh.

Trên đường đá lát tựa hồ đều bốc hơi nước. Người trên đường không ít, nhưng mờ hôi đến ướt đầm là những người bán hàng rong vì sinh kế mà hối hả. Người đi đường thường đi băng qua ngõ nhỏ, qua lại vội vàng, đâu có ai muốn ở trên đường cái làm bánh rán? Hôm nay đúng là một ngày cho người buồn ngủ thả lỏng.

Bát Phường lâu cơ hồ không có khách. Nói cơ hồ là vì ở phía sau loáng thoáng thanh âm nói chuyện. Tấm bình phong khắc hoa ngăn cách, người bên trong nhìn ra bên ngoài dễ dàng, bên ngoài nhìn vào bên trong lại mờ lung.

Hai người bên trong là An Cẩm Hiên và An Cẩm Lâm.

An Cẩm Lâm thấp giọng cùng ca ca nói: "Đại ca, khi nào người mới chịu hiện thân? Ta chỉ sợ hãn đến bước cuối, vạn nhất không thu tay kịp, không phải là An Cư tổn thất sao?"

Từ khi An Cẩm Lâm biết được thân phận An Cẩm Hiên, cả người đột nhiên như năm ba tuổi, không còn nhìn ra bộ dáng được tôi luyện trên thương trường vài năm, hoàn toàn một biểu cảm ta nghe người.

Ngày đó An Cẩm Hiên biết được Tạ Hồng có lui tới với An Cẩm Hoa, nghĩ chỉ là tình huống tạm thời mà thôi. Vô luận như thế nào cũng không tới phiên một "người ngoài" tới làm. Về phần An Cẩm Lâm, sớm biết là An

Cầm Hiên chỉ chờ hần chính miệng thừa nhận, rồi thêm một phen kích động.

Đối với bên ngoài như cũ không nhận thân. An Cầm Hiên cũng không muốn An Cầm Lâm thông báo chuyện của hần. An Cầm Lâm đương nhiên biết lợi hại bên trong nhưng thường xuyên về nhà hơn, thậm chí cùng vị nãi nãi kia, vì sự trở về của An Cầm Hiên, quan hệ cũng hòa dịu không ít. Người trên giường bệnh này, đối với An Cầm Hoa tựa hồ có chút thất vọng. Cháu chắt ở một bên không thể tránh khỏi hồi ức rất nhiều chuyện.

Nhưng cáo già Tạ Hồng không xuất hiện, luôn làm cho bọn họ có cảm giác vô lực. An Cầm Lâm càng cảm giận, "Đại ca, chúng ta không thể cứ chờ như vậy."

An Cầm Hiên hỏi lại, "Nga? Người nói không đợi thì có thể làm cái gì?"

An Cầm Lâm thở dài, "Cứ như vậy hại Cốc Vũ bọn họ lo trốn tránh. Ai biết được bọn họ có tâm tư gì? Chúng ta cứ chờ, tựa hồ không chút nắm chắc, sẽ không..."

An Cầm Hiên có chút bất đắc dĩ. Hần đâu có muốn chờ đợi như vậy. Hiện tại ngay cả tiệm thuê hần cũng không đi, không vì cái gì khác, ít nhất không thể liên lụy bọn họ. Thân nhân bên người hần đã không nhiều, hần không thể để thiếu đi bất cứ ai.

Lúc này đây hần không thể cùng An Cầm Lâm nhiều lời, không phải là không tín nhiệm hần, mà là sợ hần quá mức nóng nảy bỏ qua bước này thì không là chuyện nhỏ. Lần trước tin tức nói vài vóc và tơ tằm của An Cầm Hoa đều xảy ra vấn đề. Đương nhiên, rất nhanh đã bù lại, đồng thời thể lực của Tạ Hồng cũng thâm nhập vào, chẳng lẽ là trùng hợp? Hay là một lòng hỗ trợ sao? Hần không tin, thương nhân nặng hơi đồng, không biết An Cầm Hoa dùng cái gì làm trao đổi, ít nhất trước mắt mà nói căn bản nhìn không ra.

"Cầm Lâm, đừng lo lắng ít nhất còn có chúng ta. Dù hẳn thông minh cũng không thể đoán ra là ta đã trở về. Hành động lén lút, chúng ta đẩy một phen, hưởng chi vị kia trong nhà không phải khờ, chẳng qua nghĩ sai mấu chốt thôi."

An Cầm Lâm và Cầm Hiên nhận thân, là lặng lẽ tiến hành. Chuyện này có lẽ những người khác không rõ, nhưng An Cầm Lâm biết, người thứ nhất dĩ nhiên là Tạ Hồng, nhìn sang sảng có khí phách một người làm ăn, rất có khả năng là đối thủ của bọn hắn. Không chỉ có cha mẹ đại ca, còn có cha mẹ của mình, có lẽ đều bị hắn hạ thủ. Mặc kệ như thế nào, biết được hai người không có thù hận ràng buộc, hẳn thở dài nhẹ nhõm. Nhiều nhất là năm đó nãy nãi không để ý tình nghĩa thôi, có nghĩa là An Cầm Hiên không là người tàn nhẫn, hẳn muốn trả thù thì như thế nào? Bên kia ít nhất không lo lắng tánh mạng, việc khác hẳn không quản được, cũng không muốn quản.

Hai người sát vào nhau nói chuyện. An Cầm Lâm nở nụ cười, vỗ vào bàn một cái, làm trà ở trong chén sóng sánh, "Để coi bọn hắn còn không lòi đuôi!" Nói xong cáo từ, tựa hồ như không muốn chờ thêm khắc nào, "Đại ca, ta đi thêm lửa, sự tình còn nhiều khó khăn, coi như ta quấy rối."

Nói xong vội vàng đi, thật giống tính tình của hắn.

An Cầm Hiên hoà hoãn ngồi yên, hé mắt nhìn ánh mặt trời bên ngoài, đầu ngón tay vuốt ve cái cốc, đem nước trà bên trong đổ bỏ, rồi rót đầy một ly khác, hương trà toả ra bốn phía, rồi mới lười nhác nói: "Tới lúc nào?"

Phía sau bình phong khắc hoa lộ ra một đôi giày vải, một nam tử ôn nhuận như trăng bước ra, "Sau lưng người cũng có mắt à! Ta ở đối diện Cầm Lâm, hắn chưa phát hiện ra ta."

"Kinh Trập, người quên. Chúng ta là giao tình gì, người vừa tới là ta đã ngửi được mùi của người." An Cầm Hiên không quay đầu lại, chờ Kinh

Trập ngồi vào phía đối diện, nhìn hăn nói, "Người cầm tinh con chó sao? Khứu giác, gần đây nhất người được cái gì rồi? Huống hồ, hai huynh đệ chúng ta, ta từ xa tới vậy mà để ta uống nước trà thừa lại của hăn à?"

Rõ ràng là nói lời trách móc nhưng khóe miệng hăn vểnh lên, ánh mắt trong sáng, không biết còn tưởng hăn đang bàn thơ nói phú.

Lúc Kinh Trập đi lên, vừa khéo nghe thấy có người hỏi thăm, đại khái là hai người tạp dịch, một người nói có người ra bạc muốn tin tức, nói không chừng lại có chiêu gì. Một người khác ngáp dài nói, có tin tức gì chứ, người bị ngốc à! Hai người bọn họ luôn đi chung, nếu có người đến, đi lấy thêm cái cốc là biết, không thừa dịp nịnh nọt, đến lúc làm sai chuyện mới kêu mất nhiều hơn được.

Kinh Trập có chút buồn cười, An Cẩm Hiên tất nhiên biết nơi này có người nhìn ngó, nhưng vẫn như cũ lựa chọn Bát Phương Lô, vì sao? Có người trông coi nơi này, lại là người "quen", ngược lại càng thêm an toàn. Mà mình, dĩ nhiên không đi lên từ thang lầu bình thường. Giao tình của Cốc Vũ và Lư nhị nãi nãi Bát Phương Lô rất tốt. Nếu đối phương nếu cho rằng thu mua một hai tên tạp dịch ở Bát Phương Lô có thể nghe được tin tức, thật là quá coi thường người.

Hăn không nghĩ nhiều, cầm ly trà lên uống một ngụm trà. Vừa rồi An Cẩm Hiên nói qua, An Cẩm Lâm không uống trà, chẳng qua người khác không biết thôi, "Cẩm Hiên, chuyện bên đây sợ là không dễ làm."

"Dĩ nhiên là không dễ làm ."

Kinh Trập nhắc nhở lần nữa , "Đợi đến mùa thu, nếu hăn còn chưa động thủ, là chúng ta nhìn nhầm."

An Cẩm Hiên nhìn Kinh Trập lắc đầu, khẳng định nói, "Không, không đợi được đến mùa thu. Ta tưởng hăn đã bắt đầu động thủ nhưng kỳ quái là ta tìm không thấy dấu vết để lại. Không biết vì sao, lúc này ta hy vọng An

Cầm Hoa có thể thông minh một chút, đừng để người tính kế thâm nhập vào, còn để ta cướp về. Sự việc này quá mệt mỏi, ta vốn nghĩ đã đến lúc trả thù nhưng không nghĩ đến sẽ liên lụy nhiều như vậy. Tuy trên danh nghĩa là một nhà, ta cũng không muốn chọc chuyện của hã."

Kinh Trập ha ha cười ý vị thâm trường nhìn An Cầm Hiên, "Sợ là người không chạy được. Vì sao thấy được hã muốn động thủ?"

An Cầm Hiên nhìn Kinh Trập, "Người không biết, chọn mua tư bên kia, hã chiếm bộ phận lớn nhất. Hai ngày trước ta nghe nói, vài sư phụ của phường nhuộm An Cư đã bỏ đi. Vốn chuyện này cũng không có gì, hã tất nhiên là không để ý. Chúng ta theo dõi lại phát hiện vài đại sư phụ kia không đi nơi khác, mà là đi Bình Châu. Sự trùng hợp này không đơn giản."

Kinh Trập gật đầu. từ khi Cốc Vũ đi, An Cầm Hiên một lòng làm việc, khứu giác trở nên linh mẫn vô cùng, vì thế không nói lời vô nghĩa, "Vậy người nghĩ Tạ Hồng muốn làm gì?"

"Còn không dám khẳng định, nhưng ta nghĩ nếu An Cầm Hoa không lấy không được vật đó, không giao được hàng cho chọn mua tư, tất nhiên An Cư sẽ không còn. Với tính tình của hã, hã nhất định đi tìm Tạ gia trước, cũng không biết dùng cái gì để trao đổi. Ta không dám xác định, nếu An Cư gặp chuyện không may, Tạ Hồng sẽ được lợi ích gì đáng cho hã ngay từ đầu bày ra thiên la địa võng."

Kinh Trập cũng không loanh quanh. Hã hiểu rõ lúc này trong lòng Cầm Hiên nghĩ cái gì, "Vì thế người không chờ nữa, hiện tại cố động Cầm Lâm trở về. Nguy cơ của hã xưởng không rõ ràng, người liên kê hã làm thành rõ ràng. Dù sao An Cầm Hoa và An Cầm Lâm, huynh đệ hai người bất hòa muốn tranh gia sản mọi người đều biết, đến lúc đó mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, ít nhất Tạ gia sẽ sớm lộ diện, mà người, cũng vừa kịp bổ cứu."

An Cẩm Hiên cười khỗ, "Chưa nói tới bổ cứu, ta chỉ muốn biết hăn muốn làm gì."

Hết thấy như thường.

Câu chuyện dừng lại ở đây. Kinh Trập đứng lên rồi đi bị Cẩm Hiên gọi lại, "Lần này người đến có tin tức Cốc Vũ sao?"

Kinh Trập dừng lại, "Ta còn tưởng là người quên. Ta làm ca ca không thể để muội muội đứng mũi chịu sào. Tin tốt! Năm đó chúng ta bị lừa một xe quả đào, phỏng chừng nàng có thể thu về."

An Cẩm Hiên ngó ra, lần đầu tiên hăn cảm thấy hoàn toàn không biết gì về Cốc Vũ cả, nhưng nóng vội không tốt, đành phải hỏi: "Nói gì mà ta không hiểu, tiền quả đào gì?"

"Người không nhớ rõ sao? Năm đó chúng ta đi chung quanh bán quả đào, rốt cục kẻ lừa đảo kia rất có khả năng ở thôn trang. Coi như nàng tìm được việc để làm. Còn có mùa thu năm nay nếu thuận lợi có thể sẽ về một chuyến. Nàng không có chuyện gì nhưng người cũng nên sớm xử lý tốt mọi chuyện. Cốc Vũ không còn nhỏ."

Lúc đầu An Cẩm Hiên nghe Kinh Trập nói chuyện bán đào năm xưa, còn chưa kịp nhớ lại đã chuyển tới việc hôn nhân của mình, bị sắc nước trà, khụ khụ hai tiếng rồi lập tức cãi lại, "Thì như thế nào? Lão huynh người phải rõ ràng, Cốc Vũ là muội muội người không phải là tỷ tỷ người, dù sao cũng đến phiên người trước, ai nói buôn bán không thể thành thân?"

Kinh Trập đổi giọng, "Vô luận như thế nào, nếu chuyện bên này không xử lý xong, ta sẽ không để Cốc Vũ trở về."

Sao Cẩm Hiên không nghĩ như vậy nhưng nghe Kinh Trập nói trong lòng không tránh khỏi rối loạn. Rõ ràng mới đi không bao lâu, sao lại cảm thấy

như bị cắt đứt? Một phong thơ cũng không có, muốn biết gì cũng phải thông qua Kinh Trập.

Hắn hận không thể buông hết thả, đi thẳng đến Đào trang, nhưng lý trí lại nói hắn không thể làm như vậy. Dù là đi thì lại thế nào? Dù Cốc Vũ ở cùng hắn thì có năng lực gì? Về sau qua những tháng ngày long bông, không biết tay trong khi nào sẽ gây sóng gió. Đây không phải là ý nguyện của hắn.

Như vậy, chỉ có thể mau chóng kết thúc chuyện bên này.

Nghĩ như vậy, hắn không nghĩ ngợi thêm. Lúc trước không phải Cốc Vũ từng nói cùng nhau tiến thoái, có chuyện gì cùng nhau ứng phó. Bây giờ nàng trở lại Đào trang, chẳng lẽ là không muốn mình bị trói buộc?

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 345+84: Đường Ra Phương Nào

Pháo nổ đì đùng, chiêng trống vang trời.

Ăn mừng thứ nhất, ôn thần rời đi. Cả nhà Bồi Phú sau khi bồi thường bạc cho thôn trang, cùng lúc thanh toán nợ cũ, kết quả là tân tân khổ khổ tính kế lâu như vậy bồi thường sạch sẽ, không cam lòng nhưng sợ bị cáo lên nha môn ngồi tù, đành phải mang theo cả nhà xám xịt mà đi. Ăn mừng thứ hai, trong khoảng thời gian này u ám trong lòng người Đào trang đã biến mất. Đã do Bồi Phú tính kế, như vậy những lời đồn tự sụp đổ, về sau như cũ qua những ngày bình tĩnh an tường. Ăn mừng thứ ba, Thống Tử và Tiểu Bình chuyển vào nhà của Bồi Phú xây dựng mấy năm nay. Tuy bọn họ có chút ngạc nhiên nhưng cuối cùng cũng bị thuyết phục, coi như là giúp đỡ trông coi tòa nhà đó. Về sau nếu ai có vấn đề về nhà ở cũng có thể chuyển vào. Dù thuyết phục thế nào Thuần đại ca cũng không chịu, nhất quyết ở lại nhà của mình, mọi người đành phải tổ chức cử người đi giúp đỡ sửa chữa lại.

Tiếng pháo chiêng trống thường dùng trong dịp chúc mừng thăng quan. Kỳ thực thăng quan là thật, xua đi xúi quẩy cũng là thực.

Cốc Vũ đứng ở cửa nhà, sáng sớm cũng đã đi qua. Trong lòng Tiểu Bình có chút không thoải mái, nàng khuyên một hồi, "Về sau thanh thân ổn định ở, nhà này không phải của Bồi Phú mà là đền bồi cho thôn trang, nếu không có người ở sẽ dễ dàng hư hại. Các người vào ở vừa khéo thích hợp, chờ về sau tốt hơn sẽ tự mình xây nhà lúc đó chẳng phải giống nhau, bằng không hiện tại không có người ở, về sau có người muốn ở lại không có chỗ,

các người coi như là trông coi, cũng vì thôn trang ra một phần lực." Có thể Tiểu Bình mới không nói gì thêm.

Lúc này Cốc Vũ nghe âm thanh vang dội không khỏi nhớ tới cảnh tượng trước kia người lao động đánh địa chủ, tuy chưa có thấy qua, nhưng là đại khái nghe nói. Là như vậy? Rất nhanh bật cười vì ý nghĩ của mình.

Sau khi cười xong đã có một tia cay đắng len lõi trong lòng.

Không thể coi như không có gì xảy ra. Mấy nơi trong rừng đào bị chặt giống như miệng vết thương bị xé rách, chói mắt kinh tâm. Chuyện bên An Cẩm Hiên cũng không biết như thế nào. Thư của Kinh Trập thảo luận nói lui về Đào trang, không là lui mà là tiến. Cho tới bây giờ Cốc Vũ cũng không hiểu rõ ý tứ đó. Mặt khác, chuyện xảy ra như nói với Cốc Vũ, thôn trang cũng không thái bình. Tuy vài nhà khá giả nhưng đại bộ phận là nông dân vẫn khổ cùng. Xem nơi Thuần đại ca ở, nếu hắn có biện pháp đâu cần phải làm như vậy? Còn có Thống Tử và Tiểu Bình, có sức khoẻ lại không có ruộng, muốn qua ngày lành cũng không được. Tuy lời đồn do Bồi Phú truyền ra, nhưng nếu người thôn trang không có chút ý tưởng, sao lại truyền đi nhanh chóng như thế.

Nàng không nghĩ như thế nhưng lại có cách nào có thể lấy lùi làm tiến, có năng lực để người thôn trang không còn khổ. Hiện tại nàng không nghĩ ra được. Tính đến sinh ý của mình, nứt đào, dù trúng mùa cũng không cần nhiều người. Cửa hàng gia cụ cần phải có tay nghề mới được. Máy tuốt hạt càng không thể giúp gì. Nàng cảm thấy một khi mình tìm được, có lẽ vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng, lúc này một cái gậy đầu cũng không.

Hạ Xuyên cầm bánh trong tay, lại có một xâu gừng ngâm xuyên vào cây trúc, vui mừng chạy đến bên người Cốc Vũ, "Nhị tỷ! Ta vào bếp lấy, ăn ngon lắm!" Vừa nói vừa đưa xâu trúc tới bên miệng Cốc Vũ.

Cốc Vũ há mồm cắn một khối trên cùng, cay, giòn, ăn thoải mái. Hắn một thân mồ hôi, không có một chút phiền não. Từ lúc trong thành về thôn trang, tựa hồ cho tới bây giờ hắn không cảm thấy không quen, ngược lại thường nhắc tới, muốn chuẩn bị thứ này cho cha mẹ, cái kia cho Nhị thúc công, ngay cả Khưu thẩm cũng không quên. Hiện tại hắn cầm gừng trong tay, gừng non cắt thành lát ngâm cùng với tiêu, mùa hè ăn thì không còn gì tốt hơn. Cốc Vũ ăn một miếng cảm thấy có chút cay, không biết Hạ Xuyên đưa nhỏ này mới mấy tuổi làm sao mà ăn, không khỏi lo lắng, "Người không thể ăn tạp như vậy. Ăn cay coi chừng đau bụng. Theo kiểu ăn của người thì không nên ăn nhiều, bằng không lúc đi về béo biến thành quả cầu."

Hạ Xuyên ha ha vui sướng, vẻ mặt lơ đãng, "Biến thành cầu ta sẽ không cần đi, lăn mau hơn!"

Cốc Vũ trừng mắt, còn chưa nghĩ ra phải giáo huấn hắn thế nào thì Hạ Xuyên đã lịch bạch chạy vào nhà, "Hai người các người, ta đã lấy được thức ăn, mau ăn đi!"

Thời tiết nói thay đổi là thay đổi. Vừa mới nắng chói chang, mây vừa tới trời liền âm u, gió nổi lên, thổi bụi mù mịt, mưa to tầm tã rơi xuống, hơi nước ngập không gian. Mọi người vô cùng náo nhiệt tránh ở trong phòng nhưng không khí vui mừng không hề giảm. Một đám tụ lại tán gẫu.

Mưa tới nhanh đi cũng nhanh. Sau cơn mưa to mát mẻ không ít. Mùi bùn đất lan toả trong không khí, len vào xoang mũi. Vùng đất cao hơn của thôn trang trở nên gồ ghề. Một dòng nước nhỏ chảy quanh qua đám bùn lầy xuôi về hướng thấp. Vài đứa nhỏ bắt chắp bùn lầy, chân trần đang đùa với nước, thờ ơ không để ý đến tiếng của mẹ mình đang quát to. Đám thiếu niên nhất thời hưng trí, rủ nhau cầm lưới ra sông bắt cá.

Ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu xuống. Phía chân trời ẩn hiện cầu vồng.

Hạ Xuyên thấy náo nhiệt như vậy dĩ nhiên ngồi không yên, mang theo Tiểu Hàn, Đại Hàn đi tìm một cái sọt đựng cá.

Cốc Vũ phát hoảng, "Không thể đi bờ sông!" Bộ dáng không thể thương lượng.

Thấy bọn họ cương quyết không chịu bỏ qua cơ hội, Cốc Vũ nhớ đến lúc trước bọn họ còn chui vào đồng rơm trốn, trong lòng biết hôm nay chạy không thoát, mình một người không thể nhìn bọn hắn chăm chăm, đành phải nghĩ cách làm cho bọn họ đánh mất ý niệm, "Hay là, chúng ta... chúng ta đi rừng cây hái mộc nhĩ đi, vừa vận buổi tối cùng nhau ăn."

Hạ Xuyên lập tức nói tốt, "Đúng, chúng ta đi hái mộc nhĩ đi. Nếu chúng ta đều đi bắt cá, đến lúc đó chỉ có thể ăn cá. Chúng ta đi hái mộc nhĩ, lại nói bắt cá phải có sức, chúng ta chỉ có thể bắt được cá nhỏ, so với hái mộc nhĩ khẳng định chúng ta hái mau hơn rất nhiều.

Tiểu tử này còn có thể ngênh ngang tránh sở đoản?

Tiểu Hàn hoà theo, "Ta biết nơi nào có, lần trước ta đi theo nương ta tới hái."

Đại Hàn có chút không hiểu, vò đầu hỏi, "Chúng ta hái mộc nhĩ so với bọn hắn mau hơn?"

Hạ Xuyên chọc vào đầu hắn, "Thực ngốc, chúng ta xoay người nhanh gọn hơn, bọn họ xoay người rồi hái đương nhiên chậm. Giống Nhị bá phụ, bàn tay lớn như vậy, mộc nhĩ cũng không dễ hái, chúng ta... "

Bốn người cười ha ha, Cốc Vũ lập tức phân phó, "Các người qua bên kia sân lấy giỏ trúc, một người một cái xem ai hái nhiều hơn."

Ba đứa nhỏ lập tức chạy như bay đi. Cốc Vũ dẫn theo bọn họ, đi ra phía sau nói một tiếng với Giang Thị đang nấu cơm, "Giang bá mẫu, ta dẫn bọn

hắn đi cánh rừng bên kia hái mộc nhĩ, không lâu sẽ trở lại."

Mặc dù có nắng nhưng không gắt, chiếu vào bọt nước phát ra ánh sáng rực rỡ, bùn trên đường mềm nhũn, in dấu chân dẫm lên trên. Ba đứa nhỏ và một cô nương, tay cầm giỏ trúc, thay một quần áo vải thô ngắn, trông rất có khuôn có dạng. Người qua đường hỏi đi làm gì, mấy đứa nhỏ lại ấp úng, thì ra là: "Không nói cho bọn họ, chờ bọn hắn ăn mới nói là chúng ta hái."

Tiểu tử này thật nhiều ý kiến.

Mộc nhĩ sinh trưởng ở cạnh bụi cỏ trong rừng, xanh biếc nửa trong suốt nhìn rất khả quan, cầm trong tay rất đầy đặn, có chút giống như một miếng thạch hoa quả. Cốc Vũ không có mang rổ, xoay người hái một ít bỏ vào rổ của Hạ Xuyên, hắn vội lấy tay che, "Không cần bỏ vào rổ của ta, lát nữa ta thắng lại không được tính." Tiểu Hàn, Đại Hàn cũng như vậy, Cốc Vũ nhìn mộc nhĩ trên tay bị ghét bỏ, không khỏi buồn cười, chống thắt lưng đứng lên nhìn bọn hắn giống như con chuột nhỏ đang chui rúc.

Cốc Vũ chân trần đứng trên cỏ, cỏ thấm qua nước mưa mềm nhũn, lại có chút ngứa. Chung quanh vài tên tiểu tử đang thu thập mộc nhĩ, xa một chút là thượng lưu sông, có người chống thuyền nhỏ bắt cá, bên cạnh là rừng đào, ngẫu nhiên có thể thấy được vài quả đào chín muộn, bình tĩnh vui mừng. Cốc Vũ nghĩ đến cái gì, mắt sáng ngời.

Mà giờ phút này ở thành Vân Châu không bình tĩnh như thế.

Cửa hàng An Cư lâm vào nguy cơ. Sư phụ rành nghề đồng loạt bỏ việc mà đi.

An Cẩm Hoa hứa hẹn tăng tiền gia công, lại hứa hẹn công ích thoả đáng như phường nhuộm thành bắc, nhưng không có tác dụng gì, sút đầu mé trán.

An Cầm Hiên nhàn nhã chờ xem kết quả, như cũ tới lui giữa phòng nhuộm và cửa hàng, lại thường xuyên đi Bát Phương Lâu uống trà ăn cơm, rất thoải mái tự tại.

Nghe được tiếng bước chân lên lầu có chút dồn dập, An Cầm Lâm xuất hiện trong tầm mắt, "Đại ca, có việc lạ."

An Cầm Hiên vốn đang chờ tin tức từ An Cầm Lâm, muốn xem đến cuối cùng Tạ Hồng có lộ diện hay không. Nghe An Cầm Lâm nói như vậy, bất động thanh sắc hỏi: "Tạ Hồng không có động tĩnh gì sao?"

An Cầm Lâm ngồi xuống, cầm lấy cái cốc trên bàn, thấy bên trong là nước trà, lại buông xuống, nuốt một ngụm nước miếng, "Không biết có phải là Tạ Hồng không, dù sao những người này bỏ đi, hẳn không có biện pháp gì. Hôm nay một đám sư phụ từ Bình Châu đến. Buổi sáng lúc ra cửa ta cố ý dò xét hẳn vài câu, những người đó dĩ nhiên là từ Bình Châu đến, chẳng lẽ là Tạ Hồng cho hẳn mượn, đây là tình huống gì?"

An Cầm Hiên nhướng mày. Hẳn thật sự không biết Tạ Hồng muốn làm gì, chẳng lẽ thật là quan hệ hợp tác đôi bên cùng có lợi? Thoạt nhìn lại không giống, nếu là như vậy sẽ không có chuyện năm đó. Theo tin tức từ Kinh Trập thì sẽ không là như thế này. Theo lý mà nói, lúc này Tạ Hồng nên hy vọng An Cư không tốt, tiếp đến là trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Nếu hiện tại bất động, đại khái chỉ có một khả năng, chính là thời cơ chưa tới, đối thủ kiên nhẫn chờ.

An Cầm Hiên giữ chặt An Cầm Lâm, "Người không cần lo lắng, nếu bây giờ hẳn ra tay, nhiều lắm là chuyện bên hẳn, không liên lụy đến chúng ta. Hẳn ở Bình Châu, chúng ta ở Vân Châu, An Đại xảy ra chuyện, thu lợi lớn nhất dĩ nhiên là người. Hẳn đối phó được một người sẽ có người kế tiếp,

không bằng giúp An Đại một phen, trước mượn sức sau hồi mã thương. Năm đó.... chẳng phải như thế sao?"

An Cầm Lâm nghe, chính là lý này, nhưng lại không cam lòng, "Thật là cáo già! Bất quá ta cũng không muốn đợi, không phải muốn chúng ta tranh chấp sao? Không biết còn có thể rơi vào cạm bẫy gì nữa, vừa vặn sư phụ bỏ việc không có nơi đi, chúng ta thu vào, hẳn sẽ không phục, cục diện như vậy thấy thế nào?"

An Cầm Hiên gật đầu, "Chẳng qua không cần kéo lâu lắm. Hẳn có toàn bộ An Cư gia nghiệp, chúng ta quả thật không kéo dài nổi, mọi thứ đều do mình kiếm từng chút mới có."

"Yên tâm, trong lòng ta đều biết."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 346+85: Xuống Tay

Thình lình bất ngờ, qua một mùa hè bình tĩnh không có thác thỏm. Chuyện An Cầm Hiên lo đều không phát sinh, ngoại trừ quan hệ của An Cầm Lâm và An Cầm Hoa tiếp tục ác liệt không thể tránh khỏi, nhưng tình huống như vậy làm hấn càng thêm lo lắng.

Sau việc này, An Cầm Hoa tựa hồ càng nể trọng Tạ gia, ra vào có chút đặc ý vênh vào.

Chớp mắt, mùa hè đã kết thúc.

Đã tròn một năm, thời gian giao hàng đã đến. Bắt đầu từ năm trước, mặc kệ là An Cầm Hiên hay là An Cầm Hoa, thậm chí vài thành quanh đó, đều phải vận chuyển đến Liễu Thành. Muốn đi Liễu Thành, phải từ Vân Châu đến Bình Châu, rồi theo đường thủy đến Liễu Thành. Người cùng tuyến đường chuẩn bị người ngựa bắt đầu vận chuyển. Đầu mùa đông sẽ có người đến thông tri năm sau cần chuẩn bị những gì.

Thương gia chỉ có thể nghe theo quan gia. An Cầm Hiên không yên lòng, tự mình đi một lần, cũng không có vấn đề gì lớn. Lại nói cũng không quá xa, đi về không hết một tháng, huống hồ chi phí trên đường đi cũng không do mình chi trả. Đi qua một chuyến là an tâm, chỉ dặn dò những người đó dè dặt cẩn thận.

Đám hàng cuối cùng cũng đưa đi. An Cầm Hiên ở trong phường nhuộm, cuối cùng tâm tình cũng bình phục. Vừa rồi, nghe Đoàn Vô Vi nói Cốc Vũ và Hạ Xuyên đã trở về thành được mấy ngày rồi. Hấn bắt chấp đi về hướng nhà Cốc Vũ, gần tới nơi bị kéo lại. Hấn đành phải cản rằng đi đến từ lâu

đối diện tiệm thêu, từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, Nguyên Dật Tú Trang mở cửa buôn bán, Cốc Vũ lại ngồi ở cửa thêu gì đó, ngẫu nhiên ngẩng đầu cười mỉm.

Hết thảy đều tốt nhưng so với lúc rời đi thì trầm tĩnh hơn một chút.

Khoảng cách gần như vậy, chỉ cần lớn tiếng một chút là có thể nghe thấy, nhưng chân hắc không thể bước tới.

Nàng hoàn hảo, Cẩm Hiên yên lòng, lại đánh giá một lát, muốn đem hình ảnh này khắc vào lòng, lại sợ nhịn không được sẽ bị thất bại trong gang tấc. Đã đi đến bước này, so với ai hắc rõ ràng hơn hết, Cốc Vũ không phải là người thêu thùa; Huống chi mặt trời như vậy, tuy nàng ngồi ở cửa, nhưng vẫn nóng hầm hập. Hắc đàn ông phải rời đi.

Đoàn Vô Vi đi theo phía sau hắc có chút bất đắc dĩ, "Thật không biết là nghĩ như thế nào nữa, gấp thành dạng này. Thật vất vả gặp mặt thì cố tình lung lay liếc mắt một cái rồi đi."

Lúc này hắc còn tưởng nàng thêu hoa, khoe miệng còn nét cười. Lần tới hắc sẽ nói với nàng, không cần thiết ngồi ở cửa.

Cảnh tượng ở phường nhuộm thường khí thế ngất trời, hiện tại đã yên tĩnh không ít. Mọi người nỗ lực nhuộm vải, thành phẩm đã đều chờ đi. Bọn tiểu nhị đẩy nhanh tốc độ, hiện tại đã đến lúc được nghỉ ba ngày.

Từ giờ đến cuối năm, hắc có thời gian nghỉ làm thế nào đối phó với Tạ Hồng.

Chuyện cho tới bây giờ hắc đã không thể chờ tiếp. Ai từng nói qua, tiền công là phòng ngự tốt nhất, nếu không thể, chẳng lẽ cứ để bóng ma đó vây quanh? Càng trọng yếu hơn là, hắc không muốn một lần nữa nhìn thấy Cốc Vũ là lúc im ắng như vậy, ngay cả một câu cũng không thể nói.

Tạ Hồng ở Bình Châu, đang ở trong nhà mình, hết thấy đều nằm trong lòng bàn tay.

Hắn làm được bước này, đã qua lúc cần mình ra mặt, nên trong mắt người ở bên ngoài hắn đang hưởng thanh phúc. Mua bán có lớp trẻ quản lý, luôn không ngừng phát triển. Hắn có trù tính của mình, nhìn cháu đang ngâm kẹo chơi đùa dương dương tự đắc, chẳng qua ngay cả người trong nhà đều giấu diếm thôi.

Liêu quản sự đặc lực của hắn vào cửa, trong mắt mang ý cười, "Lão gia, trong vườn gặp một vài khi con, ngu xuẩn nói ta tiêu diêu tự tại khoái hoạt, hết cách chỉ có thể tùy tiện xả bỏ họ một hồi, cũng may không có trì hoãn đại sự."

Lông mi Tạ Hồng khẽ chớp, thanh âm vang dội, "Vô phương, sư phụ chúng ta đưa đi đều đã trở lại?"

Ý tứ muốn nói chuyện chính sự, nét tươi cười phù phiếm trên gương mặt tròn béo phệ của Liêu quản sự trở thành hư không, khụ khụ hai tiếng cúi đầu nói: "Đều đã trở lại. An Đại bên kia phỏng chừng không thể dùng người. Lúc trước bỏ đi một đám, lúc chúng ta cho người tới hỗ trợ, hắn làm như không có chuyện gì. Hiện tại mọi chuyện kết thúc mới bắt đầu xem xét. Ở thành Vân Châu bỏ thêm bạc cũng không mời được người, sợ là có chút khó khăn. Hắn muốn lấy người chúng ta đưa qua, ta từ chối."

Tạ Hồng uống trà, nghiền ngẫm cười nói: "Hắn giống cha hắn năm xưa, xuẩn!"

Trên thương trường vốn không nên tin nhiệm nề trọng người khác, đến lúc bị phản bội bị nắm cổ họng thì hối hận đã muộn. Đáng tiếc vì tranh gia sản, An Đại căn bản không cố kị gì. Năm xưa gia huấn An Cư chỉ truyền đích tôn, tuy có chút không tình hợp lý nhưng là gia huấn, lúc đó chẳng

phải để An Đại dụng tâm kín đáo đánh vỡ. Nếu muốn viên mãn, chung quy không dễ.

Liêu quán gia thấy lão gia đang suy xét, một câu dư thừa cũng không nói, lẳng lặng đứng yên.

Mãi đến khi Tạ Hồng lên tiếng hỏi, "Bên An Cầm Lâm như thế nào?"

"Cùng An Cư thành thế nước lửa."

Tạ Hồng trầm ngâm một lát, lắc đầu thở dài, "Bên An Cầm Lâm thì không ngại, chẳng qua hấn dựa vào Kim lão bản, nhưng không biết tiểu tử đó từ đâu đến, thời gian ngắn ngủn chỉ có vài năm đã có thể chống lại An Cư, chúng ta không thể không tự nhận già."

Liêu quán sự không nịnh hót, cũng không để Tạ Hồng không thoải mái, bình bình nói: "Lão gia nói đi đâu. Kim lão bản tuổi trẻ, có thể có gia nghiệp như vậy chứng tỏ bản sự không nhỏ, nhưng là nhà thương nhân, nếu An Cư gặp chuyện không may, dù hấn có lòng giúp đỡ chỉ sợ hữu tâm vô lực, huống chi không là thân thuộc gì."

Một câu nói, Kim lão bản, không là đối thủ của bọn họ. Dù có giao tình với An Cầm Lâm cũng không có khả năng táng gia bại sản vì họ.

Tạ Hồng có bất an, nghe xong lời của Liêu quán sự, buông lỏng không ít, thầm nghĩ mình nghĩ nhiều. Quyết đoán của năm xưa đi đâu mất rồi, thương trường tối kị loại chần chừ do dự này.

Tuy thế, hấn vẫn cẩn thận hỏi thêm một câu, "Hấn có liên quan gì với Tô gia?"

Liêu quán sự khe khẽ thở dài, cũng có chút ý tưởng. Mấy năm nay lão gia không bằng trước kia. Kim lão bản vốn không trực diện xung đột với bọn họ. Cho dù hấn kết bọn với An Cầm Lâm, về sau An Cư gặp chuyện

không may sẽ không thể táng gia bại sản hỗ trợ. Đến lúc nuốt An Cư, Kim lão bản chiếm một phần dễ như trở bàn tay.

Nhưng lão gia phân phó không thể không đi làm, "Lão gia, dĩ nhiên là nghe người. Nghe nói Kim lão bản nguyên có hôn ước với nhà tri châu, sau này vì một nữ tử mà phản bội. Con gái nuôi của tri châu nản lòng thoái chí, về thôn trang không thấy người, chắc là chờ sự việc này phai nhạt mới trở về. Đầu tháng công tử nhà tri châu trở về, chúng ta cho người theo dõi thấy hai người không có gặp nhau. Sau cô nương Lí gia trở về một chuyến, đến đi vội vàng lại không liên quan."

Nghe thế Tạ Hồng cười ha ha, "Tốt, tốt. Thật sự Kim lão bản có lòng tương trợ, ta sẽ làm cho bọn họ hết thấy ngã xuống. Người như vậy dù có chút bản sự, cũng không có quan hệ sâu sắc với nhà Tô Thủ Nghiêm. Trước kia ta sợ có bên đó trợ lực, thẳng nhóc con đã không biết lợi dụng, bây giờ còn có gì mà sợ? Chỉ sợ chúng ta làm cho hãn khó coi, không chừng Tô gia càng cảm kích chúng ta. Liêu Nguyên, người nói, có phải mấy năm nay ta quá mức cho cẩn thận không?"

Liêu quản sự gật đầu mỉm cười, "Cẩn thận chạy thuyền vạn năm, một chiêu không sơ xảy."

"Không cần chú ý bên kia nữa, miễn cho đả thảo kinh xà, ngược lại không đẹp."

Liêu quản sự thở phào nhẹ nhõm, hãn đã sớm muốn ngừng theo dõi, một chút tin tức cũng không có, người cũng mệt mỏi, quan trọng là thấy như mình đang làm chuyện ngu ngốc.

Tạ Hồng vẫy tay, "Bên kia xuất phát được mấy ngày rồi?"

"Nhóm đầu tiên đã vào giới phận Bình Châu của chúng ta."

Mắt Tạ Hồng sáng lên, bàn tay to quơ một vòng, "Động thủ đi."

Liêu quản sự trả lời rồi. Mọi thứ đã sớm chuẩn bị, phái người đi đã lâu, chờ lúc qua sơn nhai, đó là thời cơ.

Lần này đương nhiên An Cẩm Hoa không đi cùng. Hãn là người không thể chịu khổ, chỉ muốn ở nhà tiêu điều tự tại, chờ nhận tin tức tốt, nhân tiện phân phó người đi làm, muốn chuẩn bị lấy sư phụ bên An Cẩm Lâm. Tiền công trả rất cao, nhưng đây là nhóm sư phụ trước kia bỏ đi vì tiền công ít. Hiện tại hết thầy đều đã làm xong, cứ việc ra giá cao như bên kia, lại luôn không nở, bởi vậy không có người đi qua.

Hãn cũng không phiền, chỉ còn chờ mọi việc xong xuôi, đi Bình Châu hay đi Định Châu mượn người, có tiền còn sợ không tìm ra người làm việc sao? Chê cười.

Chuyến này, phụ trách đưa hàng là Chu quản sự, ra cửa là do mình quyết định. Tuy người khác không nguyện ý đến, hãn lại thích chuyện xấu như vậy, là ý thích.

Cuối hè đầu thu vẫn cứ nóng, bởi vậy hãn tự tiện sửa lại canh giờ, sớm rời đi, giữa trưa nghỉ ngơi hai canh giờ, rồi thừa dịp đêm mát lại tiếp tục đi, không những không trì hoãn hành trình, người cũng thoải mái không ít.

Cấp dưới cũng thoải mái. Hãn thật vì mình thoải mái quyết đoán, à không, vừa mới dùng qua cơm chiều còn uống một chút rượu, đang say. Thái dương vừa phải, chân trời sáng mờ mờ hồ có thể thấy được, lại vừa hạ mưa thấm đất, mát mẻ tự tại đến nói không nên lời.

Sắc trời tối dần, nhưng cũng không đến mức dừng lại không được, hãn ngồi trên lưng ngựa, "Các huynh đệ, qua khe núi này chúng ta sẽ nghỉ tạm."

Khe núi này, hai bên đều là núi cao, hẹp dài, dù đã đốt đuốc vẫn có chút âm trầm, ngẫu nhiên truyền đến tiếng chim kêu làm lông tóc người dựng đứng, hận không thể mau chóng đi qua.

Đột nhiên nghe thanh âm rầm rầm. Người phía trước đã ngừng lại, "Chu quản sự, phía trước có cây ngã xuống chặn đường, sợ là phải dọn dẹp mới có thể đi qua."

Đường nhỏ, ngã xuống một ít gỗ mục cũng là bình thường, "Tốt, đều đi lên dờ cây qua một bên."

Người thừa thớt, lại nghe thấy thanh âm càng lớn hơn. Một người đưa cây đuốc qua, quá sợ hãi, "Đá... Tảng đá..."

Đá nhỏ từ triền núi phía trên rơi xuống, mọi người quá sợ hãi đâu còn lo lắng đồ trên xe, chỉ để ý chạy trốn chết qua một bên.

Cây cũng không chuyển, lướt qua bỏ chạy, nhưng không có động tĩnh gì.

Chu quản sự hận mắng to, "Mấy hòn đá nhỏ sợ cái gì."

Vừa dứt lời, lại nghe thấy tiếng nổ lớn hơn truyền đến, hấn rớt cuộc không cố được nữa, hận ngựa dưới thân không thể bay lên.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 347+86: Cùng Đường

Một hơi chạy xa mấy trăm thước, đá nhỏ không làm chết người. Có tiểu nhị vỗ ngực may mắn, "May mắn phía trước chỉ rơi đá nhỏ, cũng may mắn có cây chặn đường."

Không cần biết còn đá rơi nữa không, đám người kinh hồn chưa ổn định bất chấp Chu quản sự, chạy trốn chết không cần tiền công. Tiền và mạng cái nào quan trọng hơn? Chu quản sự vốn muốn cho hai người ở lại canh, nghĩ nên để ai ở lại, nhưng bọn họ đã cùng nhau đi hết.

Trong chốc lát mọi thứ đều sạch sẽ, một tiếng vang cũng không. Không biết chim gì, sau một trận lã chã bay đi.

Sau một lúc, vài cái bóng đen từ sườn núi đi đến, không đốt đuốc nên không thấy rõ hình dáng, chỉ có tiếng nói, "Chạy thật mau! Hàng nhiều như vậy cũng không lo?"

"Bọn họ cần mạng, có thể không trốn sao? Chúng ta ra tay chưa từng thất thủ."

Ngôn ngữ tràn đầy châm chọc.

Đúng là người của Liêu Nguyên. Hắn tiến lên xem xét hàng hoá, tuy mặt trên lót rất nhiều tầng giấy, nhưng phòng mưa còn được, gặp tình huống như vậy, đầu tiên là tảng đá, sau lại là một trận bùn đất. Một loạt hàng dẹt tốt nhất cũng không bị hư hại nhiều.

Đám người còn tiếp tục ra chủ ý, "Có cần mức nước dơ hắt lên không?"

Hắn thở dài một tiếng, "Hoàn toàn vô dụng, chủ yếu cho người ta giữ tốt chút, không cần vẽ vời thêm chuyện, chúng ta cũng trở về đi."

Bọn họ đều rất rõ ràng, gỡ chặn đường thật là gỗ mục, cùng đất đá phía trên lăn xuống, hơn nữa thêm nước bùn càng thêm dễ giải thích. Cây đất phơi nắng lại mưa liên tiếp, đã hoàn toàn mục, nước trên đỉnh núi tự nhiên thuận thế chảy xuống.

Hai chữ, thiên tai. Muốn trách cũng chỉ có thể trách vận khí bọn họ không tốt.

Tâm thần Chu quản sự không yên, cũng may chuyến này không có tai nạn chết người, không biết trở về phải giao phó thế nào; một mặt lại muốn, một ít đá nhỏ rơi xuống, nhiều lắm tổn thất hơn một nửa, số còn lại vẫn có thể đi tiếp, lúc trở về cũng có thể ứng phó. Gặp loại chuyện này mình có biện pháp nào chứ, phải suy nghĩ cẩn thận. Lòng có chuyện đâu có ngủ được, trời tờ mờ sáng đã đi tới nơi gặp nạn, hy vọng may mắn tổn thất không lớn.

Đợi đến khi tới hiện trường, thấy tình cảnh trước mắt suýt chút ngất đi. Quả thật đá nhỏ không đập trúng nhiều, chỉ tiếc là nước bùn trên núi chảy xuống lại bắn vãi. Chuyến này xui xẻo coi như hư hết.

Có tiểu nhị ánh mắt tinh tường, "Di? Sao nơi này lại có dấu chân?"

"Người đi dĩ nhiên có dấu chân!"

"Nhưng chúng ta không đi qua lối này. Chẳng phải đêm qua đi từ bên kia qua..."

Chu quản sự sắc mặt âm trầm, dọc theo đường đi ra lệnh luôn cảnh giác, lúc này không biết phải làm sao bây giờ. Thật lâu sau mới phun ra vài chữ, "Trước cho người trở về báo tin đi."

Rồi cùng mọi người dỡ đồ trên xe xuống. Ép buộc một ngày, lại mời người ở phụ cận làm công nhật, cuối cùng cũng thu xếp xong.

An Cầm Hoa đang uống rượu, không đoán được tai nạn trước mắt. Sau Hoa Ti Nhu lại nạp một tiểu thiếp. Tiểu thiếp này rất nhanh trở nên sa sút không tiếng động, sống một mình ở phía sau Lim Lâu như không hề tồn tại. An Cầm Hoa cũng học khôn, nếu coi trọng người nào cứ việc nuôi ở bên ngoài, nhiều lắm tiêu phí thêm chút bạc mà trong lòng thoải mái. Nếu không như vậy thì phu nhân làm ầm ĩ giận dữ không nói tiếng nào, chính hăn cũng cảm thấy phiền chán.

"Gia, không tốt !" Có người từ xa đã ồn ào.

An Cầm Hoa bực bội, "Có chuyện gì mà ồn ào vậy? Xúi quẩy! Có chuyện không thể từ từ nói sao? Có phải lại có người lừa dối? Lo lắng gì chứ."

Người nọ ngập ngừng khựng lại, "Không... Không phải."

"Vậy là chuyện gì?"

"Phùng Thanh đi theo Chu quản sự đưa hàng, vừa trở về báo tin, nói là hàng bị đất đá trên núi rơi trúng, toàn... toàn bộ bị hủy!"

Lạch cạch một tiếng, cái cốc trên tay biến thành mảnh nhỏ. An Cầm Hoa hỏi: "Toàn bộ bị hủy? Sao người không nói sớm chút!"

Cách một ngày, An Cầm Hiên và An Cầm Lâm cũng biết được tin tức vải bị bẩn, đã vào thành, đi về phía An Cầm Hoa.

Lúc sự việc này phát sinh bọn họ đã đi được nửa đường. Đoàn Vô Vi đưa hàng Vân Cẩm Các đã đi qua Bình Châu, theo đường thủy đi mấy ngày là tới. Hơn nữa An Cầm Hoa chuyển hàng đi không mau. Hăn cưỡi ngựa, ngựa quen đường cũ đi mau nhiều lắm.

Hắn và Kim lão bản theo dõi động tĩnh của An Cầm Hoa, dĩ nhiên không ngốc, biết mọi người đều ngồi trên cùng một chiếc thuyền, người lại có bản lĩnh, tốt hơn mình thế lực yếu làm ăn nhỏ, bởi vậy mọi chuyện để bụng, càng cảm thấy mình tính kế không phải là chuyện sai, nếu không là vài người kéo chung một cọng dây thừng, sớm muộn gì cũng đánh không lại mưu kế người khác.

Lúc này, vừa khéo hắn vào cửa, cũng không cần An Cầm Hiên hỏi đã bật thốt lên: "Là gặp bùn đất trên núi rơi xuống. Ta cố ý đi hỏi thăm, người phụ cận nói đại khái là xảy ra ban đêm, nghe thấy tiếng vang, chẳng qua đã nhiều năm không có phát sinh chuyện như vậy, coi như xui xẻo. Lúc ta trở về thuận đường đi qua tìm người bên kia, cách nói cũng tương tự."

An Cầm Hiên nhướng mày, cảm thấy không thích hợp, nhưng nếu lúc này đi thăm dò phỏng chừng sẽ không được gì. May mắn là Đoàn Vô Vi để bụng, bất chấp lời khách khí nói thẳng, trong lòng vừa động, "Người nói là nhiều năm, như vậy lần trước là khi nào?"

Đoàn Vô Vi cũng vô tâm nghĩ nhiều, lắc đầu, "Ta không hỏi nhưng nghe nói còn xảy ra mạng người, sau này không giải quyết được gì. Chẳng qua có chút kỳ quái."

"Kỳ quái như thế nào?"

Đoàn Vô Vi vò đầu có chút ngượng ngùng, "Trước kia cũng xuất hiện lở núi nhưng không có nhiều bùn như vậy, lại là ban ngày. Tuy rằng ngày không sập nhà, đêm không bật núi, dù sao chính là không thích hợp. Lại nói đá nhỏ rất sắc nhọn, bằng không sao lại làm hư vải chứ. Còn về phần đều bị nhiễm bùn, ta cảm thấy quá mức đúng dịp sẽ có bất đồng. Chỉ tiếc là không có thời gian, bằng không ta lên núi đỉnh xem, nếu có người động tay động chân tự nhiên sẽ lưu lại chút gì đó."

Trong đầu có dự cảm không tốt, An Cầm Hiên cố đề lại, "Bên An Cầm Hoa như thế nào?"

Đây mới là điểm mấu chốt, mặc kệ là thiên tai hay là nhân họa, cho dù người ra tay không có quan hệ với Tạ gia, như vậy chuyện luôn chờ đợi đã đến, chẳng qua không biết Tạ gia sẽ lấy tư thái gì xuất hiện đây? "Qua chuyện này, An Cầm Hoa dĩ nhiên là sút đầu mẻ trán, không biết Tạ gia đánh bàn tính gì?"

Tuy An Cầm Lâm luôn chờ An Cầm Hoa ăn chút đau khổ mới hiểu chuyện, nhưng khi chân chính đối mặt trong lòng ngược lại không có tư vị gì, là tình cảm anh em sao? Nếu tự mình ra tay giáo huấn hẳn sẽ cảm thấy không có gì, nhưng là người khác tính kế, hẳn đối với Tạ gia càng sâu hận ý."Mặc kệ là cái gì, chúng ta chờ xem, hiện tại sợ là không dễ làm. Không giao được hàng cho chọn mua tư, người bên An Cư bỏ đi rất nhiều, dù không đi sợ cũng không còn kịp. Nếu như bị phạt gấp ba lần, sợ An Cư sẽ hao hết gia tài, về sau muốn tái khởi càng thêm khó khăn.

Ba người không nói gì.

Đây đúng là vấn đề An Cầm Hoa đau đầu. Hàng dẹt đều dính nước bùn, dù giặt sạch sẽ cũng còn vết bẩn. Muốn nhuộm lại một lần nữa cũng không được, tuyệt đoạn cơ bản là hủy. Hẳn có hai cái lá gan cũng không dám làm giả mạo.

Biện pháp bổ cứu còn chưa nghĩ ra, trước cho người đi báo tin, nói là gặp chuyện bất ngờ xin thêm thời hạn. Không biết được chấp thuận hay không, hẳn vội triệu tập nhân thủ, lại phát hiện thật sự hữu hạn, tư sống phải chờ chuyển từ Bình Châu tới. Tới lúc rõ ràng thực tế, hẳn mới biết mình lâm vào tuyệt cảnh.

Không có tư sống, không có người, không có thời gian, không có ngân lượng, chỉ có thể cầu lão thái thái bỏ tiền riêng ra, nếu không là không

xong. Ngay cả đám hàng hóa này, hẳn còn mượn Tạ Hồng một khoản lớn, nói rõ ràng là sau khi giao hàng sẽ thanh toán.

Nghĩ đến Tạ Hồng, mắt hẳn sáng lên. Mình thật hồ đồ, lúc trước xảy ra nhiều việc như vậy không phải do Tạ Hồng giúp đỡ chiếu cố sao? Lúc này lại thử thêm một lần, dựa vào giao tình lúc trước, chắc hẳn sẽ không cự tuyệt.

Ý niệm vừa khởi, đã có người thông truyền Tạ Hồng tới. Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, An Cẩm Hoa chà tay đi ra cửa nghênh đón, có chút cấp bách.

Hai người vào cửa, Tạ Hồng cũng không hàn huyên, hẳn tính kế cho tới hôm nay là lúc tới thu nợ. "Đại cháu, không nói gạt người, người đã chuyển hàng chưa? Ta ngượng ngùng ép bức người, thật sự là trong nhà có mỗi mua bán lớn, người cũng biết làm buôn bán là chuyện gì xảy ra..."

An Cẩm Hoa như bị sấm đánh. Hẳn đang nghĩ nên mở miệng với Tạ Hồng như thế nào để vay tiền, cứ như vậy bị phá hỏng lại không có lý do phản bác. Chứng từ ngày đó đang ở trên tay hẳn, đành phải kiên trì, "Tạ thúc, này... thật sự là không có bạc. Hàng của ta trên đường gặp tai họa, hay là người xem như vậy có được không. Trước cho ta mượn người, ta gia tăng tốc độ làm việc vượt qua ải này xong sẽ trả hết nợ."

Bởi vì lo lắng không đủ thuyết phục, An Cẩm Hoa không dám mượn thêm.

Tạ Hồng nghiêng ngẫm cười, "A, mượn người? Muốn mượn bao nhiêu?"

An Cẩm Hoa vừa nghe có cửa, bấm đốt ngón tay, "Cũng không nhiều, ba bốn mươi người, đám người cũ cũng được, bọn họ quen việc, ta tất nhiên sẽ ra giá tốt."

Tạ Hồng không tức giận, lại như gặp chuyện rất buồn cười, "Ta đem người cho mượn tới, để công trình của mình không làm xong đúng thời hạn hủy gia nghiệp của mình? Cấm hoa! Người thấy sao?"

Thấy hắn nhìn chăm chăm đi tới, An Cấm Hoa có chút hoảng hốt. Đây là lần đầu tiên hắn dùng ánh mắt như vậy nhìn mình. "Ta thúc... vì giao tình của ngài cùng tiên phụ ..."

"Người còn không biết xấu hổ nói giao tình với ta? Trong một năm ta giúp người bao lần rồi? Ngay cả người cũng không tính ra, bây giờ rắc rối, lớn như vậy, ta là không có cách nào giúp người. Ta mặc kệ người là mượn hay bán gia nghiệp, bạc chỉ có ba ngày là đã hết lòng giúp đỡ, bằng không gặp nhau ở nhà môn."

Nói xong lời này, Tạ Hồng phất tay áo, trợn mắt mà đi.

An Cấm Hoa liệt trên mặt đất, còn tưởng là gặp thế âm bồ tát cứu khổ cứu nạn, ai ngờ là tiểu quỷ tới đòi mạng.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 348+87: Tán Gia Nghiệp

An Cẩm Hoa sứt đầu mẻ trán, xương lạnh tanh, trong nhà vắng vẻ không tiếng động, tất cả đều mang vẻ thất vọng suy tàn. Bỗng nhiên nhớ tới tiền tài để bên người tình, nhưng lúc tới nơi thì cũng là người đi nhà trống. Hắn đem đồ thừa lại đập nát. Lúc trở về lê bước chân nặng nề đi tới phòng của lão thái thái.

Buổi tối, An Cư mời đại phu tới cửa.

An Cẩm Lâm nghe nói vội vàng chạy về nhà xem lão thái thái.

Lão thái thái hơi thở mong manh nằm ở trên giường, đang ngủ. Tề Thị âm thầm nói: "Lão thái thái là bệnh cũ, không có chuyện gì. Đại phu xem qua, chỉ cần an tâm dưỡng, người không cần quá mức lo lắng."

An Cẩm Lâm nghe nàng nói như vậy cũng không vòng vo, "Tẩu tử, chuyện gì xảy ra?"

Tề Thị há mồm định nói, lại bị An Cẩm Hoa nghe thấy, chỉ vào An Cẩm Lâm tức giận mắng, "Hừ! Đừng có làm bộ tốt bụng, không phải chờ đến giờ phút này đến chế giễu sao? Nếu người cả ngày khuỷu tay không quai ra ngoài, sao ta đến nước này! Dù có hết sạch, người cũng đừng nghĩ phân."

Tề Thị vội khuyên giải, lại bị An Cẩm Hoa gạt qua một bên, An Cẩm Lâm không tiện đỡ, đành tàn khốc nói: "Người đi đến hôm nay tất cả đều là ta sai sao? Người thật đáng thương!"

An Cầm Hoa đỏ mắt, thấy An Cầm Lâm đứng trước mặt mình, ánh mắt trên cao nhìn xuống hần, hết sức chói mắt. Chưa kịp phản bác đã nghe bóng dáng kia tiếp tục nói, "Tội nghiệp người! Hảo tâm trở thành lòng lang dạ thú. Nếu lúc trước người có chút bận tâm đến tình nghĩa huynh đệ thì tội gì đi đến bước này, người còn nói ta quải ra bên ngoài? Dù thế nào ta cũng chưa từng nghĩ sẽ ra tay ngoan độc với người. Đã đến tình trạng này người còn chưa hiểu ra sao? Vì sao có chuyện người của Tạ gia luôn xuất hiện đúng lúc? Ta không biết người hứa cho hần lợi gì, chỉ mong còn có thể cứu về. Đầu tiên là tư sống dựa vào hần, tiếp đó sư phụ dựa vào hần, đến sau này ngay cả bạc cũng dựa vào hần, nếu hần ngáng chân người còn đường sống sao? Hiện tại nếu hần nói giúp người..."

Mặt An Cầm Hoa xám như tro tàn, thậm chí hần chưa từng có nghĩ tới Tạ Hồng sẽ đối phó mình, "Hiện tại nói mấy chuyện đó còn có công dụng gì, mèο khóc chuột. An Cư xong rồi, người tưởng có thể sống một mình?"

An Cầm Lâm ông một tiếng tựa hồ hiểu ra điều gì, hỏi Tề Thị vài câu biết được hẹn ước ba ngày chi, chạy nhanh ra cửa.

An Cầm Hoa ở phía sau cười lạnh. hần đã bất chấp hết thảy.

An Cầm Hiên nghe An Cầm Lâm nói xong, hừ lạnh một tiếng, "Tạ Hồng quả nhiên là lão hồ li, đã mai phục thật lâu. Đầu tiên là lúc chọn mua tư đến lấy được tín nhiệm của An Đại, tiếp theo là An Cư bên kia lần lượt gặp chuyện không may, hần không chỉ có chiếm được người của An Cư, còn làm cho An Đại mê mẩn. Hần nuôi hai người tình cũng xài không ít bạc, không chỉ có tiêu phí quá lớn còn có thể tùy thời nắm giữ động tĩnh của An Đại. Đến thời điểm cuối cùng, xác nhận chúng ta bên này giúp không được gì lại cùng Tô bá bá gây thù, hần mới xuống tay với An Đại, không cho hần có đường trở mình. Chuyện cho tới bây giờ lại có thể chối phăng không còn một mảnh... Dù có truyền ra cũng chỉ nói An Đại không hiểu chuyện, Tạ gia đã hết lòng giúp đỡ."

An Cầm Lâm nhú mảy, sự tình tựa hồ khó giải quyết hơn tưởng tượng của mình, "Đại ca, hiện tại chúng ta nên làm thế nào?"

Thần sắc An Cầm Hiên có chút ác liệt, đây là chiêu cuối cùng của lão hồ li kia sao? Hắc muốn làm gì? "Không vội, ta đã phái người đi cùng Kinh Trập tới nơi xảy ra chuyện, vừa vặn là ở Ngô huyện. Nếu hắc có biện pháp tra ra đó không phải là thiên tai mà là nhân họa, thì An Cư dễ dàng vượt qua, còn có thể bắt được Tạ gia. Chúng ta không thể chờ một người luôn nghĩ đến chuyện hại chúng ta nhưng chúng ta chỉ có sức đề phòng, về sau còn khó nói."

Hy vọng vừa mới nổi lên trong lòng của An Cầm Lâm nháy mắt lại tan biến, ý nghĩ trống trơn, "Hắc thiếu Tạ gia một khoản tiền lớn, số lượng cụ thể ta không rõ ràng, hắc cũng không chịu nói. Nếu muốn làm lại số hàng này lại không có người, đa số những người đó đều ở Tạ gia, chẳng lẽ chỉ có thể đi cầu Tạ gia sao? Nếu hắc đưa ra điều kiện gì, chẳng lẽ An Cư phải đáp ứng sao?"

An Cầm Hiên lắc đầu, cười nói, "Người đã quên, cũng có một nhóm người từ bên chúng ta. Chúng ta có người canh chừng, An Cư có phòng ở, tất nhiên chúng ta có thể không cần cầu hắc, nhưng hiện tại chúng ta không làm gì hết, xem đến cùng hắc muốn làm gì, chờ hắc dùng hết chiêu số chúng ta mới ra tay."

An Cầm Lâm bất đắc dĩ lắc đầu, "Không biết có chờ được hay không."

An Cầm Hiên muốn nói với hắc, kỳ thực bên chọn mua tư muốn đưa hàng đến thành đều là ý của Kinh Trập. Nếu hắc không nắm chắc, tội gì như thế? Cho nên một đám hàng của An Cư, nói gấp như lửa cháy đến nơi cũng có thể, nói râu ria tuy hơi khoa trương nhưng muốn thư thả thời gian tất nhiên có thể làm được.

Lại nói, còn có Hoa gia. Trăm năm gia nghiệp của Hoa gia bị hủy hoại trong chốc lát, Tạ Hồng không thoát khỏi quan hệ. Chẳng qua người biết không nhiều thôi. Lá bài chủ chốt trong tay bọn họ, không đến phút cuối cùng không nên xuất ra. Lúc này mấu chốt là dụ rã ra khỏi hang.

Đoàn Vô Vi cầm một phong thơ tiến vào, "Kim lão bản, thư của người."

An Cẩm Hiên xem xong, khoe miệng nhếch lên, ha ha cười nói, "Đi! Người đi mua hết đám vải bị bán về, nhớ không cần lộ ra sơ hở, rồi đưa đi Lâm Giang."

Ba ngày rất nhanh trôi qua. Bên An Cẩm Hiên cũng giành giật từng giây. Những chuyện có thể xảy ra đều suy nghĩ cẩn thận qua một lần. Đến ngày ước định, hắn cùng An Cẩm Lâm trở về nhà. Cách xa nhiều năm, khi bước vào cửa nhưng lại không có cảm giác xa lạ gì, phảng phất như mình đi chuyển xa nhà, mọi thứ trong nhà đều như trong trí nhớ.

Hắn tưởng rằng đối thủ của hắn là lão thái thái đang nằm trên giường bệnh nguy kịch, hoặc là An Cẩm Hoa vênh váo tự đắc kia, thậm chí có khả năng là An Cẩm Lâm. Hắn dùng nhiều năm chuẩn bị, kết quả lão thiên gia vui đùa. Hắn có chút cảm tạ sự vui đùa này. Mọi người đều tốt, so với tự giết lẫn nhau đã nhân từ lắm rồi.

An Cẩm Hoa thật tiều tụy. Vài ngày qua hắn già đi rất nhiều. Ngày ấy sau khi An Cẩm Lâm đi rồi, hắn mới tỉnh tã nghĩ rõ ràng thì đã muộn. Bởi vì ngồi trong đại sảnh, tròn mắt chuyển tới lui, hắn không thể tin là An Cẩm Lâm có bản sự đó, có thể ra bạc trả cho Tạ gia, lại còn bạc làm lại một số lớn hàng hóa như vậy. Nếu không xong thì An Cư... xong rồi. Hắn nhìn khắp hết mọi góc ngách trong phong, đột nhiên cảm thấy không ổn.

Một đôi giày vải xuất hiện ở cửa, đi đứng khí phách, bộ râu bạc lay động, là Tạ Hồng.

Một bên còn có một người với bộ dáng thư sinh mà mọi người không xa lạ —— Tô Thủ Nghiêm.

Không ai lên tiếng.

Tạ Hồng mở miệng đầu tiên, "Đại cháu, ta nghĩ hôm nay mời Tô đại nhân chứng kiến, bằng không về sau thêm phiền toái."

Tô Thủ Nghiêm bất động thanh sắc cười, "Chuyện An...gia, dĩ nhiên ta không thể ngồi xem mặc kệ."

Khách sáo dừng lại ở đây, Tạ Hồng không kiềm được kích động, "Đại cháu, gom đủ bạc chưa?"

An Cẩm Hoa ngẩng đầu nhìn An Cẩm Lâm, thấy bộ dáng thờ ơ của An Cẩm Lâm có chút tức giận, định lên tiếng xin khẩn thêm mấy ngày, miệng lại nhếch lên nói: "Muốn bạc thì không có, trừ phi bán tòa nhà An Cư này!"

Tạ Hồng quay đầu nhìn An Cẩm Lâm, "Chuyện An gia các người ta cũng biết một ít, tòa nhà trị giá bao nhiêu tiền chứ? Thật sự lần này không có cách nào. Ta giúp đỡ cho An Cư các người mượn bao nhiêu bạc, ta không muốn đòi lại, nhưng lúc này Tạ gia chúng ta thật qua không được. Bọn tiểu bối mua bán chỉ trông cậy vào ta. Cẩm Lâm, người có thể trả số đó không?"

An Cẩm Lâm không quen nhìn hăn kia giả mù sa mưa, há mồm hỏi, " Bao nhiêu?"

Tạ Hồng đi qua, đưa hai ngón tay lên, "Không nhiều lắm, một vạn bảy ngàn bốn trăm hai mươi mốt lượng, vì giao tình hai nhà, nếu có một vạn bảy, ta cũng cho qua."

An Cẩm Lâm chấn động. Hăn thật không biết khi nào An Cẩm Hoa thiếu nhiều tiền như vậy.

Ngay cả An Cẩm Hoa cũng không thể tin được, "Nhiều như vậy?"

Tạ Hồng hừ lạnh một tiếng, có chút không vui, "Ta còn lừa người sao? Phí dụng cho tư sống là ta giúp người trả trước, sau này người cũng không trả lại. Một đám sư phụ bỏ đi, là ta ra tiền thỉnh cho người, chính là người người nuôi bên ngoài, Tiểu Mai Hồng, lúc đó chẳng phải tới chỗ ta lấy bạc..."

Từng khoản đều có ghi lại, đưa cho Tô Thủ Nghiêm.

An Cẩm Lâm đỏ mặt hời lạnh, nhưng cố gắng trấn định. Đúng ra không có nhiều như vậy, lúc vay tiền An Cẩm Hoa không xem xét kỹ lưỡng chỉ ký tên. Hắn tiếp tục hỏi, "Nếu không trả nổi thì như thế nào?"

Tạ Hồng cười ha ha, "Thì phải nhờ đến Tô đại nhân. Cũng không như thế nào, ta cũng không ác độc như vậy, Cẩm Hoa cầm cố gia nghiệp An gia, ta có kế từ, ta cam đoan, chỉ cần dựa theo kế ước đó là có thể qua cửa ải khó khăn này."

Mặt An Cẩm Hoa đen như màu đất. Hắn chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, "Người... người không phải nói là đưa cho người ta nhìn xem, thế nào..."

Vẻ mặt Tạ Hồng mất hứng, "Sao có thể nói lung tung được, giấy trắng mực đen rõ ràng. Tô đại nhân đang ở đây, không phải người nói không tiếp thu là được."

An Cẩm Lâm ảo não. An Cẩm Hoa đang làm cái gì đây lại dính kế ước gì, dự cảm không tốt, "Là kế gì?"

Tạ Hồng không giấu diếm, đứng dậy đánh giá An Cư, "Cũng không gì, chỉ là bày thành An Cư gia nghiệp, đây lúc hắn mượn bạc cầm cố, chỉ chờ hôm nay, không, ngày mai giờ tý, nếu không thấy bạc, người của ta có thể tiến vào."

"Bảy thành?"

Tạ Hồng thấy bọn họ bị dọa choáng váng càng đắc ý. Mình tính kế từng bước một, cuối cùng thấy đối thủ thống khổ dưới chân mình, càng làm cho triệt để. Hãn nghiêm trang tính, "Không, nói là bảy thành nhưng các người còn phải giao hàng cho quan, vài năm sau sợ là các người không thể ở bên này, cùng với bị trách tội, không bằng đem luôn ba thành còn lại ra, sự việc ta gánh hộ còn có thể giữ lại một căn nhà nhỏ cho các người."

Lời còn chưa dứt, một người đi ra từ sau bình phong, nhàn nhạt nói, "Hai vạn lượng bạc mà muốn toàn bộ An Cư, Tạ đương gia làm buôn bán quả nhiên giỏi."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 349+88: Ta Đã Trở Về

Tạ Hồng đã định liệu trước, thấy hai anh em An Cẩm Hoa và An Cẩm Lâm dễ đối phó hơn so với tưởng tượng của mình, trong lòng càng vui sướng. An Cư đại trạch viện, bí phương của An Cư cùng hăng xướng, hết thảy đều ở trong tay mình. Cả nhà dù có thể làm nhưng lại có năng lực gì, chỉ cần có một đứa con bại gia, núi vàng biển bạc cũng không đủ để bại.

Tỷ như... Hoa gia năm đó. Nghe nói Hoa gia lại đã trở lại, bất quá chỉ có thể là một cửa hàng nhỏ không được việc gì. Cho dù có người thừa kế, muốn tìm người truy xét cũng không tìm đến đầu mình.

Đang suy nghĩ, thấy một người từ sau bình phong đi ra, nhàn nhạt biểu cảm nhìn hắn, Tạ Hồng lắp bắp kinh hãi, sao lúc này Kim lão bản ở đây? Muốn chia một chén canh sao, chỉ tiếc hắn ngàn tính vạn tính cũng coi như không. Mình mời Tô đại nhân đến. Hắn đã trở mặt với con gái nuôi của Tô đại nhân, lúc này lại thế nào, sẽ không có lợi cho hắn. Lại nói nơi này có chuyện của hắn sao?

Hắn không cho là đúng pha trò, "Kim lão bản, hôm nay cũng tới sao?"

An Cẩm Hiên thấy hắn như vậy, bất động thanh sắc. Có một số việc không có căn cứ cũng không tiện nói, chỉ có thể đáp lại, "Chẳng qua cảm thấy, đường đường An Cư mà chỉ cần hơn một vạn bạc có thể mua đứt, mỗi mua bán thật sự có lời. Ta là người làm ăn, cơ hội tốt như vậy sao ta có thể không đi học hỏi chứ?"

Tựa hồ Tạ Hồng không hiểu An Cẩm Hiên ý ngoài lời, ý vị thâm trường nhìn Tô Thủ Nghiêm, thấy bộ dáng hắn thờ ơ, cũng hì hì vui vẻ, "Ta còn

tưởng Kim lão bản bận tâm giai nhân không có lòng buôn bán, chỉ là có lời hay không có lời cũng chỉ là chuyện của An Cư và ta."

Khá lắm Tạ Hồng! Một câu nói giống như vô tâm lại muốn chấn Tô Thủ Nghiêm trước. Người trước mắt này, người sẽ không quên chứ? Vì một nữ nhân xuất thân nha đầu, ngay cả con gái nuôi của người cũng không để vào mắt. Nửa câu sau nói rõ ràng, ta ra một vạn lượng hay hai vạn cũng là chuyện của ta và An gia, không liên quan gì đến người. Người chỉ có thể giương mắt nhìn thôi.

An Cẩm Lâm lại nghe ra ý tứ của hắn, lạnh lùng nói, "Làm sao có thể chỉ là quan hệ của chúng ta? Nếu Kim lão bản có lòng tương trợ nói không chừng chúng ta có thể trả hơn vạn lượng bạc kia cho người. Chuyện còn lại không cần người quan tâm."

Tạ Hồng cười ha ha, không biết sao từ trong lòng lấy ra một tờ giấy, dè dặt cẩn trọng mở ra, nhìn mọi người ở đây nói, "Cẩm hoa, chắc người quên. Ngày đó chúng ta không phải đã nói sao, nếu An Cư có năng lực trả nợ là một chuyện, nhưng nếu không có, kế này chỉ có có hiệu lực giữa chúng ta. Tô đại nhân đã ở đây, ta hỏi các người, người có một vạn bảy ngàn lượng sao? Cẩm Lâm người có sao?" Nói xong lại ra vẻ phẫn nộ, "Không là được. Nếu người ngoài thật sự cho các người mượn số bạc đó, số vải cho quan gia người sẽ thanh toán thế nào? Sợ là giúp được một năm không giúp được năm thứ hai. Kéo dài các người không chỉ có không có lợi, chẳng lẽ còn muốn vào tù sao?"

Xem ra Tạ Hồng đã có chút nóng nảy, vừa dấm vừa xoa, chỉ có một mục đích, An Cư rút đi bằng không thì giao tiền, sau này tự mình đối mặt, không giao được hàng sẽ bị quan gia trách phạt, tựa hồ không còn đường nào khác để đi.

An Cẩm Hiên cũng ngó ra, "Tô đại nhân, có thể có kế như vậy sao? Chỉ có thể tự bản thân trả, mượn bạc người khác cũng không thể?"

Tô Thủ Nghiêm nháy mắt, "Nếu Tạ đương gia nguyện ý cũng không ngại."

Ngụ ý, đã thật rõ ràng.

Không thể không nói Tạ Hồng đa mưu túc trí, không sợ An Cẩm Hiên bọn họ không giúp, dù có năng lực giúp đỡ lại như thế nào? Hơn nữa phía trước làm đủ loại thiết kế, từng chiêu đều đem tính nguy hiểm của mình giáng đến thấp nhất. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, căn bản An Cẩm Hiên không xuất hiện tại nơi này. Hắn vẫn lo lắng, liền chặt đứt đường đi, cho dù hắn xuất hiện tại nơi này, không có Tô Thủ Nghiêm hỗ trợ cũng không dàn xếp được... Tính toán từng bước một, cuối cùng không để đối phương hoàn thủ chỉ có thể đi vào khuôn khổ.

An Cẩm Hoa nuốt nước miếng, "Tạ thúc, nếu Kim lão bản cho mượn bạc, ngài có không..."

Tạ Hồng thật rõ ràng trả lời, "Không thể!"

An Cẩm Hoa còn có một tia hy vọng. Tạ gia cần nhiều tòa nhà cũng không có chỗ tốt gì, nên thử thăm dò, "Tạ thúc, không phải bên ngài cần bạc sao? Hiện tại muốn nhà xưởng đó có ích lợi gì đâu? Tiền nào cũng là tiền mang về buôn bán, nhà xưởng lại không biến ra bạc, có bạc ngài tội gì..."

Giờ phút này Tạ Hồng thật không biết nên thấy may mắn An Cẩm Hoa không biết gì hay nên bất đắc dĩ, chỉ là cắn chết không tha, "Ta mặc kệ. An Cư có bạc thì trả nợ. An Cư không có bạc, các người hãy thu thập này nợ đi, thứ không nên mang thì không cần mang, ngày mai Tô đại nhân sẽ dẫn người tới, vẫn nên tính rõ ràng tốt hơn."

An Cẩm Lâm quay đầu nhìn An Cẩm Hoa nói, "Giờ phút này người còn không rõ sao? Cái gì thiếu tiền cái gì muốn buôn bán, không phải đều là lấy cớ sao? Người ta muốn gia nghiệp của người! Người cảm thấy mình vô

dụng chưa? Nếu đối người quản lý An Cư, một năm hai năm không biết có thể sinh ra bao nhiêu bạc. Có cái xác không này mới dễ kinh doanh, cái gì mà không có? Ngay từ đầu người ta đã nhắm vào gia nghiệp An Cư. Người thì tốt rồi, hai tay dâng cho người ta."

Nếu bình thường An Cẩm Hoa sẽ phản bác An Cẩm Lâm, nhưng là giờ phút này, hắn không nói gì, chỉ oán hận trừng mắt nhìn Tạ Hồng, nhưng lại có ích lợi gì?

An Cẩm Lâm quay đầu tức giận nói, "Cách ngày mai giờ tý còn lâu đâu, định giờ lúc nửa đêm, lén lút! Nói cho xong rồi đi đi."

Trái lại Tạ Hồng nở nụ cười, "Ta không thể đi. Ta sẽ chờ các người lấy bạc ra, lấy không ra thì chuyển đi, bằng không ai biết được lại đi chỗ mượn bạc cho đủ số chứ? Định giờ tý dĩ nhiên là lo lắng thể diện An Cư các người, bằng không đường đường An Cư lại rơi xuống cảnh không chỗ dung thân, sợ là nói ra cũng không xuôi tai."

Bộ dáng nhất định phải ở lại.

Tô Thủ Nghiêm vẫn không nói gì. Vốn hắn đến cũng không có tác dụng gì, trong lòng bội phục Cẩm Hiên tuổi còn nhỏ mà trầm tĩnh như vậy, đợi đối phương đem nói cho hết lời mới ra tay.

An Cẩm Hiên thấy Tạ Hồng đắc ý như thế, tựa hồ toàn bộ An Cư là vật trong tay hắn, tuy hắn chưa muốn bại lộ thân phận ở trước mặt An Cẩm Hoa, nhưng quả thật đây là một thời cơ, huống hồ mình chưa từng nghĩ tới về sau sẽ ở chung. Vừa muốn mở miệng đã nghe thấy động tĩnh. Tề Thị đỡ một lão thái thái đầu tóc bạc phơ, run rẩy đi tới, mỗi một bước đều rất gian nan.

Nàng già đi đến thế sao? Hô hấp An Cẩm Hiên như dừng lại, bộ dáng giương nanh múa vuốt trước kia đi chỗ nào rồi? Một người sắp gặp Diêm Vương, An Cẩm Hiên đã không có tâm tư gì.

Lão thái thái nhìn Tạ Hồng, ánh mắt âm trầm. Tạ Hồng nhin không được quay đầu đi, nghe thanh âm khàn khàn kia chậm rãi nói: "Là người đúng hay không? Lúc Cầm Hoa nói với ta, ta nghĩ mãi là ai muốn An Cư chúng ta không có chỗ dung thân, thì ra chính là người? Mười mấy năm rồi thì ra người vẫn không thu tay?"

Tạ Hồng không rên một tiếng, sắc mặt lại thay đổi mấy lần.

Lão thái thái nói xong nhìn chăm chăm kia bóng dáng, "Hết thầy đều là báo ứng! Chúng ta tranh lại như thế nào, cuối cùng vẫn không bằng người. Nếu lúc trước cứ ẩn theo tổ huấn truyền đại phòng sẽ không đi tới tình trạng hôm nay. Đứa nhỏ kia không biết còn sống hay đã chết? Ta rút cuộc đợi không được ngày đó. Chúng ta đoạt được gia sản lại phải đưa cho người ngoài, không là báo ứng lại là cái gì? Ta tận mắt thấy cũng thôi, nhưng Tạ Hồng! Báo ứng của người sợ cũng không xa! Ha ha —— "

Lão thái thái suy sụp ngã xuống, nói nhiều như vậy đã hao hết tâm thần, lại bị kích thích như vậy.

An Cầm Hoa khóc bổ nhào qua, "Nãi nãi! ta sai rồi. Ta bất hiếu. Đều là lỗi của ta hại An Cư đến tình trạng này..."

Tề Thị nhìn về phía hăn lắc đầu, đem lỗ tai đưa sát vào bên miệng lão thái thái, đột nhiên hiểu ra cái gì, nhìn An Cầm Hoa nói, "Ông chú chẳng phải là người An Cư sao? Năm đó bọn họ đi mang theo bạc, giờ phút này có thể giúp đỡ, chống đỡ An Cư qua lần này."

Lão thái thái thấy Tề Thị hiểu ý mình, thở hắt ra nhắm mắt lại. Đột nhiên lại mở mắt ra, gắt gao nhìn chăm chăm cái gì.

An Cầm Lâm gấp đến độ giơ chân, "Sao đại phu còn chưa tới!"

Tô Thủ Nghiêm làm cho bọn họ đứng ở một bên, bắt mạch, từ trong lòng lấy ra một cây ngân châm, bần rợn một trận, lão thái thái phun ra một hơi.

Vài người trong phòng còn chưa kịp cao hung đã nghe Tô Thủ Nghiêm tiếp tục nói: "Muốn nói gì thì nói mau đi."

An Cầm Hiên thật mâu thuẫn, nhớ tới năm đó mình chịu khổ, suýt chút đã mất mạng, nhưng cha mẹ mình cũng không phải nòng hại chết. Nếu mình nếu không đi Đào trang hoặc không chạy thoát ra ngoài, hiện tại có thể cứu An Cư sao? Hết thấy đều là mệnh, hăn tội gì so đo với một người sắp chết?

Từng bước một đón ánh mắt kia đi tới, ngồi xuống, kéo râu trên mặt ra, tháo mũ xuống đặt ở một bên, không để ý An Cầm Hoa mấy người giật mình, giơ tay nắm lấy tay lão thái thái, "Ta là Cầm Hiên. Ta đã trở về."

Lão thái thái như đứa nhỏ muốn trả lời, đột nhiên vui vẻ nở nụ cười, tay run run đưa ra vỗ mu bàn tay Cầm Hiên, há mồm muốn nói gì, cuối cùng phí công buông tha, mỉm cười nhắm mắt lại.

Đại phu đã đến, vội đưa người vào trong phòng. Tề Thị canh ở một bên, An Cầm Hoa dĩ nhiên cũng ở trước mặt.

Tay An Cầm Hiên bị lão thái thái cầm lấy, chờ lúc hăn đi ra nghe Tạ Hồng nói với Cầm Lâm: "Lụi bại thân thích gì của các người cũng phải đuổi đi, ngày mai giờ tý mới có thể đến được!"

An Cầm Hiên đi vào cửa, căn môi, "Ta là người của An Cư, chuyện của An gia đương nhiên là chuyện của ta, cũng không tới phiên người ngoài nói. Hơn một vạn lượng bạc ngày mai ta cho người đưa qua. Nếu người muốn dờ trò, ta phụng bồi đến cùng!" Lời này, vừa khéo đánh trả lại lời của Tạ Hồng vừa rồi nói An Cầm Hiên là người ngoài.

Tạ Hồng thấy An Cầm Hiên bỏ đi râu, lại không đội mũ, nhìn cũng cỡ tuổi An Cầm Lâm. Trong trí nhớ của hăn tựa hồ không có An Cầm Hiên, lại không cam lòng chuyện xấu đột nhiên xảy ra, "Chỉ bằng một câu nói

lung tung của người, người cho là có thể nói mình là người của An Cư sao?"

Tô Thủ Nghiêm lạnh lùng nói: "Không là tự nhiên cũng không cần người quan tâm. Cẩm Hiên là người An Cư, An Cư tự nhiên rõ ràng, chẳng lẽ chuyện nhà người cũng đến phiên người quản?"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 350+89: Một Lưới Bắt Hết

Tạ Hồng có chút không hiểu, "Này... Này..." nhưng lại nói không nên lời nguyên cố hấn định ra khế ước kỳ quái, chỉ có người An Cư ra bạc, lại cố ý chọn thời khắc người khác trở tay không kịp, ai ngờ lúc này An Cẩm Hiên đứng ra, lại có tri châu đại nhân làm chứng. Dù hấn nói khéo như rót mật cũng tuyệt đối không có khả năng đổi trắng thay đen.

Về mặt Tô Thủ Nghiêm vẫn lạnh nhạt như cũ, thậm chí vừa dứt lời cũng không trì hoãn, "Cẩm Hiên! Người đi lấy bạc đến, về sau cầu về cầu, đường về đường. Trong nhà còn có người bệnh, chúng ta cũng không tiện ở lâu."

Mặt già nua của Tạ Hồng đỏ lên. Hấn thật sự không hiểu vì sao mình mưu tính lâu như vậy không có chút sơ hở, đột nhiên xuất hiện ra một người, nói là người của An Cư. Hấn dờ khóc dờ cười không thể không tin.

An Cẩm Hiên chăm chọc nhìn hấn một hồi lâu mới từ trong lòng lấy ra ngân phiếu, "Tạ đương gia, ngài cần phải xem cẩn thận rồi giao khế ước cho ta. Có Tô đại nhân làm chứng tất nhiên có thể yên tâm, miễn cho nói chúng ta đi nơi khác mượn tiền. Nói đến cùng, ta sống đến từng này tuổi, đây là lần đầu tiên ta nghe được có khế ước cổ quái như vậy, không là cố ý gài bẫy An Cư chứ?"

Rõ ràng là đánh vào mặt Tạ Hồng, nói hấn bày mưu chiếm đoạt gia sản người khác. Tạ Hồng không phản bác được, về mặt cười hư vô phù phiếm rất chặt vật. Là người quen với sóng gió, tâm tình Tạ Hồng nhanh chóng ổn định. Dù như thế nào cũng có một khoản bạc lớn tới tay, người làm ăn tội

gì bỏ qua. Có ra sao mình cũng không chịu thiệt, cố ổn định lại, hấn vẫn không thoả mái.

An Cẩm Hiên nhìn An Cẩm Lâm nói, "Người đi theo đổi bạc đi, miễn cho không có chúng ta ở đó lại mất trắng hết."

An Cẩm Lâm giật mình vội vàng nói: "Ta đi đổi."

Tạ Hồng đếm ngân phiếu xong, ha ha nói: "Hiên chất tội gì nói như thế, dựa vào giao tình hai nhà chúng ta, về sau cần hỗ trợ gì cứ việc mở miệng."

Tạ Hồng, da mặt không dầy bình thường. Rõ ràng đã xé vỡ mặt, bây giờ còn có thể dán mặt lại.

Đối với người như thế An Cẩm Hiên đương nhiên không cần cố kị mặt mũi, cho dù là ngoài mặt, "Giúp đỡ, ta sợ đến lúc đó táng gia bại sản cũng không bồi thường nổi."

"Hiên chất nói chuyện thật là buồn cười, xin hỏi lệnh tôn là?" Tạ Hồng đột nhiên hỏi.

Tay An Cẩm Hiên run lên, rất nhanh ổn định, "Tiên phụ đã đi về cõi tiên nhiều năm."

Lúc nói lời này, An Cẩm Hoa nhìn chăm chăm vào mắt Tạ Hồng, hấn lại cúi thấp đầu xuống, An Cẩm Hiên cười lạnh, tay nắm chặt thành quyền trở nên hơi trắng.

"Hiên chất, người không cần quá mức đau thương. Sống chết có mạng phú quý do trời, còn sống thì sống tốt là được."

Tô Thủ Nghiêm thấy Tạ Hồng nói như thế, thật sự nhịn không được, "Còn sống muốn sống tốt nhưng có một số việc thân bất do kỷ, có đôi khi người muốn sống tốt lại cứ có người không cho sống."

Tạ Hồng không biết phản bác như thế nào, dè dặt cẩn trọng đem ngân phiếu thu vào.

An Cẩm Hoa vội vàng đi vào, đưa tay đoạt khế ước trong tay An Cẩm Hiên, tỉ mỉ nhìn một lần, dấu tay hồng hết sức chói mắt. Hắn tê tái một hồi, rốt cục mới thoải mái một chút.

Tuy An Cẩm Hiên không muốn nói với hắn, nhưng vẫn hỏi, "Còn có gì chưa cầm về không?"

An Cẩm Hoa không biết làm thế nào, tuy không thích An Cẩm Hiên nhưng dù sao hắn đã cứu toàn bộ An Cư, đành phải gật đầu "Không có."

Một hỏi một đáp không có lời dư thừa.

Tạ Hồng đã không còn gì để ở lại, ngẩng đầu rời đi.

Tô Thủ Nghiêm cũng đi theo.

Ngày đó, Tạ Hồng rời thành Vân Châu, trong lòng hắn có lửa nhưng với kinh nghiệm của hắn, lúc này không thể dễ dàng hạ quyết định, đành phải trở về tính tiếp. Hắn còn muốn điều tra kỹ hơn mọi chi tiết về An Cẩm Hiên, một người mới của An Cư, có vẻ như rất khó đối phó. Nhìn ánh mắt hắn, dù mình nhìn người vô số, cũng luôn có chút kinh hãi.

An Cẩm Hiên không ở lại An Cư. Ngày đó lão thái thái đã nằm liệt giường không dậy nổi, Cẩm Hoa và Cẩm Lâm canh giữ bên giường, hắn không đi theo, theo trong đáy lòng, hắn cũng không biết bản thân có gì không ổn.

Ở cửa hàng, hắn bắt đầu gấp rút làm hàng cho An Cẩm Hoa. Thân phận bị vạch trần hắn cũng không tiếp tục giấu diếm. Đoàn Vô Vi và Văn chương quây cũng không vì vậy mà không vui, ngược lại cảm thấy hắn còn

trẻ mà có thể làm được như vậy thật sự không dễ dàng, càng thêm khâm phục.

An Cẩm Hoa là người không có ánh mắt, rõ ràng là muốn nhờ người hỗ trợ, lại không có bộ dáng cầu người, "Nãi nãi nói, về sau An Cư do người làm chủ!" Tựa hồ như đoạt An Cư không là Tạ Hồng, mà là An Cẩm Hiên.

An Cẩm Hiên dờ khóc dờ cười, "An Cư vốn là của ta, nếu năm đó không xảy ra chuyện, người cho là do người quản lý?"

An Cẩm Hoa khó thở, An Cẩm Hiên là người của đại phòng đã trở về, lời đồn đãi bên ngoài vẫn ồn ào huyên náo, nhưng hắn đã bất chấp, chỉ nói: "Nếu không là nãi nãi..."

"Đủ, hiện tại là ta đến chiếm đoạt của người hay là trở về giúp người đây? Nếu không có ta bỏ ra gần hai vạn lượng bạc, trong nhà sẽ còn lại cái gì? Bây giờ người nói ta làm chủ, lúc đó chẳng phải muốn ta tiếp tục đầu tư tiền vào, bằng không với đám vài bản thủ đó người có thể ứng phó được sao?"

An Cẩm Hoa bị vạch trần, thẹn quá thành giận, "Vậy người nói người chịu hay không?"

"Ta có thể không chịu sao?"

An Cẩm Hoa ngớ ra. Hắn chưa từng nghĩ tới An Cẩm Hiên có ý tốt tiếp tục giúp hắn. Vừa rồi hắn cảm thấy nãi nãi và phu nhân kêu mình tới chính là tự đi tìm phiền phức. Khi không bị người vũ nhục mà không thay đổi được gì nhưng không thể không đến, nên có chút tức giận là ngay từ đầu mình tự hiến thân, đâu có nghĩ đến An Cẩm Hiên không có tính toán mặc kệ bọn họ. Xem ra Cẩm Lâm nói cũng có đạo lý. Vốn muốn bỏ đi lại âm kém dương sai nói một câu, "Nãi nãi nói, chờ nàng... đi rồi, ta và Cẩm Lâm sẽ rời thành Vân Châu, đến lúc đó chúng ta không liên quan, cũng không nợ người cái gì..."

An Cầm Hiên nghe vậy ngẩn ra. Năm đó lão thái thái hao hết tâm tư lấy hết gia nghiệp của An Cư cho bọn họ quản lý, bây giờ lại buông tha, chẳng lẽ dạo qua một vòng liên ngộ đạo, hay là sợ chuyện như vậy lại xảy ra thêm một lần nữa không bảo hộ được An Cư then với liệt tổ liệt tông? Hẳn mặc kệ như thế nào, trong lòng có chút loạn.

Lại nói Tạ Hồng trở về nhà, thấy Liêu quản sự bước lên phía trước nói, "Lão gia, người không ở nhà một thời gian, nhưng có chuyện."

Tạ Hồng nheo mắt, còn chưa kịp suyễn một hơi đã nghe có chuyện, nên giọng điệu không tốt lắm, "Chuyện gì?"

Lúc này Liêu quản sự rất nóng vội. Chuyện kia đột nhiên có biến, hẳn lại không làm chủ được. Lão gia không ở nhà, thiếu gia căn bản không biết sự việc này, lúc này thấy Tạ Hồng rốt cục đã trở về sắc mặt lại không tốt, nên dè dặt cẩn trọng nói, "Huyện lệnh Ngô huyện Tô đại nhân cho người đi điều tra nơi xảy ra chuyện."

"Cái gì?" Chén trà nha hoàn dâng lên còn cầm trong tay, lúc này bị đập nát trên mặt đất. Bình thường Tạ Hồng luôn cười tủm tỉm, nghe động tĩnh nha hoàn hầu hạ ở ngoài cửa định vào thu thập, lại bị Liêu quản sự xua tay ý bảo đi ra ngoài.

Thấy không còn ai, Tạ Hồng hỏi: "Vì sao phải tra?"

Liêu quản sự cũng không rõ, nói: "Chúng ta không thể ra mặt hỏi thăm, chẳng qua nghe nói là ở Ngô huyện xảy ra vấn đề, may mắn lần này không có người bị thương, lần tới không thể để xảy ra chuyện như vậy nữa, cho nên bao vây chỗ đó lại, chỉ có thể lưu thông ban ngày."

Nếu là bình thường, Tạ Hồng sẽ không run sợ như vậy. Nhưng khi từ Vân Châu trở về, thái độ của Tô Thủ Nghiêm rất đáng nghiên ngẫm, An Cầm Hiên lại đột nhiên xuất hiện, hẳn liền cảm thấy sự tình tuyệt đối không có đơn giản như vậy, vầy tay quyết định, "Không phải ban ngày còn có thể

thông hành sao, đi tìm hiểu bọn họ tra ra cái gì, miễn cho chuyện tới trước mắt lại không có chút tính toán chuẩn bị gì."

Bọn họ không biết là một cái võng bên kia đã giăng sẵn chờ bọn hăn tới sẽ tóm gọn.

Liêu quản sự quan tâm nói, "Lão gia, bên Vân Châu có thuận lợi không?"

Tạ Hồng ầm ỨC một bụng nhưng chỉ có thể nhìn Liêu quản sự nói, "Liêu Nguyên, người nói nhiều năm qua, lần đầu tiên ta thất thủ trên tay một tiểu tử lông tóc còn chưa dài, thật là tức chết!"

Liêu Nguyên quản sự cúi đầu, nghe Tạ Hồng nói từ đầu tới đuôi, lại ha ha nở nụ cười.

Tạ Hồng bất mãn, trừng mắt nhìn hăn, "Người cũng cảm thấy buồn cười?"

Liêu quản sự lắc đầu, "Lão gia, chúc mừng ngài."

Tạ Hồng không hiểu gì hết, lại nghe Liêu quản sự nói một câu, "Là một đứa trẻ An Cư muốn chết, người về sau phải cố sức đối phó. Lần này hăn ra mặt chống đối, lại ra nhiều bạc như vậy, muốn so của cải, bọn họ lúc này bồi nhiều như vậy, tiếp còn phải thu xếp cục diện rồi rằm của An Đại..."

Nghe vậy, Tạ Hồng còn có gì không rõ, âm mai vừa rồi trở thành hư không, tinh tế cân nhắc một hồi, "Ta bị bọn hăn làm hồ đồ, hiện tại ngẫm lại đúng là như thế. An Cầm Hiên đã bỏ ra nhiều bạc như vậy giúp tên bại gia kia, đến lúc đó thu thập cục diện rồi rằm lại thêm một số bạc nữa, sợ là toàn bộ của cải đều vét sạch. Chờ cuối thu chúng ta động thủ, so ai sẽ hao tổn hơn ai. Chúng ta liền một chữ —— tha, tha chết cho bọn họ, tuy đó là biện pháp giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm, nhưng có chỗ dùng. Làm cho bọn họ suy sụp, về sau thành Vân Châu không phải do chúng ta định

đoạt sao? Còn đỡ cho ta về sau không cần đối phó Vân Cẩm Các. Diêu a, diêu!"

Liêu quân sự thấy hãn đã nghĩ thấu triệt, tự nhiên đem bản thân ẩn giấu đi, lui về trong bóng tối, cực lực giảm bớt cảm giác tồn tại của mình. Dù như thế nào, cho dù lão gia có thể cùng bản thân không chuyện không nói, nhưng hãn là người tự giác, nếu người không biết thân phận của mình thì thật không ổn.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 351+90: Khai Phá Đào Trang

Nhiều ngày qua An Cẩm Hiên bề bộn nhiều việc.

Mùa thu sắp tới, thư của Kinh Trập đã tới kêu hân bớt chút thời gian đi xem. Bên Ngô huyện có Kinh Trập, thì ra nhà giàu lũng đoạn thị trường đã đại loạn, lúc này thâm nhập vào không còn gì tốt hơn, lập tức giải quyết khẩn cấp của Kinh Trập, cũng giúp cho người nuôi tằm chịu ít bóc lột hơn. Nếu xử lý tốt, tương lai sẽ không lo vấn đề tơ sống, về sau Tạ Hồng có chủ ý quý quái gì, hân cũng có nơi dựa vào.

An Cư đại thiếu gia hiện thân sau nhiều năm, làm cho phố lớn ngõ nhỏ trong thành Vân Châu đàm luận một thời gian. Người hiểu chuyện còn nghe nói hân vào An Cư ở, tuổi nhỏ tài cao, gia nghiệp tràn đầy, trên không có bà bà làm khó dễ... Đám bà mỗi tranh đoạt dữ dội xem ai có tài năng giành được mối này, trong đó Hoàng bà mỗi thành bắc chắc chắn, "An Đại thiếu gia? Không phải là Kim lão bản sao? Giao tình của ta và hân không bình thường, cũng không biết khuê nữ nhà ai có phúc khí..."

Kết quả là, mặc kệ thành bắc hay là Vân Cẩm Các, thường thấy được y hương phấn ảnh, ánh mắt vây quanh. Lúc này nếu An Cẩm Hiên ra ngoài, khăn tơ không biết rút bao nhiêu cái, chỉ còn chờ hân nhặt lên đưa tới, lại nhìn trộm... Tình cảnh như vậy thường lặp lại, có tư thế năm đó của Kinh Trập. Cũng may nhân vật chính không là người thương hương tiếc ngọc, cho tới bây giờ đối với vài thứ kia không liếc mắt một cái, thẳng một đường mà đi như không hề thấy gì, cũng không lo trên lưng khoác một đồng ánh mắt đầy oán khí. Tình thế không tiếp tục phát triển vì có tin truyền ra hân có bệnh kín...

Thân thể của An Cẩm Hiên truyền ra ngoài, thái độ của An Cư như một minh xác. An Cư lão thái thái gần đất xa trời, hối hận không kịp, muốn kêu An Cẩm Hiên trở về đương gia, còn nói An Cẩm Hoa và An Cẩm Lâm phải rời khỏi Vân Châu. An Cẩm Hoa bởi vì đã kích lần này, không còn kiêu ngạo ương ngạnh như xưa, tự nhận mình không địch lại thủ đoạn trên thương trường, không bằng để An Cẩm Hiên đương gia, mình nhàn tản cầm bạc tiêu dao khoái hoạt. Mỗi lần hăn nhìn thấy An Cẩm Hiên tuy không có sắc mặt tốt, nhưng cũng hiểu là hăn không phải là đối thủ, nhìn thấy bóng người từ xa đã né tránh, nếu trốn không thoát cũng không rên một tiếng. An Cẩm Lâm càng ước gì người một nhà bao quanh qua ngày, lại bởi vì mình phải rời khỏi có chút sầu não.

Tóm lại mỗi người đều có tâm tư.

Trong lòng An Cẩm Hiên thật phức tạp, đột nhiên có thân nhân, ngoài trừ Cẩm Lâm, hăn không biết ở chung với bọn họ như thế nào, cái gì tha thứ lượng giải hăn nói không nên lời. Tuy cha mẹ hăn chết không là lỗi của bọn hăn, đáng tiếc bọn họ quả thật đoạt gia nghiệp, cũng từng ra tay với mình lúc nhỏ. Hăn không muốn so đo với lão thái thái đang gặp nạn, nhưng không thể coi nàng là thân nhân. Sau khi An Cư trải qua đại nạn, An Cẩm Hoa đã ngừng quản lý. An Cư do An Cẩm Lâm tạm thời quản, có chuyện gì hăn đều hỏi An Cẩm Hiên, kì thực là An Cẩm Hiên quản lý.

Như vậy cũng tốt, tuy An Cẩm Hiên không vào An Cư ở, nhưng đại phòng phải lưu lại, hăn không biết nên quyết định ra sao, để bọn họ rời đi hay cứ như vậy qua? Hăn không nghĩ, bởi vì còn có chuyện quan trọng hơn.

Xem như đã đụng chạm Tạ Hồng. Hăn ở Vân Châu không có thế lực, nhưng vì sao hăn nhất định phải làm suy sụp An Cư, độc bá An Cư gia nghiệp? Mình làm hư chuyện của hăn, sợ là hăn sẽ ở đâu đó chờ báo thù. Cẩm Hiên không sợ. Hiện tại hăn cùng An Cẩm Hoa mấy người không còn hiềm khích có thể cùng nhau đối phó hăn, còn nữa có người Hoa gia trong

bóng tối, đừng thấy bọn hăn cửa nhỏ nhà nghèo, bánh bao có thịt không ở lớp bao bên ngoài, còn có Cốc Vũ...

An Cẩm Hiên vỗ đầu, tâm tình mâu thuẫn lại dâng lên. hiện tại muốn đón Cốc Vũ về sao? Tạ Hồng hăn sẽ không đuổi theo ra tay. Lúc trước hăn có thể mượn tay An Cẩm Hoa, lúc này vừa mới tổn thương nguyên khí, theo tính tình của hăn tất nhiên phải trù tính thật lâu. Vô luận như thế nào, hăn hy vọng lúc này có thể thấy nàng, con đường sau này, hai người có thể cùng nhau đi.

An Cẩm Hiên ở Vân Châu lo được lo mất, đắn đo nên đón Cốc Vũ về hay không, cuối cùng vẫn không vượt qua được ý niệm trong lòng, cười ngửa đi.

Cốc Vũ không biết An Cẩm Hiên rối rắm việc này. Nàng và Hạ Xuyên, trong ngày thường lại có Tiểu Hà, Tiểu Bình, có thể đi nhà đông nhà tây, ra cửa gặp toàn người quen, ở Đào trang như cá gặp nước.

Vì sự kiện phá rừng đào lần trước, Cốc Vũ buồn thật lâu. Bản thân năng lực hữu hạn, vấn đề lại quá nhiều, sao có thể giúp hết mọi người qua ngày lành chứ? Ngày ấy cùng Hạ Xuyên, Tiểu Hàn vài cái đi đến ven rừng hái mộc nhĩ, bỗng nhiên linh quang vừa hiện, trở về lại tỉ mỉ suy nghĩ tường tận, càng lúc càng cảm thấy có thể làm, là phát triển Đào trang. Ưu thế lớn nhất ở đây là rừng đào, là điểm du lịch tuyệt hảo.

Ngày ấy nàng ở rừng đào, một bên có người bắt cá, đột nhiên linh quang vừa hiện. Cũng không phải là xúc động nhất thời, mà là trở về tinh tế phân tích lợi hại.

Nàng thấy, hiện tại Đào trang có tài nguyên trời cho, thiên thời địa lợi nhân hoà, trên cơ bản đều chiếm hết.

Vừa lúc thanh danh Đào trang đã truyền ra ngoài, lúc nàng ở Vân Châu đã nghe thấy, rất nhiều người trước hoặc sau tiết Hàn thực đều thích ra

ngoài, nhưng bốn phía thành Vân Châu không có nhiều nơi để đi. Nếu mình mở một văn phòng ở Vân Châu, giống như công ty du lịch ở hiện đại, sau đó tổ chức nhân viên, hẳn là có thể làm.

Thứ hai Đào trang có tài nguyên tuyệt hảo. Rừng hoa đào liên miên không dứt, nếu mình không khai phá hợp lý, về sau người càng ngày càng nhiều, quản lý không tốt, chỉ sợ đối với rừng cũng không tốt. Rộng rãi một ít, lại có sông, du ngoạn, chuyên chở, bắt cá cái gì cũng phương tiện. Chơi thuyền xuống thì có một hồ sen lớn, xa hơn là rừng liễu ở Liễu Bá Tử. Cốc Vũ còn muốn tận dụng vườn trái thần tiên của mình. Trái cây đã sắp đến mùa thu hoạch, đi địa phương khác dĩ nhiên là không thấy được.

Ba là có thể trưng bày ra văn hóa bản địa. Khụ khụ! Cốc Vũ nghĩ đến đây tự mình nở nụ cười vài lần, bình thường cảm thấy đó là hủ tục nhưng lúc này hữu dụng. Nàng dùng ngón tay tính Đào trang có mấy điểm có thể đưa ra. Đầu tiên là hoa đào hoa tẩn, lúc đó chẳng phải một điểm sáng? Kỳ thực có thể chuyên thiết trí cho đại cô nương tiểu nàng dâu, hoặc là có thể dùng tặng lễ cũng là một điều may mắn, cầu xin cũng vì hai chữ tâm an. Tiếp theo có thể thiết kế một vài ngày hội cố định. Nếu có hưng trí, có thể theo đường sông đi vòng quanh cánh rừng. Lúc đầu cảm thấy cách này không có phương tiện nhưng nếu có tiết mục, văn nhân nhã sỹ nâng chén xuôi theo dòng linh tinh gì đó còn không phải là tuyệt hảo địa phương? Thử nghĩ, ngày xuân ba bốn tháng, hoa đào sáng rỡ phát phơ trong gió, hẹn ba năm bạn bè tại đây ngâm thơ làm đối thoại mái chèo chén, hoa rơi rụng rờ... Nếu cả nhà đến, các cô nương phụ nhân có nơi để đi, các thiếu gia chẳng phải cũng có nơi đi? Về phần mang đứa nhỏ đến càng không cần quan tâm. Trẻ con lớn lên ở trong thành, như Đình Hữu chẳng hạn rất ít khi ra ngoài, có thể đi là vui vẻ. Nàng còn có thể nhắm vào lớp khách này khai phá con điều linh tinh hạng mục. Lí Đắc Tuyền làm ngựa gỗ, bàn đu dây hoàn toàn có thể xây một khu vui chơi thiếu nhi ở trong rừng. Lúc trước Liễu Bá Tử có hội dâng hương, tuy đã sớm xóa bỏ, nhưng muốn người tới xem vẫn có nhiều mảnh lợi có thể lợi dụng. Cuối cùng, Cốc Vũ nhớ đến năm đó cùng

mấy nhà du hồ sen ban đêm, cùng Giang Thị mấy người buổi tối đi "trộm" củ khoai lang này nọ, mùi vị đó đến nay không dứt...

Bốn là khai phá kinh doanh quản lý nhân lực vật lực. Như Hứa Thế Cùng kinh doanh từ lâu nhiều năm, loại bình dân, xa hoa đều làm qua, hẳn lại thích hát hí khúc, đó không chỉ giải quyết vấn đề ẩm thực cho du khách mà còn các vấn đề khác. Mùa xuân có hoa đào, mùa hè có quả đào, mùa thu nếu mở rạp hát, chẳng phải là một chủ ý tuyệt diệu sao? Mặt khác du khách đến, cần phải có người chèo chống thuyền, trông coi rừng ... Người thôn trang không phải sẽ đắc lợi sao? Lại nói, đây là chuyện tốt quan trọng của thôn trang, đến lúc đó tính ra hàng năm đều có số tiền lãi nhất định, ngày cũng sẽ tốt hơn, nhóm lao động phổ thông ít đi một phần chuyện xấu, lại thêm một phần tiền lời. Về phần người đánh xe lui tới tiếp đãi cũng sẽ không lo không có người làm, phục vụ có thể chia làm vài cấp bậc, cao cấp, trung bình, kém thứ các loại. Vài người như Văn chương quầy có thể làm sổ sách. Trần Giang Sinh có khả năng có thể làm quản sự. Ở Vân Châu thậm chí Bình Châu các nơi mở văn phòng giới thiệu người tới Đào trang. Tóm lại, Cốc Vũ trước hết nghĩ đến một mô hình tổng quát, tiếp theo mọi người còn có thể tiếp tục ra chủ ý.

Còn mấy vấn đề cần giải quyết. Đào trang cách Vân Châu một khoảng cách, tuy chỉ có mấy ngày là đến nhưng ngay từ đầu cũng phải suy nghĩ. Nếu không có gì hấp dẫn người, dựa vào cái gì người ta chịu xóc nảy tới. Nàng muốn hỏi dượng, hẳn từng đi đường thủy, nếu có thể từ Vân Châu xuôi dòng xuống mà không có nguy hiểm, đường thủy là một lựa chọn tốt.

Mặt khác loại chuyện này ở niên đại này sợ là rất ít thấy, mọi người chấp nhận nó nhất định có khó khăn, nàng không dự định ngay từ đầu làm thành khu du lịch, mà tổ chức một vài thi hội, rồi mời một số người tới tham dự. Chờ thanh danh truyền khai một ít là có thể tiến hành, chẳng qua những người đó không dễ mời đến. Đa phần người thôn trang không biết chữ, dù

người đến sợ cũng khó chiêu đãi... Cũng không biết hương thân thôn trang có bằng lòng đi con đường này hay không.

Mùa thu sắp đến, không thể để lỡ mất mùa xuân - một thời cơ tốt nhất, trước phải từng bước chậm rãi đầu nhập rồi triển khai, bạc lấy từ đâu ra? Nhân thủ phải an bài thế nào, một loạt vấn đề ngay trước mắt.

Cốc Vũ cười khố, tay phải đã có chút tê rần. Nàng thật không thích tật xấu này. Luyện đã nhiều năm như vậy, lưu loát viết một chồng giấy, bởi vì viết mau, phỏng chừng chỉ có mình đọc được. Nàng dùng tay trái đánh vào tay phải, trong lòng rất phong phú, an ủi chính mình, mọi vấn đề khó khăn đều có thể giải quyết, bởi vì Đào trang luôn đồng lòng, không chỉ có mình một người. Mình bất quá chỉ đưa ra một ý tưởng thô sơ giản lược thôi, mọi người sinh trưởng ở đây, không chừng càng có thêm nhiều ý tưởng tuyệt diệu.

Nàng phảng phất nhìn thấy nơi này biến thành địa phương tốt, từng nhà có thể ở nhà ngói lớn, vui vẻ ra mặt...

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 352+91: Cô Nương Hái Sen

Cốc Vũ tự mình tính toán từng chi tiết nhỏ nhất, tay cầm bút trên giấy bay nhanh. Viết xong đọc lại từ đầu đến đuôi một lần nữa, càng cảm thấy có thể làm, chờ việc này thành công là cả thôn trang thậm chí những vùng phụ cận Liễu Bá Tử cũng thu lợi, cũng sẽ không có bao nhiêu gian khổ, chủ yếu là mỗi sinh ý này toàn thôn trang già trẻ lớn bé đều có thể ra sức, hưởng hồ phiêu lưu thật nhỏ, sinh ý có thể lâu dài.

Có chút lo lắng, Cốc Vũ cầm một chồng giấy đi tìm Trần Vĩnh Ngọc và Lí Đắc Giang thương nghị trước, nếu bọn hắn thông qua sẽ đi khuyên phục mọi người. Có bọn họ thì thuyết phục sẽ dễ dàng hơn, dù sao loại hình du lịch này ở nơi đây vẫn là quá mức mới mẻ độc đáo, ai có thể tin tưởng sẽ kiếm được bạc.

Cốc Vũ gặp hai người, cũng không quản nhiều, mở miệng thao thao bất tuyệt, "... Đến lúc đó từng nhà sẽ chờ thu bạc, cô nương quanh vùng ước gì được gả tới đây."

Nàng vừa nói vừa cười, đối lại là sự trầm mặc nhưng nàng không lo lắng, chẳng lẽ bọn họ cảm thấy làm như vậy có chút kỳ lạ? Tiếp theo mình nên làm cái gì bây giờ?

Trần Vĩnh Ngọc vỗ bàn cười ha ha, "Diệu a, diệu! Cốc Vũ, chủ ý này tốt. Ta thấy người đến thôn trang chúng ta ngày càng nhiều, cho bọn họ vào là chúng ta dùng đạo đãi khách, nhưng nếu quá nhiều người tới nơi này, không chừng sẽ ăn không tiêu. Năm nay người đến đông như vậy, dù có để ý canh chừng thì rừng cũng sẽ bị đập hư một ít, mà không thể cho người

trực suốt. Làm như vậy có vẻ như chúng ta keo kiệt mà chúng ta cũng không có nhiều công phu như vậy. Ta còn đang lo chuyện này, hiện tại thì tốt rồi. Ta cảm thấy có thể làm. Bọn họ đến một chuyến cũng cần tiền đi lại, ăn cơm ở trọ cái gì mà không là bạc? Huống hồ đến cũng vì bản thân coi trọng, đâu có nghĩ đến hồ sen bên Liễu Bá Tử. Kêu người dắt đi cũng không tốt."

Lí Đắc Giang là người linh hoạt, nhiều năm mua bán mài luyện ra, hi hi ha ha cười, "Nhưng phải cẩn thận tính toán mới được, chỉ sợ thôn trang sẽ có người chỉ trích. Tuy nói là một vốn bốn lời, chẳng qua là của thôn trang, thỉnh thoảng đến, muốn xây dựng như lời Cốc Vũ nói nào là ngắm cảnh các, nhà thủy tạ gì đó đều cần bạc, còn có thuyền nhỏ đúng không? Chỉ sợ bọn họ không chịu ra..."

Không thấy con thỏ không thả chim ưng, huống chi còn là tình trạng như vậy. Dĩ nhiên Cốc Vũ cũng nghĩ tới điểm này, "Ta nghĩ, lúc đầu bạc do chúng ta ra, dù sao mấy năm nay dựa vào thôn trang chúng ta cũng kiếm được chút bạc, coi như là thời cơ hồi báo hương thân. Đến lúc đó nếu không thành, các hương thân sẽ không có câu oán hận. Nếu thành coi như có một chuyện tốt, về sau..."

Lí Đắc Giang và Trần Vĩnh Ngọc không có ý kiến gì, chẳng qua cách nói của Cốc Vũ rất mới lạ, từ buổi sáng nói đến giữa trưa, ăn cơm xong tiếp tục tán gẫu, đến buổi chiều Cốc Vũ mới nói đến thao tác cụ thể, tỷ như hướng dẫn du lịch. Nàng định đem lộ tuyến định xuống trước, sau thỉnh thoảng nam nữ có bộ dáng tuần tú. Dù sao nam nữ có khác, nàng không muốn mạo hiểm. Tiểu Bình có thể trông coi tiểu nàng dâu khuê nữ, như Thống Tử có thể vừa chèo thuyền vừa giảng giải, tóm lại hết thảy đều phải chuẩn bị tốt, đến lúc đó tùy cơ ứng biến luôn không sai.

Lí Đắc Giang như nghĩ tới cái gì, vội nói ra như sợ sợ ý thì chủ ý sẽ bay đi, "Lần trước Kinh Trập dẫn người về, nói là tìm thanh tịnh địa phương dụng công, còn ở tại thôn của chúng ta thôn một thời gian, lại sợ phiền toái

chúng ta không tiện ở lâu. Người nói nếu chúng ta ở ven rừng dựng một ít nhà gỗ nhỏ, vừa thanh tĩnh vừa thoải mái, đến lúc đó có thể cho người ta ở một thời gian ngắn, mang theo gã sai vặt cũng tốt không có cũng tốt, dù sao không phải có từ lâu sao? Cái gì đều có sẵn, lại không giống trong thành ồn ào ầm ĩ, ta nghĩ hẳn sẽ có người đến, như vài người bạn của Kinh Trập lần trước..."

Mắt Cốc Vũ sáng lên, Nhị bá là người có khiếu kinh doanh a. Còn không phải là nghỉ phép sơn trang sao? Tìm một thanh u địa phương dựng công đọc sách khảo công danh, đi vào thâm sơn cùng cốc cũng không có phương tiện, ngốc ở trong thành thì quá mức ầm ĩ, vừa khéo Đào trang, xài một chút bạc là được; hơn nữa đến lúc đó sẽ có từ lâu đều phương tiện, lại không có ràng buộc ở nhờ ở thân bằng gia quyến, thật là diệu pháp.

Trần Vĩnh Ngọc kích động muốn hành động ngay, "Như vậy, ta đi qua Liễu Bá Tử bên kia nói chuyện, bọn họ giữ rừng chúng ta không cần ra khí lực, lại nói nhìn xem coi thiếu cái gì."

Cốc Vũ ha ha cười, "Bá bá, không vội. Người hãy nghe ta nói, bước đầu tiên chúng ta cần phải thuyết phục già trẻ lớn bé trong thôn trang của mình, tiếp đến là tìm Liễu Bá Tử bàn bạc, sau đó chúng ta lại phân thành mấy tổ nhỏ, tiếp đón hay tiễn khách cần phải dạy dỗ. Muốn xây phòng này nọ trong rừng cũng cần bàn tính cẩn thận, đến lúc đó thiếu cái gì chúng ta sẽ mua thêm, thỉnh tiểu dưỡng ra mặt, chúng ta muốn dựng thật nhiều lâu các..."

Trần Vĩnh Ngọc phục hồi tinh thần lại, không cảm thấy mình lỗ mãng, sang sảng cười to, "Ta ngồi không yên, vẫn là Cốc Vũ nghĩ chu toàn, bước này bước tiếp đều nghĩ thông. Chúng ta nếu làm không xong thật sự là già đi."

Việc thuyết phục mọi người thôn trang giao cho Trần Vĩnh Ngọc đi làm. Phần thỉnh người có thể cho Lí Đắc Giang đi, còn có tứ thúc trong cửa

hàng. Nàng tin là trong thời gian ngắn nhất sẽ làm cho mọi người chấp thuận, không cần mình quan tâm. Với uy tín của Trần Vĩnh Ngọc ở thôn trang, thuyết phục mọi người chẳng phải là việc khó, huống chi sự việc này đối với bọn họ chỉ có lợi không có phiêu lưu gì, phản đối cũng không có căn cứ, cứ thực hành là được, hàng năm phân cho mỗi nhà một phần tiền lãi nhất định, làm việc lại có tiền công. Nhiều việc như vậy sẽ tìm được việc thích hợp cho mình. Nếu Đào trang tốt lên, Cốc Vũ không muốn đi Vân Châu.

Đương nhiên, hiện tại chỉ là một ý tưởng thô sơ giản lược thôi. Nàng bất quá dựa vào chút kiến thức của mình kiếp trước, nhưng muốn phó với thực tiễn vẫn cần mọi người nỗ lực. Dù sao nơi này không là kiếp trước, hoàn cảnh rộng rãi, các phương diện đều phải cân nhắc, vạn nhất không thành là đổ sông đổ biển, công không còn tổn thất bạc. Chẳng qua Cốc Vũ hiểu rằng trên đời này chưa từng có bữa tối miễn phí. Vì tương lai thôn trang, nàng nguyện ý dùng năng lực hữu hạn của mình đánh bạc một lần.

Buổi chiều, Trần Vĩnh Ngọc kêu đương gia mỗi hộ tới nhà bàn chuyện.

Giang Thị cũng cùng Hứa Thị thảo luận chuyện này. Hạ Xuyên sừng sốt ở kế bên, mắt sáng lên.

Bên ngoài thái dương sáng rõ. Cuối hè vẫn nóng, Cốc Vũ thấy đã là buổi chiều, mình chèo thuyền đi hồ sen Liễu Bá Tử cũng cần chút thời gian, lúc trở về vừa vặn ăn cơm chiều.

Tất nhiên nàng không chèo nổi xuồng gỗ này, cũng may Trần Giang Sinh vừa vặn đi tới. Trần Giang Sinh sắp làm cha nhưng vẫn còn tính trẻ con, người tráng kiện không ít, mơ hồ có thể thấy bộ dáng mập mập hồi nhỏ. Cốc Vũ từ nhỏ lớn lên cùng hã, tất nhiên không khách khí với hã, kêu hã trực tiếp khiêng xuồng tới bờ sông, còn mình thì đội một cái mũ mềm.

Giang Thị cười ha ha, "Cốc Vũ đội mũ này thực đẹp, về sau cũng làm vài cái cho chúng ta đội."

Hứa Thị thấy cũng khen ngợi, nghe xong lời của Giang Thị giấu cột nàng: "Đã già sắp làm nãi nãi còn đùa như trẻ con."

Nói đến mũ này là Cốc Vũ kêu tiểu dưỡng làm. Hắn dùng những lát tre mỏng tỉ mỉ làm thành một cái khung, mặt trên đắp mấy tầng vải. Ở mặt trên Tiểu Mãn thêu các loại hoa cỏ, rất là thú vị.

Nghe Giang Thị, Hứa Thị nói như vậy, nàng chỉ cười cười, theo Trần Giang Sinh ra cửa.

"Cốc Vũ, người đi một mình?"

"Ân."

"Hay là ta kêu nương ta đi cùng người. Sông nước người một bé gái như thế nào cho phải. Đáy sông rất nhiều bùn, lần trước thôn trang có mấy đứa bé đi bơi lội, suýt chút bị bèo phía dưới quần lấy, may mắn kịp thời kéo lên. Tuy hôm nay trời trong, nhưng rủi mưa to nước dâng quỳnh quáng lên..."

Cốc Vũ trợn trắng mắt, trong lòng biết hẳn quan tâm mình nhưng sao lại nói thành như vậy, "Trần Giang Sinh!"

Trần Giang Sinh ngẩn ra, ngừng câu chuyện, buồn thanh nói: "Thế nào?"

"Người còn chưa làm cha đã lải nhải như vậy, nếu về sau..."

Mặt Trần Giang Sinh đỏ lên lại không biết nói gì. Cốc Vũ xem ở trong mắt, ngừng cười.

Bờ sông không xa, rất nhanh đã đến. Trần Giang Sinh buông xuồng xuống, ở bên bờ lau mồ hôi.

Đột nhiên một bóng dáng tròn trịa chạy tới, "Nhị tỷ!"

Cốc Vũ thấy là Hạ Xuyên, không biết vì sao hân nóng vội như vậy, "Sao người lại tới đây?"

"Ta nghe bọn hân nói, người muốn kiếm đồng tiền lớn có phải không?"

Cốc Vũ không biết nói gì. Thấy hân kích động như vậy, trong lòng biết tính tình của tiểu tham tiền này không thể sửa đổi được trong phút chốc, cũng may nàng cũng không thấy Hạ Xuyên như vậy có gì sai. Hân nghĩ mỗi một người kiếm tiền bất quá vì cuộc sống của mình càng thêm tốt, chẳng lẽ bởi vì lúc hân còn trong bụng mẹ đã nhận được nỗi khổ không tiền, mới sinh ra tâm tư như vậy? "Không phải là ta kiếm đồng tiền lớn, là nếu chúng ta khai phá thôn trang, toàn bộ thôn trang cùng nhau kiếm tiền."

Hạ Xuyên đưa tay chỉ nói, "Nga, vậy không phải bây giờ người đi nghĩ biện pháp kiếm tiền sao? Mang ta đi."

Cốc Vũ không biết lấy cớ gì gạt đưa trẻ qua một bên. Với tính tình hiếu động của hân, đến hồ sen vạn nhất bị té xuống nước, mình gà mờ không biết bơi làm sao cứu hân, "Ngoan, người đi về trước. Không phải ta đi kiếm tiền, người từng gặp qua đi kiếm tiền như vậy sao?"

Hạ Xuyên xem cũng giống, lại không chịu đi.

Trần Giang Sinh đón ánh mắt Cốc Vũ, ôm cổ Hạ Xuyên, "Đi, các thúc thúc nhóm ở trong nhà ta đang thương lượng đại kế kiếm tiền. Ta mang người đi coi một cái."

Nghe thế Hạ Xuyên nửa tin nửa ngờ đi theo Trần Giang Sinh.

Cốc Vũ thở dài nhẹ nhõm lại phát sầu. Chiếc xuồng cách bờ sông mấy thước, nàng dùng hết sức cũng không nhúc nhích, kéo cũng không có động tĩnh gì, thật là hết chỗ nói. Chẳng lẽ phải đi kêu người lại?

Không nói gì lau mồ hôi, lại nghe tiếng vó ngựa truyền đến, rồi thanh âm vang lên, "Cô nương đi hái sen?"

Cốc Vũ trước kinh sau hãi, nhìn gương mặt phong trần mệt mỏi kia, không biết vì sao hăn lại gấp gáp về đây, đau lòng nói không nên lời, lại tiếp lời hăn: "Công tử đường xa mà đến, có thể trợ giúp ta một tay?"

Lời còn chưa dứt, An Cẩm Hiên từ trên ngựa nhảy xuống, cả người bụi đất, đem xuồng đẩy về phía sông, rồi đi tới, "Cô nương có nguyện ý mang theo một tùy tùng không? Ngẫu hứng hái sen, chèo thuyền trợ hứng, mặc cho sai phái."

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 353+92: Nghịch Nước

Thuyền dạo trên sông, sóng gợn dập dờn từng trận.

Nước sông trong suốt thấy đáy, có thể nhìn thấy bèo xanh ở đáy nước rêu rao, bất chợt có một đám cá nhỏ bơi xuyên qua đám bèo. Lúc thuyền đi qua, đàn cá hoảng kinh tản ra. Đánh giá thuyền đã đi qua lại tụ lại.

An Cẩm Hiên ý cười trong suốt nhìn Cốc Vũ ngồi lừa nước, trên mặt đầy vẻ tươi cười sủng nịch. Cánh tay hăn khỏe mạnh không ít, nhẹ nhàng chèo. Dòng nước ấm áp tràn đầy trong lòng, hăn thật hy vọng thời gian có thể ngừng ở giây phút này, trời xanh nước trong, dưới ánh mặt trời rực rỡ cùng người trước mắt chậm rãi già đi. Chuyện phức tạp ở thành Vân Châu hết thảy vứt ở sau đầu.

Trên đường tới đây có nhiều lời muốn nói. Lúc này người ngay tại trước mắt nhưng không biết mở miệng thế nào.

Cốc Vũ với tay đến đám củ ấu hoang, kéo lên, "Ha ha! Củ ấu." Trên thuyền còn có dấu bùn, nàng lại cúi người dùng nước rửa sạch, "Cẩm Hiên ca, mọi chuyện đều xong xuôi?"

An Cẩm Hiên gật đầu, "Tạ Hồng chủ mưu, suýt chút là An Cư lọt vào tay hăn. Thật không ngờ hăn có tâm tư đó, tưởng một chút bạc là có thể thôn tính gia nghiệp An Cư, về sau có thể độc bá. Cũng may đều đã qua đi, hiện tại hăn đã trở về Bình Châu, có tin Kinh Trập bắt đầu hành động, nghe nói hăn cũng phái người đi tìm hiểu, chỉ là không biết hăn đối phó thế nào."

Cốc Vũ hỏi tiếp, "Chỉ sợ hắc bất động, hễ động là sẽ có sơ hở, sớm hay muộn sẽ có dấu vết, ác giả ác báo, chuyện của An Đại làm một minh chứng. Người vừa phải thu thập cục diện rồi rảnh vừa phải ra hàng. Nghe đại ca nói người đi Ngô huyện chinh đồn lại ti nghiệp, nhiều việc cùng lúc như vậy, người phải bảo trọng thân mình."

Trong khoảng thời gian này rất bận rộn, An Cẩm Hiên quả thật có chút sút đầu mẻ trán, may mắn có vài người An Cẩm Lâm, Đoàn Vô Vi hỗ trợ. Nói đến cùng hắc là trụ cột chính. Bên Ngô huyện đã thu xếp thỏa đáng, Tạ gia bị Kinh Trập bám chặt phòng chừng không thể giở trò nhanh như vậy, hắc mới có thể thừa dịp tranh thủ thời gian tới nhìn nàng một cái. Sau khi quay về, tất nhiên còn một trận đánh ác liệt nữa. Tạ Hồng tạo nghiệt, hắc tất nhiên hoàn trả lại từng món một, ngay cả mình hắc cũng trù tính động thủ.

Cốc Vũ mãi mê nghĩ đến chuyện khai phá tuyến du lịch, "Cẩm Hiên ca, mặc kệ phát sinh chuyện gì, phía sau người còn có chúng ta và toàn bộ thôn trang. Sớm muộn gì Tạ Hồng sẽ có báo ứng."

"Không thể kéo dài nữa, sang năm lúc này. Cốc Vũ, ủy khuất người phải chờ thêm một năm. Lúc trước ta từng nói qua với Tuyên thúc, hay là chúng ta..." Ấy náy dâng lên trong lòng An Cẩm Hiên. Chuyện của hắc lại lôi cả Cốc Vũ vào, lại muốn nàng tránh ở nơi này, kéo như vậy cũng không được. Nàng lại không oán trách gì, ở đâu cũng có thể sống tốt, trong lòng càng quyết tâm về sau sẽ đối tốt với nàng.

Nói xong ngẩng đầu nhìn người đội mũ hoa kia, đã thấy ánh mắt nàng sáng long lanh, căn bản không có nhìn về phía mình, trong nháy mắt ngó ra, lại lắc đầu cười khổ. Rất nhanh bị vẻ mặt nàng cảm nhiễm, thì ra bất tri bất giác đã đến hồ sen. Một đám con nít đang chơi đùa, lại có tiểu nàng dâu kết bạn mà đến, ngắt lá sen tươi...

Gió mát từng trận, thái dương đứng trên đỉnh núi, mùi sen tươi mát thoang thoảng trong không trung, tay dùng sức, chiếc xuồng như cá bơi vào.

Cốc Vũ đứng lên, nơi này thật rộng lớn. Trước kia cùng bọn họ đến không phát hiện, lúc này đặt mình trong đó, phía trước phía sau nhìn không tới tận cùng, rất kích động. Nàng dùng ngón tay sờ vào hoa, rồi đột nhiên nằm dài trên thuyền, cái mũi mấp máy ra sức ngửi gì đó, tiếp đột nhiên mở to mắt, ngón tay phúi đi lá sen, chặc chặc tán thưởng.

An Cẩm Hiên thấy nàng một mình hoa chân múa tay vui sướng, buồn cười lại ngạc nhiên nhưng không hỏi nhiều, chờ nàng tự nói.

Cuối cùng Cốc Vũ an ổn lại, hái một lá sen to nhất, lật lại che trên đầu An Cẩm Hiên, "Cẩm Hiên ca, người nói hồ sen này có bao lớn? Nếu có người mời người đến nơi đây chơi, người vui hay không?"

"Dĩ nhiên là vui vẻ. Không tới mười dặm."

Mười dặm là khái niệm gì? Cốc Vũ thầm thô sơ giản lược tính toán một hồi, tiếp tục tán thưởng. Hồ sen ở Liễu Bá Tử cùng Đào trang, không xa không gần, nhưng vì đầm lầy thật sâu, người hái sen cũng không nhiều. Có được một khoảng đất quý nhưng ngày thường chỉ hái một ít hạt sen, hoa sen, hoặc là các phụ nhân hái lá sen mang về chưng điểm tâm, không thể cải thiện cuộc sống.

Đã có ý đến nơi này, Cốc Vũ không ngừng tính toán, "Đến lúc đó xây vài nhà thủy tạ, có thể ở trong đó thoải mái chè chén, bên trong có thể lấy sen làm chủ đề món ăn. Buổi tối cũng có thể tận dụng thời gian, giống như lúc trước chẳng qua người nhiều, còn cần hơn mười chiếc thuyền, treo lên một ít đèn lồng..."

An Cẩm Hiên không hiểu ra sao, lúc này mới trả lời, "Chúng ta đâu có nhiều người như vậy, tạo nhiều thuyền như vậy làm gì?"

Cốc Vũ nghe vậy mới nghĩ đến An Cầm Hiên vừa trở về, đâu biết nàng muốn làm cái gì, vừa rồi mình lại nằm dài gào to, thật có chút ngượng ngùng, vì thế nàng mới đem toàn bộ ý tưởng nói ra, "Cầm Hiên ca! Người xem chúng ta ở đây thật may mắn, là ông trời thưởng cho chúng ta. Người khác không sinh ở nơi này, cũng có thể đến xem. Đọc vạn quyển sách đi vạn dặm đường, chính là đạo lý này, đọc sách mở mang tầm mắt, ra ngoài cũng là như thế."

"Đọc vạn quyển sách đi vạn dặm đường..." An Cầm Hiên ngẩn ngơ khi nghe Cốc Vũ nói, lẩm bẩm nhắc lại một câu, không khỏi nhìn với Cốc Vũ cặp mắt khác xưa. Nàng luôn như vậy, thông thấu lại lương thiện, nghĩ đến lâu dài lại không vì tư lợi, yêu tiền nhưng biết sống. Từ giây phút nàng trở lại thôn trang tựa hồ sẽ có kết cục như vậy. Mình đối với tình đời đã chết tâm, một thân thương tích trở về, ngoại trừ Nhị thúc công ai mình cũng không tin. Nếu không nhờ nàng, nói không chừng mình vẫn còn bướng bỉnh. Mà quá mức bướng bỉnh nói không chừng liền dễ dàng bị che mờ hai mắt, nếu thấy không rõ lắm bây giờ vẫn đấu chết đi sống lại với An Cầm Hoa, Tạ Hồng càng cao hứng vạn phần.

Nhất định là lão thiên gia thấy trước kia mình chịu khổ, mới đưa nàng đến bên người. Nói đến cùng, vẫn là hậu đãi hân.

"Cầm Hiên ca, mau nghĩ cái tên."

An Cầm Hiên hoàn hồn, cười hỏi, "Nghĩ tên gì?"

"Đương nhiên là cần một cái tên a. Nơi này muốn hấp dẫn người thì không thể gọi là một hồ sen hoang, ít nhất cũng phải có một cái tên hấp dẫn người, như từ lâu gọi cái gì khách đến hương cái gì, là một thành ngữ, bằng không người ta đến cũng không biết là nơi nào, trở về không thể tuyên truyền... không thể giới thiệu với người khác."

An Cẩm Hiên dĩ nhiên phối hợp lại không bắt được trọng điểm, bật thốt lên vài cái tên. Cốc Vũ không thích tên hẵn đặt quá mức nho nhã, cường điệu nói: "Không được, tên phải dễ kêu và dễ nhớ a, không thể quá văn vẻ... khó đọc. Khách du lịch cũng có người ít đọc sách có phải không? Làm buôn bán kiếm tiền cần danh tiếng truyền xa."

An Cẩm Hiên hết cách, "Hà cửu lí."

"Người còn hoa sen 9 dặm, trăm dặm hương." Cốc Vũ không nể mặt, trực tiếp phản bác.

"Mười dặm hương sen "

Khóe miệng Cốc Vũ trề ra. Nàng biết kiếp trước có một nơi gọi là hành lang mười dặm có vẽ tranh, vẫn tỏ vẻ không vừa lòng.

Gió nổi lên, Cốc Vũ quyết miệng suy nghĩ, không để ý mũi trên đầu bị thổi xuống hồ sen, vội kêu to, "Ai, ai —— "

An Cẩm Hiên chèo thuyền đuổi theo, đã thấy mũi bị ngấm nước, vội nhảy bùm xuống nước.

Cốc Vũ âm thầm sốt ruột, giương mắt thấy gió lùa mũi trôi xa hơn, nàng nhìn chằm chằm một lúc mới phát hiện không thích hợp, sao An Cẩm Hiên mỗi mệt như thế? Đúng rồi, hẵn vừa phong trần mệt mỗi chạy về, một đường đã quá mệt, về tới lại không nghỉ ngơi vội tìm nàng rồi cùng nhau đi thuyền một thân mồ hôi, lại nhảy xuống nước vớt mũi, thân người sao chịu được.

Nàng vừa nghĩ đến điểm này đã thấy An Cẩm Hiên rõ ràng lực bất tòng tâm, rất ảo não, nóng vội kêu to lên, "Cẩm Hiên ca, không cần mũi, mau trở lại "

Thấy An Cầm Hiên tiếp tục bơi về hướng bên kia. Cốc Vũ bất chấp luống cuống tay chân khua mái chèo, làm thuyền nhỏ xoay vòng vòng, ra sức chèo đi. Rốt cục An Cầm Hiên chụp được cái mũ, đột nhiên vị chìm xuống.

Cốc Vũ không dám nháy mắt, tay không ngừng dùng sức chèo đến trước mặt, cuối cùng mặt nước trở nên yên tĩnh, nàng không dám tin sự thật trước mắt, "Cầm Hiên ca mau hiện ra, có phải người đang đùa giỡn với ta không?"

"Cầm Hiên ca!" mái chèo trong nước không ngừng khua vang, khuấy động nước bùn trong sông, nhưng không thấy bóng dáng An Cầm Hiên.

Cốc Vũ hoảng hốt, sắc mặt trắng nhợt, nước mắt rơi xuống, "Tên ngốc này, không biết tự lượng đã nhảy xuống nước, chỉ một cái mũ thôi mà..."

Không có tiếng đáp lại, nàng khẽ cắn môi định nhảy xuống sông.

Thuyền lắc lư kịch liệt, một người ướm sững từ đuôi thuyền đi lên, lộ ra hàm răng trắng.

Khoé mắt Cốc Vũ còn ướm lệ, thấy vậy vội đi tới kéo hắt, ném mũ qua một bên, "Người làm ta sợ muốn chết, vì một cái mũ mà lao xuống nước như vậy, vạn nhất vừa rồi người không có trèo lên ta làm sao bây giờ? Vừa rồi là ai nói để ta chờ ..." Nói xong cảm thấy không thích hợp.

Thân mình kia ướm sững xoay qua một bên, thân mình run lên, chẳng lẽ rút gân sao? Nhìn kỹ thấy khoé miệng vểnh lên mới hồi phục tinh thần lại, thì ra là tiểu tử này đùa giỡn mình, trong lòng buồn lòng, lại nghĩ bình thường hắt cũng không bướng bỉnh như vậy, mình vì quan tâm nên bị loạn, "Này, An Cầm Hiên!"

An Cầm Hiên nghe tên của mình, cười ha ha, "Nếu người không quậy bùn, ta còn có thể đợi lát nữa mới lên."

Tiếng nói vừa dứt cả người bị bàn tay nhỏ bé phía sau đẩy xuống,
"Người thích nước như vậy thì xuống nước chơi đi."

An Cẩm Hiên hi hi ha ha bơi trong nước, tay vẩy nước lên, làm ướt một bên cánh tay của Cốc Vũ. Tức giận nàng dùng mái chèo vỗ, nước văng tứ tung lên mặt của An Cẩm Hiên.

"Ha ha ha —— "

"Khanh khách —— "

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 354+93: Hàng Giá Rẻ

Thái dương lặn sau đỉnh núi, không cam lòng để lại một rặng mây đỏ.

Ánh chiều tà phản chiếu trên dòng sông xanh trong yên tĩnh. Cô nương hái lá sen đã về nhà. Những đứa nhỏ nghịch ngợm gây sự tựa hồ quên thời gian, như cũ vui đùa âm ỉ. Tiếng cười giòn giã làm dòng sông rục rờ lạ kỳ, màu xanh của lá sen tựa hồ cũng không phải là màu xanh. An Cẩm Hiên từ trong sông bò lên, nước nhỏ thành hàng. Vừa rồi Cốc Vũ đập mái chèo trên nước cánh tay mệt mỏi đau nhức. Hai người nằm thẳng ở giữa thuyền, gió đêm nhẹ thổi, thời gian yên lặng.

Đột nhiên cánh tay Cốc Vũ căng thẳng, thanh âm của An Cẩm Hiên, như tiếng thở dài, truyền đến, "Cốc Vũ a —— "

Thật lâu sau mới vòng vèo quay về.

Xuông từ từ trôi về, An Cẩm Hiên và Cốc Vũ lên bờ. Kéo xuống lên, hẳn khiêng trên vai xoắn bước đi trên đường về thôn quen thuộc. Cốc Vũ đi theo dấu chân của hắn, tất tất tốt tốt về nhà cảm thấy rất kiên định. Chỉ cần hai người ở cùng nhau, tựa hồ luôn đi về một hướng, dù mấy tháng không gặp nhau, vẫn luôn cảm thấy hơi thở của người nọ quanh quẩn trong không khí.

Sắc trời đã tối nhưng trong nhà không có ánh sáng, phòng bếp lạnh tanh.

An Cẩm Hiên ha ha cười, "Có thấy tình cảnh này quen thuộc không? Như người vừa nói, đều tụ tập bên ngoài. Phát tài đại kế xem ra ăn ít một bữa cơm cũng không cần vội."

Trước kia khi thôn trang muốn làm chuyện gì đều gọi mọi người đến thương lượng, lát nữa tự nhiên trở về. Cốc Vũ hiểu rõ bắt đầu nhóm lửa nấu cơm, Cẩm Hiên nhìn nàng bận rộn dưới ngọn đèn nóng hôi hổi, hần phảng phất thấy hình ảnh đẹp nhất của cuộc sống tương lai. Đến đồ ăn được dọn lên, rốt cục nghe thấy tiếng động lúu rúu ồn ào. Một bóng người xuất trong sân, "Cẩm Hiên! Sao về nhà giờ này? Đáng tiếc chúng ta đều không ở nhà, cơm này hẳn là nấu cho người."

Cốc Vũ từ trong bếp vươn đầu ra, "Đồ ăn, cơm xong nhanh thôi, mở tiệc!"

An Cẩm Hiên ở thôn trang ba ngày. Trong ba ngày này, hần theo Cốc Vũ vào rừng, nghe nàng nói cây bị chặt, vết thương lúc đó như thế nào. Hiện tại ở nơi đó không trồng cây giống mới, theo địa thế dựng một ít lều gỗ. Sau đó lại đi Liễu Bá Tử và cửa hàng gia cụ, còn vón vện một ngày thời gian, hần liền làm ổ ở nhà, lười biếng gặm nhấm từng giây phút thời gian, rồi giục ngựa mà đi, cũng không quay đầu lại.

Tuy trong ba ngày hần tựa hồ không làm gì cả nhưng khi An Cẩm Hiên trở về tâm tư yên ổn rất nhiều, toàn thân tràn ngập lực lượng. Cốc Vũ cũng không nói muốn trở về cùng hần nhưng hần thấy nàng qua rất khá cũng yên tâm, không muốn nàng mạo hiểm trở về, cho nên khi hần về tới thành xử lý công việc uy vũ sinh phong. Hần không biết là Văn chương quây và Đoàn Vô Vi chịu khổ, "Người nói hần trúng tà gì cũng nên ngừng mới đúng. Chúng ta buồn ngủ cũng cần ăn cơm có phải không?"

Oán giận thì oán giận, cũng hết sức cao hứng, "Biết tính sao? Nếu không là như thế người cho là chúng ta có thể kéo đến bây giờ sao? Tạ gia ra ám chiêu đã đủ đau đầu, còn có khoảng nợ của An Đại hiện tại thật vất vả làm theo. Hàng của bọn ta cũng thuận lợi, chẳng qua là hiện tại không thừa bạc, đều quăng hết vào này vạn nhất..."

Xem ra Đoàn Vô Vi thường xuyên nghe lái nhải, ở một bên ngoáy lỗ tai không thèm để ý nói: "Người lo gì chứ, trong tay chỉ biết bạc bạc."

Gió thu ào ào tới, mỗi ngày một mát.

Ngày tựa hồ thật bình thuận. Mỗi nửa tháng Kinh Trập gửi một phong thư cho An Cầm Hiên. Tạ Hồng bên kia phỏng chừng rất nhanh sẽ có động tác, chẳng qua hãn quá mức cáo già làm việc không lưu dấu vết. Đã qua nhiều năm nên lúc này đây vô luận hãn làm gì nhất định phải ổn định. Việc An Cầm Hiên phải làm là liên hợp với Hoa gia cùng nhau chèn ép Tạ gia, hãn mới có thể ăn được cả ngã về không bí quá hoá liều, đến lúc đó sự tình sẽ dễ dàng hơn.

An Cầm Hiên đã làm tốt mọi chuẩn bị nhưng hãn không biết Tạ gia sẽ làm gì, đành phải lấy bất biến ứng vạn biến.

Mưa thu không ngừng rơi. Thu năm nay mưa tựa hồ đặc biệt nhiều, từng giọt tí tách phảng phất như mưa xuân, chỉ khác là lạnh hơn. Trong thời tiết như vậy, người trên đường dĩ nhiên là ít.

Trong ngõ nhỏ lát đá cổ xưa, một hộ không có gì đặc biệt, một phụ nữ có khuôn mặt dài như trái trứng, trên dưới hai mươi tuổi, bụng đã tròn xoe. Nàng lấy tay vuốt bụng, vẻ mặt thỏa mãn nói không nên lời, nhìn bụng mình nói nhỏ, "Đứa nhỏ, cho tới bây giờ nương không biết ngày này tới nhanh như vậy. Có đôi khi, gặp đúng người sẽ đi đúng đường. Trước kia nương làm qua rất nhiều chuyện sai, cũng may không đi quá xa."

Vừa vào sân, cửa đã bị đẩy ra. Một người đàn ông khoác áo tơ đội đầu lập đi vào, trong tay còn cầm đậu hủ, cải trắng, và cá trích, đều dùng dây cỏ đay buộc lại, khuôn mặt đầy nước mưa, ha ha cười nói: "Như Ý, ta đã trở về."

Như Ý buông việc trong tay, đau lòng nhìn bộ dạng của hãn, giận nói một câu, "Không phải đã nói là thời tiết như vậy không cản trở về sao? Từ

xưởng đến đây xa như vậy người về một lát lại phí công phu, trong bếp phòng có canh gừng, nhanh đi uống một chén."

Từ khi Như Ý lập gia đình đã rời phường nhuộm trở về nhà, Bình Phúc thành trụ cột trong nhà. Tiền công mỗi tháng đủ một nhà bọn họ chi phí sinh hoạt. Lại nói An Cẩm Hiên bên kia cũng nói, chờ nàng sinh con xong, nếu muốn thì có thể trở về tiếp tục làm quản sự hoặc làm ở tiệm vải, bởi vậy sẽ không lo sinh kế. Bình Phúc là cô nhi, lúc trước ở với cô cô, sau này cô cô qua đời thì sống một mình.

Khi Như Ý có thân mình mới cảm thấy một người ở nhà rất không tiện. Bình Phúc lo lắng nàng ở nhà một mình, nói mượn một người hầu nhưng nói sao Như Ý cũng không chịu, nói Vương Thị các nàng thường xuyên ghé qua, hàng xóm đều quen biết, không cần phải lo lắng, cũng không phải tiểu thư đại gia, không cần người hầu hạ.

Bình Phúc uống mấy ngụm lớn đã xong chén canh gừng, "Người xem canh gừng cũng nấu sẵn, không phải là ngóng ta trở về sao."

Sắc mặt Như Ý ửng đỏ, "Ba hoa! Còn không phải vì tính tình người. Trở về mắc mưa dễ bị cảm lạnh, áo tơ lại không có phương tiện."

Bình Phúc thỏa mãn nói: "Nương Thanh Nhi nấu cá trích cứ bắt ta cầm về. Canh gừng cũng nấu, chờ canh sôi đem đậu hủ rau xanh cả ngải bỏ vào, bảo đảm ăn thoải mái. Còn có hôm nay ta không cần trở về xưởng. Việc bên đó cũng không nhiều, vừa vặn để ta trở về ở cùng người. Ta nhớ là người không phải nói muốn đi mua này nọ sao? Người một mình đi ta lo lắng, ta đi mua lại sợ không có ánh mắt mua về không được như ý."

Như Ý thấy Bình Phúc trở về uống canh gừng xong cũng không nhàn rỗi, ở một bên vừa nhóm lửa vừa nói chuyện với mình, nàng nhìn mưa thu bên ngoài, "Ta muốn đi mua một ít vải bông trắng, thừa dịp thời tiết còn chưa lạnh, giặt vài lần cho mềm đi, đến lúc đó làm xiêm y cho đứa nhỏ mới

không cứng. Còn có người cũng cần thêm hai bộ quần áo mùa đông, phải làm cho kịp."

Bình Phúc gật đầu, "Cũng được, đi tiệm vải của mình mua một ít thôi, ta không thể tham tiện nghi này."

Uống xong canh cá, Bình Phúc đỡ Như Ý ra cửa, giương dù giấy lên.

Đi tới một tiệm vải nhỏ, hàng bên trong cũng không tệ. Lúc Như Ý và Bình Phúc đi qua đã thấy trong cửa đầy người, Bình Phúc lo lắng Như Ý bị đụng phải, tự mình đi tìm hiểu, lúc đi ra vẻ mặt bất khả tư nghị, "Vải bông tốt nhất một thất so với cửa hàng chúng ta rẻ hơn hai lượng bạc!"

Như Ý chớp mắt có vẻ không thể tin được, "Không phải là hàng có vấn đề chứ?"

Bình Phúc nhú mày. Những năm gần đây hăn làm trong cửa hang, sau này mới đi xuống xưởng. Hăn lại chen vào một hồi, lúc đi ra cầm một thất vải bông, "Ta tìm hiểu qua, đã ba bốn ngày đều là như thế. Vải này ta cầm đi Vân Cẩm Các bên kia mới được, sợ là An lão bản còn chưa biết việc này, không biết có ảnh hưởng sinh ý của chúng ta hay không."

Như Ý gật đầu, cũng không có tâm tư đi mua đồ.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 355+94: Giá Chiến (Cuộc Chiến Giá Cả)

Bình Phúc hoang mang rối loạn đỡ Như Ý về nhà, vừa đi vừa lải nhải, "Vải bông rẻ như vậy vốn sẽ không kiếm được lời. Nếu bọn họ bán như vậy, người nói sinh ý chúng ta còn cái gì?"

Như Ý không biết điểm quan trọng trong đó, chỉ là Bình Phúc nói không thích hợp, nàng sẽ tin tưởng phu quân của mình, tiếp tục vui mừng nói: "Như vậy không tốt sao? Bọn họ bán rẻ như vậy nói không chừng là muốn xử lý hàng tồn thì sao? Lại nói người xem phố ngẩn như vậy làm gì cũng sẽ không ảnh hưởng đến cửa hàng chúng ta. Thời tiết hôm nay, sợ là thật nhiều người mua vải bông."

Bình Phúc cũng không thể nói rõ vì sao, chỉ lo lắng, "Tuy ta không biết không thích hợp chỗ nào, chỉ là trước đây An lão bản từng nói với ta, làm buôn bán là kiếm bạc cho mình, không có đạo lý làm thâm hụt tiền mua bán, khẳng định còn có chiêu khác, lát nữa ta phải đi Vân Cẩm Các tìm bọn họ."

Như Ý bật cười, "Mặc kệ là cái gì đi nói luôn không sai, tốt nhất hỏi thăm một chút, nếu thật không có gì không đúng, chúng ta mua hết vải bông của bọn họ về, chở đến nơi khác bán đi, không phải là còn có thể kiếm thêm một khoản."

Bình Phúc ha ha nở nụ cười, vào nhà khoá cửa lập tức đi Vân Cẩm Các.

Lúc hần đến, Văn chương quầy đang chau mày, gắt gao nhìn chăm chăm ra đầu đường, tựa hồ sợ lỡ mất bóng người, thấy có người đi tới liền há mồm cười chuẩn bị nghênh đón vào, thấy người không có ý muốn vào, về

mặt thất lạc, than thở, "Cho là trời mưa không có người đến cũng không cần phải lạnh tanh như thế chứ. Một buổi sáng, thật vất vả mới bán đi hai trượng đoạn hoa, nghe người ta nói mua về làm viền? Là làm cái gì chứ?"

Bình Phúc ba ba đi đến trước mặt, "Văn chương quây, Hồ Tử không ở đây sao? Một mình người trông cửa hàng?"

Văn chương quây lắc đầu, "Hồ Tử về nhà phụng dưỡng mẹ già, còn nhờ ta trông cửa hàng, nói dù sao hai ngày này cũng không có sinh ý, ta còn không tin. Người nói lúc đặt hàng thật vội, lần này xem như quạnh quẽ thật không quen. Di, người cầm vải bông gì vậy? Từ xưởng mang đến? Còn không quay về ở với vợ người?"

Bình Phúc ngây ngốc cười, có chút kinh hãi càng nóng vội, hự hự nói chuyện, "Văn chương quây, hôm nay ta cùng Như Ý đi ra ngoài mua xấp vải bông này, người có biết bao nhiêu bạc một thất không?"

Văn chương quây vỗ vỗ vai hắn, "Người, tiểu tử này! Vẫn như trước kia, không chiếm chút tiện nghi nào của cửa hàng, bất quá cũng là người mới có bốn phen kiên định này, người nói vải bông này bao nhiêu bạc một thất?"

Nói xong mở vải bông ra tinh tế sờ xem một hồi, "Sáu lượng?"

Bình Phúc không quen vòng vòng, lắc đầu, "Bốn lượng."

Văn chương quây tỉnh ngủ, tròng lớn mắt, "Bốn... bốn lượng, mua chỗ nào? Đây là kiểu buôn bán gì?"

Bình Phúc gật đầu, "Ta cũng cảm thấy kỳ quái nhưng nó ngay tại phố Bình Thuận, nơi khác thì ta không biết, đã ba bốn ngày nay, mỗi ngày bán vải bông như vậy, không kể nhà giàu, tóc húi cua lúc này vừa vặn dùng được. Xem ra người chung quanh đều biết, ta tới nói một tiếng cho các người biết."

Văn chương quầy tựa hồ suy nghĩ cẩn thận điều gì, đưa cho hăn bốn lượng bạc, "Vải bông này coi như là mua lại của người. Trông cửa hàng, ta đi xem."

Tin tức này dọa Văn chương quầy nhảy dựng. Không chỉ là phố Bình Thuận, trừ bỏ vài nơi có Vân Cẩm Các, các tiệm vải lớn nhỏ trên đường đồng thời đem giá kéo xuống thấp không ít. Trừ bỏ vải bông, gấm vóc, tế quyen cũng như thế, khó trách Vân Cẩm Các ế ẩm. Hăn không dám ở lại, thời gian này luôn đề phòng Tạ gia là không sai. Hăn vừa thấy sự việc này vội thông báo An Cẩm Hiên và An Cẩm Lâm, ngay cả An Cẩm Hoa cũng tới, Đoàn Vô Vi đi Bình Châu, người ở lại đều ngồi ở đại sảnh.

Văn chương quầy bắt đầu nói chuyện, "Nếu không do Bình Phúc đến nói với ta, ta không có lưu ý chuyện như vậy. Cửa hàng ở ngã tư đường tuy không thật phồn hoa, nhưng nếu bọn hăn chỉ bán vải bông cùng loại sa tanh phổ thông thì không làm cho chúng ta lưu ý, nhưng bích lăng so với đoạn hoa của chúng ta cũng rẻ hơn một thành. Hiện tại tới cửa cơ bản chỉ có khách hàng cũ, về sau... thì khó nói."

An Cẩm Hiên cau mày, như lời Kinh Trập nói là Tạ gia xuống tay sao? Làm sao có thể gan dạ như vậy? Hơn nữa hăn là lão hồ li, sao lại làm ra chuyện như vậy? Đối hăn hăn cũng không có chỗ tốt gì. "Có biết vì sao cửa hàng này làm như vậy không?"

Văn chương quầy lắc đầu, "Ta còn chưa kịp hỏi, chẳng qua hai ngày nay cửa hàng chúng ta ít khách, lúc ta đi qua cẩn thận tìm hiểu một hồi, thì ra đông gia của cửa hàng đó đã thay đổi, tân đông gia tiếp nhận khoảng nửa năm nay, sinh ý luôn bình bình, chẳng lẽ là muốn dùng một chiêu mượn sức người?"

Từ lúc An Cẩm Hoa tới luôn không hé răng, bây giờ lại hì hì cùng An Cẩm Lâm nói chuyện, "Ta nói với người, trước kia có một địa chủ xuất thân nông dân cũng không có kiến thức gì, cả ngày nghĩ người ta sẽ trộm

bạc của hắn. Ngày nghỉ đêm cũng nghỉ lại không có phương pháp nào, đành phải khư khư ôm lấy nó..."

An Cầm Lâm mãi nghĩ đến lời vừa rồi Văn chương quầy nói, không bình tĩnh, "Giờ phút này còn nói mấy chuyện đó làm gì? Người nói người có biện pháp cướp về, hiện tại còn không biết như thế nào, người ở đây nói mấy chuyện vô dụng làm gì?"

An Cầm Hoa trợn trắng mắt, "Các người nói đi ở đây người hiểu biết Tạ gia nhất là ai? Là ta, tuy trước kia ta bại trên tay hắn, nhưng ngựa cũng có khi lở móng, hơn nữa lúc đó ta không đề phòng, hiện tại thì không giống, ta nói cũng không được?"

An Cầm Lâm không biết nói gì. An Cầm Hoa hi hi ha ha cười, như không có ảnh hưởng gì tới hắn, tiếp tục câu chuyện xưa vừa rồi, "Sau đó hắn nghĩ tới một biện pháp, đem ngàn lạng bạc nấu thành một khối lớn, như vậy tặc sẽ không biết, kê cao gối ngủ không lo. Ha ha, ha ha ha —— "

An Cầm Hiên nhìn ánh mắt hắn, "Người nói Tạ gia muốn cá chết lưới rách, biện pháp này tuy dở, nhưng cũng hữu dụng?"

An Cầm Hoa đặc ý nhìn An Cầm Lâm cười, "Người xem, người xem! Người ta so với người thông minh hơn, gia nghiệp nói đến cùng phải giao cho hắn, chúng ta không thể không chịu phục. Tạ gia có căn cơ nhiều năm, mà chúng ta bên này rõ ràng đã đại thương nguyên khí đúng không? Hiện tại hắn dùng thủ đoạn gì đều không nắm chắc, nhưng nếu kéo trường kỳ như vậy, người nói chúng ta có mấy phần thắng?"

Sắc mặt mọi người trở nên trắng bệch. An Cầm Hoa nói chuyện có lẽ không xuôi tai nhưng cũng là sự thật. Chiêu này của Tạ Hồng không thông minh, nhưng hắn đã chuẩn bị tốt, mà bọn họ thì sao? Đã không còn bao nhiêu bạc, nếu như bị kéo đến một năm rưỡi, còn có bao nhiêu khách trở về cửa hàng của chúng ta? Chờ bên chúng ta không bán được hàng, bạc cũng

chưa thu về, như vậy bạc đã hứa trả cho tơ sống bên Ngô huyện sợ là cũng không trả nổi, càng không cần nói phải giao đãi thế nào với chọn mua tơ.

Văn chương quầy vỗ tay, đột nhiên có chút kích động, "Ta... Ta nhớ được "

An Cầm Hiên ngơ ngác, "Nhớ được cái gì?"

"Cốc Vũ lần trước nói qua, gọi cái gì, cái gì bạc gãy còn là cái gì?"

An Cầm Hoa cúi đầu nói một tiếng, "Người nói cái gì? Bạc cũng sẽ gãy? Buồn cười."

Văn chương quầy vẫn muốn nói. Ngày ấy Cốc Vũ nói tình huống lúc đó chẳng phải như vậy sao? Hắn còn ước định là vừa xuất hiện tình huống này sẽ phái người đưa tin cho nàng.

An Cầm Hiên quyết định thật nhanh, "Chúng ta chờ thêm hai ngày xem tình hình như thế nào. Nếu thật sự không được, chúng ta hạ giá một ít. Ta tính qua nếu một thất vải hạ một hai lượng, chỉ cần thời gian không vượt qua hai tháng, hẳn là còn ứng phó được."

Đại khái cũng chỉ có thể dùng biện pháp này, chứ còn có thể làm sao bây giờ? Gặp đối thủ đành phải hao tổn.

Tình huống cũng không lạc quan như tưởng tượng. Trong hai ngày này ngay cả khách hàng quen cũng có chút dao động, có người đến nói với bọn họ, "Người trong cửa hàng cũng đi tìm Lô gia, nói người hầu muốn mua thêm xiêm y, đều có thể qua bên bọn họ, chúng ta bên này..."

An Cầm Hiên cắn răng, "Giảm hai lượng."

Văn chương quầy lắc đầu, rốt cục mấy ngày cửa hàng không có bóng người, nhưng chuyện cũng không tốt hơn bao nhiêu. Cách một ngày sau

vẫn không có người tới cửa.

Trong mưa thu liên miên bất tận, mọi người đều nhú chặt mày chưa có giãn ra.

Đêm đó ở trong phòng, An Cầm Hiên cùng mọi người nói một tin không tốt, "Cửa hàng lại giảm xuống một lượng. Cứ như vậy đi xuống, chúng ta sẽ khó khăn. Giảm giá bạc thu vào cũng không đủ bù lỗ. Không giảm, không có khách tới cửa, chỉ có thể tồn hàng lại, sang năm chỉ có thể là hàng cũ. Quả thực Tạ Hồng cho chúng ta một nan đề, lúc này thật không dễ chịu. Khó trách Kinh Trập kêu ta chuẩn bị tốt."

Bên An Cầm Hiên mỗi ngày đều thua lỗ, mà Tạ gia giảm giá vải bông, những mặt vải khác cũng tiêu thụ không kém, mắt thấy càng ngày càng vướng. Đến lúc này, Vân Cầm Các quả thực không đường để đi.

Hoa gia đến qua một lần, chỉ có thể tặng hai mặt hàng mới, vẫn ít khách. Cũng may người trong cửa hàng và xưởng vững tâm. Bọn họ làm việc, chuyện khác giúp không được gì, đành phải cố không gây thêm phiền toái. Nếu đông gia ngã thì đi đâu tìm được việc như vậy.

Thời gian không có vì Tạ gia đặc ý, cũng không bởi vì mây đen vây phủ Vân Cầm Các mà dừng lại. Lại ngênh đón một trận mưa thu sáng sớm.

Tóc An Cầm Hiên vì lo mà bạc trắng vẫn không có cách ứng phó đừng nói tới biện pháp đánh trả. Hẳn một đêm chưa ngủ, không thu hoạch được gì. Hồ Tử bên này dờ ván cửa, gặp một bóng đen ở trong cửa hàng, phát hoảng, tập trung nhìn thì ra là An Cầm Hiên, "An... An lão bản, người?"

An Cầm Hiên lắc đầu, đứng dậy, đi vào trong mưa. Gió lạnh làm hăn có chút tỉnh táo, ánh mắt mơ hồ thấy một đội xe ngựa đến ngã tư đường. Bước chân hăn chậm lại. Trên đường lúc này chưa có người đi, hăn quay đầu nhìn Hồ Tử nói: "Sớm như vậy đã có nhiều người đến, xem ra buôn bán của chúng ta sẽ tốt lên mới đúng, sẽ tìm được phương pháp."

Xe ngựa đã đến trước mặt. Một người nhảy xuống, "Cầm Hiên ca!"

An Cầm Hiên vui sướng cười, "Cốc Vũ!"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 356+95: Trợ Giúp Lớn

Mưa bụi mênh mông, An Cẩm Hiên run lên, vui sướng nhiều hơn ngạc nhiên, "Người đã đến rồi?"

Rõ ràng là tò mò muốn hỏi vì sao nàng trở về, nói ra miệng lại là nỗi mong chờ. Cốc Vũ hé miệng cười, mái tóc đen nhánh điểm xuyết vài giọt mưa, ánh mắt lờ lờ sáng lên, còn chưa trả lời, thanh âm phía sau vang lên, "Chúng ta còn ở xa, Cẩm Nhi đã nhìn thấy Cốc Vũ rồi."

Trăng đêm An Cẩm Hiên chưa ngủ, vốn nhìn thấy không rõ lắm, chỉ thấy Cốc Vũ từ trên xe ngựa nhảy xuống. Lúc này chăm chú nhìn lên mới phát hiện, một đoàn xe theo sau, người còn ngồi trên xe. Người vừa nói chuyện đang ngồi trên chiếc xe thứ hai, là Hắc tử đại ca, trên người khoác gì đó đen thui nên nhìn không rõ ràng.

"Cẩm Nhi không cần thấy khó xử. Chúng ta mặc cái này, toàn thân Hắc tử đại ca đều đen, sao có thể thấy được rõ ràng."

Mọi người cười ha ha vào cửa.

Cốc Vũ bước lên bậc thang thuận tiện giao phó Hồ tử, "Cho người đem đồ trên ba chiếc xe ngựa xuống cất gọn, lát nữa bọn họ còn phải đi đến các cửa hàng khác. Nếu người có rảnh thì nhân tiện chỉ đường cho bọn hã, mỗi cửa hàng ít nhất là một xe hàng, thừa lại đều kéo đến xưởng ở thành bắc."

Hồ Tử ngẩn ra, rồi nhìn tới đám đồ đen thui trên xe không biết làm sao nhưng không hiểu sao trong lòng lại an định xuống. Dù sao thì có việc làm

vẫn tốt hơn là không có gì để làm, hấn vội vàng đi về phía sau viện kêu vài người ra chuyển đồ, cản Hắc tử đại ca không cho bọn họ nhúng tay, "Các người đi đường xa như vậy, đều ra phía sau nghỉ ngơi đi. Vài ngày nay chúng ta vẫn không nhúc nhích sắp bám mạng nhện, suốt ngày không có việc làm, trong lòng buồn đến hoảng, coi như động gân động cốt. Việc còn lại làm theo an bày của Cốc Vũ, các người không cần lo."

Nói đến vậy sẽ không chối từ, đi vài ngày đường người đều gầy một vòng, cũng may không có ai oán giận.

Văn chương quầy thấy nhiều người đến như vậy, vội đến cửa hàng điểm tâm cách vách kêu bánh bao, cháo một loạt tiến vào, vào hậu viện ngồi xuống, ăn uống một chút mới nói chuyện, "Được, được! Bánh bao gì cũng được, không ăn ba chén cháo ta không còn là ta nữa, đã nhiều ngày không chạm vào canh nóng nước ấm..."

Những người khác thấy bộ dáng ăn cháo nóng vội của Hắc tử đại ca, ăn một miếng bánh bao, "Người tên khổ mà, hận không thể thấy cũng không ngủ không phải sao? Ngày đó không phải là người dậy sớm nhất, rống cổ hòng kêu mọi người thức, hiện tại còn la ó gì?"

"Còn không phải vì ta sốt ruột sao, đến sớm một ngày thì phần thắng sẽ sớm một ngày."

An Cẩm Hiên lắng tai nghe, hấn cảm thấy lời đối thoại như hướng về hấn, "Các người mang đến mấy thứ này?"

Dưới mái hiên, vừa rồi lúc mọi người vào nhà đã chuyển toàn bộ xiêm y đen thui từ xe xuống. Cốc Vũ cầm một bộ vào, "Thứ này a, là bảo bối đối phó Tạ gia."

Vừa nghe lời này, Văn chương quầy vội bước lên phía trước, lấy tay sờ soạng một hồi; Không là găm vóc, không là tơ lụa, lại càng không là miên trù ma, không hiểu nói, "Thứ này vuốt trơn trượt lại cứng, sợ là không có ai

muốn mặc loại này. Bên Hoa gia đã có mẫu mới. Dù là người cùng khổ nhất cũng có thể mặc vải thô..." Khi nói chuyện đã lộ ra nông đậm thất vọng. Có lẽ là ôm nhiều hy vọng, nên đã không thể che giấu.

"Ý là tặng không cũng không có ai muốn?"

Về mặt Văn chương quây đau khổ, xem như tán thành.

Hắc tử đại ca ăn xong một chén bột gạo, canh cũng uống sạch sẽ, chép miệng một cái, "Cẩm Nhi, Tạ gia sử dụng chiêu gì?"

Đối với người thôn trang An Cẩm Hiên luôn ăn ngay nói thật, "Vốn hăn không kinh doanh ở Vân Châu, ai ngờ nửa năm trước không chớp mắt đã mua rất nhiều cửa hàng, hạ giá tất cả các loại vải xuống một hai thành, cửa hàng chúng ta không có lấy một mối mua bán. Nếu giảm giá theo hăn, chúng ta sẽ lỗ vốn, mà một tiệm lớn vừa mở, khắp nơi đều cần bạc. Nếu không giảm, mình lại không có bạc thu vào, hàng hoá bị đọng lại, về sau có mẫu mới chúng ta cũng không có cách nào, lại nói..."

Có người bắt đầu lắc đầu, "Thật là bị quỷ ám. Tạ gia thực không là người, hai người không lợi mình, như vậy hăn có gì tốt chứ?"

"Chính là muốn chúng ta không kéo dài nổi, bị suy sụp hăn lại đến."

"Thật là! Hăn giảm giá chúng ta đi thu mua là được. Nhặt hàng rẻ."

"Nơi nơi đều là hàng rẻ người có bao nhiêu bạc để thu?"

Cũng không biết có phải do nhóm người đến làm cho hăn trở nên tai thính mắt tinh, trải qua cả đêm suy nghĩ nắn óc mà không nghĩ tới điểm này. Mắt An Cẩm Hiên bắt đầu tỏa sáng, một biện pháp dở như vậy sao hăn không nghĩ đến, "Lúc này ta cần mọi người giúp."

Hắc tử đại ca không hiểu An Cẩm Hiên nói dựa vào bọn họ là có ý tứ gì, tương là bọn hắn mang đến mấy thứ này, "Đây chính là ý của Cốc Vũ, đã thử nghiệm hết một hai năm mới hoàn thành. Đầu tiên chúng ta cũng không biết là cái gì, tựa như Văn đại ca nói vừa rồi, đen thui gì đó, mặc trên người sẽ không bị ướt, còn gọn nhẹ, so với mặc giống như ngư ông thì tốt hơn nhiều."

"Vải dầu?" An Cẩm Hiên lập tức phản ứng đi lại, "Trước kia ta có nghe gia gia nói qua, cũng chỉ để lại một miếng nhỏ, chỉ tiếc cho tới bây giờ chưa có làm qua. Các người mang đến toàn bộ đều là vải dầu?"

Cốc Vũ gật đầu đầy cảm giác thành tựu, "Chính là nó."

An Cẩm Hiên bất chấp chạy ra cửa, gặp Hồ Tử mấy người đang vội vàng khiêng một bó vải dầu chuyển vào cửa hàng, tiến lên lấy một thất, mở ra, hận mưa thu không đủ lớn, múc một chén nước đổ lên, "Không có ướt, thực không ướt..." Có thể này mới tin là thật. Lúc này, Văn chương quỳ cũng đã đi ra, "Này... thứ này..." Quá hưng phấn nói chuyện cũng không lưu loát.

An Cẩm Hiên đưa một thất cho hắn: "Đây là vải dầu không phải là vải tấm dầu, đang là mùa mưa, về sau không cần mặc áo tơ đấu lạp, rất gọn nhẹ. Chủ yếu là, Văn đại ca, vải dầu này, cửa hàng khác không có, thực là đại cứu tinh của chúng ta."

Hai người nắm tay nhau chạy trở về. Lúc này đâu còn nhìn ra được An Cẩm Hiên trắng đêm chưa ngủ.

Văn chương quỳ không biết nói cái gì cho phải, "Thật là không có mắt. Ta không biết sao các người có thể làm ra mấy thứ này, thật sự là ta chưa từng gặp qua..."

Hắc tử đại ca đã bắt đầu ăn bát cháo bột thứ ba, ợ no nê cười, "Thứ này không biết gì ngạc nhiên, chẳng phải vừa rồi Cẩm Nhi cũng nhận ra sao?"

An Cầm Hiên ngồi tính, "Này tổng cộng mười sáu xe vải dầu, chúng ta có thể cung cấp cho toàn bộ thành Vân Châu, nói không chừng còn có thể đi Bình Châu."

"Bình Châu bên kia để tính sau, thôn trang đang bận rộn, trước đem hàng đợt này bán đi rồi nói."

An Cầm Hiên nhìn Cốc Vũ, hần thoáng tỉnh táo lại từ kinh hỉ ban đầu, "Nhiều vải dầu như vậy, không nói tới gian nan ra sao mới làm ra được, này... tốn không ít bạc đi, sao lại vừa vận mang tới ngay thời điểm này? Huống chi, ở đâu ra nhiều tiền vốn như vậy?"

Cốc Vũ thanh thanh cổ họng, nghĩ cũng nên tiết lộ, "Năm đó, lúc người bắt đầu vào thành, có một đám người đến bờ sông bên cửa hàng gia cụ của chúng ta để giặt hồ vải. Nhị thúc công phát hiện bốn khoai dùng để làm vải dầu, khi đó còn chưa có làm ra được, đồng thời cũng chuẩn bị nước hậu cho người, nên đã bắt đầu từ từ chuẩn bị, cho gieo trồng bốn khoai. Lần trước ta mang Hạ Xuyên về thôn trang, đại ca gởi cho ta một phong thơ, hần nói vài tình huống và hướng đi của nó, có rất nhiều việc hần có thể làm được, và có rất nhiều việc nên làm ở thôn trang, vải dầu là một trong số đó. Ta nghĩ người trong xưởng bên kia hôm nay đẩy nhanh tốc độ, rất nhanh có thể làm ra mấy chục kiện, ngày mai toàn bộ đẩy ra, mua bán của chúng ta có thể trở lại."

"Nhiều như vậy hần phải tốn rất nhiều bạc?"

"Có gì đâu, vừa khéo lần trước vải bán nhiều như vậy, không phải đã đưa trở về sao? Bốn khoai cũng đã trồng rất nhiều năm nên không cần thiết lo lắng vấn đề này, chờ đem Tạ gia diệt cũng tốt. Không phải mới vừa nói Tạ gia cố ý giảm giá sao? Chúng ta phải đi mua nhiều một chút về, làm thành vải dầu. Đến cửa hàng chúng ta mua vải vượt qua một lượng là có thể mua vải dầu, thời tiết này vừa vận phát huy công dụng."

An Cầm Hiên trầm ngâm một hồi, gật đầu, "Tốt! Hiện tại chúng ta cần nhất là mau làm thêm vài dầu, sau đó cho một nhóm người mặc đi dạo qua những chỗ đông người, dù sao nhân thủ ở cửa hàng không thiếu. Người đều ra phố rồi, không đến chỗ đó lắc lư thì phải đi đâu lắc lư chứ." Nói xong liền cười rồi đến rũ ra, "Lúc này mọi người tới đông như, chúng ta đi đến nơi đó mua về. Không phải hăn bán bốn lượng một thất sao? Chúng ta mua về bán ba lượng rưỡi. Bên hăn lỗ hai lượng, chúng ta lỗ nửa lượng, xem ai kéo dài hơn ai? Dù sao cũng lỗ, không phải hăn thích lỗ lẽ sao?"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 357+96: Đánh Trá

Mùa thu, khắp nơi trong Vân Châu đều ẩm ướt.

Một tầng mưa thu một tầng lạnh, vẫn có rất nhiều người mặc áo mưa ra ngoài, thậm chí còn đi ra tận ngoại ô. Áo vải dầu (áo mưa) đều không phải toàn bộ đều đen thùi, có tím than, có xanh đen, cũng thật khó coi, cũng may là mặt hàng mới, so với áo tơ thì tốt hơn nhiều.

Ngay cả nhà giàu cũng mua rất nhiều vải dầu về, cho tú nương của nhà mình tinh tế may vá, kiểu dáng càng thêm lịch sự tao nhã. Bởi vì cái dạng này, sinh ý Lí Đặc Tuyền tăng lên rất nhiều. Mặc kệ những đơn hàng khác, hẳn chuyên môn làm guốc gỗ, khắc hoa guốc gỗ. Có lẽ sẽ có người nói, guốc gỗ khắc hoa dầm lên bùn nhão không phải lãng phí sao? Nhưng guốc gỗ, áo vải dầu cùng nón đi mưa kết thành một bộ, giá cả dĩ nhiên là không thấp, đa phần là người có chút của cải mua. Trong đại viện là từng dãy hành lang thông nhau, lát đá nơi nào dính bùn chứ. Bất quá là món đồ nhất thời phong nhã thôi.

Như một cơn gió thổi rất nhiều bạc đến Vân Cẩm Các, nhân tiện bán đi luôn những loại vải khác. Tạ gia xem như gặp hạn một cái bồ nhào. Cửa hàng của hắn bán vải bông trắng bốn lượng bạc, người trong xưởng và hương thân Đào trang thay phiên nhau đổi địa phương đi mua, mang tới Vân Cẩm Các bán ra ba lượng rưỡi. Tiếp đến Tạ gia lại giảm xuống ba lượng rưỡi, bọn họ liền bán ba lượng. Tạ gia căn rằng còn tưởng rằng An Cẩm Hiên liều chống, giảm xuống hai lượng, bên An Cẩm Hiên liền bán áo vải dầu tặng vải bông trắng.

Đến khi Tạ gia cảm thấy không thích hợp đã có chút đã muộn. Người dân thành Vân Châu xem như có phúc, trời mưa cũng không lo vẫn ra ngoài buôn bán như thường. Dựng một cái ô bên trên phủ vải dầu, giương ô lên nên bán bánh bao thì bán bánh bao, nên bày quán nhỏ thì bày quán nhỏ, mưa bụi trên đầu không ảnh hưởng bọn họ. Người nghèo khổ hơn cũng không buồn không có xiêm y qua mùa đông. Cũng có người dư dả hơn, cảm thấy có lợi, mua vải về để dành cho năm sau mà không sợ hư hao.

Vân Cẩm Các trải qua việc này không tổn hại một cọng lông sợi tóc, chỉ cần chịu đựng đến tận mùa thu xuất ra là An Cẩm Hiên qua cửa này, cục diện rồi hẳn dành cho Tạ gia xử lý.

Tạ gia hại người không lợi mình, rốt cục hưởng hết hậu quả do mình gây ra. Trước đó quá coi khinh Cẩm Hiên nên cứ yên tâm để Liêu Nguyên đi xử lý chuyện ở Vân Châu. Vốn định kéo dài làm suy sụp An Cư, mọi việc suông sẻ, ai ngờ bên An Cẩm Hiên có Cốc Vũ đưa tới áo mưa, còn có hàng mới của Hoa gia, tiền bạc đã không thành vấn đề. Hơn nữa chủ ý ma lạnh của hắn, tính kỹ lại An Cẩm Hiên vẫn buôn bán có lời.

Khi Tạ gia được Liêu Nguyên báo tin thì hơn phân nửa gia nghiệp đã đổ vào Vân Châu, lúc này đâm lao phải theo lao. Vốn cửa hàng chỉ chờ An Cư suy sụp sẽ đem hàng của Tạ gia cuộn cuộn đổ vào, lúc này không thể không bỏ dở.

Đúng là cục diện Kinh Trập nghĩ đến. An Cẩm Hiên cũng làm được.

Cốc Vũ ở trong thành mấy ngày, muốn về Đào trang. Bên kia cần khai thác còn rất nhiều chuyện phải làm. Hạ Xuyên mừng rỡ không muốn trở về thành. Vương Thị, Vương Ninh Thị trong lòng nhớ nhung nhưng hết cách.

Nhưng nàng luôn cảm giác chuyện ở đây chưa xong, tâm thần không yên nhưng không có chuyện gì để làm, trừ bỏ bái phỏng Lư nhị nãi nãi, nhiều nhất vẫn là ở Nguyên Dật Tú Trang, sinh động như thật nói với Vương Thị

và Vương Ninh Thị về hội chùa Đào trang sang năm sẽ là quang cảnh như thế nào, "Đến lúc đó sẽ có rất nhiều xe, đường sẽ hẹp đi. Mỗi mỗi, người sẽ thấy. Chờ lúc người trở về nói không chừng đường từ trấn Lâm Giang chúng ta đến Đào trang toàn bộ sẽ lát đá xanh, bảo đảm sẽ uy phong hơn cả quan đạo."

Vương Ninh Thị không thể tưởng tượng ra tình cảnh đó, chính là Cốc Vũ nói sao nàng tin như thế, "Vậy sao? Ta đã già không sợ gì cả, chỉ là người cái gì cũng tốt, năm nay cũng không còn nhỏ ..."

Cốc Vũ lập tức im miệng, quả thật không nhỏ. Hạ Xuyên đã bảy tuổi, theo phép tính ở đây nàng đã qua mười sáu tức là mười bảy? Mười sáu năm tuổi xuân đã qua, nếu ở thôn trang đã là gái lỡ thì, nghĩ đến lúc Linh Nga xuất giá, nàng có chút bất đắc dĩ, "Mỗi mỗi!"

"Thế nào, ta thấy cũng không có chuyện gì nhưng không bằng thừa dịp chưa qua năm đính hạ..."

Cốc Vũ bẻ hai tay, trong lòng kêu khổ. Mỗi mỗi nha, điều này phải chờ tiểu tử An Cư kia mở miệng chứ, vì sao đẩy ngoại tôn nữ của mình ra bên ngoài vậy.

Vương Thị ở một bên vừa ăn vừa cười, rất thích ý thấy khuê nữ của mình giống như một cô gái nhỏ như vậy.

Đình Hữu thăm dò đi vào, Cốc Vũ như tìm được cứu tinh tiếp đón hẳn: "Đình Hữu à, Hạ Xuyên còn luôn nhắc tới người. Hẳn còn nhờ ta mang quà về. Đi, chúng ta đi ra phía sau viện."

Đình Hữu lắc đầu, "Đợi lát nữa coi. Khi nào Hạ Xuyên lão Huynh sẽ trở về? Hay là Cốc Vũ tỷ, người dẫn ta về Đào trang đi."

"Uh, phải hỏi mẫu thân người mới được có phải không?"

Đình Hữu cũng không đi, liếm liếm môi, ánh mắt nhấp nháy hỏi: "Bá mẫu và nương ta thương lượng qua, nói lúc người thành thân phải làm điểm tâm nào. Chừng nào thì người thành thân?"

Nhất thời đầu Cốc Vũ đầy hắc tuyến, "Này..."

"Nga, ta biết, chuyện này cũng phải hỏi mẫu thân người. Bá mẫu, khi nào Cốc Vũ tử tử thành thân? Lúc thành thân có phải Hạ Xuyên lão huynh sẽ về? Lần trước hãn còn nói với ta hãn có hai lão đệ, bộ dạng giống nhau như đúc..."

Cái gì cùng cái gì a.

Có người đi vào, là Văn chương quỳ, "Cốc Vũ, Cẩm Hiên đi Ngô huyện, vốn không có chuyện gì, lại nghe sở thu tầm xảy ra vấn đề, người nuôi tầm làm âm ỉ, Cẩm Hiên cùng Đoàn quản sự đã tới coi, trong cửa hàng có rất nhiều chuyện cần người giúp đỡ."

Chuyện trong cửa hàng sao lại rơi trên đầu mình? Thấy vẻ mặt sốt ruột của Văn chương quỳ lại nói như vậy, nàng quay lại, "Mồ mỗ, nương! Ta đi qua xem một chuyện."

"Nha đầu kia, như vậy với xuất giá có khác gì đâu."

"Nương, như vậy không tốt sao? Ở ngay tại trước mặt chúng ta sẽ không có người khi dễ nàng." Vương Thị nói với Vương Ninh Thị.

Vương Ninh Thị bĩu môi, "Với tính tình của nàng, ai khi dễ được."

Cốc Vũ theo Văn chương quỳ ra cửa, lên xe ngựa, dọc đường chuyện muốn hỏi cũng không tiện hỏi. Rốt cục cũng đến cửa hàng, đã thấy bên trong có nhiều người đứng, cầm một tờ giấy có chút vàng, hai huynh đệ Cẩm Hoa và Cẩm Lâm đều có mặt. Gặp Cốc Vũ đến, nói: "Cốc Vũ, nghe nói Cẩm Hiên đi Ngô huyện, chỗ thu tầm xảy ra chuyện."

Cốc Vũ liếc mắt nhìn tờ giấy An Cẩm Hiên lưu lại, thuận tay nhét vào trong tay áo, "VẬY CÁC NGƯỜI..."

Lúc này An Cẩm Hoa có chút sốt ruột, "Chuyến này hẳn đã biết là Tạ gia phá rồi, sợ là... sợ là không tốt."

Từ khi biết được cha mẹ Cẩm Hiên và cha mẹ mình đại khái đều bị Tạ gia hại, An Cẩm Hoa thấy mình thật ngu xuẩn, có biến hóa rất lớn. Hiện tại hẳn không hy vọng An Cẩm Hiên có chuyện, bằng không mỗi thù đó hẳn tự nhận hẳn và An Cẩm Lâm không có năng lực đi báo.

Cốc Vũ nheo mắt, "Không có gì, mọi người nên làm cái gì thì làm cái đó, trong lòng Cẩm Hiên ca đều biết. Hẳn không phải là người dễ xúc động, đại ca của ta cũng ở bên kia, Đoàn quân sự cũng đi theo." Nói xong ngay cả nàng cũng có chút khẩn trương, "Dù là có việc gì các người cũng khuyên can không được, hiện tại muốn đuổi cũng không kịp, không bằng làm tốt chuyện của mình để hẳn không bị phân tâm. Ta nói có đúng không?"

Khuyến mọi người giải tán, Cốc Vũ vẫn đứng tại chỗ, "Văn đại ca, Cẩm Hiên ca còn nói gì nữa?"

Văn chương quầy lắc đầu, có chút bất đắc dĩ, "Cái gì cũng chưa nói, thật ra hẳn cần dặn chờ hẳn đi được nửa canh giờ mới nói với mọi người là nếu có chuyện gì thì đi mời người tới."

Cốc Vũ gật đầu, tay mở ra tờ giấy kia, quả nhiên không có gì cả, chỉ giao phó chuyện hôm nay thôi. Nàng đọc một lần lại một lần, cố tìm chút ám chỉ, vẫn là phí công. Năm xưa Tạ gia có thể xuống tay với cha mẹ hẳn, lúc này bị ép buộc nóng nảy, sợ là sẽ then quá giận. Nếu An Cẩm Hiên xảy ra chuyện, An Cư không có người chủ chốt. Về sau ai lên làm chủ sự đều sẽ không là đối thủ của hẳn. Nhưng vì sao hẳn nhất định phải đối phó An Cư? Thật là buồn cười, có tình lực này hẳn dùng đi phát triển để thành đầu sỏ ti

nghiệp ở Bình Châu không tốt hơn sao? Tội gì bí quá hoá liều? Chẳng lẽ là dối? Hẳn cũng không phải người như vậy.

Mặc kệ bọn họ nghĩ như thế nào, An Cầm Hiên và Đoàn Vô Vi đã phong trần mệt mỏi đi về hướng Ngô huyện.

Cưỡi ngựa như người đi bộ, chạy đến nhưng không nhanh, thậm chí còn chút thản nhiên. Từ Vân Châu đến Ngô huyện, nếu đi như vậy thì hết ba ngày cũng không đến. Ngày thứ ba, đi ngang qua tiệm trà, chỉ là quán trà phổ thông, bán tách trà lớn cùng bánh bao và cháo, đã thấy không ít người. Xem ra có nhiều người muốn đến Ngô huyện.

Đang ăn uống gặp một hán tử béo lùn chắc nịch đi tới thỉnh, "An lão bản phải không? Đường gia chúng ta mời người đi qua một chuyến."

An Cầm Hiên nháy mắt với Đoàn Vô Vi, "Đường gia các người là ai?"

"Bình châu Tạ Hồng Tạ đường gia."

Đoàn Vô Vi thay thế An Cầm Hiên trả lời, "Không quen."

Liêu Nguyên không đoán được mình ra mặt mời lại gặp mặt lạnh như vậy. Trên thương trường người lừa ta gạt đã thấy rất nhiều, công phu trên mặt cũng không làm khó hăn, lúc này mặt hăn cứng lại mà không thể bỏ đi, "Chẳng lẽ An lão bản không muốn biết vì sao việc thu tầm ở Ngô huyện xảy ra vấn đề sao?"

An Cầm Hiên không thèm liếc hăn một cái, oạch oạch nửa bát cháo sánh ra ngoài, "Không gì, bình đến tướng chặn, nước đến đất chặn, chẳng lẽ chủ tử các người hảo tâm nói với ta cái gì sao? Lần này ta gạt thù hăn qua một bên, muốn khuyên hăn hai câu, "Chuyện hại người hại mình, lấy đá đập chân mình, ít làm thì tốt hơn."

Liêu Nguyên tím mặt quay đầu đi.

Người vẫn nhón nhíp ra vào quán trà, hai người không chút để ý tiếp tục ăn uống.

Đoàn Vô Vi thấp giọng nói, "Không bỏ qua hết chứ?" Bộ dáng xem diễn không sợ đài cao.

An Cầm Hiên nhúu mày, như cười như không, "Người nói đi?"

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 358+97: Nghịch Chuyển

Đoàn Vô Vi thấy An Cẩm Hiên bình thản ăn uống, hoàn toàn mặc kệ Tạ Hồng ở trong phòng, trong lòng lo lắng bên kia sẽ không ngưng ở đó, lại sợ hãi đối phương ra tay, bởi vì Kinh Trập nói rõ sẽ không ra mặt, vạn nhất này...

Đang mâu thuẫn trong lòng, quân sự vừa rồi Liêu Nguyên lại đi ra, "An lão bản, đương gia chúng ta rất có thành ý, muốn mời người tới một lần, nhất định trước kia có hiểu lầm."

Đoàn Vô Vi nói thầm một tiếng, "Có thành ý sao không tự mình đi ra, hẳn làm quan hay trúng tiến sĩ?"

Liêu Nguyên cúi đầu, dùng chỉ có bọn họ nghe thấy thanh âm nói, "Chẳng lẽ An lão bản không muốn biết vì sao vũ cấm của An Cư các người lại rơi vào trong tay chúng ta sao?"

An Cẩm Hiên biến sắc, lập tức đứng dậy đi vào phòng. Đoàn Vô Vi cầm lấy hai bánh bao trong tay, "Ai, ai——" đi theo.

Nói là nhà đã rất nể tình, thật ra chỉ là một căn nhà lớn lợp cỏ tranh, bốn phía là những thanh trúc dùng cỏ tranh vây quanh. Bên trong không có người, ánh sáng mờ昧 còn có hương vị mốc meo, cũng không biết có phải vì trời mưa kéo dài. Bọn họ đi đến một gian nhỏ tận cùng bên trong, thấy Tạ Hồng đang ngồi bên trong.

An Cẩm Hiên cũng không khách sáo, trực tiếp hỏi, "Sao Tạ gia lại có đồ của An Cư?"

Tạ Hồng ha ha cười, "Kim lão bản! không, An lão bản. Ta còn tưởng rằng người như xưa không coi mình là người An Cư chứ. Uống trà, uống trà! Đây là bích loa xuân tốt nhất, tách trà lớn bên ngoài sao có thể uống chứ."

Trong miệng Đoàn Vô Vi còn bánh bao, đúng là đang khát nước, đưa tay ra cầm lấy, An Cẩm Hiên cản lại, chỉ vào bánh bao, "Người không định ăn hết bánh bao này mới uống trà chứ?"

Đoàn Vô Vi thấy An Cẩm Hiên đột nhiên thay đổi sắc mặt, ngập ngừng nghe theo.

Tạ Hồng chờ bọn hắn ăn bánh bao uống trà xong, ung dung cười, "An lão bản còn nhỏ nhưng chừng chắc, so với lệnh tôn còn mạnh hơn vài phần a."

An Cẩm Hiên vừa nghe hắn nhắc tới cha mình, "Người gặp qua cha ta?"

Tạ Hồng cười gian trá vô cùng, "Nói như thế nào đây, cũng không biết có thể tính là gặp qua hay không, lúc đó đi ta buôn bán, cũng đi ngang qua Liên Vân Phong. Lệnh tôn đại nhân không có tâm nhãn như người, nếu không, sao năm xưa ta có thể lấy được vũ cầm sao?"

An Cẩm Hiên có chút giận, quả thật song thân qua đời ở Liên Vân Phong. Năm đó gia gia còn tưởng là chi thứ hai hạ thủ, càng là không để hắn hỏi thăm, thì ra là như thế sao?

Bộ ngực phập phồng, Tạ Hồng lắc đầu, "Người đang làm gì chứ, nếu không tức giận như vậy thì còn có thể nói thêm vài câu."

Đoàn Vô Vi té trên mặt đất, trên người mềm nhũn không có khí lực, "Người không sợ chúng ta kêu lên, bên ngoài có đông người."

Tạ Hồng cười, "Nếu người kêu thì không thể sống, bích loa xuân này ta không thường cho người ta uống. Các người cảm thấy mạng mình trọng yếu hay vẫn cảm thấy đấu với ta trọng yếu? Lại nói các người dựa vào cái gì đấu với ta?"

"Không phải là quân sự của người..." đã không còn bóng dáng của Liêu quân sự.

An Cầm Hiên không biết Tạ Hồng đã bỏ gì vào trà, "Người muốn như thế nào?"

"Vẫn là An lão bản trấn định, tuổi còn nhỏ như vậy thật là đáng tiếc. Không chung đường nhưng ta xem trọng người. Chỉ cần người đem An Cư bí phương nhuộm vũ cấm kia cho ta, về sau sẽ không còn khúc mắc gì."

Đầu óc An Cầm Hiên thanh tỉnh, "Người muốn bí phương có tác dụng gì? Dù sao chúng ta đã nhuộm ra, cũng đã đưa cho Lục đại nhân bên kia, lấy về không phải là dư thừa sao? Không sợ ta cho người chỉ là một tờ giấy?"

Tạ Hồng lắc đầu, qua quýt một câu, "Bất quá là tâm nguyện nhiều năm của lão phu thôi."

An Cầm Hiên làm sao có thể tin tưởng lời này, chỉ là hiện tại hắn không có biện pháp nào, "Chúng ta nên rời đi nơi này, ngày khác gặp lại chỉ sợ cũng không là quang cảnh hôm nay."

Đột nhiên Tạ Hồng cười ha ha, "An Cầm Hiên a, An Cầm Hiên! Người cho là vừa rồi ta đùa với người? Người còn tưởng là có thể ra khỏi cửa này sao? Nếu còn nhớ thương nha đầu ở trong thành kia thì đừng nên nói bậy, bằng không đừng trách ta không khách khí; Còn có, giao bí phương ra đây, về sau đường ai nấy đi."

Lúc này Đoàn Vô Vi không hiểu gì hết, "Lão già kia! người có bị choáng váng không? Hai chết cha mẹ người ta còn nói như vậy, không sợ thiên lôi đánh? Lại nói, người mưu hại tri châu kết nghĩa mà không suy nghĩ mình có mấy cân mấy lượng?"

"Nếu thật có thiên lôi đánh, ta còn sống đến hôm nay sao? Chuyện trên thế gian này chính là người chết hoặc ta sống, là bọn hăn không thức thời. Chậc chậc! Không cần trừng ta, nếu trời tức giận ta cũng không làm gì được. Nếu lúc đó có người cơ trí một chút có lẽ có thể tìm được một chút chứng cứ. Hiện tại cũng đã chậm, mười mấy năm đi qua, tri huyện ngu ngốc năm đó đã không biết đi nơi nào. Các người mơ tưởng đi cáo quan, mọi việc đều cần chứng cứ có phải không?"

An Cẩm Hiên sờ mó trong lòng, lấy ra một trang giấy ố vàng, "Người đưa đồ cho chúng ta trước thì cái này sẽ cho người."

Ánh mắt Tạ Hồng sáng lên, lại cố giấu giếm đi, cho người bên ngoài bước vào pha trà, "Ta thật không rõ, An Cư đối với người như vậy, người không suy nghĩ gì sao? Liều mạng như vậy vì cái gì? Nếu ta không nhớ lầm, năm đó cha mẹ người chết thảm, sau đó gia gia người cũng tức đến chết, một đứa nhỏ mồ côi có năng lực gì, lại bị lão thái thái đuổi tận giết tuyệt, lại nói người là một tai tinh, nên vừa sinh ra liền..."

"Im miệng!" An Cẩm Hiên không muốn người khác nhắc tới đoạn chuyện cũ này.

Nhẹ buông tay, trang giấy lại bị chưởng quầy bước vào pha trà đoạt lấy. Tạ Hồng lắc đầu, "Thật là không nên thân a, không nên thân! Người cho là ta sẽ chọn một chỗ như vậy gặp mặt người? Quán này mở đã được mười mấy năm. Ta ra vốn cũng nên thu về, bất quá buổi nói chuyện có thể làm người tức giận như thế, đúng là tuổi trẻ khí thịnh."

Lúc này An Cẩm Hiên ngược lại bình tĩnh, "Tốt lắm, bí phương đã ở trong tay thủ hạ của người, đưa đồ cho ta đi."

Tạ Hồng nhìn bọn họ tựa hồ đang nghe một chuyện cười, "Mạng các người không còn lâu. Chờ xem, ngồi trên lưng ngựa từ nơi này đi qua, rồi bị đá đè. Nếu vận khí tốt còn có thể toàn thi."

Đoàn Vô Vi nở nụ cười. An Cẩm Hiên cũng nở nụ cười. Ngay cả người đang cầm ấm trà cũng cười, Tạ Hồng cường chống: "Muốn cười thì cười đi, về sau sẽ không còn cơ hội... Các người nổi điên sao? Hồ Tam! cho người lôi bọn họ ra ngoài."

Hồ Tam vẫn không nhúc nhích, đứng thẳng thân hình lại cao lớn rất nhiều, mũi cũng lầy xuống, không còn vết sẹo thường thấy, ôn nhuận như nước, mắt trong veo sáng ngời, "Tạ Hồng, thực không thể tưởng được một quán trà cũng mở mười mấy năm, khó trách người không có tài buôn bán, mười mấy năm nhưng quang cảnh vẫn như vậy."

An Cẩm Hiên quay đầu, "Kinh Trập, tiểu tử đáng chết này, đến không thông báo một tiếng, làm ta sợ đến đổ mồ hôi lạnh."

Đoàn Vô Vi hì hì cười, "Hắn làm gì có mồ hôi lạnh, đã sớm ứng phó tốt."

Tạ Hồng không tin nhìn cục diện trước mắt, tới thật đột ngột.

Kinh Trập quay đầu thấy bộ dáng của hắn, vẻ mặt trầm ổn, "Tạ Hồng, chính người thừa nhận là tốt nhất. Ta cũng không vòng vo với người. Có phải người muốn có An gia bí phương không chỉ nghĩ làm kinh doanh tơ lụa? Thì ra người muốn đoạt bí phương đó, kết quả là đương gia An Cư lúc trước vốn coi người như bằng hữu, lại vờ làm như núi lở hại chết bọn họ. Người đã chết, bí phương cũng không ở trên người bọn họ, người đoạt được chỉ là vũ cấm. Năm đó không phải là người bỏ qua cho An Cư, mà vì những người đó đều không biết bí phương ở đâu. Sau này người tính kế An Cẩm Hoa, chẳng phải người đã ký kết khế ước lạ đời sao? Hiện tại lại ra tay

trên người Cẩm Hiên, vẫn là diễn lại trò cũ, ta muốn nhắc nhở người một câu, một chiêu đừng dùng nhiều lần."

Tạ Hồng lắc đầu, "Người nói mấy chuyện đó làm gì, ta nghe không hiểu."

"Nghe hiểu hay không hiểu không quan trọng. Hồ Tam ở đây làm người chứng, ta chính tai nghe thấy, hơn nữa bên cạnh người có người chỉ chứng và xác nhận, người còn có thể thoát được sao? Thật tội nghiệp! Tính tới tính lui, không nghĩ tới người nhà của người bị huỷ trên tay người. Người làm chuyện lớn như vậy, sao lệnh công tử lại không biết chứ. Người một nhà đánh nhau, ta xem cũng không đành lòng."

Rốt cục Tạ Hồng nhìn không được, "Ân Nhi thế nào?"

"Không thế nào, chẳng qua hãn nói phụ thân hãn say mê chút kỳ quái gì đó. Còn có, người có thể ngưng hành động ở Ngô huyện. Lời đồn đãi bảo tàng thật sự vớ vẩn mà người cứ nhớ thương nhiều năm như vậy, thật sự là đáng tiếc. Nếu có tâm tư kinh doanh cần gì tới bảo tàng."

Tạ Hồng đột nhiên khinh miệt cười, "Các người biết cái gì? Chử trên giấy đều tưởng là bí phương, không biết là có người chỉ tên muốn dùng. Bất quá các người lấy vũ cấm về cũng vô dụng, trà đã uống, là thạch nhị tán. Chỉ là ta đã già, các người còn có vài chục năm để sống." Hãn ám chỉ hãn chết bọn họ cũng đi theo, muốn sống chỉ có thể thả hãn.

Kinh Trập nhìn hãn, "Người bỏ gì vào trà, không phải còn ta và Hồ Tam sao?"

An Cẩm Hiên bổ xung một câu, "Cho dù đã uống vào, trước đó chúng ta đã ăn giải dược, bằng không người cho là ta còn có thể ngồi đây sao? Vì sao ta cướp nửa cái bánh bao của hãn? Ta đói đến như vậy sao?"

Tạ Hồng thấy bọn họ quả thực vẫn tốt, đã có chút hoảng, vẫn cố ôm một đường sống, "Quên đi! Các người không tính toán cho bản thân, chẳng lẽ Tô đại nhân cũng không để ý tới sống chết của em gái nuôi chết sống sao?"

Lời còn chưa dứt, chợt nghe thanh âm giòn tan vang lên, "Thật là, cả ngày bị người không quen nhắc nhở, không đến xem thì không được rồi."

Rốt cục Tạ Hồng xụi lơ trên mặt đất.

Ngày đó, Tạ Hồng gây rối Kinh Trập, mang người kéo đến phủ nha, thu tằm ở Ngô huyện bị Tạ Hồng động tay chân khổ không tả xiết.

Chuyện có chút hoang đường truyền ra mọi người đều biết. Gia nghiệp Tạ Hồng tan hết, nhưng làm cho người ta dở khóc dở cười là bên trong còn cất giấu một ít đoạn hoa, thậm chí bình hoa đã từng dùng qua của Hoa gia năm xưa. Tài sản thu được đều bán ra, đại bộ phận dùng để bồi thường cho người nuôi tằm ở Ngô huyện, còn thừa lại An Cẩm Hiên cũng không có nhúng tay.

Người nuôi tằm cảm niệm ân tình đó, ở Liên Vân Phong lập một bia tưởng niệm, cũng báo cho người lui tới biết.

ĐIỀN VIÊN CỐC HƯƠNG

Thẩm Duyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 359+98: Xuân Về Hoa Nở (Đại Kết Cục)

Tàn thu bắt đầu mùa đông, mỗi ngày một lạnh hơn.

Người ta đã mặc áo bông.

Trong thời gian ngắn, thành bắc đã dấu hiệu mới. Đường lớn lát đá uốn lượn, đã không còn cảnh một cơn gió nổi lên là một thân bụi đất. Hiện tại trời có nổi gió đổ mưa cũng có thể thông dong đi. Muốn nói đến trước đây thì nên nói như thế nào, mang guốc gỗ, khoác áo dầy, tư thái càng thêm lả lướt.

Vừa vặn hôm nay trời đổ mưa, Hoàng bà mỗi thành bắc đã sớm ra cửa. Trên mặt bôi phấn tỉ mỉ, mặc vào áo màu đỏ tía, vẻ mặt rất vừa lòng trang phục và đạo cụ của mình. Nhìn trời mưa, tự tay chỉnh sửa lại áo vải dầy trên người, cố kéo cho ngay ngắn, có chút hối hận lúc trước mình thu gọn lại phần eo trên áo mưa, bước đi trên đôi guốc gỗ, hai ngón tay nhẹ nhẹ cầm lấy cái khăn màu mật thơm nức, xong xuôi mới đi ra cửa.

Trên đường người qua lại không ít, thấy vẻ mặt nàng vui mừng xúm lại tìm hiểu, nàng liền nói: "Cũng không gì, An lão bản của chúng ta đã trưởng thành. Chuyện này chúng ta không tiện nói, dù sao cũng là hàng xóm láng giềng không để ý thì không được đúng không?"

Người khác ào ào phụ họa, "Cũng không phải sao? Thành bắc của chúng ta trước kia không phồn thịnh như bây giờ. Hiện tại nhị tiểu tử của nhà ta ở ngay nơi đó, mỗi tháng còn được nghỉ mấy ngày. Người dù là quan nha đương sai có thể có phúc khí này sao? Lại không cần bán mình làm nô."

"Ta nói với các người, lúc trước nhà ca ta ở thành nam, ban đầu đã ước hẹn khuê nữ của hần sẽ gả cho con trai ta. Chị dâu ta ghét bỏ ta ở thành bắc nghèo khổ. Hiện tại hăng xưởng ở thành bắc phát triển mạnh, buôn bán ở bên cạnh cũng dễ dàng. Chúng ta thứ khác không có, trong nhà rộng rãi, đâu còn giống như bọn họ vậy, sân vẫn nhỏ như hồi ta trở về, phải nói như thế nào đây? Nhắc đến chuyện này, cũng nên đến phiên ta lên mặt."

Hoàng bà mỗi lấy tay phe phẩy xua đi cơn nóng, lắc đầu có chút không cho là đúng, khụ khụ hai tiếng, "Các người thật không ánh mắt, ta nhìn người nhìn việc thật đúng, lúc này ta dám cam đoan. Tâm tư của An lão bản người khác không biết ta có thể không biết sao. Như Ý do ta làm mối, lại nói các người không quen biết Cốc Vũ cô nương, nàng là khuê nữ thềm muốn phú quý sao?"

Vài phụ nữ chụm đầu vào, tập trung hỏi thăm.

Hoàng bà mỗi thỏa mãn, mới thanh cổ họng tiếp tục, "Người khác ta không dám nói, Cốc Vũ cô nương và hần cùng nhau lớn lên. Lại nói xưởng này nếu không có nàng sao có thể có được quang cảnh hôm nay? Trong nhà cũng không kém, các người chờ đến mùa xuân sang năm sẽ biết. Còn có An lão bản chính là con kế thừa gia nghiệp chẳng phải thương hộ sao? Người ta là thiên kim tri châu có quý tướng, đúng gọi là ông trời tác hợp."

Ngay sau đó lại bắt đầu không ngừng hỏi thăm mùa xuân sang năm sẽ thế nào, tính tình và bộ dáng cô nương đó ra sao... Hoàng bà mỗi đang định nói chuyện, thấy một bóng dáng đi qua, là Lâm bà mỗi ở cách đó không xa. Nhìn bộ dáng vội vàng của nàng, Hoàng bà mỗi mặc kệ nhóm người này, kêu to, "Ai, ai..."

Đi chậm lại, Lâm bà mỗi còn quay đầu lại ha ha cười, "Lão tử tử, làm mai cho An lão bản không phải đã thoả thuận hết rồi, sao hôm nay lại đổi ý?"

Hoàng bà mỗi cảm giận, "Người nói là công tử An Cư hay là An lão bản của chúng ta a." Ngôn ngữ như mặc định An Cầm Hiên là người thành bắc.

Lâm bà mỗi không trả lời, bước đi mau hơn. Điều này làm khổ Hoàng bà mỗi, guốc gỗ từng bước từng bước lả lướt lúc này không thể nào đuổi kịp. Nàng cắn răng tháo guốc gỗ ra, dù sao cũng không quá ướt, tốc độ tăng nhanh không ít. Lâm bà mỗi thấy vậy học theo, rất nhanh đi song song, rốt cục hai người cũng tới trước cửa lớn của xưởng nhuộm, giằng co mãi ai cũng vào không được cửa.

Khuyên can mãi rốt cục có một biện pháp trung hoà, cả hai người cùng đi. Lần đầu tiên Trương lão đầu canh cửa gặp cảnh bà mỗi tụ tập làm mai, nhìn no mắt mới cười ha ha, "Hôm kia Cầm Nhi đã trở về thôn trang, bây giờ các người sợ là quá muộn."

Hoàng bà mỗi, Lâm bà mỗi choáng váng.

Mà kẻ bị tranh giành làm mai, lúc này đang ngồi trong xe ngựa đi về hướng Đào trang.

Nguyên Dật Tú Trang cùng cửa hàng đều đóng cửa, cũng không treo thông báo, chộc mọi người nói xôn xao. Vương Ninh Thị, Vương Thị, Cốc Vũ ngồi chung một chiếc xe do Lí Đặc Tuyên đánh xe. Sư công và Ninh lão đầu hai người một chiếc xe, một đường cảm khái, Hắc tử đại ca đánh xe.

Việc hôn nhân cử hành ở Đào trang là do mọi người thương nghị. Tuy An Cầm Hiên và An Cư là thân nhân, nhưng lão thái thái đang nằm trên giường kia nói như thế nào cũng không thích hợp làm trưởng bối. Nhị thúc công ở thôn trang, hẳn trở về, cả nhà Vương Ninh Thị không có lời gì để nói. Dù sao thôn trang rộng rãi, việc mua bán làm hoai cũng không hết, bọn họ già rồi không quan tâm sự việc này. Chuyện An gia giao cho An Cầm Lâm quản lý, khi nào bày tiệc mừng thì nói với hẳn.

Lần trước Ninh Bác và Thẩm Nhi giúp không ít việc, nên chuyện tốt trọng đại này không thể vắng mặt. Hơn nữa gả cưới phải dùng tới lẵng la tơ lụa, cho nên trên đường hơn mười chiếc xe ngựa chậm rãi nối đuôi nhau, khiến cho mọi người nghỉ chân bên đường tò mò nhìn theo. May mắn là không nói với người trong xưởng khi nào thì đi, bằng không người tặng quà cấp không biết bao nhiêu xe mới kéo cho hết.

"Cũng không biết khuê nữ nhà ai có phúc khí, gả cho An lão bản. Nhà giàu có bao nhiêu năm nay, toàn bộ An Cư đều của hân. Toàn bộ người trong thành mặc xiêm y nhà hân, người hòa khí lại tuần lẵng, về sau không có bà bà quản, một khi vào cửa chính là đương gia phu nhân."

An Cẩm Hiên ngồi ở xe giúp đỡ, mặc áo vải dầu, nhớ tới cảnh tượng lúc rời An Cư. Lão thái thái đã nguy kịch, mỗi ngày nằm chịu khổ. An Cẩm Lâm hổ hổ ba ba nói là muốn mình thành than trước, bằng không nàng lại thêm nợ. Lúc đó An Cẩm Hiên nói không nên lời mình có cảm giác gì, chỉ dặn dò Cẩm Lâm rồi đi. Nghĩ tới chuyện đó trong lòng hân có chút loạn, giờ roi thúc ngựa.

Vào trang, vừa qua khỏi cầu đá hình vòm đã có người đến đón. Lúc xuống xe ngựa đã thấy chung quanh vây kín người. Cốc Vũ nắm tay Vương Thị, nhớ tới mùa đông rét lạnh năm ấy cả nhà trở về, trong lòng không yên bất an, nào dám nghĩ sẽ có cảnh tượng hôm nay.

Hạ Xuyên nắm tay Tiểu Đào, mang theo Tiểu Hàn, Đại Hàn cùng biểu muội Tiểu Cần. Tiểu Mãn bụng to nhìn đám nhỏ. Trong tay Tiểu Hà và Trần Thị đều ôm một đứa trẻ, thật náo nhiệt.

Một đường đi thẳng tới phía trước sân lớn của Nhị thúc công. Trong sân đã đóng cọc, dùng vải dầu che hết một khoảng sân lớn. Ngay trong sân là một dãy bếp tạm hừng hực lửa, hơi nóng cuộn cuộn toả ra chung quanh kích thích mũi của mọi người. Bên dưới mái che vải dầu bày mấy dãy bàn dài, bát đũa đã bày sẵn ở trên, xem ra chỉ còn chờ người vào bàn.

Trần Thị xì cười, "Cái này còn thiếu chiêng trống và pháo."

Tiểu Mãn không hiểu, "Để làm gì?"

"Còn có thể làm gì, chiêng trống khua vang, pháo nổ rộn ràng, đỏ thắm chữ hỉ dán lên khung cửa sổ..."

Người chung quanh đồng thời cười hề hề, nhìn phía Cốc Vũ và An Cẩm Hiên.

Tiệc tẩy trần náo nhiệt. Lí Hà Thị mặc một bộ áo mới tinh màu xanh lam, nói với người kế bên: "Ngay từ đầu ta đã thấy Cẩm Nhi đứa nhỏ này không kém, tính tình Cốc Vũ rất trầm tĩnh..."

Người khác dĩ nhiên phụ họa theo.

Nháy mắt đông đi xuân đến. Chuyện vui lớn ở Đào trang vô cùng náo nhiệt cử hành.

Đàn ông đàn bà chia thành hai nhóm, ai kêu thôn trang vừa cười vợ lại gả khuê nữ chứ! Cái này gọi là nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài.

Ngày đón dâu càng tới gần, Cốc Vũ nghiêm chỉnh ở nhà, mọi sự không cần nàng quan tâm. Việc trao đổi canh thiệp đến lễ nạp thái đều do các đại nương nhiệt tâm làm chu đáo, ngay cả đồ cưới cũng do Vương Thị và Vương Ninh Thị thuê. Tiểu Mãn và Tiểu Hà cũng thuê. Lúc này bọn họ ở trong phòng, phượng bên Mẫu Đơn, uyên ương hí thủy, trăm bướm vờn hoa cái gì cần có đều có. Người lui tới thôn trang hoặc trở về lập nghiệp náo nhiệt chưa từng ngưng lại.

Vả ngày Vương Ninh Thị cười hề hề, "Nếu sớm biết thôn trang phồn vinh nhanh như vậy ta sẽ không ở trong thành. Chỉ là xe ngựa nhiều một ít, có cái gì tốt?"

Hạ Xuyên cũng vô giúp vui, "Đúng vậy! Mỗi mỗi chờ ta hiếu kính người đi. Đến lúc đó người làm lão thái quân, ta đi ra ngoài kiếm tiền, cái gì cũng mua cho người." Không biết sao Hạ Xuyên càng lớn càng muốn chi tiêu nhiều, nợ nhiều cũng không lo, gặp ai cũng hứa hẹn.

Trong không khí náo nhiệt, ngày đón dâu đã tới.

Đã nhiều ngày qua Tiểu Hàn và Đại Hàn đều đi áp giường. Cốc Vũ luôn cho rằng chuyện xuất giá này kỳ thực cũng như ở nhà, nhiều lắm là chuyển chỗ ở mà thôi. Người của An Cư nàng đều quen biết. An Cẩm Hiên còn nói có thể ở lại thôn trang lâu hơn, nhưng ngày trọng đại tới gần nàng vẫn có chút khẩn trương sợ hãi. Tiểu Mãn và Vương Thị suốt ngày đều ở trước mặt nàng.

Theo tập tục của thôn trang, tối hôm trước đã bắt đầu bày tiệc đãi khách. Giang Thị luống cuống tay chân phân phối bên kia là nhà trai, bên đây là nhà gái, kết quả vẫn là hơn phân nửa đều là người thôn trang. Ngày mai chú rể mới đón dâu. Hôm nay bên này chuẩn bị đưa gả. Nói tóm lại đều là người một nhà.

Cốc Vũ ra ngoài ăn một bữa cơm cuối cùng của một cô nương với người nhà thân thích. Ngày mai đã là vợ người ta.

Món ăn nóng, thức ăn nguội, điểm tâm bày đầy bàn. Hứa Thế Cùng và người trong tửu lâu cũng tham gia náo nhiệt. Vốn Đào trang bên này cũng chuẩn bị cơm canh, tửu lâu cũng đưa tới. Bởi vậy thức ăn trên bàn rất nhiều không biết hết tên, chỉ để ý tắc vào bụng. Có người cảm khái năm xưa chỉ cần một giò heo làm món chính cũng không được, luyện tiếc người ta đều là dùng gỗ khắc nước sốt thay thế. Không thể tưởng được Đào trang có ngày hôm nay. Thiếu gia, quan gia muốn tới đây ăn món ngon, bọn họ đã thưởng thức trước.

Ba cô cô đều trở về. Nương Đình Hữu dắt theo hân cùng đến chúc mừng. Thấm Nhi ở lại thôn trang. Ngay cả Lục Duệ cũng tới.

Mấy chục người ở Liễu Bá Tử cũng tới chúc mừng. Tiếng người ồn ào.

Náo nhiệt mãi đến nửa đêm mới an tĩnh lại.

Sáng sớm hôm sau, Vương Thị đã kêu Cốc Vũ dậy để không trễ giờ lành. Tiểu Mẫn ở một bên cùng nàng nói chuyện. Trần Thị, Trương thị, Hứa Thị ở một bên nhìn. Tam nãi nãi tới chải đầu cho Cốc Vũ. Văn thẩm cương quyết nói mệnh cách mình không tốt không tới, lời hay nói hết chỉ đáp ứng tới dự tiệc.

Chiêng trống vang vang, cỗ kiệu đón dâu đã đến.

Vừa rồi Vương Thị còn nói nói cười cười, vừa nghe động tĩnh nước mắt của nàng không kiềm được chảy xuống. Mắt Cốc Vũ cũng cay cay nhìn quanh phòng, lại không biết nên nói gì, chỉ nhìn từng khuôn mặt vui cười, mắt dần dần mơ hồ "Nương, ngài đừng sầu. Trước kia chẳng phải chúng ta ở bên kia sao. Nữ nhi gả đi chẳng khác nào về nhà. Người xem chẳng phải lúc đó tỷ tỷ cũng như vậy..."

Khuyên can mãi Vương Thị mới ngừng khóc. Giao phó hết thảy với chú rể, An Cẩm Hiên không quan tâm nói cái gì đều đáp ứng, mau chóng làm Vương Thị yên tâm. Lí Đặc Tuyên cũng ở một bên dặn dò vài câu, hơn nữa người bốn phía trêu ghẹo, nước mắt bất tri bất giác không còn chảy. Lí Lão Đầu gật đầu, tiếp nhận trà cho hồng bao, vẻ mặt hiền lành. Nói nhiều nhất vẫn là Lí Hà Thị, từng câu một nhắc nhở, An Cẩm Hiên nghiêng mình đến tề mỗi nàng vẫn chưa có ý muốn ngừng lại.

Mãi đến khi có người bên ngoài thôi thúc, "Tân nương tử lên kiệu —— "

Có thể Lí Lão Đầu mới vỗ mu bàn tay nàng, "Bọn nhỏ đều nhớ kỹ, không cần làm trễ nãi giờ lành."

Lí Hà Thị giận dữ liếc hắt một cái mới im miệng, lại tranh thủ nói vài câu, đầy mắt là ý cười, "Kính Trập, dù người làm quan cũng là tôn tử của nãi nãi, công muội muội người lên kiệu."

Kính Trập tiến lên, cười rạng rỡ, khoe miệng ngoắc ngoắc, một bàn tay vỗ đầu vai Cốc Vũ, thấy cái đầu phủ khăn voan hơi gật một chút, hắt mới vững vàng xốc nàng lên lưng, từng bước một đi ra ngoài. Cốc Vũ che khăn voan đỏ không có thấy rõ đôi mắt phủ sương kia, chỉ cảm thấy tay hắt khẽ run.

Kiệu hoa ở Đào trang lung lay đi một vòng rồi mới về sân bên kia. Rốt cục hạ xuống, Cốc Vũ thẳng thân mình đã có chút cương, nghe lời phân phó ngồi vào chỗ của mình xong cái mông đã tê rần không thể di động. Nàng bị người khiêng ra cỗ kiệu, như một con rối gỗ nghe người bài bố, trong lòng ngọt ngào. Tiếng pháo lấp tiếng người, dâng trà cho Nhị thúc công rồi vào động phòng.

Người xông vào không ít, cũng không biết là muốn làm gì, bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, thấy An Cẩm Hiên cười thỏa mãn. Hỉ phục đỏ thắm làm hắt càng thêm tuần lãng. Chung quanh đều là người quen, bởi vậy nàng thoải mái lên, nghe các nàng chỉ huy kết đồng tâm kết, uống rượu hợp cần, lại nghe các nàng nói lời cát tường xong giải tán.

Còn lại An Cẩm Hiên và Cốc Vũ. Hai khuôn mặt hồng hồng đối diện nhau, không hẹn mà cùng khẩn trương. An Cẩm Hiên đưa tay qua, nhẹ nhẹ vuốt gương mặt nàng, "Chờ ta." Nói xong lưu luyến đi ra ngoài.

Trong phòng còn lại một mình, Cốc Vũ âm thầm thở dài nhẹ nhõm, đây là thành thân sao? Sao cứ như là một giấc mộng. Nghe tiếng An Cẩm Hiên bên ngoài tiếp khách, khi thì truyền đến cười ha ha, khoe miệng của nàng cũng không tự chủ nhếch lên.

Cũng không biết qua bao lâu, rốt cục trong tầm mắt đã có người đi tới, mùi rượu có chút gay mũi, "Nường tử, ta đã trở về. Kinh Trập tên tiểu tử kia tửu lượng kém, không bằng ta còn ——" rõ ràng có men say, bước chân có chút lảo đảo, xem ra uống không ít.

Nàng vội đứng dậy dìu hăn ngồi xuống rồi đi lấy canh tỉnh rượu. An Cẩm Hiên kéo tay nàng không buông, cánh tay khoẻ mạnh ôm nàng vào ngực, hít sâu một hơi, "Nường tử, rốt cục ta cũng chờ được tới hôm nay."

Cốc Vũ gồi đầu lên bả vai hăn, ánh mắt bối rối, há mồm, "Cẩm..." Nhìn lên ánh mắt như cười như không, cảm thấy không đúng, lại không mở miệng được, nhất thời cứng đờ. An Cẩm Hiên cũng không tha, nhìn chằm chằm nàng.

Tốt xấu kêu một tiếng phu quân hăn mới bỏ qua, ngược lại An Cẩm Hiên lại kêu thuận miệng, "Nường tử, chúng ta nghỉ tạm đi."

Tay vươn tới, Cốc Vũ xấu hổ mặt đỏ bừng. Cả hai đời đều không có kinh nghiệm, đã thấy hăn kéo sợi dây đỏ từ cổ ra, một viên đá trượt ra, "Đây là ở Hồ Lô ——" đột nhiên hăn im miệng, đứng lên, dùng chân đá đá vào giường, "Còn không ra!"

Tất tất tốt tốt bò ra ba cái đầu nhỏ, cũng không để ý An Cẩm Hiên, mãi trách cứ lẫn nhau, "Đều là người. Ninh đại ca nói đến lúc đó sẽ đưa một con ngựa, đều bị người..."

"Do Tiểu Hàn hắt xì."

"Nghe nửa ngày mới nghe được Hồ Lô, cũng không biết Hồ Lô có thể đổi về một con ngựa không nữa."

"Ta tự mình đi mua, dù sao..."

Cốc Vũ bật cười. Không biết ba đứa nhỏ này trốn dưới gầm giường bao lâu, bị phát hiện cũng không kích động, tay cầm tay cười hì hì khom người đi ra ngoài. An Cẩm Hiên kiểm tra khắp nơi một lần, lại thò đầu ra ngoài cửa sổ đuổi đi mấy đứa trẻ rồi mới an tâm đi vào.

Hô hấp không khỏi dồn dập hơn, hỉ phục đổ thẫm rơi xuống, rồi đến áo trong, An Cẩm Hiên ôm thiên hạ mềm mại vào lòng, hai người đồng thời cứng đờ. Đầu lưỡi mềm mại xẹt qua da thịt trắng như tuyết đầu mùa.... hoa mai sáng sủa mở ra.

Quá khẩn trương, Cốc Vũ khụ khụ một tiếng, "An... Cẩm Hiên, người... ngộp chết ta sao?"

Hắn ung dung cười, xoa bóp mặt nàng, hai người cách gần như vậy, trong ánh mắt trong suốt của đối phương phản chiếu hình ảnh vui sướng của chính mình, "Vi phu thế nào bỏ được." Đột nhiên phát hiện đã không còn khẩn trương nữa, miệng lại nổi miệng, không khí trở nên cuồng nóng lên.

Cốc Vũ bị hôn gắt gao vừa thở ra nhẹ nhõm lại cảm thấy hô hấp khó khăn, lấy tay đẩy thân hình kia ra, lại bị nắm lại. Nàng tâm hoảng ý loạn lại muốn thử thăm dò đáp lại hắn, đôi tay không tự giác đặt lên cổ hắn. An Cẩm Hiên mừng rỡ, càng kịch liệt đáp lại, làm Cốc Vũ vội vàng thở gấp.

Rốt cục, hai người hợp thành một thể. Cốc Vũ tê kêu một tiếng, khóe mắt có lệ chảy ra, sao không có người nói với nàng, sự việc này sẽ xé rách đau đớn như thế.

Động tác An Cẩm Hiên mềm nhẹ không ít, chỉ cảm thấy mình đang đi trên con đường rực rỡ, có chút không khống chế được ra vào, lại sợ làm đau người dưới thân, cứ như vậy thăm dò, ma sát. Sau một trận, nhẹ nhàng nâng thắt lưng Cốc Vũ, một trận chạy gấp, cuối cùng thở hổn hển nằm trên người nàng, thì thào say mê, "Cốc Vũ, thật tốt, người... thật tốt."

Ngoài cửa sổ gió mát trắng thanh, yên tĩnh diễm nhiên, chỉ có tiếng côn trùng kêu vang.

Tân hôn nhân cảm thấy ngày qua mau, trong chớp mắt đã là một năm.

Như cũ, hoa đào sum xuê là lúc toàn bộ người Đào trang nhân trên mặt đều có sắc hồng. Là ánh sáng tươi thắm của hoa, cũng là ngày lành tạo nên. Năm trước chia tiền lãi đủ cho người thôn trang vui mừng. Trong thôn ít thấy nhà cỏ tranh, vùng đất chung quanh rộng mở sáng sủa. Không nói trấn Lâm Giang, sợ là toàn bộ thành Vân Châu tìm không ra thôn trang thứ hai như vậy.

Năm nay, xe ngựa vào Đào trang nhiều hơn, lên lên xuống xuống rất có khí phái. Nhiều người từ xa đến, tham quan rừng đào, đến hồ sen, đến Liễu Bá Tử, không ai không vui.

Cốc Vũ cầm kim chỉ trong tay, ra sức làm một bộ đồ lót, lập tức thả xuống, than thở, "Làm xiêm y sao mà dưỡng thai, còn không bằng để ta tính sổ, về sau sinh đứa nhỏ mới thông minh."

Tiếng bước chân truyền đến. Tiểu Hà, Tiểu Mãn, và Thấm Nhi ước hẹn đến, vô cùng náo nhiệt nói, "Hạ Xuyên nói ngọt nhất sẽ biết kiếm bạc. Nhìn hẳn như vậy về sau sẽ lợi hại hơn tỷ phu hẳn."

Cốc Vũ muốn đứng dậy, Tiểu Mãn chạy vội qua đỡ. Tiểu Hà nhìn nàng hì hì cười, "Đèn lồng đều chuẩn bị xong, khi nào cháu gái của chúng ta ra đời?" Người chung quanh đều gật đầu, nhìn chăm chăm bụng Cốc Vũ, tựa hồ muốn nhìn đứa nhỏ bên trong.

Cốc Vũ có chút bất đắc dĩ, "Không chừng là con trai thì sao."

Tiểu Hà lắc đầu, "Đừng, đừng, đừng! Ta có Tiến Nhi và Mục Nhi, nhà Thấm Nhi có Bình Nhi, đệ đệ Tiểu Đào là Thụy Nhi, còn chưa tính nhà Trần tẩu tử Bác Nhi, đều chờ tiểu nàng dâu này đây. Nếu người sinh con trai, chẳng lẽ con của mọi người đều ế vợ hết sao?"

Cốc Vũ cười khổ, vuốt bụng mình, "Con a con, người mệnh khổ a, còn chưa ra đời đã bị ghét bỏ."

TOÀN VĂN HOÀN

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Thằng Chạp Trở Về Nhà

Chương 2: Trở Mặt Như Lật Sách

Chương 3: Bàn Luận Trong Đêm Ở Phòng Cúi

Chương 4: Đuổi Ra Khỏi Nhà

Chương 5: Lối Ra

Chương 6: Cùi Gạo Dầu Muối

Chương 7: Mừng Năm Mới

Chương 8: Nhị Bá Phụ

Chương 9: Đến Chúc Tết Hồng Bao Rỗng

Chương 10: Chia Ruộng

Chương 11: Ngày Tháng Gian Nan

Chương 12: Khách Đến Nhà

Chương 13: Nghĩ Biện Pháp Kiếm Tiền

Chương 14: Canh Gà Khó Được

Chương 15: Kinh Trập Bị Đánh

Chương 16: Bán Ở Chợ

Chương 17: Tính Toán Tỉ Mi Tiểu Cốc Vũ

Chương 18: Tiền Đều Phải Ra Đi

Chương 19: Tranh Nhau Ở Nhà Ngói

Chương 20: Tiệc Mừng

Chương 21: Châm Nước Lấy Hồng Bao

Chương 22: Vương Thị Sinh Non

Chương 23: Tắm Ba Ngày Cũng Không Đến?

Chương 24: Người Đẹp Và Hoa Đào

Chương 25: Bi Ai

Chương 26: Đại Cô Cô Tới Cửa

Chương 27: Tranh Nước Đầu Tiên Của Hoa Tấn

[Chương 28: Lập Thu Đáng Giận](#)
[Chương 29: Tiểu Mãn Uy Vũ](#)
[Chương 30: Đạo Lí Đối Nhân Xử Thế](#)
[Chương 31: Khéo Bán Thùng Gỗ](#)
[Chương 32: Bán Hết](#)
[Chương 33: Ngày Lành](#)
[Chương 34: Tiểu Đường Gia](#)
[Chương 35: Sinh Ý Tới Cửa](#)
[Chương 36: Chúng Ta Đi Bắt Cá Chạch](#)
[Chương 37: Hội Dân Hương Thần Bí](#)
[Chương 38: Chiến Tranh Lạnh](#)
[Chương 39: Cốc Vũ Buôn Bán](#)
[Chương 40: Bệnh Lâu Thành Y \(Thầy Thuốc\)](#)
[Chương 41: Kiếm Tiền Và Ngày Mùa Cái Nào Quan Trọng Hơn?](#)
[Chương 42: Nhị Bá Mẫu Có Thai](#)
[Chương 43: Quá Đỗi Vui Mừng](#)
[Chương 44: Bật Hơi Nhượng Mày](#)
[Chương 45: Trăng Sáng Đi Làm Ruộng](#)
[Chương 46: Vô Quýt Dày Có Móng Tay Nhọn](#)
[Chương 47: Tề Tụ Một Chỗ](#)
[Chương 48: Hỉ Nộ Vô Thường An Cầm Hiên](#)
[Chương 49: Nhị Cô Cô Tới Cửa](#)
[Chương 50: Nước Mắt Thiếu Nữ](#)
[Chương 51: Đi, Đi Thôn Lân Cận Tìm Hiếu](#)
[Chương 52: Khúc Mắc Nan Giải](#)
[Chương 53: Kẻ Đầu Gỗ Linh Nga](#)
[Chương 54: Ý Xấu](#)
[Chương 55: Lí Đắc Tuyền Trở Về Nhà](#)
[Chương 56: Bán Khuê Nữ!](#)
[Chương 57: Đại Hoan Hỉ](#)
[Chương 58: Vật Hạp Theo Loài](#)
[Chương 59: Làm Như Giặc Đến](#)

[Chương 60: Đi Từu Lâu Bàn Chuyện Làm Ăn](#)
[Chương 62: Ninh Gia Tiểu Thiếu Gia](#)
[Chương 62: Có Người Trộm Quả Đào](#)
[Chương 63: Trương Thị Không Đứng Dậy](#)
[Chương 65: Ở Riêng, Thế Phải Ở Làm Sao](#)
[Chương 66: Kiếm Tiền Là Chuyện Quan Trọng Nhất](#)
[Chương 67: Phương Pháp Hái Quả Đào](#)
[Chương 68: Không Tiếc Quả Đào, Lại Sinh Nhất Kế](#)
[Chương 69: Trương Thị Bị Đuổi Đi](#)
[Chương 70: Chuyện Nhà Lí Lão Đầu](#)
[Chương 71: Liễu Bá Tử, Ba Người Đi](#)
[Chương 72: Về Nhà Mẹ Đẻ](#)
[Chương 73: Khách Không Mời Mà Đến](#)
[Chương 74: Trăm Ngày Của Hạ Xuyên](#)
[Chương 75: Trên Đùi Cò Trắng Cũng Muốn Lóc Xuống Hai Lượng Thịt](#)
[Chương 76: Mừng Sáu Tháng Sáu](#)
[Chương 77: Đêm Du Hồ Sen](#)
[Chương 78: Kẻ Trộm Cây](#)
[Chương 79: Đồng Tâm Hiệp Lực Dựng Phòng Gỗ](#)
[Chương 80: Sinh Ý Đưa Đến Cửa](#)
[Chương 81: Kiếm Tiền, Kiếm Tiền!](#)
[Chương 82: Buôn Bán, Bàn Mỗi Làm Ăn](#)
[Chương 83: Công Cụ Thuở Xưa](#)
[Chương 84: Máy Tuốt Hạt Ra Đời](#)
[Chương 85: Ma Dao Không Lầm Người Đốn Củi](#)
[Chương 86: Năm Chặt Thời Cơ Bán Vặt](#)
[Chương 87: Cắt Xén Tiền Công](#)
[Chương 88: Cho Thuê Máy Tuốt Hạt Kiếm Một Khoản Lớn](#)
[Chương 89: Chiếm Tiện Nghi](#)
[Chương 90: Đại Lâm Chịu Khó](#)
[Chương 91: Tiểu Cốc Vũ Muốn Vào Núi](#)
[Chương 92: Kinh Trập Chọc Hoa Đào](#)

[Chương 93: Tập Hợp Bán Thần Tiên Quả](#)
[Chương 94: Tửu Lâu Gặp Nan Đề](#)
[Chương 95: Bán Dược Liệu Biến Thành Đưa Thuốc](#)
[Chương 96: Giải Quyết Tửu Lâu Nan Đề](#)
[Chương 97: Hòa Thuận Vui Vẻ](#)
[Chương 98: Cốc Vũ Và Cẩm Hiên Ươm Giống](#)
[Chương 99: Cốc Vũ, Ninh Bác Vội Đưa Xe Dê Tới Đón Người](#)
[Chương 100: Lí Đắc Tuyền Gặp Chuyện Không May](#)
[Chương 101: Mưu Kế Của Kinh Trập](#)
[Chương 102: Sự Tình Từ Đầu Đến Cuối](#)
[Chương 103: Ai Không Qua Lại](#)
[Chương 104: Vui Mừng Về Đào Trang](#)
[Chương 105: Tin Tốt, Tin Xấu](#)
[Chương 106: Cửa Nhà Giàu Nhiều Tâm Tư](#)
[Chương 107: Lại Vào Rừng](#)
[Chương 108: Trải Qua Nguy Hiểm Ở Hồ Lô Câu](#)
[Chương 109: Rốt Cục Trốn Tới](#)
[Chương 110: Cốc Vũ, Cẩm Hiên Trở Về Nhà](#)
[Chương 111: An Cẩm Hiên Kỳ Quái](#)
[Chương 112: Song Song Giam Kín](#)
[Chương 113: Chiên Bánh Rán Ăn](#)
[Chương 114: Ông Trời, Cho Ta Ngô Đạo Đi](#)
[Chương 115: Cốc Vũ Bái Sư](#)
[Chương 116: Tế Thế Đường Vô Lương Tâm](#)
[Chương 117: Thu Thập Hắc Nha](#)
[Chương 118: Người Có Phúc Không Cần Vội](#)
[Chương 119: Lí Hà Thị Đến Nhà](#)
[Chương 120: Trợ Trụ Vi Ngược* Cũng Không Thế Buông Tha](#)
[Chương 121: Hôn Sự Linh Nga](#)
[Chương 122: Lí Đắc Tuyền Thu Đồ Đồ](#)
[Chương 123: Cho Thuê Máy Tuốt Hạt, Kiểm Bạc Về](#)
[Chương 124: Chia Bạc](#)

[Chương 125: Tập Thể Đi Tập Hợp](#)
[Chương 126: Máy Tuốt Hạt Bì Trộm Nhớ Thương](#)
[Chương 127: Xây Hậu Viện](#)
[Chương 128: Ngày Tháng Từ Từ Qua](#)
[Chương 129: Bà Bà, Nàng Dâu, Tiểu Cô](#)
[Chương 130: Kết Quả Bàn Tính Của Trần Thị](#)
[Chương 131: Trần Mè Vòng Hầm Gà](#)
[Chương 132: Bí Mật Chân Giò Lợn](#)
[Chương 133: Trần Thị, Ngọc Nga Cùng Một Giuộc](#)
[Chương 134: Đưa Gà](#)
[Chương 135: Đại Hàn, Tiểu Hàn](#)
[Chương 136: - Chương 1: Hai Năm Sau](#)
[Chương 137: - Chương 2: Việc Vui Thành Không Vui](#)
[Chương 3: Tiền Tài Là Mầm Tai Hoạ](#)
[Chương 4: Ai Đúng Ai Sai](#)
[Chương 5: Vô Sĩ Là Vô Địch?](#)
[Chương 6: Náo Qua](#)
[Chương 7: Tra Ra Mạnh Mối](#)
[Chương 8: Kiếm Tiền Thật Khó](#)
[Chương 9: Quanh Co Lòng Vòng Vì Nghèo?](#)
[Chương 10: Rất Rõ Ràng Như Hiện](#)
[Chương 11: Trong Ngoài Không Được Lòng Người](#)
[Chương 12: Lời Đồn Bên Bờ Sông](#)
[Chương 13: Khởi Binh Vấn Tội](#)
[Chương 14: Vẫn Nên Đổi Nhà](#)
[Chương 15: Lúa Bị Ngập Nước](#)
[Chương 16: Bán Quả Đào Sửa Cầu](#)
[Chương 17: Khó Bán Quả Đào](#)
[Chương 18: Khách Lớn](#)
[Chương 19: Bó Tay](#)
[Chương 20: Quả Đào Còn Có Thể Làm Gì](#)
[Chương 21: Mứt Đào, Mứt Đào!](#)

[Chương 22: Mứt Đào Ăn Ngon Không Dễ Làm](#)
[Chương 23: Cỗ Hết Sức Nhưng Không Được Lòng](#)
[Chương 24: Ta Mặc Kệ !](#)
[Chương 25: Sổ Sách Có Thể Coi Là Rõ Ràng](#)
[Chương 26: Mua Bán, Nhân Nghĩa](#)
[Chương 27: Ngàn Lời Vạn Chữ](#)
[Chương 28: Khởi Công](#)
[Chương 29: Kiếm Được Tiền](#)
[Chương 30: Qua Gia Công Tự Nhiên Không Giống Với](#)
[Chương 31: Không Quen Nuôi Dưỡng Bạch Nhân Lang](#)
[Chương 32: Chia Tiền](#)
[Chương 33: Chuyện Sửa Cầu](#)
[Chương 34: Có Biện Pháp Gì Đẹp Cả Đôi Đường](#)
[Chương 35: Diễn Trò Hay](#)
[Chương 36: Uy Vọng Là Thứ Không Do Mưu Tính Mà Có](#)
[Chương 37: Thạch Bộ Đầu Cổ Quái](#)
[Chương 38: Không Phá Được Án](#)
[Chương 39: Di Chứng Hội Dân Hương](#)
[Chương 40: Ai Cũng Không Thể Sống Thay Ai](#)
[Chương 41: Hưu Nàng](#)
[Chương 42: Duyên Đến Như Thế](#)
[Chương 43: Gả Nàng Dâu, Cưới Quả Phụ](#)
[Chương 44: Vận Động Chặt Cây](#)
[Chương 45: Đình Thiên Lập Địa Trần Vĩnh Ngọc](#)
[Chương 46: Không Còn Hội Dân Hương](#)
[Chương 182+47: Không Thấy Hạ Xuyên](#)
[Chương 183+48: Đêm Dài Người Lặng Lẽ Đi Ra Cửa](#)
[Chương 49: Trộm Đồ?](#)
[Chương 50: Việc Vui Nối Tiếp Nhau Đến](#)
[Chương 186+51: Tửu Lâu Bị Buộc Nợ](#)
[Chương 187+52: Chủ Phía Sau Màn](#)
[Chương 188+53: Cầm Nhi, Người Trộm Bạc?](#)

[Chương 189: - Chương 54: Tiểu Nhị Biến Thành Lão Bản](#)
[Chương 190+55: Tâm Sự Cốc Vũ](#)
[Chương 191+56: Chinh Đồn Tửu Lâu](#)
[Chương 192+57: Dục Tốc Tắc Bất Đạt*](#)
[Chương 193+58: Hết Thầy Chuẩn Bị Sắp Xếp Ổn Thỏa](#)
[Chương 194+59: Đại Lâm Phần Nộ](#)
[Chương 195+60: Tiểu Mãn Đau Lòng](#)
[Chương 196+61: Khai Trương Im Ắng](#)
[Chương 197+62: Tiểu Mãn Muốn Đính Thân?](#)
[Chương 198+63: Yên Lặng Xem Xét](#)
[Chương 199+64: Một Chút Động Tĩnh Cũng Không Có](#)
[Chương 200+65: Người Dưa Vào Cái Gì Làm Chủ?](#)
[Chương 201+66: Tặng Đá Thật Sự Là Tặng Đá](#)
[Chương 202+67: Tính Toán Rơi Vào Khoảng Không](#)
[Chương 203+68: Hai Người Cầu Xin](#)
[Chương 204+69: Tâm Định](#)
[Chương 205+70: Vô Cùng Náo Nhiệt Đón Năm Mới](#)
[Chương 206+71: Tửu Lâu Chia Người Một Nửa](#)
[Chương 207+72: Ba Thành Công Ty Cổ Phần](#)
[Chương 208+73: Hội Đèn Lồng Tết Nguyên Tiêu](#)
[Chương 209+74: Lại Là Một Mùa Xuân](#)
[Chương 210+75: Trù Tính](#)
[Chương 211+76: Qua Lại](#)
[Chương 212+77: Hay Là Vào Núi](#)
[Chương 213+78: Phân Công Nhau Làm Việc](#)
[Chương 214+79: Vào Thành](#)
[Chương 215+80: Cẩn Thận Tuyệt Vời](#)
[Chương 216+81: Thật Thật Giả Giả](#)
[Chương 217+82: Chạy Nhanh Đi](#)
[Chương 218+83: Đã Xảy Ra Chuyện](#)
[Chương 220+84: Bắt Người](#)
[Chương 221+85: Tìm Hiểu](#)

[Chương 222+86: Đuôi Hồ Li](#)
[Chương 223+87: Đánh Vỡ](#)
[Chương 224+88: Trở Về Nhà](#)
[Chương 225+89: Ác Nhân Có Hậu Quả Xấu](#)
[Chương 226+90: Làm Quảng Cáo](#)
[Chương 227+91: Náo Tới Cửa](#)
[Chương 228+92: Nam Chức Nữ Canh](#)
[Chương 229+93: Hòa Khí Phát Tài](#)
[Chương 230+94: Khách Không Mời Mà Đến](#)
[Chương 231+95: Làm Việc Tốt Thường Gian Nan](#)
[Chương 232+96: Hốt Hoảng Mà Đi](#)
[Chương 233+97: Biện Pháp Đối Phó Tiểu Nhân](#)
[Chương 234+98: Khiêng Đá Đập Chân Mình](#)
[Chương 235+99: Tiểu Thạch Lại Đến](#)
[Chương 236+100: Bụi Bặm Lạc Định](#)
[Chương 237+101: Trần Thị Hồi Hận](#)
[Chương 238+102: Khách Từ Trong Thành Đến](#)
[Chương 239+103: Tiền Căn Hậu Quả](#)
[Chương 240+104: Không Có Bữa Tiệc Nào Không Tàn](#)
[Chương 241+105: Nháo Sự](#)
[Chương 242+106: Bưu Hãn Trần Thị](#)
[Chương 243+107: Thị Phi Khó Phân Biệt](#)
[Chương 244+108: Hình Như Có Ẩn Tình](#)
[Chương 245+109: Nhà Nhà Có Bản Kinh Khó Niệm](#)
[Chương 246+110: Chân Tướng Xót Xa](#)
[Chương 247+111: Đáng Thương Đáng Giận Lí Ngọc Nga](#)
[Chương 248+112: Bừng Tỉnh Đại Ngộ](#)
[Chương 249+113: Hếch Mũi Lên Mặt](#)
[Chương 250+114: Đậu Hũ Rơi Vào Bụi](#)
[Chương 251+115: Hạ Vốn Gốc](#)
[Chương 252+116: Còn Có Sao?](#)
[Chương 253+117: Xung Đột Bạo Lực](#)

[Chương 254+118: Cứu Binh Đào Trang](#)
[Chương 255+119: Ai Nói Nàng Hôn Mê?](#)
[Chương 256+120: Kết Thúc Người Giải Tán](#)
[Chương 257+121: Người Một Nhà](#)
[Chương 258+122: Đạp Mòn Giày Sắt Không Tìm Thấy](#)
[Chương 259+123: Dừng Sân Khấu Kịch](#)
[Chương 260+124: Kinh Trập Gởi Thư](#)
[Chương 261+125: Trở Về Thành](#)
[Chương 262: - Chương 1: Nhà Tri Châu Thân Giày Rơm](#)
[Chương 263+2: Lập Gia Đình, Đề Ra Chương Trình Hội Nghị](#)
[Chương 264+3: Gặp Cô Nương Bị Nạn, Có Cứu Hay Không](#)
[Chương 265+4: Gặp Phải Người Bị Phiền Toái, Quản Hay Mặc Kệ](#)
[Chương 266+5: Người Đàn Ông "Phụ Lòng", Tìm Hay Không Tìm](#)
[Chương 267+6: Đoàn Gia Đáng Giận, Cáo Trạng Hay Không Cáo](#)
[Chương 268+7: Thịt Đến Miệng, Ăn Hay Không Ăn](#)
[Chương 269+8: Cài Bẫy](#)
[Chương 270+9: Phía Sau Màn](#)
[Chương 271+10: Quyết Tuyệt](#)
[Chương 272+11: Gặp](#)
[Chương 273+12: Cùng Chung Mỗi Thù](#)
[Chương 274+13: Tình Phá](#)
[Chương 275+14: Tính Toán Cuối Cùng](#)
[Chương 276+15: Nghèo Túng](#)
[Chương 277+16: Triển Lãm Tơ Tằm](#)
[Chương 278+17: Mộc Đại Ca Xuất Hiện](#)
[Chương 279+18: Khắc Phục Khó Khăn](#)
[Chương 280+19: Lại Không Có Đường Lui](#)
[Chương 281+20: Còn Có Hy Vọng](#)
[Chương 282+21: Chuyển Tới Phường Nhuộm](#)
[Chương 283+22: Gặp Cố Nhân](#)
[Chương 284+23: Tha Cho Người, Gian Như Quỷ](#)
[Chương 285+24: Dò Hối](#)

[Chương 286+25: Hà Vào Thành](#)
[Chương 287+26: Hợp Tác](#)
[Chương 288+27: Hồi Hương](#)
[Chương 289+28: Không Hợp?](#)
[Chương 290+29: Tiểu Bạch Hoa](#)
[Chương 291+30: An Tâm Người Trước](#)
[Chương 292+31: Ủ Rũ Thất Bại Đi](#)
[Chương 293+32: Đại Lâm Thay Đổi](#)
[Chương 294+33: Rốt Cục Đi](#)
[Chương 295+34: Nên Nhớ Lâu](#)
[Chương 296+35: Như Ý Tính Toán](#)
[Chương 297+36: Quan Mới Lên Nhậm Chức](#)
[Chương 298+37: Ba Ngọn Lửa](#)
[Chương 299+38: Tâm Ý](#)
[Chương 300+39: Con A, Đừng Làm Tham Quan](#)
[Chương 301+40: Mấy Nhà Vui Mừng Mấy Nhà Ưu Phiền](#)
[Chương 302+41: Đều Vì Mình](#)
[Chương 303+42: An Cư Nhị Thiểu](#)
[Chương 304+43: Trộm Tiểu Đào](#)
[Chương 305+44: Người Trong Cung Tới](#)
[Chương 306+45: Chủ Quán Kỳ Quái](#)
[Chương 307+46: Khách Khó Hầu Hạ](#)
[Chương 308+47: Giận Này Không Tranh](#)
[Chương 309+48: Cướp Nhà Khó Phòng](#)
[Chương 310+49: Rút Củi Dưới Đáy Nồi](#)
[Chương 311+50: Suy Tính Đối Sách](#)
[Chương 312+51: Mũ Huyền Cơ](#)
[Chương 313+52: Thận Trọng](#)
[Chương 314+53: Chống Lại](#)
[Chương 315+54: Thì Tính Sao](#)
[Chương 316+55: Tài](#)
[Chương 317+56: Lời Đồn Bắt Đầu](#)

[Chương 318+57: Điều Là Mệnh](#)
[Chương 319+58: Vào An Cư](#)
[Chương 320+59: Đại Sinh Sản](#)
[Chương 321+60: Tìm Tới Cửa](#)
[Chương 322+61: Người Đâu](#)
[Chương 323+62: Trong Ngoài Không Được Lòng Người](#)
[Chương 324+63: Ngọt Đắng Tự Biết](#)
[Chương 325+64: Kinh Trập Trở Về](#)
[Chương 326+65: Mỹ Danh Đào Trang Vang Xa](#)
[Chương 327+66: Hòa Hợp Ấm Cúng](#)
[Chương 328+67: Kỳ Quái](#)
[Chương 329+68: Hồi Hương?](#)
[Chương 330+69: Trương Thị Bị Đuổi Đi](#)
[Chương 331+70: Trở Mặt](#)
[Chương 332+71: Tửu Lâu Chia Người Một Nửa](#)
[Chương 333+72: Lòng Gà Vỏ Tỏi](#)
[Chương 334+73: Làm Ấm Ấ](#)
[Chương 335+74: Rừng Đào Bị Tao Ương](#)
[Chương 336+75: Đỏ Mặt Là Một Chứng Bệnh](#)
[Chương 337+76: Là Ai?](#)
[Chương 338+77: Muốn Gán Tội Cho Người Khác](#)
[Chương 339+78: Không Phải Là Hấn](#)
[Chương 340+79: Giá Họa](#)
[Chương 341+80: Câu Cá](#)
[Chương 342+81: Đuôi Hồ Li](#)
[Chương 343+82: Trong Sáng](#)
[Chương 344+83: Rút Tay](#)
[Chương 345+84: Đường Ra Phương Nào](#)
[Chương 346+85: Xuống Tay](#)
[Chương 347+86: Cùng Đường](#)
[Chương 348+87: Tán Gia Nghiệp](#)
[Chương 349+88: Ta Đã Trở Về](#)

[Chương 350+89: Một Lưới Bắt Hết](#)
[Chương 351+90: Khai Phá Đào Trang](#)
[Chương 352+91: Cô Nường Hái Sen](#)
[Chương 353+92: Nghịch Nước](#)
[Chương 354+93: Hàng Giá Rẻ](#)
[Chương 355+94: Giá Chiến \(Cuộc Chiến Giá Cả\)](#)
[Chương 356+95: Trợ Giúp Lớn](#)
[Chương 357+96: Đánh Trả](#)
[Chương 358+97: Nghịch Chuyển](#)
[Chương 359+98: Xuân Về Hoa Nở \(Đại Kết Cục\)](#)